
FUNDA AYTEN
ÇETE
KARŞILAŞMA
epsilon

1. Tanıtım
2. 1.BÖLÜM
3. 2.BÖLÜM
4. 3.BÖLÜM
5. 4.BÖLÜM
6. 5.BÖLÜM
7. 6.BÖLÜM
8. 7.BÖLÜM
9. 8.BÖLÜM
10. 9.BÖLÜM
11. 10.BÖLÜM
12. 11.BÖLÜM
13. 12.BÖLÜM
14. 13.BÖLÜM
15. 14.BÖLÜM
16. 15.BÖLÜM
17. 16.BÖLÜM
18. 17.BÖLÜM
19. 18.BÖLÜM
20. 19.BÖLÜM
21. 20.BÖLÜM
22. 21.BÖLÜM
23. 22.BÖLÜM
24. 23.BÖLÜM
25. 24.BÖLÜM
26. 25.BÖLÜM
27. 26.BÖLÜM
28. 27.BÖLÜM
29. 28.BÖLÜM
30. 29.BÖLÜM
31. 30. BÖLÜM
32. 31.BÖLÜM
33. 32.BÖLÜM
34. 33.BÖLÜM
35. 34.BÖLÜM
36. 35.BÖLÜM

37. 36.BÖLÜM
38. 37.BÖLÜM
39. 38.BÖLÜM
40. 39.BÖLÜM
41. 40.BÖLÜM
42. 41.BÖLÜM
43. 42.BÖLÜM
44. 43.BÖLÜM
45. 44.BÖLÜM
46. 45.BÖLÜM
47. 46.BÖLÜM
48. 47.BÖLÜM
49. 48.BÖLÜM
50. 49.BÖLÜM
51. 50.BÖLÜM
52. 51.BÖLÜM
53. 52.BÖLÜM
54. 53.BÖLÜM
55. 54.BÖLÜM
56. 55.BÖLÜM
57. 56.BÖLÜM
58. 57.BÖLÜM
59. 58.BÖLÜM (FİNAL)
60. ÇETE- KARŞILAŞMA KAPAK
61. ÇETE2- ARBEDE KAPAK
62. 59.BÖLÜM
63. 60.BÖLÜM
64. 61.BÖLÜM
65. 62.BÖLÜM
66. 63.BÖLÜM
67. 64.BÖLÜM
68. 65.BÖLÜM
69. 66.BÖLÜM
70. 67.BÖLÜM
71. 68.BÖLÜM
72. 69.BÖLÜM
73. 70.BÖLÜM

74. 71.BÖLÜM
75. 72.BÖLÜM
76. 73.BÖLÜM
77. 74.BÖLÜM
78. 75.BÖLÜM
79. 76.BÖLÜM
80. 77.BÖLÜM
81. 78.BÖLÜM
82. 79.BÖLÜM
83. 80.BÖLÜM
84. 81.BÖLÜM
85. 82.BÖLÜM
86. 83.BÖLÜM
87. 84.BÖLÜM
88. 85.BÖLÜM
89. 86.BÖLÜM
90. 87.BÖLÜM
91. 88.BÖLÜM

Tanıtım

Merhaba tatlı insan. Öncelikle hikayeme bir şans verdiğin için sana çok teşekkür ediyorum. Hikayeyi okurken gözüne çarpan yazım yanlışlarım olursa onlar içinde senden şimdiden özür diliyorum. Umarım hikayemi beğenir ve sıkılmadan okumaya devam edersin. Gerçekten iyi bir kurgu olduğunu düşünüyorum. Umarım sende öyle düşünürsün. Vote ve yorumlarını bekleyeceğim. İyi okumalar :)

Annesinin tayini dolayısıyla İstanbul'a taşınmak zorunda kalan Öykü, burada daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeyle karşılaşır. Bir çeteyle. Bu durum ilk başta pek hoşuna gitmese de daha sonra onları terk edip giden babasından intikam almak için bu çetenin içinde olmak ister. Fakat bilmediği çok şey vardır. Bu çeteye girmek öyle zannettiği kadar kolay değildir. Çetenin lideri olan BARLAS KARAMAN'ın koyduğu bazı zorlu görevleri yerine getirmek zorundadır. Ve bu görevlerin hiçbiri de öyle herkesin yapabileceği kadar basit görevler değildir. Öykü'nün de öyle.

1.BÖLÜM

Öğlen güneşi tam tepeden bakarken havanın sıcak olmasına bir kez daha lanet ettim. Ter içindeydim ve henüz kamyondaki kolilerin anca yarısını taşıyabilmiştik. Alnımda biriken ter tanecikleri şakaklarımdan aşağı kayarken, elimdeki koliyi odama taşıyıp yere bıraktım ve ağrıyan belimi tutarak söylenmeye başladım. Taşınmak kesinlikle bana göre değildi. Ben olduğu yerde mutlu olan ve alıştığı ortamdan vazgeçemeyen biriydim ama anneme göre farklı illeri dolaşmam ve yeni arkadaşlıklar edinmem her zaman için iyi bir şeydi. Neden olduğunu hala anlayamadığım şekilde sürekli tayinini başka illere isteyip sosyalleşmemi sağlıyordu.

Bu onun için çok önemliydi. Yeterince sosyal biri olduğumu düşünüyordum ama anneme göre bu hala yeterli değildi. Öyle ki yeni bir tayinle yine yeni bir şehirdeydik. Bu seferki durağımız İstanbul'du. Bana göre tehlikeli ve yaşanması zor olan bu şehrin hayatıma neler katacağını merak ediyordum.

Yere bıraktığım kolinin ardından biraz dinlendikten sonra yeni bir koli almak için evin önünde duran kamyonun yanına gittim. Annemin büyük eşyaları taşımak için tuttuğu iki adam koltukları taşırken annem ve ben taşıyabileceğimiz ağırlıktaki kolileri taşıyorduk. Çok yorulmuştum ama bunu anneme belli etmemeye çalışıyordum. Çünkü o da en az benim kadar yorgundu ve hala sızlanmadan kolileri taşımaya devam ediyordu. O bu haldeyken ona yorulduğumu belli edemezdim. Eğer edersem dinlenmem için oturmamı söyleyecek, bütün kolileri kendi taşıyacaktı.

Çünkü annem fedakâr bir kadındı. Sadece bana karşı değil herkese karşı öyleydi. Bu yaşıma kadar annelik gibi zor bir mesleği fedakârlık kavramıyla bütünleştirip beni büyüttüğü için onunla gurur duyuyordum. Tek başına bir kız çocuğu yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Annem öyle mükemmel bir kadındı ki bir kez bile bunun zor bir şey olduğunu söyleyip yakınmamıştı. Belki de bunu bana söylemiyordu bilmiyordum ama annem benim bu hayattaki her şeyimdi.

Bir de hiçbir şeyim olmayan biri vardı tabii!

Babam olacak adam!

Arslan Vuralkan!

Kendisinin yüzünü yakından hiç görmememe rağmen televizyonumuz sayesinde tiksindiğim suratını neredeyse her gün magazin programlarında görüyordum. O, zengin ve tanınan bir iş adamıydı. Fazla yoğundu. Yoğundan kastım işleri değil, aşklarıydı. Benden en fazla beş yaş büyük olan mankenlerle yaşadığı ve magazin programlarına düştüğü aşkları.

Rezilliğini izlerken sinirden ellerimin titrediğini, nefes alamadığımı, hatta dayanamayıp televizyona bardak fırlattığımı bile hatırlıyordum. Ona olan öfkemin nedeni, ben annemin karnındayken bizi terk edip gitmesi ve bir daha arayıp sormamasıydı.

Aslında yanımızda olmadığından dolayı kendim için değil annem için üzülüyordum. Benim için o adam hiçbir şey ifade etmiyordu. Varlığıyla yokluğu birdi ama annem için öyle değildi. O, babam olacak o adama âşıktı. Bunu açıkça dile getirmiyordu, ben anlıyordum. Ondan bahsederken gözlerindeki parıltıyı görüyordum. Bizi bırakıp gitmesine, hatta istememesine rağmen o adamı hala sevdiğine inanamıyordum. Televizyonda onu manken kadınlarla birlikte gördüğü zaman günlerce ağladığını görüyordum bazen. Ne yazık ki elimden üzülmek dışında yapacak başka hiçbir şey gelmiyordu. Babam lüks hayatın içinde yaşarken biz annemin aldığı aylık maaşla geçiniyorduk. Annem az kazanıyor diyemezdim ama taşındığımız dönemlerde yaptığımız masraflar yüzünden ayın sonunu zor getiriyorduk. Yine de buna rağmen kimseye muhtaç olmadan yaşıyorduk. Çünkü öyle olmak zorundaydı. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve bu yüzden hayata karşı hep dimdik durmak zorunda hissediyorduk.

Fazla öfkeliydim. Biz bugüne kadar çok zorluk çekmiştik ve o adam hiçbir zaman yanımızda olmamıştı. Bizi kabullenmeyişi canımı fazlasıyla yakarken karşısına geçip bütün nefretimi kusmak istiyordum. Bir gün bunu yapacaktım ama. Bizi kabullenmeyişinin hesabını soracaktım ona.

Kollarım da artık belim gibi koli taşımaktan ağrımaya başlayınca son koliyi taşıdığımı fark ettim. Elimdeki koliyi mutfağa götürüp yere bıraktıktan sonra hiç dinlenmeden annemin yanına geri döndüm. Eşyalarımızı taşıyan adamlardan biriyle konuştuğunu görünce durup adamı dinledim. Yorulduğu için biraz gergin görünürken annemle sesinin tonuna ayar vermeden konuşuyordu. "Abla tam iki saattir buradayız! Dört yüz lira vermen gerekiyor, üç yüz değil!" Adam annemin verdiği paradan sebep memnuniyetsizliğini dile getirince annem biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu "Üç yüz lira diye anlaşmıştık, nereden çıktı şimdi dört yüz?"

Adam bir elinde parayı tutarken diğer elinin tersiyle alnında biriken teri sildi. "İyi de abla başta bir saatlik işimiz olduğunu söyledin bize, eğer iki saat çalışacağımızı söyleseydin dört yüz lira alacağımızı söylerdik sana!" Adamın konuşması üzerine dayanamayıp söze atladım "Siz de saatine göre ücret alacağınızı söylememiştiniz ama!" Annem dirseğiyle beni dürtüp fısıldayarak "Sen karışma!" diye uyardıktan sonra cüzdanından yüz lira daha çıkartıp adama uzattı. "Buyurun." Adamın memnuniyetsizlikten düşen yüzü parayı alırken büyük bir gülümsemeyle canlandı. "Sağ ol abla."

"Siz de sağ olun." Annemin söylediği şeyi içinden gelerek söylemediğinden o kadar emindim ki. Adamlara kızgındı ama yine de emeklerinin karşılığını vermişti. Çok eşyamız yoktu zaten, adamlar zaman geçsin diye eşyaları yavaş yavaş taşıyıp bir de bizden fazla para koparmışlardı. Sinirlenmiştim.

Onlar kamyonlarına binip hızla oradan uzaklaşırken biz annemle içeri girmiş kolilerin içindekiler yerleştirmeye başlamıştık. Bu iş yaklaşık üç saatimizi alınca artık karnımın açlıktan guruldadığını hissediyordum. Odamdaki kolinin içindekileri de yerleştirdikten sonra mutfağa annemin yanına gidip "Anne ben çok acıktım. Bir şeyler yemem gerekiyor, yoksa açlıktan şuraya yığılacağım." dedim. Annem kolilerin içindekileri tek tek yerleştirirken beni başıyla onayladı. "Haklısın galiba, bir şeyler yesek iyi olacak." deyip masanın üzerinde duran cüzdanını eline aldı ve içerisinden iki yüz lira çıkartıp bana uzattı. "Şununla markete gidip yiyecek bir şeyler al." Onu onaylayıp uzattığı parayı elinden alırken bir an duraksadım. "Yakınlarda market var mı ki?" Cüzdanını yerine bırakırken başını aşağı yukarı salladı "Evet var. Gelirken iki sokak ileride bir market görmüştüm, oraya git. Oyalanmadan da hemen gel."

"Tamam." deyip hızla evden çıktığımda yavaş adımlarla yürüyüp oturduğumuz mahalleyi incelemeye başladım. Şu ana kadar oturduğumuz diğer mahallelere oranla daha sessizdi ve bu bana göre biraz ürkütücüydü. Annem hemşire olduğu için haftada üç gün hastanede nöbete kalıyordu ve ben maalesef ki o zamanlar evde yalnız başıma kalıyordum. Korkak biri değildim. On yedi yaşında olabilirdim ama bu yaşıma kadar evde çok kez yalnız kalmıştım. Canımı sıkan tek şey bu mahallenin biraz ıssız olmasıydı. Annem kirasını uygun gördüğü için bu mahalleden küçük müstakil bir ev tutmuştu. Eminin o da bu durumdan pek memnun değildi ama yapacak bir şey yoktu. Artık burada, bu ıssız sokakta bulunan evde yaşayacaktık.

Boş ve sessiz sokakta etrafa bakınarak yürürken dikkatimi birden duvar üzerine çizilmiş grafiti çekti. Daha önce birçok grafiti görmeme rağmen bu seferkinin dikkatimi çekmesinin sebebi iyi çizilmiş kırmızı renk bir ejderha olmasıydı. O kadar ustaca çizilmişti ki onu çizen kesinlikle bayağı yetenekli olmalıydı. Bir bakana bir daha baktırıyordu resmen. Çizen her kimse onu içimden tebrik edip markete doğru yürümeye devam ettim. Yürürken miyavlayan kedi sesi duyunca sesin geldiği yöne baktım. Beyaz bir arabanın yanında duran gri tekir kedi gözüme çarpınca hemen yanına gidip çömeldim ve gıdısından okşamaya başladım. Kedicik bundan memnunmuş gibi mırlamaya başlayınca gülümseyip bir süre daha onu okşadım ve daha sonra ayağa kalkıp yürümeye devam ettim. Kısa sürede marketin önüne gelince içeri girip yemek için kahvaltılık bir şeyler aldım. Ödeme yapmak için kasaya yöneldiğim sırada gelirken gördüğüm kedinin aç olduğunu düşünüp onu doyurmak için kedi maması almaya karar verdim. Mamaların olduğu bölüme gidip seçtiğim mamayı elime alıp sepetimin içine koyduğumda kasanın oradan gelen bağrışma sesiyle şaşkın bakışlarımı o yöne çevirdim. Kasanın önünde biri sarışın diğeri esmer iki çocuk vardı ve kasiyer kızı tehdit ediyorlardı. Pek tekin görünmeyen çocukların nereden çıktığını anlayamasam da olduğum yerde kalıp onları izlemeye başladım. Market çok kalabalık değildi ve bağrışma yüzünden içerideki herkes benim gibi yerinde kalıp olanları anlamaya çalışıyordu. Çocuklardan esmer olanı içerideki insanları umursamadan gür sesiyle ortalığı yıkarken gözünü kasiyer kızdan ayırmadı. "Patronun nerede dedim sana?"

"Bi-bilmiyorum!" Kasiyer kızın korkudan titreyerek çıkan sesi içimi acıtırken çocukların kim olduğunu ve ne yapmaya çalıştıklarını düşündüm.

Tekin olmadıkları zaten belliydi ama ben amaçlarını anlamaya çalışıyordum.

Esmer çocuk kızın verdiği cevapla iyice sinirlenirken gür sesiyle konuşmaya devam etti "Ne demek bilmiyorum? O adam senin patronun değil mi, nasıl bilmezsin nerede olduğunu?" Kız yutkunma gereği hissetmişti "Bilmiyorum, üç gündür buraya uğramıyor!" Esmer çocuk öfkeyle solurken kasanın önünde duran ve içinde lolipop olan kutuyu elinin tersiyle savurdu "Yalan söyleme!" Kız korkuyla bir iki adım geri çekilirken başını hafifçe iki yana salladı "Ye-yemin ederim yalan söylemiyorum!" Sesi artık ağlamaklı çıkıyordu.

Çocuk bu sefer parmağını tehdit eder gibi salladı. Bu sırada kolunun iç kısmındaki -dirsek içinden başlayıp bileğinde biten- ejderha dövmesi dikkatimi çekmişti. Dövme şekil olarak az önce gördüğüm grafitiyle aynıydı. Bu bana çizimini beğendiğim kişinin bunlardan biri olabileceğini düşündürürken onları izlemeye devam ettim. Kız korkudan titrerken çocuk dişlerini sıkmış öyle konuşuyordu. "Söyle patronuna kaçışı yok, Barlas peşinde. O parayı eninde sonunda bize verecek. Yoksa bir daha buraya gelmeye hali kalmayacak!" deyip sinirli ve hızlı bir şekilde marketten dışarı çıktı. Diğeri de onu takip edip peşinden gidince marketteki müşteriler kızın yanına gidip ona iyi olup olmadığını sordular.

Ben hala yerimde durmuş o çocukların kim olduğunu ve marketin sahibinden neden para istediklerini düşünüyordum. Neyin parasıydı ki bu? Tekin görünmeyen çocuklar aklımı karıştırmıştı. Buraya sürekli gelip olay çıkartıyorlar mıydı acaba? Tedirgin olmuştum şimdi. Bu mahallede yaşıyorlarsa işimiz vardı bunlarla.

Kasiyer kız müşterilere iyi olduğunu ve polise haber vermelerine gerek olmadığını söylerken yavaş adımlarla oraya doğru yürüdüm. Polise haber verilmesini istememesi çok saçmaydı. Eğer onun yerinde ben olsaydım kimsenin haber vermesini beklemez kendim verirdim. Çünkü böyle çocukların ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Kız müşterilerin aldıklarını kasadan geçirirken benimkileri de geçirmesi için kasaya bıraktım. Bu sırada ona aklıma takılan bir soruyu sormak istemiştim. "Affedersin, merak ettim de o çocuklar sürekli buraya gelip seni

rahatsız ediyor mu?" Kız aldıklarımı kasadan geçirirken hayır anlamında kafasını sağa sola oynattı "Sürekli değil, bu ikinci oluyor. Onların problemi benimle değil patronumla." Cevabıyla kaşlarım çatıldı "Onları hiç şikâyet ettiniz mi peki?" Kız bir kez daha başını sağa sola salladı "Hayır."

Şaşırdım. "Neden?"

"Çünkü patronum istemiyor." Kızın söylediği şeyle aklım karışmıştı. Bir insan tehdit ediliyorsa neden polise şikâyette bulunmazdı ki? Acaba patronu onlardan korktuğu için mi şikâyet etmek istemiyordu? Yoksa başka bir şey mi vardı? Merakım gittikçe artarken "O çocuklar patronundan ne istiyor ki?" diye sordum.

"Haraç." dedi düz bir sesle. Kocaman açtığım gözlerle kıza bakmaya devam ettim. "Ne, haraç mı? Neyin haracı bu?" Kız dudaklarını büktü. "Bilmiyorum, patronum o kadarını anlatmıyor. Bildiğim tek şey o çocukların patronumdan haraç istediği." Ağzım da gözlerim gibi şaşkınlıktan açılırken kızın kasadan geçirdiklerini poşete koydum ve kot pantolonumun cebindeki parayı çıkartıp ona uzattım. Duyduklarımla moralim bozulmuş, tüm bedenimi bir tedirginlik kaplamıştı. O çocuklar sadece buradan mı haraç alıyorlardı acaba yoksa mahalledeki bütün esnaftan mı? Yarın bir gün yolumuzu kesip bizden de para isteyebilirlerdi. İşte şimdi gerilmeye başlamıştım. Biz nasıl bir yere taşınmıştık böyle!

Dalgın vaziyette elimdeki poşetle marketten çıkarken kızın "Hey! Para üstünü unuttun." demesiyle irkilip paramı almak için geri döndüm. "Üzgünüm, dalmışım." deyip kızın elinden para üstünü aldıktan sonra oradan çıkıp yolda gördüğüm kedinin karnını doyurdum ve hızlı adımlarla eve gittim. Kapıdan içeri girdiğimde annem elimdeki poşetleri alıp yememiz için içindekileri porselen kahvaltılığa koydu. Bu sırada ben sandalyeye oturmuş hala o çocukları düşünüyordum. Gördüklerimi anneme anlatmalı mıydım acaba? Anlatırsam onun da benim gibi tedirgin olmasından korkuyordum. Benim duyduklarımı duysa beni evde asla yalnız bırakamazdı. Bıraksa bile aklı hep bende kalacaktı. Ona bunu yapamazdım. Kadın zaten evi geçindirmek için uğraşıyordu bir de hastalarla uğraşırken beni düşünmesine izin veremezdim.

Evet, bunu anneme anlatmamalıydım. En son bu kararı alıp önümde duran kahvaltılıklardan tabağıma koyup yemeye başladığımda annemin "Mahalleyi beğendin mi?" sorusuyla gözlerimi tabağımdan ayırıp ona yönelttim. "Hı hı." Yapmacık gülüşüm onu mahalleyi beğendiğime inandırmak içindi. "Umarım yeni okulunu da beğenirsin. Nakil işlemlerin tamam, yarın okula başlıyorsun." Kaşlarım hayretle havaya kalktı "Gerçekten mi? Bu kadar işin arasında bunu ne ara hallettin?" Gülümsedi. "İşlerimin arasında önemli olan sensin tatlım. Diğer işler bekleyebilir ama senin bir an önce okula başlaman lazım."

"Haklısın," deyip ben de gülümsedim. Ağzına bir parça peynir atıp çiğnedikten sonra yuttu ve bana bakarak konuşmaya devam etti "Bu arada okula ilk günden sivil gitmen sorun olmaz umarım." Başımı iki yana salladım "Merak etme olmaz. Zaten yarın okul çıkışı hemen formamı alacağım. İlk gün için sivil gitmeme hocaların bir şey diyeceğini sanmıyorum."

"Ben de öyle tahmin ediyorum." deyip ağzına bir parça peynir daha attı. Yaklaşık yarım saat annemle muhabbet ettikten sonra masadan kalkıp duş almak için banyoya girdim. Karşımda duran aynada badem şeklindeki mavi renk gözlerime bakarken yorgun olduğumu fark ettim. Elim iş yaparken rahatsız olmamak için sıkıca topuz yaptığım saçlarıma gittiğinde açıp elimle karıştırdım. Yıllardır uzattığım ve kestirmeye asla kıyamadığım, kalçama kadar uzanan saçlarımın uçlarına baktım. Kırıklar vardı. Bir an önce kırıkları aldırmam lazımdı yoksa bakımsız görüneceklerdi. Saçlarım benim için önemliydi. Kendimde en çok önem verdiğim konuların başında saçlarım geliyordu. Bu yüzden bakımı da benim için önemliydi.

Eylül ayı olmasına rağmen havalar hala sıcaktı. Kendimi soğuk suyun altına attığımda vücudumun yorgunluktan ve sıcaktan arındığını hissediyordum. Kısacık bir duştan sonra çıktığımda saçlarıma havlu sarıp üzerime bornozumu geçirdim. Odama gittiğimde üzerime pijamalarımı giydim ve saçlarımı kurutup kendimi hemen yatağa attım. Duş iyi gelmişti ama fazlasıyla uykumu getirmişti. Telefonumdan yarın okula geç kalmamak için alarmımı kurup başımı yastığa koyduğumda gözlerimin yorgunluktan kapandığını hissettim.

Alarmımın sesiyle uyandığımda telefonumu kırmamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzümü gömdüğüm yastıktan kaldırmadan elimi komodinimin üzerinde duran telefona götürüp lanet olası alarmı kapatmaya çalıştım. Beceremeyince huysuzca yerimden doğrulup öyle kapattım. Sabah uyanmaktan nefret ediyordum.

Yataktan kalkıp banyoya gittiğimde elimi yüzümü yıkayıp tekrar odama döndüm ve üzerime beyaz bir tişört altıma da kot pantolonumu giydim. Saçlarım uzun olduğu için beni rahatsız etmemesi adına onları yukarıdan sıkıca toplayıp mutfakta kahvaltı hazırlayan annemin yanına gittim. "Günaydın anne." deyip onu yanağından öptüğümde o da aynı şekilde "Günaydın tatlım." deyip beni öptü. "Hadi otur da kahvaltını yap."

Başımı olumsuz anlamda sallayıp "Canım kahvaltı yapmak istemiyor, okulda bir şeyler atıştırırım. Çıkmam lazım, görüşürüz." deyip gitmek için arkamı döneceğim sırada annemin "Bekle Öykü!" diyen sesiyle durup ona baktım. "Ne oldu anne?"

"Ben bu gece nöbetçiyim haberin olsun."

Şaşırdım "Bugün işe başlayacağını bilmiyordum."

"Aslında başlamayı düşünmüyordum ama evde pek bir işimiz kalmadığı için başlamaya karar verdim." Anlaşılan bu gece biraz uykusuz kalacaktım. Buraya daha yeni yeni alışmaya başladığım için biraz tedirgindim. Aslında tedirgin olmamın sebebi dünkü çocuklardı. Yapmacık bir şekilde gülümserken "İyi düşünmüşsün anne." dedim.

"Umarım ben yokum diye aç kalmazsın." diyerek cebinden iki yüz elli lira çıkartıp bana uzattı "Al şu parayı çıkışta formanı al, eve gelince de sakın aç kalma. Kendine bir şeyler hazırla ve ye, tamam mı?" diye sordu. Onu başımla onaylayıp parayı elinden aldığımda çantamı da alarak evden çıktım ve okula doğru yürümeye başladım. Okulun evimize yakında olması beni sevindiriyordu. Eski okulum oturduğum eve bayağı uzaktı ve sabah otobüs beklemek bana işkence gibi geliyordu. Burada tam tersi olması hoşuma gitmişti.

Geçtiğim yolları inceleye inceleye okulun bahçe kapısının önüne geldiğimde ilk işimin müdürün odasına gitmek olduğunu düşündüm. Hangi sınıfta olduğumu öğrenmem gerekiyordu. Tabii bunun için önce müdürün odasını bulmalıydım. Yavaş adımlarla okula doğru yürürken okul kapısının önünde duran sarışın, çok tatlı bir kız görünce hemen yanına gittim "Pardon bir şey sorabilir miyim? Müdürün odası hangi katta acaba?" Kız kafasını bana doğru çevirip güler yüzüyle yüzüme bakarken elini kaldırıp parmaklarıyla iki işareti yaptı "İkinci katta sağdan ilk oda." Kızın güler yüzüne karşılık ben de gülümseyerek "Teşekkürler." deyince elini indirip merakla bakmaya başladı "Yenisin galiba?" Hala gülümsüyordum "Evet."

"Adın ne?"

"Öykü, senin?"

"Aysun"

"Tanıştığıma memnun oldum Aysun." deyip elimi uzattığımda o da gülümseyip "Ben de memnun oldum." diyerek uzattığım eli sıktı. O sıra uzun kirpikleri dikkatimi çekmişti. Düzgün bir burnu ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Saçları benim kadar olmasa da uzun ve sarıydı. Elini geri çekince "Kaçıncı sınıfsın sen?" diye sordu. "On bir," dedim düz bir tonla. Birden gözleri parladı. "İnanmıyorum ya ben de on birim! Umarım bizim sınıftasındır."

"Umarım," deyip hafifçe tebessüm ettikten sonra heyecanla konuştu. "Hadi git ve bir an önce hangi sınıfta olduğunu öğren. Ben seni on birinci sınıfların katında bekliyor olacağım. Yani üçüncü katta."

"Tamam," deyip okulun içine girdiğimde hızla müdürün odasına çıktım. Kapısının önüne geldiğimde tıklatıp kapıyı açtım ve kafamı içeri uzatarak konuştum. "Hocam, müsait miydiniz acaba?" Yayıldığı koltuktan gözlüklerinin üzerinden bana bakarken birden kaşlarını çattı. "Ne vardı?" Gergindi sanırım çünkü ses tonu öyle olduğunu gösteriyordu. "Şey ben... Sınıfımı öğrenecektim." deyince orada öylece durmamı umursamadan "Adın neydi senin?" diye sordu.

"Öykü Günay." dedim beni içeri almasını beklerken. Çatık kaşlarını bu sefer bilgisayarının ekranına çevirince birkaç saniye hangi sınıfta olduğumu aradı. "Sınıfın 11-B" Yüzüme bakmadan konuşması sinirlerimi bozarken beni odasına almayışı da iki kat sinirlerimi bozmuştu. Anlaşılan bu müdürle İşimiz vardı. "Teşekkürler hocam." deyip tam kafamı geri çekip kapısını kapatacakken "Umarım yarın o üzerindekilerle okula gelmeyi düşünmüyorsun." demesiyle duraksadım ve kafamı iki yana salladım. "Hayır, tabii ki. Bugün okul çıkışında formamı alacağım."

"İyi olur." deyince başka hiçbir şey söylemeden saygıyla kafamı eğip kapısını kapattım ve söylene söylene bir kat yukarı çıktım. Aysun oradaydı, koridorda beni bekliyordu. Geldiğimi görünce koşar adım yanıma geldi "Lütfen bana 11-B de olduğunu söyle. Gülümseyip "Evet 11-B deyim." deyince bu hoşuna gitmiş gibi gülerek bana sarıldı. "O zaman sınıfımıza hoş geldin!"

"Hoş bulduk." deyip bende ona sarılınca yanımıza dev diye tanımlayabileceğim uzun boylu kıvırcık saçlı bir çocuk geldi "Aysun hayırdır, kim bu neredeyse boğacak gibi sarıldığın kız?" Aysun kendini geri çekip çocuğa bakınca eliyle beni işaret etti "Tanıştırayım, yeni sınıf arkadaşımız Öykü." Aysun'un dediği şey üzerine çocuk tebessüm ederek bana baktı ve "Öyle mi? Sınıfımıza hoş geldin Öykü. Ben de Koray, tanıştığıma çok memnun oldum." deyip elini uzattı. Gülümserken "Ben de çok memnun oldum" diyerek uzattığı elini sıktım.

"Hadi sınıfa girelim de seni diğer arkadaşlarla da tanıştırayım." Aysun'un sözüyle sınıfa geçip diğer arkadaşlarla da tanıştıktan sonra boş olan bir yere geçip oturdum. Orta sıranın en arkasına. Yani Aysun'un yanına. Önümüzde de Koray oturuyordu. İkisi de iyi ve cana yakın insanlardı. Özellikle de Aysun. O, şu ana kadar gördüğüm en cana yakın insandı.

Çalan zil sesiyle ilk ders başlayınca bütün dikkatimi içeri girip ders anlatan hocaya vererek anlattıklarını dinlemeye başladım. Ben ve Koray dersi pür dikkat dinlerken Aysun telefonda biriyle mesajlaşıyordu. Bunu fark edince dirseğimle onu dürtüp hocanın duymayacağı şekilde "Derse odaklansan iyi olur." diye fısıldadım ama beni pek ciddiye almadı. Belli ki dersleri umursayan biri değildi. Öyle olduğunu anlayınca başka hiçbir şey söylemedim ve dersi dinlemeye devam ettim.

İlk dersin teneffüsünde hep beraber kantine inmiş kahve içerken sandalyeme yaslandım. Bu sırada ikisi de bana kendilerinden bahsediyorlardı. Aysun biraz konuşkandı ve genelde kendinden en çok bahseden oydu. Koray onun yanında biraz sessiz kalıyordu. Ben de kendimden bahsediyordum ama Aysun kadar değildi, üstünkörü. Aysun'un bende en çok sevdiği şey saçlarımdı. O da uzun saç sevenlerdendi. Bu yüzden eli sürekli saçlarımdaydı. Onlarla oynamayı sevmişti.

"Bakın ne diyeceğim, çıkışta bir yerlere gidip bir şeyler yiyelim. Ne dersiniz?" Aysun'un ortaya attığı fikir Koray'la hoşumuza gitmişti ama benim forma almam gerektiği için onlara katılamayacaktım. Bu yüzden keyfim kaçmıştı "Maalesef ben gelemem, forma almam gerekiyor." Aysun bana bakıp gözlerini devirdi "Tabii ki geliyorsun Öykü ve formanı birlikte alıyoruz. İstanbul'da yenisin. Seni yalnız hiçbir yere bırakamam." Söylediği şey beni güldürmüştü. "Korumacı tavrın hoşuma gitti." O da güldü. "İnşallah fazla abartmam." Bu sırada Koray elini çenesine dayamış bize bakıyordu "Gidiyor muyuz şimdi?"

Onu başımla onaylayıp kahvemden bir yudum daha almak için bardağı elime alınca kahvemin bitmiş olduğunu fark ettim. Yenisini almak için ayağa kalktığımda "Ben bir kahve daha alacağım isteyen var mı?" diye sordum. İkisi de istemediklerini belirtince kantincinin yanına gidip bir kahve daha isteyip hazır olmasını bekledim. Saniyeler içinde hazırladığı kahveyi bana uzatınca alıp ben de ona parayı uzattım ve arkamı döndüğüm sırada birine çarpıp kahveyi yere dökmeyi başardım. Şaşkınlığıma korkumda eşlik edince karşımda duran basketbol forması giymiş uzun boylu çocuğa baktım. Onu yakmış olmaktan korkuyordum ama şans eseri kahve yere dökülmüştü ve çocuk yanmaktan son anda kurtulmuştu. Olayın şokundan mıdır nedir bana sırıtarak bakıyordu. "Korkma yanmadım." Belli ki korkum yüzümden okunuyordu. "Affedersin, seni görmedim."

"Sorun değil." dediği sırada kahveyi yere döktüğümü gören Aysun telaşla yanıma geldi. "Öykü iyi misin sen, üzerine döküldü mü?" Ona bakıp hafifçe tebessüm ettim. "Merak etme iyiyim, üzerime dökülmedi."

"İyi bari bir an üzerine döküldü diye çok korktum." deyip kafasını karşımda duran esmer, yeşil gözlü çocuğa çevirdi. "Ateş, sen iyi misin?" Adının Ateş olduğunu öğrendiğim çocuk çarpık gülüşüyle "İyiyim sorun yok." deyince

gülüşünün çok tatlı olduğunu fark ettim. Aysun'a soru sorarken bana bakıyordu. "Sanırım arkadaş yeni."

"Evet, yeniyim." diyerek gülüşüne eşlik ettim. "Kendisi bizim sınıfta, adı Öykü. Bugün geldi." Aysun beni çocuğa anlatırken gözlerimi çocuktan kaçırdım. Nedendir bilmem bir an utandığımı hissetmiştim. "E bu çok güzel. Aramıza hoş geldin Öykü." deyince "Hoş bulduk." deyip gülümsemeye devam ederek ona baktım. Sürekli gülümsüyordum, aptal mıydım neydim? Aysun utandığımı anlamış gibi çaktırmadan sırıtırken Ateş'e davette bulundu "Bize katılsana Ateş, birlikte kahve içelim. Ateş birden yüzünü buruşturdu. "İyi olurdu ama koç beni bekliyor, yanına gitmem lazım. Belki daha sonra." deyip göz kırptıktan sonra kantinciden su isteyip elindeki su şişesiyle yanımızdan ayrıldı. O yanımızdan ayrılır ayrılmaz Aysun'a baktım. "O hangi sınıfta?" Güldü "Bizim sınıfta değil" Kaşlarımı çattım "Onu biliyorum zaten."

"O zaman neden soruyorsun?" deyip gülmeye devam etti. İmalı sorusu gözlerimi kaçırmama neden olurken "Hiç, sadece merak ettim." deyip oturduğumuz masaya doğru yürüdüm. Peşimden gelip koluma girdiğinde hala gülüyordu " O 12-C de. Hoş çocuk ama değil mi?" Durup yüzüne baktım. "Hoş çocuk veya değil, bu beni ilgilendirmez."

"Sevgilisi yok." Tek kaşım havaya kalktı "Bana ne bundan Aysun?"

"Merak edersin diye düşündüm." deyip kolumdan çıkarak yüzü bana dönük bir şekilde önümden yürümeye başladı. Gülüyordu ve gözlerinde hala ima vardı. "Yani belli olmaz belki bir gün merak edersin. Değil mi?" Sorusu beni güldürmüştü. Evet, Ateş hoş çocuktu, sevgilisi de yoktu ama henüz onu tanımıyordum. Üstelik ondan hoşlanmamıştım sadece etkilenmiştim. Aysun da bunu anladığı için onunla olmamı istiyordu, onu anlıyordum da ondan etkilenmiş olmam bir şeyler yaşamam için yeterli değildi. Önümde onu tanımak için uzun bir zaman vardı ve ben bu zamanı iyi değerlendirecektim.

***

Son dersi de atlattıktan sonra çıkışta Aysun'un beni götürdüğü bir dükkândan formamı almıştım. Elimde poşet tutmaktan hoşlanmadığım için

formayı çantama atıp oradan çıktıktan sonra da Koray'ın tercih ettiği bir kafeye gidip oturmuştuk. Kafe kalabalık olmadığı için seviniyordum. Kalabalık ve sesli ortamları sevmezdim. Oturduğumuzda aklıma gelen şey bugün ilk defa yemek yiyecek olmamdı. Şu sıralar niyeyse pek iştahım yoktu ama bir şeyler yemem gerektiğinin bilincindeydim. Tamamını bitiremeyeceğimi bilsem bile yine de önümdeki menüden büyük boy bir hamburger seçip hepsini bitirmek için kendimi şartladım. Aysun ve Koray da benim gibi yapıp hamburger seçince birlikte muhabbet ederek sipariş ettiğimiz yemekleri yemeye başlamıştık.

Koray'ın isteği üzerine kendimi anlatmaya devam ederken Aysun'a gelen mesaj konumuzu dağıtmıştı. Elindeki telefona bakıp konuşurken "Arkadaşlar erkek arkadaşım yoldaymış, buraya geliyor. İki dakikaya burada olur, o gelince ben kalksam size ayıp etmiş olur muyum?" diye sordu. İlk başta şaşırmama rağmen Aysun'un bir erkek arkadaşı olmasına sevinmiştim. İyi ve güzel bir kızdı. Bir sevgilisi olması şaşırılacak bir şey değildi. Yüzüne gülümseyerek bakarken "Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum." dedim.

"Artık öğrendin." deyip telefonu masanın üzerine bırakarak gülümsememe karşılık verdi. Hamburgerimden ısırık alıp çiğnedikten sonra yuttum. "Ne zamandır birliktesiniz?" Merakla sorduğum soruyu ondan önce Koray cevapladı "Bir aydır." Aysun soruyu onun cevaplamasına kızmıştı. Yüzünü ona çevirip sert bir şekilde "Bu soru bana soruldu Koray sana değil, farkındasın değil mi?" diye sordu. Koray hamburgerinin yanında seçtiği patates kızartmasından yerken gözlerini Aysun'a çevirdi. "Neden kızıyorsun ki? Sonuçta senin vereceğin cevap da benimkiyle aynı. Öyle değil mi?" Aysun sert bir şekilde konuşmaya devam ediyordu "Öyle ama buna benim cevap vermem daha doğru olurdu. Lütfen bana sorulan sorulara benden önce atlayıp cevap verme!"

Koray "Peki" deyip eliyle ağzına hayali bir fermuar çektikten sonra bana bakıp göz kırptı. Buna gülüyordum. Bu sırada Aysun'a merak ettiğim başka bir soru sormak istemiştim. Başımı çevirip ona baktığımda "Erkek arkadaşın bizim okuldan mı?" diye sordum. "Okul mu?" diyerek sırıttı Koray "O okulu bitireli çok oluyordur." Aysun kaşlarını çatarak dişlerinin arasından tısladı. "Korayyyy!"

"Of! Tamam sustum." Koray beni yine güldürmüştü. Bir türlü susamıyordu. Aysun kendisine gelen mesaj sesiyle telefonunu eline alınca mesajı okuyup hemen ayağa kalktı "Erkek arkadaşım gelmiş ben gidiyorum. Size afiyet olsun, yarın okulda görüşürüz. Bu arada bugünkü yemekler benden." deyip çantasını eline alınca kasada ödeme yapıp kafeden çıktı ve son model spor arabanın önünde bekleyen bir adama heyecanla sarıldı.

Cam kenarında bir masada oturduğumuz için ben ve Koray onları izliyorduk. Açıkçası ben onları izlerken oldukça şaşkındım. Sarıldığı adam neredeyse onun babası yaşında falandı. Gözlerime inanamadığım için kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırıp öyle baktım. Şaka mıydı bu? Aysun'un o yaştaki bir adamla ne işi vardı? Kendi yaşıtları tükenmiş miydi de o adamla çıkıyordu? Buna inanamıyordum. Ne yapıyordu bu kız?

Aysun, erkek arkadaşım dediği adamla birlikte arabaya binip oradan uzaklaşırken gözlerimi Koray'a çevirdim. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle!" Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını hafifçe iki yana salladı "İnan bana söylemek isterdim ama maalesef gerçek." Afallamıştım resmen. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Önümde duran bardağı alıp içindeki suyu son damlasına kadar içtikten sonra bardağı yerine bırakıp şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalıştım. "Nerede tanışmış bunlar, biliyor musun?"

"Hayır bilmiyorum. Sürekli böyle adamlarla çıkıyor, bu yüzden hepsiyle nerede tanıştığını soramıyorum. Hızına yetişilmiyor." Ağzım açık bir şekilde Korayı dinlerken sıkıntıyla konuşuyordum "Sen ciddi misin? Sürekli babası yaşındaki adamlarla mı çıkıyor?" Evet der gibi başını salladı. "Ona kaç defa yapmamasını söyledim ama beni dinlemedi. Hala aynı şekilde devam ediyor." Koray bu konuda sıkıntı yaşıyor gibiydi. Arkadaşının böyle adamlarla çıkmasını istemiyordu ama belli ki Aysun onu dinliyor gibi görünmüyordu.

Söylediklerinden sonra sesli bir nefes bıraktığımda "Peki neden babası yaşında adamlarla takılıyor?" diye sordum. Bana çok saçma bir soru sormuşum gibi baktı. "Sence neden? Adamın altındaki arabayı görmedin mi?"

"Evet, gördüm." dediğimde bir kez daha şaşırdığımı hissettim "Parası için mi yani? Adamın parası olduğu için mi yapıyor bunu?" Beni başıyla

onayladı "Evet parası için. Ona göre bu yaştaki adamlar genç zenginlere göre daha rahat tavlanıyormuş. Bu yüzden tercihi o yaştaki adamlar." Duyduklarımla şok üstüne şok yaşarken daha fazla bir şey sorup da yeni şeyler öğrenmek istemediğime karar verdim. Yeterince şaşkındım ve bir an önce eve gitmek istiyordum. Koray duyduklarımdan sonra iyi olmadığımı anlamıştı ama yine de bunu sorma gereksinimi duyuyordu "Sen iyi misin Öykü?"

"Değilim." dedim boş gözlerle tabağımda yarım kalmış hamburgerime bakarken "Eve gitmek istiyorum."

"İyi de daha hamburgerini bitirmedin."

"Canım istemiyor, yiyemeyeceğim. Hadi kalkalım artık." deyip elime aldığım çantayı sırtıma takıp ayaklandığımda kafenin açılan sert kapısıyla gözlerimi o yöne çevirdim. Kumral bir çocuk girmişti içeri. Etrafı inceliyordu. O sıra bende onu inceliyordum. Kaşlarım çatıktı. Bu nasıl kapı açmaktı böyle? Neredeyse kapıyı kırıyordu yobaz! Bu şekilde davranmasının amacı neydi? Neden normal şekilde açmıyordu ki kapıyı? Zaten tekin birine benzemiyordu. Sert ve ürkütücü bakışlara sahipti. Bunu kafasını bizim masaya çevirip buraya doğru yürümeye başlayınca anlamıştım.

Kim olduğunu bilmediğim çocuk bizim masaya doğru yaklaşırken peşinden kafeye giren üçü erkek biri kız olan gençler de suratlarındaki sinsi sırıtışla tıpkı kumral olan çocuk gibi bizim masaya doğru yürüyordu. İlk başta neden bize doğru geldiklerini anlamasam da kumral olan masaya yaklaşıp karşımda oturan Koray'ın omzuna elini koyunca onunla bir alakaları olduğunu anlamıştım.

Ben ayakta kalmış onları izlerken Koray oturduğu yerden şaşkınca omzuna kimin dokunduğuna bakmak için kafasını kaldırdı. Gördüğü kişi pek beklediği biri değildi herhalde, onu görünce gözleri birden büyüdü. Önce şaşkınlıktan olduğunu düşünsem de daha sonra Koray'ın bakışlarında bir korku sezdim. Öyle ki karşısındaki çocuğun adını söylerken sesi titriyordu "Barlas!"

Çocuğun ismini öğrenince daha önce bu ismi bir yerde duyduğumu fark ettim ama aklıma nereden duyduğum bir türlü gelmiyordu. Zaten şu anda bunu nereden duyduğumu pek önemsemiyordum. Önemsediğim tek şey bu insanların kim olduğu ve Koray'dan ne istedikleriydi.

Adının Barlas olduğunu öğrendiğim çocuğu incelerken oldukça gergindim. Uzun boylu bir çocuktu. Sert çene yapısı, damarlarının belirgin olduğu uzun bir boynu, kahverengi gözleri ve fade model saç kesimiyle yakışıklı diye tanımlayabileceğim erkek grubuna dahil oluyordu. Siyah pantolonunun üzerine giydiği siyah dar tişört, güçlü göğüs ve kol kaslarını belli ederken ona daha fazla bakmamak için gözlerimi bize doğru yaklaşan arkadaşlarına çevirdim. Şaşkındım. Şu an karşımda olan çocuklardan ikisini tanıyordum. Bunlar dün markette gördüğüm çocuklardı. Onları görünce Barlas ismini de nerede duyduğumu hatırlamıştım. Bu çocuklar marketteki kasiyer kıza 'Söyle patronuna kaçışı yok, Barlas peşinde. O parayı eninde sonunda bize verecek. Yoksa bir daha buraya gelmeye hali kalmayacak' demişlerdi. Bahsettikleri Barlas isimli çocuk şu anda buradaydı ve Koray'ın omzunu tutuyordu. Şimdi anlıyordum. Bu çocuklar Koray'dan da haraç isteyeceklerdi. Burada olmalarının sebebi muhtemelen buydu. Korkmuştum ama onlardan korktuğumu belli etmemek için omzumu dikleştirip ses tonumu olabildiğince yüksek çıkarmaya çalıştım "Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz Koray'dan?" Konuşmam şu an için doğru bir şey miydi bilmiyordum ama susamazdım. Bu huyum değildi bir kere. Konuşup dertleri neymiş öğrenecektim.

Sorum üzerine müşterilerin çoğu bana bakmıştı ama karşımdaki tekinsiz insanlar sorumu duymamış gibi davrandılar. Cevap veren olmadı. Beni takmıyor gibi görünüyorlardı. İlgilendikleri tek şey Koray'dı ve hepsinin gözü onun üzerindeydi. "Kalk Koray, bizimle geliyorsun!" Barlas isimli çocuk sert sesiyle Koray'a emir verirken Koray bu emire uymak istemediğini gayet açık bir şekilde belli etti "Gelmek istemiyorum!"

"Kalk dedim sana!" Barlas denilen çocuk sinirliydi ve dişlerinin arasından konuşuyordu. Dediği yapılmadığı takdirde ortalığı dağıtacakmış gibi bir hali vardı. İnsanı korkutuyordu. "Beni rahat bırakın, sizinle gelmeyeceğim!" Koray'ın bu tavrı Barlas'ı iyice sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Öfkeyle solurken Koray'ı boynundan tuttuğu gibi onu ayağa kaldırdı. "Yürü

gidiyoruz!" Gördüğüm görüntü beni iyice korkuturken "Durun ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye sordum. Verdiğim tepkiyle hala kimsenin ilgisini çekmezken Barlas'a öfkeyle baktım. "Onu bırak yoksa buradan çıktıktan sonra direkt polise gider seni şikâyet ederim!" Söylediğim şeyden sonra bütün ilgiyi üzerime çekmeyi başarmıştım. Özellikle de Barlas'ın ilgisini.

Kahverengi gözleri delici bir şekilde bana bakarken Koray'ın boynunda olan elini çekip işaret parmağını sallayarak tehditkâr konuşmaya başladı. "Ağzını açarsan buradan çıktıktan sonra polise değil, morga gidersin!" Büyük tehdit etmişti ama bunu umursamamış gibi yapıyordum. Burada insanlar vardı. Bana ve Koray'a bir şey yapamazlardı. Cesaretim belki de bu yüzdendi. "Eğer Koray'a bir şey yaparsanız çok kötü olur!" Korumacı bir tavra sahiptim. Koray'ı henüz birkaç saattir tanıyordum belki ama çevremdeki insanları koruma gereği hissederdim. Bu benim huyumdu.

Sanırım söylediğim şeyle Barlas'ın sabrını taşırmıştım. Beni tehdit eden birine karşı hangi cesaret böyle konuşuyordum anlamıyordum ama konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Barlas öfkeli gözlerle bana bakarken yanındaki çocuklara emir verdi "Alın şu kızı!" Barlas'ın emriyle markette gördüğüm çocukların ikisi yanıma gelip beni kollarımdan tutunca onlardan kurtulmak için çırpınıp kafedeki müşterilere doğru bağırmaya başladım "Yardım edin! Bir şeyler yapın! Polise haber verin lütfen!"

Çocuklardan esmer olanı bağırmamam için eliyle ağzımı kapatınca içerideki insanları inceledim. Neredeyse hepsi bizim yaşlarımızdaydı ama hiçbiri kolunu kıpırdatmıyordu. Sanki karşılarında biri kaçırılmıyor da film sahnesi çekiliyormuş gibi bizi izliyorlardı. Aynı şekilde garsonlarda öyle. Kimse neden yardım etmiyordu anlamıyordum?

Beni ve Koray'ı ite kaka dışarı çıkarmayı başardıklarında siyah renk jeep wrangler rubicona bindirip eskiden fabrika olarak kullanıldığını düşündüğüm bir binanın önüne getirdiler. Kendileri inip beni de arabadan çıkartırlarken hala bağırıyordum ama sesimi kimsenin duyduğunu sanmıyordum. Burası ıssız bir yere benziyordu. Kimsenin beni duymayacağını bilmeme rağmen yine de bir umut bağırıyordum işte.

Fabrikanın içine girdiğimizde korku dolu gözlerle etrafı incelemeye başlamıştım. Duvarlar ejderha çizimleriyle süslenmişti. Yerler teneke içki kutuları ve gazete kâğıtlarıyla doluydu. Etrafı aydınlatmak için güneş enerjisiyle çalıştığını tahmin ettiğim ışıklar kullanılmıştı. Köşelerde araba lastikleri duruyordu. Oturmak için eski dört büyük kanepe ve iki sandalye vardı. Fabrika çok büyük olmasına rağmen sadece bu bölümü kullanıyor gibiydiler.

Korkuyla etrafı incelemeye devam ederken beni kanepelerden birine oturtup Koray'ı başka bir bölmeye götürdüler. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sormama rağmen kimse sesini çıkartıp da bana cevap verme gereği duymadı. Benim yanımda sadece markette gördüğüm o esmer çocuk kalmıştı. Diğerleri Barlas'la birlikte Koray'ın yanındaydı. Ben ağzımı açtığım için buraya getirilmiştim. Koray ise haraç meselesi yüzünden buradaydı. Yani en azından ben öyle tahmin ediyordum. Gerçi zengin değildi, ondan neyin haracını istiyorlardı bilmiyordum ama başka bir durum varsa eğer bunu benim bilmediğim kesindi.

Korkum gitgide artıyordu. Kaçırılmıştım ve bu çocukların bize ne yapacaklarını hiç bilmiyordum. Daha önce böyle şeyleri sadece dizilerde ya da filmlerde görürken şimdi resmen olayın içindeydim. Dakikalardır buradaydım ve korkudan titremeye başlamıştım. Ölüm kokusunu buram buram hissediyor gibiydim. Omurgamdan aşağı inen ürperti her saniye daha da artarken gerginlikten elimi enseme götürüp ovuşturarak kendimi rahatlatmaya çalıştım. 'Sakin ol Öykü, buradan çıkacaksın. Sana ve Koray'a asla zarar veremeyecekler' Kendimi ne kadar rahatlatmaya çalışsam da içimde hep bir korku vardı ve asla tükenmek bilmiyordu. Polise de haber veremiyordum, telefonum evde kalmıştı ve ben onu evde unuttuğum için şu an kendime çok kızıyordum.

İçeride Koray'a ne yaptıklarını bilmiyordum ama deli gibi merak ediyordum. Belki de oraya girip bakmalıydım. Bunu yapmam içinde önce şu esmer çocuktan kurtulmam lazımdı. Oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktığımda içeriden çıkan Barlas ve yanındaki arkadaşlarını görmemle olduğum yerde kaldım. Barlas gözlerini bana dikmiş yavaş adımlarla yanıma doğru yürürken ürkek bakışlarımı ondan kaçırdım. Şu anda sessiz kalıp bana bir şey yapmaması için içimden dua ediyordum. Koray

yanlarında değildi ve ona ne yaptıklarına dair en ufak fikrim yoktu. Ona her ne yaptılarsa aynısını bana da yapabilirlerdi. Bu yüzden bakışlarımı yere indirip Barlas'ın öfkeli gözlerine bakmamaya çalıştım. Yanıma yaklaştığında nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde sırtımdaki çantayı çıkartıp gruptaki kıza doğru attı. "Bade, şu Kaktüs 'ün çantasına bak bakalım içinde ne varmış!"

Kaktüs mü? Bunu beni sinirlendirmek için yapıyordu herhalde. Öfkeli bir şekilde "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırırken Barlas'ın gözlerinin içine baktım. "Çantamı hemen bana ver!" Kahverengi gözleri sert bir şekilde bana bakıyordu "Sorumu cevaplarsan elbette veririm." Bir süre ona baktıktan sonra bakışlarımı arkadaşlarına çevirdim. Hepsi merakla bana bakıyorlardı. Barlas'ın soracağı soru her neyse cevabını merak ettikleri kesindi. Gözlerim tekrar ona dönünce "Neyi cevaplamamı istiyorsun?" diye sordum. Direkt cevap verdi. "Koray'ı nereden tanıdığını."

"Bu seni ilgilendirmez!" Verdiğim cevapla birden bileğimi tutup sıkınca canım yandığı için acıyla inledim. "Ah! Pislik bırak beni!" Sesi de bakışları gibi sertleşmişti "Sana bir kez daha soracağım! Koray'ı nereden tanıyorsun?" Bu sorunun Koray'a da sorulduğu kesindi. Anlaşılan Koray başımı belaya sokmamak için onlara cevap vermemişti. Barlas olacak çocuk da bunu bana sorup öğrenmeye çalışıyordu. Bileğimi hala sıkmaya devam ettiği için acıdan alt dudağımı ısırıyordum. Cevap verecek değildim.

"Sanırım sorunun cevabı burada Barlas." Bade denilen kızın sesiyle ikimizin de bakışları ona doğru dönünce elinde formamı tuttuğunu gördüm. "Bu kız onunla aynı okulda!" Bade elinde formamı tutarken onunda kolunda ejderha dövmesi olduğunu fark ettim. O da tıpkı esmer olan çocuk gibi ejderha dövmesinden yaptırmıştı. Hatta sadece o ikisi değil, hepsinin kolunda ejderha dövmesi vardı. Barlas'ın hariç, onun kolunda dövme yoktu. Hepsinde olup da onda neden olmadığını anlamasam da bunu umursamadım. Bana neydi ki bundan? Ben bir an önce Koray'ı da alıp buradan çıkmak istiyordum. Şu an tek isteğim buydu.

Barlas bana yönlendirdiği sorunun cevabını Bade'den alınca tekrar yüzünü bana çevirip bileğimi bıraktı "Demek Koray'la aynı okuldasın ha Kaktüs!" Nefretle suratına bakarken "Adım Kaktüs değil, Öykü!" dedim. Şimdi bakışları yumuşamıştı. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken yüzünü

iyice yüzüme doğru yaklaştırdı "Adını sorduğumu hatırlamıyorum." Rahatsız olup yüzümü geri çekince ses tonumu olabildiğince yüksek tutmaya çalıştım. "Sormamış olabilirsin ama ben bana bir daha Kaktüs diye hitap etmemen için sana bunu söyleme gereği duydum!"

Beni umursamadı bile. Alaycı bir tavra bürünmüştü "Sana adınla hitap etmek isteseydim zaten ederdim. İstememişim ki çok da umursamadığım adını sorma gereği bile duymamışım Kaktüs." Hoşuma gitmediğini anladığı için inadıma yapıyordu. Onunla daha fazla inatlaşamazdım. Bu yüzden konuyu değiştirip "Koray'a ne yaptınız?" diye sordum.

"Hiçbir şey." dedi masumane bir şekilde. Öfkemden ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum. Beni aptal sanıyordu galiba. "Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde? Ona bir şey yaptığınızı biliyorum. Ne istiyorsunuz ondan?" Merakım onu tekrar sinirlendiriyor gibiydi. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"O benim arkadaşım ve bu beni tabii ki ilgilendirir!" Gözlerini kapatıp bıkkınca bir nefes bıraktıktan sonra tekrar açtı. "Bunu kurcalamaya çalışıp beni sinirlendirme istersen, bu seni ilgilendirmez diyorum!" Yok, biz bu çocukla bu şekilde anlaşamayacaktık. Koray'ı bırakmayacak gibi görünüyordu ve ben bir şeyler yapmalıydım. Onu sinirlendirerek istediğim şeye ulaşamayacağımın farkındaydım. Yumruk yaptığım elim gevşerken ona yalvaran gözlerle bakıyordum "Bak, Koray devlet lisesinde okuyan sıradan bir öğrenci. O sizin haraç alabileceğiniz biri değil. Lütfen onu bırakın!"

"Haraç mı?" Kaşlarından biri havaya kalktı "Ondan haraç alacağımızı nereden çıkardın?"

"Arkadaşlarını dün markette haraç isterken gördüm. Haraç alan insanlar olduğunuzu biliyorum." Gülecek gibi oldu ama kendini tutmayı başardı "Bu yüzden mi Koray'dan haraç alacağımızı düşünüyorsun?"

"Evet ve inan bana bu yüzden buradan çıkar çıkmaz sizi polise şikâyet edeceğim!" Şu an bunu hangi cesaretle söylediğimi bilmiyordum ama onlara gözdağı vermek istiyordum. İşe yaramasını umut ederken söylediğim şeyin Barlas'ı epey sinirlendirdiğini gördüm. Öfkeli gözleri benimkilerin

üzerindeyken birden kolumu tutup beni arkamdaki duvara doğru sürükledi ve sırtımı oraya yaslayıp hafifçe çenemi sıkmaya başladı. "Bana bak bunu sırf bil diye söylüyorum, ağzını açarsan dilini kopartırım!"

Sinirden bütün kasları gerilmişti. Beni korkutacak derecede soğuk olan bakışlarını gözlerimden ayırmazken korkudan yine titrediğimi hissettim. Bu çocuk beni burada öldürecekti. Hem de bunu kimsenin ruhu duymadan yapacaktı. Belki de katildi. Kim bilir kaç kişiyi öldürmüştü. Şimdi de sıra bendeydi. Bunu bana olan öfkesinden anlıyordum. Ondan kurtulmam ve buradan kaçmam lazımdı. Öylece durup beni öldürmesini bekleyemezdim. Bir şeyler yapmalıydım.

Aklıma ilk gelen şeyi uygulamaya koyup tüm gücümü toplayarak dizimle kasığına tekme geçirince elini çenemden çekti ve geri çekilip acıdan iki büklüm oldu. Fırsattan istifade yanından koşarak geçmeye çalıştığımda doğrulup tişörtümün boğaz kısmından tuttu ve sırtımı tekrar duvara dayadı. Çığlıklarım fabrikanın içinde yankılanırken eliyle ağzımı örtüp beni susturdu. "Bağırmayı kes! Burada seni kimse duymaz!"

Ondan kurtulmak için çabalıyordum ama bu çaba hiçbir işe yaramıyordu. Artık emindim. Buradan asla çıkışım yoktu. "Bu tekmenin hesabını vereceksin!" Bana olan siniri burnundan solumasından belli olurken nefreti iyice kabarmıştı. Acaba ne yapacaktı bana? Belki de Koray'a ne yaptıysa onu yapacaktı. Ondan deli gibi korkmaya başlamıştım.

"Barlas izin verirsen bu tekmenin hesabını ondan nasıl soracağını sana söyleyebilirim. Bence bu fikir hoşuna gidecek." Bade'nin fikri neydi bilmiyordum ama Barlas'ın aksine bu fikrin benim hiç hoşuma gitmeyeceği belliydi. Barlas elini ağzımdan çekince Bade'ye dönüp el işaretiyle onu yanına çağırdı. Fikrini merak etmişti. Açıkçası bunu bende merak ediyordum. Bade Barlas'ın yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldamaya başlayınca korku dolu gözlerle onları izliyordum. Fikri Barlas'ın dudak kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olurken bu fikrin Barlas'ın hoşuna gittiğini anlamıştım. "Getir bakalım şu makası!"

Duyduğum şeyle kaşlarım çatılırken endişeyle yutkundum. Makas mı? Ne makası? Onunla ne yapacaklardı? Bade sevimsizce gülerek Barlas'ın dediğini yapmak için makası getirmeye gidince kaskatı kesildiğimi

hissettim. Galiba beni makasla öldüreceklerdi. Kaçışım yoktu artık. Sonum gelmişti. Bade saniyeler içinde geri dönünce Barlas'ın yanına gelip makası ona uzattı. Barlas keyifle sırıtarak Bade'nin elindeki makası aldı ve beni kolumdan tuttuğu gibi oradaki sandalyeye oturttu. "Evet Kaktüs, veda vakti."

Kurduğu cümleyle kalbim deli gibi çarparken gözümden istemsizce bir yaş indi. Öldürecekti beni. Ona tekme attığım için beni ölümle cezalandıracaktı. Her şey bitmişti artık. Bütün hayatım burada sonra eriyordu. Barlas önümden dolanıp arkama geçince saçlarımdan tutup kafamı geriye yasladı. Sanırım makası boğazıma saplayacaktı. Korku bütün bedenimi sarmış hareket etmemi engellerken tavandaki bir noktaya odaklanıp gözlerimi kapattım. Usulca ölmeyi bekliyordum. Barlas'ın elindeki makas tiz bir ses çıkartırken tekrar yutkundum. O ses kulaklarımda yankılanırken gözlerimden oluk oluk yaşlar akıyordu.

Ben ölüme hazırlanmış, olduğum yerde sessizce beklerken Barlas'ın keyifli çıkan sesini duydum. "Bade, Kaktüs'e bir ayna getir. Bakalım yeni saç modelini beğenecek mi?" Kapalı olan gözlerim Barlas'ın söyledi şeyle açılırken kafamı kaldırıp ona baktım. Elinde tuttuğu kahverengi saçlarımla sırıtarak bana bakarken gözlerim irice açıldı. Bunca yıl uzattığım, kestirmeye kıyamadığım, bakımına önem gösterdiğim saçlarımı kesmişti! Bunun beni derinden etkileyeceğini biliyordu ve şu anda bu yüzden sırıtıyordu. Ona tekme atmamın cezasını bana böyle vermişti.

Bade eline aldığı aynayla karşıma geçip onu elime tutuşturunca aynaya bakmaya ne kadar tereddüt etsem de halimi görmek için kaldırıp saçlarıma baktım. Boyu kalçama kadar uzanan saçlarımın omuz hizamda olduğunu görünce hıçkırarak ağlamaya başladım. Saçlarım benim zayıf noktamdı. Kesildiği için içim acıyordu. Ben kırıklarımı bile aldırmaya kıyamazken Barlas onları kısacık kesmişti.

Öfkemden nefes alışverişlerim hızlanırken ayağa kalkıp aynayı ayakucuna doğru fırlattım. Ayna ona değmeden yerde param parça olup etrafa saçılırken gözlerini yerde dağılan aynadan kaldırıp bana çevirdi. Sanırım onu yine öfkelendirmiştim. Yanım yaklaşıp bileğimi sıkmaya başlayınca canımı yakmaması için ondan kurtulmaya çalışıyordum. "Seni aşağılık serseri, bırak beni!"

"Merak etme bırakacağım ama önce seni bir konuda uyarmam gerekiyor!" Söylediği şeyle sakin kalıp ne diyeceğini merakla beklemeye başladım. Sonunda beni bırakacaktı. Buna inanamıyordum. Bileğimi sıkmaya devam ederken sert cümlesini yüzüme çarptı. "Eğer buradan çıktıktan sonra polise gitmek gibi bir hata yaparsan mavi gözlerine yakışan bu güzel suratına öyle bir iz bırakırım ki, baktıkça beni hatırlarsın!"

Baktıkça onu hatırlayacağım bir şey yapmıştı zaten, saçlarımı kesmişti. Şimdi de yüzüme iz bırakmakla tehdit ediyordu beni. Tehdidi boş değildi, bunu yapacağından o kadar emindim ki ondan korkuyordum. Bir an önce buradan gitmek istiyordum. Keskin gözleri bana hala öfkeyle bakarken tehdidine boyun eğmek zorunda kaldım. "Tamam, polise gitmeyeceğim ama lütfen Koray'ın da benimle gelmesine izin ver. Lütfen!" Yalvarışımı umursamadı. Çenesini dikleştirmiş benimle o şekilde konuşurken "O burada kalacak, seninle gelemez. Şimdi hemen buradan çık git. Bir daha da sakın karşımıza çıkma!" deyip beni hafifçe kapıya doğru itti. Dengemi sağlayamayıp sendeleyerek yere düşünce tiksintiyle yüzlerine baktım. Hepsi tam bir aptaldı! Özellikle de Barlas! Ondan nefret ediyordum!

Sinirle ayağa kalkıp buradan çıkmak için yavaşça kapıya doğru yürürken Barlas'ın sesiyle olduğum yerde kaldım "Hey Kaktüs! Çantanı unuttun." Ona doğru dönünce sırıtarak çantayı bana doğru fırlattı. Ayakucuma düşen çantaya birkaç saniye boş gözlerle baktıktan sonra eğilip onu elime aldım ve bu lanet yerden hemen çıktım.

Hava kararmıştı, etrafta ıssızdı ve ben eve nasıl gideceğimi hiç bilmiyordum. İstanbul'u çok iyi bilmediğim için şu anda hangi semtte olduğum hakkında en ufak fikrim dahi yoktu. Öyle boş boş yürüyordum. Yanımda telefonumun olmayışı ne acıydı. Oradaki haritadan bakıp nerede olduğumu öğrenebilirdim ama maalesef telefonum yanımda değildi. Boş yolda bu şekilde yürümeye devam edersem kaybolacağım kesindi. Yanımdan birkaç araba geçmişti ama kime çatacağımı bilmediğim için arabaları durdurmak istememiştim. Sıkıntı içinde yürümeye devam ederken biraz ileride otobüs durağı görünce sevinçle oraya koşup otobüs beklemeye başladım. Çok geçmeden bir otobüs gelince hemen binip çantamdan çıkardığım akbili bastım ve boş koltuklardan birine geçip oturdum.

Otobüsün bizim semtten geçmesi şans mıydı bilmem ama bu beni sevindirmişti. Akşam akşam başka bir otobüse binmek zorunda kalmayacaktım. Otobüsü bizim oradaki durakta durdurunca hemen inip hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Eve girince annemin bugün nöbetçi olmasına resmen şükür ettim. Beni bu halde görmemesi iyi olmuştu. Yoksa ona ne açıklama yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Kapının önünde öylece dururken Barlas'ın buraya gelip beni rahatsız etmesinden korktuğum için hemen kapıyı kilitleyip açamayacağından emin olmak içinde antredeki çekmeceli dolabı kapının önüne çektim. Bunu yapınca biraz rahatlamıştım.

Aceleyle odama girince üzerimdekileri çıkartıp hemen pijamamı giydim ve kirlileri banyodaki kirli sepetine attım. Aslında banyo yapmam daha doğru olurdu ama Barlas'ın gelmesinden korktuğum için bunu yapamıyordum. Odama geri döndüğümde yatağıma uzanıp Koray'a ne yaptıklarını düşünmeye başladım. Kim bilir ne haldeydi? Ona zarar vermiş olabilirlerdi ve ben bunu düşündükçe çok kötü oluyordum.

Biz nereye taşınmıştık böyle? Burası iğrenç bir yerdi. Koray serseri bir çocuğun elindeydi ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Polise dahi gidemiyordum. Yaptığım tek şey oturup ona bir şey yapmamaları için dua etmekti ve bu benim canımı çok sıkıyordu. En kötüsü de buydu zaten. Elimden bir şey gelmemesi. Saatler geçerken kafamı yastıktan kaldırmıyordum. Yorgundum. Düşünmekten yorulmuştum ve bu yorgunluk kendini yavaşça uykuya teslim ediyordu.

Sabah alarmın çalmasıyla irkilerek uyandım. Sanırım bunun sebebi gördüğüm kâbustu. Barlas rüyalarıma kadar girmişti. Pis serseri ondan nefret ediyordum! Yataktan doğrulunca anneme yakalanmayayım diye evden erken çıkmam gerektiğini düşündüm. Hemen banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım ve üzerimi giymek için tekrar odama geldim. Formamı çıkarmak için çantamın içini açtığımda gördüğüm şeyle kaskatı kesildim.

Saçlarım! Çantamın içinde saçlarım vardı. Bunu Barlas yapmıştı. Saçlarımı kestiği yetmiyormuş gibi birde dalga geçer gibi onları çantama koymuştu. Bu kadar iğrenç bir insan daha olamazdı. Onu öldürmek istiyordum! Yaptığı şey beni ağlatmıştı. Zaten dün ağlamaktan harap olmuştum, şimdi yine ağlıyordum.

Elime aldığım saç tutamlarına bakarken Barlas'a olan öfkem bir çığ gibi büyüyordu içimde. Onun karşısına geçip bu tutamları onun ağzına sokmak istiyordum. Güzelim saçlarıma kıymıştı. Gördükçe ağlıyordum ama artık hazırlanıp çıkmak zorundaydım. Annem gelecekti, ona yakalanmamam gerekiyordu. Çantamın içindeki formamı çıkarıp üzerine yapışmış olan saç tellerini silkeledikten sonra üzerime giydim. Aynanın karşısına geçtiğimde saçlarımın biçimsiz kesilmiş halinden sebep yine ağlayacak gibi olmuştum ama kendimi tuttum. Artık ağlamayacaktım. Kimsenin saçımdaki biçimsizliği anlamaması için saçlarımı arkadan topuz yapıp biçimsizliğini kapattım. Sanırım bu biçimsizliği düzeltmek için bir an önce kuaföre gitmem gerekiyordu. Yoksa annem bunu fark edebilirdi. Hazır olduğumda çantamı da alıp evden çıkmak için kapının önüne koyduğum çekmeceli dolabı geri çekip kilitlediğim kapıyı açtım. Ne şansızlıktır ki yakalanmak istemememe rağmen anneme yakalanmayı başarmıştım. Kendisi şu an karşımda duruyordu "Anne!"

Çıktığımı gördüğü için şaşkındı "Öykü, nereye kızım henüz erken değil mi?" Sanırım bir yalan uydurmam gerekiyordu. Biraz düşününce aklıma ilk gelen yalanı söyledim "Evet, erken ama arkadaşlarla öyle anlaştık, kantinde oturup onlarla biraz kaynaşacağım."

"Kahvaltını yaptın mı?" Yine yalan söylemek zorundaydım "Evet." Buna memnun olmuş gibi gülümsedi. "Peki, öyleyse hadi git bakalım, arkadaşlarını daha fazla bekletme."

"Tamam, anne görüşürüz." deyip onu yanağından öptükten sonra yanından geçtim ama arkamdan seslenip beni durdurmasıyla ona doğru döndüm "Ne oldu anne?" Gözleri saçlarımdaydı "Sen saçlarını mı kestirdin?" Anlamıştı. Gerçi anlamaması saçmalık olurdu zaten, kesildiği anlaşılmayacak gibi değildi ki. "Evet, anne kestirdim."

"Neden? Sen saçlarını çok severdin, onlara asla kıyamazdın. Kestirmeye nasıl karar verdin?" Cevap vermeden önce dilimle dudaklarımı ıslattım. "Şey... Aslında her şey bir anda oldu. Değişiklik iyidir diye düşünüp öyle kestirdim işte." Şu an içimden Barlas olacak o pisliğe küfürler yağdırıyordum. Yanıma yaklaşıp elini saçlarıma götürünce "Aç bakalım nasıl olmuş bir bakayım." dedi. Kafamı geri çekip ondan uzaklaştığımda

"Acelem var anne, daha sonra bakarsın. Gitmem lazım" deyip koşar adım yanından uzaklaştım.

Saçımın bu halini görmemesi iyi olmuştu. Yoksa bir ton soru soracaktı. Ona ne yalan uyduracağımı bilmezken görmesine izin veremezdim. Çıkışta hemen saçımı düzeltmek için kuaföre gitmem gerekiyordu. Yoksa annem saçlarımdaki biçimsizliği fark edecekti.

Okula doğru yürürken elimde tuttuğum telefonumdan müzik dinlemek için çantamda kulaklığımı ararken yanımdan geçen bir çocuğun elimdeki telefonu kapıp kaçmasıyla yerimde durup küçük çaplı bir şok yaşadım ve koşarak uzaklaşan çocuğun arkasından bakakaldım. Telefonum! İnanmıyorum ya çocuk telefonumu çalmıştı! Bu olacak şey değildi. Neden her şey benim başıma geliyordu? Bu şehre geldiğime geleceğime pişman olmuştum resmen. Ne yapacaktım şimdi ben? Peşinden koşsam yetişemeyeceğim kesindi. En iyi yöntem gidip çocuğu polise şikâyet etmekti. Evet, bunu yapmalıydım ama şu an karakola gidersem derse geç kalacaktım. En iyisi çıkışta karakola gidip çocuğu şikâyet etmekti. Gerçi çocuğun yüzünü görmemiştim ama ne giydiğini görmüştüm. En azından bu bilgi onu yakalatmaya yeterdi.

Söylene söylene okula gittiğimde sınıfa girip Koray'a baktım ama ne yazık ki sınıfta değildi. Belki okulda bir yerlerdedir diye düşünüp onu görüp görmediğini sormak için Aysun'un yanına gidip oturduğumda "Aysun, Koray'ı gördün mü?" diye sordum. Telefonuyla mesajlaşırken kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Sana da günaydın canım." Gözlerimi devirdim. "Günaydın faslını bırak şimdi Aysun. Koray'ı gördün mü?"

"Hayır," deyip garip bir şekilde saçlarıma baktı "Sen saçlarını mı kestirdin?" Bir kez daha gözlerimi devirdim "Evet kestirdim Aysun! Hem de kime biliyor musun? Koray'ı kaçıran çocuklardan birine!" Söylediğim şeyle gözleri irice açıldı. "Kaçırmak mı? Nasıl yani, ne kaçırması?"

"Koray kaçırıldı Aysun!" Elindeki telefonu sıraya bırakıp şaşkınca bana baktı "Şaka mı bu? Doğru düzgün anlat şunu, ne demek Koray kaçırıldı?" Derin bir nefes alıp olayı anlatmaya başladım "Dün senden sonra kafeye pek tekin olmayan gençler geldi. Beş kişiydiler, biri kızdı. Kollarında ejderha dövmesi olan garip tiplerdi. Koray'ı zorla mekânlarına götürmek

istediler ama Koray bunu istemiyordu. Kim olduklarını bilmediğim için buna engel olmaya çalıştım ama ikimizi de alıp eskiden fabrika olarak kullanılan bir binaya götürdüler." Dikkatle beni dinlerken birden sözümü yarıda kesti "Bir saniye ejderha dövmesi mi dedin sen?"

"Evet." Bunu duyunca rahatlamış gibi sesli bir nefes bıraktı ve sırtını sıraya yasladı. "Barlas Karaman ve çetesinden bahsediyorsun sen." Şaşırdım. "Sen onları tanıyor musun?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet tanıyorum. Hatta sadece ben değil, bütün okul onları tanıyor. Ve belli ki artık sen de tanıyorsun." Bütün okul mu? Bu çete fazla ün salmıştı galiba. Öyle ki bütün okul onları tanıyordu. İşte şimdi fazla ilgimi çekmeye başlamışlardı. Merakla Aysun'a bakarken "Kim bunlar, Koray'dan ne istiyorlar, neden kaçırdılar onu?" diye sordum.

"Neden olacak onu çeteye istedikleri için." Duyduklarımla afallarken kaşlarımı çatıp bakışlarımı yere eğdim. Ne yani böyle bir şey için mi kaçırmışlardı onu? İyi de bunun için kaçırmaya ne gerek vardı ki, insan gibi konuşamıyorlar mıydı? Ne biçim insanlardı bunlar! Zorla aralarına birini almaya çalışıyorlardı. Bakışlarım tekrar Aysun'unkileri bulunca merak ettiğim başka bir soruyu sordum. "İyide belli ki Koray bu çeteye girmek istemiyor. Neden onu zorluyorlar?"

"Çünkü Koray bir hacker." dedi sanki gizli bir şey söyler gibi fısıldayarak "Yani eskiden öyleydi. Şimdi o işleri bıraktı ama Barlas yeniden bu işi yapması için onu çeteye istiyor." Ağzım açık kalmıştı. Koray'ın bir hacker olduğunu öğrenmiştim ve çok şaşkındım. Demek Barlas onu çetesine bu yüzden istiyordu. Pis serseri! Allah bilir hacker olduğu için ne yaptıracaktı Koray'a. İstemediği bir şeye zorlandığı için Koray adına çok üzülüyordum.

Dertli dertli düşünürken alnımı ovuşturdum. "Koray o çeteye girmemeli Aysun. Barlas kötü biri, beni ölümle tehdit etti. Kim bilir daha önce kaç kişiyi bu şekilde tehdit edip daha sonra da öldürmüştür!" Yüzünü buruşturdu "Saçmalama Öykü, Barlas bir katil değil! Evet, kötü biri ama kesinlikle katil değil!" Şu an bunu duyduğuma seviniyordum. En azından sırf çeteye girmiyor diye Koray'ı öldürmek gibi saçma bir şey yapmaya kalkmazdı.

"Katil veya değil, ondan nefret ediyorum! Şu saçımın haline bak!" deyip topuz yaptığım saçlarımı açıp şekilsizliğini ona gösterdiğimde şaşkınlıkla açtığı ağzını eliyle örttü. "İnanmıyorum! Bunu o mu yaptı?" Onu başımla onaylayınca elini ağzından çekip saçlarımı incelemeye başladı. Yüzü yine buruşuktu. "Bence hemen bir kuaföre gitmelisin, çok kötü görünüyor." Açtığım saçlarımı mutsuz bir şekilde tekrar topuz yaparken "Çıkışta gideceğim zaten. Masrafımı da ona ödeteceğim!" dedim. "Kızım uzak dur o çocuktan, baksana saçını ne hale getirmiş. Şükür et daha kötü bir şey yapmamış." deyince ona kızgınlıkla baktım. "Daha ne yapacaktı ki Aysun, canımı mı alacaktı?"

"Hayır ama işkence de edebilirdi."

Güldüm "Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Öykü ben çok ciddi-" dediği sırada sözünü sınıfa girip yanımıza gelen Ateş kesti. "Selam kızlar!" Onu görünce dik olan oturuşumu daha da dikleştirdim. Aysun ve ben aynı anda "Selam." deyince Ateş Koray'ın sırasına oturup gülümseyerek bana baktı "Nasılsın Öykü?" Yeşil gözlerine bakarken "İyiyim Ateş, sen nasılsın?" diye sordum. "Ben de iyiyim. Nasıl, okula alışabildin mi?" diye sorunca Aysun'a bakıp gülümsedim "Sanırım evet. Aysun sayesinde alıştım galiba." Aysun da gülümsüyordu. "Evet, alıştı ama seni görmeseydi biraz zor alışırdı." İma ettiği şeyle anında yüzüm kızarırken sıranın altından ayağına bastım. Aysun canının yandığını belli eden bir ses çıkartınca Ateş garip bir şekilde ona baktı "Sen iyi misin Aysun?"

"Evet, iyiyim. Sorun yok." deyip aynı şekilde gülümsemeye devam ederken ters ters ona bakıyordum. Utandırmıştı beni. Bakışlarımı umursamadan muzur bir ifadeyle bana bakarken Ateş'le konuştu "Bu arada Ateş, Öykü'nün telefon numarası sende yoktu değil mi?" Bir kez daha ayağına basacaktım ama Ateş'in fark etmesinden korktuğum için vazgeçtim. Bu kız beni öldürecekti. Aramızı yapmak için fazla hızlıydı. Ateş "Hayır yok." deyince Aysun buna sevinmiş gibi göründü. "Hemen vereyim o zaman!" deyip telefonunu eline alınca bileğini tutup onu durdurdum. "Boşuna verme Aysun, artık bir telefon numaram yok ve tabii telefonumda öyle." Aysun direkt Ateş'e baktı. Telefon numaramı ona vermek istemediğimi zannettiği

için böyle bir şey uydurduğumu düşünüyordu "Merak etme şaka yapıyor." deyince telefon numaramı okumak için telefonunun ekranına baktı.

"Hayır, Aysun yapmıyorum." dediğimde bakışlarını bana çevirip boş gözlerle suratıma baktı. "Şu an saçmalıyorsun herhalde, bir numaran yoksa dün bana verdiğin neydi peki?"

"Bu sabaha kadar bir numaram vardı, ta ki okula gelirken bir çocuk telefonumu çalana kadar." Aysun bu duruma hem şaşırmış hem de üzülmüştü. "Telefonunu mu çaldırdın?"

"Maalesef." deyince Ateş'in de buna üzüldüğünü gördüm. "Çalan kişiyi şikâyet ettin mi Öykü?" Kafamı olumsuz anlamda salladım "Hayır etmedim ama çıkışta karakola gidip edeceğim." Aysun sakince bana bakarken birden gözleri parladı. "Bence Ateş de seninle gelsin, birlikte gidersiniz. Hem yalnız gitmemiş olursun." Bu kız çöpçatanlıkta bir numaraydı valla. Bu durumu bile değerlendiriyordu.

"Gerek yok ben tek başıma giderim." deyince Ateş buna karşı çıktı. "Yok ya olur mu öyle tek başına? Aysun haklı, birlikte gideriz." Buna itiraz ediyordum "Hayır gerçekten gerek yok, ben tek başıma gidebilirim." Beni dinlemedi "İtiraz kabul etmiyorum Öykü. Çıkışta birlikte gideceğiz." deyip ayağa kalktığında "Koçun yanına uğramam gerekiyor. Size iyi dersler." diyerek sınıftan çıktı. O sınıftan çıkar çıkmaz bakışlarımı Aysun'a çevirdim. "Seni öldüreceğim Aysun!" Gülüyordu "Ne var yani biraz yalnız kalsanız?"

"Bilmem farkında mısın ama ona âşık değilim. Sadece biraz etkilendim." Gözlerini benden kaçırdı "Belli olmaz, belki âşık olursun."

"Bunun için mi bizi birlikte karakola gönderiyorsun?"

"Evet," diyerek gülmeye devam etti. Onu izlerken Aysun'a daha fazla diyecek bir şey bulamadım. Zaten ne dersem diyeyim umursamıyordu. Galiba beni Ateş'le yakıştırıyordu ve bu yüzden birlikte olmamızı istiyordu.

***

Son dersin yorgunluğuyla dersten çıkınca Aysun'la birlikte bahçeye inip karakola gitmek için Ateş'i bekledim. Çok geçmeden gelince Aysun'la vedalaşıp Ateş'le birlikte yürümeye başladım. Bahçe kapısından dışarı çıkınca "Bir dakika beni burada bekle, hemen geliyorum." deyip yanımdan ayrıldı. Dediğini yapıp onu beklemeye başladığımda iki dakika sonra eski model bir arabayla yanıma geldi ve camını aşağı indirip eliyle arabaya binmemi işaret etti. Bir arabası olduğuna şaşırırken bindiğim arabada emniyet kemerimi taktıktan sonra Ateş'e baktım. "Senin ehliyetin var mı?" Gaza basıp arabayı sürmeye başlayınca "Hayır, henüz almadım. Yakında alacağım." dedi. Şaşkınca güldüm "Ehliyetin yok ve sen şu anda bu şekilde karakola mı gidiyorsun?" O da güldü "Sanırım evet."

"Benim için kendini riske atmak zorunda değilsin" Bana baktı "Bu sorun değil Öykü."

"Peki." deyip gülümserken kafamı yanımdaki cama çevirip dışarıyı seyretmeye başladım. Utandığım için fazla konuşamıyordum ama o öyle değildi. Benimle kısacık zamanda epey konuşmuştu. Karakol okula çok uzak olmadığı için hemen gelmiştik ama ben Ateş'e arabayı bir sokak aşağıya park etmesini söylemiştim. Neme lazım polisin biri çıkar Ateş'e ehliyetini falan sorardı bir de benim yüzümden ceza almasını seyretmek istemiyordum. Bu yüzden onu arabada bırakıp kendim karakola doğru yavaş adımlarla yürümeye başlamıştım. Karakola doğru yaklaştığımda orada fren yapan tanıdık arabaya gözüm takılınca içindekinin kim olduğuna bakma gereği duydum. Arabanın içindekini görmemle korkudan gözlerim fal taşı gibi açılırken ayaklarım istemsizce geri gitti.

Bu Barlas'tı!

Birkaç metre uzağımda durmuş arabanın içinden bana çok öfkeli bakıyordu. Galiba şu an yok olmak istiyordum. Barlas'ın beni burada görmesi hiç iyi olmamıştı. Yanlış anladığından o kadar emindim ki, bunu tehlike saçan gözlerinden anlıyordum. Bu bakışlar hiç hoşuma gitmemişti. Sanırım bu bakışların sebebi beni karakolun önünde görmüş olmasıydı. Bu gerçekten son derece kötü bir karşılaşma olmuştu.

İşte şimdi kesinlikle bitmiştim ben!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

2.BÖLÜM

Bana bakan kahverengi gözleri ateş saçarken kaçmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Evet, kesinlikle kaçmalıydım. Yoksa Barlas bu sefer beni öyle kolay kolay bırakmazdı. Gözlerini üzerimden bir saniye bile çekmezken önce yavaş adımlarla geri gittim. Ateş'in yanına koşmam gerekiyordu. Ben geri giderken o, arabasının gazına yüklenip üzerime doğru sürdü. Bunu görünce hızla Ateş'in yanına doğru koşmaya başladım. Peşimdeydi. Beni yakalamadan asla bırakmayacaktı.Tüm gücümle ardıma bakmadan koşarken yolumu kesti. Hızla arabadan indiğini görünce kaçmak için yanından geçip gitmeyi denedim ama kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. Gözleri beni korkutacak derecede öfkeli bakıyordu.

"Bırak beni!" diyerek ondan kurtulmaya çalışıyordum ama çabam boşunaydı. Hiçbir şey demeden beni yolcu koltuğuna doğru sürükleyerek kapıyı açıp içeri oturttu ve emniyet kemerimi bağlayıp kapıyı kapattı. Ben emniyet kemerimi söküp kapıyı açmaya çalışırken kendisi çoktan yerine geçmiş arabayı kilitlemişti. Gaza basıp arabayı harekete geçirirken tek kelime etmemesi beni korkutuyordu. Her şeyi yanlış anlamıştı, ona doğruyu anlatmam gerekiyordu. "Bak, hiçbir şey göründüğü gibi değil. Bu sabah telefonum çalındı. Ben çalanı şikâyet etmek için karakola..." dediğimde sözümü yarıda kesti.

"Kes sesini!" Sert ve gür çıkan sesi arabada yankılanırken dediğini yapıp sustum. Şu anda ne derse yapmam gerektiği düşünüyordum. Onu daha fazla kızdırmamalıydım. Bana kötü bir şey yapabilirdi. Gerçi yapacaktı zaten, çünkü beni muhtemelen yine o lanet yere götürüyordu. Sohbet etmeye götürmediği de kesindi. Ben ondan nasıl kurtulacağımı düşünürken fabrikanın önüne gelmiştik bile. Hızla arabadan inerek kapımı açtı ve dışarı çıkarmak için kolumdan tuttu, "Yürü!"

Arabadan inmemek için inat etmiştim ama güçlü kollarıyla beni indirmeyi başarmıştı. Zorla yürütüp fabrikanın içine sokarken kolumu morarttığını hissettim. Canımı yakmıştı. O lanet yere girerken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İçeri girdiğimizde Barlas'ın çetesinden sadece Bade ve

yeşil gözlü olan çocuğun orada olduğunu gördüm. Eski kanepede oturuyorlardı. Gözleri bizim üzerimizdeydi. "Barlas hayırdır?" Yeşil gözlü çocuk beni burada tekrar gördüğüne şaşırırken Barlas beni onların oturduğu kanepenin önüne doğru itti. "Bu kız artık sinirlerimi bozmaya başladı!"İtmesiyle sendeler gibi olmuştum ama düşmedim.

O sırada Bade sert sert bana bakarak Barlas'la konuşuyordu. "Ne oldu, yine ne yaptı?" Ben de tıpkı onun bana baktığı gibi bakıyordum ona. Siyah saçının uçlarını maviye boyatmıştı. Yaptığı değişiklik ona yakışmış ama daha tehlikeli görünmesine sebep olmuştu. Belki de sadece bu yüzden yapmıştı."Onunla karakolun orada karşılaştım. Şans eseri oradan geçiyor olmasaydım bizi polise şikâyet edecekti!"Şu an ne dersem diyeyim bana inanmayacaklardı ama ben yine de Barlas'a bakıp, "Hayır böyle bir şey yapmayacaktım! Benim oraya gitme sebebim başkaydı!" diye bağırdım.

Bade, oturduğu yerden ayağa kalktı ve yanıma gelip alttan topuz yaptığım saçlarımdan tutarak yüzüme baktı, "Kızım sen canına mı susadın?" Dişlerinin arasından konuşuyordu. O an fark ediyordum ki benden birkaç santim daha uzundu. Canımı yaktığı için onu omuzlarından sinirle geri iterek, "Bana dokunma!" diye bağırdım. Saçlarımı bırakıp iki adım geri sendelerken sinirle gülüyordu. Onu sinirlendirmiştim. Tekrar yanıma yaklaşıp bana tokat atmak için elini havaya kaldırınca Barlas onu bileğinden tutup durdurdu. "Kendini boşa yorma, bundan o kadar zevk almazsın. Bence akıllanması için ona daha iyi bir şey yapmamız lazım," deyip bana baktı.

Ben bana ne yapacaklarını anlamaya çalışırken Bade elini yanına indirdi "Aklında bir şey mi var senin?" Barlas ona bakıp gözlerini kıstı. "Evet ve bence bu senin çok hoşuna gidecek."Bade oldukça meraklı görünürken Barlas'ın kahverengi gözleri bana kaydı. "Gerilim sandalyesi."Gerilim sandalyesi mi? Ne olduğu hakkında en ufak fikrim dahi olmayan şeyi duyunca garip bir şekilde onlara baktım. Bu her neyse Bade'nin hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Hazırlıklara başlayayım o zaman!""İyi olur." Barlas bana bakmaya devam ederken Bade yeşil gözlü çocuğu da yanına alıp üst kata çıktı. Bu sırada ben Barlas'a bakıyordum.

Soğuk bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Ne yapacaksınız bana?" Sorduğum soruyu soğuk bir şekilde cevapladı. "Hiç. Sadece yalan söylemenin bedelini

ödeteceğiz o kadar." Neden doğru söylediğime inanmıyordu ki? "Yalan söylemiyorum, telefonum çalındığı için gittim diyorum... Sizi şikâyet etmeyecektim."

Gözlerime soğuk soğuk bakmaya devam ederken. "Sana inanacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu. Tam bir şey diyecekken fabrika kapısından içeri Koray'ın girdiğini görünce sustum. Onu gördüğüme şaşırmıştım. Buradaydı ve iyiydi. Arkasında Barlas'ın diğer iki arkadaşı vardı. Beni görünce hızlı adımlarla gelip önümde durdu. "Öykü, senin burada ne işin var?"

Cevap vermeme müsaade etmeyen Barlas kendi konuştu. "Bizi görmeye gelmiş." Koray buna inanmadığını belli eder gibi Barlas'a baktı, "Onu neden burada tutuyorsun? Bırak gitsin."

"Neden mi tutuyorum?" Barlas kaşlarını çatarak konuşuyordu. "Arkadaşını bugün karakolun önünden aldım. Bizi şikâyet edecekti!" Koray şaşkınlıkla bana baktı. Doğru olup olmadığını öğrenmek ister gibi bir hali vardı.

"Hayır, Koray böyle bir şey yapmayacaktım! Ben sadece telefonum çalındığı için gittim oraya. Onları şikâyet etmek için değil!" deyince Koray tekrar Barlas'a çevirdi kafasını. "Duydun işte Barlas. Telefonunu çaldırdığı için gitmiş. Şimdi bırak onu!"

"Yalan söylüyor!" dedi Barlas emin bir şekilde."Hayır söylemiyorum!" Bağırırken Barlas'a bakıyordum. Tabii Koray'da. "Ona ne yapacaksın Barlas?" Gözlerini kıstı. "Rahat etmesi için onu gerilim sandalyesine oturtacağım."

Koray'ın gözleri irice açılmıştı, "Ciddi olamazsın! Ona bunu yapmayacaksın değil mi?"

"Tabii ki yapacağım. O bunu çoktan hak etti." Neydi bu gerilim sandalyesi dedikleri şey? Nasıl bir şeydi de Koray buna bu kadar şaşırmıştı?

"Barlas gelebilirsiniz artık, her şey hazır." Bade üst kattan seslenirken kafamı kaldırıp ona baktım. Barlas hızlıca kolumdan tutup, "Hadi bakalım Kaktüs, gel benimle!" diyerek beni üst kata doğru sürüklemeye başlayınca

Koray'a baktım. Bana acıyan gözlerle bakıyordu. "Barlas, lütfen bunu ona yapma!"

Beni kurtarmaya çalışıyordu ama uğraşları boşaydı. Barlas onu dinlemiyordu. Zorla üst kata çıkarılırken etrafı incelemeye çalışıyordum. İçeride bir sürü saçma sapan ve ne işe yaradığını bilmediğim alet edevat vardı. Görüntüleri bile insana dehşet veriyordu. Belli ki burada pek de iyi şeyler yapmıyorlardı. Barlas beni köşede duran garip görünümlü sandalyeye oturttu. "Ne o kaktüs, sesin neden çıkmıyor? Yoksa korktun mu?"

Nefretle ona bakıyordum. "Hayır!" Söylediğim yalana inanmadığı o kadar belliydi ki. Eminim yüzümden ne kadar korktuğum anlaşılıyordu ama ben yine de belli etmemek için sesimi çıkarmıyordum. "İyi o zaman, sorun yok," deyip karşıma geçerek önümdeki sandalyeye ters bir şekilde oturdu ve kollarını sandalyenin sırt kısmına yaslayıp arkadaşına konuştu, "Samet, hazırla bakalım şu Kaktüs'ü."

Samet denilen çocuk yanıma gelince, kollarımı sandalyenin iki kolunda da takılı duran, kelepçe gibi ama ondan daha kalın olan şeylere yerleştirdi. Ben o sırada Bade'ye bakıyordum. Küçük bir makinenin yanında dururken yine gıcık olduğum o bakışı vardı gözlerinde. Dikkatimi makineden sandalyedeki kelepçelere kadar uzanan kablolar çekince, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ne yapıyordu bunlar?"Kaktüs, şaşkın görünüyorsun ne oldu sana?"

Barlas'ın karşımda oturup bana böyle bir soru sorması sinirlerimi bozarken yerimde huysuzca kıpırdandım. "Ne yapıyorsunuz bana? Bu kablolar ne?"

"Önemli bir şey değil. Söylediğin yalana karşılık canını yakmak için hazırlanmış küçük bir ceza."

"Ne diyorsun sen ya, ne cezası? Hemen çöz şu kollarımı, gitmek istiyorum!" diye bağırırken çırpınmaya başlamıştım ama çabalarım nafileydi. Buradan gidemeyeceğim belliydi. Barlas birkaç saniye beni izledikten sonra hoşnut bir şekilde konuştu. "Öyle yok Kaktüs, cezanı çekmeden gidemezsin. Bak şu gördüğün kablolar var ya, biraz sonra sana elektrik vermemizi sağlayacak ve canını yakacak. Üzgünüm, ben bu manzarayı izlemeden seni bırakamam."

Ciddi değildi herhalde? Elektrik vermek de neydi ya, kafayı mı yemişti bu? Ben daha önce hayatımda onun gibi biriyle karşılaştığımı hatırlamıyordum. Kendisi tam anlamıyla bir sadistti. "Deli misin sen, öldürecek misin beni?"

"Korkma Kaktüs, vereceğimiz akım seni öldürecek derecede yüksek olmayacak, sadece acı verecek derecede olacak." Sinirle bağırdım, "Öyle mi? Rahatlamalıyım o zaman, nasıl olsa ölmeyecekmişim!"

Yerinde oturmuş sakince bana bakarken başını Bade'ye çevirdi. "Hadi başlayalım artık, bu Kaktüs çok konuştu." Bade, "Peki," dedikten sonra yanında duran makineye doğru döndü ve düğmesini çevirdi.Onu durdurmak için konuşacaktım ama geç kalmıştım. Düğmeyi çevirmesiyle istemsizce gözlerimi kapamış, kollarımdaki hafif acıyla yüzümü buruşturmuştum.

Sadece üç saniye kadar sürdüğünü hissettiğim acının yanında karıncalanma da hissedince gözlerimi açıp karşımda duran Barlas'a baktım. O da bana bakıyordu. "Nasıl, cezamız hoşuna gitti mi?"Akım çok güçlü olmadığı için uyuşukluk hissettiriyordu. Bu yüzden çok acı hissetmemiştim ama buna rağmen ona çok sinirliydim. Yüzüne tiksintiyle bakarken, "Sen nasıl bir psikopatsın ya? Senden nefret ediyorum pislik!" diye bağırdım.

Bakışları anında kısıldı, "Benimle böyle konuştuğuna göre akım az geldi galiba?" Kurtulmak için yerimde çırpınırken ona bağırmaktan vazgeçip yalvarmaya başladım. "Ne olur bırak beni gideyim!"

"Yalan söylediğini kabul edersen bırakırım."

"Yalan söylemiyorum!" Bana inanmadığı için yüz hatlarını sertleştirip Bade'ye akımı yükseltmesi için eliyle işaret yaptı. "Canın biraz yansın bakalım, belki akıllanıp yalan söylediğini kabul edersin!" Bade'nin verdiği akımla tekrar çarpılırken çırpınmaya başlayıp gözlerimi yine kapattım. Saniyeler süren acıdan sonra Barlas'ın sesi kulaklarıma doldu. "Akımı biraz daha arttırayım mı yoksa artık yalan söylediğini kabullenecek misin?" Acıya verdiğim tepkiyle kapanan gözlerimi açıp Barlas'a baktım. Öfkeyle soluyordum. "Allah senin belanı versin!"

Sinirlenmişti. "Belli ki daha fazlasını istiyor!" Ben ona dehşetle bakarken o Bade'ye işaret verdi. Gelen akımla az önce çektiğim acıdan biraz daha

fazlasını çekerken çırpınmaya devam ettim."Hadi söyle! Yalan söylediğini kabullen!" Öfkeyle bağırırken, "Yalan söylemiyorum!" dedim. Öfkesi daha da artarken Bade'ye baktı. Dayanamıyordum. Bana resmen işkence ediyordu ve beni onun elinden kurtaracak kimse yoktu.

O kesinlikle bir ruha ve kalbe sahip değildi. İnsanlara acı çektirmekten zevk alıyordu. Dıştan normal bir insanmış gibi görünse de gerçekte öyle değildi. O tam bir sadistti!"Söyle artık şunu!" Bağırmaya başlamıştı. Sabrını taşırmıştım. "Yalan söylemiyorum diyorum!" Tekrar elektrik verdiklerinde bu çocuğun beni bırakmayacağının farkına vardım. Buradan ölüm çıkacaktı. Artık daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. "Söyle yoksa öleceksin!"Acı çektiğim için biraz dinlenip öyle konuşmayı düşünüyordum ama Bade'ye bakıp işaret verdiğini görünce onu durdurdum, "Dur yapma tamam, yalan söyledim!" Bunu yapmam ne kadar doğruydu bilmiyordum ama başka çarem yoktu. Ondan kurtulmanın tek yolu buydu. Aksi takdirde bana işkence etmeye devam edecekti.

Söylediğim şey üzerine ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve kollarımı çözdü. Kolumdan tuttuğu gibi beni kaldırarak sırtımı arkamdaki duvara dayayıp çenemden tuttu. "Ben sana polise gitmeyeceksin demedim mi?" Korkudan gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı artık. Beni bıraksın istiyordum. Ondan kurtulamıyordum? Birkaç saniye sonra elini çenemden çekip cebinden çıkardığı çakısının keskin ucunu yanağımda gezdirmeye başlayınca, kalbimin durduğunu hissettim. Düşündüğüm şeyi yapamazdı! Hiçbir suçum yokken bana böyle bir ceza veremezdi! Ben bunu hak etmiyordum!

Korktuğum için tir tir titrerken kapıdan içeri giren Koray bizi o halde görüp korkuyla yanımıza yaklaştı, "Dur Barlas ne yapıyorsun?" Elindeki çakının ucunu tenime bastırırken, "Bir şey yok. Sadece ona dediğimi yapmamasının bedelini ödetiyorum hepsi bu!" dedi."Barlas sakın! Sakın!"

"Üzgünüm, yaptım bile!" Hafif bir şekilde çakıyla yanağıma çizik atınca acıyla elim yanağıma gitti. Yanıyordu. Akan kanı hissedince ağlamam şiddetlendi. Bu kadarı bana fazla gelmişti artık. "Al şu kızı evine götür!" Barlas beni Koray'ın kollarına doğru ittiğinde deli gibi ağlıyordum. Koray kollarımdan tutmuş sıkıntılı ifadeyle yüzümdeki yaraya bakarken beni sakinleştirmeye çalıştı. "Tamam, Öykü bitti!"

Gözlerine bakarken resmen ona yalvarıyordum. "Lütfen gidelim buradan Koray!"

"Tamam," diyerek kolunu belime sarıp beni alt kata indirdi ve dışarı çıkardı. Derin bir nefes alınca biraz olsun rahatladığımı hissettim. Koray beni arabaya bindirince bir daha bu cehenneme gelmemek üzere buradan gitmek istedim. O sadistin yüzünü bir daha görmek istemiyordum. Bana resmen işkence etmişti. "Şunu al da yaranın üzerine bastır. Kanı durdurur."

Koray bana bakıp üzgün bir şekilde kâğıt mendil uzatırken dediğini yapıp elindeki mendili aldım. Onu yarama bastırırken gözlerini benden ayırmıyordu, "Doktora gitmemiz gerekiyor Öykü."

"Hayır!" diyerek buna karşı çıktım, "Eve gitmek istiyorum!"

"İyi de Öykü doktor..." Sözünü yarıda kesip ona baktım, "Lütfen Koray, beni eve götür!" Koray bu isteğimi anlayışla karşılarken arabayı çalıştırıp hızla sürmeye başladı. Eve geldiğimizde inmeden önce ona baktım. Yol boyunca olduğu gibi şimdi de konuşmuyordu. "Neyin var senin?" Gözlerime bakamadı. Suçluluk duyuyor gibiydi,

"Bütün bunlara sebep olduğum için özür dilerim Öykü!"

"Saçmalama Koray! Bunlar senin suçun değil ki, neden özür diliyorsun?"

"Hayır, benim suçum! Eğer dün benimle kafede oturuyor olmasaydın Barlas'ı görmüş olmayacaktın ve bunlar da başına gelmeyecekti!"

"Sen Barlas'ın bana bunları yapacağını nereden bilebilirdin ki? Lütfen kendini suçlamayı bırak. Suçlu olan sen değilsin." Ofladı. "Olmuyor, yapamıyorum!"

Olanların tek sorumlusu Barlas'tı. O, Koray'ı çeteye istemeseydi böyle bir şey olmayacaktı. Gözlerim üzerindeyken korktuğum o soruyu sormak istedim, "O çeteye girmeyeceksin değil mi Koray?" Şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdi. "Çeteye gireceğimi nereden biliyorsun? Aysun mu söyledi?""Evet. Lütfen bana o çeteye girmeyeceğini söyle!" Birkaç saniye öylece durdu ve gözlerini benden kaçırdı. "Bunu bilmiyorum. Henüz

düşünüyorum." Şu anda 'Evet gireceğim' dememesine o kadar seviniyordum ki, düşünüyordu ve belki de kabul etmeyecekti.

"Onlar kötü insanlar, sen onlar gibi değilsin!" dediğimde başını hafifçe salladı, "Biliyorum."

"Biliyorsan o çeteye girme! Lütfen! Ayrıca getirdiğin için sağ ol, yarın okulda görüşürüz," deyip arabadan çıktım.Eve doğru adımlarken annemin bugün yaşadıklarımı anlamaması için dağılmış olan saçlarımı topuz yapıp ağladığım belli olmasın diye de kendimi toparlamaya çalıştım. Yüzümdeki yarayı görecekti ama ona bir şeyler uydururum diye düşünerek eve girdiğimde annemin mutfaktan gelen sesini duydum, "Öykü, geldin mi kızım?"

"Evet, geldim," deyip mutfak kapısının önünden geçip odama doğru yürüyecekken annemin çıkıp yolumu kesmesiyle olduğum yerde durdum.

Gözlerim yerdeydi ve elimdeki peçeteyi kanı durdurmak için yarama bastırıyordum hâlâ."Bu saate kadar neredeydin sen?" Gözlerimi yerden kaldırıp ona bakınca geç kalmama öfkelenmiş bir şekilde bana baktığını gördüm. Sessizdim ve konuşmamayı tercih ediyordum. Annem yüzümdeki peçeteye dikkatle bakarken bakışlarının biraz yumuşadığını ve şaşırdığını fark ettim, "Üstelik bu halin ne? Neden elindeki peçeteyi yanağına bastırıyorsun?"

"Hiç, okulda ufak bir kaza oldu da. Yanağımı kestim," deyip yanından geçecekken elini omzuma koyup beni durdurdu.

"Kızım ne diyorsun sen, dur bir bakayım!" deyip elimdeki peçeteyi yanağımdan çekince küçük bir çığlık attı. "Aman Allah'ım nasıl oldu bu?"

"Oldu işte anne, boş ver şimdi nasıl olduğunu," deyip iyi bir yalan aramaya koyulduğumda, "Sen gel bakayım şöyle," diyerek beni salona götürüp koltuğa oturttu.

Yaraya pansuman yapmak için ecza dolabından gerekli malzemeleri alarak yanıma oturdu. Oksijenli suyla yanağımdaki kanı temizlerken, "Anlat şunu bana, nasıl oldu bu kesik?" diye sordu. "Son ders oldu. Ayakkabımın

bağcığı açıldığı için sıramın altına kafamı eğmiş onu bağlıyordum. İşimi bitirip kafamı kaldırdığım sırada yanağım masanın sivri ucuna değdi ve kesildi."Şaşırdı, "Sıranın ucu yanağını kesecek kadar sivri miydi ki?" "Sıram biraz eski, ucu kırılmış." Kaşlarını çatıp cıkcıkladı. "İnanamıyorum, böyle bir şey nasıl olabilir? İyi ki daha kötüsü olmamış. Yarın ilk iş o sırayı değiştiriyorsun Öykü!"

"Merak etme değiştireceğim zaten," deyip ona baktım, "Bu arada yaram nasıl, dikiş gerekiyor mu?"

"Hayır gerekmiyor. Derin değil."

"Peki, iz kalacak mı?" Bu benim için çok önemliydi. Suratıma baktıkça Barlas'ı hatırlamak istemiyordum.

"Hayır, tatlım kalmayacak." Bunu duyunca İçim rahatlamıştı. Pansuman bitince yaranın üzerine ilaçlı bant yapıştırıp yerinden kalktı. "Bir kaç güne iyileşir. Hadi şimdi kalkıp ellerini yıka da masaya oturalım."

"Canım bir şey yemek istemiyor anne." Yaşadığım şeylerden sonra nasıl yemek yiyebilirdim ki? İştah mı kalmıştı? "Saçmalama! Hemen lavaboya. Hadi!" dedi. Yüzüm asık bir şekilde yerimden kalkarak lavaboya gidip ellerimi yıkadım ve annemle birlikte masaya oturdum.

Canım istememesine rağmen az da olsa bir şeyler yemeye çalışıyordum. Havadan sudan muhabbet ederken, "Anne buradan ne zaman taşınırız? Yani erkenden başka bir yere tayin istemeyi düşünüyor musun?" dedim. Gözleri tabağındayken kaldırıp bana baktı. "Bir sorun mu var Öykü? Neden bunu soruyorsun şimdi, burayı sevmedin mi yoksa?"

"Sevdim ama ne zaman gideceğimizi merak ediyorum"

"Daha yeni taşındık kızım. Uzun bir süre buradayız." Moralim bozulmuştu. Ben gitmek istiyordum. O serseriyle aynı şehirde olmak istemiyordum. Laf arasında telefonumu kaybettiğimi söyledim. Çalındığını söyleyemiyordum çünkü iyice tedirgin olacaktı. Buna izin veremezdim.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

3.BÖLÜM

Rüyalarıma girip bünyeme zarar vermeye başlayan Barlas, tedirginlik denilen bir kelimeyi lügatime sokmayı başarmıştı. Bana korkuyu tattırıp, işkence yapan o pisliği ellerimle boğmak istiyordum. Bir insan bu kadar acımasız olamazdı. Yapmadığım bir şey yüzünden yargılanmıştım ve daha da kötüsü bunu kabullenmek zorunda kalmıştım.

Okula doğru yürürken her yerde onu görecekmişim hissine kapılıyordum. Galiba yüzümü yerden kaldırmamayı ve öyle yürümeyi bu sebeple tercih etmiştim. Yavaş adımlarla yürüyerek okula vardığımda bahçedeki bankta oturan Koray'ı gördüm. Düşünceliydi ve sanırım sebebini biliyordum. "Günaydın Koray, ne haber?" diyerek yanına oturdum."İyi."

"Bana neden öyle gelmiyor peki?"

Kafasını bana çevirip yüzüme baktı. "Ben iyiyim Öykü. Gerçekten."

"O zaman neden böyle düşüncelisin?" Sesini çıkarmadı. Derin bir nefes alıp elimi kolunun üzerine koydum. "O çeteye girmek zorunda değilsin Koray."

"Hayır, girmek zorundayım!" Sesi birden yükselmişti. Daha fazla susmak istemiyor gibi görünüyordu. "Ne yaparsam yapayım Barlas beni o çeteye alacak. Kaçışım yok!" Onun bu hali beni mahvetmişti. "Sen istemiyorsan muhakkak bir yolunu bulur seni kurtarırız Koray."

Elini alnına götürüp dertlenmiş gibi başını iki yana salladı, "Barlas istediğini alır, ondan kaçamam. Çeteye girmek zorundayım!" Oldukça şaşkındım. "Ne? Teslim mi olacaksın yani?"Tam soruma cevap verecekken bir anda bir yere odaklandı. Nereye baktığını anlamak için kafamı o yöne çevireceğim sırada ayağa kalktı ve, "Hemen geleceğim," diyerek okulun bahçe kapısına doğru yürüyüp dışarı çıktı. Nereye gittiğine bakarken Barlas ve çetesini görünce donup kaldım. Koray onların yanına gitmişti. Konuşuyorlardı.

Gözlerim Barlas'ın üzerindeyken onun yüzünü tekrar gördüğüm için tüm vücudumu kaplayan bir nefret hissettim. Bana yaptıkları için onu öldürmek istiyordum. Yanına gidip ona avazım çıktığı kadar bağırmak istesem de yerimde kalıp onları izlemeyi tercih ettim. Koray'ı ikna edene kadar durmayacaklardı, biliyordum. Buna engel olmanın bir yolunu bulmalıydım.Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. Bir cesaret onların yanına doğru yürüyüp Barlas'ın karşısına geçerek sert sert bakmaya başladım. Evet, ondan korkuyordum ama bu ona bu şekilde bakmama engel olmuyordu.

Yaptıklarından sonra hâlâ karşısında duruyor olmama şaşırsın istiyordum. Öyle de olmuştu zaten. Şaşkınca suratıma bakıyordu, "Kaktüs hayırdır, neden karşımdasın?"

"Koray'ı artık rahat bırakmanızı söylemek için!" Çetesiyle birlikte gülmeye başladılar. Bu beni kızdırmıştı ama bir şey demedim, sakin kalmaya çalışıyordum. Barlas gülmesine ara verip gözlerini gözlerime dikince, "Sen ya çok aptalsın ya da çok cesur... Henüz anlayamadım," diyerek yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Yaşadıkların seni pek akıllandırmadı galiba?"

"Koray benim arkadaşım, onu çetenize alamazsınız! O sizin gibi kötü biri değil!" Koray, kolumdan tutup beni susturmak için uğraşıyordu ama kolumu tutan elini itip konuşmaya devam ettim. "Sen yaptığın işkencelerle beni akıllandıramazsın. Koray sizin çeteye asla girmeyecek! Buna ne olursa olsun engel olacağım!" Tam bir aptaldım! Bunları söylediğime inanamıyordum. Galiba ona olan sinirimi bu şekilde çıkarmaya çalışıyordum. İşe yaramıştı da. Biraz rahatlamıştım.Nereden geldiğini anlayamadığım cesaretim Barlas'ın sinirlerini bozarken işaret parmağını kaldırıp salladı ve gözlerini kısarak konuştu. "Seninle her karşılaştığımızda sinirlerimi bir kat daha arttırıyorsun. Az önce söylediklerinle yine arttı. Bence bu son olsun. Bir daha ağzını açacak olursan dudaklarını birbirine dikerim haberin olsun!"

Yaptığı işkenceleri düşünecek olursak bunu da yapardı. Gözlerim onun öfkeli bakan gözlerinin üzerindeyken yanımıza gelen Ateş'in sesini duydum. "Barlas ne oluyor, senin burada ne işin var?" Gözlerimiz Ateş'e kayarken Barlas parmağını indirip geri çekildi. "Hiç, sadece geçerken uğramak istedim." Birbirlerini tanımaları beni şaşırtmıştı. Nereden tanışıyorlardı acaba?"Gerçekten geçerken uğramak istediğine inanmalı

mıyım?" Ateş hoşnutsuz bir edayla Barlas'a bakıyordu. Belli ki onu sevmiyordu. Nedeni neydi acaba? "Bence evet." Barlas az önceye oranla gayet sakin görünürken Ateş çetenin diğer üyelerine de bakıp yüzünü bana çevirdi. "Öykü, dün nereye gittin sen? Kaç saat seni arabada bekledim, sonra da dayanamayıp karakola girdim. Oradaki polislere seni sordum. Bana kimsenin çalıntı şikâyetinde bulunmadığını söylediler. Neredeydin?"

Söyledikleri Barlas'ın ilgisini çekerken kaşlarını çatıp bizi dinlemeye başladı. Bozulmuş gibi bir hali vardı.Gözlerimi ondan alıp Ateş'e çevirdiğimde, "Ben çok özür dilerim Ateş. Bir işim çıkmıştı, telefonum olmadığı için de sana haber veremedim. Gerçekten üzgünüm!" deyip bakışlarımı tekrar Barlas'a çevirdim. Ateş ne işim olduğunu kurcalamadan, "Sorun değil ama bir an önce gidip telefonunu çalanı şikâyet et. Yoksa sana hiçbir zaman ulaşamayacağız," deyince Barlas tek kaşını kaldırıp bana baktı. Ateş'in söyledikleri benimkini teyit edince şaşırmıştı. Hatta sadece o değil, arkadaşları da şaşırdılar.

Bana boş yere işkence etmişlerdi ve bunun tek sorumlu Barlas'tı. Gözlerini dikmiş bana bakıyorken Bade'nin beni kurtarmasına sevindim. "Barlas, gidelim mi artık?"Bir şey söylemeden gözlerini benimkilerden ayırdı ve şaşkın bir şekilde arabasına doğru yürüyüp kapısını açtı. Yerine oturup arkadaşlarının da binmesini bekledikten sonra gaza basıp hızla oradan uzaklaştı. "Hadi artık sınıfa gidelim." Koray, bana bakıp hafifçe tebessüm etti. Birlikte okulun içine doğru yürüyeceğimiz sırada Ateş beni durdurdu, "Biraz konuşalım mı Öykü?"

"Olur, konuşalım," deyip, "Sen git ben geliyorum Koray," dedim. "Tamam," deyip yanımızdan uzaklaştı."Barlas ve çetesini nereden tanıyorsun sen Öykü?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Tanıdığımı nereden çıkardın?"

"Barlas'ın seninle konuştuğunu görünce onları tanıdığını düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Onları Koray'ın yanında görünce kim olduklarını merak ettim ve tanışmak istedim. Hepsi bu." Güzel yalan söylüyordum. Ateş buna inanıyor muydu bilmiyordum ama yalan söylemek zorundaydım. Çünkü o da onları tanıyor ve muhtemelen ne kadar kötü insanlar olduklarını

biliyordu. Bana işkence yaptıklarını öğrenirse polise gitmek isteyebilirdi. Bunu göze alamazdım.

"Bak Öykü, onlardan uzak dur. Onlar senin arkadaş olabileceğin tipler değil!"

"Böyle söylediğine göre onları iyi tanıyor olmalısın?"

"Evet, iyi tanıyorum."

"Peki, nereden tanıyorsun?" Sorumu cevaplamamak için mi bilmem konuyu değiştirdi. "Yanağına ne oldu senin?" Omzumu silktim. "Önemli bir şey değil, ufak bir kaza." Barlas'ın yaptığını söyleseydim ne derdi acaba? Hemen polise gitmemi söylerdi herhalde. "Dikkatli olmalısın."Gülümsedim, "Çok dikkatli biri değilim." O da gülümsüyordu. "Onları nereden tanıdığını hâlâ söylemedin." Yüzü birden düştü, "Boş ver, hadi artık okula girelim," deyip yürümeye başlayınca peşinden gittim.

Niye söylemiyordu ki? Belki de anlatacak kadar yakın görmüyordu beni kendine. Onu anlayışla karşıladığım için fazla üstelemedim.Sınıfa girince yerime oturup Aysun'u beklemeye başladım. Nerede kalmıştı acaba? Ders başlayacaktı. Koray arkasını dönmüş bana bakıyordu. "Ne oldu Koray, bir sorun mu var?" Aklı karışmış görünüyordu. "Sadece merak ettim. Ateş'i yalanına nasıl dâhil ettin?" Anlamsızca yüzüne baktım, "Ne yalanı?"

"Telefonunu çaldırdığın yalanı...""O yalan değildi ki... Telefonumu çaldırdım ve karakola da bu yüzden gittim. Ateş' in de bir şeyden haberi yok. Onu hiçbir şeye dâhil etmedim yani."

Hâlâ aklı karışıktı, "Ama dün Barlas karakola onları şikâyet etmek için gittiğini söyledi. Bunu kabul etmişsin." Sinirle gözlerimi devirdim, "O kadar işkence etti ki bunu kabul etmek zorunda kaldım."Halime üzülmüştü ama yaptığımı onayladı. "Aslında doğru bir şey yapmışsın. Barlas'ın işkencelerine katlanılmaz." Orası kesindi. Umarım Barlas da Koray gibi Ateş'i yalanıma dâhil ettiğimi falan düşünmezdi. Aksi halde hiç iyi şeyler olmayacağını tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu.Biz konuşmaya devam ederken zil çalmıştı ama Aysun hâlâ ortalarda yoktu. Neden gelmediğini sormak için Koray'ın telefonunu alıp onu aramıştım ama işi

olduğunu ve gelemeyeceğini söyleyince moralimi bozmuştu. Onsuz gün nasıl geçecekti bilmiyordum. Belli ki canım çok sıkılacaktı.

***

Çıkışta kuaföre uğrayıp saçımı düzelttirdikten sonra eve gittim. İçeri girdiğimde annemin ağladığını duyunca hemen sırtımdaki çantayı yere atıp telaşla yanına koştum. Koltuğa oturmuş ağlayarak televizyona bakıyordu. Neye baktığını anlamak için ben de televizyona baktım.Bir anda öfke dolmuştum. Babam olacak o şerefsiz yine magazin programlarındaydı! Alt yazıyı okuduktan sonra sinirle yutkundum:

'Ünlü iş adamı Arslan Vuralkan bu kez ünlü manken Ceyda Soydere ile görüntülendi.' Hayatını yaşıyordu! Annem burada bana bakmaya çalışırken onun mankenlerle gününü gün etmesi canımı çok sıkıyordu artık. Bu kaçıncıydı? Adam kadınlara doymuyordu. Neden o orada mutlu mesut yaşarken annem burada acı çekiyordu ki? Onun suçu neydi?Annem ağlamaya devam ederken kumandayı alıp televizyonu kapattım.

Bu rezilliği daha fazla izlemeyecekti. Buna izin vermeyecektim. Karşısına geçip dizlerimin üzerine çömeldiğimde yüzünü ellerimin arasına alıp benimkiyle aynı renk olan gözlerine baktım. "Ağlama anne, onun gibi bir adam için ağlama!" Gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken ellerini ellerimin üzerine koydu, "Kendimi tutamıyorum!"

"Ne demek tutamıyorum ya?" Bağırıyordum. "Anne o adam seni karnında ben varken terk edip gitmedi mi? Gözyaşlarının sebebi olmadı mı? O şerefsiz için neden ağlıyorsun?" Sesi ağlamaktan çatlamıştı, "Bir gün bize geri dönecek!"

"Ne demek dönecek anne? O adam bizi istemiyor ki! Beni de seni de istemiyor! Hiç bir zaman da istemeyecek!" Söylediklerime üzülüp ağlamaya devam etti. Gözyaşlarını silerken, "Anne lütfen ağlama, dayanamıyorum!" dedim. Derin bir nefes alıp bana sarıldı. "İyi ki varsın kızım! Sen olmasaydın ben ne yapardım?"

"Asıl sen olmasaydın ben ne yapardım anne? Seni çok seviyorum," deyip ıslanmış yanağından öptüm.

Ağlamasına hiç dayanamıyordum. Hele o adam yüzünden ağlaması beni delirtiyordu. Ölmesini istiyordum o şerefsizin! Ölüp hayatımızdan çıkmasını! Annemi daha fazla üzmemesini! Gerçi bugüne kadar üzmesinin hesabını soracaktım ona zaten. İntikam alacaktım. Nasıl alacaktım bilmiyordum ama alacaktım. Kararlıydım.Bir süre sonra annem sakinleşmişti. "Ben artık hazırlanıp çıksam iyi olacak. Yoksa işe geç kalacağım," deyip ayağa kalkınca ben de kalktım. Ağlamaktan harap olmuştu. Bir arkadaşıyla nöbet değişikliği yaptığı için hastaneye gidecekti ama ben onu bu halde işe göndermek istemiyordum. "Gitmesen olmaz mı?" Yüzüme bakıp hafifçe tebessüm etti. "İyiyim ben kızım. İşe gidebilirim." Hep böyle yapıyordu. Ağladıktan sonra tebessüm ederek iyi olduğunu göstermeye çalışıyordu bana ama biliyordum. İyi değildi.

Zaten nöbete de bu yüzden kalıyordu. Hatta bazen iznini bile kullanmadığı oluyordu. Çalışmak ona iyi geliyordu. Çalışırken babamı düşünmeyeceğini bildiğim için bunu kabul edip, "Peki, sen bilirsin," diyerek onu yanağından öptükten sonra banyoya girdim. Duş almalıydım. Duş alıp bütün yorgunluğumu üzerimden atmak istiyordum. Banyoya girip on beş dakika suyun altında kaldıktan sonra çıkıp üzerimi giydim.

Annemi yolcu ettikten sonra bir şeyler yemek için mutfağa girdiğimde tabağıma salçalı makarna koyup yemeye başladım.Yemeğim bitince mutfağı toparlayıp artık kokmaya başlayan çöpü de dışarıdaki çöp konteynerine atmak için dışarı çıktım. Tam çöpleri konteynere attığım sırada bana doğru yaklaşan birini görünce olduğum yerde kaldım.Karanlık olduğu için yüzünü örten kapüşonundan sebep onu tanıyamamıştım ama yanıma iyice yaklaşınca onun olduğunu anladım.Barlas!Bana bir şey mi yapacaktı? Bugünkü konuşmalarımdan sonra bunu hak ettiğimi düşünüyor olabilirdi. Evime kadar gelmişti. Nasıl bulmuştu acaba? Gerçi o bir çete lideriydi değil mi? Bu onun için zor bir şey olmazdı.

Kaçmam gerektiğini düşünerek yavaş adımlarla geri geri gittim. Üzerime doğru yürüdüğünü görünce de dönüp hızla koşmaya başladım. Evin önüne geldiğimde kapıyı tam kapatacakken Barlas araya ayağını koyup kapatmamı engelledi. Ne ara yetişmişti bana? Kapıyı kapatmaya çalışırken geri çekmesi için sertçe ayağına basıyordum. "Git buradan yoksa çığlık atıp herkesi başımıza toplarım!" O kadar çabalamama rağmen Barlas'ı

yenememiştim. Kapıyı itip içeri girdi ve arkasından kapattı. "Bence bağırmaman senin iyiliğine olur!"

Bakışları keskin ve korkutucuydu. Bu yüzden gözlerine bakmıyordum. "Evimi nasıl buldun sen?"

"Konumuz bu değil!"Bana bir şey yapacağı o kadar belliydi ki. Ses tonu bile, bittin sen, der gibiydi. Bir kez daha işkencesine katlanamazdım. Korkudan yutkunurken gözlerim birden kapının yanına attığım çantama kaydı. Şanslıydım galiba. Hızla uzanıp ön gözünde duran tırnak törpümü kaptım ve onun karın hizasında tuttum. "Bana bir şey yapacak olursan bunu sana saplarım!"

Güldü. "Anlaşıldı, cesursun sen. Hem de çok fazla." Omuzlarımı dikleştirip, "Evet cesurum!" diye bağırdım. "Şimdi hemen buradan gitmezsen bunu karnına saplayacağım!"

"Sapla öyleyse," deyip yavaş ve emin adımlarla üzerime doğru yürümeye başladı, "Çünkü gitmeyeceğim." Geri geri giderken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Ona törpüyü saplamaktan bahsediyordum ama umurunda değildi. Yapamayacağımı düşünüyordu galiba. Cesaretimin burada biteceğine inanıyor olabilirdi. Belki de öyleydi. Sırtım duvara dayandığında kaskatı kesilmiş, yüzüne bakıyordum. Kaçacak yerimin olmaması ne acıydı."Şunu bana ver!"

Törpüyü almak için bana doğru uzattığı elini diğer elimle iterek, "Vermeyeceğim!" diye bağırdım. Gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi. Sabır dilenir gibi bir hali vardı. "Ver dedim!" diye bağırdı. "Hayır!" Onun için fazla basit olan bir hamle yapıp elimi kavradı ve bileğimi büktü. Can acısıyla törpüyü elimden bırakırken hâlâ bağırıyordum. "Git buradan!"

"Gideceğim ama önce bana cevap vereceksin!" Suratına merakla bakıyordum. Neyin cevabını istiyordu ki? "Ateş'i yalanına nasıl ortak ettin?"

Gözlerim irice açıldı. Korktuğum şey olmuştu işte. O da Koray gibi yalanıma Ateş'i dâhil ettiğimi düşünüyordu. Ne yapacaktım şimdi ben? Doğruyu söylesem inanmazdı. Ama başka da çarem yoktu. Bu onu

sinirlendirecek olsa da doğruyu söyleyecektim. Yutkunup bana inanmasını umut ederken, "Ben Ateş'i hiçbir şeye ortak etmedim!" dedim.Şüpheyle yüzüme baktı, "Etmediysen Ateş neden benim yanımda telefonunun çalındığını söyledi?"

Gözlerimi devirdim, "Çünkü çalındı. Sen ne kadar inanmasan da gerçek bu!" Kaşlarını çatıp bana iyice yaklaştı. O kadar yakınımdaydı ki nefesini bile hissedebiliyordum. "Madem telefonunu çaldırmıştın o zaman neden karakola bizi polise şikâyet etmek için gittiğini kabul ettin?" Aramızdaki boy farkından dolayı ona alttan bakıyordum, "Sence?" Gözlerini gözlerime sabitlemiş düşünürken bana işkence yaptığı için bunu kabul etmek zorunda kaldığımı anladı. Nedendir bilmem bu konu hakkında hiçbir şey demedi. Başka bir şeyle ilgileniyordu. "Telefonunu çalan kişi nasıl biriydi?"

"Doğruyu söylüyorum işte neden inanmıyorsun ki?" Dişlerinin arasından konuştu. "Sana bir soru sordum. Cevap ver!"

"Bilmiyorum," dedim sert bir şekilde, "Çocuğun yüzünü görmedim ama boyu senin kadar falandı!" Neden cevap veriyordum ki sanki? Bunu yaptığım için kendime kızıyordum şu an. "Peki, ne giyiyordu?" Soruları sabrımı taşırıyordu ama bana bir şey yapmaması için mecburen cevap veriyordum. "Üstünde lacivert bir tişört altında da açık renk kot vardı." Verdiğim bilgileri aklına kazıdıktan sonra geri çekildi.

"Umarım gerçekten telefonun çalınmıştır. Yoksa seni tekrar fabrikaya misafir edeceğim!" deyip arkasını döndü ve çıkıp gitti.Doğruyu söylüyordum. Bu yüzden de hiçbir korkum yoktu. Ayrıca yalan söyleyip söylemediğimi nasıl anlayacaktı ki? Kafamı karıştırmıştı. Sırf yalanıma Ateş'i nasıl dâhil ettiğimi sormak için evime kadar geldiğine inanamıyordum. Neyse ki bana bir şey yapmamıştı. Ucuz yırtmıştım.Zaten babam olacak o adam yüzünden sinirliydim bir de üstüne Barlas eklenmişti.

Sinirli sinirli odama gittiğimde kendimi yatağa atıp saat henüz çok erken olmasına rağmen uyumaya çalıştım. Uyuyup sakinleşmek istiyordum. Dakikalarca tavana bakıp düşündükten sonra gözlerimi kapatıp uykuya daldım.Uyandığımda saatime baktım. Yarım saat erken uyanmıştım.

Normalde asla erken uyanmayan ben bugün ne olduysa erken uyanmıştım. Belli ki değişik bir gün beni bekliyordu.

Yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra giyinip evden çıktım. Kahvaltı yapmamıştım yine. Okulda bir şeyler atıştırırım diye düşünüyordum. Okula gelince Aysun'un, "Öykü!" diyen sesini duydum. Bahçe kapısından girmiş koşarak yanıma geliyordu. O da benim gibi erkenciydi. Yanıma gelince soluklanıp, "N'aber?" diyerek tebessüm etti."İyi, sen?" dedim aynı şekilde tebessüm ederek. "Ben de iyiyim," deyip merakla yüzüme baktı. "Yanağına ne oldu senin?"

"Sorma," dedim sıkıntılı bir sesle. "Barlas'ın eseri." Gözleri iri iri açıldı, "Ciddi misin sen? Şaka yapıyor olmalısın."

"İnan bana bunu çok isterdim."Halime üzüldüğü için kolumu sıvazladı, "Canım ya kim bilir canın ne kadar yanmı..." derken sözünü tamamlayamadan bahçe kapısının oradan gelen seslere döndü. "Yok artık! Bu gerçek olamaz!" Şaşkın yüz ifadesi beni meraklandırırken onun baktığı yere çevirdim kafamı. Ağzım ve gözlerim şaşkınlıktan açılırken kâbus gördüğümü düşünmek istiyordum. Aysun haklıydı, bu cidden gerçek olamazdı. Biri bana bunun şaka olduğunu söylemeliydi.Barlas ve çetesi üzerlerinde bizim okulun üniformasıyla şu an burada duruyor olamazdı

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

4.BÖLÜM

Barlas ve çetesi bize doğru yürürken Barlas'a bakıyordum. Gri pantolonunun dışında bıraktığı beyaz gömleğinin üst iki düğmesini açmış, kısılmış gözleriyle emin adımlarla yürüyordu. Saçları özenle taranmıştı. Belli ki okul için hazırlık yapmıştı. Kim bilir neden gelmişti buraya? Okumak için geldiğini düşünmüyordum. Aklında başka bir şey vardı. Bu o kadar belli oluyordu ki anlamamak için aptal olmak gerekirdi.Yanımıza yaklaştıklarında Barlas karşımda durup gözlerimin içine baktı. "N'aber Kaktüs?"

Dalga mı geçiyordu benimle? Öyle olacaktı ki arkadaşları sırıtıyordu. Kan beynime sıçrarken, "Sizin bu okulda ne işiniz var?" diye sordum. Aslında soruyu Barlas'a sormuştum ama Bade cevaplamayı tercih etti. "Sana hesap mı vereceğiz?""Evet vereceksiniz! Burası bir okul, pis işlerinizi yapacağınız yer değil! Eğer öğrencilerden haraç almak gibi bir düşünceniz varsa bunu unutsanız iyi olur. Çünkü buna ne ben ne de müdür izin vermez!" Yine cesaretim kabarmıştı. Tek başıma onlara diklendiğime inanamıyordum.

Bade söylediklerime sinirlenip, "Sen kimsin ki kızım?" diyerek sinirle üstüme atılmaya hazırlanınca Barlas kolundan tutup onu durdurdu. "Sakin ol Bade, okuldayız."

"Ama Barlas bu kız benim..." Barlas kaşlarını çatıp sözünü yarıda kesti. "İçeri gir!"

Bade, Barlas'ın emriyle yüzünü asarken bana öfkeyle bakıp okula girdi. Onunla beraber Samet ve adını bilmediğim sarışın çocuk da içeri girmişti. Barlas'ın yanında sadece esmer çocuk kalmıştı. Onu inceleme fırsatını bulunca yüzüne baktım. Kalın kaşları, ela gözleri ve hafif çıkıntılı bir burnu vardı. Zayıftı ama sıska değildi. Barlas'tan yaklaşık on santim kadar kısaydı ve en az onun kadar yakışıklıydı. Gözlerini Aysun'dan ayırmıyordu. Ona bakmayı kesip Barlas'a döndüm. "Hemen gidin buradan!"

"Neden?" Barlas bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. Gözleri benimkilere dikkatle bakarken rahatsız olduğumu hissedip boğazımı temizledim. "Çünkü siz bizim gibi değilsiniz. Kötülük yapmayı seviyorsunuz!" Bu lafım ikisini de güldürdü. Barlas uzun boyuyla bana yukarıdan bakarken yavaşça kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı, "Haklısın. Bu okula kötülük yapmaya geldik." Onu karnından geri itip sinirle yüzüne baktım, "Neden yapıyorsunuz bunu?"

"Çünkü canımız öyle istiyor," deyip birkaç saniye daha gözlerime baktıktan sonra esmer çocuğa döndü. "Gidelim Çetin." Çetin denilen çocuk gözlerini Aysun'dan alıp onu başıyla onayladıktan sonra okula doğru yürüdü. Barlas da koluma çarparak yanımdan geçip onun peşinden gitti ve okula girdi."İnanmıyorum resmen buradalar!" Aysun hâlâ şaşkındı. Ben de öyleydim ama korkum şaşkınlığımın üzerini örtüyordu. Aysun'a baktım. "Kantine gidelim mi? Kahve içsem iyi olacak." Beni onaylayınca birlikte kantine gidip kahve aldık ve boş masalardan birine geçip oturduk.

Düşünceliydim. Aysun da bunu fark etmişti. Elindeki kahveden bir yudum alırken, "Onları mı düşünüyorsun?" diye sordu."Evet," deyip işaret parmağımla yanağımı gösterdim. "Bunu yapan burada ve ben çok endişeliyim!"

"Sahi anlatsana şunu, nasıl oldu bu?"Derin bir nefes alıp arkama yaslanarak olanları anlatmaya başladım. Aysun ağzı açık bir şekilde beni dinliyordu. "Yemin ederim film gibi! Aslından seni uyarmam gerekiyordu. Galiba bunları yaşamanda benim de payım çok büyük," deyince şaşkınca ona baktım. "Seninle ne alakası var?"

"Onların nasıl insanlar olduğunu biliyordum Öykü. Bana Barlas'ın saçını kestiğini söylediğinde bunu sana anlatacaktım ama Ateş yanımıza gelince susmak zorunda kaldım." Aysun'un söylediği şey kafamı karıştırmıştı. "Bir saniye ya, sen onların neler yapabileceklerini nereden biliyorsun ki?""Bade'den," dedi düz bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Çetedeki Bade mi?""Hı hı," diyerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Bade benim yakın arkadaşımdı. O da senin gibi bu okula yeni gelmişti, birlikte takılıyorduk. Sonra Barlas ve çetesiyle tanıştı. Sürekli onlarla takılmaya, okula gelmemeye başlamıştı. Bu yüzden ona kızıyordum

ama beni takmıyordu bile. Çeteyi öyle iyi tanıyordu ki yaptıkları her şeyi bana anlatıyordu. Onlara katılmak istiyordu, istediği de oldu zaten. Yani senin anlayacağın ben Barlas ve çetesini onun sayesinde tanıdım."Çok şaşkındım. Masum bir kız çeteye girmişti ve onlar gibi kötü biri olmuştu. Neden çeteye girmek istemişti ki? "Bade'nin ailesi nasıl izin verdi peki?" diye sordum.

Sorumu sessiz ve üzüntüyle cevapladı. "Ailesi yok. Anne ve babası ölmüş. Bir tek anneannesi var ama o da torununun ne yaptığını umursayacak kadar akli dengeye sahip değil." Aysun'un anlattıkları beni üzmüştü. Bade hayatında yapabileceği en kötü tercihi yapmış, Barlas da onu hemen çeteye almıştı. Her isteyeni alıyor muydu acaba? Gerçi neden almayacaktı ki, çetesi büyüyecekti işte bu onun işine yarardı.Beni üzüntülü gören Aysun, "Neyse ya şu konuyu kapatalım artık, ben sana bir şey sormak istiyorum," dedi. Elime aldığım kahveden bir yudum alırken, "Sor bakalım," dedim.

Sevinçle yüzüme bakıyordu. "Müsait olduğun bir zaman seni erkek arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Ne dersin?" diye sordu. Sorusuyla içtiğim kahve genzime kaçınca öksürmeye başladım. Aysun panikledi. "Öykü iyi misin?"Elimle ağzımı kapatmış öksürmeye devam ederken, "İyiyim, sorun yok," dedim. Doğru duymuştum değil mi? Aysun beni erkek arkadaşıyla tanıştırmak istiyordu. Adam genç olsa bunu seve seve kabul ederdim ama sevgilisi babası yaşındaydı. Bunu yapmam bu ilişkiyi onayladığım anlamına gelirdi. Ne diyeceğimi bilemez bir halde yüzüne bakarken elimi ağzımdan çektim, "Aslına bakarsan bu konuyu açtığın iyi oldu Aysun. Ben sana bu konu hakkındaki düşüncemi söylemek istiyorum."

Yüzü birden asıldı. "Ne diyeceğini biliyorum...""İlişkini onaylamadığımı biliyorsun yani?"

"Kimse onaylamıyor ki."

"Haksız mıyız peki? Baban yaşındaki adamla görüşmen ne kadar normal?" Doğru bir şey yapmadığının farkındaydı ama bu umurunda değildi. İstekleri onun için çok daha önemliydi. "Çok zengin Öykü! Bana istediğim her şeyi alıyor!"

"Zengin diye yani, öyle mi?" Aysun'un buna ihtiyacı yoktu. Babası Aysun çok küçük yaştayken ölmüştü ama annesi hayattaydı. İyi bir şirkette sekreter olarak çalışıyordu. Maaşı da Aysun'un söylediğine göre iyiydi. Annesi zaten bunun için çalışırken neden o adamların alacağı şeylere muhtaçmış gibi davranıyordu hiç anlamıyordum."Evet," deyip masanın üzerindeki elimin üzerine elini koydu ve gözlerime masumca baktı, "Öykü lütfen herkes gibi sen de beni bu yüzden yargılama. Yanımda ol. "

Sinirlenmiştim, "Onunla sırf parası olduğu için çıkıyorsun ve seni yargılamamamı mı istiyorsun öyle mi? Üzgünüm ama bunu yapamam!"

"Ama onu seviyorum." Sinirden gülüyordum, "Yalan söyleme. Onu seviyorum yalanıyla beni kandırıp da ilişkinizi onaylamamı bekleme benden!" Elimi sıkıca tutuyordu, "Tamam, onaylama ama en azından tanış. Ona seni anlattığımda seninle tanışmak istediğini söyledi bana. Onunla tanışmak istemeyeceğini biliyordum ama onu kıramadığım için bunu kabul etmek zorunda kaldım. Lütfen sen de beni kırma!" Sıkıntıyla ofladım. "Benden o kadar zor bir şey istiyorsun ki!"

"Hadi Öykü, lütfen!" deyip yalvarmaya başlayınca ricada bulunduğu için istemeyerek de olsa bunu kabul etmek zorunda kaldım. Onu kırmamak için mecburen gidecektim artık. "Tamam, müsait olduğum bir zaman tanışırım."

"Sen var ya harikasın!" diyerek heyecanla masadan kalkarak yanıma gelip yanaklarımdan öptü. Ardı ardına kondurduğu öpücükler beni güldürse de kantine giren Barlas ve çetesini görünce gülücüklerim soldu. Hemen yanımızdaki boş masaya doğru yürüyüp oraya otururlarken onları izliyordum.

Benimle birlikte kantinde olan herkes izliyordu. Bütün okul onları tanıyordu ve hepsinin gözünde korku vardı.Barlas'ın bakışları benim üzerimdeyken bundan rahatsız olduğumu hissettim. Gözlerimi ondan çekip ayağa kalkarak Aysun'a baktım, "Hadi sınıfa gidelim." Rahatsız olduğum için ondan kaçıyordum ama artık aynı okuldaydık ve birbirimizin yüzünü maalesef her gün görecektik. Buna nasıl katlanacaktım hiç bilmiyordum. Belayı kendime musallat etmişim gibi hissediyordum. Artık okula gelmek resmen işkence olacaktı.Aysun'la birlikte sınıfa girdiğimde yerimize oturup

muhabbet etmeye devam ettik. O sırada Koray gelmiş önümüzdeki sırasına oturmuştu. "Haberiniz var mı? Barlas ve çetesi bizim okula gelmiş!"

Gözlerimi devirdim. "Maalesef var." Aysun Koray'a gülerek bakarken onunla dalga geçti, "Ne oldu Koray, çeten okula geldi diye sevinmedin mi yoksa?" Koray sinirle ona baktı. "O benim çetem değil!"

"Tabii ki değil, çete Barlas'ın çetesi ama sen de bir üyesi olacaksın. Buraya senin için geldiler." Aslında ben de öyle olabileceğini düşünüyordum. Barlas, Koray'ı çetesine almak için her şeyi yapardı. Yapıyordu da zaten."Kimsenin buraya benim için geldiği falan yok!" Koray inkâr ediyordu ama aslında o da kendisi için gelmiş olabileceklerini düşünüyordu bence. Sadece bunu kabullenmek istemiyordu.Biz konuşmaya devam ederken sınıf kapısından içeri Bade ve Samet'in girdiğini gördüm. Bize bakarak yan sıraya geçip çaprazımızda otururlarken şaşkınlıkla Aysun'a bakıp fısıldadım, "Bizim sınıftalar!"

"Evet, onlar burada. Barlas, Çetin ve Ali de Ateş'in sınıfında." Koray bize bilgi verirken Aysun tek kaşını kaldırıp Koray'a baktı, "Maşallah çeten hakkında da her şeyi biliyorsun." Aysun'un tavrı Koray'ı öfkelendirmişti, "Onlar benim çetem değil!" deyip kızdığını belli ederek önüne dönünce haline üzüldüğüm için Aysun'un kulağına doğru fısıldadım, "Gitme şu çocuğun üzerine. Çeteye girmeyi kendisi istemiyor sonuçta." Umursamazca omzunu silkti. Hoca sınıfa girince toparlanıp ders işlemeye başladık. Bade derste arada bana bakıp duruyordu ama neden baktığını umursamıyordum. Çünkü benden nefret ettiğini biliyordum. Aynı şekilde ben de ondan nefret ediyordum.

Teneffüs zili çalınca yerimden kalkıp Aysun'a baktım. "Ben tuvalete gideceğim sen de gelecek misin?"

"Hayır, sen git," deyince sınıftan tek başıma çıkıp bizim kattaki tuvalete girdim. Tadilatta olduğunu belirten yazıyı görünce geri çıkıp bir alt kattaki tuvalete gitmek için aşağı indim. Koridorda tuvalete doğru yürürken arkamdan gelen birinin kolumu tutmasıyla ona doğru döndüm. Barlas'ı görünce yine sinirlenmiştim. Kolumu tutan elini itip, "Ne var, ne istiyorsun yine?" diye sorunca bana düz bir ifadeyle baktığını gördüm. "Soracağım soruyu cevaplamanı istiyorum."

"Ama ben istemiyorum!" deyip kızgınlıkla arkamı dönünce kolumdan tuttuğu gibi beni hemen önünde durduğumuz müdürün odasına soktu.

Korkudan tuttuğum nefesimi müdürün içeride olmadığını görünce bıraktım. Sert bir şekilde Barlas'a bakıp bağırdım, "Aptal mısın sen ya, odada müdür olabilirdi!" Bağırmamı umursamayıp kapıyı üzerimize örterek beni oraya doğru çekti ve kapıyla kendi arasına aldı. Gözleriyle yüzümü incelerken eliyle yanağımdaki bandı açıp yarama baktı. "İz kalacak mı?"

"Sana ne?" diye bağırdım. Kaşlarını çattı, "Bir kere de doğru düzgün cevap ver. İz kalacak mı?" İnadına yapar gibi, "Bilmem, kalsın mı?" diye sordum.

"Cevap vermemeye devam edersen iz yanağında değil dilinde kalacak!" diyerek yarayı kapattı ve bakışlarını gözlerime çevirdi. "Kalacak mı?"

"Hayır!" dedim keskin bir dille. Garip bir şekilde buna memnun olmuş gibiydi. "Şimdi izninle gideceğim!" deyip kapının kulpunu tuttuğumda elimin üzerine elini koyup beni durdurdu. "Hayır gitmiyorsun!"

Elimi hızla çektim. O sırada Barlas bana bakmaya devam ediyordu, "Sana bir şey vermem gerekiyor."Merakla ona baktım. Bana bir şey vermek mi? Ne verecekti ki? Elini arka cebine götürmüş bana vereceği şeyi çıkartırken müdürün koridordan gelen sesini duyunca onu durdurdum. "Eyvah! Müdür geliyor ne yapacağız şimdi?"

Paniklemiştim. Bizi görecekti ve o yokken burada bulunmamızın sebebini yanlış anlayıp muhtemelen bize ceza verecekti. Ama bu Barlas'ın umurunda değildi, o çok sakin görünüyordu. Onu önümden çekip telaşla odada bir o tarafa bir bu tarafa yürümeye başladığımda saklanacak yer arıyordum. Barlas omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. "Sakin ol biraz."
"Olamıyorum. Müdür buraya geliyor, saklanmamız gerek!"

"Neden?" Dalga mı geçiyordu? "Ne demek neden? Bizi burada görmesin diye olabilir mi acaba?" Güldü. "Görsün ne olacak ki?" Fazla mı rahattı? "Saklanmamız lazım!" dediğimde ona yalvarır gibi bakıyordum.

Şu anda müdüre yakalanabilirdik ve ben çok korkuyordum. Korktuğumu anladığı için odaya şöyle bir göz gezdirirdi ve içeride bulunan dolabı

gösterdi, "Şuraya gir saklan." Fikri iyiydi ama o nereye saklanacaktı? "Ya sen?"

"Benim saklanmama gerek yok."

"Saçmalama! Sen de saklanmalısın!" Yine gülüyordu, "Küçücük odada nereye saklanacağım?" İyi soruydu. Onun da saklanması gerekiyordu ve tek çare aynı dolaba saklanmamızdı. Kolundan tutup onu dolabın oraya götürünce, "İşte buraya," deyip içeri soktum ve ardından ben de girip dolabın kapağını kapattım. Ben kapağı kapattığım anda müdür odanın kapısını açmıştı. Az kalsın yakalanıyorduk. Son anda yırtmıştık.

Müdür kaç saat kalırdı bilmiyordum ama çıkmasını bekleyeceğimiz için oldukça gergindim. Dolap dar olduğu için Barlas'la birbirimize çok yakın duruyorduk ve bu durum beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Yüzünü bana doğru eğmiş gözlerimin içine bakarken ben de ona baktım. Panjurlu dolabın deliklerinden içeri sızan gün ışığı sayesinde kahverengi gözlerini görebiliyordum.

Gözleri gözlerimde keşfe çıkmış gibiydi. Sanki bıraksalar saatlerce burada kalabilirdi. Bundan rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu ama ben çok rahatsızdım. Kafamı başka yere çevirip gözlerimi ondan kaçırınca, "Biraz uzak durur musun?" diye fısıldadım."Ne kadar uzak mesela? Kıpırdamaya bile yer yok ki."

"Öyle de..." deyip yutkundum."Madem rahatsız olacaktın ne diye soktun beni buraya?"

Sinirlenmişti. Sinirleneceği bir şey söylememiştim aslında. Onu sakinleştirmem gerekiyordu çünkü ne yapacağı hiç belli olmazdı. Onun yüzünden yakalanabilirdik. "Tamam, haklısın galiba, kusura bakma," deyip suyuna gitmeye çalıştım ama buna rağmen kaşları çatıktı, "Beni böyle sinirlendireceksen çıkayım!"

"Tamam, kusura bakma dedik ya işte, ne sinirleniyorsun?" Galiba ben de sinirlenmiştim. Bu yüzden de sesim yüksek çıkmıştı. Barlas bir eliyle ağzımı örterken boşta kalan eliyle de sus işareti yaptı. Müdür sesimi

duymuştu sanırım. Dolabın olduğu yöne doğru geliyordu, bunu ayak seslerinden anlamıştım.

Ben nefesimi tutmuş korkuyla dolabın kapağını açmaması için içimden dualar ederken Barlas sakin tavrını koruyordu. Bu kadar sakin olmak zorunda mıydı? Sinirlerimi bozuyordu. Müdür dolaba yaklaşmış tam kapağı açacakken odanın kapısını tıklatıp içeri giren çocuk bizi kurtardı, "Hocam dokuzuncu sınıfların katında kavga çıktı, hemen gelmeniz gerekiyor!"Müdürün ayak sesleri hızla uzaklaşırken gittiğini anlayıp tuttuğum nefesi geri bıraktım. Çok şanslıydık. Kurtulmuştuk. Barlas'ın eli hâlâ ağzımdayken, "Çek şu elini!" diyerek itip dolabın kapağını açtım ve çıktım.

Ona hiçbir şey demeden kapıya doğru yürürken kendi de dolaptan çıktı ve kolumdan tutup beni durdurdu. "Dur bakalım Kaktüs!" Ona doğru dönüp, "Ne oldu?" diye sordum. "Al şunu," deyip cebinden çıkardığı telefonu elime verince şaşkınlıkla baktım. Çalınan telefonum elimdeydi. "Ama bu nasıl olur, çalınmıştı?"

"Nasıl olduğu önemli değil, kavuştun işte telefonuna. Bir daha çaldırmamaya dikkat et!" diyerek kolumu bırakıp yanımdan geçince önüne geçip onu durdurdum. "Hey hey hey! Dur bir dakika. Bunun nasıl olduğunu bana açıklamak zorundasın."

Tek kaşı havaya kalktı, "Yoo değilim!" Kızgınlıkla yüzüne bakarken, "Sen çaldırdın değil mi?" diye sordum. Yüzü anında buruştu. "Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum. Bana o kadar şey yaptın ki bunu da yapmış olabilirsin."

"Evet, sana çok şey yapmış olabilirim ama bunu ben yaptırmadım!" deyip yanımdan geçecekken bu sefer kolundan tutup durdurdum. "Kim yaptı o zaman? Bana bunu söylemek zorundasın."

Söyletmeden bırakmayacağımı anladığı için bıkkınca nefes verdi, "Sizin mahallede yaşayan bir çocuk yaptı." Neden şaşırmıyordum acaba? Mahallemizin tekin bir yer olmadığı belliydi zaten. "Bunu sen nereden biliyorsun peki?"

"Çünkü çocuğu tanıyorum. Daha önce de Bade'nin telefonunu çalmıştı. Zaten sizin mahallede hırsızlık yapan bir tek o var. O yüzden bulmakta fazla zorlanmadım." Anlamış gibi başımı sallayıp kolunu bıraktım. Teşekkür etmem gerekiyordu belki ama bunu yapmayacaktım. Çünkü iyilik olsun diye değil yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için yapmıştı."Yalan söylemediğimi anladığına göre benden bir özür dilersin artık." Kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum." Kanın beynime sıçradığını hissettim. "Ne demek sanmıyorum? Bana sırf bu yüzden işkence yaptın sen ya, farkında mısın? Neredeyse beni öldürüyordun!"

"Ama öldürmedim."

"Canımı yaktın!" dedim sinirden ağlamaklı çıkan sesimle, "Buna pişman değil misin?" Gözleri keskin bir şekilde bakarken yüzünü yüzüme doğru eğdi "Değilim!" Bu kadar duygusuz olamazdı. "Ciddi misin sen?"

"Evet," dedi sertçe, "Ben şu ana kadar yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymadım. Bu saatten sonra da duyacağımı sanmıyorum," deyip hızla yanımdan geçerek odadan çıktı.

Nasıl bir çocuktu bu ya? Bir insan yaptığı onca şeyden sonra nasıl pişmanlık duymazdı? Bu kadar kötü olmak zorunda değildi. Neyse ki en azından telefonumu bana geri getirmişti. Yeni bir telefon almak zorunda kalmadığım için seviniyordum.Barlas'ın arkasından müdürün odasından çıkınca hemen sınıfa gidip yerime oturdum. Aysun ve Koray muhabbet ediyordu. Aysun elimdeki telefona bakarken biraz şaşırmış gibiydi. "O senin telefonun değil mi?"

"Evet," diyerek kafamı sallayınca, "Sende ne işi var, çalınmamış mıydı?" diye sordu Koray. O da Aysun kadar şaşkın görünüyordu. "Çalınmıştı ama Barlas çalan kişiden geri almış," dediğimde ikisi de önce birbirlerine sonra da bana baktılar.

"Öykü, bu çocuk sana bu yüzden işkence yapmadı mı? Ne demek şimdi Barlas telefonumu çalan kişiden geri aldı? Doğru dürüst anlatsana şunu, hiçbir şey anlamadım." Aysun'un kafası karışmış görünürken telefonumu sıranın üzerine bırakıp olayı anlatmaya başladım. İkisi de pürdikkat

dinledikten sonra Aysun, "Yani Barlas şimdi doğru söylediğini anladı öyle mi?" diye sordu. Sorusuna kafamı sallayarak cevap verdim. "Evet."

"Peki ne dedi, özür falan diledi mi?" Tam cevap verecekken Koray söze atladı. "Barlas'tan bahsediyoruz Aysun. O asla özür dilemez."

"Ne yani, gerçekten özür dilemedi mi?" Aysun şaşkınca bana bakarken, "Dilemedi!" dedim sinirle, "Hatta bırak özür dilemeyi buna pişman bile olmadığını söyledi!" Aysun sinirlendiğini hemen belli etti. "Ne biçim bir çocuk! Hem sana boş yere işkence ediyor hem de buna pişman olmadığını söylüyor. Gerçekten çok sinir bozucu!" Ona cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Ateş'in sınıfa girdiğini görünce bir şey demedim. Onun yanında bu konudan konuşmak istemiyordum.

Ateş hızlı adımlarla yanımıza gelince sıramın üzerinde gördüğü telefonuma şaşkınlıkla baktı, "Telefonunu bu kadar kısa zamanda mı buldular?" Çalanı şikâyet ettiğimi ve polislerin de telefonumu bulduğunu düşünüyordu. "Hayır Ateş telefonum bulunmadı, bu yeni," dediğimde ona yalan söylediğim için Aysun beni uyarır gibi yalandan öksürdü. Onu ciddiye almadım. Gerçeği Ateş'e anlatacak değildim herhalde. Sonra nasıl bulduğumu falan soracaktı. İşin sonu Barlas'a varacağı için yalan söylemek zorunda kalmıştım. Ateş kendi telefonunu bana uzatırken, "Buna çok sevindim, öyleyse yaz bakalım şuraya numaranı," dedi.

Numaramı yazıp ona geri verdim. Telefonu elimden alırken Aysun meraklı bir şekilde Ateş'e baktı, "Duyduğuma göre Barlas sizin sınıftaymış." Ateş'in yüzü birden düştü. "Evet, öyle."

"Neden bu okula gelmişler bir bilgin var mı?" Kafasını iki yana salladı, "Hayır yok, umurumda da değil zaten." Barlas'ın konusu açıldığı için rahatsız olmuş gibi görünüyordu, "Neyse sonra görüşürüz," deyip sınıftan çıkmak için yürüyünce kapıda Bade'yle karşılaştı. Onunla birkaç saniye bakıştıktan sonra morali bozuk bir şekilde yanından hızla geçip sınıftan çıktı. Bu manzarayı görünce bir şeyler olduğunu sezip Aysun'a baktım, "Bade'yle Ateş'in arasında bir sorun mu var?"

"Sayılır, Ateş önceden Bade'ye âşıktı ama Bade ondan hoşlanmıyordu. Ona hiç yüz vermedi. Bu yüzden araları biraz soğuk..." Aysun bu konudaki

merakımı giderince, "Peki ya Barlas'la Ateş? Onların sorunu ne?" diye sordum. "Valla onu ben de bilmiyorum. Ateş'e sormak lazım," diyerek bakışlarını bana çevirip göz kırptı. Gülüyordum. "Olur, sorarım."

"Bu arada sen neden Ateş'e yeni telefon aldım yalanını uydurdun?" Aysun bunu bayağı merak etmiş gibiydi. "Ne deseydim, gerçeği mi?" diye sorunca başını salladı. "Evet."

"Oldu canım o da gidip Barlas'ı polise şikâyet etseydi ve suçlu ben olacağım için yine Barlas'ın işkencelerine maruz kalsaydım, değil mi?"

"Haklısın galiba saçmaladım," deyip sustu.

***

Son ders bittiğinde çantamı alıp Aysun'la beraber dışarı çıktık. Barlas ve çetesi arabalarına binmiş Bade ve Samet'i beklerken onların önünden yürüyorduk. Barlas'ın gözleri üzerimdeydi. Keskin bakışlarına soğuk bakışlarımla karşılık verince oradan hızla geçip gittik. Her gün onun yüzünü görecek olmam ne kadar kötüydü. Onu gördükçe bana yaptığı işkenceler aklıma geliyordu. Boş yere yapmış olduğu işkencelerden dolayı özür de dilemiyordu. Öyle sadist biriydi işte. Ondan nefret ediyordum.

Aysun'la muhabbet ede ede yürümeye devam ederken onun evine yaklaşmıştık. Evleri bizimkine çok yakındı, bu yüzden muhabbete devam etmek için onu bize davet etmiştim. Üzerini değiştirip geleceğini söyleyerek evine girdi. Onu bıraktıktan sonra üç dakika kadar daha yürüdüm. Eve gelince odama gidip formamı çıkardım ve üzerime mavi renk V yaka bir tişört altıma da kot pantolonumu giydim. Bu sırada annem eve gelmişti. Kapıdan girdiğini duyunca onu karşılamak için yanına gittim. Ağlıyordu. Onu öyle görünce şaşırdım. "Anne ne oldu, neden ağlıyorsun?"

Cevap vermeden yanımdan geçip salona girdi. Peşinden gittiğimde koltuğa oturup elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya devam ettiğini gördüm. Şaşkınlığıma korku da eklenmişti. Yanına oturup, "Anne ne oldu?" diye sordum. Ellerini indirip yüzüme baktı. "Baban... Onu gördüm, bizim hastanedeydi!" Annemi görmeye mi gelmişti? "Konuştu mu seninle? Ne

söyledi? Neden gelmiş? Amacı ney..." Sorularım bitmek bilmezken sözümü kesti. "Oraya benim için gelmedi Öykü!"

"Ne için gelmiş peki? O hastanede onun ne işi olur ki?" Başını önüne eğmiş öyle ağlıyordu, "Manken sevgilisi için gelmiş. Kadın yakınlarında bir yerde bayılınca bizim hastaneye getirmişler. Baban da bunu duyup hemen gelmiş." Ağlamaktan ne dediği çok anlaşılmıyordu ama ben yine de anlıyordum. Bana baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Onun elini tutuyordu Öykü! Bayıldığı için onun yanındaydı ve ona bir şey oldu diye çok korkmuş görünüyordu!"Tabii ki tutacaktı. O hep başkalarının ellerini tutardı zaten.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açıp anneme baktım, "Seni gördü mü?" Kafasını iki yana salladı, "Hayır." Haline üzülürken elini okşadım. "Boş ver anne, ne yaparsa yapsın bizi ilgilendirmez."Canı yanıyordu farkındaydım. Onun canı yanınca benimki de yanıyordu. Aşağılık herif yapmıştı yine yapacağını! Annem onun yüzünden daha ne kadar ağlayacaktı? Allah'ın belası herif hayatımızdan çıkmak bilmiyordu.Annemi teselli etmeye devam ederken kapı çaldı. Gözyaşlarını silip şaşkınlıkla bana bakarken, "Kim ki bu şimdi?" diye sordu.

"Aysun'dur," deyip kapıyı açtım. Aysun güler yüzüyle karşımda duruyordu. Üzerine beyaz askılı bir tişört altına da siyah pantolon giymişti. Sarı saçlarını da açık bırakmayı tercih etmişti "Selam!"

"Selam," deyip gülümsemeye çalıştım. Anneme moralim bozulduğu için pek keyfim yoktu. Bu yüzden gülmeyi bile beceremiyordum, "İçeri geçsene." Onu, hoş geldin demek için yanımıza gelen annemle tanıştırdım. Annem kötü görünüyordu. Gözyaşlarını silmişti ama ağladığı kızarmış gözlerinden belli oluyordu. Aysun'un bunu anlamamasına imkân yoktu.

İkisinin ayaküstü kısacık süren konuşmalarından sonra odama geçtik."Birgül teyze çok kötü görünüyor Öykü, bir sorun mu var?" Başımı öfkeyle salladım. "Evet var! Babam olacak o adam gibi bir sorunumuz var!" Aysun babamın bizi istemediğini ve ondan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Bunu yeni tanıştığım insanlara anlatmaktan çekinmediğim için ona da anlamıştım. "Bir şey mi yaptı?" Ona cevap vermeden önce yatağımın kenarına oturdum. "Hep yapıyor!"

Yavaşça yanıma gelip benim gibi yatağımın kenarına oturduğunda merak içerisindeydi. "Ne yaptı? Onu yine bir kadınla mı gördünüz yoksa?"

"Evet," deyip sinirden dudaklarımı kemirmeye başladım. "Manken sevgilisiyle birlikte annemin çalıştığı hastanedeymişler bugün. Kadının elini tutuyormuş!"

"Alçak herif! Adama bak, bıkmadı karı kızdan!"

"Bıkmaz! Annemden bıkar, onu hamileyken terk eder ama başka kadınlardan bıkmaz!" Sinirden ellerim de titremeye başlamıştı. Aysun bunu fark edince elini sırtıma koydu, "Tamam, sakin ol biraz."

"Olamıyorum!" deyip yerimden kalktım. "O adam kadınlarla mutlu bir hayat sürdürürken ben burada sakin olamıyorum. İçimin soğuması için ondan intikam almam lazım!"

"Tamam da nasıl?"

"Bilmiyorum," deyip düşünmeye başladım. Aysun da düşünüyordu ve düşünürken sinirini belli edercesine söyleniyordu. "O kadar haklısın ki şu an ona ben bile çok sinirliyim. Keşke ona Barlas'ın sana yaptığı gibi işkence yapabilseydin. O zaman dünyanın kaç bucak olduğunu görürdü o alçak! İnşallah yanındaki kadınlar parasını bitirir de dımdızlak ortada kalır!"

Babamdan nasıl intikam alacağımı düşünürken Aysun'un söylediği şeye takılmıştım. "Dur bir saniye. Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki inşallah yanındaki kadınlar parasını bitirir de dımdızlak ortada kalır."

"Hayır, o değil, ondan önce."Ne dediği bir an aklına gelmedi ama biraz düşününce kurduğu cümleyi yineledi. "Ha şey ya, keşke babana Barlas'ın sana yaptığı gibi işkence yapabilseydin dedim."

Söylediği şey bana mantıklı gelirken gülmeye başladım. "Evet, haklısın galiba!" Aysun bana garip bir şekilde baktı, "Ben onu öylesine söylemiştim. Ciddiye almadın umarım?" Fikir beni güldürmeye devam ederken, "Hayır

aldım. Bana o kadar güzel bir fikir verdin ki sana minnettarım!" dedim. Hızla ayağa kalkıp önümde durdu. "Saçmalama Öykü, böyle bir şeyi yapacak değilsin herhalde? Hadi diyelim yapmaya karar verdin, nasıl yapmayı düşünüyorsun? Barlas'tan yardım mı alacaksın?"

"Neden olmasın?"Kızmıştı, "Sen iyice delirdin ama!" Söylediğini umursamadan çantamdan akbilimi çıkardım ve cebime koyup kapıya yöneldim. "Aysun benim çıkmam lazım!" Sesini yükseltti. "Hayır Öykü, hiçbir yere gitmiyorsun!" Onu dinlemeden odadan çıkarak aceleyle evden dışarı attım kendimi. Aysun da peşimdeydi. "Öykü bak gerçekten mantıklı düşünemiyorsun. Bu hayatında yaptığın en büyük saçmalık olur!"

Saçmalık olacağını biliyordum ama başka çarem yoktu. O intikamı bir şekilde alacaktım. Koşmaya başladığım sırada Aysun bana yetişemediği için arkamdan bağırıyordu, "Barlas çetesinde olmayan kimseye yardım etmez. Oraya boşuna gidiyorsun!" Durağa gelince bir dakika kadar bekleyip gelen otobüse atladım ve boş bir koltuğa oturdum. Madem Barlas çetesinde olmayan birine yardım etmiyordu, ben de çetesine girerdim o zaman. Bir anda verdiğim karar bütün hayatımı etkileyecekti belki ama kararlıydım. O çeteye girip babam olacak o şerefsizden intikamımı alacaktım. Benim şu hayatta bundan daha büyük bir isteğim yoktu. İntikam için her şeyi yapardım.

Fabrikanın yakınlarında olan durakta inip koşarak fabrikaya gittim. İçeri girince hepsinin eskimiş kanepeye oturmuş muhabbet ettiklerini gördüm. Onlar beni görmemişti. Tek bir kişi hariç; Çetin...Diğerlerine beni işaret etti. "Sanırım bir misafirimiz var."

Bütün yüzler anında bana doğru dönerken yerimde durmuş Barlas'a bakıyordum. Beni görünce kaşları çatılmıştı. Oturduğu yerden ayağa kalkarken şaşırmış görünüyordu. "Senin burada ne işin var?" Burada olma nedenim o kadar saçmaydı ki. Bunu söyleyince benimle dalga geçeceklerini biliyordum ama bu umurumda değildi. "Ben şey..." deyip, kendimi toparlayıp konuşmaya devam ettim, "Sana bir şey söyleyecektim de."Barlas yavaşça üzerime doğru yürümeye başlayınca kafamı yere eğdim. Sanırım söyleyecek olduğum şey için biraz gergindim. Yaklaşıp karşımda durunca, "Ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Bunu söylemek oldukça zor olduğu için derin bir nefes aldım ve kafamı kaldırıp Barlas'ın gözlerinin içine baktım. "Çetene girmek istiyorum!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

5.BÖLÜM

Nefretim öylesine büyüktü ki mantıklı düşünemiyordum. Yapacak olduğum hata da en az nefretim kadar büyüktü. Geri dönüşü yoktu. Lanet yer diye tanımladığım bu yere kendi ayağımla gelmiştim, çeteye girmek istiyor ve aldığım bu karardan asla vazgeçmeyi düşünmüyordum. Evet, Barlas'tan nefret ediyordum ama babama duyduğum nefret Barlas'ınkinden daha ağır basıyordu.

Barlas'a bakarken avuçlarımın terlediğini hissediyordum. İsteğimi geri çevirebilirdi. Gözlerini okuyacak olursak tam da öyle yapacak gibiydi."Kafan mı güzel kızım senin?"Arkadaşları gülüyordu. "Bence bayağı güzel..." Samet dalgasını geçerken Bade de konuşmadan edemedi "Belki de hap almıştır." Söylediklerini umursamıyordum. Umursadığım tek şey Barlas'ın düşüncesiydi. "Barlas gönder şu kızı buradan!" Bade, burada olmama sinirlenirken gözlerimi ondan çekip Barlas'a çevirdim. Kahverengi gözlerinde anlamlandıramadığım bir bakış vardı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Neden çeteye girmek istiyorsun?"

Sorusu beni umutlandırırken omuzlarımı düşürüp gözlerine masumca baktım. "Çünkü yardımına ihtiyacım var!"Bade bunu duyunca öfkeyle bize doğru yaklaşıp Barlas'ın yanında durdu. Bağırarak konuşuyordu, "Dalga mı geçiyorsun sen bizimle? Ne yardımı, neyin yardımı? " Yüzünü Barlas'a çevirdi. "Barlas bir şey söyle şu kıza! Ne saçmalıyor?"

Barlas gözlerini benden ayırmıyordu. Düşündüğü her neyse istediğim şey olmasını diliyordum. Buraya boş yere gelmiş olmak istemiyordum. "Barlas bir şey söylesene!" Bade delirecek gibiydi. Bu kadar sinirlenmesinin sebebini anlayamıyordum. Tamam, beni sevmiyor, nefret ediyor olabilirdi ama sinirlenmesine gerek yoktu. Sonuçta ben ona bir şey yapmamıştım.Barlas donuk bakışlarla bana bakarken bir şey demeden arkasını döndü. Şaşkındım, cevap vermeyecek miydi?

Bu kadar suskun kaldıktan sonra bir şey demesi gerekiyordu. Arkadaşlarının yanına doğru yürürken bir şey söylemesi için onu

durdurdum. "Barlas söylesene bana yardım edecek misin?" Sırtı bana dönükken cevap verdi "Hayır!"

"Beni çeteye almak zorundasın!" Kanepeye oturup cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. "Değilim," Sinirle ona doğru bir adım atınca Bade kolumdan tutup beni durdurdu. "Hemen git buradan, istenmiyorsun!" Kolumu tutan elini ittiğimde gözlerine öfkeyle baktım, "Gitmiyorum!" O da öfkeyle bakıyordu, "Gidiyorsun!""Buna sen mi engel olacaksın?"Kendinden emin konuştu, "Evet!"

"Hiç sanmıyorum," deyip Barlas'a doğru adım attığım sırada ayağıma çelme taktı ve beni yere düşürdü. Dizlerimin üzerine düşmüş öylece dururken hiç olmadığım kadar öfkelendiğimi fark ettim. Sanırım bu kız iyi bir dayağı hak etmişti. Kan beynime çıkarken ellerimle yerden destek aldım ve ayağa kalkıp saçlarına yapıştım. Canı acımıştı, saçlarını tutan elimi tuttu ve diziyle karnıma vurdu. Aldığım darbeyle nefesimin kesildiğini hissederken saçlarını bırakıp geri çekildim. Bu kız iyi kavga ediyordu. Kesinlikle çok iyiydi ama benim de durmaya niyetim yoktu.

Tekrar ona yaklaştığımda yüzüne tokat atmak için elimi havaya kaldırdım. Kaldırır kaldırmaz bileğimden tutup büktü. Acıyla inledim ama bunu umursamadı, canımın yanmasından memnun kalmış gibiydi. Boşta kalan elimle karnına yumruğumu geçirdim. Aldığı darbeyle bileğimi bırakınca karnına tekme atmak için ayağımı kaldırdım ama ayağımı yakaladı. Galiba bu sefer canım çok yanacaktı.

Yüzünde sinsi bir sırıtış belirirken ayağımı kıracağını hissettim. Ayağımı sert bir şekilde tutmuş döndüreceği esnada Barlas'ın sesi sayesinde kurtuldum. "Bade Yeter!"Bade şaşkın bakışlarla Barlas'a bakarken hâlâ ayağımı tutuyordu, "Ama Barlas bu kız..." Sözünü kesip konuşmasına izin vermedi, "Yeter dedim!"

Bade, Barlas'ın emriyle gözlerini devirip ayağımı bırakınca yüzüme nefretle bakmaya devam etti. Karnıma attığı tekmeden dolayı hâlâ canım yanarken ben de bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.Barlas sigarasını tüttürmeye devam ederken yanında duran sarışın çocuğa baktı, "Ali, Bade'yi dışarı çıkar." Onlar dışarı çıkarken Barlas'ın bana baktığını fark ettim. "Kaktüs, şimdi hemen buradan gidiyorsun!"

"Hayır!" deyip ona doğru yaklaştım ve önünde durdum. "Bu çeteye girmeden hiçbir yere gitmeyeceğim!" Sigarasından derin bir nefes alarak dumanını havaya üfledi ve ayağa kalktı. "Sen bir çeteye girmek istediğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Ne oldu? Daha bu sabah kötülük yapmayı sevdiğimizi söylüyordun. Şimdi ne değişti?"

"Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ kötülük yapmayı sevdiğinizi söylüyorum." Daha yarısında olan sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü. "O zaman burada ne işin var? Kötü mü olmak istiyorsun?" Kararlı bir şekilde, "Evet!" dedim. "Kötü olmak istiyorum ama tek bir kişiye karşı" Kaşlarını çattı, "Kimmiş o?" Konuşurken gözlerimi yere eğdim. "Babam!"Babamdan intikam almak istediğim için beni yargılamalarını istemiyordum. Bir kızın babasından intikam almak istemesi onlara garip gelebilirdi. Bu yüzden hepsinin suratıma şaşkınca baktığını hissediyordum. "Baban kim? Adı ne?" Tiksinerek cevap verdim, "Arslan Vuralkan!"

"Ünlü iş adamı Arslan Vuralkan mı?" Samet bayağı şaşırmış gibiydi. Gözlerimi yerden kaldırıp ona çevirince, "Evet," dedim. Belli ki onu tanıyordu. Kendisi oldukça ünlüydü tabii. Tanımayan çok az kişi çıkardı."Zengin babanla sorunun ne senin?" Çetin yüzüme bakarken merakla cevap vermemi bekledi. Anlatmak zor olduğu için susmakla konuşmak arasında ikilemde kalmıştım."Bu bizi ilgilendirmiyor Çetin. Bu onların sorunu..."

Barlas galiba anlatmak istemediğimi düşünüyordu. Bu kez beni susturmasına memnun olmuştum, aramızda mesafe kalmayacak şekilde bana yaklaştı. "Cesursun, düşündüklerini korkmadan söyleyebiliyorsun ama çeteye girmek için bu kadarı yetmez, bize daha fazlası lazım." Gözlerim sevinçle açıldı. "Beni çeteye alacak mısın?"

"Sana vereceğim görevleri yerine getirebilirsen evet, alacağım." Kabul etmişti ve ben şu an çok şaşkındım.

Babamdan intikam alacağım için beni yargılayacağını düşünüyordum ama o aramızdaki sorunun ne olduğunu bile sormamıştı. Belli ki özele girmiyordu. Babama karşı kötü biri olmak istiyorum deyince ikna olması beni ayrıca şaşırtmıştı. Sanki bunu duyunca bir anda kararı değişmiş gibiydi. "Bu görevlerin amacı ne peki, neden onları yerine getirmemi istiyorsun?"

Kollarını göğsünde birleştirirdi. "Ne kadar istekli olduğunu bizlere göstermek..."Peki, bu sadece bana özel bir şey mi yoksa Bade'ye de böyle görevler verdiniz mi?"

"Bu seni ilgilendirmez!" deyip oturarak bir kolunu kanepenin arkasına attı. "Şimdi git. Yarın sabah okula gitmeden önce de burada ol. İlk görevinin ne olacağını sana yarın söyleyeceğim." "Tamam," deyip onu onayladıktan sonra çıkıp eve gittim.

Ne gibi görevle karşılaşacağımı bilmediğim için biraz endişeliydim. Yemek yiyip hemen yatmak istiyordum. Kapıdan içeri girdiğimde mutfakta olan annemin yanına gidip nasıl olduğuna baktım. Yemek yapıyordu ve düşünceli görünüyordu. Yanına yaklaşınca irkildi. "Ne zaman geldin sen? Duymadım."

"Şimdi geldim anne."Gözlerini kısıp elini beline yerleştirdi. "Arkadaşınla birlikte nereye gittiniz öyle?" Sorusunu birkaç saniye düşündükten sonra cevapladım. "Şey... Aysun telefonunu okulda unutmuş, buraya gelince fark etti. Biz de gidip aldık."Annem yalanıma inanmıştı. Anlamış gibi başını sallayınca, "Bir dahaki sefere çıkmadan önce bana haber ver, telefonun olmadığı için seni arayamıyorum ve merak ediyorum," dedi. "Sana söylemeyi unuttum anne, telefonumu buldum," deyince sevindi. "Gerçekten mi? Nasıl oldu bu?"

"Sıramın altında unutmuşum. Kaybolmamış yani. Okuldaki hizmetlilerden biri bulup müdüre vermiş. Müdür de bu sabah beni çağırtıp telefonu bana geri verdi."

"İyi bari kaybolmadığına sevindim," deyince, "Ben de," deyip ne yemek yaptığına baktım. Domates çorbası ve mantı yapmıştı. "Çok açım bir şeyler yesem iyi olacak." Sofrayı hazırlarken, "Git elini yıka sonra yersin," dedi.

Dediğini yapıp hızla lavaboya gidince ellerimi yıkamadan önce aynada kendime baktım.Doğru bir karar mı vermiştim acaba? Düşünürken yanağımdaki bandı çözüp yarama baktım. Bunu bana yapanın çetesine girecektim. Babamdan intikam almak için hayatımı mahvedecektim belki ama buna değerdi. Derin bir nefes alıp ellerimi yıkayarak mutfağa geri döndüm.Masada sadece bir tabak görünce şaşırdım." Anne, sen yemeyecek misin?" Kafasını iki yana salladı, "Pek iştahım yok, sen ye tatlım. Ben biraz uzanacağım," deyip mutfaktan çıktı.

Yok, yok kesinlikle doğru bir karar vermiştim. O adamdan intikam almak için sabırsızlanıyordum. Biliyordum, annem onun yüzünden yemek yemiyordu. İştahını kaçırmıştı pislik! Bu böyle devam edemezdi. Bütün görevleri yerine getirecektim. Barlas da çetede olduğum için bana yardım edecekti. Annemin haline üzüldüğüm için yemeğimi iştahsızca yiyip masadan kalktığımda odama gidip biraz ders çalıştım. Daha sonra yatağıma uzanıp alacağım intikamı düşünmeye başladım. Dakikalarca düşündükten sonra gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Uyandığımda kalkıp üniformamı giydim ve kahvaltı yapmak için mutfağa gittim. Annem çoktan kahvaltıyı hazırlamış uyanmamı bekliyordu. "Günaydın tatlım," deyip gülümsedi. "Günaydın," deyip ben de gülümsemesine karşılık verdim ve masaya oturdum. Ayakta durmuş bana sessizce bakıyordu. "Anne sakın bana yine bir şey yemeyeceğim deme!"

"İşlerim var kızım. Bankaya gitmem gerekiyor. Sen ye, ben dışarıda bir şeyler atıştırırım," deyip yanağımdan öptükten sonra, "Hoşça kal," deyip aceleyle evden çıktı.

Aynısını ben yapmış olsaydım bir ton laf ederdi. İştahı nasıl kesildiyse artık bir lokma bile yemiyordu. O yemeyince benim de iştahım kaçıyordu. Sofradan kalktım. Masadakileri toplayıp buzdolabına yerleştirdikten sonra çantamı alıp evden çıktım. Fabrikaya gitmek için otobüse bindim. Bugün ilk görevimin ne olduğunu öğrenecektim. Bu göreve her şekilde hazırdım ve bir an önce çeteye girmek istiyordum. Babama olan kızgınlığım bütün iyi duygularımı zayıflattığı için kötü biri olmayı kabul etmiştim. Bu yolun geri dönüşü yoktu, o adama acıyı tattıracaktım.

Otobüsten indiğimde fabrikaya doğru yürümeye başladım. Hafiften esen rüzgâr saçlarımı savururken yolun ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Bir türlü bitmiyordu. Üzerimde bir tedirginlik vardı ve ben hemen oraya gidip bu duyguyu üzerimden atmak istiyordum. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım. İçeri girmeden, yarı açık olan kapının önünde durdum. İçeride ilgimi çeken bir şey oluyordu. Bir konuşma..."Yeri belirlediniz mi peki, malları nereye götüreceksiniz?" Barlas'ın anlamlandıramadığım sorusuna Çetin cevap verdi. "Evet belirledik. Bugün saat beşte Beykoz'daki eski çimento fabrikasına götüreceğiz. Bizimkiler oradan alacak."

"Güzel," Barlas'ın sesinde memnun bir ifade vardı, "Bir sorun çıkmasın sakın dikkat edin!""Sen merak etme, çıkmayacak." Çetin son sözünü söyleyince donup kaldım. Bunlar uyuşturucu mu naklediyordu? İyi de bu nasıl olabilirdi? Ben şimdi bu çeteye mi girmek istiyordum? Kafamı hızla iki yana salladım.

Ne yapıyordum ben? Onların arasında olmamam gerekiyordu. İnsanları zehirlemelerine izin veremezdim. Ben bu kadar kötü olamazdım. Onları şikâyet etmeliydim. Bunu yaptıkları için ceza almalıydılar. Buna izin vermeyecektim.Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışırken oradan ayrılıp koşmaya başladım. Otobüs durağına doğru hızla koşarken aklıma gelen düşünceyle bir anda durdum. Şimdi gidemezdim.

Eğer şimdi gidersem okulda Barlas bana neden gelmediğimi soracaktı. Mantıklı bir cevap veremeyince de bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Onları duyduğumu bile anlayabilirdi. En iyisi oraya gidip onları hiç duymamışım gibi davranmaktı. Yapmam gereken en mantıklı şey buydu. Nasıl olsa malı saat beşte dedikleri yere götüreceklerdi. Çıkışta polise gidip onları ihbar edebilirdim. Şimdi gidip ihbar edersem Barlas bunu anlardı ve saat beşe kadar beni bulup öldürürdü.

Aklıma yatan fikirle koşarak fabrikaya geri dönüp, rahat bir tavır sergilemeye çalıştım, "Selam." Hepsi oradaydı ve bana sanki garip bir şey demişim gibi bakıyorlardı. Barlas keskin bakışlarla yanıma yaklaştı ve önümde durdu, "Hoş geldin Kaktüs." Gözlerine bakarken, "Hoş bulduk," deyip yutkundum. Gözlerine zor bakıyordum."İlk görevin için hazır mısın bakalım?"

"Hı hı," diyerek kafamı salladım. İnşallah malı sen götüreceksin falan demezdi. Eğer öyle bir şey derse zaman kaybetmeden hemen polise gitmeliydim."Güzel," deyip keyifle sırıttı, "O zaman akşamı bekle, sana bunu akşam söyleyeceğim." Evet, kesinlikle malı sen götüreceksin diyecekti. Neyse, sorun yoktu. Sakindim. Beni bu işe alet edemezlerdi. Nasıl olsa okul çıkışı onları ihbar edecektim ve yakalatacaktım. "Tamam," dediğimde zoraki tebessüm ettim."Artık okula gidelim de derse geç kalma," diyerek sırıtmaya devam edince kapıya doğru yürümeye başladı.

Peşinden arkadaşları da yürürken Bade'nin yerinde durmuş bana baktığını gördüm. Hırsını alamamış gibi bir hali vardı ve yüzüme nefretle bakıyordu. Şu anda o kadar onla uğraşamayacak haldeydim ki bakışlarını umursamıyordum. Nefret dolu bakışlardan kurtulmak için gözlerimi ondan çekerek ben de peşlerinde dışarı çıktım. Barlas ve çetesi arabaya binerken ben orada öylece durmuş arabaya bakıyordum. Pahalı bir araçtı. Bunu yeni fark ediyordum."Kaktüs ne duruyorsun öyle, binsene!" Barlas arabaya binmiş açık camdan bana bakarken şaşkınlıkla sordum. "Sizinle mi geleceğim?"

"Evet, bir sorun mu var?"

"Hayır."

"O halde gel," diyerek yanındaki yolcu koltuğunu işaret etti. Bu, arka koltukta oturan Bade'nin hoşuna gitmemişti. Sanırım orası onun yeriydi ve benim oturmamı istemiyordu. Ben de heveslisi değildim zaten ama mecbur binecektim. İstemeyerek arabaya yaklaşıp Barlas'ın yanındaki koltuğa oturunca, "Çeteden olmadığım için binmemem gerektiğini düşünüyordum," dedim. "Arabaya binmen için çeteden olmana gerek yok," deyip sürmeye başladı.

Böyle güzel ve pahalı bir arabaya nasıl sahip oldukları belliydi. Bana onlarla takıldığım için suçlu hissettiriyorlardı. Sanki onlar gibiydim. Bu arabaya bindiğim için mi öyle hissediyordum bilmiyordum ama kendimi onlar gibi kötü biri olarak görüyordum. Barlas yüzüme merakla baktı. "Ne o Kaktüs, sesin hiç çıkmıyor?"

"Dün gece pek uyuyamadım, o yüzden halim yok," diyerek aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Neden uyuyamadın, ilk görevini mi düşünüyordun?" Başımı salladım. "Evet."

Güldü. "Korkuyor musun yoksa?" Kendimden emin bir şekilde, "Hayır," dedim. Başını yola çevirdi. "Bence de korkma, senin gibi cesur bir kıza korkmak yakışmaz." Bir şey demeden sinirle yolu izledim. 'Evet yakışmaz! Yakışmadığını zaten akşam sizi ihbar ettiğimde göreceksin pis serseri!' Sesli söyleyemediklerimi içimden söylüyordum. Bir an önce onları ihbar edip yakalatmak istiyordum. İnsanları zehirleyerek güzel bir hayat sürdürmelerine izin vermeyecektim.

Nihayet okulun önüne geldiğimizde Barlas arabayı durdurdu ve indi. Ben de inerken okuldaki öğrencilerin üzerimde olan garip bakışlarını izliyordum. Beni çetenin yanında gördükleri için şaşkınlardı. Özellikle de Aysun. O, babamdan intikam alacağım için Barlas'tan yardım isteyeceğimi biliyordu ama çeteye gireceğimi tahmin etmiyordu. Bu yüzden herkes gibi bana garip bir şekilde bakıyordu.

Bankta oturan Aysun'un yanına doğru yürüyüp karşısında durduğumda keyifsiz bir şekilde, "Günaydın," dedim. Sinirli bakıyordu. "Çeteye mi girdin?" Sorusunu kalabalıkta cevaplamak istemediğim için kolundan tuttuğum gibi sınıfa çıkardım. Yerine otururken merakla yüzüme bakıyordu. "Söylesene Öykü, çeteye mi girdin?" Ben de onun gibi yerime oturunca yüzüne baktım, "Henüz girmedim. Barlas, çeteye girmek istiyorsam bazı görevleri yerine getirmem gerektiğini söyledi."

"Sen de kabul ettin, öyle mi?"

"Başka çarem yoktu Aysun, babamdan intikam almam için o çeteye girmem gerekiyordu. Hem sen söylemiştin 'Barlas çetede olmayan birine yardım etmez' diye."

"Aferin sana!" diyerek beni alkışladı. "Kızım çete onlar çete, farkında mısın? Senin onların arasında ne işin var?" Çok sinirli görünüyordu. "Sakin ol Aysun. Merak etme zaten bu akşam çete diye bir şey kalmayacak," deyince kaşları çatıldı, "Ne demek bu şimdi?"

Sesim sıkıntıdan kısık çıkıyordu, "Bu sabah ilk görevimin ne olduğunu öğrenmek için fabrikaya gittiğimde Barlas ve diğerlerinin bir şey hakkında konuştuklarını duydum."

"Neymiş o, ne hakkında konuşuyorlardı?" diye sordu. "Malları nereye götüreceklerini konuşuyorlardı," deyince şaşırdı, "Malları mı? Ne malı? Mal derken uyuşturucudan mı bahsediyorlardı yoksa?"

"Evet, sanırım. Çetin Barlas'a malları götürecekleri yeri ve saati söylüyordu." Aysun'un şaşkınlıktan ağzı açıldı, "Uyuşturucu mu naklediyor bunlar?"Duyduklarımı anlatırken bile kötü olmuştum. Şaka gibi geliyordu ama gerçekti. "Onları çıkışta polise ihbar edeceğim. Yakalanıp hapis yatsınlar. Bunu hak ediyorlar!" O kadar şaşkındı ki ne diyeceğini bilemiyordu, "Bence bunu şimdi yapmalıyız. Gidip hemen onları şikâyet edelim!"

"Hayır, şimdi olmaz! Malları beşte götürecekler. Şimdi ihbar edersek Barlas bunu öğrenir ve bizim yaptığımızı anlar ama eğer o saate yakın bir zamanda ihbar edersek yakalanacağı için hiçbir şey yapamaz."

"Haklısın," deyip sustu. O susunca ben de sustum. Olacakları düşünüyordum. Ya onları ihbar ettiğimde yakalanmayıp yırtmayı başarırlarsa o zaman ne olacaktı? Barlas kesinlikle bunu benim yaptığımı anlayıp beni öldürürdü. Öldürmese bile muhakkak bedenimde kalıcı bir hasar bırakırdı. Bundan o kadar emindim ki korkmuyor değildim. Çok huzursuzdum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Başıma ilk defa böyle bir şey geliyordu ve ben bunu hata yapmadan atlatmak istiyordum. Ne diye çeteye girmek istemiştim ki zaten? Kendi başımı kendim yakmıştım. Şu anda okula giden ve aklında sadece dersleri olan biri olabilmek varken... Kendimden nefret ediyordum. Hatta sadece kendimden değil hayatımdan da nefret ediyordum.

***

Bütün gün okulda ne olacağını düşünüp durdum. Son ders boş olduğu için Aysun'la kantinde oturuyorduk. İkimiz de o kadar düşünceliydik ki bu yüzden suskunduk. Özellikle de ben. Öyle ki Koray'ın okula gelmediğini

bile ancak fark etmiştim. "Koray bugün okula neden gelmedi Aysun, biliyor musun?"

"İşleri varmış."

"Anladım," deyip önümde duran kahvemden bir yudum aldım. Midem bomboştu ve benim bugün boğazımdan geçen ilk şey kahveydi. Sıkıntıdan bir şey yemeye fırsat bulamamıştım. Bu gidişle bir deri bir kemik kalacaktım. Sıkıntı içinde düşünmeye devam ederken Aysun'a gelen mesaj sesiyle gözlerimi ona çevirdim. "Koray'dan mı?"

"Hayır, erkek arkadaşımdan," deyip telefona bakan gözlerini bana çevirdi, "Çıkışta buluşalım mı diye soruyor. Ne diyeyim?" Garip bir şekilde ona baktım, "Bunu bana neden soruyorsun ki? Buluşmak istiyorsan buluşabilirsin, bunun için benden izin alacak değilsin ya?"

"Of Öykü, çıkışta polise gideceğiz ya o yüzden soruyorum," deyince sırtımı sandalyeye yasladım, "Ona buluşacağını söyle, çünkü benimle gelmiyorsun!" Bunu tek başıma halletmeliydim. "Niye?" diye sorduğu an zil çaldı.

Çıkış saatimiz gelmişti ve ben çok tedirgindim. "Bunu tek başıma yapmak istiyorum da ondan," diyerek ayağa kalktığımda, "Olmaz öyle şey, ben de seninle geleceğim!" deyip kalktı."Hayır!" diyerek itiraz ettim. "Zor bir şey yapmayacağım Aysun, bu yüzden benimle gelmene gerek yok." Bakışları sıkıntısını belli ediyordu, "Emin misin Öykü?" Kafamı salladım, "Eminim. Beni merak etme sakın, çünkü bana bir şey olmayacak."

"Sen yine de dikkatli ol ama," deyince tedirgin görünmemek için gülümsemeye çalışıp, "Tamam olurum," dedim ve yanından ayrılıp okuldan çıktım.Saat henüz dörttü, biraz daha bekleyecektim. Polislerin oraya erken gidip hiçbir şey bulamamalarından korkuyordum. Tam iş üzerindeyken yakalanmalıydılar. Gerçi Barlas malı bana götürtmek istiyordu muhtemelen ama ben onların yanına gitmeyeceğim için başka birine yaptıracaktı pis işini. Hata yapmaktan korktuğum için ellerim titriyordu. Olabildiğince sakin olmalıydım. Vakit geçirmek için karakolun olduğu yere doğru yavaş yavaş yürürken bir anda durdum. Ben ne yapıyordum böyle? Onları karakola gidip ihbar edemezdim.

Barlas oraya gitmediğim için malları arkadaşlarına götürtmeyebilirdi. Eğer gidip onları ihbar edersem ve polisler gidip orada bir şey bulamazlarsa beni sorguya çekeceklerdi. İş anneme kadar giderdi. Daha da kötüsü Barlas bunu duyabilirdi. En iyisi ankesörlü telefon kullanmaktı. O zaman ihbarı benim yaptığım anlaşılmazdı. Gerçekten iyi düşünmüştüm. Saat dört buçuk olunca hemen yakınlarda bir ankesörlü telefon buldum. 155'i çevirirken parmaklarım deli gibi titriyordu.

Polisle konuşurken de titrememesi için dua ediyordum. "155 polis imdat, buyurun?" Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bugün saat beşte..." deyip sustum. Sanırım korkudan adresi unutmuştum. Hafızam hiç kuvvetli değildi. Bunun sıkıntısını sürekli çeken biriydim. Beykoz muydu yoksa Beyoğlu mu? Hatırlayamıyordum. Kafam durmuştu sanki. Bunu nasıl unuturdum? Aptal mıydım ben ya? Bir şeyi aklımda tutamamıştım. Galiba Beyoğlu'ydu. Hayır ya Beykoz'du. Hangisi olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Delirecektim. Telefondaki polis, "Alo orada mısınız?" diye sorunca yutkunup, "Bugün saat beşte Beyoğlu'ndaki eski çimento fabrikasında uyuşturucu nakliyatı gerçekleştirilecek," deyip telefonu kapattım.

Evet Beyoğlu'ydu, son anda aklıma gelmişti bu. Neyse ki ihbarı yapmıştım. İçim rahatlamıştı. Şimdi gönül rahatlığıyla eve gidebilirdim. Bundan sonrasıyla Barlas uğraşacaktı artık.Eve doğru keyifle giderken yanımda duran arabaya kafamı döndürüp baktım. Yok artık! Bu Barlas'tı. Onun burada ne işi vardı? Şu anda fabrikada çetesiyle mallar hakkında konuşuyor olması gerekmiyor muydu bunun? Bu şekilde mi iş yapıyordu bu? Beni görmesi hiç iyi olmamıştı. Camını aşağı indirip bana bakınca, "Kaktüs, nereye böyle?" diye sordu.

Gerçekten güzel soruydu. Şimdi ne yapacaktım bakalım? Onu ihbar ettiğimi anlamaması için üzerimdeki tedirginliği gizlemeye çalışırken, "Eve gidiyordum," dedim. "Neden? Fabrikaya gelmeyecek misin?" İyi bir yalan bulmalıydım, "Şey, geleceğim tabii ama önce eve gidip bir şeyler yemem gerekiyor, yoksa açlıktan öleceğim."

"Tamam, atla, seni eve bırakayım." Öyle iyi yalan bulmuştum ki beni eve bırakmak istemesini sağlamıştım. Ah Öykü!"Bırakmana gerek yok ya ben biraz yürüyeceğim. Ev yakın zaten." İtiraz kabul etmiyormuş gibi

bakıyordu, "Atla!" Mecburen dediğini yapıp yan koltuğa geçip oturdum. Hâlâ aklım almıyordu, neden buradaydı? Malları bana taşıtmak istiyordu ama eve gitmeme bir şey dememişti. Of! Gerçekten bu işten bir şey anlamamıştım. Kafamı çevirip yüzüne baktım. "İlk görevimin ne olduğunu artık söyleyecek misin?"

"Çok önemli bir telefon bekliyorum ondan sonra söyleyeceğim," deyince şaşırdım. Ne telefonuydu ki bu? Acaba Çetin'den yakalanmadan malların taşındığına dair bilgi alıp ondan sonra mı söyleyecekti? Merak içimi kemirirken, "Şimdi söylesen olmaz mı?" diye sordum. "Olmaz!" Sesi sert çıkmıştı. Gözlerimi devirdim. Sanki meraklısıydım görevin. Biraz sonra çetesi darmaduman olduğunda görecekti gününü!

Evimin önüne gelince Barlas arabayı durdurdu. Teşekkür edip ineceğim sırada kapıyı kilitleyip çıkmamı engelledi. "Neden kilitledin kapıyı?" diye sordum. Yüzü, arabayı kullanmadığı halde yola dönüktü. "Burada benimle beklemen için."

"Neyi?"

"Bana gelecek önemli telefonu."Kaşlarımı çattım. "Bu telefonun benimle bir alakası mı var?"

"Evet."Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Ona gelecek telefonun benimle alakası neydi? Şu anda arkadaşları malları taşıdığı için polis tarafından yakalanmış olabilirdi ama o işin nasıl gittiğini öğrenmek yerine saçma bir telefon bekliyordu. İyice gerilmiştim.

Dakikalardır kimden geleceğini bilmediğim bir telefon bekliyordum ve sıkılmaya başlamıştım. Saat beşi on geçiyordu. Polisler yakalamış mıydı acaba Barlas'ın arkadaşlarını? Meraktan ölmek üzereydim. Yüzüm Barlas'a dönük ona bakarken düşünceli olduğunu gördüm. Herhalde teslimatı düşünüyordu. Uyuşturucu naklediyordu ama yüzünde yakalanma korkusu gibi bir korku yoktu.

Bir insan bu işi yapıyorsa nasıl korkmazdı? Galiba yakalanacağını düşünmüyordu.Barlas'ın telefonu çaldı. Açıp kulağına koyunca birkaç

saniye karşı tarafın anlattıklarını dinleyip bir şey demeden kapattı ve suratıma baktı. "Aferin sana Kaktüs."

Sesi bu sefer keyifli çıkmıştı. Ben ne olduğunu anlamadığım için yüzüne garip bir şekilde bakıyordum, "Anlamadım. Neye aferin?"

"Anlamamakta haklısın, galiba bunu sana baştan anlatmalıyım," deyip gülümsedi. "Sana bugün çeteye gireceğin için bir güven testi uygulamak istedim. Çeteme gireceksen ne kadar güvenilirdin bunu anlamam gerekiyordu. Bu sebeple bir plan yapıp bu sabah bizim oraya geldiğinde Çetin'le konuştuklarımızı duymanı sağladım. Amacım sana uyuşturucu naklettiğimizi düşündürüp bizi polise ihbar edip etmeyeceğini öğrenmekti. Açıkçası bunu yaparken ihbar edeceğini düşünüyordum ama sen beni şaşırttın. Konuştuklarımızı duymana rağmen polise hiçbir şey söylemedin. Üstelik malların hangi saatte, nereye gideceğini de biliyordun. Ama sen bizi ele vermedin."

Çok şaşkındım. Her şeyi ne kadar güvenilir olduğumu anlamak için mi yapmıştı? Ben şimdi onları boşuna mı ihbar etmiştim yani? Ne aptaldım! Barlas bana aferin diyordu ama onları şikâyet ettiğimden haberi yoktu. Herhalde polisler henüz dediğim adrese gitmemişti. Aklıma bir soru takılınca, "Bir saniye..." diyerek kaşlarımı çattım. "Şikâyet etmediğimi nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü Çetin şu anda Beykoz'daki eski çimento fabrikasının yakınlarında bekliyor. Bizi polise ihbar etmiş olsaydın şu anda orası polis kaynıyor olurdu."Yaptığım yanlış canımı kurtarmıştı. Gerçekten şanslı olduğumu hissettim.

"Siz şimdi uyuşturucu nakletmiyorsunuz yani, öyle mi?" Sorularımı kızmadan cevaplaması oldukça şaşırtıcıydı, "Hayır etmiyoruz. Bu güven testi için düşündüğüm bir plandı sadece. Bizim uyuşturucuyla falan işimiz olmaz."Sevinçten ona sarılabilirdim. Bunu duymak o kadar güzeldi ki, resmen içim rahatlamıştı.

Evet, iyi biri değildi. Kötü bir insandı ama en azından insanları zehirlemiyordu. Hâlâ o kadar şaşkındım ki eminim yüzümde aptalca bir

ifade vardı."Evet Kaktüs, bu testi başarıyla geçtiğine göre artık sıra yapman gereken ilk göreve geldi!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

6.BÖLÜM

Gözlerim gözlerine merakla bakarken, "Nedir o?" diye sordum. Yapabileceğim bir şey olmasını diliyordum. Saçma sapan bir testi şans eseri geçip de ilk görevimde başarısız olmak istemezdim. Barlasın gözleri sinsi şekilde kısılırken suratında hafif bir sırıtış belirdi. "Haraç alacaksın!" Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "Ne?" diye bağırdım.

"Bir sorun mu var?" Birkaç saniye sessiz kalıp gözlerine bakmaya devam ettim, "Şaka değil mi? Benden böyle bir şey istemiyorsun?"

"Hayır, istiyorum," dedi sakince, "Çeteye girmek istiyorsan senin için belirlediğim kişiden haraç almaya gideceksin." Öl dese bunu daha rahat yapardım herhalde. Sinirden yüksek sesle konuşurken, "Bunu asla yapmam, başka bir görev ver bana!" dedim. Umursamadı, "Sana görev beğendirecek değilim, haraç alacaksın!"

Gözlerine çok sert bakıyordum, "Böyle bir şey yapmayacağım! İnsanların alın teriyle kazandıkları parayı sırf sen istiyorsun diye almayacağım!" Güldü. "Merak etme haraç aldıklarımın hiçbiri parayı hakkıyla kazanan insanlar değiller. Gönül rahatlığıyla onlardan haraç alabilirsin."Öyle rahat söylüyordu ki sanki çok kolaydı bu. "Neden bana böyle bir şey yaptırıyorsun ki? Başka görev mi yok?" Sanırım onu sinirlendirmiştim. Kendi de yüksek sesle konuşuyordu. "Çeteye girmek istiyor musun sen?"

"Evet,"

"O zaman o haracı alacaksın!" deyip arabanın kilidini açtı, "Şimdi eve git. Akşam saat sekizde de fabrikada ol!" O saatte çıkarsam annem beni öldürürdü. "Gelemem. Annem izin vermez!"

Gözlerime kızgınca baktı. "Sence bu benim umurumda mı?" Sinirlenmiştim. "Değil ama olmalı! Annem hayatta o saatte evden çıkmama izin vermez!"

"O zaman onu bir şekilde ikna et ve çık!" Sinirimden dudaklarımı yiyordum. "Olur, Barlas Bey ikna ederim!" deyip arabadan çıkınca kapıyı sertçe kapattım. Aslında kapıyı kafasında kırmak istiyordum. Sinirlerimi zıplatmıştı. Kimseden haraç falan alamazdım. Bu benim için kolay bir şey değildi. Ben annemden bile kolay kolay para isteyemezken tanımadığım insanlardan nasıl haraç isteyecektim? Bu kesinlikle bana göre bir iş değildi.

Masaya oturmuş yemeğimi yerken hâlâ nasıl yapacağımı düşünüyordum. İlk görev böyle bir şeyse diğerleri ne olurdu acaba? Neyse, bir yolunu bulup yapacaktım bir şeyler. Sonuçta tek başıma gitmeyecektim herhalde. Barlas beni kiminle gönderirse onunla gidecektim ve o haraç isterken ben de öylece yanında duracaktım... Yani, umarım... Yemeğimi bitirince saate baktım. Yediydi, daha bir saatim vardı. O zamana kadar biraz rahatlayıp üzerimdeki yorgunluğu atmak için banyoya girip uzun süren bir duş aldım. Çıktığımda beyaz dar paça bir pantolon, üstüne de pembe gömleğimi giydim.

Aynada saçlarıma bakarken kısalığına alışamadığım için bir garipseme olmuştu. Uzun olmalarını özlüyordum. Kısa saçlarımdan nefret ediyordum ve bazen aynaya bakmak istemiyordum. Kurutma makinesini yerine koyarken telefonumun çaldığını duydum. Arayan Aysun'du. Muhtemelen ne olduğunu merak ettiği için arıyordu. "Efendim Aysun?"

Sesi endişeli geliyordu. "Öykü, ne oldu şikâyet ettin mi onları? Yakalandılar mı? Barlas senin şikâyet ettiğini anladı mı? Bir şey dedi mi sana? Tehdit etti mi?" Art arda sorduğu sorulara son vermek için, "Sakin ol Aysun, bir şey olmadı," dedim."Ne demek bir şey olmadı, şikâyet etmedin mi?"

"Ettim tabii ama boşuna etmişim. Barlas uyuşturucu falan nakletmiyormuş."

"Ne? Ne demek etmiyormuş?" diye sordu yüksek sesle. "Sen demedin mi Çetin'le uyuşturucu hakkında konuşuyorlardı diye?"

"Evet, dedim ama hepsi planmış. Barlas bana uyuşturucu naklettirdiklerini düşündürüp onları polise ihbar edip etmeyeceğimi öğrenmek için bir güven testi uygulamak istemiş." Şaşkınlığı sesine yansıyordu, "Ee ihbar ettiğini duyunca ne yaptı sana peki?"

"İhbar ettiğimi bilmiyor ki. Onları ihbar etmediğimi düşünüyor."

"İyi de nasıl oldu bu?"Derin bir nefes alıp salona geçerek koltuğa oturdum. "Polise yanlış adres vermişim. Beykoz'daki eski çimento fabrikası demem gerekirken Beyoğlu'ndaki eski çimento fabrikası dedim. Polisler Beykoz'daki fabrikayı basmayınca Barlas onları ihbar etmediğimi düşündü." Rahatlamış gibi derin bir oh çekti. "Şanslıymışsın. Barlas ihbar ettiğini duysaydı kim bilir ne yapardı sana?"

"Düşünmek bile istemiyorum!" dedim korkuyla. "Kesin işim bitmişti!"

"Aynen," dedi düz bir sesle. "Peki, sana güvendiğine göre seni çeteye alacak mı artık?"

"Hayır, henüz değil. Önce bana bazı görevler verecekmiş. Hatta ilk görevi verdi bile. Bunun için saat sekizde fabrikada olmam gerekiyor."

"Ciddi misin?" dedi şaşkınca, "Neymiş ilk görev?" Boğazımı temizledim. "Haraç almak."

"Yuh! Böyle görev mi olur? Sen nasıl haraç alacaksın ki?" Oflayarak omzumu düşürdüm. "İşte bunu ben de bilmiyorum." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuşmaya devam etti "Öykü bak çeteye gireceğim diye saçma sapan işler yapıyorsun? Vazgeç bu işten. Bu işler sana göre değil!"

"Asla vazgeçmem! Bunu neden yaptığımı biliyorsun!" Aysun kararlı olduğumu görünce daha fazla bir şey demedi. İzin almak için annemi aramalıydım. Vedalaşıp kapattıktan sonra annemin numarasını çevirdim.

Telefonu ikinci çalışta açınca işlerinin epey yoğun olduğunu arkadan gelen seslerden anladım. Bir bahane uydurup zorla izni koparmayı başararak telefonu kapattım. Saat yedi buçuktu. Artık çıkmam gerekiyordu. Otobüse binip fabrikanın yakınlarındaki durakta indim. Hava karardığı için burada yürümek beni tedirgin etmişti. Gündüz vakti bile ıssız olduğu için ürkütücü olan bu yer şimdi daha da tekinsiz görünüyordu. İçeri girip kanepede Bade ve Çetin'le birlikte oturan Barlas'ın yanına yaklaştım. Beni görünce sırıtıp ayağa kalktı. "Tam zamanında geldin Kaktüs. Aferin!"

Gözlerimi devirdim. "Hadi artık bir an önce nereye gidip kimden haraç alacaksak alalım da bitsin şu iş!"

"Acelen ne?" Bade'nin sorduğu soruyla ona doğru döndüm. "Sana ne?" Çatık kaşlarla ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı. Onu terslemiş olmama sinirlenmişti. "Kızım bak benim sinirlerimi bozma yoksa çok kötü olur!"

"Ne olur mesela?" Zaten gergindim bir de Bade'yle uğraşamazdım."Ne olacağını sana dünkü fragmanda gösterdim diye düşünüyordum!"

"Ben o fragmandan pek bir şey anlamadım ama!"

"O zaman tekrar göstereyim!" deyip bileğimi sıkıca tutunca Barlas onu durdurdu. "Bade bırak şu kızı!" Bade bana ölümcül bakışlar atarken hâlâ bileğimi tutuyordu, "Ama beni çok sinirlendiriyor!"

"Artık kendine hâkim olmayı öğrensen iyi olur. Yakında o da bu çeteye girecek, iyi anlaşsanız iyi edersiniz." Bade sinirle bileğimi bıraktı. "O daha belli değil! Belki de görevleri başaramayacak!" Omuzlarımı dikleştirip kendimden emin bir şekilde, "Başaracağım," dedim. "Ben de bu çetenin bir üyesi olacağım." Gözlerini kısıp, "Göreceğiz!" dedi.

Anlaşılan bu kızla işimiz vardı."Evet Kaktüs, ilk görevin için heyecanlı mısın bakalım?" Barlas ayağa kalktığı sırada ona sert bakışlar atıyordum, "Hayır!"

"Güzel, o halde hata da yapmazsın."

"Evet, muhtemelen yapmam!" Hafifçe tebessüm etti. "Şimdi buraya bir taksi gelecek ve seni haraç alacağımız kişinin yanına götürecek. Oraya gittiğinde sakin olmaya ve ne söylediğine dikkat et."

"Olur, ederim!" dediğimde merakla yüzüne baktım. "Benimle hanginiz gelecek?"

Birden hepsi gülmeye başladı. Şaşkınca onlara bakıyordum. Komik olan neydi? "Neden gülüyorsunuz?" Barlas bana bakıp gülmemek için kendini zor tutarken, "Kimse seninle gelmeyecek. Oraya tek başına gideceksin,"

dedi.O an yüzümün bembeyaz kesildiğinden emindim. Bu kadarı fazlaydı ama! Kiminle muhatap olacağımı bile bilmeden yalnız gidecektim öyle mi? Ya başıma bir şey gelirse, o zaman ne yapacaktı? Hiç mi korkmuyordu bu çocuk ya? Şaşkınlığım geçince yutkundum, "Beni oraya tek başıma gönderemezsin Barlas, birine ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam!"

"Görevin amacı bu zaten, tek başına gitmek..."

"Saçmalama! Ya bana bir şey yaparlarsa?"

"Kendini korursan bir şey yapamazlar."

"Kendimi korumak mı? Neyle koruyayım?" deyip sinirle çantamdaki tırnak törpüsünü çıkarıp gösterdim, "Bununla mı?" Bade ve Çetin gülüyor Barlas ise elimdeki törpüye bakıyordu. "Çeteye girmek istiyorsan oraya gideceksin Kaktüs. Bu işin kaçarı yok!"

"Bırak Barlas, bu kız bu işi beceremeyecek görmüyor musun?" Bade yine sinirlerimi bozuyordu. Başımı ona çevirince, "Tek başına gitsen bence sen de en az benim kadar tedirgin olurdun!" dedim. Sevimsizce güldü. "Ben tek başıma gittim zaten. Üstelik yanımda hiçbir kesici alet de yoktu." Duyduğum şeyle biraz rahatladığımı hissetmiştim. Daha önce Bade de gitmişti ve belli ki başına kötü bir şey gelmemişti. Benim de gelmez diye düşünüp kendime moral vermeye çalıştım. Sonuçta Bade yaptıysa ben de yapabilirdim.

Çetin kırık camdan dışarı bakıp taksinin geldiğini söyleyince iyice gerildiğimi hissettim. Oraya tek başıma gidecektim ve yanımda kendimi koruyabileceğim hiçbir şey yoktu. Halime acıyordum."Hazır mısın?" Barlas'ın sorduğu soruya yere bakarak cevap verdim, "Evet!" O kadar sinirliydim ki elimdeki törpüyü ona saplamak istiyordum.

Sesli bir nefes bırakıp gözlerimi Barlas'ın gözlerine kaldırınca, "Oraya gidince ne yapacağım? Nasıl haraç isteyeceğim?" diye sordum."Bir şey yapmana gerek yok, adımı söylemen yeterli. Onlar anlar zaten," deyince, "Tamam," deyip elimdeki törpüyü çantama koyarak yavaş adımlarla dışarı çıktım. Peşimden geldiler. Taksiye doğru giderken Barlas kolumdan tutup beni kendine doğru döndürdü. "Sakin olmaya çalış, bir şey olmayacak. Bu

kendini güvende hissetmen için," diyerek elindeki çakıyı pantolonumun cebine soktu.

Yüzüm yerdeyken sıkıntılı sesle konuştum. "Umarım onu kullanmak zorunda kalmam!"

"Kalmayacaksın."

"Evet, belki kalmayacağım çünkü ben onu kullanamadan haraç alacağım kişi çoktan kullanmış olacak," deyip yüzümü yerden kaldırınca Barlas yüzümü birden avuçladı. "Böyle bir şey olmayacak." Gözlerinin içine bakarken, "Emin misin?" diye sordum. Beni başıyla onayladı, "Eminim."

"Ama nedense ben değilim!" deyip yüzümdeki ellerini iterek arabaya bindim.

Taksici arabayı çalıştırırken ne Barlas'ın ne de diğerlerinin yüzüne baktım. Hepsinden nefret ediyordum! O kadar sinirliydim ki ağlamak istiyordum. Ne olurdu yanımda biri olsaydı? Tamam, Bade tek başına gitmişti ama o bu işlerin nasıl olduğunu biliyordu. Ben hiçbir şey bilmiyordum ki. Neyle karşılaşacağımı bile bilmiyordum. Umarım Barlas'ın dediği gibi o çakıyı kullanmak zorunda kalmazdım. Yoksa ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Taksici dakikalarca sürdüğü arabayı ıssız görünen bir yere doğru sokunca bizim mahallenin duvarında gördüğüm ejderha grafitinin aynısını burada da gördüm. Barlas buraya da aynısından çizdirmişti. Neden her yere aynı şeyi çizdiriyordu ki? Amacı neydi?Araba geçtiğimiz sokağın biraz ilerisinde bir barın önünde durunca etrafa baktım. "Geldik mi?" Taksici dikiz aynasından bana baktı, "Bana verilen adres burası."

"Peki," deyip taksiden çıkmadan önce adama ücreti vermek için taksimetreye baktım. Gördüğüm rakam beni şaşırtmıştı. Yanlış görmüyorsam taksimetrede yüz on lira yazıyordu. Ben hayatta bu parayı ödeyemezdim çünkü yanımda o kadar yoktu. Adam kara kara düşündüğümü görünce, "Ücret Barlas Bey tarafından ödendi küçük hanım," dedi.

Taksiden çıkıp önünde durduğumuz mekâna baktım. Kapalı gibi görünüyordu. Kimse girip çıkmıyordu. Doğru bir zamanda geldiğimi düşünmüyordum. İçeride müşteriler olsa benim için daha iyi olurdu ama maalesef ki kimse yoktu. Uzun bir süre öylece durdum. Artık içeri girmem gerektiğini düşünüyordum. Bir an önce şu parayı alıp geri dönmeliydim. İnşallah bu ilk ve son haraç alışım olurdu. Bir daha böyle bir şeyle uğraşamazdım.

Yavaş adımlarla içeri girdim, kimsenin olmayışı beni ürküttü. Masaların üzerine sandalyeler konulduğu için temizlik yapıldığını anlamıştım. Ya kapalıydı ya da henüz açılmamıştı demek. Parayı kimden alacağımı bile bilmiyordum. Bu yüzden birinin beni duyması için boğazımı temizleyip, "Kimse yok mu?" diye seslendim.Birkaç saniye sonra biraz ötemde duran kapıdan iki adam çıktı. "Kapalıyız görmüyor musun?"

Ellili yaşlarında olduklarını tahmin ettiğim adamların bakışlarından oldukça rahatsız olmuştum. Biraz da korkuyordum. Korkum sesime yansırken, "Bi... Biliyorum. Beni biri gönderdi, sizden bir şey almam gerekiyor," dedim. Adamların bakışları beni korkutuyordu. Meraklı görünüyorlardı ve benimle konuşan üzerime doğru yürüyordu. "Kimmiş seni gönderen o kişi?"Korkuyla yutkunup, "Barlas Karaman," dedim.

Bana doğru yürüyen adam haraç için gönderildiğimi anlayınca güldü. "Buraya tek mi gönderdi seni?" Bu adamın burada yalnız olduğumu bilmesi bana kötü şeyler yapabileceği anlamına gelebilirdi. Bunu söylemek gibi bir ahmaklık yapmayacaktım. "Hayır, kendisi dışarıda bekliyor." Adam önümde durunca beni yine süzmeye devam etti. "Barlas buraya neden seni gönderdi? Onun çetesinden misin?"

"Evet," deyince elini kaldırıp çenemden tuttu. "Senin gibi güzel bir kızın o çetede ne işi var?" Sinirlenerek elini ittim. "Bu seni ilgilendirmez!" Cıkcıkladı. "Yazık, gerçekten yazık. Güzelliğini harcamış resmen. Eminim yanağındaki yaranın sahibi de odur." Bu adam muhabbet etmek için geldiğimi falan sanıyordu herhalde. Sinirlerime hâkim olamayacağımı hissederken. "Buraya ne için geldiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Soruma cevap vermeden kendi soru sordu. "Çeteye ne zaman girdin sen?"

"Sana ne?"

"O çeteye girerek aptallık yaptın ama farkında değilsin."

"Seni hiç ilgilendirmez!"

"Buraya tek başına gelerek de aptallık yaptın." Yalnız geldiğimi nasıl anlamıştı acaba? Korktuğumu hissetmiş olmalıydı. "Tek başıma gelmedim. Barlas dışarıda!" deyince kafasını hafifçe iki yana salladı, "Yeni olduğun o kadar belli oluyor ki. Yalan bile söyleyemiyorsun."

"Yalan değil Barlas dışarıda!" diye bağırdım. Kolumu tutup beni kendine çekti. "Öyle mi? O zaman gelsin bakalım seni kurtarmaya da görelim dışarıda mıymış değil miymiş?" Alkol kokan nefesi suratıma çarparken yüzümü buruşturdum. "Bırak beni!" Ellerinden kurtulmak için çırpınırken arkadaki adam gülüyordu. "Bu kadar bağırma küçük kız, Barlas duyar gelir sorun olmasın sonra." Beni tutan adam da güldü. "Tabii eğer dışarıdaysa." Kahkahaları içeriyi doldururken bu adamlardan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

Barlas beni buraya nasıl tek başıma gönderebilmişti? Başım beladaydı. Kaçamıyordum, adam o kadar güçlüydü ki ondan kurtulamıyordum da. Çırpınmaya devam ederken, "Bırak beni dedim sana!" diye bağırdım."Üzgünüm küçük kız artık bırakamam!"Korku tüm bedenimi sarmıştı, birinin çığlıklarımı duymasını istiyordum. Korkudan ağlıyordum. "Bırak beni yoksa Barlas seni öldürür!" Etrafına bakınıp dalga geçmeye başlayınca, "Barlas mı, hani nerede? Bak elimdesin, hadi gelsin kurtarsın..." diyerek güldü.

Gerçeği anlamıştı. Dalgası bu yüzdendi. "Bırak beni lütfen, gideyim!" "Olmaz öyle şey, bugün buradasın. Barlas'ın gönderdiği misafiri iyi ağırlamalıyız. Yoksa kendisine ayıp olur." Dalga geçmeye doymuyordu resmen. Asla buradan çıkamayacaktım. Adam sarhoştu ve sarhoş olması beni her geçen saniye daha fazla korkutuyordu. Bana zarar vermeden bırakmayacaktı belli ki. "Seni şöyle yukarı alalım küçük kız."

"Hayır!" diyerek bağırmaya devam ettim. Cebimdeki çakıyı çıkartacaktım ama adam kollarımı tuttuğu için bunu yapamıyordum. Galiba şimdi

bitmiştim. "İmdat, yardım edin kimse yok mu?" Adam yine dalga geçiyordu. "Bağırma ama küçük kız ses tellerine yazık. Görmüyor musun sana yardım edecek kimse yok burada?"

"O kadar emin olma!" Girdiğim kapıdan gelen bir ses duyunca adam da ben de o yöne baktık. Barlas'tı. Buradaydı.

Onun burada olmasına hem şaşırıyor hem de seviniyordum. Peşimden gelmişti. Neden böyle bir şey yapmıştı bilmiyordum ama bu şu anda umurumda değildi. Beni bir an önce bu adamın elinden kurtarsın istiyordum. Gözleri, beni tutan adama öfkeyle bakarken bize doğru yaklaştı ve adamın kollarımı tutan ellerinden birini sıkıcı tuttu. "Çek şu pis ellerini onun üzerinden!"

Adam onu gördüğü için şaşkındı ama gülüyordu. Barlas'a bakarken arkadaki adamla konuşmaya başladı. "Ooo görüyor musun Niyazi, Barlas Karaman mekânımıza teşrif etmiş. Bu gözler bunu da görecek miydi ya?"Arkada öylece duran Niyazi denilen adam da gülüyordu. Barlas o kadar öfkeliydi ki resmen burnundan soluyordu. "Ellerini hemen şu kızın üzerinden çekmezsen gözlerin bir daha ne bunu ne de başka bir şeyi asla göremeyecek!" deyip adamın ellerini üzerimden sinirle itti ve bağırarak konuşmaya devam etti. "Lan dua et kıza bir şey yapmamışsın, eğer yapmış olsaydın bu mekânı senin başına yıkardım!"

O kadar sinirliydi ki gerçekten dediğini yapacak gibi duruyordu."Sakin ol delikanlı. Amacımız sadece biraz eğlenmekti." Adam kesinlikle Barlas'ı sinirlendirmeye çalışıyordu. O da bunun farkındaydı. Hiçbir şey söylemeden kolumdan tuttu. "Bizimkiler dışarıda seni bekliyor, yanlarına git!" Buradan hemen çıkmak istiyordum ama, "Hayır!" diyerek itiraz ettim.

Onu bırakıp çıkamazdım. Adamlar ona bir şey yapabilirlerdi. Sarhoşlardı sonuçta, ne yapacakları belli olmazdı. Tamam, belki onun gibi biri için burada kalmam saçmalıktı ama gidemezdim. Barlas'ı sevmesem de ona bir şey olmasına izin vermek istemiyorum. "Sana çık dedim!" Bağırıyordu ama umursamıyordum. "Hayır, seninle kalacağım!"

"Bırak kızı kalsın, belli ki burada olmak hoşuna gitti. Bakarsın harçlığını çıkartmak için bizimle çalışmak ister." Barlas öfkeyle kolumu bırakıp

adamın yakasına yapışarak yüzünün ortasına sert bir yumruk indirdi. Gördüğüm manzara karşısında korkuyla bir adım geri çekilirken şaşkınlıkla Barlas'ı izliyordum. Kesinlikle daha önce onu bu kadar sinirli görmediğimden emindim. Ben de onu birçok kez sinirlendirmiştim ama bu siniri başkaydı. Adam aldığı darbeyle sersemlerken Barlas yüzüne bir yumruk daha geçirdi ve aniden bayılan adamı diğerinin önüne attı. "Sen de bu hale gelmek istemiyorsan hemen parayı getir!"

Adam yere serilen arkadaşına bakarken korkuyla kafasını salladı ve gitti. Ben hâlâ Barlas'a bakıyordum. Onu ilk defa birini döverken görmüş ve çok korkmuştum. Ben ona bir şey olacağını düşünürken o, adamı iki yumrukta bayıltmıştı. Güçlüydü, bu belliydi. Adamların elinden beni kurtarmıştı. Madem kendi gelecekti neden beni buraya göndermişti o zaman? Peşimden gelip beni kurtardığına şaşırıyordum ama şu anda sinirli olduğu için ona bir şey soramıyordum. Adam elinde para dolu zarfla gelip Barlas'a uzattı.

Barlas ona sinirle bakarken zarfı elinden çekip aldı ve bana verdi. İstediğini yapmış, haracı almıştı. Gözlerini adamdan bir saniye bile ayırmazken elini kaldırıp işaret parmağını salladı. "Bundan sonra buraya kimi gönderirsem parayı ona hemen vereceksiniz! Aksi olursa size öyle bir şey yaparım ki bana sizi öldürmem için yalvarırsınız!"

Adamın gözü korkmuştu zaten, yere bakıp başıyla onu onaylayınca Barlas hızla kolumdan tuttu ve beni mekândan çıkardı.Arabanın önünde bizi bekleyenlere baktım. Hepsi buradaydı. Bade de öyle. Çetin merakla Barlas'a bakıyordu, "Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır yok."Çetin bundan memnun kalmış gibi görünüyordu. Elimde tuttuğum para dolu zarfa bakıp hafifçe sırıttığında, "O zaman gidebiliriz," deyip arkadaşlarına arabaya binmesi için işaret etti. Hepsi yavaş yavaş arabaya binerken Barlas'a bakıyordum.

Arabaya binmek için adım atınca önüne geçip onu durdurdum. "Bana bir açıklama yapmadan hiçbir yere gitmiyorsun Barlas!"

"Ne açıklaması?" deyip yüzüme garip bir şekilde baktı. Bu şekilde bakması beni sinirlendirdiği için gözlerimi devirdim, "Buraya neden geldiğinizin açıklaması."

"Neden geldiğimiz belli değil mi?" deyip gözleriyle elimde tuttuğum zarfı işaret etti. Dalga mı geçiyordu benimle? "Madem haracı sen alacaktın neden beni gönderdin?"

"Haracın nasıl alındığını anla diye gönderdim."Cidden şaka gibiydi. Öfkeden hızlı hızlı solurken, "Sen iyi misin ya? Farkında mısın bilmiyorum ama ben burada yalnızdım. Adamlar bana bir şey yapabilirlerdi!" diye bağırdım. Kendisi bana oranla gayet sakindi. "Yapmadılar ama değil mi?"

"Gelmeseydin yapacaklardı ama!" diyerek yine bağırdım. "Bu nasıl bir görev böyle? Haracın nasıl alındığını beni buraya tek başıma göndererek mi gösterdin?" Ellerini pantolonun ceplerine sokarak cevap verdi. "Çeteye girmek istiyorsan cesaretli olman lazım... Yarın bir gün bazı şeyleri tek başına yapmak zorunda kaldığında bugünkü gibi afallamanı istemiyorum."

Sürekli böyle tehlikelerle karşılaşacaksam ve tek başıma olacaksam işim gerçekten zordu. Yanlış bir karar verdiğimi şimdi o kadar iyi anlıyordum ki. "Bundan sonraki görevler de bugünkü gibi mi olacak? Hepsini tek başıma mı yapacağım?"

"Bugünkü görevde tek değildin ki. Ben de oradaydım."

"Ya olmasaydın?"Kaşlarını çattı. "Bu soruyu korktuğun için mi soruyorsun sen?"

"Evet," diyerek başımı öne eğdim. "Henüz yeniyim ve hiçbir şey bilmiyorum. Başıma bu yüzden kötü bir şey gelebilir."

"Başına kötü bir şey gelmeyecek," diyerek aramızda mesafe kalmayacak şekilde bana doğru yaklaştı ve eliyle çenemden tutup yüzümü kaldırdı. Bakışları bakışlarıma değerken, "Daha önce geldi ama artık gelmeyecek. Buna izin vermeyeceğim!" deyip çenemdeki elini yanağıma götürerek başparmağını yanağımdaki yaranın üzerinde gezdirdi.Daha önce derken kendinden bahsediyordu herhalde. Kötü biri olduğunu kabul etmesi şaşırtıcıydı. Bunu bilerek hâlâ devam etmesi de garipti tabii.

Tam ağzımı açmış bir şey diyecekken Bade araba camından kafasını uzatıp konuşmamı engelledi, "Barlas artık gitsek mi şuradan?" Barlas'ın gözleri

gözlerimdeyken kafasını çevirip Bade'ye baktı. "Neden?"

"Çünkü sıkıldım."Barlas onu onaylayacak gibi görünmüyordu. Aslında ben de bir an önce buradan gitmek istiyordum ve bu yüzden, "Ben de sıkıldım," deyip rahatsız olduğum için Barlas'ın yanağımdaki elini aşağı indirdim. "Tamam öyleyse, atla arabaya."

"Gerek yok, ben bir otobüse binerim," deyip yanından geçeceğim sırada kolumdan tutup beni durdurdu. "Arabaya bin!" Yüzümü kaldırıp ona baktım, "Kendim gidebilirim."

"Elbette gidebilirsin ama buradan otobüs geçmez." Bu hiç iyi olmamıştı işte. Ne yapacaktım şimdi? Aslında taksiyle gidebilirdim ama yeterince param olmadığı için mecburen o arabaya binecektim. Başka bir seçeneğim yoktu çünkü. "Tamam," deyip kolumu tutan eline bakınca, "İzin verirsen arabaya bineceğim," dedim.

Gözleri üzerimdeyken hızla elini kolumdan çekti ve yanımdan geçip arabaya bindi. Ben de yanındaki koltuğa geçip oturdum. Gözlerim ön camdayken aklıma takılan bir şeyi sormak için ona baktım. "Görevi başardım mı?" Cevap vermeden yola bakıyordu. Bir daha sormayı düşünsem de sessizliğine sinirlendiğim için sormadım. Barlas arabayı sürerken buraya gelirken gördüğüm ejderhayı yeniden görünce arka koltukta oturan Çetin'e döndüm. "Bunları siz çiziyorsunuz değil mi?"

"Biz değil Ali çiziyor, kendisi bu konuda çok yeteneklidir."

"Belli." Ali bana bakıp üç numara kesilmiş olan saçının arkasını kaşırken hafifçe tebessüm etti. Buna karşılık ben de tebessüm ederek tekrar Çetin'e baktım, "Bunu neden yapıyorsunuz peki? Yani Amacınız ne?"

"Başka çetelere bizim o bölgeden haraç aldığımızı belirtmek," demek o yüzden bizim marketin yanındaki sokağın duvarında da vardı. "Burada sizden başka çetede mi var?" diye sordum.

"Kızım nerede yaşıyorsun sen? Burası İstanbul, tabii ki var!" Sanki soruyu Bade'ye sormuştum da o cevap veriyordu. Onu umursamamaya çalışıp Çetin'e bakmaya devam ederken, "Bunun için mi hepinizin kolunda ejderha

dövmesi var?" diye sordum. "Evet. Tıpkı İstanbul'daki diğer çetelerin hepsinde kendilerini simgeleyen bir dövme olduğu gibi." Peki, Barlas'ın niye yoktu? Bu oldukça enteresandı.Kafamı Barlas'a çevirince, "Senin neden dövmen yok?" diye sordum.

Gözleri yoldayken bana bakmadan konuşmayı tercih etti "Olmadığını nereden biliyorsun?" Suratına sanki garip bir şey demiş gibi bakıyordum, "Çünkü kolunda hiçbir şey görmüyorum." Hafifçe tebessüm etti, "Dövmem kolumda değil de o yüzden görmüyorsun."

"Bir dövmen var yani?"

"Evet."

"O zaman neden kolunda değil?"Güldü. "Sen fazla mı meraklısın?"

"Evet meraklıyım. Bu çeteye gireceksem bir şeyler bilmem gerekiyor." Barlas arabayı kırmızı ışıkta durdurup yüzünü bana döndürerek gözlerime baktı, "Bilmeni istersem sana söylerim."

"Bilmemi istemi..." derken Bade'nin konuşmasıyla sözüm yarıda kesildi. "Bu Aysun değil mi ya?"

Şaşkınlıkla arkaya dönünce hepsinin camdan dışarı baktıklarını gördüm. Yanımızda duran arabanın içinde Aysun'u gördüm. Şu yaşlı erkek arkadaşıyla birlikteydi. Yüzüne bakılacak olursa onunla olmaktan mutluydu."Bu kız hâlâ yaşlı adamlarla mı takılıyor?" Ali'nin sorduğu soruya Bade cevap verdi "Görünüşe göre öyle."

"Onlara bakınca iğreniyorum. Şunlara bak ya, bu kız kafayı yemiş!" Bade'nin son dediği beni iyice sinirlendirirken, "Hepiniz kesin sesinizi!" diye bağırdım.

Arkadaşımın arkasından bu şekilde konuşamazlardı! Hepsi susarken Bade sinirle konuştu. "Ne oldu kızım, ne bağırıyorsun? Yalan mı, arkadaşın yaşlı adamlarla çıkacak kadar kafayı yememiş mi?" Ağzına vurmamak için kendimi zor tutuyordum, "Bana bak! Çeneni kapat yoksa çok kötü olur!"

diye uyardım. "Gerçekten çok korktum," diyerek güldü, "Kızım sen neyine güveniyorsun? Bana ne yapabilirsin ki?"

"Ne yapabileceğimi göstereyim istersen!" deyip inmek için kapıyı açacağım sırada Barlas arabayı kilitledi ve yeşil ışık yandığı için sürmeye devam etti. "Durdur şu arabayı!" diye sinirle bağırdım. Beni umursamadı. "Kime diyorum ben ya, durdur şu arabayı!" Kahverengi gözlerini yoldan ayırıp bana döndürünce sinirlendiğini hissettim. "Kes sesini yoksa seni arabadan aşağı atarım!" Tehdidi gözümü korkuturken Bade'nin kıs kıs güldüğünü duydum. Barlas dikiz aynasından sinirle ona bakınca, "Bade seni de!" deyip onu da uyardı.

Barlas beni evime getirince hiçbir şey demeden arabanın kilidini açtı. O konuşmadığı için ben de bir şey demiyordum. Yüzüne bakmadan arabadan çıkıp kapıyı sertçe kapattım ve eve doğru yürüdüm. Tam anahtarla evin kapısını açacakken para dolu zarfı hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. Vermek için arkama dönüp baktığımda Barlas'ın arabadan inip yanıma geldiğini gördüm. Sanırım parayı almaya geliyordu. Vermeyi nasıl unutmuştum? Aklım o kadar yerinde değildi ki...

Yanıma gelip karşımda durarak hiçbir şey demeden yüzüme baktı. Zarfı ona uzattım. "Al!" Zarfa bakmadı bile. "Çeteye girmek istiyorsan Bade'yle aranı iyi tutsan iyi olur." Sinirle güldüm. "Asıl o benimle arasını iyi tutsun, çünkü beni sinirlendiren o!"

"Ben onu bunu bilmem, çeteye gireceksen herkesle iyi anlaşacaksın." Şu kızla iyi anlaşmak zorunda kalacağıma inanamıyordum. Sevmediğim bir insanla nasıl anlaşabilirdim ki? Mecburen söylediğini kabullenip, "Tamam," dediğimde suratında memnun bir ifade oluştu.

Gitmek için arkasını dönüp iki adım yürüdükten sonra tekrar bana doğru döndü. "Bu arada ilk görevi başarıyla geçtin Kaktüs. İkinci görevin için hazır ol."

Şaşırdım. "Gerçekten mi? İyi ama haracı ben almadım ki sen aldın?"

"Amaç haracı almak değildi. Tek başına gitme cesaretini göstermekti. Ve sen bunu başarıyla yerine getirdin." İşte buna sevinmiştim. Yüzümde

hafiften tebessüm belirirken, "O zaman ikinci göreve hazırım," dedim.

Dudaklarında ufak bir tebessüm kırıntısı belirirken, "İyi," dedi ve arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü. Zarf hâlâ elimdeyken gitmeden ona vermek için, "Barlas, bir dakika!" deyip onu durdurdum. Dönüp bana bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Parayı unuttun!" diyerek elimdeki para dolu zarfı ona fırlatınca tek eliyle tuttu ve hiçbir şey söylemeden önüne dönüp arabasına doğru yürüdü. Ben yerimde durmuş gitmesini beklerken o arabaya binmeden önce zarfı çöp konteynerine attı.

Şaşkınlıkla ona bakarken doğru mu gördüm diye gözlerimi birkaç defa kapatıp açtım. İnanamıyordum. Madem çöpe atacaktı ne diye haraç alıyordu ki? Ne garip bir çocuktu bu ya. Ben şimdi boşuna mı tehlikeye girmiştim? Beni de kendini de aldığı parayı çöpe atmak için tehlikeye atmasına anlam veremiyordum.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

7.BÖLÜM

içimdeki nefret, hırsla yoğrulup intikam isteğimi ortaya çıkarttığında daha çok küçüktüm ve çaresizdim. Herkes baba sevgisiyle büyürken ben babama duyduğum nefretle büyümüştüm. Ne acıdır ki yüzünü yakından görmediğim o adamın nefreti bana kendinden daha yakındı. Yıllardır ondan alacağım intikamı düşünürken şimdi o günün yaklaştığına seviniyordum. Yakında her şey son bulacaktı. Bunu düşündükçe huzur buluyordum.Gözlerimi cumartesi sabahına açtığımda yatağımdan hiç çıkmak istemediğimi fark ettim. Saat on iki buçuk olmuştu ve ben mümkünse akşama kadar yatıp düşünmek istiyordum. Tavana bakarken telefonuma gelen mesaj sesiyle irkildim. Art arda mesaj geliyordu.

Gönderen: Aysun

-Öykü nasılsın canım?

-Seni çok merak ettim.

-Acil konuşmamız lazım.

-Müsaitsen bugün dışarı çıkalım mı?

Aslında gidip Barlas'la konuşmayı düşünüyordum ama onu kırmak istemedim ve hemen cevap yazdım.

Gönderilen: Aysun

-Tamam canım çıkalım. Ben saat birde durakta olurum.

Ona mesaj attıktan sonra banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Aynada kendime baktığımda yanağımdaki yaranın artık iyileştiğini gördüm. Çok az bir iz vardı ve onun da bir iki güne tamamen kaybolacağını düşünüyordum. Banyodan çıkınca hazırlanmak için odama gittim ve dolabımı açıp bir elbise çıkardım.

Dizimin on santim kadar üstünde biten kalın askılı açık mavi elbiseyi üzerime giydikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Uzun zamandır makyaj yapmadığım için kendimi güzel hissetmiştim. Hazır olduğumda evden çıkmadan önce üzerime beyaz hırkamı aldım. Eylül ayının sonları olduğu için akşamları hava biraz serinliyordu. Evden çıkmadan annemi de arayıp çıkacağımı söyledikten sonra çantamı alıp evden çıktım.

Durağa gittiğimde Aysun'un çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Üzerine benimki kadar kısa mor bir elbise giymişti ve sarı saçlarını da yandan örmüştü. Makyajı da yok denecek kadar azdı. Birbirimizi sürekli okulda formayla gördüğümüz için bu hali bana biraz değişik gelmiş, çok hoşuma gitmişti. Yanına gidince ona sarılarak, "Çok güzel görünüyorsun," deyip iltifat ettiğimde o da aynı şekilde bana iltifat etti. Bu sırada otobüs gelmişti. Binip AVM'nin oradaki durakta indiğimizde içeri girip bir şeyler yemek için üst kata çıktık.

Evden bir şey yemeden çıktığım için çok açtım. Tabii Aysun da öyle. Bir süre ne yiyeceğimizi düşündükten sonra yine en çok sevdiğim şeye, hamburger yemeye karar verip sipariş vererek boş masalardan birine geçip oturduk.Siparişlerimizin gelmesini beklerken Aysun meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Evet, Öykü anlat hadi ne oldu dün? İlk görevini yaptırdı mı Barlas?"

"Tabii ki evet," diyerek gözlerimi devirdim. "Barlas'tan bahsediyoruz yaptırmaması mümkün mü?"

"Aldın yani haracı?"

"Tam olarak aldım sayılmaz."

"Nasıl yani?"Arkama yaslanıp olanları anlatmaya başladım. Aysun kısa süre beni dinledikten sonra kaşlarını çatarak konuştu. Sinirlenmişti, "Madem parayı kendi alacaktı ne diye seni gönderdi? Üstelik de tek başına." Omzumu silktim, "Neden gönderdiği umurumda değil! Ben şu anda bununla ilgilenmiyorum. Benim ilgilendiğim şey neden aldığı parayı çöpe attığı." Garson getirdiği siparişleri önümüze koyarken Aysun'un gözleri birden açıldı, "Çöpe mi attı?"

"Evet attı. Onca parayı hiç düşünmeden çöpe attı. Çok garip bir çocuk Barlas... Onu çözemiyorum."

"İhtiyacı yok da ondan yapıyor desem belli yani ihtiyaçları var. Hatta o kullandıkları arabayı bile topladıkları haraçlar sayesinde almışlardır."

"Tabii ki o haraçlar sayesinde aldılar, yoksa Barlas kullandığı arabayı nasıl alacak ki?" deyip hamburgerimden bir parça ısırdım.

Aysun yaşadıklarımdan ötürü bana acıyarak bakıyordu. "İyi ki o adamlar sana bir şey yapmamış Öykü."

"Barlas gelmeseydi yapacaklardı ama."

"Tam zamanında geldiği iyi olmuş o zaman," deyip mesaj sesi gelen telefonunun ekranına baktı. Okurken tebessüm ediyordu. "Sevgilim beni merak etmiş, nerede olduğumu soruyor." Bu hoşuma gitmezken, "Öyle mi?" deyip yapmacık bir şekilde gülümsedim.

"Buluşmak istiyor galiba?"

"Hayır, sadece beni merak ettiği için mesaj atmış. Maalesef işleri yoğun olduğunda dolayı bugün buluşamayacağız," deyip hızlı bir şekilde ona mesaj yazdıktan sonra, "Keşke bugün sizi tanıştırabilseydim," dedi. O adamla tanışmak falan istemiyordum. İştahlı iştahlı hamburgerimi yerken benim telefonuma da mesaj geldi.

Kimden geldiğine bakmak için çantamdan telefonumu çıkarınca ekranda Barlas isminin yazdığını gördüm. Bu nasıl olurdu? Ben onun numarasını almamıştım. Muhtemelen telefonumu bana getirdiği gün kaydetmişti. Yine sinir etmişti beni.

-Hemen fabrikaya gel! Sana ikinci görevinin ne olduğunu söyleyeceğim.

Hemen gel ne demekti ya? Acelesi neydi? Ben oraya istediğim zaman gidecektim. O gel deyince dediğini yapıp hemen gidecek değildim herhalde.

Sinirlendiğim için beklemeden hemen ona cevap yazdım.

Gönderilen: Barlas

-Gelemem, işim var.

Numarasının Barlas diye kayıtlı olması beni rahatsız etmişti. Telefonuma onu nasıl kaydedeceğimi ben bilirdim o değil! Rehberden onun ismine tıklayarak adını Pis Hergele olarak değiştirdim. Bu isim ona kendi adından daha çok yakışmıştı. Artık bana mesaj attığında bu ismi görüp sinirlenmem diye düşünüyordum. Çok geçmeden cevap geldi.

Gönderen: Pis Hergele

-İşinin çok önemli olmadığını düşünerek sana buraya gelmeni emrediyorum. Hemen buraya gel. Hemen!

Onu öldürmem mümkün müydü acaba? İşim vardan neden anlamıyordu ki? Ona göre mi yaşayacaktım ben hayatımı? Gel deyince gelecektim git deyince gidecektim, yok ya! Beyefendi hiç kusura bakmasın ama bunlar bana biraz tersti!

Gönderilen: Pis Hergele

-İşim var gelemem diyorum, neden anlamıyorsun?

"Kiminle mesajlaşıyorsun sen?" Aysun kafasını telefonundan kaldırdığı için benim mesajlaştığımı görmüştü. Sesim sinirden yüksek çıkarken, "Barlas'la!" dedim. Şaşırdı, "Ne diyor?"

"Fabrikaya gelmemi söylüyor. İkinci görevimi verecekmiş."

"Şimdi mi?"Ona cevap vermeden Barlas'ın gönderdiği mesajı okudum.

Gönderen: Pis Hergele

-Bana bak Kaktüs! Her neredeysen ve ne yapıyorsan bırak hemen fabrikaya gel, yoksa ben olduğun yere gelir seni zorla getiririm!

Mesajı okuduktan sonra çantamı alıp ayağa kalktım ve Aysun'a cevap verdim, "Evet şimdi."

Barlas yine despotluk yaptığı için mecbur gidecektim. Kendisi gelirse beni buradan sakince götürmeyeceği kesindi. İlla ki canımı acıtacak bir şey yapardı. Bunun olmasını istemediğim için dediğini yapacaktım."Ne bu acele böyle? Önce yemeğini bitir sonra gidersin." Masadaki yarım kalan hamburgerime bakarken, "Yok ya doydum zaten, gitsem iyi olacak," dedim.

Rahat rahat bir yemek bile yedirmemişti."Kızım olur mu öyle şey, otur şuraya."

"Aysun lütfen beni zorlama, gitmem lazım. Seni yalnız bıraktığım için gerçekten üzgünüm ama yapabilecek bir şeyim yok," deyip yanağından öptükten sonra, "Hoşça kal," diyerek uzaklaştım.

Kızı masada öylece bir başına bırakmıştım. Her şey Barlas yüzünden oluyordu. Arkadaşımla rahat bir gün bile geçirememiştim. Ona o kadar öfkeliydim ki gidip yakasına yapışmak istiyordum. Duraktaki otobüse binip fabrikanın yakınlarında indim. Hızlı adımlarla yürürken üşüdüğümü hissedip hırkamı giydim. Nefes nefese kalmış bir şekilde içeri girdiğimde karşımda Koray'ı görünce şaşkınlıkla ona baktım. "Koray, senin ne işin var burada?" Sırtını duvara yaslamış bana bakarken, "Barlas çağırdı," dedi. Biraz kızgın gibi görünüyordu. "Peki ya senin ne işin var burada?"

"Ben şey..." Konuşmama izin vermeden sözümü kesti. "Dur ben söyleyeyim, çeteye girmek için buradasın herhalde?" Şaşkındım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Aysun söyledi," deyip bana doğru yaklaştı ve tam önümde durdu, "Öykü bunu babandan intikam almak için mi yapıyorsun?" "Evet, onun için yapıyorum," dediğimde yüzünü buruşturup kafasını sağa sola oynattı. "Yanlış yapıyorsun."

"Umurumda değil!"

"Görevler seni zorlayacak."

"Bu da umurumda değil!"

"Sen delirdin mi Öykü? Bana öğütler veriyordun hani..."

"Benim almam gereken bir intikamım var da o yüzden!" Artık ikimiz de neredeyse bağırıyorduk. "İntikamını bu şekilde mi alacaksın babandan? Ne diyeceksin Barlas'a? Babana işkence yapmasını mı söyleyeceksin. Ya da ondan haraç almasını... Belki de daha kötüsü, öldürmesini falan!"

"Saçmalama!" diyerek yüzüne baktım. "Onu öldürmesini istemiyorum!"

"Saçmalayan ben miyim sence? Şu haline bak, çeteye girmek için uğraşıyorsun resmen!"

"Karışma bana Koray, bu benim hayatım!"

"Ne oluyor burada?" Barlas gelmişti. Çetesiyle birlikte kapının önünde durmuş bana bakıyordu. Öfkeliydim ama sesimin sert çıkmaması için uğraşıyordum. Biliyordum, çünkü bağırarak konuşsam sorun olacaktı. "Hiç, sadece konuşuyorduk." Barlas gözleriyle beni baştan aşağı süzerken rahatsız olduğumu hissedip elbisemi aşağı doğru çekiştirdim. Galiba beni böyle görmek ona garip gelmişti. Bade bana nefretle bakıyordu. Bıraksalar beni öldürecek gibiydi. Samet ve Ali beni beğenmiş gibi ıslık çalarken Barlas dönüp onlara sert bir şekilde bakarak susmalarını sağladı. Sonra yavaşça üzerime doğru yürüdü. "O yüzden mi bağırıyorsun?"

"Evet," deyip ben de ona doğru bir kaç adım attım. Ortada birleştiğimizde sert sert gözlerine bakıyordum. "Koray neden burada?"

"Yeni görevinde sana yardım etmek için."

"Ne? O bana yardım edemez. Ben işimi tek başıma halledebilirim, gerek yok, lütfen gönder onu buradan!" Beni umursamamış gibi görünüyordu. "Koray, kanepeye geç otur," dedikten sonra Samet'e işaret verdi. Samet onun ne söylemek istediğini anlamış gibi yukarı çıktıktan sonra elinde bir laptopla geri döndü.

Koray ona ne yaptıracaklarını merakla beklerken ben de Barlas'a bakıyordum."Evet Kaktüs, ikinci görevini öğrenmek için hazır mısın?"

"Evet."

"Güzel," diyerek gülümsedi, "Yarın akşam izinsiz bir şekilde çok lüks bir villaya gireceksin. "Yanlış duymuş olma ihtimaliyle yüzüne garip bir şekilde bakıp, "Anlamadım, ne dedin?" diye sordum. Aynı şeyi tekrar etti. "Yarın akşam diyorum, bir villaya gireceksin."

Doğru duyduğumu anlayınca kaşlarım çatıldı. "Hırsızlık yapmayacağım herhalde!" Başka ne amaçla beni bir villaya sokacaktı ki? Eğer doğru düşünüyorsam böyle bir şeyi bana asla yaptıramazdı. Çeteye gireceğim diye kendimi karalayamazdım. Hırsızlık yapacaksa kendi yapacaktı. Beni neden bu işe alet ediyordu ki? Üstelik sadece beni değil Koray'ı da alet ediyordu.

Söylediğim şeye hepsi gülmeye başladığında Barlas'a bakıyordum. O da gülüyordu. "Yapacağın şey hırsızlık sayılmaz Kaktüs. Oraya işime yarayacak bir şeyin fotoğrafını çekmek için gireceksin."

"Yalan söyleme! Beni oraya hırsızlık yaptırmak için sokmak istediğini biliyorum," diyerek bağırınca, "Yalan mı?" deyip gülmeye devam etti.

"Sana neden yalan söyleyeyim ki?"

"Neden olacak hırsızlık yaptırmak için!"

"Hırsızlık yaptıracak olsam bunu sana mı yaptırırım?"

"Evet!"Birden sinirlendi "Bana bak, benim canımı sıkma! Yalan falan yok. Sana ne diyorsam öyledir." Galiba doğruyu söylüyordu. Paraya ihtiyacı olsa ve hırsızlık yaptırmak istese dün o kadar parayı çöpe atmazdı.

"İyi de o villada senin işine yarayacak ne var ki?" diye sordum. Sakince cevap verdi. "Önemli bir dosya..." Merakım daha da artmıştı. "Dosya mı? Ne var ki o dosyada? Neden senin için bu kadar önemli?"

"Bu seni ilgilendirmez. Senin işin o dosyada bulunan her şeyin fotoğrafını çekmek," deyince gözlerine sinirle bakıp Koray'ı işaret ettim. "Tamam, o zaman Koray'ı gönder gitsin. Ona ihtiyaç yok, ben o villaya tek başıma girebilirim."

"Giremezsin! O olmadan eve de giremezsin dosyanın bulunduğu kasayı da açamazsın."İşte bu hiç iyi olmamıştı. Koray'ı da bu işe alet edecekti. Benim amacım belliydi bu çeteye girmek için Barlas'ın bana verdiği görevleri yapıyordum ama Koray farklıydı. Onun böyle bir amacı yoktu ve boşu boşuna benimle o eve girecekti. Yakalanabilirdik. Gireceğim ev kimin eviydi, fotoğrafını çekeceğim dosyanın içinde ne vardı hiçbir fikrim yoktu ama mecburen yapacaktım. "Koray, villanın ve civarındaki bütün kameraların ayarlarıyla oynayıp yarın saat sekizden sonra kayıt yapma özelliklerini devre dışı bırak. Laptopta ihtiyacın olan tüm programlar var. Elinden geleni yap," dedi. Koray "Tamam," deyip istemeyerek de olsa Barlas'ın dediğini yapmaya başlayınca ona acıyarak yanına gidip oturdum.

Konuşurken yüzüne bakıyordum, "Üzgünüm!" Laptopta hiç anlamadığım ve bana çok karışık gelen programda bir şeyler yaparken kafasını çevirip bana baktı. "Neden?"

"Bu işe karıştığın için."

"Saçmalama," deyip tekrar ekrana baktı, "Bu senin suçun değil. Sen olsan da olmasan da Barlas bu işi yine bana yaptıracaktı."

Haklıydı galiba. Sonuçta Barlas onu çetesine istiyordu. Zavallı Koray istemeyerek dâhil oluyordu ve ben buna çok üzülüyordum. Barlas başka kimseyi bulamıyor muydu da Koray'ı istiyordu anlamıyordum ki. Eminim benim gibi hevesli birçok kişi bulurdu. Zorla çeteye insan dâhil edemezdi ki. Bu resmen zorbalıktı. Sinirlendiğimi hissedince başka hiçbir şey demeden yerimden kalkıp Barlas'ın yanına gittim. Çetesiyle konuşuyordu. "Barlas, bir saniye seninle konuşabilir miyiz?" diye sorunca beni başıyla onaylayıp dışarı çıktı.

Peşinden ben de çıktığımda karşısına geçip, "Koray bu çetede olmak istemiyor. Onun yerine başkasını bulamaz mısın?" diye sordum. "Hayır!" Sert sesi beni iyice sinirlendirmişti. "Neden zorla iş yaptırıyorsun ki ona, istemiyor görmüyor musun?"

"Şimdi istemiyor ama yaptığı işin parasını aldığında isteyecek."

"Para mı?" Şaşkınlıktan birkaç saniye konuşamadım, "Ona bu işi yaptığı için bir de para mı vereceksin?"

"Evet."Sinirle güldüm. "Çok merak ediyorum ona hangi parayı vereceksin acaba? Haraç aldığın kişilerden topladığın parayı mı?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

"İlgilendirir!" deyip ona iyice yaklaştım ve gözlerimi kahverengi gözlerine sabitledim. "Ne yaptığını bilmek istiyorum artık. İnsanlardan haraç alıp neden onları çöpe atıyorsun?" Birkaç saniye gözlerime bakıp derin bir nefes aldıktan sonra alnını kırıştırdı. Peşini bırakmayacağımı anladığı için cevaplamak zorunda kaldı. "Biz o paraları kullanmıyoruz." Cevabı beni tatmin etmeyince, "Hangi paraları kullanıyorsunuz peki?" diye sordum.

Bakışlarını anında sertleştirdi, "Her şeyi bilmek zorunda değilsin!" Sakin konuşmaya çalışıyordum. "Bilmem farkında mısın ama ben de bu çeteye gireceğim ve bu yüzden bunları bilmek zorundayım.""O zaman girdiğinde öğrenirsin."Söylemeyecekti, boşuna üstelemenin anlamı yoktu. "Hiçbir şeyi anlatmamandan gerçekten nefret ediyorum!" deyip yanından gitmek için adım attığım sırada kolumdan tutup beni durdurdu. "Yarın saat yedide burada ol!"

Yüzüne bakmadan sinirle, "Emredersiniz Barlas Bey!" diyerek elini itip tekrar bir adım atınca bu sefer bileğimden tutup beni durdurdu. "Bu arada yarın buraya geldiğinde üzerinde böyle saçma bir elbise görmek istemiyorum. Daha rahat bir şeyler giy!" Sinirle gülüp yüzüne baktım. "Nedenmiş o, istediğimi giyerim, sana mı soracağım?" Ne giyeceğime o dâhil, kimse karışamazdı. "Evet, bana soracaksın!" deyip nefesini hissedebileceğim kadar yüzüme doğru eğildiğinde, "Ben giymeni istemiyorsam giymeyeceksin. Eğer liderinin sözünü dinlemez de elbiseyle gelmeye kalkarsan evine girer dolabındaki bütün elbiseleri yakarım!" dedi.

"Yapamazsın!" Gözlerini kısarak bakmaya başlayınca bakışları tehlikeli bir hal aldı. "Bana sakın yapamazsın deme! Sözüm dinlenmediği takdirde neler yapacağımı çok iyi biliyorsun. Bence bunu bir kez daha anlatmama gerek yok. Zararlı çıkmak istemiyorsan dediğimi yapsan iyi olur!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

8.BÖLÜM

Annemle masada oturmuş akşam yemeği yerken, bir saat sonra fabrikaya gidip Barlas'ın verdiği görev üzerine villaya gireceğim için oldukça gergindim. Birinin evine girmek bana çok zor geliyordu ama bunu yapmak zorundaydım. İlk görevi başarıyla geçmişken ikinci görevde pes edemezdim.İştahsızca önümdeki tavuktan bir parça alıp ağzıma attığımda anneme bakıyordum. Biriyle mesajlaşıyordu. Onu telefonla mesajlaşırken pek fazla görmediğim için şaşırmıştım. Yarım saattir telefon elinden hiç düşmemişti. Merak etmiştim. "Anne, kiminle yazışıyorsun?" diye sordum. Kafasını telefondan kaldırıp bana baktı ve birkaç saniye ne diyeceğini düşündü, "Şey... Bir arkadaş. Neden sordun ki?"

"Tam olarak yarım saattir onunla mesajlaşıyorsun da ondan."

"Öyle mi, hiç farkında değilim," deyip kafasını tekrar telefona eğince, "Sen pek mesajlaşmazdın ne oldu sana böyle?" diye sordum. Soruma, gözlerime bakmadan cevap verdi, "Bir şey olduğu yok. Bu günlük öyle oldu sadece," Cevabı beni pek tatmin etmemiş olsa da sebebini fazla kurcalayıp onu kızdırmak istemediğim için, "Anladım," diyerek yemeğimi yemeye devam ettim. Yaklaşık on dakika kadar daha devam ettikten sonra, "Ben artık çıksam iyi olacak. Kızları daha fazla bekletmeyeyim," deyip ayağa kalktı.

Elimdeki çatalı tabağıma bırakıp ona baktım. Telefon elindeyken çok fazla bir şey yiyememişti ama haklıydı, çıksa iyi olacaktı. Tabağını tezgâhın üzerine bırakıp yanıma yaklaştığında eğilip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Tabağındakileri bitirmeden bu masadan kalkmak yok."

"Tamam," deyip ben de yanağından öptüm. Çantasını alıp kapıya doğru gidince ben de peşinden gittim. "Kapıyı arkamdan kilitlemeyi unutma sakın."

"Tamam anne, merak etme," deyip onu uğurladıktan sonra kapıyı kapattım ama kilitlemedim. Biraz sonra evden çıkacaktım zaten gerek yoktu. Allah'tan annem iş arkadaşlarıyla dışarıda buluşup eve geç saatte dönecekti.

Yoksa yine yalan söyleyip izin almak zorunda kalacaktım. Neyse ki böyle bir şeye gerek kalmamıştı. Şansım yaver gidiyordu. Umarım bu şans o villaya girdiğimde de devam ederdi.Mutfağa geri dönüp yemeğimi hızlıca bitirdim. Barlas'ın dediği saatte fabrikada olmam gerekiyordu. Hemen odama gittim ve üzerime giyecek bir şeyler aradım.

Altıma kot pantolon üstüme de V yaka lacivert bir bluz giydim. Aslında onu sinir etmek için elbise giymeyi düşünmüyor değildim ama bugün villaya girmek gibi önemli bir görevi başarmak zorunda olduğum için rahat hareket edebilmem gerekiyordu. Üşümemek için beyaz trençkotumu da üzerime geçirdikten sonra hemen evden çıkıp durağa doğru yürüdüm.

Saat yediye beş kala fabrikaya varabildiğimde içeri girip Barlas'a baktım. Arkadaşlarıyla birlikte oturmuş Koray'a villaya nasıl girileceğini anlattığını duydum. Koray onu dikkatle dinlerken Barlas'ın bakışları birden bana kaydı. "Kaktüs de geldiğine göre artık gidebiliriz," dedi.

Barlas'ın sözü üzerine bütün gözler bana çevrildiğinde ben Koray'a bakıyordum. Zavallım, biraz sonra istemediği bir şeyi yapacaktı. Onun için üzülüyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. "Barlas, bu kızın işi becerebileceğinden emin misin?" Bade giderayak yine sinirlerimi bozmaya uğraşırken onu umursamamaya çalıştım. Barlas'ın gözleri hâlâ benim üzerimdeyken, "Emin olmasan bu görevi ona vermezdim," dedi."Ben pek emin değilim ama!"Barlas ona sinirle baktı. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum!"

"Onun yüzünden hepimiz yakalanacağız! Vazgeç bu işten." Barlas hızla ayağa kalktı. "Sus Bade ve sakın bana bir daha ne yapacağımı söyleme!" Barlas ona ağzının payını verdiği için kollarımı göğsümde birleştirip zafer kazanmış bir edayla gülümseyerek Bade'ye baktım.

Yüzü düşmüştü. İyi de olmuştu. Bir daha boş yere ağzını açmazdı.Barlas sinirle yanımdan geçip gidince Bade hariç diğer arkadaşları da peşinden gitti. Koray ayağa kalkıp laptopu alarak yanıma yaklaştı ve omzuma elini koyup sıkıntılı bir nefes verdikten sonra o da peşlerinden gitti. Bade oturduğu yerden bana bakarken gözlerimi devirip gitmek için arkamı döndüm ama sesiyle olduğu yerde kaldım. "Bekle!" Ona doğru döndüğümde, "Ne var?" diye bağırdım.

Ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve gözlerindeki nefretle konuştu, "Bu çeteye asla giremeyeceksin." İşte bu sözü beni güldürmüştü. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama gireceğim."

"Göreceğiz!" deyip omzuma omzuyla vurduktan sonra yanımdan geçip gitti. Çok sert vurduğu için omzumu ovuşturuyordum. Canımı yakmıştı. Çeteye gireceğim diye bu kızla anlaşmak zorunda kalmama gerçekten çok üzülüyordum. O kadar agresifti ki onunla asla anlaşamazdım.

Umarım beni çok sinirlendirip büyük bir kavgaya teşvik etmezdi. Yoksa neler olurdu tahmin edemiyordum.Arkalarından ben de dışarı çıkınca hep berber arabaya bindik. Neredeyse kırk beş dakika süren bir yolculuktan sonra gideceğimiz yere vardığımızda kimsenin sesinin çıkmadığını fark ettim. Belli ki herkes benim gibi gergindi. İlk defa böyle bir şey yapacaktım ve bu yüzden biraz korkuyordum.

Barlas arabayı durdurunca bana büyük bir evi işaret etti. "Gireceğiniz villa bu."Dıştan oldukça lüks görünen binaya baktım. Çok büyüktü. Bu civarda birkaç tane daha villa vardı ama en büyükleri oydu. Belli ki sahibi çok zengindi. "Evet, girmek için hazır mısınız?"Kafamı çevirip Barlas'a baktım. "Saat sekiz oldu mu?" Kolundaki saate bakıp, "İki dakika sonra olacak," dedi.

Kendimi hazır hissetmem için iki dakikam vardı yani. Bu cidden çok kötü bir haberdi!"Şimdi beni iyi dinleyin. Evde kimse yok ama villanın ön bahçesinde üç tane bekçi var. Ara sıra arka bahçeye gidip orayı da kontrol ediyorlar. Bu yüzden içeri arka bahçenin kapısından gireceksiniz. Siz girdiğinizde biz bekçileri kontrol ediyor olacağız. Yakalanmamanız için çıkacağınız zamanı size ben söyleyeceğim. Sakın ben bir şey söylemeden dışarı çıkmayın. Anladınız mı beni?"

İkimiz de başımızı sallayınca Barlas arabanın torpido gözünden iki çift siyah eldiven ve bir el feneri çıkarıp bize uzattı, "Şunları alın ve dikkatli olun!"Şu dakikaya kadar yapabileceğimi düşündüğüm bu iş bana şimdi olanaksız görünüyordu. Dizilerde ya da filmlerde gördüğüm sahnelerden birini yaşıyordum ve bu beni gerçekten çok heyecanlandırıyordu. Barlas kafasını çevirip Çetin'e bakınca, "Az kalsın unutuyordum, bluetooth kulaklığı ver," dedi.

Çetin elindeki kulaklıkla uğraşırken kafasını hafifçe iki yana salladı. "Barlas, kulaklık çalışmıyor."

"Siktir! Bunu şimdi mi söylüyorsun? Neden daha önce kontrol etmedin?"

"Bozulduğunu tahmin etmemiştim." Barlas canı sıkılmış gibi oflayıp bana baktı, "Kulaklık yok, telefondan konuşacaksın. Onu titreşime alsan iyi olur. Seni aradığımda bekçiler duymasın."Bunu iyi düşünmüştü işte. Dediğini yapıp telefonumu titreşime aldığımda "Hadi artık gidin!" komutuyla arabadan dışarı çıktık. Bu iş için o kadar tecrübesizdim ki ne yapacağını bilemediğimden boş gözlerle Koray'a bakıyordum. O da benim gibi tecrübesizdi ama ne yapacağını iyi biliyor gibiydi. "Başlıyoruz Öykü, koş!" deyip elindeki fener ve laptopla villaya doğru koşmaya başlayınca ben de eldivenlerimi takıp arkasından koştum.

Çok da yüksek olmayan duvarı aşarak bahçeye atladık. Nefes nefese kalmış bir şekilde ellerimi dizlerimin üzerine koymuş bahçeyi kolaçan ederken, "Hadi Öykü durma!" diyen Koray'ın bileğimden tutup beni koşturmasıyla ağlayacakmışım hissine kapıldım. Bu iş kesinlikle bana göre değildi. Koşmaktan nefes nefese kalmıştım ve dinlenemiyordum. Yakalanma korkusu ayrı bir sorundu zaten. Daha içeri girmeden vazgeçmeyi düşünüyordum. Yapamayacaktım galiba. Arka kapının önünde durduğumuzda Koray'a bakıyordum. Elinde tuttuğu laptopu açmış bir şeyler yapıyordu. "Ne yapıyorsun Koray?"

"Hırsız alarmını devre dışı bırakıyorum." "Yakalanacağız şimdi! Neden dün yapmadın ki?"Kafasını bana çevirip ters ters suratıma baktı. "Bu tür alarm sistemleri olası bir soruna karşı her saat başı kendini yeniliyor da o yüzden." Bunu nereden biliyordu ya? Onu tanımasam önceden hacker değil de hırsız olduğunu düşünecektim."Evet alarm iptal, şimdi kapıyı açacağım. Sen şunu tut," deyip laptopu bana vererek cebinden Demir bir çubuk çıkardı ve sadece on beş saniyede anahtar yuvasını kırıp kapıyı açtı.

İşinde usta olmuş hırsızlara bile taş çıkartırdı bu çocuk. Kapıyı açar açmaz elimdeki laptopu geri alıp fenerini de yakarak içeri girerek etrafa bakındı. Ben hâlâ kapıda öylece dururken girip girmeme konusunda kararsız kalmıştım. Vazgeçmek istiyordum. Kendimi hırsız gibi hissetmiştim. Bu his içeri girmeme engel oluyordu."Ne duruyorsun orada? Girsene içeri!" Koray

bana dönmüş anlamsız bakışlarla yüzüme bakarken, "Ya, ben yapamayacağım galiba!" dedim.

Yanıma yaklaşıp kolumdan tutarak beni içeri soktu ve kapıyı kapattı. "Artık çok geç Öykü. Bu saatten sonra vazgeçersen Barlas seni mahveder!" O kadar haklıydı ki. En iyisi zor da olsa bu işe devam etmekti."Beni takip et." Koray elindeki fenerle yavaş yavaş yürürken ben de el mahkûm peşinden gittim. Yakalanmaktan o kadar korkuyordum ki dizlerim titriyordu.

Adrenalinden kalbimin ritmi artmıştı. Bayılacak gibiydim. Yabancı bir evdeydim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ne amaçla geldiğimi bile unutmuştum. Nefes alışverişlerim sıklaşmıştı. Beynim durmuştu ama ayaklarım Koray'ın peşinden gidiyordu. Yanımda iyi ki o vardı yoksa burada tek başıma ne yapardım hiç bilmiyordum."Yukarı çıkmamız gerekiyor. Kasa villanın sahibinin odasında olabilir." O, üst kata çıkmak için merdivenlere yönelince ben de peşinden gittim. Normal bir zamanda böyle bir eve girsem içeride ne var diye etrafı süzerdim ama şu an sağa sola bakmıyordum bile. Tek isteğim bir an önce işimizi halledip buradan çıkmaktı.

Basamakları yavaş yavaş çıkıp üst kata ulaştığımızda Koray kapalı olan tüm kapıları açmaya başladı. Evin sahibinin odasını arıyorduk ama bu evde o kadar çok oda vardı ki kolay kolay bulamayacak gibiydik."Öykü bulduk!"Çok vakit kaybetmememiz iyi olmuştu. Aceleyle içeri girip fenerin cılız ışığında kasayı aramaya başladık. Birkaç dakikadan fazla içeride kalınca sıkıntıyla Koray'a baktım. "Bu odada değil galiba."Beni duymamış gibi feneri elime verip, odanın ortasında bulunan büyük karyolanın yanına yaklaştı ve tüm gücünü kullanarak karyolayı kenara itti. Karyola başlığının arkasında kalan boşluğa yerleştirilmiş olan kasa görününce hafifçe gülümsedi.

"İşte burada!"Gözlerim hayretle açılırken Koray'a baktım. Şaşılmayacak gibi değildi. Ben kırk yıl düşünsem o kasanın orada olduğunu tahmin edemezdim. Bunu nasıl anlamıştı bilmiyordum ama zekâsına hayran kalmıştım. "Nasıl açacaksın peki?" Ne yapacağını biliyormuş gibi kenara koyduğu laptopu eline alıp açınca bağlantı kablosunun bir ucunu ona diğer ucunu da kasaya takıp iki dakika içinde şifreyi kırdı.

Laptopu yatağa bırakıp kasaya şifreyi girerken telefonum titremeye başlamıştı. "Efendim Barlas?"

"Ne yaptınız? Buldunuz mu kasayı?"

"Evet, bulduk." Koray'ın açtığı kasa deste deste parayla doluydu. "Dosya içinde mi?" Paralara bakmaktan Barlas'a cevap veremediğim için yüksek sesle tekrar sordu. "Cevap versene kızım niye susuyorsun, dosya içinde mi?"

Hangi dosyayı aradığımızı bilmediğim için bir şey diyemiyordum ama Koray neyi aradığını biliyor gibiydi. Kasadan mavi bir dosya çıkarıp inceleyerek doğru olanı bulduğundan emin olduktan sonra başparmağını kaldırdı. Hareketini görünce derin bir oh çektim, "Evet, bulduk." Barlas buna memnun olmuştu. "Güzel. Şimdi içindekilerin fotoğrafını çekin."

"İçindekilerin fotoğraflarını çek," deyince Koray dediğimi yapmaya başladı. Neydi bu dosya acaba? Ne vardı içinde? Önemsiz bir şeyse eğer Barlas'ı öldürebilirdim. Onun saçma işleri yüzünden kendimizi riske atmıştık sonuçta. Aradığımız şeyi bulduğumuz için korkum biraz olsun azalmıştı. Şimdi tek düşündüğüm yakalanmadan buradan çıkıp gitmekti. "Siktir!"

Telefondan duyduğum sesiyle Barlas'a, "Ne oldu?" diye sordum. Birkaç saniye sessiz kalıp paniklemiş bir halde, "Bekçilerden biri içerideki hareketliliği fark etti. Çabuk çıkın oradan!" deyince korkuyla Koray'a baktım. İşte şimdi bitmiştik! Buraya kadardı. Korktuğum başıma gelmişti. Ne yapacaktık şimdi? Acilen buradan kaçmamız gerekiyordu. "Koray çabuk ol çıkıyoruz!" Kafasını fotoğraf çekmek için eğdiği dosyadan kaldırınca yüzüme baktı. "Ne oldu?"

Elimdeki telefonu ve feneri pantolonumun cebine soktuğumda, "Yakalandık, bekçi geliyor! Hemen çıkmamız lazım buradan!" dedim. Sıçtık, diyen gözlerle bana baktıktan sonra hemen dosyayı yerine koydu ve kasayı kapatıp karyolayı onun önüne çekti."Nasıl çıkacağız buradan, bir fikrin var mı?"

Paniklemiş halde Koray'a bakarken iyi bir fikir bulmasını umut ediyordum. Yatağın üzerine bıraktığı laptopu eline alıp balkon kapısına

baktı."Balkondan atlayacağız!"Çok iyi bir fikir değildi ama mecbur atlayacaktık. Çünkü başka çaremiz yoktu, "Tamam, hadi!" diyerek balkona çıktım ve aşağı baktım. Yükseklik korkum falan yoktu ama ben buradan hayatta atlayamazdım. Korkuyla dönüp Koray'a baktığımda elindeki laptopu bana uzattı. "Tut şunu."

Sanırım o atlayacaktı. Dediğini yaptığımda hızla korkuluğa oturdu ve hiç düşünmeden kendini aşağı attı. Gördüğüm manzara karşısında elimle ağzımı kapatıp bir şey oldu mu diye ona baktım. Hiç zarar görmemiş bir halde düştüğü yerden ayağa kalktığını gördüm. Bana bakıyordu. "Öykü, laptopu at!"Şaşkınlığım devam ederken elimdeki laptopu ona doğru attım. Onu tuttuktan sonra eliyle işaret etti. "Hadi, sen de atla!" İşte bunu yapabilir miydim bilmiyordum.

Çok yüksekti. Bizi uzaktan izleyen Barlas bahçe duvarını aşıp koşarak yanımıza gelince Koray'ın omuzlarına elini koyup yüzüne baktı. "Sen iyi misin?" Koray onu başıyla onaylarken eliyle beni işaret etti. "Sorun yok ben iyiyim ama Öykü galiba atlayamıyor!" Barlas gözlerini Koray'dan çekip bana yönlendirince yüzümdeki korkuyu görüp tekrar Koray'a baktı. "Tamam, sen hemen bizimkilerin yanına git, ben onu hallederim." Koray "Tamam," deyip koşarak oradan uzaklaşınca Barlas kafasını kaldırıp bana baktı. "Atla hadi ne duruyorsun?"

"Hayır!" diyerek kafamı iki yana salladım. "Atlayamam, çok yüksek!"

"Ne demek atlayamam? Hemen atla aşağı yoksa yakalanacağız!" Bunu yapamayacağımdan o kadar emindim ki. Titriyordum. Ellerim buz kesmişti. Barlas atlayamadığım için bana çok kızgın bakıyordu ama bu umurumda değildi. "Kızım atlasana!"

Sesini yükseltirken korkuyla gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Yakalanacaktım! Her şey onun yüzünden olmuştu. Verdiği görev sonumu getirmişti. "Yapamam anlasana!"

"Bana bak benim canımı sıkma hemen atla şuradan!"

"Yapamam diyorum neden anlamıyorsun?" Sesim oldukça yüksek çıkmıştı. Bekçiler hızla olduğum odaya doğru koşarlarken ayak seslerini duyup

yutkundum. Geliyorlardı! Yakalanmamam için tek çare buradan atlamaktı. Koray atlamış ona bir şey olmamıştı.

Ben kesinlikle bir tarafımı sakatlardım, bundan emindim. Ayak sesleri gitgide yaklaşırken başka çare bulamayıp bir şey olmasın diye dua ederek gözlerimi kapatıp korkuluğa çıktım ve kendimi aşağı attım. Popomu sert zemine çarpıp acı çekmeyi beklerken tam tersine hiçbir acı hissetmedim. Şaşkınlıkla gözlerimi aralayınca Barlas'ın kucağında olduğumu gördüm.Beni tutmuştu. Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kenetlenince yakalanma korkusunu unuttuğumu hissettim.

Kalbim korkudan çok hızlı atarken şimdi yavaşlamıştı. Sebebini bilmediğim bir şekilde kendimi güvende hissettim. Onun kucağındaydım. Nefret ettiğim kişiye bakıyordum ve kendimi güvende hissediyorum. Sanki onun yanında bir şey olmayacakmış gibiydi. Güven duygusu bana o kadar uzaktı ki hayatım boyunca bir erkek tarafından korunmadığım için bu duyguya aç büyümüştüm. Şimdi onun kucağında, ona bakarken bu duyguyu çok iyi hissediyordum."İyi misin?"

Barlas sorusunu sorduğunda gözlerime dikkatle bakıyordu. Hâlâ şaşkın olduğum için kafamı sadece evet anlamında sallayabildim. "Tamam, hemen gidelim buradan!" deyip ayaklarımı yavaşça yere indirdi ve bileğimden tutup beni koşturmaya başladı. Koşarken arkama bakıp bekçileri kontrol ettim. Balkona çıkmış bize bakıyorlardı. Etraf karanlık olduğu için yüzümüzü görmediklerini umarak koşmaya devam ettiğimde hızla geldiğimiz duvarı aştım. Yorulmuştum ama yine de yakalanmamak için koşmaya devam ediyordum.

Arabanın olduğu yöne doğru koşarken Barlas birden yavaşlayıp durdu ve bileğimi bırakıp sinirle bağırdı, "Ee nereye gitti şimdi bunlar?"Deri ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp nerede olduklarını sormak için arkadaşlarından birini arayacağı sırada arkamızdan gelen sesle dönüp oraya baktık. İki bekçi ellerindeki fenerlerle peşimizden geliyordu. Korkudan yerimde donup kalırken Barlas'ın, "Koş koş koş!" diyerek elimden tutmasıyla kendime gelip hızla koşmaya başladım.Bizi bırakıp nereye gitmişlerdi? Koşmaktan bir hal olmuştum. Yakalanacaktık şimdi! Adamlar peşimizdeydi. Artık koşamayacağımı fark edip dinlenmek için Barlas'ı bir ara sokağa çektim.

Biraz dinlemeye ihtiyacım vardı yoksa nefessizlikten bayılacaktım. Barlas onu oraya soktum diye bana sinirli sinirli bakarken elimi bırakıp bağırmaya başladı, "Ne diye soktun bizi buraya?" O kadar nefessiz kalmıştım ki eldivenlerimi çıkartıp cebime sokarken zor konuşuyordum. "Dinlenmem lazım."

"Yakalanacağız kızım, ne dinlenmesi?"

"Öleyim mi ya? Dinlenmem lazım!"Adamları atlattığımızı düşünüyordum. Ses yoktu. Bu iyiydi ama bizimkiler neredeydi? Bizi bu şekilde bıraktıkları için Barlas onların canına okuyacaktı. Bu o kadar belliydi ki şu anda öfkeyle soluyordu. "Barlas galiba adamları atlattık."O benim gibi düşünmüyordu. Elindeki telefonu sinirle cebine sokarken bekçilerden geldiğini düşündüğüm ayak seslerini duyup yüzüme baktı. Hayır ya! Bu olamazdı! Tam kurtulduk derken nereden çıkmıştı bunlar böyle? Bitmiştik, kesin yakalanacaktık. Hata yapıp Barlas'ı ara sokağa çektiğim için kendime kızıyordum.

Bu saatten sonra buradan çıkıp kaçamazdık da. Çok yakındaydılar ve çıksak bile muhtemelen yavaş koşacağım için beni yakalarlardı. Köşeye sıkışmıştık. Artık tek temennim adamların bu sokağa bakmadan geçmeleriydi.

Bekçilerin ayak sesleri iyice yaklaşırken Barlas yanıma yaklaşıp sırtımı arkamdaki duvara yaslayarak üzerimdeki trençkotu çıkarmaya başladı. Ne yaptığına anlam veremediğim için korku dolu gözlerle ona bakıyordum, "Ne yapıyorsun sen ya?"

"Kes sesini de çıkar şu üstündekini!" Çıkarmamak için uğraşmama rağmen zorla üzerimden sıyırdığı trençkotumu birkaç metre uzakta olan çöp konteynerine atınca bağırarak, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum.

Beni umursamadan kendi de üzerindeki ceketi çıkartıp aynı şekilde çöp konteynerine attıktan sonra ellerini başımın iki yanına koydu ve gözlerimin içine baktı, "Buradan yakalanmadan çıkmak istiyor musun?" Tabii ki istiyordum bu nasıl bir soruydu böyle. "Evet, istiyorum."

"O halde bırak da ikimizi de kurtarayım." Bu mümkün müydü? Köşeye sıkışmıştık ve kaçamıyorduk. Planı neydi çok merak ediyordum, "O dediğin nasıl olacak acaba?"

"Bana güven. Çok kolay olacak," deyip yüzünü yüzüme doğru eğdi ve sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bekçiler koşarak olduğumuz sokağın başında durunca öpüşen iki sevgili gördüklerini sanıp bizi umursamadan koşmaya devam ettiler. Barlas üzerimizdekileri çıkardığı için bizi tanımamışlardı. Planı sayesinde ucuz yırtmıştık ama ben kendimi çok kötü hissediyordum. Hareketsiz bir şekilde yerimde öylece dururken bütün bedenimin kasıldığını hissettim. Beynim uyuşmuştu. Avuçlarım terliyor, yanaklarım yanıyordu.

Gözlerim açık bir şekilde Barlas'a bakarken onun gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Bunu nasıl yapardı? Aklına gelen en iyi plan bu muydu yani? Hiç sormadan beni öpmüştü ve bu beni oldukça sinirlendirmişti.Şimdi Barlas benden ilk öpücüğümü mü çalmıştı yani? Bu olamazdı! Ben bu özel anı âşık olduğum kişiyle yaşamak isterken nefret ettiğim insan her şeyi berbat etmişti. Cidden şu an oturup saatlerce ağlamak istiyordum. Böyle olmak zorunda mıydı? O kadar üzgündüm ki zamanı geri almak istiyordum.

Bekçilerin ayak sesleri gittikçe uzaklaşırken Barlas kendini geri çekip gözlerini açtı. Kahverengi gözleri gözlerime kenetlenirken uzun bir süre öylece baktı. Ona o kadar sinirliydim ki bakışlarımdan belli olduğuna emindim. Bunun hesabını verecekti. Gözlerime bakmaya devam ederken sinirle soluyup onu omuzlarından ittim. Tam yüzüne tokat atacakken bileğimden tutup beni durdurdu, "Sakın!"

Bileğimi tutan elini diğer elimle ittiğimde, "Sen bir tokadı çoktan hak ettin!" diye bağırdım. "Beni nasıl öpersin?"

"Kıçımızı kurtarmaya çalışıyordum!"

"Öyle mi?" diyerek yapmacık bir şekilde güldüm. "O zaman benim şu anda sana teşekkür etmem gerekiyor. Zor bir şey yaptın sonuçta..."

Dalga geçtiğim için sinirlenmişti. "Bana bak kızım zaten gerginim dalga geçip benim asabımı bozma yoksa kötü olur!" Umurumda bile değildi çünkü benimki çoktan bozulmuştu. "Asabını bozulsa ne olur ya? Ne yaparsın? İşkence mi edersin?" Tam cevap verecekken telefonu çaldı.

"Çetin, neredesiniz lan siz?" Çetin ona bir şeyler anlatırken sinirle sözünü kesti. "Hemen konum attığım yere gelin ve bizi buradan alın!" deyip sinirle telefonu kapattı. Beklerken sert sert Barlas'a bakıyordum. Ona bağırarak bütün sinirimi boşaltmak istiyordum. Karşımdaki duvara yaslanmış telefonuyla uğraşırken yanına yaklaşıp işaret parmağımı salladım. "Bir daha bana dokunmayacaksın Barlas! Eğer bir daha aynı şeyi yapıp beni öpmeye kalkarsan seni doğduğuna pişman ederim!"

Tek kaşı havaya kalktı. "Pişman mı edersin? Hiç sanmıyorum," deyip alayla sırıttı ve yüzünü yüzüme doğru eğdi, "Bence aynı şey olsa yine seni öpmemi istersin" delirmiş olmalıydı. Bunu nasıl düşünebilirdi? "Saçmalama!"

Dudakları dudaklarıma beni öpecek kadar yakın dururken, "Hadi İtiraf et Kaktüs, seni öpmem hoşuna gitti değil mi?" diye sordu. Beni tekrar öpmek gibi bir delilik yapmasından korktuğum için bir adım geri çekildim. "Evet, hoşuma gitti. Galiba o yüzden şu an midem bulanıyor!"

Güldü. "Korkma, ben de seni öptüğüm için pek memnun oldum diyemem."Bir de memnun olsaydın! Pis hergele! "İyi o zaman bir daha beni öpmezsin diye umuyorum!" Omuzlarını dikleştirip kollarını göğsünde birleştirdiğinde suratında sinsi bir sırıtış geziniyordu. "Buna neden bu kadar sinirlendiğini anlamadım. İlk defa mı öpüyor biri seni?"

Sorusuyla yutkunup gözlerimi ondan kaçırarak yere yönelttim. Bunu anlamış olamazdı herhalde? Anlasa bile inkâr ederdim. Sanırım yüzüm kızarmıştı. Neden utanıyordum ki? Kendime sinirlenmiştim. Toparlanıp derin bir nefes aldığımda, "Tabii ki hayır," deyip yüzüne baktım, "Beni ilk sen öpmüş olsan intihar ederdim herhalde."

Yalan söylediğimi anlamaması için gözlerimi kaçırmamaya çalışıyordum. Anlarsa kim bilir nasıl dalga geçerdi. "Neden yüzün kızardı o zaman?"İyi soruydu. Şimdi ne diyecektim acaba? Mantıklı bir yalan bulsam iyi olacaktı

yoksa dilinden kurtulamayacak gibiydim. Gözlerim birkaç metre ötede duran çöp konteynerine kayınca aklımla gurur duydum. "Üşüdüm de ondan. Çabuk bana trençkotumu getir!"

"Üzgünüm," diyerek güldü. "Unut onu."

O trençkotu doğum günümde annem almıştı. Orada bırakamazdım, "Ne demek unut? Hemen onu nasıl çöpe attıysan öyle geri getir!" Bir şey diyeceği sırada bizimkilerin geldiğini görmesiyle kolumdan tutup beni arabaya doğru sürükledi. "Ne yapıyorsun sen ya? Bırak beni!" deyip elinden kurtulmaya çalışırken kolumu bırakıp belimden tuttu "Burada yeterince vakit harcadık. Gidiyoruz."

"Trençkotumu almadan hiçbir yere gitmiyorum, bırak beni!"

"Adamlar her an geri gelebilirler, bin şu arabaya!" deyip beni arka koltuğa Koray'ın yanına oturttu ve kendi Çetin'in ona yer vermesi üzerine şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Yanındaki koltukta oturan Çetin'e bakarken sinirden ona patlayacakmış gibi görünüyordu. "Neden bizi beklemeden gittiniz?"

"Bekçilerden biri peşimize takıldı. Onu atlatmak için buralarda dönüp durduk." Çetin'in konuşması üzerine gerilmiştim. "Bekçi peşinizde miydi? Eyvah! Ne yapacağız şimdi? Ya plakayı aldıysa? Polisler bizi bulabilir!" Koray'ın diğer yanında oturan Bade bana bakarken sinirle konuştu. "Sen körsün galiba, arabada plaka falan yoktu görmedin mi? Buraya gelmeden önce çıkarmıştık."

Her soruma neden Bade cevap veriyordu acaba? Sinir şey! Gelirken o kadar gergindim ki görmemem gayet normaldi. Kör deyip hakaret etmesine gerek yoktu. Barlas arabayı sürerken dikiz aynasından Koray'a bakıyordu. "Dosyanın içindekileri çekebildin mi?" Koray kafasını sallayıp, "Evet, çektim," deyince memnun olmuş bir ifadeyle arabayı sürmeye devam etti. Şu dosyanın içinde ne vardı gerçekten merak ediyordum. Ne için o villaya girmiştik bunu öğrenmem lazımdı. Dudaklarımı Koray'ın kulağına doğru yaklaştırıp, "Telefonunu versene," diye fısıldadığımda Koray yüzüme garip bir şekilde baktı. "Neden?"

Gözlerimi devirdim, "Nedenini sorma ver şunu!"Bir şey demeden cebindeki telefonu çıkartıp bana uzattı. Tam fotoğraflara bakacakken Barlas'ın sesiyle donup kaldım. "Kaktüs, alayım o elindeki telefonu." Yakalanmıştım, gizli bir iş bile yapamıyordum. O dosyada ne olduğunu öğrenmek hakkım değil miydi ya? Çetin uzanıp telefonu hızla elimden alarak Barlas'a verince sinirle gözlerimi devirdim.

Vazgeçmeyecektim, öğrenecektim içinde ne olduğunu. İnat etmiştim.Dudaklarımı tekrar Koray'ın kulağına doğru götürüp fısıldayarak, "Ne vardı o dosyanın içinde?" diye sorunca dudaklarını büktü. "Bilmiyorum, dikkat etmedim." Öğrenemediğim için içim içimi yiyordu. Keşke ben çekseydim şu fotoğrafları diye düşünüyordum. En azından merakımı giderirdim.Uzun bir yolculuktan sonra Barlas arabayı evimin önünde durdurup bana doğru dönerek, "Kaktüs, ikinci görevi de başardın aferin sana," dedi.

Bu görev diğerinden daha zor olmuştu. Gerçi Koray olmasaydı biraz zor başarırdım ama olsun yine de yapmıştım işte. Buna seviniyordum. Barlas beni öptüğü için ona sinirliydim, fazla muhatap olmak istemediğim için de, "Teşekkürler, yarın görüşürüz," deyip arabadan çıktım.

Barlas da peşimden çıkıp kolumdan tutarak beni durdurdu. "Hayırdır, ne bu acele?"O yüzüme bakarken benim yüzüm yere eğikti. Gözlerine bakmak istemiyordum. Saçma bir şekilde utandığımı hissediyordum. Ne diye utanıyordum ki sanki? Kendime de sinirleniyordum. "Acelem falan yok. Zor bir gün geçirdim. Sadece evime girip kendimi güvende hissetmek istiyorum, hepsi bu."

"Haklısın, zor bir gündü," diyerek kolumu bırakıp çenemden tutarak yüzümü yerden kaldırdı. "Bugün olanları unutmaya çalış ve güzelce dinlen. Uyumak sana iyi gelecek."

Gerçekten bugünü unutmamı istiyor muydu? Gerçi ben, beni öptüğünü unutmak istiyordum ama o unutmak derken bunu da işin içine katıyor muydu onu bilmiyordum işte."Tamam," diyerek yavaşça elini çenemden indirdiğimde, "Hoşça kal," deyip eve doğru yürüdüm ve içeri girdim. Evet, bugün olanları unutmaya çalışmalıydım. Bir an önce uyumam, unutmam

gerekiyordu.Üzerimdekileri çıkarmadan kendimi yatağa atıp düşünmeye başladım.

Ne kadar zorlansam da görevleri başarmak hoşuma gitmişti. Her şeyi intikam uğruna yapıyordum ama bu hırs bir gün beni kötü biri yapacak diye çok korkuyordum.Gözlerimi kapattım. Bir süre de bu şekilde düşündükten sonra yorgunluk beni yavaşça derin bir uykuya gönderdi.Gece yarısı susayıp mutfağa gitmek için yatağımdan doğrulduğumda komodinimin üzerindeki gece lambasını yaktım. Oda aydınlandığında dolabımın yanındaki sandalyede oturan Barlas'ı görünce küçük bir çığlık attım ve hızla yataktan kalktım. "Senin ne işin var burada? İçeri nasıl girdin?"

"Açık bıraktığın pencerenden," deyince kaşlarımı çattım. Şaşırmıştım, pencereyi uyurken açık bırakmamıştım ki. Nasıl girebilirdi? Galiba açıktı ama ben fark etmemiştim, "Neden geldin peki?"

Arkasına yaslanmış hafifçe sırıtırken, "Uyurken seni izlemek için geldim," dedi. Ona inanmadığım için gözlerimi devirdim. "Bir şey mi oldu Barlas? Yakalandık mı yoksa?"

"Hayır," diyerek başını iki yala salladı. "Yakalanmadık ama evet... Bir şey oldu."

"Ne oldu?" Korkmuştum. Gece gece buraya gelmesinin önemli bir sebebi olmalıydı. Yavaşça oturduğu yerden ayağa kalktığında yanıma yaklaştı ve önümde durdu, "Bilmiyorum, ben de anlayamadım."

"Neyi anlayamadın?" Derin bir nefes alıp bana biraz daha yaklaştı ve, "Uyumaya çalışırken neden seni düşündüğümü," dedi. Ne diyeceğimi bilemediğim için susup gözlerine bakmaya devam ettim. Uyumaya çalışırken beni mi düşünmüştü? İyi de neden? "Aklımdan bir türlü çıkmıyorsun Kaktüs. Hep seni düşünüyorum. Galiba benim sana ihtiyacım var."

Donuk gözlerle ona bakarken yutkundum. Şaşkınlıktan konuşamıyordum. Konuşabilsem ne diyecektim ki zaten? En fazla saçmaladığını söylerdim. Kafasını eğip yavaşça dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırırken, "Seni özledim," dedi.

İçmiş miydi acaba? Söyledikleri bana böyle düşündürtüyordu. Beni yine öpeceğini anladığım için kafamı geri çekmek istemiştim ama buna izin vermedi. "Yapma. Anla beni, sana ihtiyacım var diyorum." Dudaklarımı güçlükle oynatabildiğimde, "Barlas saçmalıyorsun ama," dedim.

Güldü. "Hayır, hiç de saçmalamıyorum."Kalbim inanılmaz derecede ritim değiştirirken hızlı hızlı nefes almaya başlamıştım. Beni öpecekti. Buna bir kez daha izin veremezdim. Kendine gelmesi ve ne yaptığının farkına varması gerekiyordu. "Barlas bırak beni!"

"Asla... Seni asla bırakmam!" Gözlerim buğulanırken ciddi olduğunu fark ettim. "Git buradan Barlas. Lütfen!"

Yüzümün her bir zerresini incelerken saçlarımı okşuyordu. "Gideceğim ama önce bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Neyi?" diye sorarken merakla yüzüne bakıyordum. Birkaç saniye daha süren bakıştan sonra dudaklarını kulağıma doğru götürüp fısıldadı, "Benim olduğunu."Bayılacak gibi hissediyordum. Ayaklarım beni taşıyamıyordu. Uzuvlarım hissizleşmişti. Duyduklarım bende şok etkisi yaratırken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

Ne olmuştu bu çocuğa böyle? Bana neden böyle şeyler diyordu anlayamıyordum. Barlas yanaklarıma düşen yaşları başparmaklarıyla silerken dudaklarını dudaklarıma değdirerek konuştu. "Seni yeniden hissetmek istiyorum."

"Barlas lütfen yapma!" diyerek başımı hafifçe iki yana salladığımda beni dinlemedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.Bağırarak uyanınca yatağımdan doğrulup komodinimin üzerindeki gece lambasının ışığını açtım ve etrafa bakındım.

Barlas'ı arıyordum. Gördüklerimin rüya olduğuna emin olmak istiyordum. Etrafta kimseyi görmeyince rüya gördüğümü anlayıp derin bir oh çektim. Her şey bir rüyaydı ama gerçek gibi hissettiğim için çok korkmuştum. Resmen bilinçaltımın bana oyun oynadığını düşünüyordum. Gördüğüm rüyadan gerçek olan tek şey susadığımdı, kalkıp mutfağa giderek koca bir bardak suyu tek dikişte içtim. Odama geri dönüp yatağıma uzandım.

Uyumaya çalışıyordum ama gördüğüm rüyanın etkisinden uzun bir süre çıkamayacağımı düşündüğüm için uyuyamıyordum. Barlas'ı daha öncede rüyalarımda görmeme rağmen bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyordum. İşkence yaptığını görsem bu kadar etkilenmezdim herhalde.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

9.BÖLÜM

"Oha! Ciddi misin sen? Barlas seni öptü mü yani?"Boş sınıfta oturmuş dün olanları Aysun'a anlatırken utancımdan yüzüne bakamıyordum. "Evet, maalesef öptü ve ilk öpücüğümü çaldı!" "Barlas'a bak sen ya, şaşırttı beni doğrusu. Adamlardan kurtulmak için seni öptü ha? İyi taktikmiş valla ne diyeyim."

"Ne taktiği Aysun, ne diyorsun Allah aşkına?" "Diyorum ki Barlas seni öpmek için iyi bir bahane bulmuş." "Böyle düşündüğüne inanamıyorum Aysun! Onun amacı sadece bizi adamlardan kurtarmaktı."

"Hı hı, tabii... Eminim öyleydi."

"Aysun!" Diyerek kaşlarımı çattım. "Saçmalıyorsun!"

"Kızım saf mısın sen ya? Çocuk seni adamlardan kurtulacağız ayağına öpmüş sen de burada onun seni gerçekten o amaçla öptüğünü söylüyorsun."

"Çünkü gerçekten o amaçla öptü!" Gözlerini devirdi, "Öykü Barlas'tan bahsediyoruz burada. İsteseydi seni öpmeden de o adamlardan kurtulmanızı sağlardı."

"Başka çaresi olsa zaten öpmezdi Aysun. Sonuçta o da pek memnun olmadı."

"Öyle mi, bunu nereden çıkartıyorsun?"

"O söyledi."

"Kızım sen cidden safsın. Tabii ki öyle söyleyecek, yok bir de memnun oldum diyecekti." Bu konudan sıkılmıştım artık. Mümkünse yaşananları unutup bugüne öyle devam etmek istiyordum, "Aysun lütfen kapatalım mı şu konuyu? Ben artık Barlas'ın beni öptüğünü düşünmek ve konuşmak istemiyorum."

Açık olan sınıf kapısından içeri giren Koray beni duyunca, "Ne?" deyip koşar adım yanımıza geldi. "Ben az önce doğru mu duydum? Barlas seni öptü mü?"

Aysun'la birbirimize bakıp söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldıktan sonra ondan saklamamın bir anlamı olmayacağını düşünüp söyleme kararı aldım. "Evet, öptü."

"Yuh! Ne zaman oldu bu?" Önümüzdeki sıraya oturmuş merakla yüzüme bakıyordu."Dün bekçilerden kaçmak için ara sokağa girdiğimizde oldu. Barlas onları öpüşen sevgililer olduğumuzu düşündürüp öyle kandırdı."

"Vay canına, iyi planmış!" Aysun eliyle Koray'ın koluna vurunca Koray şaşkınlıkla ona baktı, "Ne oldu, yalan mı? Barlas gerçekten iyi düşünmüş." Aysun bana bakıp gözleriyle Koray'ı işaret etti. "Al bu da senden."

"Ne demek o şimdi?" diye sorunca sesli bir nefes verdi. "O da senin gibi Barlas'ın o adamlardan kurtulmak için seni öptüğünü düşünüyor." Koray şaşırdı, "Onun için öpmedi mi zaten?" Ben, "Evet." Aysun, "Hayır," deyince Koray bir ona bir bana baktı. "Evet mi, hayır mı?" Sinirle, "Evet!" diye bağırdım. "Barlas beni o adamlardan kurtulmamız için öptü, başka bir şey düşünmeyin lütfen ve rica ediyorum kapatın artık şu konuyu!"

"Peki, kapatalım ama bak..." Aysun işaret parmağını yalayıp önündeki sıraya sürerken, "Şuraya yazıyorum, Barlas seni tekrar öpecek ve ben sana bugünü hatırlatacağım," dedi."Öyle bir şey olmayacak Aysun!"

"Görürüz," deyip konuyu değiştirmek için gözlerini Koray'a çevirdi, "Koray Bey, duydum ki çeteye girmişsiniz." Koray kafasını iki yana salladı. "Yok öyle bir şey, nereden çıkardın bunu?"

"O yüzden mi dün Öykü'yle birlikte villaya girdin?" Koray bana bakıp ona bunu anlattığım için sinirlendiğini belli ettikten sonra tekrar Aysun'a baktı. "Ne yani villaya girdim diye çeteye mi girmiş oluyorum?"

"Evet."Koray sinirle sesini yükseltti, "Ama girmedim!" Aysun Koray'ın sinirlenmesini umursamadı. "O villada ne işin vardı o zaman?"

"Çünkü Barlas'la bir anlaşma yaptık. Ona çeteye girmek istemediğimi söyledim, o da istediği zaman ona yardım etmem karşılığında bunu kabul etti." Şu an bunu duyduğuma o kadar seviniyorum ki. Bugün aldığım en güzel haber buydu.Ona sormak istediğim bir şey vardı. "Koray merak ettim de, sen bir eve hırsız gibi girmeyi nereden öğrendin?"

Sorduğum soru pek hoşuna gitmediği için mi bilmem gözlerini kaçırmaya başladı. "Ne yapacaksın, boş ver."

"Merak ediyorum ama." Anlatıp anlatmamak arasında kararsız kalmış gibiydi ama sonunda derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Önceden bir iki denememem olmuştu, oradan biliyorum." Gözlerimi iri iri açıp ona öyle baktım. "Başka evlere de mi girdin?"

"Evet," derken yere bakıyordu. Yaptığı şeyden memnun değilmiş gibiydi. "Peki o evlere girme amacın neydi, hırsızlık yapmak mı?"

Koray Aysun'un sorusuna sinirlenmişti. "Saçmalama! Ben hırsızlık yapacak biri miyim? Sadece arkadaşlarım istedi diye evlerin kapılarını açtım o kadar." Aysun sınıfın boş olmasından yararlanıp bağırarak konuşmaya başlamıştı, "Hırsızlık yapmadın yani? Sadece arkadaşlarına yardım ettin!"

"Yapmadım tabii!"

"Allah'ım bu nasıl bir gün böyle? Bir arkadaşımın Barlas tarafından ilk öpücüğünün çalındığını duyuyorum diğer arkadaşımın da hırsız olduğunu öğreniyorum." Koray'la bakışlarımız Aysun'un üzerindeyken gözlerim birden kapının orada duran Barlas'a kaydı.

Elleri ceplerinde keskin bakışlarıyla bana bakarken Aysun'un söylediklerini duyduğunu düşündüğüm için yutkundum.Aysun, Barlas'ı görmemişti ve konuşmaya devam ediyordu. "Allah'ım sen bana yardım et de ben de şu arkadaşlarıma yardım edeyim. Özellikle Öykü konusunda yardım edersen çok sevinirim. Yahu kızın ilk öpücüğü gitti ya!" Susması için sıranın altından bacağına tekme atınca, "Ay!" deyip suratıma baktı.

"Ne yani yalan mı söylüyorum? Barlas ilk öpücüğünü çalmadı mı? Gitti kızım ilk öpücük!"

Ağlamak istiyordum. Barlas Aysun sayesinde ona yalan söylediğimi anlamıştı. Rezil olmuştum. Kim bilir şimdi nasıl dalga geçecekti benimle. "Üzülme Aysun, en azından yabancıya gitmemiş."

Aysun ve Koray, Barlas'ın sesini duyunca o yöne doğru baktılar ama ben ona bakmıyordum. Aysun alt dudağının kenarını ısırıp bana baktı. Üzgün olduğu bakışlarından belli oluyordu ama iş işten geçmişti artık. Barlas her şeyi duymuştu."Koray, Aysun'u da al sınıftan çık."

Koray Barlas'ın verdiği emri yerine getirmek için Aysun'a doğru yaklaşıp elini onun omzuna koyunca Aysun'un gözlerinin içine bakıp gitmemesi için başımı hafifçe iki yana salladım. Barlas'la sınıfta yalnız kalmak istemiyordum. Utancımdan ölürdüm. Aysun kafasını hafifçe yan yatırıp, "Üzgünüm," diyerek Koray'la birlikte sınıftan çıktı.

Sınıfta Barlas'la yalnız kalmıştık. Yüzüne bakamıyordum. Onunla konuşmak istemiyordum. Yerimden kalkıp sınıftan dışarı çıkmak için kapıya doğru yürürken önüme geçip beni durdurdu. Yere baktığım için şu an bana nasıl baktığını göremiyordum. İlk öpücüğümü çaldığı için benimle dalga geçecekti bunu biliyordum. "Barlas önümden çekilir misin lütfen, gideceğim!"

"Nereye?" Bu halim hoşuna gitmiş gibi gülüyordu. "İntihar etmeye mi gidiyorsun yoksa?" Sinirle yüzüne bakıp, "Dalga geçme!" diye bağırınca gülmeyi bıraktı. Gözleri meraklı bakıyordu. "Bana neden yalan söyledin?" Yüzümü tekrar yere eğip boğazımı temizledikten sonra, "Dalga geçeceğini düşündüğüm için," dedim."Neden? Sana böyle bir şeyle dalga geçeceğimi düşündürten nedir?" diye sorunca tekrar yüzüne baktım, "Sensin."

Birkaç saniye öylece durup yüzüme bakmaya devam ederken gözlerini kıstı ve bana doğru iyice yaklaşıp her zaman yaptığı gibi yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Dalga geçmemi mi istiyorsun?" Dalgasını geçip bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatmasını ve yaşadığım utancı burada bitirmesini istediğim için, "Evet, aynen öyle istiyorum," dedim.

İsteğim üzerine derin bir nefes aldı ve cebine soktuğu ellerini çıkartıp kollarını göğsünde birleştirdi. Hoş şeyler söylemeyeceği tavrından belli oluyordu. "Düşündüm de ilk öpücüğünü almam iyi olmuş. Böylece beni

hayatın boyunca unutamayacaksın." Yüzünde sinir olduğum bir sırıtış vardı, "Hatta duymak hoşuna gidecekse söyleyeyim. Seni öptüğümde bana karşılık vermeni beklerdim. Sonuçta beni tanımıyorsun, eğer tanısaydın herkesle işimin olmayacağını bilirdin. Seni öpmüş olmamın değerini anlayamamanı yargılamayacağım, aksine bunu hoş karşılayacağım."

Şu an ona tokat atmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Aptal şey! Beni öyle sinir etmişti ki sinirden dişlerimi sıkıyordum. "Ne saçmalıyorsun sen ya? Sana karşılık vereceğime kendimi öldürürdüm daha iyiydi!"

"Bunu bana, beni ilk öpen sen olsaydın intihar ederdim diyen kız mı söylüyor?" deyip güldü, "Gerçekten hiç iyi bir yalancı değilsin." Ne diyeceğimi bilemediğim için susmuştum. Haklıydı. Hiç iyi yalan söyleyemiyordum. Yüzümü yere eğmiş utancımdan kıpkırmızı olmuş vaziyette yanından geçecekken kolumdan tutup beni durdurdu. "Nereye? Henüz konuşmamı bitirmedim." Sinirlendiğim için dişlerimin arasından tısladım. "Seni daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Ne o, işine gelmeyen şeyleri duymak pek hoşuna gitmedi galiba?" Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, "Bırak beni!" diye bağırdım. Umursamadan tutmaya devam ederken onun da sinirlendiğini fark ettim. "Bana ne yapacağımı söyleme!"Canımı yakmasından korktuğum için yüzümü buruşturmuştum ama o kolumu gayet nazik bir şekilde tutuyordu. Sıkmamıştı.

Sakinleşmiş gibi yavaşça kolumu bıraktı ve hızla sınıftan çıktı.Arkasından, "Pis hergele!" diye bağırdım. Bağırdığım için içim rahatlamıştı. Bu kadar kötü olmak zorunda mıydı? Ne diye sinirlenmişti ki? Asıl sinirlenmesi gereken bendim. Saçma sapan konuşup asabımı bozmuştu.Peşinden ben de sınıftan çıkarak kantine gidip kahve aldım ve boş masalardan birine geçip oturdum. Sıcak kahvemi yudumlarken Ateş'in geldiğini gördüm. Kantinden su alıp yanıma geldiğinde yorgun olduğunu fark ettim.

Üzerinde basketbol forması vardı ve alnında ter damlacıkları birikmişti. Sanırım antrenmandan geliyordu. Gülümseyip masama oturarak, "N'aber Öykü?" diye sordu. "İyi," dedim, Sen nasılsın?"

"Sağ olsun koç bugün canımıza okuduğu için biraz yorgunum."

"Belli oluyor," diyerek gülümsedim. Pek keyfi yok gibiydi. Kafasını çevirip kantine şöyle bir baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Neden burada yalnız oturuyorsun? Çeten nerede?" Çeteye girmek istediğimi biliyor muydu? Ona söylediğimi hatırlamıyordum.

Sandalyesini bana doğru sürterek yanıma yaklaştığında kaşlarını çattı. Şaşkınca, "Sen... Sen nereden biliyorsun?" diye sorunca, "Bütün okul bunu konuşuyor," dedi. Bu saklı kalmasını istediğim bir şey değildi ama bütün okulun öğrenmesini de istemezdim tabii. Muhtemelen okula Barlaslarla birlikte geldiğim gün anlamışlardı. Ateş de arkadaşlarından birinden duymuş olmalıydı. "Anladım," deyip kafamı önüme eğince, "Çeteye henüz girmedim ama yakında gireceğim," dedim.

"Yanlış yapıyorsun!" Suratına baktım. "Biliyorum Ateş ama ben bir amaç için o çeteye girmek istiyorum."

"Her ne için istiyorsan vazgeç. Sana göre değil!"

"Nereden biliyorsun?" diye sorunca elindeki su şişesinin kapağını açtı ve suyundan bir yudum aldı. "Çünkü çeteyi tanıyorum."

"Nereden tanıyorsun?" Daha önce bunu sormama rağmen anlatmamıştı ama belki şimdi anlatır diye düşündüğüm için merakla yüzüne bakıyordum.Derin bir nefes alıp sırtını sandalyesine yasladığında elinde tuttuğu şişeye bakıp anlatmaya başladı, "Yetimhaneden... Barlas, Samet, Ali, Çetin ve ben yetimhaneden arkadaştık. Kardeş gibiydik. Ne olduysa bir gün Barlas bize gelip çete kuracağını ve bizim de katılmamızı istediğini söyledi. Hepimiz şaşkındık. Bunu neden istediğini bilmiyorduk. Sorduğumuzda sebebini söylememişti. Sadece ona katılmamızı istiyordu. Ben hariç hepsi bunu kabul edince Barlas istediği şeyi başarıp çeteyi kurdu."Barlas'ın ve arkadaşlarının yetimhanede büyüdüğünü bilmediğim için çok şaşkındım.

Demek o yüzden bu kadar acımasız ve çabuk öfkelenen biriydi. O, sevgisiz büyümüştü."Sen neden çeteye girmeyi kabul etmedin peki?" "Çünkü Barlas saçma sapan şeylerden bahsediyordu. Haraç alacağını ve ona yanlış yapan insanlara işkence yapacağını falan söyleyince kabul etmek istemedim. Ben kötü biri olamazdım. Onun dediklerini yapamazdım. İşte bu yüzden çeteye

girmek istemedim," deyip sıkıntılı bir hale büründü. "Sen de Bade gibi saçma bir karar verip çeteye girmek gibi bir aptallık yapma sakın!"

"Bade'yi de önceden tanıyor musun yoksa onunla okul da mı tanıştınız?" diye sordum. Gözleri yine şişesine kaydı, "Okulda tanıştık. O da senin gibi yeni gelmişti. Sonra bir şekilde çeteyle tanıştı. Birlikte vakit geçirdikçe Barlas'a karşı duygular beslemeye başladı. Ona ne kadar yapmamasını söylesem de beni dinlemedi..."Şaşkınlıktan ağzım açılmıştı. Bade Barlas'tan mı hoşlanıyordu? Vay be! Hiç anlamamıştım. Demek sevdiği çocuk için hayatını mahvetmeyi tercih etmişti.

Barlas Bade'nin kendisinden hoşlandığını biliyor muydu acaba? Gerçi bunu bir kız olarak ben fark etmediğime göre muhtemelen o da fark etmemişti.Ateş'in duygularını bildiğim için onun adına üzülüyordum. Sevdiği kız eski arkadaşından hoşlanıyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu. Kim bilir onu Barlas'ın yanında görünce canı ne kadar yanıyordu. Bade'ye karşı hâlâ bir şeyler hissettiği o kadar belliydi ki. Bunu gözlerinden anlamıştım.

"Bade'den hoşlanıyorsun değil mi Ateş?" Gözlerime bakmadan kafasını aşağı yukarı salladı. "İlk gördüğüm andan beri ona aşığım." Durum vahimdi. Haline üzüldüğüm için masanın üstüne koyduğu elinin üzerine koydum elimi. "Üzülme lütfen, belki Bade de bir gün senin onu ne kadar sevdiğini anlar."Gülümseyip o da diğer elini elimin üstüne koyunca, "Hiç sanmıyorum ama umarım dediğin gibi olur," dedi.

Bu sırada gözüm kantin kapısından içeri giren Barlas ve Çetin'e kaymıştı. Onları burada görmek gözlerimi devirmeme neden olurken sesli bir nefes verdim. Barlas önümüzdeki boş masaya otururken bakışlarını Ateş'le birleşen ellerimize sabitledi.Birkaç saniye öylece durup ellerimize baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi ve iki saniye bile sürmeyen bir bakış attıktan sonra sinirle kafasını başka yöne çevirdi. Onun burada olmasından rahatsız olduğum için elimi Ateş'in elinin üzerinden çekip, "Ben sınıfa çıkıyorum, sonra görüşürüz," diyerek yerimden kalktım ve Barlas'ın önünden geçtim.

Keskin bakışları kantinden çıkana kadar üzerimdeydi. Oradan çıktığımda hemen sınıfa gidip yerime oturdum. Peşimden Aysun da gelmişti. Beni

Barlas'la ilgili soru yağmuruna tutunca ona konuştuklarımızı anlattım. Asıl olay Ateş'le konuşmamızda olduğu için onları da anlattım.

***

Eve gittiğimde uzun zamandır yemek yapmadığımı fark edip annemle kendime güzel bir sofra hazırlamak için üzerimi değiştirip hemen mutfağa girdim. Mutfak önlüğünü takıp tavuk sote yapmak için malzemeleri çıkardım. Etler tavada pişerken bir yandan da mercimek çorbası yapmakla uğraşıyordum. İki yemek de yavaş yavaş olurken sotenin yanına bir de pilav yaptım.

Gözüm mutfak saatine kayınca annemin geç kaldığını fark ettim. Nerede kaldığını öğrenmek için aradığımda geç geleceğini söyledi. Şaşırmıştım. Normalde hep tam saatinde gelirdi. İki gündür bir tuhaftı zaten, sebebini anlayamıyordum. Çok umursamadan oturup tek başıma yedim yemeğimi. Yemekten sonra rahatlamak için sıcak bir duş aldım. Saçlarıma havlu, üzerime de bornozumu sardıktan sonra banyodan çıktım. Odama girdiğimde bornozumu çıkarıp yatağa attım ve çekmecemden iç çamaşırlarımı alıp giydim.

Dolabımda eşofmanlarımı ararken duyduğum sesle arkama döndüğümde gördüğüm şeyle küçük çaplı bir şok yaşadım. Barlas, açık bıraktığım pencereden içeri giriyordu. Gözlerim kocaman açılmış halde yatağımın üzerinde duran bornozumu alıp üzerime tutarak bağırmaya başladım. Perdeyi kenara itip içeri girince beni o halde gördüğü için gözlerini hemen kapatıp arkasını döndü. "Bağırmayı kes bir şey görmedim!"

"Ne işin var senin burada ya?" deyip hazır arkasını dönmüşken bornozu hemen üzerime geçirdim, "Hadi işin var diyelim ne diye kapıdan değil de hırsız gibi pencereden giriyorsun?"

"A tabii, ben bunu neden akıl edemedim acaba?" diyerek dalga geçti. "Kızım kapıyı çaldım ama açmadın ki. Ben de odanın penceresinden girip kapıyı neden açmadığını görmek istedim," dedi. Duşta olduğum için suyun sesinden duymamış olmalıydım. "Ne diye geldin sen?"

"Üzerine bornozunu giyersen söyleyeceğim."

"Giydim bile," dediğimde bana doğru döndü. "Ateş'le aranda ne var senin?" Bunu neden soruyordu ki şimdi? Ona neydi bundan? "Sana ne?"

Sinirle yanıma yaklaşıp önümde durdu, "Bana doğru düzgün cevap ver!" Gözlerimi devirdim. "Neden merak ediyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

"O zaman Ateş'le aramızdaki şey de seni ilgilendirmez!"Sesli bir nefes bırakıp işaret parmağını tehdit eder gibi salladı, "Bundan sonra seni onun yanında görmeyeceğim, uzak duracaksın ondan!" Gülüyordum. "Şaka mısın sen ya? Sen kim oluyorsun da bana onunla görüşüp görüşmemem konusunda emir veriyorsun?"

"Duydun beni!"

"Söylediklerin umurumda değil. Canımı sıkıyorsun!"

"Sıkılsın... Sana ondan uzak duracaksın diyorsam, duracaksın! Aksi olursa..." deyip sözünü tamamlamadan gözlerime bakmaya devam etti. "Ee niye sustun, hadi devam et, ne yaparsın? İşkence mi yaparsın?" diye sorunca bakışlarını öfkeyle sertleştirip kolumu tuttu,

"Seni bu konuda ilk ve son kez uyarıyorum. Ateş'i bir daha yanında görmeyeceğim. Ondan uzak duracaksın ve aklını karıştırmayacaksın!" dedi

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

10.BÖLÜM

Dediğini yapmaya hiç niyetim yoktu. O istiyor diye Ateş'ten uzak duracak değildim. Bunu neden istediğini de anlamamıştım zaten. "Hemen git buradan!" diye bağırdığımda yüzüme sinirli sinirli bakmaya devam etti. "Umarım uyarımı ciddiye almışsındır!"

"Hayır almadım. Almaya da niyetim yok!" Evde yalnız olmamızı umursamadan, korkmadan ona bağırıyordum. Öfkeyle bakan kahverengi gözlerinden ateş fışkırırken kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu. "Uyarımı ciddiye alman için illa canını mı yakayım? İstediğin bu mu?"

"Bırak beni!"

"Bırakmamı istiyorsan dediğimi yaparsın!" Kolumu bırakması için elini itmeye çalışırken, "Asla! Bunu asla yapmam! Sen istiyorsun diye arkadaşımdan uzak durmam!" dedim."Bak beni daha fazla öfkelendirme. Duracaksın diyorsam duracaksın!"

"Durmayacağım!"Öfke tüm bedenini ele geçirmiş gibi görünürken sinirle gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp tekrar açtı. Yüzüme böyle dik dik bakarken kim bilir ne düşünüyordu? Gözleri yavaşça bedenime doğru kayarken kolumu bırakıp birden bornozumun ipini tuttu. Yanlış bir şey yapmaması için tekrar yüzüne bakıp ben de ipi tuttum, "Sakın! Bunu aklından bile geçirme!"

"Geçirmemi istemiyorsan dediğimi yaparsın!"

"Hayır!"

"Peki, sen bilirsin," deyip yavaşça bornozumun ipini çözmeye kalkınca korkuyla ipi tutan elini tuttum. "Tamam, dur yapma!" O kadar korkmuştum ki, bir an kalbim duracak sanmıştım. İpi çözüp de yarı çıplak vücudumu seyretmesine izin veremezdim. Yutkunup elini bırakınca yüzümü yere eğdim. "İstediğin olacak."

"Güzel," deyip ipi bıraktı. "Bak isteyince sözümü nasıl da dinliyorsun." Gözlerim yerdeyken bir anda sinirle yüzüne bakıp onu omuzlarından ittim, "Defol git evimden ve bir daha da buraya gelme!" İki adım sendeleyerek, "İstemediğim şeyleri yapmazsan gelmem," dedi.Bu çocuk delirtiyordu beni! Hayatımı ona göre mi yaşayacaktım? Çete lideri diye herkesin hayatına karışamazdı, hele benimkine hiç karışamazdı. "Git buradan dedim sana!" Gözlerim öfke dolu bakarken kaşlarını tekrar çatıp, "Gözüm üzerinde haberin olsun!" deyip birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra evden çıkıp gitti.

Derin bir oh çekerek hemen eşofmanlarımı giydim. Sözünü dinlemeye hiç niyetim yoktu.Barlas yüzünden tepeme çıkan sinirimi yatıştırmak için televizyonda izleyebileceğim bir şeyler aradım. Bulamayınca televizyonu kapatıp tekrar odama dönerek ders çalışmak için çalışma masama oturdum. Kendimi derse veremiyordum ama zor da olsa önümdeki kitabı okuyup bir şeyler anlamaya çalıştım. Tam sinirim geçti derse kendimi verdim derken çalan telefonum bütün dikkatimi dağıtmıştı.

Aysun arıyordu. Telefonu açıp kulağıma koyduğumda, "Efendim Aysun?" dedim. Sesi neşeli geliyordu. "Canım nasılsın? Ne yapıyorsun?"

"İdare eder işte. Ders çalışmaya çalışıyorum." Sesim keyifsiz çıkınca, "Ne oldu sana, sesin neden garip geliyor böyle?" diye sordu."Neden olacak Barlas yüzünden!" deyip önümdeki kitabın kapağını kapattım. "Ne oldu ki, ne yaptı yine?" Hızlı bir şekilde olanları anlatınca sesi paniklediğini belirtircesine yükseldi, "Sana bir şey yapmadı değil mi? Sen iyisin?"

"Merak etme iyiyim, bir şey yapmadı. İstediği şeyi kabul ettiğim için bana dokunmadı." Sesli bir nefes verip rahatladığını belli ettikten sonra, "İstediği şeyi kabul ettin yani, öyle mi?" diye sordu

"Evden gitmesi için mecbur ettim ama tabii ki dediğini yapacak değilim. O istiyor diye asla Ateş'ten uzak durmam!"

"Bence de çok haklısın, her dediğini yapacak değilsin sonuçta."

"Neyse boş ver şimdi Barlas'ı, sen ne yapıyorsun? Evdeysen bana gelsene takılırız."

"Canım, çok isterdim ama gelemem, erkek arkadaşımla buluşacağım."Ah! Yine o adamla buluşacaktı. Bu saatte ne işi vardı ki onunla? Gündüzler çuvala mı girmişti, ne diye akşam buluşuyorlardı? Zaten onunla görüşeceğini her öğrendiğimde moralim bozuluyordu, akşam buluşacağını öğrenince iyice moralim bozulmuştu.

Şu adamı bir an önce terk etsin istiyordum. Sesim çıkmayınca Aysun konuşmaya devam etti "Ya Öykü, diyorum ki yarın akşam seni erkek arkadaşımla tanıştırayım. Ne dersin?"Al işte, şimdi ne diyecektim acaba? Bahanem bile yoktu. Daha önce onunla tanışmayı kabul ettiğim için şimdi olmaz da diyemiyordum. En iyisi ertelemekti. "Hayır, Aysun yarın olmaz başka bir zaman tanışırız." Belki o zamana kadar ayrılırlardı da tanışmak zorunda falan kalmazdım. "Ne demek olmaz? Bildiğim kadarıyla yarın bir işin yok. Hem bak o seninle tanışmayı çok istiyor, ben de istiyorum, lütfen kırma bizi."

"Olmaz dedim Aysun!"

"Öykü lütfen kırma beni ya. Hem söz vermiştin bana, şimdi neden böyle yapıyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum ki, sadece yarın olmaz diyorum."

"Daha sonrası falan yok bu işin, yarın akşam gelip seni evden alıyorum. İtiraz da kabul etmiyorum," deyip telefonu kapattı. "Of!" deyip telefonu sertçe yatağın üzerine bıraktım.İçimde çok garip bir his vardı. Tam olarak anlayamasam da kötü bir his gibiydi. Aysun beni neden zorluyordu ki? İstemiyordum işte. Ne yapacaktım şimdi ben? Adamla tanıştığımda ona ne soracağımı, ne konuşacağımı hiç bilmiyordum.

Adam babası yaşındaydı ya. Ben onunla asla rahat konuşamaz, soru falan da soramazdım. Mesela nasıl tanıştınız diyemezdim. Ayrıca kabul ettiğim için umarım ilişkilerini onayladığımı düşünmezdi. Çünkü asla onaylamıyordum. Bunu da o adama söyleyip söylememek arasında kalmıştım. Duruma göre karar verecektim artık.Rahatlamak için yatağıma uzanıp müzik dinledikten sonra saate baktım.

On biri on geçiyordu. Annem nerede kalmıştı? Tamam, geç geleceğini söylemişti ama bu kadar geç geleceğini de tahmin etmiyordum. Bir şey mi olmuştu acaba? Nerede kaldığını sormak için annemi arayacakken dış kapının açılan kilit sesini duyup telefonu yatağa bıraktım. Hele şükür gelmişti. Yatağımdan kalkıp hemen yanına gittim. "Anne çok merak ettim seni. Nerede kaldın sen ya?" diye sordum. "Geldim işte kızım."

"Neden bu kadar geciktin?"

"Hastanenin yakınlarında zincirleme trafik kazası olmuş. Çok yaralı vardı. Hastalarla ilgilenmek için orada kalmam gerekti. O yüzden geciktim."

"Anladım. Umarım ölen falan yoktur," dediğimde yüzünü inceliyordum. Bu saate kadar hastanede kalmıştı ama yorgun görünmüyordu. "Çok şükür yok," deyip kapıyı kapatınca odasına gitmek için yanımdan geçecekti ama onu sorduğum soruyla durdurdum. "Yemek yemeyecek misin?"

Bana doğru döndüğünde, "Hayır aç değilim, hastanede bir şeyler atıştırdım," dedi. Hali bir garipti ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Anne, iyi misin sen?" "Yorgunum Öykü, duş alıp hemen uyumak istiyorum," dediğine inanmıyordum ama yine de üzerine gitmek istemedim. "Peki, tamam," deyip odama gitmek için bir adım attığım sırada aklıma gelen şey yüzünden geri döndüm. "Anne, benim sana bir şey sormam gerekiyor."

"Sor bakalım?" derken merakla yüzüme bakıyordu. "Yarın akşam dışarı çıkabilir miyim? Aysun'la sınıf arkadaşımızın doğum gününü kutlamak için kafeye gideceğiz de." Gerçeği söyleyip izin alamayacağımı bildiğim için böyle bir yalan uydurmuştum. "Akşam mı?" deyip kaşlarını çatınca, "Hı hı," diyerek kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet, akşam ama söz veriyorum geç kalmayacağım. Bir bilemedin iki saat kalıp hemen geleceğim." O adamla ne konuşacağımı bile bilemezken daha fazla kalamazdım zaten."Peki, tamam madem geç kalmayacaksın git."

***

"Ciddi değilsin, değil mi Aysun?"Beni getirdiği yer bir bardı ve ben şu an barın adının yazılı olduğu, yanıp sönen tabelaya bakıyordum. Bu bir şaka olmalıydı. "Ben asla oraya girmem!"

"Öykü yapma lütfen, bana buraya gelmemizi söyledi. Hadi içeri girelim."
"Neden kabul ettin ki? Başka bir yerde tanışsaydık, şart mıydı burası?"

"Ne yapayım, çok ısrar etti kıramadım."Gelene kadar nereye gideceğimizi söylemediği için şu an bu kadar şaşkın ve sinirliydim. "Bizi buraya alacaklarına emin misin? Sonuçta reşit değiliz."

"Beni takip et," deyip barın giriş kapısına doğru yürüdü. Sıkıntıyla ben de peşine takıldığımda bar kapısının önünde bekleyen izbandut gibi adam önümüzü kesip bizi durdurdu. "Hanımlar, kimliklerinizi rica edebilir miyim?" Adam reşit olmadığımızı anlamıştı. Şimdi ne yapacaktık çok merak ediyordum doğrusu.

Aysun gayet rahat bir şekilde çantasından çıkardığı kimliği adama uzattı. Bu sırada kulağıma eğilmiş "Merak etme içeri gireceğiz," diye fısıldıyordu. Sanki çok umurumdaydı içeri girmek. İnşallah adam bizi kovalardı da buradan giderdik.Adam kimliği inceledikten sonra Aysun'a uzattı. "Siz ve arkadaşınız içeri girebilirsiniz Aysun Hanım, Yaver Bey geleceğinizi bize bildirmişti. Yeriniz hazır." Aysun, "Teşekkürler," deyip kimliğini çantasına atıp bana baktı. "Hadi Öykü."

Ayaklarım oraya girmemeye karar vermiş gibi yerinde sabit dururken Aysun'a baktım. Son kez şansımı deneyecektim. "Aysun söyle o erkek arkadaşına başka bir yerde tanışalım. Ben içeri girmek istemiyorum!" Gözlerini devirdi. "Öykü biraz abartmıyor musun?"

"İçeride ne tür insanlar var biliyor musun? Başımıza bir bela gelebilir!"

"Hiçbir şey olmayacak merak etme. Hadi girelim," diyerek kolumdan tutup sürükledi.İçeri girdiğimizde garsonlardan birinin yol göstermesi üzerine bizim için rezerve edilmiş loca koltuğuna geçtik. Ortam çok kalabalık olmadığı için bir sorun çıkmaz diye düşünüp biraz rahatladıktan sonra önümüzdeki küçük yuvarlak masaya clutch çantamı koyup koltuğa oturdum. Elit bir yer gibiydi. Her yer loş ışıklarla süslenmişti. Çalan müziğe kendini kaptırıp dans eden insanlar vardı. Öyle sorunlu bir ortama benzemiyordu ama ben bir an önce şu adamla tanışıp buradan gitmek istiyordum. "Nasıl, beğendin değil mi? Burada pek sorun çıkacakmış gibi görünmüyor."

Kafamı aşağı yukarı sallarken, "Evet, öyle gibi," dedim. "O zaman rahatla biraz," dediğinde yanımıza uzun boylu bir erkek garson geldi. "Hoş geldiniz, bir şey alır mıydınız?" Ne içeceğimi bilmediğim için Aysun'a baktım. O garsona bakıyordu. Umarım burada alkolsüz şeyler de vardı, yoksa bir şey içemem diye düşünüyordum.

"Biz meyve kokteyli alalım lütfen."

Aysun'un sipariş ettiği şeyi daha önce hiç içmemiştim ama güzel bir şey olduğunu tahmin ediyordum."Tabii, alkollü mü olsun?" Garsonun sorusuna Aysun'dan önce ben cevap verdim, "Hayır, alkolsüz olsun lütfen." Garson gittikten sonra Aysun'a döndüm. "Ne zaman gelecek erkek arkadaşın?"

"Gelir şimdi."

"Bak ben çok kalmayacağım şimdiden söyleyeyim."

"Tamam, Öykü ben de çok kalmayacağım zaten. Biraz oturur kalkarız." Onun da burada çok kalmayacak olması güzeldi. Ne kadar düzgün bir yer olsa da arkadaşımın o adamla, burada yalnız oturmasını istemiyordum.Biz mekân hakkında konuşurken yanımıza bir yetmiş boylarında, hafif kilolu, saçlarına aklar düşmüş bir adamın geldiğini fark ettim.

Aysun onu görünce hemen ayağa kalkıp adama sarıldı. "Aşkım!" Çok şükür gelebilmişti Yaver Bey!Suratında arsız bir gülüş vardı. "Bebeğim, özledim seni," diyerek o da Aysun'a sıkı sıkı sarıldı. Gördüğüm manzara hoşuma gitmese de sinirimi gizlemeye çalışıyordum. Aysun geri çekilip ona beni işaret etti. "İşte sana bahsettiğim arkadaşım Öykü."Adam gülümseyerek elini uzatıp, "Merhaba Öykü, ben Yaver, tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

Yapmacık gülüşümle uzattığı eli sıkarken, "Ben de öyle," dedim sadece. "Evet kızlar, ne içersiniz? Size ne ısmarlayayım?" Aysun yanıma otururken, "Biz çoktan sipariş verdik aşkım," dedi. Bir an sonra garson siparişlerimizi getirdi ve gitmeden önce Yaver'e döndü, "Siz bir şey alır mısınız Yaver Bey?"Buraya sık geliyor olmalıydı. "Evet, her zamankinden lütfen..." Garson onu başıyla onaylayıp gidince bana baktı, "Ee Öykü, nasıl beğendin

mi burayı?" Bomboş bakıyordum. "Güzel yer ama pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim. Ben böyle yerlere pek alışkın değilimdir Yaver Bey."

"Alışırsın merak etme," diyerek gülünce Aysun da gülmeye başladı. İkisinin de neye güldüğünü anlayamadığım için sinirlenmiştim. Masanın altından Aysun'un bacağına tekme atıp ona öfkeli bir bakış attım. Ne anlatmak istediğimi anlamış gibi gülüşünü sonlandırınca, eline aldığı bardağın içindeki kokteylin yarısını içti. Öfkem hâlâ yerindeyken kafamı Yaver'e çevirdim, "Pardon ama neden böyle dediğinizi anlayamadım?" Hâlâ gülüyordu. "Yani seni böyle yerlere alıştıracak biri çıkar elbet karşına diyorum."

Adamın amacı beni sinirlendirmeye çalışmaktı galiba. Eğer öyleyse başarmıştı, ama ona bunu belli etmek istemiyordum. O zaman ben de onu sinirlendirecektim. "Mesela nasıl biri? Sizin gibi babam yaşında olan biri mi?"Söylediğim şeyle yüzü birden düştü. Böyle konuşmam hoşuna gitmemişti. Aysun kafasını bana çevirince Yaver'in kırılmaması için beni susturmaya çalıştı, "Öykü lütfen." Öfkeyle Aysun'a baktım. "Ne lütfen Aysun? Yalan mı, Yaver Bey babamız yaşında değil mi?"

Aysun ne diyeceğini bilemezken Yaver yüzü bozulmuş şekilde ayağa kalkıp. "Ben hemen geliyorum," diyerek masadan uzaklaştı. "Öykü ne yapıyorsun sen ya? Neden böyle konuşup üzüyorsun onu? Bak gitti senin yüzünden!" Aysun bu duruma içerlerken daha çok kızdım. "Gitti de temelli mi gitti, biraz sonra geri dönecek!"

"Sinirlendiğini anladı. Sakinleşmeni istiyor."

"Madem bunu istiyor neden beni sinirlendiriyor o zaman?"

"Takılıyordu sadece." Yok artık! Aysun'un böyle düşündüğüne inanamıyordum. "Sen iyi misin Aysun, ne takılması? Bu adam beni ne kadar tanıyor da benimle bu şekilde konuşabiliyor?"

"Tamam, haklısın da ne yapalım, o öyle biri. Lütfen biraz sakin ol ve onu tanımaya çalış."Onunla tanışmaya bile istekli değildim şimdi bir de tanımaya mı çalışacaktım. Umarım sinirden patlamadan bugünü bitirirdim.

Yoksa çok kötü şeyler olacaktı. Yatışmak için önümdeki kokteylin hepsini bir yudumda içtim. "Bunların ne işi var burada ya?"

Kokteylin tuhaf tadından sebep yüzümü ekşiterek kimlerden bahsettiğini anlamak için bakışlarını takip ettiğimde, Barlas ve Çetin'i gördüm. Cidden bunların ne işi vardı burada? Bu nasıl bir rastlantıydı böyle? Başka bar mı kalmamıştı da buraya gelmişlerdi. Umarım bizi fark etmezler diye düşünürken bardaki taburelere oturdular. Bize yakın bir yerdeydiler ama bizi fark etmemişlerdi. Bu iyiydi işte. Bir de Barlas'ın bakışlarına maruz kalıp rahatsız olmak istemiyordum. "Şunlara bakmayı hemen keselim yoksa bizi fark edecekler."

Aysun beni onaylayıp bakışlarını onlardan çektiğinde kokteylini bitirdi. Boş bardağı bana gösterirken, "Öykü bu çok güzelmiş ya, ben bayıldım buna," dedi. Nesine bayılmıştı anlamıyordum. Acıydı bir kere. Anlamadığım da buydu aslında. Meyve kokteyli nasıl acı olabilirdi?"Ben galiba yine bundan içeceğim." Aysun boş bardağı masaya bırakırken ona garip garip bakıyordum, "Saçmalama! Eğer bir bardak daha içersen ödeyemeyebiliriz. Kesin pahalı bir şeydir bu." Omzunu silkti. "Bize ne fiyatından, bunu biz ödemeyeceğiz ki. Yaver ödeyecek. Sonuçta bizi buraya o davet etti."

"O davet etti diye o ödemek zorunda değil. Hem ben kendi içtiğim şeyin parasını kimseye ödetmem!"

"Sen ödetmeyebilirsin ama ben ödeteceğim," deyip garsonu çağırmak için elini havaya kaldırınca, "Ne yapıyorsun?" diyerek engelledim. "Başka içmeyeceksin!"

"Canım çok istiyor ama."

"Ne istiyormuş senin canın bakalım?"

Yaver elindeki viski bardağıyla masaya geri dönünce, yerine oturup Aysun'a gülümseyerek baktı, "Emret getirsinler." Ağzının ortasına patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Aklı sıra böyle şeyler söyleyip Aysun'u şımartmaya çalışıyordu. Amacı onu kendine bağlamaktı sanırım.Yaver garsonu çağırıp, "Hanımların bardaklarını yenile!" diyerek emir verdi.

"Tabii efendim," diyerek bardaklarımızı önümüzden alan garsona çevirdim gözlerimi. "Ben başka içmeyeceğim."

Garson, "Peki hanımefendi," diyerek Aysun'un bardağını alıp yanımızdan ayrıldı.Bu sırada gözüm istemeden Barlas'a kaymıştı. Üzerine giydiği beyaz spor gömlek ve kot pantolonla her zamanki gibi yakışıklı görünürken içinde tekila olduğunu düşündüğüm küçük bardağı tek dikişte bitirdi. Buna alışkın gibiydi. Onlara baktığımı fark etmemeleri için gözlerimi Yaver'e çevirdim. Viskisini yudumlarken Aysun'a bakıyordu. "Hayatım yarın müsaitsen seni bir yere götürmek istiyorum."

Aysun birden heyecanlandı. "Nereye?"

"Sürpriz olsun, söylemeyeyim."

"Ama dayanamam ki ben!"

"Biliyorum ama dayanmak zorundasın. Yarın kaçta alayım seni, on iki senin için uygun mudur?" Aysun, "Evet!" deyince kafamı şaşkınlıkla ona çevirdim. "Bilmem farkında mısın ama yarın okul var." Umursamaz bir şekilde, "Biliyorum," dedi."O zaman Yaver Bey'le gidemeyeceğini de biliyorsundur herhalde?"

"Yoo gideceğim." Şaşırmıştım. Bu adam için okulu ekecek miydi yani? Yaver elindeki bardağı masaya bırakınca, "Aysun'un okulu ekmesinde bir sorun mu var Öykü?" diye sordu. Sinirle ona baktım, "Evet! Sizin için okulu ekemez!" Sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Biliyor musun, hiç beklediğim gibi biri değilsin."

Kaşlarım hayretle havaya kalktı, "Öyle mi? Siz nasıl birini bekliyordunuz ki?"

"Daha hanım hanımcık birini." Sinirle gülüp kafamı Aysun'a çevirdiğimde kafasını koltuğa yaslamış baygın gözlerle bana baktığını gördüm, "Kalk hadi gidiyoruz!"

"Nereye ya? Ben gelmiyorum," derken gülüyordu. Neden gülüyordu ki bu şimdi. Kaymış bakışları hiç hoşuma gitmemişti. İkisi de birlik olmuş beni

sinir etmek için mi uğraşıyorlardı anlamıyordum. Sinirden ter basmıştı. Acayip bir şekilde midem de bulanıyordu. Aç olduğum içindir diye düşünüyordum. Hemen eve gitmeliydim. Hızla ayağa kalkarak Aysun'un kolundan tuttum, "Yürü gidiyoruz dedim sana!"

"Ya bırak beni!" diye bağırınca Barlas ve Çetin'in onu duyup bize baktıklarını gördüm. Aysun yüzünden bizi fark etmişlerdi. Bakışları saniyeler içinde sertleşirken elindeki bardağı bırakıp beni izlemeye devam etti. Bu sırada Yaver garsonu çağırmış kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Garson tamam anlamında kafasını sallayıp masadan uzaklaşınca içerideki insanları dışarı çıkarmaya başladı.

Ne olduğunu anlayamadığım için şaşkındım. Başım dönmeye başlamıştı. Ayakta duramayacağımı anlayınca tekrar Aysun'un yanına oturdum. Ne oluyordu bana böyle? İçtiğim şey mi dokunmuştu acaba? Öfkeyle Yaver'e bakarken, "Garsona ne söyledin?" diye sordum. Hafifçe sırıtıyordu. "Buradaki herkese mekânı kapattığımızı söylemesini..."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü biraz yalnız kalmamız gerektiğini düşünüyorum."Nabzım anında hızlanmıştı. Bu adam bize bir şey yapacaktı. Boş yere kapatmıyordu burayı. O kötü biriydi. Nasıl da anlayamamıştım bunu? Oturduğum yerden tekrar ayağa kalktığımda düşmemek için masadan destek alıyordum. Deli gibi başım dönüyordu ve güçlükle konuşuyordum, "Bunu bize neden yapıyorsun?" Gülüşü şeytani bir hal alırken cevap vermedi. Bu adam hiç iyi şeyler düşünmüyordu. Buradan çıkmamız lazımdı. Gözlerimi Aysun'a çevirip baktığımda kafasını koltuğun arkasına yaslamış uyuyakaldığını gördüm.

Nasıl ya? Nasıl uyurdu? Kesin bu adam bir şey yapmıştı ona. Mekân kısa zamanda boşalırken bağırmaya başladım. "Ne yaptın Aysun'a?"Yavaşça ayağa kalkarak, "Ben bir şey yapmadım," dedi. Ona inanacağımı düşünmüyordu herhalde. Belli ki sadece ona değil, bana da yapmıştı. Çünkü şu an ayakta zor duruyordum. "İçtiğimiz şeyin içinde alkol mü vardı?"

"Ben nereden bilebilirim, bunu garsona sorman lazım. Size kokteyli getiren o."

Evet kokteyli garson getirmişti ama o garson Yaver'i tanıyordu. Muhtemelen bu pislik, o garsona ne içersek içelim içine alkol koymasını söylemişti. Bizi oyuna getirmişti ve ben hiçbir şey anlamamıştım. Adam gülerek bana bakmaya devam ederken Aysun'un yanına oturup onu uyandırmaya çalıştım. Dürtmelerim sayesinde gözünü açınca, "Ne oluyor ya?" diye bağırdı."Hadi kalk, gidiyoruz Aysun!"

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz!" Bize bakarak yanımıza yaklaşan kırklı yaşlarındaki bir adam, "Bugün buradasınız," dedi. Kim olduğunu bilmediğim ama Yaver'in arkadaşı olduğunu düşündüğüm adam korkumu en üst seviyeye taşırken, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum.

Adam soruma cevap vermeden oturduğumuz için yukarı sıyrılan eteğimizden görünen bacaklarımıza baktı ve Yaver'e, "Bu seferki kızlar güzelmiş. Aferin sana!" dedi.Adamın bakışlarından rahatsız olduğum için elbisemin etek kısmını aşağı doğru çekiştirdim. Çok korkuyordum. Bu adamlar bize bir şey yapacaklardı. Artık bundan o kadar emindim ki buradan kaçmak istiyordum. Oyuna gelmiştik. Yaver denilen o adam haftalardır Aysun'la birlikteydi ve onu kandırıp buraya gelmemizi sağlamıştı. Gözlerimden oluk oluk yaşlar akmaya başlarken Aysun'a baktım.

O da biraz kendine gelmiş neler döndüğünü anlamaya başlamış gibiydi. Elimi sıkı sıkı tutarken, "Bırakın bizi!" diye bağırıyordu. Ayakta duran adam onu takmadan yanımıza yaklaşınca yardım istemek için etrafa baktım ama birkaç garson dışında kimse yoktu. Onlar da bize yardım etmezdi zaten. Dejavu yaşıyordum sanki. Yine bardaydım ve yine iki adam tarafından burada tutuluyordum. Tek eksik Barlas'tı şu an. Az önce burada olan çocuk şimdi yoktu. Garson onlara mekânı kapatıyoruz dediği için çıkıp gitmişlerdi galiba.Yanımda olmasını o kadar istiyordum ki. Yardımına ihtiyacım vardı. Korkudan bayılacak gibiydim. Bir mucizeye ihtiyacım vardı, tek istediğim şey birinin bizi kurtarmasıydı.

Adam beni tutup ayağa kaldırırken Yaver de Aysun'u kaldırdı. Bağırarak adamın beni bırakması için çırpınıyordum ama ondan kurtulamıyordum. "Bırakın bizi!" diye haykırdığımda adam eliyle ağzımı kapatıp, "Sesini kessen iyi olur tatlı kız. Çok eğleneceğiz," dedi.

Ne yapacağımı bilemez bir halde elini ısırdığımda, adam elini çekip acıyla inledi. Sinirle soluyarak bana vurmak için elini havaya kaldırınca biri adamın elini havadayken yakaladı ve onu kendine çevirip, "Bunu yapmanı hiç tavsiye etmem," dedikten sonra suratına yumruğunu geçirdi. Barlas'tı. Buradaydı. Gitmemişti. Onu gördüğüm an gözyaşlarım dindi. Bizi kurtaracaktı.

Çetin de Yaver'i tutup suratına yumruğunu geçirdi. Onlar kavga ederken hemen Aysun'un yanına gidip elinden tuttum. Korkudan titriyordu. "Sakin ol çıkacağız buradan!" diyerek onu rahatlatmaya çalışırken yine başımın döndüğünü fark ettim. Adamlar aldıkları yumruk darbeleriyle ağızları burunları kan içinde yerde kıvranırken Barlas ve Çetin hiçbir hasar almadan kavgayı bitirmişlerdi.

Garsonlar şaşkın halde onları izlerken muhtemelen korktukları için Barlas ve Çetin'e dokunamıyorlardı. Kabul etmeliydim ki çok iyi kavga ediyorlardı. Karşılarında on kişi bile olsa onları devirecek güçteydiler. Nasıl bu kadar iyi kavga edebiliyorlardı şaşırıyordum. Adamların nereye yumruk atacaklarını önceden tahmin edip ona göre hareket etmişler ve bu sayede ikisini de yere sermişlerdi. Gerçekten inanılmazlardı. Barlas garsonlara bakıp öfkeyle gürlerken, "Alın şu itleri buradan!" dedi ve bize doğru döndü.

Bakışları bendeyken sesini yumuşattı. "Siz iyi misiniz?"Garsonlar Barlas'ın dediğini yapıp adamları oradan kaldırırken Barlas'a bakıyordum. Bizi kurtardıkları için minnettardım. İçmelerine rağmen dimdik ayakta kalıp adamları yere yığmayı başarmışlardı. Bunu bizim için yapmışlardı. Kendileri de en az o adamlar kadar kötü olmalarına rağmen bizi burada bırakmayıp yardım etmişlerdi. Barlas'tan nefret ediyor olabilirdim ama yaptığı bu iyiliği asla unutamazdım.Aysun'un elini bırakıp Barlas'a doğru yürümeye başladım. Yanına yaklaştığımda bir an dengemi kaybedip düşecek gibi oldum ama hızla belimden tutunca gözlerimiz birbirine kenetlendi. Çok güzel bakıyordu.

Bu bakış bana güven vermişti. Barlas'ın eli hâlâ belimdeyken kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Şu anda bunu yaptığım için şaşkın olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Ona sarılmak istemiştim. Öylece dururken bayılacakmışım gibi hissediyordum. Artık

dayanamıyordum. Kulağına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve gözlerimin karardığını hissettim.

***

Barlas beni uyandırmak için, "Hadi uyan Kaktüs, evine geldik." diyordu. Gözlerimi yavaşça açtığımda bana baktığını gördüm. Kafamı yavaşça koltuk başlığından kaldırarak etrafıma baktım. "Neredeyim ben, senin arabanda mı?"

"Evet."Korku içinde arka koltuğa bakıp, "Aysun nerede? O iyi mi?" diye sordum. "Merak etme iyi. Çetin onu evine bıraktı." Başım çatlayacak derecede ağrıyordu. Sanırım korktuğum için bayılmıştım ve bu yüzden nasıl çıktığımızı hatırlayamıyordum. "Ne zamandır bu haldeyim ben?"

"İki saattir."

"Ne, İki saat mi? Nasıl o kadar baygın kalabilirim ki?"

"Baygın değildin ki, uyuyordun. Adamlar sizi uyutmak için, içtiğiniz şeye çok etkili olmayan ama işlerini görecek kadar uyumanızı sağlayan bir ilaç attırmış." Şaşkınca elimi ağzıma götürdüm. "İçtiğimiz şeyin içinde sadece alkol olduğunu düşünüyordum." Tek omzunu silkti, "Ne diyeyim, ucuz yırttınız."

"Gittiniz sanmıştım. Ne oldu da geri geldiniz?"

"Garson mekânı kapattıklarını ve dışarı çıkmamız gerektiğini söyleyince bir şeyler olduğunu anladım. Yanınızdaki adamın tavırları bir tuhaftı. Bu yüzden önce Çetin'le birlikte dışarı çıkıp kapıda duran adamları hallettik. Sonra da içeri girip size musallat olanları..."

"Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Bize çok büyük bir iyilik yapmışlardı. "Başınızı bir daha belaya sokmazsanız iyi olur." Önemli değil dese ölürdü sanki. "Bunu isteyerek yapmadık herhalde!"

"İsteyerek ya da istemeyerek, bu önemli değil. Ne işiniz vardı sizin orada?"

"Aysun o adamla tanışmam için ısrar etti."

"Sen de madem bara gidiyoruz, kısa bir elbise giyeyim dedin herhalde?"

"Sen beni ne zannediyorsun ya?" diye bağırınca gözlerimin dolduğunu fark etti. Ona neydi benim kıyafetimden de bana böyle şeyler söyleyip beni sinirlendiriyordu. "Benimle nasıl konuşuyorsun böyle? Ben senin gözünde neyim?"Gözlerime bakmaya devam ederken, "Sen benim gözümde nesin biliyor musun?" deyip cümlenin devamını getirmeden sustu ve birkaç saniye sessiz kalıp öylece durdu.

Söyleyecek birçok şeyi var ama söyleyemiyor gibiydi. Merakla yüzüne bakıp, "Ne? Hadi söyle!" dediğimde konuşmaya devam etti. "Seni bir daha öyle yerlerde görmeyeceğim!" Şaşkınca güldüm, "Sen kimsin de bana karışıyorsun? Bizi kurtardın diye hayatıma karışabileceğini mi sanıyorsun sen?"

"Evet!" deyip gözlerini benden çekti. "Yakında çeteme gireceksin, bu yüzden her dediğimi yapmak zorundasın!"

"Hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim!" Söylediğim şeyle yine sinirlendi ama umursamadım. O benim hayatıma karışamazdı. Zaten saçma sapan konuşup sinirlerimi bozmuştu. Umarım bunları sarhoş olduğu için söylüyordu yoksa öfkem iki katına çıkacaktı.

Onunla daha fazla muhatap olup da sinirlerimi iyice bozmamak için arabadan çıkacağım sırada bir anda kapıyı kilitledi. Kitlendiğini fark ettiğim kapıya bakarken ağzımın içinden bir küfür homurdanıp kafamı hızla ona döndürdüm, "Aç şu kapıyı!"

"Başına buyruk davranmayacağını söylersen açarım." Gözlerimi kapatıp sabır dilenircesine bir nefes aldıktan sonra tekrar açtım, "Beni sinirlendiriyorsun Barlas!"

"Güzel, sinirlendiysen şartlar eşitlendi demektir." Gözlerine baktığımda beni buradan kolay kolay çıkartmayacağını fark ettim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, "Bak ben İyi değilim, midem bulanıyor. Arabana kusmamı istemiyorsa hemen aç şu kapıyı!"

Yalan söylediğimi anlamaması için gözlerimi kaçırmamaya çalışıyordum. "Kusmak mı?" deyip suratıma garip garip baktığında, "Sakın!" diye uyardı."Kusmamı istemiyorsan o kapıyı açarsın." Keskin bakan gözleri gözlerimin üzerindeyken kapının kilidini açtı, "Umarım yalan söylemiyorsundur."

Bir şey demeden arabadan çıktığımda kafamı eğip ona baktım, "Tabii ki söylüyorum. Çünkü beni buna sen zorluyorsun," deyip kapıyı kapattım ve gülümseyerek eve doğru yürüdüm. Onu kandırmak hoşuma gitmişti. Saniyeler sonra Barlas'ın, "Kaktüs!" diye seslendiğini duyunca yerimde durup ona doğru döndüm.

Arabanın önünde durmuş elinde tuttuğu çantamı bana gösteriyordu. "Bunu unuttun."

"Onu hemen bana at!" Kafasını iki yana sallarken sırıtıyordu, "Üzgünüm atamam, gel al." Alıp almama konusunda kararsızdım. Yalan söylediğim için beni tekrar arabaya kilitlemesinden korkuyordum ama bunu yapamazdı herhalde. Bağırıp herkesi başımıza toplardım.

Yavaş adımlarla ona doğru yürüdüğümde aramızda biraz mesafe bırakıp önünde durdum ve elimi uzattım, "Ver!"Aklından bir şeyler geçiriyormuş gibi gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra çantayı tutmam için bana uzattı. Almak için sıkıca tuttuğumda birden çantayı kendine doğru çekti ve ona yaklaşmamı sağladı.

Ani hareketi yüzünden bedenim bedenine çarpınca şaşkınlıkla kafamı kaldırıp yüzüne baktım.Gözlerime hipnotize olmuş gibi bakarken yüzünü yüzüme doğru eğdi. Ona yakın olduğum için vücudum kaskatı kesilirken, hipnotize olmuşum gibi hissediyordum. Kalbim ritim değiştirirken bir heyecan dalgasının bütün bedenimi ziyaret ettiğini hissettim.

Kendimi geri çekmeye çalıştığımda boşta olan elini belime koyup geri çekilmemi engelledi. "Beni kandırmakla büyük hata yaptın Kaktüs," diyerek bakışlarını dudaklarıma indirdi ve birkaç saniye öyle durduktan sonra beni öpmeye başladı. Bir anda savunmasız kalmıştım. Beni yine öpüyordu. Bunu neden yaptığını anlamıyordum ama bu seferki öpüşü diğerine benzemiyordu. Tutkulu gibiydi. Ve bu öpüşünü ilk öpüşünden ayıran garip bir şey daha vardı. Ben de karşılık veriyordum

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

11.BÖLÜM

Hayatın, üzerimden oynadığı oyun bu sefer bana pahalıya patlamıştı. Yapmış olduğum hata yüzünden yerin yedi kat dibindeydim ve oturmuş daha da derine inmeyi bekliyordum. Ruhum oldukça yorgundu. Çaresizce, içimdeki karanlığın aydınlanmasını istiyordum. Elle tutulur, gözle görülür, somut hatam beni çaresiz bırakmıştı. Bu sefer faka basmanın dozajını biraz abartmıştım ve işin içinden nasıl çıkacağımı hiç bilmiyordum.

Uyanmış tavanıma bakarken, telefonumun alarmı tam olarak yarım saattir çalıyordu. Gözlerimi, kırpmak için bile kapatmak istemiyordum çünkü kapatırsam gözümün önüne Barlas'la öpüşmemiz gelecek diye korkuyordum. Düşünmek istemiyordum. Aklıma gelmesini, beni nasıl öptüğünü, öperken ne hissettiğini, aptal gibi neden karşılık verdiğimi düşünmek istemiyordum.

Başım alarm sesinden çatlayacak derecede ağrımaya başladığında okula gitmemeye karar verdim. Yatıp dinlenecektim. Hiçbir şey düşünmeden günümü geçirecektim ve kendimi biraz toparlayacaktım. Bu şekilde Barlas'ın karşısına çıkarsam ne diyeceğime, ne yapacağıma dair en ufak fikrim yoktu. Sarhoş olduğum için onun öpüşüne karşılık vermem şimdi deli gibi utanmama neden oluyordu.

Beynimi o kadar yormama rağmen dün gece en son hatırladığım şey öpüşmemizdi. Sanki ondan sonrası yok gibiydi. Barlas ona karşılık vermeme ne demişti? Ben ne demiştim? Ne konuşmuştum? En son nasıl vedalaşıp eve girmiştim hiçbir şey hatırlamıyordum. Delirecek gibiydim. Kendime o kadar kızıyordum ki Barlas'a karşılık vermiş olmama inanamıyordum. Evet, sarhoştum ama kendimi bu kadar kaybetmiş olamazdım. Aklım ve fikrim yokmuş gibi davranamazdım. Ne olacaktı şimdi? Kendimi toparlayıp onun karşısına çıktığımda ne diyecektim? Beni neden öptün diye hesap soramazdım da artık.

Öfkeliydim ve öfkemi geçirecek, her şeyin rüya olduğunu kanıtlayacak bir şeyler olsun istiyordum. Değilse bile Barlas'ın bu şehri terk edip bir daha

karşıma çıkmamasını istiyordum. Çünkü çıktığında diyecek bir şeyim yoktu. Ben bile neden ona karşılık verdiğimi bilmezken ona ne diyebilirdim ki? Şu saatten sonra umut ettiğim tek şey Barlas'ın dün geceyi hatırlamıyor olmasıydı. Sonuçta o da benim gibi sarhoştu. Ben nasıl öpüştükten sonrasını hatırlamıyorsam belki o da öpüştüğümüzü hatırlamazdı.

Olabilir miydi böyle bir şey acaba? Gerçi olsa bile bunu nasıl anlayacaktım ki? Beynini okuyamazdım ya. Yanına gidip hatırlayıp hatırlamadığını da soramazdım. Alarmım hâlâ çalmaya devam ederken annem esneyerek odama girdi ve çalan alarmımı kapattı. "Kızım duymuyor musun?" Gözlerim tavanımdayken kısık sesle, "Duyuyorum anne," dedim.

"Neden kapatmıyorsun o zaman?"

"Kendi kendine kapanmasını bekliyorum." Sözüm üzerine annem birkaç saniye konuşmadı. Sanırım yeni uyandığım için saçmaladığımı düşünüyordu. "Sen hâlâ neden yataktasın? Hemen kalk yoksa okula geç kalacaksın!" deyip üzerimdeki yorganı açtığında, "Hayır!" deyip yorganı tekrar örttüm, "Bugün okula gitmeyeceğim."

"Ne demek okula gitmeyeceğim?" diyerek yüzüme şaşkınca baktı. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Hasta mısın?" deyip avucunu alnıma bastırdığında ateşime baktı. "Ee ateşin de yok, iyisin. Neden okula gitmek istemiyorsun?"

"Hasta değilim ama olacak gibiyim, hiç halim yok." "Bu okula gitmemek için bir bahane değil biliyorsun değil mi Öykü? Hemen kalk ve hazırlan. Okula gideceksin," deyip tekrar yorganımı açtığında huysuzca, "Gitmeyeceğim!" dedim.

Kaşları çatıldı. "Kalk dedim!"

"Hayır, anne kalkmayacağım okula gitmek istemiyorum!" Şu an okula gitmemek için annemle inatlaştığıma inanamıyordum. "Öykü sana kalk dedim!" Annem başımda durmuş bana sinirle bakmaya devam ederken

yavaşça yatağımdan kalkıp söylenerek banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odama gelip üzerime formamı geçirdim. Ne yapacaktım şimdi ben? Barlas'ı gördüğümde ne diyecektim? Benimle o konu hakkında konuşmak isterse utancımdan tek kelime edemezdim herhalde. Umarım hiçbir şeyi hatırlamıyor olurdu.

Kısa sürede hazırlanarak üzerime krem rengi hırkamı giyip çantamı sırtıma taktım ve mutfağa annemin yanına gittim. "Anne ben çıkıyorum."

"Daha kahvaltı etmedin ama."

"Edemem vakit yok, geç kalırım."

"Peki, o zaman okulda yersin," diyerek yanıma yaklaşıp yanağımdan öptü. Ben de onu öperek, "Akşam görüşürüz," deyip evden çıktım. Başım hâlâ deli gibi ağrıyordu. Bugün bu baş ağrısıyla okul nasıl geçecekti hiç bilmiyordum. Yürürken Aysun'un durakta beklediğini gördüm. "Kızım nerede kaldın sen ya, ağaç oldum burada."

"Sen beni mi bekliyordun?"

"Evet."

"Neden haber vermedin?"

"Ne bileyim, her gün bu yoldan geçtiğin için gerek duymadım."

"Bilseydim bu kadar bekletmezdim," dediğimde yürümeye başladık. "Neden bu kadar geç kaldın ki?"

"Okula gelmemeyi düşünüyordum da ondan. Başım çok ağrıyor."

"Benim de ağrıyordu ama ağrı kesici sayesinde geçti. Keşke sen de bir tane içseydin," dediğinde durup kızgınlıkla yüzüne baktım. "Baş ağrımıza neyin sebep olduğunu biliyorsun değil mi Aysun?" Utançla yüzünü yere eğip kısık sesle konuştu, "Evet, biliyorum bu yüzden senden çok özür dilerim Öykü, lütfen beni affet. Az kalsın benim yüzümden çok kötü şeyler olacaktı," dedi. Mahcup görünüyordu. "Hatanın farkındaysan bir daha öyle adamlarla takılmazsın diye düşünüyorum! Doğru düşünüyorum değil mi?" diye

sorduğumda, "İyi de Öykü ben onun öyle biri olduğunu nereden bilebilirdim ki? Bilsem onunla o kadar hafta çıkar mıydım hiç?" dedi.

"Senin suçun onu tanımaman değil ki, onunla çıkman. Eğer onunla çıkmasaydın dün böyle bir şey yaşamış olmayacaktık. Barlas ve Çetin olmasa kim bilir bize ne yapacaklardı!" Bana hak verir gibi kafasını aşağı yukarı salladı, "Evet ya, onlara bir teşekkür borcumuz var. Dün Çetin beni eve bıraktığında ona teşekkür edemedim. Bugün bir ara sınıflarına gidip ikisine de teşekkür ederiz."

Yok artık! Ben ve Barlas'ın sınıfına gidip ona teşekkür etmek. Ölürdüm daha iyiydi. Olacak şey değildi bu. Adımlarımı hızlandırdığımda, "Gerek yok, ben dün teşekkür ettim Barlas'a," dedim. Hızlı yürüdüğüm için bana yetişmeye çalışıyordu. "Sen ettin ama ben etmedim."

"İyi, gördüğünde edersin o zaman." Hızlı yürümekten yorulunca kolumdan tutup beni durdurdu, "Öykü dur biraz ya, ne bu acele?"

"Okula geç kalacağız Aysun."

"Ne geç kalması, daha var. Yavaş yürü lütfen."

"Tamam," deyip yavaş yavaş yürümeye başladığımda hiç konuşmuyordum. Okula yaklaştığımızda Barlas'ı arabadan inerken görünce Aysun'u kolundan tutup büyük bir ağacın arkasına çektim. Beni görmesini istemiyordum. Henüz karşısına çıkmaya hazır değildim. Hem daha öpüştüğümüzü hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyordum.Aysun şaşkınca bana bakarken kolunu tutan elimi indirdi "Öykü sen iyi misin, ne yapıyorsun?" Gözlerim Barlas'tayken Aysun'un kolunu tekrar tuttum, "Dur bekle biraz, önce Barlas içeri girsin biz sonra gireriz." Sesi çıkmayınca yüzüne baktım. Bana garip garip bakıyordu. "Neden ondan saklanıyorsun, dün bir şey mi oldu?"

"Hayır," deyip gözlerimi kaçırdığımda inanmadığını hemen belli etti. "Hiç boşuna beni kandırmaya çalışma bir şey olmuş işte belli. Ne oldu, anlat hemen." Nasıl diyeceğimi bilmiyordum ama söylersem Aysun bana yardım eder diye düşünüyordum. Yüzüm yerdeyken derin bir nefes alıp başımı kaldırdım, "Dün Barlas beni evime bıraktığında çok ilginç bir şey oldu."

"Ne oldu?" Çok utanıyordum. Yutkunup, dilimle dudaklarımı ıslattığımda kısık sesle, "Barlas beni öptü," dedim. "Ne?" diye çığlık atınca elimle ağzını kapattım. "Ne bağırıyorsun Aysun ya? Sus lütfen." Bir şeyler diyordu ama ağzını elimle örttüğüm için konuştuklarını anlayamıyordum. Ne dediğini anlamak için yavaşça elimi ağzından çekince hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Kızım ne diyorsun sen, nasıl oldu bu?" Daha fazla soru sormaması için ağzını tekrar elimle örttüm. "Sus ve daha fazla soru sorma. Beni öpmesinin tek sebebi sarhoş olmasıydı. Bunu bilmek sana yeter."Elimi hızla ağzından çektiğinde, "Ben sana dememiş miydim seni yine öpecek diye, açıkçası bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Barlas tahmin ettiğimden de hızlı çıktı," dedi.

Sinirle gözlerimi devirdiğimde. "Aysun sen beni anlamadın galiba, çocuk sarhoştu. Öyle olmasa asla öpmeyeceğini sen de biliyorsun," dedim. Gülüyordu, "Valla ben onu bunu bilmem, sonuçta öptü mü öptü ben ona bakarım." Gülmesi beni daha fazla sinir ederken kaşlarımı çattım, "Aysun, delirtme beni!"

"Tamam ya, kusura bakma kendimi tutamadım da," deyip gülmeyi kesince, "Ee sen buna ne tepki verdin peki?" diye sordu. Sorusunu cevaplamak oldukça zor olduğu için önce, "Söyleyeceğim ama bak gülmek yok tamam mı?" diye uyardım.

"Tamam ya hadi söyle," deyince bu sefer kafamı yere eğmedim. Gözlerine bakıyordum. "Ben de karşılık verdim." Önce gözleri şaşkınlıkla açıldı daha sonra gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sinirleneceğim için gülmemeye çalışıyordu ama kıpkırmızı olmuştu. "Aysun sakın!" diyerek parmağımı tehdit eder gibi salladığımda kendini daha fazla tutamayıp gülmeye başladı. "Öykü sen ciddi misin?"

"Evet," dediğimde sinirle yüzüne bakıyordum. Gülmekten yaşaran gözlerini elinin tersiyle silerken, "Kusura bakma Öykü ama bu cidden komikti," dedi. Haklıydı. "Aysun bana yardım et, ne yapacağım şimdi ben?"

"Valla Öykü ne diyeceğimi bilemiyorum. Zor durumdasın, karşılık vermen kötü olmuş. Zaten sen neden böyle bir şey yaptın ki, ben anlamadım?"

"Ne bileyim Aysun sarhoştum..." deyip sıkıntıyla ofladığımda yine merakla yüzüme bakıyordu, "Ne hissettin peki?"

"Nasıl yani?"

"Öpüştüğünüzde diyorum, ne hissettin?" Beklemediğim bir soru sorduğu için afallamıştım. Ben galiba bu sorunun cevabını bilmiyordum. Bunun nasıl olduğunu düşünürken hiç ne hissettiğimi düşünmemiştim ki? "Nefret ettiğim bir erkekle öpüştüğümde ne hissedebilirim ki? Yani sen benim yerimde olsaydın ne hissederdin?" Birden yüzünü buruşturdu, "Ben nefret ettiğim erkekle öpüşmezdim ama eğer öyle bir şey olsaydı iğrenirdim herhalde."

Yine haklıydı galiba. Nedense böyle bir şey hissetmemiştim. Neden hissetmemiştim acaba? Muhtemelen bunun sebebi de sarhoş olmamdı."Öykü merak ediyorum, Barlas ona karşılık verdiğinde sana ne dedi? Yani şaşırdı mı?"Tek omzumu silktim, "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?" Çalan zili duyduğumda okula girmeden önce, "Onunla öpüştükten sonrası yok beynimde. Hatırlayamıyorum. Bu yüzden ne dedi, ne tepki verdi hiçbir şey bilmiyorum," dedim."Bu kötü olmuş işte."

"Sence Barlas onu öptüğümü hatırlıyor mudur?"

"Bilmiyorum ama umarım hatırlamıyordur," deyip kolumdan tuttu, "Hadi artık okula girelim."

"Dur bir saniye," diyerek onu durdurduğumda okulun bahçesinde Barlas'ı arıyordum. Neyse ki yoktu. "Şimdi gidebiliriz," deyip koşar adım okula yürümeye başladığımda Aysun da arkamdan geldi. Hemen sınıfa çıkıp yerime oturdum ve derin bir oh çektim. Aysun da gelip yanıma oturduğunda Koray sınıfa girdi.

Kıvırcık saçları şekilsiz duruyordu, onun da bugün okula aceleyle geldiğini ve saçlarına bu yüzden şekil veremediğini düşündüm. Önümüzdeki sıraya oturup bize şaşkınlıkla baktı. "Dünkü olaydan sonra sizi burada görmek ne güzel... Ben alkol aldığınız için bugün okula gelemezsiniz diye

düşünüyorum." Merakla Koray'a çevirdim gözlerimi, "Sen dünkü olayı nereden biliyorsun?"

"Çeteden duydum. Kantinde sizi konuşuyorlardı."

Aysun buna sinirlenmişti. "Konuşacak başka şeyleri yok da bizi mi konuşuyor bunlar?"

"Evet, hatta bilhassa seni...""Ben şimdi gösteririm onlara bizi konuşmak neymiş!" deyip hiddetle ayağa kalkınca kolundan tutup yerine oturttum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bizi konuşmamalarını söyleyeceğim."

"Peki, sence işe yarayacak mı?"

Oflayıp kafasını iki yana salladı, "Hayır."

"İyi, o zaman hiçbir yere gitmiyorsun."Kafasını sıranın üstüne koyup tekrar ofladı. Bu sırada Koray yumruk yaptığı elini çenesinin altına koymuş Aysun'u sinir etmeye çalışıyordu. "Buna neden sinirleniyorsun ki? Baban yaşındaki adamla çıkarsan seni konuşurlar tabii. Başka ne olmasını bekliyordun?" Aysun kafasını sıranın üstünden kaldırınca Koray'a sert sert baktı, "Kes sesini Koray!"

"Neden? Bu konuyu konuşmam pek hoşuna gitmedi galiba?"

"Evet gitmedi, o yüzden kapat çeneni!" deyip tekrar kafasını sıranın üzerine koyunca Koray bu sefer onu çıldırtmak için uğraştı, "Umarım bundan sonra öyle adamlarla çıkıp başını belaya sokmazsın. Gerçi senden bahsediyoruz, bu olay sana ne kadar ders olmuştur bilemem ama artık kendi yaşına uygun kişilerle çıkarsan senin yararına olur." Aysun kafasını öfkeyle kaldırıp, "Sana kapat o çeneni diyorum, beni duymuyor musun?" diyerek gürleyince sınıftaki herkes bize doğru döndü.

Aysun bu kez uluorta bağırmaya başladı, "Ne bakıyorsunuz, dönün önünüze!"Koray onu fazlasıyla sinirlendirmişti. "Bu sefer ileri gittin Koray. Aysun'dan özür dilemen gerekir," dedim. Omzunu silkerek, "Asıl onun

senden özür dilemesi gerekir," dedi "Aysun Hanım zenginlerle çıkıp lüks hayat yaşayacak diye dün ikinizin başına da bir şey gelebilirdi, farkındasın değil mi?" Aysun'un gözleri dolmuştu. "Ben yaptığım hatanın farkındayım Koray. Bu yüzden de Öykü'den özür diledim zaten."

"Hayret bunu nasıl akıl edebildin, şaşırdım doğrusu." Başım deli gibi ağrımaya devam ederken alnıma masaj yapıyordum. Aysun neredeyse ağlayacaktı ve ben artık konuşmak istemiyordum. "Şu konuyu kapatabilir miyiz artık?" Koray bu sefer beni hedef almıştı. "Peki, hangi konuyu açalım, sen ve Barlas konusunu mu?"

Şaşırdım, "Ne demek bu?"

"Dün Barlas'la seni, sizin evin önünde öpüşürken gördüm. Neden aranızda bir şey olduğunu bana söylemedin?"O kadar şaşkındım ki tek kelime edemiyordum. Koray'ın bizi öyle görmesi beni utandırmıştı. Ben böyle şeylere alışkın bir insan değildim sonuçta, bu yüzden yüzüm kızarmaya başlamıştı. Koray, öpüştüğümüz için Barlas'la aramda bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Gördüğü şey böyle bir şey düşünmesine sebep olabilecek bir şeydi evet ama Barlas'tan nefret ettiğimi biliyordu. Bunu bile bile onunla aramda bir şeyler olduğunu düşünmesi beni gerçekten üzmüştü.

Şaşkın bakışlarla Koray'a bakarken Aysun konuşamayacağımı anlayıp yanlış anlaşılmayı düzeltti. "Onların arasında bir şey yok. Öykü Barlas'a karşı hiçbir şey hissetmiyor. Dün akşam gördüğün şey birbirine karşı bir şeyler hisseden iki insanın öpüşmesi değildi."

"Ne demek bu? Birbirlerine karşı bir şeyler hissetmiyorlar ama öpüşüyorlar yani öyle mi?" diye sorunca sorusunu Aysun'dan önce ben cevapladım. "Dün ikimiz de sarhoştuk Koray, ne yaptığımızın farkında değildik. Yani öpüşmemizin sebebi birbirimize karşı bir şeyler hissetmemiz değildi. Böyle bir şey olmaz zaten. Bizim aramızda bir şey olamaz!" Şaşkınca güldü. "Bu çok saçma değil mi?"Bence de saçmaydı ama olmuştu bir kere. Elimde olsa zamanı geri alıp böyle bir şeyin olmasına engel olurdum.

Öpüştükten sonra ne olduğunu hatırlamıyordum ama Koray bizi gördüğü için Barlas'ın buna ne tepki verdiğini biliyor olmalıydı. Merakımı o giderebilirdi. "Koray, dün her şeyi hatırlıyorum ama Barlas'la öpüştükten

sonrasını bir türlü hatırlamıyorum. Eğer bunu da gördüysen bana söyler misin lütfen? Öpüştükten sonra ne oldu? Yani Barlas buna nasıl tepki verdi?" diye sordum biraz utandığımı hissederek. Koray eliyle saçlarını düzeltirken gülüyordu. "Valla öpüştükten sonra hemen eve girdiğin için bir tepki veremedi maalesef. Kalsaydın belki verirdi ama eve o kadar hızlı girdin ki orada öylece kala kaldı."

Muhtemelen utandığım için hemen eve girmek istemiştim. Öpüştükten sonra hiç konuşamamamız kötü olmuştu. Bunu o zaman konuşsaydık Barlas belki bu konuyu bir daha hiç açmayacaktı ama şimdi kesin benimle bu konu hakkında konuşacaktı. Tabii eğer öpüştüğümüzü hatırlıyorsa."Sence Barlas dün olanları hatırlıyor mudur Koray?" Gülmeye devam ederken kafasını aşağı yukarı salladı, "Tabii ki hatırlıyordur. Öpüştüğünü hatırlamayacak kadar sarhoş olduğunu düşünmüyorum."

Oflayıp Aysun'a baktığımda moral verir gibi elini sırtıma koydu. "Dur ya hemen sıkıntıya girme, belli olmaz belki de hiçbir şeyi hatırlamıyordur."

"Umarım," dediğim an hoca geldi ve derse başladı. Başım o kadar ağrıyordu ki bugün okul nasıl geçecekti hiç bilmiyordum.Dersin yarısını neredeyse uyuyarak geçirdim. Teneffüs zili çalar çalmaz ayağa kalkıp suratıma su çarpıp kendime gelmek için lavaboya gittim.

Biraz toparladıktan sonra sınıfa doğru yürürken koridorun başında Barlas'ı görünce olduğum yerde donup kaldım. Ne yapacaktım şimdi? Buradaydı ve beni görecekti. Belki sınıfıma bile gelebilirdi.O, arkadaşlarıyla konuşurken ben sınıfa girmek yerine hemen bizim katta bulunan kütüphaneye daldım. Bugün ondan kaçabildiğim kadar kaçacaktım. Kütüphanenin cam kapısından onu kontrol ederken arkamdan gelip omzuma dokunan elle irkildim. Bu Ateş'ti. "Affedersin, korkuttum galiba?"

"Evet, ama önemli değil," deyip gülümsedim, "Ne yapıyorsun burada?" Soruya bak bir insan kütüphanede ne yapabilirdi ki? "Edebiyat ödevi için bir kitap arıyordum, o yüzden geldim ama iki saattir bir kitabı bulamadım," dedi. Cam kapıdan Barlas'ı kontrol edip hâlâ yerinde durduğundan emin olduktan sonra tekrar Ateş'e baktım, "Kütüphane görevlisine sorsaydın ya, o bulurdu."

"Soracaktım ama bugün burada değilmiş. İş başa düştü maalesef." Barlas gidene kadar kütüphanede kalmam için bir sebep bulmuştum işte. "İstersen kitabı bulmanda sana yardım edebilirim."

"Ciddi misin? Valla bu çok iyi olur," deyip gülümsedi. "Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun Kiralık Konak romanını arıyorum."

"Tamam, bakalım neredeymiş şu kitap." Birçok raf olduğu için kolay kolay bulamayacak gibi duruyorduk. İkimiz de uzun bir süre aradıktan sonra sonunda kitabı bulmayı başarmıştım. En üst rafta gördüğüm kitaba bakarak, "İşte burada!" dediğimde bir altmışlık boyumun onu oradan almaya yeterli olmayacağını bildiğim için hemen önüme bir sandalye çekip üzerine çıktım.

Ateş'in, "Bekle, ben alırım," demesini dinlemeden çıktığım sandalyede kitabı almaya çalışırken yetişemediğim için, ayakkabılarımın ucunda yükseldim. Tam almayı başardığımda bir an dengemi kaybettim ama yere düşmeyi beklerken Ateş'in kucağına düştüm. Son anda beni tutmuştu. Bu yardımı için ona teşekkür edecekken gözüm cam kapıdan bize bakan Barlas'a kaydı. Ona bu şekilde görünmek aklımın ucundan bile geçmemişti ama olmuştu bir kere. Umarım yanıma gelmezdi, yoksa ne diyeceğimi bilmiyordum.

Birkaç saniye bakıştıktan sonra gitmek için kafasını başka yöne çevirdi ama bir adım bile atmadan tekrar bana döndü ve buz gibi bakışlarını bahşetti. Bana bakarken düşünüyor gibiydi. Ne düşündüğünü bildiğim için bu olmasın diye dua ediyordum. Benimle konuşmak istiyordu. Bunu bakışlarından anlıyordum. Düşüncesi her neyse bir karara varmış gibi bakışlarını üzerimden çekerek hızla gözden kayboldu. O gider gitmez kafamı Ateş'e çevirdim, "Sağ ol."Ayaklarımı yere indirirken, "Asıl sen sağ ol, sen olmasaydın kitabı aramak için her teneffüsü burada geçirecektim," dedi.

Gülümseyerek, "Arkadaşlar bu günler içindir," deyip elimdeki kitabı ona verdim. "Sonra görüşürüz," diyerek hemen kütüphaneden çıktım. Koşar adım sınıfa girdiğimde sırama geçip çantamı sırtıma taktım. Bu sırada Aysun beni izliyordu, "Ne oluyor Öykü, ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum!"

"Nereye?"Tedirgin olmuş bir halde konuşurken gözüm kapıdaydı. Barlas'ın gelip gelmediğine bakıyordum. "Nereye olacak eve! Sonunda Barlas'a yakalanmayı başardım. Beni gördü. Burada kalamam, eve gitmem lazım. Eğer kalırsam kesinlikle benimle konuşmaya gelecektir. Henüz onunla konuşmaya hazır değilim."

"İyi de müdürden izin aldın mı?" diye sorunca kafamı iki yana salladım, "Hayır, inan bana bunun için bile vaktim yok. Acelem var. Eğer Barlas gelip beni sana sorarsa ona nerede olduğumu bilmediğini söyle!" diyerek uyardıktan sonra hemen çıktım.Eve geldiğimde üzerimi değiştirdikten sonra bir şeyler atıştırdım ve bir ağrı kesici aldım. Başım geçmek bilmiyordu.

Biraz dinlenmek için odama gidip yatağıma uzanarak gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.Kapı zilinin sesiyle uyandığımda telefonumun saatine baktım. Epey uyumuştum. Baş ağrımda geçmişti. Dinlenmek bana iyi gelmişti. Annemin geldiğini düşünerek kapıyı açmak için yatağımdan kalktım. Açmamla küçük çaplı bir şok yaşarken rüya görüyor olmayı umuyordum. Karşımda duran kişi Barlas olamazdı!

Tam kapıyı suratına kapatacakken araya ayağını sokup engelledi. "Giyinmek için beş dakikan var. Beş dakika içinde hazırlanıp hemen yanıma gel. Burada bekliyorum," dedi. O kadar kararlı görünüyordu ki, ne içeri girmesini, ne annemin onu burada görmesini ne de benimle dün gece hakkında konuşmasını göze alamazdım. Dediğini yapacaktım ama önce merakımı gidermeliydim. "Neden?" diye sordum.

Bana bakmadan cevap verdi "Fabrikaya gideceğiz."

"Niye, ne işimiz var orada?"

"Gidince görürsün," dedikten sonra ayağını kapının arasından çekip geri çekildi. Söylese ne olurdu sanki? Niye merakta bırakıyordu ki? İnşallah kötü bir şey için götürmüyordu. Dünkü olayı konuşacak olsa burada konuşurdu. Hem bu konuyu açmadığına göre belli ki hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bu durumda utanmama gerek yoktu artık.Odama gidip hemen üzerimi değiştirdim. Anneme Aysunlara gideceğimi bildiren bir mesaj attım. Ne zaman geleceğim belli değildi, beni merak etsin istemiyordum.

İşim bitince evden çıkıp Barlas'ın yanına doğru yürüdüm. O arabasının kaputuna yaslanmış sigarasını içiyordu. Yanına yaklaşıp bir şey demeden arabaya geçtim. O da arabaya bindi ve hızla sürmeye başladı.Yolda birini aradı. "Cingöz Cemil'i fabrikaya getirin hemen!" diyerek telefonu kapattı. Konuştuğu kişinin çeteden biri olduğu belliydi. "Neden oraya gidiyoruz?" diye sordum bu kez cevap alabilmek umuduyla."Gidince göreceksin!" Bir kere de doğru dürüst cevap verse ölecekti sanki. "Peki, Cingöz Cemil kim?" diye sorunca yola bakan gözlerini bana çevirdi.

"Önemli biri değil"

"Neden onu fabrikaya getirtiyorsun?" Sorularım bitmek bilmezken bakışları sertleşti, "Eğer yapabileceksen şu çeneni biraz kapatsana!"

"Sorularıma doğru düzgün cevap verirsen kapatırım!" Sanki cevaplayamayacağı sorular soruyordum ona. Bu kadar ketum olmak zorunda değildi. Kafamı cama doğru çevirip fabrikaya gidene kadar soru sormadım. Nasıl olsa hiçbirine beni tatmin edecek cevaplar vermeyecekti. Kendimi boşuna yormanın anlamı yoktu.

Fabrikaya girdiğimizde Bade ve Samet kanepede oturuyorlardı Barlas da onların yanına gidip oturdu. Ben öylece ayakta dikilirken hâlâ neden beni buraya getirdiğini düşünüyordum. Bade her zamanki gibi nefret dolu bakışlarını üzerimde gezdirirken, sırtımı duvara dayamış boş bakışlarla ona bakıyordum.Barlas'ın da gözleri benim üzerimdeydi "Otursana." Omzumu silktim, "Gerek yok, ben böyle iyiyim."

Bade gülerek, "Kanepeyi beğenmedi herhalde," deyince gözlerimi devirdim, "Ne alakası var? Gerginim ve oturmak istemiyorum."

"Ayakta mı kalacaksın öyle?" Barlas ayağa kalkıp üzerime doğru yürümeye başlayınca kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet." Önümde durunca kanepeyi işaret etti. Uzatmak istemediğim için oturduğumda yanıma ilişti o da. "Rahat otur, bugün senin için biraz zor geçecek."

"Ne demek bu?" diye sorarken yüzüne bakıyordum. Bunu beni korkutmak için mi söylemişti yoksa ciddi miydi anlayamamıştım. Ciddi bir tavır

takınıp, "Birazdan anlarsın," deyince kesinlikle korkutmak için söylemediğini anladım.

Burada oturmuş öylece bekliyordum. Neyi beklediğimi bile bilmiyor ama içten içe korkuyordum. Birkaç dakika sonra içeri Çetin ve Ali girdi. Aralarında da kısa boylu, esmer bir adam vardı. Onu kollarından tutmuş bize doğru getirirlerken adama bakıyordum. Bu Barlas'ın bahsettiği Cingöz Cemil olmalıydı. Kırklı yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim adam bize doğru yaklaşırken gülüyordu. Çetin ve Ali yanımıza yaklaşıp adamı önümüze doğru itince adam dengesini kaybedip yere düştü ama buna rağmen gülmeye devam etti.

Onu öyle görünce kaldırmak için hemen yerimden kalkıp yanına eğildim, "İyi misiniz?"Kafası yerdeyken yavaşça kaldırdı ve bana baktı. Birkaç saniye öyle durup yüzümü inceledikten sonra Barlas'a döndü, "Bu kız yeni galiba?" Gülmeye devam ederek yine bana baktı, "Öyle olmasa bana yardım etmeye çalışmazdı, değil mi?" Böyle konuştuğuna göre bu adam çetenin sevdiği biri değildi. Olsa zaten Çetin ve Ali onu Barlas'ın önüne atmazdı.

Ben hâlâ eğilmiş adamı kaldırmak için beklerken Barlas sesini yükselterek emir verdi "Kaktüs hemen yanıma gel!" Kafamı ona çevirip baktığımda öfkeli gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Sanırım ona yardım etmemi istemiyordu. Eğildiğim yerden doğrulduğumda dediğini yapıp yanına gittim ve oturdum. Adam hâlâ yerdeyken gülüyordu. Deliydi herhalde. "Çeteye kimleri alıyorsun böyle? Daha kime yardım edip kime etmeyeceğini bile bilmiyor bu kız."

Barlas ona cevap vermeyince bana bakarak devam etti, "Merak ettim, böyle güzel bir kıza neden Kaktüs lakabını taktınız? Hiç olmuş mu şimdi o lakap bu kıza?" Barlas yavaşça ayağa kalkıp onun yanına doğru yürüdü ve eğilip boğazından tutarak onu ayağa kaldırdı. "Bana bak Cingöz, seni buraya muhabbet etmek için getirtmedim, bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum tabii ki, nasıl bilmem? Ben sadece çeteye yeni birini aldığın için biraz şaşkınım. Hele de bu kadar güzel bir kızı alman gerçekten şaşırtıcı. Söylesene, bu kız bu güzellikle başını belaya sokmuyor mu senin?" Barlas sinirden boşta kalan elini yumruk yapıp sıkarken, "Sana ne lan bundan!"

diye bağırdı. Adam Barlas'ın bağırmasına rağmen gülüyordu. "Kaktüs'ün çok güzel Barlas ama maalesef bu çeteye uygun değil, dikkat et de yanlış bir şey yapmasın. Maazallah dikenleri sana batar sonra."

"Ben o dikenlerle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Bence sen kendi derdine yan. Çünkü Kaktüs'ün dikenleri bugün sana batacak!" Sesi sert çıkarken adamın boğazını sıkmaya başlamıştı. "Ulan Cingöz, bu sefer elimde kalacaksın! Haraç vermemek için kendini ölü göstermek nedir ha?" Sen bizi aptal mı sandın? Biz bu numarayı yer miyiz lan?" Barlas onun boğazını sıktığı için adam zor konuşuyordu, "Valla sana helal olsun Barlas, Cingöz lakabını benden daha çok hak ediyorsun."

"Kes sesini!" deyip Bade'ye döndü, "Bade, Kaktüs'ü de al hemen yukarı çık ve hazırlıklara başla!" Bade onu başıyla onaylayıp yerinden kalktı ve beni kolumdan tutarak yukarı doğru sürükledi. Şaşkın halde basamakları çıkarken Bade'ye, "Ne hazırlığı?" diye sordum. "İşkence hazırlığı!" diyerek gülüp kapıyı açtı ve beni içeri soktu.

İçeri girdiğimde kendimi kötü hissetmiştim. Buraya girdiğim gün gelmişti aklıma. Her şey tek tek film şeridi gibi gözümün önünden geçmişti. İçim ürpermişti birden. Sanki aynı şeyleri tekrar yaşayacak gibiydim. İşkenceyi o adama değil de bana yapacaklarmış gibi hissediyordum. Burada olmak istemiyordum. Buna katlanamazdım herhalde. Adamın çığlıklarını dinleyemezdim. Zaten burada olmam kimseye bir fayda getirmezdim. Barlas bu adama yapılan işkenceyi görmem için mi getirmişti beni buraya? Nasıl işkence yaptıklarını biliyordum zaten, izlememe gerek yoktu.

Bade, gerilim sandalyesinin kablolarını kontrol ederken bana döndü. "Orada öylece durmayı bırak da, içerideki odadan masanın üzerindeki siyah kutuyu getir bana."

"Tabii, emredersiniz hanımefendi!" deyip gözlerimi devirdiğimde dediğini yapmak için içerideki odaya girdim. Barlas'tan sonra işkence hak eden biri daha varsa o da şu Bade idi. Acayip sinirlerimi bozuyordu. O, benim bu çetenin bir üyesi değil de kölesi olacağımı düşünüyordu herhalde.Odanın içinde bulunan masaya doğru yürürken yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Çok pis kokuyordu. Kokunun sebebi rutubet diye düşünüp kusacak gibi hissettiğimde burnumu kapattım.

Odanın ortasında kocaman bir masa ve üzerinde birçok kutu vardı. Siyah olanını elime alarak hemen odadan çıkıp elimi indirdim ve derin bir nefes aldım. Bu sırada Bade bana bakıyordu. "Pis kokuya alışkın değilsin galiba?"Merakla ona bakarken, "İçerisi neden böyle kokuyor?" diye sordum. Gülerek yanıma yaklaştığında kutuyu elimden aldı ve kapağını açıp içindekini gösterdi. "İşte bu yüzden..."

Şaşkınlıktan açılan ağzımı elimle örttüm. İşaret parmağım boyunda ölü bir akrep vardı kutuda. İyi de niye? Bununla ne yapacaklardı ki? Şaşkınlıktan zar zor konuşabildiğimde, "Zehirli olanlardan mı bu?" diye sordum.

"Hayır."

"Peki, neden burada? Onunla ne yapacaksınız?"

"Görürsün," deyip kutunun kapağını örttü. . Barlas bunu da aynı kendine benzetmişti doğru dürüst cevap vermiyordu. İçeride böyle birkaç kutu daha vardı. Onların içinde de böyle akrep mi vardı acaba? "Bundan kaç tane daha var?" Kutuyu masaya bırakırken, "Bu seni ilgilendirmez!" dedi. Beni terslemesinden sıkılmıştım artık. Yanına yaklaştığımda sinirle bağırıyordum, "Senin benimle alıp veremediğin nedir Allah aşkına?" Beni umursamadan yerde duran büyük metal kutunun içinden sıcak hava tabancasını çıkarıp onu da akrebin bulunduğu kutunun yanına koydu ve kapıyı açıp seslendi. "Her şey hazır Barlas, gelebilirsiniz."

"Bade bana cevap ver! Senin benimle alıp veremediğin nedir?" Kahverengi gözlerini bana çevirip yavaşça yanıma yaklaştı, "Benim senin gibi biriyle ne alıp veremediğim olabilir ki?"

"Bunu bana mı soruyorsun?" Nefretle bana bakarken, "Çekil şuradan!" deyip beni kenara itti "Seninle uğraşamam!" Bu hareketiyle kan beynime sıçrarken, "Bana bak!" diye bağırdım ama içeri giren Barlas'ı görünce susmak zorunda kaldım.

Elbet bu konu hakkında Barlas'ın olmadığı bir zaman konuşacaktım. Samet ve Ali, Cingöz Cemil'i gerilim sandalyesine oturturlarken Barlas yanıma yaklaştı. "Evet Kaktüs, üçüncü görevin için hazır mısın?" Gözlerimi

adamdan alıp Barlas'a baktım, "Üçüncü görev mi?" Umarım bu görev tahmin ettiğim şey değildi. "Ne yapacağım ki?"

"Cingöz'e işkence yapacaksın." Tam da tahmin ettiğim şeydi işte. Ben ve işkence yapmak... Beni biraz tanıyorsa bunu yapmayacağımı bilmesi gerekiyordu, "Asla!" deyip yanından geçecekken elini karnıma yerleştirip beni durdurdu, "Bu senin görevin. Yapmak zorundasın." Elini iterek bağırmaya başladım. "Zorunda falan değilim! Benden bir insana zarar vermemi nasıl beklersin?

Sana haraç vermiyor diye ben bu adama bana yapılanın aynısını mı yapacağım?"

"Evet yapacaksın!"

"Hayır yapmayacağım! Ben senin gibi acımasız olmayacağım!"

"İşte tam da bu yüzden yapacaksın. Acımasız olmak için. Çeteye gireceksen acımasız olman gerekiyor!" "Beni kendine mi benzetmeye çalışıyorsun Barlas?" "Öyle bir niyetim yok."

"O zaman benden böyle bir şey yapmamı isteme. Çünkü ben senin gibi acımasız bir insan olamam!"

Kolumdan tutup beni gerilim sandalyesini çalıştıran makinenin yanına götürdüğünde, "Olacaksın!" diye bağırdı, "Eğer olmazsan sana öyle görevler veririm ki altından asla kalkamazsın!" Tehdidi gözümü korkutmuştu ama ben bunu yapmak istemiyordum. Barlas'a haraç vermiyor diye bu adama işkence yapamazdım. Ben onlar gibi değildim, olamazdım da. Çeteye girmek istemiştim ama bu yüzden birine zarar vereceğimi hiç düşünmemiştim. Hem de suçsuz birine. Adamın bir suçu, günahı bile yoktu.

Gözlerimden istemsizce yaşlar dökülürken Barlas'ın göğsüne vurdum, "Acımasız olmandan nefret ediyorum!" Beni umursamayıp gözlerini gözlerimden ayırdığında adamın önüne geçti. Cingöz Cemil Barlas'a gülerek bakarken biraz sonra canının yanacağının farkında bile değildi. "Bu Kaktüs senin işini zorlaştırıyor gibi Barlas."

"Kapat çeneni!" deyip sert bakışlarını bana çevirdi. "Çalıştır şunu!" Bakışlarım adama kaymıştı. Benim yüzümden acı çekecekti ve ben onu izleyecektim. Gözlerimden akan yaşlar durmak bilmezken, elimi yavaşça makinenin düğmesine götürdüm ama bunu yapamayacağımı fark ettiğim için kafamı Barlas'a çevirdim.

Bana bakıyordu. Sert bir şekilde gürledi, "Yap şunu!"Sesi beni ürkütürken düğmeye dokundum ve adama en az şiddette olan akımı verdim. Bunun canını yakmayacağını biliyordum çünkü bu kadarıyla sadece uyuşukluk hissetmiştim ben de. Bu yüzden içim biraz da olsa rahattı.Barlas akımı az verdiğimi anlayınca, "Arttır şunu!" diye bağırdı.

Dediğini yapıp el mahkûm akımı biraz daha arttırdığımda adam gözlerini kapatmış bağırıyordu. En fazla beş saniye süren acıdan sonra gözlerini açınca güldü. "Hepsi bu kadar mı Barlas?" Şaşkınca adama bakarken kendi kendime bu adamın normal olup olmadığını düşündüm. Çünkü normal biri şu anda o sandalyeden kalkmak için Barlas'a yalvarıyor olurdu ama bu adamın acıdan zevk almış gibi bir hali vardı. Sanırım gerçekten de deliydi. Barlas'ın gözleri yine benim gözlerimin üzerimdeyken, ne demek istediğini bakışlarından anlayıp akımı arttırdım.

Adam az öncekinden daha fazla acı çekmeye başlayınca dişlerini sıktı. Kim bilir nasıl bir acı hissediyordu. Barlas bana bu kadar akım vermediği için bu hissi bilmiyordum. Devreyi kapattığımda adamın gözleri kapalıydı ama gülüşü yine suratındaydı. "Bu seferki iyiydi." Ben ona acı çektirmemek için burada ağlıyordum ama adam acıdan zevk almış gibi Barlas'ı sinirlendirmeye çalışıyordu. İnsana kafayı yedirtirdi.

Barlas iyice öfkelenip yanıma geldiğinde, beni kenara itip makinenin düğmesini verebileceği en yüksek akıma getirdi. Adam oturduğu yerde deli gibi çırpınırken neredeyse sandalyeyi kıracağını hissettim. Diğerlerine oranla çok uzun süren acısı bittiğinde adam halsiz düşmüştü. Gözleri kapalı, kafası önüne düşmüş öylece dururken haline acımıştım. Barlas'a baktığımda onun gözünde acıma duygusuna dair bir iz göremedim, "Bu kadarı ona yeter, bırak gitsin!"

"Henüz değil," deyip adamın yanına gitti ve gözlerini açması için yanaklarına tokat attı.

Adam tokadın etkisiyle gözlerini yarım açıp gülmeye başlayınca, "Bu sefer beni öldürmeni bekliyordum ama yapmadın," dedi. Barlas'ın gözleri kısılmıştı. "Bu kadar ucuz kurtulmanı istemediğim için seni öldürmedim."Barlas'ın sözü üzerine adam kahkaha atmaya başladığında gözleri tam açılmıştı, "Devamı gelsin o zaman." Barlas adamı onaylayıp Bade'ye içinde akrep olan kutuyu işaret ettikten sonra, "Umarım açsındır Cingöz, senin için çok güzel bir şey getirdim," dedi. Bade kutuyu Barlas'a uzatırken gülüyordu.

Samet ve Ali adamın arkasına geçip kafasını geriye yaslarken ben şok olmuş bir halde onları izliyordum. Barlas gözlerini bana çevirip, "Gel buraya Kaktüs," diye emir verdi. Ne yapacağını biliyordum. Bunu yapamazdım. Ayaklarım yürümeye direnirken kafamı iki yana salladım, "Gelemem!" Dişlerinin arasından konuşuyordu, " Hemen buraya gel!" Bu sefer dediğini yapmayı düşünmüyordum. Öfkeli gözleri üzerimdeyken Bade yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu ve beni Barlas'ın yanına götürdü. İşkenceyi adama mı yapıyorlardı yoksa bana mı anlayamamıştım.

Barlas kutunun içindeki ölü akrebi eline alıp bana uzatınca ellerimi arkama sakladım. "Hayır."

"Al şunu!" Korkudan nefes alışverişlerim sıklaşırken terlediğimi hissediyordum. "Barlas lütfen, ben onu tutamam!"

"Neden?"

"Korkuyorum."

"Canlı akrep kullanmıyoruz biz. Ölmüşleri bulup getiriyoruz. Bu da ölü..." Sesim çıkmayınca derin bir soluk aldı. "Bak Kaktüs, bu çeteye gireceksen hiçbir şeyden korkmaman gerekiyor. Şimdi al şunu," deyince akrebe baktım. Simsiyahtı. Daha önce birçok ölü akrep görmeme rağmen bu gördüklerimin en büyüğüydü. Ölü olduğunu biliyordum ama büyük olduğu için elimi sürmeye korkuyordum. Bu yüzden hırkamın kolunu parmaklarıma kadar çekip onu öyle tutmaya karar verdim.

Kafamı adama çevirdiğimde Samet ve Ali'nin adamın ağzını açtıklarını gördüm. Tahmin ettiğim şeyi yaptıracaklardı. "Barlas bunu yapma!" "Hadi

al şunu," deyince yine ağlamaya başladım. Bu iğrençliğe katlanamıyordum. Parmaklarıma kadar çektiğim hırkamın koluyla akrebe uzanıp avucumu açtım. Barlas, memnun olmuş gibi görünürken, "Aferin sana Kaktüs, şimdi şu akrebi yedir bakalım Cingöz'e," dedi.

Sanki bu çok kolaymış gibi emir vermesine sinirlenmiştim. Ben akrebi tiksintiyle adamın ağzına doğru götürürken adam kafasını sağa sola doğru oynatmaya çalışıyordu ama Samet ve Ali onu çok sert tuttukları için kıpırdayamıyordu. Elimde akreple öylece durmuş belki bunu yapmaktan vazgeçer diye Barlas'a bakıyordum ama pek vazgeçecek gibi görünmüyordu. "Hadi, seni mi bekleyeceğiz, yedir şunu!"Gel de sen yedir demek istiyordum ama aynı şeyi bana da yapar diye korktuğum için kelimeleri yuttum. "Hadi!"

Barlas sinirlenmeye başlayınca gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle silip derin bir nefes aldım. Başka çarem yoktu. Çeteye girmek istiyorsam yapacaktım. Yüzüm buruşmuş bir halde adamın ağzına akrebi bıraktım. Adam ağzını açık tutarken Samet çenesine baskı uygulayıp akrebin kafasını ısırarak koparmasını sağladı. Midem bulanmaya başlamıştı. Bakamayacaktım. Kafamı başka bir tarafa çevirdiğim sırada Samet koparttığı parçayı adama yedirdiği için katır kutur sesler çıkıyordu.

Midem bunu kaldırmayacak dereceye gelince, kusmamak için ağzımı elimle örttüm ve hemen oradan çıkıp aşağı indim.O kadar kötüydüm ki neredeyse kusacaktım. Bir iki defa öğürüp dışarı çıktım ve temiz havayı ciğerlerime doldurmaya başladım. Gözlerimin önünden gitmek bilmeyen o sahne beni ağlatırken sinirimi Barlas'a kusmak istiyordum. Onun yüzünden bu haldeydim. Cingöz'e işkence yapacağım diye asıl işkenceyi bana yapmıştı. Bu kadar kötü olmak zorunda mıydı? Yere oturmuş ağlarken Barlas'ın geldiğini gördüm.

Yanıma gelip elindeki su şişesini bana uzattı, "Al biraz iç, iyi gelir." Bir de beni düşünüyormuş gibi yapmıyor muydu iyice sinir olmuştum. Öfkeyle ayağa kalktığımda şişeyi alıp yere fırlattım, "Bu kadar düşünceli olmak sana yakışmıyor Barlas. Özüne dön!"

"Öfkeni anlıyorum ama biraz sakin ol."

"Sakin mi olayım? Az önce hiçbir günahı olmayan adama senin yüzünden işkence yaptım. Sırf bu çeteye girebilmek için sana benzemeye çalıştım ben!" diye bağırdığımda sinirden ellerimin titrediğini hissediyordum. Berbat haldeydim. Barlas yüzüme halime üzülmüş gibi bakarken aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana bir adım daha yaklaştı. "Boşuna üzülme, ne yaparsan yap sen asla ben olamazsın."

"Ama oldum!" diye bağırdığımda sinirden titreyen parmağımla kendimi işaret ettim. "Ben sen oldum ya! Kötü oldum, acımasız oldum!" Sesini çıkarmıyordu. Karşısında ağlarken ona çok şey haykırmak istiyordum ama ben de susuyordum işte. Bunun tek nedeni babamdan alacağım intikamdı. Yüzümü ellerimle kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladığımda Barlas'ın ellerini omuzlarıma koyduğunu hissettim.

Ellerimi aşağı indirip ona baktığımda hiç beklemediğim bir şey yaptı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Bu anlamsız hareketiyle gözyaşlarım son bulurken kendimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi."Bırak beni."

"Hayır... Kendine gelmediğin sürece bırakmam."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Masum birine işkence yaptırdıktan sonra nasıl hemen kendime gelmemi beklersin?" Sarılmayı bırakıp kendini geri çektiğinde ellerini yanaklarıma koyup başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "O adam zannettiğin gibi masum biri değil. Evet, şu anda bir işletme sahibi ama eskiden çocukları kaçırtıp onları dilendiren bir şerefsizdi."

"Ne?" diyerek şaşkınca suratına baktığımda, "Sen ciddi misin?" diye sordum."Evet," deyince sinirle ellerimi yumruk yapıp sıktım. Ben kimin için üzülmüştüm böyle? O pislik için ağladığıma inanamıyordum. "Neden bunu bana daha önce söylemedin?" diye sorduğumda gülerek dalga geçti "Adamı öldürmenden korktum." Bu sırada adamın çığlıklarını duydum. Muhtemelen sıcak hava tabancasıyla işkence görüyordu ve çok büyük bir acı çekiyordu. Barlas, "Hadi, seni eve bırakayım," deyince kafamı iki yana salladım, "Gerek yok, kendim giderim."

"Olmaz, hadi atla," deyip arabasına doğru yürüdü ve şoför koltuğuna geçip oturdu. Adamın çığlıkları sürerken kafamı kaldırıp üst kata baktım,

"Hepsini hak ettin pislik herif!" Barlas arabayı çalıştırırken bir şeyi merak ettiğim için ona bakıyordum. "Bu Cingöz neden hapishanede değil? Yaptığı büyük bir suç sonuçta..."

"Hapishanedeydi ama cezası bittiği için birkaç ay önce çıktı." O adamın iğrenç yüzü aklıma gelince tiksintiyle yüzümü buruşturdum, "Bence tekrar girmeli. Müebbet hak ediyor."

"Aynı şeyi yapmaya devam ederse girer tabii." Bu adamda pek akıllanacak göz yoktu. "Peki, sence yapar mı?"

"Buna izin vermem ama Cingöz bu sonuçta, ondan her şey beklenir," deyince moralim bozulduğu için eve gidene kadar hiç konuşmadım.Evin önünde durunca kafamı ona çevirip yüzüne baktım. "Bıraktığın için sağ ol."

"Önemli değil," deyince kapıyı açmak için o tarafa döndüm ama "Bir dakika!" deyip beni durdurdu. "Ne oldu?" Arka koltuğa uzanıp aldığı mağaza poşetini bana uzattı, "Al, bu senin," dedi. Şaşkınca poşeti elinden alıp içine baktım. İçinde kırmızı bir trençkot vardı. "Bu ne?"

"Görmüyor musun trençkot." Sinirle gözlerimi devirdim, "Onu görüyorum da ne için?"

"Senin için?" deyince yüzüne baktım. "Benim için mi? İyi de neden?"

"Trençkotunu geri istemiyor muydun sen, al sana trençkot işte." Şaka yapıyor olmalıydı. Ben ondan kendiminkini istemiştim, başka bir tane değil! "Bu benimki değil bir kere, al şunu!" deyip poşeti ona geri uzattığımda almadan yüzüme bakmaya devam etti. "Seninkini almak için oraya geri döndüm ama bulamadım, ben de gidip yeni bir tane aldım Sana borçlu kalmak istemedim."

"Borçlu kaldığın falan yok, al şunu!" deyip tekrar uzattığımda yine almadı, "Alsana ya!" deyip diretince bakışlarını sertleştirdi, "O senin."

"Ama ben bunu istemiyorum." Onun aldığı şeyi kabul edecek değildim."İste ya da isteme ben onu sana aldım."

"Öyle mi, hangi parayla aldın acaba? Topladığın haraçla mı?" diye sorduğumda sinirlendi ama sakin konuştu, "O paraları kullanmadığımızı söylemiştim sana." Gözlerimle trençkotu işaret edip, "O zaman bunu hangi parayla aldın?" diye sordum. "Bu seni ilgilendirmez!" deyince sinirlendiğim için poşeti arka koltuğa geri bırakıp ona baktım. "İstemiyorum. Senin aldığın hiçbir şeyi istemiyorum." Yüzü sinirden gerilirken poşeti alıp elime tutuşturdu. "Al şunu da beni sinirlendirme!"

"İstemiyorum!"

"İstememe gibi bir lüksün yok senin. Alacaksın. Onu üzerinde göreceğim."

"Almayacağım!" diyerek poşeti kucağına bırakarak, arabadan çıkıp eve doğru yürüdüm.Birkaç saniye sonra arkamdan seslendi. Yavaşça arkamı döndüm. Arabanın önünde durmuş elinde tuttuğu çantamı bana gösteriyordu. Bu dün bana verecek olduğu çantaydı. Dün öpüştükten sonra utanıp eve kaçtığım için çantamı ondan alamamıştım.

Gördüğüm manzara dünküyle aynı olunca Barlas'ın dün akşam öpüştüğümüzü hatırladığını anladım. Şimdiye kadar bu konu hakkında bana bir şey dememişti ama her şeyi hatırladığını şu an bakışlarıyla belli ediyordu. Donup kalmış bir halde ona bakarken hafifçe sırıttığını gördüm, "Bunu almayacak mısın?"

Alırsam aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordum ama almazsam da dün öpüştüğümüzü hatırladığım için almadığımı düşüneceğinden endişeleniyordum. İkilemdeydim. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi yapmaktı. Ona doğru yavaşça yürümeye başladığımda, bakışlarını üzerimden ayırmadığını fark ettim. Gözlerine bakmaya utanıyordum ama dün akşamı hatırladığımı düşünmesini istemediğim için zor da olsa bakmaya çalışıyordum. Karşısında durup elimi uzattım, "Ver!"

Gözlerimin içine bakarken bir süre çantamı uzatmadı. Karşısında durduğum her saniye yüzüm utançtan kızarırken kendimi teselli ediyordum 'Sakin ol Öykü. Çantanı alıp hemen gideceksin. Başka bir şey olmayacak. Lütfen sakin ol ve kızarmayı kes!'Saniyeler akıp giderken Barlas elindeki çantayı yavaşça bana doğru uzattı.

Almak için elimi uzatıp sıkıca tuttum. Tutar tutmaz yine aynı şeyi yapıp beni kendine çekince, refleks olarak elimi göğsüne koydum. Hızlanan kalp atışlarını hissettiğimde yüzümü kaldırıp gözlerine baktım. Elini belime koyup beni iyice kendine çekti.Ona yakın olmak nefesimi keserken benim de kalbimin en az onunki kadar hızlı attığını hissettim.

Utanmama rağmen gözlerimi gözlerinden ayırmak istemiyordum. Garip bir his tüm bedenimi sarmıştı sanki. Ruhum berrak bir aydınlıkla dolarken, mideme ilginç şeyler oluyordu. Ağrı gibi değildi bu, başka bir şeydi. Hoşuma giden bir histi. Şu an bir düzine saçmalık yaşıyordum ama neden böyle bir şey olduğunu anlayamıyordum. Bu ben değildim sanki. Ona yakın olmak sebebini bilmediğim bir şekilde vücudumun anlamsız tepkiler vermesine neden olmuştu.

Sanırım dün akşam öpüşmemiz beni kötü etkilemişti.Yüzü yüzüme yakınken göz bebeklerinin kocaman olduğunu gördüm. Şu an tıpkı dün yaşananları yaşıyor gibiydim. Bir yanım beni yine öpecek diye korkuyor, diğer yanımsa aynı şeyleri yaşamak istiyordu. Saçmalıyordum sanırım. İyice kendimi kaybetmiştim. Gözümü kapatıp birkaç saniye öyle durdurtan sonra tekrar açıp Barlas'ın gözlerine baktım. Gözlerini milim bile oynatmadan gözlerime bakıyordu. Bundan rahatsız değildim ama bu şekilde kalmak istemiyordum. Tam ona beni bırakmasını söyleyecekken, dudaklarının dudaklarıma doğru yaklaştığını görmemle vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim.

Beni yine öpecekti. Buna izin veremezdim ama beni dinleyeceğini sanmıyordum. Dün sarhoştu beni bu yüzden öpmüşü, bugün bunu neden yapacaktı bilmiyordum. Sanırım bu seferde ona engel olamayacaktım. Gözlerimi kapatmış beni öpmesini beklerken kulağımda hissettiğim nefesiyle gözlerimi açtım. "Dün akşam tam da burada yaşadığımız şeyi hatırlıyorsun değil mi Kaktüs?"

Utandım, sesimi çıkarmadım. Saçma tepkilerim yüzünden hatırladığımı belli etmiştim. Gözlerine bakmıyordum. Ona neden karşılık verdiğimi sorarsa ne diyeceğimi bilemiyordum. Umarım sormazdı. "Cevap ver." Sesimi çıkaramayınca hafifçe kafamı aşağı yukarı salladım. "O halde aynı şey olsun istemiyorsan hemen o trençkotu al!"Trençkotu almazsam öpmekle mi tehdit ediyordu şimdi bu beni? Şaka gibiydi. "Asla almam!"

Dudaklarını kulağımdan çekip dudaklarıma yönlendirince, "Emin misin?" diye sordu. Almam için uğraşıyordu ama almayacaktım. "Eminim," deyip gözlerine kendimden emin bir ifadeyle baktım.

Aynı ifade onun gözlerinde de vardı. "Peki o zaman, sen bilirsin," diyerek öpmek için dudaklarını dudaklarıma yaklaştırınca dudaklarıma değmesine milim kala kafamı geri çekip onu durdurdum. Beni bir kez daha öpmesine izin veremezdim, "Tamam dur, alacağım!" Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken elini belimden çekti. "Aferin, hadi git al."

Beni bu şekilde tehdit ettiğine inanamıyordum. Sinirle yanından ayrılıp poşeti aldım. "Aldım işte!" dedikten sonra da arkamı dönüp eve yürümeye başladım. Bu şeyi giymeyi asla düşünmüyordum.Arkamdan, "Kaktüs!" diye seslendiğini duyunca durdum.

Artık sabrım taşmıştı, "Ne var ya?" diyerek ona dönünce elinde tuttuğu çantayı gösterdi. Kendime küfrederek almak için adım attığım sırada çantayı bana doğru fırlattı. "Yarın o trençkotu üzerinde görmek istiyorum."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

12.BÖLÜM

"Çetin, gerçekten konuşulabilecek bir çocuk değil. Dün sen gittikten sonra teşekkür etmek için onun yanına gittim ama bir ton azar işittim resmen. Neymiş, babam yaşındaki adamlarla çıkarsam olacağı buymuş. Bütün bunlar aptal olduğum için olmuş. Sinir şey! Ona teşekkür etmeye gidende kabahat zaten!"

Aysun'la kantinde oturmuş kahve içerken söylediklerine hak veriyordum. "Barlas'ın çetesinde olan birinden başka ne bekliyorsun ki? Sanki mükemmel bir insanmış gibi hepsini kendine benzetmiş pis hergele!"

"Valla Çetin bu konuda Barlas'a mı benzemiş, yoksa doğuştan mı böyleymiş orasını bilmem ama bildiğim tek bir şey var o da tam bir gıcık olduğu!"

"Barlas kadar olamaz herhalde! Baksana, bunu bana resmen tehdit zoruyla giydirdi!" Önünde duran kahvesinden bir yudum aldığında, "Suç sen de ama. Neden tehdidine boyun eğiyorsun ki? Giymeseydin de sinir etseydin şunu!" dedi. Barlas'ı tanımıyormuş gibi konuşuyordu. "Giymeseydim ne olacağını biliyorsun Aysun. Beni tekrar öpecekti."

"Blöf yapmış bence..."dediği an gözüm kantin kapısından içeri giren Barlas'a kaydı. Gözleri direkt beni buldu. Üzerimdekini görünce memnun olmuş bir ifadeyle sırıttı. Bu salak şeyi eve gider gitmez çıkaracak ve bir daha hiç giymeyecektim. Hemen yanımızda olan boş masaya oturuyorlardı ki dokuzuncu sınıflardan olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk, kantinden sıra kapmak için koşarken yanlışlıkla Barlas'a çarptı.

Çocuk kime çarptığını görmek için bakınca korkudan gözlerini irileşti. Alt dudağımın kenarını ısırmış onları izliyordum. Barlas, çocuğa dik dik bakarak elini omzuna koydu. "Hayırdır ufaklık, ne bu acele?" Çocuk korkudan titrerken cevap vermek için yutkunup kısık sesle konuştu, "Sı-sıra kapabilmek için koşuyordum abi. Su alacaktım da, kusura bakma seni fark edemedim." Barlas istifini bozmadan çocuğa bakarken, "Hangi sınıftasın

sen?" diye sordu. Çocuk tekrar yutkundu, "9C"Elini çocuğun omzundan çekerek Samet'e baktı. Bakışlarıyla ona bir şeyler söylüyor gibiydi.

Samet onun ne demek istediğini bakışlarından anlayınca kantin sırasına doğru yürüdü. Hiç sıraya girmeden öne geçince, en önde duran çocuk ona sırasını verdi. Belli ki Samet'ten korkmuştu. Bu okuldaki herkes Barlas ve çetesini çok iyi tanıdıkları için onlardan korkuyorlardı. Ben de korkuyordum. Ama çeteden değil. Onların masum insanlara verecekleri zararlardan korkuyordum. Tıpkı şimdi korktuğum gibi.Barlas çocuğa, "Hemen sınıfına gidiyorsun ve beni orada bekliyorsun!" diye emir verdi.

Çocuk korku dolu sesiyle, "Tamam abi!" dedikten sonra hemen kantinden çıktı. Olanlara daha fazla dayanamayıp yerimden kalktım ve Barlas'ın karşısına geçtim. Kantinde olan herkesin gözü bizim üzerimizdeyken kimse yokmuş gibi davranıp ona bağırdım. "Ne yapıyorsun sen?"Sorduğum soruyu umursamadan yanımdan geçecekken kolundan tutup onu durdurdum. "Sana, ne yapıyorsun, dedim?" Kolunu tutan elimi tutup aşağı indirince öfkeyle gözlerini kıstı, "Bu seni ilgilendirmez! İşime karışma!"

"O masum çocuğa bir şey yapacaksan karışırım!" Bakışları bizi izleyen öğrencilerdeyken onların önünde tartışmamak için kolumdan tuttuğu gibi beni kantinden dışarı çıkardı ve sırtımı kantin kapısının yanındaki duvara yasladı, "Kimseye bir şey yaptığım yok!" Kolumu hâlâ tutmaya devam ederken sinirden yüzümü buruşturup öyle konuştum, "Şu an yok ama biraz sonra olacak. O çocuğa bir şey yapacağını biliyorum!"

Sinirlendiğimi anlayınca elini kolumdan çekip yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Ben masumlara zarar vermem." Sinirle güldüm. "Emin misin? Seni polise şikâyet edeceğimi düşündüğünde bana yaptığın neydi o zaman?" Kafasını yere eğip derin bir nefes aldı ve kaldırıp tekrar gözlerime baktı. "Masum olmadığını düşünüyordum."

"Böyle düşünsen bile bana zarar vermek zorunda değildin!"

"Masum olmadığını düşündüğüm birine zarar vermeseydim kimse benden korkmazdı!"

"İnsanların senden korkmalarının sebebi masumlara da zarar verdiğini düşünmeleri... Bu yüzden senden korkuyorlar Barlas."

"İyi işte, ne güzel," dediğinde yanımıza elinde tuttuğu su şişesiyle Samet gelmişti. Onu umursamadan Barlas'la konuşmaya devam ederken şaşkınlıkla, "İnsanların senden korkmaları güzel bir şey mi yani?" diye sordum."Evet," diyerek Samet'in elindeki su şişesini aldı, "Ben bir çete lideriyim, insanların benden korkmaları ve bana saygı duymaları lazım," deyip üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldi. Bu şekilde düşünmesi gerçekten çok saçmaydı. Basamakları çıkarken arkasından, "Senden nefret de ediyor olabilirler ama!" diye bağırdığımda beni duyduğu halde söylediğimi umursamadan çıkmaya devam etti.

Peşinden gitmek için adım attığım sırada Samet önüme geçip beni durdurdu. "Dur Öykü!" Samet beni durdurduğuna göre Barlas o çocuğa kesin bir şey yapacaktı. Şimdi korkmaya başlamıştım işte. "Önümden çekil Samet!"

"Üzgünüm Öykü, ama çekilemem."

"Neden?" diye sorduğumda sorumu cevaplamadan yeşil gözlerini yere eğdi. "Beni durdurmana izin vermeyeceğim Samet!"

"Öykü, Barlas'ı sinirlendirecek bir şey yapma."

"Asıl o beni sinirlendirecek bir şey yapmasın!" deyip şansımı bir kez daha denemeye kalktığımda kolumdan tutup beni yine durdurdu, "Peşinden gitmene izin veremem!"

"Bırak beni!" diyerek kolumu tutan elini itmeye çalıştığımda oradan geçen Ateş bizi görüp sinirle yanımıza geldi "Ne oluyor burada?" Samet hızla kafasını Ateş'e çevirince, "Seni ilgilendirecek bir şey yok!" deyip kolumu daha sıkı tuttu.

Ateş, Samet'e öfkeyle bakarken çetenin geri kalanı ve Aysun, kantinden çıkıp yanımıza gelmişti. Aysun, Samet'in beni tuttuğunu görünce, "Bırak şu kızı!" diye bağırarak beni kurtarmak istedi ama Çetin onu kolundan tutup buna engel oldu, "Sen karışma!"

"Ne demek karışma? Söyle arkadaşına arkadaşımın kolunu hemen bıraksın! Yoksa kötü olur!" Bade hafiften sırıtırken, "Ne olur mesela?" diye sordu. Aysun öfkeyle tam bir şey diyecekken Ateş Samet'in kolumu tutan elini, "Çek şu elini!" diyerek itti. Ateş çok sinirli görünüyordu ve sanırım Samet onu ilk defa böyle gördüğü için biraz şaşkındı. Bütün gözler Ateş'in üzerindeyken onun gözleri Samet'in üzerindeydi. "Bu kıza bir daha dokunmayacaksın Samet! Hatta sadece sen değil, hiç biriniz dokunmayacaksınız!"

"Buna sen mi karar vereceksin?" Bade kollarını göğsünde birleştirmiş Ateş'e doğru yaklaşırken kaşlarını çatmıştı. O neden bu işe karışıyordu bilmiyordum ama o da en az Ateş kadar sinirli görünüyordu. Ateş kafasını Bade'ye çevirdiğinde, "Evet ben karar vereceğim, bir sorun mu var?" diye bağırdı.

Şu an karşısında sevdiği kız vardı ama o bunu umursamadan ona bağırmıştı. Öfkesi ona karşısındakinin kim olduğunu unutturmuş gibiydi. Bade Ateş'in bağırmasını umursamadan ona daha çok yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Sen ne zamandan beri bizim işlerimize karışır oldun?"

"Sizin işleriniz umurumda bile değil! Benim umurumda olan tek şey bu kız!" derken beni işaret ediyordu. Bade'nin gözleri Ateş'in beni işaret etmesiyle kısılırken Ateş bileğimden tutup beni yukarı çıkarmak için merdivenlere sürükledi. Üst kata çıkmak için merdivenlere yaklaştığımızda aşağı inen Barlas'ı görünce durdu. Öfkesi onu görünce daha da artmıştı sanki. Bunu bileğimi sıkan parmaklarından anlamıştım.

Barlas aşağı inerken sakin görünüyordu. Çocuğa ne yapmıştı bilmiyordum ama öfkesini o çocuğun sınıfında bırakıp oradan öyle çıkmıştı herhalde. Gözleri benim üzerimdeyken son basamağı da inip önümüzde durdu ve gözleri bileğimden tutan Ateş'in eline kaydı. Bileğimden tutması onu rahatsız etmiş gibi görünürken gözlerini kaldırıp tekrar bana baktı. "Sınıfına çık Kaktüs."

Ona hayır demek için ağzımı açacağım sırada Ateş benden önce davranıp sinirle konuştu, "Öykü hiçbir yere gitmiyor!" Bana emir vermesi onu sinirlendirmişti sanırım. Barlas hâlâ bana bakarken Ateş'in dediğini umursamamış gibi görünüyordu, "Hadi!" Gitmeyi düşünmüyordum ama

gitmezsem kötü şeyler olacağını hissettiğim için gitmeye karar verdim. Ateş'e bakarak bileğimi tutan parmaklarının üzerine elimi koydum. "Gitsem iyi olacak Ateş."

"Hayır," deyip bileğimi daha sıkı tutunca, gözlerini kısıp Barlas'a öyle baktı. "Dediğini yapmak zorunda değilsin." Elim onun elinin üzerindeyken Barlas gözlerini tekrar Ateş'in elinin üzerinde olan elime indirdi. Birkaç saniye öyle durduktan sonra birden kolumdan tutup beni hızla kendine doğru çekti. Bu hareketi afallamama neden olurken tepki verememiştim.

Ateş, Barlas'ın bu hareketine öfkelenirken, tekrar bileğimden tutmak için bana doğru uzandı ama Barlas buna izin vermemek için beni arkasına alıp, Ateş'in bileğimden tutmasını engelledi. "Sakın aynı şeyi tekrarlama Ateş!""Bırak onu!"

"Canım isterse bırakırım!"

Ateş Barlas'ın bu lafı üzerine sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı, "O senin oyuncağın değil! Ona istediğin her şeyi yaptıramazsın!" Barlas gülüyordu, "Bundan emin misin? Bence yaptırırım." Ateş'i sinirlendirmek için mi böyle söylemişti bilmiyordum ama böyle konuşması Ateş yerine beni sinirlendirmişti. "Hayır, yaptıramazsın!" deyip bileğimi ondan kurtardığımda, önüne geçip Ateş'i arkama aldım ve Barlas'a öfke dolu gözlerle baktım, "Ateş haklı, ben senin oyuncağın değilim!"

Böyle bir şey dediğim için bana öfkelenmesini bekliyordum ama o gayet sakin bir şekilde yüzüme bakıyordu. "Oyuncağım olduğunu söylememiştim zaten."Söylediği şeyle sessizce bir süre birbirimize bakınca, Ateş hızla kolumdan tuttu. "Gidelim Öykü." Saniyeler akıp giderken gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Ateş beni merdivenlere doğru sürüklediğinde, basamakları çıkarken bile hâlâ Barlas'a bakıyordum. Ateş'in dediğini yaptığım için öfkeli görünüyordu. Umursamadım. Her zaman onun dediğini yapacak değildim. Hem zaten Ateş'i dinlediğim için yapmamıştım ben bunu, kendim istediğim için yapmıştım. Barlas'a gıcıklık olsun diye yapmıştım. Onu dinlemediğimi görsün ve bana bir daha emir vermeye kalkmasın diye yapmıştım.Ateş'le birlikte sınıfıma çıktığımda sırama geçip oturdum.

O da Aysun'un sırasına geçip oturunca beni tekrar uyarma gereği hissetti. "Öykü, neden çeteye girmek istiyorsun bilmiyorum ama bundan vazgeçmeni istiyorum." Önümüzde oturan Koray arkasını dönmüş ne konuştuğumuzu dinlerken onu umursamadan Ateş'e baktım, "Lütfen şu an bu konuyu konuşmayalım. İnan bana hiç sırası değil."

"Ama Öykü..." deyince sözünü yarıda kestim. "Lütfen!" Bakışlarımdan konuşmak istemediğimi anlayınca, "Peki, tamam, Sonra görüşürüz," diyerek yanımdan kalkıp sınıftan çıktı. O gittikten sonra Koray merakla yüzüme bakmaya başladı. "Bir şey mi oldu Öykü?" Kafamı aşağı yukarı oynattım, "Evet oldu."

"Ne oldu?"Bunu anlatmakla uğraşamayacağım için, "Boş ver," dediğimde gözüm sınıf kapısından içeri giren Aysun'a kaydı. Hızlı adımlarla yanıma yaklaşıp sırasına oturduğunda, "Bu Çetin çıldırtacak beni!" dedi. Koray bu sefer merakla ona bakıyordu, "Sana ne oldu?"

"Bana bir şey olduğu yok ama o Çetin hödüğüne bir şeyler olduğu kesin! Kendini ne zannediyor o ya? Bana nasıl emir verebilir?" Sinirle gözlerimi devirdiğimde arkama yaslandım. "Tam Barlas'ın arkadaşından beklenecek bir hareket. Sana zorla bir şey yaptırmadığına dua et."

"Onu da yapacak olursa kafasına sırayı geçiririm herhalde!" deyince Koray "Hı hı, eminim yaparsın," deyip güldü. Aysun dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak, "Önüne dön Koray!" diye bağırdı. Elinde sinirle döndürdüğü kaleme bakarken sessizdim. "Sen iyi misin?"

"Değilim. Barlas bana her dediğini yaptırmaya çalışırken nasıl iyi olabilirim ki?"

"Boş ver takma, nasıl olsa bu defa dediğini yapmadın," dediğinde dirseğimi sıraya elimi de çeneme yasladım. "Evet, yapmadım ve bu yüzden Barlas'ın bana bu defa ne yapacağını gerçekten merak ediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun ki? Belki bir şey yapmaz."

"Bilmem farkında mısın ama burada Barlas'tan bahsediyoruz. Kantinde ona çarpan çocuğa bile bir şey yaptı. Bana da yapacağı kesin."

"Cidden ya, ne yaptı acaba o çocuğa?"

"Bilmiyorum ama merak ediyorum, bir dahaki teneffüs gidip çocuğa bakacağım," dediğimde hocanın sınıfa girdiğini gördüm. Susup dersin kitabını açtıktan birkaç dakika sonra sınıf kapısının tıklatıldığını duydum. Herkesin kafası kapıya dönerken hoca, "Gir," diye seslendi. Yavaşça açılan kapıda Barlas'a çarpan çocuk göründü.

Boynunda nöbetçi öğrenci kartı vardı. İyi de bu okulda dokuzuncu sınıflar nöbetçi olmuyordu ki. "Dersinizi böldüğüm için özür dilerim hocam. Öykü Günay'ı müdür bey çağırıyor." Müdür neden beni çağırıyordu ki? Bilmeden bir şey mi yapmıştım acaba? Kimya hocamız gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Öykü, duymadın mı kızım? Müdür bey seni çağırıyormuş."

Nedense bir korku bütün bedenimi ele geçirmişti. Bu pek hayra alamet değildi. Umarım kötü bir şey yoktur diye düşünüp ayağa kalktığımda, "Gidiyorum hocam," deyip çocuğun yanına doğru yürüdüm ve sınıftan çıkıp kapıyı kapattım. Gözlerim çocuğun üzerindeyken, "Sen iyi misin?" diye sordum. Sanki saçma bir soru sormuşum gibi yüzüme anlamsızca baktı, "Evet abla iyiyim de, neden sordun ki bunu?"

"Barlas'ın sana bir şey yaptığını düşündüm de..."

"Yanlış düşünmüşsün," deyip yüzünü yere eğdiğinde tek kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Şüpheye düşmüştüm. Yalan söylüyor gibiydi. "Sen eminsin değil mi bir şey yapmadığından?"

"Evet, abla eminim." Yüzü hâlâ yerdeyken ona bir soru daha sordum. "Peki, sana ne dedi? Yani ne konuştunuz onunla?" Yüzünü kaldırıp gözlerime baktığında, "Bunu sana söyleyemem," dedi. Çocuğu zorlamanın âlemi yoktu. Ne yaparsam yapayım söylemeyecek gibiydi. Bunu Barlas'a sormalıydım. Bana gereken cevabı o vermeliydi. "Peki, tamam söyleme bakalım," dediğimde çocukla beraber yürümeye başladım. "Artık dokuzuncu sınıflar da nöbetçi oluyor galiba?" Merdivenlerden inerken yine suratıma anlamsızca baktı, "Yo olmuyorlar."

"Ne demek olmuyorlar? Sen nasıl oldun o zaman?"Suratı düşerken kafasını önüne çevirdi ve bize doğru gelen Çetin ve Ali'ye baktı. Şaşırmıştım. Ders

saatinde burada ne yapıyorlardı bunlar? "Sizin burada ne işiniz var? Şu an derste olmanız gerekmiyor mu?" diye sordum. Hiçbir şey söylemeden hızla yanıma geldiklerine bir kolumdan Çetin, diğer kolumdan Ali tuttu ve beni merdivenlerden aşağı indirdiler. Şaşkın halde, "Ne oluyor ya?" diye bağırdığımda Çetin kimsenin beni duymaması için eliyle ağzımı kapattı. "Bağırmayı kes! Barlas'a götürüyoruz seni."

Ağzım kapalı olduğu için dediklerim anlaşılmayınca Çetin elini ağzımdan çekmeden önce beni uyardı."Ağzını açacağım ama bağırmayacaksın tamam mı?"Gözlerimle onu onaylayınca elini ağzımdan çekti. "Müdür beni çağırıyor, onun yanına gitmem lazım." Söylediğim şeyi umursamadan, nöbetçilerin görmemesi için beni okulun arka kapısından çıkardıklarında Çetin sırıtmaya başladı. "Müdürün seni çağırdığı falan yok. Seni çağıran Barlas'tı." Beni bırakmaları için çırpınmaya başladım. "Sen ne diyorsun ya, Barlas bunu nasıl yapar?"

"Bilmem, bunu ona sor," derken beni onun arabasına doğru götürdüler. Pis hergele, yine yapmıştı yapacağını! Bu cesareti nereden alıyordu bilmiyordum ama yaptığı şey yüzünden hepimiz disiplinlik olabilirdik. Gerçi bunun Barlas'ın umurunda olacağını sanmıyordum. O zaten okulu pek umursamadığı için bunu da umursamazdı.Çetin arabanın kapısını açınca Ali zorla beni içeri oturttu. Barlas da içerideydi, yüzündeki memnun ifadeyle bana bakarken ben de öfkeyle ona baktım. "Beni hemen bırak yoksa bağırırım!"

Barlas gözlerini Çetin'e çevirdiğinde söylediğim şeyi umursamamış gibi görünüyordu. "Sizi kimse görmedi değil mi?" Çetin yanımda dururken kafasını eğmiş Barlas'a bakıyordu. "Hayır görmedi."

"Güzel... Siz sınıfa çıkın artık," deyince Çetin, "Tamam," deyip kapımı kapattı. Barlas'ın gözleri tekrar bana kayınca dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Kaktüs, umarım seni okuldan kaçırıyorum diye bana kızmazsın."

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Bilmem. Can sıkıntısı diyelim," dediğinde sinirle güldüm. Bunun bir sebebi olduğunu biliyordum. "Söyle şunu!" Emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdığında, "Dediğimi yapmadığın için," dedi. Tabii ya, başka neden

olabilirdi ki? Onu dinlemeyip Ateş'in peşinden gittiğim için yapıyordu bunu. "Ben senin her dediğini yapmak zorunda değilim!"

"Zorundasın!"

"Değilim!" Kaşlarını çatıp kafasını bana çevirdi. "Bana bak Kaktüs, kafamı bozma yoksa fena olur!"

"Daha ne olur ki? Beni kaçırdın ya! Sana çarpan çocukla bir olup beni kaçırdın!"

"İyi ya işte, sayemde sıkıcı derslerden kurtuldun, fena mı?" Dalga geçtiği için yüzüne sinirli sinirli bakıyordum. "O çocuğu bu işe nasıl alet ettin sen?" Kafasını tekrar yola çevirdi. "Bu seni ilgilendirmez! Emniyet kemerini tak!"

"Takmıyorum!"

"İnat etme, tak şunu!"

"Asla!"

"Peki, sen bilirsin," deyip arabayı çok hızlı kullanmaya başladı. Bunu emniyet kemerini bana taktırtmak için yapıyordu ama boşuna uğraşıyordu. Kararlıydım, takmayacaktım."Hâlâ takmamakta kararlı mısın?"

"Evet," dediğimde güldü, "Lafımı ne zaman ikiletmeyeceğini merak ediyorum doğrusu." Yüzümü yola çevirdiğimde, "Çok merak ediyorsan söyleyeyim, sen sorularıma doğru düzgün cevap verdiğinde!" dedim. Arabayı hızlı kullanması beni biraz korkutuyordu ama korkumu ona belli etmemeye çalışıyordum. "Soruna doğru düzgün cevap verdiğimde kemerini takacak mısın?" Akıllanmaya başlıyordu işte, "Düşüneceğim," dediğimde yine gülüp arabayı biraz yavaşlattı. "Ufaklığın sınıfına çıktığımda ona suyunu verip bundan sonra küçük işlerimde bana yardımcı olacağını söyledim kendisine."

"O ne dedi peki?"

"Kabul etti." Tabii ki kabul edecekti, korkmuştu sonuçta. "O çocuğu kullanacaksın yani?"

"Evet, biraz öyle olacak," derken dikiz aynasından arkasını kontrol ediyordu. Çetedekiler ona yetmiyormuş gibi masum bir çocuğu kullanacak olması sinirlerimi bozmuştu. "İstersen çocuğu çeteye de al Barlas!" Sesi az önceye oranla sert çıkarken, "Canım isterse alırım," dedi.

Sırf çocuk ona yanlışlıkla çarptı diye onu kullanacak olması çok saçmaydı. Bu kadar kötü olmak zorunda değildi. "Şu kemerini tak artık!"Arabayı bilmediğim bir yola sokarken beni nereye götürdüğünü merak ediyordum. Bu sefer bana ne yapacaktı acaba? Dediğini yapıp emniyet kemerimi takarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Yine cevap vermedi. Beni sinirlendirmeye çalıştığı kesindi. Ona sertçe bakıp bağırarak, "Sana diyorum! Nereye götürüyorsun beni?" diye sorduğumda sert bakışları bana kaydı. "Şu soruyu bir daha sorarsan eğer seni arabadan aşağı atarım!"

"İyi olur, belki ölürüm de senden kurtulurum!" dediğimde arabayı tekrar hızlı kullanmaya başladı ve gözlerini yine dikiz aynasına kaldırdı. Neden sürekli arkasını kontrol ettiğini anlayamadığım için merakla, "Bir sorun mu var?" diye sordum. Birkaç saniye sessiz kalıp tekrar tekrar dikiz aynasına baktıktan sonra, "Evet, peşimizde bir araç var. Takip ediliyoruz," dedi. Şaşkındım. Bizi kim niye takip edecekti ki? Kafamı çevirip arkaya baktım. Audi Q7 marka siyah bir araba tam arkamızdan geliyordu. İçinde otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim iki adam vardı. Onları daha önce hiç görmediğim için bizi takip ettiklerini düşünmüyordum. Barlas bunu nereden çıkarıyordu anlamamıştım "Sen bu adamları tanıyor musun?"

"Hayır."

"Bizi takip ettiklerini nereden çıkarıyorsun o zaman? Her peşimizden gelen bizi mi takip etmiş oluyor?" Sert sert bana baktığında, "Okuldan beri peşimizdeler!" dedi "Ne?" deyip şaşkınlık içinde tekrar arkama baktığımda, "Kim ki bu adamlar? Neden peşimizdeler?" diye sordum."Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?" deyip öfkeyle ona baktım, "Bunu sen bilmeyeceksin de ben mi bileceğim? Belli ki bu adamlar senin haraç aldığın

kişilerden birinin adamları. Senin peşindeler, istedikleri sensin. Senin yüzünden benim de başım belaya girecek şimdi!"

"Sakin ol biraz, anlarız şimdi kim olduklarını," diyerek arabayı sağa çekip durdurdu. Biz durduğumuzda Audi de durmuştu. Barlas arabadan çıktığında, diğer şoför de çıkıp ona doğru yürüdü. "Hayırdır kimsiniz siz? Neden peşimizdesiniz?" Barlas'ın sinirle sorduğu soruya adam sakince cevap verdi. "Biz Yaver Bey'in adamlarıyız. Onun emri üzerine Öykü ve Aysun Hanım'ı alıp ona götürmeye geldik. Öykü Hanım'a söyleyin bizimle gelmesi gerekiyor."

Ağzım açık adamın söylediklerini dinlerken omurgamdan aşağı doğru inen bir ürperti hissettim. O pislik adam neden bizi istiyordu ki? Yediği dayak ona yetmemişti galiba. Olanlardan sonra hangi cesaret bizi yanına çağırabilirdi? Gideceğimizi düşünmüyordu herhalde? Barlas adamın söylediklerinden sonra kafasını çevirip bana baktı ve karşısındaki adama beni işaret etti. "O babalık bu kızı mı istiyor?"

Adam bana bakıp kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet." Barlas sinirle gülerek kafasını adama doğru döndüğünde, ona biraz daha yaklaştı. "Söyle o babalığa yiyorsa kızları kendi gelip alsın! Yemiyorsa da otursun yerinde yoksa o gözünü çıkarır kızı yaşındaki kızlara bakmasın diye bir tarafına sokarım!" Adam duyduğu şeyle sinirlenmişti. "Yaver Bey hakkında nasıl böyle konuşabiliyorsun sen? Kafamı bozma da şu kızı bize ver sonra da defol git yoluna!"

"Vermek mi?" deyip adamın yakasından tuttuğunda öfkesinden sesi gür çıkıyordu, "Benim olanı kimseye vermemek gibi bir prensibim var. Bu yüzden bu kızı benden asla alamazsınız. Sıkar!" dedi.

Benim olanı, demesi biraz garibime gitse de bunu adamı caydırmak için söylediğini biliyordum.Adam, Barlas yakasından tutunca daha da öfkelenip yumruk yaptığı elini havaya kaldırdı. Barlas adamın elini havada kapıp, yüzüne kafa atınca adam aldığı darbeyle yere düştü. Gözlerim kocaman olmuş onları izlerken Barlas arabadan çıkan diğer adamın da suratına bir yumruk geçirip hemen yanıma geldi ve yerine oturup gaza bastı. Bizi oradan hızla uzaklaştırırken ona bakıyordum. Şu an o kadar korkuyordum ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Kafam karmakarışıktı. Aysun'un çıktığı

adam bizi istiyordu ve ben ne yapacağımı bilemediğim için çok korkuyordum. Bu adamlar şu an benim peşimdeydi ama Aysun'un peşine de takılacaklardı. "Bu adamlar Aysun'u almak için okula geri dönebilirler, onlardan önce gidip Aysun'u almamız gerekiyor!"

Gözleri dikiz aynasındayken, "Oraya geri dönemeyiz. Şu an senin peşindeler!" dedi. Arka cama baktığımda hâlâ peşimizden geldiklerini gördüm. "Aysun'a haber vermeliyiz!"Ben arka camdan adamları kontrol ederken o, Çetin'i aramış onunla konuşuyordu. "Çetin, Aysun'un birlikte olduğu babalığın adamları peşimizde, kızları istiyorlar. Aysun'un yanına git ve onu yalnız bırakma. Bu adamlar ben onları atlattığımda Aysun'u almaya geleceklerdir. O kız sana emanet," dedi.

Çetin de bir şeyler diyordu ama duyamıyordum. "Gerek yok ben onları atlatırım. Sen Aysun'a göz kulak ol," dedikten sonra telefonu kapatıp deri montunun cebine koydu.Bize daha önce de yardım etmiş olmalarına rağmen şu an neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Henüz çeteye girmemiştim ama Barlas sanki çetedeymişim gibi koruyordu beni. Kötü biri olduğunu biliyordum ama böyle şeyler yapınca kafam karışıyordu. Sanki onu yanlış tanımışım gibi geliyordu. Hafiften çiseleyen yağmur damlacıkları cama değerken Barlas'a baktım.

Kaşları çatıktı ve oldukça gergin görünüyordu. "Barlas, ben çok korkuyorum!" dedim. Gözlerini bir an bana çevirdi. Gözlerimdeki korku onu üzmüş gibiydi. Onun yanındayken nedense kendimi güvende hissediyordum ama bu içimdeki korkuyu bastırmaya yetmiyordu. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, onu ilk defa böyle bakarken görüyordum. İçimdeydi sanki. Hissettiklerimi hissediyor, korkularımı yerle bir etmeye çalışıyordu. Elini elimin üzerine koydu. Bana güven vermeye çalışıyor gibiydi. "Korkma, seni kimsenin yanımdan almasına izin vermem!"

Gözlerim buğulanırken, gözyaşımın akmaması için kendimi zor tutuyordum. "Biliyorum."Yüzünde hafif bir tebessüm belirdiği an, arkadan bize çarpan arabayla dudakları düz bir çizgi halini aldı. Onları atlatmak için arabayı sürebileceği en hızlı şekilde sürmeye başladığında, adam da ona yetişebilmek için hızlı sürüyordu. İki araba da sağ şeritte giderken, Barlas

hızını kesmeden onları atlatmak için direksiyonu sağ tarafta kalan bir yola kırınca, orman yoluna girdik.

Adam Barlas'ın bu yola gireceğini tahmin etmediği için hızını azaltamamış, peşimizden gelememişti. Onların ana yoldan devam ettiğini görünce Barlas'a bakıp sevinçle, "Sanırım atlattık onları!" dedim."Evet, atlattık!" dediğinde hızlanan yağmura baktım. Bu yağmurda orman yoluna girmemiz peki iyi olmamıştı. Topraklı yol, yağmur yüzünden çamurlaştığı için yavaş yavaş ilerliyorduk. Adamlar geri dönüp de bizi bulmasın diye saçma sapan yollara girmiştik. Yarım saat kadar aynı yönde devam ettik, yollar iyice kötüleşmeye başlamıştı.

Tekerler çamura batıyordu artık. Araba ilerleyemez hale gelince, Barlas öfkeyle direksiyona yumruğunu geçirip gürledi, "Bir bu eksikti, yolda kaldık!" Bu hiç iyi olmamıştı işte. Yağmur çok şiddetli yağıyordu ve hava neredeyse kararmak üzereydi. Neyse ki annem bugün nöbetçiydi, yoksa bu saate kadar nerede olduğuma dair bir ton soru sorardı."Ne yapacağız şimdi?" Barlas soruma cevap vermeden kapısını açıp arabadan dışarı çıkıp tekerlere baktı. Sanırım yapılabilecek bir şey yoktu. Dudaklarını sinirle büzdüğünü görünce, yağan yağmura aldırmadan ben de arabadan çıktım. Çamura saplanmıştık, kurtaramayız diye düşünüyordum ama yine de bir şeyler yapmak istiyordum. "Barlas, istersen arabayı arkadan itebilirim."

"Bu bir işe yaramaz," deyince, "Peki ne yapacağız şimdi?" diye sordum. Biraz düşündükten sonra cebinden telefonunu çıkarttı, "Çetin'i arayıp yardım getirmesini söyleyeceğim." Ayakkabılarımız çamur içerisindeydi ve ıslandığım için de üşümeye başlamıştım. Barlas telefonun ekranına bakıp, "Kahretsin çekmiyor!" deyince hemen benimkinin çekip çekmediğine baktım. Ne yazık ki çekmiyordu. İşte şimdi bitmiştik. Hava kararıyordu ve orman yolunda öylece kalakalmıştık. Yapacak bir şey de yoktu. Gözlerimi Barlas'a çevirdiğimde onun geçtiğimiz yola baktığını gördüm, "Aklında ne var?" Kafasını bana döndürüp yanıma yaklaştı. "Bir fikrim var ama yapabilir misin bilmiyorum."

"Neymiş o?"

"Gelirken bir kulübe görmüştüm, eğer yürüyebilirsen oraya gidebiliriz. Belki biri vardır da bize yardım eder." İyi fikirdi ama bu yağmurda oraya

yürüyemezdim. "Gideriz ama önce şu yağmurun geçmesini bekleyelim."

"Vaktimiz yok, hava kararıyor hemen gitmemiz lazım!" Haklıydı. Zaten yürürken zaman harcayacaktık. Burada yağmurun geçmesini beklersek hava iyice kararacaktı ve önümüzü zor göreceğimiz için ormanda kaybolacaktık, "Peki, tamam gidelim o zaman." Geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladığımızda, üşüdüğüm için titriyordum. Bir süre o şekilde ilerledikten sonra sırılsıklam olmuş vaziyette homurdandım. Hem aç hem de yorgun olduğum için artık yürümeye mecalim kalmamıştı. Yağmur geçmişti ama hava karardığı için önümüzü telefonlarımızın ışığıyla görmeye çalışıyorduk.

Ormanda olduğumuzdan dolayı garip garip sesler duyduğum için biraz ürktüğümü hissetmiştim ama bunu Barlas'a çaktırmamaya çalışıyordum. Bu halde bir de dalga geçmesiyle uğraşamazdım. Yürümekten ve üşümekten hissetmediğim bacaklarım beni taşıyamayacak hale gelince yanımda Barlas'a tutundum. "Ben daha fazla yürüyemeyeceğim artık!"

"Biraz daha dayan, geldik sayılır," deyince kafamı iki yana salladım. "Dayanamam, ayaklarım beni taşıyamıyor artık!" Oflayarak durduğunda beni hızla kucağına aldı. "Beni taşı diyorsun yani?" Bu hareketine şaşırırken, "Hayır öyle bir şey demiyorum!" dedim. "Eminim hoşuna gitmiştir ama."

"Evet, biraz," deyince gülümseyerek yürümeye devam etti. Yaklaşık beş dakika kadar daha yürüdükten sonra, kulübeyi görünce bir oh çektim. "Hele şükür geldik!" Barlas bana bakıyordu, "Ne o, çok yoruldun galiba?"

"Evet, yoruldum," dediğimde kaşlarından birini kaldırıp bana garip garip baktı."Ne? Taşınan insan yorulmaz diye bir şey mi var?" diye sorunca bir şey demeden güldü. Kulübeye iyice yaklaşınca beni yere indirdi. Kapıyı çalarken, içeride birinin olması için dua ettim. Eğer yoksa bu kadar yolu nasıl geri dönecektik hiç bilmiyordum. Birkaç saniye bekleyip kimsenin açmadığını görünce tekrar çaldım. Yine kimse açmayınca bu sefer daha sert çaldım. Açan yoktu.

Umutlarım tükenince kafamı arkama çevirip Barlas'a baktım. "Burada kimse yok!"Kafasını kaşıyıp ne yapacağını düşünürken bir süre yerinde

bekledi. Daha sonra yaklaşıp kapının kilitli olup olmadığına baktı. Kilitli olduğunu görünce geriye doğru çekilip kapıyı omzuyla iterek açmaya çalıştı. Onu durdurmaya çalıştım, "Ne yapıyorsun sen?" İlk denemesinde başarısız olunca yüzüme baktı. "Görmüyor musun, kapıyı açmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"İçeri girmemiz gerekiyor."

"Saçmalama, bu yaptığın haneye tecavüz! İzinsiz giremeyiz!" dediğimde anlamsızca yüzüme baktı. "Kızım görmüyor musun kimse yok, kimden izin alacağız? Burada yaşayan hayvanlardan mı?" Haklıydı galiba ama yine de başkasının kulübesine bu şekilde giremezdik. "Başımız belaya girerse görürsün!"

"Bir şey olmaz," deyip kapıyı tekrar omzuyla itti ve bu kez açmayı başardı.

Kafasını içeri uzatıp kontrol etti. "Girebiliriz." Girip girmemek arasında tereddütteydim ama çok yorgun olduğum için biraz dinlenmek ve ısınmak istiyordum.Çamurlu ayakkabılarımı kapının önünde çıkardıktan sonra içeri girip telefonumun ışığıyla etrafı incelemeye başladım. Tek odalı küçük bir kulübeydi. Yerdeki tahtaların yeni olduğunu görünce kulübenin yakın bir zamanda inşa edildiğini düşündüm. Kapının hemen yanında tek kişilik bir yatak ve üzerinde battaniye vardı. Isınmak için tam ortaya koyulmuş sobanın etrafını yakılacak odunlar çevrelerken, mutfak olarak kullanmak için kulübenin sağ tarafına küçük bir dolap ve tezgâh yapılmıştı.

İçerisi çok şirin görünmese de yaşanacak bir yer gibiydi. Dikkatimi köşede duran, büyük sandığın üzerindeki gaz lambası çekti. "Barlas, bunu yakabilirsin değil mi?" Hiçbir şey demeden kapıyı kapattı ve lambayı aldı, cebinden çıkardığı çakmakla yakıp duvara asınca ortalık aydınlandı. O, odunları sobanın içine yerleştirirken ben ıslak kıyafetlerimle köşede durmuş öylece onu izliyordum.

Kısa süre sonra yanan sobaya yaklaşıp ısınmaya çalıştım. Kıyafetlerim ıslak olduğu için çok üşüyordum ve nasıl kuruyacağımı bilmiyordum. Barlas da benim gibi sobanın yanında ısınmaya çalışırken kafasını köşede duran

büyük sandığa çevirdi. Sanırım içinde ne olduğunu merak etmişti. Yanına gidip kapağını açtığında içinden erkek kıyafetleri çıkardığını gördüm. Çoğu av kıyafetleriydi ama günlük birkaç şey de vardı. Belli ki buranın sahibi avcılıkla uğraşan biriydi.

Barlas üzerindeki deri montu ve gömleğini çıkarınca hayranlıkla vücuduna baktım. Göğüs kasları belirgin, sol omzundan başlayıp göğsünün altına kadar inen ejderha dövmesi de ilgi çekiciydi. Neden onunki de diğerleri gibi kolunda değildi acaba? Baktığımı anlamasın diye bakışlarımı üzerinden çekip arkama döndüğümde, "Ne yapıyorsun sen ya? Neden önümde soyunuyorsun?" diye bağırdım.

Kızdı. "Nerede soyunayım, burada başka bir oda mı var?"

"Soyunma! Soyunmak zorunda mısın?"

"Üzerime kuru bir şeyler giymem gerekiyor. Senin de öyle. Eğer hasta olmak istemiyorsan şuradan bir şeyler seç ve giy."

"Yok artık!" dediğimde giyinmiş olduğunu düşünüp ona doğru döndüm, "Başkasının kıyafetini mi giyeceğim?"

"Hasta olmak istemiyorsan evet, giyeceksin," deyip sandıktan benim için bir şeyler seçmeye başladı. Kuru bir şeyler giyip ısınmam gerektiği için Barlas'ın dediğini yapacaktım. Sandıktan çıkardığı gri kazağı, "Al şunu giy," diyerek üzerime atınca kazağı tutup kokladığımda kötü koku almadığım için giymeye karar verdim.

Barlas bana bakarken gözlerimi ona dikip, "Arkanı dön!" diye uyardım.Dediğimi yapıp arkasını döndüğünde trençkotumu üzerimden çıkardım. Gömleğim ve eteğim trençkotum sayesinde fazla ıslanmış olmasa da yine de üşüteceğim kadar ıslaktı. Çabucak onları çıkarıp adamın kazağını üzerime geçirdim. Kazağın boyu dizimin biraz yukarısında bittiği için adamın Barlas boylarında olduğunu tahmin ettim. Eteğimin altına giydiğim külotlu çorabımı çıkarma gereği duymuyordum çünkü hem altıma giyecek bir şeyim yoktu hem de çok ıslak olmadığı için hemen kuruyacağını düşünüyordum. Hem zaten onu çıkarıp da Barlas'a çıplak bacaklarımı sergilemek gibi aptalca bir şey yapmazdım.

İşim bitince ıslak kıyafetleri kuruması için sobanın tellerine astım. Barlas dönmüş beni incelerken, "Yakışmış," diyerek dalga geçti ama bir şey demeden onun da kıyafetlerini alıp sobanın teline astım. Beni sinir edemeyecekti.Bakışları üzerimdeyken rahatsız olduğum için külotlu çorabımı çıkarmadığıma şükrettim. Biraz da utanıyordum. Utandığımı anlamaması için, "Kıyafetlerimiz kuruduktan sonra gideriz değil mi?" diye sordum. "Saçmalama, bugün buradayız," deyince şaşkınca baktım. "Neden?"

"Karanlıkta ormanda yürümek istemezsin herhalde. Sabah olmasını beklememiz gerekiyor."

"Sabah kulübenin sahibi buraya gelirse bizi görebilir ama."

"Eminim kendisi anlayışlı bir adamdır. Zor durumda kalan insanların kulübesine sığınmasına bir şey diyeceğini sanmıyorum."

"İnşallah dediğin gibi olur da bir şey demez o zaman," dediğimde annemin nöbetçi olmasına bir kez daha şükrettim. Evde olsaydı kaybolduğumu falan düşünüp polise gidebilirdi. Nereden bilecekti ki kızının ormanda bir kulübede olduğunu. Barlas, "Bir şeyler yesek iyi olacak," deyince tezgâha doğru gidip dolapta yiyecek bir şeyler aramaya başladı. "Açsın değil mi?"

"Evet," deyince dolaptan çıkardığı tencereyi ve makarna paketini tezgâhın üzerine bırakıp bana döndü. "Umarım makarna yapmayı biliyorsundur." Dolaptan makarna çıkmasına şaşırırken Barlas'a baktım. "Tabii ki biliyorum."

"İyi o zaman, görelim marifetini," diyerek gidip yatağa uzandı ve ellerini ensesinde birleştirip beni izlemeye başladı. Çok aç olduğum için hemen makarnayı pişirip iki tabağa doldurdum. Birini ona verdim. Yerinden doğrulup yemeye başladı. O da en az benim kadar acıkmıştı. "Nasıl olmuş?"

"Ne nasıl olmuş?" deyip garip garip suratıma baktı. Sorduğum soruyu gerçekten anlamamış mıydı yoksa gıcıklık olsun diye mi yapıyordu bilmiyordum ama gözümle tabağı işaret ettiğimde, "Ne olacak, makarna," dedim. "Bildiğimiz makarna işte, değişik bir şeyi yok." Beğendiğini

söyleyip teşekkür etmesini bekliyordum ama Barlas'tan böyle bir şey beklemek saçmalık olurdu tabii, "İnsan nezaketen bir teşekkür eder."

"Buna gerek var mı?" deyince, "Yok mu?" diye sordum. "Bence yok," dedikten sonra makarnasını hızlı hızlı yiyip yerinden kalktı ve boş tabağı tezgâha bıraktıktan sonra tekrar yatağa uzandı. Ayakucunda oturmuş tabağımdakileri bitirmeye çalışırken ona bakıyordum, "Tam bir odunsun, farkındasın değil mi?" Gülmeye başlayınca sobanın etrafındaki odunları işaret etti. "Odun demişken şu sobaya biraz daha odun at da iyice ısınalım."

"Tabii, emriniz olur!" diyerek sinirle ayağa kalktım ve tabağımı tezgâha bırakıp sobaya odun attım. O sırada Barlas beni izliyordu. Kirli tabakları yıkamak için tezgâha döndüğümde, "Beni ne zamana kadar izlemeyi düşünüyorsun?" diye sordum. "İşini bitirip yanıma yatana kadar," deyince ona doğru dönüp anlamsızca suratına baktım. Gülüyordu, "Uykun vardır herhalde?" Şaka yapıyordu galiba. O ve ben aynı yatakta uyumak öyle mi? Bu olacak şey değildi! Kendi nerede uyurdu bilmiyordum ama orayı ona kaptırmaya hiç niyetim yoktu, "O yataktan hemen kalkarsan sevinirim, çünkü ben yatacağım Barlas."

"Bence burası ikimize de yeter," deyince iki tabağı da hızlı bir şekilde yıkayıp yanına gittim, "Kalkar mısın şuradan?" Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Lütfen!"

"Neden kalkayım? Beraber yatalım işte. Gel," diyerek yana doğru kayıp bana yer açtı. "Ben seninle asla aynı yatakta yatmam!" dedim. Güldü. "Neden? Sana bir şey yaparım diye mi korkuyorsun?"

"Evet, aynen öyle!" Nasıl da tanıyordu beni. Gözlerine muzır bir ifade yerleştirmiş bakarken ani bir hareketle bileğimi kavrayıp beni üzerine düşmemi sağlayacak şekilde yatağa çekti. Aldığımız pozisyon yüzünden ona öfkeyle bakarken kalkmaya çalışıyordum ama ellerini belime koyduğu için kalkamıyordum. "Bırak beni!"

"Hayır," deyip bakışlarını gözlerimden dudaklarıma indirdi. Aklından iyi şeyler geçmediğini düşünmeye başladığımda kalkmak için daha çok

çırpınıyordum ama bir işe yaramıyordu. "Barlas bırakır mısın beni?" Bakışları hâlâ dudaklarımdayken, "Cezanı çektiğinde bırakacağım," dedi. Çırpınmayı bırakıp şaşkınca yüzüne baktığımda, "Ne cezası?" diye sordum."Sözümü dinlememe cezası..."Tabii ya. Beni okuldan kaçırmasının sebebi buyken cezamı çektirmeden bırakmazdı. "Ne yapacaksın bana?"

"Bilmem, ne yapayım?" Adamların peşime takılma olayı yüzünden bunu unuttuğunu düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. "İlla bir şey yapmak zorunda mısın?"

"Evet. Başka türlü akıllanmıyorsun çünkü." Haklıydı, akıllanmıyordum. Akıllanmayacaktım da. "Bu seferlik affetsen!" Kafasını hafifçe kaldırdığında dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdı. Beni öpmek gibi bir şey düşünmüyordu herhalde? Daha önce iki kere öpmüştü ama bu defa olmazdı!Onun gözleri dudaklarımdayken benimkiler onun yüzüne sabitlenmişti. Yüzü de gözleri gibi hayran olacağım güzellikteyken ona doya doya bakmak istedim.

Bana yakın olması neden kalbimin bu kadar hızlı atmasına sebep oluyordu anlayamıyordum ama şu an akrep ve yelkovan kırılsın zaman dursun istiyordum. Ondan korkmama rağmen ona bu kadar yakın olmak beni sadece heyecanlandırmıyor aynı zamanda mutlu da ediyordu. Ona karşı içimde anlamlandıramadığım bir duygu barınıyordu ve bu duygu beni korkutuyordu. Onun kötülükten doğan, herkesi yakan bir ateşi vardı ve ben bu ateşin beni sarmalayıp kül etmesinden korkuyordum. İçimdeki belirsiz hislere direnmeye çalışıyordum ama kalbim buna izin vermiyordu. Beynimle bir savaş içerisindeydi ve ben bu savaşın bitmesini istiyordum. Yaşadığım, hissettiğim, mutlu olduğum bu şeyin sebebi her neyse gün yüzüne çıksın istiyordum artık.

Dudakları dudaklarıma beni öpecek kadar yakın dururken gözlerini gözlerime kaldırdı. "Bugün o adamlar yüzünden fazlasıyla korktun zaten... Tamam. Bu seferlik unutalım cezayı," deyince kaşlarımı çatıp üzerinden kalkmaya çalıştım. "Sen var ya tam bir belasın!" Gülerek beni üzerinden kaldırıp yanına yatırdı. "Anladığın iyi olmuş." Gözlerimi kısıp öfkeyle solumaya başladığımda sırtımı ona döndüm. "Eğer uyurken bana dokunacak olursan kafana odunu yersin!" Gülüşü kahkahaya dönüşürken yerinden doğruldu. "Sana dokunmak gibi bir niyetim yok merak etme."

"Olamaz zaten!"

"Ama olsun isterdin değil mi?" Ona dönüp gözlerine sert sert baktım. "Olmasını isteseydim seni tehdit etmezdim."

"Aldatıcı bir tavır bu... Anlamadım sanma."

"Aldatıcı falan değil, gerçek!" Kafasını yastığa koyunca birkaç saniye konuşmadan gözlerime baktı. "Seni öpmemi istemiyorsun yani?" Şu an utancımdan gözlerimi kaçırmak istiyordum ama yanlış anlar diye kaçıramıyordum, "Hayır, bunu neden isteyeyim?"

"Bilmem, hoşuna gittiği için olabilir mi?"

"Saçmalama, hiçbir şeyin hoşuma gittiği yok!"

"O yüzden mi seni öpünce bana karşılık verdin?" Yüzüm utancımdan kıpkırmızı olurken gözlerimi yine gözlerinden kaçırmamaya çalıştım. Utandığımı anlamamalıydı. Bu konuyu neden açmıştı ki şimdi? "Hoşuma gittiği için karşılık vermedim. Sarhoştum ve ne yaptığımı bilmiyordum." Kaşları birden çatıldı. "Kaç bardak içip sarhoş oldun ki?"

"Bir."

"Bir mi? Bir bardaktan kimse sarhoş olmaz."

"Aç karnına içtim, aynı zamanda ilk içişimdi. Çarpmış olamaz mı yani?" Sarhoş olduğuma inanmamış gibi sırıtınca, "Peki, öyle olsun bakalım," deyip gözlerini kapattı. Bu konuyu uzatıp da beni daha fazla utandırmaması iyi olmuştu. "Uyuyor musun sen?" Gözleri kapalıyken elini yanağının altına koydu. "Hı hı." Benim de uykum vardı, gözlerim kapanıyordu ama onu izlemek istiyordum. Böyleyken masum biri gibi görünüyordu. Birkaç dakika sesim çıkmayınca gözlerini açıp bana baktı. "Sen beni mi izliyorsun?"

Onun gibi elimi yanağımın altına koyduğumda utanıp gözlerimi kapattım. "Yoo uyuyorum."İnanmamıştı. Gözümün önüne düşen saçımı kulağımın

arkasına sıkıştırdı. Yaptığı hareketle gözümü açtığımda yüzünü yüzüme doğru yaklaştırıp, burnunu burnuma değdirdi. "Rüyanda beni gör Kaktüs."

Görüyordum zaten. Onu tanıdığım günden beri maalesef rüyalarımda hep onu görüyordum. "Seni görürsem bu benim için rüya değil anca kâbus olur!" Hep o mu beni sinir edecekti, biraz da ben etmeliydim. "Kâbus bile olsa sen yine de beni gör."

"Tabii Barlas Bey, emriniz olur!"

"Bu bir emir değil, istek." "Sen ve emretmemek... Şaşırtıyorsun beni."

"Buna alışsan iyi olur, daha çok şaşıracaksın." Onu çok iyi tanımadığımı düşünecek olursak kesinlikle daha çok şaşıracağım şeyleri çıkacaktı ortaya. Gözlerim artık yorgunluğa dayanamamış yavaştan kapanırken, "Uyumak istiyorum," dedim.

Doğrulup ayakucumuzdaki battaniyeyi üzerimize örttükten sonra kafasını yastığa koyup yine burnunu burnuma değdirdi. "Uyu bakalım."Yaptığı şeye anlam veremezken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Hiç, sadece nefesini hissetmeye çalışıyorum. Hepsi bu."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

13.BÖLÜM

Saf bir heyecan vardı üstümde. Bakışları, sözleri kalbime dokunduğu an nefesimin kesildiğini hissediyordum. Bazen öyle şeyler söylüyordu ki ne diyeceğimi bilemeden öylece gözlerine bakıyordum. Şimdi de o anlardan birini yaşıyordum. 'Nefesini hissetmeye çalışıyorum.' Sarf ettiği cümle kulaklarımda yankılanırken bakışlarım ona kitlenmişti. Bir şey demek istiyordum. Bunun ne demek olduğunu sormak istiyordum ama soramıyordum. Dilim bana ihanet eder gibi soru sormamı engelliyor, beni konuşturmuyordu. Neden? Neden böyle bir şey demişti? Bunun anlamı neydi? Anlamlandıramadığım şeyler söyleyip de neden aklımı karıştırıyordu? Bu çocuğu anlayamıyordum. Söylediği şeyden sonra nasıl uyuyabilirdi?

Yaklaşık yarım saat kadar onu izlekten sonra ben de onun gibi gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bıraktım. Uyandığımda Barlas çoktan uyanmış bana bakıyordu. Bunun için biraz şaşkındım ama sobayı yakmış olmasına sevinmiştim. "Günaydın Kaktüs," deyip hafiften tebessüm ederken ona bakıyordum. Uyumadan önce söylediği söz hâlâ kulaklarımdaydı. Bana yakın durduğu için uyurken hiç kıpırdamadığımı fark ettim. Normalde uykumda çok dönen biriydim ama nedense bu sefer öyle olmamıştı. Uyku mahmuru sesimle, "Günaydın," deyip onu biraz öteye ittikten sonra yerimden doğruldum.

Parmaklarımı birbirine kenetleyip gerindikten sonra yerimden kalkıp kıyafetlerimin kuruyup kurumadığına baktım. Barlas hâlâ yataktaydı ve dalga geçer gibi suratıma bakıyordu. "İyi uyudun."Ona ters bir bakış atıp, "Hiç de bile. Sen yanımda yattığın için sürekli uyandım ve hiç iyi uyuyamadım!" dedim. Aslında gerçekten iyi uyumuştum. Gece hiç uyanmamıştım ve huzurlu bir uyku çekmiştim ama ona bunu söyleyecek kadar aptal değildim. "O yüzden mi horluyordun?" diye sorunca, "Kim horluyordu, ben mi?" diye sorup kuruyan kıyafetlerini sobanın telinden alıp ona uzattım. "Hiç uydurma, bir kere ben asla horlamam!"

Gülerken, uzattığım kıyafetlerini aldı. "Uydurmuyorum, horluyorsun."

"Hayır uyduruyorsun!"Kazağını çıkarırken üzerime doğru yürüdü, "Sana horladığını daha önce söyleyen olmadı galiba?" Gözüm dövmesindeyken adımlarım geriye doğru gidiyordu, "Hayır olmadı."

"Öyleyse bunu ilk söyleyen ben oldum." Yavaş yavaş sobaya doğru yaklaşırken sinirle, "Ben horlamıyorum!" dedim.

Gözleri gözlerimdeyken üzerime doğru yürümeye devam ediyordu. "Horluyorsun." Sobaya yaklaştığımda ısıyı yakından hissediyordum ne kadar yaklaştığımın farkında değildim. Yanlışlıkla sobanın etrafında olan odunlardan birine bastığımda dengemi kaybedip yanan sobanın üzerine düşüyordum ki, Barlas belimden tutup beni kendine çekerek yanmaktan son anda kurtardı. Elim yanlışlıkla dövmesine değince şaşkınlıkla yüzüne baktım.

Öfkelenmişti. "Dikkat etsene kızım, az kalsın yanıyordun!" Sanki bu benim suçumdu. Üzerime doğru yürümeseydi böyle bir şey olmayacaktı. Onu sinirle geri ittiğimde, "Senin yüzünden!" diye bağırdım. Kaşlarından biri kalktı, "Ne benim yüzümden? Farkında mısın seni ben kurtardım!"

"Tabii ki kurtaracaksın, senin yüzünden yanıyordum çünkü!"

"Ben mi dedim sana sobaya doğru yürü diye?"

"Sen üzerime gelmeseydin böyle bir şey olmayacaktı!" Sinirle güldü, "Benim suçum yani?"

"Evet, senin suçun!" Elindeki formayı sinirle üzerine geçirdiğinde, "Sen teşekkürü böyle mi ediyorsun?" diye sordu. Gerçekten şaka gibiydi. "Sen neyin teşekküründen bahsediyorsun ya? Az daha senin yüzünden yanıyordum ben!"

"Evet, ben olmasaydım yanıyordun."

"Hayır, sen olduğun için yanıyordum!" Bu tartışmayı daha fazla sürdürmek istemediği için sinirle tezgâha doğru yürüyüp cüzdanından çıkardığı iki yüz lirayı oraya bıraktıktan sonra kapıya gidip dışarı çıkmadan önce bana baktı. "Seni dışarıda bekleyeceğim. Çabuk giyin!"

Sinirle, "Tamam!" dediğimde kapıyı açtı ve dışarı çıktı. O çıkınca gözüm tezgâhın üzerine bıraktığı paraya kaydı. Burada kaldığımız için kulübenin sahibine borçlandığımızı düşünmüştü. Bu hareketine karşılık içimden onu tebrik ederken, formamı giyip yatağı topladım ve adamın kıyafetlerini sandığa koydum. Kulübeden çıkıp çamurlu ayakkabılarımı giydim. Ekim ayının başlarında olmamıza rağmen hava gereğinden fazla soğuktu ama neyse ki yağışlı değildi. Yeniden ıslanıp da eve o halde gitmeyeceğim için yüzümdeki memnun ifadeyle ağaca yaslanmış beni bekleyen Barlas'ın yanına gittiğimde, "Hadi, gidelim," dedim.

Birlikte ana yola doğru yürürken telefonunun çekip çekmediğine bakıyordu. Nasıl bir yola girdiysek telefon hiçbir yerde çekmiyordu. Görünüşe göre ana yola çıkana kadar çekmeyecekti. Hiç konuşmadan yürümeye devam ederken artık sıkıldığımı hissediyordum. Barlas'la sohbetimiz çok iyi olmasa da onunla biraz konuşmak istiyordum. Daha doğrusu bir şey sormak istiyordum. "Barlas merak ettim. Senin dövmen neden diğerleri gibi kolunda değil de vücudunda?"

Gözü telefonundayken, "Çok mu merak ediyorsun?" diye sordu. Aslında sadece bunu değil birçok şeyi çok merak ediyordum ama doğru dürüst cevap vermiyordu ki. Hızlı hızlı yürürken telefonunu deri montunun cebine soktu. "Vücudumda daha iyi durduğunu düşündüğüm için."

Yerimde durup çatık kaşlarımla ona baktığımda o da durup yüzüme baktı. "Ne oldu, inanmadın galiba?" Bunun bu kadar basit bir nedeni olamazdı. "Evet inanmadım. Doğruyu söyler misin lütfen, bilmek istiyorum." Uzatmayıp, "Peki, tamam," deyince tekrar yürümeye başladı. Sanırım bu sefer söyleyecekti. "Bu çete liderlerine özgü bir şey... Kendilerini simgeleyen dövme çete liderinin kolundaysa bu o liderin çetesinin henüz büyük bir çete olmadığını ve kendilerini geliştirmeye çalıştıklarını gösterir. Eğer dövme liderin kolunda değil de başka bir yerindeyse, bu o liderin çetesinin çok fazla üyesi olduğunu ve fazlasıyla geliştiklerini gösterir."

"Neden böyle bir şeyi yapma gereği duyuyorsunuz?"

"Kimin büyük, kimin küçük olduğunu anlamak için."

"Bu ne işinize yarayacak ki? Size ne diğer çetelerden?"

"Eğer büyük bir çetenin lideriysen çeteni daha da büyütmek için küçük bir çeteyi kendi çetene dâhil edebilirsin. Bunun amacı bu."

"Peki ya küçük çetenin lideri bunu istemezse, o zaman ne oluyor?"

"Bunu istememe gibi bir şansı yok. İstemezse başına neler geleceğini bilir." Ne olduğunu tahmin ettiğim için sormak istemiyordum çünkü belli ki burası biraz karanlıktı, kurcalamaya gerek yoktu. Ana yola yaklaştığımızda aklıma takılan bir soruyu daha sormak için yüzüne baktım. "Senin dövmenin kolunda olması gerekmiyor mu Barlas? Sonuçta senin çeten de küçük bir çete." Gülmeye başladığında kafasını döndürüp bana baktı. "Dövmem kolumda olmadığına göre..."

Şaşırdım, "Sadece beş kişisiniz... Değil mi?" Soruma cevap vermeden cebindeki telefonunu çıkarıp birini aradı. Ana yola yaklaştığımız için telefonun çekmesine sevinirken bir yandan da sorumu cevaplamadığı için kızıyordum. "Çetin, neredesin sen?" Belli ki bizi buradan alması için ondan yardım isteyecekti. Geç açtığı için kızdıktan sonra konum atacağını ve bizi alması gerektiğini söyleyip telefonu kapattı. "Çetin birazdan burada olur," dediğinde, "İyi," deyip merakla ona baktım. "Sorumu cevaplayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"Soruların bitmek bilmiyor da o yüzden!" Ben de bu çeteye girecektim sonuçta. Bazı şeyleri bilmek istiyordum. Her şeyi devlet sırrı gibi saklamasının bir anlamı yoktu. "Neden bana hiçbir şey anlatmıyorsun?"

"Yine soru soruyorsun Kaktüs." Bu soruma bile cevap vermemişti. Ketumluğunda bir sınırı vardı ama. Sinirlendiğimi hissedince bağırmaya başladım. "Soruyorum çünkü sormadan bir şey anlatmıyorsun!"

"Bağırmayı kes!"

"Kesmiyorum!" Yerinde durup kolumdan tutarak beni de durdurdu. "Bırak kolumu!"

"Bağırmayı kesersen bırakırım!" Orman yolunda onunla tek başıma olduğum için dediğini yapmayı tercih ediyordum. "Tamam, bırak bağırmayacağım," dediğimde sinirle kolumu bırakıp yürümeye devam etti. Ana yola çıktığımızda hiç konuşmadan Çetin'i bekledik. Yarım saat sonra beyaz bir BMW ile geldiğini görünce ağzım açık bir şekilde arabaya baktım.

Bu araba kesinlikle çok pahalıydı. Çetin o arabayı nerede bulmuştu da bizi almaya gelmişti? Araba çetenin olamazdı herhalde, çalmak gibi bir hata yapmamışlardır diye düşünüyordum.Araba önümüzde durunca Barlas ön koltuğa geçip oturdu. Şaşkın bir halde bakakaldığım için camını indirip, "Binsene!" dedi. Arka koltuğa geçip oturduğumda koltuğun rahatlığını hissedebiliyordum. Ömrü hayatımda bir daha böyle bir arabaya binemeyeceğim için keyfini çıkarmak istiyordum. "Arabanın tekerleri çamura saplandı. Bir ara onu aldırırsın." "Nasıl oldu bu? Oraya nasıl girdiniz?"

"Adamlardan kaçmak için girdik."

"Sabaha kadar neredeydiniz? Arabada mı kaldınız?"

"Hayır, bir kulübe vardı orada kaldık."Çetin'in gözleri yoldayken arabayı incelemeyi bırakıp merakla ona baktım, "Aysun nerede Çetin? Adamlar onu almaya gelmediler değil mi? O iyi mi?"

"Merak etme o iyi. Dün Barlas aradıktan sonra peşinden hiç ayrılmadım. Gece de evinin önünde nöbet tuttum ama gelen kimse olmadı. Buraya geldiğim için de onu Samet'e emanet ettim." Bir oh çektiğimde, "Yardımın için sağ ol Çetin," dedim. Dün gelmemiş olmaları bugün de gelmeyecekleri anlamına gelmediği için hâlâ korkuyordum.

Adamlar peşimizdeydi ve biz kendimizi nasıl koruyacaktık hiç bilmiyordum. "Polise mi gitsek acaba, adamlar geri gelebilir!" Barlas bana baktı, "Hayır polis olmaz! Eğer polise gidersek onlar da boş durmaz. Dayak yedikleri için bizi şikâyet ederler. Kendileri de biz de içerideyken adamları size bir şey yapabilir. Bunu göze alamayız."

"Peki, ne yapacağız o zaman?" Kaşlarını çatıp tekrar önüne baktığında, "Dertleri neymiş, sizi neden istiyorlarmış önce onu öğreneceğiz. Gerisine sonra bakarız," dedi.

Korkuyla ona baktım. "Bir saniye, adamlarla mı konuşacağız yani?"

"Evet."

"Ben o adamlarla konuşmak istemiyorum. Eminim Aysun da istemiyordur," dedim. "Siz değil zaten biz konuşacağız. Sizi o adamların mekânına götürüp de onların sinirlerimi bozacak şeyler söylemelerine katlanamam!" deyince, "Ne zaman konuşacaksınız peki?" diye sordum."Seni okula bıraktıktan sonra..."

"Bugün yani?"Yüzüme bakıp tek kaşını kaldırdı, "Bir sorun mu var?" Sorun yoktu ama o adamların Barlas ve çetesine zarar vermelerinden korkuyordum. "Hayır," derken telefonum çaldı. Arayan annemdi. Beni evde göremediği için merak etmişti sanırım. "Efendim anne?" dedim. "Öykü, kızım neredesin sen?" Sesi endişeli geliyordu. "Okula gidiyorum anne."

"Okul mu?" deyip rahatladıktan sonra sinirle sesini yükseltti, "Neden bana haber vermiyorsun? Seni evde göremeyince çok endişelendim!" Geceyi ormanda bir kulübede geçirdiğimi öğrense ne yapardı acaba? "Özür dilerim anne, endişeleneceğini tahmin etmemiştim."

"Neden bu kadar erken gidiyorsun okula?" diye sorunca yutkundum. "Şey... Aysun'la yetiştirmemiz gereken bir ödev var, onun için erken gidiyorum."

"Kahvaltını yaptın mı peki?" Kızmasın diye yalan söylemek zorunda kaldım, "Hı hı, evet."

"Tamam, o zaman kendine dikkat et öpüyorum."

"Ben de öpüyorum anne," deyip telefonu kapattıktan sonra arkama yaslanıp yolu izledim. Çok tedirgindim. Ne olacaktı bilmiyordum. O adamlar peşimizdeyken huzur yoktu bana. Barlas ve Çetin bizi onlardan korumaya

çalışıyorlardı ama sürekli peşimizde olamazlardı. Sonuçta onların da bir hayatı vardı. Düşündükçe boğulacak gibi oluyordum.

Kırk dakikalık bir yolculuktan sonra okula gelebildiğimizde arabadan çıkmadan önce Barlas'a baktım. "Dikkatli olun!" Bana dönüp yüzüme baktı. "Merak etme, bir şey olmayacak."

"Umarım," deyip arabadan indiğimde camını aşağı indirip beni durdurdu. "Çıkışta sizi almaya geleceğiz, bizi beklemeden hiçbir yere gitmeyin sakın!"

"Tamam." Uzun bir süre arkalarından baktıktan sonra lavaboya uğrayıp ayakkabılarımı temizledim. Sınıfa gidip sırama oturduğumda çantamı yerinde göremeyince görevlilerin aldığını tahmin ettim. O anda elinde tuttuğu çantamla Aysun girdi içeri. Belli ki kaybolmaması için yanına almıştı. Hızla yanıma gelip çantamı sıramın üzerine bıraktığında merakla bana bakıyordu, "Öykü, iyisin değil mi?"

"Sorun yok, iyiyim merak etme," diyerek çantayı işaret ettim. "Çantamın kaybolmasına izin vermediğin için sağ ol."

"Bırak şimdi çantayı da dün neler oldu onu anlat bana," deyince, "Ne olduğunu bilmiyor musun? Çetin anlatmadı mı sana?" diye sordum. "Evet, anlattı ama yarım yamalak!" Barlas'ın arkadaşından başka ne beklenirdi ki. Doğru düzgün bir şey anlatma huyları yoktu. Sıramın üstünde duran çantamı alıp arkama koyduğumda, sırtımı ona yaslayıp Aysun'a olanları anlattım. Beni dikkatle dinledikten sonra sıkıntıyla ofladı. "Her şey benim yüzümden oluyor! O adamla çıkmasaydım bütün bunlar olmayacaktı. Allah kahretsin beni!" deyince masanın üzerinde duran elinin üstüne elimi koydum, "Saçmalama. Bunların olacağını bilemezdin. Lütfen kendini suçlama!"

"Nasıl suçlamam? Görmüyor musun peşimizi bırakmıyorlar! Bizi alana kadar da bırakmayacaklar!"

"Bırakacaklar! Barlas ve Çetin şu an bunun için bize yardım ediyorlar. Beni okula bıraktıktan sonra neden peşimizde olduklarını öğrenmek için yanlarına gittiler. İnan bana o adamlardan kurtulacağız!"

"Barlas ve Çetin mi? Onlar şu anda bize yardım mı ediyorlar? İyi de niye?" diye sorunca kafamı kaşıdım. "Bilmiyorum ama muhtemelen çetelerine gireceğim içindir." Sırtını arkaya yaslayıp bakışlarını sıraya sabitledi. "Korkuyorum Öykü! Umarım bize yardım edebilirler!"

"Merak etme, edecekler."

"Ya edemezlerse?"

"Kötü düşünme..." Barlas'a ne kadar güvensem de aslında ben de kötü ihtimali düşünüyordum ama bunu Aysun'a belli etmemeye çalışıyordum. "Bize yardım ederlerse eğer, onlara büyük borçlanırız Öykü."

"Evet, biraz öyle olacak sanırım," dediğimde gözüm sınıftan içeri giren Ateş'e takıldı. Yeşil gözleriyle aynı renk olan eşofman üstünün ceplerine ellerini sokmuş yüzüne yerleştirdiği tebessümle yanımıza yaklaştığında, "N'aber kızlar?" diye sordu. İkimiz de keyifsizce, "İyi," deyince ses tonumuzdan ve yüzümüzden bir sorun olduğunu hemen anladı, "Neyiniz var sizin böyle?" Sorusuyla silkelenip kendime geldiğimde, "Hiç... Hiç bir şeyimiz yok. Bir şeyimiz olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordum. Önümüzdeki sıraya otururken, "Keyifsiz görünüyorsunuz," dedi.

Anlamamasına imkân yoktu tabii. "Yo gayet iyiyiz biz. Değil mi?" diyerek Aysun'un koluna vurduğumda sıraya sabitlenen bakışlarını Ateş'e kaldırdı, "Evet iyiyiz." İnanmış olmasını umut ediyordum, "Bana öyle geldi herhalde. Her neyse bakın ne diyeceğim size, çıkışta okulun basketbol sahasında yan sınıfla maçımız var. Bütün sınıf bizi izlemeye gelecek, siz de gelsenize."Aysun kafasını iki yana sallayıp, "Çok isterdim ama ben gelemem işlerim var," deyince Ateş üzüldüğünü belli edip gözlerini bana çevirdi. "Peki, sen Öykü?"

"Onun bir işi yok. Gelir." Kafamı hızla Aysun'a çevirdiğimde sıranın altından ayağına bastım. Benim yerime karar verip nasıl işim olmadığını söyleyebilirdi? Boğazıma kadar sıkıntıyla doluyken basket maçı izleyecek halim yoktu benim. "Olmaz, gelemem."

"Neden? Bir işin de yokmuş, niye gelemiyorsun?"

"Çünkü şey..." dediğimde birkaç saniye ne diyeceğimi düşündüm, "Iıı... Şey... Ödevim. Evet ödevim. Benim yapmam gereken çok önemli bir ödev var. Bu yüzden gelemem."

"Hiç de bile, bir ödevimiz yok. Nereden çıkardın bunu?" Aysun gitmem için uğraşırken ona bakıp bunu yapmaması için gözlerimi belerttim. "Hani şu yapmamız gereken matematik ödevi var ya Aysun, işte ondan bahsediyorum ben. Sen bir an hatırlayamadın herhalde?"

"Ha o mu?" deyince gitmek istemediğimi anladığını düşündüm. "Onun teslim tarihine daha bir hafta var, o zamana kadar yetiştirirsin merak etme," deyince bir kez daha ayağına bastım. Ateş memnuniyetini belli eden bir gülümseme ortaya attığında ayağa kalkıp, "Bu çok iyi. Madem teslim tarihine daha var, o zaman geliyorsun," dedi."Şey... Ateş aslında ben..." Sözümü yarıda kesip, "İtiraz istemiyorum Öykü, geliyorsun," dedi. Gitmek istemiyordum ama Ateş kırılmasın diye el mahkûm gidecektim artık. "Tamam," dedim. "O halde çıkışta görüşürüz," deyip göz kırptıktan sonra kapıya doğru yürüyüp sınıftan çıktı.

"Seni öldüreceğim Aysun!"

"Hiç kızma, belki maçtan sonra biraz vakit geçirirsiniz diye yaptım ben bunu. Artık aranızda bir şeyler olması lazım ama değil mi?" Okula ilk geldiğimde ondan etkilendiğimi anladığı için yapıyordu bunu ama böyle bir şeyin olmayacağının farkında değildi. "Seni anlıyorum Aysun, Ateş'le aramızda bir şeyler olmasını istiyorsun ama bu olmaz. Biz sadece arkadaşız. Bunun daha ilerisi olamaz."

"Neden olamazmış?"

"Çünkü o Badeyi seviyor."Gözlerini devirdi "Evet onu seviyor ama seni sevmesi lazım. Bade ondan hoşlanmıyor ki, ona sadece acı çektiriyor. Oysa sen... Sen onun yüzündeki gülümsemenin sebebisin. Görmedin mi, maçını izlemeye gideceğin için nasıl da sevindi. Bence ikiniz harika bir çift olabilirsiniz. Ben bunu görebiliyorum."

"Sen görebiliyorsun ama ben göremiyorum. Evet, okula ilk geldiğim gün Ateş'ten etkilendim bu yalan değil ama şu an böyle bir şey yok. Olsa bile

biz birlikte olamayız. Çünkü buna Barlas izin vermez!" Kaşları çatıldığında sinirle, "Ona neymiş bundan? O kim oluyor da senin hayatına karışıyor?" diye sordu. Neden karıştığını tam olarak ben de bilmiyordum, sadece tahmin ediyordum. Galiba bunun da nedeni çetesine girecek olmamdı. Kendileri Ateş'le konuşmuyorlar diye benim de konuşmamı istemiyordu muhtemelen. "Barlas'ın beni bu konuda kaç kere uyardığını biliyorsun Aysun."

"Evet, biliyorum ama hayatına bu kadar müdahil olmasına izin vermemelisin."

"Vermiyorum zaten."

"O yüzden mi Ateş'le birlikte olmanıza izin vermeyeceğinden korkuyorsun?" Şaşkınca ona baktığımda, "Korkmuyorum, sadece izin vermeyeceğini söylüyorum," dedim. Korktuğumu nasıl düşünebilirdi?"Ondan izin isteyen yok ki zaten. O senin hayatına karışamaz."Barlas'tan bahsediyorduk burada. Onu hayatıma karıştırmamak öyle kolay değildi. Laftan anlamıyordu ki bir şey deyip de ona engel olayım. Kafasına koyduğunu yapıyor ve yaptırıyordu. Onunla başa çıkmak çok güçtü ama ben yılmadan bunu başarmaya çalışıyordum. Aslında pek başarılı olduğum söylenemezdi ama pes etmiyordum en azından.

***

Çıkış zili çaldığında mutlulukla gülümsedim. Hiç bitmeyecek sandığım fizik dersi sonunda bitmişti. Sıramın üzerindekileri çantama koyup Aysun'la birlikte sınıftan çıktım. Konuşa konuşa merdivenleri inip bahçeye çıktığımızda, arabalarının önünde bizi bekleyen Barlas ve Çetin'i gördüm. İki araba da buradaydı. Tekeri çamura saplanan arabayı çıkarmış oldukları halde hâlâ neden diğer arabayı kullanıyorlardı bilmiyordum ama bunu umursamadan hızlı hızlı yürüyerek onların yanlarına gittik.

Barlas öfkeli görüyordu. "Ne oldu, konuştunuz mu adamlarla?"Kollarını göğsünde birleştirip arabasına yaslanarak, "Hayır!" dedi. "Neden?" diye sorduğumda sert sesiyle cevap verdi, "Onları hiçbir yerde bulamadık. Her mekânlarına tek tek baktık ama yoklar!" Sanırım siniri bu yüzdendi. "Nerede olabilirler ki?" Aysun'un sorusunu Çetin cevapladı. "Bunu sana

sormak lazım. Yaver senin eski sevgilin sonuçta. Nerelerde takıldığını hepimizden iyi bilirsin. Eminim gittiği mekânlara seni de götürmüştür."

"Sen ne diyorsun be?" Aysun sinirle ona doğru bir adım atınca kolunda tutup onu durdurdum, "Sakin ol."

"Nasıl sakin olayım Öykü, görmüyor musun neler diyor bana?" Ben Aysun'u sakinleştirmeye çalışırken Bade, Samet ve Ali gelmişti yanımıza. "Hayırdır, bir sorun mu var?" Bade kahverengi gözlerini bize dikmiş öylece bakarken Aysun'un kolunu tutmaya devam ediyordum. "Hayır, yok!" "Bana neden öyle gelmiyor acaba?"

"Bilmem, kaostan hoşlandığın içindir belki!"Sinirle üzerime doğru yürüyeceği sırada Samet bileğinden tutup onu durdurdu. Sinirleneceği bir şey söylememiştim ama tepkisi beni de sinirlendirmişti. Bunu görünce Aysun'un kolunu bırakıp ben de tam üzerine doğru yürüyordum ki, Barlas önüme geçip beni durdurdu. "Arabaya bin Kaktüs, gidiyoruz." Şu Bade'ye haddini bildirmeden hiçbir yere gitmeyecektim. "Önümden çekil Barlas! Bu kız bugün benden dayak yiyecek!"Bade gülüyordu. "Ben mi senden dayak yiyeceğim? Sen benim tırnağımı bile kıramazsın." Bu lafı öfkeyle solumama neden olurken yumruğumu sıkıp, onu dövebilmek için Barlas'ı önümden itmeye çalıştım ama bundan etkilenmedi. Bade sinirlerini bozacak şekilde gülmeye devam ederken Barlas kollarımdan tutup hareket etmemi engelledi, "Bin şu arabaya!"

"Hayır!" diye bağırıp şansımı bir kez daha denedim ama işe yaramadı. Barlas beni tutmaya devam ederken kafasını Çetin'e çevirdi. "Aysun'u da al hemen gidin buradan." Çetin herkesi arabaya bindirerek oradan uzaklaştırdı.Bade'nin gitmesiyle sakinleşince Barlas kollarımı serbest bıraktı. "Öfkeni kontrol etmen lazım..." Bunu bana o mu söylüyordu? Sanki kendi bu konuda üstün bir başarıya sahipti de. "Arkadaşına gıcık oluyorum!"

Hafiften tebessüm edip ellerini deri montunun ceplerine soktu. "Bence olmamalısın. Çeteye girmek istiyorsan onunla iyi anlaşman gerektiğini unutma." Sanki bu mümkündü, "Onunla iyi anlaşılıyor mu ki?"

"Evet anlaşılıyor. Anlaşılmasa biz de anlaşamazdık değil mi?"

"Bana yaptığı gibi ters davranmıyor size. O yüzden iyi anlaşıyorsunuz onunla!"

"Sen de kendini sevdir o zaman." Omzumu silktim, "Ben neden sevdireyim, o sevdirsin bana kendini!"

"Çeteye girecek olan sensin. Onunla iyi anlaşman gerekir."

"Merak ediyorum bunu bana söylediğin gibi ona da söylüyor musun?"

"Evet, söylüyorum."

"Pek seni dinliyormuş gibi gelmedi ama bana."

"Çok normal, şu sıralar kimse beni dinlemiyor. Sen de öyle." Kaşlarımı çatmış sesimi çıkarmadan yüzüne bakarken gözlerini benden ayırıp arkamdaki bir noktaya odakladı. "Öyle olmasa Ateş şu anda yanına geliyor olmazdı herhalde, değil mi?"

Çatık kaşlarım hayretle havaya kalkınca arkama dönüp baktım. Ateş gözlerini Barlas'a dikmiş bir şekilde yanıma yaklaştı. "Hadi Öykü gelmiyor musun, maç başlamak üzere." Barlas arkamdayken bu soruya nasıl cevap verebilirdim? Geliyorum desem Barlas sorun çıkartacaktı, gelmiyorum desem Ateş kırılacaktı. Ne diyecektim hiç bilmiyordum. Sorduğu soruyla donakalmış bir şekilde gözlerine bakarken Barlas Ateş'e, "Maçınız mı var?" diye sordu.

Ateş ona bakmadan, "Evet, yan sınıfla maçımız var," deyince kafamı Barlas'a çevirdim. "Birlikte onları izlemeye gidelim mi?" Bu çok mantıklı bir fikir değildi ama belki kabul eder de sorun çıkarmaz diye düşünüp böyle bir soru sormuştum.Sinirlenmişti, kulağıma eğilip fısıldadı. "Birlikte fabrikaya gidip peşinizde ki o adamlardan nasıl kurtulacağınızı düşünmek yerine burada kalıp maç izlemeyi mi düşünüyorsun gerçekten? Hemen şu arabaya bin, gidiyoruz!"

Yüzüm asık bir şekilde Ateş'e döndüğümde mahcup bir edayla, "Üzgünüm Ateş ama sanırım ben maça gelemeyeceğim!" dedim."Neden? Ne oldu şimdi? Az önce Barlas'a maçı birlikte izlemeyi teklif ediyordun," deyince,

"Evet öyleydi ama Barlas bir işimiz olduğunu hatırlatınca vazgeçtim," dedim. Gözlerini Barlas'a çevirip, "Ne işi bu?" diye sordu. Sanırım çeteyle alakalı bir iş olduğunu düşünüyordu. Sorusuna Barlas'tan önce ben cevap verip, "Özel bir iş," deyince kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Anladım."

Bana kızmıştı galiba. Bunu yüzünden anlıyordum. Arkasını dönüp bizden uzaklaşınca peşinden gidip önüne geçtim ve onu durdurdum. "Ateş, bana kırılma lütfen!" Yüzüme bakmadan önce derin bir nefes alıp bakışlarını bana çevirdi. "Öykü, sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor tabii," dediğimde inşallah o işin ne olduğunu sormaz diye dua ediyordum. "Sen de Bade gibi Barlas'a âşık mı oldun?" Sorduğu soru şaşkınlıktan hafifçe ağzımın açılmasına neden olurken kaşlarımı çattım. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Ben ve Barlas'a âşık olmak... Bu olacak şey miydi? Ben ne yapmıştım da Ateş'in böyle düşünmesine sebep olmuştum? Gözlerim arabasının yanında durup bizi izleyen Barlas'a kayınca kendi kendime düşündüm.

Öyle mi görünüyordu? Dışarıdan bakıldığında ona âşık gibi mi duruyordum? Sorun neydi? Bakışlarım mı? Ona âşık gibi mi bakıyordum? Eğer öyleyse bu soruyu Ateş'ten başka neden kimse sormamıştı bana? Mantıksız geldiği için mi?Sessiz kalıp soruyu cevaplamadığım için Ateş soruyu tekrar sordu. "Cevap versene Öykü, âşık mısın Barlas'a?"

Dilim tutulmuştu sanki. Benim bu soruya vereceğim cevap belliydi, peki niye susuyordum? Allah'ın cezası soru ağzımı mühürlemişti. Beynimin içinde cevaplanmayı bekler gibi dönüp duruyordu ama ben hâlâ konuşamıyordum. Delirecektim. Ateş sustuğum için beni yanlış anlayıp yapmacık gülüşünü ortaya atınca, "Anlamıştım zaten," diyerek yanımdan geçip gitti.

Susmam yanlış anlaşılmama sebebiyet verirken kafamı döndürüp omzumun üzerinden ona baktım. Şaşkınlığım o kadar büyüktü ki peşinden gidip bu yanlışı düzeltemiyordum. Ne olmuştu bana böyle? Barlas kolumdan tutup beni arabaya doğru götürdü. "Konuşmanız bittiğine göre artık gidebiliriz."

Beni ön koltuğa oturttuktan sonra kendi de çabucak yerine geçip oturdu ve gaza basıp bizi oradan uzaklaştırdı. Yine pahalı arabaya oturmuştum ama bu sefer keyfini çıkarmaya çalışmıyordum. Aklım hâlâ Ateş'in sorduğu sorudaydı, Barlas konuşmamamı garipsemişti. "Ne oldu sana böyle, moralin bozuk gibi. Sözümü dinlemeyip Ateş'ten uzak durmuyorsun diye sana kötü bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun yoksa?"

"Hayır," dediğimde canım sıkılmış bir halde donuk bakışlarla yolu izliyordum. Barlas bana baktı, "Sorun ne o zaman? Ateş kötü bir şey mi dedi sana?"

"Hayır."

"Neden susuyorsun peki?"

"Canım öyle istiyor."

"Maçı izleyemediğin için mi üzülüyorsun yoksa?"

"Hayır." Kısa cevaplar verdiğim için rahatsız olmuştu, "Cevaplarını daha uzun tutarsan sevinirim, seninle bu şekilde konuşmak pek hoşuma gitmedi." Asık suratımı Barlas'a çevirdiğimde, "Üzgünüm, konuşmak için pek halim yok," dedim. "Ateş bir şey demiş sana belli. Bu yüzden canın sıkkın... Söyle ne dedi?" diye sordu. Söylemeye niyetim yoktu ama üsteleyeceğini bildiğim için başka bir şey uydurdum. "O bir şey demedi. Şu adamlar yüzünden sıkkınım." Bakışları sertleştiğinde, "Sıkma canını, halledeceğiz onları!" deyip kafasını yola çevirdi.

Yüzüne merakla bakarken, "Adamları bulamadınız bile, nasıl halledeceğiz?" diye sordum. "Bulduğumuz zaman halledeceğiz. Yerin dibine girmediler ya, elbet çıkacaklar karşıma!" Öfkesi yüzünden okunurken kafamı koltuk başlığına yaslayıp yolu izlemeye devam ettim.Fabrikaya yaklaşana kadar sesim yine çıkmamıştı ama aklıma takılan bir şeyi sormak için Barlas'a baktım. "Bu arabayı nereden buldunuz siz Barlas? Kimin bu?"

"Bizim," deyince şaşırdım, "Ne demek sizin? Bu çok pahalı bir araba... Nasıl aldınız siz bunu?" Soruma cevap vermeyeceğini biliyordum ama yine

de sormuştum işte. Bana yanılmadığımı gösterip, "Bunun seni ilgilendirdiğini pek sanmıyorum Kaktüs," deyince sinirle gözlerimi devirdim. İşte yine Barlaslığını göstermişti. Kendisi soru cevaplamama konusunda dünyaya gelmiş ilk ve tek hergele örneği olduğu için merak ettirme konusunda da büyük başarılara sahipti. Kızmış bir halde kafamı önüme çevirdiğimde, fabrikanın önüne park edilmiş iki araba dikkatimi çekti.

Şu anda içinde bulunduğum araba gibi onlar da epey pahalı markalardı. "Bunlar da sizin mi yoksa?" diye sordum. "Hayır."

"Neden buradalar o zaman?"

"Bilmiyorum, anlarız şimdi." Fabrikanın kapısından girince şok oldum. Korkudan Barlas'ın elini tuttuğumu bile fark etmedim. Yaver denilen o pislik birkaç adamla birlikte gelmiş çeteyle konuşuyordu. Daha doğrusu tartışıyordu. Tartışma konuları ise belliydi. Bizdik. Ben ve Aysun.Benim gibi Aysun da korkmuş görünüyor, Çetin'in arkasında durmuş sesini çıkarmıyordu. O pislik buraya gelme cesaretini nereden bulmuştu bilmiyordum ama Barlas ona çok kötü bakıyordu. Kahverengi gözleri öfkeden kırmızıya dönerken boynundaki damarların iyice belirginleştiğini gördüm.

Öfkesi o kadar büyüktü ki elimi sıktığının bile farkında değildi. Canım yanmasına rağmen sesimi çıkarmazken bakışlarımı Yaver pisliğine çevirdim. Bizi fark edince yüzünde pis bir gülümseme oluştu, "Ooo kimleri görüyorum! Barlas Karaman, sizi görmek ne büyük bir şeref böyle!"Onu tekrar görmek midemi bulandırmıştı, Yaver bize doğru gelmeye başladı. "Duyduk ki bizi arıyormuşsun. Sebebi neymiş öğrenmeye geldik."

"Sebebi belli!" Barlas'ın sert sesi fabrikayı doldurdu. Elimi sertçe tuttuğu için onunla birlikte ben de Yaver'in üstüne yürüyor, kötü bir şey olmaması için dua ediyordum. Ortada buluştuğumuzda bakışları birden bana kaydı. Yüzündeki sinsi sırıtışla beni baştan aşağı süzüp elini uzattı, "Merhaba Öykü. Görüşmeyeli nasılsın bakalım?" Bakışlarımı bana uzattığı eline indirdiğim an Barlas beni arkasına çekti. "Hemen indir o elini!"

"Ne oldu şimdi, merhabalaşmak yasak mı?"

"Yasak! Ona elini süremezsin!" Kahkahası kulak tırmalarken elini indirdi "Peki, öyle olsun bakalım." Barlas öfkeden dişlerini birbirine bastırmış öyle konuşuyordu. "Ne işiniz var sizin burada?"

"Söyledim ya, bizi aradığınız için geldik. Merakımızdan yani," diyerek kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çattı. "Neden arıyordunuz bakalım bizi?"

"Bunu tahmin edersin diye düşünüyordum!"

"Aslında evet, tahmin ediyorum. Galiba kızları neden istediğimizi öğrenmek için arıyordunuz."

"Tam üstüne bastın!"Çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Malum, bu yaştaki kızlar bizim yaşlı kurtları çok kolay tavlayabildiği için Aysun ve Öykü'yle çalışmak istiyoruz. İyi para var bu işte..." dedi.

Aklıma birden babam gelmişti. O da kızı yaşındaki kadınlarla çıkıyordu. Bu yüzden ondan tiksiniyordum. "Lan bana bak!" Barlas elimi bırakıp yakasına yapışınca Yaver'in adamları üzerimize doğru gelmeye başladı. Yaver onları el işareti yaparak durdurunca yine gülmeye başladı, "Sakin ol Barlas. Merak etme kızlar o adamları tavlayıp paralarını çaldıklarında sana da küçük bir pay vereceğiz. Ne de olsa kızları bize vereceğin için iş ortağı sayılırız artık."Ben duyduklarımla şok olurken Barlas sinirle Yaver'in suratına bir yumruk geçirdi. Yaver aldığı darbeyle yere düşünce adamları saldırmak için Yaver'den işaret bekledi ama Yaver hiçbir şey yapmıyordu. "Az önceki yumruğun daha sertti Barlas. Bu pek olmadı sanki."

"O zaman daha iyisini vereyim!" diyerek onu yakasından tutup ayağa kaldırarak yüzüne bir yumruk daha attı. Yaver yeniden yere düştü ve burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi. "Kızları vermemek için direniyorsan eğer, boşuna uğraşma Barlas. Alacağız onları!"

"Sıkıyorsa al!"Yaver adamlarından birine başıyla komut verdi. Adam Barlas'a doğru yürürken Samet önüne geçip onunla kavga etmeye başladı. Hızlı ve sert yumruklarıyla adamı yere düşürmeyi başarınca Yaver şaşkınca Barlas'a baktı. "Bunlara kavga etmeyi sen mi öğretiyorsun? Bu konuda gerçekten iyisiniz. Bravo!"

"Adamlarını da al siktir git buradan yoksa leşinizi mekânınızın önüne sererim!"

"Buraya gelmeden önce seni biraz araştırdım Barlas. Öğrendim ki bu vasıfsız çetenin lideriymişsin. İşin de işletme sahiplerinden haraç almakmış. Böyle güzel bir işin varken, iyi de para kazanıyorken neden kızları koruyup da bizim gibi sana birçok konuda destek olacak kişileri karşına alıyorsun ki? Kafanı kullan biraz. Kızları bize verirsen çok iyi yerlere gelebilirsin. Birlikte güzel işler yapabiliriz. Böyle bir şey istemez misin?"

Bu Yaver pisliği kafayı yemiş olmalıydı. Ona nasıl böyle bir şeyi teklif edebilirdi? Yediği yumruk yüzünden beynine kan gitmiyor ve bu yüzden saçmalıyordu. Barlas sinirle onu yakasından tutup, "Prensip gereği itlerle çalışmıyorum!" diyerek onu adamlarının üzerine doğru itince, "Defolun gidin buradan ve bir daha da sakın gelmeyin!" diye uyardı.

Yaver sendeleyip düşmekten son anda yırtarken öfkelenmiş görünüyordu. "Demek kararlısın! Bu cesur hallerin hiç hoşuma gitmedi bilesin! Bizi karşına alarak çok kötü bir şey yaptın. Bundan sonra kork bizden! Bu kızları da iyi koru, çünkü onları alana kadar peşlerindeyiz!" Hırs yapmıştı. Bu işi yapacak birçok gönüllü bulabilecekken neden bizi istiyorlardı anlayamıyordum. Barlas işaret parmağını kaldırmış tam bir şey diyecekken, Yaver bana bakıp sözüne devam etti. "Özellikle sevgilin Öykü'nün

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

14.BÖLÜM

Başımı cama yaslamış geçtiğimiz yolları izlerken Yaver denilen o pisliği düşünüyordum. O çok tehlikeli bir adamdı. Yapacakları ve yapabilecekleri beni korkutuyordu. Söyledikleri aklıma geldikçe korkum artıyor, nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Özellikle de benim peşimde olduğunu söylemesi korkumu en üst raddeye taşıyordu. Barlas'la sevgili olduğumu düşündüğü için beni kafaya taktığını düşünüyordum.

Barlas arabayla beni evimin önüne getirdiğinde camdan dışarı bakmaya devam ediyordum. Geldiğimizi bile fark edememiştim. Barlas elini omzuma koyup, "Geldik Kaktüs," deyince irkilerek ona baktım. Fabrikada olanları henüz atlatamadığım için gergindim. Hele Yaver'in fabrikadan çıkarken attığı o tehlikeli bakış gözümün önünden hiç gitmiyordu. Barlas, "İyi misin?" diye sorunca birkaç saniye cevap veremedim. Bunu ben de bilmiyordum. Sanırım değildim. O herif hayatımızdan çıkana kadar da olmayacaktım. Sorduğu soruya cevap vermeden çantamı alıp, "Bıraktığın için sağ ol," diyerek arabadan çıktığımda Barlas da peşimden çıkıp yanıma geldi ve beni durdurmak için kolumdan tuttu.

İyi olmadığımı anlamıştı. Beni kendine doğru döndürüp yüzümü incelemeye başladı. "İyi görünmüyorsun. Annen seni bu şekilde görmesin."Gözlerim dolmaya başlayınca Barlas'ın bunu fark etmemesi için kafamı yere eğdim ve gözyaşlarım yanaklarıma süzülmesin diye kirpiklerimi kırpmamaya çalıştım. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Bizi o adamdan kurtarmaya çalışıyordu, gergindi. Bir de beni bu halde görüp iyice gerilsin istemiyordum. Güçlü görünmeliydim. O güçlüydü. Çetesine girecek kişinin de öyle olmasını isteyeceği için dolan gözlerimi ondan saklıyordum ama eliyle çenemden tutup yüzümü kaldırınca, "Korkuyor musun?" diye sorduğu soru yüzünden kendimi daha fazla tutamayıp yanaklarımı gözyaşlarımla ıslattım.

Cevabım belliydi. Kafamı hafifçe aşağı yukarı sallayıp, "Evet!" dedim.Üzülmüştü. Hiç beklemediğim bir hareketle yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Korkma. Ben yanındayım." Yanımda

olması bana güç veriyordu ama korkumu azaltmıyordu. "Evet, şu an yanımdasın ama her zaman olamazsın. O adamlar peşimizde Barlas, er ya da geç dediklerini yapıp bizi almaya gelecekler. Onlar geldiklerinde yanımda olmayabilirsin!"

Yanaklarıma düşen gözyaşlarımı başparmaklarıyla silerken, "Bu yüzden korkmana gerek yok, sana söz veriyorum kimse sizi almaya gelmeyecek. Buna izin vermeyeceğim!" dedi."Nasıl yapacaksın bunu? Onları durduramazsın ki!"

"Bana güven, durduracağım ve sizi onlardan kurtaracağım." Çantamı yere bırakıp ellerimi onun yanaklarımdaki ellerinin üzerine koyduğumda, "Güveniyorum zaten," dedim. Bir kez bizi onların elinden kurtarmıştı. Şimdi de yapabilirdi. Yapacağından emindim."O zaman rahatla ve eve gir, annen seni daha fazla merak etmesin."Girecektim ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

Ellerimi ellerinden çekip kollarımı boynuna doladığımda ona sarılabileceğim en sıkı şekilde sarıldım. Bunu içimden geldiği için yapıyordum. Kötü biri olduğunu düşünsem de içinde bir yerlerde iyiliğin var olduğunu biliyordum. İşte o iyilik sayesinde bize yardım ediyordu. "Yardımın için teşekkür ederim Barlas."

Birkaç saniye sesini çıkarmadan öylece durduktan sonra kollarını belime doladı. Hareketim onu şaşırtmıştı galiba. Benden bunu beklemiyordu. Aslında ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum ama ona sarılmak istemiştim. İçimdeki anlamlandıramadığım hisle, ona yakın olmak istediği için yapmıştım bunu.Kokusu burnuma dolarken gözlerimi kapatıp gülümsedim. Niye gülümsediğimi bilmiyordum, galiba ona sarılmak beni mutlu etmişti. Aslında sadece mutlu değil aynı zamanda heyecanlandırmıştı da. Ona yakın olmak güzeldi. Verdiği heyecan duygusu o kadar hoşuma gitmişti ki ayrılıp eve girmek istemiyordum.

Bana ne oluyordu anlayamıyordum. Şu an kalbim sanki bana ait değilmiş gibi hızla çarpıyordu. Daha önce de bu şekilde çarpmasına rağmen bu seferki bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi.Annemi daha fazla bekletip de meraklandırmamak için kollarımı Barlas'ın boynundan ayırıp yüzüne

baktım, "Artık gitsem iyi olacak." Tek kolu belimdeydi hâlâ, gözlerime bakıyordu. "Git ve dinlen. Ben bu gece burada, arabada kalacağım."

"Ne... Neden?" diye sordum."Korktuğun için."İtiraz ettim. "Olmaz öyle şey! Böyle bir şey yapmak zorunda değilsin."

"Evet değilim ama yapmak istiyorum."

"Barlas ama bu..."

"Boşuna konuşup da kendini yorma istersen çünkü kararlıyım. Ne söylersen söyle vazgeçmeyeceğim. Bu gece burada olursam rahat bir şekilde uyuyacağını biliyorum ve kalmak istiyorum." Beni düşünmesi hoşuma gitmişti ama zaten bir sebebi yokken bizi koruyordu, bir de burada kalıp benim için uykusuz kalmasına izin veremezdim. "Sana borçlanıyorum Barlas, yapma lütfen."

Güldü. "Ne borcu? Borç falan yok.""Bu yaptıklarının karşılığını ödemem lazım sana ama." "Karşılığını ödemeni istemiyorum ki. Ben yaptığım her şeyi senin için yapıyorum... İyi olman için." Söylediği şeyle gözlerim yine dolmaya başlayınca hafifçe tebessüm etti ve başımı göğsüne yaslayıp eliyle saçlarımı okşadı. Bu şekilde öyle huzurluydum ki... Gözlerim kapanırken bana yaptıklarından dolayı nefret ettiğim bu çocuğun beni böylesine huzurlu hissettirmesine şaşırıyordum.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kafam o kadar karışıktı ki sorularıma cevap bulamıyordum. Barlas saçlarımı okşamaya devam ederken çalan telefonum onu durdurdu. Gözlerimi açıp kendimi geri çektiğimde trençkotumun cebinden çıkardığım telefonda arayana baktım. Annemdi. Eve geç geleceğimi haber vermediğim için merak etmişti tabii. "İçeri girmeliyim," dedim.

"Tamam, gir," deyip yerdeki çantamı alıp bana uzattı. Uzattığı çantayı gülümseyerek aldığımda, "Hoşça kal," deyip arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüyüp hemen eve girdim. Kapattığım kapıya yaslanmış aptalca gülümsemeye devam ederken geldiğimi anlayan annem mutfak kapısından kafasını uzatıp bana baktı. Sinirli görünüyordu. "Öykü, bu saate kadar

neredesin sen? Arıyorum açmıyorsun da!" Gülümsemem suratımdan silinirken çantamı yere bıraktım. "Aysunlardaydım anne."

"Neden haber vermedin?"

"Çok kalacağımı düşünmüyordum ama muhabbet koyulaşınca vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım. Üzgünüm," deyip yanağından öptüm. Bu onu yatıştırır diye düşünüyordum. İşe yaramıştı. Çatık kaşları düzelirken, "Peki, bir daha olmasın," dedi. "Merak etme anne, bir daha olmaz," dediğimde arkasını dönüp yarım bıraktığı salata malzemelerini doğramaya devam etti. "Ellerini yıka da gel yemek yiyelim." Ne kadar acıktığımı ve bütün gün hiçbir şey yemediğimi o an fark ettim. Ellerimi yıkayıp sofraya oturdum.

Çorbamı içmeye başladığımda aklıma bir anda Barlas'ın da aç olabileceği ihtimali geldi. Yediğim yemeklerden ona da götürmek istiyordum ama bunu anneme fark ettirmeden nasıl yapacaktım? Yirmi dakikaya yakın muhabbet ederek yemeğimizi yedikten sonra annem kalkıp tabağını tezgâha bıraktı. "Öykü ben duşa gireceğim, masayı sen halledersin tamam mı?" Şanslı günümdeydim. Ona yakalanmadan Barlas'a yemesi için bir şeyler hazırlayabilecektim.

Annem banyoya girince bir sandviç ekmeği aldım ve buzdolabında ne varsa içine koydum. Lezzetli görünen sandviçi sarıp evden çıktıktan sonra arabasının kaputuna yaslanmış sigara içen Barlas'ın yanına gittim. Beni görünce sigarayı yere atıp ayağıyla söndürdü. Aç karnına sigara içmesi hoşuma gitmemişti, sandviçi ona uzattım."Bu ne?" diyerek garip garip baktı.

Gülümsedim, "Açsındır diye hazırladım." Eline aldığı sandviçin paketini açıp bir ısırık aldı, "Aç olduğumu tahmin edip de bana sandviç hazırlayacağını hiç düşünmemiştim. Beni şaşırttın," dedi."Nasıl beğendin mi?" diye sorunca ağzındaki lokmayı yutup sandviçe baktı. "Eline ne geldiyse içine koydun sanırım." Beğenmemişti anlaşılan. Ya da beni sinir etmek için böyle söylüyordu. Gözlerimi devirip tamamen blöf yapmak amacıyla, "Beğenmediysen alayım o zaman," diyerek elimi uzattığımda sandviçi arkasına saklayıp uzattığım elimi tuttu.

"Beğenmedim demedim." Gözüm elimi tutan elindeyken kaldırıp yüzüne baktım. "Beğendim de demedin ama."

"Evet demedim, çünkü eksik olan bir şey var." İçine koyduğum malzemelerden bahsediyorsa eğer yapacak bir şeyim yoktu. Evde ne varsa onu koymuştum. "Neymiş o?" Gözleri gözlerimin üzerindeyken arkasına sakladığı sandviçi elime tutuşturdu ve sandviçi ağzına götürtüp bir parça ısırtmamı sağladı. Gözlerime derin derin baktı, "Bana bunu kendi ellerinle yedirmen..."

Gülmeye başladım, komik gelmişti. "İnan, burada kalıp sana bunu yedirmeyi çok isterdim ama içeri girmem gerekiyor," diyerek sandviçi onun eline tutuşturduğumda kolumdan tuttu. "Biraz daha kal." Burada tek başına olmaktan sıkılmıştı herhalde.Dudaklarımı büküp kafamı iyi yana salladığımda, "Üzgünüm, gitmem lazım," diyerek elini kolumdan indirdim ve yürümeye başladım. Henüz birkaç adım atmıştım ki arkamdan seslenip beni durdurdu, "Kaktüs! Sandviç için sağ ol," dedi.

Teşekkür etmesine şaşırsam da ben de onun gibi gülümseyip, "Rica ederim. Afiyet olsun," dedim ve arkamı dönüp eve doğru yürüdüm.İçeri girdiğimde hemen mutfağa gidip masayı topladım. Bu sırada annem duştan çıkmıştı. O çıktıktan sonra ben de banyoya girip kısa bir duş aldım. Saçlarımdaki havlu ve üzerimdeki bornozla banyodan çıktığımda hemen odama gidip telefonumdan rastgele bir müzik açıp dinlemeye başladım.

Çabucak üzerimi giydim, saçlarımı havluyla kurulayıp ders çalışmak için çalışma masama oturdum. İki saate yakın müzik eşliğinde matematik testi çözdükten sonra aklıma Barlas geldi. Yalnız başına ne yaptığını merak ettiğim için cama doğru yaklaşıp perdeyi araladığımda arabanın içine oturmuş odama doğru baktığını gördüm. Beni fark edince gülümsedi. Telefonunu eline aldıktan birkaç saniye sonra mesaj sesini duydum.

Gönderen: Pis Hergele

-Geç olmadı mı, neden uyumuyorsun?

Gönderilen: Pis Hergele

-Uyuyacağım ama önce seni kontrol etmek istedim.

Gönderen: Pis Hergele

-Ne o, başıma bir şey gelir diye mi korkuyorsun yoksa?

Gönderilen: Pis Hergele

-Hayır, ben sadece yalnız başına ne yaptığını merak ettiğim için bakmıştım.

Gönderen: Pis Hergele

-Yalnız olmama acıdın galiba?

Gönderilen: Pis Hergele

-Sanırım evet.

Gönderen: Pis Hergele

-O zaman gel yalnızlığıma ortak ol.

Gönderilen: Pis Hergele

-Gelemem, annem içeride.

Gönderen: Pis Hergele

-Bence yakalanmayı göze alıp gelebilirsin.B

eni güldürmeyi başarmıştı, uykumun geldiğini göstermek için esnedim.

Gönderilen: Pis Hergele

-Gelemem Barlas, uykum var yatacağım.

Gönderen: Pis Hergele

-Peki o zaman, sana iyi geceler.

Gönderilen: Pis Hergele

-Sağ ol. Sana da iyi nöbetler.

Mesajlaşmamız bitince bir süre öylece birbirimize baktık. Uykum gelmese burada durup sabaha kadar ona bakabileceğimi düşünüyordum. Sebebi suçluluk duygusundandı sanırım. Sonuçta benim için buradaydı ve rahat uyuyayım diye uğraşıyordu. Çetesindeki herkesi böyle koruyor muydu acaba? Eğer öyleyse çok şanslıydım. Belli ki bir korumam olacaktı. Daha fazla dayanamayacağımı hissedince perdeyi kapatıp yatağıma uzandım ve Barlas'ı düşünerek uykuya daldım.

Uyandığımda Annem evde değildi. Kahvaltıyı hazır bırakmış erkenden çıkmıştı. Çayımı koyup oturduğum sırada kapı çaldı. Annem bir şey unuttuğu için eve geri dönmüştü galiba. Kapıyı açıp karşımda annem yerine Barlas'ı görünce şaşırdım. Gülümsüyordu. "Günaydın Kaktüs!"

"Sana da günaydın. Hayırdır bir şey mi oldu Barlas?" diye sorunca gülmeye başladı. "Evet oldu, acıktım."Tabii ya nasıl akıl edememiştim ben bunu? O, dün gece benim için burada kalmıştı ama ben onu düşünmeden kahvaltı yapıyordum. Onu okula aç gönderemezdim. "Tamam bekle, ben hemen dün akşamki gibi bir sandviç hazırlayıp getireyim sana," dediğimde, "Sandviç mi? deyip burun kıvırdı. Beğenmemişti anlaşılan"Evet sandviç."

"Ben sandviç istemiyorum." "Tamam tost yapayım o zaman?" dediğimde, "Hayır onu da istemem, ben gerçek bir kahvaltı istiyorum," deyip içeri girmek için bir adım attı. Elimi kapı çerçevesine koyarak onu durdurduğumda, "Hey! Nereye böyle? Seni içeri davet eden oldu mu?" diye sordum. Gözü içerideyken birden bana kaydı. "Karnımı doyurmam lazım."

"Tamam, ben bir şeyler hazırlayacağım sana, neden içeri girmeye çalışıyorsun ki?" Gülerek kapının çerçevesine koyduğum elimi aşağı indirdi. "Çünkü seninle karşılıklı kahvaltı yapmak istiyorum," dedi ve yanımdan geçerek mutfağa gitti. Ciddi miydi bu şimdi? Kapıyı kapatıp arkasından mutfağa gittiğimde, "Barlas senin burada olmaman gerekiyor, dışarı çıkar mısın lütfen!" dedim. Beni takmadan masaya oturdu ve yarım bıraktığım tabağımı önüne alıp masadaki her şeyden alarak doldurdu. "Otursana Kaktüs, birlikte kahvaltı yapalım."

Sinirleniyordum ama. Bu ne rahatlıktı ya! "Barlas sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bak annem evde değil. Aksilik olur da geri gelirse ne yapacağım ben? Lütfen dışarı çık!" Önündekileri yerken bana baktı. "Gelsin ne var ki bunda? Hem fena mı olur, tanışmış oluruz işte." Yok, bu beni kesin sinir etmek için uğraşıyordu. "Barlas bak sinirleniyorum, çık dışarı lütfen!" Yine umursamıyordu beni. "Çay koysana bana."

"Yok çay falan! Bitti!"

"Öyle mi?" deyip işaret parmağıyla ocağı gösterdi, "Peki şu ocakta çaydanlığın içinde demlenen şey nedir o zaman?" Beni o kadar sinir etmişti ki ocağı söndürdüm. "Bu çay değil, zıkkımın kökü! İstersen bir bardak verebilirim!" dedim. Söylediğim şey onu güldürmüştü. "Demek her sabah zıkkımın kökünü demleyip içiyorsun. Gerçekten ilginç bir kızsın." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Bak Barlas senden rica ediyorum, lütfen dışarı çıkar mısın?" Kafasını iki yana salladı, "Hayır." Öfkelenince karşısına oturup hiçbir şey demeden onu izlemeye başladım. Zaten ne dersem diyeyim kalkmıyordu. Boşuna çenemi yormamın bir anlamı yoktu. Şu saatten sonra tek duam annemin eve gelmemesiydi. Yoksa bu durumu nasıl karşılardı bilemiyordum.

Barlas tabağındakileri yemeye devam ederken bana baktı, "Sen neden yemiyorsun?"

"Canım istemiyor!"Güldü, "Tabağını elinden aldım diye yapıyorsun böyle, değil mi?"

"Hayır, alakası bile yok!" Hiç beklemediğim bir şey yapıp önündeki tabağı ortaya itti. "Ye o zaman."

"İstemiyorum, yemeyeceğim. Sen gelmeden önce yemiştim ben, tokum."

"Nasıl toksun, tabağının yarısı duruyordu."

"Yediğim yetti bana."

"Olmaz öyle şey," deyip oturduğu sandalyeyi benim yanıma doğru çekip elindeki çatalı tabaktaki peynire batırıp ağzıma uzattı. Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı geri çektim. "Yemeyeceğim Barlas zorlama!" Peyniri ağzıma sokmaya çalışırken, "Yiyeceksin," dedi. Elimle ağzımı örttüm. "Zorlama beni, yemeyeceğim!" Yemeyeceğimi anlayınca elindeki çatalı tabağa bırakıp elimi ağzımdan çekti ve parmaklarını enseme götürüp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. O kadar yaklaştırmıştı ki dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. "Yememekte hâlâ ısrarcı mısın?"

Evet desem beni öpecekmiş gibi bir hali vardı. Gözleri dudaklarıma kayınca ağzımdan bir anda, "Hayır değilim!" çıktı. Sanırım beni öpecek olmasından korkmuştum. Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken elini ensemden çekip bıraktığı çatalı eline aldı ve peyniri ağzıma doğru uzattı. Mecburen alıp çiğnedim. Çatalını tekrar tabaktaki peynire batırıp kendi yedi. Tabaktakileri bir bana bir kendine şeklinde bitirdikten sonra, "Evet, şimdi okula gidebiliriz," dedi.

Hızla masadan kalkıp odadan çantamı aldıktan sonra evden çıktım. Beni tekrar öpmesinden korktuğum için dediğini yaptığıma inanamıyordum. Neden beni sürekli bu şekilde korkutuyordu ki? Bu hoşuna mı gidiyordu? Kendi de peşimden evden çıkınca kapıyı kilitleyip arabaya oturdum. Barlas arabayı çalıştırırken, "Aysun'un evinin önünde dur, onu da alalım," dedim. Aysunların evinin önünde durduğumuzda inip kapılarını çaldım. İlk çalışta kimse açmayınca duymamış olabilme ihtimallerine karşı tekrar çaldım. Yine açan olmayınca Aysun'un okula, annesinin de işe gittiğini düşünerek arabaya geri dönüp yerime oturdum, "Gidelim, galiba çıkmış."

Okula geldiğimizde Barlas direk kantine doğru yürüdü. "Nereye, sınıfa çıkmıyor musun?" diye sorduğumda, "Hayır, bizimkiler kantindedir onların yanına gideceğim," dedi."Peki," deyip merdivenlere yöneldiğimde, "Kaktüs!" diye seslenip beni durdurdu. Ona bakıp, "Efendim?" dediğimde, "Sen de gelsene," dedi. Gidip gitmemek arasında tereddüde düşsem de daha Bade oradayken gitmek istemiyordum. Yine sinirlerimi bozacak bir şey yapıp kavga çıkarabilirdi. "Yok sağ ol, ben almayayım," deyip sınıfa çıktım.İçeri girdiğimde Koray yerinde oturmuş defterine bir şeyler karalıyordu ama Aysun sınıfta yoktu. Kantindedir diye düşünerek yerime geçip çantamı sırama bırakırken Koray'a baktım, "Günaydın Koray."

Karaladığı defterini bırakıp omzunun üstünden bana baktı, "Günaydın. Ne ara geldin sen ya, hiç fark etmedim," dedi. Tebessüm ederek defterini işaret ettiğimde, "Onunla o kadar meşgul olmasaydın fark ederdin," dedim. Kendi de tebessüm ederek defterin kapağını kapattı, "Haklısın, can sıkıntısından yaptığım şeye bak." Sırama oturup çantamdan ilk derse ait kitap ve defteri çıkardığımda Koray bana doğru döndü, "Bugün yanın boş anlaşılan."

"Yoo, nereden çıkardın bunu?"

"Aysun yok baksana."

"Kantindedir kesin, bir şeyler içiyordur." Söylediğim şeyle birden yerinden kalktı, "Hadi kalk, biz de gidip ders başlayana kadar bir şeyler içelim yoksa burada patlayacağım." Kafamı isteksizce iki yana salladığımda, "Yok ya, sen git ben bir şey içmeyeceğim," dedim. "Tamam, o zaman ben gidiyorum, canın sıkılırsa gelirsin yanımıza," deyip çıkınca ben de pencerenin yanına gittim.

Bir süre okulun bahçesindeki öğrencileri izleyip döndüğümde Koray'ı elinde meyve suyu kutusuyla içeri girerken gördüm. Arkasından Aysun geliyor mu diye birkaç saniye kapıya baktım ama gelen yoktu. "Allah aşkına Aysun kantinde ne yapıyor Koray?" diye sordum."Aysun kantinde yok, belli ki daha gelmemiş."

"Ne demek yok?" Kantinde değilse neredeydi bu kız? Evden çıkıp başka bir yere mi gitmişti? İyi de sabah sabah nereye gidecekti ki? Telefonumu çıkarıp onu aradım. Uzunca bir süre açmayınca aklıma bir anda Yaver'in onu almış olabilme ihtimali gibi kötü bir düşünce geldi. Bu olabilir miydi? Kalbim bu düşünceyle korkudan ritim değiştirirken telefon açıldı."Efendim Öykü?" Sesini duyunca derin bir oh çektim. O iyiydi. Yaver'in elinde değildi. "Aysun neredesin sen? Niye okula gelmiyorsun?" Soruma birkaç saniye cevap vermedi ama sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı, "Ben dün gece bir karar aldım Öykü. O yüzden şu an bara gidiyorum." Ne saçmalıyordu bu kız? "Ne diyorsun sen ya? Barda ne işin var senin?"Koray, bar dediğimi duyunca arkasına dönüp bana garip garip baktı.

O da benim gibi hiçbir şey anlamamıştı. Aysun'un sesi moralsiz geliyordu. "Peşimizi bırakmayacağını anladığım için Yaver'in mekânına gidiyorum! O

pisliğe teslim olup seni almaması için yalvaracağım ve bu belayı başına sardığım için seni ondan kurtaracağım!" dedi. Ayağa kalktım. "Aysun kendine gel lütfen! Sakın böyle bir şey yapayım deme ve okula geri dön. Oraya gidemezsin!"Sesi bu defa ağlamaklı çıkıyordu. "Benim yüzümden hayatının mahvolmasına izin verememem Öykü!"

Bu kız kararlıydı, gidecekti oraya. Ne yapacağımı ve ne diyeceğimi bilemezken sınıftakileri umursamadan sesimi yükselttim. "Böyle bir sorunu tek başına halledemezsin Aysun, hemen okula gel! Barlas bize yardım edecek. Hep birlikte bu işten kurtulacağız!" dedim. Söylediklerimi umursamıyordu bile. "Boşuna uğraşma Öykü, kararımdan vazgeçmeyeceğim," deyip telefonu kapatınca ekrana bakıp küfrettim. Saçma sapan bir karar vermiş, aptalca bir şey yapıyordu. Onu durdurmam lazımdı. Tekrar aradığımda numarasına ulaşılamıyordu. Koray meyve suyunu sıranın üzerine bırakıp ayağa kalktı, "Ne oldu Öykü? Aysun ne diyor?"

"Yaver'in mekânına gidiyormuş."

"Ne? Ne işi var onun orada? Bunu neden yapıyor?"

"Neden olacak suçluluk duygusundan!"Paniklemişti. "İnanmıyorum başını belaya sokacak, hemen onu durdurmamız lazım!" Ben de böyle düşünüyordum ama nasıl yapacağımızı bilmiyordum. "Evet, ama nasıl? Telefonunu kapattı. Şu an muhtemelen mekâna yaklaşmıştır da. Asla ona yetişemeyiz ki durduralım!" Sıkıntıyla elini kıvırcık saçlarından geçirirken, "Peki ne yapacağız şimdi?" diye sordu. Yapacak tek bir şey vardı. Barlas'tan yardım isteyecektim. "Gel benimle!" deyip kantine koştum.

Barlas oradaydı. Çetesiyle birlikte kahkahalar eşliğinde muhabbet ederlerken kafasını kantin kapısına doğru çevirip beni gördü. Suratımdaki paniklemiş ifadeyi fark edince yüzündeki gülümseme dondu. Hızla yanına gidip diğerlerini umursamadan konuştum. "Yardımına ihtiyacım var!"Arkadaşları susup bana bakarken Barlas hemen ayağa kalktı, "Ne oldu, sorun ne?"

Kalbim sıkıntıyla sıkışırken sesim ağlamaklı çıkıyordu. "Aysun şu anda teslim olmak için Yaver'in mekânına gidiyor!" Barlas ne yapacağını

düşünmeye başladığında arkadaşları böyle bir şeyi beklemedikleri için şaşkındı. Muhtemelen şu an onun aptal olduğunu düşünüyorlardı. Özellikle de Bade. Eski arkadaşı olmasına rağmen Ali'nin kulağına Aysun hakkında benim duyabileceğim şekilde bir şeyler fısıldıyordu ama bunu umursamıyordum. Barlas bir şeyler düşünmüş gibi çetesine dönüp, "Gidiyoruz!" diyerek kantin kapısına doğru yürüdü.

Koray'la ben de peşlerine takıldık. Barlas arabaya binmeden önce durup bana baktı. Yanıma gelip elini karnıma koyarak beni durdurdu. "Sen nereye?"Sesim kendimden emin çıkarken omuzlarımı dikleştirdim, "Arkadaşımı kurtarmaya!" Koray arabaya binmek için iki adım ötemde beklerken bizi izliyordu. "Bizimle gelmiyorsun!" Barlas'ın söylediği şeyle kaşlarımı çattım. "Ne demek gelmiyorum?"

"Senin için tehlikeli olabilir!"

"Umurumda değil!" dediğimde arabanın kapısını açtım ama beni itip girmemi engelledi. "Gelmiyorsun dedim sana!"

"Geliyorum!" Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra inat edeceğimi anlayıp kafasını Koray'a çevirdi. "Onu sınıfa çıkar!"

"Hayır! Sizinle geleceğim!" diye bağırdım. Kafasını tekrar bana döndürüp o da benim gibi bağırdı. "Sana tehlikeli olabilir diyorum değil mi? Neden inat ediyorsun?"

"Verdiğin görevlerle beni tehlikeye alıştırdığın için olabilir mi acaba?" deyince bir şey demeden yüzüme bakmaya devam ederek Koray'a da bağırdı, "Onu hemen buradan götür Koray!"Koray, kolumdan tutup, "Hadi gel Öykü, biz sınıfa çıkalım," dedi.

Barlas'a bakmaya devam ederken Koray'ın elini kolumdan ittim, "Hiçbir yere gitmiyorum ben, arkadaşımı kurtaracağım!" Barlas'a şu an o kadar öfkeliydim ki gitmeme izin vermediği için onu boğmak istiyordum. Barlas dediğini bana yaptırtamayınca Bade gelip kolumdan tuttu ve "Orada seninle mi uğraşacağız, sınıfa çık!" diyerek beni Koray'a doğru itti. Sırtım Koray'a çarpınca, Koray Bade'ye bir şey yapmayayım diye arkadan kollarını belime dolayıp beni tutmaya çalıştı.

Bu manzarayla birlikte Barlas'ın kaşları çatılırken, "Bırak beni Koray!" diye bağırdım.Çırpınışlarım bir işe yaramazken yüzümü ellerimle kapatıp sinirimden ağlamaya başladım. Sinirlerim bozulmuştu. Koray'a dönüp sarılarak ağlamaya devam ettim. Barlas, tam arabaya binecekken Koray'a sarıldığımı görüp açtığı kapıyı sinirle geri kapattı ve bize doğru yaklaştı. Yanımıza gelip kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekip gözlerime sert bir şekilde baktı. "Arabaya bin! Gidiyoruz!"

Böyle bir şeyi yapacağını tahmin etmediğim için afallamıştım. Ne olmuştu da kararını değiştirmişti böyle? Ağladığım için üzülmüş müydü acaba? Gerçi öyle olmuş olsa az önce gözlerime sert değil de acımış gibi bakardı herhalde. Başka bir şey vardı, onun kararını başka bir şey değiştirmişti. Sebebi neydi bilmiyordum ama şu an bununla uğraşamayacağım için pek de umursamıyordum.

Barlas ve ben arabaya geçip oturunca Koray da peşimizden gelip arka koltuğa yerleşti. Yola çıktığımızda diğerleri de arabaya binmiş bizi takip ediyordu. Barlas'ın gözleri yoldayken sert sesiyle beni uyarma gereği hissetti, "Oraya gittiğimizde sesini çıkarmayacaksın! Yaver sana ne derse desin ona cevap vermeyeceksin, anlaşıldı mı?"

Bunu benden o adamla muhatap olmamam için istiyordu ama başarabilir miydim bilmiyordum. Beni sinir edecek bir şey söylerse eğer susamayabilirdim. Kafasını bana çevirmiş tek kaşını beklentiyle havaya kaldırınca bir cevap vermem gerektiğini düşünüp, "Tamam," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Kısa sürede daha önce Yaver'le buluştuğumuz bara geldik. Barlas torpido gözünden muştaları çıkarmaya başlayınca şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

Muşta fikri iyiydi ama beni korkutmuştu. Yaver de bunun gibi adamlarına böyle şeyler kullandırarak bizi dövdürebilir, hatta daha da kötüsü öldürtebilirdi. Muştaları ceplerine sokup saklarlarken Barlas Koray'a döndü ve beni işaret etti "İçeride kavga çıkarsa onu da al ve buradan kaç. Kalmanız tehlikeli olabilir." Koray onu onaylayınca hep beraber içeri girdik. İçeriden duyulan sese doğru yürüyorduk. Aysun'a bağırıyordu. Birkaç adım sonra Yaver'le birlikte ayakta durmuş tartıştıklarını gördüm. Yanlarında da Barlas'la peşimize takılan o iki adam vardı. Kalabalık olmamalarına sevinip derin bir oh çektim.

Şu an onlardan daha kalabalık olduğumuz için bize ve Aysun'a bir zarar vermeye çalışsalar bile başaramazlardı muhtemelen.Yaver geldiğimizi fark edip bize doğru dönünce Aysun da dönüp bize baktı. O, peşinden buraya gelmemize şaşırırken Yaver sinsice sırıtıp bana baktı. "Demek sen de Aysun gibi doğru bir karar verip bizimle çalışmak için geldin Öykü. Aferin sana! Ama keşke tek gelseydin, sevgilin ve çetesiyle gelmen hiç hoş olmadı."Buraya bunun için gelmediğimi çok iyi biliyordu ama sırf Barlas'ı sinirlendirmek için böyle konuşuyordu. Başarmıştı da. İstediği olmuştu. Barlas Yaver'in söylediği şeye sinirlenip elini yumruk yapıp sıkınca, "Lan bana bak Yaver! Dayak yemek istemiyorsan hemen Aysun'u bırak yoksa ağzınla burnun yer değiştirecek!" dedi.

Yaver, Barlas'ın dediğini duymamış gibi hâlâ bana bakıyordu. "Eğer bu işi yaparsan çok para kazanırsın Öykü."Bu adam iflah olmuyordu. Ona çok iyi cevap verirdim ama Barlas gelirken onunla konuşmamam için beni uyardığından susmayı tercih edip bir şey demedim. Ağzımı açmadan Barlas'a baktığımda onun Yaver'e ölümcül bakışlar fırlattığını gördüm. Çok sinirliydi. Elini yumruk yapmış sıkarken ona doğru adım atmak istemişti ama Çetin kolundan tutup engel olunca durdu. "Barlas kendine gel, seni sinirlendirmeye çalıştığını görmüyor musun? Uyma şu ite!"Yaver Aysun'a döndü. "Sanırım arkadaşın da bize katılacak." Aysun'un kaşları çatılırken sinirle göğsünü yumrukladı. "Ben geldim işte, buradayım, sizinle çalışacağım. Bu size yetmez mi? Ondan ne istiyorsun piç herif, Öykü'yü rahat bırak!"

Böyle söylemesi Yaver'i sinirlendirirken elini havaya kaldırıp Aysun'un suratına sert bir tokat indirdi.Şaşkınlıktan açılan ağzımı elimle örtüp birkaç saniye öylece durdum. Çok sert vurmuştu. Aysun yanağına elini koymuş ona öfkeyle bakarken, ben de gözlerimi kısıp sinirle ona doğru bir adım attım ama Barlas'ın kolumdan tutup beni durdurmasıyla öylece yerimde kaldım. Pislik herif! Onu öldürmek istiyordum. Aysun'a nasıl vurabilirdi? Bunun hesabını verecekti.Barlas ona yaklaşmayayım diye kolumdan tutmaya devam ederken, Çetin birden Yaver'in üzerine doğru yürüyüp onu yakasından tuttu.

Yaver'in adamları da Çetin'in kollarından tutunca Samet ve Ali gidip onu tutan adamların suratlarına sert bir yumruk indirdi. Adamlar yedikleri tek

yumrukla yere yığılırken Yaver Aysun'u kolundan tutup yukarı doğru sürüklemeye çalıştı.Yanında sadece iki adam vardı ve onlar da tek yumrukla yere yığılmıştı. Çaresizdi artık. Aysun'u alacağımızı bildiği için onu bizden kaçırmaya çalışıyordu. Başarılı olamayacağının farkındaydı ama yapıyordu işte. Aysun çıkmamak için direniyordu. Böyle olunca Yaver öfkesine hâkim olamayıp onu saçlarından tuttu ve o şekilde sürüklemeye başladı. Aysun canı yandığı için bağırıyordu ama Yaver onu umursamıyordu. Bu manzara beni iyice sinirlendirirken Barlas'ın kolumdaki elini itip Aysun'u o adamın elinden kurtarmak adına onlara doğru yürümeye başladım. Yaver bir eliyle Aysun'un saçlarından tutmuş onu sürüklerken diğer elini ağzına götürüp ıslık çaldı.

Çaldığı ıslıkla yukarıda takım elbiseli adamlar görünmeye başlayınca durup merdivenden inmeye başlayan adamlara baktım. Tam olarak sayamasam da en az on kişi vardı. Sanırım bu durumda Aysun'u onların elinden almak biraz zor olacaktı.Adamlar alt kata inip bize sert sert bakmaya başlayınca korkuyla Barlas'ın yanına geri dönüp Yaver'e baktım.Yaver Aysun'u yukarı çıkarmayı başarmış oradan bize bakıyordu. "Seninle bir anlaşma yapalım mı Barlas?"

Herkes benim gibi kafasını yukarı kaldırmış bakarken Barlas küçük bir küfür mırıldandı. "Bana bak Yaver, o düşündüğün şeyi aklından çıkar yoksa seni öldürürüm!"

"Yapma böyle ama eğleniyoruz şurada. Neden kızıyorsun ki hemen? Hem bak sana söz, Öykü'nün bizimle çalışmasına izin verirsen istediğin zaman bu mekâna gelip eğlenebilirsin, hatta canın isterse Öykü'yle de eğlenebilirsin. Ne dersin, bence güzel bir anlaşma bu. Kaçırma fırsatı derim."Adamlar yukarı çıkmamamız için merdivenin önünü kesmiş bize bakmaya devam ederken Barlas gözlerini kapatmış öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. Şu an öylesine korkuyordum ki, Yaver'in bir işaretiyle bu adamlar bizi ölesiye dövebilirlerdi. Köşeye sıkışmışız gibi hissediyordum.Barlas'ın eli yavaşça cebindeki muştasına giderken Çetin bunu fark edip onu durdurdu ve dudağını kulağına yaklaştırıp fısıldadı, "Barlas sakın onu çıkarma, adamların belinde silah var. Muştaları görürlerse silahlarını kullanabilirler."

Yanlarında olduğum için Çetin'in Barlas'a ne dediğini çok net duymuştum. Barlas kafasını kaldırıp tekrar Yaver'e baktı. "Adamlarının arkasına saklanmak tam senlik bir hareket Yaver... Nasıl, kendini güvende hissediyor musun bari?""Çook," derken gülüyordu. "Sevgilini bizimle çalıştırırsan onun da güvende olacağından emin olabilirsin." Bu lafı Barlas'ı çileden çıkartırken ona bir şey yapacağını anlayıp yanına gitmeye çalışmasın diye elinden tuttum.

Bakışları elime kayınca onu sakinleştirmeye çalıştım. "Seni öfkelendirmeye çalışıyor, neden ona istediğini veriyorsun? Sakin olmaya çalış lütfen." Gözleri hâlâ elimdeyken derin bir nefes alıp Yaver'e baktı. Pek sakinleşmiş gibi görünmüyordu. "O benim yanımda zaten güvende. Sen kendi kıçını kolla Yaver, çünkü seni mahvedeceğim!"Tehdidiyle Yaver'in suratındaki gülüşü silmeyi başardığında, ona tehlikeli bakışlar fırlatıp elimi sıkıca tutarak beni oradan çıkardı ve arabanın yanına götürdü. Peşimizden Koray ve diğerleri de gelince Barlas'ın yüzüne baktım. Düşünceli görünüyordu. Muhtemelen Aysun'u o adamın elinden nasıl kurtaracağını düşünüyordu. Bir plana ihtiyacımız vardı.Barlas elimi bırakmış sinirle saçlarını karıştırırken, "Ne yapacağız şimdi? Aysun'u o adamın elinde nasıl kurtaracağız?" diye sordum.

Düşünceli gözlerini barın kapısına dikmişti. "Var bir şey aklımda!" deyip arabaya bindi. Peşinden ben de yanına oturunca gaza basıp bizi oradan uzaklaştırdı.Yol boyunca hiç konuşmadan fabrikaya geldiğimizde herkes içeri girip kanepelere oturdu. Ben hariç. Çünkü oturmak istemiyordum. Aysun'u o adamın elinden kurtarmak için bir şeyler yapmak istiyordum. Arkadaşım o pisliğin elindeyken burada hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Barlas yerdeki bir noktaya odaklanmış bir şeyler düşünürken ona bakıp sinirimden bağırmaya başladım. "Barlas biz neden buradayız, şu anda Aysun'u kurtarmamız gerekmiyor mu? Burada oturmuş neden vakit kaybediyoruz? Geri dönmemiz lazım, onu kurtarmamız gerekiyor!"

Barlas beni umursamazken Bade ayağa kalkıp üzerime doğru yürüdü, "Kızım sen geri zekâlı mısın? Adamların silahı vardı görmedin mi? Onu kurtaracağız diye kendimizi öldürtelim mi? Bunu mu istiyorsun bizden?" Yerimde kıpırdaman dururken ben de ona bağırdım, "O benim arkadaşım!

Ben burada oturarak vakit kaybetmek istemiyorum, onu kurtarmak istiyorum!"

"İyi, git kurtar öyleyse!" Bu tavrı yüzünden kendimi tutamayıp ona vurmak için elimi kaldırdım ama elimi havada yakalayıp kolumu ters çevirip öyle bir büktü ki kırıldı zannettim. Arkadan gelip onu bileğinden tutan Barlas sinirle kükredi. "Şunu kes artık Bade!" Bade, Barlas'a bakarken sinirle çekti elini. "Görmüyor musun benimle kavga etmek istiyor!"

"Onunla kavga etmeyi kes!"

"Ona haddini bildirmeliyim!" Barlas onu kolundan tutarak kanepeye oturtunca ona beni işaret edip sert sesiyle konuştu. "Bu kız yakında çeteye girecek, onunla kavga etmek yerine anlaşmaya çalışsan iyi olur!" Sinirle güldü. "Bu mümkün değil, yapamayacağımı biliyorsun!" Nedense o da benim gibi düşünüyordu. İkimiz de birbirimizi baştan beri sevmemiştik, sevemiyorduk da.Barlas onunla konuşmaya devam ederken Koray kolumu inceliyordu. Küçük şeyleri büyütüp de sorun haline getiren bir kız değildim. "Önemli değil Koray, acımıyor zaten." Koray bileğimden tutmuşken Barlas yanımıza yaklaşıp Koray'ın elinin üstüne elini koydu. "Sen bırak Koray, ben hallederim."

Koray beni bırakınca kanepeye geçip oturdu. Bu sırada Barlas gözlerini gözlerime sabitlemiş bana bakıyordu, "Ağrıyor mu?"

"Sorun yok iyiyim ben, acımıyor," dedim. "Peki, dediğin gibi olsun bakalım." Bade o sıra sert bakışlarıyla bana bakarken sinirlerini yatıştırmak için yerinden kalktı ve dışarı çıktı. Gitmesine sevinirken rahat rahat konuşmak için gözlerimi tekrar Barlas'a çevirdim. "Lütfen bir şeyler yap Barlas. Aysun'u o adamın elinden kurtarmamız gerekiyor!"

"Kurtaracağız merak etme," deyince, "İyi ama nasıl?" diye sordum. "Koray sayesinde," dedi. Koray, Çetin'le bir şeyler konuşurken bakışlarımı ona kaydırdım, "Koray mı? O ne alaka?" O kavga etmeyi bile bilmiyordu, nasıl olacaktı da onun sayesinde Aysun'u kurtaracaktık anlayamamıştım. "Koray, git evinden bilgisayarını al ve buraya getir. Aysun'u kurtarmak için burada çalışacaksın."

"Ne yapacağım?"

"Bilgisayarınla o herifin mekândaki bilgisayarı hackleyip içinde ne var ne yok inceleyeceksin. Tahminimde haklıysam eğer muhakkak bir pislik çıkacaktır. İşimize yarar bir şeyler bulursak şantaj yoluyla Aysun'u onlardan alabiliriz."Koray, "Ya bilgisayarı temizse?" diye sorunca vereceği cevaptan korktuğum için sıkıntıyla Barlas'a baktım. "Öyle pislik şeylerle uğraşan bir adamın muhakkak sakladığı bir şeyleri vardır." Öyle olmasını o kadar istiyordum ki, bu tek umudumuz gibi bir şeydi resmen. Koray başını yere eğmiş düşünürken hepimiz ona bakıyorduk. Bir şey vardı. Merakla yanına oturup elimi omzuna koyduğumda, "Ne oldu Koray, bir sorun mu var?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı salladı, "Evet var."

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordum.

"Mekândaki bilgisayarı hackleyebilmem için önce o bilgisayarın IP adresini bulmam gerekiyor ve bunu bulabilmem içinde bazı programlara ihtiyacım var."

"Tamam da sorun ne? O programlar bilgisayarında yok mu?" diye sorunca kafasını tekrar yere eğdi. "Hackerlik yaparken vardı ama artık yok. İhtiyacım olmaz diye hepsini kaldırmıştım." Bu hiç iyi olmamıştı işte. Ne yapacaktık şimdi? Barlas küçük bir küfür mırıldanırken Çetin merakla, "Geri yükle o zaman, olmaz mı?" diye sordu."Olur, ama çok vaktimi alır." Korkarak, "Ne kadar vaktini alır mesela?" diye sorunca, "Tahminen on iki saatimi," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken ayağa kalkıp, "Ne?" diye bağırdım.

Neredeyse ağlayacaktım. "Koray bizim o kadar vaktimiz yok. Yaver Aysun'a bir şey yapabilir. Başka bir yolu yok mu bunun?" Kafasını iki yana sallarken, "Maalesef yok," dedi. Gözlerim dolmaya başlayınca Barlas'a döndüm. "Bir şeyler düşün lütfen, o kadar bekleyemeyiz." Derin bir nefes alıp ellerini omuzlarıma koydu. "Merak etme, Aysun'a bir şey yapmaz çünkü o Yaver'e lazım." Beni rahatlatmak için böyle demiyordu umarım. O kadar korkuyordum ki bir mucize olsun ve Aysun o adamın elinden kurtulsun istiyordum. "Korkuyorum Barlas. Aysun'a bir şey olmasından çok korkuyorum!"

Gözleri gözlerimin üzerindeyken yavaşça beni kendine çekti ve kafamı göğsüne yasladı. Bu hareketiyle tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken kollarımı beline sardım. Ona sarılmak iyi gelmişti. Uzun bir süre bu şekilde kalmak istiyordum ama Çetin ve Samet'in birbirlerine bakıp hafiften gülüştüklerini görünce hemen kendimi geri çekip yanaklarımdaki yaşları sildim. Sanırım biraz utanmıştım. Birbirimize sarıldığımız için yanlış bir şey düşünmelerini istemiyordum. Gerçi konu Barlas ve ben olunca böyle bir şey düşüneceklerini sanmıyordum ama ben yine de tedbirli davranmaya çalışıyordum."Ben eve gidiyorum, programları geri yüklediğimde size haber veririm."

Barlas arabasının anahtarını Koray'a uzattı, "Al şunu da arabayla git."Koray anahtarı alarak bana döndü, "Sen bir saniye benimle gelsene Öykü," dediğini yapıp onunla birlikte dışarıya çıktığımda beni gören Bade hemen içeri girdi. Sanırım tıpkı benim gibi o da beni görmek istemiyordu. "Ne oldu Koray? Neden çağırdın beni?"

"Barlas'la aranda bir şey mi var senin?" Sorduğu soruyla öylece kalakaldım. "Yani... Sarıldığınızı görünce öyle düşündüm."

"Düşünme Koray! Böyle saçma bir şey düşünme. Çünkü öyle bir şey yok!" diyerek kolundan tutup arabaya doğru sürükledim ve sürücü koltuğunun kapısını açtım. "Hemen bin şu arabaya ve bir an önce evine git, burada çok fazla zaman kaybediyorsun. Aysun'u kurtarmamız gerekiyor. Acele et!"

"Peki," dediğinde hemen arabaya binip uzaklaştı. İçeri girmek için adım attığım sırada telefonum çaldı. Tanımadığım bir numara arıyordu. "Efendim?" Karşıdan gelen kahkaha sesiyle kaşlarımı çatıp telefonun ekranına baktığımda bu sesin tanıdık olduğunu düşündüm. Tam olarak çıkartamadığım sesin kime ait olduğunu anlamak için telefonu tekrar kulağıma koyup, "Kimsiniz?" diye sorduğumda karşıdaki kişi kahkahasına ara verip cevap verdi. "Merhaba Öykü, ben Yaver..."Duyduğum isimle küçük çaplı bir şok yaşarken telefonu suratına kapatmak istedim ama neden aradığını merak ettiğim için yapamadım. "Derdin ne senin? Neden beni aradın pislik herif!"

"Şşş! Sessiz ol biraz, benimle konuştuğunu kimseye belli etme ve yanındakilerden uzaklaş. Seninle özel konuşmamız lazım." Yanımda kimse

yoktu zaten ama olsaydı da dediğini yapıp sessiz olmazdım. "Ne özeli, neden bahsediyorsun sen? Seninle konuşmak isteyen kim? Bana bak Aysun'a bir şey mi yaptın yoksa?" Sesi keyifli gelirken, "Hayır güzelim henüz yapmadım ama dediğimi yapmazsan eğer her an yapabilirim," dedi. Korkudan ellerimin titrediğini hissederken güçlükle konuştum. "N-neden bahsediyorsun sen?"

"Diyorum ki kimseye haber vermeden buraya, yanıma gel. Yoksa Aysun büyük zarar görür." Ciddi değildi herhalde? Aysun'a zarar vermezdi. "Hayır, bunu yapamazsın!" Güldü. "Gelmezsen yapıp yapamayacağımı gönderdiğim videoda görürsün."Aşağılık herif! Yapacaktı. Gitmezsem Aysun'a zarar verecekti. Bir çare bulmak istiyordum ama yoktu. Mecburen dediğini yapıp oraya gidecektim. "Tam yarım saatin var Öykü, eğer yarım saat içinde yanımda olmazsan Aysun'un başına gelecek her şeyin sorumlusu sensin," deyip kapatınca bir süre kulağımda telefonla öylece kaldım.

Şu an koşup Barlas'a söylemek istiyordum ama yapamazdım. Kimseye haber vermeden oraya gitmem gerekiyordu. Fabrikanın kapısına baktım. Kimse yoktu, herkes içerideydi. Fırsat bu fırsat durağa doğru koşmaya başladığımda içimdeki korkuyu bastırmaya çalışıyordum. Çok korkuyordum ama çaresizdim... Koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde durağa ulaştım. Otobüsün gelmesini beklerken telefonum çaldı Barlas arıyordu. Muhtemelen yokluğumu fark etmişti. Ona bir şey diyemeyeceğim için aramayı meşgule atıp telefonu cebime koydum.

Birkaç saniye sonra uzaktan hızla gelen bir araba sesi duyuldu. Sesin geldiği yöne bakınca alt dudağımın kenarını ısırdım. Bu çetenin arabasıydı. Arabayı görür görmez yerimden kalkınca saklanmak için durağın arkasında kalan eski binalara doğru koşmaya başladım. Koşarken bir yandan da arkama bakıyorum, içindeki her kimse beni görmüş olmalıydı ki arabayı yolun kenarına çekmişti. Barlas'ın arabadan çıktığını görmemle daha hızlı koşmaya başladım.

Muhtemelen ne yapmaya çalıştığımı anladığı için canıma okuyacaktı.Ona yakalanmamak için bir yere saklanmam gerektiğini düşündüm. Hemen bir ara sokağa girip kendimi harabe bir binanın içine atarak sırtımı duvara yaslayıp dinlenmeye çalıştım. Koştuğum için çok yorulmuştum. Birkaç dakikamı burada geçirip iyice dinlendikten sonra Barlas'ı kontrol etmek için

binadan dışarı çıktım. Ara sokakta yürürken duvarlara çizilmiş ejderhalar dikkatimi çekti.

Ali'nin çizimine benziyordu. Bildiğim kadarıyla onlar sadece haraç aldıkları yerin yakınlarına grafiti çiziyorlardı, buraya neden çizilmişti anlayamamıştım.Temkinli adımlarla yürümeye devam ederken duyduğum seslerle yerimde durup korkuyla etrafıma bakındım. Umarım bu sesler burada yaşayan serserilere ait değildi. Eğer öyleyse yağmurdan kaçarken doluya tutulmak gibi bir şey olacaktı benim için.

Sesler gitgide yaklaşırken hangi yöne gideceğimi bilemeden bir sağıma bir soluma baktım. Karar verip sağ tarafa doğru koşmaya başladığımda arkamdan birilerinin gelip gelmediğine bakıyordum. Kimsenin gelmediğini görünce rahatlayıp koşmaya devam ederken sokağın sonunda birine çarpıp sendeledim. Düşmemeyi başarıp korkuyla karşımdakine bakınca kaşında piercing olan ve fringe model saç kesimli bir çocuk görüp iki adım geri çekildim.

Nedense bu çocuk bana pek tekin biri gibi gelmemişti. Yüzüme garip bir şekilde bakarken bir şey demeden hemen arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim ama o arkamdan seslenip beni durdurmaya çalıştı. "Şşt sen, olduğun yerde kal!"Yaver yüzünden geçmeyen korkum bu çocuğu görmemle daha çok artarken yerimde durup yutkunarak yüzümü ona doğru döndüm. "Ba-bana mı dedin?"

Çatılmış kaşlarıyla baştan ayağa beni süzüp üzerime doğru yürümeye başladığında, "Burada senden başka biri mi var?" diye sordu. O bana doğru yürürken ben geri geri yürüyordum, "Ha-hayır yok!"

"O zaman sana demiş oluyorum."Üzerime doğru yürümesi beni rahatsız etmişti, yerimde durup korktuğumu belli etmeden omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. "Ne istiyorsun benden?" Bu çocukla burada yalnız olmak beni geriyordu. "Öğrenci misin sen?" diye sordu. Formamdan belli olmuyor muydu? "Evet." Yüzümü incelerken ellerini ceplerine soktu. Bu hareketini bir an Barlas'a benzetmiştim. "Öyleyse ne işin var burada? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Issız sokakta bu çocuğu terslediğime inanamıyordum ama haklıydım, bundan ona neydi? "Birinden mi kaçıyorsun yoksa?" Soruları canımı sıkmaya başlamıştı artık. Hiçbir şey demeden sinirle arkamı döndüğümde, ben yaşlarda bir grup gencin birkaç metre ötemde durmuş bana baktıklarını gördüm. Az önce duyduğum seslerin sahipleri onlardı muhtemelen. Piercingli çocuğa dönüp sordum. "Onları tanıyor musun?"

Bana cevap vermek için ağzını araladığı sırada arkamdaki gruptan çıkan, "Hayırdır Gökay, misafirimiz mi var?" sorusuyla benim sorumu es geçip o çocuklara cevap verdi, "Öyle görünüyor." Adının Gökay olduğunu öğrendiğim çocuğun o grupla bir ilişkisi olduğunu anlayınca buradan gitmem gerektiğini düşündüm. Yüzümü yere eğmiş çocuğun yanından geçecekken kolumdan tutup beni durdurmasıyla yüzümü kaldırıp ona baktım, "Bırak beni!"

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

"Kim olduğunu ve burada ne aradığını söylemeden hiçbir yere gidemesin!"Gözlerim korkuyla açılırken bir ona bir gruptaki çocuklara baktım. İstediklerini almadan beni bırakacak gibi görünmüyorlardı. Onlara cevap vermemek ve ellerinden kurtulmak için tek bir şansım olduğunu düşünürken aklıma gelen ilk fikri uygulamaya koydum ve çocuğun kasığına dizimle tekme atıp elinden kaçtım. Çocuk acı çektiğini belli eden bir sesle arkamdan, "Yakalayın şunu!" diye bağırınca diğer çocuklar peşimden koşmaya başladı. Onlara yakalanmayayım diye arkama bile bakmadan koşmaya devam ederken saklanmak için bir yer aradım.

Yaklaşık üç dakika kadar nereye gideceğimi bilmeden labirent gibi sokaklarda koşmaya devam ederken birden önüme çıkan kişiye toslayıp korkuyla gözlerimi kapatarak kafamı yere eğdim. Olamaz! Galiba onlardan birine çarpmıştım. Bitmiştim ben. Yakalanmıştım işte. Kim bilir bana ne yapacaklardı? Yavaşça gözlerimi açıp karşımda duran kişiye baktığımda şaşırıp kaldım. Bu Barlas'tı. Beni bulmasına bu kadar şükür edeceğimi bilmezken nefes nefese kalmış bir halde elinden tutup onu koşturmaya

çalıştım. "Barlas hemen buradan gitmemiz lazım, peşimde birileri var. Çabuk!"

Yerinden kıpırdamadan yüzüme anlamsızca bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Arkamdan gelen çocuklar bizi bulmayı başarınca korkuyla nefesimi tuttum. Bizi gördükleri an durdular, Barlas kafasını döndürüp onlara baktı. Ben hâlâ kaçmamız için bir şansımız olduğunu düşünürken elini tutmaya devam ediyordum. "Barlas, lütfen gidelim buradan!"

Söylediğimi umursamadan peşimde olan çocuklara sert bir şekilde bakarak öylece durmaya devam etti. Bakışları öylesine sertti ki onlarla kavga edeceğini düşünüyordum. Böyle bir şey olmaması için içimden dua ederken ben de çocuklara baktım. Hepsi durmuş, yerlerinden kımıldamıyorlardı. Çektiği acı yüzünden bize nihayet yetişmeyi başaran piercingli çocuk, arkadaşlarının yanına yaklaşıp aralarından geçti ve önde durup tıpkı diğerleri gibi şaşkınlıkla Barlas'a baktı. "Barlas ağabey!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

15.BÖLÜM

Çocuklar Barlas'ı tanıyorlardı. Bu yüzden de hepsinin bakışlarında şaşkınlık ve korku ifadesi vardı. Barlas'ın bakışları da hâlâ beni korkutacak derecede sertken sinirden elini tutan elimi sıkıp çocuklara bağırmaya başladı. "Ne oluyor lan burada? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Gökay hariç diğer çocuklar kafalarını yere eğdiler, hiçbiri sesini çıkarmadı. Neden sustuklarını düşünürken çok şaşkındım ve şaşkınlığım bir türlü geçmek bilmiyordu. Barlas da onları tanıyordu muhtemelen ki onlara olan sinirinden elimi sıktığını bile fark etmemişti. Yüzüm acıdan buruşurken elimi Barlas'tan kurtarmaya çalışıyordum ama boşuna uğraşıyordum. Çok sıkı tutuyordu ve sinirden böyle tuttuğunun farkında bile değildi. "Dilinizi mi yuttunuz, söylesenize ne oluyor burada? Neden bu kızın peşindeydiniz?"

Barlas'ın sesi gitgide daha çok sertleşirken Gökay kısık sesle konuştu, "Ağabey sen bu kızı tanıyor musun?"Gökay'ın sorduğu soruyla Barlas'ın kafası bana dönünce, elimi sert tuttuğunu ve canımı yaktığını anladığı için hemen bıraktı. "Tanıyorum tabii, kendisi çetemize girecek yeni kişi." Çocuklar duydukları şeyle kafalarını kaldırıp şaşkınca birbirlerine bakarak fısıldaşırken Barlas'a baktım. Çetemize girecek derken? Doğru mu duymuştum? Bu çocuklar onun çetesindendi de o yüzden mi çetemiz demişti? Onun çetesi sadece beş kişilik değil miydi? Bu çocuklar nereden çıkmıştı şimdi?

Barlas şaşkınlığımı yüzümden okurken yavaşça kulağıma eğilip fısıldadı. "Bu kadar şaşırmana gerek yok. Sana çetemin küçük olmadığını söylemiştim." Bana büyük bir çete olduğunu söylediğinde bunun nasıl olduğuna dair sorduğum soruya cevap vermiş olsaydı eğer şimdi suratına böyle şaşkınlıkla bakıyor olmayacaktım. "Biliyor musun Barlas, ketumluğundan nefret ediyorum. Bunu benden saklamanın anlamı neydi? Neden söylemedin?"

"Ne demek söylemedim? Söyledim ya."

"Hayır söylemedin. Senin söylediğin tek şey çetenin küçük olmadığıydı. Çetende on kişi daha olduğu değil!"

"Küçük olmadığını söylediğimde bunu anlaman gerekirdi." Gökay "Ağabey şimdi bu kız bizim çeteye mi girecek?" diye sorunca ona dönüp sert bir şekilde konuştu. "Evet, bir sorun mu var?"

"Yok, ağabey ne sorun olacak biz sadece şaşırdık."

"Neye şaşırdınız? İlk defa mı çeteye birini alıyoruz?"

"Yok da normalde aldıklarımızı bizimle tanıştırırdın da..." Barlas yüzünü bana döndürünce gözlerime bakarak konuştu. "Kendisi henüz çeteye girmediği için tanıştırmadım. Girince tanıştırmayı düşünüyordum. Ama belli ki gerek kalmamış, siz zaten tanışmışsınız. Hem de kötü bir şekilde." Bunu bana bakarak sinirli bir şekilde söylediği için konuşma gereksinimi duydum. "Tanışmadık, sadece karşılaştık." Gökay, Barlas'ın sinirlendiğini anladığı için o da konuşmak istedi, "Ağabey biz bu..."

"Sen kes sesini!" Barlas yüzünü ona dönmüş bağırırken içimden ona kızıyordum. Bizi tanıştırmış olsaydı eğer bu şekilde karşılaşıp onlardan korkmuş olmayacaktım. Tek suçlu kendisiyken neden şimdi onlara bağırıyordu ki? Barlas hepsine öfkeyle bakarken beni işaret etti "Neden bu kızın peşinden koşuyordunuz?"Kimse yine cevap veremezken bu sefer Gökay'ın yanındaki kızıl saçlı çocuk konuştu. "Biz sadece onu burada görünce kim olduğunu anlamak istemiştik ağabey. Kötü bir niyetimiz yoktu."

Barlas hızla ona doğru yürüyüp sinirle yakasına yapıştı. "Olamazdı da zaten! Olursa ne olacağını biliyorsunuz!" dedikten sonra çocuğun yakasını bıraktı ve kolundan tutup üzerine giydiği hırkanın kolunu yukarı sıyırarak ejderha dövmesini işaret etti. "Bu dövme burada olduğu sürece benim istemediğim kimseye zarar vermeyeceksiniz. Eğer verirseniz bu dövmeyi buradan canınızı acıta acıta sildirteceğimi biliyorsunuz, değil mi?"

Galiba bu sizi çeteden atarım demenin başka bir yoluydu. Tehdidi büyüktü. Çocuklar da kafalarını yere eğmiş, pişmanlıklarını ona bu şekilde belirtiyorlardı. "Affet ağabey, kızın kim olduğunu bilmiyorduk!"Çocuğun

kolunu bırakınca hepsinin yüzüne tek tek baktı. "Sizin işiniz benim emirlerime uymak, kafanıza göre hareket etmek değil! Bundan sonra ben emir vermediğim sürece kimsenin peşine düşmeyeceksiniz! Kendinize gelin!" diye hepsini uyardıktan sonra yanıma gelip elimi tutarak beni oradan uzaklaştırdı.Elimi sertçe tutmuş beni arabaya doğru götürürken yerimde durup sinirle elimi elinden çektim. "O çocukların bir suçu yok! Her şey senin suçun! Beni neden daha önce onlarla tanıştırmadın?"

Sinirle güldü, "Kusura bakma buraya gelip de onlarla karşılaşacağını bilmiyordum, Bilseydim eğer tanıştırırdım. Hatta sadece onlarla da değil diğerleriyle de tanıştırırdım." Gözlerim şaşkınca açılırken, "Başkaları da mı var?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı salladığında, "Evet, yaklaşık otuz kişi daha var," dedi. Ne kadar kalabalıklardı böyle. Barlas bu kadar kişiyle ne yapmayı planlıyordu merak ediyordum. Şehri mi ele geçirecekti? "Sen şimdi onları bırak da söyle bakalım ne işin vardı burada? Neden bize haber vermeden çıkıp gittin? Ve daha da önemlisi neden benden kaçıyordun?"Sorduğu sorularla aklıma Yaver gelince telefonumu çıkarıp saate baktım. Oraya gitmem için yarım saat vermişti ama ben hâlâ burada oyalanıyordum. Sadece on dakikam kaldığını görünce telefonu cebime sokup Barlas'a baktım.

Merakla yüzüme bakıyordu. Ona bir cevap vermem gerekiyordu ama buna bile vaktim yoktu. Cevap vermeden yanında geçecekken kolumu tutup beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"Hemen bir yalan uydurdum. "Annem çağırdı. Hastaneye yanına gidiyorum. Şimdi bırakır mısın beni?" Gözlerimi ondan kaçırdığım için bir şeyler olduğunu sezmişti. Eli daha sert bir şekilde kolumu kavrayınca beni arabaya doğru sürüklemeye başladı, "Daha iyi bir yalan uydurmalıydın. Bunu yemedim Kaktüs."

Yalan söylediğimi anlamıştı ve beni oraya asla göndermeyecekti. Bir şeyler yapmalıydım. Arabaya doğru yaklaşırken aklıma gelen ilk fikri uygulamaya koydum. Ne kadar başarılı olacağımı bilmememe rağmen elimi hızla Barlas'ın cebine soktum ve muştayı alıp parmaklarıma takarak sıkıca tuttum. Yaptığım şeyle kolumu bırakıp yüzüme garip garip bakmaya başlayınca muştayı yüzünün hizasında tutup onu tehdit etmeye çalıştım. "Barlas beni bırak yoksa bununla yüzünü dağıtmak zorunda kalırım."

Biliyordum, bunu yapmam aptallıktan başka bir şey değildi ama mecbur kalmıştım.

Gözleri elimde tuttuğum muştadayken bıkkınca bir nefes verip avucunu bana uzattı, "Ver şunu bana!"

"Hayır!"

"Ver dedim!"

"Hayır diyorum!" Derin bir nefes alıp kafasını çevirdi bir süre öyle kaldı ve daha sonra tekrar bana döndü. "Sen gerçekten onunla suratımı dağıtabileceğini düşünüyor musun?"

"Bırakmazsan evet!" Bana bakarken elini indirdi. "Gerçekten tam bir aptalsın biliyorsun değil mi? Yaver'in mekânına gidip Aysun'u tek başına kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Sana onu kurtaracağımızı söylemedim mi? Neden beni dinlemiyorsun da başına buyruk hareket ediyorsun?"

"Çünkü öyle olması gerekiyor!"

"Ne demek bu? Neden öyle olması gerekiyormuş?" Sanırım Yaver'in beni aradığını ona söylemem gerekiyordu. Saklamam felaketle sonuçlanabilirdi. "Fabrikadayken Yaver aradı beni. Aysun'a bir zarar gelmesini istemiyorsam yarım saat içinde oraya gitmem gerekiyormuş. Eğer gitmezsem ona zarar verecekmiş!" Yalvaran gözlerle bakarak elimdeki muştayı indirdim. "Barlas lütfen bırak beni! Bırak ki Aysun'a bir zarar gelmesin! Benim oraya gitmem lazım. Sana yalvarıyorum bana engel olma!"

Gözleri sinirden kısılırken ellerini omuzlarıma koyup beni sarstı. "Sen iyi misin? Kendine gel ve saçmaladığının farkına var artık. Cidden oraya gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Elleri omuzlarımdayken sinirle ittim ve bağırarak konuşmaya başladım. "Anlamıyor musun Barlas, benim oraya gitmem lazım, eğer gitmezsem Yaver Aysun'a bir şey yapacak!"

"Bunu sana daha öncede söyledim, bir şey yapmaz çünkü Aysun ona lazım. Neden anlamıyorsun bunu?"

"Ya yaparsa?"

"Yapmayacak, inan bana yapmayacak!" derken ellerini kaldırıp yüzümü avuçladı. Gözleri gözlerime derin ve anlamlı bakarken, "Sana söz veriyorum Aysun'u o adamın elinden kurtaracağız, hem de kılına bile zarar gelmeden," dedi. Ona inanıyor ve güveniyordum ama bir yandan da korkuyordum. Aysun benim arkadaşımdı, ona zarar gelecek olmasından korkuyordum. Eğer Barlas haklıysa Yaver Aysun'a gerçekten de bir şey yapmazdı ama oraya gitmediğim için sinirlenip yapabilirdi de, bundan emin olamadığım için içimdeki sıkıntıya bir türlü son veremiyordum. Barlas'ın elleri yanaklarımdayken bir elini indirip muştayı aldı. "Hadi, atla arabaya da fabrikaya dönelim."

Arabaya bindiğimde peşimden gelip yerine oturdu ve arabayı çalıştırdı. O sıra telefonu çalmaya başladı. "Koray arıyor," dedi ve telefonu açıp kulağına koydu, "Koray, bana sakın bir sorun olduğunu söyleme!" Barlas'a doğru yaklaşıp kulağımı telefona yasladım. Sesi keyifli geliyordu. "Bir sorun yok merak etme, haberler iyi!" Duyduğum şeyle derin bir oh çektim. Koray konuşmaya devam ederken can kulağıyla söylediklerini dinlemeye devam ediyordum, tabii Barlas da öyle. "Bize lazım olan programları diğer bilgisayarıma da yüklemiştim. Onu uzun zamandır kullanmadığım için bunu unutmuşum. Aklıma gelince hemen ondaki programları kullanarak Yaver'in mekânındaki bilgisayarın IP adresini buldum. Sonra da bilgisayarına bağlandım."

Barlas merakla, "Ee sonuç ne, bir şey bulabildin mi bari?" diye sorunca Koray keyifle konuşmaya devam etti. "Olmaz olur mu? İnan bana o adamın canını sıkacak çok şey var burada!"Gülümseyerek kulağımı telefondan çekip Barlas'a baktığımda onun da gülümsediğini gördüm. Bu hoşuna gitmişti. Artık Aysun'u kurtaracağımız tam olarak kesinleşmişti. İçim rahatlamıştı birden. Boğazımı sıkan yumru ortadan kaybolmuştu. Barlas'a eskisinden daha fazla güvenmeye başlamıştım. Dediği olmuştu. O adamın sakladığı şeyler vardı. Barlas bu planı yapmış olmasaydı Aysun'u o adamın elinden belki de hiç kurtaramayacaktık ama artık böyle bir ihtimal yoktu. Onu kurtaracaktık"Hemen onların bir kopyasını al ve fabrikaya gel."

Telefonu kapatınca Barlas gülümsemeye devam ederek bana baktı, "Gördün mü bak Aysun kurtulacak!" Kendimi geri çekerken gülümsedim. "Evet,

sanırım bu yüzden sana minnettarım."

"Bana değil Koray'a minnet duymalısın, ne de olsa Aysun'u onun sayesinde kurtaracağız."

"Evet ama plan senindi, bu yüzden en büyük teşekkürü sen hak ediyorsun."

"Bana bu kadar çok mu teşekkür etmek istiyorsun sen?" diye sorunca utandığımı hissedip kafamı önüme eğdim. "Evet istiyorum." Bu lafım onu güldürünce, "Tamam peki, madem Aysun'u kurtardığımızda teşekkürünü edersin o zaman," diyerek koşmaktan dağılmış olan saçlarımı eliyle karıştırıp iyice dağıttı ve kafasını önüne çevirip arabayı fabrikaya doğru sürdü.

Yapmış olduğu hareketle gülümseyerek saçlarımı düzelttiğimde kafamı koltuğa yaslayıp yolu izledim. Durakla fabrika arasında çok mesafe olmadığı için hemen gelmiştik. Arabadan inip içeri girdiğimizde herkes ayakta durmuş bana bakıyordu. Onlara haber vermeden gittiğim için beni bayağı merak etmiş gibiydiler. Bade hariç. O meraktan öte sinirli gibiydi. Burnundan soluyor, bir şey dememek için kendini zor tutuyordu. Çetin merakla yüzüme bakıp yanıma yaklaşırken, "Öykü neredeydin sen? Bize haber vermeden nereye gittin?" diye sordu.

Barlas konuşmama izin vermeden konuştu, "Yaver iti yüzünden onun mekânına gidecekti. Arayıp gelmesini söylemiş, gelmezse eğer Aysun'a bir şey yapmakla tehdit etmiş onu."

"Şerefsize bak sen!" Çetin'in kaşları çatılmıştı. Bu sırada Bade hâlâ sinirle solumaya devam ediyordu. Gözlerim onun üzerindeyken sinirli adımlarla üzerime doğru yürüdü. "Haber vermeden gidip de ne diye herkesi meraklandırıyorsun? Dayak mı istiyorsun kızım sen?" Yanıma yaklaşırken Çetin onu kolundan tutup yanıma gelmesini engelledi, "Bade sakin ol, geldi işte."

"Kendi başına bir boku becerebilecekmiş gibi... Onun yüzünden bizim de başımız belaya girecek!" Kendince haklıydı benim yüzümden çetesine zarar gelsin istemiyordu ama bana bu şekilde bağıramazdı. Öfkemi kontrol edemezken artık patlayacak noktaya gelmiştim.

Çetin onu kolundan tutarken bu sefer ben onun üzerine doğru yürüdüm. "Bak Bade, yeter artık canımı çok sıkıyorsun!" Yanına yaklaştığım sırada Barlas arkamdan gelip kollarını belime sararak beni durdurdu. Ellerimi kollarının üzerine koymuş ondan kurtulmaya çalışırken buna izin vermeden beni tutmaya devam etti. "Senin benimle sorunun ne?" Bade de Çetin'in elinde kurtulmaya çalışıyordu ama o da benim gibi başarısızdı. "Ne sorunu ya? Benim seninle sorunum falan yok!"

"Hayır, var ve ben şu an bunu öğrenmek istiyorum." Çetin'in elinden kurtulmak için çırpınırken sesini daha da yükseltti, "Sana yok diyorum anlamıyor musun?"

"Olmadığı için mi bana böyle davranıyorsun? Nedir bu sendeki nefretin nedeni? Çeteye gireceğim diye mi yapıyorsun böyle?" Çırpınmayı bırakıp öylece yerinde durunca, "Ne saçmalıyorsun sen be, ne alakası var?" diye sordu. "Çetede tek kız olmak varken başka bir kızın çeteye girecek olması fazlasıyla canını sıkıyor olmalı! "

Sinirle güldü, "Sen gerçekten kafayı yemişsin. Yok öyle bir şey!"

"O zaman sorun ne?"

"Sorun yok diyorum anlamıyor musun?"

"Var biliyorum. Söyle şunu artık!" Birkaç saniye öfkeyle suratıma bakıp gözlerini kapatınca derin bir nefes alıp tekrar açtı. Bu sefer söyleyecek gibi görünüyordu, "Sorun ne biliyor musun?" Merakla yüzüne bakıp ne diyeceğini beklerken Barlas'ın gür sesi onu susturdu, "Yeter! Şu tartışmayı bitirin artık!"

Bugün bunun sebebini öğrenmeden konuyu kapatmaya niyetim yoktu. "Sorunun ne olduğunu söylediğinde bitireceğiz!"

"İşimiz bu mu şimdi?"

"Bunu merak ediyorum Barlas. Bade'nin neden bana böyle davrandığını öğrenmek istiyorum. Belli ki benimle ilgili bir sorunu var. Öyle değil mi Bade?" deyip kafamı Bade'ye çevirdiğimde sorumu cevaplaması için

merakla suratına baktım. Diliyle dudaklarını ıslatıp konuşmak için hazırlandığı sırada çalan telefonum onu susturdu.

Kimin aradığını tahmin ettiğim için telefonumu cebimden çıkarıp baktım. Yanılmamıştım. Yaver arıyordu. Muhtemelen nerede kaldığımı soracaktı bana. Ekrana bakıp ne diyeceğimi düşünürken arkamda duran Barlas telefonu açmak için elimden kaptı. Onu durdurmaya çalıştım ama beni umursamadan telefonu açtı ve Çetin'in işaretiyle herkesin duyması için telefonu hoparlöre aldı. "Lan Yaver kaşınıyor musun sen?"

"Ooo Barlas hayırdır ya, artık Öykü'nün telefonlarına mı bakmaya başladın? Bu ne kıskançlık be oğlum... Sevgilini rahat bırak biraz. Korkma ona bir şey yapmayacağız. O senin. Biz sadece kendisiyle iş yapmak istiyoruz. Neden bu kadar sorun yaratıyorsun ki?"

"Başlatma lan işine!"

"Sen hep böyle sinirli misin ya? Gerçekten katlanılacak gibi değil. Bu şekilde seninle konuşamam. Öykü nerede? Onunla konuşmak istiyorum ben. Versene telefona..." Barlas sinirden elini yumruk yapmış sıkarken dişlerinin arasından konuşuyordu, "Onunla konuşacak bir şeyin yok senin!"

"Nereden biliyorsun, belki vardır? Sevgilisisin diye her şeyini bilmek zorunda değilsin. Belki senin bilmemen gereken bir şeyi konuşacağızdır." Kesinlikle Barlas'ı sinir etmeye çalışıyordu. Ne biçim bir adamdı bu böyle. Nefret ediyordum ondan. Tiksindiriyordu beni.

"Bana bak Yaver, kaşınıyorsun biliyorum ama biraz daha sabret gelip kaşıyacağım seni!"

"Gelmesi gereken kişi sen değilsin Barlas, Öykü. Onu bekliyorum ben. Bize o lazım."

"İşte onu rüyanda bile göremezsin. Buna izin vermem!"

"Öyle mi?" deyip küçük bir kahkaha attıktan sonra konuşmaya devam etti. "Peki, benden günah gitti o zaman. Sizin yüzünüzden zavallı Aysun çok fazla zarar görecek." Gözlerim panikle açılırken Barlas bakışlarını bana

çevirdi. "Kimseyi kandırmaya çalışma Yaver. O kıza zarar veremeyeceğini ikimiz de iyi biliyoruz."Güldü. "Öykü'yü bu şekilde mi kandırıp buraya gelmesine engel oldun? Gerçekten çok aptalca... Öykü senin bu dediğine nasıl inandı? Onun adına üzgünüm ama arkadaşı maalesef onun yüzünden çok zarar görecek şimdi. Tabii eğer hâlâ gelmeyi düşünmüyorsa."

Kalbim hızlı hızlı atarken Aysun'a bir şey yapacak korkusuyla dudaklarımı telefona yaklaştırıp, "Hayır Yaver dur, sakın Aysun'a bir şey yapma, geleceğim ben! Ne olur dur!" diye yalvardım. Kahkahası kulak tırmalarken Barlas telefonu uzaklaştırıp kaşlarını çatarak, "Ne yapıyorsun Sen? Aptal olma. Dinlediğini anladığı için seni kandırmaya çalışıyor. İnanma ona, Aysun'a bir şey yapacağı yok!" dedi.

Yaver kahkahasına ara verip Barlas'la konuşmaya devam etti. "Oğlum bırak şu kızı kandırmayı artık. Aysun'a olacaklardan sonra çok üzülecek sizin de aranız bozulacak bak."

"Kes sesini!" Barlas telefona bakıp sinirinden dişlerini sıkarken Yaver benimle konuşmaya başladı, "Öykü, aç gözünü. Aysun'a zarar vermem Barlas'ı etkilemeyecek çünkü o Aysun'u önemsemiyor. Onun önemsediği sensin. Bu yüzden buraya gelmene engel oluyor. Ama sen Aysun'u önemsiyorsun. O senin arkadaşın. Barlas buraya gelmemen için sana Aysun'a zarar vermeyeceğimi söylüyor sen de aptal gibi buna inanıyorsun. Hemen buraya gel yoksa üzülen sen olacaksın, o çete değil. Sadece sen olacaksın! Benden söylemesi," deyip telefonu kapatınca Barlas'la bakışlarımız birleşti.

Yaver Haklıydı. Aysun'a bir zarar gelirse bu Barlas'ın umurunda olmazdı. Onun amacı çetesine gireceğim için beni korumaktı. Ben bunu nasıl anlayamamıştım? Bu konuda gözümü Yaver'in açtığına inanamıyordum. Aptaldım ben ya, kesinlikle kocaman bir aptaldım!Barlas'ın beni kandırmış olmasına sinirlenirken hiçbir şey demeden dışarı çıkmak için kapıya yürüdüm. Ona bu kadar güvenirken neden yapmıştı bunu bana? Amacı beni korumaksa eğer kandırarak korumayı nasıl düşünebilirdi? Gözlerim dolmuş bir şekilde kapıya yaklaştığımda Barlas'ın, "O herife inandın, değil mi?" demesiyle yerimde durup derin bir nefes aldım.

Ağlamak istemiyordum. Ağlayıp da güçsüz görünemezdim.Barlas peşimden gelip önüme geçerek yüzüme baktı. "Cevap ver bana!" Gözlerine bakmamaya gayret ederken, "Evet inandım! Ve şimdi arkadaşıma bir şey yapmaması için oraya gidiyorum. Çekil önümden!" diyerek onu itip yanından geçtiğimde, kolumu tutup beni kendine çekmesiyle bedenim bedenine sertçe çarptı ve bakışlarımız birleşti. Gözlerine bakmamla tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken konuştum. "Bırak beni!"

"Asla!" Elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları silip suratına öfkeyle baktım, "Burada durmayacağımı biliyorsun!"

"Sen de seni göndermeyeceğimi biliyorsun!"

"Ne yaparsan yap gideceğim!"

"Sen gerçekten o herife inanıp da seni kandırdığımı mı düşünüyorsun?" Kolumu tutan elini ittiğimde, "Evet, aynen öyle düşünüyorum!" diye bağırdım. Böyle söylemem onu sinirlendirirken kolumu tekrar tuttu. "Seni kandıranın asıl o olduğunu anlamıyorsun değil mi? Yaver senin oraya gitmeni engelleyeceğimi bildiği için seni kandırdığımı düşünmeni sağlıyor. Neden anlamıyorsun bunu? Ona bir şey yapacak olsaydı şimdiye kadar yapmaz mıydı? Neden bu kadar beklesin? Amacı bu olsa oraya gitmediğini anladığında yapar bunu da sana gösterirdi. Daha önce de söylediğim gibi Aysun Yaver'e lazım. Ona dokunmaz. Anla artık şunu ve bana inan artık!"Sesimi çıkarmadan gözlerimi yere eğerek söylediklerini düşünmeye başladığımda mantıklı geldiği için bir süre sesimi çıkarmadım.

"Yaver haklı, seni korumak için oraya göndermiyorum ama bu Aysun'u önemsemediğim anlamına gelmiyor. Evet, o benim hiçbir şeyim değil ama senin arkadaşın. Değer verdiğin biri. Ve senin değer verdiğin kişi benim için önemsiz olamaz. Bu yüzden onu kurtarmaya çalışıyorum. Amacım sadece seni korumak olsaydı şu anda Aysun'u kurtarmak için uğraşmazdım. Şimdi böyle pervasızca hareket etmeden önce bir düşün, hâlâ seni kandırdığımı düşünüyor musun? Cevabın evetse inan bana bu defa gitmene engel olmayacağım!"

Söyledikleri üzerine yüzüne baktım. Gözlerinde belirgin bir korku vardı. Bana ilk defa böyle baktığını görüyordum. Ona inanmayıp gitmemden

korkuyor gibiydi. Beni göndermeyeceğini söyleyip de şimdi engel olmayacağını söylemesi sinirdendi. Çok sinirlenmişti. Düzgün düşünemediğim için bir an Yaver'e inanmıştım ama Barlas'ın gözlerine bakınca ona inanmam gerektiğini bir kez daha anlamıştım. Nasıl şüphe duymuştum ondan? Bizi o adamdan korumak için yaptığı şeylerden sonra ona güvenmemek gibi bir şey düşündüğüme inanamıyordum.

Yaver beni nasıl kandırabilirdi? Bu kadar mı saftım ben? Herkes merakla bana bakıp ne yapacağımı beklerken gözlerimi tekrar Barlas'a çevirdim.Gideceğimi düşündüğünden yüzüme bakmayı kesmişti. Ona inanmadığımı düşündüğü için yüzünde buruk bir ifade vardı. Bakışları yerdeyken kolumu bıraktı. Aptalca hareket ettiğim için kendime kızıyordum. Gitmemi istemediği halde gidersem engel olmayacağı da açıkça belliydi. Belki de güvensizliğim onu kırdığı için... Yaptıklarımdan, düşündüklerimden üzülüyor ve utanıyordum. Fabrikanın önüne çıkmak, biraz temiz hava almak istedim. Şu an Barlas'a bir şey demek istemiyordum. Bir süre bekleyip ne söyleyeceğimi düşündükten sonra konuşacaktım onunla. Aptallığımı açıklayacak bir şey olsun istiyordum.

Gerçi ne kadar düşünürsem düşüneyim bunu açıklayacak bir şey bulamayacaktım ama yine de düşünerek konuşmam daha iyi olacaktı.Barlas yanımda dururken fabrikanın önüne çıkmak için adım attığım an bileğimden tutup beni durdurdu. "Gitme!"

Yaptığı hareketle kafamı ona döndürüp baktığımda hâlâ yüzüme bakmadığını gördüm. Sanırım dışarı çıkmak istememi yanlış anlamıştı. Gitmeme engel olmayacağını söylediği halde bu hamlesi karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Göndermiyordu beni. Şu anda o mekâna gitmek istesem bile göndermeyecekti. Engel olmayacağını söylese de bunu yapmayacaktı. Çünkü bana zarar gelmesinden korkuyordu.

Şaşkın olduğum için sesim olduğundan kısık çıkarken, "Barlas ben..." Bana bakıp sözümü yarıda kesti "Burada kal Kaktüs, yanımda kal." Dudaklarından dökülen kelimelerle kalbimin titrediğini hissederken gözlerine bakakaldım.

Bir şey oluyordu bana, içimde garip ama hoşuma giden bir his vardı. Söylediği şey nedenini anlamadığım bir şekilde beni mutlu etmişti.

'Yanımda kal!' Ne güzel söylemişti bunu. Bir daha duymak için zamanı geri almak istiyordum. Kalbim duyduğu şeyle tekrar titresin istiyordum. Yüzüm kızarırken kafamı yere eğdim. Kendime gelmem lazımdı. Ne oluyordu bana böyle? Neden bu kadar heyecanlanmıştım?

Gözlerim yerdeyken yanlış anlamayı düzeltmek için konuşmam gerektiğini düşündüm ama yüzüne bakamıyordum. Şu an bana olan şey ilk defa başıma geliyordu. Bir söz beni bu kadar nasıl etkileyebilmişti? Garipti. Hem de çok garipti. "Barlas, ben sadece dışarı çıkmak istemiştim." Yüzüne bakmadan söylediğim sözle bileğimi bırakınca kafamı yavaşça kaldırıp ona baktım. Rahatlamış görünüyordu. "Gideceksin sanmıştım."

"Ben... Üzgünüm. Bir an aklım karıştı. Sana inanmalıydım ama Yaver aklımı karıştırdı," dedim. Birden ellerini kaldırıp yüzümü avuçladı ve ona bakmamı sağladı. "Bana inanmayı, güvenmeyi öğren artık." Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladıktan sonra gözlerimi Bade'ye çevirip bize nasıl baktığını kontrol ettim. Barlas'tan hoşlandığını bildiğim için yakın olmamız onu üzebilir diye düşünüyordum. Gözlerinde kıskançlık ya da üzgün bir ifade yerine sinir görünce Barlas'a dönüp yüzümü tutan ellerini aşağı indirdim.

Bade yakın olmamıza sinirlenmişti sanırım. Onu ne kadar sevmesem de acı çekmesini istemiyordum.Biz öylece dururken fabrika kapısından içeri, elinde tuttuğu usb ile Koray girdi. "Millet, Yaver'in yaptığı pis işleri görmek için hazır mısınız bakalım?" Çetin şaşkınca, "Ne ara yaptın? Hani programlara ihtiyacın vardı?" diye sordu."Programlar diğer bilgisayarımda yüklüymüş. Bunu hatırlayınca hemen işe koyuldum ve Yaver'in pisliklerini buldum. Şu laptopu getirin de size de göstereyim," dedi. Ali hemen yukarı çıkıp laptopu aldı ve hızla geri gelip Koray'a verdi.

Koray aldığı bilgisayarla kanepeye geçip oturunca Barlas'la bizde yanına oturup ne göstereceğini merakla bekledik. Koray usb'yi laptopa takıp bir video açtı.Video Yaver'in mekânındaki kameraların görüntüsüydü. Yaver'in bizim yaşlarımızda bir kızla bir şeyler içerken kaydedilmiş bir görüntüydü. Yaklaşık iki saat oturdukları için Koray videoyu hızlandırıp sonunda ne olduğunu göstermeye çalışıyordu bize. Video sesli olduğu için kızla ne konuştuklarını duyabiliyorduk. İş konuşuyorlar ve bir şeyler içiyorlardı. Her şey normal ilerlerken Yaver bir ara cebinden bir hap çıkarıp kıza verdi.

Kız aldığı hapı içkisiyle yutarken Koray oradaki bir tuşa basıp başka bir videoya geçti. Burada da Yaver ve adamları bir kişinin etrafında durmuş onu dövüyorlardı. Koray yine gereksiz yerleri hızla geçerken videonun sonunda yavaşladı. Yaver en son belinden çıkardığı silahla adamın ayağına iki el ateş edince adam yerde kıvranmaya başladı. Gösterdiği iki videoda büyük suç içeriyordu. "Muhtemelen iki olay da yakın bir zamanda olduğu için kayıtları silmeyi unuttular. Açıkçası bilgisayarında bunları bulmayı beklemiyordum. Şanslıyız. Üzerinde uyuşturucu hap bulundurma ve silahla adam yaralama. Bunlar polise ihbar edilebilecek güzel suçlar gibi görünüyor. Bu görüntüler sana yeter mi yoksa başka şeylerde göstereyim mi?" Barlas hoşnut bir ifadeyle ekrana bakarken, "Bence bu kadarı işimizi görür," dedi.

Koray gülerek usb'yi çıkarıp Barlas'a uzattı. Barlas ayağa kalktı ve çetesine baktı. "Hadi, gidip Aysun'u alalım!"Hep birlikte dışarı doğru yürürlerken peşlerinden gidiyordum ki Barlas kolumdan tutup beni durdurdu. "Sen bu sefer bizimle gelme."

"Ne? Neden?" diye sorup şaşkınca yüzüne baktığımda, "O adam oraya gidersen yine sinirlerimi bozmaya çalışacak ve ben buna artık ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," dedi. Aslında haklıydı. Ona istediğini vermemek için en iyisi Barlas'ın dediğini yapıp gitmemekti. "Peki, tamam gelmeyeceğim ama senden bir şey istiyorum," deyince merakla yüzüme baktı. "Söyle." Hırsımdan gözlerimi kısarak konuşurken, "Yaver'e Aysun'a attığı tokadın hesabını sormanı istiyorum," dedim.

Bu isteğim onu güldürürken elini omzuma koydu. "Merak etme, aynısını ona yapacağımdan hiç şüphen olmasın." Gülüşüne gülümseyerek karşılık verdiğimde Koray'a döndü. "Siz okula gidin burada beklemenizin bir anlamı yok."Koray onu onaylarken ben itiraz ettim. "Hayır ya burada bekleyelim." Kafasını tekrar bana döndürdü. "Okula git ve arkadaşlarınla zaman geçir. İnan bana bu şekilde beklemek senin için daha kolay olacak. Yoksa böyle sessiz bir yerde beklemekten kafayı yersin."Onu haklı bulunca üçümüz de dışarı çıktık. "Aysun'u okula getirdiğimde sana mesaj atacağım. Telefonunu yanından ayırma sakın." Koray yanımda durmuş bana bakarken hafifçe tebessüm edip Barlas'ı onayladım.

Onlar uzaklaşırlarken biz de arabaya bindik. Koray arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında hafiften sırıtıyordu. "Ne oldu, bir şey mi var?" diye sorduğumda gözlerini yoldan ayırıp bana çevirdi. "Barlas'a karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Saçmalama!" diye bağırdığımda gülmeye başladı, "Kesin hissediyorsun." Yüzümün kızardığını hissedince öfkeyle daha çok bağırdım, "Nereden çıkartıyorsun ya? Yok öyle bir şey!"

"Sen ona nasıl baktığının farkında mısın?" Kaşlarımı çatıp, "Nasıl bakıyormuşum?" diye sordum. "Âşık gibi," deyince, "Yok artık daha neler!" deyip gözlerimi yola çevirdim.

Bu mümkün müydü?Gerçekten Barlas'a âşık gibi mi bakıyordum acaba? Öyle olmasa Koray öyle olduğunu söylemezdi herhalde. Kahretsin ya, galiba öyle bakıyordum. Barlas da ona âşık gibi baktığımı anlamış mıydı acaba? Eğer öyleyse utancımdan yüzüne bakamazdım. Uzun bir süre sessiz kalınca Koray dalga geçmeye başladı. "Ona ne zaman açılmayı düşünüyorsun? Bence hemen açıl, neticede bir insanın karşısına her zaman böyle bir çete lideri çıkmaz." Şu an kafasına bir tane geçirmek istiyordum ama araba kullandığı için yapamıyordum, "Koray sinirimi bozmaz mısın lütfen!"

"Açılamıyorsan gidip Barlas'la konuşmamı ister misin? Arkadaşız sonuçta, o kadarını yapabilirim."

"Keser misin sesini?" Beni sinir etmek hoşuna gidiyordu galiba. "Valla şanslı kızsın ha. En azından aşkının bir karşılığı var, ya olmasaydı?"

"Ne?" Demek istediğini anlamadığım için şaşkınca ona baktım. "Barlas diyorum, o da sana tıpkı senin ona baktığın gibi bakıyor. Âşık gibi diyorum yani... Anlasana." Yutkundum. Saçmalıyordu. Evet, kesinlikle saçmalıyordu. Ya da beni gıcık etmek için böyle söylüyordu.

Barlas'ın bana öyle bakıyor olması mümkün değildi. "Koray şu konuyu kapatabilir miyiz?" Beni umursamadan devam etti. "Sizi sarılırken görünce anlamıştım. Aranızda bir şey var sizin değil mi? Çıkıyorsunuz da bizden mi

saklıyorsunuz yoksa?" Kafayı yedirtecekti bana. "Ya yok diyorum. Neden uzatıyorsun? Kapat artık şu konuyu!"

"Hayır, kapatmı..." derken sözünü yarıda kesip bağırdım, "Kapat diyorum!" Sinirlendiğimi anlayınca sesini kesti.

Öfkeyle yola bakıp arkama yaslandığımda gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ne diye böyle şeyler söyleyip de aklımı karıştırıyordu ki şimdi? Barlas'ın bana âşık gibi bakması mümkün müydü? Şu an Aysun'u düşünmem gerekirken böyle saçma bir şeye takıldığıma inanamıyordum. Öyle bir şey yoktu. Ne o bana ne de ben ona âşık gibi bakmıyordum. Koray ne derse desin öyle bir şey yoktu.Okula geldiğimizde onu beklemeden arabadan çıkıp içeri girdim. Aklım çetedeydi. Gitmişler miydi acaba? Belki de şu an Yaver'le konuşuyorlardı. Ne olup bittiğini çok merak ediyordum. İnşallah başlarına bir şey gelmeden buraya gelirlerdi. Yoksa ne olurdu hiç bilmiyordum.Canım hiç istemese de sınıfa çıkıp sırama oturdum. Derste belki vakit geçer umuduyla gelmiştim ama hiç sanmıyordum.

Hoca sınıfa girdiğinde Koray da benim gibi sırasına oturmuş dersi dinlemeye çalışıyordu ama onun da pek başarabildiğini sanmıyordum. İki dersi bu şekilde zar zor geçirip bir şeyler içmek için kantine doğru gidiyorduk ki telefona gelen mesaj sesiyle yerimde durup ekrana bakarak gülümsedim. Mesaj Barlas'tandı.

Gönderen: Pis Hergele

-Hemen bahçeye gel!

Burada seni görmek isteyen biri var!Mesajı okur okumaz okul kapısına doğru koşmaya başlayınca Koray da peşimden koştu. Heyecanlıydım. Gelmişlerdi. Barlas dediğini yapıp Aysun'u kurtarmıştı. Dışarı çıkıp bahçeye göz gezdirdiğimde kalabalığın arasında bana doğru koşan Aysun'u görmemle ben de ona doğru koştum. Birbirimize sıkıca sarıldık. Onu sapasağlam karşımda gördüğüme sevinirken içimden şükürler ediyordum. Çok korkmuştum ve korkum artık son bulmuştu. Mutluydum, benim gibi Koray da çok mutlu olmuştu. Gelip o da bize sarılınca gülüştük. Yaşadığımız korkudan sonra mutlu olmak çok güzeldi.

Kendimi geri çektiğimde Aysun'a bakıyordum. "Aysun, iyisin değil mi? O pislik sana bir şey yapmadı?" Sorduğum soruya kafasını sağa sola sallayarak cevap verdi. "Hayır, yapmadı iyiyim ben merak etmeyin." Kendimi rahatlamış hissederken parmağımla yanağını işaret ettim. "Peki yanağın? İyi değil mi, acımıyor?"Gülümseyerek, "Hayır," dedikten sonra okulun dışında arabasının yanında olan ve çetesiyle birlikte bize bakan Barlas'ı işaret etti "Sağ olsun Barlas intikamımı aldı. Yaver güzel bir dayak yedi ondan. Bu yüzden acımıyor," dedi.

Onu işaret etmesiyle kafamı o tarafa çevirdiğimde Barlas'a bakıp hafifçe tebessüm ettim. İstediğim şeyi yapmıştı. Yaver'in Aysun'a attığı tokadın hesabını sormuştu ondan. İçimden, oh olsun, derken Barlas'ın da bana bakıp tebessüm ettiğini gördüm. Böyle bir plan yapıp Aysun'u kurtardığı için ona teşekkür etmem gerektiğini düşünüp yanına gitmek için adım attığım sırada Aysun'un, "Hadi sınıfa gidelim de size beni nasıl kurtardıklarını anlatayım," demesiyle yerimde durup ona baktım. "Siz gidin ben birazdan geleceğim."

"Nereye ya?" Aysun'un sorduğu soruyu gülerek Koray cevapladı, "Nereye olacak, çete liderinin yanına." Koray'a döndüğümde söylediği şey yüzünden sinirlenerek dişlerimin arasından konuştum, "Korayyy!" Omzunu silkerken Aysun bana baktı. "Bir saniye ya, benim bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır, ne olabilir ki?" dediğimde Koray, Aysun'u kolundan tutup okula doğru sürüklemeye başladı, "Gel ben sana anlatayım da sen karar ver bir şey olup olmadığına." Arkalarından, "Koray bak sakın saçma sapan şeyler anlatma şu kıza!" dediğimde gülmeye başlayıp Aysun'la birlikte yürümeye devam etti. "Ah Koray!" deyip başımı iki yana sallayarak Barlas'a doğru yürümeye başladım. Yanlarına yaklaşırken Çetin, Samet ve Ali uzaklaştılar. Bade, ben Barlas'ın yanına gidene kadar onun yanında durdu ve bana ters bir bakış atıp öyle gitti."Hepiniz iyisiniz değil mi Barlas? Yaver size bir şey yapmadı?" Bana bakıp sırıtırken, "Elimizde öyle görüntüler varken yapabilir miydi sence? Kılımıza bile dokunamazdı. Dokunamadı da zaten, kendisi dayak yedi," dedi.

Bunu duymak beni bir kere daha keyiflendirirken, "Peki zor oldu mu? Yani Aysun'u almak?" diye sordum. "Görüntüler olmasa zor olabilirdi ama olmadı. Yaver kendi elleriyle Aysun'u bize verdi." Görüntüleri izlerken nasıl

şaşırdığını tahmin edebiliyordum. Eminim ağzı açık kalmıştı. "Video da kendini görünce çok şaşırdı değil mi?"

"Evet, çok şaşırdı. Muhtemelen bunun nasıl olduğunu düşünmüştür. Ama izlerken onu görmeliydin, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse." Hafiften tebessüm ederken aklıma takılan bir şeyi sormak istedim. "Artık bizi rahat bırakacaklar değil mi?" Bakışlarını bana sabitlemiş bir şekilde yüzüme bakarken, "Merak etme bırakacaklar. Yaver bu saatten sonra sizin semtinize bile uğramaz. O göt korkusu ona yetti," dedi.

Söylediği şey gülümsememe neden olurken bir an heyecanlanmıştım. Nasıl bakıyordu bana öyle? Bakışları çok anlamlıydı. Durduk yere bu kadar anlamlı bakması normal miydi? Nefesim kesilecekti neredeyse. Kalbim bir başka atıyordu. Heyecanlanmış mıydım yoksa bana mı öyle geliyordu? Bir bakış beni heyecanlandırabilir miydi? Aptal aptal sırıtıyordum zaten. Ne demişti de sırıtıyordum sanki. Umarım bunu yanlış anlamıyordu. Teşekkür etmek için yanına gelmiştim ve teşekkürümü edip gidecektim. Sırıtacak ne vardı bunda? Heyecanlandığım için mi yoksa bunu gizlemek için mi sırıtıyordum bilmiyordum ama sanırım gözlerine bakamayacaktım. Etkiliyordu beni. Bir çift kahverengi göz beni içine hapsetmiş büyülüyordu ve ben buna engel olamıyordum. Belki de olmak istemiyordum.

O bana güzel bakmaya devam ederken ben kafamı eğdim. Bu şekilde konuşmam benim için daha iyi olacaktı, yoksa saçmalayabilirdim. "Barlas, ben her şey için sana teşekkür ederim. Yapmak zorunda olmamana rağmen bizi ondan korudun ve Aysun'u kurtardın. Kendini de arkadaşlarını da bizim yüzümüzden tehlikeye attın. Sana gerçekten minnettarım."Ona bakmadan konuştuğum için elini çeneme götürüp yüzümü kaldırdı ve gözlerime bakmaya devam etti. "Yakında çeteme gireceksin. Bu yüzden seni ve sevdiklerini korumak zorundayım. Bunun için kendimi ve çetemi tehlikeye atmam gerekiyorsa inan bana hiç düşünmeden yaparım. Çünkü sen benim için önemlisin. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok önemlisin."

Ne diyeceğimi bilemediğim için susuyordum. Kafamı eğmek istiyordum ama çenemden tuttuğu için yapamıyordum. Sanki ona bakmam için zorluyordu beni. Söylediği şey yüzünden yüzüm kızarmıştı. Ayaklarım heyecandan beni taşıyamıyordu. Bir bakış, bir söz beni bu kadar nasıl etkileyebilirdi? Neden sürekli beynimde bu sorular dönüyordu?

Heyecanlıydım ve heyecandan avuçlarımın terlediğini hissediyordum. Bakışları beni öylesine etkiliyordu ki değil konuşmama nefes almama bile engel oluyordu.

Saniyelerce birbirimize baktığımızda zar zor konuşmak için ağzımı araladım ama işaret parmağını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. Bunu neden yaptığını düşünürken, "Konuşma Kaktüs. Yine minnet duygularından bahsedeceksen eğer konuşma, sus. Sen sus ki gözlerin konuşsun. Çünkü şu an onlar senden daha çok şey anlatıyorlar bana. İzin ver biraz böyle kalalım da ne anlatmak istediklerini anlayabileyim," dedi.

Duyduklarım beni iyice heyecanlandırırken birden boynuna sarıldım. Sarılmamın nedeni hem bir şey diyemeyecek olmam hem de bakışlarımı ondan saklamak istememdi. Çünkü şu ana kadar anlamadığım ama artık farkına vardığım şey yüzünden bakışlarımı ondan gizlemek zorundaydım. Onları görmemeliydi. Görürse bir şeyi anlamasından korkuyordum. Koray'ın da dediği gibi, ona âşık gibi bakıyordum ve bunu anlamasını istemiyordum

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

16.BÖLÜM

"Şöyle gülmeyi keser misiniz, sinirlerimi bozuyorsunuz!"Aysun ve Koray kıkırdamaya devam ederken gözlerimi devirdim. Onlara bir şey anlatandaydı zaten kabahat. Barlas'a olan duygularımı anlattığıma pişman ediyorlardı beni. Tamam, bunu şu an anlamış olmam biraz saçmaydı ama ben de şaşkındım. Nefret ettiğim birine karşı duygularım nasıl değişirdi de ondan hoşlanırdım hâlâ aklım almıyordu. Tam olarak ne zaman başlamıştı bu duygu anlamamıştım ama hoşlanıyordum. Gerçi yanında ne kadar heyecanlandığımı hesaba katacak olursak bu hissettiklerim hoşlanmanın çok ötesinde bir şeydi. Garip bir şekilde mutluydum. Bütün günü ağzım kulaklarımda geçirebilirdim. Bu duygunun farkına varmak çok güzeldi. Yanından ayrılalı beş dakika bile olmamıştı ve ben onu tekrar görmek istiyordum, hatta bunun için sabırsızlanıyordum.

Şu andan sonra hiçbir şey beni üzemez, kıramaz gibi geliyordu. İlk defa böyle bir şey yaşıyordum ve kalpten gidecekmişim gibi hissediyordum. Şu an yanımda olmamasına rağmen heyecanlıydım, ondan bahsetmek bile heyecanlandırıyordu beni.Barlas'a olan duygularımı arkadaşlarıma söylediğim gibi ona da söylemek istiyordum. İçimde tutmak, saklamak istemiyordum da Barlas'ın bana karşı ne hissettiğini bilmiyordum. Koray'a göre o da bana karşı boş değildi ama bundan emin olmadığım için hislerimi belli etmekten korkuyordum.

Sonuçta onun çetesine girmek istiyordum. Eğer Barlas benden hoşlanmıyorsa duygularımı ona belli ettiğim için beni çetesine almak istemeyebilirdi. Onun da benden hoşlandığından emin olana kadar duygularımı saklamalıydım. Başka türlüsü imkânsızdı.

"Ben sana ona âşık gibi baktığını söylemiştim ama değil mi? Bak nasıl anlamışım. Gözümden hiçbir şey kaçmıyor valla. Helal olsun bana!" deyip sırıtarak yüzüme baktı Koray "Bu arada sen neden inkâr ettin bunu?" Koray'ın sorusunu derin bir nefes alıp öyle cevapladım. "Bilmiyorum, galiba o an öyle olduğuna inanmak istemedim."Aysun hâlâ gülüyordu. Bu

habere çok şaşırmış gibiydi. "Bana Barlas'tan hoşlanacağını söyleselerdi hayatta inanmazdım. İmkânsız falan derdim. Şu an o kadar şaşkınım ki..."

'Kesinlikle öyle' dedim içimden ama imkânsız olan gerçek olmuştu işte, buna ben bile inanamıyordum. Nefretim aşka dönüşmüştü resmen.Barlas'ın nasıl biri olduğu ve ne işler yaptığı belliydi. Hayatı kötülük üzerine kuruluydu ama bunu umursamıyordum. Sevmiştim ben. İlk defa, hayatımda ilk defa birine aşkla bakıyordum ve bunu kaybetmek istemiyordum. Biliyordum çünkü içinde bir yerlerde iyilik vardı. Bunu dışarı çıkarmak istemiyordu ama vardı. Aslında o kadar kötü biri değildi. Olamazdı. Bir şey onu bu hale getirmişti. Kötü olmasına sebep olan bir şey vardı bunu biliyordum, yani daha doğrusu öyle olduğunu tahmin ediyordum. Çünkü biliyordum ki göründüğü kadar kötü olsa kalbim onu sevmez, yanında heyecandan deli gibi atmazdı.

"Ondan hoşlandığını Barlas'a söyleyecek misin Öykü?" Koray suratıma merakla bakarken kafamı önüme eğdim, "Hayır söylemeyeceğim. Henüz onun da benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum. Bilmeden de söyleyemem. Hatta bırak söylemeyi belli bile edemem." "Sana inanmıyorum Öykü, sen cidden kör olmalısın!" Koray bu duruma şaşırdığı için sesinin tonunu biraz arttırmıştı. "Görmüyor musun Barlas sana nasıl aşkla bakıyor? Bir erkek olarak ben bile farkındayım bunun, sen nasıl farkında olmazsın cidden şaşırıyorum."

Evet, farklı bakıyordu ama bu âşık olduğunu göstermezdi sonuçta."Nasıl bakarsa baksın, bana karşı bir şeyler hissettiğini söylemeden ona duygularımı belli etmeyi düşünmüyorum. Bu konuda üzerime gelmeyin sakın çünkü bu olmayacak," deyince birbirlerine baktılar. Pek yapacak gibi durmuyorlardı ama mecburiyetten kafalarını sallayıp kabul ettiler.Kabul etmelerine memnun olduğumu gülümseyerek belli ettim. Bade ve Samet'in sınıfa girdiğini görünce gülüşüm silindi. Her zamanki gibi Bade bana ters ters bakıyordu. Yerlerine otururlarken onu izliyordum. Bu kızın benimle sorunu her neyse anlamak istiyordum.Ona bakmaya devam ederken hoca sınıfa girince çantamdan dersin kitabını çıkardım.

Aklımı bir türlü derse veremiyordum. Barlas'a olan duygularımı düşünüp duruyordum. Sanırım hâlâ onu sevdiğimi kabullenmiş olmama inanamıyordum. Ne garipti sürekli onu düşünüyor olmam. Ona sarıldıktan

sonra utandığım için çok bir şey diyemeden hemen sınıfa çıkmıştım. Keşke biraz daha kalsaydım yanında. Kalsaydım da vaktimi onunla harcayıp içimdeki heyecanı biraz daha sürdürseydim. Bu his çok güzeldi. Daha önce anlayamamış olmama kızıyordum. Sevmek gibi güzel bir duyguyu yaşıyordum ve bunu yaşadığım için kendimi inanılmaz derecede mutlu hissediyordum.

Son ders bitince herkes gibi ben de toparlanıp Aysun'la birlikte sınıftan çıktım. Okul kapısından bahçe kapısına doğru sohbet ede ede yürüdük. Çıktığımızda Barlas ve çetesinin arabalarına bindiğini gördüm. Çete geniş olan arabaya binip oradan uzaklaşırken Barlas Koray'dan anahtarını alıp tek başına pahalı olan arabaya bindi. Onu görmek beni heyecanlandırmıştı, kafamı önüme döndürüp Aysun'la birlikte yürümeye devam ettim. Yanına gitmek istiyordum ama gidip ne diyecektim onu bilmiyordum. Takılalım mı desem olmazdı. Daha önce hiç böyle söylemediğim için bir şeyler olduğunu anlayabilirdi. En iyisi yoluma devam edip eve gitmekti. Barlas'la takılmam mümkün değildi. Bu yüzden yarın okula geldiğimde bir bahaneyle yanına gidip onunla vakit geçirecektim artık. Bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini anlamak istiyordum.

Barlas çalıştırdığı arabayı bize doğru sürerken yanımızda durup camını aşağı indirerek bana baktı. "Kaktüs, atlayın hadi sizi eve bırakayım." Onu birkaç dakika daha görecek olmanın mutluluğuyla, "Tamam," deyip gülümseyerek yanındaki koltuğa oturmak için adım attığım sırada Aysun kolumdan tutup beni durdurunca ona baktım. Benimle konuşurken gülümsüyordu. "Sen bin Öykü, benim biraz işim var. Onu halledip eve öyle gideceğim."

İşi mi vardı? Hiç söylememişti böyle bir şeyi bana, "Ne işi?" diye sorunca dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı, "Kızım sizi yalnız bırakmaya çalışıyorum anlasana. Belki Barlas seninle özel bir şeyler konuşmak ister. Ben engel olmayayım şimdi ona. Hadi bin sen." Düşünceli arkadaşım benim. Seviyordum ben bu kızı ya.Onu yanağından öpüp boynuna sıkıca sarılırken kulağına, "Sağ ol," diye fısıldayıp tebessüm ederek Barlas'ın yanındaki koltuğa geçip oturdum.

Barlas gaza basarken yüzüme baktı. Bense yola bakıyordum. Bana bakarken ona bakamazdım. Onu sevdiğim gerçeğine alışana kadar gözlerine

bakmasam iyi olurdu. Bakışlarımın ona karşı hissettiğim şeyleri ortaya çıkarmasından korkuyordum. Arabaya bindiğimden beri sesim çıkmıyordu, Barlas bakışlarını benden alıp yola çevirdi. "Neyin var Kaktüs, hiç konuşmuyorsun?" Sorduğu soruyla ne söyleyeceğimi bilemezken kafamı ona çevirip gülümsedim. Kahretsin ne diye gülümsüyordum şimdi? O bana soru soruyordu ben sorduğu soruya cevap vermeden sadece gülümsüyordum. Ne aptaldım. Bakışları bana kayınca gülümsememe gülümseyerek karşılık verdi. "Cevap verecek misin yoksa senin aksine bana çok şey anlatmak isteyen o mavi gözlerinden mi alayım cevabımı?"

'Hayır ya! Şöyle deme Barlas, şu an beni etkileyecek hiçbir şey deme lütfen. Ben ne konuşacağımı bilmezken bana böyle şeyler söyleyip de utandırma beni!' İç sesim bir yakarış içerisindeyken gözlerimi Barlas'tan çekip yola çevirdim. Daha fazla bakarsam eğer sorduğu soruya hiç cevap veremeyecektim. "Kusura bakma bugün olanlar yüzünden biraz yorgunum. Sesim de bu yüzden çıkmıyor."

"Evet, herkes için yorucu bir gündü. Eve gidince iyice dinlen. Yarın suratıma yorgun gözlerle bakmanı istemiyorum, çeteye girmen için son görevini vereceğim sana." Gözlerim irice açılırken yine Barlas'a baktım,"Son görev mi? Ciddi misin sen? Bitiyor yani, son görevi de yaptıktan sonra çeteye giriyorum!"

Güldü. "Evet, giriyorsun." İşte bu müthiş bir haberdi. Artık babamdan intikam almama çok az bir zaman kalmıştı. O kadar zorlu görevden sonra yarın vereceği kim bilir neydi? Muhtemelen yine zor bir şey olacaktı ama umurumda değildi. Ne olursa olsun diğerleri gibi onu da yapacaktım.Barlas arabayı bizim evin sokağına doğru sürerken kendi kendime, "Az kaldı Arslan Vuralkan. Senden intikam almama çok az kaldı!" diye mırıldandım.

Hemen yarın olmasını ve şu görevi yapıp bir an önce çeteye girmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Eve yaklaşmak üzereyken bizim evden çıkan bir adam gördüm. Biraz uzakta kaldığı için kafamı cama yaklaştırıp, gözlerimi kısarak kim olduğunu anlamaya çalıştım. "Barlas hemen arabayı durdur!" diye bağırmamla arabayı sağa çekip merakla yüzüme baktı, "Ne oldu?"Gözüm bizim evden çıkan babamın üzerindeyken konuşamadım. Nefesim kesilmişti sanki. Öfkeden gözlerim dolmuştu. Bunun ne işi vardı burada? Ne diye gelmişti? Kim çağırmıştı? Beynim bu soruların cevabını

ararken onun lüks arabasına binişini izledim. Gidiyordu. Sorularımın cevabını almadan gitmesine izin vermeyeceğim için arabadan fırlayıp peşinden koştum.

Yetişmemin mümkün olmadığını anlayınca evin önünde durup arkasından baktım. Pislik herif gitmişti! Bir süre yerimde kalıp neden burada olduğunu düşündüm. Annem! Annemle tartışmışlar mıydı yoksa? Buraya onun için mi gelmişti? Hızla kapıya doğru yürürken çantamdan anahtarımı çıkarıp içeriye seslendim. "Anne!" Salonda annemi dizlerinin üzerine çömelmiş, yüzünü elleriyle kapatmış ağlarken görünce çantamı yere atıp yanına eğildim.Geldiğimi fark edince ellerini yüzünden çekip suratıma baktı. Gözlerinde kasvetli bir acı vardı. "Kızım!" deyip ağlayarak boynuma sarılınca gözümden bir damla yaş süzüldü. Onu ağlarken görmek içimi yakıyordu. O adamın buraya gelip ne yaptığını bilmiyordum ama annemin canını sıkacak şeyler söylediği belliydi. "Anne, ne oldu?" diye sordum.

Sorumu cevaplamak için kendini geri çektiğinde sesi ağlamaktan çatallı çıkıyordu. "Baban bu şehirden gitmemizi istiyor Öykü!"Bu adam kim oluyordu da hayatımıza karışıyordu? Annem babamın yaşadığı bu şehre gelmek istediğini söyleyince ona bunun olacağını söylemiştim. Her yaptığımızdan haberi vardı. Geldiğimizi de öğrenmişti işte. Bir gün bile bizi görmeye gelmeyen adam gidin demek için gelmişti. Ona neydi bu şehirde olmamızdan... Kalp atışlarım öfkeden hızlanmış deli gibi çarparken, "Sen ne dedin anne? O adama cevabını verdin değil mi?" diye sordum. Yüzünü yere eğerken gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Hiçbir şey diyemedim!"

"Ne demek diyemedim? Nasıl demezsin? Bu şehirden gidip gitmeyeceğimiz bize kalmış ona değil! O kim oluyor da böyle bir şey istiyor?" Bağırarak konuşuyordum. Beni o kadar sinirlendirmişti ki gidip yakasına yapışıp bunun hesabını sormak istiyordum ondan."Kızım belki de gitsek iyi olacak!" deyince şaşkınca anneme baktım. Sanırım üzüntüden ne dediğini bilmiyordu. "Anne sen ciddi misin? O istedi diye gidecek miyiz?"

"İstediğini yapmazsak sürekli buraya gelecek ve bizi rahatsız edecek!" Bu umurumda bile değildi. "Gelsin! Gelsin ya, ondan mı korkuyoruz biz! O adamın hayatımızda hiçbir yeri yokken dediğini yapacak değiliz! Yok öyle bir şey, gideceğim varsa bile sırf o bunu istiyor diye kalırım!"

"Kızım onu tanımıyorsun!"

"Tanıyorum anne. Ne kadar şerefsiz olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Bizi buradan gönderemeyecek. Bunu neden istediğini biliyorum. Ona ayak bağı olmayalım diye yapıyor ama olmayacak. İstediği olmayacak!"

"Öykü gitmemiz lazım neden anlamıyorsun?"

"Anne hayır diyorum! Gitmeyeceğiz, istediği olmayacak. Ne diye onu dinliyorsun anlamıyorum? Seni tehdit mi etti yoksa?" Eğer öyle bir şey yaptıysa şirketini başına yıkardım. Annemin gözleri bendeyken bir anda yere indirdi "Yok öyle bir şey, nereden çıkartıyorsun bunu?"

"O zaman neden istediğini yapmak istiyorsun?"

"Burası İstanbul kızım. Babanın yaşadığı şehir... Dediğin gibi ona ayak bağı olmamamız için buradan gitmemizi istiyor. Gitmezsek sürekli bizi rahatsız edecek. Ben senin huzursuz olmanı istemiyorum."

Bir anne olarak huzurumun yerinde olması için uğraşıyordu onu anlıyorum ama düzenimizi bozmak istemiyordum. "Hayır, anne hiçbir yere gitmeyeceğiz!" Gözlerindeki sıkıntı büyüyüp yüzüne yayılırken, "Öykü lütfen beni anlamaya çalış. Gitmemiz lazım!" dedi. Kafamı iki yana salladım. "Hayır, anne gitmeyeceğiz. Neden onu bu kadar umursuyorsun ki? Ne derse desin onun söylediği şeyi yapmak zorunda değiliz!"

"Hayır, zorundayız!" diye bağırıp ayağa kalkınca yutkunup konuşmasına devam etti "Bunu sana söylemek istemiyordum ama beni buna mecbur bırakıyorsun Öykü! Buradan gitmezsek eğer diğer şehirlerde çalıştığım hastanelerde de yapmaya çalıştığı gibi beni bu hastaneden başka bir şehirdeki hastaneye sürmeye çalışacak baban. Yalvarırım beni dinle. Beni sürdürmeden önce gidelim..."

"Ne? Bir saniye..." deyip ben de ayağa kalktığımda yüzüne uzun uzun baktım. "Çalıştığın hastanelerden seni sürmeye mi çalıştı o herif?"

"Evet," deyip yüzünü yine yere eğdi. "Ben de ona engel olmak için hep tayinimi istedim. Amacım yine rahat yerlerde yaşamaktı. Çünkü onun isteği

üzerine sürülseydim beni kim bilir nerelere göndereceklerdi. Şimdi aynı şeyi burada da yapmaya çalışıyor, amacı ikimizden de kurtulmak."Duyduklarım karşısında dudaklarım hayretle aralandı. Biz bu yüzden mi sürekli şehir şehir geziyorduk yani? Ben annemin keyfi dolayısıyla gezdiğimizi düşünürken annem sürülmemek için mi tayinini istiyordu? Ne aptaldım. Bunu bunca zaman nasıl anlayamamıştım? Kim zorunlu olmadan sürekli şehir değiştirirdi ki zaten? Cidden şu an kendime inanamıyordum.

Annem bunlarla boğuşurken ben hiçbir şeyden habersiz yaşamıştım. Annem onca sıkıntı çekerken ben bunu nasıl göremezdim? Koca bir aptaldım ben. Gözlerim sinirle dolmaya başladığında gidip bunun hesabını o adamdan sormak istedim. Sinirle yerdeki çantamı kapıp arkamı döndüğümde annem kolumdan tutup beni durdurdu. "Nereye Öykü?" "O adamdan hesap sormaya!" Kolumu daha da sıkı tuttu. "Saçmalama hiçbir yere gitmiyorsun! Buna izin vermem!" dedi. Gidecektim. Bunun hesabını ona sormadan asla rahat edemeyeceğim için gidecektim. "Bırak anne!"

"Olmaz dedim sana. Böyle bir saçmalık yapmana izin veremem!" Yüzümü ona döndürdüğümde elini kolumdan indirdim, "Anne ben bugün bunun hesabını o heriften soracağım. Boşuna beni durdurmaya çalışma!"

"Öykü..." dediğinde sözünü kestim, "Lütfen bana engel olma anne!" Elini yine kolumu tutmak için kaldırınca beni durdurmasına izin vermeden kapıya doğru koştum. Peşimden, "Öykü dur kızım!" diye bağırırken onu dinlemeden kapıdan çıktım ve durağa doğru koşmaya başladım. Koşarken bugün beni hiçbir şeyin üzemeyeceğini düşündüğüm için kendime gülüyordum. İlk defa bugün kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissetmiştim ama bu mutluluğum babamı gördüğümde sona ermişti.

Hayatımda bir yeri yoktu ama sanki varmış gibi hissettiriyor olması nefret duygularımı harekete geçiriyordu. Neden onun kızıydım ki? Dünyada o kadar adam varken neden onun kızı olmuştum? Bir insan bunu kızına neden yapardı? Beni sahiplenmesi, yanımda olup bana güven vermesi gerekirken o beni ve annemi çevresinde istemediği için bizi buradan göndermeye çalışıyordu. Nasıl bir insandı? Annem neden onu sevmişti? Onun gibi birini sevdiği için bunları yaşıyor olması çok saçma değil miydi?

Koşmaktan nefes nefese kalmış vaziyette durağa ulaştığımda Barlas'ın arabası önümde durdu. Onu gördüğüme şaşırmıştım. Penceresini indirdiğinde, "Barlas, sen hâlâ gitmedin mi?" diye sordum. "Arabadan öyle hızla çıkınca ne olduğunu merak ettim ve bekledim. Sen iyisin değil mi? Bir sorun yok?" diye sorunca yutkundum. Neler olduğunu söylemek istiyordum ama bunu ona anlatacak vaktim yoktu. Otobüs birazdan gelirdi. Yüzümü önüme eğip sessiz kalınca Barlas bir şeyler olduğunu sezdiği için arabadan çıkıp yanıma geldi. "Ne oldu, anlat bana."

Kafamı kaldırıp gözlerine bakarken başımı iki yana salladım. "Anlatamam. Şu an olmaz."

"Neden?"

"Bir yere gitmem lazım."

"Peki," deyip bileğimden tutarak beni arabaya doğru götürdü. "Arabaya bin de seni gideceğin yere götüreyim."

"Gerek yok, kendim giderim," dediğimde beni umursamadı. Sadece bir dakika sonra yola koyulmuştuk bile. Arabayı hızla sürerken onu izliyordum. Beni merak ettiği için gitmemiş, peşimden durağa gelip bir sorun olup olmadığını sormuştu. Arabadan öyle hızlı çıkmıştım ki doğal olarak merak etmişti tabii."Nereye gideceksin?"

"Vuralkan Grup İnşaat'a gitmek istiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?" Kafasını aşağı yukarı sallayıp, "Evet," dedikten sonra bana baktı. "Orada ne işin var?" "Biriyle görülecek hesabım var!"

"Bu biri baban mı?"

"Evet!" deyince tekrar yola dönüp soru sormadan arabayı sürmeye devam etti. Sanırım merak etmiyordu ya da ilgilenmiyordu. Ben olsam elli kere sorardım ama o sormuyordu. Bu durum beni şaşırtsa da kafamı koltuk başlığına yaslayıp yolu izledim.

Annem birkaç defa aradı ama cevap vermedim. Beni durdurmaya çalışacaktı bunu biliyordum. Fakat ne söylerse söylesin oraya

gidecektim.Şirkete geldiğimizde babamın orada olup olmadığını düşündüm. Eğer değilse bu yolu boşuna gelmiş olacaktık. Arabanın içinden büyük binaya bakarken Vuralkan Grup İnşaat tabelasını görmemle gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Biraz sonra babamla ilk defa yüz yüze gelecektim ve bu yüzden oldukça gergindim. Barlas gergin olduğumu anlamış olacak ki bana doğru döndü ve elini omzuma koydu. "Seninle gelmemi ister misin?" Bakışlarımı ona çevirip omzumdaki elinin üstüne elimi koydum, "Gerek yok sağ ol. Ben tek başıma gireceğim."

"Emin misin?" Kafamı aşağı yukarı salladığımda elini omzumdan indirdi. "Peki." Yavaş hareketlerle arabanın kapısını açıp çıkarak binaya doğru yürüdüm. Her adımda gerginliğim daha da artarken dönen kapının önünde durup kendimi toparlamaya çalıştım.

Gerginliğimi bir kenara bırakmalıydım. O adamın karşısında dururken rahat olmam lazımdı.Uzun bir süre olduğum yerde durup kendimi hazır hissetmeye çalışırken Barlas yanıma gelip benim gibi dönen kapıya baktı. "İçeri girmek seni zorluyor galiba."

"Evet, hem de çok," deyip dönen kapıya bakmaya devam ettim. Neden böyle oluyordu anlamamıştım. Onunla yüz yüze geleceğim için çok gergindim. Bunu zaten kendim isterken neden gerildiğimi de anlamıyordum"Babanla sorunun ne bilmiyorum ama seninle gelmek istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Barlas. Hem zaten gerek yok demiştim."

"Bence var," deyip elimden tuttu ve içeri girdik. Yaptığı harekete itiraz bile edemezken kendimi bir anda şirketin lobisinde bulunca etrafıma baktım. Bir şirket için oldukça lüks görünüme sahip olan lobi sinirlerimi bozarken elimi Barlas'ın elinden çekip danışmadaki kadına doğru yürüdüm. Arslan Bey'in ne kadar zengin olduğu şirkete girildiği ilk andan belli oluyordu, bunun bir kez daha farkına varmak beni iyice sinir etmişti.Sarı saçlı genç bir kadın olan görevlinin önünde durdum. "Arslan Bey şirkette mi acaba?"

Kadın gözlerini bilgisayarından kaldırdı, "Evet burada. Görüşmeniz mi vardı?" diye sordu. İmayla güldüm. "Evet var. Kendisiyle önemli bir görüşmem var. Odası nerede acaba?"

"Üçüncü katta solda," deyince Barlas'la birlikte hızla merdivenlere yönelip üçüncü kata çıktım. Odaya doğru yürürken sekreteri olduğunu düşündüğüm orta yaşlardaki kadın, oturduğu yerden beni durdurmaya çalıştı, "Hanımefendi bir saniye, içeri böyle giremezsiniz! Arslan Bey'e haber vermem gerekiyor. İsminizi söyler misiniz lütfen, randevunuz var mı diye bakayım."

Kadını umursamadan odanın kapısını hızla açıp içeri girdim. Barlas da benimle birlikte odaya girince sekreter kadın, "Bir saniye durun lütfen!" diye arkamızdan geldi. İçeri girmiş babamın masasına yakın dururken ilk defa onunla karşı karşıya gelmiş olmanın verdiği siniri tüm vücudumda hissediyordum. Babam ondan habersiz içeri girmemize şaşırmıştı, beni ve Barlas'ı oturduğu yerden süzüp sekreterine baktı. "Ne oluyor Selma, kim bunlar?"

Mükemmel döşenmiş odasını es geçip onu inceledim. Ellili yaşların ortasında olmasına rağmen çok genç görünüyordu. Televizyonda göründüğünden daha gençti. Saçlarında tek bir beyaz bile yoktu. Belki de boyalıydı bilmiyordum ama çok karizmatikti. Gözleri bal rengiydi. Televizyondan göz rengi böyle görünmüyordu. Yakışıklıydı. Bu kadar zengin olmasa bile kadınların bakacağı kadar yakışıklıydı."Kim olduklarını bilmiyorum efendim, söylemediler. Kendilerini durdurmaya çalıştım ama beni dinlemeden içeri daldılar, engel olamadım."

Sekreter kadın durumu izah edince babam çatık kaşlarının altından bana bakıp gür sesiyle konuştu. "Kimsiniz siz?"Barlas bana bakıp sesini çıkarmazken ben babamın masasına doğru adım atıp omuzlarımı dikleştirerek konuştum. "Ben Öykü Günay!" İsmimi duymasıyla birlikte tek kaşı havaya kalkarken sırıtarak konuşmaya devam ettim. "Tabii böyle söyleyince tanımazsın şimdi sen beni, o yüzden ben kendimi bir de şöyle tanıtayım sana. Birgül Günay'ın kızı Öykü Günay!"

Birkaç saniye hiçbir şey demeden şaşkınlıkla yüzüme baktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Aklından neler geçiyordu acaba? Bir şeyler

derdi herhalde. Karşısında kızı vardı sonuçta. Yüzünü hiç görmediği, bir gün bile arayıp sormadığı kızına diyecek bir şey bulurdu elbet. Yüzüme bakıp konuşmamaya devam ederken gözlerini sekreterine çevirdi. "Tamam, Selma sen çık."

Sekreter çıkarken gözlerini yine bana çevirdi. Dikkatle yüzüme bakıyordu. Aslında yüzümü inceliyordu da diyebilirdik. Hayatı boyunca beni bir kere bile görmediği için bu kadar büyüdüğüme şaşırmış olmalıydı. Evet büyümüştüm. Küçük bir çocuk değildim artık. Eskiden annemin onun için ağlamalarına susar ben de annemle birlikte ağlardım ama artık işler değişmişti, büyümüştüm ve babamdan hesap soracak yaşa gelmiştim. Buradaydım işte. Yıllardır yüzünü yakından görmediğim babamın karşısındaydım. "Ne oldu Arslan Bey, beni görmek sizi şaşırttı galiba?"Gözleri üzerimdeyken bir süre daha konuşmadı. Şaşkınlığı hâlâ geçmemişti galiba. "Ne işin var senin burada?"

Gözlerim öfkeyle yanarken karşısında güçlü görünmeye çalışıyordum. "Senden hesap sormaya geldim!"

"Ne hesabı, neden bahsediyorsun sen?"

"Sen çok iyi biliyorsun ne hesabı olduğunu!" Sert bakan gözleri üzerimdeyken ona duyduğum nefretle ahşap masasına elimi vurdum. "Söyle bakalım Arslan Bey, sen kimsin de bizi bu şehirden göndermeye çalışıyorsun?" Masasına vurmamla öfkelenirken ayağa kalkıp bağırmaya başladı, "Ne oluyor, kendine gel! Nerede olduğunun farkında mısın sen? Benim şirketime gelip de neyin hesabını sorduğunu sanıyorsun?"

"Neyin biliyor musun, annemi uzak yerlere sürdürmeye çalışmanın hesabını!"

Gözleri sinirden kısılırken bağırmaya devam etti, "Birgül gönderdi seni buraya değil mi? Aptal kadın! Seni buraya göndererek ne yapmaya çalışıyor?"Beni iyice öfkelendirirken dişlerimi sıkıp yine masaya vurdum, "Bana bak, annemin adını o pis ağzına alma ve onun hakkında doğru konuş! Yoksa kötü olur!" Bütün hıncımı kusmak için konuşmaya devam ettim. "Ne yapmak istediğini biliyorum. Annemi uzaklara sürdürüp bizden kurtulmak istiyorsun ama hâlâ anlamıyorsun. Tıpkı senin bizi istemediğin gibi biz de

seni istemiyoruz. Bırak da istediğimiz yerde istediğimiz gibi yaşayalım. Bu seni neden rahatsız ediyor? Biz sana ne yaptık? Bugüne kadar gelip seni hiç rahatsız ettik mi? Neyin hırsı bu? Sen bizden ne istiyorsun ya? Rahat bıraksana bizi Allah'ın belası!"

Çatık kaşlarıyla beni dinlemeye devam ederken öfkeme yenilip masasında ne var ne yoksa yere savurdum ve parmağımı tehdit eder gibi salladım, "Bizden uzak duracaksın Arslan Vuralkan! Beni de annemi de rahat bırakacaksın. Eğer aynı şeyi yapmaya devam eder de bizi bu şehirden göndermeye çalışırsan, ecelinin gelmesini beklemem seni kendi ellerimle öldürürüm!" Büyük tehdidim onu güldürürken yere savurduğum eşyaların üzerine basarak yavaşça yanıma yaklaşmaya başladı, "Yazık! Birgül seni hiç iyi yetiştirememiş. Karşında kaç yaşında adam var ve sen yaşına bakmadan onu tehdit ediyorsun. Hem de ölümle."

"Sana annemin adını o pis ağzına alma demedim mi?" Sinirden ellerimin titrediğini hissederken öfkeyle bakan gözlerimi bir saniye bile gözlerinden ayırmıyordum. O da benden ayırmıyordu. Dediğimi hiç umursamadan, alayla sırıtarak yanımda durdu, "Burada beni tehdit edeceğine annenin yanına git de toparlanmasına yardım et. Malum yakında buradan gideceksiniz."

Ona doğru döndüm, "Biz hiçbir yere gitmeyeceğiz. Burada kalıyoruz. Bizi buradan göndermeye senin gücün yetmez!" Kafasını iki yana sallarken gülmeye devam etti. "Beni hiç tanımıyorsun."Hafiften sırıtırken omuzlarımı dikleştirdim, "Şerefsiz olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni, yetmez mi?" Yüzündeki gülüş silinirken bal rengi gözleri öfkeyle açıldı. "Sen kendini ne zannediyorsun!" diyerek bana vurmak için elini havaya kaldırınca Barlas aramıza girip bileğinden tutarak onu durdurdu, "Sakın ona dokunayım deme yoksa o elini kırarım!"

Barlas'ın tehdidi üzerine gözlerini ona dikerken elini Barlas'ın elinden kurtarıp aşağı indirdi. "Sen kimsin?" Soruyu Barlas'a sormuştu ama ben cevapladım. "Sana ne bundan? Kim olduğu seni ilgilendirmez!"

"Böyle bir serseriyle odama kadar geliyorsan ilgilendirir! Kim bu serseri, beni tehdit edecek cesareti nereden buluyor?"

"Bu kadar merak ettiysen tanıtayım kendimi!" Barlas sinirle babamın yakasına yapışacakken kolundan tutup onu durdurdum. "Dokunma şuna da şerefsizliği bulaşmasın sana!"

Babamın gözleri bana kayınca sinirini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktıktan sonra konuştu. "Anlaşılan bazı gerçekleri bilmiyorsun. Dur anlatayım da annenin gerçek yüzünü gör." Konuşurken gergin görünüyordu. "Annen sana hamile kaldığında ona seni istemediğimi söylemiştim ama o inatla istemediğimi söylememe rağmen seni doğurdu. Kendini garantiye almak için seni kullandı. Çünkü benden bir çocuğu olursa onunla evleneceğimi düşünüyordu. Düşündüğü olmayınca hayal kırıklığına uğradı. Şimdi ben annenle evlenmedim diye mi şerefsiz oluyorum ha?" diye sorunca öfkeyle soludum. Annem hakkında söyledikleri beni zıvanadan çıkartmıştı. Daha fazla dayanamayıp onu omuzlarından geri ittiğimde, "Hayır, annemin böyle bir düşüncesi yoktu!" diye bağırdım.

Sendeleyip düşecek gibi olunca kendini düzeltip kaşlarını çattı. "Böyle bir düşüncesi olmasa gayrimeşru bir çocuğu dünyaya getirir miydi hiç?"

"O beni aldırmak istedi ama kıyamadı. Senin aksine dünyaya gelmemi istedi. Annelik duygusunu tatmak istediği için doğurdu beni. Seninle evlenebilmek için değil!" Neredeyse ağlayacaktım ama karşısında güçsüz görünmemek için kendimi tutuyordum."Sana böyle mi dedi? Gerçekten buna şaşırmadım ama hakkını da yemeyelim, iyi kandırmış seni."

"Beni kandırmadı!"Güldü. "Yazık sana, büyük kandırılmışsın."Gözlerim dolmaya başladığında artık ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir an önce çekip gitmek istiyordum buradan. Ona daha söyleyecek çok şeyim vardı ama beni o kadar sinirlendirmişti ki burada kalmak istemiyordum. Söyledikleri beni sinirden ağlatacaktı. Gözümden yanağıma yaş düşecek gibi olunca bunu görmemesi için kafamı yere eğdim.

Barlas bunu fark edince babamın karşısında ağlamak istemediğimi anladığı için onu susturmaya çalıştı. "Kes sesini artık!"

"Neden? Gerçekleri öğrenmek Öykü'nün de hakkı değil mi? Buraya gelmiş bana hesap soracağına gitsin de annesine onu neden kandırdığının hesabını sorsun önce!"

"Kapat o çeneni artık! Senden nefret ediyorum!" Tutmaya çalıştığım yaşlar kafamı kaldırıp ona bağırmamla yanaklarıma süzülürken, Barlas elimden sıkıca tutup beni odadan çıkardı.Sinirlerim yatışmamıştı, merdivenlerden inip dışarı çıktık. Arabaya doğru yürürken hâlâ ağlamaya devam ediyordum. Ben buraya ondan hesap sormaya gelmiştim ama o beni ağlatmıştı. Kendime kızıyordum, bu kadar mı güçsüzdüm? Yüzünü ilk defa yakından gördüğüm ve nefret ettiğim babamın karşısında ağlayacak kadar mı?Arabanın yanına geldiğimizde Barlas durup bana döndü ve yüzüme baktı. Güçlü görünmeye çalışan kız, karşısından salya sümük ağlarken buna üzüldüğü gözlerinden belli ediyordu. Sanki ağlamam ona acı veriyor gibiydi. Onu ilk defa böyle görüyordum.

Kahverengi gözleri beni böyle gördüğü için hüzünle bakmaya devam ederken beni kendine çekti ve başımı göğsüne yaslayıp kulağıma fısıldadı. "Ağlama, buna dayanamıyorum."Söylediği şeyle daha çok ağlamaya başlamıştım. O adamın söyledikleri geliyordu aklıma. Sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Nasıl annem hakkında böyle konuşabilirdi? Yoktu öyle bir şey. Annem kendini garantiye almak için beni doğuracak bir kadın değildi. Uzunca bir süre ağladıktan sonra kendimi geri çekip Barlas'a baktım. "Gitmek istiyorum, götür beni buradan."

Gözleriyle beni onaylayıp yanaklarımdaki yaşları sildi ve arabanın kapısını açıp beni yerime oturttu. Kendi de yerine geçip oturunca arabayı çalıştırıp bizi oradan uzaklaştırdı.Kafamı yanımdaki cama yaslamış düşünürken sahil kenarına geldiğimizi fark etmemiştim. Arabayı durdurup elini omzuma koyunca irkilip ona baktım. "Daha iyi misin?" Derin bir nefes alıp verdikten sonra kafamı önüme çevirdim, "İyiyim." O da benim gibi kafasını önüne çevirdiğinde denizi seyretmeye başladı, "Seni buraya neden getirdim biliyor musun?"

"Neden?"

"Ben kendimi kötü hissettiğimde genellikle sahile gelirim. Denizi seyretmek terapi gibi gelir bana, rahatlatır. Aklımdaki düşünceleri dalgasıyla birlikte sürükler, yerine huzuru bırakır. İyi gelir yani bana burası."

Kafasını bana döndürdüğünde gözlerimin içine baktı. "Sana da iyi geleceğini tahmin ettim. İşte o yüzden getirdim seni buraya. İyi olman için. Seni böyle kötü görmek istemediğim için." Gözleri derin ve anlamlı bakarken bakışlarımı ondan kaçırdım, "Babamdan intikam almadığım sürece iyi olmam ben Barlas, olamam. Nasıl biri olduğunu gördün işte. Böyle bir babam varken nasıl iyi olabilirim ki? Beni nereye götürürsen götür asla iyi olmayacağım."

"Burasının sana iyi gelmeyeceğini mi söylüyorsun yani?" Tekrar ona baktım. "Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Deniz bana da huzur veriyor ama benim bugün yaşadıklarımı unutmaya ihtiyacım var. Başka türlü iyi olamam ben."

"Tamam, madem böyle istiyorsun buna bir çözümüm var. Bekle bir dakika," deyip arabadan çıkarak bagajdan bir şey alıp geri döndü. Elinde iki tane teneke kutu vardı. Oturduğu gibi bir tanesini bana uzattı. "Al bakalım, iç şunu." Şaşkınca elindeki kutuyu aldığımda hafiften sırıttım. "Sarhoş olmamı mı istiyorsun?"

"Evet, ama biraz, çok değil. Bu sana bugün olanları unutturmaz ama en azından umursamamanı sağlayabilir. Tabii sadece bugünlük... Yarın yine umursamaya devam edersin." Sırıtmaya devam ederken kutuyu açıp bir yudum içtim. Daha önce istemeden sarhoş olmuştum ama şimdi gerçekten sarhoş olmak istiyordum. Çünkü babamın dediklerini unutmak istiyordum. İçkinin tadı alışık olmadığım bir şey olduğu için yüzümü ekşitip Barlas'a baktığımda. "Sürekli arabanda bulunduruyor musun bundan?" diye sordum.

"Ne o, çok beğendin de böyle durumlarda içmek istediğin için mi soruyorsun bunu?" diye sorunca gülümseyip bir yudum daha içtim. "Hayır, tabii ki sadece merak ettiğim için soruyorum." İğrenç bir şeydi bu. İnsanlar bunu nasıl içiyordu hiç anlamıyordum?Barlas elindeki kutunun kapağını açıp bir yudum içtikten sonra sorumu cevapladı, "Arada benim de ihtiyacım oluyor." Yüzüne bakmaya devam ederken, "Şu anda da ihtiyacın olduğu için mi içiyorsun?" diye sordum.

Bir yudum daha alıp kafasını iki yana salladı. "Hayır, sana eşlik etmek için içiyorum. Malum bunu tek başına içmek pek bir anlam ifade etmiyor."

Gülümsediğimde arkama yaslanıp denizi seyrederek içmeye devam ettim. "Umarım çok sarhoş olmam."

"Bir kutudan bir şey olmaz merak etme."Bir süre sessizce içkilerimizi içip denizi seyrettikten sonra Barlas merakla bana baktı, "Nasıl, şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" Kafamı hafifçe sağa sola oynattım, "Hayır, hâlâ o şerefsizin söyledikleri kulaklarımda." Kutudaki son yudumu içip Barlas'a baktığımda elimdeki boş kutuyu gösterdim, "Bir tane daha alabilir miyim? Kendisi denizden daha çok işe yarayacak gibi görünüyor." Şaşkınca güldü. "Ne ara bitirdin sen onu?" Omuz silkerken dudaklarımı büktüm, "Bilmem." Gülmeye devam ederken neredeyse bitmiş olan kutusunu bana uzattı, "Al bunu iç."

"Hayır, ben onu istemiyorum yeni bir tane istiyorum," diyerek itiraz ettim. Yavaş yavaş sarhoş olmaya başlıyordum galiba. Hafiften başım dönüyordu. Yine aç karnına içtiğim için çarpmıştı herhalde. "Olmaz, ikinciyi içecek kadar güçlü bir bünyen yok," deyince omzumu silktim, "Ya getirir misin şunu?"

"Olmaz diyorum!"

"Peki, sen getirmiyorsan ben alırım o zaman," diyerek elimdeki boş kutuyu arka koltuğa attıktan sonra arabadan çıkıp bagajı açtım ve içinden üç kutu daha içki alıp tekrar yerime oturdum.

Barlas elimdekileri görünce alayla gülmeye başladı. "Sen kendine çok güveniyorsun galiba?"

"Evet, bence sen de güvenmelisin."

"Araba kullanacağımı unutuyorsun.""Ha doğru pardon," deyip kutulardan ikisini kucağıma bırakıp birini açıp içmeye başladım. Tadını sevmesem de şu an saçma bir şey yapıp sarhoş olmaya çalışıyordum. Babamın söyledikleri yüzünden bunu yaptığıma inanamıyordum. Kendimi aşmıştım.Hava hafiften kararırken içkimi yudumlayıp söylenmeye başladım. "Öldüreceğim ben bu herifi ya! Başka çarem yok. Evet, kesin öldüreceğim. Neyle öldürsem acaba? Neşter olur mu? Bence öldürmek için

güzel bir alet." Barlas söylediklerime gülerken kafamı ona döndürüp baktım.

"Neye gülüyorsun sen ya?"

"Sana," deyince bakışlarımı sertleştirdim. "Ne varmış benim halimde, hiç mi içki içen insan görmedin?"

"Gördüm de senin kadar saçmalayanını görmedim. Neşterle adam öldürmek de nedir?" Omzumu silktim, "Benimki gibi bir baban olsaydı sen de neşterle öldürmek isterdin!" Hâlâ güldüğünü görünce sesimi yükselttim, "Barlas, kes şunu sinirlerimi bozuyorsun!" Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını başka tarafa çevirince içkimi içmeye devam ettim. Ne yani neşterle adam öldürmek isteyen bir ben mi vardım bu dünyada? Herkesin adam öldürmek için farklı yöntemleri ve fikirleri olabilirdi, benimki de buydu.

Barlas gülmeye ara verip bana baktı, "İçki sana pek yaramadı herhalde? Şu an babanı umursamaman gerekirken sen onu öldürmekten bahsediyorsun. Artık içmesen mi acaba?" işaret parmağımı kaldırıp iki yana sallamaya başladığımda, "Hayır, devam edeceğim," dedim. O şerefsizin söylediklerini unutana kadar devam edecektim.Ben içkimi içmeye devam ederken Barlas denizi izliyordu. Nereden aklıma geldiğini bilmediğim soruyu sormak için ona baktığımda bitirdiğim kutuyla oynamaya başladım. "Barlas, ben bir şeyi merak ediyorum. Sen beni neden çetene almayı kabul ettin?"

Sorumla şaşkınca bana baktı, "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Hiç, birden aklıma geldi."Elindeki içkiden bir yudum aldıktan sonra tekrar denize baktı. Bakışları değişmişti. Birkaç saniye bekleyip öyle cevap verdi."Aslında almayı düşünmüyordum ama babana karşı kötü olmak istediğini söyleyince ona karşı nefretini gördüm gözlerinde. Sanırım bu yüzden kabul ettim çeteye girmeni. Nefretin ve intikam hırsının ne demek olduğunu çok iyi biliyorum çünkü."

Şaşırdım, "Nereden biliyorsun, senin de intikam almak istediğin biri mi var yoksa?" Gözleri kısılırken elindeki kutuyu sıktığını fark ettim. "Evet var!" Tam tahmin ettiğim gibiydi. "Kim peki?"Cevaplamayacak gibi görünüyordu. İçki kutusunu kafasına dikip içindekini bitirdikten sonra

bakışlarını bana çevirdi. "Buraya benden mi konuşmaya geldik Kaktüs?" Söylemiyordu işte. Ne olurdu sanki söylese? "Sadece merak ettim. Yani demek istediğim hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden de öğrenmek istiyorum."

"Merak etme, çeteye girdiğinde her şeyimi öğrenirsin."

"Girmeden öğrenemez miyim?"

"Hayır."

"Bu ne saçmalık ya?" dediğimde elimdeki boş kutuyu yine arka koltuğa atıp kucağımdakini açtım. Barlas uzanıp onu ve kucağımdaki diğer kutuyu elimden alarak, "Bu kadar yeter, sabah ayılamayacaksın!" dedi. Sinirle dudaklarımı büzdüm. "Of! Rahat bırak beni Barlas. İçmek istiyorum, içip unutmak istiyorum her şeyi." Tadını beğenmiyordum ama yavaş yavaş o adamın söylediklerini umursamamama neden olduğu için hoşuma gitmişti."Olmaz, daha fazla içmene izin veremem," deyince omzumu silktim, "Senden izin isteyen yok zaten, ver şunu!" diyerek açık kutuya uzandığımda ikisini de arkasına sakladı, "Hayır dedim!"

İlla uğraştıracaktı beni. Koltuğumda biraz yana kayıp arkasına doğru uzandığımda hâlâ direniyordu. "Ya ver şunu Barlas!" diyerek almak için daha çok uğraşırken ona bakmamla kalbim duracakmış gibi oldu. Şu an ikimizin yüzü de birbirine çok yakındı ve bu beni heyecanlandırmıştı. Gözlerime hayranlıkla bakıyordu. Büyülenmiş gibiydi. Ben de öyleydim. Kalbim, ruhum, bedenim bir bakışla büyülenmişti. Saniyelerce bu şekilde kalmamıza rağmen geri çekilmiyordum. Gözlerine doya doya bakmak, bakışlarıyla ne anlatmak istediğini anlamak istiyordum. Hep bakmak istiyordum. Sürekli bakmak, bitap düşene kadar bakmak... Seviyordum çünkü.

Onunla olmayı, ona sarılmayı, en çok da gözlerine bakmayı seviyordum. Saniyeler geçtikçe daha çok seviyordum. Şu an bu şekildeyken gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum.İkimiz de sessizce birbirimizin gözlerine bakmaya devam ederken Barlas'ın bakışları birden dudaklarıma kaydı. Yavaşça dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken gözlerimi neden kapattığımı bilmeden kapatıp öpmesini bekledim. Kalbim öylesine hızlı

çarpıyordu ki yerinden çıkacaktı neredeyse. Avuçlarım terliyordu. Beni öpmesini beklerken çalan telefonumun sesiyle gözlerimi açtım. Dudakları dudaklarıma değecekken bir anda kendini geri çekti.

Telefonumu çıkarıp baktığımda annemin aradığını gördüm. Merak etmişti beni. Şu an pek konuşacak durumda olmadığım için meşgule atıp telefonu tekrar cebime soktum ve ben de kendimi geri çektim. Barlas beni izlerken gözlerimi ona çeviremiyordum. Az önce neredeyse öpüşecek olduğumuz için utanmıştım."Kimdi o?"

"Annem."

"Neden açmadın?"

"Açmak istemedim," deyip önümdeki cama bakarak avucumu ona uzattım, "Şu kutuyu bana verir misin?"

"Hayır." Sinirlendiğimi hissederek arabadan çıktım. Biraz başım döndüğü için yalpalaya yalpalaya yürüyüp bagajdan bir kutu daha içki aldım. Arabanın önüne geçerek kaputun üzerine oturdum. Vermezse ben de böyle yapardım işte. Kutunun kapağını açıp içmeye başladığımda Barlas da arabadan çıkıp yanıma geldi. "Hiç söz dinlemiyorsun Kaktüs?" Yüzüne bakmadan, "Hiç de bile..." dediğimde ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Elimle ağzımı kapatıp ona baktığımda sert bakışlarına maruz kaldım. "Belli oluyor. Sana bunu sarhoş ol diye değil, iyi ol babanı kafana takma diye verdim ama sen bokunu çıkardın! Neden sözümü dinleyip bir kutuda kalmıyorsun ki?"

Omuz silkerek elimdeki içkiden bir yudum daha içtim. Bunu görünce sabır dilenir gibi nefes alıp benim gibi kaputa oturdu ve denizi izlemeye başladı. Sarhoşluğumun etkisiyle, aklıma gelen şeye gülmeye başladığımda Barlas'a bakıyordum. "Biliyor musun benim sesim çok güzeldir." Kafasını bana çevirip tek kaşını kaldırarak bakmaya başladığında gülmeye devam ettim, "Sana şarkı söyleyeyim mi?" Cevap vermeden suratıma bakmaya devam edince aklıma ilk gelen şarkıyı söylemeye başladım.

Gönül gözüm kapalı Bilerek sana yazılıyorum

A penceresi aralı Her yerine bayılıyorum

Yavrum baban nereli Nereden bu kaşın gözün temeli

Sana neler demeli Ay seni çıtır çıtır yemeli

Sesimden rahatsız olunca kaşlarını çatıp, "Kızım ne söylüyorsun sen? Kapat ağzını insanlara rezil olacağız şimdi," dedi. Beni susturduğu için sinirlenirken, "Ne rezil olması ya, ne güzel şarkı söylüyorum işte," dedim."İyice sarhoş olmuşsun sen belli. Yoksa bu sesle şarkı markı söylemezdin," deyince, "Ne varmış benim sesimde? Billur gibi sesim var işte daha ne istiyorsun?" diyerek hıçkırıklarım eşliğinde şarkıyı söylemeye devam ettim.

Kafasını kaldırıp sabır dilendi ve indirip tekrar bana baktı. "Sus ya, valla sinirlerimi bozuyorsun!" Onu dinlemeden şarkıyı söylemeye devam edince eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu. "Bak hâlâ..." dediğini umursamadan yine şarkıyı söylüyordum ama eliyle ağzımı örttüğü için ne dediğim anlaşılmıyordu. "Sussana kızım!" Susmamam onu sinirlendirince bu sefer tehdit etti. "Bak sus yoksa seni denize atarım!"

Bu kez susup anlamsızca yüzüne bakarken, "Ne oldu ya, şarkıyı mı beğenmedin?" diye sordum boğuk çıkan sesimle. Birkaç saniye ters ters bakıp * Sezen Aksu "Kaçın Kurası" elini ağzımdan çektikten sonra denize baktı. "Sana bir daha içki içirenin..."Ne güzel şarkı söylüyordum, ne istiyordu anlamamıştım. Bunu da memnun etmek zordu. İçkiden midir yoksa bugünün yorgunluğundan mıdır bilmem başım ağrımaya ve dönmeye başlayınca içmeyi bıraktım. Biraz da midem bulanıyordu. Neredeyse kusacaktım. Uzun bir süre sessiz kalınca Barlas kafasını çevirip bana baktı, "Artık eve götüreyim mi seni?"

"Hayır!" Gitmek istemediğim için bunu biraz yüksek sesle söylemiştim."Peki, biraz daha kalalım o zaman," deyince başımın ağrısından ellerimle şakaklarıma masaj yapmaya başladım. Barlas bunu fark edince gülümsedi. "Ne oldu, başın mı ağrıdı?"

"Hı hı," dediğimde bana doğru dönüp kafamı kendine çevirdi ve ellerimi aşağı indirip kendisi şakaklarıma masaj yapmaya başladı. Bunu yapmasıyla gözlerimiz kesişince bana neden bu kadar yardım ettiğini düşündüm. Çok mu değerliydim onun için? Neden yapıyordu bunu? O da benden hoşlanıyor

olabilir miydi acaba? O yüzden mi bu kadar düşünceliydi? Az önce beni neredeyse öpecekti, bu benden hoşlandığını mı gösteriyordu? Sarhoş olduğu için öpmek istememişti umarım. Ama ya öyleyse, ya onun için öpmek istediyse? Of! Aklım karmakarışıktı. Nasıl anlayacaktım benden hoşlandığını?Bir süre sonra Barlas'ın elleri şakaklarımdan yanaklarıma kayınca donduğumu hissettim.

Kalbim yine yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken gözlerimi ondan kaçırdım. Yine beni öpmek gibi bir şey düşünüyorsa eğer yüzüne bakamazdım."Gözlerime bak Kaktüs."Kahretsin! Utanıyordum ve yüzüne bakmak istemiyordum. Sarhoştum da utanmamam gerekmiyor muydu? Ama yapmalıydım. Bana karşı bir his besleyip beslemediğini anlamak için ona bakmalıydım. Başka türlü anlayamazdım. Dediğini yapıp yavaşça gözlerimi ona çevirdiğimde uzun uzun gözlerimi seyretti. Akşam rüzgârı hafiften esip saçlarımı dağıtırken ben de onun gözlerini izliyordum. Bir insan bu kadar güzel bakabilir miydi? Tüm hücrelerim titremişti. Eriyordum. O bana böyle bakınca ben eriyordum. Sevgimi iliklerime kadar hissediyordum. Benim olsun istiyordum, bu gözlerin sahibi benim olsun, bir tek bana böyle baksın istiyordum. Hissettiklerimin karşılığı olsun, beni sevsin istiyordum.

Gözümün önüne düşen saçlarımı parmaklarıyla kulağımın arkasına sıkıştırıp dudaklarını bana doğru yaklaştırdığında beni öpecek hissiyle yine gözlerimi kapattım. Sıcak dudakları alnıma değdiğinde nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Heyecandan bayılacaktım. Vücuduma garip şeyler oluyordu. Mideme kramplar girmiş, ellerim ise buz gibi olmuş titriyordu. Şu an ne baş ağrım ne de mide bulantım vardı, hepsi bir anda yok olmuştu. Etkisi altındaydım. Gözlerimi açıp bu büyülü anı bozmak istemiyordum. Bana daha önce hissetmediğim duyguları hissettirdiği için bu şekilde durmak, onu hissetmek istiyordum.Barlas başparmağıyla yanağımı okşamaya başladığında gözlerimi açıp onun gözlerine baktım. "Biliyor musun Kaktüs, hayatımda ilk defa bir şey için pişmanlık duyuyorum."

Merakla gözlerine bakarken bunun ne olduğunu düşündüm. Beklemeden cevap verdi "Sana yaptıklarım için..." derin bir nefes alıp konuşmaya devam ederken ellerini yanaklarımdan indirdi "Bunun için o kadar pişmanlık duyuyorum ki zamanı geri alma gibi bir şansım olsa inan bir saniye bile

beklemez geri alırdım. Yaptıklarımın açıklaması olamaz. Ben pisliğin tekiyim! Sana yaptığım şeylerin hiçbirini hak etmemene rağmen canını yaktığım için kendime çok kızıyorum. Nasıl yaptın diyorum? Nasıl kıydın? Hayatımda ilk defa bir kıza işkence yaptım. Ve bunun bedelini şimdi çok ağır ödüyorum. Çektiğim vicdan azabı işkence gibi geliyor bana. Biliyorum, bunu hak ediyorum. Aslında sana yaptıklarımdan sonra her şeyi hak ediyorum. Hak etmediğim tek bir şey var. Sensin. Ben seni hiç hak etmiyorum... Ama durum şu ki, senden de gidemiyorum. "

Hiçbir şeyden pişman olmayacağını söyle yen çocuk karşımda bana yaptıkları için pişman olduğunu söylerken oldukça şaşkındım. Deli gibi pişmandı. Bunu gözlerinde görüyordum.Yüzü yüzüme yakınken konuşmasına fısıldayarak devam etti. "Şaşkın olduğunu biliyorum ama gerçek bu Kaktüs. Bu serseri çocuk pişman... Köpek gibi pişman hem de! Şimdi sen ne yap biliyor musun? Bence onu affet," deyip kesik attığı yanağımdan öptü.

Beni öpmesiyle bütün vücudum uyuşurken bu sefer dudaklarını dudaklarıma indirdi ve beni dudaklarımdan öpmeye başladı. Gözlerimi yummuş öpüşüne acemice karşılık vermeye çalışırken bu sefer bütün vücudumun titrediğini hissediyordum. Az önce erimek mi demiştim ben? Asıl erimek buydu. Dudakları dudaklarımdayken ölüyordum. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki bunu tüm dünya duyabilirdi. İlk öpücüğümü çalan çocuk burada, beni tekrar öperken zaman dursun istiyordum. Öyle güzel öpüyordu ki dokunuşları narindi. Hiç bitmesin istiyordum ama kısa sürmüştü. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde gözlerimi açıp gözlerine baktım. Yine beni bitiren o bakış...

Utandığımı hissedince hemen başımı boynuyla omzu arasındaki boşluğa gömdüm. Uzun bir süre yüzüne bakmamayı planlıyordum. Bunu yapmamla gülümsediğini hissedince daha da utandım. Eminim şu an yüzüm kıpkırmızı olmuştu."Kaktüs, yüzüme bak." Kafamı hafifçe iki yana sallarken, "Hayır," dedim.

Gülümsemesi kahkahaya dönüşürken ne yapacağımı bilemez halde öylece duruyordum. Utanıyordum ve kaçacak hiçbir yerim de yoktu. "Utandın mı sen?" Ne diyecektim ki? Evet dersem daha çok utanırdım. Gerçi daha ne kadar utanabilirdim ki? Gülmeyi kestiğinde ciddi bir tavra büründü. "Sarhoş

olduğun için utanacağını hiç düşünmemiştim." Ben de düşünmemiştim ama olmuştu işte. Çok utanıyordum."Bana bak Kaktüs, sakın yarın öpüştüğümüzü hatırlamazdan gelme yoksa bozuşuruz." Söylediği şeyle yutkunup cevap verdim. "Niye, dalga mı geçeceksin?"

"Evet,"Of ya! Dalga geçmek zorunda mıydı? Böyle bir şeyin dalgası mı olurdu? "Sarhoş olduğum için hatırlamayabilirim, sen de hatırlamayabilirsin," dediğimde güldü, "Hayır, hatırlarım. Çünkü bana bu anı hiçbir şey unutturamaz."

Harika! Şimdi kim bilir nasıl dalga geçecekti benimle? Şu an iyi ki yüzüne bakmıyordum. Baksam gözlerimi kaçırmak için yer arardım. Bu konunun böyle devam edip uzayacağını bildiğim için utancımdan hemen konuyu değiştirmeye çalıştım, "Demek bana yaptıkların için pişmansın ha?" Birkaç saniye cevap vermedi ve kollarını belime dolayıp vücudumu vücuduna bastırdı, "Evet, hem de çok."

"Boşuna senden nefret etmemişim, yaptıkların gerçekten kötü şeylerdi." Şaşırmış gibi yaptı. "Benden nefret mi ediyordun? Bunu bilmiyordum. Şu anda söylüyor olman da ilginç." Dalgasıyla omzumu silktim. "Şu an söylüyorum çünkü sarhoşum."

"Sarhoş olmasan saklayacaktın yani benden?" Alnımı omzuna vurup, "Dalga geçme!" dedim. Güldü, "Madem sarhoş olduğun için bilmediğim şeyleri söylüyorsun söyle bakalım başka ne saklıyorsun benden, bilmediğim ne var?"

"Hemen söylüyorum seni..." Son anda söylemeye çalıştığım şeyin farkına varıp sustuğumda alt dudağımın kenarını ısırdım. Az kalsın ona onu sevdiğimi söylüyordum. İnanamıyorum, ne yapıyordum ben böyle? Sarhoş olduğum için ağzımdan kaçıracaktım neredeyse. Bu kadar çok mu sarhoş olmuştum cidden? Umarım cümlenin devamını sormazdı bana. Tedirgin bir şekilde beklerken başımı boynundan kaldırmadım.

Barlas konuşmayacağımı anlayınca, "Evet, devam et Kaktüs. Seni ne?" diye sordu.Şimdi bitmiştim işte! Ne diyecektim? Hayatta cümlenin devamını getiremezdim. Bir şey bulmam gerekiyordu. Başka bir şey söylemeliydim.

Aklıma ondan sakladığım başka bir şey daha gelince, "Hiç, sadece seni bir konuda kandırdığımı söyleyecektim," dedim.

Bir anda böyle söyleyince şaşırdı, "Kandırmak mı? Hangi konuda?" Tebessüm etmeye başladığımda sorusuna cevap verdim, "Hani görevlere başlamadan önce bana bir güven testi uygulamıştınız ya, işte ben o güven testinde kandırdım seni. Sizi polise ihbar etmediğimi sanıyordun ama gerçek öyle değildi, ihbar etmiştim ben sizi."

Bunu saklamam gerekirken söylemiş olmam aptalcaydı ama yapmıştım işte. Sarhoş olduğum için umursamamıştım. Sırf onu sevdiğimi söylememek için kandırdığımı söylemiştim. Buna ne tepki vereceğini bilmeden söylemiştim hem de.

Barlas söylediğim şeyle bir süre bekleyip belimdeki kolunu gevşetince geri çekilip sert bir şekilde yüzüme baktı.

"Ne?"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

17.BÖLÜM

Baba...Ne güzel bir kelime... Hayatım boyunca söylemek istediğim ama hiçbir zaman söyleyemediğim, benim için anlamı büyük ama karşılığı olmayan, içi doldurulamayan bir kelime. Benim hiç babam olmamıştı, orada bir adam vardı ve biz onunla hiç baba kız olmamıştık.Bunu 'olsun' istediğim için söylemiyordum ama beni kabul etmiş olsaydı eğer nasıl bir baba kız olacağımızı merak ediyordum. Bana nasıl davranırdı? Diğer babaların kızlarının üzerine titrediği gibi o da benim üzerime titrer miydi? Ne bileyim mesela tuttuğu takımın maçına götürür müydü beni? Bunların hepsini merak ediyordum. Beni kızı olarak bile görmeyen birinin bana nasıl babalık yapacağını...

Kendimden utanıyordum. Burada oturmuş onu baba olarak düşünmeye çalışıyordum. Gerçekten aptalın tekiydim.Baba diye seslenebileceğim biri yoktu, bir babam vardı ve ben babasız yaşamak zorundaydım. Bu zor bir denklemdi. Gerçi artık alışmıştım o kadar da zor gelmiyordu. Ama eksiklik duygusu, işte o pek azalmıyordu. Onun sevgisi olmadan yaşayabiliyordum da eksikliğini hissettiğim en önemli şey kendimi güvende hissedebileceğim bir yerdi. En çok bunu istiyordum. Kızların kendilerini babalarının yanında güvende hissettikleri gibi işte... Öyle bir güven istiyordum. Peki, bunu bana kim verebiliyordu? Barlas...Onun yanında güvende hissediyordum kendimi. Ona karşı bir şeyler hissettiğim için mi güvende hissediyordum, öyle hissettiğim için mi onu seviyordum bilmiyordum.

Alarmımın sesiyle zor uyanmış leylak rengine boyanmış odamın duvarlarına bakarken baş ağrımın geçmesini bekliyordum. Nefret ediyordum bu ağrıdan. Geçmesi için sık sık şakaklarıma ve alnıma masaj yapıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Geçmiyordu. Bunun için okula bile gitmemeyi düşünüyordum ama anneme ne deyip de gitmeyeceğimi bilemediğimden mecburdum. Sonuçta dün akşam içtiğimi ve sarhoş olduğumu bilmiyordu. Bir dakika! Ya da biliyor muydu? Dün akşam eve nasıl geldiğimi ve içeri girdiğimde annemle karşılaşıp karşılaşmadığımı bilmiyordum ki. Sahi nasıl hatırlamıyordum? O kadar mı çok içmiştim?

Umarım annemle karşılaşmamıştım, eğer böyle bir şey olduysa muhtemelen bir ton azar işitmiştim.

Yatağımda yatmaya devam edip şakaklarıma masaj yaparken kapım aniden açıldı ve annemin kızgın suratıyla karşılaştım. Bu bakışlar sarhoş olduğumu bildiğini belli ediyordu. Bana kızmaması için yorganımı kafama kadar çekip kendimi gizlemeye çalıştım. Sanki bir işe yarayacaktı da.Üzerimdeki yorganı açıp bana baktı. "Evet Öykü Hanım, hesap verme zamanı!" Biliyordu işte. Dün eve sarhoş geldiğimi biliyordu ve canıma okuyacaktı. Gözlerim ona bakarken bir anda ondan kaçmak istercesine tavana kaydı. "Neden bahsediyorsun anne bir şey anlamıyorum." Evet, en iyisi buydu. Bilmezden gelmek. "Şu eve sarhoş gelme meselesinden bahsediyorum. Nasıl böyle bir şey yaptığından!" "Eve sarhoş mu geldim?"

"Öykü!" diye cırlayınca yerimden doğrulup yutkunarak gözlerine baktım. "Özür dilerim anne, bir daha asla olmayacak"

"Olmayacak tabii. Senin yaşın kaç da içki içip sarhoş oluyorsun? Yakışıyor mu sana böyle şeyler? Bunlar kötü alışkanlıklar Öykü. Sen bunu nasıl yaparsın? Ben seni böyle mi yetiştirdim?" Gözlerinde öfke kadar belirgin bir üzüntü de vardı ve cevap vermemi bekliyordu. Verecek bir cevabım yoktu ki. Zor şartlar altında beni büyütüp bu yaşa kadar getiren anneme ne diyebilirdim? Haklıydı. Sonuna kadar haklıydı hem de, beni böyle mi yetiştirmişti? Gözlerim hafiften dolarken yine pişmanlık içeren bir cümle çıktı dudaklarımdan. "Özür dilerim anne."

Tıpkı benimkiler gibi mavi olan gözlerindeki kızgınlık söylediğim cümleyle yok olurken yatağımın kenarına oturup elini yanağıma koyup okşadı. "Niye yaptın kızım? Neden içip sarhoş olmak istedin?" Bunun için bir sebebim olduğunu biliyordu. Boş yere içmeyeceğimin o da farkındaydı. Bir süre sessiz kalıp gözlerimi yine ondan kaçırdığımda cevap veremedim. Aslında vermek istedim ama yapamadım. O şerefsizden bahsetmek istemedim. Cevap vermeyeceğimi anlayınca elimi yanağımdan çekip elimin üzerine koydu."Baban yüzünden mi?"Başka ne yüzünden içebilirdim ki zaten? Hayatımda onun kadar nefret ettiğim kim vardı?

Kafamı aşağı yukarı salladığımda yine sesimi çıkarmadım. "Sana onun yanına gitme dedim değil mi, neden beni dinlemiyorsun ki? Ne dedi sana?

Seni kıracak bir laf mı etti yoksa?"Söylemeyecektim ama ondan nefret etmesini istediğim için söylemek istedim. Belki bunu dediğini duyarsa ondan nefret eder, televizyonda gördüğünde ağlamayı bırakırdı artık. "Beni onunla evlenebilmek için doğurduğunu söyledi." Gözlerine bakmadan söylediğim söz onu sessizleştirince merakla yüzüne baktım. Babamın onun hakkında böyle bir şey söylemesi onu ne derece etkilemişti bunu görmek istiyordum. Sanırım onu üzmüştüm. Mavi gözleri benimkilerden uzaklaşıp derinlere dalınca bir süre onu izledim. Sanki geçmişini düşünüyor gibiydi. Sevdiği adamın onun hakkında böyle düşünmesinden incindiğini her halinden belli ediyordu."Ona inandın mı?"

Bunu mu merak etmişti? Hayatımda hiçbir yeri olmayan adama inanacağımı mı düşünmüştü? Hayır. Asla, o adama inanmazdım. Gerçeği biliyordum zaten. Annemin beni ne sebeple doğurduğunu biliyordum. Neden o adama inanıp da annemi bu yüzden yargılayacaktım ki? Gözlerinin benimkiler gibi dolduğunu görünce elimin üzerine koyduğu elini avuçlarımın arasına aldım. "O adama inanacak kadar saf değilim ben anne. Gerçeği biliyorum. Beni o yüzden doğurmadığını biliyorum."

Gözünden tek bir damla yaş yanaklarına süzülürken göz kapaklarını örttü. Ağlamak istiyordu ama tek bir damlayla yetiniyordu. Yanağından çenesine doğru yol alan damla elime düşünce birkaç saniye o damlaya baktım. Ilıktı. Ilık ve hüzünle harmanlanmış bir yaştı ama canımı yakmıştı. Çünkü o annemin yaşıydı. Gözyaşını hiçbir zaman görmek istemeyeceğim kişinin yaşı...Gözlerini açıp hüzünden ağaran gözlerini bana sabitlediğinde boşta kalan elini yanağıma koyup okşadı. "Başta seni istemedim Öykü, korkuyordum. Çaresiz ve kimsesizdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Baban seni istemiyordu. Tek başıma sana bakabileceğimi düşünmüyordum. Benimdin ama sanki benim değilmiş gibiydin. Seni hissedemiyordum. Belki de istemediğim içindi bunu bilmiyordum ama aldırmayı düşünüyordum seni. Benim için hataydın. Olmaması gereken bir hata..."

Yorgun cümlelerini dinlerken elini tutmaya devam ediyordum. "Gittiğim klinikte seni aldırmak için beklerken bir kadın çarpmıştı gözüme. Ağlıyordu. Yanında kocası ve bir hemşire vardı. Onu bir şeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Neden ağladığını bilmediğim için dikkatle onu izlerken kocasıyla konuşmalarını duymuştum. İki aylık bebeğinin kalbi durmuştu ve

onu alacakları için çok üzgündü. Bunu istemiyordu. Onu kaybetmemek için ağlıyordu. Düşündüm. İkimiz de hamileydik. Sen benim karnımda hâlâ yaşıyordun ve ben seni aldırmak istiyordum ama o kadın kalbi duran bebeğini aldırmamak için direniyordu. Ölü bebeğini karnında taşımak istiyordu, hem de kendisine zarar vereceğini bile bile. Annelik böyle bir şeydi işte kendini düşünmeden evladın için canını hiçe saymak. O da bir anneydi ben de. Ama ben evladını aldırmak isteyen bir anneydim. Kendimi anne olarak görmesem de öyleydim. O kadın, hiç bilmeden, bir şey öğrenmemi sağladı... Hemen çıktım oradan. Elim karnımdaydı. Artık hissediyordum seni. Oradaydın. Kalp atışlarını duyuyordum sanki. Küçücüktün ama hissediyordum."

Gözleri birden parlarken konuşmasına devam etti. "İstedim biliyor musun, işte o an anne olmak istedim. Seni kucağıma almak, o küçücük yüzünü izlemek istedim. Annelik duygusunu yaşamak istedim. Korkmama rağmen hiçbir şey düşünmeden sadece anneliği yaşamak istedim. O kadın benim bunu öğrenmemi sağlamıştı işte. Ben bir anneydim. Ne olursa olsun evladımı koruyup dünyaya getirmeliydim." Dolan gözlerimden bir damla yaş akarken boynuna sarıldım. Doya doya öptüm. Kokusunu içime çektim tekrar öptüm. Annemdi o benim. Çaresizken, kimsesi yokken beni doğurup bu yaşıma getiren kadındı. Borcunu asla ama asla ödeyemeyeceğim, hayatta hep yanımda olmasını istediğim insandı. Belki babasızlığı yaşıyordum ama annem öyle annelik yapıyordu ki hem anne hem baba olmaya çalışıyordu bana. Kollarıyla beni sarıp kokumu içine çekerken saçlarımı okşadı. "Demem o ki babanla evlenebilmek için doğurmadım seni. Ben şu kokuyu hissedebilmek için doğurdum seni."

Aynı şeyleri önceden de anlatmasına rağmen bu seferki çok etkilemişti beni. Aramızı bozmak isteyen sözde babamın istediği olmayacaktı. İnadına daha da yakın daha da güçlü olacaktık birlikte. "Sen benim canımsın Öykü, canım."

"Sen de benim canımsın," deyip tekrar boynuna sarıldım. Mümkünse hep bu şekilde kalmak istiyordum. Annem bana iyi geliyordu. Birkaç dakika o şekilde konuşup dertleştikten sonra anneme bir şey sormak istemiştim. "Anne, o adamın istediği şeyi yapmayacağız değil mi? Yani bu şehirden gitmeyeceğiz?" Sesi çıkmayınca neden cevap vermediğini anlamak için

kafamı geri çekip yüzüne baktım. Sorduğum soru yüzünden morali bozulmuş gibiydi, "Anne, cevap verir misin?"

"Öykü sen bu işe karışma, bu babanla benim aramdaki bir sorun, elimden geleni yapıp bu işi halletmeye çalışacağım." Kurduğu cümle ona kaşlarımı çatarak bakmama neden olurken, "Nasıl halletmeye çalışacaksın?" diye sordum. Daha önce halledememişti ki şehir şehir geziyorduk, şimdi nasıl halledecekti? Babamla muhatap olmamı istemediği için beni mi kandırıyordu acaba?"Sen kafanı buna yorma, derslerine odaklan. Bunu düşünmek benim işim, bir çare bulmaya çalışacağım." Konuyu uzatmak istemeyip, "Peki tamam," dediğimde tekrar annemin boynuna sarıldım.

Üzülüyordum ona, hayatı hep sorunlara çare aramakla geçmişti. O kadar alışmıştı ki buna artık zor gelmiyordu. Bir türlü geçmeyen baş ağrım daha da artmıştı. "Ağrı kesici var mı?" diye sordum. Bir ağrı kesici içmem lazımdı yoksa okula mokula gidemezdim. Kafasını geri çekip yüzüme baktığında, "Ne oldu, neyin var?" diye sordu.

"Biraz başım ağrıyor," dediğimde kaşlarını çattı, "İçtin diye neler oluyor görüyor musun? Ah Öykü Ah!"Gözlerimi ondan kaçırdığımda üzüntüyle dudak büktüm. Kızmakta haklıydı ama keyfimden içmemiştim. O pislik herifin söylediklerini unutmak için içmiştim. "Olması lazımdı bir bakayım," deyip ilaç aramak için odamdan çıktı. Tekrar yatağa uzandığımda şakaklarıma masaj yapmaya devam ettim. Bu sırada kapı çalıyordu. Sabah sabah kimin geldiğini düşünürken Aysun'un sesini duydum. Tabii ya başka kim olabilirdi ki? Annemle hoşbeş edip odama girince, "Öykü sen daha hazırlanmadın mı? Okula geç kalacağız, hadisene," deyip yanıma yaklaştı ve beni dürttü.

Haklıydı galiba bir an önce hazırlanmalıydım. "Tamam, hazırlanıyorum," deyip yataktan kalktığımda dolabımın kapağını açıp içinden formamı çıkardım. Bu sırada Aysun bana bakıyordu. Meraklı bir hali vardı. "Ee anlat bakalım dün Barlas'la neler oldu? Senden hoşlandığını falan söyledi mi?"Öyle bir şey olmamıştı. Bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğrayacaktı sanırım. "Söylemedi Aysun."

"Hadi ya... Ben de söylemiştir diye heyecanla geldim." Giyinirken gülüyordum. "Ya Aysun, Barlas benden hoşlanıyor mu hoşlanmıyor mu

daha onu bile bilmiyorsun ama bana açılsın istiyorsun. Ne garip kızsın sen ya." Bu ağrıya rağmen beni güldürdüğüne inanamıyordum. "Öyle bir şey olursa hemen sana söyleyeceğim, söz."

"Tabii ki bana söyleyeceksin benden önce Koray'a söylemek gibi bir hata yaparsan çok kızarım sana."

"Merak etme, öğrenme önceliği senin." Hoşuna gitmiş gibi sırıtırken yine şakaklarıma masaj yapmaya başladım. Lanet olası ağrı geçmiyordu. Annem bulamamış mıydı şu ilacı? "Öykü neyin var senin, başın mı ağrıyor?"

"Evet feci halde hem de."

"Dün geç yattın da uykusuz kaldığın için mi ağrıyor?"

"Dün Barlas'la içki içtim ve sarhoş oldum, bu yüzden ağrıyor." Gözleri kocaman açılırken, "Ne?" diye çığlık attı. "Siz birlikte bir şeyler içmeye mi gittiniz?"

"Durum sandığın gibi değil Aysun. Öyle eğlenmek için içmedim, içmek zorunda olduğum için içtim," dediğimde saçlarımı taramak için aynamın önüne geçtim. Aysun beni izliyordu. "Ne demek bu ya? Kim içmek zorunda kaldığı için içer ki?" Anlamadığı için kaşları çatıktı. "Unutmam için içmem lazımdı," deyince, "Neyi?" diye sordu. Merak etmişti. Çarçabuk taradığım saçlarımı yukarıdan topladıktan sonra Aysun'a döndüm. "Babamın söylediklerini." Şaşırdı. "Babanla mı konuştun?"

"Evet," deyip ona olanları çabucak anlattım. Aysun anlattıklarıma üzülürken, "Baban sizden ne istiyor ya?" diye sordu. Yanına geçip oturdum. "Ne isteyecek ona ayak bağı olmamamızı!"

"Olmuyorsunuz ki zaten."

"Evet, olmuyoruz ama ona göre oluyoruz demek ki."

"Cidden çok sinir bozucu bir adam..."

"Aynen öyle," dediğimde bir kez daha konunun açılmasına sinir oldum. Başım bu sefer sinirden ağrımaya başlamıştı. Aysun bunu anlamış gibi

konuyu değiştirdi. "Demek Barlas'la sahil kenarına gittiniz ha?" Gözleri sevinçle parlıyordu, hafifçe tebessüm ettim, "Evet."

"Ee ne yaptınız orada?" Hatırlayabilsem anlatacaktım ama ne yazık ki hatırlamıyordum. Zihnimdeki görüntüler hep kesik kesikti. "Bilmem konuşmuşuzdur herhalde."

"Ne demek bilmem?"

"Sarhoştum Aysun, hatırlamıyorum."

"Harika!" diyerek gözlerini devirdi. "Sevdiğin çocukla baş başa kalıyorsun ama hiçbir şey hatırlamıyorsun. Gerçekten inanılır gibi değil." Başımla onu onaylayıp hak verdiğimde odama annem girdi. "Kızlar benim çıkmam lazım yoksa işe geç kalacağım. Size kahvaltı hazırladım, hadi gidin yiyin, aç aç gitmeyin okula."

"Tamam, anne sen çık biz birazdan yaparız kahvaltımızı," dediğimde, "Peki," deyip tam gidecekken bir şey aklına gelmiş gibi durdu, "Öykü, ağrı kesiciyi tezgâha bıraktım kızım. Kahvaltını yaptıktan sonra içersin."

"Tamam, anne," dediğimde, "İyi ben çıkıyorum o zaman, kendinize dikkat edin. Görüşürüz. ," dedi. Aysun'la aynı anda, "Görüşürüz," dediğimizde annem gülümsemeye devam ederek odamın kapısını kapatıp çıktı. "Hadi kalk Aysun, kahvaltı yapalım da şu ilacı içeyim yoksa başım çatlayacak." Mutfağa gidip kahvaltımızı yaptık. Tabağımdakiler bittiğinde ağrı kesiciyi içip çantamı aldıktan sonra Aysun'la beraber evden çıkıp okula doğru yürümeye başladık.

Yolda muhabbet ederken gözüme evden çıkıp sevgilisinin arabasına binen bir kız çarpmıştı. Kız arabaya bindiği gibi sevgilisini öpünce olduğum yerde durup hatırladığım bir görüntüyle tebessüm etmeye başladım. Dün Barlas'ın arabanın içinde beni neredeyse öpeceği an gelmişti aklıma. Aysun garip garip suratıma bakarken, "Öykü, ne oldu? İyi misin?" diye sordu.Arabadaki sevgilileri işaret ettim, "Şunlara bak."

"Ne olmuş onlara? Çocuk kız arkadaşını evden alıyor, muhtemelen de okula bırakacak. Ne var bunda? Sana garip mi geldi?" diye sordu. Kafamı

iki yana salladığımda, "Hayır. Bir şeyi hatırlamama neden oldular," dedim. Tekrar bana baktı, "Neyi?" Baktığım sevgililer arabalarıyla hızla yanımızdan geçerken gözlerimi onlardan alıp Aysun'a çevirdim, "Barlas dün beni neredeyse öpecekti Aysun."

Ağzı şaşkınlıkla açılırken birkaç saniye öylece yüzüme baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dediğimde ardı ardına soru sormaya başladı, "Neden öpmedi o zaman? Ne oldu? Sen mi istemedin yoksa? Bunu nasıl yaparsın ya, nasıl istemezsin?" Elimle ağzını kapatarak daha fazla soru sormasını engelledim. "Tam o anda annem aradı." Bir şeyler söylemeye çalışırken onu anlamak için elimi ağzından çektim, "Kızım bu çocuk seni öpmeye kalkıyorsa senden hoşlanıyordur o zaman."

Kafamı iki yana salladım, "Neredeyse beni öpecek olması benden hoşlandığını göstermez Aysun, çünkü o da içmişti."

"Ne yaptığını bilmeyecek kadar içtiğini sanmıyorum ama."

"Evet, ne yaptığını bilmeyecek kadar içmedi ama sonuçta o da sarhoştu."

"Ne kadar içti ki?"

"Bir kutu."

"Bir kutudan sarhoş olmuş olamaz." Tam konuşacakken telefonuma gelen mesaj sesiyle sustum. Hırkamın cebinden çıkardığım telefona baktım. Barlas'tandı. Sabahın köründe niye mesaj attı acaba diye düşünürken hemen açıp okudum.

Gönderen: Pis Hergele-Hemen fabrikaya gel!

Sabah sabah beni ne diye oraya çağırıyordu ki? Son görevimi mi verecekti acaba? Okul çıkışını bekleseydi ya. Gözüm attığı mesajdayken Aysun merakla, "Mesaj kimden?" diye sordu. "Barlas'tan," dememle, "Hadi ya, ne yazmış? Senden hoşlandığını falan mı?" diye sordu.

Gözlerimi devirdiğimde birkaç metre ötemizde duran durağa doğru yürümeye başladım. "Saçmalama Aysun, fabrikaya gelmemi söylüyor."

"Bu saatte mi? İyi de neden?"

"Bilmiyorum ama galiba bana son görevimi verecek."

"Son görev mi?" deyince ona bundan bahsetmediğimi hatırladım. "Evet, Barlas bana dün son görevimi vereceğini söyledi. Bitiyor artık, çeteye giriyorum." Peşimden gelirken bir anda durdu, "Hadi ya!" Çeteye gireceğim için üzgündü.

Durup yüzüne baktığımda elimi omzuna koydum. "Biliyorum çeteye girmemi istemiyorsun ama mecburum biliyorsun, babamdan intikam almam gerekiyor."

"Evet ama bu işi bir kez daha mı düşünsen acaba? Sonuçta artık Barlas'la aran iyi belki çeteye girmeden de babandan intikam almana yardım edebilir" derin bir nefes aldığımda elimi omzundan çektim, "Bu saatten sonra vazgeçemem Aysun. Eğer vazgeçersem Barlas bana hiç yardım etmez." Aysun onu tanıyordu. Barlas çetesinde olmayan kimseye yardım etmezdi. Benden hoşlansa bile yapmazdı bunu.

"Haklısın galiba ama korkuyorum Öykü, Çeteye girdikten sonra Bade gibi değişirsin ve benimle arkadaşlık etmezsin diye korkuyorum."

"Saçmalama," dediğimde onu kendime çekip sarıldım, "Sen benim arkadaşımsın Aysun. Çeteye girsem de girmesem de seninle arkadaşlık etmeye devam ederim ben, çünkü seni seviyorum." Bana sıkı sıkı sarılırken, "Ben de seni seviyorum Öykü," dedi. Kendince tedirgindi tabii, ama ben Bade değildim ve onun arkadaşlığını çok önemsiyordum.

Birbirimize sarılmaya devam ederken gelen otobüsün sesini duydum, gitmem lazımdı. Kendimi geri çektiğimde Aysun'un yüzüne baktım, "Sakın böyle saçma şeyler düşünüp de üzme kendini. Ben hep yanında olacağım, tamam mı?" Kafasını aşağı yukarı sallayıp gülümserken ben de gülümseyip yanağından öptüm, "Şimdi gitmem lazım, işim erken biterse okula gelmeye çalışacağım."

"Tamam," deyince koşar adım durağa gittim ve otobüse bindim.Fabrikaya ulaşıp içeri girdiğimde Bade, Çetin ve Samet ayakta durmuş bir şey konuşuyorlardı. Beni görünce suratlarında hoşlanmadıkları birini görmüş gibi bir ifade oluştu.

Bade'nin bu hallerine alışıktım ama Çetin ve Samet'in bana bu şekilde bakması pek hayra alamet değildi. Ne oluyordu anlamamıştım. "Günaydın çocuklar." Bakışlarını umursamayarak neşeli sesimle selam vermiştim ama hiçbirinden ses çıkmıyordu. Hâlâ aynı şekilde bakmaya devam ediyorlardı. Bu bakışlar beni iyice tedirgin etmişti. "Barlas nerede?" Bir şeyler olduğu belliydi yoksa bunlar bana neden böyle bakacaklardı ki. En iyisi ne olduğunu ona sormaktı. Çetin işaret parmağıyla yukarıyı gösterince yavaşça merdivenlere yöneldim ve basamakları çıkmaya başladım.

Bu sırada hepsi beni izliyordu. Ne tuhaf bakıyorlardı ya. Bir an ürktüğümü hissetmiştim. Yukarı çıkıp odanın kapısını açtım. Ali birkaç metre ötemde durmuş bana aynı diğerlerinin baktığı gibi bakarken Barlas onun yanında sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Ne olduğuna dair en ufak fikrim bile yokken artık birisinin bu durumu açıklamasını istiyordum. Bu bakışlar neyin nesiydi böyle? "Barlas ne oluyor, bir sorun mu var? Herkes neden bir garip?" Dönüp yüzüme baktı.

Gözleri soğuktu. Sanki bana değil de ona yanlış yapan birine bakıyor gibiydi. O birine böyle bakıyorsa bunun altında mutlaka bir sebep vardı. "Ne olduğunu bilmiyor musun?" Kafamı hayır anlamında sağa sola salladım. "Hayır bilmiyorum. Sorun ne?" Sorumu cevaplamazken kafasını Ali'ye çevirdi "Çocuğu getir."Ali içerideki odaya gidip kolundan tuttuğu çocuğu Barlas'ın yanına getirdi. Bu çocuk daha önce kantinde Barlas'a çarpan kısa boylu çocuktu. Gözlerinde korku vardı, sesini çıkarmadan Barlas'a bakıyordu. "Bu çocuğun burada ne işi var Barlas?" diye sordum.

Yerinde durmuş bana bakarken gözlerini kıstı. "Bu çocuk son görevin için burada." Kaşlarım hayretle havaya kalkarken tekrar çocuğa baktım. Nasıl bir görevdi ki bu? Aklım karışmıştı, "Ben bir şey anlamadım. Ne yapacağım?" Yavaşça yanıma yaklaşırken cebinden, içinde kahverengi sıvı bulunan bir şırınga çıkardı. "Hiç, sadece bu elimdekini kullanarak son görevini başarmaya çalışacaksın."

"Barlas, ben bir şey anlamıyorum?" Önümde durup şırıngayı avucuma koydu. Yutkundum. Korkmuştum. Bu benim hiç hoşuma gitmemişti. İyi bir şey yoktu onun içinde. Bunu Barlas'ın gözlerinden anlamıştım, "Ne var bunun içinde?" Gözlerimi tekrar ona kaldırdığımda bakışlarının tıpkı onu tanıdığım ilk günkü gibi olduğunu gördüm.

Keskin bir öfkeyle bakıyordu bana. Ne olmuştu? Bana neden böyle bakıyordu? Son görevim neden böyle garip bir şeydi anlayamıyordum. İçeride büyük bir sessizlik hâkimken kedime engel olamadan bağırmaya başladım. "Barlas cevap versene, ne var bunun içinde? Bununla ne yapacağım?"Gözlerindeki öfke azalmamıştı. "Eroin var!" dedi.

Ben söylediği şeyle donup kalırken o, çocuğu işaret ederek konuşmaya devam etti."Son görevin o şırıngadaki eroini bu çocuğa enjekte etmek!"Duyduklarıma inanamazken elimdeki şırıngaya baktım.

Şaka mıydı bu? Barlas'ın benden böyle bir şey istemesi mümkün değildi çünkü onların uyuşturucuyla işleri yoktu. Nereden çıkmıştı bu şimdi? Neden bana bunu yaptırıyordu? Amacı neydi? Böyle görev mi olurdu?"Sen ciddi misin Barlas?"

"Evet, ciddiyim."

"Saçmalama, ben bunu nasıl yapabilirim? Bu çocuğu bağımlı yapmamı mı istiyorsun benden?"

"Evet, aynen öyle istiyorum." Sesi de gözleri kadar soğuktu. Karşımda Barlas değil de bir başkası vardı sanki. Ne olmuştu bu çocuğa? Bana karşı tavırları değişmişti. Onu tanıyamıyordum. "Böyle bir görev olmaz Barlas, kendine gel! Bu yaptığın daha doğrusu yaptırmaya çalıştığın şey suç. Masum bir çocuğa eroin enjekte etmek nedir, kafayı mı yedin sen?"

Öyle bağırarak konuşuyordum ki sesimi aşağıdakilerin de duyduğundan emindim.Barlas söylediklerimden sonra sinirle güldü. "Ne o, yoksa daha önce yaptığın gibi bunu da mı polise ihbar edeceksin?" Kaşlarımı çattım, "Ne? Ne ihbar etmesi? Neden bahsediyorsun sen?" Kafam öyle allak bullaktı ki bir şey anlayamıyordum.Gözlerini kapatıp ellerini yumruk yapmış sıkarken derin bir nefes alıp öfkesine hâkim olmaya çalıştı ve

gözlerini tekrar açtı. "Dün bana itiraf ettiğin şeyden bahsediyorum. Bizi polise ihbar edip de etmemiş gibi yaparak bizi kandırdığından!"

Şaşkınlıktan ağzım açılırken karnımın ortasına bir yumruk yemişim gibi hissettim. Olamaz! Dün bunu anlatmış mıydım? Kahretsin nasıl olurdu bu? Gerçekten itiraf etmiş olamazdım değil mi? Bu kadar salak olamazdım. Çeteye girmeye bu kadar yaklaşmışken bunu yapamazdım!O an geldi birden gözlerimin önüne. Kahretsin neden o kadar çok içmiştim ki? Şimdi herkesin bana neden öyle baktığını anlıyordum. Barlas onlara her şeyi anlatmıştı. Ne yapacaktım şimdi ben? Bir şey demeliydim. En iyisi bunu sarhoş olduğum için uydurduğumu söyleyip işin içinden sıyrılmaktı. Yoksa Barlas bana kim bilir ne yapacaktı.

Ona bakamayan gözlerim elimdeki şırıngadayken, "Barlas ben..." dememle işaret parmağını kaldırıp beni susturdu, "Sakın, sakın bana bunu sarhoş olduğun için uydurduğunu söyleme. Yoksa kötü olur!" Tehdidiyle yutkunduğumda hâlâ ona bakamıyordum. Yalan söyleyeceğimi anlamıştı. Doğruyu söylemeliydim. Zaten başkada çarem kalmamıştı. "Korkmuştum Barlas, uyuşturucu naklettiğinizi düşünüyordum. Bu bir suçtu ve benim sizi ihbar etmem gerekiyordu!"

"Madem öyle neden bunu saklayıp beni aptal yerine koyarak çeteye girmeye çalıştın o zaman? İhbar ettikten sonra defolup gitseydin ya!" O kadar sinirliydi ki hâlâ yumruk yaptığı elini sıkıyordu."Yapamazdım! Bana bunu güven testi için yapmış olduğunu söyleyince çeteye girmem gerektiğini düşündüm, çünkü babamdan intikam almam gerekiyordu. Tek çarem bu çeteye girmekti."

Söylediklerim onun sinirini yatıştırmaya yetmezken gözlerine baktım. O kadar sert bakıyordu ki beni korkutuyordu. Sevdiğim çocuk değildi sanki. Bana güven verdiğini düşündüğüm insan karşımda bana böyle bakarken buradan gitmek istiyordum. İstemediğim bakışlardı bunlar. "Şu an seni gerilim sandalyesine oturtmam gerekiyor ama bunu yapmayacağım!"Kendince haklıydı ama doğruyu söylersem beni çeteye almaz diye korkmuştum sadece. "Barlas, lütfen beni anlamaya çalış!"

"Ne anlaması? Neden bahsediyorsun sen? Sırf çeteye girmek için beni aptal yerine koyuyorsun ve sonrada seni anlamamı mı bekliyorsun benden?"

Sinirden gülüyordu. "Ama biliyor musun helal olsun sana, daha önce kimse başaramamıştı bunu!" Böyle konuşması sinirlendiriyordu beni. "Seni aptal yerine koymadım ben! Sadece bu çeteye girmek zorunda olduğum için sustum hepsi bu. Neden anlamıyorsun?"

"Madem bu kadar istiyorsun hadi yap şu görevi de görelim!" O da farkındaydı, ben bunu asla yapamazdım. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki bu yaşadığım şeyin bir kâbus olmasını istiyordum. Yapmış olduğum salaklığın yaşanmamış olmasını istiyordum.

Barlas'ın gözlerine bakarken elimdeki şırıngayı sıkıca tuttum. İstemiyordum. Bunu yapmak istemiyordum. "Yapamayacağımı biliyorsun Barlas!"

"Neden? Çeteye girmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Bunu yapmak da senin için zor olmasa gerek."Yok, bu Barlas değildi. Olamazdı. O masum olan birini bağımlı yaptırmazdı. İstediği şey çok kolay bir şeymiş gibi davranıyordu ama imkânsız olduğunu kendi de biliyordu. "Ona zarar veremem, bu onu öldürebilir!" "Vereceksin!"

"Barlas, neden yapıyorsun bunu?"

"Beni aptal yerine koyabilecek, kandırabilecek kadar istediğin şey için başka neleri yapabileceğini ölçüyorum."Bana çok kızgındı anlıyordum onu ama bu yaptırmaya çalıştığı şey kötü bir şeydi. Ölürdüm ya, bunu yaparsam ölürdüm. Bakışlarım elimde olan şırıngaya kayarken gözümden istemsizce bir damla yaş geldi. "Nereden buldunuz bunu?" Sahi uyuşturucuyla işi olmayan biri nereden bulmuştu bunu."Bu seni ilgilendirmez!" Sesi hiçbir duygu barındırmıyordu. Öyle her zamanki gibi değil, bir yabancıya bakıyormuşum gibi baktım. Sevdiğim çocuk değildi o. Benim için yabancılaşmıştı. Hem benim için hem kalbim için. "Asla yapmayacağım!" Gözyaşlarım; kalbim ona yabancılaştığı için mi yoksa çocuğa zarar vermek istemediğim için mi yanaklarıma süzülüyordu bilmiyordum ama burayı terk etmek istiyordum. Çünkü kendimi tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan korkuyordum."Yapmazsan çeteye giremezsin!"

Yaptığım şeyler gözümün önüne gelirken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Her şeyi yapmıştım. Yapamam dediğim her şeyi yapmıştım ve şimdi

son görevdeydim. Bunu da yaparsam babamdan intikam alabilecektim ama Barlas öyle bir görev vermişti ki dünyayı başıma yıkmıştı resmen. Bu çeteye ne kadar girmek istediğimi biliyordu, hiç mi üzülmüyordu halime? "Yapma Barlas, benim bu çeteye girmem lazım!"

"O zaman bunu yapacaksın!"

"Yapamam!"

"Çeteye ne kadar girmek istediğini görmemi istiyorsan yapacaksın!" Aramızdaki mesafeyi attığı adımla kapatırken elimdeki şırıngayı işaret etti "Ya bu şırınganın içindekini çocuğa enjekte eder yapmış olduğun hatayı bana unutturursun ya da bir daha buraya gelmemek üzere çıkar gidersin. Seçim senin!"

Bakışlarım çocuğa kayınca bana korku dolu gözlerle baktığını gördüm. Hiçbir suçu günahı yokken Barlas onu kurban olarak seçmiş, benim için getirmişti. Ben bunu ona nasıl yapabilirdim ki? Masum birini nasıl bağımlı yapabilirdim? Şırınganın içindekini sinirle yere boşaltıp onu Barlas'ın göğsüne doğru fırlattım. "Yapmıyorum! İstediğin şeyi yapmıyorum, ona zarar vermiyorum!"

Ağlıyordum. Her şey bittiği için ağlıyordum. Artık çeteye giremeyecektim. Babamdan intikam almama çok az kalmışken vazgeçiyordum. Ben bunu yaparsam Öykü olmaktan çıkar tıpkı Barlas gibi acımasız birine dönüşürdüm. 'Sen, benim gibi olamazsın' dediği günü hatırlıyordum, haklıydı. Ben asla onun gibi olamazdım. O kötü biriydi. Kötülükle kardeşti. Bense sadece babasından intikam almak isteyen zavallı bir kızdım. Farklıydık. Ve ben bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Gözleri tekrar gözlerimi bulunca kolumdan tutup beni kapıya doğru sürükledi. "Öyleyse git buradan!"Öfkeli gözlerine bakarken onun hakkında ne düşündüğümü söylemek istedim. İçimde kalmasını istemiyordum. "Biliyor musun Barlas, ne kadar kötü biri olsan da içinde bir yerlerde iyiliğin gizli olduğunu düşünüyordum ama görüyorum ki yanılmışım, sen hep kötüymüşsün. Galiba ben kendimi kandırmışım. Aptal gibi senin iyi biri olduğunu düşünmek istemişim. Safmışım ben, cidden çok safmışım!"

Ağlamaya devam ederken gözyaşlarımı elimin tersiyle silip gitmek için adım attığım sırada söylediği şeyle yerimde kaldım. "Demek ki ikimiz de birbirimiz hakkında yanılmışız!"

Kaşlarımı çatmış yerimde öylece dururken kafamı ona çevirdim ve söylediklerini dinledim. "Ben de senin güvenilir biri olduğunu düşünüyordum ama sen beni kandırdın. Aptal yerine koydun. Buna rağmen sana yine de bir fırsat verdim ama sen bu fırsatı değerlendirmedin." Konuşurken gözlerinde birden hüzün ve acı belirdi. "Çünkü yeterince istemedin. Yanımda olmak istemedin. Bana güvenmediğin için, o şırınganın içinde gerçekten eroin olabileceğini düşündün. Ben, beni aptal yerine koymana rağmen yine de seni yanımda isterken... Evet, haklısın ben aptalın tekiyim!"

Söyledikleri yüzünden kafam karışmış bir şekilde yüzüne bakarken, "Bir saniye, şırınganın içinde eroin yok muydu?"

"Hayır, yoktu."

"İçindeki kahverengi sıvı neydi peki?"

"Vitamin."Suratına bakakaldım. İnanamıyordum. Şu an hem çok şaşkındım hem de çok üzgündüm. İyi olduğunu düşündüğüm birine kötü olduğunu söylediğim için üzgündüm ama bana bunu o düşündürtmüştü. Sonuçta onun hakkında yine yanılmıştım. Şaşkınlığım geçerken yüzüne buruk bir ifadeyle bakmaya devam ettim. "Madem çeteye girmemi istedin neden böyle zor bir görev verdin bana Barlas?"

"Bana gerçekten güvenip güvenmediğini merak etmiştim... Ve sen bir masuma zarar vereceğimi düşünüp o şırıngayı yere boşalttığında güvenmediğini gösterdin."Gözlerimden yaşlar akarken, "Seni tanıyamadığımı düşündüm Barlas. Bana öyle bakıyordun ki gerçekten o şırınganın içinde eroin olduğunu düşündüm. Bir masuma zarar verecek olmaktan korktum!" dedim. Gözlerini bana çevirdiğinde kısık çıkan sesiyle konuştu, "Biliyor musun, bunların bir önemi yok. Bitti artık..."

Son söylediğiyle kalbim acırken, "Biliyorum!" diye fısıldadım. Ağlıyordum ama ağlamak yetmiyordu. Şu an hem onu kaybetmiştim hem de çeteye

girme ihtimalini. Ona güvenmemiştim. Eroin olduğunu söylemesine rağmen böyle bir şeyi yapmayacağını anlamam gerekirdi. Biliyordum, bundan sonra asla yüzüme bakmayacaktı. Onun için bir hiçtim artık.

"Güzel... O halde gidebilirsin," deyince yutkundum. Bana bakmıyordu. Öfkeliydi anlıyordum ama yüzüme bakmasını istiyordum. "Barlas!" diyerek koluna dokunmak için uzattığım elimi ona dokunmamam için hafifçe itti. "Git buradan!" Ağlaya ağlaya çıkıp gittim oradan. Kaybetmiştim onu. Ona güvenmeyerek kaybetmiştim. Bundan sonra ne olurdu, bana nasıl davranırdı bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı; onu hala seviyor ve kaybetmek istemiyordum.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

18.BÖLÜM

Bir Hafta Sonra

Omuzlarım düşmüş bir halde ağır ağır okula doğru yürürken günlerdir düşündüğüm sorunun cevabını arıyordum.Babamdan nasıl intikam alacağım?Bu, her saniye aklımdaydı. Çeteye giremeyeceğimi öğrendiğim günden beri bunu düşünüyordum. Ah! Tabii bir de Barlas'ın günlerdir yüzüme bakmıyor oluşu vardı. Onu düşündükçe kalbim acıyor, gözlerim doluyordu ama ben onu düşünmeye devam ediyordum. Bu halde olmamız beni çok üzüyordu. Hatam yüzünden her şeyi altüst etmiştim.

Çıkmazdaydım sanki. Okulda sürekli rastlaşmamıza rağmen beni görmezden gelip yanımdan geçip gidiyordu. Kırılıyordum, paramparça oluyordum ama yine de ona ait olan kalbim her saniye onu görmek istiyordu. Eskisi gibi yanımda olmasını, benimle konuşmasını istiyordum. Ama o uzaktı bana, sanırım bundan sonra da hep öyle olacaktı.

Okul bahçesinin kapısından girdiğimde Aysun'un, "Öykü!" diyen sesiyle olduğum yerde durup ona doğru döndüm. Koşarak yanıma gelip gülümsedi. "Günaydın." Keyifsiz bir şekilde, "Günaydın," dedim. Kaşları birden çatıldı, "Kızım yapma şunu ya, seni böyle görmek hoşuma gitmiyor." Omzumu silkip kafamı önüme eğdim. "Ne yapayım Aysun, hiç keyfim yok." Elini omzuma koydu. "Her şey düzelecek." Beni teselli etmeye çalışıyordu ama hiçbir şeyin düzelmeyeceğini o da biliyordu. "Barlas bana kırgın, babam olacak o adam hâlâ bizi buradan göndermeye çalışıyor, annem onun yüzünden mutsuz ve düşünceli. Söylesene hangi biri düzelecek? Hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyor ki!"

Diyecek bir şey bulamayınca o da sustu. Bu sırada gözüm park ettikleri arabadan inen Barlas ve çetesine kaymıştı. Daha doğrusu Barlas'a. Gözlerimi ondan alamıyordum, ya da şöyle diyeyim almak istemiyordum. Özlüyordum onu. Arabadan inip okula doğru yürürken gözleri bana kaydı. Sadece iki saniye süren bakışmamız beni deli gibi mutlu ederken o gözlerini benden çekti ve okulun kapısına yönlendirdi. Bakmak istemiyordu işte.

Tıpkı konuşmak istemediği gibi gözlerime de bakmak istemiyordu. Belki de beni görmek istemiyordu.

Yanımdan geçerken kolundan tutup onu durdurmamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzüme baksın, benimle konuşsun istiyordum ama yapamıyordum.Umursamaz bir şekilde yanımdan geçip gittiğinde gözlerim birden dolmaya başladı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzüme bakmıyor oluşu artık iyice moralimi bozuyordu. Ne yapacaktım, onunla nasıl eskisi gibi olacaktım bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı o da yeniden gözlerime bakmasını istediğimdi.Çetesi de yanımdan geçerken yüzüme bakmamıştı. Özellikle Bade. Her fırsatta benden nefret ettiğini belli eden bakışlar fırlatırken şimdi yüzüme bakmıyordu. Tabii artık umursamıyordu beni. Çeteye giremediğim için mutlu olmuştu muhtemelen.Onlar geçip gidince Aysun elini omzumdan çekip koluma girdi. "Hadi sınıfa gidelim." Sınıfa çıktığımızda sessizce gidip yerime oturdum. "Öykü, neyin var senin?" Koray arkasına dönmüş merakla suratıma bakarken bakışlarımı ona çevirdim. Bizden önce gelip sırasına oturduğunu fark etmediğim için ona selam vermemiştim. "Hiç."

"Hiç mi? Nedense bana pek öyle gelmiyor ama... Yoksa yine Barlas konusu mu?" Ben cevap veremezken yanıma geçip oturan Aysun kafasını sallayarak cevap verdi. "Aynen öyle, Barlas yine Öykü'nün yüzüne bakmadı."

"Ne yapsın çocuk kırgın." Aysun sinirlendi. "Sen Barlas'ı mı koruyorsun?"

"Hayır, ben sadece Öykü'nün Barlas'a güvenmeyerek yanlış yaptığını söylüyorum." Aysun tam bir şey diyecekken ayağa kalktım ve konuşmasına engel olup sakince konuştum, "Ben kantine gidiyorum, bir şey isteyen var mı?" Laf olsun diye sorduğum soruya cevap vermelerini beklemeden yürüyüp sınıftan çıktım. Aslında kaçtım da denilebilirdi. Bir haftadır yüzlerce kez konuştuğumuz ve beni fazlasıyla üzen bu konudan sıkılmış uzaklaşmak istemiştim. Kantine girip kahve istedim. Düşünmekten pek iştahım olmuyordu ve bir şey yiyemiyor sadece kahve içiyordum. Bu yüzden şimdiden iki kilo vermiştim.

Bardağı alıp boş masalardan birine oturdum.Kahvemi yudumlarken Ateş girmişti kantine. Beni görünce gülümseyerek yanıma gelip karşımdaki boş sandalyeye oturdu, "Selam Öykü, n'aber?"

"İyi," diyerek gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Ateş iyi olmadığımı anlayınca sırtını sandalyesine yaslayıp bir süre beni izledi, "Çeteye giremediğin için üzgünsün değil mi?" Bunu ilk duyduğunda Aysun gibi o da çok sevinmişti aslında ama ben üzüldüğüm için üzülüyordu."Anlamıyorum. Sırf Barlas'a karşı bir şeyler hissediyorsun diye o çeteye girmek istemeni anlayamıyorum." Babamdan intikam almak için çeteye gireceğimi ona söylemediğim için asıl sebebimi bilmiyordu. "Boş ver Ateş, zaten giremedim." Sesim üzüntüden kısık çıkmıştı.

"Bence iyi oldu. Senin gibi biri o çetede olmamalı." Kahvemden bir yudum daha alınca gözlerimi ona çevirdim, "Olamıyorum zaten..."

"İyi işte ne güzel... Buna sevinmelisin. Bak üzüntüden çöktün iyice, çok kötü görünüyorsun."

"Farkındayım."

"Farkındaysan kendine gel Öykü. Hayatın bitmiş gibi davranma."

"Öyle davranmıyorum."

"Hayır, öyle davranıyorsun. Şu haline bak, Barlas'a karşı bir şeyler hissetmene rağmen bu güzel duyguyu azap içinde yaşıyorsun."

"Ateş seni anlıyorum iyi olmamı istiyorsun ama bunun için zamana ihtiyacım var. Öyle hemen iyi olmamı bekleme benden."

"Senin iyi olmak için zamana değil Barlas'a ihtiyacın var. O olmadan iyi olacak gibi görünmüyorsun." Barlas konusu açıldığı için Aysun ve Koray'ın yanından kaçmıştım Ateş'e yakalanmıştım. Nereye gitsem ondan kaçamıyor ama ona varamıyordum. Ateş haklıydı. Evet, benim gerçekten iyi olmak için Barlas'a ihtiyacım vardı. Kafamı kantin kapısına çevirdiğim an içeri giren Barlas'la Samet'i gördüm.

Kalbim heyecanla atmaya başladığında içimi bir huzur kapladı. Barlas'ın gözleri bize kayınca umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak kantinciye doğru yürüdü. Ben onu izlerken Ateş bana bakıyordu. "Onu sevdiğin o kadar belli oluyor ki," dediği an esmer uzun boylu bir çocuk gelip Ateş'in omzuna elini koydu, "Ateş, koç seni çağırıyor hemen gelmen lazım."

Ateş "Tamam," diyerek kalktığı sırada ben söylediği şeyi düşünüyordum. Gerçekten o kadar belli oluyor muydu? Çocuk yanımızdan ayrılırken Ateş tekrar bana baktı. "Senin üzülmeni istemiyorum Öykü, umarım duygularının bir karşılığı vardır." Kendisi tek taraflı aşk yaşadığı için aynı şeyleri benim de yaşayıp üzülmemi istemiyordu. Ben ağzımı açıp bir şey söyleyemeden gitti, yarım kalmış kahvemi masada bırakıp çalan zil sesiyle ben de ayağa kalktım.

Bir an başım dönüp gözlerim kararmaya başlayınca düşmemek için elimle masadan destek aldım ama kendimi dengede tutamadım. Sanırım aç gezdiğim için tansiyonum düşmüştü. Ayakta duramayacağımı anladığım an birinin beni belimden tutmasıyla düşmekten kurtuldum. Gözlerimi açıp beni tutan kişinin kim olduğuna baktığımda bana endişeyle bakan Barlas'ı gördüm. Heyecanla yutkundum. Bir kolu belime dolanmıştı ve gözlerime bakıyordu. Korkmuştu, bayılacağım için korkmuştu ve ben bunu onun gözlerinden anlamıştım.

Hâlâ benim için endişeleniyor olması hoşuma giderken bu şekilde kalmak istedim. Bana yakındı ve gözlerime bakıyordu. Gözlerim onun gözlerinde kaybolurken kalbim heyecandan deli gibi çarpıyordu. Ona uzun süre bakmak istiyordum. Özlediğim gözlerini doya doya seyretmek istiyordum. Saniyeler akıp giderken ona beni tuttuğu için teşekkür etmek istemiştim. "Sağ ol." Fısıltı halinde çıkan sesimle elini belimden çektiğinde kaşlarını hafifçe çattı. Bir şey demek istedi ama demeden birkaç adım ötede duran Ali'nin elinden su şişesini alıp hızla kantinden çıktı.

Yaşamış olduğumuz o kısacık an yüzümde güller açmasına neden olurken ben de peşinden çıkıp sınıfa gittim. Aysun yüzüme garip bir şekilde bakarken daha yerime oturmadan, "Öykü, sen iyi misin?" diye sordu. "Evet," deyip yerime oturdum. "Kantinde bir şey mi oldu?"

"Evet," deyince Aysun merakla, "Ne oldu?" diye sordu. Bakışlarımı sırama sabitlemiş o anı düşünürken olup biteni hızla anlattım. "O an o kadar güzeldi ki beni önemsediğini hissettim."

"Vay be!" Koray da şaşkındı, "Başının döndüğünü fark ettiğine göre seni izliyor olmalıydı." Hiç böyle düşünmediğim için Koray'ın söylediği mantıklı gelmişti. "Ya da yanından geçerken fark etmiş de olabilir." Aysun'un düşüncesi Koray'ınkinin tam tersiyken ona da hak verdim. Öyle de olabilirdi. Yani beni izlediği falan yoktu. İşte bu düşünce suratımın düşmesine sebep olmuştu. "Sonuç olarak Öykü'ye yardım etmiş. Bu onu önemsediği anlamına geliyor. O halde bırakıp gidebilirdi de."

Koray moralimin bozulmaması için mi yoksa gerçekten öyle düşündüğü için mi bilmem Barlas'ın hâlâ beni önemsediğini söylüyordu. Haklıydı. Barlas beni önemsemiş ve düşmemi engellemişti. Önemli olan da buydu; hâlâ beni önemsiyor oluşu.

***

Çalan zil dersin bitmiş olmasına memnun olmamı sağlarken çantamı toparlayıp Aysun'la birlikte sınıftan çıktım. Konuşa konuşa okul kapısından çıktığımızda gözüm yine çetesiyle birlikte arabasının yanında duran Barlas'a takıldı. Bade'yle bir şeyler konuşuyorlardı. Onu izliyordum. Genelde son günlerde okul çıkışlarında yaptığım bir şeydi bu. Aynı sınıfta olmadığımız için onu sadece okula geldiğinde, kantinde ya da okul çıkışlarında görebiliyordum ve bu çok uzun sürmüyordu. Yüzüme bakmıyordu ama onu görmek beni yine de heyecanlandırıyordu.

Dokunamasam bile görmekle yetinmeye çalışıyordum. Bir kere kokusunu aldığın birinden böylesine uzak durmak zordu ama bazen aşk için zor olana katlanmak durumunda kalıyordu insan.Yürümeye devam ederken okulun bahçe kapısında bekleyen takım elbiseli iki adam görünce dikkatimi onlara verdim. Daha önce burada böyle adamlar görmediğim için biraz şaşkındım. Kimi bekliyorlardı acaba? Okulun bahçe kapısına yaklaştığımızda adamlardan biri bana doğru gelip önümü kesti "Öykü Hanım?" Şaşkınlığım devam ederken kafamı Aysun'a çevirdim. O da şaşkın görünüyordu. "Evet... Siz kimsiniz?"

"Biz babanızın çalışanlarıyız. Kendisi sizi görmek istediğini söyledi. Müsaitseniz sizi onun yanına götürmeye geldik," deyince şaşkınca güldüm. Babam beni mi görmek istiyordu? Bu olacak şey değildi. Dünyanın sonu geliyordu galiba. Ne olmuştu da beni görmek istiyordu acaba? Sebebi neydi bilmiyordum ama merak ediyordum."Hayır, o müsait değil!" Aysun beni göndermemek için uğraşırken kafamı ona çevirdim. "Gitsem iyi olacak. Derdi neymiş öğrenmek istiyorum.""Ama Öykü..." deyince sözünü yarıda kestim, "Endişelenmene gerek yok, bana bir şey yapamaz."

"Peki," dediğinde elimi omzuna koydum. "Yarın görüşürüz." Keyifsizce, "Görüşürüz," deyince gözlerim bana bakan Barlas ve çetesine kaydı. Muhtemelen bu adamların benimle ne işi olduğunu düşünüyorlardı. Hepsi merak içinde bana bakarken benim gözüm Barlas'ın üzerindeydi.

Karşımdaki adamla ne konuştuğumu merak etmiş gibiydi. Gözünü bir saniye bile üzerimden ayırmazken adam kolumdan hafifçe tutup beni birkaç metre ötemizde duran lüks arabaya yönlendirdi. Bu sırada Barlas'ın yanıma gelmek için bana doğru bir adım attığını gördüm ama Bade onu kolundan tutup bir şeyler söyleyince gelmekten vazgeçti. Kolumdan tutan adam arabanın arka kapısını açıp beni oturttuktan sonra kendi de yanıma oturdu. Diğer adam da şoför koltuğuna geçti ve hareket ettik. Bu sırada camdan Barlas'a bakıyordum. Endişeli görünüyordu.

Bu adamların kim olduklarını ve beni nereye götürdüklerini merak ettiğinden emindim. Öyle bakıyordu ki peşimden gelip gelmemek konusunda kararsızdı sanki. Bana kırgın olmasa kesin gelirdi ama şu an geleceğini sanmıyordum. Adamlar beni babamın yanına götürürken camdan dışarı bakmaya devam ediyordum. Bu onunla ikinci kez yüz yüze gelişim olacaktı. Bu sefer kendisi benimle görüşmek istiyordu. Şaşkındım, bunu kim bilir niye istemişti. Belki de buradan gitmemiz için beni ikna etmeye çalışacaktı. Eğer böyle bir düşüncesi varsa ve beni bu sebeple yanına çağırdıysa hemen çıkar giderdim.

Hava hafiften kararmaya başlamıştı. Uzun bir yolculuktan sonra nihayet durmuştuk. Arabadan indiğimde nereye geldiğimize baktım. Yıkık dökük binalar ve harabe evlerin olduğu yere uzunca bir süre baktıktan sonra adamın kolumdan tutup beni büyük ama eski bir depoya doğru sürüklemesiyle meraklı gözlerimi oraya yönlendirdim. Benimle görüşmek

için beni buraya mı getirtmişti? Ah! Tabii başka ne bekliyordum ki, şık bir restoran mı? Gözlerimi devirip deponun kapısından içeri girdiğimde adam kolumu tutmayı bıraktı. Ben birkaç metre ötemde duran babama sert bakışlar fırlatırken onun yanına doğru yürüdüm. "Geldim işte Arslan Bey, buradayım." Buna memnun olmuş gibi sırıtırken o da bana doğru yürüdü. "Hoş geldin."

"Hoş bulmadım," dedim öfkeli bir şekilde. Sanki karşısında istemediği kızı değil de herhangi biri varmış gibi davranması sinirlerimi bozmuştu. Ortada buluştuğumuzda yüzümü uzun uzun inceledi. "Biliyor musun tıpkı annene benziyorsun." Kaşlarım istemsizce çatıldığında bundan gurur duyduğumu belli edercesine, "Evet, çünkü annemin kızıyım," dedim. Gözleri gözlerime kaymıştı, "Gözlerin de anneninkilere benziyor." Sinirden gülmeye başladığımda yüzüne bakmaya devam ediyordum, "Beni buraya kime benzediğimi söylemek için mi çağırdın?"

Kafasını hafifçe iki yana salladı, "Hayır, yarım kalan konuşmamızı tamamlamak için."

"Hatırladığım kadarıyla bizim konuşmamız yarım kalmamıştı."

"Evet kalmıştı, ben daha söyleyeceklerimi söylememiştim," derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştığımda başarısız olup dişlerimi sıkarak konuştum. "Eğer yine annem hakkında saçma sapan konuşacaksan seni dinlemeyeceğim!"

"Neden, gerçekleri duymak hoşuna gitmiyor mu?"

"Gerçekler dediğin şey senin annemle aramızı bozmak için uydurduğun yalanlar sadece..."

"Bunlar yalan değil gerçek. Annen benim sahip olduklarıma sahip olabilmek için doğurdu seni." Hâlâ aynı şeyi söylüyordu. Sinirlendiğimi gördüğü halde neden buna devam ediyordu ki? Ellerimi yumruk yapmış sıkarken bağırmaya başladım. "Annem hiçbir zaman senin çevrendeki kadınlar gibi olmadı. Onun istediği tek şey beni kabul etmen, kızım deyip bana sarılmandı. O sadece bunu istedi. Senin paranı değil!"

"Onun derdi sadece paraydı. Hâlâ da öyle. Bu yüzden benim olduğum şehirde, çünkü seni kullanacak. Seni kabul etmemi sağlayıp bu şekilde varlığıma ortak olacak!"

"Hayır!" diye bağırdığımda öfkeyle soludum. Böyle düşünmesi beni sinirlendirmişti. Evet, annem babamın yaşadığı bu şehre gelmek istemişti ama onun tek derdi babama yakın olmaktı. Maalesef ona hâlâ âşıktı. "Sen nasıl bir insansın ya? Ben anlayamıyorum, gerçekten anlayamıyorum."O, sessiz kalıp gözlerime bakmaya devam ederken ben de konuşmaya devam ettim, "Merak ediyorum ya, şu ana kadar hiç mi beni görmek istemedin? Nasıl biri olduğumu, neleri sevdiğimi, kime benzediğimi, iyi mi kötü mü olduğumu bir kere bile olsa merak etmedin mi?"

Sorduğum soruya cevap vermeden sessizliğini sürdürdü. "Ben bir babaya ihtiyaç duyduğumda sen neredeydin biliyor musun? Televizyonda... Orada görüyordum seni, kadınlarla birlikte gününü gün ediyordun, tıpkı şimdiki gibi. Ben senin için ağlarken sana muhtaçken sen bir kere bile beni görmeye gelmedin. Kızım deyip saçımı okşamadın. Beni ve annemi senin servetinin peşinde olan kişiler olarak gördün. Ama yanıldın Arslan Bey, biz senin zannettiğin kişiler olmadık. Senin paranın peşinde olan o yanındaki kadınlar gibi olmadık. Annem aptal gibi sana âşık olduğu için ağlarken şu yaşıma kadar onu teselli ederek büyüdüm ben. Sana nefret besleyerek büyüdüm ben. Küçücükken baba diye ağlıyordum, büyüdüğümde bu kelimeden nefret ettim."

Söylediklerimle gözlerim dolmaya başladığında kafamı yere eğdim. Ağlamamalıydım, onun karşısında ağlamamam gerekiyordu. Neden böyle oluyordu anlamıyordum, onun karşısında neden güçsüzleşiyordum? Söylediklerimden sonra, "Bak Öykü," diyerek sessizliğini bozunca birkaç saniye o şekilde durup kendimi toparladıktan sonra kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Garipti ama söylediklerim için gram üzgün görünmüyordu. Vicdansızdı çünkü. Benim babasız büyümem onun umurunda bile değildi. "Annen..." diye söze başladığında ne diyeceğini gerçekten çok merak ediyordum. "O benim için harika bir insandı. Onunla tanıştığımda senden sadece birkaç yaş büyüktü. Her şey çok güzeldi, birbirimizi çok seviyorduk. Onunlayken zaman çok hızlı geçiyordu. Birlikteyken yanından ayrılmak, onu bırakmak

istemiyordum. Kalbimin ritmini değiştiren o kadına âşıktım. Onunla mutluydum. Ta ki karşıma geçip hamile olduğunu ve bana baba olacağımı söyleyene kadar... O günü hatırlıyorum, şok olmuştum. Ben böyle bir şeyi istemiyordum, babalık benim istediğim bir şey değildi. O da istemiyordu seni zaten, bu yüzden seni aldırmak istedi ama sonra ne olduysa bana gelip seni aldırmayacağını ve doğurmak istediğini söyledi. Bunu duyunca kızdım ona, kavga ettik. Seni istemediğimi söyledim. Beni ikna etmeye çalıştı ama başaramadı. Çünkü biliyordum benimle evlenebilmek için doğuracaktı seni. Ama ben böyle bir şey istemiyordum. Evet, her şey çok güzeldi ama ben hiçbir zaman onunla evlenmeyi düşünmemiştim. O, kimsesi olmayan bir üniversite öğrencisiydi, ben saygın bir iş adamıydım, annen gibi biriyle evlenip de kendimi çevreme rezil edemezdim."

Bunlar bildiğim şeyler olduğu için garip gelmemişti bana. Ben tek bir şeyi merak ediyordum... "Peki beni neden kabul etmedin? Bu durumda benim suçum neydi?" Direkt cevap verdi, "Seni kabul etmedim çünkü kabul edersem annen emeline ulaşmış olacaktı ve servetime seni ortak edecekti." Bu fikre nasıl kapılmıştı çok merak ediyordum. Bir zamanlar anneme âşıktı, onu hiç mi tanımamıştı? Onun bu yüzden beni doğurduğunu nasıl düşünebilirdi? "Öyleyse servetine ortak olmayı düşünen birini neden sevdin?"

"Çünkü annenin böyle biri olduğunu bilmiyordum. Onu diğer kadınlardan farklı sanmıştım, sonra da yanıldığımı gördüm. O da diğerleri gibiydi, tek düşündüğü paraydı. Birlikteyken sürekli evlilikten bahsediyordu. Seni de bu yolda kullanmak istedi." Bir sinir dalgası tüm vücuduma yayılırken ellerimi yine yumruk yapıp sıktım. "Bir kadının âşık olduğu adamla evlilik düşünmesi çok normal değil mi sence de? Neden seninle servetin için evleneceğini düşündün ki? Sevdiği için evlenmek istiyor olamaz mıydı?"

"Olamazdı," diyerek kafasını sağa sola oynattı. Onu itmemek için kendimi zor tutuyordum. Delirtecekti beni. "Kendince uydurduğun saçmalıklara inanıp annemi hamileyken terk etmen çok aptalca! Bence sen sevilmeyi hiç hak etmemişsin, annem seni boşuna sevmiş. Babam olduğun için senden utanıyorum!" Sessiz kalmış yüzümü izliyordu. Daha fazla onunla konuşup da sinirlerimi bozmak istemiyordum. Ne dersem diyeyim bana inanmayacaktı zaten. Boşuna kendimi de annemi de savunmama gerek

yoktu. Gitmek istiyordum. Arkamı dönüp adım attığım sırada, "Sen de annen gibisin," demesiyle yerimde durup yine ona döndüm. "Hangi konuda?"

"Onun gibi büyük bir servete sahip olmak istemen konusunda." Hay ben senin de servetinin de... Ben bu adamı öldürmek istiyordum ya. Cidden öldürmek istiyordum! Yanına iyice yaklaşıp gözlerine baktım. "Bana bak Arslan Efendi! Senin ne kadar zengin olduğun benim umurumda bile değil! Benim senden hiçbir beklentim yok, annemin de öyle. Çünkü sen bizim hiçbir şeyimiz değilsin!"Güldü. "Bulmuşsun kendine yağlı kuyruk istemezsin tabii."Gözlerine anlamsızca bakarken, "Ne... Ne diyorsun sen? Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Omuzlarını dikleştirip ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu. "Şu yanındaki serseri çocuğu diyorum. Barlas Karaman'ı."

Ağzım açık bir şekilde ona bakarken hâlâ ne demek istediğini anlayamamıştım. Barlas ne alakaydı şimdi? "Onunla beraber şirketimden çıktığınızda kendisini biraz araştırmak istedim. Öğrendim ki eski tanıdığım ünlü iş adamı Engin Karaman'ın oğluymuş. Senin yanında olması şaşırttı beni. Babası iş dünyasının en tanınan isimlerinden biri... Seninle ne işi olabileceğini düşündüm. Ama sonra şaşırmamam gerektiğini anladım. Sonuçta sen de tıpkı annen gibi kiminle birlikte olman gerektiğini iyi biliyorsun."

Duyduklarımla kısa çaplı bir şok geçirirken yutkundum. Engin Karaman'ın oğlu mu? Barlas ünlü bir iş adamının oğlu muydu? Yok, böyle bir şey olamazdı. Bu mümkün değildi bir kere. Öyle olsa neden yetimhanede büyüyecekti ki? Bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Zengin bir iş adamının oğlu olsa ben bunu muhakkak bilirdim. Bilmediğime göre yoktu böyle bir şey.Sinirle elimi kaldırıp parmağımı sallarken, "Bak benimle doğru konuş, ben parası için kimseyle birlikte olmam!" dedim. Gülüyordu. "Öyleyse o çocukla ne işin var?" Bağırdım. "Bundan sana ne?"

"Sadece senin de annen gibi olduğunu göstermeye çalışıyorum..." deyip gözlerini hafifçe kıstı, "Kabul et artık sen de annen gibi servet avcısısın!"Söylediği şey canımı acıtırken kendime hâkim olamayıp onu omuzlarından ittim. "Kes sesini be!" Adamları yanıma yaklaşıp bileklerimden tutarken beni bırakmaları için işaret verdi. Adamlar geri

çekilince öfkeyle solumaya devam ederek gözlerine baktım. Çünkü gözlerimdeki nefreti görmesini istiyordum. "Biliyor musun Arslan Vuralkan, senden intikam alacağım! Senin yüzünden annemin döktüğü gözyaşlarının hesabını soracağım sana!"

Söylediklerimi hiç umursamadı. Yapamayacağımı düşünüyordu herhalde. "Görüyorum ki konuşmamız burada bitti Öykü. Artık evine gitsen iyi olur."

Umursamaması sinirlerimi bozarken gözlerimi milim bile oynatmadan gözlerine baktım. "Gideceğim ama önce sana söylemem gereken bir şey var. Bizi rahat bırak! Anladın mı? Bizi rahat bırak! Baba olamıyorsun anladık ama en azından adam ol da huzurumuzu bozma!" Söylediğim şeyle kaşlarını çatınca birkaç saniye daha gözlerine sertçe bakıp gitmek için arkamı döndüm ve oradan çıktım. Nerede olduğuma dair en ufak fikrim bile yokken gelirken gördüğüm otobüs durağına doğru yürümeye başladım.

Sinirlerimi öyle bozmuştu ki koşarak bütün sinirimi atmak istiyordum. Hızla koşmaya başladığımda söylediklerini düşünüyordum. Bu konu böyle kapanmayacaktı. Ne olursa olsun intikam alacaktım.Koşmaktan yorulunca yürüyerek devam ettim. Hava kararmıştı ve buralar pek tekin yerlere benzemediği için biraz gerilmiştim. Ama bunu önemsemiyordum. Aklımda o adamın söyledikleri varken şu an hiçbir şeyi önemseyemezdim. Öyle saçmalamıştı ki Barlas'ın ünlü bir iş adamının oğlu olduğunu söylemişti. Hâlâ aklım almıyordu. Nereden çıkarmıştı bunu?

Sırf beni anneme benzetmeye çalıştığı için yapıyordu belki de. O adamın Barlas'ın babası olmadığını biliyordum ama emin olacaktım. Sonra da gidip bunu yüzüne çarparak beni ne ile itham ettiğinin hesabını soracaktım.Olanları anneme anlatmak gibi bir niyetim yoktu. Zaten bugün nöbetçiydi döndüğümde evde olmayacaktı ama sonra da anlatmayı düşünmüyordum. Boşuna onunda sinirlerini bozmanın anlamı yoktu.Durağı görünce adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Otobüs ne zaman gelirdi bilmiyordum ama bir an önce buradan gitmek istiyordum.

Hızla ilerlerken karşı kaldırımdan yürüyen benim yaşlarımda iki genç gördüm. Tekin olmadıklarını düşünerek onlara bakmamaya çalışıp yürümeye devam ettiğimde gülüştüklerini duyunca gözüm istemsizce yine onlara kaydı. Beni fark etmişlerdi. Gülüşmeye devam ederken benim

olduğum kaldırıma geçip bana doğru yürümeye başladılar. Yaptıkları şey hiç hoşuma gitmemiş, umarım yanımdan geçip giderler diye dua etmeye başlamıştım. Etraf oldukça ıssızdı. Bir şey yapacak olurlarsa bana yardım edecek kimse yoktu. İyice yaklaştıklarında bir tanesi ıslık çalmaya başladı. Omurgamdan aşağı inen bir ürperti hissedince karşı kaldırıma geçmek istedim.

Biri önüme geçip beni durdurdu, "Nereye güzelim, seni korkuttuk mu?"Ona cevap vermeden yanından geçtim ama tekrar önüme geçip tam sokak lambasının altında beni durdurdu. "Utangaç kız, yüzüme bakmayı düşünmüyor musun?" Diğer çocuk arkama geçip, "Zorlama kızı, belki de seni beğenmemiştir," diyerek gülmeye başlayınca kendime hâkim olamayıp, "Ne istiyorsunuz benden?" diye bağırdım. Önümdeki kısık sesle, "Biraz eğlenmek istiyoruz," deyince korku dolu gözlerle kafamı kaldırıp yana çekilerek onlara baktım. Önümdeki esmer, hafif kilolu diğeri ona oranla cılız ve kumraldı. Sanırım sarhoşlardı çünkü içki kokuyorlardı. Beni aralarına alıp hareket etmemi engellediler. Korkudan nefesim sıklaşırken önümdekini ittim, "Bırakın beni!"

Sendeleyip düşmekten son anda kurtulurken arkamdaki kollarını belime sardı. "Bizimle eğlenmek istemez misin güzelim?"

"Dokunma bana!" deyip sinirle dirseğimi karnına geçirdiğimde eğilip iki büklüm oldu. Fırsattan istifade kaçmak için adım attığım sırada esmer olanın ayağıma taktığı çelmeyle yere düştüm. Çevreme bakındım ama kimse yoktu. Sesimi birilerinin duyması için, "İmdaaaat!" diye bağırdığımda kumral olan yanıma eğilip eliyle ağzımı örttü. "Sesini kes!" Gözlerim ağzımı örtmesiyle koluna kayınca, kazağının kolunun hafifçe yukarı sıyrıldığını ve orada bir aslan kafası dövmesi olduğunu fark ettim. Gördüğüm şeyden emin olmak için daha dikkatli bakarken çocuk elini ağzımdan çekip beni kolumdan tutarak yerden kaldırdı. Yumruklarımı göğsüne vurarak bağırmaya devam ettiğimde, "Bırakın beni!" dedim.

Kumral olan sinirlenip beni tekrar yere itince düşüp korkuyla yutkundum. Burada tek başımaydım ve bu çocuklara karşı koyacak gücüm yoktu. Kurtulmak istiyordum. Korkuyordum ve korkudan gözlerimden yanaklarıma yaşlar süzülüyordu. Ne yapacaktım şimdi? Nasıl kurtulacaktım bu çocuklardan?

Üzerime doğru yürürlerken yerde geri geri sürünerek yine aynı şeyi kekeleyerek tekrarladım, "Bı... Bırakın beni!" Sırıtışları şeytani bir hal alırken hiç de dediğimi yapacak gibi görünmüyorlardı.

Bunu görmek beni daha da korkuturken arkalarından gelip kaldırımın hemen yanında ani fren yapan ve gözümü alan arabanın farı ile gözlerimi kısıp elimi gözlerime siper ettim. Arabanın kapısının açılma sesini duyunca elimi aşağı indirip gelenin kim olduğuna baktım. Hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırıp tekrar baktım. Bu olamazdı! Onun burada ne işi vardı? Bu bir hayal değildi, her şey gerçekti. O buradaydı ve karşımdaki çocuklara çok sert bakıyordu.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

19.BÖLÜM

Barlas Karaman'ın ağzından

Okul çıkışı arabanın yanında durmuş bizimkilerin konuşmasını dinliyordum. Alacağımız haraç hakkında konuşuyorlardı. Kulağım onlarda, aklım her zaman olduğu gibi Öykü'deydi. Kokusu hâlâ burnumdaydı, bu kadar yakınımdayken ona dokunamamak öldürüyordu beni. Ona olan kızgınlığım maalesef hislerimi köreltmiyordu. Aynı şeyi başkası yapmış olsa hatasının bedelini çok acı ödetirdim ama konu Öykü olunca kılına zarar gelsin istemiyordum.

Ona yaptığım şeylerden deli gibi pişmanken aynı şeyleri tekrar yaşatamazdım ona. Yaşatmazdım.Her şeye rağmen yanımda olmasını istiyordum. Ona çok sinirliydim ama benimle olmasını istiyordum. Aslında daha çok istediğim bir şey vardı; bana güvenmesi. Son görevi bana güvenip güvenmediğini ölçmek için hazırlamış ama korkmuştum. Bana güvenmediğini görmek üzecekti beni. Ki öyle de oldu...

Bir masumu bağımlı yapacağıma inanmıştı. Hem de uyuşturucuyla işimin olmadığını bile bile. Yaver gibi bir adamın sözüne bile inanıp yanına gitmeye çalışan kız bana güvenmiyordu. Bu canımı yakıyor, değişik bir duygu uyandırıyordu bende; Hayal kırıklığı... Bunu bana yaşatan ilk kişiydi. Kalbimde farklı bir yerdeydi. Ne zaman ve nasıl olduğunu anlayamadığım duygular yüreğime yerleştiğinde kalbimin sahibi olmayı başardı Öykü.

Kimseye hissetmediğim şeyleri ona karşı hissetmeye başladığımda aşk denen şeyin gerçekten var olduğuna inandım. Hayattaki tek gayem intikamımı almakken böylesine güzel bir duygunun içimde canlanması beni başka bir insan yapmıştı. Ben, ben değildim sanki. Gözlerine baktığımda çok daha iyi anlıyordum bunu. Ben âşık olmuştum bu kıza, deli gibi tutkundum. Evet, onu hak etmiyordum. Canını yaktığım kıza âşık olamazdım. Yaşattığım acılardan sonra her şeyi unutturabilir, onu mutlu edebilir miydim? Her gün vicdan azabı hissederken gözlerine bakıp, benim ol, diyebilir miydim?

"Hadi artık, gidelim." Çetin'in sözüyle herkes arabaya binmek için harekete geçerken elimi kaldırıp, "Bekleyin," diyerek onları durdurdum. Öykü'yü görmeden gitmek istemiyordum. Uzaktan da olsa görmem lazımdı onu. Yüzüne hasret kalıyordum. Görmediğim her dakika aklımdaydı, bir saniye bile çıkmıyordu. Ruhumun ona ihtiyacı vardı. Yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki ondan uzak durmak zor geliyordu. Bazen dayanamayacakmışım gibi hissediyordum ama ona olan kırgınlığımı düşününce kendime engel oluyordum.

Onunla yüz yüze geldiğimde gözlerimi ondan kaçırıyordum ama onun bana bakmadığı her an onu izliyordum. Çünkü her bir zerremin ona ihtiyaç duyduğu gibi gözlerim de onu görmek için fırsat kolluyordu.Hepsi sıkıntıyla yüzüme bakarken okulun kapısına baktım. Birazdan çıkardı. Her gün aynı şeyi yapıp çıkışta Öykü'yü beklediğim için sıkılmışlardı. "Barlas, onu daha ne kadar uzaktan izlemeyi düşünüyorsun?"

Çetin'in sorduğu soruyla gözlerimi ona çevirip tek kaşımı havaya kaldırdım. "Bilmem, belki çok uzun bir süre daha." Bade hafiften gülmeye başlayınca gözlerim ona kaydı. Söylediğim şey ona komik gelmiş olmalıydı, "Ondan uzak kalmaya çok fazla dayanabileceğini sanmıyorum Barlas."Haklıydı ama Öykü'ye hem kızgın hem de kırgındım. Bu ne zaman düzelirdi bilmiyordum ama çok uzun sürebilirmiş gibi geliyordu. Bakışlarım yanımıza doğru yaklaşan Ateş'e kayınca kollarımı göğsümde birleştirip soru sormak için tekrar Bade'ye baktım. "Sen sevdiğin çocuktan uzak durabiliyorken benim sevdiğim kızdan uzak durabileceğimi neden düşünmüyorsun?"

Tam sorumu cevaplayacakken gözleri yanımızdan geçen ve ona bakan Ateş'e kayınca bir süre onu izleyip bizi duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra cevapladı. "Benim olayım başka. Ondan neden uzak durmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Evet ama ondan uzak durmak zorunda değilsin. Ona gerçekleri anlat, bana âşık olmadığını söyle."

"Yapamam. Ona bunu söylediğimde neden yalan söylediğimi soracak bana. O zaman ne diyeceğim? Gerçekleri anlatmaya hazır değilim henüz."

"Peki, daha ne kadar beklemeyi düşünüyorsun?" Yüzünü yere eğdiğinde, "Bilmiyorum, bazen hiç anlatamayacakmışım gibi geliyor," dedi. "Senin yerine onunla konuşabileceğimi ve her şeyi anlatabileceğimi biliyorsun Bade." Kafasını aşağı yukarı sallayıp yüzünü kaldırdığında, "Biliyorum, sağ ol Barlas ama istemiyorum. Kendimi hazır hissettiğimde bunu ona söyleyen kişi ben olmalıyım, bir başkası değil," dedi.

Çetin, "Bu adamlar kim?" diye sorunca başımı kaldırıp takım elbiseli iki adam gördüm. Üstelik biri, okuldan çıktığını fark etmediğim Öykü'yle konuşuyordu. Yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Öykü'nün gözü bir an bana kaydı, tedirgin görünmüyordu. Adamları tanıyor olabileceğini düşündüm ama yine de merak ediyordum. Ne konuşmuştu o adamla?Adam ifadesiz suratıyla öykünün kolunu tutmuş arabaya yönlendiriyordu. Kolunu tutmuştu...

Neler olduğunu öğrenmek için ona doğru adım attım ama Bade kolumdan tutup beni durdurdu. "Dur Barlas, Öykü o adamları tanıyor olabilir. Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum, bırak gitsin kız." Ona hak verirken dediğini yapıp durdum. Gerçekten de tanıyordu galiba, gayet rahat görünüyordu. Yanındaki iki adamla birlikte arabaya binince ne olursa olsun peşinden gitmek istediğimi düşündüm.

Adamları tanıyor olsa bile benim onun peşinden gitmem ve o adamların kim olduğunu öğrenmem lazımdı. Araba hızla uzaklaşırken ben de arabama bindim. Çetin, "Barlas nereye?" diye sordu. "Öykü'nün peşine," diyerek gaza bastım.Arabayı sürerken adamların kim olduğunu düşünüyordum. Babasının adamları olabilirdi ama o adamın Öykü'yü istemediğini biliyordum.Uzun bir zaman sonra takip ettiğim araba durunca beni fark etmemeleri için ben de epeyce uzakta durdum ve etrafa baktım. Issızdı burası. Bu adamlar Öykü'yü ne diye buraya getirmişlerdi? Tedirgin olmaya başlıyordum artık. Kimdi bu adamlar? Ya da kimin adamlarıydı?

Öykü arabadan inip etrafına baktıktan sonra yanındaki adam kolundan tutup eski bir depoya doğru sürükledi onu. İçeri girdiklerinde arabadan çıkıp hemen oraya doğru koşarak gizli gizli onları izlemeye başladım.İçeride onları bekleyen bir adam vardı. Dikkatli bakınca Öykü'nün babası olduğunu anladım. Şerefsiz adam kızını nereye getirtmişti böyle. İçeri girip yüzünü gözünü dağıtmak geliyordu içimden ama sabrediyordum,

Öykü'ye dokunmaya kalkarsa o zaman dağıtacaktım yüzünü. Ne diye çağırmıştı zaten kızını buraya? Ne istiyordu ondan? Hiçbir şey duyamıyordum.

Öykü'nün sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama emindim, kesin çok sinirliydi. El hareketlerinden anlaşılıyordu zaten. Yumruk yaptığı ellerini sıkıyordu. Onu çeteye almayacağımı söylediğim günden beri zor günler geçirdiğini biliyordum. Şu an babasıyla konuşuyor olması daha da kötü edecekti onu. Bu adamın konuşmak için böyle bir zamanı seçmesi hiç iyi olmamıştı. Üzecekti şimdi onu. Buna hakkı yoktu. Zaten babalık yapmıyor üstüne bir de onu böyle bir yere zorla getirtiyordu. Bu ne tür bir şerefsizlikti?

Uzunca bir süre konuştular. Öykü'nün sinirleri iyice bozulmuş olmalı ki onu omuzlarından itti. Yanındaki adamlar onu tutarken sinirden kasıldığımı hissettim. Onu kurtarmak için içeri adım atacağım sırada babasının adamlarına işaret verdiğini görüp yerimde kaldım. Anlaşılan ona zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. Güzel. Yoksa kafasını koparacaktım o itin! Öykü bir şeyler söyleyip bağırırken onu izliyordum. Ağlayıp ağlamadığını merak ediyordum ama göremiyordum. O herifin söyledikleri yüzünden gözyaşı döksün istemiyordum.

Kim bilir ne demişti de sinir etmişti kızını?Öykü'nün arkasını döndüğünü görünce saklanmak için hemen yakınımda bulunan ağacın arkasına geçip bekledim. Depodan çıktığında dikkatle onu izliyordum. Buradan uzaklaşıyordu ama eminim nerede olduğunu bilmiyordu. Korkmuş muydu acaba? Gidip onu almalıydım. Eminim eve nasıl gideceğini düşünüyordu. Ağacın arkasından çıkıp arabaya doğru yürürken koşmaya başladığını gördüm. Çok hızlı koşuyordu. Arabamın yanından geçmesine rağmen benim burada olduğumu fark etmemişti. Aklı doluydu belli ki. Babasının söyledikleriyle doluydu. Adam ona ne dediyse artık başka bir şey düşünmüyor gibiydi.O koşmaktan yorulup yürümeye devam ederken ben de arabama bindim ve peşinden gittim. Burayı bilmemesine rağmen nereye gidiyordu bu kız? Sinirliydi, ne yapacağı belli olmazdı. Eve gidene kadar onu takip etmeliydim. Buralar ıssızdı başına bir şey gelmesinden korkuyordum çünkü hava kararmıştı.

Arada uzun bir mesafe bırakıp onu takibe devam ederken otobüs durağına doğru gittiğini gördüm. Babası kızını buraya getirtmiş ama geri götürmelerini sağlamak aklına gelmemişti. Bu ıssız yerde kızını nasıl bir başına bırakabiliyordu? Geri dönüp boğazına yapışmalıydım!Öykü durağa doğru hızla yürürken telefonum çaldı. Sesini duyuyor ama cebimde bulamıyordum. Öykü'yü gözden kaybetmemek için bir yandan ona bakıyor bir yandan telefonumu arıyordum. Sesi koltuğun altından gelince arabayı durdurup uzanarak aldım "Evet Çetin?"

"Barlas ne oldu, Öykü'yü götüren adamlar kimmiş?"

"Babasının adamları!"

"Babası mı? Ne istiyormuş ondan?"

"Bilmiyorum. Onu eski bir depoya getirtti, ne konuştuklarını duyamadım."

"Anladım. Şimdi neredesin haraç almaya bizimle geleceksin değil mi?"

"Hayır, gelemeyeceğim siz gidin."

"Peki. Hikmet'e senden selam söylememi ister misin?" Bu sinirli halimle beni güldürmüştü, "Tabii ki evet, biliyorsun ben selam göndermeyince haraç vermiyor kendisi." Çetin'de gülüyordu, "O zaman selamını iletirim."

"İyi olur," deyip telefonu kapattığımda cebime koyarken Öykü'nün, "İmdat!" diyen sesini duydum. Bu kadar geride kaldığım için küfrederek torpido gözündeki muştayı kapıp arabadan fırladım. Yanında iki kişi olduğunu seçebiliyordum. Koşmaya başladım. Öykü yanındakilerden birinin göğsüne yumruklarını geçirirken, itilerek yere düşürüldü. Bu manzara beni öfkelendirirken yanlarına varmam bana yıl gibi gelen birkaç saniyemi aldı.

Neden arabayla değil koşarak geldiğimi düşünüp kendime küfrettim ama onun 'imdat' diyen sesi aklımı başımdan almıştı. Bakışlarım yerde olan ve bana şaşkınlıkla bakan Öykü'ye kayınca, "Arabaya geç çabuk!" dedim. Bu sırada iki serseri de bana sert bakışlar fırlatıyordu. Öykü yerden kalkıp arabaya geçecekken çocuklardan biri kolundan tutup onu durdurdu ve bana

bakarak, "Bu kız hiçbir yere gitmiyor!" dedi. Ona doğru yaklaşıp, "Buna sen mi karar veriyorsun lan!" deyip Öykü'nün kolunu tutan elini çekip yüzüne yumruğumu geçirdim.

Çocuk tek yumrukta yere yığılınca Öykü hemen arabaya bindi. Diğer çocuk üzerime doğru adım atınca onun karnına da tekme geçirip yere düşmesini sağladım. Öyle bir öfkeyle vurmuştum ki çocuk yerde kıvranıyordu. Yüzüne yumruk attığım ise ayağa kalkmış bana vurmaya çalışıyordu. Sanırım sarhoşlardı, hareketleri hızlı değildi ya da kavga etmeyi bilmiyorlardı. Elini yumruk yapmış suratıma geçireceği sırada kafamı yana kaydırıp kolunu tuttum ve ters çevirdim. Can havliyle bağırırken tekmemle onu yere fırlattım.

Bu sırada diğeri hâlâ acı çekiyordu. Onun yanına eğilip yakasından tutup suratına birkaç yumruk geçirdikten sonra kana bulanmış elimi üzerinden çekip karnına tekme attım. Diğer çocuk yılmak bilmezken arkamdan gelip kollarımı tutmaya çalıştı. Kafamı hızla geri atıp kafasına hızlı bir darbe indirince acıyla inledi. İflah olmaz çocuk beni iyice öfkelendirirken yüzümü ona dönüp sert bir yumrukla onu yere düşürdüm ve yüzünü dağıtmak için üzerine oturup muştayı çıkarmak için elimi cebime attım. Parmaklarıma takılı halde çıkardığım muştayı sertçe yüzüne geçireceğim sırada kanayan burnunu tuttuğu için dikkatimi kolundaki aslan kafası dövmesi çekti.

Şaşkındım. Bunlar Demir'in çetesinden olmalıydı. Kim olduğumu bilmediklerine göre yeniydiler. Yoksa benimle kavga edeceklerini sanmıyordum. Sinirim hat safhadayken muştayı cebime sokup üzerinden kalktım. Bu kadar dayak onlar için yeterliydi. Gitmeden son kez karnına tekme atıp onları uyarmak için, "Bir dahakine kimseyi rahatsız etmeye kalkmayın da sonuç böyle kanlı olmasın!" deyip arabaya bindim.

Arabayı çalıştırırken Öykü'ye baktım. Korkmuş görünüyordu. "Sen iyi misin?" Kafasını aşağı yukarı salladı, "Evet iyiyim de sen beni nasıl buldun?" "Buralarda bir işim vardı." Onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyordum. Gözlerimi kaçırarak söylediğim yalana pek inanmış gibi görünmüyordu ama yine de inanmış gibi davrandı. Ya da konuyu uzatmak istemedi "O çocuklardan birinin kolunda aslan kafası dövmesi vardı Barlas."

"Biliyorum, gördüm," deyince şaşırdı, "Onları tanıyor musun?"

"Onları değil, liderlerini tanıyorum."

"Anladım," deyip kafasını çevirerek yola baktı. Bir süre ikimiz de sessiz kaldıktan sonra, "Seni evine bıraksam iyi olur," dedim, "Hayır!" diyerek itiraz etti. Şaşkın bakışlarım üzerine kayınca ses tonu birden değişti. "Eve gidemem Barlas, annem bugün nöbetçi. Bu yaşadıklarımdan sonra yalnız başıma evde kalmak istemiyorum. Korkuyorum!" Ne kadar korktuğu yüzünden anlaşılıyordu. Madem annesi evde değildi ve korkuyordu onu evde tek başına bırakmayacaktım."Beni Aysun'a bırakır mısın? Bugün orada kalsam iyi olacak."

"Aysun'a gitmene gerek yok bende kalabilirsin," deyince şaşkınca yüzüme baktı, "Nasıl, fabrikada mı?" Güldüm, "Fabrikada kalmıyorum."

Kaşlarını çattı, "Fabrikada kalmıyor musun? Peki, nerede kalıyorsun?"

"Gidince görürsün nerede kaldığımı," deyince birkaç saniye düşündü ve öyle konuştu. "Teklifin için sağ ol ama Aysun'da kalsam iyi olacak. Sende kalmam pek doğru olmaz." Gözüm yoldayken, "Bunu seninle tartışmayacağım, bende kalıyorsun," dedim. Sessiz kaldı. Yine birkaç saniye düşündü ve daha sonra, "Beni istediğinden emin misin sen?" diye sordu.

Sorusunu cevaplama gereği duymadan ben de soru sordum. "Neden olmayayım?"

"Bana kırgınsın ya..." Ona baktığımda üzgün göründüğünü fark ettim. Ona kırgın olmam onu bayağı üzüyordu. "Evet, ama yine de ben de kalmanı istiyorum."

"Tamam, ama bu çetedekilerin hoşuna gitmeyebilir. Sonuçta artık çetenize girecek biri değilim." Gözlerindeki ifade beni de üzüyordu. Sesli bir nefes bıraktığımda, "Kimse bundan rahatsızlık duymaz merak etme. Ayrıca bu hiçbirini ilgilendirmez," dedim.

Konuşmadan önce yutkunup kafasını önüne eğdi "Benim yüzümden tartışmanızı istemem."

"Kimse yanımda kalacaksın diye benimle tartışmaz." Yüzüme baktı. "Emin misin? Ya Bade?" Gözleri tekrar gözlerimle buluşunca, "Hayır, o da tartışmaz," dedim. "Peki, umarım dediğin gibi olur o zaman," deyip gözlerini viteste duran kanlı elime kaydırdı ve sırtındaki çantadan ıslak mendil çıkarıp hafif dokunuşlarla elimin üzerindeki kanı temizlemeye başladı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."Gözlerim gözlerine kayınca bir şey demedim. Diyemedim. Hafif dokunuşları öylesine hoşuma gitmişti ki bu çok uzun sürsün istiyordum.

Yaptığı şey beklediğim bir hareket değildi. Günlerdir ondan uzak durduktan sonra yanımda olması ve elimdeki kanı temizlemesi kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu.Elimi temizledikten sonra kafasını kaldırıp yüzüme baktı, "Sen iyisin değil mi, bir şeyin yok?" Ben iyiydim ama aynı şeyi kalbim için söyleyemeyecektim. Gözlerine bakmak bitiriyordu beni. Neredeyse ona olan kırgınlığımı unutup sıkı sıkı sarılarak kokusunu içime çekecektim. Şu an bunu öylesine istiyordum ki yarımdım ve tamamlanmam için ona ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Benim diğer yarımdı o. Gözleri, dudakları, o küçük burnu, her şeyiyle tamamlıyordu beni işte ama ona dokunamıyordum.

Kırgınlığım da aşkım kadar büyüktü çünkü. Belki de bu yüzden ona bu kadar kırgındım... Çok sevdiğim için.Gözlerim hayranlıkla gözlerine bakarken, "İyiyim," dedim. Sevinmişti ve hafiften gülümsüyordu. Gülümsemesini bile özlediğimi fark edince onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Çok özlemiştim. Buradaydı işte yanımdaydı ama ben onu hâlâ özlüyordum. Uzun bir yolculuktan sonra evime geldiğimizde arabayı durdurup ona baktım, "İşte geldik." Camdan dışarı bakıp iki katlı müstakil evimi görünce şaşırdı. "Sen burada mı kalıyorsun?"

Kafamı salladım, "Evet."

"Kimin evi burası?"

"Benim," deyince kafasını bana döndürüp yüzüme anlamsızca baktı. "Senin mi?"

"Evet. Hadi gel," deyip arabadan indiğimde o da inip peşimden geldi. Cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açtığımda kenara çekilip içeri geçmesini bekledim ama hâlâ şaşkın halde yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Bir evin olduğunu bilmiyordum." Hafifçe tebessüm ettim. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evet, galiba öyle," deyip içeri girdi. Peşinden ben de girip ona salonu gösterdim. Ayakta durmuş siyah ve bordonun hâkim olduğu dağınık salonu incelerken köşede duran L koltuğu işaret ettim, "Otursana." Ev biraz dağınıktı ama yapacak bir şey yoktu. Yalnız yaşıyordum ve kabul ediyordum ki fazla dağınık biriydim."Diğerleri nerede kalıyor Barlas?"

"Bade anneannesinin evinde kalıyor. Diğerleri de bunun gibi bir evde." Kafasını anlamış gibi sallayıp etrafa bakmaya devam etti. Küçük ve sade döşenmiş evimi çabucak inceleyip işaret ettiğim koltuğa oturdu ve çantasını sırtından çıkarıp yanına koyduktan sonra bir şey daha soracakmış gibi bana baktı. Muhtemelen bu evi nasıl aldığımı soracaktı ama cevaplamayacağımı düşündüğü için birden vazgeçti. "Açsındır, bir şeyler sipariş edeyim de yiyelim."

Gözleri üzerimdeyken yüzünü istemediğini belli edercesine buruşturdu, "Ben yemeyeceğim sağ ol kendine kadar söyle..."

"Açlıktan ölmeye niyetlisin herhalde."

"Hayır, canım bir şey yemek istemiyor."

"Bana daha çok kendini açlıktan öldürmeye çalışıyormuşsun gibi geldi ama." Son günlerde süzüldüğünü fark etmiştim. Bir şey yemediği o kadar belli oluyordu ki."Barlas aç değilim ve canım bir şey yemek istemiyor," deyince, "Ama ben zorla da olsa bir şeyler yemen gerektiğini düşünüyorum," diyerek iki tane büyük boy hamburger ve kola sipariş ettim. Daha fazla aç gezmesini istemiyordum. Galiba bugün okulda bu yüzden bayılacak gibi olmuştu. Açlıktan tansiyonu düşmüştü. Gözüm üzerinde olmasaydı yere yığılacaktı. Yetişemeseydim ve başını yere çarpmış olsaydı bunun için kendimi suçlayacağım kesindi."Beni düşündüğün için sağ ol." Yanına oturdum. "Aç gezmeni istemiyorum."

Gözleri gözlerimin üzerindeyken gülümsedi. "Sanırım beni önemsiyorsun... Bütün bunları da o yüzden yapıyorsun. Hatta bugün bunun için peşimden geldin, öyle değil mi?" Anlamıştı işte... Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Peşinden geldiğimi nereden çıkardın?"

"Orada olman bir rastlantı olamazdı Barlas. Öyle olsa bana neden orada olduğumu sorardın; ama sormadın. Çünkü neden orada olduğumu biliyordun."

"Yakalandım galiba," dediğimde gülümsemeye devam etti. Gülüşünü izlerken, "Ben sadece o adamların kim olduğunu merak ettiğim için peşinden geldim. Onları daha önce yanında görmemiştim," dedim. Başını öne eğdi. "Artık kim olduklarını biliyorsun." Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladığımda, "Evet, biliyorum," dedim. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

Öykü bacaklarının arasına sıkıştırdığı ellerine bakarken benim gözlerim onun üzerindeydi. "Baban seni üzecek şeyler söyledi, değil mi?" Sinirlenmemeye çalışıyordu. "Evet, söyledi ama sadece üzecek şeyler değil canımı sıkacak şeyler de söyledi." Kaşlarımı çattım, "Ne gibi?"Yutkundu. Konuşmak ona zor geliyor olmalıydı. "Anneme benzediğimi söyledi, ben de onun gibi servet avcısıymışım. Hatta bu yüzden senin yanındaymışım..."

"İyi de benim yanımda olmanın bununla ne alakası var ki?" "Seninle onun yanından çıktıktan sonra seni araştırmış ve Engin Karaman'ın oğlu olduğunu öğrenmiş. Ben bu yüzden seninle birlikteymişim. Zengin olduğun için. Düşünebiliyor musun sırf bana servet avcısı muamelesi yapabilmek için saçma sapan şeyler söylüyor. Senin o adamın oğlu olabilme ihtimalin var mı Allah aşkına ya? Uydurduğu şeye bakar..." Cümlesine devam etmesine izin vermeden onu susturdum, "Baban bunu uydurmadı, doğruyu söylüyor." Şaşkınca yüzüme baktı. Böyle bir şeyi beklemediği için şaşırması doğaldı tabii ama gerçek buydu. "Ne? Nasıl yani? Sen şimdi gerçekten o adamın oğlu musun?" diye sorunca kafamı salladım. "Evet."

Kaşları hayretle havaya kalktı. "Bunu bilmiyordum."

"Bilmemen normal, daha önce sana bundan hiç bahsetmedim. Çetedekiler dışında kimse bilmediği için bahseden de olmamıştır." Hafiften tebessüm

ettiğimde konuşmasına devam etti ."Babanla görüşüyor musun?" Yüzüm birden düştü. "Hayır."

"Neden?" Sanırım ona bazı şeyleri anlatma zamanı gelmişti. Normalde beni en yakınlarım bilirdi ama onun da bilmesi gerekiyordu. "Babam uzun zaman önce öldü. Ben yedi yaşındayken."

"Şey... Özür dilerim, babam bundan bahsetmemişti. Bilsem inan sormazdım. Sanırım seni üzdüm. Üzgünüm."

"Önemli değil, alıştığın acı bir zaman sonra seni üzmüyor." Gözleri üzerimdeyken bir şey daha sormak istedi ama kararsız kalmış gibiydi. Yine beni üzmekten korkuyordu muhtemelen. "Peki ya annen?" Merak ettiği soruyu birkaç saniye bekleyip öyle sorunca kafamı önüme eğdim, "O da öldü. Kimsesizim. Velayetimi verecekleri kimse olmadığı için de yetimhanede büyümek zorunda kaldım."

Bu onu daha çok üzmüştü. Elini kolumun üzerine koydu. "Yetimhanede büyüdüğünü biliyordum ama sen Engin Karaman'ın baban olduğunu söyleyince ailenin öldüğünü hiç düşünmedim. Ben gerçekten üzgünüm Barlas." Şaşırıp yüzüne baktım. "Sen yetimhanede büyüdüğümü nereden biliyorsun?"

"Ateş söyledi, onunla oradan tanışıyormuşsunuz." Aklıma birden eski anılarım gelince gülümsedim. "Evet, onunla ve diğerleriyle yetimhaneden tanışıyoruz. Birlikte büyüdük. Hepsi kardeşim gibiydi. Gerçi hâlâ öyleler." Elini kolumdan çekip merakla, "Ateş de mi?" diye sordu. Onunla aramız iyi olmadığı için sormuştu bu soruyu. Bilmek de en doğal hakkıydı. "Evet, o benim hâlâ kardeşim." Çeteye girmek istememiş olsa bile ona sırt çevirecek değilim, onu hâlâ çok seviyorum." Anlamış gibi başını salladıktan sonra, "Çete kurmayı ne zaman düşündün?" diye sordu."Yetimhanedeyken düşündüm. Nefret ettiğim birinden intikam almak için."

"Kim o?"

"Babamın katili," deyince gözleri birden açıldı, "Babanı biri mi öldürdü?" İçimdeki intikam ateşi alev alev yanarken başımı salladım. "Evet, babam iş adamı olduğu için bir ihaleye girmişti. Onun o ihaleye girmesini istemeyen

ve onu sürekli tehdit eden başka bir iş adamı babamı kaza süsü vererek öldürttü. Bunu öğrendiğim günden beri içimi bir intikam hırsı kapladı. Günün birinde o adamın karşısına çıkıp hesabını sormalıydım. Bu yüzden bir çete kurdum. Ondan intikam almak için!"

Ses tonum hırsımdan öyle değişmişti ki kendi sesimi tanıyamamıştım. Anlattıklarım Öykü'yü üzerken gözlerimin içine hüzünle baktı. Halime acımıştı sanırım. Eminim intikam hırsıyla büyüdüğümü hiç tahmin etmemişti."Sen bunu nereden biliyorsun Barlas? Baban öldüğünde küçüktün sonuçta," deyince sesli bir nefes verdim. "Babam son nefesini vermeden önce en yakın adamına her şeyi anlatmış. Ben de ondan öğrendim."

"Peki ya annen?" Kafamı iki yana salladım. "Annem beni doğururken kaybetmiş hayatını." Gözleri doldu, sesi kısık çıkıyordu. "Ben çok üzgünüm Barlas. Yani küçük yaşta anne ve babanı kaybetmen gerçekten üzücü olmalı." Moralim bozuk olduğu için sadece, "Evet, üzücü." diyebildim. Başka da bir şey deme gereği duymadım. Bir süre ikimiz de sessiz kalınca gözlerime baktı. "İntikam duygusuyla büyümüş olman kötü olmuş. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu duygu insana çok kötü şeyler yaptırabilir."

"Aklıma neler geliyor bilemezsin."

"Ama tahmin edebilirim." Babasından intikam almak istediği için beni çok iyi anladığından emindim. Onunla ortak bir noktamız vardı. İkimiz de intikam hırsıyla büyümüştük.Aklı karışmış görünürken kafasını kaşıdı. "Barlas ben bir şeyi merak ediyorum, bu kadar zenginken neden insanlardan haraç alıyorsun? Senin paraya ihtiyacın yok ki." İşte en önemli konuya gelmiştik. Bunun sebebini sadece çetedekiler biliyordu, şimdi biri daha öğrenecekti. "Haraç aldığım kişiler öyle sandığın gibi işinde gücünde masum insanlar değiller. Babamı öldüren itin adamları. Ben sadece onlardan haraç alıyorum. Çünkü hepsi yasa dışı işler yapıyor."

Her duyduğuyla şaşkınlığı artıyordu. "İnanamıyorum, ben bunu paraya ihtiyacın olduğu için yaptığını düşünmüştüm hep." Gülümsedim, "Yanılmışsın." "Peki, senin Engin Karaman'ın oğlu olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır, beni sadece diğerleri gibi paraya ihtiyaç duyan bir çete lideri sanıyorlar."

"Anladım. Bu yüzden bana o haraçları kullanmıyoruz demiştin."

"Evet, kullanmıyoruz. Aldığım her haracı ya çöpe atıyorum ya da ihtiyaç sahiplerine dağıtıyorum. O itlerin paralarını kullanmak gibi bir şeyi hiçbir zaman düşünmedim."

"Haraç aldığın adamların babanı öldürten kişinin adamları olduklarını nereden öğrendin peki?"

"Sana ikinci görevinde verdiğim gibi sakladıkları bilgilerden öğreniyorum." Kızmış gibi görünüyordu. "Beni bunun için tehlikeye attığına inanamıyorum!" Güldüm. "Kabul et, eğlenceliydi." O da kaşlarını çatarak güldü, "Evet, korkmasaydım eğlenceli olabilirdi." Gülerken onu inceliyordum. Bir insan bu kadar güzel gülebilir miydi? Gülüşü kalbimi göğüs kafesimden çıkaracaktı neredeyse. Bakışlarımdan utanınca gözlerini benden kaçırdı.

Utanması hoşuma gidiyordu ama aynı şeyi gözlerini kaçırması için söyleyemezdim. Ben onlara bakmak için fırsat kolluyordum ama o hayranı olduğum gözlerini benden kaçırıyordu."Bana bunları neden anlattın? Çetende değilim sonuçta. Bilmem senin için sorun olmaz mı?"

"Hayır olmaz. Normalde asla çetemde olmayan birine bunları anlatmazdım; ama sana anlatmak istedim. Bunları bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Neden peki?"

'Çünkü seni seviyorum' dememek için kendimi zor tuttum. İçimde biriken duygular açığa çıkmak için can atarken sessiz kalmayı başardım. Galiba başarmamın sebeplerinden biri de onun çalan telefonuydu. Gözleri cebinden çıkardığı telefona kaydığında, "Aysun arıyor," deyip yanıtladı ve, "Efendim Aysun?" Konuşurken onu dinliyordum. "İyiyim ben merak etme... Saçma sapan konuşmak için çağırmış başka ne için çağıracaktı ki... Hayır, tabii ki şu an onun yanında değilim... Hayır, evde de değilim."

O konuşmaya devam ederken kapı çaldı. Muhtemelen siparişlerim gelmişti. Yemeği alıp salona döndüğümde Öykü'nün konuşması bitmişti. Elimdeki poşeti ortada duran sehpaya bırakıp Öykü'nün yanına oturdum. "Evet, yemek zamanı..." Yüzünü buruşturdu, "Canım istemiyor." Önümde duran poşetin içindeki hamburgerlerden birini çıkarıp eline tutuşturduğumda, "Yaşamak için yemelisin," dedim.

Gülümserken zorla da olsa hamburgerinden bir parça ısırdı. Bu sırada ben de kolaları çıkarıp önümüze koydum ve kendi hamburgerimi yemeye başladım. Yerken Öykü'yü izliyordum. Kendini zorluyordu. "O hamburgerin hepsi bitecek ona göre." Hemen itiraz etti. "Sanmıyorum, benim midem zaten bunun kadar."

"En azından yarısını yemeye çalış."

"Denerim," dediğinde kolasını alıp ağzına götürdüm, "Şunu da iç biraz."Bir yudum içip geri çekildi. "Barlas, ben sana bir şey sormak istiyorum." Ağzımdaki lokmayı çiğnerken bir an duraksadım. Galiba az önce sorduğu soruyu soracaktı. Bunun cevabını nasıl vereceğimi bilmezken, "Sor tabii," dedim."Sizin Ateş'le aranız neden iyi değil. Çeteye girmek istemediği için mi?" Neyse ki daha kolay bir soruydu.

"Evet. Ateş çeteye girmeyi kabul etmedi hatta karşı çıktı. Haraç almak ve işkence yapmak istemiyordu. Bunu neden yapacağımı bilmediği için istemedi ama diğerleri çeteyi neden kurduğumu sormadan kabul ettiler. Çünkü bana güveniyorlardı. Sebepsiz yere haraç almayacağımı ve masum insanlara zarar vermeyeceğimi biliyorlardı. Zaten bana katılanlar babamı öldürten adamdan intikam alacağımı ve onun adına çalışan itlerden haraç alacağımı öğrendiler. Kimlere işkence yapacağımı da; ama Ateş bunu hiçbir zaman öğrenemedi. Hâlâ durduk yere kötülük yaptığımızı düşünüyor."

"Yani sen şimdi Ateş sana güvenip de çetene girmediği için mi kırgınsın ona?"

"Evet, bu yüzden onunla aramız iyi değil. Kardeşim dediğim kişi beni tanımıyor. İyi biri olduğumu iddia etmiyorum ama zannettiği kadar da kötü değilim. Onunla birlikte büyüdük, beni tanıması gerekirdi. Çetin, Ali ve

Samet neden çete kurduğumu bile sorgulamadan gelirken o bana güvenmedi. Yanımda olmadı."

"Belki nedenini söylesen..."

"Hayır. Bunu söyledikten sonra anlamı yok. Ben yanımda bana kayıtsız şartsız güvenen insanlar isterim." Yüzü düşünce gözlerini kaçırıp zorla hamburgerinden bir parça daha ısırdı. Bir şey diyemiyordu. Çünkü o da bana güvenmemişti. Beni kırdığı için üzülüyordu. Onu böyle görmek beni de üzüyordu ama bir şey diyemedim. Sadece onu izlemek istedim. Uzun bir süre sessiz kalıp hamburgerini yemeye çalıştı. Benimki bittiğinde o daha yarısına bile gelememişti. Bu benim canımı sıkarken elindeki hamburgeri alıp kendim yedirmeye başladım. İtiraz etse de bunu umursamıyordum. En azından yarısını bitirmeliydi. Aldığı iki ısırıktan sonra, "Daha yiyemeyeceğim," deyince zorlamaya çalıştım, "Hadi ama yarısı bitecek demiştik."

Kafasını yapamayacağını belirtircesine sağa sola salladığında, "Peki, zorlamasam iyi olacak. Şimdi yediklerini de çıkarma," dedim. Gülümserken kolasından bir yudum alıp kafasını koltuğa yasladı. Elimdeki hamburgeri sehpaya bırakırken ona bakıyordum, "Ne oldu, uykun mu geldi?"

"Hayır, sadece biraz yorgunum." Sanırım onu odama götürsem iyi olacaktı. Biraz dinlenmeliydi. Zaten yorgun görünüyordu. "Tamam, öyleyse gel de sana odamı göstereyim, orada biraz dinlen," deyip ayağa kalktığımda şaşırıp kafasını koltuktan kaldırdı. "Odan mı? Orada mı kalacağım? " Elindeki kolayı sehpaya bıraktı, "Bu evde başka oda yok mu, seni yerinden etmek istemem."

"Hayır, yok, ben tek yaşıyorum. Bu yüzden büyük bir eve ihtiyaç duymadım."

"Peki, tamam ama ben senin yatağında yatarsam sen nerede yatacaksın?"

"Burada," diyerek oturduğu koltuğu işaret ettim. "Alışığım zaten bazen yukarı çıkmaya üşenip burada uyuyorum."

"Sanırım o zaman seni yerinden etmiş olmuyorum."Gülümsedim. "Hayır olmuyorsun."Oturduğu koltuktan kalkınca yanıma iyice yaklaşıp gözlerimin içine baktı. Bir şey diyecekti ama zorlanıyordu. "Barlas, biliyorum bana kırgınsın ama beni affetmeni istiyorum." Böyle bir şey demesini beklemiyordum.

Şaşkınca yüzüne baktım. Sanırım bu konu hakkında konuşmak istiyordu. "Sana güvenmediğim için üzgünüm. Böyle bir insan olduğunu bilmiyordum. İçinde iyilik olduğunu biliyordum ama o gün seni tanıyamadım. Başka biri olmuştun sanki. Tanıdığım Barlas değildin. Bana o görevi sana güvenip güvenmediğimi anlaman için verdiğini anlamadım. Anlamadığım için de korktum. Bir masuma zarar verecek kadar kötü biri olmandan korktum!"Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Boş ver şimdi bunları. Gel biraz dinlen," deyip merdivene doğru adım atacakken elimden tutup beni durdurdu.

Buğulanan gözleriyle gözlerime bakarken soğuk ellerinin elime temas etmesi yüreğimi ısıtmıştı. "Biliyorum bu konuyu konuşmak istemiyorsun ama bana en azından şunu söyle. Beni şimdi olmasa bile bir gün affedecek misin?"Gözlerine bakarken ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Kırgındım ama bana bunu unutturuyordu sanki. "Sence benim seni affetmeme gibi bir ihtimalim var mı?" Söylediğim şey tebessüm etmesine neden olurken dayanamayıp bir şeyi itiraf ettim. "Bana bizi polise ihbar ettiğini itiraf ettiğin gün sana ne diyecektim biliyor musun?" Buğulanan gözleriyle, merakla bakmaya devam ediyordu. "Hayatıma girdiğin için sana teşekkür edecektim. Ve ne olursa olsun yanımda olmanı söyleyecektim."

Bir süre sessiz kaldı. Muhtemelen itiraf ettiğim şey yüzünden kendine kızıyordu. Çünkü bunu söylememi istiyordu. Bunu gözlerinden anlıyordum. "Bunu şimdi söyleyemez misin?" Gözlerinin içine bakarken yüzümü yüzüne yaklaştırdım, "Bunu şimdi söyleyebilmem için sarhoş olmaya ihtiyacım var. Ya da tıpkı o günkü gibi seni öpmeye." Şaşırdı, "Beni o gün öptün mü?" Hatırlamıyordu. Hatırlamaması normaldi tabii, çünkü sarhoştu. Şaşkınlığı beni gülümsetirken, "Evet, öptüm," dedim.

"Sarhoş olduğun için mi?"

"Hayır, sarhoş değildim. Sadece seni öpmek istiyordum." Elimi kaldırıp yanağına koyduğumda kendime hâkim olamadan dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve fısıldadım. "Tıpkı şimdi istediğim gibi." Dolan gözlerinden yanağına süzülen yaşı başparmağımla sildim. Bu gözyaşı ne içindi bilmiyordum. Duyduğu şeye sevindiği için mi yoksa ona söyleyeceklerimi söylemediğim için mi?Gözlerini kırpmadan gözlerime bakarken, "Öyleyse ne bekliyorsun Barlas? Bu beni sana affettirecekse öp beni," dedi.

Bunu o kadar istiyordum ki. Nefesine ihtiyacım vardı. Onsuz olamadığımın farkındaydım. Çok alışmıştım ona. Onu düşünmekten geceler gündüzlerimden daha uzun geçmeye başlamıştı. Onsuzluk işkenceydi sanki. Şimdi bu işkenceyi bitirmeye bu kadar yakınken vazgeçmek istemiyordum.Gözlerini kapatmış onu öpmemi beklerken dudaklarım dudaklarına değecek kadar yakındı. Heyecanlanmıştı, kalbinin sesini duyabiliyordum, benimkinin de en az onunki kadar hızlı attığını fark ettim. Bu nasıl bir histi böyle? Yabancıydım ben bu hisse. Öykü hayatımda yokken bu hissi hiç tatmamıştım ama şimdi...

Şimdi bu his beni sarhoş ediyordu. Âşıktım ona. Gözlerine hayran, kokusuna hasrettim. Her şeyi hoşuma gidiyordu. Büyülüyordu beni. Aşk dedikleri şey tam da buydu işte. Ona hissettiğim şeyler için kalbim kan değil, deli gibi aşk pompalıyordu.Dudaklarımı dudaklarına değdireceğim sırada ben de tıpkı onun gibi gözlerimi kapattım. Bu anı aklıma kazımak için açık bırakmam gerekiyordu ama kapatmak istemiştim. Çünkü uyanmak istemediğim bir rüyaya dalmak istiyordum. Mümkünse uyandırılmamak ve sonsuza kadar onunla olmak... Dudaklarım sıcak ve yumuşak dudaklarına değdiği an çalan telefonumu kırmak istedim.

Elimi Öykü'nün yüzünden çekip cebimdeki telefonu çıkardım. Çetin arıyordu. Alacakları haraç hakkında bir şey diyecekti herhalde. Nedense şu an ona çok sinirli olduğum için telefonu açmak istemedim. Meşgule atıp telefonu tekrar cebime soktuğumda Öykü'ye baktım. Utancından gözlerini kaçırıyordu. Tekrar öpmek istiyordum onu ama utandığını görünce vazgeçtim. Daha fazla utanmasını istemiyordum, "Hadi gel," deyip merdivenlere yönelerek üst kata çıktım, o da peşimdeydi.

Odama girdiğimde dolabımdan üzerine giyecek bir şeyler aradım. Bu sırada o da odamı inceliyordu. Gözü yatağımın karşısında duran ve tavandan aşağı

sarkan kum torbasındayken gülümsedim. "Sinirimi bazen ondan çıkartıyorum."O da gülümsedi ve dağınık yatağıma çevirdi gözlerini, çıkardığım kıyafetlerim vardı üzerinde. "Çok dağınıksın. "dedi. "Evet, temizlikçiyi haftada bir gün yerine her gün çağırmalıyım sanırım," deyip dolabımdan çıkardığım tişört ve eşofman altını eline tutuşturdum, "Bunlarla idare etmeye çalış."

Kafasını tamam anlamında salladı. Yatağın üzerindeki kıyafetlerimi toplayıp dolaba tıkıştırdıktan sonra ona dönüp, "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Hayır, sağ ol."

"Olursa aşağıdayım."

"Tamam," deyince ona çıkmadan önce odadaki televizyonu gösterdim, "Uyku tutmazsa televizyon izleyebilirsin."

"Olur," deyince gülümseyip kapıya doğru yürüdüm. "İyi geceler."

"Sana da," deyip o da gülümserken odadan çıkıp kapısını kapattım ve aşağı inip koltuğa oturdum. Hâlâ gülümsüyordum. Onu neredeyse öpecektim. Bunu düşünürken aklımı dağıtmak için bir şeyler yapmak istedim yoksa yukarı çıkıp onu öpebilirdim. Kolumdaki saate baktığımda henüz dokuz buçuk olduğunu gördüm.

Uykum yoktu ve canım sıkılıyor. Bu yüzden televizyonu açıp biraz vakit geçirmeye çalıştım. Yaklaşık iki saat televizyon izledikten sonra gözlerimin kapandığını hissettim. Uyumak için koltuğa uzanacağım sırada üzerimdeki gömleğe bulaşmış olan kanı fark ettim. Bu şekilde uyuyamazdım ama odadan çıkarken yanıma giyecek bir şey almamıştım. Tekrar odaya gitmem gerekecekti.

Üst kata çıkıp kapısının önünde durduğumda içeri girip girmemek arasında tereddüt yaşadım. Uyumuş muydu acaba? Onu rahatsız etmek istemiyordum ama üzerimi değiştirmem lazımdı. Uyuyup uyumadığını anlamak için odasının kapısını tıklattığımda ses gelmedi. Galiba uyumuştu. Kapının tıklatılma sesine uyanmadığına göre ben girince de uyanmazdı. Bu sayede çabucak giyecek bir şeyler alıp odadan çıkabilirdim.Yavaşça kapıyı açıp içeri girdim. Mışıl mışıl uyuyordu. Onu böyle görmek yüzümde

aptalca bir gülümsemeye neden olurken ses çıkarmamaya özen göstererek yanına yaklaştım ve yatağının yanına çömelip onu izledim.

Öyle güzel uyuyordu ki sabaha kadar onu seyredebileceğimi düşündüm. Çok masumdu. Derin bir uykudaydı ve sanki hiç nefes almıyordu. Yüzüne düşen birkaç saç teli fark edince elimle onları geriye atıp yanağını okşadım. Bir insan uyurken bile bu kadar güzel görünebilir miydi? Onu öpmemek için kendimi kaçıncı defa tutmak zorunda kalıyordum bilmiyordum.

Odaya giyecek bir şeyler almak için gelmiştim ama gözlerimi ondan ayıramıyor, doğrusu ayırmak istemiyordum. Burada, benim yatağımda, benim yanımdayken onu doya doya izlemek istiyordum. O bana gelen hediyeydi sanki. Ve ben bu hediyemi saklayabileceğim en güzel yerde, kalbimde saklıyordum. Onu bir süre bu şekilde izledikten sonra rahatsız olmaması için elimi yanağından çektim ve üzerindeki yorganı üşümemesi için boynuna kadar çekip, alnına küçük bir öpücük kondurdum.

Yanından ayrılmak istemesem de artık gitmeliydim. Uyanıp da beni burada görmesini istemiyordum. Gitmeden önce son kez yüzünü okşadığımda ona daha önce söylemek istediğim ama söyleyemediğim şeyi kulağına fısıldayarak söyledim. "Hayatıma girdiğin için teşekkür ederim Kaktüs. Lütfen sonsuza kadar yanımda ol. Sana ihtiyacım var.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

20.BÖLÜM

Odayı aydınlatan güneş ışığıyla gözlerimi aralayıp etrafa baktım. Onun odasındaydım. Rüya değildi. Dün beni o çocuklardan kurtarmış ve buraya, kendi evine getirmişti. Bu onun ne kadar iyi biri olduğunu gösteriyordu.Beni neredeyse öpecekti. Bu da rüya değildi. İlk defa bu kadar mutlu uyandığımı fark ettim. Bana karşı bir şeyler hissediyordu, gözlerinde görmüştüm. Bana kırgın olabilirdi ama bazı duygular yeşeriyordu içinde. Kırgın olmasa belki bunu itiraf edebilirdi, sadece kırgın olduğu için susuyordu.

Aslında duygularımı ben de söyleyebilirdim ama önce beni affetmesini bekleyecektim. Barlas çok farklı biriydi. Kötü görünen ama aslında iyi olan biri... Evet, intikam almak istiyordu. İçindeki hırsı anlıyordum aynısı bende de vardı çünkü. Üstelik onun intikam almak istediği kişi bir katildi. Babasının katili... Açıkçası bu beni korkutuyordu. O adamı tanımıyordum, bir insanı öldürtebilecek kadar gözü dönmüş biri Barlas'a da zarar verebilirdi. Ona zarar gelmesi benim nefes alamamam demekti. Kafamı yastığına gömüp kokusunu içime çektim. Sabaha kadar deliksiz uyumuştum. Çok huzurluydum ve bu yataktan kalkmak istemiyordum ama komodinin üzerine bıraktığım telefonumun saatine bakınca hemen yataktan fırladım.

Biraz daha oyalanırsak okula geç kalacaktık. Üzerime formamı giyip yatağı düzelttim. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkayıp dağılmış olan saçlarımı toparladım. İşim bitince Barlas'ı uyandırmak için salona indim. Ben yatakta rahatça uyurken o koltuğa kıvrılmış üzerine örttüğü ince battaniyeyle yatıyordu. Onu yerinden ettiğime bir kez daha üzülürken yanına yaklaşıp bir süre onu izledim. Bir eli yastığının altında, yan dönmüş yatıyordu. Uyandırmak istemiyordum ama geç kalacaktık.

Elimi yavaşça omzuna doğru götürdüğümde uykusunun hafif olmasını diledim. Daha ne olduğunu anlamadan kolumdan tutup beni koltuğa çekti. Yastığının altından çıkardığı çakının sivri ucunu boğazıma dayanmış bulunca yutkundum. Üzerimdeydi. Şaşkınlık ve korku içinde ona bakarken

onun da bana hayretle baktığını gördüm. Çakı hâlâ boğazıma dayalıyken, "Üzgünüm, seni korkuttum galiba," dedim. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra kafasını başka bir tarafa çevirip gözlerini kapattı. Aniden uyanıp uyku sersemi olduğu için çakıyı kimin gırtlağına dayadığını fark edememişti. Bunun için kendine kızıyor gibi görünüyordu. Derin bir nefes alarak elindeki çakıyı boğazımdan çekip üzerimden kalkınca koltuğun kenarına oturdu ve bana baktı, "Özür dilerim, asıl ben seni korkuttum, seni başkası sandım."

Elinde çakıyı gördüğüm için şaşkındım ama gülümseyerek yerimden doğrulup işi dalgaya vurmak istedim. "Yastığının altında çakıyla uyuduğuna göre düşmanlarının seni uyurken öldürmelerinden korkuyorsun galiba?"

"Gafil avlanmak istemiyorum diyelim. Her an tetikte olmaya çalışıyorum."

"Az daha beni de öldürüyordun farkındasın, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Neden sessiz sessiz yanıma geliyorsun ki?" Gözlerime bu şekilde bakarken heyecanlandığımı hissettim. Kalbim kıpır kıpırdı, "Şey... Ben sadece seni uyandırmak istiyordum."

"Yanıma gelmene gerek yoktu, seslensen uyanabilirdim."

"Üzgünüm, uykunun bu kadar hafif olduğunu bilmiyordum. Bir dahaki sefer dediğin gibi yaparım."

"Bir dahaki sefer mi?" diyerek kaşlarından birini kaldırdı, "Yine aynı evde kalacağımızı mı düşünüyorsun?" Güzel soruydu. Ne diye böyle bir şey demiştim ki sanki? Kendimi rezil etmiştim. Ah Öykü Ah! Utandığım için gözlerimi ondan kaçırdığımda, "Ben öyle demek istemedim. Yani kalmak zorunda kalırsak..." deyip hızla ayağa kalkarak konuyu değiştirdim. "Bir an önce hazırlansan iyi olur, okula geç kalacağız."

Çakıyı cebine sokup ayağa kalktığında, "Tamam," dedi. Buna memnun olmuş bir halde tam yanından geçecekken elini karnıma koyup beni durdurdu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Niye durdurmuştu şimdi beni? Gözlerimin içine bakarken elini karnımdan çekti. "Sen iyisin değil mi?"

"Hı hı," deyip yüzümü yere eğdim. Bu çocuğun gözlerime bakması beni heyecanlandırıyordu. Normal baksa belki bir şey olmayacaktı ama duygularını belli eder gibi baktığı için midem kasılıyordu. Daha fazla ona bakamayacağım için eğmiştim yüzümü zaten. Bir yandan da böyle bir soruyu neden sorduğunu düşünüyordum. İyi görünmüyor muydum acaba? Eliyle çenemden tutarak gözlerine bakmamı sağladığında kendime hâkim olup gözlerimi kaçırmamaya gayret ettim. "Dünden daha iyi görünüyorsun." Kafamı hafifçe aşağı yukarı sallayarak, "Uykumu aldığım içindir," dedim."Hayır, yemek yediğin içindir." Yemek konusunu açtığı için gözlerimi devirdim.

Tamam, aç gezdiğim doğruydu ama kötü olmamın sebebi sadece bu değildi, beynim çok doluydu ve kötüydüm. Bu yüzden dün biraz halsiz görünüyor olabilirdim."Okuldan önce bir şeyler yemeliyiz."

"Saçmalama, geç kalırız," diyerek itiraz edince elini çenemden çekti, "Ne olmuş yani kalırsak? İlk dersi kaçırman senin için sorun olmaz herhalde?"

"Tabii ki olur. Hem gerek yok ben teneffüste bir şeyler atıştırırım." Gözleri bir an kuşkuyla baktı, "Emin misin?"

"Evet."

"Gelip seni kontrol etmeme gerek yok yani, değil mi?"

"Hayır, yok."

"İyi, göreceğiz," dediğinde bana beni heyecanlandıracak şekilde bakmaya devam etti. "Ben seni arabada beklesem iyi olacak," diyerek sehpanın yanında duran çantamı sırtıma taktım ve çıkıp arabanın yanında onu beklemeye başladım. Beklerken aptal aptal sırıtıyordum. Beni önemsiyordu. Aç gezmememi istemeyecek kadar önemsiyordu hem de. Bana karşı bir şeyler de hissediyordu. Artık neredeyse emindim.

Çok geçmeden yanıma geldiğinde arabaya binip okula gittik. Sınıf kapısından içeri girer girmez Koray'la konuşan Aysun'un bakışları bana kayınca yanına gidip sırama oturdum, "Günaydın." Aysun ve Koray "Günaydın," derken hafiften sırıtıyorlardı. Belli ki bir şey olmuştu. Göz

kırparak, "Hayırdır?" diye sorduğumda Aysun heyecanla bana baktı, "Anlat bakalım, ne işin vardı Barlas'ın evinde?" Şimdi neden sırıttıkları belli oluyordu. Anlaşılan Aysun yememiş içmemiş Koray'a yetiştirmişti. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ama öyle bir şey yok, keyfimden kalmadım orada."

"Neden kaldın peki?" Koray'ın tek kaşı havadaydı. Sorguya çekiyordu beni "Kalmak zorunda olduğum için."

"Nasıl yani?"Derin bir nefes alıp olanları anlattım. İkisi de pür dikkat beni dinlerken Aysun sözümü kesip kaşlarını çattı. "Bir saniye dur şimdi benim aklım karıştı. Dün babanın yanından ayrıldıktan sonra iki tane serseri çocukla karşılaştın ve seni Barlas mı kurtardı yani?" "Evet, aynen öyle..." Koray merakla bana bakarken, "İyi de Barlas'ın orada ne işi varmış ki?" diye sordu.

"Dün babamın adamları beni buradan götürmeye geldiklerinde Barlas onların kim olduklarını merak edip peşimden gelmiş." Aysun heyecanlanmıştı, "İnanmıyorum ya, kızım bu çocuk kesin senden hoşlanıyor. Baksana peşinden gelmiş resmen!" Heyecanı beni gülümsetince, "Evet, galiba öyle," dedim. Artık bana karşı bir şeyler hissettiğine o kadar emindim ki bakışları söylüyordu bunu sanki. Daha önce neden anlayamadığım için kızıyordum kendime. O güzel bakışların bir anlamı olmalıydı tabii. Aysun'un heyecanı devam ederken, "Ee anlat hemen dün ne konuştunuz evde. Seni affettiğini söyledi mi?" diye sordu. Yüzüm düşerken gözlerimi sırama çevirdim. "Hayır, öyle bir şey söylemedi ama affetmek istediği çok belliydi."

"Bence seni çoktan affetmiş. Öyle olmasa peşinden gelmezdi." Koray'ın söylediği şeyi Aysun, "Bence de," diyerek onaylayınca keşke gerçekten öyle olsa diye düşündüm. Bunu o kadar istiyordum ki. Koray aklına bir şey takılmış gibi kafasını kaşırken, "Ya bu arada Barlas'ın bir evi mi varmış, ben bunu bilmiyordum," dedi. "Hı varmış," diyerek gözlerimi onlardan kaçırdım. "Nasıl aldı ki o evi?"

İşte bunu söyleyemeyeceğim için kaçırıyordum gözlerimi. Barlas'ın ünlü bir iş adamının oğlu olduğunu ve çok zengin olduğunu söylemem ona ayıp etmem demekti. Sonuçta bu onun sırrıydı. "Nasıl alacak Koray tabii ki

aldığı haraçlarla." Ben bir yalan uydurmadan soruyu Aysun'un cevaplaması iyi olmuştu. Şu an aklım o kadar doluydu ki böyle bir yalan hayatta gelmezdi aklıma. Koray ona bakarken hafifçe kafasını salladı, "Doğru diyorsun onu unutmuşum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Aysun merakla bana baktı, "Artık Barlas'a ondan hoşlandığını söyleyeceksin, değil mi Öykü?"

"Evet, söyleyeceğim ama önce beni affetmesini bekliyorum."

"Bence hiç affetmesini falan bekleme direkt söyle. Zaten bunu duyunca seni affeder." Koray bir an önce birlikte olmamız için uğraşıyordu ama beni affetmeden bunu ona söylemezdim. "Hayır, Koray olmaz beni sırf bu yüzden affetmemeli. Ona bunu söyleyeceğim zaman bana herhangi bir kırgınlığı olsun istemiyorum."

"Belki de Barlas senin söylemeni beklemeden kendi söyler." Bunu o kadar isterdim ki. Keşke öyle bir şey olsa... O zaman dünyanın en mutlu insanı olabilirdim. "Umarım..." Koray elini sıraya vurup ayağa kalkarken, "Hadi gelin kızlar size kahve ısmarlayayım da bu güzel haberi kutlayalım," dedi. Aysun'la birlikte şaşkınca birbirimize baktıktan sonra gülüşüp Koray'a döndük, "Ne güzel haberi Koray, daha olan bir şey yok ki."

"Ama olacak olan bir şey var. Çok yakında birlikte olacaksınız, bunu hissedebiliyorum." Yüzümde büyük bir tebessüm belirince, "İnşallah dediğin gibi olur," dedim."Öyle olacak merak etme," deyip sırıtınca, "Hadi, inelim artık," dedi"Ders başlayacak ama."

"İlk ders boş, hocanın bir işi varmış."

"İyi bakalım ısmarla o zaman şu kahveleri." Birlikte sınıftan çıkıp kantine indiğimizde Aysun ve ben boş masalardan birine oturduk. Koray kahvelerimizi alırken Aysun'la muhabbet etmeye devam ediyorduk. "Başka neler konuştunuz bakalım?"

"Hiç."Gözlerini devirip kollarını göğsünde birleştirdi. "Ne demek hiç, saatlerce susmadınız ya?" Konuştuğumuz şeyleri anlatamayacağım için, "Tabii ki susmadık ama önemli bir şey de konuşmadık. Babamdan falan

bahsettik," dedim."Barlas sana nasıl davrandı peki?"Omzumu silktim, "Normal."

"Peki, herhangi bir yakınlaşma oldu mu?"Yüzüm kızarıyordu. "Nasıl yani?"

"Yani diyorum ki elini yanlışlıkla da olsa tuttu mu, ne bileyim korkmaman için sarıldı mı? Yani sana kırgın ama bir yakınlaşma söz konusu oldu mu onu merak ettim."

"Aslına bakarsan oldu," dediğimde heyecanla oturduğu sandalyesini yanıma doğru sürterek bana yaklaştı. "Ne oldu çabuk söyle!" Kafamı Koray'a çevirdiğimde gelip gelmediğine baktım. Onun bilmesi beni utandıracağı için duymasını istemiyordum. Kantinciyle konuştuğunu görünce tekrar Aysun'a bakıp fısıldayarak, "Telefonu çalmasaydı neredeyse öpüşecektik," dedim. Şaşkınlıktan eliyle açılan ağzını örttü ve bir süre öylece bana baktıktan sonra elini ağzından çekti, "Sen ciddi misin Öykü? Şu an beni yemiyorsun değil mi?"

"Ciddiyim."Gülümsemeye başladığında gözleri parladı. "Kızım artık yüzde yüz eminim bu çocuk senden hoşlanıyor. Baksana seni öpecekmiş, üstelik de bu sefer sarhoş falanda değildi. Her şeyin farkında olarak yapacaktı bunu!" Dudağımı bükerek dirseğimi masaya dayadığımda elimi yanağıma koydum. "Evet, öyle ama bana hâlâ kırgın."

"Affedecek emin ol."

"O affetse bile çetedekiler ne olacak?"

"Boş ver onları önemli olan Barlas, o seni affetsin de diğerleri ne düşünürse düşündün." Bakışlarım kantin kapısından içeri giren Bade'ye kayınca gözümle onu işaret ettim, "Bade bu durumdan kesin hoşlanmaz." Aysun kafasını döndürüp ona baktığında, "Aynen öyle. Barlas'tan hoşlandığı için onun seni affetmesi pek hoşuna gitmeyecektir. Hatta muhtemelen neden affettiğini de soracaktır," dedi.

Hiç şüphesiz ona hak veriyordum. "Bence de."

"Barlas'ın evinde kaldığını duysa ne yapar acaba?"

"Bilmem, üzerime saldırırdı herhalde."

"Ay evet kesin öyle yapar. Cadı bu kız!"

"Kimmiş o cadı olan?" Koray yanımıza gelmiş kahveleri önümüze koyarken merakla Aysun'a bakıyordu. "Kim olacak? Bade."

"Cadı diye ondan mı bahsediyordun?"

"Evet. Barlas Öykü'yü affederse onun bundan pek hoşlanmayacağını söylüyorduk."

"Bu çok normal değil mi? Öykü çeteyi ihbar etti ve Barlas'a güvenmediğini belli etti." Aysun kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitti "O yüzden değil canım, Barlas'tan hoşlandığı için istemez bunu." Koray yerine otururken kafasını iki yana salladı, "Bana hiç öyle gelmiyor."

"Ne demek öyle gelmiyor? Yani sen şimdi Bade'nin sırf Öykü çetelerine yanlış yaptığı için mi Barlas'ın onu affetmesini istemediğini söylüyorsun?"

"Hayır, onu söylemek istemiyorum. Bana hiç öyle gelmiyor derken Bade'nin Barlas'tan hoşlanmasından bahsediyorum. Bence böyle bir şey yok. Bade hiç ona karşı bir şeyler hissediyormuş gibi bakmıyor, bunu demek istemiştim."Dumanı tüten kahvemi yudumlarken onları dinliyordum. Koray haklıydı, bana da öyle gelmiyordu. Bade benim baktığım gibi bakmıyordu Barlas'a. Ateş, Bade'nin Barlas'ı sevdiğini söylemişti ama onun gözlerinde böyle bir duyguya dair en ufak kıvılcım yoktu.

Boş bakıyordu ona. Belki onu sevdiğini zannediyordu ama aslında sevmiyordu. Olabilir miydi acaba böyle bir şey? Eğer böyle bir şey varsa mutlu olabilirdim çünkü Bade gibi biriyle aynı çocuğa âşık olmak istemiyordum. Zaten benden nefret ediyordu, Barlas'ı sevdiğimi duyarsa beni nefretinden öldürmeye kalkardı herhalde. Ondan korkmuyordum, sadece ona üzülüyordum. Karşılıksız bir aşk yaşıyordu ve başka bir kızın gelip sevdiği çocuğu sevmesi onu inanılmaz derecede üzecekti.

Keşke Barlas'ı değil de Ateş'i sevmiş olsaydı, o zaman her şey onun için daha güzel olabilirdi, en azından aşkının bir karşılığı olurdu. Ateş onu çok seviyordu çünkü. Birlikte olmaları güzel olabilirdi.Tam aklımdan geçtiği sırada Ateş kantine girince gözüm ona kaydı. Bizi görüp başıyla selam verdikten sonra kantinciye doğru yürüdü ve Bade'yle karşılaştı. Onu gördüğü için mutlu olmuş olmalıydı. Bade birkaç saniye bakıp hemen gözlerini kaçırdı ve yanından geçip kantinden çıktı.

Bu durum Ateş'in canını sıkmış gibi görünürken omzunu düşürüp yavaşça kantincinin yanına doğru yürüdü.Canım sıkılmıştı, sırtımı sandalyeye yaslayıp elimdeki kahveyi masaya bıraktım. Sevdiği kızın yüzüne bakmıyor olması onu kahrediyor olmalıydı. Günlerdir ben de benzer şeyler yaşadığım için onu çok iyi anlıyordum. Sevdiğin kişinin yüzüne bakmaması insanı öldürüyordu. Kalp acıyordu ya, insanın kalbi acır mıydı hiç? Acıyordu işte.Ateş'in bunları yaşıyor olması çok acıydı. Bade'yle birlikte olmalarını istedim.

Bade'nin onu sevmesini ve çok güzel bir birliktelikleri olmasını... Zordu, hatta imkânsızdı ama istiyordum işte. Ateş'i böyle görmek istemediğim için istiyordum. Karşılıksız bir aşk yaşasın ve acı çeksin istemiyordum. Sevdiği kızla mutlu olmasını istiyordum.

***

Okul çıkışı eve geldiğimde kapıdan içeri girip çantamı yere bıraktım, "Anne, ben geldim!" Mutfağa baktığımda orada olmadığını gördüm. Salona baktım orada da yoktu. Tam evde değil mi acaba diye düşünürken odasından çıkıp yanıma geldi. Küpesini takmaya çalışıyordu. Bir yere mi gidiyordu? Neden bu kadar güzel giyinmişti. "Hoş geldin kızım."

"Hoş buldum," derken onu inceliyordum. Çok güzel görünüyordu. Üzerinde kol ve yaka kısmı dantelli siyah çok hoş bir kalem elbise vardı. Altına da kırmızı stiletto giymişti. Sarı saçlarını ensesinde topuz yapmış, ön tarafında bıraktığı bir tutamı da maşa yapıp öylece bırakmıştı. Geçen sene anneler gününde aldığım kırmızı püsküllü küpeleri kulağına takmış yarım kalan makyajıyla gülümseyerek bana bakıyordu. Onu ilk defa böyle gördüğüme yemin edebilirdim. Ne içindi bu hazırlık? "Anne, bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, tatlım arkadaşlarla buluşacağım," deyip odasına girince peşinden gittim. Aynasının karşısına geçmiş göz farını sürerken onu izliyordum. "Arkadaşlarınla buluşacağını bana söylememiştin."

"Gidip gitmeyeceğim konusunda kararsızdım o yüzden söylemedim." Annem bu şekilde giyinip de arkadaşlarıyla buluşan biri değildi. Daha önce hiç yapmadığı için bu kadar şaşırıyordum zaten. Genelde buluşurken beni de yanında götürürdü ama şimdi tek gidiyordu. "Bu arkadaşlar hastaneden arkadaşlar mı?" Kafasını oynattı, "Evet."

"Şık bir yere gideceksiniz herhalde?" Elindeki far fırçasını yerine bırakıp kırmızı mat rujunu eline alınca, "Evet tatlım," dedi."Benim de gelmemi ister misin?" Rujunun taşmamasına özen gösterip dikkatli bir şekilde sürdükten sonra, "Olmaz tatlım, sen evde kalsan iyi olur," dedi."Neden? Normalde isterdin..." Aynadan bana baktı. "Bu sefer kalmak zorundasın." Ona şüpheyle bakıyordum. Bir garipti, sanki arkadaşlarıyla değil de başka biriyle buluşacakmış gibi davranıyordu, "Anne ne oluyor, kim bu arkadaşlar?"Bana bakıp bir süre cevap vermeden bekledikten sonra elindeki ruju yerine koyup yanıma yaklaştı. Sorduğum soruya cevap verip vermemekte kararsız kalmış gibiydi. Cevap vermek için ağzını açtığı an telefonu çaldı. Hemen arkamda kalan yatağın üzerindeki telefonu ona uzatmak için elime aldığımda Hikmet diye birinin aradığını gördüm.

Annem kimin aradığını görür görmez telefonu elimden alıp meşgule attı. "Anne, kim o?" diye sordum. Hikmet diye birini tanımıyordum. Kim olduğunu merak etmiştim."Hiç, bir arkadaş," deyince tek kaşım havaya kalktı. Bana nedense pek öyle gelmemişti, "Nasıl bir arkadaş bu?" Kendimi kızını sorguya çeken anne gibi hissetmiştim. Sanki rolleri değişmiştik. Gözleri gözlerimin üzerindeyken ellerini omuzlarıma koydu. Bana bir şey açıklayacakmış gibi bakıyordu. "Öykü ben..." dediğinde dikkatle onu dinlemeye başladım. İnşallah hoşuma gitmeyecek bir şey demezdi!"Ben bir süredir biriyle görüşüyorum."Gözlerim kocaman açılırken donduğumu hissettim. "Ne? Gerçekten mi?" Kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Evet," dedi.

Ne tepki vereceğimi merak eder gibi bakıyordu. Korkuyor gibiydi. Gayet sakin konuşmaya çalıştım. "Neden daha önce söylemedin ki?" Sorulacak

birçok soru varken niçin bunu sormuştum anlamamıştım. Sanırım en çok bunu merak ediyordum."Tepkinden korktum."

"Neden?""Biriyle görüşmemi istemezsin diye düşündüm." Haklıydı, istemezdim. Babam gibi birine âşık olup çektiği acılardan sonra... Başkası da annemi üzebilirdi.

Aynı şeyleri tekrar yaşarsa ben ne yapardım? Tepkisiz görünmeye çalıştım. "Kim o adam?" "Adını gördün zaten Hikmet. Bir işletme sahibi. İyi biri. Bir süredir konuşuyoruz. Bana karşı bir şeyler hissediyor."

"Peki ya sen? Sen de hissediyor musun?"Konuşmadan önce yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı, "O iyi biri, hissedebileceğimi düşünüyorum."

Şimdi annemin neden arada eve geç geldiğini ve mesajlaştığını anlıyordum. Nasıl fark edememiştim bunu? Kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de hâlâ babama âşık olduğu için biriyle görüşeceği aklımın ucundan geçmemişti. "Onunla birlikteyken babamı düşünüyor musun?" Ellerini omuzlarımdan indirdi. "Hayır. Onun yanındayken baban aklıma gelmiyor."

Buna şaşırmıştım işte. Bildim bileli babama âşık olduğu için başka bir adamın ona babamı unutturabileceğini hiç düşünmemiştim. "Demek onu sana unutturuyor."

"Sanırım evet," deyip ellerini yanaklarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Başka biriyle görüşmem seni mutlu etti mi kızım?" Aslında etmemişti ama babamı unutma ihtimali hoşuma gitmişti. "Onun yanında mutluysan..." Yalandan gülümsüyordum."Kızmadın yani?"

"Hayır, senin mutluluğun benim için her şeyden önemli."

"Bunlar gerçek düşüncelerin değil mi Öykü?"

"Evet, anne."

"Gel buraya," deyip beni kendine çekerek sımsıkı sarıldı. "Seni çok seviyorum." Parfümünün kokusu burnuma dolarken ben de ona sımsıkı sarıldım. Onayım içini rahatlatmış olmalıydı, daha mutlu görünüyordu."Ben

de seni çok seviyorum anne."Bir süre o şekilde kaldıktan sonra annem kendini geri çekip heyecanla yüzüme baktı, " Onu tanımanı çok istiyorum. En yakın zamanda sizi tanıştıracağım, onu seveceğinden eminim." Annemi heyecanlı görmek beni mutlu etmişti, "Olur, bir gün tanışırız."Mesaj gelince elindeki telefona baktı. Ben de göz ucuyla ekrana bakıyordum.

Adamın ismini görünce, "Artık gitsen iyi olur, daha fazla bekletme," dedim. Başıyla beni onaylayıp mesajı okumadan, "Tamam," dedikten sonra üzerine kabanını giydi. "Senin için yemek yaptım, ısıtıp yersin." "Tamam, anne merak etme sen. Çok geç kalmazsın değil mi?" Erken gelsin istiyordum. Dünkü olaydan sonra yalnız kalmak benim için zor olacaktı. Yatağın üzerine bıraktığı çantasını eline alıp içine telefonunu koyarken, "Hayır, tatlım erkenden gelirim," dedi.

"Pekâlâ, görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," deyip odadan çıkmak için yürüdüğünde, "Anne!" diyerek onu durdurdum. "Efendim?" diyerek bana doğru dönünce gülümsedim, "Çok güzel görünüyorsun." Zaten güzel bir kadındı, şimdi daha güzel olmuştu. Gülümseyerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Kafamı hafifçe aşağı yukarı oynattım. "Hı hı.""Teşekkür ederim tatlım," deyip eliyle öpücük gönderdikten sonra gülümsemeye devam ederek çıktı. O gittikten sonra odama gittim. Annemin başka bir adamla görüşeceği aklımın ucundan geçmezdi. Onun hayatı boyunca babamı seveceğini düşünüyordum. Onu unutabileceği ihtimali güzeldi aslında. Belki de hayatında ilk defa mutlu oluyordu. O mutlu olunca ben de oluyordum. Dolabımdan çıkardığım eşofman takımımı üzerime giydikten sonra lavaboya gidip ellerimi yıkadım ve mutfağa girdim. Kaç gündür olmayan iştahım nihayet yerine gelmiş iki tabak yemek yemiştim.

Masadan kalkıp tabağımı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra televizyon izlemek izin salona gittim. Yaklaşık yarım saat kadar televizyon izledikten sonra sıkıldığımı hissedip televizyonu kapattım. Biraz ders çalışmalıydım. Ayağa kalkmış odama doğru yürürken çalan zil sesiyle olduğum yerde kaldım. Herhalde Aysun'dur diye düşünüp kapıyı açtığımda kaşlarımı çattım. "Neden buradasın sen? Neden geldin?"

Babam karşımda durmuş bana ifadesizce bakarken, "Annen nerede, onu çağır. Kendisiyle konuşacaklarım var!" dedi. Dalga mı geçiyordu benimle? "Annem burada değil, şimdi defol git ve bir daha da gelme!" deyip kapıyı yüzüne kapatacakken eliyle kapıyı tutup kapatmamı engelledi. "Sana anneni çağır diyorum!" Beni sinirlendirmeye çalışıyordu galiba. Eğer niyeti buysa başarmıştı. "Annem yok diyorum, anlamıyor musun?" Elini kapıdan çekti, "Nerede?"

Gerçeği söyleyemeyeceğim için yalan uydurup, "Hastanede," dedim."Yalan söyleme oradan geliyorum, dün nöbetçiymiş bugün izinli olduğunu söylediler." Yalanım ortaya çıkınca, "Sana ne annemin nerede olduğundan! Ne yapacaksın onu?" diye bağırdım."Konuşacağım!"

"Ne konuşacaksın? Buradan gitmemiz gerektiğini mi?" Başka ne konuşabilirdi ki zaten? Eski günleri yâd edecek değildi ya. Bana öfkeyle bakarken, "Bu seni ilgilendirmez. Annen nerede onu söyle sen bana!" dedi. Sinirden kapının kulpunu sıkarken neden yalan söylüyorum ki diye düşünüp ona gerçeği söylemek istedim. Duyunca ne tepki vereceğini çok merak ediyordum, "Annem sevgilisiyle birlikte!" Bir an duraksadı. Şaşırmıştı. "Ne sevgilisi? Birgül biriyle mi birlikte?"

"Evet."

"Kiminle?" diye sorunca, "Bu seni ilgilendirmiyor. Defol git buradan, annemi de beni de rahat bırak!" deyip kapıyı suratına kapatmak istedim ama yine engel oldu, "Sana kiminle dedim?"

"Sana bu seni ilgilendirmiyor dedim!" Elini kapıdan çekince, "Pekâlâ söyleme bakalım, nasıl olsa öğrenirim!" dedi. Bu beni kızdırmıştı. "Sana ne annemin sevgilisinden? Kiminle olduğu seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?" Sırıtarak cevap verdi "Bu sefer hangi servet sahibine kancayı takmış onu merak ediyorum." Söylediği şey asabımı bozarken kapıyı tam açıp onu omuzlarından geri ittim. "Defol git buradan ve bir daha da gelme sakın!"

Sendelerken hâlâ sırıtıyordu. "Annenin gerçek yüzünü görememen ne kadar üzücü... Baksana seni evde bırakıp kendisi keyif yapmak için sevgilisiyle buluşmuş." Sakin kalmaya çalışsam da başaramadım. Öfke bana büyük bir güç verirken onu kolundan tuttuğum gibi yola doğru sürükledim. "Kes

sesini ve defol git buradan!" Sinirlenmişti. Kolunu bırakmamı sağlayıp kendisi sertçe kolumdan tuttuğunda, "Söyle annene burada kaldığı sürece ona huzur yüzü yok!" dedi. Kolum acırken, "Bırak kolumu!" diye bağırdım.

Beni umursamadan sertçe tutup canımı yakmaya devam etti. Elinden kurtulmaya çalışıyordum ama buna izin vermiyordu, "Bırak beni diyorum!" Kolumu inadına daha çok sıktı. Canımı yakıyor bu hoşuna gidiyormuş gibi daha çok sıkıyordu. Bağırarak elinden kurtulmaya çalışırken bize doğru yaklaşan arabanın tam yanımızda ani fren yapmasıyla kolumu korkuyla bıraktı. Galiba arabanın üzerine çıkacağından korkmuştu. Ben de korkmuştum. Araba öyle bir hızla üzerimize gelmişti ki fren yapmasa neredeyse bizi ezecekti.

İkimiz de korkuyla arabaya bakarken içinden Barlas'ın çıktığını gördüm. Öfkeyle babama yaklaşıp kolumu elinden kurtardıktan sonra yakasından tutup, "Lan bana bak, bir daha bu kıza elini sürersen seni öldürürüm anladın mı beni?" deyip suratına sert bir yumruk indirdi. Geri çekilip elimle ağzımı örterek onları izlemeye devam ettim. Babam acıyla burnunu tutarken onu burada gördüğü için şaşkın görünüyordu, Barlas ise sinirliydi. Öfke patlaması yaşıyordu sanki.Babam elinin tersiyle burnundan gelen kanı silip acıyla yüzünü buruşturduğunda, "Neden buradasın?" diye sordu.

Barlas yakasından tutmuş ona sinirle bakarken sorusunu cevaplamadı. Suratına bir yumruk daha atmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Babam onun sessizliğine gülmeye başladığında, "Sanırım cevaplamayacaksın. Gerçi hepimizin bildiği bir şeyi neden cevaplayasın ki zaten, değil mi? Burada olma sebebinin Öykü olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz," dedi.

Barlas'ın bakışları bir bıçak gibi keskindi. "Madem biliyorsun neden soruyorsun?"

"Emin olmak için."

"Neden?" Babam pişkin pişkin sırıtıyordu. "Aptal olduğundan. Eğer onun etrafındaysan bu aptal olduğunu gösterir." Barlas alnını kırıştırdı. "Sence onun etrafında olan herkes aptal mı?"

"Evet."Barlas babamın yakasını tutmayı bıraktığında ona öfkeyle bakmaya devam etti. "Peki ya onun etrafında olması gerekip de olmayanlara ne demeli? Yani senin gibi olanlara... Şerefsiz mi?"

Babam onun bu lafına sinirlenmişti "Bana bak!" diye diklenince Barlas onu yine yakasından tuttu. "Asıl sen bana bak!" Seviyordum onun bu hallerini, babama haddini bildirecekti, "Bir daha seni burada görmeyeceğim, onlardan uzak duracaksın!" Babam buna küçük bir kahkaha attı, "Öyle mi? Durmazsam ne olur?" Barlas dişlerini sıkarak, "Bu olur!" deyip kafa attı ve onu arabasına doğru itti. "Daha kötüsü olsun istemiyorsan defol git ve bir daha da buraya adım atayım deme!"

Babam arabasının kaputuna çarparken acıyla inledi ve önce bana sonra Barlas'a baktı. Adamları olmadığı için Barlas'a bir şey yaptıramıyordu ve bunun için biraz kızgın görünüyordu. Tek başına ona bir şey yapamayacağının farkında olduğu içinde ona dokunamıyordu. Biliyordu çünkü dokunmaya kalksa kendisinin canı yanacaktı.İkimize de öfkeyle baktıktan sonra doğruldu ve hiçbir şey demeden arabasının kapısına doğru yürüdü. Direksiyona geçtikten sonra bize öfkeyle bakıp hızla uzaklaştı.

Ben ardından bakarken Barlas yavaşça yanıma yaklaştı ve koluma dokundu, "Canın yanıyor mu?"Başımı sallayıp önüme eğdim. Moralim bozuktu, neredeyse ağlayacaktım. Böyle bir babam olması berbat bir şeydi. Ondan nefret ediyordum. Gerçi nefret bile az kalıyordu ona hissettiklerimin yanında. Tiksiniyordum. Hayatımızdan çıksın istiyordum ama ben bunu istedikçe o daha çok giriyordu hayatımıza. Asla rahat bırakmayacaktı bizi. Buradan gitmediğimiz sürece huzursuz edecek ve gitmemiz için uğraşacaktı. Ne yaparsa yapsın buradan gitmeye niyetim yoktu.

Barlas kötü olduğumu anladığı için eliyle çenemden tutup yüzümü kaldırdı ve uzun uzun gözlerime baktı. Kahverengi gözlerine bakmak bana huzur verirken neden burada olduğunu düşündüm. Benim için mi gelmişti? Buradan geçerken babam ve beni görmüş olamazdı herhalde. Kesin beni görmek için gelmişti. Bunu sorup sebebini öğrenmek istiyordum. Daha doğrusu benim için geldiğini duymak istiyordum. Şu an buna çok ihtiyacım vardı. "Burada ne işin vardı Barlas?"

Elini çenemden indirip montunun cebinden telefonumu çıkardı ve bana uzattı. "Bunu bende unutmuşsun." Çıkarken komodinin üzerinden almayı unutmuş olmalıydım. Getirmese yokluğunu bile fark etmeyecektim, telefonsuz yaşayamayanlardan değildim.Sırf bunun için buraya kadar gelmiş olması düşünceli bir hareketti ama ben başka bir sebeple gelmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ne aptaldım! "Teşekkürler," deyip telefonu eşofmanımın cebine soktuktan sonra tekrar ona baktım.

Bakarken bir şey fark etmiştim. Sanki gerçekten de beni görmeye gelmiş gibiydi de telefon bahaneydi. Yüzüme özlemle bakıyordu. Oysa daha birkaç saat önce birlikteydik. Bu kadar kısa zamanda beni özlemiş olması hoşuma gitmişti. Belki böyle düşünmek istediğim için bana öyle geliyordu ama... Hayır emindim. Buraya gelme sebebi beni görmek istemesiydi."Evde tek misin?" Sorusuyla alt dudağımı büktüm, "Evet." Kaşlarını çattı. "Korkuyor musun?"

"Babam gelene kadar biraz korkuyordum ama şu andan itibaren hırsımdan korkumu düşünmeye fırsatım kalmayacağı için korkacağımı pek zannetmiyorum." Sesimdeki nefreti hissedince, "Baban bir daha gelmez diye tahmin ediyorum," dedi. İnşallah dediği gibi olurdu. "Buraya gelmese bile bizi rahatsız etmeye devam edecektir." Elini omzuma koydu. "Onu düşünmemeye çalış ve rahatla biraz." Sesli bir nefes bıraktım. "Keşke şöyle kimseyi umursamadan güzelce bağırıp içimdeki siniri atabileceğim bir yer olsaydı da bütün nefretimi haykırsaydım. Belki o zaman biraz rahatlayabilirdim," deyince birkaç saniye düşündü ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı. "O zaman sana iyi gelecek bir şey yapalım." Merakla suratına bakmaya başladığımda, "Ne gibi?" diye sordum.

"Görürsün," dediğinde sırıtmaya devam ediyordu. "Hadi montunu giy gel." Evde tek kalmaktansa onunla vakit geçirmeyi ben de istiyordum. Üstelik ne yapacağımızı da merak etmiştim, "Peki," deyip koşar adım eve girerek üzerime montumu geçirip evin anahtarını cebime attım. Annem eve dönene kadar geri gelirdik nasılsa. Kapıyı kapatıp arabanın içinde beni bekleyen Barlas'ın yanına oturdum. "Gidebiliriz."

Gülümserken arabayı çalıştırdı. Onunla vakit geçirecek olmak beni heyecanlandırmıştı. Nereye gittiğimizi merak ediyordum. Kısa süre sonra

Barlas arabayı bir şantiye alanının yakınında durdurdu. "Ne yapacağız burada?"

"Gel benimle," diyerek arabadan çıktığında hemen peşinden çıktım. İyice meraklanmıştım. Aklında ne vardı acaba? Yüksek inşaatın arkasına doğru geçince bir kule vinç göründü. Ona doğru yürüyorduk. Aklıma hiç iyi şeyler gelmiyordu. Kule vincin yanına yaklaştığımızda Barlas durup bana döndü. Muzır muzır sırıtıyordu, "Umarım yükseklik korkun yoktur." Evet, galiba düşündüğüm şeyi yapacaktık. Yutkunup, "Hayır yok," dediğimde sırıtmaya devam etti. "Güzel, o zaman yukarı tırmanabiliriz." Bu bir şakaydı değil mi? Ben oraya asla tırmanamazdım. Yükseklik korkum yoktu da en az yetmiş metrelik bu kuleye tırmanmak korkusuzluktan fazlasını gerektiriyordu. "Barlas, ben bunu yapamam!"

Yanıma yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerine baktırdı, "Yaparsın. Hem inan bana bu çok hoşuna gidecek." Aşağıdan bir kez daha şöyle bir yukarı baktım ve kaşlarımı çattım. İmkânsızdı."Yapamam, o kadar cesaretli değilim."

"Cesaretlisin. Bunu bildiğim için seni buraya getirdim. Yapamayacağını düşünsem asla getirmezdim."Ona baktım. "Düşebilirim, bu çok tehlikeli!"

"Tırmanırken peşinde olacağım. Düşmene asla izin vermem."Bir kez daha yukarı baktım. "Bilemiyorum Barlas, bu yükseklik gözümü korkutuyor. Daha önce hiç bu kadar yükseğe tırmanmadım." Ona baktığımda, "Sen hiç bu kadar yükseğe tırmandın mı ki?" diye sordum. Kafasını oynattı, "Evet, hem de birçok kez." Tırmanabileceğimiz dağ tepe bir şey yok muydu? Neden bu şeye tırmanacaktık ki? Bu çok saçma değil miydi? "Neden yapıyoruz bunu?"

"Çünkü hoşuma gidiyor. Senin de gidecek. Tepede olup babana olan nefretini haykırdığında çok rahatlayacaksın." Son kez yukarı baktığımda yüksekliği umursamadan yapmaya karar verdim. Evet, cesaretliydim ve bunu yapabilirdim. Belki de dediği gibi hoşuma gidecekti. Denemekten zarar gelmezdi. "Hadi," diyerek ellerini yüzümden indirdi.

Gülümsemeye başladığımda deli olduğumuzu düşündüm. Çoğu insanın cesaret edemeyeceği bir şeyi yapacaktık ve kalbim heyecandan yerinden

çıkacakmış gibi atıyordu. Hayatımda yaptığım en saçma şey olacaktı belki ama Barlas'la güzel bir anımız da olacaktı. Sırf bunun için bile değerdi.Derin bir nefes aldıktan sonra tırmanmak için ilk adımı attım. İçimde belirgin bir korku vardı ama yaptığım şey için mutluydum. Çünkü çok çılgınca bir hareketti bu. Ben çelik basamaklardan yavaşça tırmanırken Barlas da peşimden geliyordu. "Sakın aşağı bakma. Bu seni korkutabilir." Bakmayı düşünmüyordum zaten. Henüz çok yukarı tırmanmamıştık ama daha şimdiden ayaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. "Barlas bu yaptığımız şey delilik!"

Güldü. "Zaten bu yüzden yapıyoruz." Tırmanmaya devam ederken ben de güldüm. Kendime inanamıyordum. Normalde asla yapmayacağım şeyi Barlas sayesinde, o bana cesaret verdiği için yapıyordum."Buraya çıkmak yasak değil mi?"

"Evet, yasak ama kimin umurunda?" Gülüşerek tırmanmaya devam ettik. Yarısına kadar çıkmayı başardığımızda olduğum yerde kalıp etrafa baktım. Ne kadar yüksekteydik böyle! Henüz yarısında böyleyse tepede ne yapacaktım acaba? Kalbimin her metrede ritim değiştirdiğini fark ediyordum."Bir sorun mu var?"

"Hayır." Sanırım durduğum için bir an yapamayacağımı düşünmüştü. Başta ben de öyle düşünsem de şimdi mutluydum. Tırmanmaya devam ederken aşağı bakmamaya gayret ettim. Neme lazım başım falan dönerdi. Normal bir insan kadar korkuyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Sanırım adrenalin seviyordum. Bunu şimdi fark ediyordum.Nihayet son basamağı çıkıp nefes nefese kalmış bir şekilde iki adım attım ve ellerimi önümdeki kalın Demir çubuğa yaslayıp, dev kule vincin tepesinden olağanüstü görünen manzaraya baktım.

O kadar şaşkındım ki şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. İstanbul ayaklarımın altında gibiydi. Bu çok güzeldi. Çıkana kadar böyle bir manzarayla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Hayatımda ilk defa bu kadar yüksek bir yere tırmanmıştım ve şu an aşağı inmek istemeyeceğimi düşünüyordum. Rüzgâr yüzünden biraz sallanıyorduk ama bu bile hoşuma gidiyordu. Barlas'ın birçok kez neden buraya çıktığını şimdi daha iyi anlıyordum. Gerçekten harikaydı. Çok yüksekti ve çok güzeldi. Neredeyse daha önce neden yapmadım diye kendime kızacaktım. Herkesin

yapabileceği bir şey değildi bu. Ben yapmıştım. Çıkana kadar içimde bir korku vardı ama manzarayı gördükten sonra korku kaybolmuş, yerini şaşkınlık almıştı.

Gülüyordum. Şaşkınlıktan gülüyordum. Büyülenmiştim resmen. Gözümü manzaradan alamıyordum. Barlas da nefes nefese kalmıştı, "Nasıl, hoşuna gitti değil mi?"

"Evet, hem de çok!"

"Sana söylemiştim."Gözlerimi güzel manzaradan zar zor alabildiğimde ona baktım. Mutlu görünüyordu, büyülenmiş gibi bakıyordu manzaraya. "Nereden geldi aklına burası?" Hafifçe tebessüm etti. "Aslında hep aklımdaydı. Bir gün seni muhakkak getirmek istiyordum buraya. Sadece bugün olacağını tahmin etmemiştim. Babana olan nefretini haykırmak istediğini söylemen iyi bir neden oldu."

"Beni buraya getirmek mi istiyordun, iyi de neden?"

"Bu mükemmelliği görmeni istediğim için." İçindeki kırgınlık geçiyor demek miydi bu?"Daha önce birini buraya çıkardın mı hiç?"

"Hayır..." Bu hem gülümsememe neden olmuştu hem de şaşırmama. "Neden?" Gözleri bir şeyi itiraf edecek gibi bana bakarken diline hapsolmuş sözcükler dudaklarından döküldü."Çünkü sen benim için özelsin."Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama bunu söyleyeceğini tahmin etmiyordum. Bu yüzden çok şaşkındım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dudaklarım mühürlenirken gözlerim bana derin ve anlamlı bakan Barlas'ın gözleri üzerindeydi. Bir şey demeliydim. Susmamalıydım. Şu an konuşmam gerekiyordu. Belki de kendimi affettirmemin tam sırasıydı. "Barlas..." diyerek konuşabildiğimde güzel gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Bana kırgınsın ama her şeye rağmen yanımdasın."

"Evet," dedi büyük bir sakinlikle. Sesi kadifemsi çıkmıştı. "Çünkü yanında olmak istiyorum." Söylediği şey kalbime işlerken yutkundum. Bir itiraf daha gelebilirdi. "Yanımda olmak istemenin bir sebebi var mı?" Kalbim duracaktı neredeyse. Nefes almakta zorlanıyordum."Evet, var," deyince gözlerimi ondan çekip kafamı yere eğdim. Barlas neredeyse bana olan

hislerini dile getirecekti ve ben bunun için hazır olup olmadığımı düşünüyordum. Bunu şu an her şeyden çok istiyordum ama itiraf ederken kırgın olmasını istemiyordum. İçinde sadece güzel hisler olsun istiyordum. Kırgınlık bir duvar olmamalıydı aramızda.Sessiz kalışım onu meraklandırınca, "Bunun ne olduğunu sormayacak mısın?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, "Hayır. Çünkü sebebini biliyorum ve bunu şu an değil beni affettiğinde duymak istiyorum." Sanırım böyle bir şey dememi beklemiyordu. Bir şey söylemeden gülümsemeye başlayınca yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Ya affetmişsem?" Bunu ben de beklemiyordum işte. Gülümsemesi gülümsememe neden olurken inanmamış gibi başımı iki yana salladım, "Ciddi olmadığını düşünürüm."Elini başıma koydu ve saçlarımı karıştırdı. "İyi bakalım öyle düşünmeye devam et." Ben dağılmış saçlarımı düzeltirken Barlas manzaraya doğru dönüp ellerini önümüzdeki çubuğa yasladı. Bense manzara yerine onu izliyordum. Ona ait olan kalbim hâlâ heyecanla çarpıyordu. Onun için özel olduğumu duymak ne kadar güzeldi. Hem de böyle bir yerde. Yerden yetmiş metre kadar yüksekteydim ve uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Aslında böyle hissetmem belki de yüksekte olduğum için değil, Barlas'ın söylediği şey yüzündendi. Göklerdeydim, uçuyordum ve yere konmak istemiyordum."Babana olan tüm sinirini haykırmak ister misin?"

"İstemez olur muyum, tabii ki istiyorum!"

"O zaman dök içindekileri." Ellerimi önümüzdeki çubuğa yasladım. Bu kadar yüksekte bütün sinirimi dökmek güzel olacaktı. Ona duyduğum nefret içimde bir çığ gibi büyürken bütün öfkemi haykırmak, onun bünyeme verdiği zararı biraz da olsa azaltmak istiyordum.Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tüm gücümle gırtlağım yırtılırcasına bağırmaya başladım, "Senden nefret ediyorum Arslan Vuralkan! Anneme yaşattıklarının acısını senden çıkaracağım! Senden intikamımı alacağım! Bu hayatta yüzünün gülmemesi için elimden geleni yapacağım! Seni yerle bir edeceğim! Bizi servet avcısı olarak görmek neymiş göstereceğim sana!"

Susup gözlerimi öfkeyle kıstıktan sonra tekrar bağırmaya devam ettim. Böyle bir haykırışa gerçekten ihtiyacım vardı. "Babam olduğun için senden

utanıyorum! Çık git hayatımızdan! Senden nefret ediyorum!"Barlas'ın gözleri benim üzerimdeyken gözlerimin dolmamasına özen gösterip bağırmaya devam ettim. "Bir babaya muhtaç olan kızını istemiyorsun. İşte sen böyle pislik bir adamsın Aslan Vuralkan. Bu yüzden nefretimi hak ediyorsun. Sana beslediğim en büyük duygu bu benim. Nefret. Onu kinimle besledim, hırsımla büyüttüm. Elbet, elbet senden intikamımı alacağım. O güne kadar bekle. Çünkü o gün karşında kızın gibi görünen Öykü olmayacak. Başka bir Öykü'yle karşına çıkacağım!"

Karşımda sanki o varmış gibi bağırmak biraz tuhaf olmuştu ve bu yüzden gözlerimden oluk oluk yaşlar akıyordu. Kendimi tutmaya çalışmıştım ama olmamıştı, sinirden ağlıyordum. Yüzümü ellerimle örtmüş ağlarken Barlas beni kendine çekti ve kafamı göğsüne bastırdı. "Şşt ağlamak yok. Güçsüz değilsin sen. Kendine gel."

İç çekerek ağlamaya devam ettim, "Bazen güçlü kızlar da ağlar."

Onun göğsünde ağlamak bile güzeldi. Bana bu kadar güzel şeyler hissettirdiği ve yanımda olduğu için müteşekkirdim. Sıkıca sarıldım. Buna çok ihtiyacım vardı, "Hep böyle yanımda olur musun Barlas?" Sesim ağlamaktan çatallı çıkmıştı.

Geri çekilip ellerini yüzüme koyunca başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları sildi. "Ağlamayı kesersen sonsuza kadar yanında olabilirim."Tebessüm ederek başımı tekrar göğsüne yasladım. Seviyordum onu. Gün geçtikçe sevgim artıyor, kalbim aşkıyla yanıp tutuşuyordu. Muhtaçtım da; sevgisine, yüzüne, kokusuna... Her şeyine. Onunla birlikte vakit geçirmek şu ana kadar yaptığım en güzel şeydi.

Dediği gibi, sonsuza kadar yanımda olmasını istedim. Benimle olmasını...Bir süre ikimiz de sessiz kaldıktan sonra Barlas eğilip yüzüme baktı. "Ağlamaya devam etmiyorsun, değil mi?" Yanağım göğsüne yaslıyken, "Hayır," dedim."İyi aferin. Güçlü ol. Güçlü ol ki babandan intikamını al."

"Alacağım!"

"Güzel," deyip kafasını doğrulttu. "Ben de sana yardım edeceğim." Gözlerim kocaman olurken kendimi geri çekip yüzüne baktım. Söylediği şeye inanamamıştım. Dalga falan geçtiğini düşünüyordum. Ya da iyi olmam için yalan uyduruyordu. "Sen ciddi misin?" Bir an ümitlenmiştim. Gülümserken, "Neden olmayayım?" diye sordu. Cevabım çok netti, "Bana kırgın olduğun için."

"Hmm, haklısın sanırım," deyip gözlerini gözlerimden çekti. "Bu yüzden sana yardım edemeyeceğim." Bir an bana kırgın olduğunu unutmuştu sanırım. Beni de boşuna ümitlendirmişti. Yardım edip etmemesi umurumda değildi ama bana kırgın olması umurumdaydı. Bu böyle devam edemezdi. Bir şeyler yapmalıydım. Yüzüne kendimden emin bir şekilde bakarken omuzlarımı dikleştirdim. "Beni affetmen için uğraşacağım Barlas. Elimden ne geliyorsa yapacağım."

Gülerken gözlerime baktı ve burnumu iki parmağının arasına sıkıştırıp hafifçe sağa sola salladı. "Uğraşmana gerek yok Kaktüs, seni affettim." Duyduğum şeye inanamazken heyecanla, "Şaka yapmıyorsun değil mi, gerçek bu?" diye sordum.

Emin olmalıydım. Dalga falan geçiyor olabilirdi. Yüzümü avuçlarken gözlerime gülerek bakmaya devam etti "Evet, en az şu an kadar gerçek."Sevinçten gözlerimden yaşlar dökülmeye başlarken hızla boynuna sarıldım. İnanamıyordum. Ben bunun uzun süreceğini düşünürken o beni affetmişti. Şaşkındım. Şu an gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sevdiğim insan yanımdaydı ve beni affetmişti.

Rüya gibi geliyordu bu bana. Gördüğüm tüm rüyalardan daha güzel bir rüya. Çünkü Hem beni affetmiş hem de intikam konusunda yardım edeceğini söylemişti. Heyecandan zar zor konuşurken, "Ben... Ben çok teşekkür ederim Barlas!" dedim. Saçlarımı okşarken, "Ne için?" diye sordu. Kendimi geri çekip gözlerine baktığımda sevinçle gülümsedim. "Beni affettiğin için!"Söylediğim şeyle yüzünü yüzüme eğip alnını alnıma dayadı ve gözlerime yakından baktı.

Yanındayken bile özlem duyuyormuş gibi. Bana ihtiyacı varmış gibi baktı. "Asıl ben sana teşekkür ederim." Nefesi yüzüme çarparken güçlükle yutkunup gözlerinin içine baktım. Sersemlediğimi hissediyordum. Sanırım

bayılacaktım. Heyecandan ayaklarımın beni taşıyamadığını hissediyordum. Bu yüzden sesim kısık çıkmıştı, "Ne için?"

Kolları belimi sararken derin bir nefes aldı. "Aslında bunu sana dün söyledim ama uyuduğun için beni duymadın," deyip dudaklarını kulağıma doğru götürdü ve usulca fısıldadı, "Hayatıma girdiğin için.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

21.BÖLÜM

Geleceğin sana neler getireceğini bilmeden yaşamak kolay, kötü şeyler olacağını tahmin ederek yaşamak zordur. Gün geçtikçe gerilir diğer güne başlamak istemezsin. Korkarsın. Zehirli bir sarmaşığın her gün seni daha çok sararak öldürmeye çalıştığını düşünürsün. Zihnin hep bu düşüncelerle kaplıdır. Düşünmek istemedikçe düşünür, unutmaya çalıştıkça hatırlarsın. Korku böyle bir şeydir işte. İnsanı küle çevirecek bir ateş gibi... Ona yaklaştıkça canın yanar, uzaklaşmak istersin ama bırakmaz...Şu an ben de öyle yapmaya çalışıyordum. Yaşadığım güzel şeylerin tadını çıkarmak istiyordum ama sürekli kötü şeyler olacağına dair düşünceler dönüyordu kafamda.

Her şeyin yoluna girdiğini düşündüğüm an neden böyle bir düşünceye kapılmıştım bilmiyordum. Belki de bir kuruntuydu. Hislerime sonsuz güveniyordum ama bu sefer beni yanıltmasını umut ediyordum.Barlas beni affetmişken ve annem, babamı ona unutturacak bir adamla birlikteyken her şeyin yavaş yavaş yoluna girdiğini düşünüyordum. Mutluydum. Her şey güzel devam ettiği için mutluydum ve bu yüzden artık beni yoracak başka bir yokuşlu yol daha yürümek istemiyordum. Şu an tek sorun babamdı. Ondan intikam aldığımda ve hayatımızdan bir daha girmeyecek şekilde çıktığında kurtulmuş olacaktım. Bembeyaz bir sayfayla hayatıma devam edecektim.

Planım buydu. Uygulamak zor olacaktı bunu biliyordum ama Barlas yanımda olduğu için bunun üstesinden geleceğimi düşünüyordum.Barlas'ın beni kolay kolay affetmeyeceğini düşünüyordum ama öyle olmamıştı, affetmişti. Bu içimi rahatlatmış, ruhuma ilaç gibi gelmişti. Babamdan tek başıma intikam alacağımı düşünürken Barlas'ın bana yardım edeceğini söylemesiyle daha güçlü olduğumu hissedip intikamımı en acı şekilde alacağıma inandım. Nefretim öylesine büyüktü ki gün geçtikçe kabarıyordu sanki. Hırsımın bana zarar vermesinden, kötü bir insan olmaktan, öfkemin bütün hayatımı etkilemesinden korkuyordum.

Okuldan eve geldikten sonra uyuduğum yatakta gözlerimi aralayıp saatin kaç olduğuna baktım. Beşi geçiyordu. Annem birazdan geleceği için kalkıp masayı hazırlasam iyi olacaktı. Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıtırken telefonumun çaldığını duydum. Annem arıyordu. "Efendim anne?" dedim uyku mahmuru sesimle."Öykü, kızım ne yapıyorsun?"

"Hiç, uyuyordum şimdi uyandım. Yemek yemek için seni bekliyorum."

"Sen daha yemeğini yemedin mi?"

"Hayır, birlikte yeriz diye seni bekledim."

"Beni bekleme canım ben gelemeyeceğim," dediğinde merakla, "Neden?" diye sordum. Sesi keyifli geliyordu, "Hikmet'le buluşacağım. Yemek için ona söz vermiştim, bu yüzden geç kalabilirim haberin olsun tatlım."Yok artık! Yine mi? Neredeyse her gün çıkmaya başlamıştı. Tamam, hayatında biri olması güzeldi bu ona babamı unutturuyordu ama neredeyse beni de unutturacaktı. Annemle yemek bile yiyemiyordum. Bu çok saçmaydı, "Anladım anne, size afiyet olsun." Sesimden biraz tavır yaptığım belli oluyordu ama annem bunu anlamış mıydı onu bilemiyordum."Sağ ol tatlım. Sen de yemeğini ye aç kalma sakın."

"Tamam anne."

"Evde görüşürüz canım."

"Görüşürüz," deyip telefonu kapatınca sinirle ayağa kalktım. Umarım bundan sonra sık sık buluşmazlardı. Akşamları evde yalnız kalmak istemiyordum. Böyle devam ederse ne yapacaktım hiç bilmiyordum. Bir şeyler atıştırdıktan sonra en zorlandığım ders olan fiziğe çalışmaya başladım. İki saat çalışıp bıraktım. Müzik dinlemek için yatağıma uzanıp telefonumu elime aldım.

Evde yalnız olduğum için içimde bir korku vardı ve müzik dinlemenin bana iyi geleceğini düşünüyordum. Ders çalışırken bu korkuyu biraz da olsa unutmuştum ama artık beynim çalışmaktan yorulduğu için dinlenmek istiyordu. Müzik listeme bakarken Aysun aradı. "Efendim Aysun?"

"Öykü, ne yapıyorsun canım?"

"Yatağıma uzanmış müzik dinlemek için listemde geziniyorum, sen ne yapıyorsun?"Ofladı. "Ders çalışmaktan ağrıyan beynimle kahve içiyorum."

"Hmm, afiyet olsun," dediğimde heyecanlanmış gibi konuştu. "Bak ne diyeceğim, bize gelsene birlikte kahve içeriz. Hem Barlas'la seni de konuşuruz biraz. Ne dersin?" Dün akşam eve gelip telefonda olanları Aysun'a anlattığım için gündem konumuz Barlas'tı. Beni affetmiş olması ve hayatına girdiğim için teşekkür etmesi Aysun'u o kadar mutlu etmişti ki havalara uçmuştu resmen. Ben de öyle. Kurduğu cümle hayatımda duyduğum en güzel cümle olabilirdi. Bir an önce ona onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Aslında bunu dün yapabilirdim ama söylediklerinden sonra nutkum tutulmuştu. "Hey Öykü, orada mısın?"

Sesiyle silkelenip düşünmeyi bıraktığımda, "Evet, kusura bakma dalmışım," dedim. "Onu düşünüyordun, değil mi?" Bunu tahmin etmek zor değildi. Başka kimi düşünebilirdim ki? "Evet," dediğimde, "Söylesene bugün okula neden gelmediğini öğrendin mi?" diye sordu."Bilmiyorum, onu aramadım."

"Ne demek aramadım? Kızım hiç mi merak etmiyorsun neden gelmediğini? Ben şu an meraktan çatlıyorum. Tam seni affetti, duygularını bayağı bayağı belli etti derken nereye kayboldu bu çocuk?"

"Merak ediyorum tabii ki ama ne bileyim aramadım işte." Bugün ne kendisi ne de çetesi gelmişti okula. Bir şey olduğundan şüpheleniyordum ama rahatsız etmemek için aramamıştım. Babasını öldürten adamdan intikam alacağı için onunla ilgili bazı şeylerle uğraşıyor olabilirdi. Arayıp da rahatsız etmeye gerek yoktu.Aysun heyecanla konuşmaya devam ederken, "Hemen buraya geliyorsun ve benim yanımda Barlas'ı arıyorsun. Kızım meraktan çatlayacağım burada ya. Hem bakarsın Barlas seni sevdiğini falan söyler telefonda. Bu anı kaçırmamam lazım!" dedi."Saçmalama Aysun, Barlas bunu söyleyecek olsa telefonda mı söyler? Ayrıca onu aramayacağım. Meşgul olabilir."

"Tamam, sen gel de konuşuruz." Annem gelene kadar Aysunlarda otursam iyi olacaktı. Hem böylece korkmazdım. "Tamam, geliyorum birazdan," deyip telefonu kapatınca çabucak hazırlandım. Kapıyı açmış tam

çıkacakken dışarıdan hızla içeri giren çocuk çıkmamı engelleyip kapıyı üzerimize kapatınca donup kaldım. Ne olduğunu anlamamış şaşkın ve korku dolu gözlerle kapıya yaslanmış nefes nefese kalan esmer, mavi gözlü çocuğa bakıyordum.

Karşımda hiç tanımadığım bir çocuk vardı ve evime izinsiz girmişti. Hızla vestiyerin yanında bulunan ahşap şemsiyeliği kapıp, bana bir şey yapmaması için ona vuracakmış gibi tutarak, "Kimsin sen?" diye bağırdım. Bedenim ve sesim korkudan titriyordu. Elimde tuttuğum şemsiyelik onun gözünü ne kadar korkuturdu bilmiyordum ama bana dokunduğu an bunu hızla kafasına indireceğimden emin olmasını istiyordum. Ellerini karnımın hizasına kaldırdı ve konuşmaya başladı. "Sakin ol, buraya sana zarar vermek için girmedim!"

"Kimsin sen? Hemen git buradan! Yoksa bunu kafana yersin!" Neden şu an elimde bir bıçak yoktu ki sanki? Bununla onu korkutamazdım. Şemsiyeliği tek elimde tutmuş diğer elimi cebimdeki telefona doğru götürürken birine haber vereceğimi sanıp beni durdurmaya çalıştı. "Dur, kimseyi arama! Dışarıdakiler gitsin çıkacağım. Niyetim sana zarar vermek değil." Korku tüm bedenimi sararken nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. "Ne diyorsun sen, kimden bahsediyorsun?"

"Peşimde birileri var, onlardan kaçıyorum. O yüzden buraya girdim!" Gerçeği söylüyor olabilir miydi? Yalan söylüyor gibi durmuyordu ama... Emin değildim. "Sana neden inanayım?" diye sormamla dışarıdan konuşma sesleri gelmeye başlayınca ikimiz de dikkatimizi oraya verdik. "Nereye gitti lan bu?"

"Bilmiyorum, şu sokağa girdi herhalde!"

"Gidip bakalım!" İki kişinin sinirli konuşması uzaklaşan ayak sesleriyle son bulunca çocuk bana bakmaya devam etti. "Sesi duydun değil mi? Peşimdeler!" Haklıydı ama yine de ona güvenmek istemiyordum. "Kim onlar? Peşindelerse neden polise gitmiyorsun?"

"Gidemem!"

"Neden?"

"Bunu sana söyleyemem. Sadece birkaç dakika burada durmama izin ver." Gözlerimi kısıp ona öyle baktım. "Sana neden yardım edeyim?"

"Çünkü çıkarsam beni öldürecekler. Eğer gözünün önünde cinayet işlenmesini istemiyorsan burada kalmama izin ver." Kanımın donduğunu hissederken dışarıdakilerin katil olduğunu düşündüm. Kesinlikle polise haber vermeliydim. Bu şekilde duramazdım. Elim tekrar telefona giderken çocuk yine beni durdurmaya çalıştı. "Bak lütfen bana yardım et ve kimseye haber verme! Eğer polise ya da başkasına haber vermeye kalkarsan sen de ölürsün!"

"Ne? Ne demek ben de ölürüm?"

"Onlar benim kimseye haber vermeyeceğimi bilir ve bunu başkasının yaptığını anlar. Bulmaları da zor olmaz." Boğazıma bir yumru takıldığını hissederken güçlükle yutkundum. Korkudan kaskatı kesilmiştim. Bu olanlara inanamıyordum. Ne yapacaktım şimdi ben? Polise haber versem ölebilirdim vermesem bu çocuk ölebilirdi. Çocuğu tanımıyordum ve onun için kendimi öldürtmeye hiç niyetim yoktu ama dışarıda katiller dolanırken de bir şey yapmadan duramazdım.Doğru söylediğine inanmaya başladığımda elimdeki şemsiyeliği aşağı indirdim ama bırakmadım. "Adın ne senin?" diye sorunca bana şüpheyle baktı, "Neden sordun?"

"Yarınki gazetede cinayet haberlerinin arasında adını aramak için." Gözleri hayretle açılırken gözlerimi devirdim. "Ne için olacak öylesine sordum." Bir an dalga geçtiğimi anlamamış söylediğim şeye inanmıştı. Adının ne olduğunu tabii ki boşuna sormuyordum. Sadece her ihtimale karşı bilmem gerektiğini düşünüyordum."Üzgünüm," diyerek kafasını sağa sola salladı. " Sana adımı söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü nedense peşimde birileri olduğu için polise gideceğini düşünüyorum."

"Aptal değilim, kendimi öldürtmek istemem."

"Bence de iyi edersin," deyip dışarıdakilerin gidip gitmediğini kontrol etmek için kapıyı hafifçe aralayıp sadece kafasını uzatarak etrafa baktı. Kimseyi görmemiş olacak ki kapıyı iyice açtı ve çıktı. Arkasından kapının eşiğine geçip ona bakarken uzaklaşmadan önce bana döndü. "Yardımın için sağ ol."İsteyerek yardım ettiğimi sanmıyordum ama tam önemli değil diyecekken, "İşte orada!" diyen birinin sesini duymamla kafamı o yöne çevirdim. İki kişi öfkeyle bize doğru koşuyordu. Çocuk onları görüp hızla koşmaya başlayınca ben de geri çekilip korkuyla kapıyı kapattım.

Ellerim ve ayaklarım korkudan titriyordu. Katiller çocuğu yakalayacaktı ve belki de onu öldürecekti. Hapı yuttuğumu hissediyordum. Çocuğun bu evden çıktığını da görmüşlerdi. Buraya gelirler miydi acaba? Ah, ahmak kafam! Ne diye ona yardım ediyordum ki? Şimdi onun yüzünden ben mahvolacaktım. Umarım gelmezlerdi, eğer gelirlerse onlardan nasıl kurtulurdum hiç bilmiyordum. Aysun evde beni beklerken kapıya yaslanmış geri gelip gelmeyeceklerini düşünüyordum. Bir an önce buradan çıkmalıydım.

Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalışırken kapıyı açtım ve etrafa baktım. Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra üzerime montumu giyip evden çıktım. Tedirgin adımlar atarken etrafa bakmaya devam ediyordum. Her an her yerden çıkabilirlerdi. Beni evden çıkarken görmedikleri için yolda görseler bile tanıyacaklarını sanmıyordum çünkü yüzümü inceleyecek kadar bana bakmamışlardı. Ama yine de tedirgindim işte.Aysunların oturduğu sokağa doğru yürürken arkadan birilerinin beni takip ettiğini hissettim. Ben durunca duruyor ben yürüyünce yürüyordu. Korkuyordum. Bunlar o katiller olabilir miydi acaba? Yüzümü bile görmemişlerdi ki, nasıl tanıyıp da peşimden geleceklerdi? Acaba hiç o çocuğun peşinden gitmemişler miydi? Korkumdan arkama bakmaya cesaret edemezken adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim.

Ayak seslerinden anladığım kadarıyla hala peşimdeydiler. Kalbim hızla atarken ensemden aşağı soğuk terler akmaya başlamıştı. Akşam olduğu için dışarıda kimse yoktu. Zaten bizim sokak da Aysunların sokağı da normalde tenha ve tekinsizdi. Birkaç haftadır burada oturmama rağmen buradaki serserilerle hiç karşılaşmamıştım ama Aysun başına gelen birkaç sarkıntılık

olayı anlatmıştı. Arkamdaki serserilerin bana bir şey yapmayacağını düşünerek ilerlemeye devam ederken korkumu bastırmaya çalışıyordum.

Ne kadar beceremesem de bunu yapmaya çalışıyordum ama peşimden geldikleri için de koşmak istiyordum. Tam hızlanacağım sırada yaklaşan ayak sesleri tam arkamda durdu. Bunu hissetmem nefesimi keserken arkamdakilerden biri eliyle ağzımı örttü ve beni önceden yanmış olan ve artık kullanılmayan bir apartmanın içine soktu. Gözlerim kocaman açılırken çocuğun beni bırakması için çırpınıyordum ama bu bir işe yaramıyordu. Çok güçlüydü ve beni bırakmayacak gibi görünüyordu.

Beni kendine çevirip sırtımı duvara yasladığında ona baktım. Dışarıdan gelen sokak lambasının ışığı sayesinde yüzünü görebiliyordum. Kumral, ela gözlü, sert yüz hatlarına sahip bir çocuktu. Boyu hemen hemen Barlas'la eşit gibiydi ve bizim yaşlarımızdaydı. Bakışlarında büyük bir öfke vardı ve yüzümü inceliyordu. "Söyle bakalım güzel kız, Özgür'ü nereden tanıyorsun?" Ela gözlerine bakarken yutkundum. Kimden bahsediyordu bu? Özgür kimdi? Onu tanıdığımı hiç sanmıyordum ama bir yandan da şu evime giren çocuk olabilir mi acaba diye düşünüyordum. Eğer bahsettikleri kişi oysa şu an iki katille aynı yerde bulunduğum için korkudan bayılabilirdim.Sesim titrerken elinden kurtulmak için çırpınmaya devam ettim. "Ki... Kimsiniz siz? N...ne istiyorsunuz benden?"

"Sadece Özgür'ü nereden tanıdığını öğrenmek istiyoruz!" Karşımdaki çocuk konuşurken onun yanında duran kızıl saçlı çocuğa baktım. Hafiften sırıtıyordu. Galiba bu halde olmam ona keyif vermişti. "De... Dediğiniz çocuğu tanımıyorum!" Sesim gayet kendinden emin çıkmıştı ama korkudan hâlâ titriyordu. "Yalan söyleme onu senin yanında gördük!" Karşımdaki ela gözlü çocuk öfkesini belli ederek boğazımı sıktı. Nefes almakta güçlü çekerken bırakması için direndim ama yine bir işe yaramadı. Bırakmıyordu. Sorduğu sorudan sonra artık emin olmuştum, bunlar o çocuğun peşindeki katillerdi. Yüzümü görmediklerinden emindim ama muhtemelen çocuğun peşini bırakıp evden çıkarken beni takip etmişlerdi. Çocuk boğazımı sıkmaya devam ederken güçlükle konuşmaya çalıştım. "Onu tanımıyorum! Sizden kaçmak için evime gizlendi!"

Sözüm onu daha da sinirlendirdi. "Sen bizi aptal mı sandın? Kim tanımadığı birini evine alır ki?"

"Doğruyu söylüyorum, evime birden daldı! İçeri ben almadım!" Onu nasıl inandıracağımı bilmediğim için çaresizdim ve ellerim korkudan buz tutmuştu. Sert bakan gözleri konuşmam üzerine biraz yumuşamıştı ama sesinde hâlâ öfke vardı, "İstemeden yardım etmiş oldun yani?" Sesim çıkmayınca boğazımı daha da sıktı.

Öfkeliydi ve öfkesini bu şekilde çıkartıyordu. Nefes alamadığımı hissettiğimde beni öldürecek sandım ama bıraktı. Elim boğazıma giderken öksürmeye başladım. Bu hırsı o çocuğu yakalayamadığı içindi muhtemelen. Öksürmem geçince yalvarır gibi baktım. "Evet, istemeden yardım ettim ona! Bırakın beni gideyim! Benim bir suçum yok!"

"Bir suçun olmadığına sen değil, ben karar vereceğim." Korkuyla gözlerine bakarken yanındaki çocuk ona konuştu. "Kızı ne yapalım Demir, mekâna götürelim mi?" Adının Demir olduğunu öğrendiğim çocuk kızıl saçlı çocuğa, "Gerek yok," dediğinde gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Keskin ve insanı ürperten bakışlara sahipti.

Bir katil olduğunu düşünecek olursak böyle bakması gayet normaldi. Kurbanlarını korkutmak hoşuna gidiyor olmalıydı. Ben ona olan sinirimi korkudan belli edemezken o hafiften sırıtarak beni daha da korkutmaya çalıştı, "Nasıl olsa yaşadığı yeri biliyoruz. Bir sorun olursa kendisini görmeye gideriz." Buna hiç şüphem yoktu. Şimdi sıçmıştım işte! Ne yapacaktım? Polise de gidemezdim. Bunlar beni bulur anında sesimi keserdi."Bizi anladın değil mi güzel kız? Buradan çıktıktan sonra kimseye bu olanları anlatmıyorsun. Yoksa güzelliğine yazık olur."

Gözleri gözlerimin üzerindeyken bir süre cevap vermemi bekledi. O kadar korkuyordum ki sesimi çıkarmadan başımı aşağı yukarı sallayarak cevap verdim. Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken, "Aferin sana!" deyip bir elini kaldırdı ve dağılmış olan saçımdan önüme düşen tutamları arkaya itti. "Akıllı bir kıza benziyorsun. Zaten bu yüzden ne yapmaman gerektiğinin farkındasındır."

Bakışlarım başka yere kayarken kafamı yine aşağı yukarı salladım. Polise gitmemi istemiyordu. Gidersem ne olacağı belliydi zaten. Onlardan kaçan çocuk gibi peşime düşeceklerdi. Sonrası da malumdu. Canımı alacaklardı. Hiçbir suçum yokken tehdit edilmek kanıma dokunuyordu. O çocuğa

isteyerek yardım etmemiştim ama bedelini ödüyordum. "Neden o çocuğun peşindesiniz?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum ama Demir denilen çocuğun beni rahatsız eden bakışlarından olsa gerekti. Yüzümü incelemesi hoşuma gitmemişti. Gözlerimi her ne kadar gözlerinden ayırsam da yüzümü incelediğini hissedebiliyordum. "Bu seni ilgilendirmez!"

"Beni bırakın lütfen. İnanın polise gitmeyeceğim!" Korkudan nefes alışverişlerim sıklaşırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Buradan gitmek istiyordum ve karşımdaki çocuğa yine yalvaran gözlerle bakıyordum."Elbette gitmeyeceksin. Gidersen neler olacağını tahmin edersin." Çocuğun her kelimesinde hissedilen ölüm soğukluğu tenime işliyordu. Kanım donmuştu ve sırtım arkamdaki duvarla daha çok bütünleşmişti. Gitmek istiyordum buradan. Bu katillerle aynı yerde bulunmak istemiyordum. Gözlerimden istemsizce yaşlar süzülmeye başladığında, "Bırakın gideyim o zaman!" dedim.

Sesimden çaresizlik akıyordu. Ne kadar korktuğumun farkındaydılar ve bu onların hoşuna gidiyordu. Önümdeki çocuk bir adım geri çekilirken gitmem için eliyle yolu gösterdi. "Git bakalım; ama şunu unutma. Eğer Özgür'le bir alakan varsa ve bizi kandırmışsan peşinde olacağımızı sakın unutma!"Gözlerim son defa gözlerine kayınca bir an beni bırakacağına inanamadım. Sanırım gerçekten o çocukla bir ilgim olmadığını anlamıştı. Hemen oradan çıkmak için bir adım attım ama önüme geçip beni durdurdu. Ela gözleri gözlerimin üzerindeyken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı. "Bu arada gözlerinin rengini çok beğendim. Dikkatimi çekecek kadar güzeller. Tabii sen de öyle."

Gözlerimi sımsıkı kapatmış bana bir şey yapmaması için içimden dualar ederken yerimden kıpırdayamadım. Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum ama o bana bu kadar yakınken bu pek mümkün olmuyordu. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra gözlerim yavaşça açıldı. Yüzü yüzüme yakınken dudaklarında bu durumun hoşuna gittiğini belli eden bir gülümseme vardı. Olanca sinirimle ona sert sert baktım. Yüzüne bir tane tokat indirmemek için kendimi zor tutuyordum çünkü karşımda normal bir insan değil, bir katil vardı. Bunu yaparsam bana kötü bir şey yapabilirdi. Yanındaki çocuk da onun gibi gülümserken Demir yana kaydı ve gitmem için izin verdi. Bir iki yavaş adımdan sonra kendime gelip hızla eve doğru

koşmaya başladım. Koşarken yanaklarıma süzülen gözyaşlarını silip peşimden gelip gelmediklerine bakıyordum.

Hâlâ tedirgindim. Çok korkmuştum ve tüm vücudumun titrediğini hissediyordum. Durup dururken olanlara inanamıyordum.O an o kapıyı açmamış olsaydım bunlar olmayacaktı. Karşıma çıkanlar normal insanlar olsa da bir şey olmazdı ama bunlar katildi. Kim bilir daha önce kaç kişiyi öldürmüşlerdi. Belki o çocuğa isteyerek yardım ettiğimi düşünselerdi beni de öldüreceklerdi. Ellerinden tehditle kurtulduğuma şükrederek koşabileceğim en hızlı şekilde koştum. Evime gidiyordum. Neden Aysunlara değil de eve gittiğimi bilmiyordum ama eve gitmek istemiştim.

Aslında karakola gidemediğime üzülüyordum. Evime giren çocuğa isteyerek yardım etmediğimi anlayıp peşimi bıraksalar bile kim bilir ona ne yaparlardı. İçim bunun ürpertisiyle dolarken çocukcağızın yakalanmaması için dua ediyordum.Evin yakınlarına geldiğimde bana doğru yaklaşan bir araba gördüm. Araba tam önümde fren yapıp kapısı açılınca korkuyla olduğum yerde kaldım."Kaktüs, bu halin ne?"Barlas burada, karşımdayken korkuyla gerilen bedenim gevşemiş, yüzümde birden bir gülümseme meydana gelmişti. Hiç beklemediğim anda onu karşımda görmek güzeldi. "Ben... Aysunlardaydım." Uydurduğum yalana inanmasını beklerken yanıma yaklaştı. Üzerinde gri bir kazak altında ise kot pantolon vardı. Saçları dağınıktı ama çok yakışıklı görünüyordu. Ona gerçeği söyleyip söylememek arasında kararsız kalırken Barlas'ın o çocuklara yapabileceklerini tahmin ettiğim için sustum.

Başına bela alabilirdi. Konu kapanmıştı zaten. Bu saatten sonra beni rahatsız edeceklerini sanmıyordum. Biten bir olayı tekrar açıp da büyütmenin anlamı yoktu. "Korkmuş gibisin." Gözlerime dikkatle bakarken tekrar gülümsedim ve iyi bir yalan uydurdum. "Biliyorsun, buralar pek tekin değil. Serseriler beni korkutuyor." Bu sırada etrafıma bakıyordum. Neme lazım peşimden gelmiş olabilirlerdi.Güldü. "O halde benden de korkman gerekmez mi?" Gözlerim tekrar onu bulunca, "Senden korkma kotamı zamanında doldurduğumu düşünüyorum," dedim.

Gülüşünü soldurup beni etkileyecek kadar güzel bakmaya başlayınca korkumun tamamen geçtiğini düşündüm. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Bakışları beni utandırırken, "Bugün neden okulda

değildin?" diye sordum. "Alacağımız haraçla ilgileniyordum. Bizim çocuklar halledememiş," deyince doğru tahmin ettiğimi düşündüm. "Anladım," dediğimde arabayı işaret etti. "Hadi, atla da gidelim." Şaşkınca ona baktım, "Nereye?"

"Fabrikaya. Bizimkilere senin yanında seni affettiğimi söyleyeceğim. Daha bundan haberleri yok." Yüzümü buruşturdum. Haberleri olmasa daha mı iyi olurdu acaba? "Ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Endişelenme, buna hiçbiri aşırı tepki vermez." Evet ama Bade hariç. Çünkü o benden nefret ediyordu. "Bade'den emin değilim."

Kaşları çatıldı. "Onunla aranızın iyi olamaması beni üzüyor." Bunun farkındaydım ama ne yapabilirdim ki? Baştan beri benden nefret eden oydu. Tamam, çeteye girmek isteyene kadar herkes nefret ediyordu ama o öğrendikten sonra da nefret etmeye devam etmişti. "Kendisi anlaşılabilecek bir tip değil."Kafasını hafifçe gülümseyerek sağa sola salladı. "Yanılıyorsun, bence tam senin anlaşabileceğin biri." Gözlerimi devirdim, "Dalga mı geçiyorsun? Sürekli nefretle bakıyor."

"Belki bakışları öyledir."

"Hı evet, kesin öyledir," deyip arabaya bindim. Hareket ettiğimizde saate baktım, sekize geliyordu. Annem muhtemelen birazdan evde olurdu. Çok geç kalmayacağını söylemişti. Gelip de beni bulamayınca arardı ama yalanım çoktan hazırdı. Ona Aysunlarda olduğumu söyleyecektim.

Barlas hızla arabayı sürmeye devam ederken telefonum çaldı. Annemin aradığını düşünüp açacağım telefonun ekranında Aysun'un ismini görmemle alt dudağımın kenarını ısırdım. Kahretsin! Kıza gelemeyeceğimi haber vermemiştim. Hâlâ beni bekliyor olmalıydı. Açıp gelemeyeceğimi ona söylemem gerekiyordu ama Barlas yanımda olduğu için açamazdım. Çünkü o benim Aysunlardan geldiğimi düşünüyordu. Meşgule atıp ona gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj yazdım. Birkaç saniye sonra sebebini soran bir mesaj geldi.

Ona olanları destan şeklinde attığım mesajda açıklayınca tekrar beni aradı. Muhtemelen endişelenmişti ve olayı canlı canlı sesimi duyarak dinlemek

istiyordu. Onu tekrar meşgule atınca iyi olduğumu ve Barlas'la fabrikaya gittiğimi anlatan bir mesaj yazdım. Aslında bu olayı Aysun'a anlattığım gibi Barlas'a da anlatmak, ondan bunu saklamamak istemiyordum ama başına bela açacağını bildiğim için susmayı tercih ediyordum. Fabrikaya doğru giderken yine telefonum çaldı. İçimden tam Aysun'a saydıracakken annemin aradığını görünce hemen telefonu açtım. "Efendim anne?"

Sesi endişeli geliyordu. "Öykü, neredesin kızım?"

"Aysunlardayım anne."

"Neden gittiğini haber vermiyorsun? Seni evde göremeyince korktum!"

"Özür dilerim anne, unutmuşum."

"Neyse tamam, çok geç kalma olur mu?"

"Olur," deyip telefonu kapattığımda Barlas bana baktı. "Annen Aysun da olduğunu bilmiyor muydu?" Kafamı iki yana sallayıp telefonu cebime koydum, "Hayır, ben çıkarken evde değildi."

"Evde yalnızdın yani?"

"Evet."

"Korkun geçti sanırım?" Bugünkü yaşadıklarımı bilseydi hiç de böyle demezdi. Asıl korku bundan sonra peşimi bırakmayacaktı. "Hayır, ama artık yalnız kalmaya alışmak zorundayım, annem şu sıralar eve geç geliyor." Gözlerini yola çevirdiğinde, "Neden? İşleri mi yoğun?" diye sordu. "Hayır. Görüştüğü biri var."

Barlas şaşkınca yüzünü bana çevirdi, "Bunu bilmiyordum." Kafamı önüme eğdim, "Ben de yeni öğrendim."

"Peki, adamı hiç gördün mü?"

"Hayır, ama yakında tanışacağım." Yüzünü yola çevirdi, "Annenin başka bir adamla görüşüyor olması senin için sevindirici bir haber olmalı." Kafam

hâlâ önüme eğikken, "Bilmiyorum," dedim, "Annemin babamı unutuyor olması güzel ama başka bir adamla görüşüyor olması beni korkutuyor."

"Neden?"

"Babamda yaşadığı acıları yaşamasından korkuyorum."

"Belki bu defa öyle olmaz. Mutlu olur." Hafifçe gülümseyip ona baktım, "Umarım. Benim isteğim de bu yönde."Kısa bir süre sonra fabrikaya geldiğimizde arabadan çıkıp içeri girdik. Çetin, Bade, Ali ve Samet kanepede oturmuş sohbet ederlerken bizi ilk fark eden Çetin oldu. "Hemen geleceğim deyince Öykü'yü almaya gideceğini düşünmemiştim Barlas."Çetin'in lafı üzerine diğerlerinin yüzü bize doğru dönünce Ali ve Samet bana şaşkınca Bade ise kaşlarını çatıp sert sert baktı.

Barlas hiçbir arkadaşının bakışlarını umursamazken, "Onu buraya size bir şey söylemek için getirdim," dedi."Umarım bize Öykü'yü çeteye aldığını söylemeyeceksin Barlas!" Bade oldukça sinirli görünüyordu ve bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sinir bütün bedenimi sararken benim de gözlerim onun üzerindeydi "Çeteye girmiyorum Bade, korkmana gerek yok. Barlas beni affettiğini ve babam konusunda bana yardım edeceğini size söylemek için getirdi beni buraya."

"Affetmek mi?" Bade'nin gözleri Barlas'a kaydı. "Gerçekten mi?" Barlas kafasını bana çevirip birkaç saniye yüzümü inceledikten sonra ona baktı. "Evet, onu affettim."

Bade sinirden güldü. "Harika! Sen şimdi bu kızı çeteye de alırsın!"

"İstersem evet, alırım. Benimle ilgili her şeyi biliyor sonuçta." Hepsinin şaşkınlığı gözlerinden belli olurken Samet oturduğu yerden kalktı, "Ona her şeyi anlattın mı yani? Hem de çeteye girmeden?"

"Evet, anlattım."

"Neden yaptın bunu?" Soruyu soran Çetin'di. Barlas derin bir nefes alıp gözlerini Çetin'e çevirdiğinde, "İstediğim için yaptım. Öğrenmesi benim için bir sorun teşkil etmedi," dedi. Bade yerinden kalkıp Barlas'a doğru

yürüdü ve önünde durup öfkeyle yüzüne baktı. "Ne güzel! Beni de anlattın mı ona bari?" Bu tavrı Barlas'ı kızdırmış gibi görünüyordu, "Saçmalama Bade!"

Beni de anlattın mı derken neden bahsetmişti anlayamamıştım."Neden? Bir tek onu anlatmamışsın baksana!" deyip sinirle yanından geçecekken Barlas onu kolundan tuttu. Bade yerinde durmuş sinirle ona bakarken gözlerinin dolduğunu gördüm. Sinirden miydi yoksa üzüntüden mi anlayamasam da kalbimin garip bir şekilde acıdığını hissettim. Sanırım bunun sebebi onu hiç böyle görmememdi. Muhtemelen beni Barlas'ın yanında görmek onu kıskandırmıştı. Belki de bu yüzden gözleri dolmuştu, "Kolumu bırak Barlas! Biraz hava alacağım."

Barlas'ın parmakları gevşeyince Bade hızla onun yanından geçti ve dışarı çıktı. Ben garip bir şekilde bu duruma üzülmüş Barlas'a bakarken, onun bakışlarının yerde olduğunu fark ettim. Sanırım o da üzülüyordu. Galiba Bade'nin ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu. Bu yüzden onun benden neden nefret ettiğinin de farkındaydı.Barlas arkadaşlarıyla konuşmaya devam ederken benim aklım Bade de kaldığı için onun yanına gitmek istedim. Bu iyi bir fikir miydi bilmiyordum ama artık benden neden nefret ettiğini öğrenmek istiyordum. Eğer bunun tek nedeni Barlas'sa bu sorunu çözmemiz gerekiyordu. Biz birlikte olduğumuzda kırılmasını istemiyordum. İyi olmalıydı.

Dışarı çıktığımda Bade'yi fabrikanın biraz ötesinde duran varillerin birinde otururken gördüm. Şu an yanında kimseyi istemediğinden emindim ama ben onunla konuşmak istiyordum. Bu iş bugün hallolacaktı. Benden nefret etmesinin sebebini öğrenecektim. Hemen yanındaki varilin üzerine oturdum. Varlığımdan rahatsız olmuş gibiydi, kafasını başka tarafa çevirdi. Konuşmak istemediğini açıkça belli ediyordu ama bu umurumda değildi. Konuşacaktık. "Benimle sorunun ne Bade?"

"Seninle sorunum falan yok!" Sesi ifadesizdi."O halde neden benden nefret ediyorsun?" Yüzünü bana dönünce ağladığını fark ettim. Gözleri hafiften kızarmıştı ama ağladığını belli etmemek için gözyaşlarını silmişti. "Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evet," dediğimde derin bir nefes aldı ve önüne baktı. Sıkıntılı görünüyordu. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırıp kafasını önüne eğdiğinde onu inceliyordum. Şekilli bir burnu, simsiyah kavisli kaşları ve yanağında konuşurken bile belli olan derin çukurlu bir gamze vardı. Güzel kızdı Bade. Onu ilk defa bu kadar yakından inceliyordum. Daha önce bu şekilde oturmadığımız içindi herhalde. Ya da inceleme gereği duymadığımdandı."Seni kendime benzettiğim için..." Söylediği şeyle kaşlarımı çatınca ona anlamsızca baktım. "Nasıl yani?" Konuşurken bana bakmadı, "Bana kötü anılarımı hatırlatıyorsun."

"İyi de ben..." dediğim an sözümü yarıda kesti ."Babandan intikam almak için bu çeteye girmek istemen seni kendime benzetmeme neden oluyor! Çünkü ben de bu çeteye birinden intikam almak için girdim!" Gözlerim şaşkınlıkla açılırken bir süre konuşamadım. Bunu bilmiyordum ve şimdi öğrenmek beni oldukça şaşırtıyordu. Merakla ona bakarken daha fazla susamayacağımı anlayıp, "Sen kimden intikam almak için girdin çeteye?" diye sordum. Tekrar bacaklarının arasına sıkıştırdığı ellerine baktı, "Üvey ağabeyimden!" Sesi kısık çıkmıştı ama içinde öfke saklıydı. "Babam öldüğünde annem bir süre sonra geçimsizlik yüzünden durumu iyi olan bir adamla evlenmişti. Onun bir oğlu vardı. Adı Berat'tı." Adını söyleyince yüzünü ondan tiksinircesine buruşturdu.

Dikkatle onu dinlerken sesimi çıkarmıyordum. "Aynı evde kaldığımız için sürekli benimle uğraşıyor, sözlü tacizlerde bulunuyordu. Sanırım hastalıklı bir kişiliğe sahipti. Birkaç ay bu şekilde devam etti. Anneme bundan bahsetmek istiyordum ama üvey babamla araları bozulur diye ona hiçbir şey söyleyemiyordum. Çünkü mutluydular. Benim yüzümden sorun yaşasın istemiyordum."Anlatırken sesi titriyordu. Neredeyse ağlayacaktı ama kendini tutuyordu. "Aylar geçtikten sonra Berat'ın tacizleri artık canımı sıkmaya başlamıştı. Çünkü artık sadece sözlü değil fiziksel taciz de vardı. Ondan nefret ediyordum. Sustuğumu bildiği için daha çok üzerime geliyor, bunu yapmaktan zevk alıyordu. Nihayet yaptıklarına daha fazla dayanamayacağımı fark ettiğimde annemle konuşmaya karar verdim. Ya annemle konuşacaktım ya da o evden kaçacaktım. Başka çarem yoktu. O gün oturmuş her şeyi anneme anlatmak için annemle üvey babamın akşam eve gelmesini beklerken ölüm haberlerini aldım. Kaza yapmışlardı."

Anlattığı şeyle canımın yandığını hissettim. Zaten babasını kaybetmişti bir de annesini kaybetmek onu tahmin edemeyeceğim şekilde üzmüş olmalıydı. "Annem ve üvey babam olmadan o evde Berat'la yaşayamayacağım için bütün eşyalarımı toplayıp anneannemin evine taşındım. Aslında bunu daha önce yapabilirdim ama anneme sebebini anlatamayacağım için yapmamıştım." Haklıydı ama keşke anlatsaydı, diye düşündüm. "Anneannemle oturmaya başladığımda şimdiki okulumuza kayıt oldum. Orada Aysun'la tanıştım. Güzel bir arkadaşlığımız vardı. Her şey güzel ilerlerken Berat beni buldu. Okul çıkışlarında yolumu kesmeye, beni tehdit etmeye başladı. Onu öldürmek istiyordum. Hayatımda ondan daha fazla nefret ettiğim biri daha yoktu. İntikam almak istiyordum ondan. Bana yaşattıklarını yaşatmak istiyordum. İşte tam da bunları düşündüğüm sırada Barlas ve çetesiyle tanıştım. Bana yardım edeceklerini düşünüyordum. Bunun için çeteye girmek istedim. Girdim ve Berat'tan intikamımı aldım. Barlas sayesinde de onu hapse gönderdim!"

Sonunun iyi bitmesi hoşuma gitse de yaşadığı şeyler yüzünden üzgündüm. Kim bilir nasıl zorluklar çekmişti ama bunların bana nefretle bakmasıyla ne ilgisi vardı onu hâlâ anlayamamıştım. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi yüzüme baktığında, "Seni her gördüğümde Berat'ı hatırlıyorum. Ondan nasıl intikam almak istediğimi," dedi. "Babandan intikam almak istemen bana onu hatırlatıyor. Bu iğrençliği hatırlamak istemiyorum. Bana çok benziyorsun, intikam hırsın benimkiyle aynı..."

"İyi de şu durumda bana nefretle bakmak yerine beni anlaman gerekmez mi?" diye sordum. Kafasını sağa sola oynattı, "Hayır... Sen sadece sana babalık etmeyen birinden intikam almak istiyorsun. Bense aramızda kan bağı bulunmayan, hayatımı mahveden kişiden intikam almak istiyordum. Yani bu olayı anlatırken bile utanmamı sağlayan kişiden."

"Bu yüzden mi bana böyle bakıyorsun yani?" Kaşlarımı çattım, "İyi de bu çok saçma!"

"Ne yapmamı bekliyorsun ki? Bana o hallerimi hatırlatıyorsun. Bunu hatırlamak istemiyorum!" Onu anlıyordum ama bu bana saçma geliyordu. Beni tanımıyordu ve sırf ona o iğrenç anılarını hatırlatıyorum diye benden nefret ediyordu. Tanımaya çalışsa sevebilirdi ama bunun için uğraşmıyordu

bile. Hâlbuki arkadaş olsak ve beni sevse birlikte yeni ve güzel anılarımız olabilirdi. "Bunun için ne yapabilirim Bade?"

"Yapacak bir şeyin yok. Barlas seni bu saatten sonra bırakmaz. Muhtemelen artık bizimlesin."

"Bunun için üzülüyor musun?" Cevabını bildiğim şeyi neden sorduğumu bilmiyordum ama sormak istemiştim. Gözleri yerdeyken soruma soruyla karşılık verdi, "Neden üzüleceğimi düşündün?" Söyleyip söylememek arasında kararsızdım ama bunu bilmesi gerektiğini düşünüp bir anda, "Çünkü Barlas'a karşı bir şeyler hissettiğini tahmin ediyorum," dedim. Sanki çok kötü bir şey demişim gibi bana baktı, "Saçmalama, o benim kardeşim gibi! Hem sen bunu nereden çıkardın?" Tam ona cevap verecekken beni konuşturmadan kendi konuştu, "Tabii ya, Ateş söyledi değil mi?"

"Evet..." Barlas'a karşı bir şey hissetmediğini söylediği için şaşkındım. Bunu Ateş'e söyleyen kendisiyken şimdi neden inkâr ediyordu ki? "Sen şimdi Barlas'a karşı bir şey hissetmiyor musun yani?"

"Hayır," Sesinden ve yüzünden doğru söylediği anlaşılıyordu. "Peki, neden Ateş'e öyle söyledin o zaman?"

"Söylemek zorundaydım çünkü bana âşıktı ve çeteye girmemi istemiyordu. Benim de çeteye girmem lazımdı. Bu yüzden ona Barlas'a âşık olduğum yalanını uydurdum. Bu sayede çeteye girme sebebimin Barlas olduğunu düşünecekti." Kaşlarım söyledikleriyle hayretle havaya kalkarken, "İnanamıyorum. Ben... Şu an ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim. Fikir güzeldi ama bu Ateş'in canını yakmıştı."Ben de öyle," dedi üzüntüyle, "Ateş'e deli gibi âşıkken ondan uzak durmak çok zor geliyor bana." Hayretle açılan ağzımı kapatamadım. "Ona âşık mısın?"

Kafasını hafifçe oynattı, "Evet." Şimdi canım fena acımıştı işte. "Peki, madem onu seviyorsun neden şu an Ateş'le birlikte değilsin o zaman?"Sorum üzerine yüzü düştü. "Bana neden yalan söylediğimi soracak, o zaman ne diyeceğim? Üvey ağabeyimin bana tacizde bulunduğunu ve bunun için çeteye girmek istediğimi ona asla söyleyemem." Kendimi onun yerine koyuyordum; tacize uğrayanın değil taciz edenin utanması

gerekirken nasıl bir dengesizlik içinde yaşadığımızı görüp toplum adına utanıyordum. "Seni anlayabiliyorum."

"Anlayamazsın!" dedi kahverengi gözleri sert sert bakarken, "Beni kimse anlayamaz!" Yaşadıkları için bir an içimden ona sarılmak gelmişti ama yapamadım. Kızacağından korktum. Bunu yaptığım için ona acıdığımı düşünebilirdi. "Kötü şeyler yaşamışsın ama artık bitti." Gözlerini yumdu. "Evet, bitti ama hâlâ aklımdan çıkmıyor. Rüyalarımdan da öyle!"

"Zamanla unutacaksın."

"Biliyorum. Bizimkiler bu konuda bana yardımcı oluyor. Onlar olmasa ne yapardım bilmiyordum."

"İstersen ben de sana yardımcı olabilirim." Sinirle suratıma baktı. "Sen sadece çeneni kapalı tut bana yeter. Sana anlattıklarımı gidip Aysun'a falan anlatma sakın!" Kırıcı konuşması yüzümün düşmesine neden olurken onu rahatlatmak için, "Öyle bir şey yapmam, merak etme," dedim. Bu olayın duyulmasından korkuyor olabilirdi. Hatta belki de Aysun'la arkadaşlığını bu yüzden bitirmişti ama söylemeyeceğimden emin olmasını istiyordum. "İyi olur, duyarsam seni öldürürüm!" Ciddi gibi görünüyordu. Sonuçta çeteden ya da arkadaşı değildim. "Peki, madem bana güvenmiyorsun sırrını neden anlattın?"

"Aslında anlatmayı düşünmüyordum ama Barlas bile çetedekiler dışında kimseye söylemediği şeyleri anlatmış sana. Belli ki güvenmiş. Bu yüzden benim de anlatmam sorun olmaz diye düşündüm. Ha bir de gelip ikide bir senden neden nefret ettiğimi bana sormanı istemedim herhalde." Hafifçe gülümsediğimde, "Çeteye kendinden başka bir kız istemediğin için benden nefret ettiğini düşünmüştüm," dedim.

Bir an onun da gülümsediğini gördüm ama bunu belli etmemek için kendini zorluyordu. "Aslına bakarsan tek olmak güzel... Gelmesen iyi olur."

"Merak etme, gelmiyorum zaten." Gözleri benim üzerimdeyken birden fabrikanın kapısında görünen ve bize bakan Barlas'a kaydı, "Onu seviyor musun?" Kafam Barlas'a doğru dönünce ona gülümsedim, "Hı hı."

Barlas gülümsememe gülümseyerek karşılık verirken Bade bana baktı, "O da seni seviyor." Bunu zaten biliyordum ama çetedekilerin de bildiğini bilmiyordum. Bu galiba beni biraz utandırmıştı. Bade kafasını yine önüne eğmiş öyle konuşurken, "Sana işkence yaptığı için çok pişman," dedi."Biliyorum," dedim sessizce.

Kaşlarını çattı, "Ben de öyle." Kafasını kaldırıp bana baktığında, "Masum olduğunu öğrenince seni o gün Barlas'ın elinden kurtarmadığıma pişman oldum. Hiçbirini hak etmedin. Özür dilerim," dedi. Pişman olması ve özür dilemesi beni şaşırtırken uzanıp koluna dokundum. "Masum olmadığını düşündüğünüz insanlara zarar verdiğinizi biliyorum. Bunu sorun etme. Ben Barlas'ı affettim. Seni de affedebilirim."

Bunu beklemediği için şaşırdı, "Gerçekten mi?"

"Hı hı," dediğimde Barlas yanımıza gelmişti. Merakla bize bakıyordu. "Ne konuşuyorsunuz bakalım?" Bade varilden inerken, "Hiç. Sadece ona işkence yaptığımız için pişman olduğumuzu ve neden ona nefretle baktığımı anlattım," dedi. Barlas şaşırdı. Bunu beklemiyordu galiba. "Anlatacağını düşünmemiştim."

Bade bana baktı, "Bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Peki, onu tanımaya çalıştın mı? Belki arkadaş olursanız gördüğünde nefretle bakmana da gerek kalmaz." Dudaklarını büktü, "Bilemiyorum. Bu beni biraz zorlar gibi geliyor." Evet, belki zorlanırdı ama başarabilirdi. Benimle konuşması bile bir şeylerin başlaması için iyi bir adımdı çünkü.Barlas bana bakıp gülümserken Bade, "Sizi yalnız bırakayım," diyerek yanımızdan ayrıldı ve fabrikaya doğru yürüdü. Barlas varile oturup bana doğru döndüğünde, "Arkadaş olmanızı istiyorum," dedi. Bade'nin arkasından bakarken, "Ben de öyle. Çok zor günler geçirmiş," dedim.

"Evet öyle. Bu yüzden artık iyi şeyler yaşaması gerekiyor ve bunun için Ateş'e ihtiyacı var." Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ateşi sevdiğini biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum, o benim arkadaşım." Aptal mıydım neydim? Bunu Barlas bilmeyecekti de kim bilecekti? "Ateş de onu seviyor," dedim.

Kafasını salladı, "Evet, onu da biliyorum ve bu yüzden birlikte olmalarını istiyorum."

"Ben de öyle ama bu zor gibi. Bade çeteye girmek için Ateş'e seni sevdiğini söylemiş." Sesli bir nefes verdi. "Evet biliyorum, yaptı öyle bir hata."

"Ne olacak şimdi, Bade gidip gerçeği de söylemiyor." Düşünceli görünüyordu. Sevdiği iki arkadaşının birlikte olmasını istiyordu ama elinden bir şey gelmiyordu, "Bilmiyorum ama korkuyorum." Şaşırdım, "Neden korkuyorsun?"

"Bade asla Ateş'ten vazgeçmez ama Ateş Bade'nin onu sevmediğini düşündüğü için bir gün ondan vazgeçebilir." Böyle bir şey olacağını hiç düşünmediğim için kafamı iki yana salladım, "Sanmıyorum."

"Hoşlanabileceği başka bir kız çıkarsa karşısına Bade'yi unutur. Hatta bir şey itiraf edeyim mi, onunla seni gördüğümde aranızda bir şey olacak diye çok korkmuştum. Bade için üzülmüştüm." Bir kez daha şaşırdım. "Ciddi misin sen?"

"Evet, bu yüzden Ateş'in aklını karıştırma diye uyardım seni zaten. Duygusal boşlukta olduğu için sana âşık olabileceğini düşünüyordum." İyi de bu çok saçmaydı. "Ama öyle bir şey olmadı."

"Evet, iyi ki de olmadı. Eğer olsaydı buna hem kendim hem de Bade için üzülürdüm." Bana derin ve anlamlı bakarken, "Çeteme girmek isteyen cesur kız aklımdan çıkmazken kardeşim dediğim kişinin ona âşık olmasını istemezdim," dedi. Nefesimi tutmuştum. Sanırım itiraf geliyordu. Sözüyle heyecanlandığımı anlayınca güldü. Bu uzun bir gülüştü. "Neden aklımdan çıkmadığını biliyorsun, değil mi? Sana karşı bir şeyler his..." Barlas sözünü fabrikaya gelen ve biraz ötemizde duran arabayla kesmek zorunda kalınca kaşlarını çatıp arabaya baktı. Birden nereden çıkmıştı anlayamamıştık.

Far ışığı yüzünden içindekilerin kim olduğunu göremiyordum. Huzursuz olmuştum. Minibüs tipindeki arabayı süren kişi farı kapatıp arabadan dışarı çıkınca Barlas da varilden indi. Ben arabadan çıkan çocuğa şaşkınlıkla bakarken doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi birkaç kez

kırpıştırdım. Bize doğru yürüyen, bugün beni tehdit eden o katil çocuktu. Demir!

Korku bedenimi sarmış, donmuş bir halde ona bakıyordum. Burada ne işi vardı? Benim için gelmiş olamazdı değil mi? Eğer öyleyse hapı yuttuğumu düşünüyordum. Onunla beraber arabadan beş kişi daha çıktı. Üçü erkek ikisi kızdı. Kızların biri sarışın ve uzun boylu, diğeri ise hafif kilolu, esmerdi.

Gotik tarz giyinişleri oldukça dikkat çekerken tehlikeli gibi görünmeye çalıştıkları anlaşılıyordu. Erkeklerden kızıl olanını hemen tanımıştım. Sonra dikkatimi onun iki yanında duran çocuklar çekti. Tesadüfün bu kadarı olamazdı değil mi? Babamla konuştuğum gün karşıma çıkan çocuklardı onlar da. Yüzlerinde hâlâ Barlas'ın bıraktığı izler duruyordu. Hepsinin bir çete olduklarını anlamam uzun sürmemişti. Şimdi asıl sorun şuydu ki, bunların burada ne işi vardı?Demir denilen çocuk suratındaki sinsi sırıtışla Barlas'a odaklanmış, gözlerini kısmıştı. Bana bakmıyordu. Ama o iki çocuğun gözleri benim üzerimdeydi. Yerimde otururken huzursuzca kıpırdandım. Bakışları hiç hoşuma gitmiyordu.

"Barlas, görüşmeyeli uzun zaman oldu değil mi dostum?" Dost mu? Ne dostu ya? Ne saçmalıyordu bu çocuk? Onlar dost falan değildi umarım. Barlas hızla ona doğru yürüyüp önünde durunca, "Seninle düşman olduğumuzu sanıyordum," dedi. Demir'in yüzündeki sırıtış daha da büyüdü. "Bunca zaman hep öyleydik ama şimdi barış imzalayabiliriz."Düşman olmaları da hoş değildi ama en azından Barlas'ın onun gibi bir çocukla dost olmadığına seviniyordum. O an ortadan kaybolmak istedim. Demir beni görmemeliydi. Görürse işlerin karışacağından ve ortamın gerileceğinden korkuyordum.

Şimdi kalkıp içeri gitsem fazla dikkat çekecektim ve muhtemelen beni fark edecekti. Bu yüzden yerimden kıpırdayamıyordum.Beni tanımaması için kafamı iyice önüme eğdiğimde onları dinlemeye devam ediyordum. Barlas'ın sesi gayet sakin gelirken, "Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Ben seninle düşman olmayı seviyorum," dedi.

Bir katille dost olunmazdı zaten. En iyisini yapıyordu. Demir bir kahkaha patlattıktan sonra, "Bu yüzden mi benim haraç almak istediğim yerden

haraç alıyorsun?" diye sordu. Şimdi neden buraya geldikleri anlaşılıyordu. "Aynen öyle." Barlas böyle diyordu ama bu tamamen Demir'i sinir etmek içindi sanırım. Çünkü o sadece babasını öldürten adama çalışanlardan haraç alıyordu. Özellikle Demir yüzünden değil."Yapma ama Barlas, bu hiç hoşuma gitmiyor."

"İyi ya işte, hoşuna gitmemesi benim hoşuma gidiyor. Belki de sadece bu yüzden yapıyorumdur." Barlas ne yapıyordu böyle? O çocuk bir katildi. Onu sinir etmese iyi olurdu. Ne yapacağı belli olmazdı.Demir gülmeye başlayınca çetesindekiler de güldü. Gülünecek ne vardı anlamamıştım ama bir an önce buradan gitmeleri için dua ediyordum.

Demir ve diğerleri birkaç saniye sonra gülmeyi kesince sessizliğim Demir'in dikkatini çekmiş olacaktı ki "Şu varilin üzerinde oturan kız kim?" diye sordu. İşte şimdi bitmiştim! Korktuğum başıma gelmişti. Ne diye beni soruyordu ki? Eminim sorusuyla beraber hepsi bana bakmaya başlamıştı. Yüzüm hâlâ önüme eğik olduğu için göremiyordum ama öyle tahmin ediyordum."Bu seni ilgilendirmez!"

"Sanırım biz o kızı tanıyoruz Demir." Bu ses o gün gitmeme engel olan cılız çocuğa aitti. Beni tanıdığını hemen Demir'e söylemişti. Geri zekâlı! Onu boğmak istiyordum. Demir şaşırmış gibi "Öyle mi, nereden tanıyorsunuz?" diye sorunca çocuk hemen cevap verdi, "Geçen gün Barlas'la kavga etmemizi sağlayan kız bu." Kavga etmelerini mi? Dayak yememizi demek istemişti herhalde. "Sizinle kavga eden Barlas mıydı?" Güldü. "Demek onunla bu kız sayesinde tanıştınız."

"Evet. Biraz öyle oldu" Demir'in çetesindeydiler ama Barlas'ı tanımıyorlardı. Sanırım bu çetede yeniydiler. Demir gülüşüne ara verince alaylı konuştu. "Barlas, böyle olmadı ama. Sizi ben tanıştıracaktım. Acele edip sen kendini tanıtmışsın." Barlas onun bu lafına gülerek cevap verdi "Evet, gerek kalmadı artık. Arkadaşlarına kendimi çok iyi tanıttığımı düşünüyorum." Barlas'ın sözünden sonra Demir bir süre konuşmadı. "Söylesene Barlas, bu kızın burada ne işi var?" Şimdi neden konuşmadığı belli oluyordu. Sanırım bu süre boyunca beni izlemişti. Hem konu neden bana gelmişti ki? Defolup gitselerdi ya."Ne zamandan beri yanımdakileri merak eder oldun?"

Demir direkt cevap verdi. "Arkadaşlarımın seninle kavga etmesine sebep olan kızı merak ettim sadece. Bunda ne var ki?"

"Buraya bunun için gelmedin herhalde."

"Hayır, buraya ne için geldiğim belli. İsmail'in mekânından haraç almayı keseceksin demeye geldim!"

"Bu bir emir mi?" Barlas sinirleniyor gibiydi."Evet."

"Peki kesmezsem?"

"Böyle bir ihtimal yok. Keseceksin!" Bu çocuk kesinlikle dayak istiyordu. "Bana emir verilmeyeceğini biliyorsun Demir."

"Ben çete lideriyim. Emir vermeyi severim." Barlas öyle bir kahkaha attı ki neredeyse kafamı kaldıracaktım. "Evet, lidersin ama it sürüsünün lideri. Bu yüzden sana ancak itler itaat eder" Demir, Barlas'ın lafı üzerine sinirlenmişti ve kükrüyordu, "Lan Barlas, canımı sıkma benim!"

"Asıl sen benim canımı sıkma! İtlerini de al defol git buradan!" İkisi de çok sinirlenmişti. Bu iş hiç de iyi yerlere gitmeyecekti, bu çok belliydi. Birkaç saniye sonra bir tık sesi duyunca donduğumu hissettim. Bu ses hiç hoşuma gitmemişti çünkü ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu yuvasından çıkan çakı sesiydi. Korkuyla kafamı kaldırdım. Demir öfkelenmiş, elinde tuttuğu çakıyla Barlas'a bakıyordu. Bu çocuk bir katildi, Barlas'a zarar verebilirdi. Bu ihtimal içimdeki cesareti ortaya çıkartırken varilden inip Barlas'ın önüne geçtim ve korkmadan Demir'in gözlerine sert sert baktım. "Sakın!"

Demir beni görünce, öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Barlas kolumdan tutup beni arkasına çekti ve yüzüme kızarak baktı. "Ne yapıyorsun sen?" Kızması umurumda değildi. Demir ona bir şey yapabilirdi bunu göze alamazdım."Vay vay vay! Bakın burada kimler varmış. Güzel kız, senin burada ne işin var?"Demir'in söylediği şeyle Barlas ne olduğunu anlayamadan bana bakarken kızıl saçlı çocuğun da şaşırmış olduğunu gördüm. Tabii kim bir saat önce tehdit ettiği kızı başka bir çetenin yanında görünce şaşırmazdı ki? "Demir, ne işin var lan senin burada?" Çetin'in sesi duyulunca kafamı ona doğru çevirdim.

Öfkeliydi ve burnundan soluyordu. Yanında duran diğerleri de öyle. Anlaşamadıkları ve onları sevmedikleri az önce Demir'le Barlas'ın hırlaşmasından belli oluyordu zaten.Demir elindeki çakıyı cebine sokup Çetin'e baktı. "Sizi özlediğim için geldim Çeto, ne var bunda?"

"Kes tatavayı da defol git buradan!"

"Yok ya, öyle kolay kolay gitmeye niyetim yok." Bakışlarını bana çevirdi, "Önce şu güzel kızla biraz muhabbet edelim de sonra gideriz." Pis bakışları üzerimdeydi. Barlas hâlâ ne olduğunu ve onun beni nereden tanıdığını anlayamadığı için Demir'e baktı. "Nereden tanıyorsun sen onu?"

Demir ona bana bakarak cevap verdi, "Bugün kendisiyle önemsiz bir arkadaş aracılığıyla tanıştık. Biraz sorunlu oldu ama olsun. Yine de güzeldi." Barlas yeniden bana baktığında ona bunu anlatmadığım için sinirli görünüyordu. Birazdan iyi bir azar işiteceğimden emindim."Bahsettiğin arkadaş kim Demir?" Arkadaki sarışın kız o çocuğun kim olduğunu merak edince Demir omzunu silkti, "Önemsiz bir arkadaş dedim ya. İsmi lazım değil,"

Demir bunu derken bana sırıtarak bakıyordu. Bir saat önce beni tehdit ettiği için bundan zevk almışa benziyordu. İğrenç çocuk! Ağzını burnunu dağıtasım vardı. Tam sinirlenmiş ona bir şey diyecekken yanımızda duran Samet benden önce davranıp, "Defolun gidin buradan da olay çıkarmayın!" diye bağırdı."Dur ya, acelemiz ne? Şurada ne güzel konuşuyoruz."

"Demir, gidin buradan yoksa canınız çok sıkılacak!" Ali öfkeyle soluyordu ama Demir'in gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. "Nedense burada eğlenmeye başladım. Bu güzel kızı görmek hoşuma gitti. Öyle kolay kolay gitmem herhalde."

"Ne diyorsun lan sen?" Barlas bir elini yumruk yapmış sıkıyordu. O kadar sıkmıştı ki kanı çekilmiş, parmakları bembeyaz olmuştu."Diyorum ki kız sizden değilse onu çeteme alabilirim. Kendi canını başkalarının uğruna feda etmek istemesi hoşuma gitti. Çetede işimize yarayacağını düşünüyorum."

Barlas onun konuşması üzerine dişlerini sıkarak konuştu, "O bizden!" Şaşkınca Barlas'a baktım. Neden şimdi ona böyle bir yalan söylemişti ki?

Gerçekten o çocuğun beni çetesine almak istediğini falan düşünmüyordu herhalde."Eğer gerçekse buna üzülürüm ama nedense sana hiç inanmıyorum Barlas. Bu yüzden kızın kolundaki ejderha dövmesini görmek istiyorum. Belki o zaman sana inanabilirim. Kendisini öne alalım da göstersin bize şu dövmeyi," deyip bana doğru uzanarak kolumdan tutacağı sırada, Barlas ondan önce davrandı ve elini itip dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. "Sakın ona dokunmak gibi bir hata yapayım deme yoksa canına okurum senin!"

"Vay! Sert tavırlar öyle mi? Kızla yakından ilgileniyor olmalısın." Gülüyordu ve gülüşü çok sinir bozucuydu. "Tehdidin gerçekten çok korkutucu ama sana şunu söyleyeyim..." Gülüşü şeytani bir hal almıştı. İyi bir şey söylemeyeceği o kadar belliydi ki, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Ne söyleyeceğini merakla beklerken gözleri bana kaydı ve gözlerime çapkınca bakarak konuştu. "Ben bu kıza çoktan dokundum ve inan bana çok hoşuma gitti.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

22.BÖLÜM

Duyduklarıma inanamıyordum. Amacının Barlas'ı sinir etmek olduğunun farkındaydım ama bu kadarı çok fazlaydı. Aptal çocuk! Biraz sonra dayak yiyecekti. Ona zerre acımıyordum. Bunu sonuna kadar hak etmişti. Nasıl yalan söyleyebilirdi?Barlas Demir'e sert bakışlar atarken ona inanmadığını hemen belli etti. "Senin uydurduğun saçmalıklara inanacak kadar aptal değilim Demir. Böyle bir şey olmadığı biliyorum. Boşuna yalan söyleyip de zamanımı çalma. Benim vaktim değerli ve ben vaktimi senin gibi boş konuşan biriyle harcayamam!"

Demir kafasının hafifçe iki yana sallayıp güldü. "Keşke yanımızda olsaydın Barlas, o zaman dokunup dokunmadığımı görürdün." Barlas söylediği şeye sinirlenip onu hızla yakasından kavrayarak iyice kendine çekerken bir elini yumruk atmak için havaya kaldırdı. "Lan kapa o çeneni yoksa leşini yere sereceğim!" Demir hâlâ aynı şeye devam ediyordu. "Böyle konuşmam sinirini mi bozuyor Barlas? Madem bana inanmıyorsun neden sinirleniyorsun ki? Gerçek olabilme ihtimali kafanı karıştırıyor değil mi?"

"Gerçek olmadığını biliyorum!"

"Pekâlâ, madem bana inanmıyorsun o zaman tek görgü tanığımıza soralım," deyip omzunun üstünden kızıl saçlı çocuğa baktı, "Sezer, sen oradaydın söyle bakalım böyle bir şey oldu mu yoksa olmadı mı?" Kızıl saçlı çocuk hiç tereddüt etmeden, "Oldu tabii, ben şahidim," dedi. Yalancı şahitliğini duyunca, "Yalan söylüyor!" diye bağırdım, "Böyle bir şey olmadı, ikisi de yalan söylüyor Barlas. Sakın onlara inanma!"

Demir sırıtarak bana baktı. "Yalan mı? Söylesene güzel kız daha bir saat önce bir apartmanın içinde konuşmuyor muyduk?"

"Evet ama..." Barlas bir anda bana dönüp dehşetle yüzüme bakınca cümlenin devamını getiremedim. Çok kötü bakıyordu. Onun bana böyle baktığını ilk defa görüyordum. Ürkmüştüm, konuşamıyordum ve büyük bir

yanlış anlaşılmaya engel olamıyordum. "Bak gördün mü Barlas, demek ki yalan söylemiyormuşum. Güzel kız doğru söylediğimi onayladı."

Barlas gözlerini kapatmış burnundan sesli solurken çenesindeki kasların seğirdiğini gördüm. Öfkelenmişti. Demir'in yalan söyleyip onu kızdırmaya uğraştığını söylemeye çalışıyordum, "Biz sadece orada konuştuk, söylediği gibi bir şey olmadı. Uyduruyor, ona inanma sakın!" dememle Barlas'ın Demir'in yüzüne sert bir yumruk indirmesi bir oldu. O kadar sinirliydi ki gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi. Öfkesinden söylediklerimi duymadığına bile emindim.

Demir aldığı yumruk darbesiyle sendelerken arkadaşları Barlas'a saldırmak için ona doğru adım attılar ama Barlas'ın çetesi önlerine geçerek onları durdurdu. "Defolun gidin buradan, olay büyümesin!" Çetin konuşurken Sezer'e bakıyordu. Demir, kan akan burnunu elinin tersiyle silerken arkadaşı sinirle Çetin'e baktı. "Bence çoktan büyüdü!"Korku dolu gözlerle onları izlerken büyük bir kavga olmaması için dua ediyordum çünkü iki taraf da oldukça öfkeli görünüyordu.

Özellikle Barlas. Demir'in yüzüne yumruk atsa bile hıncını alamamış gibiydi. Öfkesinden gözlerinden kıvılcım çıkıyordu, işaret parmağını kaldırıp Demir'e salladı. "Yüzünün şekli bozulsun istemiyorsan itlerini de alıp hemen git buradan! Yoksa yüzüne bakılacak hal kalmayacak!"Demir aldığı darbeden sonra akıllanmamış gibi çarpık gülüşünü ortaya attı. "Bu kadar sinirleneceğini bilseydim bunu daha önce yapardım Barlas. Seni böyle görmek hoşuma gitti. Tabii bu güzel kıza dokunmak da öyle."Barlas sinirle gözlerini kısıp önünde duran arkadaşlarının arasından geçerek Demir'e ulaşmaya çalıştı. Arkadaşları onun sinirinin farkında oldukları için buna engel olmaya çalışıyordu ama Barlas o kadar öfkelenmişti ki kimse onu tutamamıştı.

Demir'e yaklaşırken bu sefer diğerleri onu durdurmaya çalıştı ama onlar da başarısız oldu. Barlas resmen yenilmez bir kaplan gibiydi. Öfkesi onu delirtmişti. Herkesi bir köşeye savurup Demir'e ulaşınca üzerine atlayıp onu yere düşürdü ve üstüne oturup yüzüne ardı ardına yumruklarını geçirmeye başladı. Korkudan iki adım geri giderken ağzımı elimle örtmüş onu izliyordum. Kesinlikle Demir'i öldürecekti.

Evet, buna emindim. Yumrukları o kadar sert ve hızlıydı ki saniyede iki yumruk attığını görebiliyordum. Demir ona hiçbir şekilde karşılık veremiyor, Barlas vurmaya devam ederken bağırıyordu. "Ona kimse dokunamaz!" Ayağa kalktığında karnına tekme atmaya başladı. Yerde inleyen Demir'i kurtarmak için yaklaşan arkadaşlarına bizimkiler müdahale edince ortalık iyice karıştı. İki grup birbiriyle kavga ederken gözüm Barlas'ın üzerindeydi. Hâlâ bütün hırsıyla vuruyor, durmak bilmiyordu. Demir bu dayağı hak etmişti ama Barlas'ın onu öldürüp de başına bela almasını istemediğim için onu durdurmam gerektiğini düşünüyordum.

Onun gibi bir pislik yüzünden ömrünü hapishanede geçiremezdi. Ona doğru gitmeye çalıştığım sırada önüme geçen sarışın, uzun boylu kız yüzünden olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Kız gözlerini kısmış bana bakıyordu. Benimle kavga etmek istediği her halinden belliydi. Şu an okulda olsaydık ve karşımdaki kız da benim gibi kavgadan çok anlamayan bir kız olsaydı onunla kavga edebilirdim ama bu kız Demir'in çetesindendi.

Bir kıza göre kolları fazla kaslıydı ve çok güçlü görünüyordu. Eminim nasıl dövüşüleceğini de biliyordu. Beni alt etmesi beş saniyesini bile almazdı. Birkaç metre ötemde Demir'in çetesinden olan esmer kızla kavga eden Bade'yi gördüm. İkisi de mükemmel denecek derecede iyi dövüşüyordu. Kız yüzündeki alaycı sırıtışla bana doğru yaklaşırken geri geri gittim. Herkes biriyle kavga ediyordu ve onun kavga edebileceği tek kişi bendim. Bir anda bana doğru kocaman bir adım attı ve bileğimden yakalayıp karnıma attığı tekmeyle yere düşürdü. Elimi karnımın üzerine koyup acıdan buruşturduğum yüzümle ona baktım. Hâlâ sırıtıyordu. Bu sırıtış beni korkuturken sürünerek geri geri gitmeye çalıştım ama sırtımı yere yaslayıp üzerime oturarak kaçmama engel oldu.

Gücümün yettiği kadar onu üzerimden itmeye çalışırken buna sinirlenip beni durdurmak için tırnaklarını bacağıma geçirdi. Acıyla inlerken içimde bir yerlerde saklanan gücüm ortaya çıktı. Dişlerimi birbirine bastırıp var gücümle yüzüne yumruk attım. Attığım yumruk onu şaşkına döndürürken fırsattan istifade bacaklarımı havaya kaldırıp başını bacaklarımın arasına aldım ve kafasını aşağı doğru eğip iki yanıma koyduğu bacaklarını ellerimle geri ittim. Bu hareketimle geriye doğru takla atıp üzerimden kalkarken ayağa kalkmak için doğrulup harekete geçeceğim sırada ayak bileğimden

tutmasıyla oturur pozisyonda kaldım. Bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım ama yine başarısız oldum.

Tekrar üzerime oturmak için iki eliyle ayağımı tutup hızla kendine doğru çektiğinde sırtımı yerle buluşturdu.Galip gelmiş gibi sırıtıyordu. Yeniden üzerime oturmak için bir hamle yaptı ama uzaktan kafasına gelen küçük bir taşla neye uğradığını şaşırıp sağa sola baktı. Bunu kimin yaptığını merak edip ben de taşın geldiği yöne bakınca Bade'nin sırıtarak baktığını gördüm. Dövüştüğü kızı bayağı hırpalamış onun yerde kıvranmasını sarışın kıza gösterirken eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Arkadaşın pek de iyi görünmüyor Cemre, ona yardım etsen iyi olur."

Kız ayağımı sertçe yere bıraktı ve koşar adım onların yanına gitti. Bade'ye yaklaştığında yumruk yaptığı elini havaya kaldırdı ama Bade kolunu havada yakalayıp onun suratına kafa attı. Kız aldığı darbeyle sendelese de kendini son anda toparlayıp Bade'ye yumruk attı.. Yardım etmek için onun yanına koştuğumda bir işe yarayacağını sanmıyordum ama yine de iki kişi olmamız o kızı dövmemiz için yeterli olabilirdi.

Bade yediği yumruktan fazla etkilenmemişti. Kızın saçlarını eline dolayıp kafasını öne doğru eğdi ve diziyle karnına vurdu. Kız iki büklüm olup acıyla inlerken attığı güçlü bir tekmeyle onu yere savurdu. Sarışın kız esmer kızın yanına düşerken Bade bana döndü. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," derken yüzünü inceliyordum kötü görünüyordu. Kaşı ve dudağı patlamıştı. Elmacık kemiğinin üzerinde ise hafif bir kızarıklık vardı. Gözüm, ayağa kalkan sarışın kıza kaydı. Yenilmek bilmeyen kız esmer kızı da ayağa kaldırırken ikisinin bakışları da bizim üzerimizdeydi. Öfkeli bakışlarının altındaki kavga etme arzusuna daha yeni başlıyorduk.

Pes etmeye niyetli görünmüyorlardı. İkimiz de tekrar saldıracaklarının farkındaydık. Bade, hazır mısın, der gibi bana bakarken kafamı hafifçe aşağı yukarı oynattım. Kavga etmeyi bilmesem de bu kızlarla dövüşmek istiyordum. Çünkü artık fazla olmuşlardı.Kızlar bize, biz onlara öfkeyle bakarken yakınlardan gelen polis arabalarının siren sesleri hepimizi olduğumuz yere sabitledi. Herkes kavga etmeyi bırakırken gözüm Barlas'a kaydı. Hiçbir şeyi umursamadan Demir'i dövmeye devam ediyordu. Hâlâ hıncını alamamış gibiydi. Çetin ve Ali polislerin buraya geldiğini düşünerek

Barlas'ın yanına gidip onu Demir'in üzerinden aldılar. Demir'in çetesi polisten kaçmak için olsa gerek hızla arabalarına koşarken, Sezer Demir'i yerden kaldırıp arabaya doğru sürükledi.

Gidiyorlardı ama suratlarına bakılacak olursa hiçbiri öfkesini alamamış gibiydi. Bu işin burada bitmeyeceği o kadar belliydi ki. Demir aldığı o kadar darbeden sonra hâlâ sırıtabiliyorken ağzındaki kanı yere tükürüp arabaya binmeden önce Barlas'a baktı. "Şu zamana kadar senin zayıf noktanı aradım durdum Barlas ama bir türlü bulamadım. Ama şimdi biliyorum. Bundan sonra benden korksan iyi olur. Bu kız benim çok işime yarayacak!"

Barlas, Demir'in yanına gitmek için adım attığında onu kolundan sertçe tutan Çetin ve Ali buna izin vermedi. "Bırak şunu, defolup gitsinler!" Demir sırıtarak bana göz kırptıktan sonra arabaya binip çetesiyle birlikte gitti.Siren sesleri oldukça yakından gelirken üç polis arabası fabrikanın önünden geçip gitti. Muhtemelen başka bir yere gidiyorlardı. Buradan geçmeleri kavganın bitmesi için iyi bir neden olmuştu. Neyse ki kavgayı görmemişlerdi. Yoksa hepimiz nezarethaneyi boylayacaktık.Polis arabaları uzaklaşırken Barlas'ın sert bakışlarının üzerime kaydığını gördüm.

Bir eline kan bulaşmıştı. Öfkesi hâlâ devam ediyordu. Bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla uzun bir süre devam edecek gibiydi de. Kolunu tutan Çetin ve Ali'nin elini itip hızla bana doğru yürüdü ve önümde durup dişlerinin arasından konuştu. "Hemen bana onunla nasıl karşılaştığını anlat!"Sert bakan gözlerine bakarken bir an geri çekilecek gibi oldum ama daha sonra korkmamın yersiz olduğunu düşünüp her şeyi anlattım. Dinlerken gözlerini bir kere bile kırpmamıştı. Dikkatli bir şekilde dinlemiş ve sakin kalmaya çalışmıştı.

Diğerleri de yanımıza gelmiş anlattıklarımı dinliyorlardı. Hepsinin yüzü kötü görünüyordu. İyi dövüşmelerine rağmen yine de epeyce darbe almışlar ve yaralanmışlardı. Aralarında en sağlam olan Barlas'tı. Onda tek bir çizik bile yoktu.Olayı anlattıktan sonra Barlas sakin kalmayı bırakıp bağırmaya başladı, "Neden bana Demir'in seni tehdit ettiğini söylemedin?" Bağırması beni ürkütürken, "Çünkü korktum!" diye mırıldandım.

"Korktun mu?" deyip sinirle kan bulaşan elini kolumu tutmak için kaldırınca elindeki kurumuş kanı fark edip indirdi ve diğer eliyle kolumdan tuttu. "Onun gibi biri yüzünden başını belaya sokmanı istemedim Barlas!"

"İyi yaptın!" Hâlâ bağırıyordu. "Saplantılı bir çete lideri peşine takıldı, şimdi ne yapacaksın bakalım!"

"Ne?" Şaşkınca yüzüne bakarken kolumu bıraktı. "Demir beni bitirmek için fırsat kolluyor. Seni benim zayıf noktam olarak görüyor. Bu yüzden artık peşinde olacağından emin olabilirsin. Ta ki beni bitirene kadar!"

"İyi ama seni bitirmesi mümkün değil. Senin büyük bir çeten var." Sinirden eliyle saçlarını karıştırırken, "Onun da var!" diye bağırdı. Bunu beklemiyordum işte. Oldukça şaşkındım, "O da mı büyük bir çetenin lideri?"

"Evet. Artık peşinde olan büyük bir çetenin lideri!"

"Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Çünkü onu tanıyorum!"

"Olabilir ama belki dediğin gibi olmayacak!"

"Saf mısın kızım sen?" deyip kaşlarını çatarak suratıma baktı. "Ne kadar saplantılı olduğunun farkına varmadın mı?"

"İyi de ben saplantılı olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Bilemezdin tabii ama seni tehdit ettiğini bana söylemen gerekirdi!""Korktum diyorum neden anlamıyorsun Barlas?" Gözlerini kapatmış sinirle burnundan solurken Çetin bana baktı, "Öykü, bunu Barlas'a söylemen gerekirdi." Gözlerim ona kayarken ben de Barlas gibi bağırıyordum, "Söylesem ne yapacaktı ki? Kim olduğunu bilmiyordu, onu nasıl bulacaktı?"

"Kim olduğunu bulur seni bizim yanımızda görmemesi için elimizden geleni yapardık. Şimdi Barlas'ın sana değer verdiğini anladı. Bundan sonra sırf onu sinir etmek için bile olsa seninle uğraşacaktır."

"Ne yani tek suçum korkmam ve bunu Barlas'a söylememem mi?"

"Suçun var demiyorum. Eğer söyleseydin şimdi böyle bir şey olmayacaktı. O çocuk manyak Öykü. Ne yapacağı belli olmaz." Bu şekilde konuşmaları beni iyice korkutuyordu. Evime giren bir çocuk yüzünden başıma neler gelmişti böyle? Bitmiştim ben. Zaten başımda bir sürü sorun vardı bir de bu eklenmişti.Barlas sessiz kalmış düşünceler içinde boğuşurken birden sinirle kolumdan tutup gözlerimin içine baktı. Öyle bakıyordu ki neredeyse gözlerinden ateş çıkacaktı. "Sana gerçekten dokundu mu?"

Gözlerimi kırpıştırıp sorusunu idrak etmeye çalıştım. Doğru duymuştum değil mi? "Hayır tabii ki!" dediğimde bağırmaya devam etti, "Doğruyu söyle Öykü!" Bana ilk defa adımla hitap ediyordu. Sinirliydi ve bunu bağırarak söylemişti ama adım ağzından o kadar güzel çıkmıştı ki... "Doğruyu söylüyorum zaten!"

Bana inanmak istediği belliydi ama beynini kemiren bir şeyler var gibiydi. "Yine korktuğun için susuyor ve gerçeği saklıyorsan eğer..." Gözlerim yere kayarken sessiz bir şekilde, "Hayır, hiçbir şey saklamıyorum. Bana dokunmadı!" dedim. "Nedense buna pek emin olamıyorum!" Onu inandırmak için ne yapmam gerekiyordu acaba?

Gözlerim tekrar gözleriyle buluşunca sitem edip bağırdım, "Barlas saçmalıyorsun artık!" Bana inanmadığı için ona kırıldığımın farkındaydı ama bunu umursamıyor gibiydi. "Eğer doğruysa..." Cümlenin devamını getirmesine izin vermeden onu susturdum ve dolan gözlerimle gözlerine bakıp konuştum, "Değil... Doğru değil!"

Kolumu tutan parmakları gevşeyince gözümden bir damla yaş yuvarlandı yanağıma. Gözleri yanağıma düşen yaştayken bir an onu silmek için elini yüzüme doğru kaldırdı ama sonra yumruk yapıp yanına indirdi. Bu hareketiyle canımın yandığını hissederken bakışlarımı yine yere eğdim. Ona kırılmıştım. Yalan söylediğimi düşünmesi beni oldukça kırmıştı.

Birkaç saniye sessizce durup yüzümü inceledikten sonra fısıldayıp, "Umarım öyledir," dedi ve elini cebine atıp arabanın anahtarını çıkartarak Çetin'e attı. "Öykü'yü evine bırak Çetin."Sesi buz gibiydi ve hiçbir duygu

barındırmıyordu. Beni eve göndermek istediğine göre şu an bana kızgındı ve benimle konuşmak istemiyordu.

Onu anlıyordum ama yanlış yaptığının farkına varmasını istiyordum. Beni böyle gönderemezdi. Konuşmamız gerekiyordu.Çetin anahtarı havada kapıp bana döndü, "Hadi Öykü." Barlas'a kırgınlığımın daha da arttığını hissettim. Neden kendi bırakmıyordu ki? Bu kadar mı kızgındı bana? Yoksa yalan söylediğimi düşündüğü için mi yapıyordu bunu? Gözlerinde benimle konuşmak istemediğini belirten bir ifade görmemle hiçbir şey söylememeyi tercih edip yanağımdaki yaşı elimin tersiyle sildim ve arabaya doğru gidip yolcu koltuğuna oturdum. Madem konuşmak istemiyordu o zaman konuşmazdık.

Peşimden Çetin de gelince sürücü koltuğuna yerleşti ve arabayı çalıştırdı. Oradan uzaklaşırken Barlas'ın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım ama ona hiç bakmadım. Kırgındım ve neredeyse hüngür hüngür ağlayacak gibiydim. Kendime gelip nefes almak için camı aşağı indirdim. Çetin yüzüme baktı. "Bozma moralini, Barlas sana inanıyor." Kafamı ona çevirip tek kaşımı havaya kaldırdım, "İnanıyor mu? Dalga mı geçiyorsun? Barlas'ı benden daha iyi tanıdığını düşünüyordum."

"Tanıyorum zaten, bu yüzden sana inandığını söylüyorum." Patlamış kaşından akan ve çenesine doğru yol alıp kurumuş olan kana bakarken, "Bana inandığı falan yok, yalan söylediğimi düşünüyor," dedim. Kafasını sağa sola oynattı, "Hayır sadece sinirli olduğu için böyle düşündü."

Omzumu silktim, "Sinirli olsa bile bana inanması gerekirdi."

"Sakinleştiğinde konuşursunuz bunu. Emin ol o zaman sana inandığını söyleyecektir."

"Bunu söylemesi umurumda değil, ona kırgınım."

"Yapma Öykü, Barlas şu an çok sinirli ona hak ver. Demir bir çocuğa yardım ettiğin için seni tehdit ediyor ve sen bunu Barlas'a anlatmıyorsun." Neden Çetin de sanki bir suç işlemişim gibi beni suçluyordu ki? Biri de beni anlayamaz mıydı? "Demir'in saplantılı biri olduğunu bilseydim beni tehdit ettiğini Barlas'a söylerdim. Ben sadece başını belaya soksun

istemedim ama görüyorum ki böyle düşünerek hata yapmışım." Çetin yine kafasını hafifçe sağa sola oynattı ve gözlerini yola çevirdi. "Bundan sonra başına ne gelirse Barlas'a anlatsan iyi olur."

Kaşlarımı çatmış ona bakmaya devam ederken, "Neden? O benim neyim ki?" diye sordum. Bir şey söyleyecekken son anda vazgeçip sustu ve birkaç saniye bekleyip öyle konuştu. "Bir şeyin değil ama sen yine de anlat. Bu onun için önemli." Öyle olabilirdi ama sırf anlatmadım diye bana kızması gerekmiyordu. Biraz beni anlamaya çalışsa belki de böyle olmayacaktı. Kâhin değildim sonuçta.

Demir'in kim ve nasıl biri olduğunu bilemezdim. "Benim yüzümden kavga ettiğiniz için üzgünüm."

"Bu senin suçun değil ki."

"Evet, benim suçum." Sesimden ne kadar üzgün olduğum belli oluyordu, "Demir beni sizin yanınızda görmeseydi bu kavga olmayacaktı."

"Hayır, muhtemelen olacaktı. Çünkü ne zaman iki çete bir araya gelse kavga oluyor." Evet, aslında Demir beni fark etmeden önce Barlas'a bıçak çekmişti ..."Onlarla ne sorununuz var?"

"Ne olabilir, tabii ki haraç."

"Sizin aldığınız yerlerden mi haraç almak istiyorlar?"

"Evet ve bu da Barlas'ı kızdırıyor."

"Ne olacak şimdi peki?" Bunu gerçekten merak ediyordum."Ne olacağını gördün. Bundan sonra bol bol kavga izleyeceksin." Söylediği şey tüylerimi ürpertmişti. Bir daha kavga görmek istemiyordum. Birine bir şey olabilirdi. Bugünkü kavgadan herkes aldığı birkaç yumruk darbesiyle kurtulmuşken daha kötü şeylerin olmasından korkuyordum, "Bir anlaşma yapamaz mısınız?"

Kaşları çatıldı. "Demir'le mi? Bu mümkün değil. O pek anlaşmalara uyan biri değildir."

"Ne yani sürekli böyle kavga mı edeceksiniz şimdi?" Sesim hem şaşkın hem de gereğinden fazla çıkmıştı. "Öyle görünüyor. Sonuçta Demir'in istediği şey belli; Barlas'ı bitirmek..." Moralim iyice altüst olurken sıkıntıyla iç çektim. Demir korkunç biriydi. Her şeyden önce bir katildi. Bu beni çok korkutuyordu. Amacı Barlas'ı bitirmekse bunu ona büyük zarar vermeden yapamazdı. Ve ben de bundan korkuyordum işte. Bu zarar bir ölüm olabilirdi. Katildi sonuçta, kan akıtmak onun için zor olmazdı."Ama tabii Barlas'ı bitirmenin imkânsız olduğunun farkında... Öfkesi bu yüzden... Barlas'ın ondan daha güçlü olmasını hazmedemiyor." Uzaklara dalan bakışlarım tekrar Çetin'i bulunca korku barındıran sesimle konuştum, "Öfkesinden ona kötü bir şey yapabilir."

Gözlerini bana çevirince teselli eder gibi konuştu, "Korkma, Barlas'a kimse kolay kolay bir şey yapamaz." Evet, belki öyleydi ama ben yine de korkuyordum. Onu bitirmek isteyen kişi Demir'di sonuçta. Öfkesi, istediği şey kadar büyük olan kişi... Saplantılı bir katil!Çetin beni evimin önüne getirince ona teşekkür edip arabadan indim ve eve girip odama geçtim.

Üzerimdeki montu çıkartıp yere bıraktıktan sonra kendimi yatağa attım. Moralim bozuktu ve bir süre bu şekilde kalmak istiyordum. Annem geldiğimi duyup odaya girince, "Öykü, nerede kaldın kızım?" diye sordu. "Geldim işte," derken yüzüm yastığıma gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. "Sen iyi misin?" Annem yanıma yaklaşırken kafamı kaldırdım. "Evet, iyiyim."

"Öyle görünmüyorsun ama." Anne işte hemen anlamıştı. "Aysun'la uzun süre ders çalıştık, bu yüzden biraz yorgunum. Duş alıp hemen yatacağım," deyip yataktan kalktığımda banyoya gitmek için adım attım ama annemin önüme geçmesiyle yerimde durdum. Bakışlarından bana inanmadığını belli ederken, "Doğru söylüyorsun değil mi Öykü, gerçekten ders çalıştığın için yorgunsun ve böylesin?" diye sordu. Yalan söylediğim anlaşılmasın diye gözlerimi kaçırmamaya çalışıyordum, "Evet anne, başka ne olacak ki?"

"Bana başka bir şey var gibi geldi."

"Hayır, anne başka bir şey yok. Ders çalıştığım için yorgunum. Lütfen başka bir şey düşünme," deyip onu yanağından öptükten sonra kaçmak için hemen banyoya girdim. Daha fazla kalırsam gerçeği öğrenmesinden

korkuyordum. O annemdi sonuçta, beni en iyi tanıyan kişi. Üzgün olduğumu anlayıp da üzülmesini istemiyordum. Son zamanlarda mutluluğu yakalamışken benim yüzümden morali bozulsun istemezdim.

Kısa bir duş alıp banyodan çıktıktan sonra yatağıma girip uyumaya çalıştım. Uykum olmasına rağmen saatlerce dönüp durdum. Barlas'ı düşünüyordum. Siniri geçmiş olmalıydı. Acaba şu an bana inanmadığı için kendine kızıyor muydu? Bunu çok merak ediyordum. Bu yarın okulda belli olurdu ama ona kırgın olduğum için yüzüne bakacağımı sanmıyordum. Yalan söylediğimi düşünmesi kalbimi bin parçaya ayırmıştı.

Bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Gözlerine bakmayı sevdiğim çocuk bana inanmayan gözlerle bakınca kendimi kötü hissetmiştim. Hâlâ öyle hissediyordum. Yarın okulda ne yapacaktım hiç bilmiyordum. Konuşmak isterse ne diyecektim, gözlerine nasıl bakacaktım? Hepsini düşünüyordum. En çok da Çetin'in söylediği gibi bana inandığını söyleyip söylemeyeceğini düşünüyordum. Çünkü bu benim için önemliydi. Saplantılı bir çocuğun söylediğine değil de benim sözüme inanmasını istiyordum. Kırılan kalbimi onarmasını istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Gözlerim yavaşça kapanırken kendimi daha fazla üzmemek adına uykuya teslim olmayı tercih ettim. Yoksa sabaha kadar Barlas'ı düşünmeye devam edip acı çekecektim.

Alarmımın sinir bozucu sesiyle gözlerimi araladığımda komodinimin üstündeki telefonu alıp susturdum ve beş dakika daha uyumak için gözlerimi kapattım. Çok uykum vardı ve kalkıp hazırlanacak halim yoktu. İstediğim tek şey biraz daha uyumaktı. Sıcak yatağımdan çıkmak istemiyordum. Okula da gitmek istemiyordum. Mümkünse tüm günü burada, yatağımda geçirmek istiyordum "Öykü, hadi kızım daha uyanmadın mı?" Annemin sesi kulaklarıma dolunca mızmızlanarak gözlerimi açtım. Uyumak istiyordum ya. Biraz daha uyumak istiyordum. Bütün gece kâbus görüp sürekli uyandığım için hiç rahat uyuyamamıştım. Şimdi uyumak istiyordum. Bunun için okula gitmemeyi bile göze alıyordum.

Gitsem ne olacaktı ki sanki. Barlas'ın bana buz gibi bakan bakışlarını görmeye mi gidecektim. Yok. Buna hiç gerek yoktu. Ben burada mutluydum. O bakışları görüp de sinirlenmek istemiyordum. Ya sinirleri geçmiş benden özür dilemek istiyorsa? Sakinleştiğine emindim. Beni

kırdığının farkında olduğuna da ama yine de içimde bir korku vardı. Belki de o da Demir'in beni tehdit ettiğini ona söylemediğim için bana kırgındı ve benimle konuşmak istemiyordu. Olabilir miydi böyle bir şey acaba? En iyisi gidip olacakları görmekti.

"Öykü, kahvaltı hazır hadi gel de bir şeyler ye." Annemin sesiyle birlikte üzerimdeki yorganı atıp doğruldum. Kalkıp mutfağa annemin yanına gittim. "Günaydın anne."

"Günaydın tatlım," deyip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, "Hadi geç otur da kahvaltını yap, benim çıkmam lazım." Ziyafet sofrası gibi hazırlanmış masaya bakınca hayretle kaşlarımı kaldırdım. "Anne, bu kahvaltı benim için biraz fazla değil mi?"

Şaşkınlığım sesime de yansırken annem gülümsüyordu, "Değil. Uzun zamandır seninle ilgilenemediğimin farkındayım. Bu sebeple sana böyle bir kahvaltı hazırlamak istedim. Hiçbir şey eksik olsun istemedim. Birlikte güzel bir kahvaltı yapalım istedim ama maalesef hastaneden çağrıldım. Hastaneye yakın bir apartmanda yangın çıkmış, çok yaralı var. Acil çıkmam lazım."

Benimle ilgilenemediğinin farkında olmasına şaşırmıştım ama belli ki bu onu üzmüştü. Ben de üzülmüştüm şimdi. O adamla ilgilenmekten beni unuttuğunu düşünüyordum ama öyle değildi, annem eskisi gibi benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Utanmıştım kendimden. Nasıl annem hakkında böyle düşünebilmiştim? Gerçekten aptalın tekiydim. "Tamam anne, bunu sorun etme başka zaman birlikte kahvaltı ederiz." Bana sıkıca sarılıp saçlarımı okşadı, "Gerçekten üzgünüm tatlım."

"Önemli değil anne, hadi git sen. Geç kalma." Üzülmemesi için uğraşıyordum. Acaba benimle ilgilenmediğini ona belli ettiğim için mi böyle davranıyordu? Eğer öyleyse kendime çok kızardım. Geri çekildiğinde yüzüme bakıp beni uyardı, "Peki, sen de yemeğini ye. Sakın okula aç gideyim deme."

"Tamam," diyerek onu uğurladım ve elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Soğuk suyla yüzümü yıkayıp aynada kendime bakınca ne kadar solgun göründüğümü fark ettim. Yemeğimi yiyip evden çıktığımda

ayaklarımı sürüye sürüye yürüyordum. Durağa doğru yaklaştığımda Aysun'un beni orada beklediğini gördüm. Beni fark eder etmez koşup yanıma geldi. "Öykü, sen iyisin değil mi?" Dün başıma gelenleri mesajda ona anlattığımdan dolayı benim için endişelenmişti. "İyiyim ben Aysun, bir şeyim yok."

"Bu olanlara inanamıyorum, hemen bana doğru dürüst anlat şunu. Ne oldu dün?" diye sordu."Mesajda anlattığım gibi işte. Bir çocuk evime izinsiz girdi ve ona yardım ettiğimi düşündüğü için katil çocuk da beni tehdit etti."

"Polise gittin mi?" Başımı iki yana salladım, "Hayır."

"Neden gitmedin?" Kızmış gibiydi "Çünkü gidersem Demir denilen o çocuğun yani katilin beni bulup öldürmesinden korktum."

"Aferin sana, ne olacak şimdi?" Bunu bilmiyordum işte. Eğer zamanı geri alabilme gibi bir şansım olsaydı geri alır Demir'in beni tehdit ettiğini Barlas'a söylerdim. Bu sayede Barlas beni ondan korur böylece beni görüp kendisini sinir etmesine de izin vermezdi. "Bilmiyorum."

"Belki de bunu Barlas'a anlatmalısın."

"Zaten biliyor."

"Ona anlattın mı?"

"Hayır, ama o öğrendi."

"Nasıl?"

"Demir denilen çocuk bir çete lideri, Barlas onu tanıyor. Birbirlerine düşmanlar. Dün Demir çetesiyle birlikte Barlas'ın mekânına geldi. Benden haberi yoktu. Barlas'ı tanıdığımı bilmiyordu. Ben de onun Barlas'ı tanıdığını bilmiyordum. Onu orada görünce çok şaşırdım, tabii o da öyle." Şaşkınlığından yerinde durunca, "Ne yani seni orada gördü mü?" diye sordu. Onunla beraber ben de durunca dönüp yüzüne baktım, "Evet, hatta sırf Barlas'ı sinir etmek için beni çeteye istediğini bile söyledi."

"Yok artık, bu ne cesaret Barlas onun canına okumuştur."

"Evet okudu ama Demir beni çetesine istediği için değil Barlas'ı sinir edecek bir şey dediği için."

"Ne dedi ki?" Aysun merakla yüzüme bakarken Demir'in o iğrenç hali gözümün önüne geldiği için yüzümü buruşturdum, "Bana dokunduğunu söyledi." Şaşkınlıktan açılan gözlerinde göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordum. Korkmuştu da, "Böyle bir şey oldu mu ki?"

"Hayır tabii ki olmadı, Demir Barlas'ı sinir etmek için öyle dedi." Söylediğim şeyle rahatlamış görünüyordu, "Cesaretli çocukmuş. Böyle bir yalanı Barlas'a söylemek için aptal cesareti gerekir. Eminim Barlas haddini bildirmiştir ona."

"Ona saldırdı tabii. Sonra iki çete birbirine girdi." Aysun hayretle bana baktı. "İnanamıyorum, şu olanlara bak ya." Böyle söyleyince şaka gibi geliyordu insana ama her şey gerçek olmasını istemeyeceğim kadar gerçekti. Aysun düşünceli görünürken, "Peki ne olacak şimdi?" diye sordu. "Bilmiyorum. Muhtemelen Demir Barlas'la uğraşmaya devam edecek. Tabii onu sinir etmek için benimle de..."

"Demek o da bir çete lideri."

"Evet, maalesef öyle," dediğimde hızla kafamı ona çevirdim, "Çetesinde kimler var biliyor musun?"

"Kimler?" diye sorarken bana merakla bakıyordu."Babamla buluştuğum gün karşıma çıkan ve beni rahatsız eden o serseri çocuklar." Bunu beklemiyormuş gibi yüzüme bakakaldı, "O çocuklar Demir denilen o pisliğin çetesinde miymiş? İnanamıyorum ya, kızım sen de ne var böyle? Bütün kötüleri mıknatıs gibi kendine çekiyorsun."

"Bir bilsem."

"Neyse ki yanında Barlas gibi bir çocuk var, eminim seni koruyacaktır."

"Evet, korur ama şu an bana kızgın."

"Neden?"

"Ona Demir'in beni tehdit ettiğini söylemediğim için." Sesim üzüntüden kısık çıkmıştı. "Aslına bakarsan haklı, hata yapmışsın. Neden bunu ona söylemedin ki?" Aysun bunu söyleyen üçüncü kişi olduğu için artık sabrım taşmıştı. "Çünkü korktum," diye bağırırken yerimde durup ona baktım, "O çocuk bir katil Aysun, Barlas'a zarar vermesinden korktum."

"Katil mi, nereden çıkardın bunu?"

"Ondan kaçan çocuk söyledi." Hayretle güldü, "Güzel, bir katilimiz eksikti." Doğru diyordu. Zaten boktan bir hayatım vardı bu hayatın içine bir de katil eklenmişti tam olmuştu. Moralim gitgide daha çok bozulurken Aysun bunun farkına varıp kolumu tuttu. "Neyse tamam, üzülme her şey yoluna girer."

"Hiçbir şeyin yoluna girdiği yok Aysun, her şey gittikçe daha berbat bir hale geliyor."

"Biliyorum ama dayanmak zorundasın. Barlas'ın kızgın olmasını da boş ver. Büyütülecek bir şey değil ki bu. Elbet sana boş yere kızdığının farkına varacaktır." Ben de öyle olsun istiyordum, "Onun kızgınlığı geçecek de benim kırgınlığım geçecek mi onu bilemiyorum."

"Ona kırgın mısın ki, iyi de neden?"

"Demir'in gerçekten bana dokunduğunu düşünüyor hem de bunun doğru olmadığını söylememe rağmen." Aysun alt dudağını ısırmış ne diyeceğini bilemeden bana bakıyordu. Ne diyebilirdi ki, sevdiğim çocuğun bana değil de Demir'e inanması onu şaşırtmıştı, "Neden öyle düşünüyor ki?"

"Çünkü korkudan Demir'in beni tehdit ettiğini ona söylemediğim gibi bunu da söylemediğimi düşünüyor" Kaşlarını çattı, "Saçmalıyor."

"Kesinlikle öyle."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama özür dilemesini istiyorum. Bana inanmayıp o çocuğa inandığı için benden özür dilemeli."

"Tam Barlas sana açılacak derken nereden çıktı bu Demir şimdi? Her şey onun yüzünden oldu. Boş yere aranız bozuldu." Doğru diyordu. Her şey gerçekten de Demir yüzünden olmuştu. O olmasa belki de şu an Barlas bana açılmış olacaktı. Kahretsin ki Demir bu ihtimali yok etmişti. Ondan nefret ediyordum. Nereden çıkmıştı karşıma?Okula vardığımızda kapının önünde Çetin'le konuşan Barlas'ı gördüm. İki elini pantolonunun ceplerine sokmuş üzerine giydiği siyah şişme montuyla her zamanki gibi yakışıklı ve karizmatik duruşunu sergiliyordu.

Heyecanlanmıştım. Nefes alışverişlerimi kontrol edemiyordum. Onu görmek bile beni bu denli etkilerken gözlerine bakıp konuşmak kim bilir nasıl etkileyecekti? Tabii konuşmak isteyecek miydi onu bilmiyordum işte. Barlas'tı bu, ne yapacağı belli olmazdı. Hâlâ kızgın ve konuşmak istemiyor olabilirdi."Seninki orada..." Aysun bana çenesinin ucuyla Barlas'ı işaret ederken benim onu çoktan gördüğümü fark etmemişti. "Seni orada beklediğine göre konuşmak istiyor olmalı."

"Beni beklediğini nereden çıkartıyorsun?"

"Hadi ama Öykü, Barlas'ın ne zaman okul kapısının önünde durduğunu gördün. Belli ki konuşmak için seni bekliyor işte" Omzuma omzuyla vurup sırıttı, "Belki de özür dileyecek."Bilemiyordum. Suratına bakılacak olursa pek de öyle görünmüyordu. Geldiğimi bile fark etmemişti. Çetin beni görüp ona bir şeyler söyleyince dönüp bana baktı. Ona yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Buna engel olamıyordum. Aysun, özür dileyeceğini düşünüyordu ama ben şu anki bakışları yüzünden öyle olacağını düşünmüyordum. Sanki düşüncelerini okuyordum. Hâlâ bana kızgındı. Benim kırgınlığım umurunda bile değildi.

Ona yaklaşmama sadece birkaç metre kalınca gözlerimi üzerinden çekmedim. O da öyle. Galiba ikimiz de birbirimizin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorduk. Bir şey demesini istiyordum. Konuşmalıydı benimle. Böyle bakmamalıydı. Ne düşündüğünü söylemeliydi. Yanına yaklaştığımda gözlerimi gözlerinden çekmiştim. Konuşmayacaktı. Hâlâ kızgındı, belliydi.Madem onun umurunda değildi benim de olmayacaktı. Bu kadar kızgın olmasının anlamı neydi? Beni anlamaya çalışsa böyle olmayacaktı ama o beni anlamak yerine benimle konuşmamayı ve bana kızgın kalmayı tercih ediyordu.

İstediği buysa ona uyacaktım. O benimle konuşana kadar tek kelime etmeyecektim. Hatta yüzüne bile bakmayacaktım. Sinirle yanından geçerken cebinde olan elini çıkardı ve bileğimden tuttu. Bu hareketini hiç beklemezken afalladım. Aysun benim yanımda, Çetin Barlas'ın yanında durmuş bize bakarlarken Barlas ifadesiz sesiyle konuştu. "İlk teneffüs yanıma gel."

Bu mu yani, bu kadar mı? Bunu söylemek için mi durdurmuştu beni? Konuşmak istiyorsa şimdi konuşmalıydı. Neden bunun için ilk teneffüsü bekliyordu ki? Üstelik bu kadar ifadesiz konuşmasına da anlam veremiyordum. Belli ki çok da iyi şeyler konuşmayacaktık. Ona güzel bir cevap vermek istiyordum ama susup hiçbir şey söylemeden bileğimi hızla elinden kurtardım ve yanından geçip okula girdim. Merdivenlerden çıkarken Aysun peşimden geliyordu ve hızıma yetişemediği için bağırıyordu, "Öykü, dursana ya bu ne hız?"

Hızımı yavaşlatınca bana yetişti ama nefes nefese kalmıştı. "Ne bu sinir şimdi, Barlas seninle konuşmak istiyor işte. Bu tavrının nedeni nedir?" Merdivenleri çıkmaya devam ederken yüzüne baktım. "Evet, konuşmak istiyor ama duymadın mı sesi ne kadar ifadesizdi. Hâlâ kızgın bana."

"Evet öyleydi ama yine konuşmadan bilemezsin."

"Ona kırgın olan benim Aysun o değil. Konuşmak istiyorsa yanıma gelip konuşmalı. Beni kendi ayağına çağırmamalı."

"Haklısın ama yine de gidip konuşmalısın. Ne söyleyeceğini ben bile merak ediyorum, sen etmiyor musun?"

"Umurumda değil!" Aslında ne söyleyeceğini çok merak ediyordum ama bir şey söyleyecekse kendi gelmeliydi. Gitmeyecektim işte. Konuşmak istiyorsa o gelecekti.Sınıfa girince çantamı sırama koyup üzerimdeki montu askılığa astıktan sonra çantamdan ilk dersin kitabını ve defterini çıkartıp önüme koydum.

Aysun beni izlerken hiçbir şey söylemiyordu. Sanırım sinirli olduğum için bir şey söylemek istemiyordu. Çünkü konuşursa ona patlayacaktım, bunun

farkındaydı.Öğretmenler zili çalarken Aysun'a baktım, "Koray bugün okula gelmeyecek mi?"

"Gelecek."

"Nerede kaldı? Birazdan hoca gelecek."

"Gelir şimdi," demesiyle kapıdan içeri giren Koray'ı görünce geç kalmamış olmasına sevindim. Nefes nefese kalmış bir halde sırasına yaklaşırken gözüne birden cam tarafının üçüncü sırasına oturmuş olan Bade ve Samet çarptı.

Onlara şaşkınlıkla bakarken çantasını sırasının üzerine bırakıp bize döndü."Nerede kaldın Koray?"

"Okula gelirken arabam bozuldu, yürüyerek gelmek zorunda kaldım. İlk ders ne?"

"Biyoloji." Önüne dönüp çantasından dersin kitabını çıkarttıktan sonra bize döndü. "Ya bir şey soracağım, bu Bade ve Samet'e ne olmuş? Biriyle kavga mı ettiler?" Yüzlerindeki yara izlerini gördüğü için merak etmiş olmalıydı. Aysun anlatmak için hevesli görünürken, "Ay sen olayı bilmiyorsun değil mi? Dün neler olmuş neler!" diyerek Koray'ı meraklandırdı. "Ne olmuş?" Aysun hocanın geldiğini görünce, "Neyse teneffüste anlatırım, hoca geldi," deyip Koray'ı iyice merakta bıraktı.

Teneffüs zili çalıp hoca sınıftan çıkınca Koray hızla arkasını dönüp Aysun'a baktı. "Hadi anlat." Aysun anlatmaya başlayınca ayağa kalktım. "Ben tuvalete gidiyorum." O kadar heyecanla konuşuyorlardı ki kafalarını sallayıp devam ettiler. Tuvaletteki aynanın önünde iki kız süslenirlerken kabinlerin birine girdim. Çıkıp ellerimi yıkamak için lavaboya yönelince kızların bana baktıklarını gördüm. Beni baştan aşağı süzüyorlardı. Bu sinirlerimi bozmuştu.

Homurdanarak ellerimi yıkarken tuvaletin kapısı sertçe açıldı. Açılan kapıyla yerimde kalırken şaşkınlıkla karşımdakine baktım. Barlas'tı bu. Buradaydı.Önümde durmuş bana bakarken gözleri bir anda arkamda duran kızlara kaydı. "Dışarı çıkın!"Sesi yine hiçbir duygu barındırmazken yüzünü

inceliyordum ama yüzü de en az sesi kadar hissizdi. Arkamdaki kızlar umursamazca fısıldaşırlarken Barlas bağırdı, "Size dışarı çıkın dedim!" Kızlar hızla yanımızdan geçip dışarı çıkarlarken gözlerini bana çevirdi. Yanından geçmek için bir adım attım ama beni durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, konuşacağız!" Ne söyleyeceğimi bilemeden yüzüne baktım. "Burada mı?"

"Bunu sen istedin. Yanıma gelmiş olsaydın eğer burada konuşmak zorunda kalmazdık" delirmişti galiba. Burada konuşmamız mümkün müydü? "Gördüğün gibi tuvaletteydim, işim vardı."

"Gelmemek için ürettiğin bir bahane mi bu? İşin olmasaydı da gelmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Boşuna beni kandırma!" Doğru, gitmeyecektim çünkü beni sinirlendirmişti. "Konuşmak istiyorsan kendin gelseydin, beni yanına çağırmasaydın o zaman."

"Geldim işte, buradayım. Konuşalım." Kafamı iki yana salladım. "Hayır." Hocalardan birine yakalanmak istemiyordum."Burada mı konuşmayacaksın yoksa hiç mi konuşmayacaksın?"

"Burada konuşmayacağım."

"Peki, tamam," deyip elini karnımdan çekti "Akşam hazır ol öyleyse..."

"Hâlâ kızgınsan boşuna konuşmayalım. Çünkü seninle tartışmak istemiyorum."

"Öyle mi, peki ne yapmak istiyorsun?"

"Sadece konuşmak." Gözleri beni etkileyecek derecede keskin bakarken yüzünü yüzüme doğru eğdi "Bunun için söz veremem. Çünkü ben sadece konuşacağımı düşünmüyorum," dedi ve birkaç saniye daha gözlerime baktıktan sonra tuvaletten çıkıp gitti. "O zaman hiç konuşmayalım!" diye arkasından bağırdım ama beni umursamadı. Biliyordum işte, hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. Bu yüzden akşamki konuşmamız bir tartışmaya dönecekti. Kendi de bunu bildiği için öyle demişti.

Onunla tartışmak, ona kırgın olmak istemiyordum. Akşam söyleyecekleriyle beni daha çok kırabilirdi. Ve ben bunu istemiyordum.Sınıfa gidip yerime oturdum. Aysun ve Koray bana merakla bakarken ben de onlara bakıyordum. "Ne oldu, neden öyle bakıyorsunuz?"

"Barlas'la ne konuştunuz?" Aysun'un sorusu üzerine kaşlarımı çattım, "Barlas'la konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Sınıfa gelip senin nerede olduğunu sordu bize, biz de söyledik. Yerini söylediğimize göre de seni bulmuş ve seninle konuşmuş olduğunu düşündüm." Anladığımı belli etmek için kafamı hafifçe aşağı yukarı sallayıp gözlerimi sırama çevirdim, "Henüz konuşmadık, akşam konuşacağız. Beyefendi öyle istedi ve konuşmamızın bir tartışmaya döneceğini de açık açık belli etti."

"Eyvah, desene aranız daha da açılacak."

"Evet, öyle olacak gibi," deyip sıkıntıyla iç çektim. "Kapatalım şu konuyu. Bahsedince sinirlerim bozuluyor."

"Peki, o halde seni şaşırtacak bir şey diyeyim..." Gözlerimi Aysun'a çevirince merakla yüzüne baktım, "Neymiş o?"

"Koray, Demir'i tanıyormuş." Gözlerim hızla Koray'a kayarken, "Gerçekten mi?" diye sordum. Beni başıyla onayladı, "Evet, kendisi istediği şeyi saplantı haline getiren bir çete lideri. Sadist ve psikopat... Yani senin anlayacağın uzak durulması gereken biri!"

"Sen nereden tanıyorsun bu çocuğu?"

"Arkadaşımın arkadaşı sayesinde..."

"Nasıl yani?" Hemen anlatmaya başladı, "Geçen sene Demir bu okuldan bir çocuğu çetesine almak istedi. Almak istediği kişi arkadaşımın arkadaşıydı. Zeki ve becerikli bir çocuktu. Galiba Demir de onu bu yüzden istedi. Her neyse çocuk istemiyordu ama Demir kendisini tanıtınca ve nasıl biri olduğundan bahsedince çocuk korkudan kabul etmek zorunda kaldı. Ona istemediği şeyleri yaptırmaya başladılar. Çocuk çeteden çıkmak

istiyordu ama Demir buna izin vermiyordu. Acınası bir durumdaydı. Her şeyi, anlatabileceği tek kişiye, arkadaşıma anlatıyordu. Ben de Demir'i ondan dinliyordum."

"Çocuk kurtulamadı yani, hâlâ çetede?"

"Hayır değil."

"Çıktı yani?"

"Hayır çıkmadı. Yani bunu bilmiyorum. Çocuğa ne olduğunu kimse bilmiyor," deyince kafamı Aysun'a çevirdim. O da bana çevirmişti. Birbirimize korku dolu gözlerle bakarken aynı şeyi düşündüğümüzü tahmin ettim. Çocuğu öldürmüştü kesin. Bu o kadar belliydi ki. Zaten onun bir katil olduğunu biliyordum.

Şaşırmış mıydım hayır; ama korkmuştum. Aysun bana korku dolu gözlerle bakmaya devam ederken kafamı Koray'a çevirdim, "Çocuğu öldürdü, değil mi?"

"Böyle bir söylenti var ama gerçek mi bilmiyoruz. Polis uzun bir süre bu olayın üzerinde durdu ama çocuğun öldüğüne dair hiçbir kanıt bulamadığı için Demir'i serbest bırakmak zorunda kaldı."

"Demek ki ardında hiçbir delil bırakmayan psikopat bir katil bu çocuk!" Aysun konuşurken kanımın çekildiğini hissettim. Kim bilir ne yapmıştı çocuğa? Nasıl öldürmüştü de hiçbir delil bırakmamıştı ortada. Eminim öldürmek için çok farklı yollar seçmişti."Katil olduğu kesin değil ama bence kesinlikle bir katil. Yoksa o çocuk nereye kaybolacak ki? Öldürmüş işte belli. Hem zaten ondan kaçan çocuk da Öykü'ye onun katil olduğunu söylemiş işte, demek ki gerçekten bir katil. Bu demek oluyor ki Barlas bir katille düşman!"

Aysun ve Koray konuşurken sesimi çıkarmadan onları dinliyordum."Evet, sanırım öyle oluyor."

"Peki, ne olacak şimdi?" Aysun endişeliydi ve gerçekten ne olacağını merak ediyordu. Koray gözlerini bana çevirip uzun süre yüzüme baktı. "Dediğim

gibi, Demir psikopat bir çocuk. Bir şeyi kafasına koyduysa yapar ve buna hiçbir şey engel olamaz. İstediği şeyin Barlas'ı bitirmek olduğu kesin. Belli ki bunu kafasına koymuş ve sırf bu sebepten dolayı Öykü'yle uğraşacaktır. Bu saatten sonra Öykü'nün daha dikkatli olması ve kendini koruması gerekiyor."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Maalesef her şeyin farkındaydım ve bundan sonra dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Demir bir katildi. Barlas'ı bitirmek uğruna her şeyi yapabilecek bir katil. Ondan ciddi anlamda korkuyordum. Hayatıma bir anda girmişti ve yıkıcı bir etki bırakmadan gitmeyeceği kesindi.

Onu durduramazdım. Onunla başta edemezdim. O şiddetli bir fırtınayken ben bu fırtınada sürüklenecek kuru bir yapraktım sadece. Nasıl bu fırtınaya karşı koyabilirdim ki? Güçsüzdüm. Demir gibi biriyle baş edebilecek ne gücüm vardı ne de buna engel olabilecek bir çarem. Barlas'ı bitirmek istiyordu ama gücüm de çarem de olmamasına rağmen buna engel olmaya çalışacaktım. Başarısız olacağımı bilsem de bunun için her şeyi göze alabilirdim. Çünkü Barlas'a âşıktım ve onun Demir yüzünden zarar görmesini istemiyordu

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

23.BÖLÜM

Okuldan sonra eve gelince yemeğimi yiyip hemen kendimi duşa attım. Sıcak su zihnimi boşaltmama yardımcı olurken uzun süre oradan çıkmak istemedim. Gevşemiştim. Uzun bir duştan sonra oradan çıkıp giyinmek için odama gittim. Güzel bir şeyler giymek istiyordum ama bu buluşmanın bir tartışmayla sonuçlanacağını bildiğim için boşuna uğraşmamam gerektiğini düşünüp siyah bir kot ve mor kazağımı giydim.

Ne yani bir de güzel görünmek için elbise giyip makyaj mı yapacaktım? O benimle tartışmayı düşünürken ben onun için burada hazırlık yapamazdım. Her zamanki gibi sıradan giyinip öyle çıkacaktım karşısına. Makyaj yapmak istemiyordum ama solgun yüzüme biraz canlılık katmak için az da olsa bir şeyler sürmeye karar verdim. Gözlerime rimel ve kalem yanaklarıma da hafif bir allık sürdükten sonra vanilya kokulu bir parfüm sıktım. Artık hazırdım. Abartmamıştım ve iyi görünüyordum.Acaba nereye çağıracaktı beni? Belki de beni gelip alır, bir yere götürürdü.

Ne yapacağını bilmediğim için mesaj atmasını bekledim ama atmadı. Bir süre sonra kapı çalınca Barlas'ın geldiğini düşünüp koştum. Heyecanlandığımı hissedip sakin olmak için derin nefes alarak kapıyı açınca karşımda duran Samet ve Ali'ye baktım. "Çocuklar, sizin ne işiniz var burada?" Birbirlerine bakıp gülüşürlerken onlara bakıyordum. Bir şey mi vardı? Neden gülüştüklerini anlayamamıştım. Tekrar bana baktıklarında Samet "Seni bir yere götürmek için geldik," dedi."Nereye?" "Soru sorma, hadi gel," deyip arabaya doğru yürümeye başladıklarında, hemen montumu alıp yanlarına gittim.

Arabanın arka koltuğuna geçip meraklı bir şekilde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Beni duymamış gibiydiler. Yola koyulduk. İkisinin de Barlas'ın arkadaşı olduğu nasıl da anlaşılıyordu. Soru soruyordum ama cevap alamıyordum. En son sinirlendiğimi hissettiğimde bunu sesime de yansıtıp, "Artık bir şey söyler misiniz, nereye gidiyoruz?" diye sordum. Yine cevap vermeyeceklerini düşünüyordum ama Samet omzunun üstünden bana bakıp, "Seni Barlas'ın yanına götürüyoruz," deyince şaşırdım.

Sanırım sesimi fazla yükseltmiştim ve bu yüzden soruma cevap verme gereği duymuştu. Neden Barlas'ın gelip beni almadığını düşündüm. Ya da olduğu yeri söyleseydi ben gidebilirdim. Bu yüzden Samet ve Ali'yi yormasına gerek yoktu.Çok uzun sürmeyen bir yolculuktan sonra Ali arabayı durdurup bana doğru döndüğünde "Geldik Öykü, inebilirsin," dedi. "Nereye geldik? Barlas nerede?" diye sordum. Ali biraz ilerimizdeki halı sahayı gösterirken, "Orada, seni bekliyor," dedi. Maç yapmayacaktık herhalde, değil mi?"Teşekkürler çocuklar."

Elimde tuttuğum montu üzerime giyip halı sahaya doğru yürüdüm. İki takım maç yapıyor, Barlas da kenarda onları izliyordu. Üzerinde yine siyah şişme montu vardı. Altına da kot pantolon giymişti. Maçı izleyen birkaç kişi sahanın dışında durmuş oyuncular hakkında konuşurlarken Barlas'ın yanında durdum. Geldiğimi fark edince bana doğru döndü. Ona meraklı gözlerle bakarken, "Neden buradayız?" diye sordum. Kahverengi gözleri beni büyüleyecek kadar güzel bakarken, "Seninle bir tahmin oyunu oynayacağız," dedi.

Kaşlarımı çatıp yüzüne anlamsızca bakarken, "Oyunu mu? Neden ki?" diye sordum."Çünkü öyle istiyorum," deyince gözlerim hayretle büyüdü. Dalga geçiyor olmalıydı. Ben buraya konuşmak için geldiğimi zannediyordum, "Sen ciddi misin Barlas?"

"Evet ciddiyim."

"Pekâlâ," deyip omzumu dikleştirdim, "Nasıl bir oyun bu?" Ne yapmak istediğini hiç anlayamamıştım ama dediğini yapacaktım. "İki takımdan hangisinin yeneceğini tahmin etmeye çalışacağız," dedi. Yüzüm birden düşerken oyunculara baktım, "Baştan kaybettim o zaman."Güldü, "Neden?"

"Çünkü sen buraya benden önce geldin ve hangi takımın daha iyi oynadığını gördün. Kazanan belli yani..."

"Evet, gördüm ve haksızlık olmaması için seçimi sana yaptırıyorum. Hadi, seç."

"Kazanırsam ne olacak?"

"Benden bir şey isteyeceksin."

"Peki, sen kazanırsan?" Bana baktı ve hafif bir gülümsemeyle konuştu. "Ben senden bir şey isteyeceğim." Ne isteyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama nedense bu oyunu oynamak istiyordum. Kaybedersem benden yapamayacağım bir şey istemezdi herhalde. Üstelik kazanma şansım çok yüksekti. Çünkü seçim hakkı benimdi. Yaklaşık iki dakika kadar takımların oyunculuğunu izledim.

Üzerlerinde kırmızı forma olan takım bana daha iyi oynuyor gibi görününce kafamı Barlas'a çevirdim. "Kırmızı formalı takımı seçiyorum." Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Emin misin?""Evet."

"Peki," diyerek gülümsedi. "Yirmi dakika sonra maç bitecek. Umarım kazanamayınca mızmızlanmazsın."

"Ben mızmızlanmam bir kere." Sesim sert çıkmıştı.Gülümsemesi büyüdü, "Onu göreceğiz." Aklımı karıştırmaya çalıştığını düşünürken bakışlarımı sertleştirdim. "Seçimimi değiştirmem için yapıyorsun bunu, değil mi? Çünkü iyi oynayan onlar."

"Böyle bir şey düşünmedim."

"Nedense bana öyle gelmedi," deyip sırıtarak oyunculara baktım. "Yirmi dakika sonra istediğim şeyi yapmaya hazır ol Barlas Karaman. Ben kazanacağım!"

"Yerinde olsam büyük konuşmazdım," deyince omuz silktim. Kazanacağımdan emindim. Çünkü seçtiğim takım iyi oynuyordu. Bu yüzden şimdiden Barlas'tan ne isteyeceğimi düşünmeye başlamıştım.Maç benim beklemediğim şekilde ilerleyip bitince bütün oyuncular sahadan tek tek ayrılmaya başladı. Tuttuğum takım yenilmişti. "Sana büyük konuşmamanı söylemiştim." Sinirle ona döndüm. Yüzündeki eğlenir ifadeyi görünce omzumu silktim. "Nasıl böyle bir şey olur anlamıyorum. Onlar daha iyi oynuyordu."

"Evet, iyi oynuyorlardı ama hiç paslaşmıyorlardı. Kaybedecekleri belliydi." Yüzümü buruşturdum. "Haksızlık ama bu... Sen tuttuğum takımın

kaybedeceğini biliyordun."

"Seçimi sana yaptırdım, ne haksızlığı?"

"Haksızlık işte." Gülmeye başladığında, "Mızmızlık yok," deyip elini başıma koydu ve saçlarımı karıştırdı. Bu beni daha da sinirlendirirken, "Üf, çek şu elini!" diyerek elini ittiğimde keyifli bir şekilde gülmeye devam edip bileğimden tuttu ve beni kendine çekip sarıldı. Hareketi afallamama neden olurken nefes alışverişlerimin hızlandığını fark ettim. Buradaydım, yanında, olmak istediğim yerde ve kendimi iyi hissettiğim kişinin yanında. Âşık olduğum çocuğun yanında. Bundan daha güzel ve daha heyecan verici ne olabilirdi ki? Kolları belimi sararken yanağını saçlarıma bastırdı.

Bir süre o şekilde durduktan sonra kollarını ayırmadan geri çekilip yüzüme baktı. "İstediğim şeyi yapma zamanı Kaktüs."Güzel bakan gözlerini yakından seyrederken, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Zor bir şey istememesini diliyordum. Sonuçta istediği şeyi yapmak zorundaydım, itiraz edemezdim. "Beni dudaklarımdan öpmeni istiyorum," deyince gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Yapamayacağımı bilmesine rağmen böyle bir şey istemezdi, değil mi? "Barlas dalga geçme lütfen, ne istiyorsan söyle de yapayım."

"Söyledim ya işte, beni öpmeni istiyorum." Hâlâ ciddi olduğunu düşünmüyordum. "Barlas, bak lütfen şu saçmalığı kes ve bana gerçekten ne istediğini söyle."

"Beni öpmeni istediğime neden inanmıyorsun?"

"Yapamayacağımı bildiğin için." Beni bunun için zorlamazdı herhalde. Yani öyle olmasını umuyordum. Suratına muzip bir ifade yerleşirken, "Zaten o yüzden istiyorum," dedi. Seni sinir etmek için istiyorum, demiyordu da."Yapamam."

"Yaparsın."

"Yanağından öperim." Ancak bu kadarını yapabilirdim. Diğeri bana göre bir şey değildi. Daha önce hiç sevgilim olmamıştı ve sarhoşken Barlas'ın

öpüşüne karşılık vermem dışında kimseyi öpmemiştim. Bu yüzden bana böyle şeyler zor geliyordu. "O kadar masum değil," deyip dudaklarını işaret etti. "Dudaklarımdan öpmeni istiyorum." Gözlerim dudaklarına kayarken kaşlarımı çatıp sesimi yükselttim, "Hayatta olmaz!"

"Neden?" Bir süre bakmaya doyamadığım gözlerine baktım. Gözleri o kadar güzel bakıyordu ki bu soğuk havada bakışlarıyla ısıtıyordu beni sanki. Olanları neredeyse unutturacaktı bana. Kalbime o denli dokunuyordu. "Çünkü sana kırgınım." Sesim buruk çıkarken gözlerine bir hüzün çöktü. Belli ki bu onu da üzüyordu. "Biliyorum." Fısıldıyordu. Sıcak nefesi yüzüme değerken gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum, "Unutturacağım. Her şeyi."

Bunu biliyordum. Tek kelimesiyle bile kırgınlıkla ördüğüm duvarı yıkabilirdi. Âşıktım ona. Belki de bu yüzden ben de unutmaya hazırdım, "Unuttur o zaman, hemen şimdi."

"Peki," deyip kollarını belimden çekti ve yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kalbim atış hızını arttırırken gözlerim istemsizce kapandı. Bunu beklemiyordum. Ben kuracağı cümleleri beklerken o öpmeyi tercih etmişti. Bir öpücüğün her şeyi unutturacağını düşünüyordu. Doğru, unutabilirdim ama ben hâlâ dudaklarından o kelimenin çıkmasını istiyordum. Söyler miydi bilmiyordum, sonuçta bu Barlas'tı ama eğer pişmansa söylemeliydi.Yüzüm alev alev yanarken kıpkırmızı olduğumu hissedebiliyordum.

Kalbimin sahibi dudaklarımın da sahibiymiş gibi beni öperken dudaklarını dudaklarımdan güçlükle ayırıp açtığım gözlerime baktı. Ellerini yüzümden çekip belimi sararken gözlerinin güldüğünü fark ettim."Unutturabildim mi?"Ben hâlâ öpücüğün etkisindeyken gözlerine bakmamayı tercih edip kafamı yere eğdim. "Utandın mı sen?"

Sesi alaylı çıkarken yüzümü boynuna gömmek istedim. İnadıma yapıyordu. Utandığım zaten belli olmuyor muydu? Neden sorup da beni sinir ediyordu ki? Gıcık şey! "Hayır."

"Öpücüğüm aklını başından almış gibi görünüyor." Gözlerim sinirle kısılırken kafamı kaldırıp ona baktım, "Hiç de bile!" Çarpık gülüşünü

ortaya atarken bir elini kaldırıp yumuşakça çenemden tuttu ve "Hadi, sen de öp de benim de aklım başımdan gitsin," dedi. Benden istediği şey çok kolaydı sanki. Utanıyordum, onu nasıl öpebilirdim ki? "Hayır, ben bunu yapamam."

"Zor bir şey istemiyorum ki senden, sadece küçük bir öpücük istiyorum."Omzumu silktim, "Yapamam."

"Peki, madem öyle yanağımdan öp o zaman." Beni zorlamaması gerektiğini anlamıştı. Tamam, yenildiğim için istediği şeyi yapmam gerekiyordu ama bu öyle kolay bir şey değildi. Hem zaten yanağından öpeceğim için istediği şeyi yapmış gibi bir şey olacaktım. "Bak o olur işte."

"Mızmızsın biliyorsun, değil mi?" Yüzümü buruşturdum, "Hayır, değilim." Bıkkınca, "Belli oluyor," dediğinde kafasını onu yanağından öpmem için yana çevirdi, "Hadi, öp bakalım." Sakalsız suratına bakarken onu ilk kez yanağından öpeceğimi fark ettim. İçimden yüzünü okşamak gelse de bu isteğimi bastırıp istediği şeyi yapmak için ayakucumda yükselip dudaklarımı yanağına doğru yaklaştırdım.

Tam yanağına değecekken Barlas bir anda yüzünü bana doğru çevirdi ve dudaklarından öpmemi sağladı. Bu hareketi gözlerimin irice açılmasına sebep olurken kendimi geri çekip yüzüne şaşkınca baktım. Sırıtıyordu, "Bunda yapamayacağın bir şey yok, bak yaptın işte. Bu kadar kolaydı." Şaşkınlığımı üzerimden atıp elimi sinirle omzuna vurduğumda "Yanaktan demiştin!" dedim. Güldü. "Bu yarışı yanaktan öpücük almak için kazanmadım herhalde."

"Pisliksin!" Gülüşü birkaç saniye sürdükten sonra durup gözlerimin içine baktı. Bitiriyordu bu bakışlar beni. Kalbim deli gibi atıyordu. Bakışları yeniden utanmamı sağlarken yutkunup, "Gidelim mi artık?" dedim. "Dur bir saniye, nereye?" Güzel bir bahane aradım. "Üşüdüm biraz." Tek kaşı havaya kalktı, "Yalan söyleme, gözlerinden anlaşılıyor." Daha iyi bir bahane bulmam gerekiyordu, "Annem beni merak edecek. Buraya geleceğimi ona haber vermedim."

"Ararsın ve nerede olduğunu söylersin." Bu da olmamıştı. Her şeye bir şey buluyordu. Bana çok daha iyi bir bahane lazımdı, "Ödevim var."

"Öykü, yanımdan gitmek için bahane arama seni bırakmayacağım. Daha sana söylemem gereken bir şey var." Gözlerine merakla bakarken, "Nedir o?" diye sordum. Özür mü dileyecekti acaba? Yapar mıydı böyle bir şeyi?"Bir özür," deyince şaşırdım. "Demek pişman oldun ve beni kırdığını anladın."

"Evet, zaten bunu düzeltmek için buradayız. Üzgün olduğumu bilmen için. Yaptığım aptallıktı biliyorum ama çok sinirliydim. Demir'in sana dokunduğunu düşünmek beni çıldırttı." Sözlerinden olduğu kadar gözlerinden de pişman olduğu anlaşılıyordu ama ona çok kırgındım, "Bana inanmadın Barlas."

"Onun söylediği şeyi onaylayınca delirdim Öykü."

"Onayladığım şey apartmanda konuştuğumuzdu."

"Biliyorum ama o an öyle düşündüm." Anlıyordum, sinirliydi ve bu yüzden öyle düşünmüştü ama yine de beni dinlemeliydi. "Bana inanmadığın için pişmansın, değil mi?" İki eliyle omuzlarımdan tutup kafasını aşağı yukarı salladı, "Deli gibi hem de." Üzgündü, farkındaydım ve bu beni de üzmüştü. Ellerini omuzlarımdan çekip yüzümü avuçladığında, "Sana inanmayıp da canını yaktığım için özür dilerim," dedi. Gözlerine şaşkınca bakarken, "Benden özür diledin," dedim. Gözleriyle beni onayladı, "Evet, diledim."

"Bu beni şaşırttı." Hafifçe tebessüm ediyordu, "Bu kadar basit bir şeye mi şaşırdın?"

"Evet, sen pişman olmayan biriydin. Özür dilemeni beklemiyordum."

"Pişman olduğum başka bir konunun daha olduğunu biliyorsun. Evet, söylediğin gibi pişman olan biri değildim. Senden önce bu böyleydi. Bunu sen değiştirdin. Sana yaptığım şey değiştirdi," deyip bir elini yüzümden indirerek elimi tuttu ve avucumu kalbinin tam üzerine koydurdu. "Buraya yerleştiğin an bana çok farklı şeyler oldu." Hızla çarpan kalbini avucumda hissederken ne diyeceğimi bilemeden gözlerine bakmaya devam ettim, "Barlas ben..."

Yüzümdeki elinin işaret parmağını dudağıma bastırdı, "Şşş! Sakın bir şey söyleme. Şu an daha önce kimseye söylemediğim şeyi sana söyleyecekken beni bölmeni istemiyorum," deyip beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Bir heyecan dalgası bütün bedenimi sararken bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. Nabzım kulaklarımda atıyor gibiydi. Avuçlarımın içi terlemişti ve bedenim zangır zangır titriyordu. Barlas düşündüğüm şeyi itiraf edecekti ve benim midem kasılıyordu.

Ayaklarım gücünü kaybederken düşmemek için kollarımı sıkıca beline sarıp ona tutundum. Daha önce bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Kendimi kaybetmiş gibiydim. Bu bir itiraf olacaktı ve ben bunu âşık olduğum çocuktan duyacağım için neredeyse heyecandan ölecektim.Barlas saçlarımın kokusunu içine çekerken dudaklarını yavaşça kulağıma doğru yaklaştırdı. Saçlarımı geri attı ve dudaklarını kulağıma değdirip usulca fısıldadı, "Seni seviyorum."

Kalbimi okşayan söz kasılan bedenimin gevşemesine neden olurken yüzümde oluşan gülümsemeyle sanki mümkünmüş gibi kollarımı ona daha sıkı sardım. Söylemişti işte. Beni sevdiğini söylemişti! Beklediğim söz Barlas'ın dudaklarından şimdi dökülmüştü ve ben şu an kendimi dünyanın en mutlu kızı gibi hissediyordum. Bunu o kadar güzel söylemişti ki tekrar etmesini diledim. Bir insan bu kadar güzel seni seviyorum diyebilir miydi? Bu gözlerinden anlaşılıyordu zaten ama duymak bir başka güzeldi. Ruhum mest olmuştu resmen. Bedenimse hâlâ heyecandan titriyordu.

Kendimi durduramıyordum.Eli saçımı şefkatle okşarken kadifemsi sesiyle fısıldamaya devam etti. "Kalbini seviyorum, ruhunu seviyorum, masumluğunu seviyorum, rüyalarımı süsleyişini seviyorum. Gözlerini, burnunu, dudaklarını kısacası seni sen yapan her şeyini seviyorum." Sesimi çıkarmadan onu dinliyordum. Sarhoş olmuştum. Kalbim artık sadece atmıyor onu sevdiğini kendince dile getiriyordu. Kendini gözlerime bakmak için geri çekince ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Ama en çok da bana şöyle bakmanı seviyorum." Gözlerimi kırpmadan gözlerine bakarken merakla, "Nasıl?" diye sordum.

Nasıl bakıyordum ki? Sarhoş olmuş gibi mi? Çünkü şu an öyle baktığıma emindim. Güzel yüzünde gülücükler açarken alnını alnıma dayadı, "Âşık gibi."

"Evet, öyle bakıyorum çünkü..." dediğimde sözümü yarıda kesip kendi konuştu, "Çünkü bana âşıksın." Gülümsemeye devam ederken kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet." Gözlerimin parladığını hissedebiliyordum. Sevdiğim çocuk burada, karşımdaydı ve bana aşk dolu gözlerle bakıyordu."O zaman beni öpebilirsin." Pis sırıtışını suratına yerleştirince kollarımı belinden çekip yüzümdeki ellerini yanaklarımdan indirdim. Yine mi aynı konu? Şu güzel anı bozmasa olmazdı, değil mi? "Öptüm ya!"

"Onu saymıyorum."Omzumu silktim, "Umurumda değil." Ellerimi tutup kollarımı boynuna doladığında, "Beni tekrar öpmek zorundasın," diyerek kendi kollarını da belime dolayıp beni iyice kendine çekti. Yapamayacağımı biliyordu, neden zorluyordu ki? Utanıyordum işte, "Yapamam Barlas!"

"Dert etme," diyerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında bir milim kala durdu ve "Sana yardım edeceğim," deyip dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öpmeye başladı. Gözlerimi yummuş ne yapacağımı bilemezken vücudumun donduğunu hissettim. Onun dudaklarıma dokunuşu karşısında bütün hücrelerim kaskatı kesilmişti. Beni öpüyordu. Öpüşü yumuşak ama tutkuluydu. Bedenimi iliklerime kadar titretiyordu. Bu beni ilk öpüşü değildi ama sanki ilkmiş gibi hissettiriyordu. Üzerimdeki etkisi çok büyüktü, kuvvetliydi ve asla karşı konulacak gibi değildi.

Ne kadar utansam da öpüşüne acemice karşılık vermeye başlamıştım. Ona karşılık vermem hoşuna giderken beni daha sert öpmeye başladı. Dudaklarımı kendi hâkimiyeti altına almıştı resmen. Sanki bu anı bekliyormuş gibi öpüyordu. İlk öpücüğümü çaldığı için ona kızgın olan ben şu an onunla isteyerek öpüşüyordum. İlk öpücüğüm tam da istediğim gibi, âşık olduğum kişinindi artık. Parmaklarım istemsizce ensesine giderken dudaklarımı dudaklarından ayırıp gözlerimi aralayarak kendimi geri çektim. Bu büyülü an bitsin istemiyordum ama kalbim daha fazla dayanmayacaktı. Kendimden geçmiştim sanki. Bayılacakmış gibi hissediyordum. Barlas gözlerini gözlerime kenetlemiş bakarken alnını alnıma dayadı ve derin bir nefes alıp fısıldadı, "Sana bundan sonra rahat yok. Başına çok büyük bir bela aldın Öykü Günay. Seni asla bırakmayacağım."

Söylediği şey gülümsememe neden olurken utandığımı hissedip hemen ayakucumda yükselerek ona sarıldım ve başımı boynuna gömdüm. Bu

hareketime şaşkınca gülerken bir elini saçıma koyup okşadı, "Ne oldu?" Sanki bilmiyormuş gibi sormuyor muydu, deli oluyordum. "Hiç."

"Utandın galiba." Şunu yapmak zorunda mıydı? "Hayır." Ne iyi bir yalancıydım ama. Bu yalana kim inanırdı? "O zaman gözlerime bak." Ölürdüm daha iyiydi, hayatta bakamazdım. Yüzüm daha da kızarırken bakmayacağımı anlayıp kendini geri çekti ve gözlerine bakmam için bir elini çeneme götürüp yüzümü kaldırdı. "Gözlerini gözlerimden ayırma sakın," deyip iki eliyle ellerimden tuttuğunda, "Çünkü bundan sonra gözlerimizin ve ellerimizin hep birbirine kenetlenmiş olmasını istiyorum. Şu an olduğu gibi," dedi.

Gülümsemeye devam ederek ona sarılınca o da bana sarıldı. Şu an o kadar mutluydum ki hep yanında olmak, hiç ayrılmamak istiyordum. Hissettiğim şeyler o kadar yoğundu ki aynı şeyleri Barlas'ın da hissetmesi beni mutlu etmişti.Bir süre öyle durduktan sonra yakından gelen bir helikopter sesi duyup kendimi geri çektim ve kafamı kaldırıp sesin geldiği tarafa baktım. Küçük bir helikopter bu tarafa doğru yaklaşıyordu. Kaşlarımı çatmış onu izlerken sahanın üzerine iniş yaptığını gördüm. Bu beni şaşırtırken ne olduğunu anlayamayıp kendimi geri çektim ve Barlas'a baktım.

Gözleri helikopterdeydi, sesini çıkarmıyordu. O da benim gibi ne olduğunu anlamamıştı herhalde. Bu helikopterin burada ne işi vardı? Sesi tahammül edilmeyecek kadar gürültülüydü. İniş barları yere değmeden helikopterin arka kapısı açılınca gözüm oraya kaydı. İçinden tanıdık bir yüz çıkmıştı. "Umarım geç kalmamışımdır." Çetin, gülerek Barlas'a bakıyordu. Neler oluyordu?"Tam zamanında geldin Çetin."

"Barlas ne oluyor? Çetin'in ne işi var o helikopterde?" Bana baktı ve gülümsedi, "O helikopteri bizim için kiraladı."

"Bizim için mi, iyi de neden?"

"Seninle İstanbul turu yapacağız." Kaşlarım hayretle havaya kalktı, "Ne? Sen ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim. İnan bana bu çok eğlenceli olacak, seveceğine eminim," deyip elimden tuttuğunda, "Hadi, gel," diyerek beni sahanın içine

helikoptere doğru koşturdu.Yanına gittiğimizde Çetin beni çekmek için elini uzatmış beklerken ilk defa helikoptere bineceğim için heyecanlanmıştım. Acaba nasıl bir duyguydu? Bunu tadacağım için mutluydum. Çetin'in elini tuttum. Hızla beni içeri alıp Barlas'ı da çekmek için elini uzattı. "Size iyi eğlenceler," deyip başını eğerek helikopterden indi ve kapı kapanırken Barlas'a göz kırptı.

Ben hâlâ helikopterde olduğuma inanamazken Barlas'ın önümdeki kulaklığı kulağıma takmasıyla yavaş yavaş havalanan helikopterden dışarıyı seyretmeye başladım. Bu inanılmaz bir şeydi. Şu an bir helikopterin içindeydim ve İstanbul'u buradan seyredecektim. Barlas'ın böyle bir şey düşünmesi çok güzeldi.

Bir elimi dizinin üstünde duran elinin üzerine koydum, "Bu aklına nereden geldi bilmiyorum ama teşekkür ederim."Kendi kulaklığını tek eliyle takıp tebessüm ederken elimi dudaklarına doğru götürüp elimin üstünü öptü, "Önemli değil güzelim. Sadece buraya yeni taşınmış biri olarak İstanbul'u kuş bakışı seyretmeni ve mutlu olmanı istedim, hepsi bu." Sesini kulaklığımdan duyunca gülümsedim. "Bugün yeterince mutlu ettin zaten. Buna hiç gerek yoktu."

"Olsun, ben senin daha fazla mutlu etmek istiyorum."

"Sen yanımdasın ve ben mutluyum. Bundan daha büyük bir mutluluk olamaz benim için." İşaret parmağıyla hafifçe burnuma vurup, "İşte ben de tam bu yüzden sonsuza kadar yanında olacağım," deyip gülünce ben de güldüm.

O kadar güzel gülüyordu ki insan ister istemez gülüşüne ortak oluyordu.Helikopterle İstanbul turu yapmaya devam ederken gözlerimi manzaradan alamıyordum. Akşamları ayrı bir güzel oluyordu İstanbul. İnsan gözlerini bir saniye bile bu muazzam güzellikten almak istemiyordu. Bu huzur vericiydi. Hiç bitmesin, hep böyle devam etsin istiyordu. Barlas da benim gibi manzarayı izlerken merak ettiğim bir şeyi sormak için ona doğru döndüm. "Barlas, sen yüksekte olmayı seviyorsun galiba. Önce kule vinç, şimdi de helikopter... "

Kafasını aşağı yukarı oynattığında, "Evet, yüksekte olmayı seviyorum," dedi "Ama ondan daha çok sevdiğim bir şey var." Merakla yüzüne baktım, "Nedir o?" Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken elini kaldırıp yanağıma koydu, "Seninle yüksekte olmak." Kafamı hafifçe iki yana salladım, "Farklı olma çabasında mısın acaba?" Yanağımı okşarken gözlerimin içine bakıyordu, "Hayır, sadece farklı sevme çabasındayım." Sözüyle yüzümde bir tebessüm belirdi "Bence başaracak gibisin de."O da benim gibi tebessüm ederken onu izliyordum. Karşımda Barlas mı vardı yoksa bir başkası mı anlayamıyordum. Baştaki o serseri çocuk gitmiş yerine beni kendine daha da âşık eden bir çocuk gelmişti.

Tamam, bu halleri bana âşık olduğu içindi ama aklım almıyordu, nasıl bu kadar güzel sevebilirdi? Dudaklarında hâlâ tebessüm kırpıntıları varken kulaklıklarımızı çıkarıp beni kendine çekerek sarıldı. Sanki bir süre bu şekilde kalmak istiyor gibiydi. "Öykü, sen bana ne yaptın?" Cevap veremedim. O kadar mutluydum ki sürekli gülümsüyordum. Eğer bu bir rüyaysa ve ben şu an burada değil de yatağımdaysam, mümkünse hiç uyanmamak istiyordum. Bu sonsuz huzur gibiydi. Barlas sessizce öylece durduktan sonra, "Bir daha parfüm sıkma olur mu?" diye sordu. Kendimi geri çekip yüzüne baktım, "Neden, kokuyu mu beğenmedin?"

"Beğenmedim, teninin kokusunu örtmüş. Bu hoşuma gitmedi." Birden yüzüm düştü. "Ben sadece güzel kokmak istemiştim." Gülümseyip burnumun ucundan öptü. "Sen zaten güzel kokuyorsun. Eğer teninden benim aldığım kokuyu alabilseydin asla parfüme ihtiyaç duymazdın."

"Nasıl kokuyorum ki?" Bunu gerçekten merak etmiştim. Her insanın kendine has bir kokusu vardı ve benimki neye benziyordu öğrenmek istiyordum. "Kaktüs gibi," deyince cevabına şaşırıp gülümsedim. "Kaktüsler kokmaz bir kere."

"Kim demiş? Koktuğuna yemin edebilirim. Hatta sadece koktuğuna değil, güldüğüne de öyle." Tek kaşım havaya kalkarken muzipçe sırıttı. "Mesela şu an bana baktığını da söyleyebilirim. Çok iyi öpüştüğünü de."

"Ya Barlas!" deyip kızaran yüzümle ona sarılıp yüzüme bakmasını engelledim. Kahretsin! Beni utandırmıştı.Güldü, "Ne oldu ya?" Bu halimle eğleniyor gibiydi."Beni utandırma lütfen."

"Gözlerime bakmazsan eğer daha beter utandırabilirim."

"Bakamam, şu an olmaz." Böyle şeyler söyledikten sonra gözlerine bakmamı nasıl beklerdi benden? "İyi o zaman sen bilirsin, benden günah gitti," deyip beni utandırmaya devam etmek için konuştu. "Öpüşürken neler hissettim biliyor musun?" Alnımı sinirle hafifçe omzuna vurup dişlerimin arasından konuştum, "Kes şunu!"

"Ya da beni boş ver de senin neler hissettiğinden bahsedelim." İnadıma devam ediyordu. Bakıncaya kadar da edecekti. Bunun farkında olduğum için dediğini yapmaya karar verdim. "Tamam, sus lütfen bakacağım." Bundan memnun olmuşa benziyordu, "Ha şöyle, yola gel."

Kafamı geri çekip yüzüne baktığımda gözlerimi sinirle kıstım, "Beni utandırmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Hem de çok. Utanmana bile aşığım diyebilirim." Bu beni heyecanlandırmıştı. Böyle bir şeyin üzerine bu denir miydi ya? Biliyordum, inadıma yapıyordu. Yüzümü önüme eğince bunun hoşuna gitmediğini hemen belli edip, "Gözlerime bak," diye uyardı.

Nasıl bakabilirdim ki? Kafamı iki yana sallayıp, "Bakmamam, baktığım zamanlarda utanmam için uğraşıyorsun resmen," dedim. Beni onayladı, "Evet çünkü öpüştükten sonra yüzünü boynuma gömmemen için gözlerime bakmaya alıştırıyorum seni" delirtecekti beni.

"Barlas, şunu yapma lütfen."

"Asla alıştıramayacağım seni buna değil mi?"Sesimi yükselterek cevap verdim, "Evet."

"Neyse, ne yapalım artık alışana kadar bir süre böyle öpüşürsün benimle. Öpüştükten sonra yüzüme bakmadan..." Yüzümü iyice önüme eğdiğimde pis pis güldü. Hoşuna gitmişti tabii bu hallerim. Artık her fırsatta beni böyle sinir etmeye çalışırdı. Sesim çıkmayınca gülüşüne ara verdi. "Tamam, bugünlük bu kadar yeter. Çok utandırdım seni, artık susuyorum."

"Sus ve bir daha sakın konuşma lütfen.""Bu konu hakkında mı konuşmayayım yoksa hiç mi konuşmayayım?"

"Hiç konuşma." Yüzüm hâlâ önüme eğik olduğu için gözlerine bakmıyordum. Bu onu rahatsız ettiği için eliyle çenemden tutup yüzümü kaldırdı. "Tamam, ama hiç konuşmazsan seni sevdiğimi nasıl söyleyeceğim?"Hafifçe tebessüm ederken, "Onu söylemek için konuşabilirsin," dedim. Elini çenemden çekip elimi tuttu. "O zaman konuşayım," diyerek gözlerime uzun uzun baktı.

Hasret duyuyormuş gibi, ömrünün sonuna kadar bakabilirmiş gibi, sanki sadece buna ihtiyacı varmış gibi baktı. "Sende ne var bilmiyorum, bana ne yaptın bilmiyorum, ne ara âşık olduğumu bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey var... Ben sana çok fena tutuldum Öykü. Sanırım bu yüzden de kendimi büyük bir derde soktum. Aşk insanın zayıf noktasıdır. Sen de artık benim zayıf noktam olacaksın."

Gözlerinde belirgin bir korku varken elimi daha sıkı tuttu, "Bana şimdi, hemen burada söyle. Bir çete liderinin zayıf noktası olmak istiyor musun?"Korkusu olduğunu biliyordum. Demir'in dünkü konuşmasından etkilenmiş olmalıydı. Bana zarar gelmesini istemiyordu. Soruyu da bunu göze alıp almadığımı öğrenmek için soruyordu ama ben buna çoktan karar vermiştim. Onu istiyordum. Bunun için de her şeyi göze alıyordum. "Evet," dedim, "Senin zayıf noktan olmak istiyorum.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

24.BÖLÜM

Aşk.

Üç harf tek hece... Küçücük kelimenin hissettirdiği şey, hiçbir kelimenin hissettiremediği kadar yoğun ve büyük... Bambaşka. Ruha huzur verecek, bir bedeni diğer bedene bağlayacak kadar güçlü. İnsanın aklını başından alacak kadar da delice. Aşka tutunan her insanın tutkuyla harmanlanmış bedeni sevdiğinin yanında olmak, orada huzur bulmak ister. Tıpkı benim Barlas'ın yanında huzuru aramam gibi. Onunla vakit geçirmek, bütün ömrümü onun yanında, nefesini yüzümde hissedecek kadar yakınında geçirmek istiyordum. Dün o kadar güzeldi ki hiç bitmesin istemiştim. Hayatın yüzümü güldürdüğü an Barlas'ın yanında olduğum zamanlarken beni sevdiğini söylediği o an nutkum tutulmuştu ve ben sadece zaman dursun, hiç ilerlemesin istemiştim. O anda öyle kalalım. Yan yana, göz göze duralım ve birbirimizi hissedelim.

Rüya gibi akşamın sonunda eve gelince suratımda gülücüklerle dolaşmıştım. Aşk sarhoşu olmuştum ve sürekli kendi kendime gülüyordum. Mutluluktan havalara uçuyordum resmen. Barlas'ın söylediği söz zihnimden asla silemediğim kötü düşünceleri silmiş kötü şeyler düşünerek ruhuma verdiğim azaptan beni kurtarmıştı. Bu yüzden galiba ona minnettardım.Hayat ne garip... Onu tanıdığım ilk zamanlar, biri gelip onu seveceğimi ve onunla birlikte olacağımı söyleseydi buna asla inanmazdım. Gözlerine baktığımda nefret hissederken şimdi sadece aşk hissediyordum. Âşık olmak gibi güzel bir duyguyu bana yaşattığı için mutluydum. Çoğu insanın hayatı boyunca bulamadığı aşkı ben on yedi yaşında bulmuştum ve ne olursa olsun kaybetmek istemiyordum. Çünkü onu kaybedersem kendimi de kaybedecektim...

Alarmım çalmadan uyanmış tavanıma bakarak hayaller kuruyordum. Belki de mutlu olduğum için güne erken başlamıştım. Bir saate yakın yatağımda hayal kurmuş ve hepsi gerçek olsun istemiştim. Kurduğum hayallerin tamamı Barlas'la ilgiliydi, geleceğimize dairdi. Birden çalmaya başlayıp hayallerimin içine eden alarm sesine sinir olmuştum.Yatağımdan hızla

kalkıp banyoya gittiğimde elimi yüzümü yıkayıp aynada kendime baktım. O kadar mutlu görünüyordum ki bu mimiklerime yansıyordu. Aynada gördüğüm kız sürekli gülüyordu. Bu ben miydim şimdi?

En son ne zaman mutlu olduğumu hatırlamayan ben, şimdi hiçbir şeye takmadan gülüyordum. Hayat ne garipti. Tam sana çelme taktı derken kolundan tutup düşmeni engelliyordu. Hazırlanıp evden çıktım. Yürüye yürüye durağa geldiğimde beni orada bekleyen Aysun'un önünde durdum. Oturmuş telefonunda biriyle mesajlaşıyordu. Geldiğimi fark etmemişti. "Günaydın." Kafasını telefondan kaldırıp bana baktı ve elindeki telefonu cebine sokup, "Günaydın," diyerek ayağa kalktı. "Ne ara geldin ya? Hiç fark etmedim."

"Telefonunla ilgilendiğin için fark etmemişsindir. Kiminle mesajlaşıyordun?"

"Hiç," deyip okula doğru yürümeye başlayınca ben de onunla birlikte yürüdüm. "Ne demek hiç? Biriyle mesajlaşıyordun gördüm."

"Evet, ama önemli biri değil." Nedense bana pek öyle gelmemişti ama konuyu uzatmak istemediğim için başka bir soru sormadım. Umarım öyleydi. Eğer öyle değilse ve hayatında biri varsa, şu anda da onunla konuşuyorsa bunu bana söylemeliydi. Arkadaşı olarak bunu bilmem gerektiğini düşünüyordum. Yaver'den sonra hayatına yine saçma sapan birini sokmadığını görmek isterdim. Tabii eğer bir sevgilisi varsa."Ee anlatsana, dün ne oldu Barlas'la? Tartıştınız mı?" Meraklı yüz ifadesi üzerimdeyken tebessüm edip yüzümü yere eğdim. "Hayır, tartışma falan olmadı ama çok güzel bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"Bana beni sevdiğini söyledi." Durup kolumdan tutarak beni durdurdu, "Ciddi misin?" Yüzümü yerden kaldırıp ona baktım, "Evet." Sevinçle kıkırdadı, "Sana açılacağını düşünüyordum ama bunu dün yapacağı aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Benim de öyle..."

"İnanmıyorum ya, bu gerçekten müthiş bir haber. Birliktesiniz artık!" Yüzünden ve sesinden ne kadar mutlu olduğu belli oluyordu. Suratımda hâlâ bir tebessüm varken kafamı aşağı yukarı sallayıp, "Evet," dedim. O da tebessüm ediyordu. Kolumu bıraktığında, "Yüzün gülüyor. Umarım bu mutluluğun hep böyle devam eder," dedi. "Umarım."

"Özür de diledi mi bakalım?"

"Evet, diledi."

"İyi bari."

"Çok sinirli olduğu için Demir'in bana dokunduğunu düşünmüş. O an bana bu yüzden inanmamış."

"Sakinleşip düşününce sana inanması gerektiğini anladı galiba."

"Aynen öyle."

"Şu an sana inanmayıp da kalbini kırdığı için Barlas'a çok sinir olabilirdim ama madem sana açıldı artık ona kızmıyorum."Güldüm. "Ben de öyle." Yürümeye devam ederken koluma girdi, "Bugün daha güzel bir haber alamazdım herhalde. Sizin adınıza çok sevindim. Sana şimdi detayları anlat diyeceğim ama bu sizin özeliniz olduğu için bir şey soramıyorum," detayları merak ettiği suratından belli oluyordu. "Ne soracaksın ki, en önemli şeyi öğrendin zaten?" Yüzünde alaycı bir sırıtış varken, "Evet ama bir de bunun detayları var. Mesela bunu sana dedikten sonra ne oldu, sen ne yaptın?" diye sordu."Ne yapacağım Aysun, heyecandan konuşamadım."

"Orası belli de aranızda bir şey oldu mu?"

"Ne gibi?" Anlamazdan geliyordum ama neden bahsettiğini çok iyi anlamıştım. "Öpüşme gibi." Ne kadar rahat söylüyordu şu kelimeyi. Ben duyunca bile utanıyordum. Sanki yanımda Barlas varmış gibi yüzümü utançtan yere eğdiğimde, "Nereden çıkartıyorsun bunu Aysun?" diye sordum. "Daha önce seni öpen çocuktan bahsediyoruz Öykü. Sana açıldıktan sonra seni öpmüştür diye tahmin ediyorum. Oldu değil mi böyle bir şey?" Merakla cevap vermemi beklerken yüzüm hâlâ yerdeydi. "Bu

konulara girmesek mi?" Yüzümün kızardığını hissediyordum"Ay siz öpüşmüşsünüz!" Anlamıştı işte. Bunu o kadar belli etmiştim ki anlamasa şaşırırdım zaten.

Dişlerimin arasından, "Aysunnn!" diyerek sinirlendiğimi belli ederken yüzümü yerden kaldırmamaya özen gösteriyordum. Allah kahretsin ki çok utanıyordum. Beni daha fazla utandırmamak için, "Tamam tamam sustum," deyip gülmeye başladı. Bu beni sinir ederken ona baktım, "Bak var ya bu öpüşme konusunu Koray'ın yanında da açarsan seni öldürürüm!" Kaşları birden çatıldı. "Saçmalama ya ne açacağım." Aysun'du bu, ne yapacağı belli olmazdı. Ben yine de onu uyarmak istemiştim. "Umarım saçmalıyorumdur da açmazsın."

"Açmam ya o kadar da değil, seni utandırır mıyım hiç?"

"Bilmem, utandırır mısın?" deyip tek kaşımı havaya kaldırınca dudaklarını büktü. "Tabii ki utandırmam."

"İyi, bunu göreceğiz."

"Öpüşme konusundan ona bahsetmem ama artık birlikte olduğunuzu söylerim haberin olsun." Bir şeyleri anlatma konusundaki hevesini bildiğim için bunu kabul ettim. "Onu söyleyebilirsin onda sorun yok ama diğer konudan bahsedersen bugün okula son gelişin olur haberin olsun."

"Merak etme sen," deyip ağzına hayali fermuar çekerek kafasını omzuma yasladı. Bu hareketi beni güldürürken okula doğru yürümeye devam ettik.Kısa bir süre sonra okula geldiğimizde arkadaşlarıyla beraber arabadan inen Barlas'ı görünce tebessüm etmeye başladım. Aysun onu fark etmediğimi düşünüp beni dürterek, "Seninki gelmiş Öykü, sanırım seni bekliyor," dedi."Evet, öyle," dediğimde ikimiz de onun yanına gittik.

Barlas gözlerini gözlerime dikmiş bana bakarken arkadaşları Barlas'la birlikte olduğumuz için mutlu görünüyordu. Tabii Bade hariç... O ifadesiz suratla bana bakıyordu. Hepsinin suratında kavgadan kalma izler varken sebebinin ben olduğunu düşündüğüm kavga için üzülmüş onlara öyle bakıyordum. İyi ki hiçbiri ciddi bir hasar almamıştı yoksa büyük bir vicdan azabı çekeceğim kesindi. " Ooo yengemiz gelmiş." Ali eğlenircesine

konuşurken kaşlarımı çatıp ona baktım. "Yenge mi? Lütfen bana yenge deme."

"Neden, yengemiz değil misin?"

"Evet, öyle ama bana yenge diye hitap etme, bu çok sinir bozucu." Ali gülmeye devam ederken Çetin de gülüp, "Beğenmediysen Kaktüs diyelim," diyerek dalga geçti. Bu beni de güldürürken gözlerimi Barlas'a çevirdim. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu, "Hayır, bana onu sadece Barlas diyebilir," deyip tekrar Çetin'e baktığımda, "Siz eskisi gibi adımla hitap etseniz olmaz mı?" diye sordum, "Olur, bize uyar." Çetin gülmeyi kesip ciddi bir tavra büründü, "Birlikte olmanıza sevindik. Umarım çok mutlu olursunuz."

Arkadaşları adına mutlu olmuşlardı ve bunu bayağı belli ediyorlardı. "Teşekkürler Çetin."

"Geç bile kalmışlardı." Samet düşüncesini dile getirirken ona bakıp gülümsedim. Ali bana bakarken Samet'e cevap verdi, "Sonunda oldu ya ona bak. Önemli olan mutlu olmaları ve onlar çok mutlu görünüyor." Gözlerim Ali'ye kayınca ona da tebessüm ettim. Çetin arkadaşlarına bakarak, "Hadi biz içeri geçelim gençler," deyip önden yürümeye başladığında, "Barlas, biz kantindeyiz oraya gelirsin," dedi. Bade onların arkasından gitmeden önce yanıma yaklaştı. Yüzünden ne düşündüğü belli olmazken elini omzuma koydu, "Çok mutlu görünüyorsun. İnşallah bu böyle devam eder," deyip hafifçe tebessüm etmeye çalıştı ama pek başarılı olamadığının farkına varıp elini omzumdan çekti ve benim bir şey dememi beklemeden arkadaşlarının peşine takıldı.

Zaten gitmeseydi de bir şey diyebileceğimi sanmıyordum. Çok şaşırmıştım. Benimle konuşmuştu. Hem de iyi bir şekilde. Bu hareketi beni şaşkına çevirirken Barlas'a baktım. "Az önce bana mutlu göründüğümü söyleyen Bade miydi?" Güldü. "Evet." Şaşkınca başımı iki yana salladım, "Beni şaşırtıyor."

"Belki de arkadaş olmaya çalışıyordur." Eğer Barlas'ın dediği gibiyse buna sevinirdim. Onunla arkadaş olmak istiyordum. Hele yaşadıklarını öğrendikten sonra bunu daha çok istiyordum. Biz birbirimize bakarken

yanımda duran Aysun, "Bak Barlas eğer arkadaşların Öykü'ye yenge derse ben de sana enişte derim haberin olsun," dedi. Bu lafı Barlas'ı güldürmüştü. "Sorun yok Aysun, bana istediğin şekilde hitap edebilirsin."

"Eminsin değil mi? Bak sonra enişte dedim diye bana işkence yapmaya kalkma sakın."

"Korkma, sana bir şey yapmam."

"Aşk seni değiştiriyor galiba?" Aysun'un bu sözüyle Barlas'ın gözleri bana kaydı, "Galiba."

"Öykü'yle çok mutlu olacaksınız, buna inanıyorum."

"Ben de öyle."Bakışlarımız birbirimizin üzerindeyken Aysun bizi yalnız bırakmak için, "Neyse ben sınıfa çıkayım Koray gelmiştir, ben yokken canı sıkılmasın şimdi. Sonra görüşürüz Barlas," deyip gülümsedi. Bana göz kırpıp öyle gidince arkasından gülümsedim. Deli kız, seviyordum onu. Canımdı benim. Barlas onun gitmesiyle elimi tutup derin bir nefes alarak gözlerimin içine içine baktığında, "Biliyor musun, çok güzelsin," dedi.

Söylediği şeyle gözlerim yere kayınca utandığımı hissettim. "Barlas yapma şunu, utandırma beni."

"Ne var bunda, sevgilime güzel olduğunu söyleyemeyecek miyim?" Sevgilim kelimesini vurgulayarak söylediği için kalbimin bir an durduğunu hissettim. Ne güzel demişti öyle. Ağzına çok yakıştığını düşünürken bunu tekrar etmesini istedim. Bana sevgilim demişti. Hem de o kadar güzel demişti ki ağzıyla değil yüreğiyle demişti sanki. Çok güzel dökülmüştü dudaklarından bu kelime. İnsanın ruhuna dokunacak şekilde...

Gözlerimi yerden kaldırıp utana sıkıla yüzüne baktım. Kalbim ona bakmak için diretiyordu resmen. "Söylersin ama bu beni utandırıyor." Muzipçe sırıttı, "Zaten bunun için yapıyorum desem."

"İnanırım. Çünkü yüzümün kızarmasını seviyorsun." Beni kendine çekti ve bir elini yanağıma koyup alnını alnıma dayadı, "Aslına bakarsan her şeyini seviyorum." Şu an başka bir yerde olsak heyecandan titriyor olurdum ama

okulda olduğumuz için yaptığı şey hoşuma gitmemişti. Birbirimize çok yakın duruyorduk ve hocaların gözüne batacağımızdan emindim. "Barlas, okuldayız."

"Biliyorum." Sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Biliyordu ama bu umurunda değildi. Elimi kaldırıp yüzümdeki elini aşağı indirerek etrafıma baktım. Çoğu kişi bize bakıyordu. Herkes ondan korkarken bu kadar yakın olmamız insanları şaşırtmıştı. Bu yüzden meraklı gözler üzerimizdeydi. "O zaman okuldaymışız gibi davranır mısın?"

"Zor oluyor," deyince ona baktım, "Herkes bize bakıyor Barlas." Gülüp etrafına bile bakmadan, "Herkes değil, sadece kızlar," dedi. Niyetini anladığım için yapmacık bir şekilde sırıttım. Beni sinir edemeyecekti. "Öyle mi, nedenmiş o?"

"Benim gibi yakışıklı bir çete liderini kendine âşık ettiğin için sana gıcık olduklarındandır." Yapmacık gülüşüm hâlâ devam ediyordu, "Öyle mi? Senden korktuklarından olmasın sakın."

"Sanmıyorum." İşine gelmemişti tabii."Ben erkeklerin de baktığını görüyorum ama. Onlar neden bakıyorlar peki? Benim gibi tatlı bir kızı senin gibi serseri bir çocuğa kaptırdıkları için mi acaba?" Kaşları çatıldı, "Bana kaptıracaklar tabii, yoksa hepsi başına ne geleceğini biliyor," dedikten sonra bir süre gözlerime baktı. "Seni benden başka kimse sevemez!" Gülümsedim, "Biraz kıskanç mıyız acaba?"

"Biraz mı?" deyip güldü, "Bence birazdan daha fazla."

"Tamam, anladık kıskançsın ama abartma tamam mı?"

"Bu kadar güzel sevgilim varken abartmamam mümkün mü?" Barlas'tı bu, sevgilisi güzel de olsa çirkin de olsa onun için fark etmezdi. O her şekilde sevgilisini kıskanabilecek biriydi. Güzelliği bahane ediyordu şu an, "Değil ama sen yine de kendine hâkim ol ve abartma."

"Denerim."

"İyi."Ellerini pantolonunun cebine sokup arabasının kaputuna yaslandı, "Akşam bir şeyler yapalım mı?"

"Olur, ne yapacağız?"

"Aklımda güzel bir şey var."

"Ne gibi?" Bakışları yoğunlaştı. "Söylememi ister misin?" Pis pis sırıtmaya başlayınca aklındaki şeyin ne olduğunu anlayıp karnına hafifçe vurdum. "Pisliğin tekisin biliyorsun, değil mi?" Neden beni sürekli utandırıyordu ki? Gıcık oluyordum. Gülüyordu ama anlamazdan gelmişti. "Neden, ne oldu şimdi?"

"Sen ne olduğunu çok iyi biliyorsun," deyip okulun içine doğru yürümeye başladığımda peşimden geldi. "Tamam, dur bir dakika." Şu anda beni hiçbir kuvvet durduramazdı. Utanmıştım ve beni sinir etmesine gıcık olmuştum, "Hayır, gidiyorum."

"Bu kadar utanmak zorunda mısın?" Evet diye haykırmak istiyordum ama kendimi tuttum. "Bu kadar utandırmak zorunda mısın?"

"Evet." Biliyordum, sormam bile saçmalıktı. "Çok kötüsün," deyip okulun içine girdiğimde tam merdivenlere yönelecekken kolumdan tutup beni durdurdu. "Nereye, gel kantine gidelim."

"Hayır, sınıfa çıkacağım, Aysun'un bizim hakkımızda Koray'a olduk olmadık şeyler anlatmasını istemiyorum." Aslında istemediğim Aysun'un Koray'a Barlas'la öpüştüğümüzü anlatmamasıydı ama Barlas'a böyle diyemezdim tabii."Kaçıyorum demiyorsun da."

"Kaçmıyorum." Sesim kendimden emin çıkmıştı. Gülerek kolumu bıraktı. "İyi peki öyle olsun bakalım. Teneffüste yanıma gel o zaman, olur mu?"

"Utandırmayacaksan gelirim." Gözlerini kısarak baktı, "Merak etme utandırmayacağım." Buna pek inanmıyordum ama yine de kabul ettim. "O zaman gelirim," deyip arkamı döndüğümde tebessüm ederek merdivenleri çıktım. Sınıfa girdiğimde Aysun hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Yanlarına gidip çantamı sırama bırakınca Koray bakışlarını bana çevirdi. "Ooo çete liderimizin sevgilisi de gelmiş. Nasılsın Öykü?"

Koray benimle konuşmaya başlayınca Aysun cebinden telefonunu çıkarıp onunla ilgilenmeye başladı. Galiba yine kim olduğunu bilmediğim kişiyle mesajlaşıyordu. Onu umursamadan gülümseyerek Koray'a baktığımda, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum."Çok iyi."

"Evet, çünkü çok iyiyim," deyip sırama oturdum.Gülümsüyordu, "Barlas'ın sana açılması biraz uzun sürdü."

"Yoo, o kadar da uzun sürmedi aslında."

"Bana göre biraz uzun sürdü ama neyse boş ver açıldı ya önemli olan bu," deyip sıramın üzerindeki elimin üzerine elini koydu. "Senin adına sevindim Öykü. Hep böyle mutlu ol. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Sağ ol Koray. Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Umarım senin de sevgili yaptığın günleri görürüz." "Hayır göremezsin. Çünkü benim sevgili yapma gibi bir derdim yok."

"Eninde sonunda bir sevgilin olacak ama."

"Hiç sanmıyorum. O işlere girmem ben."Biz Koray'la konuşmaya devam ederken Aysun hâlâ mesajlaşıyordu. Bu benim kadar Koray'ın da ilgisini çekince, "Sen ne yapıyorsun bakalım?" deyip telefonu onun elinden aldı. Aysun buna kızarken telefonu Koray'ın elinden kapmak için ona doğru uzandı, "Ver şunu!"Koray telefonun ekranına çatık kaşlarla bakarken Aysun yerinden kalktı ve telefonu onun elinden aldı. "Koray bu yaptığın hiç hoş değil! Bu benim özelim farkında mısın?"

Koray'ın yüzü Aysun'un mesajlarını okuduktan sonra değişmişti. "Kim o konuştuğun çocuk?" diye sordu. Aysun bilmezden geliyordu, "Ne çocuğu ya?" Birazda sinirlenmişti."Çıkışta nerede buluşuyoruz diye yazdığın çocuk?" Kaşlarım hayretle havaya kalkarken Aysun'a baktım. Bir çocukla mı görüşüyordu? Bunu tahmin etmiştim aslında ama emin olmadığım için bir şey sormamıştım.

Aysun gelen son mesaja cevap yazdıktan sonra telefonu cebine koyup yerine oturdu, "Sana ne?"

"Biriyle mi çıkıyorsun sen?" Koray'ın soruları devam ederken Aysun sinirlenip, "Of Koray sana ne!" diye bağırdı. Aysun'un tepkisine şaşırırken Koray kafasını bana çevirdi. "Bu biriyle çıkıyor ben sana diyeyim."Onu ben de anlamıştım zaten ama yine de bunu teyit etmek için sormak istedim. "Aysun doğru mu bu?"

"Ne var bunda, çıkamaz mıyım?"

"Tabii ki çıkabilirsin."

"O halde sorun ne?" Neredeyse bunu öğrendik diye bozulup yanımızdan gidecekti. Neden böyle aşırı tepki verdiğine anlam veremiyordum. "Sorun, arkadaşların olarak biriyle çıktığını bize söylememen."

"Söyleyecektim."

"Ne zaman?"

"Henüz çok yeni... Biraz zaman geçince söyleyecektim." Arkadaşım biriyle çıkıyordu ve ben bunu bu şekilde öğreniyordum. Bu saçmalık değildi de neydi? Ben ona Barlas'la birlikte olduğumuzu anlatırken o neden bu çocukla görüştüğünü anlatmamıştı?"Kim bu çocuk, hangi okuldan?" Koray'ın sorusuyla bir süre sessiz kaldı. "Okumuyor."

"Çalışıyor o zaman?"

"Evet."

"Ne iş yapıyor?" Koray'ın sorulardan bıkmıştı ama yine de cevaplıyordu. "Bir şirket sahibi..."

"Kaç yaşında?" Nedense bu bana en kritik soruymuş gibi gelmişti. Aysun'un önceki sevgililerine bakacak olursak pek kendi yaşıtlarıyla birlikte olmadığını bildiğimiz için Koray bu soruyu sorma gereği duymuştu. Açıkçası ben de bu sorunun cevabını merak ediyordum. Umarım Aysun yine hata yapmıyordu. "Bu ne ya soruların bitmiyor!" Aysun bıkkınlığını

dile getirirken Koray bağırmaya başladı, "Cevap ver Aysun! Kaç yaşında?" Sesini çıkarmayınca Koray bana baktı, "Öykü, bu yine babası yaşında biriyle birlikte!"

Nedense bana da öyle gelmişti. Suratı bunu belli ediyordu zaten. O yüzden konuşmuyordu. "Aysun, bunun doğru olmadığını söyle bana!" Bir süre daha sessiz kalıp öyle konuştuğunda, "Doğru," dedi. Dudaklarından zorla çıkan kelime yüreğime otururken şaşkınlıktan açılan ağzımla Koray'a baktım.

O da şaşkın görünüyordu. Aysun ne yapıyordu böyle? Hiç mi akıllanmıyordu? Demek bu yüzden bize biriyle çıktığını söylememişti. Kızacağımızı, tepki vereceğimizi biliyordu. Bunu saklayabileceğini, bizden gizli o adamla buluşabileceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Öğrenmiştik işte.Gözlerim Aysun'a dönerken zaten gergin olan ortamın iyice gerilmesini sağlayıp, sınıfta bize bakanları umursamadan bağırmaya başladım. "Aysun, sen ne yapmaya çalışıyorsun? Delirdin mi? Yaşadığın şeylerden sonra hâlâ nasıl o yaşta biriyle birlikte olabilirsin? Aklını mı kaybettin sen? Kendine gel ve derhal o adamdan ayrıl!"

"Saçmalama Öykü, bunu yapamam!" Böyle konuşması beni iyice şaşkınlığa uğratırken birkaç saniye durup dediği şeyi idrak etmeye çalıştım. Yapamam mı demişti o? "Ne demek yapamam? Hemen ayrılacaksın o adamdan dedim sana!" Kafasını iki yana salladı. İnatlaşıyordu sanki benimle. "Hayır ayrılmayacağım!"

"Niye?" Sakin konuşmaya çalışıyordum. Bir de bu yolu deneyecektim. "Onu seviyor musun?" Sevmediğini o kadar iyi biliyordum ki. Sırf bunu ondan ayrılması için sebep olarak göstermek adına soruyordum. "Sevip sevmemem önemli değil. Biz birlikteyiz artık."

"Ne zaman tanıştın onunla da hemen çıkmaya başladınız?" Bu soruyu gerçekten merak etmiştim. Bizden ne zamandır saklıyordu onu bilmek istiyordum. Cevap verirken yüzüme bakmadı. "Üç gün." Cidden nefes alamıyordum şu an. Üç gündür tanıdığı bir adamla çıkıyordu öyle mi? Kafayı yemiş olmalıydı. Sinirden elim ayağım titremeye başlamıştı. Beynimi bir şey sıkıyordu sanki. Hiddetle ayağa kalktığım için oturduğum sandalye yere düştü. Elimi Aysun'un masasına vurdum. Bu sırada sınıftaki herkes merakla bize bakıyordu. "Ondan hemen ayrılıyorsun!"

O adamla ne için birlikte olduğunu biliyordum. "Hayır." Gözlerim sinirle büyürken Koray sırasından kalkıp beni sakinleştirmek için yanıma geldi. "Tamam, Öykü bir saniye... Sakince konuşalım."

"Koray, Aysun ne diyor?"

"Saçmalıyor!"Aysun oturduğu yerden ayağa kalktığında, "Hayır saçmalamıyorum, ben onunla birlikteyim ve birlikte olmaya devam edeceğim!" diye bağırdı. Şu an onu tanıyamadığımı düşünüyordum. "Ne için birliktesin o adamla, parası için mi?" "Bu seni hiç ilgilendirmez Koray!" Ne için birlikte olduğunu biliyorduk zaten. Söylemesine gerek yoktu. Aysun'u silkeleyip kendine getirtmek istiyordum. Koray'a verdiği cevap beni aşırı sinirlendirirken, "Ne demek ilgilendirmez. Biz senin arkadaşlarınız Aysun, tabii ki bizi ilgilendirir!" diye bağırdım. Kendi de sinirliydi ve bu yüzden bağırarak konuşuyordu, "Neden bu kadar korkuyorsunuz ki, herkes Yaver gibi olacak değil ya!"

Bizi anlamıyor muydu? "Sorun o adamın Yaver gibi olacak olması değil ki Aysun, sorun senin o yaştaki adamlarla çıkman!"Omzunu silkti, "Ben böyle mutluyum." Yemin ederim ağzının ortasına vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Beni o kadar sinirlendirmişti ki. Aptal aptal konuşup canımı sıkıyordu, "Ama biz değiliz!"

"O zaman bu sizin sorununuz, benim değil." Son söylediğiyle canımın yandığını hissederken sinirle kolundan tuttum. "Sen iyi misin Aysun?" Şu an o adam için arkadaşlarını kırdığının farkında değildi. Bunu bize nasıl diyebilirdi? "Bana karışmayın Öykü!" Sabrımı mı sınıyordu anlayamıyordum. "Sana karışmadığımız için Yaver denilen o pislik hayatına girdi zaten!"

Kolunu sıkmaya başlamıştım. Kendine gelsin ne yaptığının farkına varsın istiyordum."O bir hataydı!"

"Ya bu da bir hataysa?"

"Değil!"

"Bundan emin misin?"

"Eminim!" Nasıl bu kadar emin olabiliyordu ki? Adamı kaç gündür tanıyordu? Sırf onunla birlikte olabilmek için bizimle tartışıyordu. Şu an gerçekten çok üzgündüm. Aysun'dan bunu beklemezdim. Bu sefer beni ciddi anlamda sinirlendirmişti. Yaptığı hatanın farkına varmalıydı. Ben ne yapıyorum diye kendine sormalıydı."Peki, madem eminsin sana karışmıyoruz o zaman. Ne halin varsa gör!" deyip çantamı elime alarak yanlarında uzaklaşıp sinirle sınıftan çıktım.

O kadar sinirliydim ki Aysun'un canını yakmamak için uzaklaşmıştım. Gidiyordum. Merdivenlerden inmiş okulun çıkış kapısına doğru ilerlerken kantinden çıkan Barlas ve arkadaşları beni gördü. Barlas suratımdan bir şey olduğunu anlayarak yanıma gelip yolumu kesti, "Ne oldu?" Sinirden gözlerimin dolduğunu hissediyordum. İstediğim tek şey okuldan çıkıp gitmekti. Burada kalmak Aysun'la yeniden tartışmaya girmek istemiyordum. "Hiç," deyip Barlas'ın yanından geçecekken omzumdan tutup gitmeme izin vermedi. "Ne oldu dedim?" Gözlerimi ağlamamak için kırpıştırırken, "Bir şey yok Barlas, üsteleme!" dedim.

"Bu ne hal o zaman, ağlayacak gibi duruyorsun. Bana bak, biri bir şey yapmadı değil mi?" Gözleri bir anda alev aldı. Evet, biri bir şey yaptı desem okulu yakacaktı sanki. Öyle görünüyordu. Kafamı iki yana salladım, "Hayır."

"O zaman neyin var? Bak söyle yoksa gidip kendim öğrenirim!" Bunu burada ve şu anda konuşmak istemiyordum. Belki daha sonra anlatırdım. Kötüydüm ve tek istediğim buradan gitmekti. Çetin kötü bir şeyler olduğunu zannedip yanımıza geldi. "Barlas bir sorun mu var?" Barlas'ın bakışları hâlâ bendeydi "Bilmiyorum, Öykü bir şey anlatmıyor!" Neden zorluyordu ki beni. Anlatmak istemiyordum işte. "Önemli bir şey değil."

"Benim için önemli..." deyip sesini yükselterek konuşmasına devam etti. "Çantanı almış gidiyorsun. Bu şekilde okuldan gitmeni sağlayacak şey nedir merak ediyorum."

"Aysun'la tartıştık hepsi bu, büyütülecek bir şey yok. Eve gidip sakinleşmek istiyorum biraz. Lütfen bırak gideyim!" deyip bir adım atmak istediğimde omzumdaki eliyle yine beni durdurdu. Şaşkın görünüyordu. Aysun'la tartışmış olmam onu şaşırtmıştı. Biraz önce birlikte gülerek okula geldiğim

kızla şu an tartışmıştım ve o neler olduğunu merak ediyor gibiydi. "Peki," deyip omzumdaki elini çantama indirdiğinde onu elimden alıp okulun çıkış kapısına doğru yürüdü.

"Gidiyoruz." Ne olduğunu anlayamazken peşinden gittim, "Ne oluyor Barlas, ne yapıyorsun?"

"Bir şey yok. Sadece sakinleşmeni sağlayacak kişiyle vakit geçirmeni sağlayacağım, hepsi bu." O kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişebilmek için adımlarımı büyük atıyordum. "Benim yüzümden devamsızlık yapmana gerek yok."

"Sence devamsızlık umurumda mı?" deyip yüzüme baktı, "Okula gelirken kalem bile getirmiyorum ben..." Haklıydı. Daha önce elinde ne defter ne de kitap görmüştüm. "Sakinleşmem için benimle ilgilenmek zorunda değilsin." Arabasının yanına geldiğimizde arka kapıyı açıp çantamı bıraktı ve kapıyı kapatırken bana baktı. "Hayır zorundayım. İyi olmanı istiyorum." Mümkün müydü bu acaba, çünkü iyi olduğumda hep bir şey oluyordu da. "Eve gitmek istiyorum Barlas."

"Götüreceğim ama önce Aysun'la neden tartıştığınızı anlatacaksın bana."

"Barlas lütfen!" dediğimde itiraz kabul etmiyormuş gibi bakıp ön kapıyı açtı, "Arabaya bin." Anlaşılan olayı öğrenmeden beni bırakmayacaktı. Dediğini yapıp arabaya binince memnun olmuş bir ifadeyle kapımı kapatıp kendi de yerine geçip oturdu.Konuşabileceğimiz bir yere, sahile götürdü beni. Arabayı bir kenara çekip, "Evet Öykü, seni dinliyorum. Ne oldu?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermeden arabadan çıkıp deniz kenarına doğru yürüdüm. Barlas da çıkıp peşimden geldi. Hafiften esen rüzgâr saçlarımı dağıtırken deniz kenarına gidip oturdum. Kollarımı dizlerime dolayarak kumların üzerine oturup, denizin kokusunu içime çektim. Şimdiden sakinleştiğimi düşünüyordum. Bu koku beni sakinleştirmeyi başarmıştı ama Aysun'la tartıştığımız gerçeğini unutturmaya yetmemişti. Onunla ilk defa bu şekilde tartışmıştım. Ne yaparsak yapalım aynı şeyi yapmaya, o yaştaki adamlarla çıkmaya devam edecekti. Onu bundan vazgeçiremeyecektik.Barlas yanıma gelip oturdu. Konuşmuyor, konuşmamı bekliyordu. "Aysun biriyle birlikte."

Konuşurken ona bakmamıştım. Denizi izliyordum. Dediğim şey onu şaşırtmadı. Düz bir sesle, "Ne var bunda? Bu yüzden mi tartıştınız?"

"Hayır bu yüzden değil, hayatındaki kişi Yaver yaşında bir adam olduğu için tartıştık." Şimdi şaşırdığını hissedebiliyordum işte, "Yine mi?" Kafamı aşağı yukarı salladım, "Yine. Maalesef akıllanmıyor!"

"Küs müsünüz?" İşte bunu ben de bilmiyordum. O benim arkadaşımdı, küs kalabileceğimi sanmıyordum ama ona kırılmıştım, "Bilmiyorum."

"Üzülme. Yarın konuşup sorunu halledersiniz." Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyordum. Aysun bizi dinlemiyordu bile, nasıl halledecektik ki? Hem zaten konuşur muydum bilmiyordum. Konuşursam yine sinirlerimi bozabilirdi. "Hayır. Ona kırgınım," dedim. "Bizimle nasıl konuştuğunu görmen lazımdı. Onu düşünmemiz hataymış gibi..."Beni anlıyormuş gibi kafasını hafifçe aşağı yukarı oynattı, "Onunla benim konuşmamı ister misin?" Bu bir işe yaramazdı. Aysun kafasına koymuştu, asla o adamdan ayrılmayacaktı. Başımı ümitsizce iki yana sallayıp yüzümü önüme eğdiğimde, "Kimseyi dinlemez," dedim.

"Dinletiriz o zaman." Şaşkınlıkla yüzüne baktım, "Nasıl?" Umarım düşündüğüm şeyi düşünmüyordu. Gerçi çarpık gülümsemesine bakılacak olursa tam da düşündüğüm şeyi düşünüyor olmalıydı, "Daha bugün ona bir şey yapmayacağını söylememiş miydin sen?"

"Senin için bunu değiştirebilirim." Tek kaşım havaya kalktı. "Şaka yapıyorsun değil mi?" Gülümseyip beni kendine çekti sarıldı. Bir an ciddi olduğunu sanmıştım ama olmadığını anlayınca sesli bir nefes verdim. Beni korkutmuştu. Barlas yanağını saçlarıma bastırmış öylece dururken bir süre sessiz kaldık. Benim sessiz kalma nedenim belliydi, Aysun'u düşünüyordum. Başına gelenleri benim kadar takmış olsa belki o adamla olmayacaktı ama takmıyordu. Umursamaz bir hali vardı.

Barlas saçlarımı okşamaya başladığında düşüncelerime ara vermemi sağladı. "Düşünme bu kadar, eninde sonunda hata yaptığının farkına varacak." Aysun'dan bahsediyorduk, değil mi? Çünkü o pek hata yaptığının farkında olmazdı. "Ne zaman Barlas, başına kötü bir şey gelince mi? Gerçi geldi zaten ama belli ki o bunu pek takmamış!"

"O takmıyorsa sen de takma." Mümkün değildi. O benim arkadaşımdı, nasıl takmazdım? "Başına yine bir şey gelecek diye korkuyorum!"

"Ben buradayım Öykü. Aysun'un başına bir şey gelmesine izin vermem." Kendimi geri çekip gözlerine baktım, "Biliyorum, iyi ki varsın." Gülümsedi. Bir elini yanağıma koymuş okşarken yüzünü inceliyordum. Bu çocuğa âşıktım ama yüzünü incelerken onun hakkında her şeyi bilmediğimi fark etmiştim. "Barlas, düşündüm de ben senin hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

Elini yanağımdan çekip kaşlarını çattı, "Ne öğrenmek istiyorsun ki?" Biraz düşündüm. "Mesela doğum gününü... Ne zaman doğdun sen?" Bu benim için önemliydi. Sorduğum sorudan pek haz etmemiş gibi görünürken, "Ne yapacaksın?" diye sordu."Bilmem gerektiğini düşünüyorum. Belki birlikte kutlarız." Lafımla yüzü düşerken dudakları düz çizgi halini aldı. "Ben doğum günlerimi kutlamam Öykü." Şaşırdım. "Neden?" Bir süre denizi izleyip derin bir nefes aldı. Cevap vermeye zorlanıyor gibiydi. "Annem ben doğduğum gün öldüğü için." Kahretsin neden bu soruyu sormuştum ki sanki? Annesinin onu doğururken öldüğünü bilmeme rağmen... Onu üzmüştüm. Ne kadar aptaldım. "Anlıyorum." diyebildim sadece. Bu konuyu açtığım için şu an büyük bir pişmanlık yaşıyordum.Bunu fark edip, "Ama yine de bilmen için söylüyorum. Doğum günüm 4 Mart," deyince güçlükle gülümsedim.

Üzgün olmasına rağmen merakımı gidermek istemişti. Hemen başka bir şey sorup konuyu kapatmak istedim. "Peki, en sevdiğin renk ne?" Aklıma ilk bu gelmişti. Hiç düşünmeden, "Mavi," deyince, "Neden mavi?" diye sordum. Gözlerime hayranlıkla bakarken elini yanağıma koydu, "Çünkü sevdiğim şeyler hep mavi. Deniz, gökyüzü ve senin gözlerin..." Ben bir şey diyemeden gözlerine bakarken konuşmasına devam etti, "Ama ben aralarında en çok senin mavine aşığım." Kalbim hızla atmaya başlarken gülümsedim. Beni heyecanlandırmış, biraz da utandırmıştı. Bu yüzden bu konunun üzerinde fazla durmadan başka bir soruya geçtim, "En sevdiğin yemek?" Sırıtmaya başlayıp elini yanağımdan çekti, "Bana o yemeği yapacaksan söylerim."

"Kolaysa yaparım."

"Fırında musakka."

"Zor değil, yaparım."

"İyi, buna sevindim. Ne zaman geliyorsun?"

"Nereye?" diye sorunca sırıtmaya devam etti, "Benim eve. Sonuçta yemek yapmak için söz vermiş gibi bir şey oldun. En yakın zamanda yaparsın herhalde." Cevap vermeden gülümseyince sevindi. "Bunu tamam olarak kabul ediyorum." Başımı hafifçe yana eğdim. "Tamam demedim. Bakarız." Umursamadı bile. Eliyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Başka sorun var mı?" diye sordu. "Evet."

"Nedir?"

"Dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Yetimhanede sert görünümlü, dövüşmeyi iyi bilen, harika bir adam olduğunu düşündüğüm bir ağabeyimiz vardı. Adı Cengiz'di. Tanıdığım en mert adamlardan biriydi. Bizim yetimhanenin elektrik işlerinden sorumluydu. Dövüşmeyi o öğretti bize, kendimizi koruyabilmemiz için." Gerçekten harika dövüşüyorlardı. Onları izlerken hayran kalmıştım resmen. "Peki, Bade'ye de siz mi öğrettiniz?"

"Evet. Çetemize girdiği için öğrenmek zorunda kaldı." Çetede değildim ama ben de dövüşmeyi öğrenmem gerektiğini düşünüyordum. Biri bana zarar vermek istediğinde ona engel olmalıydım. "Bana da öğretir misiniz?" Kızacağını düşündüğüm soruyu sorduktan sonra gözlerine istekli bir şekilde baktım. Bunu ne kadar istediğimi gözlerimde görmeliydi. "Dövüşmeyi mi öğrenmek istiyorsun?" Sesi şaşkın çıkmıştı. "Evet, öğrenmem gerekmiyor mu sence?"

"Bilemiyorum. Buna gerek yok gibi." Sinirlenmiştim. "Ne demek gerek yok? Siz Demir'in çetesiyle kavga ederken Cemre denilen o kızın da benimle kavga etmeye çalıştığından haberin var mı senin?"

"Evet var, Bade anlattı."

"O zaman bana da öğretirsin diye düşünüyorum."

"Dövüşmeye bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Meraklı olduğumdan değil, ben sadece kendimi korumak istiyorum." Hayatım boyunca böyle şeylerle uğraşmamıştım ve şu andan itibaren dövüşmeyi öğrenmek istiyordum. Kendimi kimseye ihtiyaç duymadan korumam gerekiyordu. Her zaman Barlas yanımda olmazdı. "Tamam, öğretirim," deyince gözlerim şaşkınlıkla açıldı, "Gerçekten mi?" Gülümseyip kafasını aşağı yukarı salladı, "Gerçekten."

"Teşekkür ederim!" deyip boynuna sarılınca heyecanımın sesime yansıdığını fark ettim.

Çok mutlu olmuştum. "Umarım beni fazla yormazsın." Alaylı konuşunca kendimi geri çekip yüzüne baktım, "Yormam merak etme, çabuk öğrenirim."

"Bunu göreceğiz Kaktüs," deyip elini başıma koydu ve gülerek saçlarımı karıştırdı. Gülüşüne karşılık ben de güldüğümde dağılan saçlarımı düzelttim. "Bana Kaktüs demeye devam mı edeceksin?" Bunu rahatsızlık duyduğum için sormuyordum sadece merak etmiştim. "Evet. Neden vazgeçeyim ki? Nasıl başladıysam öyle devam edecek," deyince, "Merak ediyorum, neden Kaktüs? Beni tanımadığın o zamanlar neden bana böyle hitap ettin?" diye sordum. Tek omzunu silkti, "Bir sebebi yok aslında, sadece seni sinir etmek istemiştim. Amacım buydu," deyip işaret parmağıyla burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Nereden bilebilirdim ki bu Kaktüs'ün benim sevgilim olacağını."

Sözleri yüreğimi ısıtırken gözlerimi gözlerine sabitledim. Böyle güzel bir manzaram varken denize bakmaya ihtiyaç duymuyordum. Beni büsbütün ele geçirmiş gözleri kalbimi delip geçerken bakışlarımı ondan ayırmak istemiyordum, "Kaktüs olmak güzel." İki eliyle kavradığı yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Neredeyse dudakları dudaklarıma değecekti. "Benim Kaktüs'üm." Buruk bir şekilde gülümsedim, "Dikenlerim var ama."

"İyi ya işte ne güzel, sana kimse dokunamaz."

Alay ediyordu ama kızmamıştım. "O zaman sen de dokunamazsın ama." Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken gözlerimin içine içine baktı. Kirpikleri bile kıpırdamıyordu, "Hayır, ben dokunabilirim."

"Dikenlerim batabilir." Kafasını iki yana sallayıp bilmiş bir edayla konuştu. "Bana batmaz." Kaşlarımı çattım. "Ya batarsa?"

"Sorun değil, acıtmaz," diyerek dudaklarını dudaklarıma değdireceği sırada heyecanlanıp ona sarıldım. Neredeyse beni öpecekti ama çok heyecanlanacağımı düşündüğüm için bunu yapmasına izin vermemiştim. Beni öpmesini istiyordum ama kalbim buna dayanamayacak gibiydi. Çok heyecanlanıyordum. Yanında ve burada olmak beni rahatlatıyordu. Bunu ona da söylemek için konuşma ihtiyacı hissettim. Belki de bunu istememin sebebi heyecanımı biraz bastırmaktı.

Beni öpecek olmasına bile heyecanlandığımı anlamasını istemiyordum. Bu bana kendimi aptal gibi hissettirirdi. "Kendimi çok iyi hissediyorum biliyor musun? İyi ki beni buraya getirdin."

"Kendini iyi hissetmenin nedeni seni buraya getirmiş olmam değil, benimle olman." Haklıydı. Onunla olunca kendimi iyi hissediyordum. Yer ve zamanın bir önemi olmuyordu. "Haklısın, sen bana iyi geliyorsun." Yanağını saçıma yaslayıp fısıldadı, "Biliyorum."Bir süre birbirimize sarılı halde öylece oturduktan sonra Barlas kendini geri çekip yüzüme baktı, "Hâlâ eve gitmek istiyor musun?" Burada onunla vakit geçirirken eve gitmek ister miydim? "Hayır, kalmak istiyorum."

"Hmm, sevgilimle vakit geçirmek istiyorum diyorsun yani?" Bu hoşuna gitmişti. Gülümserken, "Evet istiyorum, sen istemiyor musun?" diye sordum. "İstemez olur muyum?" diyerek parmaklarını enseme götürüp alnımı alnına dayadı. "Ben senin yanında sadece bir dakika geçirecek olsam o bir dakika hiç bitmesin diye saatleri kırar zamanı yok ederim." Tebessüm ederken elimi yanağına koyup sakalsız yüzünü okşadım. "Yaparsın, buna eminim." Gözlerini kapatıp burnunu burnuma sürterek derin bir nefes aldı, "Senin için her şeyi yaparım." Gözlerim bu hareketiyle istemsizce kapanmıştı. Kalbime değiyordu sanki. "Bize bir şey olacak diye çok korkuyorum Barlas."

"Korkma," dediğinde nefesi yüzüme çarpıp kalbimi titretmişti. "Ben bize bir şey olmasın diye savaşabilirim." Bir eli elime gidince başparmağıyla avucumun içini okşayıp öptü. "Korktuğun her an buraya bıraktığım öpücüğü hisset ve benimle olduğunu hatırla. O zaman korkmaman gerektiğini anlayacaksın." Gözlerimi araladığımda yaptığı şey hoşuma gittiği için gülümsüyordum. Galiba sadece korktuğum zaman değil bu anı hatırlamak için de avucuma bakacaktım.

Bunu sadece mutlu olmak için bile yapabilirdim. Gözlerim avucuma kayarken mutluluktan sırıtıyordum, "Bu 'benimsin öpücüğü' müydü şimdi?"

"Hayır. Bu 'kaderimsin öpücüğü'ydü," diyerek tebessüm etti ve tekrar yüzümü avuçladı, "Benimsin öpücüğü burada," deyip dudaklarıyla dudaklarımın üzerini örttü. Gözlerimi kapattım. Sakin kalmaya, heyecanlanmamaya çalışıyordum ama elimde değildi. Yine heyecanlanmıştım. Yanaklarım yanıyordu. Küçücük öpücük beni çok etkilemişti. Neden sürekli böyle oluyordu bilmiyordum. Kalbimin hızlı çarptığından emindim ama bunu hissedemiyordum. Çünkü şu an Barlas'ın sıcak dudaklarını dudaklarımda hissetmekle meşguldüm.

Beynim bana başka hiçbir şey düşündürtmüyor, sadece onu hissetmemi sağlıyordu.Barlas birkaç saniye dudaklarını dudaklarımın üzerinde tuttuktan sonra ayırıp kendini geri çekti. Gözlerim dudaklarını dudaklarımdan ayırmasıyla aralanınca ona baktım. Gülümsüyordu. Utandığımın farkındaydı ama bu sefer alay etmeyecekti. Bunu gözlerinden okuyordum. "Başka bir öpücük daha var mı?" Sorum onu güldürürken eliyle yanağımı okşadı, "Bir de hayat öpücüğü var ama onu şu anda vermem saçma olur."Gülmeye başladığımda beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Kendine has kokusu burnuma dolarken ellerimi beline sardım. Bir süre böyle durmak istiyordum. Bu kokuya da ona da ihtiyacım vardı. Bunlar benim hayatta sahip olduğum en değerli şeylerden olmuştu. Tıpkı Barlas'a olan aşkım gibi. Barlas saçlarımı okşarken çalan telefon sesiyle saçlarımı okşamaya ara verip pozisyonunu bozmadan telefonunu cebinden çıkarıp açtı. Yüzümü boynuna gömmüş kokusunu içime çekerken onu dinliyordum. "Efendim Çetin?"

Bir süre Çetin'in dinledikten sonra korku içinde, "Ne diyorsun sen, nasıl olmuş bu?" diye sordu. Sesi birden yükselince kendimi geri çekip yüzüne baktım. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Hangi hastane?" Cevap gelince, "Tamam, hemen geliyorum," deyip telefonu kapattı ve ayağa kalktı.

Onunla birlikte ben de ayağa kalktım. Birine bir şey olmuştu ama korkudan sormaya cesaret edemiyordum. Barlas çok kötü görünüyordu. Onu ilk defa böyle gördüğüme yemin edebilirdim. Gözleri dolmuştu sanki. Bu beni daha da korkuturken bir anlık cesaretle, "Ne oldu?" diyebildim. Cevaplamasını istiyordum ama alacağım cevaptan korkuyordum. Bakışlarını yere sabitlemiş bir şekilde öylece dururken gözlerinde tutmakta zorlandığı yaş yanağından yuvarlanıp yere düştü. Barlas'ın yaşı... "Benim hemen hastaneye gitmem lazım!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

25.BÖLÜM

Korku tüm bedenimi ele geçirmiş boğazımda bir yumru hissi bırakırken Barlas'ın gözlerine dikkatle baktım. Orada çok şey vardı. Acı, hüzün, korku, endişe. Bütün bunlar gözyaşlarıyla birlikte Barlas'ın yanaklarından süzülürken boğazımda hissettiğim o yumrudan kurtulmak istercesine yutkundum. "Kime ne oldu Barlas?"

Gözündeki yaşları elinin tersiyle silip sorumu cevaplamadan arabasına doğru koştu. Bir an ne yapacağımı bilemesem de arkasından koşup arabaya bindim. Belki de sorduğum soruyu duymamıştı bile. Şu an hiçbir şey düşünemiyor gibiydi.Arabayı hızla sürerken direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki parmak boğumları beyazlamıştı. Bir an önce hastaneye gidebilmek için arabayı her zamankinden daha hızlı kullanıyordu.

Kahverengi gözleri yolda ama aklı tamamen başka bir yerdeydi. Düşünüyordu. Konuşmuyordu ve sadece düşünmekle meşguldü. Korkuyordum. Arabayı deli gibi sürüyordu ve önündeki arabaları hızla solluyordu. Sırtım koltukla bütünleşirken emniyet kemerimi takıp yola bakmamaya özen gösterdim. Çünkü bakarsam kalbim duracaktı. Gözlerim tekrar Barlas'a döndüğünde sorumu yineleme gereği hissettim. "Barlas, kime ne oldu?" Endişeli gözleri tekrar buğulanırken, "Ateş!" dedi. "Kaza yapmış."

"Ne?" İnanamıyordum. Hastanede olan kişi Ateş miydi? Ciddi bir şeyi yoktu, değil mi? Ona bir şey olmamıştı. Durumu nasıldı acaba? Şimdi korkum iki katına çıkmıştı işte. Boğazım kuruyordu. Çok telaş etmiştim. Endişe bütün vücudumu etkisi altına almıştı. Kalbim sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyordu. Arkadaşım hastanedeydi ve belki de ölümle pençeleşiyordu. Bir an önce oraya gitmek, onu görmek istiyordum. Umarım iyiydi. İyi olmasını umut ediyordum. "Durumu nasılmış?" Gözlerim hâlâ Barlas'ın üzerindeyken sesim korku barındırıyordu. Ona bir şey olmasını istemiyordum, iyi olmasını istiyordum.

Gözlerini yola çevirip kafasını iki yana salladığında yanağından çenesine yol alan yaşı sildi. "Bilmiyorum." Sesi öylesine bitkin çıkmıştı ki içimi parçalamıştı resmen. Arkadaşının hastanede olması onu mahvetmişti. Şu an durumunun nasıl olduğunu da bilmiyordu ve bu onu delirtecek gibiydi. "Nasıl olmuş bu?"Barlas bir an önce hastaneye gitmek istediği için sinirli görünüyordu. Öfkesini önündeki arabalardan çıkarmak istercesine kornaya basarken sesini yükselterek konuştu, "Arabasıyla okula gelirken olmuş. Bir arabayla çarpışmışlar!" Başka bir araca çarptıysa o aracın sahibi de yaralanmıştı muhtemelen. "Çarpıştığı aracın sahibine bir şey olmuş mu peki?"

"Bilmiyorum!" derken hâlâ kornaya basıyordu. Elinden gelse arabaların üzerinden geçecekti, o derece sinirlenmişti arabaların önünde olmasına. "Peki, Ateş'in yanında biri var mıymış?"

"Bilmiyorum!"

"Tam olarak nerede kaza yapmış?"

"Bilmiyorum Öykü!" diye bağırırken önündeki arabaları sollayıp arabayı hızla sürmeye devam etti. "Soru sorup durma, hiçbir şey bilmiyorum!" Bağırmasıyla irkilirken onu izliyordum. Sanırım soru sormam onu daha çok sinirlendirmişti. Bunu bilerek yapmamıştım merak ettiğim soruların cevabını almak istiyorum sadece, bir şeyler öğrenmek istiyordum. Burada öylece oturup yolu izlemek istemiyordum. Bu yüzden bir şeyler sormak istemiştim ama bu onu kızdırmıştı. Onu anlıyordum. Şu an aklı Ateş de olduğu için onun yanında olmak istiyordu ve onu sinirlendirecek şeylere katlanamıyordu. Tek istediği bir an önce arkadaşının yanına gitmek ve iyi olduğunu görüp rahatlamaktı. Benim de öyle...

Oraya gittiğimde iyi olduğunu görmek istiyordum. Hatta bunun içi dua ediyordum.Barlas'ın arabayı hızlı kullanması sayesinde kısa sürede hastaneye geldik. Annemin çalıştığı hastaneye... Annemin haberi var mıydı acaba? Belki de şu an onunla ilgileniyordu. Bunu bilmiyordum ama bir an önce içeri girip Ateş'i görmek istiyordum. Barlas'la beraber koşarak hastaneye girdiğimizde danışmadaki kadına yöneldik. Barlas tam ağzını açmış kadına soru soracakken ondan önce davranıp ben sordum.

"Affedersiniz, buraya kaza yapan bir arkadaşımızı getirmişler. Kendisi şu an nerede öğrenebilir miyiz acaba? Ateş Karakum."

"Bir saniye bakayım." Hiç acelesi olmayan kadın bizi orada öylece bir süre beklettikten sonra bana bakarak konuştu. "Kendisi acil servisten normal odaya alınmış. İkinci katta 211 numaralı oda." Koşarak çıktığımız katta 211 numarayı ararken bir odanın önünde bekleyen Çetin, Samet, Ali ve Bade'yi görünce hemen yanlarına gittik.

Barlas telaşla, "O iyi mi Çetin?" diye sordu. O kadar kötü görünüyordu ki yine ağlayacak gibi olmuştu.Çetin diğerleri gibi üzgün görünürken başını öne eğdi "Bilmiyorum, doktor henüz bir şey söylemedi. Kendisi şu an içeride onunla ilgileniyor. Durumunu çıkınca öğreneceğiz."

"Acilden buraya neden çıkarmışlar ki?" Çetin kafasını iki yana sallayıp, "Bilmiyorum," deyince gözüm duvara yaslanmış gözlerini yere dikmiş öylece duran Bade'ye takılmıştı. Çok kötü görünüyordu. Sevdiği çocuk içerideyken o burada, onun ne halde olduğunu bilmeden duruyordu. Yanına gitmemle gözlerini yerden kaldırıp bana baktı. İçindeki acı dışarı çıkmak istercesine gözlerine yansımıştı. Orada büyük bir acı görüyordum. Kim bilir canı nasıl yanıyordu? Neler düşünüyordu? İyi olması için nasıl dualar ediyordu. Onu teselli etmek adına elimi kolunun üzerine koydum. "İyi olacak."

Konuşmuyordu. Üzüntüsünden konuşmaya hali kalmamıştı. Ağlamış, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Şu anda da neredeyse ağlayacaktı. Kolunun üzerindeki elimin üzerine elini koyup bunu umut ederek gülümsemeye çalıştı. Beceremediği ama gülümsemeye çalıştığını anlıyordum. Bu yüzden ben de gülümsemeye çalıştım."Siz kaza yaptığını nereden öğrendiniz?" Barlas hâlâ Çetin'e soru sorarken onlara döndüm. "Beni hastaneden aradılar, telefonda son aramalarında ben olduğum için..."

"Olay nasıl olmuş peki?"

"Hatalı sollama yüzünden."Barlas yüzünü buruşturdu, "Ateş mi hatalı sollama yapmış?"

"Hayır, karşı taraf..."

"Yanında biri var mıymış?"

"Hayır, o da çarpıştığı kişi de tekmiş," dediğinde Ateş'in odasının kapısı açıldı ve doktor dışarı çıktı. Yanında annem ve bir hemşire daha vardı. Hepimiz doktorun etrafında toplanırken annemin bana şaşkınlıkla baktığını gördüm. Sanırım burada ne işim olduğunu düşünüyordu. Ateş'in benim arkadaşım olduğunu bilmediği için buraya neden geldiğimi anlayamamıştı. Hepimiz doktorun ne diyeceğini beklerken annemin bana bakışlarını umursamadan doktora baktım. Şu an Ateş'i merak ediyordum ve durumunun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum"Hastanın yakınları siz misiniz?"

Doktorun hemen yanında duran Çetin cevap verdi. "Evet, biz onun arkadaşlarıyız."

"Ailesinden biri yok mu?" Doktorun sorusuyla herkesin gözleri yere kayarken Barlas doktora baktı. "Onun ailesi biziz doktor. Bir sorun varsa bize söyleyebilirsiniz. Durumu nasıl? Ciddi bir şeyi yok değil mi?"

"Hayır yok, o iyi merak etmeyin. MR sonuçları temiz çıktı. Arkadaşınız gerçekten şanslıymış, çarpmanın etkisiyle başının sağ kısmına bir darbe almış ama ciddi bir sorun yok. Bu sadece birkaç gün sürecek baş ağrısına neden olacak ama vereceğimiz ağrı kesicilerle bu ağrıları önlemeye çalışacağız. Başka herhangi bir sorunu yok."Hepimiz derin bir oh çektik. Doktorun söyledikleriyle yüreğime su serpilmişti. O kadar rahatlamıştım ki kasılan vücudum da kalbim gibi gevşemişti. Gözlerimi mutlulukla yanımda duran Bade'ye çevirdiğimde bana bakıp gülümsedi.

Bu sefer gülümseyebilmiş hem de hiç zorlanmamıştı. Barlas doktora, "Bugün çıkabilir mi peki?" diye sordu. "Hayır, olmaz. Bugün müşahede altında tutacağız. Yarın kendini iyi hissederse çıkarabilirsiniz."

"Peki, onu görebilir miyiz?"

"Evet, ama hastayı çok yormayın lütfen."

"Tamam, sağ olun."Doktor, ellerini giydiği beyaz önlüğün ceplerine sokarak, "Geçmiş olsun," deyip yanımızdan uzaklaştı. Herkes tek tek

Ateş'in odasına girerken annem yanıma geldi. Barlas odaya girmeden, önce anneme sonra bana baktı ve arkadaşlarını takip edip içeri girdi. Onun odaya girmesiyle annem, "Kaza yapan çocuk senin arkadaşın mıydı kızım?" diye sordu. "Evet, anne."

"Bu çocuğun kimsesi yok mu?"

"Maalesef yok."

"Hay Allah, üzüldüm bak çocuğa şimdi!" Morali bozulmuştu belliydi. Annem yufka yürekli bir kadındı. Böyle şeylere çok üzülür, bunu hemen belli ederdi. Belki de ona acımasının sebebi onu kendine benzetmesiydi. Çünkü o da annesini ve babasını küçük yaşta kaybetmişti ve ona bakabilecek tek kişiyle, dedesiyle yaşamaya başlamıştı. Üniversiteye gittiği zaman dedesini de kaybedince kimsesi kalmamış hayatına tek başına devam etmişti. "Kaza yapıyor ve yanında arkadaşlarından başka hiç kimsesi yok. Bu onun için çok zor bir durum olmalı!"

Yüzünün halini görünce benim de moralim bozuldu. Kimsesizlik gerçekten çok zor olmalıydı. Bunu annemden dinlediğim için sürekli annemin varlığına şükür ediyordum. O olmasaydı ben de kimsesiz büyümek zorunda kalacaktım. "Evet, öyle olmalı." Annemin gözlerinin dolduğunu fark edince konuyu değiştirmek için, "Anne, ben sana bir şey soracağım, Ateş'in çarpıştığı aracın sahibi iyi mi? Onun da bir şeyi yok, değil mi?" diye sordum.

"O adam pek de iyi sayılmaz tatlım. Çarpışma sırasında hava yastığı açılmamış bu yüzden kaburgaları kırılmış, yani arkadaşın kadar şanslı değilmiş," dedi. İşte buna üzülmüştüm. Kim bilir canı nasıl yanıyordu. "Ateş'in durumdan haberi var mı?"

"Hayır, yok. Bana sordu ama üzülmesin diye ona bir şey söylemedim. Sana sorarsa sen de söyleme, boşuna kendini suçlayıp da üzülmesin şimdi. Sonuçta onun bir suçu yok, adam hatalı sollama yapmış. Suç onun."

"Tamam anne."

"Hadi sen de gir arkadaşının yanına. Onun şu an size ihtiyacı vardır."

"Peki, sonra görüşürüz anne," deyip Ateş'in odasına girdim. Onu yatağa uzanmış koluna bağlanmış serumla öylece yatarken görünce iç çektim. Bade üzerini örterken ona bakıyordu Ateş. Yatağın ayakucunda duran Barlas'ın yanına gittiğimde, "Ateş nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Bade çarşafı örtüp geri çekilince Ateş ona teşekkür edip bana baktı. "İyiyim Öykü, sadece biraz başım ağrıyor o kadar."

Parmağımla serumunu gösterip, "Muhtemelen sana taktıkları bu şey ağrı kesici, ağrın birazdan hafifler merak etme," dedim. Başına aldığı darbeden sağ tarafı şişmişti. Çektiği ağrı yüzünden yüzü solgun görünürken sesi bitkin çıkıyordu. "Sizi korkuttum değil mi?"

"Korkuttun tabii oğlum, aklımız çıktı sana bir şey oldu diye!" Çetin sorusunu cevaplayınca Ateş buruk bir şekilde gülümsedi. "Ama olmadı, hâlâ yaşıyorum." Sanki bundan memnun değilmiş gibi konuşması beni üzmüştü. "Evet, yaşıyorsun çünkü şanslısın."

"Şans mı? Ben mi? Hiç sanmıyorum. Pek şanslı biri değilimdir." Samet gülümseyip yatağının kenarına oturdu, "Ama bu sefer şanslıydın. Ucuz yırttın." Barlas ve Bade sesini çıkarmadan Ateş'e bakarken ikisinin de yüzüne baktım. Ateş'in kaza geçirmesi en çok onları korkutmuşken şimdi ikisi de susmuş sadece Ateş'e bakıyordu. Konuşmuyorlardı. Susmayı tercih etmişlerdi. Sanki ne diyeceklerini bilmiyor da bu yüzden susuyor gibiydiler."Çarpıştığım aracın sahibinin durumu nasıl, ondan haberiniz var mı? Az önce bir hemşireye sordum onu ama bana bir şey söylemedi. "

Ateş hepimizin yüzüne tek tek bakarken bu soruyu benim cevaplamam gerektiğini düşünüp konuştum, "O hemşire annemdi."

"Öyle mi?" deyip şaşırırken başı ağrıdığı için yüzünü buruşturdu. "Bunu bilmiyordum. Gidip benim için annenden o adamın durumunu öğrenir misin Öykü?" Ne diyeceğimi bilirken gayet rahat konuşuyordum. "Sordum zaten ama annem de bilmiyormuş. O adamla başka hemşireler ilgileniyor."

"Eminim durumunu öğrenebilir, bu hastanede çalışıyor."

"Evet, ama boş ver sen şimdi o adamı. Dinlenmene bak. Ben bir ara öğrenir sana söylerim." Pek boş verecek gibi durmuyordu ama şimdilik çok

üzerinde durmadı. "Şu kaza nasıl oldu anlatsana." Ateş, Ali'nin merakı üzerine olayı anlatmaya başlayınca Barlas kulağıma eğilerek Ateş'in duymayacağı şekilde fısıldadı, "Gerçekten adamın durumunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Ben de fısıldıyordum."Eee?"

"Kaburgaları kırılmış." Odanın kapısı aralanınca hepimiz o tarafa baktık. Koray "Ateş, çok geçmiş olsun. Korkuttun bizi, iyi misin?" diyerek içeri girdi. Arkasından Aysun da girince bir an göz göze geldik. Bakışlarımız birleşince yüzüne bakmamak için kafamı çevirdim. Şu an onunla göz göze bile gelmek istemiyordum. Hâlâ sabah yaşadığımız tartışmanın etkisi altındaydım ve bir süre onu görmesem iyi olacaktı. "İyiyim sorun yok, sadece başım ağrıyor o da geçer birazdan."

Ateş Koray'ın sorusunu cevaplayınca Aysun da yatağa doğru yaklaşıp Ateş'e baktı, "Geçmiş olsun Ateş, iyisin değil mi gerçekten?"

"İyiyim Aysun da siz bunu nereden öğrendiniz?" Bunu ben de merak etmiştim. Haber onlara nasıl ulaşmıştı? Kim haber vermişti?"Bir hemşireden öğrendik." Koray bunu nasıl öğrendiklerini anlatırken ona bakıyordum, "Bir kitap sormak için okulda seni aradım. Bulamayınca telefondan aramak istedim. Aradığımda telefonu bir hemşire açtı ve senin kaza yaptığını şu anda da bu hastanede olduğunu söyledi. Bunu duyunca Aysun'la hemen buraya geldik," deyip kafasını Çetin'e çevirdi, "Siz nereden öğrendiniz. Ben sizin bildiğinizi bilmiyordum."Çetin direkt cevap verdi, "Hastaneden beni aradılar, Ateş'in son arananların da ben vardım. Bu yüzden hemşire bana haber vermek istemiş. Duyunca biz de hemen geldik."

Koray anlamış gibi başını sallayınca içeri elinde tuttuğu buz torbasını Ateş'in kafasına koymak için hemşire girdi. İçeride olan kalabalığı görünce kaşları çatıldı. "Burası neden bu kadar kalabalık? Herkes dışarı çıksın lütfen, hastanın dinlenmesi gerekiyor."Koray "Ama henüz yeni geldik, biraz daha kalamaz mıyız?" deyince Hemşire Ateş'in serumunu kontrol edip elindeki buz torbasını kafasına bastırdı. "Hastanın dinlenmesi gerekiyor ve burası çok kalabalık. Lütfen dışarı," diye tekrar uyardı. Mecburen hepimiz

çıktık. Ateş'in iyi olduğunu gördüğümüz için herkesin içi rahatlamıştı ve bu yüzden mutluyduk. Onu az da olsa görmek bize yetmiş korkumuz geçmişti.

Koridorda ne yapacağımızı bilmeden dururken Çetin kantine inip kahve içmeyi önerdi. Herkes hareketlenirken Aysun beni kolumdan tutup durdurdu. Gözüm kolumdan tutan eline kayınca yanımda olan Barlas bize baktı. Diğerleri gitmiş, o muhtemelen Aysun'un ne söyleyeceğini duymak için burada kalmıştı. Belki de Aysun'la yeniden tartışacağımızı düşündüğü için... Ona sinirli olduğumu biliyordu ve bu yüzden tartışacağımızı düşünüyor olmalıydı."Ne oldu Aysun?" Ona ne kadar sinirli olsam da sesimi sakin tutmaya çalışıyordum. Hastanedeydik tartışmasak iyi olacaktı. "Biraz konuşalım mı Öykü?"

"Ne konuşacağız? Baban yaşındaki sevgililerini mi?" Gözlerine bakmamaya çalışıyordum çünkü bakarsam çok sinirlenecektim. "Öykü yapma böyle. Seninle bu yüzden tartışmak istemiyorum." Tartışmak istemiyor muydu? Okulda yaptığı neydi acaba? Böyle konuşması yüzünden gözlerine bakınca sesimi biraz arttırdım. "Ama tartıştın!"

"Biliyorum, ben sadece..." deyip yutkundu. Konuşmakta zorlanıyor gibiydi "Yani tartışmak istememiştim. Lütfen beni anla Öykü, ben sadece mutlu olmak istiyorum."

"Mutlu olmak istiyorsun?" Beni güldürmüştü, "Kiminle baban yaşındaki zengin adamlarla mı?" Yüzü önüne düşünce sesi kısık çıktı. "Sadece daha iyi bir hayat yaşamak istiyorum." Böyle konuştuğum için üzüldüğünü biliyordum ama onun öyle adamlarla birlikte olması yanlıştı işte. Neden anlamıyordu? "Elindekiler neyine yetmiyor da daha iyi bir hayat yaşamak istiyorsun?"

"Ben kendimi böyle mutlu hissediyorum Öykü, beni neden anlamıyorsun?"

"Anlamıyorum çünkü bu iğrençliği midem kaldırmıyor. O adamlarla ne konuşuyorsun ya? Gözlerine nasıl bakıyorsun? Ellerini nasıl tutuyorsun? Daha iyi bir hayat yaşamaktan anladığın ne senin?" Yüzünü kaldırıp kaşlarını çattı. "Seni anlıyorum yerinde olsam ben de bana kızardım ama lütfen beni anla. Mutlu olmak istiyorum." Gittikçe sinirleniyordum ve

hastanede olduğumuzu umursamadan bağırıyordum, "O adamla mı mutlu olacaksın?"

"Öykü inan bana o iyi biri, Yaver gibi değil!" Gerçekten aptalın tekiydi. Sinirden beynim patlayacak gibiydi. Beni o kadar sinirlendirmişti ki dişlerimi birbirine kenetlemiş öyle konuşuyordum. "Buna nasıl emin olabiliyorsun? Adamı henüz üç gündür tanıyorsun."

"Evet, üç gündür tanıyorum ama üç yıldır tanıyor gibiyim. O iyi biri inan bana." Yok, asla akıllanmayacaktı. Onunla boşuna konuşuyordum. O kararını vermişti. O adamla birlikte olmaya devam edecekti ve kimseyi takmayacaktı. Madem onu seçiyordu o zaman benimle konuşmasını istemiyordum. "O adamla çıkmaya devam ettiğin sürece seninle konuşmayacağım Aysun."

"Öykü lütfen yapma. Bu beni çok kırar. " Üzülmüştü ama yapabileceğim bir şey yoktu. Konuşmayacaktım. Kesin kararlıydım. Buna şu an karar vermiştim. "Ben de kırılıyorum Aysun ama bu senin umurunda değil."

"Hayır, umurumda." Neden bana öyle gelmiyordu acaba? "O zaman öyleymiş gibi davran. O adamdan ayrılmadığın sürece seninle konuşmayacağım. Sen de benimle konuşma. Çünkü bu rezilliğe daha fazla katlanamayacağım!" deyip yanından geçecekken beni durdurmak için kolumdan tuttu. "Öykü lütfen!" Bakışları kalbimi parçalarken elini kolumdan ittim. "Bırak beni Aysun, seninle daha fazla konuşmayacağım. Çünkü sen asla akıllanmıyorsun!" diyerek yanından geçtiğimde kantine gitmek için merdivenlerden indim.

Barlas da arkamdan geliyordu. Kantine girmiş çocukların yanına doğru yürürken Barlas bana yetişti ve yanımda yürümeye başladı. "Konuşmamakta gerçekten kararlı mısın?"

"Evet."Bizimkilerim yanına gidip masaya oturduk. Yaklaşık iki dakika sonra Aysun da gelince gözlerine bakmamaya çalıştım. Ali ve Samet hepimize kahve almaya gidince kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. Konuşmuyordum. Sadece Çetin ve Koray'ın Ateş'in yaptığı kaza hakkındaki konuşmalarını dinliyordum.

Gözlerim Bade'ye kayınca onu düşünceli gördüm. Ateş'in iyi olduğunu duymak onu sevindirmişti. Anlayamadığım, onunla hiç konuşmamasıydı. Belki ben girmeden önce bir şeyler demişti bunu bilmiyordum ama yine de çok konuştuğunu sanmıyordum. Oysa diyecek çok şeyi vardı. Mesela ona âşık olduğundan bahsedebilirdi. Bunu duymak Ateş'i ne kadar da mutlu ederdi kim bilir. Bade'nin Barlas'a âşık olduğunu düşünmesi onun kalbini deşiyor olmalıydı.

Gerçeği bilse her şey çok farklı olacaktı ama Bade ona bir şey söylemiyordu. Bu beni üzerken bir an önce birlikte olmaları gerektiğini düşündüm. Gerçeği ona söylemesi için Bade'yi ikna edecektim. Birbirini seven iki insan birlikte olmalıydı. Kalpleri yan yanayken atmalıydı, uzaktan birbirlerini izlerken değil.Ali ve Samet kahvelerimizi getirince onlara teşekkür edip dumanı tüten kahvemden bir yudum aldım. Bu çok iyi gelmişti. Yorgunluğumu üzerimden atmama neden olmuş, beni rahatlatmıştı. Hemen karşımda oturan Aysun'un bakışları üzerimdeydi. Onunla konuşmayacak olmamı dert etmiş gibi görünüyordu ama bunu umursamamaya çalıştım.

Bakışlarımız birleşince gözlerimi kaçırdım. Ona ne kadar kırgın olduğumu ve konuşmak istemediğimi anlamalı, arkadaşı olarak ona değer verdiğimi görmeliydi. Hata yaptığının farkına varıp o adamla ilişkisini kesmeliydi. Bunu, ben istiyorum diye değil kendisi için yapmalıydı. Hayatını bu şekilde sürdüremeyeceğini görmesi gerekiyordu. Akşama doğru, Barlas, "Sizin bu gece burada kalmanıza gerek yok. Ben buradayım. Kalabalık etmeyelim şimdi. Gidin siz" dese de hiçbiri kabul etmedi. "Ateş'in iyi olduğunu gördünüz işte. Kalıp ne yapacaksınız? Boşuna kalabalık etmeye ne gerek var? Gidin işte." Çetin, Samet ve Ali buna ikna olurken Bade itiraz etti. "Hayır, ben hiçbir yere gitmem. Burada kalacağım."

Onu anlıyordum. Kim sevdiği çocuk hastanedeyken onu bırakıp gitmek isterdi ki?"Gerek yok Bade, ben buradayım."

"Kalmak istiyorum." Barlas onu ikna edemeyeceğinin farkında olduğu için ve neden kalmak istediğini bildiği için, "Peki," diyerek kabul etti. Diğerleri gitmek için ayağa kalktığında Çetin'e döndü. "Giderken Aysun'la Öykü'yü de evine bırakın." Ona kaşlarımı çatarak baktım, "Ben burada kalıyorum. Beni hiçbir yere bırakmalarına gerek yok."

"Allah Allah, buna kim karar verdi?"

"Ben karar verdim."

"Keşke bana da danışsaydın!" Ateş benim de arkadaşımdı ve ben burada onun yanında kalmak istiyordum. Bize ihtiyacı vardı. "O benim arkadaşım Barlas."

"Kalmana gerek yok, Ateş'in bir şeye ihtiyacı olursa Bade ve ben buradayız hallederiz."

"Kalıyorum." Kararlı olduğumu görünce benimle tartışmaya girmedi. Çünkü o da biliyordu beni asla eve gönderemeyeceğini. Sinirle gözlerini devirip Aysun'a baktığında, "Hadi Aysun, seni eve bıraksınlar bari," dedi.Çetin, "Gittiğimizde bir şey olursa bize haber ver, tamam mı?" dedikten sonra hep birlikte çıktılar. Masada sadece üçümüz kalınca Bade ayağa kalktı, "Gidip Ateş'in bir şeye ihtiyacı var mı diye bakayım." Masada otururken aklının onda olduğu o kadar belliydi ki, herkes konuşurken o tek kelime etmemişti. Kantin kapısına doğru yürürken peşinden gittim ve kolundan tutup onu durdurdum. "Ona gerçeği söyle Bade?"

"Ne?" diye sordu. Şaşırmıştı ve bana garip garip bakıyordu. Elimi kolundan çektiğimde, "Ateş'e onu sevdiğini söyle. Artık gerçeği öğrensin," dedim. Birkaç saniye gözlerime bakıp ciddi olup olmadığımı kontrol etti ,"Saçmalama," diyerek kantin kapısından çıkmak için arkasını döndü ama onu yine durdurdum. "Saçmalamıyorum. Sadece artık birlikte olmanızı istiyorum." Bana doğru dönüp güldü ama bu gülüşü keyiften değildi "Evet, gerçekten saçmalıyorsun. Asla olmaz. Ona gerçeği söylemem."

"Söylemelisin. Onu sevdiğini bilmeli." Fikrimi açıkça belirtmem onu sinirlendirince elimi kolundan itti "Benim işime karışma Öykü. Sana anlattığım şeyler için de beni pişman etme. Kendi işine bak!" deyip gitmek için arkasını dönünce söylediğim şeyle onu durdurdum, "Onun için ağladın Bade." Bana doğru dönüp kaşlarını çattı. Muhtemelen bunu nereden bildiğimi merak ediyordu ama gözlerinin ağlamaktan kızardığının farkında değildi. "Ona bir şey olacak diye ağladın. Onun için gözyaşı döktün çünkü onu kaybedebileceğini düşündün. Gerçeği öğrenemeyecek olmasından

korktun. Ya öyle olsaydı? Onunla mutlu olabilmek varken ikinizin de mutsuz olmasına sebep olduğun için vicdan azabı çekmeyecek miydin?"

Söylediklerimle çatık kaşları düzelince yanıma yaklaşıp yutkundu ve kafasını yere eğdi. Haklı olduğumun farkındaydı ama bir şey diyemiyordu. "Söyleyemem, bunu yapamam!"

"Söylemen gerekiyor."

"Hayır söyleyemem. O zaman neden böyle bir yalan uydurduğumu soracak bana. Bunu cevaplamayınca da üstüme gelecek."

"Seni anlıyorum ama daha ne kadar böyle devam edeceksiniz? İkiniz de birbirinizi severken uzak kalmak zor gelmiyor mu sana?"

"Tabii ki geliyor ama yapabilecek bir şeyim yok. O asla gerçeği öğrenmeyecek." Kararlıydı ve kararını hiçbir şey değiştiremeyecek gibiydi ama ben yine de değiştirmesi için uğraşıyordum. "Senin Barlas'a âşık olduğunu düşündüğü için her gün acı çekiyor. Bu seni üzmüyor mu?"

"Acı çeken sadece o değil, ben de çekiyorum. Canım yanıyor, ruhum her gün bir günü daha onsuz geçirdiği için acıdan kıvranıyor ama elimden bir şey gelmiyor. Benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin." Evet, belki bilemeyebilirdim ama tahmin edebiliyordum. "Sana yardım edebilirim. Gidip onunla benim konuşmamı ister misin?"

"Sakın!" deyip kolumu tutarak gözlerime korkuyla baktı, "Sakın ona bir şey söyleme!"

"Sizi birlikte görmek istiyorum Bade. Mutlu olmanızı istiyorum."

"Biz diye bir şey olmayacak Öykü. Bunu anla artık." Bunu ona söylememekte ne kadar kararlı olursa olsun umurumda değildi çünkü ben de kararlıydım. Ne olursa olsun onları mutlu görecektim. Bu şekilde birbirlerinden uzak kalmayacaklardı. Buna izin vermeyecektim. "Sana deli gibi âşık, ona da kendine de bunu yapma. Mutlu olun." Ne dersem diyeyim beni umursamıyordu."Ben mutlu olmaktan uzun süre önce vazgeçtim Öykü.

Mutluluk bana göre değil. Mutluluk beni korkutuyor, neden biliyor musun?"

Cevap vermemi beklemeden konuşmaya devam etti. "Çünkü mutluluk, peşine mutsuzluğu getiriyor. Yani bu benim için böyle. Sanki mutlu olduktan hemen sonra mutsuz olmam şartmış gibi. Bu bir kuralmış da sen de buna uymak zorundaymışsın gibi. Uymazsam asla bir daha mutlu olamayacakmışım gibi hissettiriyor. İşte bu yüzden mutlu olmak istemiyorum. Çünkü güldükten sonra ağlamak istemiyorum!"

Onu o kadar iyi anlıyordum ki, çünkü ben de mutlu olduktan sonra muhakkak beni üzecek bir şey oluyordu. Galiba onu bu konuda benden daha iyi kimse anlayamazdı. "Belki bu defa tam tersi olur."

"Belki, ama ben buna pek inanmıyorum. Bir gün mutlu olursam bunu beceremeyecekmişim de elime yüzüme bulaştıracakmışım gibi hissediyorum. Düşün işte, o kadar bana göre değil," deyip arkasını dönerek kantin kapısından çıkınca ardından bakakaldım. Gerçekten korkuyordu. Belli ki Ateş'e asla gerçeği anlatmayacaktı. Bu durum beni ciddi anlamda üzmüştü. Omuzlarımı düşürüp masaya geri döndüm. Barlas, telefonda Çetin'le Ateş'in arabası hakkında konuşurken gözlerim onda aklım Bade'deydi.Konuşması bitince bana baktı. "Bade'yle ne konuştunuz?"

"Ateş'e gerçeği söylemesini söyledim."

"Ne dedi peki?"

"Yapamayacağını söyledi."

"Şaşırmadım," deyip sandalyesine yaslanarak sıkıntıyla iç çekti. Belli ki o da bu konuyu dert ediyordu. "Barlas onların birlikte olması gerekiyor."

"Biliyorum."

"Bir şeyler yapmalıyız."

"Yapamayız. Bunu Bade'nin Ateş'e söylemesi gerekiyor. Bizim değil."

"Hiçbir zaman söylemeyecek ama."

"Biliyorum. Onunla defalarca konuştuk. Bana da her seferinde yapamayacağını söyledi. İsterse bunu benim yapacağımı söyleyince de reddetti. ""Beni de reddetti."

"Haklı. Kendisinin söyleyemediği gerçeği başkasının söylemesini istemiyor."

"Ne yapacağız peki?"

"Hiç," dedi "Sadece Bade'yi Ateş'e gerçeği söyleme konusunda ikna etmeye çalışacağız. Elimizden başka hiçbir şey gelmez." Barlas'la öylece sessizce otururken telefonum çaldı. "Efendim anne?"

"Kızım, neredesin eve gittin mi?"

"Hayır, anne hastanedeyim."

"Öyle mi, seni görmediğim için gittiğini düşünmüştüm. Neredesin?"

"Kantinde oturuyorum."

"Tamam, geliyorum." Sanırım annem eve gideceğimi düşünüyordu. Tabii kadın haklıydı, ona burada kalacağımı söyleyip izin almamıştım. Kızmaması umuduyla direkt, "Anne ben bu gece hastanede kalacağım," dedim, "Biliyorsun Ateş'in kimsesi yok. Bize ihtiyacı var. Bu yüzden burada kalmaya karar verdim."

"Evet, haklısın galiba. Arkadaşının yanında olman gerekiyor." Söylediği şeyle kaşlarım hayretle havaya kalkınca, "İzin veriyor musun yani?" diye sordum. "Elbette veriyorum. O senin arkadaşın. İhtiyacı olduğunda yanında olman gerekiyor." Bu beni sevindirirken gülümsedim. "Sağ ol anne." Galiba Ateş'in haline üzülmüştü, yoksa böyle emrivakilerden asla hoşlanmazdı."Yemek yemeyi unutup da aç gezme sakın. Yanında paran var, değil mi?"

"Var anne merak etme."

"İyi bakalım o halde kendine de arkadaşına da iyi bak. Bir şey olursa da bana haber ver, tamam mı?"

"Tamam, anne hoşça kal."

"Hoşça kal güzel kızım," deyip telefonu kapatınca Barlas'a baktım. O da bana bakıyordu. Telefonu cebime koyarken gülümsedi. "Biliyor musun annene çok benziyorsun." Bu konunun şimdi nereden çıktığını anlamasam da ben de gülümsedim, "Biliyorum."

"Annenin yaşına geldiğinde yine güzel olacaksın demek..." Ona gözlerimi kısarak baktım, "Ne yani, o yaşa geldiğimde güzel olmazsam beni beğenmeyecek misin?" Dudağını büktü, "Yani. Muhtemelen beğenmem."

"Demek öyle. Bu durumda beni güzel olduğum için seviyorsun o zaman?"

"Öyle tabii, sen ne sandın?" Beni sinirlendirmeye mi çalışıyordu yoksa ciddi miydi bilmiyordum. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Sana inanmıyorum," diyerek ayağa kalkarak hemen kantinden dışarı çıktım. Söylediği şeye kızmıştım. Peşimden gelip beni kolunun altına alarak güldü. "Nereye ya? Konuşuyorduk." Yüzüne bile bakmadan kolunu üzerimden indirmeye çalışırken, "Ateş'in yanına gidiyorum, bırakır mısın beni?" dedim. Bırakmamak için direnirken, "Sen söylediğim şeye mi kızdın?" diye sordu. Anlamasına sevinmiştim, "Evet. Beni o yüzden sevdiğini bilmiyordum." Beni durdurup kendine doğru çevirdi "Ne yüzden sevdiğimi düşünüyordun?" Yüzüm yerdeyken kaldırıp ona baktım, "Beni ben olduğum için sevdiğini düşünüyordum."

"Madem öyle düşünüyorsun neden o zaman seni kızdırmak için söylediğim yalana inanıyorsun şu an?"

"Çünkü beni buna inandırıyorsun?"Gülmeye devam etti, "İyi bir yalancıyım yani?"

"Evet öylesin." Yüzüne sinirli bir şekilde bakıyordum ama o bunu umursamıyordu. "Seni kızdırmak neden bu kadar hoşuma gidiyor acaba?" deyip yüzünü bana eğince hafifçe göğsüne vurup onu kendimden

uzaklaştırmaya çalıştım ama bundan etkilenmedi, "Tam bir aptalsın da o yüzden!"

Bileğimden tutup beni iyice kendine doğru çekti ve sarılıp kulağıma fısıldadı, "Yanlış... Deli gibi aşığım." Şu an hastane değil de başka bir yerde olsaydık ona uzun uzun sarılırdım ama burada annemin bizi bu şekilde görmesinden korktuğum için geri çekildim, "Annem görebilir Barlas, burada benden uzak dursan iyi olur." Kaşları şaşkınca çatıldı, "Annenin bizden haberi yok mu?"Kafamı iki yana salladım, "Hayır."

"Ona söylemedin mi?"

"Söylemedim, söylemeyi de düşünmüyorum." Normalde bir gün biriyle birlikte olursam bunu anneme söylemeyi düşünüyordum ama nereden bilecektim ki bir çete lideriyle birlikte olacağımı? Yoksa ben de her kız gibi anneme anlatmak istiyordum. Hatta en çok ona anlatmak istiyordum ama yapamıyordum."Neden?"

"Bir çete lideriyle birlikte olduğumu duyarsa beni evlatlıktan reddedebileceğini düşünüyorum da o yüzden."

"Biraz abartmıyor musun? "

"Annemi tanımıyorsun Barlas. Bir çete lideriyle birlikte olduğum için başımın beladan kurtulmayacağını bilir ve seninle birlikte olmama izin vermez. Bu yüzden ona bizi söyleyemem."

"Bence annen kötü biri değil, kızının mutluluğunu ister."

"Evet, ama bir çete lideriyle değil, normal biriyle." Keyifli bir kahkaha atıp yüzünü daha da yüzüme doğru eğdi. "Ne yapalım, kızı beni seçti ve bundan da çok memnun görünüyor." Yüzümü buruşturup, "Pek değil," dedikten sonra Ateş'in odasına çıkmak için merdivenlere yöneldim. Peşimden gelirken, "Ne demek pek değil?" diye sordu.

Omzumun üstünden ona baktım, "Evet değilim. Olmak zorunda mıyım?" Ciddi bir tavır takınmaya çalışıyordum ama beceremediğimden, gülüyordum. Bana yetişip beni yine kolunun altına alınca elini başıma koyup saçlarımı

karıştırdı. "Zorundasınız küçük hanım, bu yakışıklı çete lideri sizi seçtiyse siz de memnun olmak zorundasınız."Yaptığı hareketle gülümseyip başımı göğsüne yasladım ve yüzüne baktım, "İyi o zaman olalım bakalım." Birlikte gülüşüp odaya o şekilde girince Ateş ve Bade'nin bakışları bize doğru döndü. Bade yatağının hemen yanındaki mavi deri koltukta oturuyordu. Ateş'in kolundaki serum çıkarılmış, solgun yüzü biraz canlanmıştı. Sanırım ağrısı geçmişti.

Barlas elini omzumdan çekip Ateş'in yatağının yanına yaklaştı. "Nasılsın Ateş, daha iyisin değil mi?"

"Evet iyiyim. Ağrım geçti," deyip yattığı yerden hafifçe doğrularak elini şişen başının üstünde gezdirdi "Bade burada kalacağınızı söyledi, bu doğru mu?" Barlas başını salladı, "Evet, bu gece burada kalacağız."

"Gerek yok iyiyim ben, gidin evinize." Barlas bir şey diyecekken yatağın kenarına oturdum ve onun yerine ben konuştum, "Hiç boşuna itiraz edip de kendini yorma Ateş, bu gece buradayız." İtiraz etmeye devam etti "Üçünüzün kalmasına gerek yok. Bari biriniz kalsın."

"Üçümüz de kalmak istiyoruz, aslında diğerleri de istedi ama Barlas onları gönderdi," deyip Barlas'a baktım. Tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu. Hâlâ Bade'yle benim kalmamızı istemiyor gibiydi ama bunu umursamadım. "Benim yüzümden uykusuz kalmanızı istemem. Sabah çıkacağım zaten. Hadi gidin." Gözlerim tekrar Ateş'e kayınca kaşlarımı çattım, "İtiraz yok dedim ama değil mi, sabah seni buradan biz çıkaracağız." En son pes etti ve hafifçe gülümsedi, "Sağ olun."

"Bunun için teşekkür etmene gerek yok, biz senin arkadaşlarınız Ateş. Elbette yanında kalacağız," diyerek elimi elinin üzerine koydum. Elimi tutarak gülümsedi. "Evet öylesiniz."Bade'nin bakışları Ateş'le birleşen elimizin üzerindeydi. Üzgün görünüyordu. Hemen elimi çektim. Daha fazla üzülmesini istemiyordum. Şu an benim yerimde olmak, ona dokunmak, sarılmak hatta belki de sabaha kadar konuşmak istiyordu ama yapamıyordu işte. Tek yaptığı yanında durup ona öylece bakmaktı. Ateş elimi elinin üstünden çekmeme şaşırırken Barlas'a baktı. "Birlikte olduğunuzu duydum. Bu doğru, değil mi?"

"Evet, birlikteyiz." Ateş'in bunu bilmesine şaşırmamıştım ve nereden bildiğini sormamıştım. Muhtemelen okuldaki arkadaşlarından öğrenmişti, şu sıralar herkesin bizi konuştuğundan emindim.Ateş'in kafası Bade'ye dönünce ne düşündüğünü hemen anladım. Onun Barlas'ı sevdiğini sandığı için bizim birlikte olmamıza üzüldüğünü düşünüyordu. Bu yüzden kendisi de üzülmüştü. Onun üzülmesini istemediği o kadar belli oluyordu ki ama gerçeği bilmiyordu işte. Bana bakıp gülümsedi, "Mutlu görünüyorsun."

Bade için üzülmüştü ama benim için seviniyordu. Eminim kendisi gibi olmadığım için, aşkımın bir karşılığı olduğu için mutlu olmuştu. "Âşık olduğum kişiyle birlikteyim, nasıl mutlu olmam." Ateş gözlerini benden çekip Barlas'a bakınca suratındaki gülüşü sildi, "Umarım onu üzmezsin Barlas. Öykü iyi biri, üzülmesini istemiyorum."

"Merak etme, bunu ben de istemiyorum." Gülümseyerek elimi ona uzatınca o da gülümseyip elimi tuttu. Bir süre havadan sudan muhabbet ettikten sonra konu Demir'e gelmişti. Bu konuya nereden gelmiştik bilmiyordum ama canım sıkılmıştı. "Barlas, Demir hâlâ seninle uğraşıyor mu?" Onun adını duymak bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Ateş'in Demir'i nereden tanıdığını bilmediğim için şaşırdım ama sormadım. "O nereden çıktı şimdi?"

"Siz gelmeden önce Bade'ye suratlarındaki yara izlerinin sebebini sordum, Demir'in çetesiyle kavga ettiğinizi söyledi. Onun hâlâ seninle uğraştığını bilmiyordum."

"Demir işte, uğraşmayı sever bilirsin."

"Öykü'yü çetesine istemiş, öyle mi?" Konu açıldığı için sinirlenmişti ama sakin kalmaya çalışıyordu. "Evet, oldu öyle bir şey ama alamayacağını anladı."

"Tam bir psikopat!"

"Öyle!" Ateş rahatsız olduğumuzu anlamış gibi konuyu değiştirmek istedi. "Arabam ne durumda, haberiniz var mı?"

"Evet, pert olmuş."

"Çarpıştığım araç?"

"O arabanın durumu seninkinden iyi. Tam hasar almamış, en azından pert olmamış. Yarın buradan çıktıktan sonra karakola gideceğiz ifade vermek için," deyip kaşlarını çatarak konuşmasına devam etti. "O arabadan bu şekilde çıktığın için gerçekten şanslısın. Ölmemiş olman bir mucize." Ben de Barlas gibi düşünüyordum. Çarpıştığı aracın sahibinin kaburgaları kırılmıştı ama Ateş sadece başına aldığı darbeyle kurtarmıştı. Hem de araba pert olmasına rağmen. Bu gerçekten bir mucizeydi. "Evet, ama keşke çarpıştığım aracın sahibi de benim kadar şanslı olsaydı."

Söylediği şeyle şaşkınca baktım, "Durumunu öğrendin mi?"

"Evet, buz torbasını getiren hemşireden öğrendim. Kaburgaları kırılmış." Onun için üzüldüğü o kadar belliydi ki, umarım içten içe kendini suçlamıyordu. "Evet öyle ama kendisi hâlâ hayatta, bence o da şanslıymış." Söylediğim şeyi umursamadı, "Eğer her gün gittiğim kestirme yoldan gitseydim o kaza olmayacaktı ve o adam acı çekmeyecekti. " Kendini suçluyordu işte. Tam ağzımı açmış bir şey diyecekken Barlas benden önce davrandı, "Adı üstünde kaza. Kendini suçlamayı bırak. Üstelik adam hatalı sollama yapmış."

"Bırakın şimdi kazayı, onu mu konuşacağız? Geçti gitti ve sen iyisin. Önemli olan bu... Bırak artık şu kazayı konuşmayı." Barlas bana hak verdi. "Öykü haklı. Tamam, adam biraz zarar görmüş olabilir ama yaşıyor. Sen de iyisin. Bu konuyu daha fazla konuşup da moralini bozma. Biliyorum kolay değil, hatta senin için büyük bir travma ama unutmaya çalış."

"Denerim," dediğinde içeri uzun boylu, yeşil gözlü bir hemşire girdi. Ateş'in yanına yaklaşıp tansiyonunu ölçtü. Değerlerini dosyaya yazıp bize döndü. "Hastanın yanında kim kalıyor?"

"Biz."

"Üçünüz kalamazsınız. Hastane kuralları gereği hastanın yanında refakatçi olarak sadece bir kişi kalabilir." Barlas'la birbirimize bakıp aynı şeyi düşündüğümüzü anlayarak Bade'ye döndüm. "O zaman Bade kalsın."Bade buna şaşırmış gibi görünürken Ateş'e baktı. Onun da gözleri Bade'nin

üzerindeydi. Sanki ona lütfen sen kal der gibi bakıyordu. Bade, "Olur kalırım," deyince Ateş'in suratında memnun olmuş gibi bir gülüş belirdi.

Sevinmişti. Bade de öyle. Sabaha kadar onun yanında kalacağı için mutlu görünüyordu. Bu durum Barlas'la beni de gülümsetince hemşire bize döndü, "O halde siz artık dışarı çıkabilirsiniz. Ziyaret saati bitti."

"Biraz daha kalamaz mıyız?" Sorumla hemşire dudaklarını büküp kafasını iki yana salladı, "Maalesef." Bu benim de dudaklarımı bükmeme neden olurken, "Peki," deyip Bade'ye baktım, "Bade, biz buralarda oluruz. Bir şey olursa bize haber ver, tamam mı?"Kafasını aşağı yukarı sallayıp, "Tamam," deyince Ateş'in kulağına eğilip Bade'nin duymayacağı şekilde, "Konuşacak şeyleriniz vardır. Umarım iyi şeyler olur," diye fısıldadım. Geri çekilip yerimden kalkınca Ateş gülümseyerek sesini çıkarmadan ağzını oynattı, "Sağ ol."Göz kırpıp, "Görüşürüz Ateş," dedikten sonra Barlas'ın elini tutup onu odadan dışarı çıkardım. Birlikte hastaneden çıktığımızda Barlas bana baktı. "Hadi gel seni yemeğe götüreyim."

"Aç değilim. Canım bir şey istemiyor." Birden kaşları çatıldı, "Ne demek aç değilsin, kaç saattir buradayız acıkmadın mı?"

"Hayır." Tepkim onu şaşırtınca kafasını hafifçe iki yana sallayıp bir elini pantolonunun cebine attı ve arabasının anahtarını çıkarıp bana uzattı. "Al şunu arabaya geç otur, ben tost most bir şeyler yaptırıp geliyorum."

"Barlas aç değilim. Gerek yok." İtiraz etmeme sinirlenince sesini biraz yükseltti, "Öykü, arabaya git!" Gözlerine bakarak anahtarı elinden aldım ve "Tamam," deyip arabaya doğru yürüdüm. Yolcu koltuğuna oturup Barlas'ı beklemeye başladım. Çok geçmeden gelip elindeki poşeti bana uzattı. "Bade de aç olmalı, ona da bir şeyler alsaydın," dedim.

Canı ister miydi bilmiyordum ama bir şeyler yemeliydi. "Tost yaptırdım ona da, odaya gidip verdim ama o da aç olmadığını söyledi. Yer mi bilmiyorum."

"Ne yapıyorlardı? Konuşuyorlar mıydı?" Bade ona gerçeği söylemese bile baş başa olmaları onlar için iyi olacaktı. Belki bu sayede uzun uzun konuşurlardı. İlla Bade'nin gerçeği söylemesine gerek yoktu. Güzel güzel

konuşsalar da yeterdi. Çünkü bu bile onları mutlu edecekti."Ben gittiğimde Bade Ateş'e çorba içiriyordu."

"Konuşmuyorlardı yani, öyle mi?"

"Bilemiyorum emin değilim, belki de konuşuyorlardı ama ben içeri girdiğim için sustular."

"Umarım Bade Ateş'e gerçeği söyler." Barlas camını aşağı indirirken ümitsizce konuştu, "Pek sanmıyorum ama umarım dediğin gibi olur." Bu sıra ben elimdeki poşetin içine bakıyordum. İçinde bir tost ve vişne suyu vardı. "Kendine almadın mı?" Kafasını iki yana sallayıp, "Hayır ben yemeyeceğim. Şu an aç değilim," dedi. "Ben de aç olmadığımı söylemiştim ama... Hadi sen de bir şeyler yemelisin."

Cebinden sigara çıkarıp yakarak derin bir nefes çekti. "Şu an canım bir şey istemiyor, belki daha sonra bir şeyler yerim." Sigara kokusundan dolayı yüzümü ekşitip ona garip garip baktım. "Aç karnına sigara içmesen olmaz mı?" Beni umursamadan bir nefes daha çekti ve dumanı dışarı doğru üfledi. "Tostunu soğutma." Umursamaz tavrı beni sinir ederken tostumu çıkarıp yemeye başladım. Canım hiç istemiyordu ama yine de yiyordum.Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Barlas sigarasını bitirmek üzereydi. Dalgındı ve ön camdan dışarıyı izliyordu. "Berbat bir gündü, değil mi?" Kafasını koltuk başlığına yasladı. "Öyle."

"Bugün Ateş'e bir şey olacak diye çok korktun öyle değil mi?" Korktuğunu onaylar mıydı yoksa inkâr mı ederdi bilmiyordum ama bu soruyu ona sormak istemiştim. Barlas'ın ağzından ona değer verdiğini duymak istiyordum. Ateş'i ne kadar sevdiğini biliyordum, onu kardeşi olarak görüyordu ama ona kırgındı. Öyle ki bu kırgınlık bile korkusunun üstünü örtememişti. Barlas haberi alınca ağlamıştı. Onu ilk defa o kadar üzgün ve berbat bir halde görmüştüm. Ateş'i çok seviyordu ve ona bir şey olsun istemiyordu."Evet korktum," deyince inkâr etmemesine sevindim.

"Biliyor musun, senin ilk defa böyle korktuğunu gördüm? Hatta korktuğun için ağladığını." Sigarasından son nefesini çekerken yüzüne bakıyordum ama gri duman yüzünü örtmüş gözlerine bakmamı engellemişti. Kafasını kaldırıp arabasının küllüğüne doğru uzanınca sigarayı söndürüp izmariti

oraya bıraktı. Bu sırada gözlerim gözlerini bulunca derin bir nefes verip tekrar kafasını koltuk başlığına yasladı. "Ona bir şey olacak sandım." Gözlerinde hâlâ haberi aldığı andaki gibi hüzün ve korku vardı. Sesi bitkin çıkmıştı. Biçimli kaşları hâlâ çatıktı. Başını yavaşça bana doğru döndürünce gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp yeniden araladı. "Ateş benim kardeşim Öykü, ona bir şey olsaydı ben ölürdüm!" Ancak birkaç ısırık alabildiğim tostumu poşete geri koyup tekrar ona baktım. "Olmadı ama o iyi."

"Evet, iyi; ama ölebilirdi," deyince gözleri yere kaydı ve bir süre orada oyalandıktan sonra yine benim gözlerime kaldırdı. "Ya ölseydi Öykü? Ya ona kırgınken beni öylece bırakıp gitseydi?" Gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce gözümün önüne düşen saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp kucağımdaki poşeti torpido gözünün üstüne koydum ve koltuğun kenarına doğru kayıp elini tuttum. "Düşünme böyle şeyler, geçti gitti. O iyi ve daha da iyi olacak."Gözleri bir an uzaklara daldı, "Haberi aldığımda ne yapacağımı bilemedim. Beynim durdu sanki. İçimde kor bir ateş belirdi. Bütün vücudum alev alev yandı. Nefes alıyordum ama almıyormuş gibi hissettim. Boğuluyordum. Bir an kalbimin bana ait olmadığını hissettim. Deli gibi çarpıyordu," derken gözünden yanağına bir damla yaş süzüldü, "Çok korktum Öykü, ona bir şey olacak diye çok korktum!"

Elimi elinden çekip yüzüne koyunca başparmağımla yanağındaki yaşı silip ona sıkıca sarıldım. Onu böyle görmek beni üzmüştü ve gözlerimden yaş gelmesine sebep olmuştu. Korkusunu o kadar iyi anlayabiliyordum ki çünkü ben de hemen hemen aynı korkuyu yaşamıştım. Bu gerçekten çok kötü bir şeydi. Sevdiğine bir şey olacak korkusu o kadar ağır bir şeydi ki o ağırlık bir anda kalbine çöküyor, seni bitiriyordu. "Ona kırgınım ama bu kırgınlığın bitmesini istiyorum." Bunu ben de istiyordum. Onlar kardeş gibi büyümüşlerdi. Evet, araları iyi olmayabilirdi ama Barlas'ın ona ne kadar düşkün olduğunu görebiliyordum. "Bitir o zaman."

"Bitireceğim." Sesi kendinden emin çıkarken gözyaşlarını sildi. "Daha fazla bizden uzak durmasına izin vermem. O benim kardeşim." Bu durum beni sevindirirken ona daha sıkı sarıldım. O da bana sarılınca uzun bir süre öyle durduk. Çalan telefonum geri çekilmeme neden oldu. Annem arıyordu. Açıp onunla konuşmaya başlayınca Barlas beni dinledi. Annem Ateş'in durumunu merak ettiği için aramıştı. Tabii yemek yiyip yemediğimi

öğrenmek için de. Konuşmamız kısa sürdü, telefonu kapatıp tekrar cebime koydum. Bu sırada Barlas torpido gözünün üstünde duran poşeti alıp içindeki yarım kalmış tostu bana uzattı. "Bitir şunu."Yüzümü buruşturup kafamı iki yana sallayınca kaşlarını çattı, "Bitir dedim."

Sanırım bitirmezsem zorla yedirecekti. Elime aldığım tostu yemeye başladım. "Barlas, Ateş Demir'i nereden tanıyor?" Sorumu bana bakmadan cevapladı, "Yetimhaneden." İşte bu hiç beklemediğim bir cevaptı. "Siz aynı yetimhanede miydiniz?"

"Evet."

"Peki, ne zamandan beri onunla böylesiniz?"

"Küçüklüğümüzden beri."

"Küçüklüğünüzden beri mi? Şimdi onu anlıyorum da o zaman derdi neydi seninle?"

"O garip bir çocuktu. Kimseyle anlaşamıyordu. Yetimhanedeki herkesle kavga ediyordu. Herkese sataştığı gibi bana da sataşıyordu ama genellikle benden dayak yediği için benimle kavga edemiyordu. Galiba bu yüzden bana karşı ayrı bir nefret oluştu içinde. Kendi büyüdükçe nefreti de büyüdü. Yetimhanedeki bütün çalışanlar ondan bıkmıştı. Kimse ona söz dinletemiyordu. İflah olmaz bir yapıya sahipti."

"Neden çete kurdu peki?"

"Bizim çocuklarla ben yetimhaneden ayrılıp çete kurduğumuz zaman Demir bizim yetimhaneden ayrılıp başka bir yetimhaneye verilmişti. Çete kurduğumuzu bildiği için kendi de çete kurmak istedi ve bu yüzden gittiği yetimhanede birkaç kişiyle arkadaş olup bir çete kurdu. Sonra da bizim gibi haraç toplamaya ve çetesini büyütmeye başladı. Yani benim gibi olmak istediği için çete kurdu." Bu çocuğun saplantılı olduğunu biliyordum ama bir nefreti bu kadar takıntı haline getirip de nefret ettiği kişi gibi olmak için çete kurabileceğini hiç düşünmemiştim. Gözüm elimdeki tosttayken bir ısırık daha alamayacağımı fark ettim. Zaten zar zor yiyordum, şimdi iştahım iyice kesilmişti. "Ondan korkuyorum Barlas."

Bir elini yüzüme koyup yanağımı okşadı, "Korkma, ben yanındayken sana zarar veremez."Güzel bakan kahverengi gözlerine korkuyla bakarken, "Kendim için değil, senin için korkuyorum. Beni senin zayıf noktan olarak görüyor. Seni bitirmek için beni kullanacak," dedim. "Sen düşünme bunları. Demir beni öyle kolay kolay bitiremez," dedi. Bunu ben de biliyordum. Barlas güçlü biriydi ama ben yine de içimdeki korkuyu bastıramıyordum. "Yani şimdi ondan korkmamalı mıyım?" Gülümseyip yüzünü yüzüme yaklaştırdı, "Bilmem buna sen karar ver, yanında böyle bir sevgilin varken korkmalı mısın?"

Gülen yüzünü görmek beni de gülümsetirken, "Galiba hayır," deyip güzel bakan gözlerine bakmaya devam ettim. Bir süre onları izlemek istiyordum ama elimdeki tostu eline alıp ağzıma götürünce yüzümü buruşturup kafamı geri çektim. "Barlas daha fazla yiyemeyeceğim!"

"Bitir şunu!" deyince kafamı iki yana salladım, "Gerçekten istemiyorum, zorlamasan."

"Hadi," deyip ağzıma götürdüğü tostu işaret etti. Bir lokma daha alırsam kusacaktım. Neden bu kadar zorluyordu ki? "Daha sonra yesem..." Kaşlarımı kaldırmış buna onay vermesini beklerken itirazıyla karşılaştım, "Olmaz! Şimdi yiyeceksin."O tostu yemeden beni bırakmayacağını anlayınca kaçmak için arabanın kapısını açacağım sırada uzanıp elimi tuttu. "Hop! Kaçmak yok Kaktüs."

Başarısız olacağım belliydi zaten, ondan kaçmam mümkün müydü? Dudaklarım aşağı doğru kıvrılmış ona bakarken emniyet kemerimi taktı. "İki lokma tost için ne kadar uğraştırıyorsun beni."

"Doydum, neden anlamıyorsun?" diye sordum. Emniyet kemerinin tokasını yerine takınca kaşları çatıldı, "Bir şey yemedin ki." Canım istemediği halde yine iyi yemiştim. İştahım yoktu. Zaten olsaydı bile Demir'den bahsettiğimiz için yine kaçardı. Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum ama yine de bir umutla gözlerimi kırpıştırdım. "Geri kalanını sen yesen olur mu? Hem sen de bir şey yemedin, aç gezme istersen." Çatık kaşları iyice çatılırken tostu elime tutuşturdu, "Bunu sen yiyeceksin ben değil."

"Bir lokma daha yersem üstüne kusarım ama."

"Sorun değil iğrenmem, temizlerim." Yalan söylediğimi düşündüğü için böyle dediğini biliyordum. Yoksa kim kusmuktan iğrenmezdi ki? Ona bakarken elimdeki tostu torpido gözünün üstüne bıraktım, "Ama ben kusmaktan nefret ederim." Bıkkınca sesli bir nefes verirken başını koltuk başlığına yasladı. "Çok inatsın biliyorsun, değil mi?"

"Bana söyleyene bak, yiyemeyeceğimi söylediğim halde beni zorluyorsun."

"Seni düşünüyorum."

"Ben de seni düşünüyorum. Üstüne kusarsam temizlemekle uğraşacaksın."Gülümsedi. "Başımın belasısın sen." Ben de gülümsedim ve şımarıkça konuştum. "Ama sen bu belayı seviyorsun." Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı, "Seviyor muyum? Bence çok daha fazlası..." Kalp atışlarım gittikçe hızlanırken bir elini yanağıma koydu. "Aşığım sana."

Öyle güzel bakıyordu ki bakışları içime işliyor gibiydi. Heyecanlanıyordum. Yine ve her zaman olduğu gibi kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Sanki bunu onun ağzından ilk defa duyuyormuş gibi hissediyordum. Utanmıştım. Rahat hareket edebilmek için emniyet kemerimi çıkarttım ve Barlas'a sarılıp yüzümü boynuna gömdüm. Yapmış olduğum harekete şaşırırken bir elini başımın arkasına koydu. "Ne oldu şimdi?"

"Bilmiyorum, utandım galiba." Neden böyle oluyordu anlamıyordum. Utandığımda yüzümü hep onun boynuna gömmüş halde buluyordum kendimi. Bir koluyla belimi sararken güldü. "İyi de şu an utanman çok saçma, daha seni öpmedim bile." Evet, saçmaydı ama utanmıştım. "Biraz bu şekilde kalabilir miyim?" Kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatmıştım, huzuru soluyordum sanki. Huzurdu. Onun kokusu benim huzurumdu. "Orası senin zaten, bunun için neden benden izin istiyorsun ki?"Gülümseyip ona daha da sıkı sarıldım, sabaha kadar böyle kalabileceğimi düşünüyordum. Bu berbat günden sonra onun yanında huzuru hissetmek müthiş bir şeydi. "Barlas." Sesim, günün yorgunluğundan bitkin çıkarken Barlas başımdaki eliyle saçlarımı okşuyordu. "Söyle bir tanem."

Yüzümü boynundan kaldırıp kendimi geri çektim ve ona bakarken sesimi daha canlı tutmaya çalıştım, "Yanında olmayı seviyorum, bu bana huzur veriyor."Saçımdaki eli yüzüme kayınca alnımı alnına dayadı. "Sen de bana huzur veriyorsun." Fısıltı halinde çıkan sesi gülümsememe neden olurken kendini geri çekti ve sırtını koltuğa yaslayıp başımı omzuna yerleştirdi.

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. Burası çok rahattı. Huzur bana burada da yer ayırmıştı. "Böyle yaparsan uyurum ama." Parmak uçlarıyla saçlarımı okşarken gülüyordu, "İyi ya işte ben de seni seyrederim."

"Beni seyretmek hoşuna gidiyor galiba?"

"Gitmez mi?" diyerek saçlarımı okşamaya devam etti. "Yanımda böyle güzel bir kız varken onu seyretmeden nasıl durabilirim?" Kafamı kaldırıp ona bakınca gözlerinin yoğunlaştığını gördüm. "Kapatsana gözlerini." Neden bunu istediğini bilmezken itiraz etmeden dediğini yaptım. Yaklaşık iki saniye sonra dudağımda bir baskı hissedince bütün damarlarımın yandığını hissettim. Kan akışım hızlanmıştı. Tüm vücudum karıncalanmıştı ve bedenimi büyük bir heyecan dalgası sarmıştı. Öpüşü o kadar güzel ve nazikti ki dudaklarını geri çekince dudaklarımda bıraktığı o tadı uzuvlarıma kadar hissetmiştim.

Şu an beni izlediğini bildiğim için gözlerimi açmadan, "Bunu yapmanı beklemiyordum," dedim. Boşta olan elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Utanmaman için gözlerini kapattırdım." Bunun için ona minnettardım ama bu utanmamam için iyi bir çözüm yolu değildi. "Ama utandım."

"Senin için sorun olacağını sanmıyorum nasılsa gözlerin kapalı, gözlerime bakmıyorsun." Gözlerine bakmasam bile şu an utanıyor olmaktan pek memnun değildim. "Gözlerimi kapattırdığın için teşekkür ederim ama ben hâlâ çok utanıyorum Barlas." Yanağımı okşamaya devam etti "Ben seninle ne yapacağım böyle Kaktüs?" Bir cevabım yoktu. Gözlerimi açıp gözlerine bakınca başımı hafifçe sağa sola oynattım, "Bilmiyorum." Tebessüm ederken yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerini dudaklarıma kaydırdı. Başparmağı alt dudağıma dokunuyordu. "Benden utanmana gerek yok."Heyecandan kesik kesik nefes alırken, "Yanında heyecanlanıyorum," dedim.

Gözlerini gözlerime kaldırıp fısıldadı. "Biliyorum, kalbinin sesini duyabiliyorum." Bundan emindim zaten. O kadar hızlı atıyordu ki duymaması imkânsızdı, "Kalbinin, seviyorum, der gibi atmasını bayılıyorum," deyince yüzündeki tebessüm büyüdü ve tüm yüzüne yayıldı. Bu benim de tebessüm etmeme neden olurken, "Hmm, demek kalbim seviyorum der gibi atıyor," dedim. Beni başıyla onayladı, "Evet, aynen öyle."

"Peki, seninki nasıl atıyor?" Sorduğum soruyla yüzümü bırakıp elimi tuttu ve kalbinin üzerine koyup kalp atışlarını hissetmemi sağladı. "Bunu hisset ve bana nasıl attığını söyle."

Gözlerinin içine bakarken kalbinin çok hızlı attığını fark ettim. Onun kalbinin böyle çarpması benim kalbimin daha da hızlı atmasına neden olurken kalbim kaburgalarımı kırıp oradan çıkacakmış gibi hissettiriyordu. Kalp atışlarını hissetmek ne güzeldi öyle. Bunu duyabiliyordum. Bu hiç bıkmadan dinleyebileceğim bir melodi gibiydi. Ruhumu dinlendiriyordu. Hayatımda duyduğum en güzel ses onun kalbinin ritmiydi. "Aşığım, der gibi atıyor."

Gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra yavaşça geri açınca, o kahverengi gözlerin beni büyülediğini hissettim. Yine çok güzel bakıyordu ve bu benim erimeme neden oluyordu. "Bu gözler sana bu şekilde baktığı sürece bu kalp böyle atmaktan asla vazgeçmeyecek." Benim de temennim oydu. Bana hayatının sonuna kadar bu şekilde bakmasını istiyordum. Kalbinin üzerindeki elim yanağına gidince sakalsız yüzünü okşadım. "Aşk bir insana ancak bu kadar yakışabilir."

Tebessüm ederek yüzündeki elimi tutup dudaklarını avucumun içini bastırdı, "Aşk, sevmesini bilen herkese yakışır güzelim."

"Ama en çok sana yakışıyor." Kafasını hafifçe sağa sola oynattı, "Bana nasıl baktığını görseydin aşkın kime yakıştığı konusunda hiç tereddüt etmeden kendini seçerdin." Alnımı kırıştırdım. "Nasıl bakıyorum ki?" Dudağının bir kenarı muzipçe yukarı doğru kıvrıldı, "Beni öp der gibi." Gözlerimi kısıp elimle göğsüne hafifçe vurdum. "Hayır, hiç de öyle bakmıyorum!" Tepkim onu uzun süre güldürünce gülüşünü izledim. Beni sinir etmek onu eğlendiriyordu. "Tamam, şakaydı zaten," deyip daha fazla

gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken kafasını yukarı kaldırıp derin nefesler aldı."Beni kızdırmak hoşuna mı gidiyor Barlas?" Kafasını indirip bana baktığında, "Evet, çünkü her halin bir başka güzel," dedi.

"Utandığında, kızdığında, heyecanlandığında, mutlu olduğunda, her halinde hoşuma giden şeyler var ve ben bu yüzden seninle uğraşmayı seviyorum." Sinirim bir anda geçince ona sarılıp yüzümü boynuna gömdüm. Şu an yapmak istediğim tek şey buydu. Sadece ona sarılmak ve kokusunu içime çekmek. "Yine mi utandın?"

"Hayır, ben sadece biraz böyle kalmak istiyorum." İkimiz de sesimizi çıkarmadan birkaç dakika o şekilde kalınca yüzümü geri çekip ona baktım. "İstememiştin ama burada kalmam iyi oldu aslında. Güneşin doğuşunu birlikte seyredebileceğiz." Gülümserken gözümün önüne düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı, "O zamana kadar uyuyakalırsın." Kafamı iki yana salladım, "Kalmam."

"Umarım kalırsın."

"O zaman güneşin doğuşunu tek başına izlemek zorunda kalırsın ama."

"Sen dururken güneşin doğuşunu izleyeceğimi kim söyledi?" deyip yüzümü avuçlayarak alnını alnıma dayadı, "Sen varken başka bir manzaraya ihtiyaç duymuyorum. Benim görüp görebileceğim en güzel manzara sensin, o güzel yüzün. Bu yüzden ebediyen izlemek istediğim tek şey sensin." Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak fısıldadı, "Uyumayıp da beni güzel manzaramdan mahrum etme sakın. Güzel yüzünü uyurken seyretmek istiyorum. Lütfen uyu. Uyu ki ben de en güzel manzaramı sabaha kadar seyredebileyim."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

26.BÖLÜM

Korkuyordum.Korkum babamın tam kafasına isabet eden kurşunla daha da artarken gözlerimin önünde yere yığılışını seyrettim. Dizleri yere değerken gözleri ona ateş eden yabancının üzerindeydi. Onlardan uzak olduğum için kapüşonlu katilin yüzünü göremiyordum, hızla onlara doğru koşmaya başladım. Babamın gözleri bir anda bana döndü. Bir elini kaldırmış karşısındaki katili işaret edecekken gücü kalmadığı için elini indirip gözlerini kapattı ve yere yığıldı. Öyle bir çığlık attım ki boğazım yırtılacak gibi hissettim. Acı çekiyordum. O katili durduramadığım için acı çekiyordum. Babam gözlerimin önünde vurulmuştu ve ben hiçbir şey yapamamıştım. Yapabildiğim tek şey ağlamak ve çığlık atmaktı. O ölmüştü. Öldürülmüştü.Var gücümle babama doğru koşarken onu öldüren katil elindeki silahı beline yerleştirerek yanına çömeldi ve elini boynuna doğru götürdü.

Nabzını kontrol edip öldüğünden emin olmak mı istiyordu? Yerimde durup onu izledim. Yüzünü hâlâ göremiyordum ve korkuyordum. Kimdi bu katil? Görmek istiyordum. Korkuyla babamın cesedine doğru yaklaştığımda hemen karşımda olan ve hâlâ babamın yanında duran katile uzun uzun baktım. Başı öne eğik olduğu için yüzünü hâlâ göremiyor, bana bakmasını bekliyordum. Gözlerim bir an yerde boylu boyunca uzanan babama kayınca gözyaşlarım beni tekrar esir aldı. Tüm bedeni saniyeler içinde bembeyaz olmuştu ve alnından akan kan etrafında küçük bir göl oluşturmuştu.Bu manzara çığlık atmam için yeni bir neden oluştururken elimle ağzımı örttüm.

Gözlerimin önünde ölmüştü. Her şey o kadar kısa bir zamanda olmuştu ki o katilin onu ne için öldürdüğünü bile anlayamamıştım. Gözlerimden akıp çeneme doğru yol alan yaşlar onun cansız bedenine damlarken derin nefesler alıyordum. "Öldürdün onu!" Sesim yankılanırken bir uçurum kenarında olduğumuzu yeni fark ediyordum. "Neden? Neden yaptın bunu?" Canım yanıyordu. Babamın ölümü içimde öyle bir acıya neden olmuştu ki tarifi yoktu."Senin için yaptım." Sesi tanıdıktı. Kapüşonunu indirip ayağa kalkarak bana döndü. Gözleri gözlerimle buluştuğu an kalbimin sıkıştığını

hissettim. Bu imkânsızdı. Olamazdı! Babamın katili o olamazdı!Bana doğru adım atmaya başladığında geriye doğru adım attım. Bana yaklaşmasını istemiyordum. Babamı öldürmüştü. Katil olmuştu. "Onun yüzünden daha fazla acı çekmene izin veremezdim." Kafamı iki yana sallayarak ağlamaya devam ettim. "Ben senden bunu istememiştim!"

"Evet," dedi sakince, "Sen istememiştin ama ben istedim. Seni ondan kurtarmak istedim." Bana doğru yaklaşmaya devam ederken hâlâ titriyordum. Nasıl yapardı bunu? Katil olmayı nasıl göze alırdı? "Yaklaşma bana!" Uçurumun kenarına iyice yaklaşırken söylediğimi umursamadı ve bana doğru adım atmaya devam etti. "Konuşalım Öykü. Dinle beni."

"Hayır, seni dinlemeyeceğim. Onun katili oldun sen!"

"Senin için yaptım."

"Katilsin sen Barlas!" diye gözyaşları içinde bağırdığımda hiçbir şey söylemedi. Çünkü o da biliyordu, katil olmuştu artık. Kahroluyordum. Sevdiğim insan benim için katil olmuştu ve ben bu gerçekle boğuşuyordum şu an. Dalgaların kayalıklara çarpıp çıkardığı sesi dinlerken uçurumun kıyısında durdum. Bir adım ötesi sonsuzluktu, ölümdü. Bunu istiyor muydum peki? Bilmiyordum. Aklım o kadar karışıktı ki ne istediğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey vardı o da sevdiğim insanın babamın katili olduğuydu."Onun ölmesini istiyordun."

"Evet, bunu istedim ama senin öldürmeni istemedim!"

"Seni kimse üzemez. Buna izin vermem!" Bana adım adım yaklaşırken elimi kaldırıp onu durdurmaya çalıştım. "Yaklaşma!"

"Ölmesi gerekiyordu, öldürdüm." Bunu ne kadar rahat söyleyebiliyordu. Sanki karşımda Barlas değil de bir başkası vardı. Onu tanıyamıyordum. Bu muydu benim sevdiğim insan? Bir katil miydi? Bana iyice yaklaşınca bağırdım. "Yaklaşma dedim sana!"

"Senin için yaptım. İyi ol diye." Gözyaşlarım durmak bilmezken tekrar bağırdım, "Yaklaşma diyorum!" Korkuyordum ondan. Babamın ölümüne sebep olduğu için korkuyordum. Aklım almıyordu hâlâ. Nasıl yapabilmişti

bunu? Katil olup bunu benim için yaptığını nasıl söyleyebilirdi? Barlas böyle biri değildi ki. O kimseyi öldürmezdi. Katil değildi. Olamazdı."Artık seni üzemeyecek. Bitti. O öldü." Son söylediği kalbime bir hançer gibi saplanırken kafamı iki yana salladım, "Hayır, hayır!" Ağlıyordum ama gözyaşlarım tükenmişti sanki. "Sen bunu yapmış olamazsın. Bir katil olamazsın!"

"Seni üzenin katili olurum Öykü. Oldum da."

"Hayır!" Yanıma yaklaşıp bana dokunmak için elini kaldırdı. Buna izin vermemek için bir adım daha geri gittim ve kendimi sonsuzluğa bıraktım.İrkilerek uyandım. Arabadaydım. Kafamı arabayı kullanan Barlas'a çevirdiğimde bana bakmadığını gördüm. Yeniden uyuyakaldığımı fark etmemişti. Tekrar önüme baktığımda gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Aynı rüyayı üst üste ikinci görüşümdü. Bu ilk defa başıma geliyordu. Bir önceki uykumda da aynı rüyayı görmüştüm. Garipti. Ve korkutucu... Barlas, "Gördüğün rüyayı mı düşünüyorsun?" deyince irkildim.

Etkilendiğim iki şey vardı. Hem babamın ölümü hem de onu öldürenin Barlas oluşu. Ama galiba etkisinden çıkamamamın sebebi Barlas'ı katil olarak görmemdi. "Hı hı."Hafiften gülümserken kucağımdaki elimi tutup avucumdan öptü. "Düşünme artık. Adı üstünde rüyaydı. Bu kadar düşünmeye değmez." Gece ter içinde uyanıp rüyayı ona anlattıktan sonra uzun uzun konuşmuştuk ve Barlas elinden geldiğince beni rahatlatmaya çalışmıştı. Sürekli rüya olduğunu dile getirmişti ama ben öylesine etkilenmiştim ki korkum uyandıktan sonra bile devam etmişti. Şimdi yeniden aynı rüyayı görmek çok tuhaftı. Ben de onun gibi gülümsemeye çalıştım.

Arka koltukta oturan Bade ve Ateş sessizce yolu izliyorlardı. Dün onları yalnız bırakmak bir işe yaramamış gibi görünüyordu. "Ağrın var mı Ateş?"

"Yok, iyiyim ben merak etme."

"Eve gidince bol bol dinlen ve çabucak iyileş, tamam mı? Hepimiz bir an önce iyileşmeni istiyoruz," dedim. İyi ki bir evi vardı. Olmasa kimde kalacağı muammaydı. Bizimkilerle arası olmadığı için onlarda kalmak istemeyebilirdi. Ona her konuda destek olmaya çalışan aile dostları olmasa

eminim hayatı daha zor olacaktı. Dün Barlas bana ondan bahsetmişti. Adamın onu çok sevdiği belliydi. Kendisine ev ve araba hediye etmişti. Belli ki adam Ateş'i arkadaşları olan anne babasının emaneti olarak görüyordu ve bu yüzden ona yardım ediyordu. Ateş de onu sevip değer veriyordu. Adam üzülmesin diye kaza yaptığını bile söylememişti. "İyiyim zaten Öykü."

"Bade'nin iyi olman için elinden geleni yapacağını biliyorum. Bence seni çabuk iyileştirecek."

"Aslına bakarsan Bade'nin yanımda kalmasına gerek yok. Dün zaten çok yoruldu. Bugün biraz dinlensin." Bade hızla ona dönerken kaşlarını çatarak konuştu, "İyiyim ben. Ayrıca yorgun falan da değilim. Sana bakabilirim." Aslında amacımız Ateş'i evinde yalnız bırakmamaktı ama ikisinin o evde yalnız kalacak olması da şu durumda iyi olmuştu. Belki Bade bu sefer gerçeği ona söylerdi. Dünden sonra buna pek inancım kalmamıştı ama yine de bir umudum vardı"Ateş, konuştuk bu konuyu, değil mi? Yanında birinin kalması gerekiyor. Hastasın sen. Bade de yorgun olmadığını söylüyor, sana bakabilir ve bu yüzden seninle o kalacak. Bu konuyu uzatmayalım olur mu?"

Ateş yüzünü Bade'ye çevirdi. "Uykusuz kaldın, dinlenmen gerekiyor." Bade sesli bir nefes verdi ve kafasını iki yana salladı, "Hayır, uykusuz değilim. Sen uyurken ben de biraz kestirdim. İyiyim, yani sana bakabilirim."Ateş uzun uzun Bade'nin gözlerine bakarken Barlas dikiz aynasından arkaya bakıp sırıttı, "Sana bakmak için gönüllü kız işte, daha ne istiyorsun? Bırak da baksın. Belki onun sayesinde çabuk iyileşirsin." Barlas'ın evimin önünde durduğunda arabadan çıkmadan, "Kendine dikkat et ve çabuk iyileş. Anlaştık mı?" diye sordum.

"Tamam." Emniyet kemerimi çözerken kafamı Barlas'a çevirdim. "Onları bıraktıktan sonra sen de eve geçeceksin, değil mi?" Bütün gece uyumamıştı ve uykusuzluktan gözleri kızarmıştı. "Bilmiyorum. Önce karakola gideceğiz. Sonra eve bırakacağım onları. Oradan da Ateş'in arabasına yapılabilecek bir şey var mı diye tamirciye gideceğim. İşim uzun sürebilir yani, bu yüzden eve gidemeyebilirim." Belli ki dinlenemeyecekti."Ama sen gidince dinlen tamam mı?" "Gerek yok iyiyim ben, okula gideceğim." Kaşlarını çatıp şaşkınca yüzüme baktı, "Uykusuz değil misin?"

"Çok değil."

"Peki, o zaman okul çıkışı seni almaya gelirim."

"Gerek yok uykusuzsun sen."

"Eğer vakit kalırsa çıkış saatine kadar dinlenirim. Bir saat uyusam yeter zaten." Onu gelmemesi konusunda ikna edemeyeceğimi biliyordum ama yine de itiraz ediyordum. "Barlas gerçekten gerek yok, dinlen işte."

"İtiraz istemiyorum. Seni ben alacağım," deyip sıkıca sarıldı ve yanağımdan öpüp kulağıma, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ben duyduğum şeyle gülümserken kendini geri çekip bana baktı. "Beni bekliyorsun, tamam mı?"

"Tamam," deyip çantamı aldım ve arabadan inip kapıyı kapatmadan önce tekrar gülümseyerek ona baktım, "Okul çıkışında görüşürüz." Gülümseyerek, "Görüşürüz," deyince kapıyı kapatıp eve doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde annemin mutfakta olduğunu tabak çanak seslerinden anlamıştım. Çantamı yere bırakıp montumu vestiyere astıktan sonra annemin yanına gittim. Kahvaltı için bir şeyler hazırlıyordu. İçeri girdiğimi fark edip bana doğru döndü, "Öykü, ne zaman geldin sen kızım? Bu kadar erken geleceğini tahmin etmiyordum."

"Şimdi geldim anne."

"Arkadaşın nasıl, hastaneden çıktı mı?"

"İyi, sadece biraz başı ağrıyor. Hastaneden de çıktı, şimdi dinlenmek için evine gidiyor." Bu durum annemi rahatlatmış gibi görünüyordu, "Bir sorun yok yani, değil mi?"

"Hayır yok."

"İyi sevindim, hadi otur da bir şeyler ye sonra da biraz uyursun. Yorgun görünüyorsun."

"Uyudum ben anne iyiyim. Okula gideceğim." Kaşları birden çatıldı, "Emin misin? Biraz dinlensen iyi olurdu."

"Gerek yok. Gidip duş alayım sonra kahvaltımı ederim," deyip hızla banyoya gittiğimde üzerimdekilerden kurtulup kendimi duşa attım. Yaklaşık on beş dakika kadar duşta kaldıktan sonra çıkıp odama gittim ve üzerime yedek okul formamı giydim. Saçlarımı kurutup üsten sıkıca topladıktan sonra bugüne ait derslerin kitaplarını çantama yerleştirip mutfağa annemin yanına gittim. Çok fazla vaktim kalmadığı için hızlı hızlı kahvaltımı yapıp hemen evden çıktım ve koşar adım okula gittim.Sınıfa girdiğimde Koray ve Aysun oturmuş birbirleriyle konuşuyorlardı.

Yanlarına gidip çantamı sırama bırakınca Koray yüzüme baktı. Şaşırmış görünüyordu, "Öykü, senin burada ne işin var? Neden geldin? Senin şu an dinlenmek için evde olman gerekmiyor mu?" Aysun da şaşkındı. Belli ki ikisi de bugün okula geleceğimi düşünmüyordu. Gözlerim Aysun'un üzerindeyken ona bakmamak için kendimi zorladım. "Evet, ama okula gelmek istedim." Nedense dün çok uyuyamamama rağmen kendimi uykusuz hissetmiyordum."Ateş nasıl, durumu iyi mi?"

Koray soru sorarken Aysun'un da merak ettiğini tavırlarından anlıyordum. Onunla konuşmayacağımı bildiği için soruyu Koray'ın sormasını beklemişti ve bu yüzden meraklı gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Gözlerimi Aysun'a çevirmemeye gayret edip Koray'a, "İyi, merak etme," dedim. "Hâlâ hastanede mi?" diye sordu. "Hayır çıktı, Barlas'la karakola uğrayıp eve geçecekler."

"Yanında kalacak, değil mi? Yalnız bırakmaz umarım onu." Kaşlarını çatmış bana bakarken hafiften gülümsedim. "Yalnız olmayacak merak etme, yanında Bade kalacak."

"İyi bari bir şeye ihtiyacı olursa Bade ona yardımcı olur. Çıkışta ziyarete gidelim mi?" Koray gözlerini Aysun'a çevirmiş merakla cevap vermesini bekliyordu. "İyi olurdu ama benim çıkışta işim var. Gelemem. Sen git ben yarın giderim onu ziyarete."

"Çok mu önemli bu iş?" Koray'ın sorduğu soruya kafasını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi. "Evet." Suratımda sinirli bir gülüş belirirken sesimi olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordum. "Ne işiymiş bu? Yeni sevgilinle mi buluşacaksın?" Gözlerini yerden kaldırıp bana çevirdi ve kafasını hafifçe yana yatırdı. "Öykü lütfen." Sesinden ve yüzünden

tartışmak istemediği anlaşılıyordu ama umurumda değildi. Gerekirse yine tartışacaktık. Ona o kadar sinirliydim ki birkaç saniye gözlerinin içine baktım, "Ne lütfen? Söyle de bilelim o çok önemli işinin ne olduğunu!" Benim aksime o sakin konuşuyordu, "Neden böyle yapıyorsun anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Gerçekten mi?"

"Aşırı tepki gösteriyorsun Öykü," deyince sesli bir nefes bıraktım. Koray bu konuşmanın tartışmaya gideceğini anlamış gibi araya girecekken elimle onu durdurdum ve Aysun'a bakarak konuşmaya devam ettim, "Haksız mıyım?"

"Mutluyum ben Öykü. Bu senin için önemli değil mi?"

"Önemliydi ama artık değil. Öyle adamlarla birlikte olduğun sürece de olmayacak."Kahverengi gözleri dolmuştu. "Beni kırıyorsun!'" Bunu umursamamış gibi davranıyordum. "Sen beni çoktan kırdın. Bu durumda benim de seni kırmam çok sorun olmaz diye düşünüyorum." Ağlamamak için gözlerini yere eğip birkaç kere kırpıştırdı ve tekrar gözlerime baktı. "Mutlu olmamı istemiyor musun?"

"Mutluluk parayla olmaz Aysun. Senin önce bunu anlaman gerekiyor. Parasını sevdiğin adamlarla mutlu olamazsın."

"Bunu kimse bilemez."

"Sen tam bir aptalsın." Sesim yine ifadesiz çıkmıştı. Diyecek çok şey vardı ama artık ne söylersem söyleyeyim umurunda olmayacağını görüyordum, "Böyle pervasızca hareket ettiğin için çok pişman olacaksın."Kafasını hafifçe sağa sola oynattı. Söylediğim şeye inanmak istemiyordu, "Hayır böyle bir şey olmayacak." Neye inandığı belliydi ama nedense ben yine pişman olacağını hissediyordum. "Umarım öyle olur. Çünkü eğer benim dediğim gibi olursa çok üzüleceksin ve inan bana bu sefer umursamayacağım."

Tam ağzını açmış bir şey diyecekken ilk dersin hocası sınıfa girince sustuk. Daha fazla konuşmak istemiyordum zaten, hocanın gelmesi iyi olmuştu. Konuştukça tartışacaktık. Bu da aramızın iyice açılmasına neden olacaktı.

Bunu istemediğim için konuşmak istemiyordum. Diyecek bir şeyim yoktu. Daha ne diyebilirdim ki? Bundan sonra konuşmam kalbini kırmaktan başka hiçbir şeye yaramayacaktı ve ben bunun olmasını istemiyordum. Üzülmesini istemiyordum çünkü. Umurumda olmayacağını söylüyordum ama gerçek öyle değildi elbette umurumdaydı. O benim arkadaşımdı ve onun üzülmesi canımı yakacaktı.

***

Çıkış zili çalınca hemen çantamı alıp sınıftan dışarı çıktım. Canım sıkkın olduğu için bugün iğrenç geçmiş, hiçbir dersi dinleyememiştim. Aysun'la bu halde olmamız beni üzüyordu. Kalbim paramparçaydı. Bundan sonra aramızın nasıl olacağını düşünüyordum. Ne zamana kadar böyle giderdi bilmiyordum ama kolay kolay affetmeyecek gibiydim. Asık suratla okuldan çıktığımda Barlas'ın geldiğini ve arabasında beni beklediğini gördüm. Hemen koşup arabaya binerek ona sıkıca sarıldım. Bu hareketim onu güldürürken o da bana sıkıca sarıldı, "Çok özlendik galiba?"

Sesi keyifli çıkıyordu, kafamı geri çekip gülümseyerek yüzüne baktım. "Hı hı." Gözlerinin hâlâ kızarık olduğunu görünce bir elimi yanağına koyup okşadım. "Dinlenmedin, değil mi?" Kafasını hafifçe sağa sola oynattı, "Hayır."

"Beni eve bıraktıktan sonra dinlensen iyi olur."

"Hemen eve mi gitmek istiyorsun? Ben önce bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm." Onunla vakit geçirmek istiyordum ama şu an uyumasını ve dinlenmesini daha çok istiyordum. "Dinlenmelisin Barlas."

"Dinleniyorum zaten," deyip o da elini yanağıma koydu. "Uykunun bana senden daha mı iyi geleceğini sanıyorsun? Ben böyle dinleniyorum. Senin yanında." Yanağımı okşuyordu, "Şu an dinlenmekten daha çok sana ihtiyacım var, varlığına." Gülüşüm büyürken emniyet kemerimi taktım, "Gidelim." Gülümseyerek önüne dönüp arabayı çalıştırdığında gözüm bir anda önümüzden geçen Aysun'a takıldı. Hızlı hızlı yürüyerek durağa doğru gidiyordu. Bunu fark edince elimi direksiyonun üzerine koyup Barlas'ı durdurdum. "Bir saniye." Nereye gittiğini biliyordum. Nedense içimde onu takip etme isteği oluşmuştu. Şu an bunu düşünmem çok saçmaydı ama

görmek istiyordum. Nasıl bir adamla birlikteydi merak ediyordum.Barlas ne olduğunu anlayamamış gibi şaşkınca yüzüme bakıyordu.

Gözlerimle durakta otobüs bekleyen Aysun'u işaret ettim ve, "Onu takip edebilir miyiz?" diye sordum. Barlas Aysun'a bakıp kaşlarını çattıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Öykü bu..." Sözünü yarı da kesip onu ikna etmeye çalıştım. "Barlas lütfen. Aysun'un nasıl biriyle birlikte olduğunu görmek istiyorum. Sonra istediğin yere gideriz, lütfen."Sırtını koltuğuna yasladı, "Bu seni öfkelendirmekten başka hiçbir işe yaramayacak biliyorsun değil mi?" Biliyordum. Onu yine babası yaşındaki bir adamla görmek sinirlerimi alt üst edecekti ama bunu göze alıyordum. Görmeliydim. Arkadaşımın nasıl bir adamla birlikte olduğunu ve ona nasıl davrandığını görmek istiyordum. "Biliyorum ama yine de görmek istiyorum."

Aysun gelen otobüse binerken Barlas arabayı çalıştırdı. "Peki, madem istiyorsun görelim bakalım." Hareket eden otobüsün arkasından giderken kafamı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi otobüse diktim. Nerede buluşacaklardı acaba? İkisini birlikte görmeye midem ne kadar dayanırdı bilmiyordum ama katlanmaya çalışacaktım artık.Yaklaşık on dakika sonra Aysun otobüsten indi. Kısa bir mesafe yürüyüp oldukça şık bir restorana girdi. Adamın onu içeride beklediğini tahmin edip emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan indim. Barlas da arkamdan geliyordu.

İçeri girdiğimde Aysun'u bulmak için etrafa bakındım. Cam kenarındaki bir masada o adamla oturduğunu görünce Barlas'a işaret ettim. "Oradalar."Derin nefesler alarak sakin kalmaya çalışıyordum. Sinirlenmemeliydim. O masayı dağıtmamak için sakin kalmam gerekiyordu. Adamın sırtı bize dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama Aysun'u çok iyi görebiliyordum. Yüzü gülüyordu. Mutluydu. Adamla hararetli hararetli konuştuğu için bizi fark etmemişti. Ben yanlarına gitmemek için kendime hâkim olmaya çalışırken Barlas kolumdan tutup beni bir masaya doğru çekti. "Şuraya oturalım da dikkat çekmeyelim."

Dediğini yapıp masaya oturduğumda gözlerim hâlâ onların üzerindeydi. Adamın yüzünü göremediğim için bu durumdan biraz rahatsız olmuştum ama dikkatle onları izlemeye devam ediyordum. Hiçbir anı kaçırmak istemiyordum. Birbirlerine karşı tavırlarını izlemek istiyordum. Ne konuştuklarını da duymak istiyordum ama uzak olduğumuz için imkânsızdı.

Onlar konuşmaya devam ederken bu yaptığım şeyin ne kadar aptalca olduğunu düşündüm. Eminim Aysun sırf yanındaki adamı görmek için onu gizli gizli izlediğimin farkına varsa çok kırılırdı. Resmen arkadaşımı takip etmiştim. Aslında bunu yapmama gerek yoktu, istesem Aysun'un o adamla beni tanıştıracağını biliyordum ama bunu kesinlikle istemiyordum. Çünkü bu iğrençliğe tekrar katlanamazdım.

Barlas'la yan yana oturmuş dikkatle onları izlerken adam garsonu çağırmak için kafasını yana çevirdi. Gördüğüm şeye inanamıyordum. Donup kalmıştım. Yanlış görmüş olma umuduyla gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp öyle bakınca şok olmuş bir halde kafamı Barlas'a çevirdim. O da şaşkın görünüyordu. Kafasını bana çevirmiş ne diyeceğini bilemezken bunun doğru olmamasını diledim. Kâbus görüyor olmalıydım. Bu gerçek olamazdı. Böyle bir şey mümkün değildi!

Gözlerim yavaşça o tarafa doğru kayarken bir anda dolmuştu. Kalbimde inanılmaz bir acı vardı. Bir yorgunluk kaplamıştı bedenimi. Konuşmaya bile mecalim yoktu. Gitmek istiyordum buradan. Nefesim kesiliyordu. Boğuluyor gibiydim. Kendimi büyük bir darbe yemişim gibi hissediyordum. O masayı dağıtmak istiyordum ama yerimden kalkacak gücüm yoktu. Şu an sadece ağlamak istiyordum. İçimdeki tüm siniri atana kadar ağlamak ve çığlık çığlığa haykırmak...

Garson yanımıza gelip, "Hoş geldiniz efendim," diyerek elindeki menüleri bırakırken Barlas sanki ne istediğimi anlamış gibi ayağa kalktı kolumdan tutup, "Gidiyoruz!" diyerek beni restorandan dışarı çıkardı. Beni dinleyip Aysun'u takip ettiği için pişman olduğunu sesinden anlamıştım. Eminim şu an kendine kızıyordu. Oysaki suçlu olan bendim. Neden gelmiştim ki zaten? Kiminle çıktığını neden umursamıştım? Aptaldım ben. Görmüştüm de ne olmuştu sanki? Kendimi üzmekten başka neye yaramıştı bu? Mekândan çıkmak beni rahatlatmasa da yeniden nefes almamı sağlamıştı.

Arabaya doğru yürürken gözlerimde tutmaya çalıştığım yaşlar yanaklarıma dökülüyordu. Dökülen aslında acımdı. İçimde biriktirdiğim ve her gün biraz daha büyüyen, büyüdükçe bünyeme zarar veren acım. Neden? Neden bitmiyordu?Barlas beni yolcu koltuğuna oturtup kendi de sürücü koltuğuna geçince beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

Ağlamam şiddetlenirken saçlarımı okşuyordu. "Geçecek güzelim, geçecek."O kadar kötüydüm ki ağlamam bir türlü durmuyordu. Böyle bir şeyin başıma gelmiş olmasına inanamıyordum. Bir kâbusta gibiydim ve uyanamıyordum. Lanet ediyordum ona. Pisliğin tekiydi. Aysun'un kim olduğunu biliyordu ve bunu sırf canımı yakmak için yapıyordu. Nefret ediyordum ondan. İğreniyordum. Bir kez daha ölmesini istedim. Çünkü hayatımdan başka türlü çıkmayacaktı.

Ağlamaktan çatlayan sesimle konuşmaya çalıştığımda, "Canımı yakmak için yapıyor bunu biliyorum. Aysun'un arkadaşım olduğunu biliyor," dedim.Barlas da bu duruma şaşırmıştı. Aysun'un birlikte olduğu adamın babam olmasını o da benim gibi beklemiyordu. "Biliyorum." Kendimi geri çekince acıyan gözlerimle ona baktım. Ruhum da gözlerim gibi acıyordu, "Ben ona ne yaptım Barlas? Neden yapıyor bunu bana?"

Cevap veremezken yanaklarımdaki yaşları silmeye başladı. Derin bir nefes aldım. "Nasıl bir baba o? Bir baba bunu kızına nasıl yapabilir?" Gözleri bir anda öfkeyle kısıldı, "Bunun hesabını verecek merak etme!" O sildikçe yanaklarıma yeni yaşlar damlıyordu. Gördüğüm görüntü gözlerimin önünden gitmiyordu. Arkadaşım ve babam! Bu olacak şey değildi! "Aysun'u kullanıyor. Bana acı çektirmek için onu kullanıyor. Böyle bir babaya sahip olduğum için ondan utanıyorum!" Barlas tekrar bana sarılırken ben de ona sıkı sıkı sarıldım, "Yardım et bana Barlas, ondan intikam almam için yardım et. Lütfen!"

"Üzülme," Sesi öfkeli çıkarken elini başımın arkasına koydu. "Bunun bedelini ona ödeteceğim!" Ondan intikam almak istiyordum ama bunu tek başıma başaramazdım. Babam güçlüydü, ona benim gücüm yetmezdi. Barlas'a ihtiyacım vardı. O bana yardım edebilirdi. Babamın hakkından anca o gelirdi. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken sesim meraklı çıktı, "Nasıl?" Bunu nasıl yapacağını merak ediyordum. Belli ki bir şeyler düşünüyordu."Ona öyle bir şey yapacağım ki neye uğradığını şaşıracak!"

Kafamı geri çekip gözlerine baktım. Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu, "Ne yapacaksın?"

"İş hayatını bitirip onu bu piyasadan sildireceğim!" Sesi kendinden emin çıkmıştı. "Nasıl yapacaksın? Bu öyle kolay mı?" Yüzümü avuçlayıp

gözlerimin içine baktı. Babama en az benim kadar nefret duyduğunu gözlerinde görüyordum, "Bu gözlerden onun yüzünden yaş aktı ya inan bana benim için hiçbir şey zor değil. Bunu sen de göreceksin zaten. Bizzat şahit olacaksın. Hem de istediğin zaman."

"Ya hemen istersem?" Gözleri kısıldı, "Hemen yaparım. Yeter ki ağlama." Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Benim için çok kıymetlisin Öykü. Senin tek damla gözyaşın için benim yapamayacağım hiçbir şey yok. Bunu o şerefsiz de görecek!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

27.BÖLÜM

Yorgun bedenim hayatımı kaplayan koyu renklerden kurtulmak istercesine çırpınıyor, çırpındıkça çaresizlik bataklığına iyice batıyordu. Sanki her gün mutsuz olmaya programlanmış gibi hissediyordum. Başıma iyi şeylerden çok kötü şeyler geliyordu ve bu artık benim katlanma gücümün azalmasına neden oluyordu.

Aysun'la babamı birlikte görmem gece birçok kâbus görmeme neden olmuştu ve çığlıklarla uyanmıştım. Zavallı annemin hiçbir şeyden haberi yoktu ve her çığlığımda yanıma koşmuştu. Ona bunu anlatmamıştım. Anlatmayı da düşünmüyordum. Bu iğrençliği duyup kahrolmasını istemezdim. Bilmesine gerek yoktu. Birlikte olduğu adamla mutluyken babam yüzünden tekrar üzülmemeliydi. Bunu hak etmiyordu. Böylesine temiz bir insan bu kadar iğrenç bir adamı nasıl sevmişti bilmiyordum ama annem de ben de o pislikten kurtulacaktık. Dün arabada bana babamı nasıl mahvedeceğini anlattıktan sonra gerçekten o adamdan kurtulacağımızı düşündüm.

Bu sefer bitecekti. Artık hayatımızdan çıkacaktı ve bir daha bizi rahatsız edemeyecekti. İstediğim şey Barlas sayesinde gerçek olacaktı ve ona bir kez daha minnettardım.İki sokak aşağıdaki parka doğru yürürken bu kadar sakin olmama şaşırıyordum. Sabah Aysun'u aramış ve parka gelmesini söylemiştim. Ona kiminle birlikte olduğunu orada açıklayacaktım. Duyunca şok olacağını biliyordum. Hatta üzülecekti de ama yapacak bir şey yoktu. Babamın onu kullanmasının suçlusu biraz da kendisiydi. Eğer o yaştaki adamlarla çıkmasaydı şu an böyle bir durumla karşılaşmayacak, üzülmek zorunda da kalmayacaktı.

Parka varınca bankta oturan Barlas'a doğru yürüdüm. Yanında Çetin vardı. Samet ve Ali fabrikadaydılar. Aysun sayesinde babamı fabrikaya getirteceğimiz için orada bekliyorlardı. Babam fabrikaya gelince onu yakalayacak, biz gidene kadar orada tutacaklardı.Barlas ve Çetin aralarında konuşurlarken yanlarına oturdum. Barlas hiçbir şey demeden kolunu omzuma atarken Çetin'in bakışları bana kaydı, "Yerinde olsam Aysun'un

akıllanması için onu bir güzel döverdim!" Anlaşılan o da bu duruma bayağı sinirlenmişti. "İşe yarayacağını bilsem hiç beklemem." Söylediğim şeyden sonra kafamı Barlas'ın omzuna yasladım, bana bakıp hafifçe tebessüm etti. "İyisin, değil mi?

Gözlerim gözlerine bakarken derin bir nefes aldım, "İyi olacağım."

"Sizce Aysun bize yardım edecek mi?" Çetin'in sorusuyla ikimiz de ona bakınca sorusunu Barlas'tan önce ben cevapladım. "Edecek." Buna emindim. Gerçeği öğrendiğinde bize yardım ederdi. Bu gerçek onu üzecek hatta onunla çıktığına pişman edecekti ama benim için bize yardım edecekti.Görüş alanıma bir anda bize doğru yaklaşan Koray girince kafamı Barlas'ın omzundan kaldırıp şaşkınca ona baktım. "Koray'ı sen mi çağırdın?"

"Evet."

"Neden?"

"Ona da ihtiyacımız var."

"Durumu ona da anlattın mı?"

"Evet, bu sabah söyledim." Bunu duyduğunda yüzünün aldığı şekli az çok tahmin edebiliyordum. Koray hızlı hızlı yürüyerek yanımıza gelince önümüzde durup bana baktı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Öykü, ben gerçekten çok şaşkınım. Şaka gibi geliyor, olacak şey değil!" Taranmamış kıvırcık saçları yataktan kalktığı gibi geldiğini belli ediyordu. "Bence de ama oldu işte," dedim yorgun sesimle. Koray sıkıntılı görünürken bakışlarını benden çekip Barlas'a baktı. "Ben tam olarak ne yapacağım?"

Barlas cevap vermek üzereyken Çetin araya girdi. "Geliyor." Aysun ellerini sarı kabanının ceplerine sokmuş hızlı bir şekilde bize doğru yaklaşırken şaşkın görünüyordu. Muhtemelen yalnız olacağımızı düşünüyordu ama yanımda Barlas, Koray ve Çetin'i gördüğü için bir sorun olduğunu anlamıştı.Hepimiz ona ifadesizce bakarken gelip Koray'ın yanında durdu ve bana baktı. "Neler oluyor Öykü? Beni neden buraya çağırdın?" Hepsinin yüzüne tek tek bakıp tekrar bana döndü. "Bir şey mi oldu?" Kafamı yere

eğip derin bir nefes aldım ve Barlas'ın omzumdaki elini aşağı indirip ayağa kalktım, "Evet. Oldu." Gözlerim kahverengi gözlerine ifadesizce bakarken kaşları ne olduğunu anlamak istercesine çatıldı, "Ne oldu?"

Sesi meraklı ve korkuluydu çünkü iyi bir şey olmadığının farkındaydı."Dün Barlas'la ne yaptık biliyor musun?" Gözlerini bir saniye bile gözlerimden kaçırmazken dikkatle beni dinliyordu. "Seni takip ettik. Gittiğin restorana geldik ve birlikte olduğun adamı gördük." Çatık olan kaşları iyice çatılırken sadece iki saniye Barlas'a bakıp tekrar gözlerini bana çevirdi. "Neden yaptınız bunu?" Cevabımı boğazımı temizledikten sonra omuzlarımı dikleştirerek verdim, "Yanındaki adamı görmek istediğim için."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Beni anlamaya çalışıyordu. "Bana söyleseydin..." Sözünü yarıda kesip, "Biliyorum bizi tanıştırırdın ama ben bunu istemedim. Seni takip ederek görmek istedim yanındaki o adamın kim olduğunu," dedim. Beni anlamış gibi başını hafifçe salladı. Bunu yaptığım için bana kızmamış gibi görünüyordu. "Sizi fark etmedim."

"Evet, çünkü bizi fark edemeyecek kadar hararetli bir şekilde konuşuyordunuz." Sanki büyük bir suç işlemiş gibi kafasını yere eğdi ve çekingen bir tavır takındı, "Bir şey anlatıyordum."

"Ne anlatıyordun?" Daha çok babamın ona ne anlattığıyla ilgileniyordum ama Aysun'un ona ne anlattığı da şu an ilgimi çekiyordu. "Koray ve seni," deyip kafasını kaldırdı, "Bana arkadaşlarımı merak ettiğini ve onları anlatmamı söyleyince ben de Koray'la seni anlattım ona." Dudağımın tek kenarı yukarı doğru kıvrılırken başımı hafifçe iki yana salladım. Bunu neden anlattırdığını biliyordum. Hakkımda bilmediği şeyleri öğrenmek istiyordu. Tabii ki bunu beni tanımak için yaptırdığını sanmıyordum. Kim bilir aklında ne vardı."Benim hakkımda sana soru sordu mu?"

"Evet. Seni anlattıktan sonra birkaç soru sordu bana. Galiba seni bayağı merak etti."

"Ne sordu?"

"Bunu neden soruyorsun Öykü? Bir sorun mu var?"

"Evet."

"Ne oldu?" Kelimeler bir bir dilimin ucuna dolarken dudaklarımdan sadece babama olan nefretim dökülecekmiş gibi hissediyordum. Şu an ona o kadar sinirliydim ki onun yüzünden berbat hissediyordum ve gerçeği öğrendiğinde Aysun'un da böyle hissedeceğini biliyordum. "Birlikte olduğun kişi..." Kendime bile yabancı gelen sesimle konuşurken sesimin oldukça soğuk çıktığını fark ettim, "Babam!" Söylediğim şeyle donup kalınca tek tepki olarak sadece gözlerini kırpıştırdı. "Saçmalama!"

"Bunu kendi gözlerimle gördüm Aysun."

"Bu olamaz, mümkün değil!" İnanmak istemiyordu ama gerçek buydu. O babamla birlikteydi. "Canımı acıtmak için seni kullandı. Amacı seni kullanarak benim canımı yakmaktı çünkü sizi birlikte gördüğümde delireceğimi biliyordu. Annem için bir kez daha üzüleceğimi de. Bunu bu yüzden bilerek ve isteyerek yaptı. O böyle pislik bir adam işte!" Aysun başını iki elinin arasına aldı. "Ben buna inanamıyorum. Bana senin hakkında o kadar soru sorarken... Ben... Ben çok üzgünüm. Eğer bilseydim..."

"Bilseydin ne olacaktı?" Sözünü Çetin kesti. Çok öfkelenmişti ve öfkesini çıkarır gibi konuşuyordu, "O adamla çıkmayacak mıydın? Biz de buna inanalım şimdi öyle mi? Sen para için arkadaşının babasıyla bile bile çıkarsın be!" Aysun'un kafası sinirle ona dönerken ellerini başından indirdi "Ne diyorsun sen ya?" Çetin'in dediği şeye ben şaşırıp kalırken o, oturduğu yerden Aysun'a öfkeyle bakıyordu, "Duydun ne dediğimi. Sen tam bir aptalsın kızım, arkadaşının babasıyla çıkacak kadar aptal!"

"Bunu nereden bilebilirdim? Bilsem onunla çıkar mıydım hiç?" Aysun neredeyse ağlayacaktı. Çok kötü olmuştu. Bakışlarını bana çevirip yalvarırcasına, "Öykü, yemin ederim onun baban olduğunu bilseydim asla yapmazdım böyle bir şey! Lütfen bana inan ve kızma, lütfen!" dedi"Merak etme bunu biliyorum zaten," dedim sakince. Ona çok sinirliydim ama sakin kalmaya çalışıyordum. Babam olduğunu nereden bilebilirdi ki? Ona adını hiç söylememiştim. Eğer söyleseydim belki de şu an böyle bir durumla karşı karşıya kalmayacaktık. Aslında suç biraz da bendeydi. "Ben sana onunla birlikte olduğun için kızmıyorum, o yaştaki adamlarla birlikte

olduğun için kızıyorum Aysun. Yaptığın yanlışı söylüyorum sana ama bu senin umurunda değil. Aynı hatayı yapmaya devam ediyorsun. Bir türlü akıllanmıyorsun. Ve bu yüzden hata üstüne hata yapıyorsun."

"Çünkü böyle davranmak hoşuna gidiyor!" Çetin kendine hâkim olamazken düşüncelerini sesli bir şekilde dile getiriyordu ve bu da Aysun'nun kızmasına neden oluyordu. "Sen sus artık!" Aysun dişlerinin arasından konuşurken Çetin ayağa kalkıp bize doğru yaklaştı ve Aysun'un yanında durdu. Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Barlas konuşmasına izin vermedi. "Yeter, ikiniz de sakin olun. Şimdi tartışmanın zamanı değil," deyip ayağa kalkarak bakışlarını Aysun'a çevirdi. "Bize yardım etmen gerekiyor."

"Hangi konuda?"Çetin, Barlas'ın cevap vermesini beklemeden konuştu, "Barlas, önce hanımefendinin bize yardım edip etmeyeceğini sorsaydık daha iyi olmaz mıydı? Belki bunu kabul etmeyecek. Sonuçta zengin sevgilisini ateşe atmak istemeyebilir." Aysun bu sefer bağırdı, "Kes artık!" Barlas bağrışmalarını umursamadan devam etti "Öykü'nün babasını arayıp bizim fabrikanın adresini vereceksin ve onunla hemen orada buluşmak istediğini söyleyeceksin." Aysun daha da şaşırdı. "Tamam, ama onu oraya çağırınca ne olacak ki?"

"Orası seni ilgilendirmez, sen dediğimizi yap!" Çetin onu tersleyince Aysun bir şey dememek için dudağını ısırdı. "Tamam, bunu yaparım ama neden orada buluşmak istediğimi sorduğunda ne diyeceğim?"

"Bir şey bulursun diye tahmin ediyoruz. Sonuçta o senin sevgilin, değil mi? İşkillendirmeyecek bir şey bulursun herhalde." Çetin nasıl sinirlendiyse bir türlü susmak bilmiyor ve bu Barlas'ın ona ters ters bakmasına neden oluyordu. Onun bu kadar sinirlenmesi beni şaşırtmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Şimdi ara onu." Aysun, Barlas'ı onaylarcasına kafasını salladı ve bana döndü. "Ben gerçekten özür dilerim Öykü. Şu an çok utanıyorum. Yani ne diyeceğimi, nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum ama inan ki bilmiyordum. Yoksa seni üzecek bir şeye asla sebep olmazdım!" Pişmanlığını dile getirirken gözlerimi ondan kaçırmak istercesine yere eğdim. "Bunu şimdi konuşmasak olur mu? Babamdan almam gereken bir intikam var da."

"Tamam. Gidip onu arayayım," deyip asık suratla yanımızdan birkaç metre uzağa gidince Barlas da bize yardımcı olacağı konu hakkında Koray'la konuşmaya başladı. Bu sırada ben de Çetin'e bakıyordum. Gözü Aysun'un üzerindeydi. "Onunla tartışma lütfen. Bunu bilerek yapmadı." Anlamsızca yüzüme baktı. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? O senin babanla birlikte!"

"Babam şerefsizin tekidir. Yine bir şerefsizlik yapıyor diye bunun için arkadaşımı suçlayamam. Onun hiçbir şeyden haberi yoktu sonuçta."

"Bir an önce akıllanması lazım."

"Akıllanmıyor işte."

"Onu bana bıraksanız çok güzel akıllandırırım da neyse!"

"Çetin, lütfen bak şu an bir tartışma kaldıracak halde değilim. Ona daha fazla bir şey söyleme," derin bir nefes aldı ve ardından geri bırakıp bana baktı, "Senin için susacağım." Gözlerimi teşekkür manasında kapatıp açtım, "Sağ ol."Bir süre sonra Aysun yanımıza geldi ve telefonunu cebine soktu, "Aradım. Yola çıktı fabrikaya doğru gidiyor."

Çetin ve ben ona ifadesizce bakarken Barlas kendi telefonundan Koray'ınkine video atıp, "Anladın değil mi Koray? O adamın numarasını bul ve seni aradığım an bu videoyu o numaraya at," deyip Aysun'a döndü. "Güzel. Şimdi Koray ve sen eve gidiyorsunuz biz de fabrikaya gidiyoruz," diyerek bana ve yanımda duran Çetin'e başıyla komut verdi, "Hadi," dediğini yapmak için bir adım atınca Aysun'un söylediği şeyle durduk, "Ben de gelsem."

Barlas kaşlarını çatmış Aysun'a bakarken, "Sen ne yapacaksın orada?" diye sordu. Bunu ben de merak ediyordum açıkçası."Sizce de beni kullandığı için onun yüzüne tükürmem gerekmiyor mu?" Sakin kalma süremi doldururken bir anda bütün vücudumu bir sinir dalgasının sardığını hissettim. Söylediği şey o kadar sinirimi bozmuştu ki konuşup sinirimi atmalıydım. Geri dönüp Aysun'a doğru bir adım attım ve karşısına dikilip gözlerinin içine baktım. "O seni kullandı evet ama sen de onu kullandın. Parası için onunla çıktın ve şimdi burada onun yüzüne tükürmekten

bahsediyorsun. Bence sen ne yap biliyor musun Aysun? Eve git ve bir aynaya bak. Bak da ben ne yapıyorum diye kendine bir sor. Yaptığın şeyin farkına var ve kendine gel artık. Yoksa gerçekten bu defa kalbini çok fena kıracağım!"

Gözleri dolarken bunu umursamadan hızla Barlas'ın arabasına doğru yürüdüm. Bu kadar sakin kalıp da son anda sinirlenmem biraz garip olmuştu ama söylediği şey beni delirtmişti. Henüz sinirimi çıkaramamıştım. Beni dinleseydi böyle olmayacaktı ama yine burnunun dikine gidip bizi bu duruma düşürmüştü. Ona kızgındım. Şu an bütün sinirimi dökememiş olmamın nedeni bir an önce babamdan intikam almak istememdi. Aysun'la konuşmayı daha sonraya bırakmıştım.Yolcu koltuğuna oturup kapımı kapattığımda Barlas ve Çetin de peşimden geldi. Barlas sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırırken Aysun'a hiç bakmadım. Onun bana baktığından emindim muhtemelen ağlıyordu. Zaten bu yüzden bakmıyordum. Ona olan sinirim ağladığını gördüğüm için geçsin istemiyordum.

Yirmi dakika kadar sonra fabrikaya ulaştık. Barlas arabayı park ederken babamın son model arabasının da oraya park edildiğini gördüm. Bizden önce gelmişti. Muhtemelen Samet ve Ali onu içeride tutuyorlardı. Bunu Barlas'ın yaptırdığını aklının ucundan bile geçirmediğine emindim. Çünkü onu tanımıyordu ve neler yapabileceğini bilmiyordu ama şimdi tehditlerinin sözde olmadığını anlayacaktı.Arabadan çıkıp derin bir nefes aldım ve Barlas'la beraber fabrikanın kapısına doğru ilerledim. Bugün her şey bitecekti biliyordum ama yine de canım sıkılıyordu.

İçeride ortam bayağı gerilecekti ve bunun hiç de hoşuma gitmeyeceği kesindi. Bu yüzden ayaklarım geri gitmiyor değildi.İçeri girdiğimizde kimse yoktu. Muhtemelen üst kattaydılar. Merdivenlere doğru yürüyüp basamakları yavaşça çıktığımızda içeri ilk giren Barlas oldu. Onun girmesiyle babamın kahkahasını duyunca ben de Çetin'le birlikte içeri girdim. Samet ve Ali onu gerilim sandalyesine oturtmuş, kollarını sandalyeye bağlamış yanında duruyorlardı. Beni görür görmez kahkahası daha da yükselirken Barlas'ın yanına doğru yaklaştım.

Ona tiksintiyle bakıyordum. Yeniden yüzünü görmek beni iğrendirmişti. Kahkahası oldukça uzun sürerken Barlas artık sinirlendiğini belli etti. "Kes şunu!"Umursamadan kahkahasına devam ederken Barlas işaret verince Ali

eliyle onun ağzını kapatıp susturdu."Mekânımıza hoş geldin Arslan Vuralkan!" Barlas gözlerini kısmış ona bakarken o, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama Ali eliyle ağzını örttüğü için ne dediği anlaşılmıyordu. Ali elini çekince babamın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Vay be Barlas! Sen neler yapıyorsun böyle? Gerçeği söylemek gerekirse sen olacağını hiç düşünmemiştim. Bu yaştaki bir çocuğun böyle şeyler yapıyor olması çok ilginç."

Barlas sırıttı. "Bu bir şey değil ki. Başka neler yaptığımı bilseydin emin ol bana çocuk demezdin." Babam umursamazca yüzünü buruşturdu. "Aysun'un hiçbir şeyden haberi yoktu, nasıl oldu da size yardım etti?" Barlas sorusunu sırıtmaya devam ederek cevapladı, "Sizi birlikte görünce ona senin Öykü'nün babası olduğunu söyledik. O da hiç düşünmeden bize yardım etti."

"Yardım etmeseydi ne yapacaktın? Beni kaçıracak mıydın?" Barlas derin bir nefes alarak kollarını göğsünde birleştirdi, "Muhtemelen öyle olacaktı ama işi zorlaştırmadan halletmek istedim. Cehennemine kendi ayağınla gel istedim." Babamın gözleri benim gözlerime kayınca birkaç saniye orada oyalanıp tekrar Barlas'a döndü. "Aptal olduğunu daha öncede söylemiştim, değil mi? Onun için şu yaptığın şeye bak."

"İnsan sevdiği için aptal olmaz. Ama sen bunu anlayamazsın. Eminim hayatında kimseyi sevmemişsindir. Eğer sevseydin sevmenin aptallık olduğunu söylemezdin zaten."

"Öykü'ye âşık olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun Barlas, o senin için bir heves." Herkesi kendi gibi sanıyordu galiba. Barlas ona bakmaya devam ederken, "Bunu nereden çıkartıyorsun?" diye sordu. Hemen cevap verdi, "Ben de senin gibiydim. Annesini sevdiğimi sanıyordum ama daha sonra bir heves olduğunu anladım," deyip pis sırıtışını ortaya attı, "Sen de anlayacaksın." Barlas güldü. "Anlıyorum zaten," deyip başıyla beni işaret etti. "Ona her geçen gün daha fazla âşık olduğumu anlıyorum." Başını gülerek iki yana salladı. "Aptalsın! Aptal!" dedikten sonra bağlı kollarına bakıp konuyu değiştirdi. "Neden buradayım?"

"Sence?"

"Eğer sorun Aysun'la birlikte olmamsa bunun sizi ilgilendirdiğini pek sanmıyorum." İçeri girdiğimden beri susuyordum ama artık konuşmam gerekiyordu. Ona doğru bir adım yaklaşıp midemi bulandıran suratına tiksintiyle bakmaya devam ederken, "Neden onu kullandın?" diye sordum. Sesim de bakışlarım kadar soğuktu. Kafasını kaldırıp gözlerime bakınca alayla güldü, "Bence bu sorunun cevabını biliyorsun Öykü?" Suratına tükürmemek için kendimi zor tutuyordum. "Bu kadar aşağılık bir adam olmak zorunda mısın?"

"Arkadaşın zengin adamlarla birlikte olmak istiyor diye neden aşağılık olan ben oluyorum? Keşke onu biraz kendine benzetseymişsin o zaman benimle değil kendi yaşındaki zenginlerle birlikte olurdu." Beni sinir etmek istediğinin farkındaydım ama maalesef kendime hâkim olamıyordum. Gözlerim öfkeyle kısılırken, "Babam olduğun için senden utanıyorum! Keşke annem seni hiç sevmemiş olsaydı!" diye bağırdım.

Beni umursamıyordu bile. "Bunları konuşmak için mi getirdiniz beni buraya?"

"Hayır!" Barlas da sinirle konuşuyordu, "Seninle burada çok daha önemli şeyler konuşacağız ama canım biraz daha beklemek istiyor." Güldü. "Hiç babana benzememişsin biliyor musun? O gayet nazik ve beyefendi bir insandı. İnsanlara iyi davranırdı. Senin gibi zorbalık yapmazdı."

"Beni senin gibiler bu hale getirdi."Gülüşü keyifli bir kahkahaya dönüştü. "Mesela kim, Babanı öldürten adam mı?" Gözlerim kocaman olurken şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağımı hissettim. O bunu nasıl biliyordu? Nereden öğrenmişti? Dönüp Barlas'a bakınca onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. "Bu çeteyi neden kurduğunu biliyorum Barlas. Babanın trafik kazası geçirmesini sağlayarak onun ölümüne neden olan adam için değil mi?" Barlas'ın sesi öfkeli çıkıyordu. "Bunu nereden biliyorsun sen?"

Ellerini yumruk yapıp sıktığını gördüm. Babam bu konuyu açtığı için pişman olacaktı sanırım. Öyle ki Barlas ona çok fena bakıyordu."Seni araştırdığımı söylememiştim, değil mi?" Sırıtıyordu, "Babanın ölüm sebebini bilirken neden çete kurduğunu anlamam zor olmadı. Merak ediyorum, amacın ne? Şirketinizin avukatları bile bu ölümün bir cinayet

olduğunu kanıtlayamamış ve ona gereken cezayı verdirememişken sen o adama ne yapabilirsin ki?" Barlas dişlerinin arasından konuşuyordu, "Bu seni ilgilendirmez! Kes sesini!"

"Ne oldu? Babanın ölümüne sebep olan o adam hakkında konuşmam hoşuna gitmedi mi?" Babam onu sinir etmek istercesine devam ederken Barlas'ın kendine hâkim olmakta güçlük çektiğini görüyordum. "Sana kes sesini dedim!" Bu hiç hoşuma gitmemişti. Ona kötü bir şey yapabileceğini gözlerinde görüyordum. Kahverengi gözleri öfkeden simsiyah olmuştu."Babanın intikamını alamayacağını biliyorsun. Boşuna uğraşma." Bu adam canına susamıştı belliydi. Barlas kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu, cebinden çıkardığı çakıyı boğazına dayadı. "Sus artık!" Yanına yaklaşıp kolundan tutarak onu durdurmaya çalıştım. "Barlas bunu yapma sakın!"

Gözleri bir yanardağ gibi ateş püskürüyordu. Şu an her şeyi yapabilirdi. Kendinde değil gibiydi. Çakının sivri ucunu babamın tenine değdiriyordu ve bu görüntü beni dehşete sürüklüyordu. "Bırak şu çakıyı, lütfen!" Onu bu işten vazgeçirmeye çalışıyordum ama beni dinlemiyordu. Gözlerini ona sabitlemiş, arkadaşlarının onu durdurmak için söylediklerini bile duymuyordu. Burnundan soluyor ve çakıyı boğazına saplamak için bekliyordu. "Barlas, o bunu seni sinirlendirmek için yapıyor, görmüyor musun?"

Konuşmak için yutkunurken öfkeli gözlerini ondan ayırmadan konuştu, "Başardı da."Elim çakıyı tutan eline kayarken, "Bırak şunu, lütfen!" diye yalvardım. Sesim o kadar aciz çıkmıştı ki kendime acımıştım. Korkuyordum. Barlas'ın bu pislik yüzünden hayatını karartmasına izin veremezdim. Onu böyle görünce aklıma rüyam geliyordu. Geldikçe de nefes alamadığımı hissediyordum. Gerçekleşme ihtimali korkumu gitgide daha da arttırırken elini sıkıca tuttum. "Maksadının ne olduğunu biliyorsun. Yapma lütfen!"

Bir umut onu bırakmasını istiyordum ama o kadar öfkeliydi ki bırakmayacağını biliyordum. "Barlas korkuyorum!" Sesim incecik çıkarken bir anda kafasını bana döndürdü ve yüzüme baktı. Gözlerimdeki korkuyu görmüştü sanki. Bu görüntünün aklıma rüyamı getirdiğini anlamış olmalıydı. Çakıyı cebine koyarken hâlâ bana bakıyordu. Tekrar babama

bakınca öfkeli sesi yankılandı. "Şu an boğazını kesip leşini denize atmıyorsam bu kızın sayesindedir!"

"Ona teşekkür mü etmeliyim?"

Barlas kendini geri çekti, "Bence etmelisin, neticede hayatını kurtardı."

"Benim mi hayatımı kurtardı yoksa senin mi? Hayatın boyunca hapishanelerde sürünmeni istemediği için senin hayatını kurtardı bence. Sevmediği, hatta nefret ettiği kişinin hayatını kurtaracak değildi ya." Ayakta olduğum için ona tepeden bakarken tiksintiyle suratımı buruşturdum. "Senden nefret etmemi hiç umursamıyorsun öyle değil mi?"

"Kesinlikle!"

"Zaten umurunda olsa senden nefret etmem için değil seni sevmem için uğraşırdın." Sessiz kaldı. Diyecek bir şeyi yoktu. "Seni neden buraya getirttik biliyor musun?" dediğimde yüzü meraklı bir hal aldı. "Senden intikamımı almak için, annemin senin için döktüğü gözyaşlarının hesabını sana sormak için, seni bitirmek için," dedim.Tek kaşı şaşkınlıkla havaya kalktı, "Demek o yüzden Barlas'la birliktesin. Benden intikam almak için," deyip sırıttı, "Söylesene Öykü, annenin böyle bir çete lideriyle birlikte olduğundan haberi var mı?" Bağırıyordum. "Bundan sana ne?"

"Bence yok, olsaydı şu an burada olmana izin vermezdi." Beni sinirlendirmeye devam ederken Barlas ona yaklaştı ve bileklerinin üzerine ellerini koyup yüzüne doğru eğildi. "Sence de çok fazla konuşmadın mı? Bence sesini biraz kesmek lazım..." Ali, gerilim sandalyesinin bağlı olduğu küçük makinenin yanına gittiğinde Barlas keyifle babama baktı ve ellerini bileklerinin üzerinden çekti, "Bu biraz canını yakabilir."

"Ne yapacaksın bana?" Korkudan sesi yükselmişti ve oturduğu yerden kurtulmaya çalışıyordu. "Hiç, sadece Öykü'nün döktüğü gözyaşların acısını çıkartacağım." Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken Ali'ye baktı, "Başla."Ali düğmeyi çevirdiği an babam neye uğradığına şaşırmış gibi görünüyordu. Verilen elektrik kısa sürmüştü ama canı bayağı yanmış gibiydi. Suratındaki o sinir bozucu gülüş yok olmuş, yerini şaşkınlık almıştı. Bunu beklemiyordu tabii. "Canın yandı mı?"

Barlas'ın sorusuyla gözlerini ona dikti, "Lan manyak mısınız siz?"

"Bilmem, öyle miyiz?" diye sorarken Ali'ye tekrar işaret verdi. Ali akımı yükselttiği için babam yerinde çırpınırken az öncekinden daha fazla acı çektiği belli oluyordu. "Öldürecek misiniz lan beni?" diye bağırdı. Barlas gülüyordu. "Düşünmüyor değilim," deyip Ali'ye bir kez daha işaret verdi. Ali akımı yine yükseltince babam dişlerini sıktı. "Durun artık!"

"Buna sen karar vermeyeceksin?" Ali artık Barlas'ın işaret vermesini beklemiyordu. Akımı gittikçe daha da yükseltirken babamın canının ne kadar yandığını tahmin edebiliyordum. Aynı acıyı çekmiş sayılırdık ama ona verdikleri akım daha şiddetliydi. Şu an kalbinin ağrıdığından emindim. Ali elektrik vermeye ara verdiğinde babam kafasını önüne eğip sesi duyulmayacak kadar kısık konuştu. "Yeter!"

"Bence yetmez." Akımı bir kez daha yükseltecekleri sırada Barlas'ın kolunu tuttum. Bu kadar acı ona yeterdi. Daha fazlasını çekmesine yüreğim dayanmıyordu. Gözlerimin önünde işkence görüyordu ve ben bunun daha fazla sürmesini istemiyordum. "Barlas, yeter artık." Şaşkınlıkla bana bakınca onu bırakması için ikna etmeye çalıştım. Her zaman istediğim buydu ama şu an acı çekiyor olmasına dayanamıyordum. Ona acıdığım için değil, karşımda birine işkence edildiğini görmek beni üzmüştü. "Bu kadar acı ona yetmiştir, bırak lütfen." Birkaç saniye gözlerimin içine bakıp Ali'ye bırakmasını işaret ettikten sonra babamın boğazından tutup kafasını yukarı doğru kaldırdı. "Bana bak!"

Bakışları bir bıçak kadar keskindi. "Sevdiğim kızı kimse üzemez! Gözyaşına kimse sebep olamaz! Ve daha da önemlisi onu kimse bu şehirden zorla uzaklaştırmak isteyemez! Benim yanımdan kimse ayıramaz! Ayırmaya kalkanın eceli olurum! Anladın mı beni?"Babamın seni çıkmazken Barlas elini sertçe geri çekti. Bu hareketiyle babamın kafası tekrar öne düşerken Barlas ellerini pantolonunun ceplerine sokup ona bakmaya devam etti. "Şimdi gelelim senin iş hayatına. İflas edeceğini duydum yüklü bir miktar borca girmişsin ve ödeyemiyormuşsun. Batmak üzere olan şirketini yakın arkadaşınla yapacağın anlaşma sayesinde kurtaracakmışsın." Konuşmasına devam ederken babam kafasını kaldırmaya çalışıyor, şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten ne vefakâr

arkadaşın var, değil mi? Sırf arkadaşlığınız için seninle anlaşma yapıyor. Ama bir şeyi bilmiyor. Karısıyla yattığını..."

Babamın gözleri şaşkınlıktan kocaman olurken güçlükle yutkundu. "Bunu nereden bildiğimi merak ediyorsun, değil mi?" Derin bir nefes alıp ellerini ceplerinden çıkardı ve, "Sekreterin sağ olsun," dedi. "Biraz sıkıştırınca otelin adresini verdi. Sanırım rezervasyon işlerini ona vermemelisin. Bak sonra böyle yakalanırsın işte." Babamın kaşları çatıldı, "Sana ne bizden?" "Bana ne olur mu hiç? Ortada bir ihanet varken öyle duramazdım. Buluşacağınız oteldeki odaya siz gitmeden önce gizli bir kamera taktırtıp zamanı gelince arkadaşına göstermek için kaydettim. Ve şimdi zamanı geldi."

Barlas'ın söyledikleriyle kafasını inanmıyormuş gibi iki yana salladı, "Yalan söylüyorsun!"

"Yalan mı söylüyorum?" deyip pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp videoyu açtı ve telefonun ekranını ona doğru çevirdi. "İzle o zaman." Dün bana gösterdiğinde çok fazla bakamadığım için hemen kapatmıştı. Babamdan bir kez daha nefret etmiştim. Bunu da yapmıştı. Arkadaşının karısıyla birlikte olmuştu. "Bu video biraz sonra arkadaşının telefonuna gidecek. Sence arkadaşın bunu izleyince ne yapacak?" Sorusuna cevap beklemedi, "Dur ben söyleyeyim. Seninle yapacağı anlaşmayı iptal edecek, başkalarının da sana yardım etmesini engelleyecek veeee zaten iflas edecek olan şirketin batacak."

Babam ne diyeceğini bilemeden şok olmuş gözlerle bakarken Barlas konuşmaya devam etti. "Görüyor musun, ihanet sana ne kadar pahalıya patladı." Bir kere daha keyifle güldü, "Eminim bu anlaşmayı yapmanıza biraz da o kadın sebep olmuştur. Sevgilisinin iflas edecek olmasına gönlü razı olmamıştır."

"Bunu yapma sakın!"

"Neden yapmayayım? O adamın bu ihaneti bilmeye hakkı yok mu?" Babamın sesi şimdi yalvarır gibi çıkıyordu, "Ne isterseniz yaparım. Bunu yapmayın yeter ki!" İşte bu beni güldürmüştü. Az önce ikimizi de sinir etmeye çalışan adam mıydı bu? Asla yıkılmazmış gibi duran babam şu an

acınası durumdaydı. Onun bu hale geleceğini hiç düşünmemiştim. Yalvaran gözlerle bakıyor ama Barlas da ben de onu umursamıyorduk. "Biz senin gibi bir adamdan ne isteyebiliriz ki?"

"Öykü, kızım yapma bunu bana!" Bana yalvarıyordu! Babam! Hayatta en nefret ettiğim kişi şu an bana yalvarıyordu. Gerçek miydi bu? Bir de bana utanmadan kızım diyordu. Nasıl da yakışmıyordu ağzına bu kelime. "Kızım mı? Kızın olduğum şimdi mi aklına geldi?" Sorumu cevaplamadı, "Hayatım biter yapmayın!" Bizim de istediğimiz buydu zaten. Hayatının bitmesi."Ne o, çaresiz görünüyorsun!" Kaşlarım çatılırken gözlerine nefretle baktım, "Sen annemi karnında bebeğiyle terk edince işte o da aynen böyle çaresiz kalmış. Ona yardım edecek, elini tutacak kimsesi yoktu. Senin de yok. Şimdi onu anlayabiliyorsun, değil mi? Çaresizlik neymiş görüyorsun?"

"Hata yapıyorsun!" diye bağırdı."Hayır. Hata yapmıyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum. Seni o çok sevdiğin şirketinden, parandan ve gününü gün ettiğin kadınlardan ayırıyorum!" "Babana bunu yapamazsın!" "Sen benim babam değilsin! Bana babalık yapmayan biri benim babam olamaz!" O kadar şiddetli bağırmıştım ki boğazımın parçalandığını hissediyordum."Ama sen benim kızımsın." Gözlerim dolmaya başlarken zor konuşuyordum. "Hayır. Ben annemin kızıyım!"

Ben ağlamamak için derin nefesler alırken o çaresizce gözlerime bakıyordu. Biliyordu çünkü onun kaderi benim iki dudağımın arasındaydı. Bu yüzden beni ikna etmeye çalışıyordu. "İstersen her şeyi değiştirebilirim. Birlikte mutlu olabiliriz." Çocuk mu kandırıyordu? Bunu yapacağına kim inanırdı? Yapacak olsa bile ben ister miydim acaba? Bunca yaşanan olaydan sonra onu yanımda isteyeceğimi mi sanıyordu? Unutacak mıydık her şeyi? Annemle benim hakkında söylediklerini?

Bu o kadar kolay mıydı? Baba sevgisine ihtiyacım var diye onun gibi birinin bana babalık yapmasını istemeyecektim. Benim onun gibi bir babam yoktu. Hiç olmamıştı. Bundan sonra da olmayacaktı. "Karşılığında ne isteyeceksin? Anlaşma olana kadar susmamı mı?" Gözlerini benden kaçırdı. Yüzüme bakamıyordu. Çünkü evet, tam da onu isteyecekti."Sen ne rezil bir adamsın ya!" diye bağırıp kafamı hafifçe iki yana salladım, "Boşuna ölmeni istememişim senin. Keşke ben doğmadan önce ölseydin de bu kadar şerefsiz bir insan olduğunu görmeseydim! Boşuna acı çekmeseydim. Bana

ve anneme servet avcısı dediğini duymasaydım. Annemi hayatım boyunca ağlarken görmeseydim!"

Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarıma düşecekken Barlas bunu fark etti. Sırtımı ona doğru çevirip bana sarılarak yüzümü sakladı. Güçlü kollarıyla beni sararken kulağıma onun duymayacağı şekilde fısıldıyordu. "Sakın onun gözünün önünde ağlama. Seni öyle görmesin." Bunu başaramazdım. Şu an çok kötüydüm ve buradan gitmek istiyordum. Daha fazla onu görmek, sesini duymak istemiyordum. Onun yüzünden sürekli ağlamaktan bıkmıştım. Nefret ediyordum ondan ve hayatımdan bir an önce çıkıp gitmesini istiyordum.

Birkaç dakika o şekilde durduktan sonra gözlerimden akan yaşları sildim. İyi olduğumu anlayan Barlas yanağımı okşadı ve kendini geri çekip elindeki telefondan birini arayıp kulağına koydu. Karşısındakiyle konuşurken babama bakıyordu, "Numara tamam mı?" Cevap gelince keyifle güldü. "Güzel. Şimdi asıl görmesi gereken kişiye gönderiyorsun daha sonra da Arslan'ın şirketindeki tüm bilgisayarlarda yayınlıyorsun, anlaşıldı mı?" diyerek telefonu kapattı. Şu an babamın ona korkuyla baktığını hissedebiliyordum. Sırtım ona dönüktü ama ifadesini görebiliyor gibiydim.

Barlas önümden çekilip ona doğru yaklaşırken, "Bu ihaneti bütün çalışanların görmeliydi. Nasıl bir patronla çalıştıklarını bilmek onların da hakkı," dedi."Beni herkese rezil edeceksin!" Beni kandıramayacağını anlayınca kendi benliğine geri dönmüştü. "Bana gerek yok ki kendi kendini rezil ettin sen zaten."

"Hayatımı bitirdin!" O kadar öfkeliydi ki bıraksalar ikimizi de öldürecekti."Bu kızı üzmeyecektin Arslan. Bunun bedelini ödemeyeceğini mi sandın?" Babam nefretle Barlas'ın gözlerine bakmaya devam ederken, Barlas onun arkasında duran Samet'e baktı."Çöz şunu." Samet Barlas'ın dediğini yapıp onu kelepçe tarzı şeylerden kurtarırken Barlas babamı uyardı. "Şimdi ne yapacaksın, biliyor musun? Pılını pırtını toplayacaksın ve bu şehirden defolup gideceksin! Bir daha Öykü'yü de annesini de rahatsız etmeyeceksin." Babam Samet'in kollarını çözmesi üzerine hızla ayağa kalktı ve Barlas'a birkaç saniye öfkeyle bakıp gözlerini bana çevirdi.

Yanıma doğru yürüyüp önümde durunca elini bana tokat atmak için havaya kaldırdı. " Nelere sebep oldun? Seni alçak köpek! " Benim yüzümden başına bunların gelmesini kabullenememişti. Hıncını benden çıkarmak istiyordu. Sert tokadı yanağımda hissetmeyi beklerken kapattığım gözlerimi Barlas'ın öfkeli sesiyle açtım. Babamı duvara dayamış boğazını sıkıyordu. "Ona nasıl dokunmaya kalkarsın?" Neredeyse öldürecekti onu. Boğazını öyle sıkıyordu ki babam güçlükle nefes alıyor, elinden kurtulmak için çırpınıyordu.

Ben bu görüntüyle şok olmuş bir halde yerimde dururken Samet ve Ali Barlas'ı durdurmaya çalışıyor, Çetin de onu sakinleştiriyordu. "Barlas, bırak şunu biz hallederiz!" Barlas öfkeden ateş saçan gözleri ve kasılmış çenesiyle ellerini boğazından çekip yakasından tuttuğu gibi onu kapıya doğru ittiğinde, "Götürün şunu gözüm görmesin!" dedi.Onu itmesiyle babam sendeleyip kapının önüne düşünce boğazını tutarak öksürdü. Yüreğim daha fazla dayanmıyordu. Barlas onu neredeyse öldürecekti ve ben bunu bugün ikinci defa görüyordum. Her şeyin bitmesini, onun hayatımızdan çıkmasını istemiştim ama bu o kadar zor olmuştu ki unutamayacağım görüntüler bırakmıştı bana.

Nefret ettiğim, baba diyemediğim adam hayatımdan çıkmıştı, buna sevinmem gerekirken kendimi hiç de mutlu hissetmiyordum. İstediğim bu değil miydi? Şimdi niye acıyordu kalbim? Çıkmıştı işte. Bitmişti. İntikamım alınmıştı. Daha niye üzülüyordum? Baba mıydı o? Babalık mı yapmıştı?Samet ve Ali onu kollarından tutmuş götürürken Çetin de arkalarından gitti. Barlas yanıma yaklaşıp gözyaşlarımı yanaklarıma koyduğu ellerinin başparmaklarıyla sildi. "Bitti. Artık gözyaşlarının sebebi olmayacak."

Ağlamaktan zor konuşuyordum. "Ben çok kötüyüm Barlas!" Bana sıkıca sarılıp saçlarımı okşadı, "Ben buradayım bir tanem, yanındayım. Geçecek, hayatından çıktı artık. Bir daha onu görmeyeceksin."Evet, sanırım bundan sonra onu hiç görmeyecektim. Sesini de duymayacaktım ama şu an canımın yanmasının sebebi beni ondan intikam almış olmaya zorlamasıydı. Yaptıklarıyla beni buna mecbur bırakmıştı. Hayatımdan çıkmıştı ama söylediği son şey hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

'Seni alçak köpek!' Bana son sözü bir hakaret olmuştu. Zihnimin en ücra köşesine inen ve oraya yerleşen hakaret hiçbir zaman oradan kaybolmayacaktı. Bundan sonra onu böyle hatırlayacaktım. Bana söylediği hakaretle. Gözyaşlarım Barlas'ın omzunu ıslatırken ben de ona sıkıca sarıldım. Ağlamaktan çatlayan sesim fısıltı halinde çıktı. "İntikamımı aldığın için teşekkür ederim Barlas. İyi ki varsın. İyi ki yanımdasın."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

28.BÖLÜM

Yıllarca hayalini kurduğum intikamı nihayet aldığım için mutlu olmam gerekmiyor muydu? Olamıyordum işte. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Öyle bir haldeydim ki Barlas iki gündür yüzümün gülmesi için uğraşıyordu ama yaptıkları zoraki gülümsememden başka hiçbir işe yaramıyordu. İçimde yıllardır baba sevgisi görmediğim için bir boşluk vardı ve o boşluk babamın hayatımdan çıkmasıyla daha da büyümüştü.Baba sevgisini asla tadamayacaktım. Zaten bu sevgiyi ondan beklememiştim de...

Ama aslında bu sevgiyi hissetmeye ne kadar muhtaç olduğumu o hayatımdan çıktığında anlamıştım. Şu an ilk defa onun bana babalık yapmış olmasını istiyordum. O sevgiyi doyasıya hissetmeyi, güven duygusunu yaşamayı istiyordum. Böyle bir şey mümkün müydü peki? Asla değildi. Bu sevgiye ne kadar aç olsam da bundan sonra yine aynı şekilde devam edecektim hayatıma. Sırf baba sevgisine ihtiyacım var diye onun gibi birinden babalık yapmasını istemezdim. O da yapmazdı zaten. Şu zamana kadar ona hiçbir şey yapmamış kızına babalık yapmazken şimdi hayatının bitmesine neden olan kişiye mi yapacaktı? Eminim şu an beni öldürmek istiyordu. Neticede onu en sevdiği şeylerden koparmıştım ve bu yüzden bana büyük bir nefret duyduğundan emindim. Tıpkı benim bunca zaman ona duyduğum gibi...

Önümdeki kahvaltı tabağımdan iştahsızca bir şeyler yerken annem çatık kaşlarla beni izliyordu. "Hasta mı oldun sen?" Sorusuyla tabağımdan kaldırdığım bakışlarımı ona yönlendirdiğimde bir şey demeden yüzüne baktım. "Kesin oldun, baksana bir şey yemiyorsun." Huysuzca homurdandım, "Yiyorum işte anne." Tamam, iki gündür pek bir şey yemiyor olabilirdim ama şu an yemeye çalışıyordum. Elimde olan bir şey değildi ki bu, üzgün olduğumda iştahım olmuyordu. "Nasıl yiyorsun, tabağındakiler bir saattir aynı yerinde duruyor."

"İştahım yok."

"Neden, bir şey mi oldu?" Keşke bunu ona anlatabilseydim ama anlatamıyordum işte. Bu rezilliği öğrenmesi onu kahrederdi. "Hayır, anne bir şey olduğu yok. İştahım yok sadece, hepsi bu."

"O zaman kesin hasta oluyorsun." Gözlerimi devirdim. "Hayır, hasta falan olmuyorum." Neden kahvaltı yapamadığımı bir bilse kendisinin de iştahının kesileceğinden emindim. Kızı babasının hayatının bitmesine neden olmuştu ve onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Bugün yarın babamın haberini alırdı. İflas ettiğini duyunca ne yapacaktı acaba? Çatık kaşları iyice çatılırken tabağımı işaret etti. "Onları yemek zorundasın Öykü."

"Kendimi zorluyorum." Kolundaki saate bakınca ayağa kalkıp tabağını tezgâhın üzerine bıraktı ve bana döndü. "Bak ben gidiyorum ama aklım sende, kahvaltını bitirmeden kalkma, tamam mı?" Kafamı aşağı yukarı sallayınca yanıma yaklaştı, "Kendini kötü hissedersen izin al eve gel ve hemen beni ara, bugün nöbetçiyim ama bir şey olursa eve gelirim." Kafamı kaldırıp başımı hafifçe iki yana salladım, "Hasta değilim anne." Neden böyle düşünüyordu ki? Öyle mi görünüyordum acaba? Bunu sırf iştahım yok diye söylemiyordu herhalde. "Gözlerin kızarmış, bu hasta olacağına işaret." Dün gece ağlamıştım da o yüzden kızarmıştı. Zavallı annem bunun sebebini hastalık olarak görüyordu.

Bir şey söylemiyordum ona, böyle bilmesi daha iyiydi. "Tamam, kendimi kötü hissedersem eve gelirim." Tebessüm edip beni yanağımdan öptükten sonra, "Görüşürüz," deyip çantasını ve montunu eline alarak evden çıktı. O çıktıktan sonra tabağımdakileri zorla da olsa yemeye çalıştım ama yiyebildiğim sadece iki dilim peynirdi. Fazlasını midem almıyordu. Masadan kalkıp mutfağı toparladıktan sonra evden çıktım. Henüz erkendi ama ben yine de okula gitmek istemiştim.

Bugün benim için gergin bir gün olacaktı. Hafta sonu Aysun'la hiç görüşmemiştim ve bugün okulda onunla konuşmayı düşünüyordum. Ondan önce okula gidip nasıl konuşmam gerektiğini düşünecektim. Sinirlenmek istemiyordum. Zaten iki gündür kötüydüm şimdi bir de Aysun'la tartışıp moralimin iyice bozulmasını istemiyordum. Okula ulaştığımda bahçedeki bankta oturan Barlas'ı görünce şaşırdım. Neden bu kadar erken gelmişti ki? Hemen gidip yanına oturunca bana baktı. Bir bacağını diğerinin üzerine

atmış yayılarak otururken tebessüm ediyordu. "Erkencisin Kaktüs."Ellerimi kucağıma koyarken, "Evet, sen de öyle," dedim.

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı, "Evet." Bir elini elime doğru uzatmış tutarken dağınık saçlarına bakıp tekrar gözlerimi gözlerine çevirdim. Yataktan kalktığı gibi okula gelmiş olmalıydı. "Neden erken geldin?" Gülüşü gözlerine yayılırken elimi dudağına yaklaştırıp öptü, "Senin erken geleceğini tahmin ettiğim için." Yaptığı hareketle normalde tebessüm etmem gerekirken yüzümün gülmediğini fark ettim. Sevdiğim çocuğun yanındaydım ve yüzüm ilk defa gülmüyordu. Keyfim yoktu. Kötüydüm ve bu da her halimden belli oluyordu. "Gerginim Barlas."

"İstersen onunla konuşmayı sonraya bırak."

"Hayır, bugün konuşacağım," deyip kafamı önüme eğdim. Canım sıkkın olabilirdi ama bugün sinirlenmeden sakin bir şekilde konuşacaktım onunla. Elimi bırakıp çenemden tutunca yüzümü kaldırıp gözlerime baktı. "Dün gece uyumadın mı sen, gözlerin kıpkırmızı."

"Uyudum,"

"Gözlerinin hali ne o zaman?" Cevap vermeyince kaşlarını çattı. "Hâlâ o adam yüzünden ağlıyor musun yoksa?" Anlamıştı ve bu da benim gözlerimi ondan kaçırmama neden olmuştu. Onun için gözyaşı dökmemi istemiyordu. Başımı tekrar önüme eğince sesim biraz az çıktı. "Hayatımızdan çıkmasının beni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Meğerse ne çok ihtiyacım varmış bir babaya. Onun gibi birinin hayatımızdan çıkmasına üzüldüm düşün. Onun... Asla baba olamayacak adamın!" Elini çenemden çekip omzuma koydu. "Gitmek ister misin?" Beni buradan götürmek istiyordu. Çünkü biliyordu Aysun'la tartıştıktan sonra daha kötü olacaktım. "Hayır, kalacağım."

"İyi değilsin, bu halde Aysun'la konuşmasan iyi olur." Bunu ben de biliyordum ama konuşmak istiyordum. Artık akıllandığından emin olmam gerekiyordu. "İki gündür beni arayıp duruyor. O da konuşmak istiyor. Daha fazla erteleyemem. Bugün konuşacağız."

"Emin misin?"

"Eminim," dediğimde gözleri arkamdaki bir noktaya odaklandı. Nereye baktığını anlamak için kafamı o yöne çevirince Ateş ve Bade'nin geldiğini gördüm. Şaşırmıştım. "Ateş'in bugün okula geleceğini biliyor muydun?" Gözleri bana kayınca kafasını iki yana salladı, "Hayır." Yanımıza geldiklerinde Ateş'e bakıp zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. Başıma gelenlerden haberi yoktu ve beni üzgün görüp ne olduğunu sormasını istemiyordum. "Okula geleceğini bilmiyorduk Ateş." O da gülümsedi. "Evde yatmaktan sıkıldım. Derslerden de geri kalmak istemediğim için gelmek istedim."

"Erken geldiniz ama." Kafasını beni onaylarcasına sallarken ensesini kaşıdı, "Kütüphanede biraz işim var." Bade bana ya da Barlas'a bakmıyordu. Sanki bir kabahat işlemiş de yüzümüze bakmak istemiyor gibiydi. "Çok iyi görünüyorsun. Ağrın yok değil mi?"

"Arada oluyor ama dayanamayacağım kadar değil," deyince tekrar gülümsemeye çalıştım, "İyi, buna sevindim."

"Şey Öykü... Seninle biraz yalnız konuşalım mı?" Sorusuyla kaşlarım çatılmıştı. Benimle neden yalnız konuşmak istiyordu ki? Bir şey mi olmuştu? Bade'nin sıkıntılı yüzü hâlâ yerde olduğu için bir tedirginlik hissediyordum. Kötü bir şey mi olmuştu acaba? "Olur, tabii," deyip ayağa kalktım. Barlas'a dönüp, "Sonra görüşürüz," dedikten sonra Ateş'le birlikte okula girdik. Kantine gidip çay alarak boş masalardan birine oturduk. "Ee, ne konuşacaksın benimle?"

Derin bir nefes aldı. "Aysun'un babanla çıktığını biliyorum. Barlas'ın çetesine babandan intikam almak için girdiğini ve hatta Barlas sayesinde intikamını aldığını da."Duyduklarımla yutkunma gereği hissetmiştim. Çok şaşkındım. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Dün akşam Çetin, Samet ve Ali beni ziyarete geldi. Geldiklerinde odamdaydım. Yeni uyanmıştım. Onlar uyuduğumu zannedip uyanmamı beklerken Bade'yle konuşuyorlardı. Yanlarına gidecekken fısır fısır konuştuklarını duyup kapıda durdum ve ne konuştuklarını dinledim. Yani babandan nasıl intikam aldığınızı... Tabii aklımda soru işaretleri kalmıştı. Mesela bunu neden yaptığınızı bilmiyordum ve öğrenmek istiyordum. Konuşmanın tamamını dinlemiştim ama bir şey anlayamamıştım. Hâlâ

sorular kafamda dönüp duruyordu. Bunu onlara soramazdım, cevaplamayacaklarını biliyordum. Onlar gittikten sonra Bade'ye sordum. Anlatmadı, bunun senin özelin olduğunu, kendisinin anlatmasının doğru olmayacağını söyledi. Çok ısrar ettim ve anlatması için zorladım. O da en sonunda anlattı"

Demek o yüzden Bade yüzüme bakamıyordu. Hata yaptığını biliyordu ve ona kızacağımı düşünüyordu. Aslında ona kızacağım falan yoktu, boşuna kendini üzüyordu. Böyle bir şey için ona kızmazdım. Kafam önüme düşerken sesim fısıltı halinde çıktı. "Anladım."

"Lütfen bunu anlattığı için Bade'ye kızma, olur mu? Onu ben zorladım. Yoksa asla anlatmazdı." Ateş Bade'yi korumaya çalışırken bakışlarım tekrar onu buldu. "Neden kızayım? Herkesin bildiği bir şeyi anlatmış zaten. Senin bilmen de sorun değil." Buna memnun olmuş gibi gülümserken masanın üzerinde duran elimi sıkıca tuttu. "Her şey geçecek Öykü." O çok iyi biriydi ve üzülmemi istemiyordu. Mükemmel bir kalbi vardı. O kalbin içinde Bade gibi bir kızı taşıdığı için seviniyordum. Tamam, Bade sinirli bir kız olabilirdi ama o da Ateş kadar iyi bir insandı. Bunu kimseye göstermese de ben anlıyordum. "Ben babandan intikam almak için çeteye girmek istediğini bilmiyordum." Umursamaz bir tavır takındım, "Öğrenmiş oldun işte."

"Aysun'un böyle bir şey yapmış olmasına çok şaşkınım." Kim değildi ki? Hepimiz şaşkındık, en çok da ben. Hâlâ aklım almıyordu. Onu ve babamı birlikte düşündükçe midem bulanıyordu. Hatırlamak istemiyordum ama olduk olmadık zamanlarda aklıma geliyordu. "Ben de öyle ama oldu işte."

"İntikam almana sevindim biliyor musun? Öyle bir baba böyle bir intikamı hak ediyordu."

"Hayatım boyunca bunu istemiştim. Şimdi bunu yaptığım için mutlu olamıyorum ama."

"Sana babalık yapmış olmasa da o senin babandı. Belki de bu yüzden mutlu olamıyorsundur. Kan bağın buna engel oluyordur." Haklı olabilir miydi acaba? Hiç böyle düşünmemiştim. "Çok yorgunum biliyor musun? O hayatımdan çıktı ama ben kendimi çok yorgun ve güçsüz hissediyorum." Aysun'la konuşacak olmasam evde uyur bütün günü yatakta geçirirdim. O

derece yorgundum. Ateş yüzüme tebessüm ederek baktı, "İyi olacaksın. Eminim Barlas sana bu konuda yardım eder." Ediyordu zaten. O olmasaydı belki daha kötü olacaktım. Her an yanımdaydı. Beni bırakmıyor, onu düşünmemem için elinden geleni yapıyordu. Hayatımda olduğu için bir kez daha seviniyordum. Ona gerçekten çok ihtiyacım vardı. Hele şu an, her zaman olduğundan daha çok ihtiyacım vardı. Yanımda olması bana güç veriyordu. Onunla olmak bana iyi geliyordu ve içimde bir yerlere gizlenen acımın sızısını azaltıyordu.

Bir an aklıma başka bir şey geldi. "Ateş, ben sana bir şey soracağım. Dün çocuklar konuşurken onlardan başka bir şey daha duydun mu?" Anlamamış gibi kaşlarını çatarak suratıma baktı, "Ne gibi?"

"Yani benim dışımda birinden dana bahsettiler mi Bade'ye?" Çatık kaşlarını serbest bırakınca gözlerini benden kaçırdı. Duymuştu işte. Bu belli oluyordu. Bunu anlamak için onu çok iyi tanımaya gerek yoktu. Gözlerini kaçırması her şeyi belli etmişti. "Duydun, değil mi?" Gözleri tekrar bana kayınca sırtını sandalyesine yasladı, "Barlas'ın babasını öldürten adamdan intikam almak istediğinden ve çeteyi de bu yüzden kurduğundan bahsediyorsun sanırım. Evet duydum." İnkâr etmemesine sevinmiştim. "Ne hissediyorsun peki?"

"Pişmanlık," dedi sessizce. Omuzları düşmüş gözleri uzaklara dalmıştı. "Barlas'ın çeteyi bu yüzden kurduğunu bilmiyordum. Bilsem onu asla yalnız bırakmazdım." "Diğerleri de bilmiyordu ama onlar çeteye katıldılar." Birkaç saniye bir şey söyleyemedi gözleri hâlâ uzaklardaydı. "Aralarında Barlas'ı en iyi ben tanıyordum," deyince merakla ne anlatacağını dilemeye başladım.

"Barlas en çok beni severdi. Yapmak istediklerini önce bana anlatır gerek duyarsa onlara da söylerdi. Ama bundan bana hiç bahsetmemişti. Çeteyi kurmak istediğini söylerken, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm; nefret. Önce anlam veremedim. Neler oluyordu anlayamıyordum. Birdenbire çete kurmaya karar vermişti ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Onu hiç tanıyamamışım gibi hissediyordum. Öyle bir çocuk çete kuracak ve insanlara zarar verecekti. Aklım almıyordu bunu. Bana gelip çeteye girmek isteyip istemediğimi sorunca onu tanıyamadığımı düşündüğüm için kabul etmedim. Ben kötü biri olamazdım, insanlara zarar

veremezdim, haraç alamazdım. Ben bu değildim ki. Evet, Barlas'ı çok seviyordum ama bunu sırf onu çok sevdiğim ve kardeşim olarak gördüğüm için yapamazdım."

"Ona güvendiğinizi görmek istediği için size bunu söylememiş. Bunu bilmeden dahi yanında olduğunuzu görmek istemiş."Gözlerini bana çevirdi, "Ona güveniyordum zaten ama kötü biri olmak için çabaladığını görünce şaşırmıştım. Derin bir bataklığa doğru yürüyor, bizim de arkasından gitmemizi istiyordu. O bataklığa batacağımı bile bile peşinden gidemezdim. Değişmişti. Birden değişmişti hem de... O çeteyi kurduğunda iyi şeyler yapmayacağını düşünüyordum. Korkuyordum. Gözlerinde anlam veremediğim bir şey vardı ve bu da beni korkutuyordu. Şimdi anlıyorum ki o anlam veremediğim şey babasının ölümüne neden olan o adamdan almak istedi intikammış."

Bunu daha önce öğrenmediği için pişman gibiydi. Bilseydi onu yalnız bırakmayacağını söylüyordu. Öyle yapacağını biliyordum. Tıpkı Barlas'ın onu sevdiği gibi o da Barlas'ı seviyordu. Onların bir kan bağı yoktu ama kardeş gibiydiler. Birbirlerinden uzak dursalar da aslında yakın olmak istiyorlardı. Bunu ikisinin de gözlerinde görüyordum.Bugün ilk defa zoraki olmadan gülümseyebildiğimde masanın üzerine kollarımı koyup öne doğru eğildim, "Barlas seni çok seviyor Ateş."

Şu an buna sevinmesi gerekirken iç çekti. "Hayır, sadece eski arkadaşı olduğum için bana değer veriyor."

"Kaza yaptığın gün senin için ne kadar korktuğunu biliyor musun? Hatta 'ona bir şey olsaydı ölürdüm' dediğini?" Gözleri birden parladı, "Gerçekten böyle mi söyledi?"

"Hı hı," diyerek kafamı aşağı yukarı salladım, "Seni çok seviyor. Sen onun kardeşisin." Gülümsedi ama sonra ne olduysa gülümsemesi birden soldu. "Bana kırgın olmalı." Bu onu üzüyordu. Kafasını önüne eğmişti ve düşünüyordu, "Evet ama bu kırgınlığı bitirmek istiyor." Kafasını kaldırmadan bana bakınca, "Bunu o mu söyledi yoksa sen mi böyle düşünüyorsun?" diye sordu. Gülümsemeye devam ederek, "O söyledi," deyince gözlerini benden kaçırıp bu hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Mutlu olmuştu. Onu böyle görmek beni de mutlu ederken, "Eskisi gibi

olabilirsiniz, değil mi?" diye sordum"Olabiliriz," deyince rahatladığımı hissettim. Onları birbirlerine yakın görmek için sabırsızlanıyordum. Sabırsızlandığım bir konu daha olduğu geldi aklıma; Ateş ve Bade'nin ne zaman birlikte olacakları...

Bade'nin gerçeği söylemeyeceği artık belliydi. Yalnız kaldığında onunla konuşmamıştı ve muhtemelen bundan sonra da konuşmayacaktı. Bu durumda artık benim bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bu böyle devam etmezdi. "Bade'yle aranız nasıl?" Bir anda sorduğum soruyla şaşırdı ama daha sonra çayından bir yudum alıp sorumu cevapladı, "İyi gibi."

"Yalnızken konuştunuz mu hiç?" Bade gerçeği söylememiş olabilirdi ama en azından iki muhabbet etmiş olmasını umuyordum. Yanında o kadar da sessiz kalmamalıydı. "Evet, ama çok değil. Pek konuşmadı." Anlamış gibi başımı sallayınca çayımdan bir yudum alıp sırtımı tekrar sandalyeme yasladım. O sırada Ateş meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Ben bir şey öğrenmek istiyorum Öykü. Bade Barlas'la senin birlikte olduğunu öğrenince tepkisi ne oldu? Çok üzüldü mü?"

Sorusuyla önüme bir fırsat gelmiş gibi hissediyordum. Sanırım gerçeği öğrenmesi için Ateş'e yardım edecektim. Başka çarem yoktu çünkü. Bade'nin bu saatten sonra ona bir şeyi anlatmayacağı kesindi. İş bana düşüyordu. "Aslına bakarsan hayır, üzülmedi. Hatta hiç üzülmedi. Daha çok bizim adımıza mutlu olmuş gibiydi." Buna şaşırmadı, "Oynamıştır."

"Sanmıyorum. Bana hiç oynamış gibi gelmedi," dediğimde gözlerini gözlerime dikti, "Barlas'ı seviyor." Bunu şu ana kadar söylemediğim için pişmanlık yaşarken gerçek bir anda dudaklarımdan dökülüverdi. "Sevmiyor,"

"Ne?"

"Bade'nin gözlerinde Barlas'ı görmüyorum Ateş. Doğal olarak onu sevdiğini de düşünmüyorum," deyince ne diyeceğini bilmiyor gibi baktı. O kadar şaşkındı ki bir süre konuşamadı. "Bana Barlas'ı sevdiğini kendi ağzıyla söyledi."

"Ya yalan söylediyse?"

"İyi de bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum belki bir nedeni vardır." Ateş bunun nedenini düşünürken kantinden içeri Bade girmişti. Gelip yanımdaki sandalyeye oturunca mahcup bir edayla yüzüme baktı. "Öykü, bana kızmadın değil mi?" İçini rahatlatmak için, "Merak etme kızmadım," deyince kafasını önüne eğdi "Özür dilerim, Ateş beni sıkıştırınca söylemek zorunda kaldım." Kızmadığımı söylememe rağmen hâlâ üzgündü. Kucağına koyduğu elini tuttuğumda, "Önemli değil Bade, boş ver," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Kendini boşuna üzme, sana kızmadım." Bu onu da gülümsetirken kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Teşekkür ederim."Gülümsemeye devam ederken gözlerim birden Ateş'e kaydı.

Onun gözleri Bade'nin üzerindeydi. Muhtemelen az önce söylediğim şeyleri ona sormak için bekliyordu. Onları yalnız bırakmam gerektiğini düşünerek Bade'ye, "Barlas hâlâ bahçede mi?" diye sordum. Aysun birazdan gelirdi. Onunla konuşurken yanımda olsun istiyordum. Eğer sinirden ağlarsam ona ihtiyaç duyacaktım."Evet, ama biraz sinirli," deyince şaşırdım, "Neden, ne oldu ki?" Gözleri bir anda doldu. Neredeyse ağlayacaktı, "Bunca zaman söylemediğimiz şeyi Ateş'e söyledim diye sinirlendi. Ona bunu bizim çocuklarla konuşurken duyduğunu söyledim ama bana kızmaya devam etti. Sanki hepsi benim suçummuş gibi!"

"Takma sen onu, geçer siniri birazdan," dedim. Kafasını tekrar önüne eğdi "Umarım..."

"Gidip ona baksam iyi olacak," deyip elini bırakarak ayağa kalktım. Bahçeye çıktığımda Barlas'ın bıraktığım pozisyonda oturduğunu görünce gidip yanına oturdum. Sessizdi. Hâlâ sinirli olmalıydı. "Bade'ye boşuna kızma, Ateş çocukları konuşurken duymuş. Onun hiçbir suçu yok," dedim. Sinirli bakışları yerdeyken bana çevirdi. "Yine de anlatması gerekmezdi."

"Ateş onu bu konuda sıkıştırmış olmalı." "Onun da işine gelmiştir anlatmak."

"Neden işine gelsin? Onu seviyor diye senin söylemediğin bir şeyi gidip yetiştirecek biri değil Bade. Tanımıyor musun onu?" diye sorunca sesli bir nefes verdi, "Bunu Ateş'e benim söylemem gerekiyordu." Elimi elinin üzerine koyup gözlerinin içine baktım, "Kimin söylediği önemli değil. Önemli olan ne biliyor musun? Artık bu kırgınlığı bitireceğin..."

Bakışları yumuşadı. Hafifçe gülümsüyordu, "Eskisi gibi olacaksınız Barlas," dediğimde yüzümü okşayıp beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Böyle söylediğim için mutlu olmuştu. Ateş'le eskisi gibi olmayı o kadar istiyordu ki bunu her şeyiyle belli ediyordu. Ateş'e kırgın olduğu için aralarına duvar örmüştü ve şimdi bu duvarı yıkacaktı. Bu galiba en çok beni mutlu ediyordu. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra Barlas'ın söylediği şeyle kendimi geri çektim."Aysun'la Koray geliyor."

Derin bir soluk aldım. Elimden geldiğince sakin olmaya çalışacaktım. Sinirlenmek istemiyordum. "Öykü, konuşalım mı biraz?" Dudak kenarları aşağı doğru kıvrılmış çatık kaşlarının arasında oluşmuş boşlukta derin bir üzüntü yatıyordu. "Olur," dediğimde Koray'a ve Barlas'a baktıktan sonra tekrar bana baktı, "Arka bahçeye mi geçsek?" Belli ki onların yanında konuşmak istemiyordu ama bu umurumda değildi.

Ben kimseden rahatsız olmuyordum. Bu yüzden onların yanında konuşacaktım. "Hayır, burada konuşacağız. Onların yanımızda olmasını istiyorum." İtiraz etmeden bana doğru bir adım attı. "Ben nasıl söze başlayacağımı bilmiyorum." Yüzü yerdeyken ayağa kalktım. "O zaman ben başlayayım," deyip sesimi istemeden biraz yükselttim, "Akıllandın mı Aysun? Babamla birlikte olman ve onun da seni kullanması seni akıllandırdı mı?"

"Öykü ben..." dedi ama sözünü yarıda kestim."Sen asla akıllanmıyorsun, biliyor musun? Başına ne gelirse gelsin, canın ne kadar yanarsa yansın akıllanmıyorsun!" Gözlerime sessizce bakarken konuşmaya devam ettim. "Sana söylemiştim, değil mi? Bunun bir hata olduğunu söylemiştim ama sen bana inanmadın, onun bir hata olmadığını söyledin. İyi biri olduğunu, Yaver gibi olmadığını söyledin!" Sesim yükseldiği için etraftakiler bizi izlemeye başlamıştı. "Hani onu üç gün değil de üç yıldır tanıyor gibiydin? Madem o kadar iyi tanıyordun neden seni kullandığını anlamadın?"

Cevabını birkaç saniye sonra verebildi, "Bilmiyorum, çok iyi oynadı hiçbir şey anlayamadım."

"Anlayamazsın tabii, çünkü aptalsın!" deyip ona biraz yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Etraftakiler bizi duymasın diye sesimi de alçaltmıştım. "Parası gözünü boyadığı için seni kullandığını anlamadın. Sırf daha iyi bir hayat yaşamak için baban yaşındaki adamlarla çıkıyorsun ya. Hiç mi utanmıyorsun Aysun? Bunu kendine nasıl yapabiliyorsun? Nasıl yakıştırıyorsun?"Cevap veremiyordu. Verecek bir cevabı yoktu çünkü. Ne kadar rezil bir durumda olduğunu kendi de biliyordu.

Gözleri tekrar yere kayarken sinirden bağırdım, "Mutlu olmak istiyordun, değil mi? Soruyorum şimdi sana, mutlu musun?" Bağırmamla bir adım geri çekilirken Çetin, Ali ve Samet'in yanımıza geldiğini fark ettim. Çetin, Aysun'un yanında durmuş ona öfkeyle bakarken onu sinir etmeye çalışıyordu, "Öykü boşuna ağzını yorma bu kız akıllanmaz. Çünkü akıllanmak istemiyor." Aysun sinirle yüzüne bakarken yanımda duran Barlas da Çetin'i bu olaydan uzak tutmaya çalışıyordu, "Sen karışma Çetin."

"Nasıl karışmayayım Barlas, görmüyor musun bu kızın insanı sinir edecek huyları var!" deyip kaşlarını çatarak Aysun'a iyice yaklaştı, "Baban yaşındaki adamlarla çıkmaktan ne zaman vazgeçeceksin merak ediyorum. Ne zaman kendi yaşıtlarınla yetinmeyi öğreneceğini de." Aysun sinirle Çetin'in omzuna vurduğunda, "Sana ne ya? Sen neden karışıyorsun bana?" diye bağırdı.

Herkes, ben ve Aysun'u izlerken şimdi onları izlemeye başlamıştı. Çetin'in bu kadar sinirlenmesine anlam veremiyordum.Çetin sinirden güldü, "Neden mi karışıyorum? Öyle adamlarla çıkıp da başını belaya sokma diye olabilir mi acaba?" Aysun ellerini yumruk yapmış sıkarken dişlerinin arasından konuştu. "Baş benim değil mi, belaya sokarım sokmam, bu seni hiç ilgilendirmez! Ben Öykü'yle konuşuyorum. Defol git buradan, aramıza da girme!"

"Konuşuyorsun, öyle mi?" deyip kolunu sıkıca tutarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı, "Bu yaptığın şeyden sonra Öykü'nün yüzüne bakıp bir de konuşabiliyorsun yani. Senin yerinde olsaydım utancımdan bu şehri terk

ederdim!" Yüzleri birbirine çok yakın dururken birkaç saniye o şekilde durup birbirlerinin gözlerine baktılar. Sanki ikisi de bu şekilde konuşuyor gibiydi. Sinirliydiler ama bu sinir sadece seslerine yansıyordu, gözlerinde hiçbir şey yoktu. Bunu şimdi fark ediyordum. "Utanıyorum zaten."

Az önce sinirle konuşan kız şu an sakinleşmiş gibiydi. Sesi az önceye oranla daha yumuşak çıkmıştı ve konuşurken ona bakıyordu."Bana neden öyle gelmiyor acaba?" Çetin hâlâ sinirle konuşmaya devam ederken Samet tartışmayı bitirmek için elini Çetin'in omzuna attı. "Tamam, oğlum sakin ol biraz."

"Ne sakin olacağım Samet? Bu kız insanı delirtir!" Dönüp Barlas'a baktım. Onun da anlam verememiş olmasını bekliyordum ama hiç de öyle görünmüyordu. Çetin'in neden böyle davrandığını biliyor gibiydi. Bakışlarımız birleşince gözlerini benden kaçırdı. Öğrenmemi istemiyordu ama öğrenecektim. Çünkü bir şeyden şüpheleniyordum. Gerçekse eğer beni şaşırtacak bir şeyden...Bade ve Ateş koşarak bize doğru geldiklerine Ateş, Çetin ve Aysun'a baktı. "Ne oluyor burada, tartışıyor musunuz siz?"

Çetin onu onaylarken Aysun'a bakıyordu, "Evet tartışıyoruz. Aysun hanım hepimizin sinirlerini bozuyor!" Hâlâ etraflarında kimse yokmuş gibi birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.Ateş olayın büyümemesi için Aysun'u uzaklaştırmak isterken iki elini de onun omuzlarının üzerine koydu. "Sakin olun biraz. İkiniz de gergin görünüyorsunuz. Aysun sınıfa çıkalım istersen, hadi gel," deyip onu kendine doğru çekerken Aysun onun elini de Çetin'in elini de üzerinden itip bana döndü, "Hayır, Öykü'yle konuşacağım."

Ona daha fazla bakmamak için gözlerimi kaçırdım. Ona bakmak beni sinirlendiriyordu. Konuşmuştum ben. İçimdekileri tamamen dökememiştim ama artık daha fazla konuşmak istemiyordum. Bu kadarı bana yeterdi. Akıllanmıyordu zaten. Daha fazla konuşup da kendimi yoramazdım. "Konuştuk biz Aysun, bitti."

"Öykü yapma böyle, bana küsme lütfen!" Bu beni sinirden güldürürken gözlerimi gözlerine çevirdim. "Seninle neden konuşayım ki? Yaptığın hataları görmek için mi?" Gözleri dolmaya başlamıştı ve sesi titriyordu, "Ben... Hatamın farkındayım ve bunun için üzgünüm!" İşte buna şaşırmıştım. Nasıl olmuştu da hatasının farkına varabilmişti. "Söyle bana

bir daha o yaştaki adamlarla çıkacak mısın?" Cevabı benim için önemliydi. Onun bile bile kendini ateşe attığını görmektense, uzak kalıp kiminle ne yaptığını bilmemeyi yeğlerdim.Kafası önüne düşünce bir süre konuşmadı. Cevabı belliydi çünkü. Beni sinirlendirmek istemiyordu ama sinirlendirmişti.

Susması sinirden ellerimin titremesine neden olurken bağırmaya başladım. "Cevap versene!" Hâlâ susuyordu. Artık ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemiyordum. "Hatanın farkında olup da aynı hatayı yapmaya devam etme Aysun. Kendine gel artık. Aptallık etme!" diye bağırdım."Öykü ben..." dediğinde bunu yapamayacağını bildiğim için elimi kaldırıp onu susturdum, "Sen gerçekten aptalsın. Yaşadığın her şeyi hak ediyorsun. Sana bundan sonra hiçbir şey söylemiyorum. Ne halin varsa gör!" Gözlerinde tutmaya çalıştığı yaşlar bir bir yanaklarına yuvarlanırken Koray onu uzaklaştırmak için kolundan tuttu ve okula doğru sürükledi. Neredeyse ağlayacaktım. Ağladığını gördüğüm için sinirimin yerini acı almıştı. Onun ağlaması beni kahrediyordu. Ama akıllanmaması da sinir ediyordu. Barlas yüzüme bakarken ben de ona baktım.

Yavaş yavaş gözlerim doluyordu ve ağlamamak için direniyordum. Bunu anlamış gibi beni kendine çekince tek kolunu belime dolayıp boşta kalan elini başımın arkasına koydu ve kafamı göğsüne bastırdı. Ağlamak istemiyordum artık. Ağlamaktan yorulmuştum. Hayatımda her şey yolunda gitsin, hiçbir şey beni üzmesin istiyordum. Çünkü üzülmekten de yorulmuştum. Kırmaktan, kırılmaktan, nefret etmekten, acı çekmekten her şeyden ama her şeyden yorulmuştum. Normal bir hayat istiyordum artık. Olaysız ve sakin... Huzur istiyordum. Gerçekten buna çok ihtiyacım vardı. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra kendimi geri çekip Barlas'ın yüzüne baktım.

Beni böyle görmek onu üzüyordu. İyi olmamı istiyordu ama yapamıyordum işte. Hayat buna izin vermiyordu. İki elini yüzüme koymuş gözlerimin içine hayranı olduğum gözleriyle bakarken Çetin'in sesiyle gözlerini gözlerimden ayırıp onun baktığı tarafa baktı. "Siktir! Bunların ne işi var burada?" Bu bir kâbustu, değil mi? Gerçek olamazdı. Hayat gerçekten sabrımı sınıyor olmalıydı.Kafam hızla Barlas'a dönerken onun bakışları da beni buldu. Gözlerine tedirginlikle bakarken ellerini yüzümden çekip koluma indirdi ve

o tarafa dönüp beni arkasına çekti. Demir ve çetesi arabalarından inmiş bize doğru yürüyorlardı.

Anlayamıyordum. Onların burada ne işi vardı? Maksatları bizi rahatsız etmekse eğer bunun için okulumuza gelmelerine gerek yoktu. Çünkü nerede karşımıza çıkarlarsa çıksınlar rahatsız olacaktık zaten.Bize doğru yaklaşırlarken Demir'in montunun açık fermuarından içindeki formayı görünce kalbimin sıkıştığını hissettim. Bu şaka olmalıydı. Üzerindeki bizim okulun forması olamazdı. Onca okul varken bizim okula gelmiş olamazlardı!Bize yaklaşmalarına az bir mesafe kala Barlas'ın elini tutarken gerildiğimi hissettim. Buraya neden geldikleri belliydi. Demir Barlas'ı sinir etmek istiyordu. Suratına bakılacak olursa burada olmaktan zevk alıyormuş gibi bir hali vardı.

İşte bu hiç hoşuma gitmemişti. Canımı sıkan bu görüntüyle asıl problemin bundan sonra başlayacağını anlamıştım. Kötü şeyler olacakmış gibi hissediyordum. Hem de çok kötü şeyler...

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

29.BÖLÜM

Demir, Barlas'ın önünde durmuş insanı sinir eden sırıtışıyla bakıyordu, "Selam Barlas, görmeyeli nasılsın bakalım?" Dalga geçiyor olmalıydı. Sanki onunla hiç kavga etmemiş gibi halini hatırını sorması çok saçmaydı. Gören de onu Barlas'ın kırk yıllık dostu sanırdı. Bu şekilde sırıtması onu gözümde daha tehlikeli yaparken yüzündeki kavgadan kalma izleri inceliyordum.

Barlas onu çok iyi benzetmişti. Herkesin izleri neredeyse geçmişti ama onunki hâlâ belirgin durumdaydı. Uslu durmadığı sürece o yaraların iyileşmeyeceği ve üzerine yenilerin ekleneceği de kesindi."Sizin ne işiniz var burada?" Barlas'ın sinirli çıkan sesi Demir'i güldürünce hemen arkasında duran, ilk defa gördüğüm esmer çocuğa baktı, "Barlas'a neden burada olduğumuzu sen açıklasana Burak. Ben söylersem çok fazla sinirlenecekmiş gibi görünüyor. Onu fazla sinirlendirmeyeyim şimdiden."Burak denilen çocuk onu başıyla onaylayıp yanına geçti ve Demir gibi sırıtarak Barlas'a baktı. "Canımız çok sıkılıyordu, burada eğleneceğimizi düşünerek bu okula geldik. Artık hep birlikte olacağız. Umarım çok eğleniriz."

Ateş Demir'e doğru bir adım attı ve yeşil gözleriyle ona sanki düşmanına bakıyormuş gibi baktı. "Burası eğlenebileceğiniz bir yer değil Demir. Okul burası okul... Eğlenmek istiyorsanız kendinize başka bir yer bulun. Kimsenin de tadını kaçırmayın!" Demir Ateş'e bakarken kahkaha attı. "Vay be Ateş, demek sen de bu çetedesin. Senin Barlas'la konuşmadığını duymuştuk ama yanılmışız galiba. Doğrusunu söylemek gerekirse şaşırdım. Akıllı biri olduğunu sanıyordum ama görüyorum ki değilmişsin."

Söylediği şeyden sonra bana bakıp devam etti. "Barlas'ın çetesinde olmak bu güzel kıza yakışmadığı gibi sana da yakışmıyor. İkiniz de hatanızın farkında değilsiniz." Pis sırıtışına devam ederek Barlas'a baktı, "Bu arada Barlas, geçen defa sormayı unuttum. Yanındaki kızın adı neydi? Kendisi ilk gördüğüm günden beri aklımdan çıkmıyor da. İsmini bilmek isterim."

Tamam, Barlas'ı sinirlendirmeye çalışıyordu anlıyorduk da bu kadarı kaşındığını gösteriyordu.

Barlas elimi bırakıp Demir'e saldırmak için hamle yapacağı sırada Çetin elini Barlas'ın göğsünün üzerine koyarak onu durdurdu. "Bana bak Demir, İtlerini de al defol git buradan yoksa o suratını kimsenin tanıyamayacağı hale getireceğim haberin olsun!"

"Kötü bir şey mi dedim ben? Neden sinirleniyorsun ki?" Barlas öfkeyle bağırırken herkes bizi izlemeye devam ediyordu. Meraklı gözler üzerimizdeydi çünkü herkes kavga çıkacağını düşünüyordu. Ben de aynı sebeple tedirgindim. "Sana git buradan diyorum!"

"Neden gideyim? Eğlenmeye daha yeni başlamışken bunu yapmamı beklemiyorsun herhalde?" Barlas sakin olmak istercesine derin bir nefes aldıktan sonra Demir'e baktı, "Kaşınıyorsun anlıyorum ama burası yeri değil." Demir Barlas'ı umursamadan bana baktı. "Bu kızın ismini hâlâ söylemedin bana Barlas. Ben şimdi ne diye sesleneceğim bu güzel kıza?"

"Sana ne lan isminden!" diyerek yakasına yapışacakken elinden tutup durdurdum. Barlas'ın kavga etmesine izin vermeyecektim. Demir'in bakışları ellerimize kayınca gördüğü şeyden memnun olmamışçasına yüzünü buruşturup Barlas'a baktı. "Ayıp ediyorsun ama Barlas. Artık okul arkadaşı sayılırız. Benimle iyi geçineceğine bağırıyorsun. Kırılıyorum ama."

"Ne istiyorsun Demir? Burada olmanın gerçek sebebini söyle bana!"Demir'in yüzü bir anda ciddileşti ve çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Onu." Kaşlarım hayretle havaya kalkarken Barlas'a baktım. Sinirden çenesindeki kaslar seğirirken boynundaki damarlarda belirginleşmişti. Bunu duymak onu çok sinirlendirmişti "Canına mı susadın lan sen?" Onu tutmakta zorlanırken Çetin bana yardımcı olmak için Barlas'ı kolundan tuttu. Kavga çıkmaması için uğraşıyorduk ama Demir biraz daha böyle devam ederse büyük bir kavga çıkacaktı. "Kızın çetende olmadığını biliyorum ve onu kendi çeteme istiyorum. O bana lazım."

"Sana onun benim çetemde olduğunu söylemiştim!" Barlas bağırarak konuşmaya devam ederken Demir gülüyordu, "Evet, söylemiştin ama ben

buna inanmamıştım. Ve hâlâ daha inanmıyorum." Barlas neden böyle diyordu anlamıyordum. Sanki Demir gerçeği bilse ne olacaktı ki? Beni zorla alacak hali yoktu ya."Seni buna inandırmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum. Kız bizimle. Onunla uğraşma sakın!"

Demir, Çetin'in söylediğini umursamadan Barlas'a bakmaya devam ediyordu. "Kızı istiyorum." Barlas sakin kalmaya çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Bence sen ölmek istiyorsun!" deyip dişlerinin arasından konuşmaya başladığında sinirden elimi sıkıyordu, "Seni bir daha uyarmayacağım, it sürünü de al defol git buradan!"

"Gitmek mi?" deyip başını hafifçe iki yana salladı, "Amacıma ulaşmadan gideceğimi hiç sanmıyorum."

"Peki, asla ulaşamayacağını ne zaman anlayacaksın?" Barlas'ın sorusu üzerine keyifle güldü. Gülüşü o kadar sinir bozucuydu ki Barlas'ın sıktığı elimin acısını bile unutturmuştu. "Asla seni bitiremeyeceğimi sanıyorsun değil mi?" Hızır gibi yetişen ders zili çalınca biraz rahatladığımı hissettim. "Zil çalıyor, sanırım artık sınıfımıza gitmemiz gerekiyor," diyen Demir arkasındaki kızlara doğru döndü. "Buse, benim sınıfım hangisiydi?" Kız sırıtarak bana bakıyordu, "Sen 11B desin."

Dudaklarım şaşkınlıktan aralanırken Barlas'a baktım. O da bana bakıyordu. Demir'in benim sınıfımda olacağını düşünmüyordum ve bu yüzden şaşkındım. Barlas ise öfkeli..."Demek 11B ha? Güzel kız sen hangi sınıftaydın?" Demir'in sorusu Barlas'ın gözlerini kapatıp öfkeden hızlı hızlı solumasına neden olurken bir anda gözlerini açıp elimi bıraktı ve Çetin'in elini üzerinden iterek Demir'in yakasına yapıştı. "Lan bana bak, o sınıfa girmeyi sakın düşünme!" Çetin ve Ateş onu geri çekmek için kolundan tutarken Demir'in çetesi sadece izliyordu. "Neden düşünmeyeyim? Orası benim sınıfım, değil mi?"

"O sınıfa girmeyeceksin!" Barlas'ın bu hali Demir'in hoşuna gitmişti. İstediği olmuştu, onu sinir etmişti. Hem de çok sinir etmişti ."Buna sen mi karar vereceksin?" Barlas daha fazla dayanamayıp ona vurmak için yumruk yaptığı elini havaya kaldırınca Çetin bileğini tutup Ateş'le birlikte onu geri çekti. İkisi onu zor tutarken kalbim çok hızlı atıyordu. Barlas'ı böyle görmek istemiyordum. Neden sürekli böyle oluyordu ki? Neden sürekli

huzurumuzu kaçıracak bir şeyler oluyordu?"Biliyordun, değil mi? Onun o sınıfta olduğunu biliyordun ve bunun için onun sınıfını seçtin!" Barlas hiçbir şekilde sakin olamazken Demir ona gülerek cevap verdi. "Evet. Çünkü ona yakın olmak istiyorum. Çok yakın."

"Lan!" Barlas, Çetin ve Ateş'in tutmasına rağmen Demir'e yaklaşmaya çalışırken okuldan çıkıp bahçeye gelen uzun boylu kızıl saçlı kadın hocamızın sesiyle yerinde durdu. "Çocuklar ne oluyor burada?" Hoca bir kavga çıkacağını anlamış gibi yüksek sesle konuşurken herkesin yüzüne baktı ama Demir hariç kimseden cevap alamadı, "Hiç hocam sadece konuşuyorduk." Demir hocanın sorusunu cevapladığında Barlas'a bakıyordu. Onun da gözleri Demir'in üzerindeydi. Hâlâ sinirliydi ve burnundan soluyordu."Zili duymadınız mı, sınıflarınıza girin hadi!"

Hoca yine bağırırken kimse onu takmadı. "Hadi diyorum!" Son uyarısıyla Demir Barlas'a bakarak sırıtmaya başlayınca yavaş adımlarla bizden uzaklaşıp çetesiyle birlikte içeri girdi. Hocanın gözleri bize kayarken Barlas'ın kolundan tutup onu okulun içine doğru sürükledim. Siniri geçmek bilmiyordu. Elimden sıkıca tutmuş beni müdürün odasına doğru götürürken şaşkınlıkla ona baktım, "Neden oraya gidiyoruz?"

"Sınıfını değiştireceksin. O sınıfta olmanı istemiyorum!" Sesi sert çıkarken sıkıntıyla iç çektim, "Ya müdür buna izin vermezse?" Sonuçta böyle bir ihtimal vardı ve o zaman nasıl bir çözüm bulacaktık bilmiyordum. Ben de onunla aynı sınıfta olmak istemiyordum. Sürekli beni rahatsız edeceğini biliyordum çünkü. "O zaman okul değiştireceksin."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Ciddi değildi herhalde. Böyle bir şey yapamazdım. Bu okula alışmıştım, okulumu ve arkadaşlarımı seviyordum. Demir gibi biri yüzünden okulumu değiştirmek istemiyordum. Tabii okulumu değiştirmemem için en önemli neden bunlar değil, annemdi. Ona ne diyecektim? Nasıl mantıklı bir cevap verecektim? "Anneme ne diyeceğim?"Müdürün odasının önünde durduğumuzda bana baktı. "Bir şey buluruz," deyip kapıyı tıklattı. Müdürün, "Gel." komutuyla kapıyı açıp beni hafifçe içeri itti ve arkamdan kapıyı kapattı.

Müdür önündeki kâğıt yığınlarıyla uğraşırken bana bakmadı, "Evet, ne istiyorsun?" Önündeki kâğıtlarla uğraşmaktan bıkmış görünüyordu ve sesi

bu sebepten biraz sinirli çıkmıştı. "Şey hocam ben... Sınıfımı değiştirmek istiyorum." Bir an duraksayıp gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Neden?" Bakışları beni korkuturken yutkundum. İzin vermeyecek gibi görünüyordu. Bununla ilgili bir yalan düşünmediğim için aklıma ilk gelen yalanı söylemek zorunda kaldım. "Sınıf arkadaşlarımla anlaşamıyorum da." Sınıf değiştirmek için ne güzel bir bahaneydi ama. Kesin izin verirdi. Ah Öykü! "Ee bu sebepten dolayı mı sınıf değiştirmek istiyorsun?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet hocam." Pek izin verecekmiş gibi görünmüyordu. Kaşları çatılmıştı ve bakışları da sesi gibi sertleşmişti. "Bu sene de sınıf değiştirmek isteyen isteyene. Ne oluyor size böyle? Öğrencilere sınıf beğendiremiyoruz."

"Hocam ama ben..." Lafımı bitirmeme müsaade etmeden sözümü kesti, "Arkadaşlarınla anlaşamıyorsan sorun sende demektir. Bu sorunu sınıf değiştirerek çözemezsin. Bana geleceğine git arkadaşlarınla aranı düzelt, çünkü o sınıfta kalacaksın."

"Hocam bakın..." Yine konuşmama müsaade etmedi, "Sen beni duymadın galiba?" Yüzümü yere düşerken sesim kısık çıktı, "Duydum."

"İyi," dediğinde bakışları tekrar önündeki kâğıtlara kaydı, "Hadi şimdi sınıfına git, birazdan ders başlayacak."

"Peki," deyip çıktım. Barlas beni odanın önünde beklerden meraklı görünüyordu, "Ne oldu?" Yüzüm yerdeyken kaldırıp ona baktım, "İzin vermedi." Bu hoşuna gitmemişti. "Pekâlâ, okul değiştireceğiz o zaman." Kafamı hafifçe sağa sola oynattım, "Yapamam annem..." dememle sözümü yarıda kesti "Annene güzel bir bahane uydururuz."

"Sorun bahane bulmak değil Barlas," dediğimde kaşlarım çatıldı, "Demir hangi okula gidersem gideyim peşimden gelecek. Okul değiştirmekle bu sorunu çözemeyiz. O beni kullanarak seni sinir etmeye çalışıyor."

"Ne yapayım yani onunla aynı sınıfta olmana izin mi vereyim şimdi?" Ona asık suratla bakarken, "Biliyorum senin için zor ama başka çaremiz yok. İnan bana onunla muhatap olmamaya çalışacağım. Benimle uğraşmasına izin vermeyeceğim," dedim. Sinirle dağınık saçlarını karıştırdı, "Neden on

sekiz yaşındayım ki sanki... Neden seninle yaşıt değilim?" deyip elimi tuttu ve beni sınıfa çıkardı.

Sınıfa girdiğimde Aysun'un ve Koray'ın yerlerinde olmadıklarını gördüm. Muhtemelen Aysun ağlıyordu Koray da onun yanındaydı. Demir de henüz gelmemişti. Umarım hiç gelmez diye dua edip en arka sıraya geçip yerime oturduğumda çantamı çıkarıp arkama koydum. Bu sırada Barlas da yanımda dikiliyordu, "Seninle konuşmasına izin vermiyorsun anlaşıldı mı?" Beni uyarıyordu ama hiç gerek yoktu.

Ben zaten ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sınıfına gidip sakinleşmesi için, "Merak etme," dediğimde Demir ve çetesinin içeri girdiğini gördüm. Yanında babamla görüştüğüm gün beni rahatsız eden o iki çocuk ve kızlar vardı. Onlar da bizim sınıftaydı. Diğerleri başka sınıfta olmalıydı. E tabii müdür hepsini bu sınıfa almayacağına göre iki tanesini başka sınıfa göndermişti. Onları görür görmez gözlerimi devirince Demir benim sırama doğru yaklaşıp kızlara Bade ve Samet'in oturduğu sıranın arkasındaki sırayı gösterdi, "Kızlar siz şuraya oturun."

Cılız çocuğa da kızların arkasındaki sırayı göstererek, "Onur, sen Serhat'la şurada otur." Sonra gülümseyerek bana baktı. "Ben de..." diyerek yanımdaki sıraya oturmak için iyice yaklaşınca Barlas ne yapacağını anlayıp sinirle önüne geçti. "Aklından bile geçirme!"

Demir aptal aptal sırıtıyordu, "Geçirdim bile."

Kavga çıkacağını düşünerek Barlas'ı sakinleştirmek için ayağa kalkınca sınıfa giren hocanın sesiyle durdum. "Çocuklar ne oluyor orada? Oturun yerlerinize hadi." Hoca hepimizi yerlerine oturtmaya çalışırken kafamı Barlas'a çevirdim. Gözlerini dikmiş pis pis sırıtan Demir'e bakıyordu. "Hocam bu sınıftan olmayan bir arkadaş var burada. Onu sınıfına gönderseniz iyi olur. Yoksa dersinden geri kalacak."

Demir kaşınmaya devam ederken hoca direkt Barlas'a baktı, "Oğlum hadi kendi sınıfına gitsene, ne duruyorsun burada?" Barlas sanki hocayı duymamış gibi "Seninle sonra görüşeceğiz!" dedikten sonra sınıftan çıkıp kapıyı sertçe kapattı. Hoca Barlas'ın bu hareketiyle sinirle homurdanırken

Demir yanımdaki sıraya oturdu. Ayakta dikilirken ona sinirle baktım ve hocanın duymayacağı şekilde fısıldadım. "Burası dolu!"

Yapmacık bir şekilde gülümsedi, "Bana hiç de öyle gelmiyor."

"Dolu dedim sana!" dişlerimin arasından konuşurken Demir beni umursamadan hocaya baktı. Bu sırada kapı tıklatılmış Koray ve Aysun gelmişlerdi. Aysun'un ağlamaktan gözleri şişmişti ve gerçekten çok kötü görünüyordu. "Hocam kusura bakmayın geç kaldık, girebilir miyiz?" Hoca konuşmadan eliyle geçin işareti yapınca girdiler. Koray her zamanki yerine önümdeki sırasına geçmiş otururken sınıfa yeni gelen kişilere bakıp yanımdaki sırada oturan Demir'e döndü. Sınıfa yeni birilerinin geleceğini bilmediği için şaşkın görünüyordu. Demir'i hiç görmedi için şu an yan sıramda oturan kişinin, bize bahsettiği o katil olduğundan haberi yoktu. Tabii Aysun'un da öyle. Aysun, Demir'in başında dikilip ağlamaktan şişmiş gözleriyle ona şaşkınca bakarken, "Orası benim yerim. Kalkar mısın?" diye sordu.Demir tek omzunu silkerek, "Artık benim," deyip sırıttı.

Aysun ne olduğunu anlayamadığı için bana bakıp birkaç saniye yüzümü inceledikten sonra tekrar ona bakıp kaşlarını çattı, "Kalkar mısın sıramdan?" Hoca sınıf defterini imzaladığı için Aysun'un ve benim hâlâ ayakta olduğumuzu görmüyordu."Bu sıra artık benim. Sen başka bir yere geçsen iyi olur. Bundan sonra burada ben oturacağım." Aysun Demir'in söylediği şeye şaşırırken onunla tartışmamak için geçip Koray'ın yanındaki boş sıraya oturdu. Hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı ve muhtemelen hocanın kızmaması için sesini çıkarmamıştı. Demir'in yanında oturmak istemediğim için boş sıralardan birine geçmek istiyordum.

Elimi çantamın üzerine koyduğumda bileğimden tutup beni durdurdu. "Otur şuraya!" Emir vermesi kaşlarımı çatmama neden olurken, "Seninle oturmayacağım!" diye fısıldadım."Otur şuraya da kafamı bozma!" Sert çıkan sesi bakışları kadar beni korkuturken dediğini yapıp yerime oturdum. O bir katildi, herkes gibi ben de ondan ürküyordum ama neyse ki okuldaydık, burada bana bir şey yapamayacağını biliyordum. Yanına oturmamın tek nedeni sorun çıkarmamasıydı. "Evet, sizinle en son hangi konuyu işlemiştik?" Kimya hocamız masasının hemen önünde oturan kızla konuşurken montumun cebindeki telefonumun titrediğini hissettim.

Mesaj gelmiş olmalıydı. Cebimden çıkartıp hocanın görmemesi için uğraş verirken Demir'e baktım. Derste telefonla ilgilendiğim için beni hocaya ispiyonlayabilirdi. Göz ucuyla elimdeki telefona bakıp umursamadan hocaya dönünce ben de hemen mesajın kimden geldiğine baktım

Gönderen: Koray

-Bu çocuk kim?

Gönderilen: Koray

-Barlas'ın düşmanı Demir, hani şu bahsettiğin katil çocuk...

Gönderen: Koray

-Neden bu okula gelmiş?

Demir'in bakışlarının telefonumda olduğunu görünce kiminle mesajlaşıp ne yazdığımı görmemesi için telefonu ondan biraz uzaklaştırdım.

Gönderilen: Koray

-Ne için olacak, Barlas'ı sinir etmek için.

Gönderen: Koray

-Peki, neden senin yanında oturuyor?

Gönderilen: Koray

-Bilmem, keyfi öyle istedi herhalde.

Gönderen: Koray

-Canına mı susadı bu? Barlas senin yanında oturduğunu görmese iyi olur.

Gönderilen: Koray

-İnan bana tek sorun bu değil. Sanırım artık hayatını benimle uğraşmaya adayacak.

Gönderen: Koray

-Ne demek o şimdi? Neden seninle uğraşacakmış?

Gönderilen: Koray

-Çünkü Barlas'ı sinir etmek istiyor ve beni onun zayıf noktası olarak görüyor.

Koray ona attığım son mesajımdan sonra telefonu cebine koyup Aysun'la fısıldaşmaya başlamıştı. Muhtemelen şu an ona Demir'in kim olduğunu söylüyordu."Adını hâlâ öğrenemedim." Demir sırtını sıraya yaslamış hocanın duymayacağı şekilde fısıldarken telefonu cebime koyup onu hiç duymamış gibi davrandım. Onunla konuşmayacaktım. Barlas'la böyle anlaşmıştık."Konuşmayacak mısın?"

Yüzüm hocaya dönükken onu yine takmadım. Bu hoşuna gitmiyordu. "Hadi ama güzel kız, konuş benimle." Bana böyle hitap etmesi beni sinir ederken ona bakmadan konuştum. "Kes sesini, ders dinliyorum!" Şu an onu terslemiş olmam umarım daha sonra başıma iş açmazdı. "Arkadaşınla mesajlaşırken dinlemiyordun ama."

"Şimdi dinliyorum ama." Bu onu güldürürken, "Sadece ismini öğrenmeye çalışıyorum. Ne var bunda?" diye sordu. "İsmimi bildiğini biliyorum." Konuşurken hâlâ onun yüzüne bakmıyordum. O da gözlerini benden ayırmak bilmiyordu. "Hayır bilmiyorum."

"Sınıfımı bilen bir çocuğun adımı bilmemesi gerçekten çok saçma." "Bunu senden duymak için öğrenmemişimdir belki de." "Sen hasta falan mısın?" diye sordum. Cevap vermeden gülmeye devam etti. "Rahatsızsın sen!" deyip tekrar hocaya bakınca tahtaya bir şeyler yazdığını gördüm. Ders anlatıyordu ama ben dinleyemiyordum.Rahatsız olduğum için sıramı onunkinden biraz daha uzaklaştırdım. Hâlâ bana bakıp gülüyordu. Hoşuna gidiyordu ya. İnsanı sinirlendirmekten resmen zevk alıyordu. "Ne kadar

uzağa gidersen git kaçışın yok benden."Saçma sapan konuşması ona bakmamı sağlarken ayağa kalkıp bağırdım, "Benden uzak dur!"

O gerçekten katlanılmayacak biriydi. Beni o kadar sinir etmişti ki kendimi tutamamıştım. Herkesin kafası bize doğru dönerken hoca da bize baktı. "Ne oluyor?" Bağırdığım için mahcup olduğumu hissediyordum ama o kadar sinirliydim ki bunu umursayamıyordum. "Affedersiniz hocam ben burada pek rahat değilim, acaba başka bir yere geçme şansım var mı?" diye sordum.

"Tamam, şuraya geç." Hoca bana Koray'ın önündeki sırayı gösterdikten sonra tekrar tahtaya dönerken Bade ve Samet'in bakışları bendeydi. Bade, ne oldu, der gibi bakınca hocanın duymayacağı şekilde, "Bir şey yok," diye fısıldadım. Pek inanmamıştı ve bu yüzden gözleri bizim üzerimizdeydi. Hocanın gösterdiği sıraya gitmek için çantamı elime alınca Demir'in pis sırıtışını gördüm. "Senden uzak durmayacağım güzel kız. Buraya senin için gelmişken bunu asla yapmam."

"Sen gerçekten hastasın. Ruh hastası!" diye fısıldadım. Aslında yine bağırmak istiyordum ama hocanın beni onun yüzünden azarlamasını istemediğim için bağıramıyordum Koray'ın önüne geçip oturdum. Buraya oturmam iyi olmuştu. Kafam rahatlamıştı birden. Yanım boş olmadığı için buraya gelip oturamazdı. Aynı sınıfta olsak da en azından suratını görmeyecektim. Teneffüs zili çalınca hoca çıkar çıkmaz Barlas içeri daldı. Kapıda mı bekliyordu anlamamıştım. İçeri girip direkt Demir'in yanına gidince onu yerinden kaldırıp sırtını duvara yasladı ve boğazını sıkmaya başladı.

Bu görüntü beni korkuturken hemen yerimden kalkıp Barlas'ın yanına gittim. Samet ve Koray benden önce davranmış, Barlas'ı Demir'e bir şey yapmaması için tutmaya çalışıyorlardı. "Hemen bu okuldan defolup gidiyorsun!"Demir nefessizlikten kıpkırmızı kesilirken Onur ve Serhat da Barlas'ın Demir'i bırakması için araya girmişlerdi. Ben dehşet içinde öylece kalakalmış onları izlerken sınıftaki herkes fısıldaşıyordu. Barlas bu sefer onu öldürecekti. Dört kişi onu Demir'den ayıramıyordu. O kadar sinirliydi ki gözlerinden ateş püskürüyordu. Çocuklar Barlas'ı geri çekerken Demir elini boğazına götürüp öksürmeye başladı.

Koray ve Samet onu zor tutarken işaret parmağını kaldırıp salladı. "Uzak duracaksın ondan!" Barlas kükremeye devam ederken Demir o halde bile gülüyordu. "Ona bir şey yapacağım diye ödün kopuyor, değil mi? Seni böyle görmek için sürekli onunla uğraşasım geliyor."

"Seni gebertirim lan piç!" Barlas, Demir'e saldırmak için bir adım attığında sınıfa giren müdürün sesiyle olduğu yerde kaldı. "Ne oluyor burada?" Barlas o kadar bağırmıştı ki müdür onun sesini duyup gelmiş olmalıydı ya da biri sınıfta kavga çıktığını söylemişti kendisine.Herkes sessizce müdüre bakarken müdür Barlas ve Demir'e doğru yaklaşıp onlara baktı. Demir'in eli hâlâ boynunda olduğu için müdür boynunun kızardığını görmemişti ama aralarında sıkıntı olduğunu anlamıştı. "Kavga mı ediyordunuz siz?"

Barlas'ın sesi çıkmadığı için Demir konuşma gereği hissetti. "Hayır, hocam sadece konuşuyorduk." Müdür buna inanmamıştı tabii ki "Bağırarak mı konuşuyordunuz?"Demir buna cevap veremeyince müdür ona doğru iyice yaklaştı ve sert sert yüzüne baktı, "Okula yeni geldiğin halde hemen sorun çıkarman gözümden kaçmadı Demir Aslantürk."

"Bir şey yapmıyordum ki hocam, arkadaşla konuşuyorduk sadece."

"Kes sesini! Kimi kandırıyorsun sen? Sesiniz alt kata kadar geliyor!" Müdür buna bayağı öfkelenmiş görünüyordu. Bakışları Barlas'a kayarken, "Sorununuz ne sizin? Ne diye tartışıyordunuz?" diye sordu. Barlas o kadar sinirliydi ki siniri hâlâ kendini belli ederken öfkeyle bakan gözlerini Demir'den ayırmadan konuştu, "Biz... Biz pek anlaşamıyoruz."

"Anlaşamıyorsanız bir araya gelmeyin! Sizi bir daha bu şekilde tartışırken görmeyeceğim. Sorun her neyse halledin yoksa ikiniz de uzaklaştırma alacaksınız. Anladınız mı beni?" Sanki böyle bir ceza ikisinin de çok umurundaydı. Cevap alamayan müdür sesini yükseltti, "Anladınız mı dedim?" İkisi de başını aşağı yukarı sallayınca hoca buna memnun olmuş bir ifadeyle yanlarından uzaklaştı ama gözü bir anda Cemre ve Buse'ye takıldı. "Kızım sizin o dudağınızdakiler ne öyle? Okulda olduğunuzun farkında değil misiniz? Hemen çıkartın onları. Bir daha görmeyeyim."

Bir adım daha attığında bakışları Bade'ye kaydı, "Sen hâlâ saçını düzeltmedin mi? Kızım seni daha kaç defa daha uyaracağım? Çıkar şu

boyayı saçından!" Siyah saçının uçları mavi olduğu için müdürün bayağı ilgisini çekiyor olmalıydı."Siz de kravatlarınızı düzeltin!"

Müdür Onur ve Serhat'ı uyardıktan sonra Samet'e baktı, "Oğlum sen de gömleğini sok içeri! Bu ne böyle, hepinizi okulun kurallarına uyun diye tek tek mi uyaracağım? Aklınızı başınıza alın ve okulda olduğunuzun farkına varın. Öğrenci misiniz sokak serserisi mi belli değil!" deyip söylene söylene çıktı.

Hemen Barlas'ın yanına gittim. "Kantine gidelim mi?" Maksadım onu Demir'den uzak tutmaktı. Belki orada biraz sakinleşirdi. Beni duymadığını tekrar soracakken bakışlarını Demir'den çekip bana yönlendirdi ve elimi tutup çantamı sıramdan aldıktan sonra beni sınıftan çıkardı.Sınıftan çıkmak beni rahatlatmıştı ama Barlas'ın çantamı neden aldığını anlamamıştım. Bunu ona soracaktım ama sinirli olduğu için soramıyordum. Alt kata indiğimizde çıkışa yönelince anladım. Okuldan gidiyorduk. Galiba sakinleşmek için buna gerek duymuştu. Daha fazla okulda kalıp delirmek istemiyordu. Aslında ben de bunun iyi olacağını düşünüyordum. Bugünü büyük bir sorun çıkmadan atlattığımıza seviniyordum ama yarın ne olacağını bilemediğim için sıkıntıdaydım. Sonuçta artık Demir bu okuldaydı. Her gün okuldan bu şekilde gidemeyeceğimize göre ona katlanmak zorunda kalacaktık.

İkimiz de arabaya bindiğimizde Barlas'ın yüzüne bakıyordum, "Nereye gidiyoruz?" Hızla gaza basıp arabayı sürerken yüzüme bakmadı, "Bilmiyorum." Anlaşılan aklı hâlâ Demir'deydi. "Sakinleşmen gerekiyor Barlas."

"O çocuk okulda olduğu sürece o dediğin biraz zor."

"Bundan sonra bizimle uğraşacak, sinirlerimizi bozmaması için onu dikkate almamamız gerekiyor."

"Seni bilmem ama bunu ben pek başarabileceğimi sanmıyorum."

"Ona istediğini verme Barlas. Seni böyle görmek hoşuna gidiyor."

"Elimde değil, seninle uğraşması beni delirtiyor."

"Sakinleşmen için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey... Yanımda kalman yeterli..."

"Pekâlâ. Madem öyle istiyorsun bugün eve biraz geç gidebilirim," deyip sırtımı koltuğa yasladım. Yanında olmamı istemesi hoşuma gitmişti. Yüzüme şaşkınca baktığında, "Buna emin misin, eve geç gitmen sorun olmasın sonra?" diye sordu"Olmaz merak etme, annem bugün nöbetçi eve gelmeyecek."

"Hadi ya. E bu iyiymiş," deyip gülümsedi. Eve geç gidecek olmam onu mutlu etmiş, sakinleşmesini sağlamıştı. Ona iyi gelmek beni de mutlu ederken kafasını tekrar önüne döndürüp yola baktı. "Sanırım gideceğimiz yeri buldum." Merakla ona bakıyordum, "Neresi?"

"Benim eve gidiyoruz." Şaşırdım, "Senin eve mi, neden?"

"Annen eve gelmeyeceği için geceyi yanımda geçirmeni istiyorum." Bu gerçekten iyi olurdu ama normalde nöbet günlerinde eve hiç gelmeyen annemin geleceği falan tutar diye korktuğum için kararsız kalmıştım. "Bunu bilemiyorum Barlas."

"Gelmek zorundasın. Bana musakka sözün vardı unuttun mu?" Tek kaşımı kaldırdım. "Söz verdiğimi hatırlamıyorum. Bakarız demiştim." Gülümserken kucağımdaki elimi tuttu. "Bakma Öykü gel. Sana ihtiyacım var." Güzel bakan gözleri beni de gülümsetince kabul ettim, "Tamam." Benimle vakit geçirmek istediği belliydi, onu kıramazdım evine gidecektim. Annem bugüne kadar nöbet günlerinde eve hiç gelmediği için şimdi de gelmez diye düşünüyordum. Yani umarım düşündüğüm gibi olurdu yoksa beni evde görmeyince korkacağı kesindi.Elimi dudaklarına yaklaştırıp avucumu öptü, "Bana çok iyi geliyorsun."

Bunu biliyordum. Çünkü onunla kalacak olmam bile onu sakinleştirmeye yetmişti. Yanımda iyi olması hoşuma gidiyordu. Bana ihtiyacı olması, beni yanında istemesi gururumu okşamıştı. İyi olmasını istiyordum, hep iyi olmasını. Öfkelenmesi beni korkutuyordu. Öfkesinin ona zarar vermesini, sinirlenip delice bir şey yapmasını istemiyordum.Eve gelince çantamı ve montumu vestiyere astım.

Normalde yemeği öğlene doğru yapmayı düşünüyordum ama Barlas'ın ısrarı üzerine hemen yapmak zorunda kalmıştım. O modern ve lüks mutfağın kahvaltı barına oturmuş bana bakarken ben etrafı inceliyordum. Dolaplar parlak siyahtı. Yerler desensiz beyaz fayansla kaplanmıştı. Zebra perdeler boydan boya pencereleri örterken mutfağın çok geniş olduğunu fark ettim. Ferahtı. Buzdolabını açıp patlıcanları çıkardım. Yıkayıp alacalı bir şekilde soyarken Barlas'ın dikkatle beni izlediğini fark ettim. Elimdeki patlıcanları önüne bıraktığımda anlamsızca bakıp, "Bunları neden önüme koydun?" diye sordu."Soyman için."

"Soymam için?"

"Evet." Sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını göğsünden birleştirdi. "Çete liderine verdiğin işe bak. Ben onları soymam!"

"Barlas lütfen!"

"Yemeği ben yapacaksam sen hiç zahmet etme o zaman..." Gözlerimi devirdim. "Bunları soymakla yemeği yapmış olmuyorsun." Birkaç saniye patlıcanlara baktıktan sonra eline bıçağı aldı, "Nasıl yapılacağını bile bilmiyorum."

"Bak şöyle," deyip bıçağı elinden alarak nasıl soyulacağını ve ne şekilde doğranacağını gösterdim. İlk başta acemice kesse de daha sonra alışıp güzel kesmeye başlamıştı. O patlıcanları keserken ben de soğanları kesmiş, kıymayla kavuruyordum. Barlas'ın yavaşlığı yüzünden yemeği yapmak olduğundan uzun sürse de nihayet tepsiyi fırına attık. O sırada yanına yakışacağını düşündüğüm için pirinç pilavı da yapmıştım.

Barlas'la birlikte soframızı kurup, yemeğimizi yedik. Yemekten sonra salonda muhabbet ediyorduk. Anlattığı macera dolu olaylarını hayretler içinde dinlerken akşam olduğunu yeni fark ediyordum. Neredeyse beş saat boyunca konuşmuştuk ve ben bundan büyük keyif almıştım. Anlattığı olaylar içinde komik olanları da vardı ve bu benim gülmekten kırılmama neden olmuştu. Muhabbet ederken hep güzel şeylerden bahsetmiştik. İkimiz de Demir'i okula gelişini unutmuştuk resmen. İyiydik. Birlikte vakit geçiriyor olmak bize iyi gelmişti.Hava iyice kararmıştı.

Barlas'ın fikriyle film izlemeye karar verdik. Ben mısırları patlatırken o izleyeceğimiz filmi seçiyordu. Salona gelip yerime oturduğumda, "Mısırlar hazır, başlat bakalım şu seçtiğin filmi," dedim. Ne seçtiğini gerçekten merak ediyordum. Işıkları kapatıp yanıma geldi ve koltuğa yayılıp ayaklarını önündeki orta sehpaya uzattıktan sonra kucağımdaki mısır tabağını kendi kucağına alıp filmi başlattı. Daha ilk dakikadan korku filmi seçtiğini anlamıştım. Bu beni rahatsız etmemişti ama başka bir şey izlemek daha güzel olurdu diye düşünüyordum. "Neden bunu seçtin?" Mısırları yerken bana baktı. "Korku filmi izlemekten keyif aldığım için. Sen sevmez misin?"

"Çok değil, başka bir şey izleyebilirdik."

"Bunu izleyelim daha sonra başka bir şey izleriz." Onu kırmamak için, "Peki," dedim.Film gerçekten güzel ve korkutucuydu. Etkisinde kalabilirdim. Ben gözlerimi televizyondan ayırmazken Barlas ona sıkıcı gelen bir sahnede yüzünü bana çevirmiş gülerek suratıma bakıyordu, "Filmi beğendin galiba?" Kafamı ona doğru döndürmeden cevap verirken avucumdaki mısırları yiyordum, "Hı hı, evet."

"E hiç korkmadın."

"Yok ya korktum, bazı sahneler korkutucuydu."

"Ben niye fark etmedim?" diye sorunca yüzüne baktım, "Fark etmen mi gerekiyordu?"

"Evet,"

"Nedenmiş o?"Hâlâ gülüyordu, "Çünkü bu filmi bu yüzden seçtim. Korkup bana sarılman için." Böyle bir cevap vermesine şaşırmıştım. "Ciddi misin sen? Gerçekten bunun için mi seçtin bu filmi?"

"Evet," deyip bana biraz daha yanaştı ve bir kolunu arkama koltuğun üstüne uzattı. "Hani genelde kızlar korkunca erkek arkadaşlarına sarılırlar ya belki öyle bir durum olur diye bekledim ama sende öyle bir şey göremiyorum."Ondan uzaklaşmaya çalışırken, "Demek ki sana sarılacak kadar korkmamışım," dedim.

Koltuğun üstündeki eli belime kayınca ondan uzaklaşmamı engelleyip yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarıma baktı. "Sen korku filminde korkup bana sarılmadığına göre bu filmden sonra izleyeceğimiz romantik filmde de öpüşmezsin şimdi." Gözlerini tekrar gözlerime kaldırınca utandığım için yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Neden böyle yapıyordu ki şimdi? Ne güzel film izliyorduk şurada, beni utandırmak zorunda mıydı? Kızarak, "Öpüşmem tabii!" deyip kafamı geri çekince gülüşü kahkahaya dönüştü. "Biz boşuna film izlemeyelim o zaman. Senin bir şey yapacağın yok."

"Aptal aptal konuşmayı kes de filmi izle istersen, yoksa sonunu kaçıracaksın." "Bu filmden sonra romantik bir film izleyeceğiz."

"Hayır izlemeyeceğiz." "İzleyeceğiz." Bana baktı ve elini başımın arkasına koyup yüzümü yüzüne yaklaştırdı, "İzleyeceğiz ve öpüşeceğiz." Yüzüne bakarken tek kaşım havaya kalktı, "Öpüşeceğiz?" Beni başıyla onayladı, "Evet." Gözlerim kısılırken bakışlarım birden mısırlara kaydı. Birkaç saniye öyle durup, "Peki, madem öpüşmek istiyorsun..." deyip avucuma mısır doldurarak sinirle ağzına sokmaya çalıştım. "Al bunlarla öpüş o zaman!"

Mısırları ağzına almamak için dudaklarını birbirine bastırmış bana engel olmaya çalışırken bileğimden tutup elimi yüzünden uzaklaştırdı ve avucumun içindeki mısırları tabağa döktürdü. Bu sırada gülüyordu. "Gülme!" diyerek kızdığımda tabağı alıp orta sehpanın üzerine bıraktı. "Anlamıyorum sen kızınca nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun?" deyip belimden tutarak beni kendine çekti ve gözlerimin içine baktı, "Seni kızdırmak çok hoşuma gidiyor."

"Biliyorum.""Hmm, demek biliyorsun," deyip elini yüzüme koydu, "Başka neler biliyorsun bakalım?" Sesim çıkmadan gözlerine bakarken yanağımı okşadı, "Mesela şu an seni öpeceğimi de biliyor musun?" Biliyordum tabii ki. Bilmemem mümkün müydü? Bir heyecan dalgası beni esir alırken sesim olduğundan kısık çıktı, "Film hâlâ bitmedi farkındasın değil mi? Sonunu kaçırmayalım." Konuyu değiştirmeye çalışıyordum ama Barlas bunu yememişti, "Boş ver filmi."

Gözleri dudaklarımın üzerindeyken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Beni öpecek olması heyecandan gözlerimin kapanmasına neden olurken çalan

kapının zili Barlas'ı durdurdu. Gözlerimi açıp Barlas'a baktığımda geri çekildiğini gördüm. "Kapı çalıyor Barlas."

"Duydum," dedi umursamazca."Açmayacak mısın?"

"Hayır."

"Saçmalama."

"Önemsiz biri olduğuna eminim."

"Yine de açmalısın ama. Ayıp olur."

"Bir şey olmaz. Şu an hiç müsait değilim," deyip beni öpmek için tekrar dudaklarını dudaklarıma yaklaştırınca kapının yeniden çalması üzerine kafamı geri çektim, "Kapıdaki fazla ısrarcı görünüyor." Kızdı, "Evet, öyle görünüyor!" diyerek ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi "Eğer gerçekten önemsiz biriyse şu ortamın içine ettiği için onu gerilim sandalyesine oturtacağım!" Bu beni güldürürken ayağa kalkıp peşinden gittim.

Kapıdaki hiç beklemediğimiz biriydi...

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

30. BÖLÜM

Bade, gözleri ağlamaktan şişmiş bir halde karşımızda duruyordu. Onu burada bu şekilde gördüğüm için şaşkındım. Barlas da öyle... Bir anda Barlas'a sarılıp başını göğsüne yasladı. Bu bile yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamama yeterdi. Onu ilk defa bu kadar kötü bir halde görüyor ve neler olduğunu çok merak ediyordum. Birine mi bir şey olmuştu acaba? İçim korkuyla dolmuştu. "Barlas, bana yardım et! Ateş seni sevmediğimi anlamış. Bana gelip seni sevip sevmediğimi sordu. Sevdiğimi söyledim ama buna inanmadı. Neden yalan söylediğimi sordu durdu sürekli."

Tekrar başını göğsüne yasladığında, "O seni sevmediğimi biliyor Barlas. Ben ne yapacağım şimdi? Yalanımın sebebini öğrenene kadar peşimi bırakmayacak. Nasıl söyleyeceğim ona? Bana yardım et lütfen!" Bir solukta ama ağlayarak anlatmıştı olanları. Barlas elini sırtına koymuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Kimseye bir şey olmadığı için rahatlamış görünüyordu ama Ateş'in bunu öğrenmiş olmasına da şaşırmış gibiydi. "Bunu nasıl anlamış?" Bade yanaklarını ıslatan yaşları elinin tersiyle silip başını hafifçe iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Belli ki Ateş benim söylediğimi söylememişti. "Şey..." deyip boğazımı temizlerken ikisinin bakışları da birden bana döndü, "Ben söyledim."Barlas'ın tek kaşı havaya kalkarken Bade kendini geri çekip şaşkınca yüzüme baktı. "Ne dedin sen?"

"Bunu Ateş'e söyleyen benim," diye tekrar ettim. Kızacaktı biliyordum ama bu umurumda değildi. İkisinin birlikte olması için yapmıştım. Mutlu olmalarını istiyordum. Bade öfkelenmeye başlarken kafasını kaldırıp Barlas'ın yüzüne baktı, "Bu kız ne diyor Barlas?" Ellerini Barlas'ın belinden çekip bana doğru yaklaşmak istedi ama Barlas onu tutup durdurdu. "Sakın ona bir şey yapayım deme!"Bade'nin öfkeli bakışları üzerimdeyken, "Benim hayatıma burnunu soktu. Bunun hesabını soracağım!" diye bağırmaya başladığında sırtımı kapının eşiğine yaslamış ona bakıyordum.

Öfkelenmekte haklıydı, onun hayatına karışamazdım ama karışmıştım işte. Hem de bunu isteyerek yapmıştım. Birlikte olmaları için, onları mutsuz görmek istemediğim için yapmıştım. Barlas onu benden uzaklaştırırken, "Kötü bir niyeti olmadığını biliyorsun!" diyordu. "Ona mı kalmış bunu Ateş'e söylemek? Neden benim hayatıma burnunu sokuyor ki? Bunu ondan kim istedi?"

"Senin söyleyemeyeceğini düşündüğü için yapmıştır."

"Bana sevgilini mi koruyorsun? Yanlış yaptı Barlas, benim işime karışmakla yanlış yaptı!" Bade'nin bu kadar tepki vermesine çok üzülmüş, Ateş'e söylediğim için pişman olmuştum. Barlas, bana bir şey yapmaması için Bade'nin önünde duruyordu. "Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir. Sence de Ateş'in gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmedi mi artık?"

"Gelmedi. Gelmeyecek de!"

"Kendine de ona da bu kötülüğü yapma artık. Zamanı gelmişken anlat ona gerçeği."

"Bana karışma Barlas!" Şu an karşısında arkadaşı olduğunu unutmuş gibi bağırıyordu."Karışmazsam asla mutlu olamayacaksınız." Barlas da bağırmıştı."Sana ne ya sana ne? Mutlu olamayacaksam ben olamayacağım, bu sizi neden ilgilendiriyor?" İkisi de birbirlerine bağırırken burada öylece duramayacağımı anlayıp onlara bir adım yaklaştım, "Bade bak..." Bana bakıp işaret parmağını kaldırdı, "Sen sus yoksa çok kötü olacak!" Onu dinlemedim ve konuştum, "Bunu Ateş'e söylediğim için özür dilerim ama sadece siz mutlu olun diye yaptım. Lütfen bunun için bana kızma. Barlas'a da öyle... O da sizin birlikte olmanızı istiyor."

Bade öfkesinden gözlerini kırpıştırırken bana ters ters bakıyordu, "Hazır ona Barlas'ı sevmediğimi söylemişken neden bu yalanı söylediğimi de anlatsaydın ya!" Hâlâ kızgındı ve özür dilemem onu sakinleştirmeye yetmemişti. "Bunu yapmam doğru olmazdı," diye mırıldandım. Güldü, "Haa, bu yaptığın doğru yani?"

Kafamı kaldırınca ben de sesimi yükselttim, "Belki doğru değil ama neden anlamak istemiyorsun, sizin için yaptım. Mutlu olun diye." Sert bakışları

yumuşayınca sesli bir nefes verdi ve yüzünü yere eğdi. "Neden beni anlamıyorsunuz ya? Bunu ona söyleyemem. Üvey ağabeyimin beni taciz ettiğini ve bu çeteye ondan intikam almak için girdiğimi ona söylemek kolay mı sanıyorsunuz. Utanıyorum ya utanıyorum! Bunu söyleyecek olmak beni utandırıyor!" dediği an Barlas'ın sesi duyuldu. "Ateş!"

Ateş birkaç metre ötemizde duruyordu. Yavaşça Bade'ye doğru ilerlemeye başladı. Bade korku dolu gözlerini ona dikmiş geri geri gidiyordu. Az önce söylediklerini duymuş olmasından korkuyordu muhtemelen. Şu an konuşmak istemediğini biliyordum. Arkasını dönüp koşmaya başlayınca Ateş de peşinden gitmek için adımlarını hızlandırdı ama Barlas kolundan tutunca durdu. "Dur Ateş, gitme peşinden."

"Bırak beni Barlas, konuşacağız!" dedi."Şimdi değil. Şimdi olmaz!"

"Bana bunu neden söylemedi?"

"Utandığı için söylemedi." Barlas, Ateş artık gerçeği duyduğu için ne sorarsa sorsun cevap verecekmiş gibi görünüyordu."Çetene gerçekten bunun için mi girdi?"

"Evet."

"Seni sevmiyor, değil mi?"

"Hayır. O hep seni sevdi." Barlas'ın söylediği şeyle birden gözleri doldu. Mutlu olmuştu ama bunu sevdiği kızdan değil de Barlas'tan duyduğu için buruk bir mutluluk yaşıyordu sanki. "Bana neden yalan söyledi peki?"

"Çeteye girmesini istemeyeceğini bildiği için." Barlas konuşurken ona bakmıyordu, "Eğer beni sevdiğini söylerse ona engel olmayacağını biliyordu. " Ateş kafasını yere eğmiş düşünürken bir anda Bade'nin gittiği yöne doğru adım atıp, "Peşinden gitmem lazım!" deyince Barlas kolunu tutan elini daha da sıkıp onu yine durdurdu ve yüzüne baktı. "Hayır. Ona biraz zaman ver. Şu an iyi değil. Seninle konuşacak durumda da değil."

"Konuşacağız, "Ateş, Barlas'ın gözlerine kararlı bir ifadeyle bakıyordu, "Ben onun seni sevdiğini düşündüğüm için hep kahroldum, acı çektim,

yandım, kül oldum ama onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim. Şimdi onun da beni sevdiğini öğrenmişken beni durdurma Barlas. Bırak gideyim. Gideyim ki hem kendi acıma hem de onun acısına son vereyim. Çünkü şu an benim ona onun da bana ihtiyacı var. Bu yüzden konuşacağız," deyince Barlas kolunu bıraktı. Ona hak vermişti.

Çektikleri işkence bugün bitmeliydi. Artık mutlu olma zamanları gelmişti.Ateş Bade'nin gittiği yöne doğru koşmaya başlayınca Barlas'a sarıldım. Nedense içim huzurla dolmuştu. Seviniyordum. Hissettiğim pişmanlık kaybolmuştu. İyi ki söylemişim diyordum. "Bugünden sonra birlikte olacaklarmış gibi hissediyorum." Yanağım Barlas'ın göğsünün üzerindeyken o da bana sıkıca sarıldı, "Ben de öyle."Kapının önünde öylece dururken üşüdüğümü hissettim. Hava soğuktu ve üzerimde kalın bir şey de yoktu. "Üşüyor musun sen?"

"Hı hı," dediğimde, "İçeri girelim o zaman, daha fazla üşüme." Koltuğa oturduğumuzda beni kendine çekip kafamı göğsüne yasladığında yemek yapmak için topladığım saçlarımı açıp okşamaya başladı. Bu hareketi hoşuma gitmişti, gülümsüyordum.Aklından bir şeyler geçiyor gibi gözleri uzaklara dalmıştı. Kendi kendine konuşur kısık sesle, "Birbirlerini seven insanlar birbirlerinden uzak durmamalı," dedi. Ateş'i de Bade'yi de çok seviyordu ve nihayet mutlu olacakları düşüncesi onu da mutlu edip duygulandırmıştı anlaşılan. Bir an aklıma takılan soruyla kafamı kaldırdım. "Barlas sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor canım."

"Çetin Aysun'dan mı hoşlanıyor?"

"Nereden çıktı o şimdi?"

"Hiç, sadece merak ettim." Gözlerini hâlâ açık olan televizyona çevirip, "Bilmiyorum," dedi. Ona şüpheyle bakıyordum, "Emin misin?" Tekrar bana baktığında gülümseyerek boşta kalan elinin işaret parmağıyla burnuma hafifçe vurdu, "Nedense bana cevabını bildiğin bir şeyi soruyormuşsun gibi geliyor." Güldüm, "Evet biliyorum ve senin de bildiğini biliyorum." "Gözünden de bir şey kaçmıyor."

"Çetin bunu belli ediyor. Bugün herkes susarken gösterdiği tepki bile yeterdi anlamaya."

"Arkadaşın anlamıyor ama." Haklıydı ama Aysun'un şu an herhangi bir şeyi anlamasına imkân yoktu zaten. Anlasa bile umursayacağı son şey bu olurdu herhalde. "Normalde anlardı da... Olanları biliyorsun."

"Onunla ne zamana kadar konuşmamayı düşünüyorsun?" Konu onunla ikimize gelince kafamı önüme eğdim. Bu konunun açılması canımı sıkmıştı, "Bilmiyorum. Sanırım akıllanana kadar."

"Ya akıllanmazsa?"Sesim kısık çıkarken, "İşte bunu düşünmek istemiyorum," dedim. "Sence o da Çetin'den hoşlanır mı?" Gözlerine bakarak hevesle sorduğum soruya Barlas beni mutlu edecek bir cevap vermedi "Bunu senin bilmen lazım sonuçta o senin arkadaşın."

"Evet, benim arkadaşım ama bunu bilmiyorum."

"Belki onunla konuşmamaya devam edersen hata yaptığının farkına varır da artık kendi yaşına yakın birinden hoşlanır ve onunla çıkar. Ne dersin, olabilir mi böyle bir şey?"

"Aysun o adamlarla onlardan hoşlandığı için çıkmadı Barlas. Sadece daha iyi bir hayat yaşamak için çıktı." Yüzüm düşerken sesim hâlâ kısık çıkıyordu. "Çetin'in ona istediği hayatı yaşatamayacağı kesin. Bu yüzden ondan hoşlanır mı bilemiyorum."

"Ne yani Aysun'un zengin olmayan biriyle çıkmayacağını mı söylüyorsun?"

"Evet." Sonuçta o böyle yaşamaya alışmıştı. Bundan sonra da böyle yaşar diye düşünüyordum. "İnsan seçim yaparak âşık olmaz Öykü. Kimse âşık olacağı insanı seçemez. Aysun da seçemez. Zengin biriyle birlikte olmak isteyebilir ama bu Çetin'le olmayacağı anlamına gelmiyor. Eğer kalbinin onun yanında attığını hissederse bu sefer parayı önemsemeden onunla olabilir. Bunu bilemeyiz." Bunu o kadar isterdim ki. Onları birlikte görmek eminim en çok beni mutlu ederdi. "Çetin ne zaman söyledi sana Aysun'dan hoşlandığını?"

"Söylemedi, ben anladım. Sanırım şu an kimsenin bilmesini istemiyor. Belki kendi bile bunu bilmiyordur," deyip gülümseyince ben de gülümsedim. "Birlikte olmalarını isterim. Çok yakışırlar." Onları birlikte hayal ediyordum da bu gerçekten güzel olurdu. Hayattı bu, ne olacağı belli olmazdı sonuçta. Tekrar iç çekerken yanağımı Barlas'ın göğsüne yasladım. "Aysun'la konuşmayacak olmam beni üzüyor."

"Belki de konuşmalısın."

"Hayır. Akıllanana kadar konuşmak yok."

"Kesin karar mı bu?"

"Evet."

"Yarından sonra çok zorlanacaksın o zaman. Okulda onu görüp de onunla konuşmamak seni zorlayacaktır."

"Demir beni sinir ederken Aysun'un aklıma geleceğini düşünmüyorum."

"Onu boş ver, ben onu halledeceğim."

"Nasıl?"

"Yarın görürsün," deyince ısrar etmedim. Ne göreceksem yarın görecektim artık."Barlas, Demir beni neden çetesine istiyor? Ben onun ne işine yarayacağım? Dövüşmeyi bile bilmiyorum..." Şu an onunla birlikteyken Demir'in konusunu açmak istemiyordum ama bunu merak etmiştim. Bakışları sertleşirken, "Amacı beni sinir etmek, seni o yüzden kendi çetesine istiyor," dedi"Sırf bu yüzden mi yani?"

"Evet."

"Peki, sen neden çetende olduğumu söyledin? Amacın neydi?" diye sorunca kaşları çatıldı, "Seni çetesine almak için seninle uğraşmasın diye. O takıntılı biri Öykü. İstediği kişiyi ne olursa olsun alır. Bu yüzden seni almak için de uğraşacak...""Ama ona senin çetende olduğumu söyledin yani artık uğraşacağı bir şey yok."

"Buna inanmadı ki..."

"İyi de beni zaten kendi çetesine almaz. Biz birlikteyiz. Senin çetende olmasam ne fark eder ki?"

"Çetelerin kuralı vardır Öykü. Eğer bir çetedeysen başka bir çeteye geçemezsin. Ona bu yüzden öyle söyledim. Ama yalan olduğunu anladı. Nasıl anladı bilmiyorum ama anladı. Şimdi seni çetesine almak için her yolu deneyecektir. Sevgili olmamız onu durdurmaz. Bu sadece seni daha fazla istemesine sebep olur."

"Ondan korkuyorum Barlas, o bir katil!"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Koray söyledi."

"Koray sana Özgür'ü mü anlattı?"

"O çocuğu tanıyor musun?"

"Evet. Özgür, Demir'in çetesine zorla aldığı çocuk. Ama ben Demir'in o çocuğu öldürdüğünü sanmıyorum. Bazı şüphelerim var. Demir kendini katil olarak gösterip insanların ondan korkması için de çocuğu öldü olarak göstermiş olabilir. Sonuçta bu tam ondan beklenecek bir hareket."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Demir'in birini öldürmeye cesaret edeceğini düşünmüyorum da ondan."

"Ama tam olarak eminde değilsin, öldürmüş de olabilir."

"Evet olabilir."Katil olduğunu düşündükçe kanım donuyordu. Hele beni çetesine istediğini düşünmek... Ah! Bunu düşünmek bile istemiyordum. Bu beni cidden çok korkutuyordu, "Beni de çetesine istiyor." Barlas kesin konuştu, "Alamayacak!" Bundan emindim. Barlas beni ona asla vermezdi ama korkuyordum işte. Onun yapabilecekleri beni korkutuyordu. Kafamı tekrar göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldıktan sonra yüzümü kaldırıp ona baktım, "Barlas?"

"Hı?" deyip kafasını eğdi ve gözlerime baktı."Beni çetene al." Anlamamış gibi kaşlarını çatınca, "Ne?" diye sordu."Duydun işte, beni çetene al." Bunu Demir'in beni çetesine almasından korktuğum için değil gerçekten onun çetesine girmek istediğim için söylüyordum. Üstelik bu defa bir amacım da yoktu. Sadece yanında olmak, ona yardım etmek istiyordum. O benim babamdan intikam almama yardım etmişti. Şimdi sıra bendeydi."Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Başımı sallayıp, "Evet," dedim."Annen böyle bir şey yaptığın için sana çok kızacak bunu biliyorsun değil mi?" diye sorunca omzumu silktim, "Ona söylemeyiz." Güldü, "O zaman çeteye hoş geldin Öykü Günay!"

Kafamı göğsünden kaldırıp yüzüne şaşkınca baktım, "Aldın mı beni yani?" Cevap vermeden sadece kafasını aşağı yukarı salladı. "Ben... Ben bu kadar kolay olmasını beklemiyordum!" dedim. Dediğim şeyle Barlas kahkaha atmaya başlayınca, "Ne bekliyordun sana görev vermemi falan mı?" diye sordu. Gülüşünü izlerken, "Hayır tabii ki," dedim.

Saçmalamış olmam onu güldürdüğü için suratım düşmüştü. "Gel buraya," deyip kafamı tekrar göğsüne yaslayarak bana sıkıca sarıldı. "Yarın hemen koluma ejderha dövmesi yaptırmak istiyorum."Şaşırdı, "Acelen ne?" Yüzümü kaldırıp ona bakarken, "Çetemi simgeleyen dövmeyi kolumda taşımayayım mı?" diye sordum.

Kafasını hafifçe aşağı yukarı sallayıp, "Haklısın galiba, yarın okul çıkışında dövmeciye gider yaptırırız," dedi. Bu beni mutlu ederken kıkırdadım. Gözleriyle yüzümü incelerken, "Ne oldu?" diye sordu. "Hiç, hoşuma gitti," dedim. Gülümserken saçlarımı okşamaya başladı. "Kalbimde olmaktan daha fazla mı hoşuna gitti?"

"Hayır. Hiçbir şey kalbinde olmaktan daha fazla hoşuma gidemez."

"Madem artık çeteye girdin o zaman sana bir görev vermeliyim."

"Az önce dalgasını geçiyordun, şimdi görev vermekten mi bahsediyorsun?"

"Bu görevi çeteye girdiğin için vereceğim."

"Peki, tamam." Bunu kötü bir şey istemeyeceğini düşünerek kabul ediyordum. Umarım beni gıcık edecek bir şey istemezdi. "Ne istiyorsun bakalım?" Hiç düşünmeden cevap verdi. "Benimle uyumanı istiyorum." Gülümsedim. Bunu isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Yapamayacağım bir şey olmadığına sevinirken, "Şu ana kadar yaptığım görevlerin en kolayı bu olacak galiba," dedim.

Onunla uyumak güzel olacaktı. Bunu ben de istemiyor değildim. Yanında huzur bulduğum insanla huzurlu bir şekilde uyuyacaktım ve bu yüzden mutluydum. Gülümserken oturduğumuz koltuğa uzandı ve kenara kayıp bana yer açtıktan sonra yanını işaret etti "Buraya gel o zaman." Hemen şimdi uyumak istemesi beni şaşırtırken, "Şimdi mi uyuyacağız? Henüz erken değil mi?" diye sordum.

"Hemen uyumayız gel," deyip yanındaki boş yere eli ile iki defa vurunca gülümseyerek yanına uzandım. Okul formamla uzanmış olmam beni rahatsız etse de bunu sorun etmemeye çalıştım. Şu an burada onun yanındayken zamanı iyi değerlendirmeye çalışıyordum. Üzerimi değiştirmek için bile vakit harcamak istemiyordum. O da okul formasıyla uzanmıştı ama benim gibi bunu sorun etmiyor gibi görünüyordu.

Gözleri gözlerimin üzerindeyken bakışları yüzünden heyecanlandığımı hissediyordum. O kadar güzel bakıyordu ki beni gözlerine mühürlüyordu. "Gözlerime böyle bakmaya devam edersen heyecandan bayılabilirim." Hiçbir şey demeden o şekilde bakmaya devam edince gözlerimi birden kapattım. "Aç gözlerini."

"Hayır, beni heyecanlandırıyorsun."

"Bir şey yapmıyorum ki, sadece gözlerine bakıyorum."

"Olsun ben utanıyorum," deyince gülmeye başladı. Bu ona komik gelmiş olmalıydı. Gözlerimi açıp ona bakarken, "Gülme," diye uyardım. Beni umursamadan gülmeye devam edince tekrar uyardım, "Gülme dedim sana!"

"Sen ne tatlı bir şeysin ya," deyince yüzümün kızardığını hissettim. Daha çok utanmıştım. Bunu da utanmam için söylediğini biliyordum. "Merak

ediyorum beni utandırmaktan ne zaman vazgeçeceksin acaba?"

"Bunu utan diye söylemedim ki." Bu beni bayağı şaşırtmıştı işte. Normalde beni gıcık edip utandırmaya çalıştığı için bu sefer de öyle olduğunu düşünmüştüm ama belli ki yanılıyordum, "Utandım ama," deyince elini yanağıma koydu, "Bu kadar güzel utanmak zorunda mısın?" Tebessüm ediyordum, "Güzel utanmak mı? Güzel mi utanıyorum?"

"Hem de çok güzel," diye fısıldadı, "Bu çok hoşuma gidiyor." Bunu bildiğim için tebessüm etmeye devam ediyordum, "Utanmaya devam etmeliyim o zaman."

"Bence de etmelisin. Hatta dur sana utanman için yardım edeyim," deyip birden dudaklarını dudaklarıma bastırınca bunu yapmasını beklemediğim için afalladım. Küçücük bir öpücük bedenimin kaskatı kesilmesine neden olurken Barlas dudaklarını geri çekip gözlerime baktı. O an yüzümü boynuna gömme isteğiyle yanıp tutuştum. Utanıyordum ve gözlerine bakmak istemiyordum. Tam yüzümü boynuna gömmek için hazırlanmıştım ki kafasını geri çekti "Hayır, bu defa yüzünü saklamayacaksın."

Gözlerine daha fazla bakmamak için hemen gözlerimi kapattım. "Utanıyorum Barlas!" "Aç gözlerini."

"Hayır,"

"Aç dedim."

"Hayır, açamam."

"Bak gıdıklarım."

"Hayır, sakın!" Elini karnıma götürüp, "Açıyor musun?" diye sordu. "Barlas lütfen," diye yalvarmaya başladığımda açmayacağımı anladı ve, "Peki, benden günah gitti," diyerek gıdıklamaya başladı."Ya hayır ya!" diyerek kıkırdamaya başladığımda onu durdurmaya çalışıyordum ama beni gıdıklamaya devam ediyordu.

Zaman onun yanında çok güzel geçerken sabah olmasını istemiyordum. Hep burada, onun yanında kalmak istiyordum. Belki de zamanın tam da şu anda durmasını, beni gıdıklarken keyifli kahkahalarını dinleyip ruhumun ihtiyaç duyduğu o huzuru hissetmek istiyordum. Buna o kadar ihtiyacım vardı ki. Hele şu aralar daha çok ihtiyacım vardı. Babam hayatımdan çıktığından beri keyfim yoktu. İki gündür zoraki gülerken bu eve geldiğimden beri gülüyor olmam Barlas sayesindeydi. Onun yanında kendimi iyi hissediyordum.

***

Perdenin arasından vuran güneş ışığıyla rahatsız olup gözlerimi aralayınca yanımda Barlas'ın olmadığını gördüm. Çoktan uyanmıştı. Dün erken uyuyacağımızı düşünüyordum ama Barlas'la o kadar çok muhabbet etmiştik ki uyumamız gece yarısını bulmuştu. Deli gibi uykum olmasına rağmen okula gitmek zorunda olduğum için kalktım. Banyoya gitmek için üst kata çıktığımda Barlas'ın sesini duydum. Odasında biriyle konuşuyordu. "Okulda alacağım senden. Merak etme bir şey olmaz. Sadece zamanlamaya dikkat et. Tam zamanında gelmeleri lazım, yoksa plan çöpe gider."

Ne planıydı bu? Merak ediyordum ama burada onu gizlice dinlemenin ayıp olacağını düşünerek odanın önünden ayrılıp banyoya girdim. Demir için mi bir şeyler planlıyordu acaba? Çünkü dün bana onu halletmekten bahsetmişti ve bunu bugün yapacağını söylemişti. Acaba neydi? Bunu sormak için sabırsızlanıyordum. Banyoda elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı elimle düzelttikten sonra aşağı indim. Koltukta uyuduğum için formam kırışmıştı, neyse ki kötü görünmüyordu. Bu yüzden eve gidip de formamı değiştirmeme gerek yoktu.

Kahvaltı hazırlamak üzere mutfağa girdiğimde Barlas'ın çoktan bir şeyler hazırlamış olduğunu gördüm. Oturduğu masada kahvesini yudumlarken içeri girdiğimi görüp tebessüm ederek bana baktı, "Günaydın."

"Günaydın," deyip ben de onun gibi tebessüm ederek yanındaki sandalyeye oturdum. Hazırladıklarına şöyle bir bakıp merak ettiğim şeyi sordum. "Barlas, Demir'e ne yapacaksın?"

Oturduğum gibi bu soruyu sormam hoşuna gitmediği için kaşlarını çattı, "Kahvaltını yap Öykü. Birazdan çıkacağız." Belli ki söylemek istemiyordu. Nedense birden gerilmişti. "Merak ediyorum ama," deyince bıkkınca bir nefes verdi, "Sabah sabah Demir'i mi konuşacağız?" Suratına bakarken hazırladığı sofrayı işaret etti "Kahvaltını yap hadi." Neden söylemiyordu ki? Telefonda konuştuğu kişiyle onun için plan yaptığı belliydi. Tekrar bunu sormak için ağzımı aralayınca, "Öykü sadece kahvaltını yap ve bir şey sorma," diye beni uyardı.

Sözünü dinleyip kahvaltım bitene kadar neredeyse hiç konuşmadım. Barlas düşünceli görünüyor ve sadece kahvesini yudumluyordu. Bir şey yememişti. Ben de çok bir şey yiyememiştim. Nedense bugün zor geçecekmiş gibi geldiği için biraz korkuyordum. İyi şeyler olmayacaktı. Bu çok belliydi.Evden çıkınca arabaya binip okula gittik. Okulun bahçe kapısının önünde ellerini cebine sokmuş öylece duran Çetin'i görünce kaşlarımı çattım. Geldiğimizi görünce bize doğru yürümeye başladı.Barlas onunla tokalaştıktan sonra elini direkt cebine soktu. Çetin ona bir şey vermişti ama ne olduğunu göremediğim için gözlerim onların üzerindeydi. "Haber verdin mi?"

Barlas'ın sorduğu soruya Çetin kafasını sallayarak cevap verdi "Birazdan burada olurlar." Ne olduğunu anlayamamıştım ama Barlas memnun olmuş gibi sırıtarak beni okula doğru sürükledi. "Birazdan burada olacak olanlar kimler?" diye sordum. Demir ve çetesinden bahsettiklerini düşünüyordum ama yine de emin olamamıştım. "Görürsün," Bugün yine soru cevaplamama günündeydi. "Çetin sana ne verdi?" En azından bu soruyu cevaplamasını istiyordum. "Hiç," deyince ofladım ama bunu da umursamadı. Çetin'le bir işler karıştırıyorlardı ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Muhtemelen odasında telefonda konuştuğu kişi Çetin'di. Demir için bir plan hazırlamışlardı ve şu an bu plan için hazırlık yapıyorlardı. Çetin'in Barlas'a verdiği şey de bu planla ilgili bir şeydi. Yani olmayabilirdi de ama ben öyle düşünüyordum. Barlas'la birlikte sınıfa girdiğimde Demir'in de orada olduğunu gördüm. Çetesi de sınıftaydı. Onlar buradaysa Çetin'in bahsettikleri kimdi? Neler oluyordu hâlâ anlayamamıştım. Demir, Aysun'un eski sırasına oturmuş sırıtarak bize bakarken onu umursamadan yeni sırama doğru yürüdüm. Barlas'a Demir'le kavga etmemeleri için sınıfıma

gelmemesini söylemiştim ama beni dinlememişti. Ders başlayana kadar da gitmeyeceği kesindi.

Sırama oturunca Barlas kaşlarını çatarak, "Neden burada oturuyorsun sen?" dedi. Çantamı arkama koyarken kafamı kaldırıp ona baktım ve anlam veremediğim sorusunu cevaplamadım. Neden burada oturduğumu bilmiyor muydu sanki? Ben bir şey demeyince hızla Demir'in yanına gitti ve elini sırasının üzerine vurdu. "Kalk buradan!" Onu izlerken ne yapmaya çalıştığını anlayamadığım için şaşkındım. Durduk yere Demir'e neden sataşıyordu şimdi? Boş yere kavga çıkaracaktı. "Neden kalkayım? Ben burada oturuyorum." Barlas elini sıranın üzerinden çekip cebine soktu, "Burası Aysun'un sırası, değil mi?" Demir sırıtıyordu, "Artık değil."

"Ne demek artık değil? Kalk başka sıraya otur!" Barlas ne kadar öfkeliyse Demir o kadar sakin görünüyordu. "Burada oturacağım."

"Sana kalk dedim!" Barlas'ın sesi beni ürkütünce yerimden kalkıp yanına gittim. Kavga çıkacaktı çünkü biliyordum. Demir'in sabrı her an taşabilirdi. "Kalkmıyorum." Barlas gözlerini kapatıp sabır dilerken Demir'in çetesine baktım. Hiçbiri kavga çıkacak olmasını önemsemiyor gibi görünüyordu. Barlas gözlerini açıp tekrar "Beni delirtme de kalk!" diye bağırınca sakin olması için kolunu tuttum. Yaparlar mıydı bilmiyordum ama kavga çıkarsa onları durdurması için sınıftaki birkaç arkadaşıma güveniyordum. Çünkü Demir ve çetesi onları asla durdurmaz, hatta kavgalarını keyifle izlerlerdi. Bizimkiler de burada değildi. En azından Çetin burada olsun istiyordum ama yoktu. Barlas'ı durduracak hiç kimse yoktu.

Ürkek gözlerim Barlas'ın üzerindeyken sınıfa Koray ve Aysun girdi. Barlas beni duymuyormuş gibi hâlâ Demir'e bağırıyordu. "Sana kalk dedim, değil mi?" Kalkmayacağını anlayıp onu yakasından tuttuğu gibi kaldırdı ve iki saniye kadar o şekilde tutup arkasındaki duvara doğru itti.Demir'in sırtı sertçe duvara çarptığında sakin kalma süresini doldurmuş gibi görünüyordu. "Sen kavga etmek istiyorsun galiba Barlas?" Ela gözleri tehlikeli görünüyordu. Barlas, "Dayak istiyorsan evet, kavga edebiliriz!" dedi.

"Geçen defa sana karşılık vermedim diye bu defa da aynı şeyi yapacağımı düşünme sakın. O zaman bütün hıncını al diye karşılık vermedim sana, bir daha alamayacağını bildiğim için. Ama bu defa öyle olmayacak, bunu

biliyorsundur umarım?" deyip Barlas'ın bir şey demesine izin vermeden konuşmasına devam etti, "Ben bugün seninle kavga etmek istemiyorum Barlas. Ben çok daha güzel bir şey istiyorum," diyerek ona beni işaret etti. "Ben bu kızı istiyorum."

Yine Barlas'ı sinir etmek için konuşmaya başlayınca Barlas ona doğru yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı. "Alamayacağını bile bile istemen çok garip!" Ona bir şey yapmaması için yanlarına yaklaştığımda Demir yine sırıtmaya başlayıp bana baktı ve bir süre yüzümü inceledikten sonra tekrar gözlerini ona çevirdi "Çetende değil, alabilirim." Barlas öfkeli gözlerini ondan ayırmazken, "Sana çetemde olduğunu söylemiştim, değil mi?" diye sordu.

"Evet, söylemiştin ve ben de buna inanmamıştım," deyip tekrar bana baktı, "Neden dövmesini göstermiyor o zaman? Gösterin de inanayım." Gözlerimi Barlas'a çevirdiğimde ne yapacağını merak ediyordum. Kolumda bir dövmem yoktu ve doğal olarak onu bu çetede olduğuma inandıracak bir kanıtım da yoktu. Saplantılı bir katile bunu kanıtlayamayacak olmak canımı sıkıyordu. "Seni buna inandırmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum!"

"Yok, değil mi? Dövmesi yok. Çünkü çetende değil." Bize inanmıyor olması Barlas'ı iyice öfkelendirirken sinirle onun yakasını kavrayıp, "Bana bak, bu kızdan uzak duracaksın Demir! Anladın mı beni, uzak duracaksın!" diye bağırdı. Neredeyse ona vuracaktı ama kendini tutuyor gibiydi. "Sanmıyorum, artık aynı sınıftayız ondan uzak duramam." Demir onu iyice kışkırtırken Barlas bağırarak konuşmaya devam etti "Merak etme bugünden sonra aynı sınıfta olmayacaksınız. Hatta aynı okulda bile olmayacaksınız. Bu okulda geçirdiğin son dakikaları iyi değerlendir. Neticede bir daha okul yüzü göremeyeceksin!" dedi.

Söylediği şey beni şaşırttığı gibi Demir'i de şaşırtmıştı. Neden böyle bir şey demişti ki şimdi? O burada kalıp Barlas'ı sinir etmek varken gider miydi hiç?"Son dakikalar mı?" Demir kahkaha atmaya başlayınca arkadaşları da güldü. Bu onlara komik gelmişti, "Benim bir yere gittiğim yok Barlas, ben buradayım." Barlas ellerini üzerinden çekip siniri yatışmış gibi sırıttı. "Evet, şu an buradasın ama biraz sonra olmayacaksın."

Ne demekti ki bu? Nasıl bundan eminmiş gibi konuşabilirdi? Demir kahkahasını kesmiş Barlas'a anlamsızca bakarken sınıftan içeri giren müdürün sesi duyuldu. "Bizim öğrencilerde öyle şeyler olmaz komiserim. Asılsız bir ihbardır bu, inanmayın. Çocuklar arkadaşlarına şaka yapmak istemiştir." Müdür yanında duran komiserle konuşurken arkalarından iki polis girdi içeri. Komiser "Onu şimdi anlayacağız," deyip yüzünü sınıfa çevirdiğinde, "Demir Aslantürk hanginiz?" diye sordu.

Sorusuyla kaşlarım havaya kalkarken kafamı Demir'e çevirdim. O da şaşkın görünüyordu ve ne olduğunu anlayamamış gibiydi. "Benim." Polislerden biri komiserinin işareti üzerine ona yaklaşıp, "Arkanı dön!" diye emir verdi. Barlas beni kolumdan tutmuş kenara çekerken Demir polise şaşkınca, "Ne oluyor?" diye sordu.

Polis onun sorusunu cevaplamadan, "Sana arkanı dön dedim!" diye yüksek sesle bağırınca mecburen dediğini yapıp arkasını döndü. Herkes şaşkındı. Demir'in çetesi de öyle..."Ellerini duvara daya!" Demir ellerini duvara yaslayınca polis hemen üzerini aramaya başladı. Ben hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamazken kafamı kaldırıp Barlas'a baktım. Polislerin buraya Demir için gelmiş olup onu aramalarına Barlas'ın da şaşkın olmasını bekliyordum ama o hiç de şaşkın görünmüyordu. Sanki onların geleceğinden haberi varmış da gelip onu aradıkları için bundan memnun kalmış gibi bir ifade vardı yüzünde.

Bu bana çok garip gelirken sınıftaki herkes gibi bakışlarımı tekrar Demir'i arayan polise çevirdim. Cebinde bulduklarını alıp komiserine götürünce, "Boş değil komiserim," deyip elindekileri ona gösterdi. Polisin elinde iki çakı bir de küçük bir paket görünce dikkatle o pakete baktım. İçinde una benzer beyaz bir toz olduğunu fark edince gözlerim kocaman oldu. Yok artık! Buna inanamıyordum. Polisin elinde uyuşturucu olduğunu düşündüğüm bir paket vardı ve ben bunun Demir'in cebinden çıkmasına gerçekten şaşırıyordum. Kullandığını bilmiyordum bu yüzden şaşkındım ama bunu okula sokması kullanmasından daha çok şaşırtıyordu.

Nasıl cesaret etmişti buna? Hiç mi korkusu yoktu bu çocuğun? Uyuşturucuyla işinin olması ondan daha fazla korkmamı sağlarken Barlas'a baktım. Onun gözleri Demir'in üzerindeydi. Suratında sinsi bir sırıtış vardı. "Yazık, demek hâlâ kullanıyorsun." Barlas polislerin duymayacağı şekilde

fısıldayınca Demir öfkeyle baktı. Yakalanmış olmasına sinirlenmişti galiba. Ellerini yumruk yapmış sıkarken burnundan soluyordu, "Sen... Sen koydun değil mi?"

Sorusuyla yutkunamadığımı hissederken gözlerimi tekrar Barlas'a çevirdim. Demir doğru mu söylüyordu? Bunu onun cebine gerçekten Barlas mı koymuştu? Öylece bakakaldım. Resmen şok olmuştum. Barlas bir şey demeden sırıtırken komiserin sert sesi sınıfta yankılandı, "Alın şunu!"Polisler kollarından tutarken Demir sinirle bağırdı, "Durun, o bana ait değil!"

Komiser "Hep öyle oluyor zaten. Sana ait değilse cebinde ne işi vardı?" diye sordu. Demir buna cevap veremiyordu. Çünkü ne söylese inanmayacakları belliydi. Polisler onu götürürken Barlas'ın gözleri hâlâ onun üzerindeydi "Umarım sadece içicisindir." Demir, gözlerini kocaman açarak dişlerinin arasından konuştu, "Seninle görüşeceğiz Barlas!"

"Ne zaman istersen?"

Polisler onu, "Yürü!" diyerek sınıftan çıkarırken Demir'in çetesi ve müdür de onların peşinden sınıftan çıktı. Ben şok olmuş bir halde Barlas'a bakarken Çetin'in ona ne verdiğini şimdi anlıyordum. Demek planı buydu. Belki de Demir'e sırf bu yüzden sataşmıştı.

Hangi ara onu cebine koyduğunu bile anlamamışken böyle bir şey yapmış olmasına inanamıyordum. Buna nasıl cesaret edebilirdi? Ya polisler o uyuşturucuyu onun cebinde yakalasalardı. O zaman ne yapacaktı? Barlas yüzümü avuçlayıp gözlerimin içine baktı. Yapmış olduğu plan işe yaradığı için mutlu görünürken benim de mutlu olmam için keyifle konuştu, "Artık eski sırana geçebilirsin. Kurtuldun ondan."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

31.BÖLÜM

Barlas'ın rahatlığı beni sinirlendirirken ellerini yüzümden çektim ve onu kolundan tutup sınıftan çıkardım. Çok sinirliydim. Sınıftakiler bu konuşmayı duymamalıydılar. Bahçeye geldiğimizde orada kimsenin olmadığını gördükten sonra Barlas'ın kolunu bırakıp ona sinirle bakmaya devam ederek, "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Ondan kurtulmam için yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli bir plan olduğunun farkında mısın? Bunu nasıl yapabildin? Hiç mi korkmadın?" diye bağırdım.

Bağırmamı umursamazken, "Neden korkayım? Bunda korkulacak bir şey yoktu ki," dedi. Rahatlığı beni öldürecekti. Okula uyuşturucu sokmuştu ve sanki lolipop sokmuş gibi rahat görünmesi beni çileden çıkarıyordu. Nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Yaptığı normal bir şey miydi? Konuşmadan önce etrafa bakıp bizi kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra fısıldayarak, "Okula uyuşturucu soktuğunun farkında mısın sen?" diye sordum.

"Sokmak zorundaydım," dediğinde kaşları çatıldı. "Çünkü başka türlü onun bu okuldan atılmasını sağlayamazdım. Onu tanıyorum, okuldan atılmasını sağlasam bile ne yapar eder geri gelirdi. Seni rahatsız etmemesi için asla geri gelemeyeceği bir şey yapmak zorundaydım." "Nereden buldunuz onu?" diye sordum. Uyuşturucuyla işi olmayan biri o şeyi nereden bulabilirdi. "İsteyince bulmak zor olmuyor." Doğru, o çete lideriydi, değil mi? Uyuşturucu bulmak onun için zor olmazdı. "Yaptığın çok yanlıştı. Kullanmadığı bir şeyi nasıl kullanıyor gibi gösterebilirsin?" Güldü, "Kullanmadığı şey mi? O uyuşturucu kullanıyor Öykü."

"Ne?" Bu durumda polisler onu kolay kolay bırakmazlardı. Bu bizim için iyi olurdu ama yine de bizim yüzümüzden suçlanacak olması vicdanımı sızlatıyordu. "Polisler onu götürdü. Ne olacak şimdi? Hapse mi girecek?" Merakla yüzüne bakarken kafasını iki yana salladı. "Hayır girmeyecek. Demir sadece içicidir, satıcı değil. Satmadığı anlaşıldığında serbest bırakılır. Yani hapse falan girmez."Barlas o planı Demir'i okuldan attırmak için yapmıştı, belli ki bunu yapmasının nedeni hapse girmeyeceğini bilmesiydi.

O, sadece Demir'in benden uzaklaşmasını sağlamıştı. Hapse girmeyecek olması hem beni rahatlatıyor, hem de korkutuyordu aslında.

"Şu an senin için intikam planları hazırladığına eminim."

"Biliyorum ama bu umurumda değil. Canımı sıkan tek şey vardı o da senin sınıfında sana yakın olmasıydı. Ama artık yok. Şimdi içim çok rahat."Şu an benim de öyleydi ama karakoldan çıkıp yanımıza geldiğinde hiç de öyle olmayacaktı. "Beni çetesine istiyor biliyorsun, değil mi?" diye sordum."Koluna dövmeyi yaptırdıktan sonra isteyemeyecek." Kesin cevabı sıkıntımı gidermezken endişeyle konuştum, "Bir katille uğraşıyoruz ve bu beni korkutuyor. Çok kötü şeyler olacak Barlas, yaptığın şey onu kışkırtacak!" Kendisi hâlâ çok rahat görünürken yüzümü avuçladı, "Sakin ol, bir şey olmayacak."

Bu benim için kolay değildi. Demir gibi biri hayatımızdayken sakin olmak imkânsız gibi bir şeydi, "Olamam, korkuyorum!"

"Ben yanındayım Öykü, neden korkuyorsun?" Kahverengi gözlerine korkuyla bakarken, "Sana bir şey yapmasından korkuyorum," dedim. Demir şimdiye kadar kötü bir şey yapmamıştı, sadece beni çeteye istediğini söyleyip durmuştu ama şu saatten sonra rahat duracağını sanmıyordum. "Bana bir şey yapamaz." Yine kesin konuşuyordu ama ben öyle düşünmüyordum. Demir Barlas gibi değildi. Saplantılıydı, katildi ve uyuşturucu kullanan biriydi. "Nedense ben buna pek emin olamıyorum."

Gülümserken yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Sen kimin sevgilisi olduğunun farkında değil misin hâlâ?" Farkındaydım tabii ki. Çete lideri olabilirdi. Güçlü de olabilirdi ama karşısındaki de bir çete lideriydi. Hem de kötü çete lideri, "Barlas o bir katil!"Gözlerini devirdi. "Bundan emin değiliz. Emin olmadığımız için de katil diyemeyiz." Evet, emin değildik ama ondan korkuyordum. "Ya gerçekten katilse ve sana da zarar vermeye kalkarsa Barlas? O zaman ben ne yaparım?" diye sordum.

Sorum onun gülmesine neden olurken, "Hep kötü şeyler düşünmek zorunda mısın sen?" deyip ellerini yüzümden çekti ve bana sarıldı."Hayatımızda Demir gibi biri varken zorundayım," dediğimde

başımı öpüp geri çekildi ve yüzüme baktı. O sırada zil çalıyordu. "Korkmak sana yakışmıyor Kaktüs. Benim tanıdığım kız cesurdu, ne oldu o kıza?"

Kafam önüme düştüğünde derin bir nefes alıp tekrar Barlas'a baktım. "Ben cesur falan olmak istemiyorum Barlas, ben sana bir şey olmamasını istiyorum." Güzel bakan gözleri gülerken, "Olmayacak zaten," dedi.Elimi kaldırıp yanağına koyduğumda usulca okşamaya başladım, "Olmasın. Buna dayanamam." Elimi tutup avucumu öptü ve tekrar yanağına koydu. Bir süre o şekilde durduktan sonra artık sınıfa gitmem gerektiği için elimi yanağından çektim. "Zil çaldı, içeri girmemiz gerekiyor."

Hiç yanımdan ayrılmak istemiyormuş gibi görünürken iç çekip mecburen kabul etti. "Peki, girelim."Birlikte okulun arka kapısına doğru yürümeye başladığımızda, "Hiç ders dinleyecek halde değilim," dedim. Canım sıkkındı ve bu halde ders dinlemek bana işkence gibi geliyordu. "İstersen seni kaçırabilirim," dediğinde ona ters ters baktım, "Devamsızlığım kaç gün oldu haberin var mı senin?"

Yine umursamaz bir tavır takınırken, "Bunu o kadar sorun etme. Devamsızlıktan sınıfta kalmana izin vermem," dedi. Tek kaşım havaya kalktı, "Nasıl olacakmış o?" Muzipçe sırıttı, "Müdürü tehdit ederek." Gülmeye başlayıp, "Hadi oradan serseri!" diyerek hafifçe koluna vurunca güldü.

Birlikte okula girip sınıflarımıza geçtik. Sırama doğru yürürken sınıftaki herkesin Demir hakkında konuştuklarını duyuyordum. Onu kimin ihbar etmiş olabileceğinden bahsediyorlardı. Çantamı alıp eski sırama geçip oturdum. Koray ve Aysun yanıma gelince Koray kendi sırasına oturup bana baktı. Aysun'sa yanıma oturup oturmama konusunda kararsız kalsa da yavaşça yerine ilişti. İkisi de merakla yüzüme bakarken Koray kaşlarını çatıp, "Demir'in uyuşturucu kullandığını biliyor muydun?" diye sordu.

Ona bakarken kafamı iki yana salladım, "Hayır."

"Eminim Barlas biliyordu ama değil mi? Hatta Demir'i o ihbar etti." Sadece ihbar ettiğini düşünüyordu ama uyuşturucuyu onun cebine koyanın Barlas olduğunu bilmiyordu. Bilmemeliydi de. "Bilmiyorum Koray," dedim. Şaşırdı, "Sormadın mı?"

"Sormadım."

"Dün bana o çocuğun bahsettiğim katil çocuk olduğunu söylediğinde kanım dondu resmen. Onunla aynı sınıfta olduğuma inanamadım." "Rahat ol, artık onunla aynı sınıfta olmayacağız. Muhtemelen bu olaydan sonra okuldan atılacak," dedim. Bana inanamıyormuş gibi baktı, "Ne kadar rahatsın Öykü. Bu çocuk senin peşinde... Bunu sen söylemedin mi? Sence Demir gibi biri okuldan atıldı diye rahat durur mu?" Moralim iyice bozulurken kafamı önüme eğdim. "Durmaz."

"O zaman tehlikedesin demektir." Kafamı kaldırmadan ona baktığımda, "Biliyorum Koray," dedim.

Sıkıntılı görünüyordu. "Bir şeyler yapmamız gerekiyor." "Yapacağız zaten. Okul çıkışında koluma ejderha dövmesi yaptıracağım. Bu Demir'i benden uzak tutar," dediğimde Koray anlamamış gibi suratıma bakmaya devam etti "Barlas'ın çetesini simgeleyen bir şeyi neden koluna yaptırıyorsun ki? Anlamadım." Kafamı kaldırdığımda derin bir nefes aldım, "Çünkü artık çetedeyim." Koray'ın gözleri fal taşı gibi açılırken Aysun'un da aynı şekilde açıldığını gördüm. Bu onlar için büyük bir şok olmuştu, "Şaka mı bu?" Koray'ın sorduğu soruyla kafamı iki yana salladım, "Değil."Bakışlarındaki şaşkınlık, yerini kızgınlığa bırakırken, "Öykü, senin o çetede ne işin var Allah aşkına?"

"Demir'den kurtulmamın tek yolu buydu. Barlas'ın çetesine girersem artık beni kendi çetesine isteyemez. Racon böyleymiş."

"Seni çetesine mi istiyordu?"

"Evet."

"Sen onun ne işine yarayacaksın ki seni çetesine istedi?"

"Bir işine yaramayacağım. Sadece Barlas'ı sinirlendirmek için beni kullanacak aklı sıra." Koray'ın yüzü düşerken bakışlarını yere indirdi. Biraz sıkıntılı görünüyordu. "Ondan kurtulmanın başka yolu yok muydu?" Yalanımı sürdürmeye devam etmek zorundaydım. "Demir saplantılı bir katil Koray... Barlas'ın çetesine girmeseydim beni ne yapar eder kendi çetesine

alırdı. Başka çarem yoktu," dedim. Beni anlamış gibi kafasını salladığında, "Haklısın galiba," dedi.

"Barlas'ın seni çetesine almış olmasına hâlâ inanamıyorum. Şimdi sen de onlar gibi haraç mı alacaksın?" diye sordu. Bunu hiç düşünmemiştim ama Barlas'ın bana bunu yaptırtacağını sanmıyordum. Çeteye haraç almak için girmemiştim. Ya da işkence yapmak için. Daha önce ikisini de yapmış olabilirdim, şimdi bunları yapmak istemiyordum. Ben sadece Barlas'ın alacağı intikam için ona yardım etmek istiyordum hepsi buydu. Gerçi o adamdan nasıl intikam alacağını bilmiyordum ama bunu öğrenip ona bu konuda yardım edecektim. Kesin kararlıydım.

"Saçmalama!" diye tepki gösterince kafasını hafifçe salladı, "Ne saçmalama? Öykü, çeteye girdin sen farkında mısın? Onlar ne yapıyorsa sen de onu yapacaksın."

"Barlas bana öyle bir şey yaptırmaz!"Güldü, "O yüzden çeteye girmek istediğin zaman sana haraç alma görevi verdi, değil mi?" Kafamı oflayarak Aysun'a çevirince onun bana baktığını gördüm. Bizi dinliyordu ama sesini çıkarmıyordu. Şu an konuşmak istediğinden o kadar emindim ki. Gözlerimi hemen ondan çektim. " O çeteye girmek için verilmiş bir görevdi."

"Şimdi çeteye girdin diye haraç almayacaksın yani." Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Bana neler yaptıracağını bilmem gerekiyordu. Bunu sormak için biraz geç kalmıştım ama yine de öğrenmem lazımdı."Almam herhalde," deyip dirseklerimi sıraya dayayıp yüzümü avuçlarımın arasına aldığımda, bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordum. Merak ettiğim bir konuyu sormanın tam sırasıydı. "Koray, dün biz Barlas'la gittikten sonra ne oldu? Demir ne yaptı okulda? Kötü şeyler yapmadı değil mi?"

"Hayır yapmadı. Normal bir öğrenci gibi takıldı."

"İyi bari kimseye zarar vermemiş."

"Aslında şey oldu... Bütün sınıfa senin en çok takıldığın arkadaşının kim olduğunu sordu." Aysun'a bakıp gözlerimi tekrar Koray'a döndürdüğümde, "Söylediniz mi?" diye sordum. Demir'in bunu boş yere sormadığını bildiğim için Aysun ve Koray'ı öğrenmesini istemiyordum. "Biz

söylemeyecektik ama Demir bütün sınıfı tehdit edince herkes ona bizi gösterdi. O da doğru olup olmadığını teyit etmek için bize sordu ve biz de mecburen doğruyu söylemek zorunda kaldık," dedi.

Kesin bir şey yapacaktı. Bunu boş yere sormadığını o kadar iyi biliyordum ki. Aklındaki şeyin ne olduğunu çok merak ediyordum. Sırf birlikte takıyoruz diye Aysun ya da Koray'a bir şey yapmaya kalkmazdı, değil mi? Arkadaşlarıma zarar verecek kadar ileri gitmezdi. Eğer öyle bir şey yaparsa ölürdüm ben. Bu okuldan atılıp arkadaşlarımdan uzak kalacak olması içimi biraz rahatlatabilirdi ama bir şey yapmak isterse bunu dışarıda da yapabileceğini bildiğim için aklıma kötü şeyler geliyordu.

***

Çıkışta Barlas'la birlikte dövmeciye giderken çok heyecanlı olduğumu hissediyordum. İlk defa dövme yaptıracaktım ve kolumda nasıl duracağını merak ediyordum. Arkadaşlarımdan acıdığını duymuş olsam da umurumda değildi. Bir an önce Demir'e Barlas'ın çetesinde olduğumu kanıtlamak istiyordum. Sessizce geçtiğimiz yolları izlerken Barlas yüzüme baktı. "Ne oldu Kaktüs, hiç konuşmuyorsun?"

Gülümsedim. "Hiç. Sadece dövmemin kolumda nasıl duracağını düşünüyordum."

"Hepsi bu mu?" "Aslında bir şey daha var. Demir dün biz okuldan ayrıldıktan sonra bütün sınıfa en çok kiminle Takıldığımı sormuş. Herkes Koray ve Aysun'u söylemiş. Bunu öğrenmek istediğine göre bir şeyler planlıyor olmalı, korkuyorum Barlas. Arkadaşlarım tehlikede olabilir."

"Sakin ol, Demir'in henüz ne düşündüğünü bilmiyoruz. Bilmeden de boşuna telaş yapma. Buna gerek yok," dedi. Bu kadar rahat olmasının sebebini anlayamıyordum. "Ama iyi şeyler düşünmediğini biliyoruz. Onlara zarar verebilir!" deyince kaşlarını çattı, "Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Başına gelecekleri bilir ve onlara zarar vermeyi düşünmez. Merak etme sen."

"Peki, sence ne düşünüyor? Bunu neden sormuş olabilir?"

"Bilmiyorum. Yakında öğreniriz." Umarım geç kalmış olmazdık. İkisi de savunmasızdı ve Demir isterse onlara çok rahat zarar verebilirdi. Bunu bildiğim için korkum her saniye daha fazla artıyordu. Belki katil olduğunu bilmesem bu kadar korkmazdım...

Birkaç dakika sonra dövmeciye ulaştık. Geldiğimizi gören bizden sadece birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm esmer genç bir çocuk masasından kalkıp yanımıza yaklaşırken, "Ooo Barlas uzun zaman sonra seni görmek güzel," deyip gülümseyerek yanımıza geldi ve ona elini uzattı, "Hoş geldin." Barlas çetesine giren herkesi buraya getiriyor olmalıydı. Barlas'ın ve çetedekilerin dövmesine bakılacak olursa bu işte bayağı iyiydi. Barlas, "Hoş bulduk Can," deyip tokalaşırken ben çocuğun kolunu inceliyordum.

İki kolunu da dövmelerle doldurmuştu, vücudunda da aynı şekilde olduğundan emindim. Bu kadar dövme yaptırmanın bir hastalık olduğunu düşünürken şaşkın bakışlarım çocuğun kolundan hemen çektim. Dövmeci çocuk bana da elini uzattı. "Sen de hoş geldin."

"Çeteye giren yeni arkadaş bu mu?" Barlas kafasını sallayıp, "Evet," deyince çocuk elimi bırakıp ona şaşkınca baktı. "Bade'den sonra çeteye bir kız daha alacağını düşünmemiştim." Barlas gülümseyerek, "Ben de düşünmemiştim," diyerek bana bakınca elimi tutup öptü, "Ama aldım." Çocuk Barlas'ın bu hareketiyle aramızda bir şeyler olduğunu anlayınca bana birkaç metre ötemizde duran koltuğu işaret etti. "Sen şöyle otur istersen ben de dövmenin taslağını hazırlayayım."

Koltuğa geçerken etrafı inceliyordum. Çok büyük bir yer değildi, duvarlarda bir sürü dövme şekilleri asılıydı ve hepsi de oldukça ilgi çekiciydi. Koltuğun hemen önünde büyük bir vitrin, içinde boya kutuları ve ne işe yaradığını bilmediğim birçok malzeme görünce kaşlarımı çattım. İlk defa dövme yaptıracağım için hâlâ gergindim. Koltuğa oturup okul gömleğimin kolunu dirseklerime kadar katladım ve Barlas'a baktım.

O da masasına oturmuş dövmenin taslağını hazırlayan çocuğa bakıyordu. "Dövme büyük olmayacak Can. Sadece bilek içine yapacağız, ona göre hazırla." Çocuk, "Tamam," deyince şaşırdım. "Neden benim dövmem büyük olmayacak?" Barlas yanıma yaklaşıp oturduğum koltuğun önüne

çömelerek kucağımdaki elimi tuttuğunda, "Ne kadar büyük olursa canın o kadar yanar."

"Sorun değil ki, dayanabilirim," deyince Barlas çömeldiği yerden ayağa kalktı ve burnuma küçük bir öpücük kondurduktan sonra alnını alnıma dayadı. "Ben dayanamam..." Sıcak nefesi yüzüme değerken gülümsedim. O da gülümsüyordu. Dövmeci çocuk taslağı getirince Barlas kafasını geri çekip ona baktı, "Canını çok fazla yakmamaya çalış."

Çocuk, "Elimden geleni yaparım," deyince Barlas elimi bıraktı ve geri çekildi. Çocuk oturduğum koltuğun yanındaki sandalyeye yerleşti. Kolumu koltuğun koluna koydurup dövme yapacağı yere çizdiği taslak kâğıdını yapıştırdı. Birkaç saniye beklettikten sonra kâğıdı çıkarıp üzerine krem gibi bir şey sürdükten sonra dövme makinasını aldı. Sanırım artık başlıyorduk. Gözlerimi kapatıp beklerken Barlas'ın elimi tuttuğunu hissettim. Korktuğumu düşündüğü için elimi tutuyordu ama korkmuyordum. Sadece kendimde böyle şeylere bakamadığım için gözlerimi kapatmıştım.

Ben kan aldırırken bile iğneye bakamazdım, şimdi derime birçok kez iğne girip çıkacaktı ve ben bunu izlemek istemiyordum. İçim bir tuhaf olacaktı çünkü biliyordum.Ben hâlâ gözlerim kapalı bir şekilde beklerken makine çalıştı. İğne derime girerken kolumu kasmamaya çalışıyordum ama dakikada bilmem kaç kez derime batmaya başlayınca istemeden kasıldığımı hissedebiliyordum. Canım çok yanmıyordu, belirgin bir acı vardı ama dayanabiliyordum. İşlem devam ederken gözlerimi açıp Barlas'a baktım, yüzünü buruşturmuş koluma o şekilde bakıyordu. Canımın çok yandığını düşünüyor ve bu yüzden bakmak istemiyordu belki de.

Elimi sıkıca tutarken bir anda bırakıp, "Ben dışarıdayım," diyerek hızlı bir şekilde oradan çıktı. Ardından bakarken çıkmasının iyi olduğunu, bakmaya devam etseydi eğer dövmeyi yarıda bıraktıracağını düşünüyordum.İşlem düşündüğümden daha uzun sürmüştü. Can, "İşte bitti," dediğinde sevindim. Dövmem tıpkı diğerlerininki gibi siyah beyaz ancak boyu onlardan farklı olarak işaret parmağımın uzunluğu kadardı. Bileğimde gerçekten çok hoş görünüyordu. Aptal bir gülümseme yerleşmişti yüzüme. Şimdi gerçekten Barlas'ın çetesindeydim ve bunu simgeleyen bir şey taşıyordum. Çok mutluydum.Uzun bir süre dövmeme baktıktan sonra Can'a teşekkür edip Barlas'a göstermek için hemen dışarı çıktım.

Onu arabasının önünde sigara içerken görünce yanına gidip gülümseyerek bileğimi uzattım. "Nasıl olmuş?" Kolumu tutarak dövmeme baktığında, "Güzel görünüyor," dedi. İfadesizce söylediği şey moralimi bozmuştu, oysa ne hevesli gelmiştim yanına. "Beğenmedin mi?" Gözlerini kolumdan çekip gözlerime bakarak, "Beğendim," dedi. "O zaman neden öyle görünmüyorsun ve neden bunu yaptırmış olmam umurunda değilmiş gibi davranıyorsun?" diye sordum.

Gözlerime birkaç saniye daha bakıp elindeki sigarayı yere attıktan sonra ayağıyla söndürüp elleriyle yüzümü avuçladı ve beni iyice kendine çekti. "Canın yandı ve buna yine ben neden oldum, farkında mısın?" diye sordu. "Dövme yaptırmayı ben istedim Barlas."

"Canının yanmasından nefret ediyorum."

"Acımadı ki..." Gözlerini açıp gözlerime bakınca, "Yalan söyleme," diye uyardı. Gülümseyerek, "Tamam, biraz acıdı," dedim. Bu onu da güldürürken ellerini yüzümden çekti ve bana sıkıca sarıldı. Yüzü boynumdayken kokumu içine çekiyordu. Onunla saatlerce böyle kalmak istesem de üşüdüğümü fark ettim. Üstümde sadece okul gömleği vardı ve hava oldukça soğuktu. Barlas üşüdüğümü anlayıp kendini geri çektiğinde, "Arabaya bin de daha fazla üşüme, seni fabrikaya götüreceğim," dedi"Fabrikaya mı? Neden?" diye sordum. "Bizimkilere çeteye girdiğini henüz söylemedim, birlikte söyleriz diye düşündüm."

Çocukların buna ne tepki vereceğini düşünürken heyecanlanmıştım, "Çok iyi düşünmüşsün. Annemi arayıp ona geç geleceğimi söyleyeyim o zaman."

"Tamam sen arabaya geç ben de Can'la vedalaşıp hemen geliyorum." Arabaya oturup montumu üzerime giydim ve hemen annemi aradım. Ona yalan söyleyeceğim için üzülüyordum ama başka çarem yoktu. Barlas'la takılmak için buna mecburdum. Yoksa annem onun gibi biriyle takılmama asla izin vermezdi.Telefonu kapattıktan sonra koluma baktım. Dövmemin etrafı kızarmıştı ve çok az sızı vardı. Yeni olduğu için bunun olması normaldir diye düşünüyordum. İlk defa yaptırdığım için mi yoksa sevdiğim çocuğun çetesini simgelediği için mi bilmem sürekli dövmeme bakmak istiyordum.

***

Kısa süre sonra fabrikadaydık. Çetin, Samet ve Ali kanepelerin birkaç metre ötesine koydukları varilin içinde ateş yakmışlar ısınmaya çalışıyorlardı. Biz de onlar gibi varilin yanında durup bir süre muhabbet ettikten sonra Barlas onlara çeteye girdiğimi söylemişti. Hepsi önce şaşırsa da daha sonra sevindiler. Dövmemi onlara gösterirken fabrika kapısında bir hareketlilik hissedince kafamı çevirip oraya baktım. Bade ve Ateş gelmişlerdi. Birlikte gelmişlerdi ve gayet mutlu görünüyorlardı.

Bade Ateş'e bakıp gülümseyerek elini tuttu ve tekrar bize baktı. Bunu görmek yüzümde gülücüklerin açmasına neden olurken heyecanla konuştu. "Arkadaşlar bizim size söylemek istediğimiz bir şey var. Biz artık birlikteyiz." Dün olanlardan çocukların haberi olmadığı için hepsi şaşkındı ama Barlas ve ben mutluyduk, gülümsüyorduk. Sonunda olmuştu. Artık birlikteydiler ve çok mutlu görünüyorlardı.

Bugün okula da gelmemişlerdi, dün akşamdan beri uzun uzun konuşmuş olmalıydılar. Yanlarına gittim, mutluluğumu dile getirmek istiyordum, "Ben, çok sevindim. Bu gerçekten inanılmaz bir şey. Mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Umarım hep mutlu olursunuz."Ateş elini omzuma koyup, "Sağ ol Öykü," derken Bade gülümsedi ve "Senin sayende," dedi. "Sen olmasaydın belki de biz asla birlikte olmayacaktık. Teşekkür ederim Öykü. Sana kızdığım için de özür dilerim." Bana bunun için teşekkür etmesi beni sevindirirken, "Şu an çok doğru bir şey yaptığıma emin oldum." dedim."Hayatıma burnunu soktuğun için sinirlenmiştim ama şu an iyi ki sokmuşsun diyorum. Sen olmasaydın ben gerçeği ona asla anlatamayacaktım."

"Burnum ilk defa işe yaradı desene..." dediğimde ikimiz de gülmeye başladık. Çocuklar olayı anlamadığı için bize boş boş bakıyorlardı."Bade, bu nasıl oldu? Yani siz ne ara..." Çetin'in yarım bıraktığı soruyu Ateş cevapladı, "Bunu boş ver Çetin, oldu işte. Biz artık birlikteyiz." Çocuklar şaşkın ama aynı zamanda mutlu bir şekilde onları tebrik ederken Barlas gelip yanımda durdu. Bir süre ikisine de bakıp gülümsedikten sonra, "Çok mutlu olun," dedi. Bade ona gülümseyip, "Sağ ol," deyince Ateş yutkunarak Barlas'a baktı. "Ben senden özür dilemek istiyorum."

"Ne için?"

"Sana güvenip de çetene girmediğim için..."

"Şimdi bunu konuşmayalım. Sırası değil."

"Hayır, tam da sırası... Konuşmak istiyorum. Sana güvendiğimi biliyorsun. Sadece bana bunu söylediğinde değiştiğini düşünmüştüm, seni tanıyamıyordum. Bunun için özür dilerim. Aptalın tekiyim. Bir amacın olduğunu anlamalıydım. Ama anlayamadım işte. Seni yalnız bıraktım!"

Gözleri bunun pişmanlığıyla dolarken kafasını yere eğdi. Barlas da eğmişti. "Bana güvenmemen beni çok kırdı Ateş."

"Biliyorum," deyip kafasını kaldırarak tekrar Barlas'a baktı. "Eğer kabul edersen şimdi yanında olmak istiyorum. Babanın intikamını birlikte alalım. Sana yardım etmeme izin ver. Beni de çetene al. " Barlas ona inanamıyormuşçasına bakarken, "Sen ciddi misin?" diye sordu. "Evet." İkisinin yüzünde de sanki çok eskiden kalan bir hazineyi bulmuş gibi bir sevinç vardı. Birbirlerine sarıldılar. "O zaman çeteye hoş geldin kardeşim." Ateş gülümseyerek, "Hoş bulduk kardeşim," derken onları izliyordum, hepimiz izliyorduk.

Onları böyle görmek hepimizi mutlu etmişti. Çetin, "Demek çeteye yeni bir daha girdi ha!" diyerek sevincini dile getirince Bade, "Başka kim girdi ki?" diye sordu. Soruyu ben cevapladım. "Ben girdim." Gözleri şaşkınlıkla bana dönerken onlara dövmemi gösterdim. Bade, "Ne zaman oldu bu?" diye sordu. "Dün."

"Sonunda girdin demek."

"Evet," deyip Barlas'a baktım ve sevinçle gülümsedim. "Bu sefer kolay oldu."

"Sevgili torpilidir o."

"Evet, galiba öyle oldu." Biz gülüşmeye devam ederken Çetin keyifle Ateş'in yanına yaklaştı ve gülerek koluna dostça vurduktan sonra Barlas'a

baktı, "Madem çeteye iki kişi daha girdi bunun şerefine bugün hepimiz haraç almaya gidelim ne dersin. Geçen sefer Hikmet'ten alamadığımız haracı bugün alalım."Bade heyecanla, "Bu iyi olur. Hem Ateş de nasıl iş yaptığımızı öğrenmiş olur," deyince Barlas bunu direkt kabul etti "Olur tabii ama önce Öykü'yü evine bırakayım."

Belli ki haraç alırlarken yanlarında olmamı istemiyordu. Bu beni sevindirmiş, onun bana kötü şeyler yaptırtmayacağını anlamıştım. Bunlar bana göre şeyler değildi ama nedense onlarla gitmek istiyordum. Haracı onların alacak ben yalnızca yanlarında duracaktım. "Eve gitmeyeceğim. Sizinle gelmek istiyorum." Artık ben de bu çetedeydim ve böyle şeyler yapmayacak olsam bile onlarla birlikte gitmek istiyordum. "Hayır gelmiyorsun."

"Nedenmiş o? Ben de bu çetedeyim ve sizinle gelmek istiyorum."

"Haraç alacağımız kişi tehlikeli biri, seni oraya götüremem."

"Tehlikeye alışkınım."

"Uzatma Öykü, gelemezsin."

"Gelmek istiyorum."

"Ben de gelmeni istemiyorum."

"Beni tehlikeli yerlere götürmeyeceksen neden çeteye aldın?" Sorduğum soruyla bakışlarını benden kaçırınca aklıma gelen şeyle ona öfkeyle baktım. "Bir saniye... Sen sadece Demir beni çetesine alamasın diye kabul ettin, değil mi? Beni rahat bıraksın diye?"

"Evet," derken tekrar gözlerini gözlerime çevirdi. Sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Demir'in senden uzak durmasının tek yolu buydu... " Bizimkiler kavga edeceğimizi düşündüğü için üzüntüyle bize bakarken, öfkeyle soluyup Barlas'ı sinirle göğüslerinden ittim ve hiçbir şey söylemeden koşarak dışarı çıktım.

Çok sinirlenmiştim ve hemen buradan gitmek istiyordum. Zaten bu kadar kolay kabul etmesinden anlamalıydım. Başta çetesine girmem için bana görevler veren çocuk şimdi direkt aldığı için ondan şüphelenmem gerekiyordu. Ama şüphelenmemiştim işte. Beni bu amaçla çeteye aldığını anlamamıştım. Baştan söyleseydi, sebebi her ne olursa olsun kabul ederdim zaten söylemeyişine kızıyordum sadece.

Peşimden gelip sıkıca kolumdan tutunca beni kendine doğru çevirdi "Nereye?"

"Sana ne, bırak beni!" deyip elinden kurtulmaya çalışırken kolumu daha sıkı tuttu, "Sana nereye dedim?" Ona sinirle bakarken, "Eve gidiyorum!" diye bağırdım.

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra kolumu bıraktı ve bana arabayı işaret etti "Arabaya bin, seni eve ben bırakacağım."

"Hayır, kendim gideceğim!" deyip arkamı döndüğümde, "Peki," deyip beni ani bir hareketle omzuna atınca neye uğradığımı şaşırdım, "İnat etmek iyi bir şey değil bunu biliyorsun, değil mi Kaktüs?" Beni bırakması için çırpınıyordum ama bu bir işe yaramıyordu. Kapıyı açıp beni koltuğa oturturken, "Seni eve ben bırakıyorum," deyip sırıtarak geri çekildi ve kapıyı kapatıp yerine geçti. Arabayı çalıştırırken ona bakmıyordum. Yanımdaki camdan dışarıyı seyrederken konuşmayacağımı anladığı için kendi de konuşmadı.

Evin önüne geldiğimizde çantamı alıp kapıyı açmak için hazırlanmıştım ki Barlas kapıyı kilitleyince hızla dönüp ona baktım. "Kapıyı neden kilitledin?" Hiçbir şey söylemeden bana doğru uzanınca elini koltuk başlığına koyup gözlerimin içine baktı. "Konuşalım diye." Omzumu silktim, "Konuşmayacağım!" Sinirim geçmişti ama hâlâ onunla konuşmak istemiyordum. Çünkü tekrar sinirlenmek istemiyordum."Eve gelene kadar sakinleşmeni bekledim. Şimdi sakinsin ve biz konuşacağız," deyince gözlerimi ondan ayırıp ön camdan dışarıya baktım.

Yumuşak hareketlerle çenemden tutup yüzümü kendine doğru döndürdü. "Peki, söyle o zaman ne zamandan beri çetene girmemi istiyordun?" Bu soruyu sormamın amacı bunu Demir'den önce isteyip istemediğini

öğrenmekti. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Demir seni çetesine almak istediğinden beri," dedi.Tek kaşım havaya kalkarken, "O olmasaydı istemeyecektin yani?" diye sordum.

Direkt cevap verdi, "O zaman buna gerek duymayacaktım."

"Çetene girmek istemeseydim ne yapacaktın Barlas?" Elini çenemden çekti ve hafifçe gülümsedi, "İstedin ama değil mi?"

"Ya istemeseydim?"

"İstemeseydin seni zorlamazdım. Demir'in seni kendi çetesine almaması için başka bir yol bulurdum. Ben sırf ondan korktuğun için değil gerçekten istediğin bize katılmanı istedim," dedi. Kaşlarım çatılırken, "Zaten o yüzden kabul ettim. Gerçekten istediğim için, yanında olmak istediğim için. Ama sen sanki çetende değilmişim gibi davranıyorsun. Sizinle haraç almaya gelmemi bile istemiyorsun," dedim.

Bu onu sinirlendirmeye başlamıştı, "Seni çeteye aldım diye gittiğimiz her yere götürecek değilim. Ayrıca gideceğimiz yer tehlikeli bir yer. Bu yüzden bizimle gelemezsin!" O yanımdayken bana bir şey olmazdı ki... "Gelmek istiyorum ama." Sinirle suratıma bakmaya devam ederken, "Ne yapacaksın, haracı sen mi alacaksın?" diye sordu. "Hayır, tabii ki... Ben sadece yanınızda olmak istiyorum." Kafasını sabır diler gibi yukarı kaldırdı ve birkaç saniye o şekilde durup tekrar indirdi. "Tehlikeli diyorum sana, neden anlamıyorsun?" Kabul etmeyeceğini anlayınca ben de sinirlendim. "Peki, sence bu çetede olmam tehlike değil mi?"

Sorum onu şaşırtırken bir süre sessiz kaldı. Böyle bir şey söylememi beklemiyordu sanırım. Siniri birden geçmişti. Dediğim şey onu biraz kırmıştı galiba. Bir süre sessiz durup yüzüme öylece baktıktan sonra, "Asıl bu çetede olmaman tehlike. Demir peşinde Öykü... Tehlike peşinde," dedi. Ona hak verirken söylediğim şeye pişman olmuştum. Haklıydı, hem de çok haklıydı.

Demir çetede olmadığımı düşündüğü için hâlâ peşimdeydi ve ben Barlas'ın çetesinde olmamın tehlike olduğundan bahsediyordum. Tam bir aptaldım. Bunu söylediğim için Barlas'a üzgün bir şekilde bakarken telefonum çaldı.

"Annem arıyor." "Onu daha fazla bekletme, hadi git." Çağrıyı meşgule atıp telefonu tekrar cebime koyduğumda kafamı kaldırıp Barlas'a baktım. Çetesinde olmamın tehlike olduğunu söylediğim için bana kızmasını ya da kırılmasını istemiyordum. Bu yüzden bu konuyu konuşup eve öyle girmek istiyordum. "Barlas ben dediğim şey için üzgünüm. Aptallığım için kusura bakma. Seni kırdım galiba."

Hafiften gülümserken kırgın ya da kızgın olmadığını hemen belli etti. Kafasını koltuk başlığına yaslayıp, "Öyle bir şey yok, kırılmadım merak etme. Sen de haklısın, bir çetedesin sonuçta. Bu yüzden böyle düşünmen gayet normal," dedi. Buna kırılmış olmamasına sevinirken ona sıkıca sarıldım. "Gerçekten üzgünüm." Gülerek bana sarıldığında, "Gerçekten sorun değil," dedi. Gülüşüne eşlik ederken telefonumun tekrar çalmasıyla oflayıp kendimi geri çektim. Telefona bakmıyordum çünkü yine annemin aradığını biliyordum. "Gitmem lazım." Barlas, "Tamam," deyip yanağımdan öpünce ben de onu öpüp, "Yarın görüşürüz," dedim.

Beni bırakmak istemiyormuş gibi görünürken iç çekti ve "Görüşürüz," dedi. Çantamı alıp gülümseyerek arabadan çıktığımda kapıyı kapatmadan önce kafamı eğip Barlas'a baktım, "Dikkatli olun Barlas."

"Hep dikkatliyiz." Eve girip elimdeki çantayı yere bıraktım. Annem elinde tuttuğu telefonla mutfaktan çıkıp yanıma geldi. "Öykü, nerede kaldın kızım sen?" Üzerimden çıkardığım montu vestiyere asarken, "Geç geleceğimi söylemiştim ya," dedim. Kaşları çatılırken kolumu tutup bileğimdeki dövmeye baktı. "Bu ne? Dövme mi yaptırdın sen?" Gömleğimin kolu dirseğime kadar katlanmıştı görmemesi imkânsızdı. "Evet."

"Nereden çıktı bu şimdi?" Suratıma kızgınlıkla bakarken korkuyla yutkundum. "Hiç. Sadece hoş görüneceğini düşündüm." Annem böyle şeylerden hoşlanmadığı için sinirlenmişti. Gözlerini devirip kolumu bıraktığında, "Yaptırmadan önce benden izin almalıydın," dedi. "Evet, biliyorum bunun için çok üzgünüm anne ama sana söz bu ilk ve son dövmem olacak. Lütfen kalmasına izin ver. Lütfen!" dedim. Sanki izin vermese sildirecektim de. Bunu sırf iş işten geçtiği için izin vereceğini düşünerek söylüyordum. Sildirmek için canımın yanmasına müsaade etmeyeceğini biliyordum çünkü."Öykü dövmenin hoşuma gitmediğini biliyorsun." Dudaklarımı büktüm. "Ama sildirirsem canım yanacak sen de

bunu biliyorsun." Bıkkınca nefes verip kafasını iki yana salladığında, "Bir daha dövme yaptırmıyorsun," diye uyardı. Neyse ki bu kadarla atlatmıştım. "Hadi şimdi ellerini yıka ve mutfağa gel, senin için bir şeyler hazırladım açsındır."

"Üstümü değiştirip hemen geliyorum." Formamdan kurtulup rahat bir şeyler giydikten sonra hemen mutfağa annemin yanına gittim. Bir yandan yemek yerken bir yandan sohbet ediyorduk. Görüştüğü adamı anlatıyordu bana. İyi biri olduğunu ve ona âşık olabileceğini söylüyordu. Ona babamı unutturacağına memnun olduğumu görüşmelerinin beni mutlu ettiğini söylüyordum anneme. Biliyordum çünkü bunu onaylıyor olmamı çok istiyordu. Ben de istediğini yapıyordum. Sevinmiş gibi yapıyordum.Uzun bir muhabbetten sonra odama geçtiğimde biraz ders çalışıp hemen yatağıma girdim. Aklım bizimkilerdeydi. Haracı alabilmişler miydi acaba? Bunu merak ettiğim için Barlas'a mesaj atmıştım.

Müsait olmayan bir zamanda aramış olmaktan korkuyordum çünkü. Çok geçmeden cevap geldi. Haracı alamadıklarından bahsediyordu. İkidir vermediğine göre Barlas'tan pek korkusu yoktu anlaşılan. Yazışmamız uzun sürdüğü için gözlerimin kapandığını hissediyordum. Uykum gelmişti. Barlas'la vedalaşıp telefonu komodinimin üzerine bıraktıktan sonra kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Sabah alarmımın sesiyle uyanınca banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım ve formamı giyip annemin hazırladığı kahvaltıdan bir şeyler atıştırdıktan sonra hemen evden çıktım. Hızlı hızlı yürüyerek okula geldiğimde Koray arkamdan seslendi. Koşarak yanıma gelince, "Günaydın," diyerek gülümsedi. Ben de gülümseyip, "Günaydın," dedikten sonra nasıl bir tepki vereceğini merak ettiğim için dövmemi gösterdim. Hayretle kaşlarını kaldırmış etrafı hâlâ kızarık olan dövmemi incelerken, "Oha! Öykü bu çok iyi olmuş," dedi. "Barlas'ın çetesinin simgesi olmasa ben de yaptırmayı düşünebilirdim. Gerçekten çok hoş görünüyor."

Gülerken kafamı kaldırıp ona baktım. O hâlâ dövmeme bakıyordu, "Seninki neden bu kadar küçük?" "Barlas canımın çok yanmaması için küçük olmasını istedi." Gözlerini dövmemden alıp gözlerime kaldırınca, "Çete liderimiz çok düşünceli," dedi"Evet öyle." Koray'ın gülen gözleri bahçe kapısının oraya kayınca, "Geldi seninkiler," dedi.

Kapıya doğru baktığımda Barlas'ı ve diğerlerini okulun dışına park ettikleri arabalardan çıkarken gördüm. Bade ve Ateş de onlarla gelmişti. El eleydiler. Onları böyle görmek yine yüzümde gülücükler açmasına neden olurken Koray'ın şaşkın sesiyle gülümsemem daha da büyüdü, "Bir saniye, şu an yanlış görmüyorum, değil mi? Ateş ve Bade el ele!"

"Doğru görüyorsun. Onlar çıkıyor," dedim. Şaşkın bakışlarını gözlerime çevirince, "Bade'nin Barlas'tan hoşlandığını sanıyordum, siz öyle söylüyordunuz," dedi. Evet, Aysun ve ben de öyle biliyorduk çünkü. Gerçeği öğrendiğimde de onlara söyleyememiştim. "Evet ama sen haklı çıktın. Bade Barlas'tan hoşlanmıyormuş."

"Ateş'ten hoşlandığını hiç tahmin etmemiştim."

"Ama hoşlanıyormuş."

"Ateş neden onların arabasıyla geldi okula? Barlas'la aralarında sorun olduğunu sanıyordum."

"O sorunu hallettiler, Ateş de artık çetede."

"Şakamı bu?"

"Yoo değil."

"Bu ne ara oldu?"

"Dün." Kafasını hafifçe iki yana sallayıp sesli bir nefes verdi. "Bu okulda hızına yetişemediğim şeyler oluyor." Lafı beni güldürürken yanımıza gelen Barlas'ın, "Günaydın," demesiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Günaydın." Barlas dünkü olaya rağmen keyifli görünüyordu. Muhtemelen Ateş'in çeteye girmesi ve Bade'yle birlikte olması yüzünden mutluydu."Güne şaşırarak başladık bakalım bu böyle devam edecek mi?"

Koray'ın bakışlarının hâlâ Ateş'in üzerindeydi."Neye şaşırdın böyle Koray?" "Anlaşılan çete büyüyor. Önce Öykü şimdi de Ateş. Ne yapıyorsun? Okuldaki herkesi toplamaya mı çalışıyorsun? Anlayamadım."

"Diyelim ki öyle. Bir sorun mu var?"Koray kendini geri çekmiş kafasını iki yana sallarken, "Yok. Bir sorun yok," dedi. "Sıradaki sensin haberin olsun." Barlas'ın sözüyle Koray'ın gözleri kocaman olunca gülmeye başladım. Onu korkutmuştu. "Şaka yapıyor Koray, ona aldırma." "Bir an gerçek sandım," deyince Barlas da güldü. O sıra yanımıza diğerleri de gelmişti. Koray Ateş'e bakarken, "Tebrikler Ateş, Bade'yle birlikte olmana sevindim," dedi. "Ama çeteye girdiğin için tebrik edemeyeceğim kusura bakma." Barlas ona ters ters bakıp, "Koray kes sesini!" diye uyardı.

Koray korkuyla başını sallayıp ağzına hayali bir fermuar çekti. Bu beni yine güldürürken Çetin'in, "Bunların burada ne işi var?" demesiyle hepimiz kapıya doğru baktık. Demir ve çetesini okulun dışına park ettikleri arabalardan çıkarken görünce gülümsemem bir anda kayboldu ve yerini şaşkınlık aldı. Barlas'a, "Onun okuldan atılmış olması gerekmiyor muydu? Ne işi var burada?" diye sordum.

Barlas daha ağzını açmadan büyük bir şaşkınlık daha yaşadım. Demir arabasının kapısını açmış Aysun'un inmesini bekliyordu. Şaşkınlık ve korku dolu gözlerle onlara bakmaya devam ederken yutkundum. Korkuyordum. Aysun'un onun çetesine girmiş olabilme ihtimalinden korkuyordum. Onunla konuşmadığım için bana tepki olsun diye böyle bir şey yapabilir miydi? Hayatına müdahale ettiğimi düşünüp beni cezalandırıyor olabilir miydi? Hayır sanmıyordum. Demir onu çetesine zorla almış olmalıydı. Bunu Aysun'un isteyeceğini düşünmüyordum. Ama yine de onun hatalarından asla ders almayan biri olduğu aklıma gelince...

Sorulardan ve sinirden beynim yanacak gibiydi ki Demir'in bize doğru geldiğini gördüm. Aysun ve Demir'in çetesi arabaların yanında kalırken o tek başına gelip önümüzde durdu. Aysun'u zorla almış olması fikri beni öyle öfkelendirmişti ki kendimi tutamadım. "Aysun'un senin yanında ne işi var? Onu çetene mi aldın? Bana bak eğer öyle bir şey yaptıysan çok kötü olur!" Demir boş tehdidime gülmeye başladığında öfkeyle ona bakıyordum. Gülmesi beni daha da sinirlendirmişti. "Aysun'u çeteye almak mı? Fena fikir değilmiş ama ben seni tercih ediyorum," dediğinde üzerine atılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Barlas sakin kalmaya çalışırken bizimkilerin hepsi tetikteydi. Bir tek Çetin ne yapacağını bilemez halde Demir'in çetesindekilerin yanında sırtı bize

dönük duran Aysun'a bakıyordu. "Okuldan atılmadın mı sen?" diyerek bağırdığımda pis pis sırıttı. "Evet, ama bu okula gelip özlediğim insanları göremeyeceğim anlamına gelmez," diyerek gözlerimin içine baktı. Barlas önüme geçip bana bakmasına engel olunca ona bir adım daha yaklaşıp gözlerini gözlerine dikti.

Sert yüz hatları iyice gerilmiş ve bakışlarında büyük bir öfke belirmişti. "İtiraf etmeliyim ki planın çok iyiydi Barlas ama keşke beni içici değil satıcı olarak gösterseydin, o zaman benden uzun bir süre kurtulmuş olacaktın. Hata yaptın. Dışarıda olmam sana çok pahalıya patlayacak!" Biraz eğilip bana göz kırparak Barlas'a döndü. "Ayrıca şunu bilsen iyi olur, sevdiğin kızı çeteme alana kadar durmayacağım. O senin değil benim yanımda olacak!"

Söylediği şey Barlas'ın sinirden ellerini yumruk yapmasına neden olurken artık beni çetesine istemekten vazgeçmesi için öne çıkıp dövmemi gösterdim. "Ben Barlas'ın çetesindeyim beni hiçbir yere alamazsın." Gözleri gösterdiğim dövmeye kayınca bir süre öylece kaldı. Sanırım bunu beklemiyordu."İçeride olmamı fırsat mı bildin Barlas?" dediğinde sinirinin sesine yansıdığını fark ettim. "Hemen onu çeteye alıp dövmeyi yaptırmışsın."

Barlas'ın bir şey söylemesine izin vermeden konuşurken yine aynı şeyi tekrarladım, "Artık beni çetene alamazsın Demir!"Demir bir süre Barlas'ın gözlerine öfkeyle bakmaya devam ettikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi pis pis sırıtarak bana döndü. "Evet, çeteme alamam ama bu seni onun yanından alamayacağım anlamına gelmiyor."

Kaşlarım çatılırken ona garip garip baktım. "Ne demek bu?"

"Şu demek, sana işkence yapan bir adamla olmak yerine benimle birlikte olmayı isteyebilirsin. Seni buna ikna edebilirim, hatta belki Annen de bana yardım edebilir..."Söylediği şeyler kafamda yankılanırken ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Öfkeden başım dönmeye başlamıştı. Dizlerimin bağı çözülüp yere düşmeden önce gördüğüm son şey Barlas'ın hırsla parlayan endişeli gözleriydi.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

32.BÖLÜM

Mecalsizdim.

Uyurken rüya, uyanıkken kâbus görüyordum sanki... Üşüyordum. Sebebi, içimdeki karakıştı muhtemelen. Yorgundum. Demir etrafımda olduğu sürece de bu böyle devam edecek, asla bitmeyecekti. Çünkü o, karakalemle çizilmiş bir resim gibiydi. Siyahtı. İnsanların hayatını da karartıyor, bundan zevk alıyordu.

Bugünden sonra gündüzlerim bile zifiri karanlık olacakmış gibi hissediyordum. Önümü göremeyecek, karanlık içinde yaşayacaktım. Kötülük ruhumu yok etmek için uğraşırken, ben hayatıma korku içinde devam edecektim. Bu da beni içinden çıkamayacağım bir çaresizliğe sürükleyecekti...Etrafta kulakları sağır eden bir sessizlik hâkimken, saniyeler sonra Barlas'ın sesini duydum. "Öykü!"

Gözlerimi yavaşça araladım. Barlas'ın elini yanağımda hissediyordum. Yanıma çömelmiş, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Kaşları çatıktı. Belli ki öfkesi hâlâ geçmemişti. Kendimi sersem gibi hissediyordum, yutkundum. Konuşmak istiyordum ama Koray istemeden buna mani oldu. "Onu hastaneye götürmelisin Barlas!" Sesi korkuluydu. Ne olduğunu anlamaya çalışıp başımda toplanan arkadaşlarıma baktım. Hepsi bana endişeyle bakıyorlardı. Benim gözlerimse Demir'i arıyordu. Onun söylediği şey yüzünden bayıldığımı anlamam epey kısa sürmüştü çünkü. Yerden destek alıp ayağa kalkarken, "İyiyim ben," dedim.

Barlas, "Değilsin! Seni hastaneye götüreceğim," deyince kafamı iki yana salladım. "Gitmeyeceğim, önemli bir şey olduğunu zannetmiyorum." Hızla çömeldiği yerden ayağa kalktı. "Gideceğiz!"

"Hastaneye falan gitmenize gerek yok. O gayet iyi görünüyor. " Demir'i duyduğumda hemen sesin geldiği yöne baktım. Arkadaşlarının yanındaydı ve sevimsiz sırıtışıyla bana bakıyordu. "Doğru söyle yalandan bayıldın, değil mi? Amacın kavga çıkmasını önlemekti. "

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdığım sırada Barlas'ın onun yanına doğru yürüdüğünü fark ettim. Kavga çıkacağını anlayıp hemen peşinden gittim ve ona bir şey yapmaması için kolundan tuttum. Diğerleri de yanımıza gelmişti ama kimse bana yardım edip Barlas'a engel olmak istiyor gibi görünmüyordu. Hepsinin amacı sadece karşı çeteye haddini bildirmekti.Barlas'a baktığımda sinirden çattığı kaşlarının tek çizgi halini aldığını ve çene kaslarının seğirdiğini gördüm. Demir'e saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Daha fazla dayanamayıp yakasına yapıştı. Onun yaptığı hareketle çetesindeki herkes kavga etmek için bizim çeteden birini hedef alırken benim karşıma Cemre geçti.

Ne olduğunu anlamadan etrafıma baktığımda herkesin biriyle kavga etmek için beklediğin gördüm. Sanki iki taraf da kavga etmek için liderlerinden komut bekliyor gibiydi. Çetin Sezer'e, Ali Onur'a, Samet Serhat'a, Ateş de Burak'a sert sert bakarken Koray'ın Aysun'u kolundan tutup kenara çektiğini gördüm. İkisi de korkmuş gibiydi. Gözlerim Bade'ye kaydı, onun da Buse'ye sert sert baktığını gördüm. İki çete de sayı olarak eşit ve kavga etmek için hazırmış gibi görünüyorlardı.

Benim buna hazır olmadığım her halimden belliydi. Kavga çıkarsa Cemre'yle nasıl dövüşeceğimi düşünüyordum. Barlas bana henüz nasıl dövüşüleceğini öğretmemişti ve ben bu konuda sıfır bilgiye sahiptim. Ama yine de kendimi korumak için çabalayabilirdim. Dövüşmeyi bilmemem kendimi koruyamayacağım anlamına gelmezdi

"Sevdiğin kızla son zamanlarını iyi değerlendir Barlas, kız yakında benim olacak." Demir, Barlas'ı daha da öfkelendirip iki çeteninde dövüşmesi için çabalıyordu ama Barlas ona vurmamak için tuttuğu yakasını sıkıyordu. Tıslayarak konuştu. "Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Demir gülmeye devam etti. "Evet, vermeyeceksin ama ya bunu isteyen o olursa?"

Cemre bakışlarını bana sabitlemiş benimle dövüşmek için beklerken ben onu umursamadan Demir'e bağırdım. "Ben böyle bir şeyi asla istemem!" Demir onunla olacağımı nasıl düşünebilirdi? Benim Barlas'ı sevdiğimi biliyordu. Onu bırakıp da kendisine gideceğimi nereden çıkarıyordu? İkisi de beni umursamadan birbirine bakarken Demir konuşmaya devam etti. "Kız beni istediği zaman ne yapacaksın Barlas? Bunu istiyor diye onu yine gerilim sandalyesine oturtup işkence mi edeceksin?" Gözlerim, duyduğum

şeyle şaşkınlıkla açılırken Demir'in söylediği şeyin Barlas'ı da şaşırttığını gördüm. O bunu nereden biliyordu? Barlas'ın bana işkence ettiğini çetedekiler, Koray ve Aysun dışında başka hiç kimse bilmiyordu ki.

Gözüm birden Koray'ın yanında duran ve bana bakan Aysun'a takıldı. Tabii ya, Aysun'dan öğrenmişti. Bunu üzgün bakışlarından anlıyordum. Demir kim bilir nasıl tehdit etmişti de anlattırmıştı. Zavallı Aysun da ondan korktuğu için bunu anlatmak zorunda kalmıştı. Ona bu yüzden kızamazdım. Tekrar Demir'e baktım. Onun gözleri yakasını tutan Barlas'ın üzerindeydi. Pis sırıtışını Barlas'ı sinir etmek için kullanıyordu.

"Canını acıttığın kızın gün gelecek kalbini de acıtacaksın ve ben bu kızın üzülmesini istemediğim için onu senin elinden alacağım Barlas."

Barlas öfkeden gözlerini kapatmış hızlı hızlı solurken tekrar açıp, "Böyle bir şey olmayacak!" diye bağırdı ve onu sinirle yere itti. Çetesi bize saldırmak için komut beklerken Demir onlara geri çekilmeleri için işaret verdi. Hepsi geri çekilip arabalarına doğru yürüdüler. Demir'in burada kavga etmek istemediği her halinden anlaşılıyordu. Eliyle yerden destek alıp yavaşça ayağa kalktı ve arabaya binmeden önce Barlas'a baktı. "Bunu göreceğiz!" Ela gözlerini Barlas'ın üzerinden çekip bana yönlendirdiğinde hiçbir şey demeden birkaç saniye yüzüme baktı ve daha sonra tekrar Barlas'a döndü. "Burada birbirimizden hırsımızı alamayacağımız için geri çekiliyoruz. Akşam sana mesajla adresini atacağım yerde olun. Bu konuşmaya orada devam edelim," deyip Barlas'ın onu onaylaması üzerine arkadaşları gibi arabasına binip hızla uzaklaştı.

Barlas'a kızgındım. Yanına yaklaşıp, "Neden kabul ettin?" diye sordum. Demir'in söylediği yere gitmesini ve onunla kavga etmesini istemiyordum.

"Canı kavga etmek istiyorsa istediği olacak!"

"Kavga etmeniz bir şeyi değiştirmeyecek Barlas!"

"Seni istiyor Öykü, bu durumda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bunu bu şekilde halledemezsin!"

"Bana karışma!"

"Sana karışmazsam çok kötü şeyler olacak!"

"Buna sen engel olamazsın!"

Bunu biliyordum ama yine de engel olmak adına onu durdurmaya çalışıyordum.

"Ona istediğini verme Barlas." Sesimi yumuşatmıştım ve onunla daha sakin bir şekilde konuşuyordum.

O da sakince konuşmaya başladı. "Bunun için uğraşıyorum zaten. Seni ona vermiyorum."

Böyle söylemesi gözlerimi devirmeme neden olmuştu. "Kendimden bahsetmiyorum ben, seni sinir etmeye çalışmasından bahsediyorum. O seni sinir edip kavga etmek istiyor. Hep bunu arzuluyor gibi. Lütfen ona istediğini verme."

Bunu umursamadan ellerini omuzlarıma koydu ve yüzünü yüzüme doğru eğip gözlerimin içine baktı. "Ama ben senden bahsediyorum. Seni asla benim elimden alamaz!" Ne dersem diyeyim aklına koyduğunu yapacak gibiydi.

"Bu konuda hemfikiriz zaten ama yalvarırım onunla bu yüzden kavga etme Barlas. Lütfen!"

Gözlerindeki öfkeyle ellerini omuzlarımdan çektiğinde, "Beni bugün kimse tutamaz Öykü. Sen de tutamazsın," dedi. Kararlıydı kavga edecekti. Hiçbir şeyin onu durduramayacağının farkına varınca, "Madem öyle o zaman ben de sizinle geleceğim," dedim. Ben de en az onun kadar kararlıydım. Oraya gidecek ve kavga edecektim. Dayak yiyeceğimi bile bile hem de.

"Sen hiçbir yere gelmiyorsun!"

"Neden? Sen benim yüzümden kavga ederken benim oraya gitmek istememi neden kabul etmiyorsun?"

"Orada olursan kavgaya karışacağın için olabilir mi?"

"Bunu sorun etmiyorum."

"Ama ben ediyorum."

Tam bir şey söylemek için hazırlanmıştım ki Çetin'in sesini duydum. Aysun'un karşısında durmuş ona bağırıyordu. Neler olduğunu anlamak için hemen yanlarına gittim.

"Kızım sen salak mısın? Nasıl ona her şeyi anlatırsın, aklın yok mu senin?" Kaşlarımı çatmış Çetin'e bakarak, "Ne oluyor Çetin? Neden bağırıyorsun Aysun'a?" diye sordum. Sert bakan gözleri Aysun'un üzerindeydi, sinirden dişlerini sıkıyordu.

"Senin hakkındaki her şeyi Demir'e anlattığı için."

"Her şeyi mi?" Barlas'ın bana işkence yaptığını anlatmıştı, bunu anlamıştım ama her şeyi anlattığını öğrendiğim için şaşkındım. Neden böyle bir şey yapmıştı ki? "Ona gerçekten her şeyi anlattın mı?"

Aysun'un yüzü yerdeydi. Hiçbirimizin gözlerine bakamıyordu. "Demir bu sabah beni evden aldığında senin hakkında ne biliyorsam anlatmamı istedi Öykü. Başta anlatmak istemedim ama beni ölümle tehdit edince ona senin hakkında ne biliyorsam anlatmak zorunda kaldım." Sesi titriyordu, başını kaldırıp yüzüme baktı "Korktum Öykü, bunun için çok üzgünüm!"

Demir'in en çok takıldığım arkadaşımı neden sorduğunu şimdi anlıyordum.

"Neler anlattın ona?" Korkuyla sorduğum soruya üzülerek cevap verdi.

"Barlas'ın çetesine girmek istemenden tut, babandan intikam aldığınıza kadar her şeyi."

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Demir'in bunları öğrenmiş olması beni sıkıntıya sokacaktı. Çetin hâlâ Aysun'a bağırıyor, resmen sinirden kükrüyordu. "İyi halt yedin!"

"Çetin, sakin ol lütfen."

"Sakin mi olayım?" diyerek bana baktı ve işaret parmağıyla Aysun'u işaret etti. "Bu kızın yaptığı hatalar canımı sıkmaya başladı artık!"

"Bu bir hata değil. Demir onu tehdit etmiş. Ne yapsaydı kız, anlatmak zorunda kalmış işte." Barlas bize doğru yaklaşıp Çetin'in yanında durarak bana baktı. "Aysun her şeyi anlatmak zorunda değildi. Demir'in ona bunu boş yere anlattırdığını düşünmüyorum bir şeyler düşündüğü için yaptı kesin. Aysun da bunu bile bile ona anlatmaması gereken her şeyi anlattı."

İkisinin de onu suçlamaları beni sinirlendirmişti. "Korkmuş diyorum!" dediğimde Barlas'a bakıyordum. Sesim sinirimden biraz yüksek çıkmıştı ve kaşlarım çatılmıştı. Barlas sessiz kalıp bana bakmaya devam ederken Çetin sinirle güldü "Korkmuş öyle mi? İyi ki korktuğu için kendisine bir şey yapmasın diye Demir'in çetesine girmeye falan kalkmadı. Hani ondan beklemeyeceğimiz şey değil bu. Yakında onu da yapar!"

Aysun, söylediklerine daha fazla katlanamadı ve onu omuzlarından iterek, "Saçmalama!" diye bağırdı. O kadar şiddetli bağırmıştı ki etraftaki herkes bize bakmaya başlamıştı. Çetin onun itmesiyle iki adım sendeleyip düşecek gibi oldu fakat son anda kendini toparlayıp, "Ne? Yapmayacağın şey mi?" diye sordu.

"Ben böyle bir şey yapmam! Ne işim var benim o çetede?"

"Bilmem. Belki canın baban yaşındaki zengin herifler yerine bu sefer çete lideriyle birlikte olmak istemiştir. Olamaz mı?"

Şaşkınlıktan açılan ağzımı elimle örttüm. Onları izlemeye devam ediyordum. Çetin bunu Aysun'a nasıl söyleyebilmişti? Tamam, sinirliydi onu anlıyordum ama bunun Aysun'un canını yaktığından emindim.

Aysun'u ilk defa bu kadar sinirli gördüğümü fark ettim. Kendini tutamayıp Çetin'in yanağına sert bir tokat attı. İşte bunu beklemiyordum. Şaşkınlıktan elimi ağzımdan indiremezken herkes gibi ben de şok olmuştum.

"Benimle düzgün konuş!"

Çetin, tokadın sertliğinden sağ tarafa dönen başını hızla ona çevirdi ve küçük bir adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Konuşmazsam ne olur?" Gözlerini sinirden kısınca ona bir şey yapacak korkusuyla aralarına girip Çetin'in durdurmaya çalıştım. "Çetin, lütfen ona bir şey yapma!"

"Çekil önümden Öykü!"

"Hayır, çekilmeyeceğim."

Barlas kolumdan tutup beni onların arasından çekerek birkaç adım öteye sürükledi. "Karışma sen onlara!"

"O benim arkadaşım."

"Çetin'in de sevdiği kız."

Bunu söylerken kimsenin duymaması için sessiz konuşmuştu. Kaşlarımı çattım.

"Sevdiği kız olması ona bir şey yapmayacağı anlamına gelmez."

"Yapmaz!" deyip kolumu bıraktı.

"Yine de ben arkadaşımı korumak istiyorum," dedim ve Aysun'un kolundan tuttuğum gibi okula doğru sürükledim. "Gidelim Aysun."

Aysun kötü görünüyordu. Sınıfa çıkana kadar hiç konuşmamıştı. Ben de bir şey söylememiştim. Üzgün olduğu için sonra konuşuruz diye düşünüyordum ama ikimiz de yerimize oturduğumuzda Aysun asık suratla yüzüme baktı. "Öykü ben Demir'e her şeyi anlattığım için gerçekten üzgünüm. Beni affet, böyle olmasını istemezdim!" Gözlerindeki üzüntü beni kahrediyordu. Kucağındaki elinin üstüne elimi koydum. "Affedilecek bir şey yok Aysun. Korktuğun için yaptın bunu. Seni anlayabiliyorum."

"Bunu yapmış olmam kötü şeylere sebep olabilir." Muhtemelen öyle olacaktı ama onu daha fazla üzmemek için, "Düşünme bunları. Boş ver," dedim. İş işten geçmişti artık. Demir hakkımdaki her şeyi öğrenmişti ve bunu bana karşı koz olarak kullanacaktı, adım kadar emindim.

Aysun hafiften tebessüm etmeye çalışarak elimi ellerinin arasına aldı. "Beni Çetin'e karşı koruduğun için teşekkür ederim." Onunla böyle olmak beni mutlu etmişti, gülümsedim. "Sen benim arkadaşımsın. Ne yapmış olursan ol arkadaşımsın. Tabii ki koruyacağım."

"Benimle konuşmadığın için böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle ama korumak istedim."

Gülüşü tüm yüzüne yayılırken bana sarıldı. "Sağ ol."

Sarılmasını beklemiyordum. Bu çok hoşuma gitmişti, ben de ona sarıldım. Onunla hata yapmaktan vazgeçmediği sürece konuşmayı düşünmüyordum ama şu an bu halde olmamız yaptığı hataları umursamamama neden oluyordu. Uzun süre küs kalabilen bir insan değildim. Galiba onunla konuşmamın nedeni de buydu. Konuşmak ve eskisi gibi olmak istiyordum. Hata yapmaktan vazgeçer miydi bilmiyordum ama geçmesini umuyordum. Çünkü bir daha onunla öyle olmak istemiyordum.

Aysun kendini geri çektiğinde Koray sınıfa girmişti. Sırasına oturarak merakla bize baktı. "Çetin'in o hali neydi öyle? İlk defa ondan çok korktum. Bir an Aysun'a bir şey yapacak sandım. Çok sinirliydi. Neden o kadar sinirliydi ki acaba?" Aysun da ben de Koray'ın sorusuna cevap vermeyince Koray bir ona bir bana baktı. "Hey! Size soruyorum. Beni duyuyorsunuz, değil mi?"

"Duyuyoruz."

"O zaman bir cevap verirsiniz herhalde."

Aysun sinirle gözlerini devirdi "Yapmış olduğum şey yüzünden o kadar sinirlenmiştir."

"İyi de niye? Bundan ona ne ki?"

Sebebini ben biliyordum ama sesimi çıkarmadan onları dinliyordum. Çetin'in Aysun'dan hoşlandığını anlayacaklar mı diye merak ediyordum.

"Ne bileyim ben Koray? Çetin belki de başka bir şeye sinirliydi sinirini benden çıkarmak istedi."

Koray muzipçe sırıttı. "Benim aklıma bir şey geliyor aslında."

"Neymiş o?"

Aysun kaşlarını çatmış ona bakarken benim gözlerim de Koray'ın üzerindeydi. Anlamıştı galiba. "Çetin senden hoşlanıyor olabilir."

"Ne? Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum. Bence senden hoşlanıyor."

"Bunu nereden çıkarıyorsun Koray?" diye sordum.

"Çetin'in, yapmış olduğu hatalar yüzünden Aysun'a sürekli bağırmasından çıkarıyorum. Onunla ilgilenmese neden bağırsın ki? Bu umurunda olmaz, öyle değil mi?"

Söylediği şey beni gülümsetmişti. "Bilmem bunu Aysun'a soralım, olabilir mi?"

"Hayır, olamaz!" deyince verdiği tepkiye bizim gibi kendisi de şaşırdı ve daha sonra sesini alçaltıp bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Öyle bir şey olsa ben anlardım."

"Ya öyle bir şey varsa?" diye sordum. Merak ediyordum Çetin'in ondan hoşlandığını düşünürse ne yapacaktı. Ağzından laf almaya çalışıyordum. Verdiği cevaba göre ben de Çetin'in ondan hoşlandığını düşündüğümü söyleyecektim.

"Ben ve Çetin asla olmaz!"

Böyle söylemesi beni biraz üzmüştü. Onların birlikte olmasını isterdim ama Aysun olmayacağını söylüyorsa elimden bir şey gelmezdi.

"Neden olmasın, bence yakışırsınız." Bu Koray'ın gerçek düşüncesi miydi yoksa Aysun'u kızdırmak için mi böyle söylüyordu anlayamamıştım ama

gülümsüyordum.

"O hödükle mi? Hiç güleceğim yoktu."

"Yakışıklı çocuk, yanına yakışır."

Koray'ın gülerek dediği laf Aysun'u kızdırırken dişlerinin arasından "Koray!" diye tısladı. Çetin'i istemediği anlaşılıyordu ama zaman her şeyi değiştirebilir diye düşünüp onu sevebileceğini umut ediyordum. Eğer birlikte olurlarsa Aysun'u ilk defa kendi yaşına denk biriyle görecektim ve ilk defa bir ilişkisini onaylayacaktım. Aysun babası yaşındaki adamlarla mutlu olduğunu söylüyordu ama asıl mutluluğu hiç tatmadığı için bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu bence.

***

Son ders bittikten sonra okuldan çıkıp bahçe kapısının önünde Aysun'la vedalaştım. Okulun dışına park ettikleri arabaların önünde duran Barlas ve çetemin yanına doğru yürüdüm. Aralarında bir şey konuştuktan sonra hepsi arabalarına binerken Barlas beni fark edip yerinde durdu. Muhtemelen Demir, kavga edecekleri yerin adresini yazmıştı ve oraya gidiyorlardı. Ateş de gidiyordu. Dövüşmeyi bildiğini düşündüğü için Barlas onun kendileriyle gitmesine izin vermiş olmalıydı. Benim gibi değildi sonuçta. O da dövüşmeyi diğerleri gibi küçük yaşta, şu elektrik teknisyeni olan adamdan öğrenmiş olmalıydı.

Yavaş adımlarla Barlas'ın yanına gidip önünde durdum. "Demir mesaj attı, değil mi?"

"Evet."

Arabalar uzaklaşırlarken arkalarından baktım. "Neden seni beklemeden gittiler?"

"Tedbir amaçlı. Demir'in ne yapacağı belli olmaz diye onları önden gönderiyorum. Bir sorun olmadığını anlarsam yanlarına gidip dövüşeceğim." Anlamış gibi kafamı salladım. "Nerede buluşacaksınız?" Bunu söylemeyeceğini biliyordum ama yine de sorma gereği duymuştum.

Kaşları çatılırken başını yan yatırdı "Neden soruyorsun, oraya gelmek için mi?"

"Evet."

"Hiç boşuna ağzını yorma o zaman."

Tam da beklediğim şeyi yapmıştı. Söylememişti. Oflarken yüzüne moralim bozuk bir şekilde baktım "Bana ne zaman dövüşmeyi öğreteceksin?" Bir an önce dövüşmeyi öğrenmek istiyordum.

"En yakın zamanda."

"O zaman sizinle gelebilecek miyim?" diye sordum.

Gülümserken elini başıma koyup saçlarımı karıştırdı. "Bu ne kadar iyi dövüşeceğine bağlı..." Normalde bu hareketi beni güldürürdü ama şimdi gülmüyordum. Kavga edecekleri için canım sıkkındı çünkü. "Kavga etmenizi istemiyorum Barlas."

Hiçbir şey söylemeden şoför koltuğunun kapısını açtı ve binmeden önce bana baktı. "Ama Demir kaşınıyor Öykü. Onu kaşımam lazım." Ne söylersem söyleyeyim oraya gitmekten vazgeçmeyecekti. "Daha kaç defa daha bunu sana söylemek zorunda kalacağım bilmiyorum," dediğimde kafamı yere eğip sesli bir nefes verdikten sonra kaldırıp tekrar ona baktım "Dikkatli olun."

Güldü. "Daha kaç defa daha bunu söylemek zorunda kalacağım bilmiyorum ama genelde hep dikkatliyizdir," deyip bana doğru uzandı ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurduktan sonra arabaya binip hızla uzaklaştı.

O gittikten sonra asık suratla eve doğru yürümeye başladım. Kavgada büyük bir hasar almamaları için dua ediyordum. Demir'in Barlas'ı sinir etmek için uğraşacağından emindim. Böyle olunca da Barlas çok sinirlenecekti ve büyük bir kavga çıkacaktı. Düşündükçe moralim daha çok bozuluyordu.

Eve geldiğimde formamdan kurtulup üzerime bol bir tişört ve eşofman altı giydim. Yemek yemek için mutfağa girmiştim ama canım pek bir şey istemediği için iki lokma bir şey atıştırıp hemen masadan kalktım. İyi ki annem evde değildi. Bu kadar az yediğimi görse kızacağını biliyordum çünkü. Eve gelirken beni arayıp Hikmet'le buluşacağını ve geç geleceğini söylediğinde ilk defa buna sevinmiştim. Az yediğimi görmeyecekti. Mutfağı toparlayıp televizyon izlemek için salona giderken kapının zili çaldı. Kimin geldiğini bilmiyordum ama Aysun olduğunu tahmin ediyordum.

Kapıyı açtığımda karşımda Aysun yerine Demir'i görünce bir an ne yapacağımı şaşırdım. Onun ne işi vardı burada? Barlas'a mesaj attığı yerde olması gerekmiyor muydu? Pis pis sırıtıyordu bir de. Onunla konuşmak istemediğim için kapıyı suratına kapatmaya çalıştım. Kapatmama engel olurken hâlâ gülüyordu. Kapıyı omzumla ittirdim. Korkmuştum. Buraya neden gelmişti? Evde annem de yoktu. İçeri girerse bana kötü bir şey yapacağını biliyordum. Eminim bunun için gelmişti buraya. Var gücümle kapıyı ittirirken bundan sıkılmış gibi kapıya yüklendi ve ben dengemi kaybedip yere düştüm. Daha ben ayağa kalkamadan eve girip kapıyı ayağıyla itti. Tam kapanmamıştı ama bunu fark etmedi.

"Evine gelen misafirin yüzüne kapıyı kapatmaya çalışman ne ayıp güzel kız. Sana bunu hiç yakıştıramadım," deyip o iğrenç sırıtışla yavaşça üzerime doğru yürümeye başlayınca ensemden aşağı inen ürpertiyle geri geri süründüm.

"Ne işin var senin burada?" Sesim korkudan titremişti. Evde onunla yalnız olmak beni korkutuyordu.

"Seni görmeye geldim," deyip gülerken bana doğru yaklaşmaya devam etti. "Ama tabii benim şu an Barlas'a mesaj attığım yerde olmam gerekiyordu, değil mi? Ne yazık ki orada olamayacağım. Son anda çok önemli bir işim çıktı. Umarım Barlas bana darılmaz." Sırtım son nokta olarak duvara dayanınca hızla ayağa kalktım. "Git buradan!"

"Barlas'ın seni yanında götürmeyeceğini nasıl da tahmin ettim ama." Bakışları beni iyice korkutuyordu, kalbimin ağzımda attığını hissediyordum. Bir şeyler yapmalıydım. Barlas'a haber vermeliydim. Ela

gözleri gözlerimin üzerindeyken elim eşofmanımın cebindeki telefonuma gitti. Başarısız olacağımı bilsem de yine de bunu denemek istiyordum. Başka çarem yoktu çünkü. Şu an bana yardım edecek kimse de yoktu. Gözleri bir anda aşağı kayınca telefonumu elime alacağımı anlayıp hemen yanıma yaklaştı ve ellerimi bileklerimden tutup başımın iki yanına yasladı. "Sakın."

Ondan kurtulmak için çırpınıyordum ama bu hiçbir işe yaramıyordu. Beni bırakmıyordu. Bırakmayacaktı da. "Neden buradasın?" Çırpınmayı bırakıp bana bir şey yapmasın diye onunla sakin bir şekilde konuşmaya başladığımda bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Her an sinirimi bozacak bir şey diyebilirdi çünkü.

Pis sırıtışını bir an bile suratından silmeden yüzünü yüzümün hizasına eğdi. Bana yakın olmaya çalışıyordu. "Annenle konuşmam gereken şeyler var. Biz annenle konuşurken Barlas'ın bizi rahatsız etmemesi için ona oyalanacak bir iş verdim. Umarım işi annen buraya gelene kadar bitmez." Bana yakın durması beni rahatsız ettiği için yüzümü yana çevirdim. "Ne konuşacaksın annemle?" Aslında tahmin ettiğim bir şey vardı ama o olmaması için dua ediyordum.

"Görürsün." Kararlı gibi görünüyordu. Aysun'dan öğrendiklerini anneme anlatacaktı muhtemelen ama buna izin vermeyecektim. Yüzüm hâlâ yana dönükken onunla sakince konuşmaya devam ettim "Barlas seni orada görmeyince ne yapmaya çalıştığını anlayacak."

"O anlayana kadar bizimkiler çoktan saldırıya geçmiş olur."

"Barlas'ın onların elinden kurtulamayacağını mı sanıyorsun?"

"Onların elinden kurtulur belki ama polislerin elinden biraz zor. Az önce kavganın olacağı yeri polislere ihbar ettim. Barlas yapmaya çalıştığım şeyi anlasa bile buraya gelemeyecek."

"Bu durumda kendi arkadaşların da yanacak," deyip yüzümü ona çevirerek suratına baktığımda keyifli olduğunu gördüm. Arkadaşlarının karakola götürülecek olması umurunda değildi. "Kavga ettiler diye içeride çok uzun kalmazlar. Bu yüzden benim için bir sorun yok," diyerek bileklerimi bıraktı

"Ama Barlas için sorun olabilir. Çünkü ben burada annenle konuşurken o sana yardım edemeyeceği için olanları ona anlattıktan sonra çok üzülecek."

Bileklerimi bırakmasını fırsat bilip yanından kaçmaya çalışırken kolumdan sıkıca tutup aramızda hiç mesafe bırakmayacak kadar dibime girdi. "Sakın bir daha bunu deneme!"

"Evime zorla girdiğin için seni polise ihbar edeceğim!" diye bağırdım.

Bağırmam onu sinirlendirir diye düşünmüştüm ama sinirlendirmedi. Aksine bundan hoşlanmış gibi bir hali vardı. "Bence bunu yapmak istemezsin," deyip bakışlarını tehlikeli hale bürüyünce korkudan yutkundum. Bağırmak istiyordum ama sinirlenmesinden korktuğum için susuyordum.

"Benden korkuyorsun, değil mi?" Sorduğu soruyla gözlerimi ondan kaçırdım ve bir süre gözlerine bakamadım. Korktuğumu bile bile o soruyu soruyordu. Evet dersem zevk alacaktı çünkü. Gülümseyerek kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Korkuyorsun."

"Bir katilden kim korkmaz ki?"

"Katil mi?" Güldü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"O gün evime giren çocuk söyledi." Buna şaşırmış gibi görünse de gülmeye devam etti. Sanırım bunu beklemiyordu.

"Katil olduğumu öğrenmiş olman seni bayağı korkutmuş olmalı."

Bundan ne kadar zevk alacağını bilsem de "Evet, korkuttu!" dedim. Bir süre sessizce yüzümü inceledi. Elini kaldırdı, neredeyse yüzüme dokunacaktı ama son anda vazgeçti. "Sana zarar vereceğimi düşünüyor musun?"

"Sen herkese zarar verebilirsin!"

"Ben de öyle sanıyordum. Ama seni görünce öyle olmadığını anladım."

Sert bakan gözlerim gözlerindeyken bir şey diyemedim. Bağırmamak için konuşmak istemiyordum. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum çünkü. "Yine

ne demek istediğimi anlamadın mı yoksa?" deyip sırıtınca gözlerimi kapatıp sinirli bir şekilde soludum. "Saçma sapan konuşma ve git buradan!"

"Ne yani, senden hoşlanmış olamaz mıyım?" Gözlerimi açıp ona baktığımda bana ne yapacağını umursamadan onu geri ittim. "Barlas'ı sinirlendirmek için yapma bunu?" Biliyordum tek amacı bana benden hoşlandığını düşündürüp Barlas'ı delirtmekti. Ama istediği olmayacaktı. Onu itmemden etkilenmeden yüzünü iyice yüzüme eğdi ve gözlerini dudaklarıma indirdi. "Barlas şu an umurumda değil." Yakınlığından rahatsız olduğum kafamı yana çevirdim. Gitmesini istiyordum. Ne yapacağımı bilemediğim için neredeyse ağlayacaktım. "Git lütfen!" Ağlamaklı çıkan sesimi umursamadan biraz geri çekildi ve kollarını göğsünde birleştirip yüzüme bakmaya devam etti.

"Biliyor musun ne yapmış olursa olsun Barlas'a âşık olman beni çok şaşırtıyor. Sana işkence etmiş birinden nefret etmek yerine ona âşık olman gerçekten mazoşistçe." Konuşurken yüzüne bakmadığım için çenemden tutup beni yüzüne bakmaya zorladı. "Söylesene genelde canını yakanlardan mı hoşlanırsın?" Gözlerine dik dik bakıp aptalca sorusunu cevaplamadan elini çenemden ittim. Güldü ve sorusunu kendisi cevapladı. "Öyle olmalı ki onun gibi biriyle birliktesin."

"Onunla birlikte olmam seni hiç ilgilendirmez!" Artık sabrım taşmıştı. Bana yapacaklarını umursamadan ona bağırıyordum.

Kahkaha atarak kollarını yine göğsünde birleştirdi. "Beni ilgilendirmez ama anneni ilgilendireceğinden eminim. Bakalım o bunu öğrenince ne diyecek. Aslında ondan daha fazla merak ettiğim bir şey var, o da Barlas'ın bu durum karşısında ne yapacağı. Herkese gücünün yeteceğini sanan çocuk ilişkinizi annene nasıl onaylattıracak."

"Seni okuldan attırdığı için Barlas'tan intikam mı almaya çalışıyorsun?" Başını yavaşça iki yana salladı "Hayır güzel kız, bu bir intikam değil. İntikamı daha sonraya sakladım. O bu kadar basit değil. Bu Barlas'ı sinir etmek için düşündüğüm bir şey sadece."

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdığımda ela gözleri keyiften parladı. "Bana kim engel olacak? Barlas mı?" diye sordu. "Boşuna bekleme güzel kız.

Barlas bana engel olamaz. Çünkü o burada değil."

Bu gerçek korkumu en üst raddeye taşırken dış kapıdan gelen öfkeli ses ikimizin de o tarafa bakmasını sağladı.

"Sen öyle zannet!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

33.BÖLÜM

Kasılan tüm hücrelerim Barlas'ı kapıda gördüğüm anda gevşedi. Gelmişti. Buradaydı. Kahverengi gözleri hedefine odaklanmış sinirden öfke saçarken bize doğru yaklaştı ve "Senin ne işin var lan bu evde!" diye bağırarak Demir'i boğazından tuttuğu gibi yanımdaki duvara itti. Demir'in sırtı sert bir şekilde duvara çarptı, şaşırmış gibi bakıyordu. Birden Barlas'ı çıldırtacak kadar yüksek sesle gülmeye başladı ve ela gözlerini onun gözlerine dikti. "Asıl senin burada ne işin var? Şu an çetenin yanında olman gerekmiyor muydu? Onlar kavga ederken senin burada olman hiç hoş değil Barlas Karaman!"

Barlas yüzünü bana çevirip iyi olup olmadığımı kontrol etti. Demir'in bana bir şey yapmadığını anladıktan sonra tekrar ona döndü. "Kavga yok Demir! Şu an kimse kavga etmiyor. Senin orada olmadığını anladığımda kavgaya engel oldum. Yapmaya çalıştığın şeyi anladım çünkü. Buraya geleceğini anladım!" Demir gülmeye devam ederek kafasını hafifçe iki yana salladı. "Kızı yanında götürmemen büyük aptallıktı."

"Haklısın, aptallıktı...Ama senin buraya gelmenden daha aptalca değildi!" Boğazını tutup sıkmaya başladı, sinirinden dişlerini gıcırdatıyordu. "Burada ne işi var?"

Demir'in gülüşü nihayet sonlanmıştı. Zorlanarak konuştu. "Sevgilinin annesiyle konuşmak için geldim. Kızının nasıl biriyle birlikte olduğunu bilmek o kadının da hakkı öyle değil mi Barlas?" Şu halde bile Barlas'ı sinir etmeye çalışmasını aklım almıyordu. Ona büyük bir zarar verebilecek olmasından korkmadan hem de.

Barlas gözlerini gözlerine dikmiş yumruk yaptığı eliyle ona vurmak için hazır beklerken sinirle soludu "Bunu ona söylediğinde ne olacak sanıyorsun? Bizi ayıracağını falan mı?" Demir zorlanarak konuşmaya devam ederek "Evet," dedi.

Barlas elini boğazından çekince Demir rahat bir şekilde nefes almaya başladı. Sinirli olduğu için onu bırakacağını hiç tahmin etmemiştim ama bırakmıştı. "Sence ben bizi kimsenin ayırmasına izin verir miyim?" deyip yumruk yaptığı elini Demir'in karnına geçirdi birden. Demir aldığı darbeyle iki büklüm oldu. Kavga ederlerse ne yapacağımı bilmiyordum. Onları asla ayıramazdım. Birbirlerine zarar vereceklerdi ve ben buna engel olamayacaktım.

Demir aldığı darbe yüzünden yüzünü buruşturmuş bir şekilde kafasını kaldırıp sinirle Barlas'a baktığında "Ne yapacaksın? Birlikte olmanıza izin versin diye o kadına da mı işkence yapacaksın yoksa?" diye sordu. Barlas'ın yumruğu öylesine sertti ki o yumruğun Demir'in canını ne kadar acıttığını hissedebiliyordum. Buna rağmen Barlas'a vurmaya kalkmamıştı. Tek amacı onu sinirlendirmek gibi görünüyordu.

"Şu sıralar fazla sinirlerimi bozmaya başladın Demir ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor haberin olsun!"

"Bu daha hiçbir şey değil... Her şey daha yeni başlıyor."

Barlas çatık kaşları ve kasılmış çenesiyle Demir'in yakasından tuttu. "Biz bugün seninle kavga edecektik değil mi?"

"Evet, eğer buraya gelmeseydim edecektik."

"Edelim o zaman!" Barlas onu yakasından tutmaya devam ederek hızla dışarı doğru sürükledi.

Titremeye başlayan bacaklarımla ayakta durmakta zorlanıyordum. Peşlerinden dışarı çıktım. O kadar korkuyordum ki birinin gelip bu kavgayı başlamadan bitirmesini istiyordum. Biliyordum çünkü biri diğerine büyük bir zarar vermeden bu kavga asla bitmeyecekti. İkisinin de hırsını almak için birbirlerine ciddi zarar verecek olması beni büyük bir dehşete sürüklerken onlardan sadece birkaç adım ötede durdum. Titrememem kâğıda yayılan mürekkep gibi tüm bedenime yayılırken hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Etrafa bakınıyor, onlara engel olacak birilerini arıyordum ama sokak bomboştu. Bir Allah'ın kulu geçmiyordu. İkisi de öfkeyle birbirinin yüzüne bakıyordu. İstedikleri kavga bugün burada

olacaktı. Memnun görünüyorlardı. Hırslarını birbirlerinden alacaklardı, kimse de onlara engel olamayacaktı.

"Hadi başla!" Barlas yakasını bırakıp ilk yumruk atma fırsatını verince Demir şaşırarak güldü.

"Cidden mi? Burada mı? Seninle sokağın ortasında mı kavga edeceğiz?"

"İstediğin bu değil miydi? Yerin ne önemi var şimdi?"

"Evet, bunu istiyorum ama burası kavga etmek için pek uygun bir yer değil."

"Benim için fazlasıyla uygun bir yer ama!"

"İçerisi bunun için daha uygundu."

"Sevgilimin evini senin pis kanınla kirleteceğimi düşünmüyorsun herhalde. Burada kavga edeceğiz!"

Demir, "Peki," diyerek onu onaylayınca daha fazla dayanamayıp bağırdım. "Barlas ne olur yapmayın!" İkisi de beni umursamadılar ama duydukları ses üzerine bakışları benim gibi uzaktan hızla gelen ve Barlas'ın arabasının yanında duran arabaya yöneldi. Bu bizim çeteye ait arabaydı. Arabadan inenlerin gözleri Barlas ve Demir'in üzerindeydi. Kavga edeceklerini anlamış olmalıydılar. Barlas onların gelişini umursamadan bakışlarını tekrar Demir'e çevirdi.

Çetin, "Ne oluyor Barlas?" diyerek Ateş'le birlikte hızla onlara doğru yürümeye başladı. Kavgayı başlamadan bitirmek istiyorlardı ama Barlas'ın öyle bir niyeti yoktu. Bugün onunla kavga edecekti. Kararı öfkeli gözlerinde okunuyordu. Demir'e bakmaya devam ederken elini kaldırıp onları durdurdu. "Kimse karışmasın!"

Çetin ve Ateş Barlas'ın uyarısıyla yerlerinde, Ali ve Samet de arabanın önünde durmuş onları izliyordu. Bade'nin gözü ise bendeydi. Korktuğumu anlamış olmalıydı. Bunu çok belli ettiğimden emindim. Onlar geldiği için rahatlamam gerekiyordu ama rahatlayamıyordum. Çünkü Barlas onların bu

kavgayı durdurmalarına engel olmuştu. Demir'e o kadar öfkeliydi ki bugün onu dövmeden rahat edemeyecek gibiydi. Bu yüzden kimsenin bu kavgaya karışmasını istemiyordu.

Sinirli bir şekilde Demir'in yakasından tutup, "Başla dedim sana!" diye bağırınca Demir dediğini yapıp Barlas'ın yüzüne attığı sert yumrukla kavgayı başlattı. Yine onları durdurmak için bağırıyordum ama bu hiçbir işe yaramıyordu. Barlas'ı da Demir'i de bugün hiçbir şey durduramazdı.

"Sevgilin çok güzel Barlas, onu ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkartamıyorum." Demir'in söylediği söz Barlas'ı çileden çıkarmıştı. Yediği yumruktan hiç etkilenmemiş gibi Demir'in yakasından tutup, karnına ardı ardına yumruklarını geçirerek sert bir tekmeyle yere itti. Demir yere düşüp acıdan yüzünü buruştururken Barlas hıncını alamamış bir şekilde ona yaklaştı. Demir hemen ayağa kalkıp yumruk atmak için elini havaya kaldırdı ama Barlas onun elini havada yakalayıp suratına kafa attı. Demir'in eli darbe alan burnuna giderken Barlas onun kolunu tuttu ve diziyle karnına vurdu. Demir'in acı çektiği her halinden belli olsa da yılmak bilmeden Barlas'ı sinir etmeye çalışıyordu.

"Sevgiline baktıkça bakası geliyorinsanın."

Barlas, "Kapat çeneni!" diyerek suratına sert bir yumruk daha indirince Demir oldukça öfkelendi. Geri çekilip kendine gelmek istercesine kafasını hızlıca iki yana sallayıp dişlerini sıkarak bütün gücüyle Barlas'ın yanına yaklaştı ve yanağına yumruk attıktan sonra, kendi burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi. Bunun üzerine Barlas daha çok sinirlenip sağ eliyle yumruk atmak için hazırlandı ama Demir bileğini tutup ona engel oldu ve karnına nefesini kesecek kadar sert bir yumruk attı.

"Bazen soruyorum kendime yine âşık mı oluyorum acaba diye," dedikten sonra gülmeye başladı.

Barlas'ın öfkesi her geçen saniye daha da artıyordu, Demir'in diyaframına yumruğunu geçirip nefesini keserek, elleriyle boynundan tutup diziyle çenesinin altına vurdu. Bu, Demir'in acıdan inlemesine neden olurken ela gözleri sinirden ateş saçıyordu. Bir anda Barlas'ın boynuna kolunu dolayıp

bükmeye başladı. Barlas ise bu hamleye kasığına dirseğini vurarak engel oldu.

Demir acıyla onu bırakınca birkaç saniye öylece durup bir hamle daha yapmak için elleriyle Barlas'ın boğazına saldırdı ama Barlas ellerini dirseklerinin içine vurup yüzüne attığı yumrukla onu yere düşürmeyi başardı.

Demir'in yüzü gözü saniyeler içinde kan revan içinde kalmıştı. Yine de yılmadığını göstermek için ayağa kalktı. Belli ki bu kavga bitsin istemiyordu. Barlas da aynen onun gibiydi. Gözünü bürüyen öfke onu bambaşka bir insan yapmıştı. Hırsını henüz alamamıştı ve hâlâ kavga etmeye devam ediyordu.

Çetin ve Ateş'in yanına yaklaştım. Bir şeyler yapmalarını istiyordum. Onları durdurmalıydılar yoksa ikisinden biri çok ciddi zarar görecekti. Bu muhtemelen Demir olacak gibi görünüyordu ama şu an o kadar korkuyordum ki onun gibi birine bile bir şey olsun istemiyordum. Bu Barlas'ın başını yakabilirdi. "Ne duruyorsunuz Çetin, onları durdurun hadi!"

Çetin başını iki yalana salladı. "Olmaz Öykü, karışamayız."

"Ne demek karışamayız?"

"Şu an onları durduramayız. Eğer durdurursak bu kavga başka bir zaman başka bir yerde yine devam edecek. Bırakalım da birbirlerinden hırslarını alsınlar ve mevzuyu burada bitirsinler."

Bir şey diyemiyordum. Sanki bir daha hiç kavga etmeyeceklerdi de... Burada birbirlerine zarar vermek onları durdurmayacak, bu alevi daha da körükleyecekti. Bu kavga burada asla bitmezdi. Hırsları da öyle...

"Beni senden önce tanımaması ne acı. Ona işkence yapmış birine değil de kıyamayan biriyle birlikte olması sence de daha iyi olmaz mıydı?"

"Sana kapat çeneni diyorum!"

Demir'in başı Barlas'ın attığı yumrukla yana döndüğünde gülmeye başladı. "Ona âşık olmamı istemiyorsun, değil mi? Çünkü olursam ne olacağını biliyorsun."

Bir yandan birbirlerine vurmaya devam ediyorlar, bir yandan ben orada yokmuşum gibi hakkımda konuşuyorlardı.

"Sen kimseye âşık olamazsın Demir!"

"Senin gibi sevdiğine zarar veren biri bile âşık olabiliyorsa benim gibi biri neden olamasın? Üstelik ben sevdiklerine değer veren biriyim. Bu yüzden âşık olmayı senden daha çok hak ettiğime inanıyorum. Tabii bu kızı da öyle..."

Barlas gerilen kaslarıyla eğilip dirseğini Demir'in gırtlağına bastırarak nefesini kesti. "Benim olan benimdir Demir... Ve hep benim kalır. Bunu öğrensen iyi olur!"

Demir elleriyle Barlas'ın dirseğini gırtlağından çekmeye çalışırken sırıtmaya devam etti "Hayır. Hep senin kalmaz. Bir gün biri gelir onu senin elinden alır."

"O biri eceline mi susamış da bunu yapmaya çalışıyor?"

Barlas'ın öfkeli sesi sokağı doldururken Demir ona oranla daha sakin konuşuyordu. "Sadece ödeşmeye çalışıyor."

"Senin derdin şimdi anlaşıldı." Barlas durup, eğildiği yerden kalkınca Demir de güçlükle ayağa kalktı. "Hiç anlamayacağını düşünmeye başlamıştım."

"Ödeşmek için onu mu kullanacaksın?"

"Daha iyisi olmaz diye düşündüm."

Neden bahsettiklerini anlamadan onları dinlemeye devam ediyordum. Neyin ödeşmesiydi bu?

"Onu kullanıp da canımı yakmaya çalışma Demir! Canım yanınca neler yapabileceğimi çok iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum ama umurumda değil. Zayıf noktanla uğraşmak hoşuma gidiyor."

O kadar dayaktan sonra hâlâ bunları söyleyebiliyor olması onun ne kadar hastalıklı bir ruha sahip olduğunu gösteriyordu zaten. Artık bu kavganın bitmesini istedim. Korkumu bir tarafa bırakıp bir cesaret onların yanına doğru yürümeye başladığım sırada Barlas tek eliyle Demir'in boğazına yapışıp diğer elinin işaret parmağını kaldırarak onu tehdit etti.

"Bana bak, eğer ona elini sürmeye kalkarsan o elini kullanamayacağın hale getiririm!" Hızla yanlarına gittiğimde Demir bana bakıp onu kışkırtmaya çalıştı. "Önemli değil. Öykü için değer." Demir'le göz göze geldiğimizde Barlas ayağına çelme takıp onu yere düşürdü ve üzerine oturup iki eliyle boğazını sıkmaya başladı. "Ben çok ciddiyim Demir!"

Demir'in suratı kıpkırmızı olmuştu. Eğilip Barlas'ı kolundan tuttum, "Barlas dur lütfen!" Beni umursamadan boğazını sıkmaya devam ediyordu. Biraz daha devam ederse Demir'i öldüreceğinden emindim.

Demir'in nefes alamadığını gören Çetin, Ateş ve Ali gelip, Barlas'ı Demir'in üzerinden çekerek birkaç adım öteye sürüklediler. Demir öksürük krizine tutulmuştu, ben öylece durmuş ona bakıyordum. Yüzü berbat haldeydi. Kan ellerine de bulaşmıştı. Acı çekiyordu. Barlas onu iyi benzetmişti ve yüzündeki eski yaraların üzerine yenilerini eklemişti. Gerçekten acınacak haldeydi. Normal bir insan olsa ona acıyabilirdim ama saplantılı bir katil olduğunu bilmem buna engel oluyordu. Yardım etmeme de...

"Öykü yanıma gel!" Barlas'ın sert sesiyle irkildim. Bizimkiler onu Demir'den uzak tutmak için kollarından tutmuşlardı, yanına gittim. Gözleri gözlerimin üzerindeydi. Dudağının kenarındaki kurumuş kana baktım. Dudağı patlamış, yanağı kızarmıştı. Demir'e oranla bu kavgayı sadece böyle bir yarayla atlatması beni sevindirmişti. Demir'in alaycı gülüşünü duyunca ikimiz de ona baktık. Karnını tutmuş arabasına doğru yavaşça yürürken gözleri bizim üzerimizdeydi. "Yerinde olsam Öykü'yü kimse elimden

almasın diye onu sıkı sıkı tutardım Barlas. Malum, Öykü güzel bir kız. Benim ilgimi çektiği gibi başka erkeklerin de ilgisini çekebilir."

Barlas gözlerini kapatıp sakin kalmak için derin bir nefes aldı. "Sen merak etme Demir! Kimin ilgisini çekerse onun suratını da seninki gibi darmadağın yapacağımdan hiç şüphen olmasın!"

Demir arabaya binmeden önce, "Ona şüphem yok zaten, yaparsın," deyip sürücü koltuğunun kapısını açtı ve yerine geçip arabayı çalıştırdı. Tam önümüzden geçerken camını indirdi ve Barlas'a bakıp, "Ama bu beni akıllandırmadığı gibi başkasını da akıllandırmaya yetmeyebilir, haberin olsun," dedikten sonra elini kaldırıp ona orta parmağını gösterdi ve sırıtarak uzaklaştı.

Barlas arkasından sinirle birkaç küfür savurdu, ben de rahatlayıp sesli bir nefes verdim. Hele şükür gitmişti. Barlas'ın yarasına baktım ve yarayı temizlemek için içeriden bir şeyler getirmeye karar verdim. Biraz üşüdüğüm için üzerime de bir şey alacaktım. Hava soğuktu ve ben dakikalardır tişörtle duruyordum. Tam eve girmek için bir adım atmıştı ki Barlas'ın kolumdan tutmasıyla yerimde kaldım "Nereye?" Sağ eli Demir'e vurduğu için kan içindeydi, sol eliyle kolumu kavramıştı.

"Yaranı temizlemek için oksijenli su getireceğim."

"Bırak şimdi oksijenli suyu falan, konuşacağız!" deyince kafamı yere eğdim. Ne konuşacağımızı çok iyi biliyordum. Bundan emindim. Demir'in yapmak istediği şeyden sonra başka çaresi kalmamıştı çünkü.

"Annene birlikte olduğumuzu söylemen lazım Öykü..." Tam tahmin ettiğim gibiydi işte. Asla yapamayacağım şeyi istiyordu benden.

"Saçmalama!" diyerek yüzüne baktım. Bunu yapmam imkânsızdı. Annemin ne tepki vereceğini bile bile bunu yapmam aptallık olurdu.

"Annene anlatmak zorundasın!"

"Yapamam!"

"Bunu sen yapmazsan Demir yapacak. Onu durduramayız. Annenin bunu senden duyması lazım..."

"Birlikte olmamıza asla izin vermez Barlas!"

"Zaten öğrenecek. Demir asla durmaz."

"Umurumda değil, ben bunu anneme söyleyemem!"

"Demir'in bire bin katıp anlatması daha iyi herhalde?"

Bizimkiler yan yana dizilmiş çıt çıkarmadan bizi dinliyorlardı. Onları umursamadan bağırdım. "Barlas yapamam diyorum neden anlamıyorsun?" Bu o kadar kolay bir şey miydi de gidip bunu anneme söyleyecektim. Korkuyordum ya. Annemin vereceği tepkiden korkuyordum.

Barlas sinirliydi ama bağırmadan konuşuyordu. "Öykü başka çaren yok. Bu işi bugün bitir. Eğer bu iş Demir'e kalırsa her şey daha kötü olur."

"Ona engel olmalıyız!"

"Ne zamana kadar?" İyi soruydu. Zaten engel olmaya çalışsak bile o muhakkak bir yolunu bulup bunu anneme anlatırdı. Moralim iyice bozulmuştu. Barlas çenemden tutup gözlerimin içine baktı. "Annenin kızacağının farkındayım Öykü, ama bunu yapman lazım." Ben de farkındaydım da nasıl yapacağımı bilmiyordum ki. Annem delirecek ve Barlas'tan ayrılmamı isteyecekti. O zaman ne yapacaktım ben? Sıkıntıyla ofladım.

"Senden ayrılmak istemiyorum Barlas!"

Çenemi tutan eliyle yüzümü okşamaya başladı, "Benden ayrılmayacaksın," dedi. Dokunuşu içimi ısıtmıştı derin bir nefes aldım. "Annem öğrendiğinde senden ayrılmamı isteyecek." Yüzünü yüzüme eğdi. "Ama biz ayrılmayacağız."

"Barlas bu çok zor... Ben bunu söyleyemem!"

"Peki," deyip elini yüzümden çekince omuzlarını dikleştirdi "Madem sen söyleyemiyorsun o zaman ben söyleyeceğim." Gözlerim irice açılırken, "Hayır olmaz!" diye bağırdım. Bu annemi daha da kızdırabilirdi.

"Sen söylemiyorsun benim de söylememi istemiyorsun, o zaman bırakalım da Demir söylesin.

Kendimi hazır hissettiğimde bunu anneme söyleyebilirdim belki ama şu an hiç de hazır hissetmiyordum. "Zamana ihtiyacım var."

"Ne zamanı Öykü? Zamanımız mı var? Anlat bitsin gitsin işte! Ne kadar zor olabilir ki?"

Ona göre hiçbir şey zor değildi tabii. Çünkü hayatında yapmış olduğu herhangi bir şey için ona kızacak kimsesi yoktu. Ben öyle değildim ki.

"Seninle tartışmak istemiyorum Barlas," deyip yanından geçerek, eve doğru yürümeye başladığımda Barlas arkamdan bağırdı. "Yarına kadar annene söylemiş ol, yoksa bir dakika beklemem ben söylerim!"

Onu umursamadan eve girip dış kapıyı sertçe kapattım ve üşüdüğüm için odama gidip eşofman üstümü giyerek yatağıma oturdum. Sinirliydim. Barlas'a kızgındım. Öyle kolay söylenecek bir şey miydi? Bir çete lideriyle birlikteydim ben. Annem duyunca kıyameti koparacaktı. Asla bir daha Barlas'la bir araya gelmemi istemeyecekti. Biliyordum çünkü annemi tanıyordum. Zaten hangi anne buna izin verirdi ki?

Bana işkence yaptığını da kesin öğrenecekti. Demir bunu da ona söyleyecekti. İşte o zaman ne yapacaktım bilmiyordum. Gerçi, yalan olduğunu söyleyebilirdim ama Demir ne yapar eder bunun doğru olduğunu anneme kanıtlar diye korkuyordum.

Gırtlağıma kadar sıkıntıyla dolmuştum. Gergindim. Keşke biraz zamanım olsaydı ama yoktu.

Üç saate yakın odamda sıkıntıyla oturduktan sonra annem gelmişti. Kapıya koşarken biraz sonra ona söyleyecek olduğum şey için oldukça gergin hissediyordum. Sesli bir nefes verip kapıyı açtığımda karşımda gülen

gözlerle annemi ve yanında Hikmet olduğunu tahmin ettiğim takım elbiseli adamı görünce şoka uğramış gibi onlara baktım. Bu adamın burada ne işi vardı ya? Şimdi zamanı mıydı? O kadar gün varken neden bugündü? Annem onun geleceğini söylememişti ki...

"Tatlım merhaba." Annemin mutlu sesi onun yanında kendini iyi hissettiğinin göstergesiydi. "Hikmet'i seninle tanıştırmak için eve davet ettim. Kendisi seni çok merak ediyordu."

Nedense bende durum tam tersiydi. Pek merak etmiyordum. Bugün onunla tanışmak istediğim bir gün değildi ama yine de yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip kırklı yaşlarının başında olan adama "Hoş geldiniz Hikmet Bey, Ben Öykü. Tanıştığıma çok memnun oldum," diyerek elimi uzattım. Samimi bir şekilde gülümseyerek elimi sıktı. "Ben de çok memnun oldum Öykücüğüm."

"Buyurun lütfen içeri geçin." Adam beni başıyla onaylayıp annemle birlikte içeri girince hep birlikte salona gidip oturduk.

İlk defa bir araya geldiğimiz için onu inceliyordum. Yaşına göre genç görünenlerdendi. Siyah saçlarının bazı yerleri kırlaşmaya başlamıştı. Oldukça karizmatik görünüyordu ama buz mavisi gözleri ile bana baktığı o kısacık zamanda enerjimi emdiği için biraz rahatsız olmuştum.

"Ben bize kahve yapayım." Annem gülümseyerek mutfağa gidince adam bana bakmaya devam etti.

"Sen kaçıncı sınıfa gidiyordun Öykü?"

"Lise üç." Tanışmak için bugünün hâlâ uygun bir gün olmadığını düşünüyordum. Tam anneme Barlas'la birlikte olduğumu söyleyecekken bu adamın evimize gelmesi hiç iyi olmamıştı. Annem onun geleceğini önceden haber verseydi de üzerime doğru dürüst bir şey giyseydim bari. Yabancı birinin karşısında eşofmanlarımla oturmak beni rahatsız etmişti.

"Derslerin nasıl?" Bu ne şimdi ya derslerim hakkında mı konuşacaktık? "İyi" diyerek geçiştirirken hâlâ gülümsediğime inanamıyordum. Yapmacıklıktan ölecektim neredeyse. Bu hiç bana göre bir şey değildi ama

şu an öyle davranmak zorundaydım. Sonuçta o annemin birlikte olduğu adamdı. Saygısız davranmak istemiyordum. Aynen bu şekilde devam etmeliydim. "İleride yapmak istediğin meslek nedir? Buna karar verdin mi?" Soruları beni sıkmaya başlıyordu ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. "Evet, annem gibi hemşire olmak istiyorum."

"Ne güzel." deyince soru sorma sırasının artık bana geldiğini düşündüm.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii..."

Bunu daha önce anneme neden sormadığımı bilmiyordum ama şu an öğrenmek istiyordum. "Annemle nerede tanıştınız?" Annem evden işe işten eve yaşayan bir kadındı. Onun gibi işletme sahibi bir adam annemi nerede görmüştü de tanışmışlardı acaba.

Arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine attı. "İş çıkışı birkaç serserinin saldırısına uğradığım için en yakın yere, yani annenin çalıştığı hastaneye gitmiştim. Annenle orada tanıştık. Yaralarıma pansuman yaparken... Bu arada söylemeden edemeyeceğim annene çok benziyorsun. Birgül benzediğinden söz etmişti ama bu kadarını beklemiyordum açıkçası. Şaşırdım."

"Evet, anneme çok benziyorum," dedim. "Sizin de çocuğunuz var mı?"Eğer varsa tanışmak isterdim.

Anlamadığım şekilde birden yüzü düştü. "Hayır, yok, ben hiç evlenmedim," deyip iç çekti. "Ama evlenseydim senin gibi güzel bir kızım olsun isterdim." Bu iltifatı beni utandırırken başımı önüme eğdim ve utançtan ellerime kadar çektiğim eşofmanımın koluyla oynamaya başladım. "İltifatınız için teşekkür ederim Hikmet Bey."

"Resmiyete gerek yok Öykü, bana ağabey de lütfen."

"Peki," diyerek bunu kabul ettiğim sırada elindeki kahve tepsisiyle annem salona girmişti.

"İşte kahveler." Getirdiği tepsiyi Hikmet'e uzatırken gülümsüyordu. Aynı şekilde Hikmet de gülümseyerek kahvesini aldı. "Eline sağlık."

"Afiyet olsun."

Annemi mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. Tam mutluluğu yakalamışken kızının bir çete lideriyle birlikte olduğunu duymak onu paramparça edecekti. Ben bunu anneme nasıl yapacaktım hiç bilmiyordum. Onu üzmek hayatta en son istediğim şeydi, içim acıyordu ama olacakları bilmeme rağmen söylemek zorundaydım.

Hikmet iki saate yakın oturduktan sonra artık gitmesi gerektiğini söyleyip yerinden kalkmıştı. Muhabbeti beni pek açmasa da iyi biri olduğunu düşünüyordum. Annemi mutlu edebilirdi. Onun mutlu olmaya ihtiyacı vardı. Hele benim Barlas gibi biriyle birlikte olduğumu duyduktan sonra buna daha çok ihtiyacı olacaktı.

Hikmet'i geçirdikten sonra kapıyı kapatan annem heyecanla yüzüme baktı. "Onu nasıl buldun tatlım?" Mutluluğu gözlerine yansıyordu. Düşündüğüm şeyi söyledim. "İyi birine benziyor."

"Sevdin mi peki?" Sorunun cevabını ben de bilmiyordum açıkçası. "Bilmiyorum. Onu daha yeni tanıyorum. Hemen sevemem öyle değil mi?" Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Biraz daha zaman geçirirsen seveceğine eminim. O harika biridir." Eminim öyleydi de şu an ilgilendiğim şey Hikmet değildi... O kadar mutlu görünüyordu ki onu üzmek istemiyordum. Aslında bugün söylemesem olur mu ki diye düşünüyordum. En azından mutluluğunun tadını biraz çıkarsaydı. Evet, karar vermiştim. Bir gün daha mutlu kalsın istiyordum. Sonra üzülecekti zaten. İstemeye istemeye onu üzecektim.

"Neyse gidip bir duş alayım bugün çok yoruldum," diyerek banyoya yönelen annemin peşinden ben de odama gidiyordum ki bir anda dönüp bana baktı. "Bu arada Öykü, yarın evde yokum bir arkadaşımla nöbet değişikliği yaptım haberin olsun." Bu hiç iyi olmamıştı işte. Yarın evde yoksa sabah işe gitmeden önce muhakkak konuşmak zorunda kalacaktım.

"Tamam anne," deyip odama girdim ve kendimi yatağıma attım. Düşünmek beni yormuştu. Sabah olacakların korkusuyla yorgun düşerek uykuya daldım.

Sabah alarmımın sesiyle uyanınca hemen yataktan fırladım. Benim için berbat gün başlamıştı. Biraz sonra, annem Barlas'la birlikte olduğumu öğreneceği için oldukça gergindim. Bu yüzden gece hiç rahat uyuyamamıştım ve sürekli uyanmıştım. Boğuluyordum sanki. Bunu anneme söylemek o kadar zor geliyordu ki, bir mucize olsun da söylemek zorunda kalmayayım diye dua ediyordum. Ama biliyordum mucize falan olmayacaktı. Vereceği tepkiden ne kadar korksam da bunu yapmak zorundaydım.

Kapımı açıp odamdan çıktığımda hemen annemin odasına girdim. Yatağının derli toplu olduğunu görünce çoktan kalktığını düşünüp mutfağa gittim. Kahvaltı hazırlıyor olmalıydı. Mutfağa girdiğimde orada da olmadığını gördüm. Kahvaltıyı hazırlayıp çıkmıştı. Yetişememiştim. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu düşünürken banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım ve odama gidip formamı giydim. Yapacak bir şey yoktu artık, annem işe gitmişti ve benim de okula gitmem gerekiyordu. Bu iş yarına kalmıştı. Gidip ona hastanede anlatamazdım sonuçta. Kahvaltı yapmadan çantamı alıp okula gittim.

Aysun'u bahçedeki banklardan birinde otururken görünce hemen onun yanına gidip suratım asık bir şekilde, "Günaydın," diyerek yanına oturdum. "Sana da günaydın," deyip bana doğru döndü. "Neyin var senin böyle?" diye sordu. Moralimin bozuk olduğunu yüzümden anlamış olmalıydı. Kötü göründüğümden emindim, çünkü berbat hissediyordum. Ona neyim olduğunu söylemek istiyordum ama her şeyin kendi yüzünden olduğunu düşünüp üzüleceğini bildiğim için, "Hiç, sadece moralim bozuk," dedim.

"Neden, ne oldu ki?"

Bir bahane bulmam gerekiyordu. "Dün annemin birlikte olduğu adamla tanıştım da o yüzden."

"Cidden mi? E nasıl biriydi peki?" diye sorup merakla yüzüme bakmaya başladı.

"Bilmem iyi birine benziyordu."

"O zaman sorun ne? Neden moralin bozuk?"

"Annemi mutlu edebilir mi bilmiyorum da o yüzden."

Hafiften tebessüm ederken açık bıraktığı sarı saçlarını omuzlarından geri itip kucağımdaki elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "İyi biriyse eder merak etme."

"Umarım," derken gözü bahçe kapısına kaydı. "Geldi seninkiler."

Çetin, Bade ve Ateş'in okulun bahçe kapısından içeri girdiklerini gördüm. Samet ve Ali yanlarında değildi, arabalarının önünde bir şey konuşuyorlardı. Göremediğim tek kişi Barlas'tı. Normalde onlarla gelirdi ama şimdi yoktu.

"Bade ve Ateş'in birlikte olduklarına inanamıyorum. Şok oldum resmen." Aysun'un bunu Koray'dan öğrendiğini düşünerek tekrar ona baktım. "Ama yakışıyorlar, değil mi?" Kahverengi gözleri onların üzerindeydi. "Yakışıyorlar tabii buna diyecek bir şeyim yok da birlikte olmaları şaşırtıcı. Bade'nin Barlas'ı sevdiğini düşünürken aslında Ateş'i sevdiğini öğrenmek gerçekten herkes gibi beni de şoka uğrattı."

"Günaydın Öykü, ne haber?" diyerek Çetin yanımıza geldi. Sadece benim halimi hatırımı sorması Aysun'un gözlerini devirmesine neden olmuştu.

"İdare eder Çetin, senden?"

"İyiyim..." Ateş ve Bade az ötemizden geçip konuşarak okula doğru yürürlerken Ateş bana göz kırptı ve Bade'nin omzuna kolunu atarak okula girdi. Bu görüntü gülümsememe neden olmuştu. Tekrar Çetin'e baktım, "Barlas nerede Çetin? Neden okula gelmedi?"

"Bir işi var bugün okula gelmeyecek." Bana neden söylememişti bunu? Okuldan sonra halledemiyor muydu? "Ne işiymiş bu?"

"Bunu kendisine sorarsın," dedi. Nedense hiç şaşırmamıştım. Kimin arkadaşıydı sonuçta.

"Annene Barlas'la birlikte olduğunu söyleyebildin mi?" Çetin böyle sorunca, Aysun moralimin neden bozuk olduğunu anlayacak diye üzüldüm. Sıkıntıyla, "Hayır," diye mırıldandım. Aysun şaşkınca bana baktı. "Annene Barlas'la birlikte olduğunu mu söyleyeceksin Öykü?" Kafamı ona çevirmeden aşağı yukarı salladım "Evet."

"İyi de neden?"

"Çünkü bunu ben söylemezsem Demir söyleyecek."

Aysun'un kaşları hızla çatıldı. Demir'in ne yapmak istediğini anlamıştı. "Benden öğrendikleri yüzünden sizi tehdit mi etti?"

Çetin benden önce davranıp cevap verdi. "Aynen öyle oldu! Barlas ve Öykü ayrılmak zorunda kalırlarsa bu senin yüzünden olacak!"

Aysun ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "İyi de ben böyle olsun istemedim ki!"

"Çenenin kapalı tutsaydın da Barlas'ın Öykü'ye işkence yaptığını söylemeseydin bunlar olmayacaktı!"

"Ben yaptığım şeyi savunmuyorum ama eğer biri gırtlağına bıçak dayayıp seni de ölümle tehdit etseydi emin ol sen de benim yaptığımın aynısını yapardın!"

İkisinin de sesi yükselmeye başlayınca onları sakinleştirmeye çalıştım. "Hey! Biraz sakin olun lütfen!"

"Ben arkadaşımı satmazdım!"

"Ben kimseyi satmadım!"

"Sen zaten hep doğrusun değil mi, asla hata yapmazsın?"

"Ben şimdi öyle bir şey mi dedim?"

"Biraz daha beklersek diyeceksin ama!"

"Dersem derim bundan sana ne?"

Okuldaki öğrenciler bize bakmaya başlamışlardı. "Lütfen ikiniz de susar mısınız?" Beni dinlemediler. O kadar sinirliydiler ki beni duymadıklarından emindim.

"Tabii ki bana ne, ben senin yediğin boklara neden karışıyorum ki zaten?"

"Aynen öyle neden karışıyorsun? Git kendi hayatına bak sen? Haraç maraç al. Beni de rahat bırak!"

Çetin'in kaşları çatıldı. "Hanımefendiye bak sen! Demek seni rahat bırakacağız. Seni rahat bıraksak ülkede çıkmadığın iş adamı kalmaz be!"

"Kes sesini de benim asabımı bozma!" diyerek ayağa kalkan Aysun'un arkasından ben de ayağa kalktım. "Herkes bize bakıyor farkında mısınız? Yeter artık susun!"

Çetin ona doğru iyice yaklaşıp aradaki mesafeyi kapattı ve "Bozarsam ne olur?" diye sordu. Aysun gözlerini bile kırpmıyordu. "Çok kötü şeyler olur!"

"Ne olur bir örnek ver bakalım da gözüm korksun biraz."

Aysun sabır dilenir gibi nefes aldıktan sonra gözlerini kıstı. "Biliyor musun acayip sinirlerimi bozuyorsun!"

"Sen de benimkini bozuyorsun."

"Benimle uğraşma artık!"

"Benim seninle uğraştığım falan yok!"

"O zaman hâlâ neden buradasın?

"Sana hayranım da o yüzden!"

"Kes dalgayı!"

Çetin iyice sinirlenip dişlerinin arasından, "Kızım beni delirtme!" deyince Samet ve Ali koşarak yanımıza geldi.

"Çetin ne oluyor oğlum? Ne yapıyorsunuz?" Çetin Ali'nin sorusunu cevaplayıp, "Aysun hanıma haddini bildiriyorum," deyince Ali Çetin'in kolundan tuttu. "Yürü kantine gidelim de sakinleş biraz." Çetin onun dediğini yapacakmış gibi görünmeyince Samet de diğer kolundan tutup Ali'yle birlikte onu okula doğru sürüklemeye başladı. "Sakinleşsem ne olacak bu kızı gördüğüm yerde sinirlerim tepeme çıkıyor!" Çetin hâlâ yüksek sesle konuşuyordu. Aysun da sinirlenip arkasından bağırdı. "Merak etme Çetinciğim o bende de oluyor!" Çetin bir an durup geri dönecek gibi oldu ama Ali ve Samet onu sakinleştirmek için konuşmaya başlayınca vazgeçip içeri girdi.

"Tartışmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz acaba?"

Aysun hâlâ sinirliydi. "Çetin benimle uğraşmaktan vazgeçtiği zaman," dedi. Anlaşıldı hiç vazgeçmeyeceklerdi. Gözlerimi devirip yerime oturduğumda Aysun da yanıma oturup suratıma üzgün bir şekilde baktı. "Benim yüzümden bunları yaşadığın için üzgünüm Öykü, ben gerçekten böyle olsun istemezdim." Üzülmüştü işte. İstemediğim şey olmuştu. "Suçlama kendini, isteyerek anlatmadın sonuçta." Kafasını önüne eğdi. "Öyle ama ben yine de çok üzgünüm!"

"Üzülme, üzülmeni istemiyorum."

Birkaç saniye o şekilde durup kafasını kaldırdıktan sonra tekrar bana baktı. "Bunun için bana yalan söyledin değil mi, üzülmemi istemediği için?"

"Başka çarem yoktu, moralimin gerçekten neden bozulduğunu öğrenmeni istemedim."

"Sen benim yüzümden o kadar üzülürken benim için uğraşman çok saçma ama." Söylediği şey beni gülümsetmişti. "Sen benim arkadaşımsın Aysun. Tabii ki uğraşacağım."

"O kadar hata yaptıktan sonra beni affedip benimle konuşman ve üzülmemem için uğraşman beni şaşırtıyor," deyip elimi tutarken gözlerinin

dolduğunu fark ettim. "Sen harika bir arkadaşsın."

"Beni ağlatmak için mi uğraşıyorsun acaba?" diye sordum. Bana sarıldı. "Sadece gerçeği söylüyorum. İyi ki varsın." Bana sarılması hoşuma gitmişti. Şu an iyiydik. Umarım bundan sonra daha da iyi olurduk.

***

Çıkışta muhabbet ede ede okuldan çıkarken Aysun okulun dışına doğru baktı. "Seninki seni bekliyor." İşaret ettiği yere bakınca Barlas'ın arabanın içinden bana baktığını gördüm. Geleceğini tahmin etmemiştim ama gelmişti. İşi bitmişti herhalde. Adımlarımı hızlandırıp okulun bahçe kapısının önünde Aysun'la vedalaştıktan sonra hemen gidip Barlas'ın arabasına oturdum. "Selam." Dünkü tartışmadan sonra ben hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordum ama onun suratında gülümsemeye dair küçücük bir iz bile yoktu. Kaşları çatıktı. Gergindi belli ki. Yanında oturmama rağmen öndeki camdan dışarıya bakmaya devam ederek, "Annene birlikte olduğumuzu söyledin mi Öykü?" diye sordu.

Kaşlarının neden çatık olduğu anlaşılmıştı. Sesli bir nefes verip arkama yaslandım. "Hayır, söylemedim." Bana doğru dönünce dudağındaki yaraya baktım. Kötü görünmüyordu. Birkaç güne geçecek gibiydi. Böyle küçük bir yaranın canını acıtmadığından emindim ama suratında küçük de olsa yara görmek benim canımı acıtıyordu. "Dün birlikte olduğu adamla eve geldi. Çok mutluydu. Onu üzmek istemediğim için söyleyemedim."

"Bugün söyleyeceksin o zaman."

"Hayır, bugün de nöbetçi. Bu iş yarına kaldı."

Çatık kaşları iyice çatıldı ve sesini yükseltti. "Öykü sen benimle dalgamı geçiyorsun?" Tepkisi beni de sinirlendiriyordu. "Onu üzmek istemedim diyorum, neden anlamıyorsun?" Bakışlarını bir süre gözlerimde tutup bir şey söylemeden hızla önüne çevirdi ve arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Beni evime götürmediğini geçtiğimiz yollardan fark ederek ona baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Annenin çalıştığı hastaneye!"

"Hayır, Barlas dur lütfen! Bunu orada öğrenemez!" diye bağırdım. Bir anda arabayı sağa çekip durdurdu ve bana döndü. "Sence de bunu çok abartmıyor musun?" O da bağırmıştı. Sinirlenmesini anlıyordum ama onun da beni anlaması gerekiyordu.

"Birlikte olmamıza izin vermemesinden korkuyorum Barlas."

Sesim yumuşak çıkmaya başlayınca Barlas'ın çatık kaşları birden düzeldi. Üzüldüğümü gözlerimden anlamış olmalıydı. Elini yanağıma koyup başparmağıyla yanağımı okşamaya başladı. "Korktuğun kadar bir şey olmayacak merak etme."

"Annemi tanımıyorsun Barlas."

Güldü. "Tanıştırmıyorsun ki tanıyayım." Bu beni de güldürmüştü, koluna vurdum. "Dalga geçme." Gülüşümü izlerken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Az önce sinirlenen çocuk şu an bana o kadar güzel bakıyordu ki kalbim ona ait olduğunu belli eder gibi atmaya başlamıştı. "Gülüşünü özledim." Söylediği şey beni heyecanlandırmıştı. Gözlerine bakarken kayboluyordum resmen. Bugün okulda olmadığı için mi bilmem onu çok özlemiştim. Her saniyemi birlikte geçirmek istediğim çocuk burada yanımdayken onunla tartışmak değil böyle olmak istiyordum. Gözlerine bakıp aşkı her zerremde hissetmeyi...

"Bugün seni çok özledim Barlas, neredeydin?"

Böyle bir soru sormamı beklemiyordu galiba. Elini yüzümden indirip kendini geri çekti. "Bir işim vardı," diyerek beni geçiştirmeye çalıştı.

"Ne işiydi bu?"

Sorumu cevaplamadan önce arabayı çalıştırıp tekrar sürmeye başladı. "Fazla mı meraklıyız acaba?"

"Sadece öğrenmek istiyorum."

Gözü yoldaydı. "Önemli bir şey değildi," dedi sadece. Söylemiyordu işte. Söylemeyecekti de. Ben de öğrenmek için daha fazla soru sormayacaktım.

Arabayı sürmeye devam ederken önüme dönüp geçtiğimiz yollara baktım.

"Barlas, nereye gidiyoruz?"

"Sana dövüşmeyi öğretebileceğim bir yere," deyince şaşkınlıkla ona baktım. Bunu beklemiyordum işte. O yola bakarken ben ona bakmaya devam ediyordum. "Şimdi nereden çıktı ki bu?" Gözlerini yoldan alıp bana çevirerek, "Demir dünkü gibi evine girip de sana bir şey yapmaya kalkarsa kendini savunmanı istediğim için bu sabah dövüşmeyi öğrenmene karar verdim," dedi. Buna sevinmiştim ama Demir gibi birine karşı kendimi nasıl savunacaktım onu bilmiyordum işte. Sonuçta o bir erkekti, güçlüydü, dövüşmeyi iyi biliyordu ve ben daha kendimi savunamadan beni çok rahat alt edebilirdi. "Güçlerimiz eşit değil. Demir'e karşı kendimi savunmam zor olacaktır," deyince Barlas gülümsedi. "Demir çok iyi dövüşen biri değildir. Beni iyi dinler ve söylediklerimi aynen yaparsan emin ol ona karşı kendini rahatça savunabilirsin."

Umarım dediği gibi olurdu. Dövüşmeyi öğreneceğim için heyecanlanmıştım. İlk defa böyle bir şey yapacaktım ve bunun için sabırsızlanıyordum. Mutlulukla gülümserken birden üzerimdeki formaya baktım. "Barlas beni eve götürsen iyi olur üzerimdekileri değiştirip rahat bir şeyler giymeliyim. Formayla olmaz."

Gözlerini tekrar yola çevirip kafasıyla arka koltuğu işaret etti. "Arkada sana aldığım eşofman takımı var. Onları giyersin." Hemen arka koltuğa baktım. Spor mağazası poşetini elime alıp içindekileri çıkardım. Pembe ayrıntıları olan siyah bir eşofman takımıydı. Beden etiketine baktığımda benim bedenime uygun olduğunu gördüm

"Bedenimi nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Sadece tahmin ettim."

"Anladım. Eşofman için teşekkürler," deyip kafamı yola çevirdim.

Günlerdir bekledim şey biraz sonra gerçek olacaktı. Ben de artık dövüşmeyi bilecek ve bana zarar vermek isteyenlere karşı kendimi savunabilecektim. Özellikle de Demir'e karşı.

Ben yolu izlemeye devam ederken Barlas arabayı sağa çekip durdurdu. Aşağı inerken, "Hemen geleceğim. Bekle," diyerek arabadan çıkıp elektronik eşyalar satan bir dükkâna girdi. Merakla girdiği dükkâna bakıp orada ne işi olduğunu düşündüm. Bir şey alacaktı galiba. Sırtımı koltuğa yaslayıp onu beklerken canım sıkılmasın diye internette gezinmek için çantamda telefonumu aradım. O sırada Barlas'ın telefonu çaldı. Şarj etmek için arabada bıraktığı telefonuna bizimkilerden biri mi arıyor acaba diye düşünerek göz ucuyla baktım. Ekranda 'Çilli' yazdığını gördüm. Kimdi bu Çilli? Barlas'ın telefonunda böyle bir ismin kayıtlı olması garibime gitmişti. Telefonu şarjdan çıkardım. Kim olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama önemli bir telefon olabilir diye düşünerek telefonu açıp kulağıma koydum. Henüz ben bir şey demeden karşımdaki kişi konuşmaya başladı. "Barlas sana söylemiştim ama değil mi evden aceleyle çıkma diye. Bak montunu unutmuşsun bende. Geri dön de vereyim şunu sana."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dilim tutulmuştu sanki. Bu ses genç bir kıza aitti ve ben kızın söyledikleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissetmiştim. O kızın Barlas'a bayağı bir yakın olduğu konuşmasından belliydi. Barlas Bey'in bugün ne işi olduğu da şimdi anlaşılıyordu. Demek bir kızla birlikteydi. Hem de o kızın evinde! İyi de kimdi bu kız? Barlas neden bana o kızla birlikte olduğunu söylememişti? Niçin saklıyordu bunu? Aklım bir ton soruyla dolarken telefonun ucundaki kızın sesiyle irkildim "Alo, Barlas orada mısın?" Kendimi cevap veremeyecek kadar kötü hissediyordum. Hemen telefonu kapatıp tekrar şarja taktım ve hiç elime almamışım gibi yerine bıraktım. Son aramalardan adını silmemiştim çünkü eğer kız Barlas'a onu aradığından ve telefonun açıldığından bahsedecek olursa ikisinin de telefonun yanlışlıkla açıldığını düşünmesini istiyordum. Benim açtığım anlaşılmamalıydı.

Hâlâ inanamıyordum. Barlas bugün bir kızın evindeydi. Bana bunu söylememişti. Belki de hiç söylemeyecekti. Aklım almıyordu. Neden bu kızdan bahsetmemişti bana? Sakladığı bir şey mi vardı acaba? O kız yakın bir arkadaşı olabilir miydi? Gerçi öyle olsa söylerdi. Başka bir şey vardı. Evet, bundan emindim. Bunu öğrenmek istiyordum ama o kızın kim olduğunu Barlas'a sormayacaktım. Bakalım kendisi bir şey diyecek miydi? Demezse ne yapacaktım bilmiyordum ama kararlıydım, ben sormadan onun anlatmasını bekleyecektim.

Sessizce bekleyeme devam ettim. Barlas elinde tuttuğu küçük bir kutuyla arabaya geri döndü. Yerine oturup gülümseyerek elindeki küçük kutuyu bana uzattı. "Al bakalım bu senin." Uzattığı kutuya bakarak, "Bu ne diye?" sordum.

"Küçük bir hediye..."

"Hediye mi?" Uzattığı kutuyu şaşkınlıkla alıp açarak, içindekine baktım. Bu bir pandora bilekliğiydi. Bana çok anlamlı bir hediye almıştı ama az önce yaşadığım şok yüzünden onu beğendiğime dair hiçbir belirti gösteremiyordum. Bilekliği incelerken aklıma da bir soru takılmıştı. Barlas az önce elektronik eşyalar satan bir yere girmişti ve çıkarken bu hediyeyle gelmişti. Bu bilekliğin öyle bir dükkânda satılmayacağını biliyordum. Barlas'a bir şey sormak istemedim ve umursamadan bilekliği incelemeye devam ettim.

Bilekliğin üzerinde iki tane ikon vardı. Bunların bir anlamı olduğunu düşünürken Barlas kutuyu elimden aldı ve bilekliği kutudan çıkarıp bileğime taktı. "Bu charmlarla kendi hikâyeni oluşturmanı istiyorum," dedi. "Ben senin için özel anlamları olduğunu düşündüğüm iki tanesini taktım. Momsembolü annene olan sevgini, kalp ise bana olan sevgini simgeliyor. Bunlar hep bu bileklikte kalacak," diyerek gözlerime baktı. "Bu bilekliği senin için anlamı olan sembollerle doldurmanı istiyorum. Kendi hikâyeni oluştur ve ne olursa olsun asla bileğinden çıkarma, olur mu?"

Bu mükemmel bir hediyeydi. Eğer bunu şimdi değil de daha önce vermiş olsaydı ona sarılır hediye için sürekli teşekkür eder dururdum ama az önce onu arayan kız kafamı karıştırdığı için Barlas'a sadece "Sağ ol," demekle yetindim.

"Beğendin mi?"

Sorusu üzerine tekrar bilekliğe bakıp kafamı aşağı yukarı salladım. Çok beğenmiştim, hatta bayılmıştım ama şu an ilgilendiğim tek şey vardı o da Barlas'ın görüştüğü kızdı.

"Güzel, buna sevindim," diyerek önüne döndü ve arabayı sürmeye başladı. O, yola bakarken ben çatık kaşlarla onu izliyordum. "Barlas, hava çok

soğuk montun neden üzerinde değil?"

Bana o kızdan bahsedip bahsetmeyeceğini öğrenmek için sormuştum soruyu. Eğer o kızın kim olduğunu ve neden bugünü onunla geçirdiğini anlatırsa bir sıkıntı olmayacaktı ama söylemezse aramızın açılacağından emindim. Çok düşünmeden hemen cevap verdi. "Bugün üzerime mont almadım." Hava soğuktu, üzerinde sadece kot gömleği vardı. Barlas gibi biri için hiç iyi bir yalan değildi. "Üşümüyorsun herhalde?"

Yüzünü bana döndü ve birkaç saniye gözlerime baktı. "Hayır, üşümüyorum." Anlamış gibi kafamı sallayarak gözlerimi yola çevirdim. Anlatmıyordu işte. Anlatmayacaktı da. Aklıma kötü şeyler geliyordu ama bunu ondan beklemediğim için saçmaladığımı düşünüyordum. Beni aldatıyor olamazdı, değil mi? Barlas bana bunu yapmazdı. O beni seviyordu ve benimle birlikteydi. Hayatında başka biri olduğunu sanmıyordum.

Düşünmekten kafayı yiyecektim. Direkt sorsa mıydım acaba? Yok, sormamalıydım. Anlatana kadar beklemeliydim. İlla ki anlatacaktı. Neden saklayacaktı ki? Ben onun sevgilisiydim. Muhakkak anlatırdı.

***

Tabelasında Fight Club yazan bir yere gelmiştik. İçeri girer girmez Barlas otuzlu yaşlarda bir adamla konuşmaya başlamıştı keyifsiz bir şekilde onları dinledim. Dövüş öğrenmehevesim kaçmıştı. Hiç halim yoktu. Barlas'a istemediğimi söylemek istiyordum ama bir şey olduğunu anlayacağı için susmayı tercih ediyordum. Buraya kadar gelmişken bunu yapmak istemediğimi söyleyemezdim. Sebebini sorduğunda ne diyecektim?

Barlas adamla konuşmasını bitirince, beni üzerimi değiştirmem için bir odaya götürdüler. Çabucak eşofmanlarımı giydim. Barlas'ın aldığı bilekliği de zarar görmesin diye formamın yanına poşete koyup beni kapının önünde bekleyen Barlas'ın yanına gittim. Ortalıkta kimse yoktu, belli ki özellikle boş bir salon seçmişti.

Ben tavandan asılan kum torbalarına bakarken Barlas beni salonun ortasına doğru çekip gülümseyerek karşıma geçti. "Evet Kaktüs, dövüşmeyi öğrenmeye hazır mısın?" Değildim ama yine de hazırmışım gibi kafamı

salladım. "Güzel," diyerek ellerini göğüs hizasında kaldırıp avuçlarını bana döndürdü. "Önce şu yumruklarının sertliğine bakalım o zaman." Derin bir nefes aldıktan sonra yumruk yaptığım ellerimle, ellerine vurmaya başladım. Halim ve isteğim olmadığı için ona çok sert vuramıyordum. Barlas'ın kaşları çatıldı. "Güzelim daha sert vur."

Dediğini yapmaya çalışıyordum ama keyifsizdim. Daha başlamadan yorulmuştum. Aklım hâlâ o kızın kim olduğundaydı. "Hadi ama daha sert vurman lazım, bütün gücünün bu olmadığına eminim." Barlas'ın dediğini yapmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Başarılı olamıyordum. Tüm gücümü veremediğimin farkındaydım. Barlas bir şeyler olduğunu anlamış gibi ona vuran yumruklarımı avucunun içine alıp, başının iki tarafına çekti. Beni kendine iyice yaklaştırıp yüzünü yüzüme doğru eğdi. Kahverengi gözlerini kısmış gözlerime bakıyordu. "Neyin var senin?" diye sordu. Anlamıştı. Gerçi ona bu şekilde vuruyorken anlamaması mümkün değildi. Yumruklarımdan anlamasa bile yüzümden anlayacağına emindim.

"Hiç," deyip kendimi geri çekmeye çalıştığımda buna izin vermedi. Gözleri dudaklarıma kaymıştı. Birkaç saniye orada oyalanıp tekrar gözlerimi buldu. "Bir şeyin yoksa neden yaptığımız şeye kendini vermiyorsun?" diye sordu. Bir yalan uyduramadığım için, "Veriyorum," dedim.

"Vermiyorsun," diyerek gözlerini tekrar dudaklarıma indirdi ve beni öpmek için dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "İstersen kendini vermen için sana yardımcı olabilirim." Beni öpmesine izin vermeyecektim. Şu an olmazdı. Tam dudaklarını dudaklarıma değdirecekken hızla kendimi geri çekip ona engel oldum. "Devam edelim lütfen."

Hareketime şaşırmıştı. Bir şey demeden gözlerime bakmaya devam etti. Benden bunu beklemiyordu sanırım. Yine de dediğimi yapıp devam etmek için ellerini kaldırdı.

Kaldırdığı ellerine yumruklarımı bu sefer daha sert vurmaya çalışırken arada yüzüne bakıyordum. Hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Kesin bir şey olduğunu biliyordu ama yine de bir şey sormuyordu.

Üç saat boyunca bana gösterdiği hareketleri yapmıştım. Çok yorulmuştum. Ama Barlas hâlâ devam ediyordu. "Bak boynunu tuttuğu zaman diz darbesi

gelecek demektir. Ona göre kendini hazırlaman gerekir. Bunu anladığın zaman dirseklerini sert bir şekilde dizine vuracaksın. Anladın mı beni? Hızlı düşünüp hızlı uygularsan kazanan sen olursun. Aksi takdirde yerdesin demektir." Onu onayladığım anda hareketi uygulamalı olarak göstermek için boynumu tuttu ve dizini karnıma geçirmek için kaldırdığı anda, "Şimdi dediğimi yap!" dedi. Söylediği şeyi yapıp dizine sertçe dirseğimi geçirdim. "Aferin," deyip boynumu bıraktı ve geri çekildi.

"Sert vurmaya başladın bu güzel ama daha iyi olmanı istiyorum. Bu yüzden sık sık buraya geleceğiz ve savunma taktikleri çalışacağız. Öğrenmen gereken çok şey var." Artık dersi bitirmek için ona olabildiğince sert vurmaya çalışmıştım. Tek düşündüğüm bir an önce eve gidip kendimi yatağıma atıp şu kızın kim olduğunu düşünmekti. Barlas'ın gösterdiği hareketleri nasıl algılayıp uygulamaya çalışmıştım bilmiyordum ama artık daha fazla burada kalmak istemiyordum. Hem bedenen hem de ruhen çok yorgundum. Barlas da bunun farkındaydı. Tek eliyle çenemi tutup yüzümü kaldırdı. "Çok yoruldun bugünlük bu kadar yeter. Yarın devam ederiz," deyip yanağıma öpücük kondurduktan sonra beni dışarı çıkarmak için elimden tuttu. Birlikte formamı bıraktığım odaya gidip eşyalarımı aldıktan sonra oradan çıkıp arabaya bindiğimizde, Barlas'ın arabada bıraktığı telefonunun çaldığını duydum.

Gözlerim hızla telefonuna kaydı, yine o kızın aradığını gördüm. Kim bilir biz içerideyken kaç defa aramıştı. Kararlıydı, Barlas'ı evine getirtene kadar durmayacaktı herhalde. Ne monttu arkadaş ya! Barlas telefonu meşgule atıp cebine koydu. Açmamıştı. Belli ki kızla konuşmak istemiyordu. İyi de niye? Ben yanındayım diye mi konuşmamıştı acaba?

Barlas arabayı çalıştırıp sürmeye başlayınca, "Arayan kimdi?" diye sordum. "Bir arkadaş," dedi. "Neden açmadın?"

"Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben onu daha sonra ararım."

Kafayı yiyecektim artık. Kızı devlet sırrı gibi saklıyordu resmen. Sinirden ağlayacaktım neredeyse ama ona yine de bir şey belli etmemeye çalışıyordum. İnat etmiştim, kendisi söyleyene kadar ben hiçbir şey sormayacaktım. Eğer söylemezse o zaman kim olduğunu ona sormadan ben öğrenecektim.

"Bir şeyler yiyelim mi?" Sorusuyla kafamı yine yola çevirdim, sesimi oldukça ifadesiz tutmaya çalıştım "Aç değilim, eve gitmem lazım. Duş almalıyım, terledim." Birlikte biraz daha vakit geçirirsek dayanamayıp sorabilirdim. "Sizin evde mi vakit geçireceğiz yani?" Tamamen beni sinirlendirmek için sorulmuş soruya yine ifadesizce cevap verdim. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Demir peşindeyken evde tek başına kalmayı düşünmüyorsun herhalde. Yanında kalmam lazım."

O kadar sinirliydim ki Demir'i düşünmüyordum bile. Evet, evde tek başıma kalacaktım ve Barlas da bunu bilmeyecekti. "Buna gerek yok. Ben zaten evde kalmayacağım. Aysunlara gideceğim." Şaşırdı. "Aranız düzeldi sanırım."

"Evet. Onu affettim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra yüzünü bana çevirdi. "Ona gitmesen olmaz mı? Benimle kalmanı istiyorum." Ona bakmadan kafamı iki yana salladım. "Olmaz sözüm vardı, gitmem lazım. Birlikte ders çalışacağız." Anlamış gibi başını salladıktan sonra tekrar önüne bakıp arabayı kullanmaya devam etti. Kızla buluştuğunu saklamaya devam ediyordu. Eve gidene kadar hiç konuşmadım sinirimi ona belli etmek istemiyordum çünkü.

Eve vardığımızda arabadan çıkmak için elimi kapıya attığım sırada, "Sevgilini öpmeden mi gideceksin?" dedi. Ona ne kadar sinirli olsam da uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Arabadan çıkmak için geri çekileceğim an Barlas elini belime koyup bana engel olunca gözlerine baktım. O da gözlerime bakıyordu. "Neyin var senin?"

Bir şeyim olduğunu anlaması normaldi. Bunu çok belli ediyordum zaten ama ona söylemeye niyetim yoktu. "Hiç." Gözlerini milim bile kıpırdatmadan bana bakarken elini yanağıma koydu. "Ben aptal değilim, bir şey olmuş sana. Söyle güzelim, ne oldu?"

"Bir şey olmadı sadece keyfim yok." Elini yanağımdan indirip tek kaşını havaya kaldırdı. "Buna inanayım mı?" diye sordu. Diğer eli hâlâ belimdeydi. "Söyle neyin var?" Bir an söyleyip söylememek arasında kararsız kalsam da yine söylememeyi tercih ettim. "Hiç dedim ya."

"Anlatmayacaksın yani?"

"Anlatacak bir şey yok."

"Peki, tamam," diyerek elini belimden çekince ben de "Tamam," deyip çantamı alarak arabadan çıktım. Sinirlendiğinin farkındaydım ama bu umurumda bile değildi, çünkü ben ondan daha sinirliydim. Şu an neler hissettiğim hakkında en ufak fikri yoktu. Bugünü o kızla geçirdiğini benden saklamaya devam ediyordu ve bu bana çok kötü şeyler düşündürtüyordu. Öfkeyle eve doğru yürürken Barlas'ın seslenmesiyle olduğum yerde kaldım. "Öykü!"

Aptal gibi bana o kızın kim olduğunu söylemesini istiyordum şu an. Söyleyecek miydi yoksa?

"Formanı unuttun."

Elinde tuttuğu poşetimi sallıyordu. Sinirle çıktığım için unutmuştum. Gözlerimi devirip yanına gittim ve poşeti elinden aldım. Bana bir şey dememi bekliyormuş gibi bakıyordu ama demeyecektim. Sinirliydim. Onunla konuşmak istemiyordum. Arkamı döneceğim sırada Barlas'ın kolumu tutmasıyla olduğum yerde kaldım. Kısmış olduğu kahverengi gözleriyle bana bakarken bir şey demek için dudaklarını araladı ve yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Neyin olduğunu biliyorum."

Söylediği şeye şaşırıp yutkundum. Gerçekten bunu biliyor muydu? İyi de nasıl?

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

34.BÖLÜM

"Annene bizi söyle diye seni sıkboğaz ettiğim için böylesin, değil mi? Seni anlamadığımı düşündüğün için bana kırıldın." Şaşkınlığım söylediği şeyle son bulmuştu. Kafamı önüme eğdim. Ne düşünüyorsa öyle kalmalıydı. Hayır, değil deyip de onu meraklandırarak gerçek sebebi bulması için beni sorguya çekmesine izin veremezdim.

Birkaç saniye sesim çıkmayınca Barlas kolumu bıraktı ve yüzümü avuçlayıp kafamı gözlerine bakmam için kaldırdı. "Bana kırgın olman hoşuma gitmiyor Öykü." Kırgın falan değildim ama şu an öyleymişim gibi davranmak en doğrusuydu. Gözleri gözlerimin üzerindeyken konuşmamı, bir şey söylememi bekliyordu ama hiçbir şey söylemedim. Şu an en iyisi buydu.

Ellerini yüzümden indirip, "Gitmem lazım," diyerek yanından ayrıldım ve hemen eve girdim. Çok kırıldığımı düşünüyordu muhtemelen. Bana şu kızın kim olduğunu söyleyene kadar böyle devam edecektim. Nasılsa ona kırıldığımı düşünüyordu, neden böyle davrandığımı sorgulamazdı. Ben de bir şey anlatmak zorunda kalmazdım.

Montumu çıkarıp vestiyere astıktan sonra çantamla poşetimi odama bıraktım ve kendimi direkt duşa attım. Yorgun bedenimi uzun bir duşla dinlendirip kafama sardığım havlu ve üzerime giydiğim bornozumla banyodan çıktığımda odama doğru yürüdüm. Kapımın açtığımda gördüğüm şeyle irkildim. Barlas yatağımda sırt üstü uzanmış bana bakıyordu. Onu burada görmeyi beklemediğim için korkmuştum. Nasıl girmişti odama? Camda açık değildi. Yüreğime iniyordu az kalsın. Bu çocuk ne yapmaya çalışıyordu böyle?

"Senin ne işin var burada? Odama nasıl girdin?"

Çarpık gülüşüyle beni süzdükten sonra pencereyi işaret etti. "Oradan."

"Açık değildi ki."

"Evet, ama açmak zor olmadı." Doğru. Çünkü o Barlas Karaman'dı, değil mi? Onun için hiçbir şey zor olmazdı, kapalı bir pencereyi açmak bile."İnsan gibi kapıdan girebilirdin," dedim. Çarpık gülüşü hâlâ yüzündeydi. "Duşta olduğun için açamayacağını tahmin ettim."

"Çıkana kadar bekleseydin o zaman."

"O işime gelmedi."

"Neden buradasın?"

"Seni Aysun'a bırakmak için."

Kahretsin. Ona söylediğim yalan yüzünden şimdi Aysun'a gitmek zorunda kalacaktım. İyi ama ben oraya gitmek istemiyordum ki. Aysun halimi görüp bana bir sürü soru soracaktı. Şu an benim bu soruları cevaplayacak halim yoktu. İstediğim tek şey düşünmeden uyumaktı.

"Kendim gidebilirim sağ ol."

"Elbette gidebilirsin ama seni ben götüreceğim." Kararlıydı. Mecburen kabul ederek, "Tamam çık öyleyse, giyineceğim," dedim. Güldü. "Seni rahatsız etmiyorum ki, giyinebilirsin."

"Sen burada durup bana böyle bakarken giyeceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

"Sorun buysa eğer gözlerimi kapatabilirim." Böyle bir şeyi kabul edeceğimi düşünmediğinden emindim. Sırf beni uyuz etmek için söylüyordu. Elimle kapıyı işaret ederken ona bakmadan, "Odadan çıkar mısın Barlas?" dedim.

"Gözlerimi kapatacağım diyorum dert etme hadi giyin." Sert bakan gözlerim tekrar ona döndüğünde sakin kalmak için uğraşıyordum. "Beni sinir etmek için uğraşıyorsun ama edemeyeceksin." Gülmeye devam ederek yavaşça yataktan kalktı ve "Emin misin?" diye sorarak bana doğru yürüdü. Gülen gözlerine bakıp, "Evet," dedim. Eğleniyormuş gibi görünüyordu. Bakışları üzerimde dolaşırken "Yerinde olsam o kadar emin olmazdım," dedi. Öylece yerimde durmuş gözlerine bakmaya devam ederken iyice

yaklaştı. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne bakınca beni büyüleyen gözleri gözlerime değdi. Kafasını eğip yüzünü yüzüme eşitledi ve gözlerime daha yakından bakmaya başladı. Nefesimi tutmuş heyecanlanmamak için kendime komut veriyordum. Barlas elini belime koyunca tutuğum nefesi verip gözlerimi kapattım. Ona ne kadar sinirli olsam da bana yakın olması ve bana böyle bakması her hücremi titretiyor, sanki hiç sinirlenmemişim gibi hissettiriyordu. Bu normal miydi? O kadar sinirliyken karşısında bu kadar sakin görünmem sırf âşık olduğum için miydi yani?

Barlas'ın belimdeki eli yavaşça sırtıma oradan da enseme tırmanırken nefes alışverişlerim sıklaşmıştı. Bir şey diyemiyor, öylece duruyordum. Konuşmuyordum. Konuşmuyordu. Konuşan tek şey odadaki sessizlikti. Beni daha çok heyecanlandıran ve ikimizin konuşmasına da engel olan sessizlik...

Enseme değen parmakları gözlerimin açılmasına neden olurken, yüzlerimizin arasında kalan santimleri ensemden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırarak kapattı. Ani hareketiyle dudaklarım hafifçe dudaklarına değince donup kaldım. Nefesi dudaklarıma değdiği için heyecandan bayılacakmışım gibi hissediyordum. Avuçlarım terlemişti, mideme giren kramplar kaskatı kesilmeme neden olmuştu ve tüm vücudum alev alev yanmaya başlamıştı. Tüm bunları yaşamama rağmen beni öpse hiç düşünmeden ona karşılık verecektim. Çünkü bunu istiyordum. Utanacağımı bilsem de şu an beni öpsün istiyordum.

Dudakları yavaşça aralanırken tekrar gözlerimi kapattım. Odada sessizlik hâkimdi ama kalbimin sesi bu sessizliği bozuyordu. Sıcak nefesinin dudaklarıma temas etmesiyle parmak uçlarımda başlayan karıncalanma hissi bütün bedenime yayılırken ellerimle bornozumun eteklerini sıktım. Şu an buna izin veriyor olmamı anlayamıyordum. Bana bugünü o kızla geçirdiğini söylemiyordu ve ben burada beni öpmesi için ona izin veriyordum. Hayır! Bunu yapamazdım. Beni öpmesine izin veremezdim. Şimdi olmazdı, bugün olmazdı.

Barlas üst dudağımı kendi dudakları arasına alırken hızla kafamı yana çevirip beni öpmesine engel oldum. Eğer buna şimdi izin verirsem ona olan kırgınlığımın geçtiğini düşünecekti çünkü. Geçen hiçbir şey yoktu oysaki.

Şaşkın bir şekilde suratıma bakmaya başlayınca kafamı önüme eğdim. Bir şey söylemek istemiyordum. Ona kırgın olduğum için böyle yaptığımı anlamasını istiyordum. Aslında gerçek buydu. Ben ona kırgındım. Bana yalan söylediği için...

Barlas neden geri çekildiğimi anlamış mıydı bilmiyorum ama durdu ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Sen giyinirken mutfakta bir şeyler yiyor olacağım," dedikten sonra odadan çıktı. O çıkar çıkmaz hemen kapıyı kilitleyip dolabımın kapağını açıp iç çamaşırlarımı giydim. Neme lazım tekrar odaya girmeye falan kalkardı şimdi, kilitlemek en mantıklısıydı. Barlas'tı bu sonuçta, yapardı.

Dolabımdan siyah pantolon ve petrol mavisi kazak çıkarıp giydim. Banyoya gidip saç kurutma makinesiyle saçlarımı kuruttum ve klasik bir ev topuzu yapıp mutfağa Barlas'ın yanına gittim. Ben hazırdım, artık çıkabilirdik ama o pek hazır görünmüyordu. Sandviç yapmak için buzdolabındaki neredeyse bütün malzemeleri çıkarıp tezgâha koymuştu. Mutfağı nasıl dağıttığını umursamadan oturmuş, iştahla sandviçini yiyordu. Beni fark etmemişti.

"Afiyet olsun."

Ağzındaki lokmayı çiğneyerek bana baktı. "Sağ ol." Çok acıkmış olmalıydı, sandviçi öyle iştahla yiyordu ki benim bile iştahımı açmıştı. "Senin için de yaptım otur da ye şunu," deyip bana masanın üzerinde duran sandviçi gösterince karşısına oturup yemeye başladım.

"Nasıl olmuş, beğendin mi sandviçi?"

"Eline ne geldiyse içine tıkıştırdın galiba?"

Gülmeye başladı. Ona sandviç hazırladığımda sorduğum soruya verdiği cevaptı bu. Neredeyse ben de gülecektim ama ona kırgın olduğumu hatırladığım için kendimi tuttum.

Hızla sandviçimi yiyip mutfağı toparladıktan sonra üzerime montumu geçirdim. Barlas'la beraber evden çıktık. Suratında anlamlandıramadığım tuhaf bir ifade oluştuğunu gördüm. İkimiz de arabaya bindiğimizde yüzünü incelemeye devam ediyordum. Bir şey mi olmuştu acaba? Gerçi durduk

yere ne olacaktı ki? Sandviçimizi yiyip evden çıkmıştık, o sırada ne olmuş olabilirdi? Ona kırgın olmama mı takılıyordu? Gülmemiştim belki de takıldığı şey buydu.

Arabayı sürmeye başladığında onu incelemeyi bırakıp önüme döndüm. Eve geri döneceğimi bilmeden beni oraya götürüyordu. Geri döneceğimi asla düşünmezdi. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım. Yani onunla vakit geçirmek yerine ondan kaçmayı hiç seçmemiştim. Şimdi neden seçiyordum peki? Barlas hâlâ o kız hakkında tek kelime etmiyordu. Bundan sonra da etmeyecekti. Bir sır gibi saklıyordu kızı. Ama ben muhakkak öğrenecektim kim olduğunu. Böyle merakla yaşayamazdım. Kafaya takmıştım. Bunu en yakın zamanda çözecektim.

Barlas Aysunların evinin önünde arabayı durdurup bana doğru döndü. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve arabadan çıktım. Aslında onunla olmak istiyordum ama bir kere yalan söylemiştim işte, şimdi mecburen Aysunlara gitmiş gibi yapacaktım. Ben çıkar çıkmaz eve girmemi beklemeden hemen oradan uzaklaşınca şaşırdım. Aslında bu geri dönebilmem için iyi bir fırsat olmuştu ama daha eve girmeden gitmesi kafamı karıştırmıştı. Ona kırgın olmam onu üzmüştü galiba. Neden böyle yapmıştı ki şimdi? Hemen gitmesinin sebebi neydi?

Düşünceler içinde eve geri dönerken acaba gerçekten Aysunlara gitse miydim diye düşündüm. Moralim bozuktu belki onunla konuşsam düzelirdi ama o da bin tane soru soracaktı şimdi. Şu an bunları cevaplayacak halim yoktu. Eve geri dönüp uyumalıydım. İstediğim tek şey buydu. Bir şey düşünmemek ve uyumak... Tabii eğer yapabilirsem.

Sokağımıza girip eve doğru yaklaşırken evin önünde bir araba durduğunu fark ettim. Hava karanlık olduğu için pek seçemiyordum. Sokak lambaları da seçmeme pek yardımcı olmuyordu. Korkmuştum. Bir an Demir olabilir mi diye düşünmüştüm ama arabaya doğru yaklaşınca Barlas olduğunu gördüm.

Geri döneceğimi anlamıştı muhtemelen. Nasıl anlamıştı ya? Belli edecek bir şey yapmamıştım ki. Barlas arabadan çıkıp tam önümde durdu. Bir şey

demiyordu, sadece bana bakıyordu.

"Geri döneceğimi nereden anladın?"

Gözlerime bakmaya devam ederken yüzünde tek bir mimik dahi kıpırdamadı. "Aysun'da kalacağını ve ders çalışacağınızı söyledin ama yanında hiçbir şey götürmedin."

Evden çıkarken de o yüzden bir garipti demek. Nasıl aklıma gelmemişti bu benim? Kız arkadaşıma kalmaya gidiyordum ve yanımda hiçbir şey götürmüyordum. Bravo bana.

"Beni kandırmak için kitaplarını yanında götürseydin keşke." Yalan söylediğim için utancımdan yüzümü önüme eğdiğimde çenemden tutup yüzümü kaldırdı. "Benimle vakit geçirmek istemeyecek kadar mı kırgınsın bana?" Sesim çıkmadan gözlerine bakarken beni kolumdan tuttuğu gibi arabaya doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun Barlas?"

Yolcu koltuğunun kapısını açarken yüzüme bakmadı. "Seni evime götürüyorum." Omzumu silktim "Ben evimde kalacağım." Gözleri gözlerimi buldu. "Buna izin vermiyorum. Bin şu arabaya, benim eve gidiyoruz."

Söylediği şeyi yapmayı istemesem de tartışmamak için mecburen kabul edip yerime oturdum.

"Annem sabah eve gelecek."

"O gelene kadar ben seni eve getirmiş olurum."

Hiç konuşmadan eve geldiğimizde montumu vestiyere asarken Barlas'a bakıyordum. "Yorgunum, uyumak istiyorum." Aslında bu kaçmak için bir bahaneydi. Uyuyacağım falan yoktu. Yalan söylediğim için hâlâ utanıyordum. "Odamda yatabilirsin," deyince yukarıya, odasına çıktım. Uyumayacaktım, belki de sabaha kadar düşünüp duracaktım ama başka ne yapabilirdim ki. Aşağıda kalıp Barlas'la konuşamazdım ya. Peşimden gelip

odaya geldi ve dolabında bir şeyler aradı. Bu sırada ben yatağının üzerinde bıraktığı kıyafetlerine bakıyordum. Dağınık çocuk, yine yatağa saçmıştı kıyafetlerini.

Dolaptan çıkardığı tişört ve eşofman altını bana verdikten sonra yatağının üstündekileri toplayıp dolabına tıkıştırdı ve kendi için de giyecek bir şeyler aldı.

"Giymek için iki dakikan var," diyerek odadan çıktı. Bu geri geleceğini gösteriyordu. Hemen bana verdiklerini giydim. Eşofman altı bol ve uzun gelmişti ama daha önce yaptığım gibi ipini sıkıp bolluğunu, paçasını kıvırıp uzunluğunu hallettim.

Ben çıkardıklarımı katlarken Barlas odaya girmiş ve üzerini değiştirmişti. Yavaş adımlarla yürüyüp yatağın kenarına oturduğunda katladıklarımı dolabın yanındaki koltuğun üzerine bırakıp Barlas'a döndüm. "Uyuyacağım." Kafasını iki yana salladı. "Önce konuşacağız."

"Neyi?"

"Şu bana kırıldığın konuyu," deyince asık suratla yanına gidip ben de onun gibi yatağın kenarına oturdum. Ben onun yüzüne bakmıyordum ama o benimkine bakıyordu. "Kırılmakta haklı mısın sence?"

"Tabii ki haklıyım, beni zorluyorsun. Hem de yapamayacağımı bilmene rağmen."

"Madem bu kadar zorlanıyorsun ben söyleyeyim annene."

Beni anlamıyordu galiba. Ben bunu sorun etmiyordum ki, benim derdim başkaydı. "Sorun kimin söyleyeceği değil ki Barlas. Sorun annemin bunu duyduktan sonra birlikte olmamıza izin vermeyeceği."

"Sana bunun olmayacağını söyledim, değil mi?" Başımı önüme eğdim, üzgün olduğum için sesim kısık çıktı. "Korkuyorum." Elini omzuma atıp beni kendine çekti. "Korkma. Düşündüğün gibi olmayacak." Gözlerine bakarken gerçekten söylediği gibi olmasını istedim. Yarın sabah anneme

Barlas'la birlikte olduğumu anlatacaktım. Vereceği tepkiyi çok iyi biliyordum ama artık anlatmak zorundaydım.

Bir süre öyle durduktan sonra Barlas elini omzumdan çekip yatağa uzandı ve yanını işaret etti.

"Gel."

Benimle uyumak istemesi yüzümde gülücükler açmasına neden olmuştu. Dediğini yapıp yanına uzandım.

Bana doğru dönüp elini yanağının altına koydu. "Annenin birlikte olduğu adam nasıl biriydi?" diye sordu. Bu konuyu açmasına şaşırmıştım. Ben de onun gibi elimi yanağımın altına koyup sorusunu cevapladım. "İyi. Annemi mutlu edeceğini düşünüyorum."

"Sevdin mi onu?"

"Bilmiyorum. Onu henüz bir kez gördüm. Sevip sevmediğime öyle hemen karar veremem. Buna karar verebilmem için onunla biraz zaman geçirmemiz lazım."

"Hayret."

"Ne?"

"Normalde iyi olduğunu düşündüğün birini hemen sevebilirmişsin gibi görünüyor."

"Evet, öyle ama ne bileyim işte o adama karşı bir şey hissedemedim. Sadece iyi biri olduğunu düşünüyorum o kadar."

"Belki zamanla seversin," diyerek boşta olan elini yanağıma koyup okşadı. "Tıpkı beni sevdiğin gibi..." Böyle bir şey söylemesi bana eski günleri hatırlatmıştı. "Doğru, sonuçta seni ilk gördüğümde sevmemiştim, değil mi?"

"Normaldi. Korkuyordun benden."

Güldüm. "Demek ki korktuğum birini bile sonradan sevebiliyormuşum." Yanağımı okşamaya devam etti. "Sadece sevmek değil âşık da olabiliyormuşsun." Beni büyüleyen gözlerine bakarken ben de elimi yanağına koyup okşadım. "Bana bu kadar güzel bakan birine nasıl âşık olmayabilirdim ki?" Gülümsemeye başladı. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Galiba sana başka kimsenin böyle bakmayacağını anlamışsın ki beni sevmişsin." Umursamaz bir tavır takındım. "Hiç de bile."

"Ne? Öyle olmadı mı yani?"

"Hayır olmadı."

"Bak sen..." deyip yanağımdaki elini topuz yaptığım saçlarıma götürdü ve saçlarımı açarak karıştırıp dağıttı. Güldüm. Önüme düşen saçlarımı geri atıp gözlerine baktım. Bakışları o kadar güzeldi ki insanı ister istemez heyecanlandırıyordu. Onun yanında olmak hayatımda beni mutlu eden nadir şeylerdendi. O kızın kim olduğunu öğrenene kadar kırgın kalacağımı zannediyordum ama bakışları bunu yapmama engel olmuştu.

Uzun bir süre ikimiz de sessizce birbirimizin gözlerine baktıktan sonra uykumun geldiğini fark ettim. Barlas'ın da gelmiş olmalıydı. Belki de sessizliğimiz bu yüzdendi ama ben onunla konuşmak istiyordum.

"Barlas, hep beni sev olur mu?"

"Benim başka birini sevmem mümkün mü?"

"Yanında olmak çok güzel..." derken gülümsüyordum.

Gözlerime bakmayı bırakıp yüzünü boynuma gömdüğünde, burnunu boynumda gezdirip kokumu içine çekti ve kulağıma fısıldadı. "O zaman bir daha benden kaçmaya çalışma Kaktüs." Nefesi kulağıma çarpıyordu. Gözlerimi kapatıp onu onayladım. Yüzünü boynumdan kaldırıp yüzüme bakarak saçlarımı okşadı. "Uyu artık."

"Tamam, ama sen de uyu. Senin de uykun var." Yanağına küçük bir öpücük kondurup gülümsedim. "Uykum olmasa seninle sabaha kadar konuşurdum."

O da yanağımdan öptü ve öptüğü yeri okşadı. "Uykum olmasa seni sabaha kadar izlerdim." Gülümsemeye devam ederek, "İyi geceler," dedim.

Gözlerini kapatıp iç çekti. "Sana da güzelim."

***

Sabah, gözlerimi zar zor açtım. Barlas'ın kolundaki saate bakmak için kafamı kaldırdım. Yüz üstü uyuyordu. Yastığın üzerine koyduğu kolundan saatine bakıp, geç kalacağım korkusuyla hemen onu dürttüm. "Barlas kalk hadi beni eve bırakman gerekiyor. " Rahatsızca kıpırdanırken gözlerini açmadan, "Daha erken," dedi.

"Ne erkeni, annem eve benden önce gidecek hadi!" dediğimde beni hiç umursamamış gibi uyumaya devam etti. "Bu ne uykusu ya uyansana sabaha kadar uyumadın mı?" deyip onu dürtmeye devam edince tek gözünü açıp bana baktı. "Nereden anladın?" dedikten sonra sırt üstü döndü ve gülmeye başladı. "Dün gece o kadar horladın ki uyutmadın." Yine beni sinir etmeye çalışıyordu. "Saçma sapan konuşma bir kere ben horlamam!"

"Öyle mi, bunu nereden biliyorsun? Uyurken odana kamera yerleştirdin de horlamadığını onu izleyince mi anladın?"

"Of, Barlas saçmalama!" deyip yataktan kalktım. Kıyafetlerimi alıp banyoya gitmek için kapıya doğru ilerledim. "Gece kaç kere kalkıp seni dürttüm haberin var mı senin?" deyince onu umursamadan odadan çıktım ve banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdim. Çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine atıp hemen odaya geri döndüm. Ben banyodayken Barlas üzerine formasını giymişti. O banyodayken ben yatağı toparlayıp hemen odadan çıktım. Birlikte aşağı indik, kahvaltı yapmaya vaktimiz olmadığı için hemen evden çıkıp arabaya bindik.

Eve vardığımızda arabadan çıkmadan önce Barlas'a baktım. "Sen git bekleme beni. Ben Aysun'la gideceğim okula." Annemin vereceği tepkiden sonra biraz hava almam gerekecekti muhtemelen. Çünkü ağlayacaktım. Barlas'ın beni ağlarken görmesini istemiyordum.

"Tamam, ama bak daha önce de söyledim şimdi de söylüyorum. Annen ne tepki verirse versin biz birlikte olmaya devam edeceğiz Öykü, korkma tamam mı?" Kafamı hafifçe aşağı yukarı sallayıp onu onayladıktan sonra, "Okulda görüşürüz," deyip arabadan çıktım ve eve girdim.

Barlas'ın dediği gibi olmasını umuyordum ama annemin ne tepki vereceğini az çok tahmin ediyordum.

Sıkıntılı bir şekilde odama gidip dolabımın önünde duran spor mağazası poşetinden formamı çıkarıp üzerime giydim. Poşette duran Barlas'ın bana aldığı bilekliği takacaktım ki kapı çaldı. Bilekliği yatağımın üzerine bırakıp odamdan çıktım.

Annem gelmiş olmalıydı. Biraz sonra olacakları düşünerek sıkıntıyla kapıyı açtım. Karşımda annemi değil de Demir'i görünce kalakaldım. Yine mi gelmişti bu. Barlas'tan yediği dayak onu pek akıllandırmamıştı galiba.

"Git buradan?" diye bağırıp kapıyı kapatmaya çalışırken ayağını kapının arasına sıkıştırıp kapatmamı engelledi ve tüm gücünü verip kapıyı açtı. Açmasıyla düşecek gibi olmuştum ama son anda kendimi toparlamayı başardım. İğrendiğim suratına sert sert bakmaya başladım. O benimkine sırıtarak bakıyordu. Barlas'ın yüzünde bıraktığı izler berbat görünüyordu. Tehlike saçan gözlerini kıstı. "Çok ayıp ama Öykü... Yine aynı şeyi yapıyorsun. Eve gelen misafirinin yüzüne kapıyı kapatmaya çalışıyorsun." Söylediği şeyi umursamadan ona bağırdım. "Buraya neden geldiğini biliyorum ama boşuna gelmişsin Demir, çünkü anneme her şeyi anlattım!" Gitmesi için yalan söylemiştim. Eğer gitmezse ne yapacaktım bilmiyordum. Biraz sonra annem gelecek ve Demir'i görecekti.

"Boşuna yalan söyleme Öykü, anlatmadığını biliyorum," deyince bir şey demedim. Anlatmadığım her halimden belli oluyordu zaten. Bunu anlaması gayet normaldi. "Bak ben buraya seninle bir anlaşma yapmaya geldim. İstersen annene Barlas'la birlikte olduğunu anlatmak zorunda kalmayabilirsin. Ama bunun için istediğim şeyi yapman gerekecek."

Şaşırmış bir halde ona baktım.

"Neymiş o?"

"Bunu sana şimdi söylemeyeceğim. Akşam sana konum atacağım yere gel bunu orada konuşalım."

"Ne söyleyeceksen burada söyle."

"Burada olmaz oraya gelmen lazım."

"Böyle bir şey yoksa ve beni kandırıyorsan ki ben böyle olduğunu düşünüyorum bunu yapmam aptallık olmaz mı?"

Güldü. "Asıl gelmemem aptallık olur. Çünkü gelirsen annene bir şey anlatmayacağım, sen de öyle. Ama gelmezsen bu evde kasırga kopacak."

"Ya amacın beni kandırıp istediğin yere getirtmekse?"

Başını hafifçe iki yana salladı "Zekice bir soru ama içinde aptallık barındırıyor. Sence benim amacım seni herhangi bir yere götürmek olsa bunu zorla yapmaz mıydım? Söylerdim çeteme gelip seni alırlardı." Sanırım doğruyu söylüyordu ama ben yine de onun anneme bir şey söylemeyeceğine inanmıyordum. Kendisini tanıyordum sonuçta.

"Anneme bir şey söylemeyeceğine inanmıyorum."

Bana kırılmış gibi baktı. "Hadi ama Öykü, anlaşma yapacağım diyorum sana. Sence ben senden bir şey isteyecekken böyle bir şeyi yapar mıyım?"

"Benden isteyeceğin şey Barlas'la ilgili bir şey, değil mi?"

"Hayır. Senden başka biriyle ilgili bir şey isteyeceğim," deyince buna şaşırdım. Madem onunla ilgili değildi, o zaman kabul edebilirdim.

"Tamam, akşam konum attığın yere geleceğim."

Kabul etmek zorunda kalmıştım. Başka çarem yoktu çünkü. Eğer bunu yapmazsam Demir anneme her şeyi anlatacaktı

"Harika!" deyip sırıttı. "Öyleyse akşam görüşürüz." Kapıdan çıkmak için arkasını döndü ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi tekrar bana döndü. "Ha bu arada... Umarım bu konuşmadan Barlas'a bahsetmezsin. Malum kendisi

anlaşmayı yapmadan bozabilir." Bunu söylemesine gerek yoktu. İzin vermeyeceği bir şeyi ona söyleyemezdim. Demir'le anlaşma yapacağımı bilse bana çok kızardı. Hatta aptal olduğumu söylerdi muhtemelen.

"Bahsetmeyeceğim," dedim. Bana göz kırptı ve "Aferin sana akıllı kız," diyerek açık olan kapıdan çıkıp gitti.

Derin bir nefes alıp odama geçtim. Eğer Demir'le bu akşam yapacağımız anlaşma bana mantıklı gelirse anneme bir şey anlatmak zorunda kalmayacaktım. Bu beni şu an birazda olsa rahatlatmıştı ama Demir'in kimle ilgili bir şey isteyeceğini düşündükçe geriliyordum. Onun derdi Barlas'laydı. Başka ne isteyebilirdi ki? Neyse, akşam öğrenecektim artık.

Gözüm yatağımın üzerinde duran bilekliğe kayınca hemen onu takıp çantama kitaplarımı yerleştirdim ve mutfağa gidip kahvaltı hazırladım. Bir şeyler atıştırıp uzun süre mutfakta annemi bekledim. Gelmeyeceğini düşünerek masadan kalktım ve odamdan çantamı alıp evden çıktım. İşi uzamıştı herhalde. Beklememin bir anlamı yoktu zaten, nasıl olsa ona şimdi bir şey anlatmayacaktım. Gerçi Demir'le yapacağım anlaşma bana ne kadar mantıklı gelirdi bilmiyordum ama başka çarem olmadığı için bu anlaşmaya güveniyordum.

Hızlı hızlı yürüyüp durağa vardım ve Aysun'la buluştuk. Birlikte okula doğru yürürken ona Demir'le yapacağım anlaşmayı anlattım. Şaşırmıştı. Böyle bir şeyi yapacağımı beklemiyordu tabii. Gitmemem için beni uyardı ama onu dinlemeyecektim. Kararlıydım gidecektim.

Okula geldiğimizde hemen sınıfa çıkıp yerimize oturduk. Koray bizden önce gelmiş sırasında otururken Aysun ona Demir'le yapacağım anlaşmadan bahsetmişti. Bu Koray'ı da şaşırtmış ve kızdırmıştı. İki arkadaşım da gitmemi istemiyordu ama ben ne olursa olsun gidecektim.

Biz konuşmaya devam ederken Barlas'ın sınıfa girdiğini görünce hepimiz birden sustuk. Aysun ve Koray'ı en az on kere uyarmıştım ona söylememeleri için. Bu yüzden susmuş bir şey demeden birbirlerine bakıyorlardı. Barlas bana doğru yaklaşıp sıramın yanında durunca meraklı bir şekilde "Konuştun mu annenle?" diye sordu. Kafamı kaldırıp ona

bakarak, "Hayır" dedim. Bu hoşuna gitmemiş gibi sesli bir nefes verdi. "Neden?"

"Çünkü annem eve gelmedi."

Anlamış gibi başını salladı. "Peki, akşam anlatırsın o zaman."

Daha fazla konuşmadan konuyu değiştirmek istedim. "Okul çıkışı yine dövüş dersi yapacak mıyız? Yarın devam ederiz demiştin de..."

"Hayır, bugün bir işim çıktı."

Kalbim sıkışmıştı birden. "Ne işi bu?"

"Önemsiz bir iş," deyince ne olduğunu hemen anladım. Yine o kızla görüşecekti. Bundan o kadar emindim ki sinirlenmeye başlamıştım ama ona bir şey belli etmemek için uğraşıyordum. Kız yine onu evine çağırmış olmalıydı. Anlayamıyordum ki, kimdi o kız da Barlas sürekli onunla görüşüyordu. Çıkışta benimle değil de onunla vakit geçirecekti. Artık kıskanmaya başlıyordum. Saçma sapan şeyler düşünüyordum.

Çetin kapıdan seslenip çağırınca Barlas, "Neyse teneffüste görüşürüz," deyip eğilerek başımdan öptü ve sınıftan çıktı. Ardından düşüncelere dalmış kapıya doğru bakarken Aysun sesli bir nefes verdi. "Bir an bir şey anlayacak diye ödüm koptu.Anlasaydı biliyoruz diye bize de kızacağından emindim."

"Kızardı tabii. Bunu bilip de ondan sakladığımız için sadece kızmakla kalmaz canımıza da okurdu." Aysun, Koray'ın sözleri üzerine bana baktı. "Ne yapalım, bunu Öykü için yapıyoruz." Sesim çıkmayınca onları dinlemediğimi düşünüp beni dürttü. "Öykü, burada mısın?" Ona dönüp kafamı salladım. "Evet, dinliyorum sizi."

"Ne oldu sana şimdi?"

Sırtımı onun gibi sıraya yasladım. "Canım sıkkın."

"Seni anlıyorum. Demir'le anlaşma yapacak olman canını sıkıyor ama..."

"Canım o yüzden sıkkın değil Aysun."

"Neden sıkkın peki?"

"Barlas dün bir kızla görüştüğü için..."

"E, ne var bunda?"

"Bütün gününü o kızla geçirdi ve bana hiçbir şey söylemedi."

"Sana bir şey söylemediyse bir kızla görüştüğünü nereden biliyorsun peki?"

"Dün kız onu aradığında telefonu ben açtım. Barlas yanımda değildi bir şey almaya gitmişti. Açtığım gibi kız, Barlas zannettiği bana, montunun onun evinde kaldığını söyledi."

"Sen ne dedin peki?"

"Cevap vermeden telefonu kapattım."

Koray da merakla bizi dinliyordu. "Bir arkadaşıdır belki," diyerek Aysun'a baktı, onun da kendisini onaylamasını bekler gibiydi. Aysun da aynı fikirde olduğunu söylercesine kafasını salladı.

"Neden bana o kızla görüştüğünü söylemiyor o zaman?" İkisi de cevap vermedi ve bakışlarını başka taraflara çevirdiler. Ne diyebilirlerdi ki? "Okul çıkışı da o kızla buluşacak," deyince Aysun bunu beklemiyormuş gibi bana baktı. "Ne yapacaksın peki?"

"Onu takip edeceğim."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Olmaz öyle şey biz de seninle geleceğiz."

"Saçmalama."

"Asıl sen saçmalama. Onu hep birlikte takip edeceğiz," deyip Koray'a baktı. "Sen bugün okula arabanla mı geldin?" Koray, "Evet," deyince de memnun olmuş gibi sırıttı. "Tamam işte arabamız da var, onu takip edebiliriz."

"Tabii onu takip edelim de Barlas bunu fark edip canımıza okusun," dedi Koray.

Dirseklerimi sırama dayayıp yüzümü avuçlarımın içine aldım. "Sizce o kız kim?"

"Ben bir arkadaşı olduğunu düşünüyorum." Koray'ın cevabından sonra Aysun'a baktım. "Sence?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tam emin değilim ama eski sevgilisi olabilir," dedi. Bunu çekinerek söylemişti. Beni üzmek istemiyordu galiba.

"Olabilir mi?" deyip Koray'a baktığımda dudaklarını büktüğünü gördüm. "İyi de o kız Barlas'ın eski sevgilisiyse bunu benden neden saklasın ki?" Aysun direkt cevap verdi. "Kıskanmaman içindir."

Demek kızı benden saklamasının sebebi buydu. Neden hâlâ onunla görüşüyordu acaba? Kızı iyice merak etmiştim, çıkışta görecektim ama acaba Barlas'ı takip etmesem mi diye düşünüyordum. Onları birlikte görürsem kötü olacaktım. Eski sevgilisiydi sonuçta. Dostça sarılmaları bile kendimi kötü hissetmeme neden olabilirdi. Belki görmemem daha iyi olurdu. Ama o zaman da meraktan ölecektim. Canım çok sıkkındı, ne yapacağımı bilmiyordum.

***

Çıkış zili çalınca Barlas'ın beni kapıda beklediğini gördüm. Sıramın üzerindekileri toplayıp çantama koyduktan sonra yanına gittim. Birlikte aşağı indik ve arabasının önünde vedalaştık. O arabaya binip uzaklaşırken ben hemen Koray'ın arabasına doğru koşup yolcu koltuğuna oturdum. Aysun arkaya geçmişti. Bir ara Barlas'ı takip etmemeyi düşünsem de yapmam gerektiğine karar vermiştim. Ne olursa olsun şu kızı görecektim. Hem belki biz yanlış düşünüyorduk, kız onun eski sevgilisi falan değildi. Bunu bilemediğimiz için onu takip etme kararı almıştım.

Koray arabayı çalıştırırken Aysun iki koltuğun arasından kafasını uzatıp, "Ay çok heyecanlandım, hayatımda ilk defa arkadaşlarımla birini takip ediyorum," dedi. Koray kaşlarını çatmış yola bakıyordu, "O kadar heyecanlanma istersen yakalanırsak ne olacağını biliyorsun."

"Arabalar arasında mesafe bırakırsan bir şey olmaz Koray."

"Verdiğin akıl için sağ ol Aysun, sen olmasan bunu nasıl akıl edecektim ben?"

"Aysun Koray'ı konuşturup dikkatini dağıtma yoksa Barlas'ı kaçıracağız."

"Tamam ya sustum."

Barlas'ın arabası bizden bayağı bir uzaktaydı. O kadar mesafeden bizi fark etmesi imkânsızdı. Nereye gidecekse onu bu şekilde takip etmeye devam edecektik. Yaklaştığımız an peşinde olduğumuzu anlardı çünkü.

"Aslında onu takip etmek yerine şu kızın kim olduğunu çetedekilerden birine mi sorsaydık acaba Öykü?"

"Sence bunu söylerler mi Aysun? Barlas onları aynı kendisine benzetmiş, bilseler bile bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum."

"Haklısın galiba."

Kırk dakikalık bir yolculuktan sonra Barlas bir sokağa girdi. Arabayı yavaşlatmıştı, buralarda bir yerlerde duracağı belliydi. Şu kızı görecek olmama çok az kalmıştı gerildiğimi hissediyordum. Nasıl biriydi acaba? Barlas'la çok mu yakındı? Gerçi dünkü konuşmasından sonra yakın oldukları belliydi. Eski sevgilisi değilse Barlas neden o kızı bana anlatmıyordu ki o zaman? Of! Düşündükçe işin içinden çıkamıyordum. Kafayı yiyecektim.

Barlas arabayı müstakil bir evin önünde durdurunca Koray da bizi fark etmemesi için ondan çok uzakta bir yerde durdu. Barlas arabadan çıktı ve evin zilini çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve içeriden kızıl saçlı bir kız çıktı. Barlas'ı görünce sevinçle boynuna atlayıp yanağına kocaman bir

öpücük kondurdu. Bu görüntü kalbimde sancı oluşmasına neden olurken Aysun'un sesiyle o sancının bütün bedenime yayıldığını hissettim. "Bu kız kesinlikle Barlas'ın eski sevgilisi!"

Yutkundum. Hissettiğim tek şey kalbimdeki acıydı. Yavaş yavaş tüm bedenime yayılıyordu. Bu nasıl olurdu? O, sevdiğim çocuktu. Başkasının evindeydi. Başka bir kıza bakıyordu. Bir kez daha yutkundum. Gördüklerim kâbuslarımdan biri olmalıydı. Ama değildi. Her şey gerçekti. Buradaydım. Ona bakıyordum. Her şeyi görüyordum.

Onlara baktığım her saniye aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Acı, şimdi tüm bedenimdeydi. Onu bu kadar severken ikisini bu şekilde görmek hissettiklerimin yoğunluğunu arttırıyordu. Kırgınlık ve kızgınlık birleşip bir bütün olurken, hissettiklerimin bunlardan ibaret olmadığını düşündüm.

Çok şey vardı.

Ve hepsini Barlas'ın yüzüne söylemek için anı kolluyordum. Hissettiklerim tokat gibi yüzüne çarpsın istiyordum. Çünkü ben o tokadı yemiştim. Kız onu öptüğü an kalbime büyük bir tokat yemiştim.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

35.BÖLÜM

Bazı kâbuslar vardır gün boyu aklınızdan çıkmaz. Üzerinden günler geçmesine rağmen etkisinde kalırsınız. Bazı gerçekler vardır ki onlar da tıpkı kâbus gibidir. Düşündürür, acı verir ve etkisinde bırakır.

Belki de şu an bunu yaşıyordum. Gerçek tıpkı bir kâbus gibi görünüyor, bana acı veriyordu. Aysun konuşmaya devam ederken ben, Barlas ve o kızıl saçlı kıza bakıyordum. Kız onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki sanki ilk defa görüyormuş gibi sarılıp öpmüştü Barlas'ı. Ona sarılırken Barlas'ın yüzü de gülüyordu. Mutluydu. Kıza bir şeyler diyor ve onu güldürüyordu. Çok iyi anlaştıkları uzaktan bile belli oluyordu. Gözlerimi kırpmadan onları seyrediyordum. İkisi de keyifle gülerken ben mutsuzluğun ortasına çukur açmış kendimi oraya gömüyordum. Barlas'ı o kızın yanında bu kadar mutlu görmek ruhumu sızlatıyordu. Başka bir kıza gülüyordu. Tanımadığım, kim olduğunu bilmediğim, sevdiğim çocuğu öpen ve ona sıkı sıkı sarılan kıza... Barlas tıpkı bana yaptığı gibi o kızın saçlarını da karıştırırken gözlerimin acıdığını hissettim. Aynı şeyi ona da yapmıştı. Beni mutlu eden hareket bir başka kızı da mutlu etmişti.

"Gidelim buradan Koray!"

Göreceğimi görmüştüm. Eğer biraz daha burada kalırsam tutmakta zorlandığım gözyaşlarım yanaklarımı istila edecekti.

Koray şaşkın gözlerini onlardan çekip, boğazını temizleyerek bana döndü. "Emin misin?"

"Evet, onları daha fazla izlemek istemiyorum!"

Koray elini omzuma koydu. "Bak belki o kız Barlas'ın eski sevgilisi falan değildir, hemen böyle kendini üzme." Ben sadece Barlas'ın başka bir kızın yüzünü tıpkı beni güldürdüğü gibi güldürmüş olmasına üzülüyordum. Ya da belki de kıskanıyordum. Kelimeler güçlükle dudaklarımdan çıkarken kafamı yere eğdim. Gözlerim dolmuştu. Acı gözlerimdeydi ve yanaklarıma

süzülmek için bekliyordu. "Kızın kim olduğu önemli değil Koray. Gidelim buradan!"

"Bir şey yapmayacak mısın Öykü?" Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıp Aysun'a bakarak, "Ne gibi?" diye sordum.

"Bence yanlarına gitmelisin."

Koray, elini omzumdan çekerek benden önce davranıp sinirle konuştu. "Saçmalama bunu neden yapsın ki? Öykü'nün onların yanında ne işi var?"

"Nasıl sarıldıklarını görmedin mi Koray? Belli ki çok yakınlar ve aralarında dostluktan öte bir şey var!"

"Evet, gördüm ama bu dostça bir sarılma da olabilir. Öykü'nün gidip onlardan hesap sormasını beklemiyorsun herhalde?"

"Dostça öyle mi? Peki kızın Barlas'ı öpmesine ne diyeceksin?"

"Ne var yani bunda, dostça bir öpücük olamaz mı?"

Aysun'un ağzı açık kaldı. "Gerçekten iyi düşünmeye mi çalışıyorsun yoksa dalga mı geçiyorsun anlayamadım."

"Ben sadece Öykü'nün üzülmemesi için uğraşıyorum."

"Gerçek düşüncelerini saklamakla Öykü'nün üzülmemesini sağlayamazsın Koray."

Onlar benim hakkımda konuşurken, ben sadece eve gidip yalnız kalmak istedim. Şu an yaşadığım her neyse bunu tek başıma yaşamak istiyordum. Yalnızlığa ihtiyacım vardı. Yorgun ruhumu sessizlikle dinlendirip saçma düşüncelerden arındırmalıydım. Burada, her şeyi yanlış anlayabileceğim bir yerdeydim ve ben Barlas hakkında beni yanıltan şeyler düşünmek istemiyordum.

Derin bir nefes alıp sırtımı koltuğa yasladım. Barlas'ın kızla birlikte içeri girdiğini görünce yutkundum. Kalbimde tarifsiz bir acı vardı ve bu acı bana çok yanlış şeyler düşündürtüyordu.

"Buradan gidebilir miyiz Koray?"

"Öykü bak..." derken onu susturdum.

"Lütfen beni eve götür."

"Peki," diyerek arabayı çalıştırdı ve bizi hızla oradan uzaklaştırdı. Eve gelene kadar hiçbirimizin sesi çıkmamıştı. Koray evin önünde arabayı durdurduğunda çantamı almış iniyordum ki, "Belki de eve gitmek yerine bizimle vakit geçirmelisin Öykü. Neler hissettiğini biliyoruz," dedi. Arkadaşlarım olarak yanımda olmak istiyorlardı ama benim şu an yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yalnız kalıp düşünmeye.

"Koray şu an istediğim tek şey yatağıma uzanmak ve düşünmek, başka hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"O zaman Demir'le de buluşmayacaksın değil mi Öykü?" diye sordu Aysun, merakla.

"Buluşacağım."

"Belki de şu halde buluşmamalısın."

"İyiyim ben Aysun."

"Senin için endişeleniyorum Öykü. Demir bir katil, sana bir şey yapabilir. Orada yalnız olacaksın sonuçta!"

Onu daha fazla endişelendirmemek için korkusuz görünmeye çalıştım. Çünkü korktuğumu belli edersem Aysun daha fazla endişelenecek, beni oraya göndermemek için elinden geleni yapacaktı.

"Merak etme bana bir şey yapmayacak."

"O çocuk saplantılı bir katil, farkındasın değil mi? Sana bir şey yapmayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü amacı bana bir şey yapmak olsaydı bunu zaten yapardı. Oraya beni anlaşma yapmak için çağırıyor. Bana zarar vermek için değil."

"Yine de korkuyorum. İçimde kötü bir his var!" Aynı his bir anda bende de oluşmuştu ama bunun yersiz olduğunu düşünüp hem kendimi hem Aysun'u avutmaya çalıştım. "Korkma bir şey olmayacak." Daha fazla konuşup da beni bu işten vazgeçirmesini istemediğim için kapıyı açıp, "Neyse yarın görüşürüz," diyerek arabadan çıktım.

Aysun'la konuşmadan önce kötü bir şey olacağını düşünmüyordum ama şimdi onun gibi benim de içime kötü bir his doğmuştu. Acaba gerçekten bana bir şey yapar mıydı? Belki de vazgeçmeliydim. Ama vazgeçersem ne olacağını biliyordum. Demir anneme her şeyi anlatacaktı. Ben Barlas'la beraber olabilmek için kendimi tehlikeye atarken onun yaptıkları canımı ayrıca acıtıyordu.

Elimdeki anahtarla kapıyı açıp eve girdiğimde montumu çıkartırken annemin mutfak kapısından tebessüm ederek bana baktığını fark ettim. "Tatlım hoş geldin."

"Hoş bulduk anne," diyerek montumu vestiyere astım.

"Hadi üstünü değiştirip ellerini yıka da mutfağa gel, sana mantı yaptım."

"Ellerine sağlık anne ama canım şimdi mantı yemek istemiyor, belki daha sonra yerim."

Mantı en sevdiğim yemekti ama şu an onu bile yiyecek iştah yoktu bende. Üzgündüm, düşünceliydim ve gergindim.

"Neden, aç değil misin?"

"Değilim."

"Bana bak hasta mısın yoksa?"

"Hayır anne iyiyim."

"Bir şey oldu o zaman."

"Hayır anne olmadı."

"Neden bana öyle gelmiyor peki? Bir şeyin var ve bana söylemiyor gibisin."

"İyiyim dedim ya. Yorgunum gidip yatağımda biraz uzanacağım," diyerek odama geçtim. Kapımı kilitleyip formamı çıkarmadan yatağa attım kendimi. Barlas'ın o kıza sarılmasını ve gülerek saçlarını karıştırmasını hatırlayınca gözümden bir damla yaş yuvarlandı şakağıma. Sadece bana ait olmasını istediğim çocuk şu an başka bir kızın evindeydi. Bense burada gözlerimi tavana dikmiş onun beni aldatıyor olabilme ihtimalini düşünüyordum.

O kız kimdi, Barlas'ın neyi oluyordu bilmiyordum ama bu kadar yakınlarsa ve o kız Barlas'ın yanağından bu kadar rahat bir şekilde öpebiliyorsa düşüncemde haklıydım. Yoksa Barlas neden böyle bir şeye izin verecekti ki? Benden başka hangi kız onu bu şekilde öpebilirdi? Kardeşi olarak gördüğü Bade bile onu öyle öpmemişken o kız nasıl öpebiliyordu?

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslatırken hissettiğim acı içimi yakıyordu. Zihnimde yok olmak bilmeyen görüntü sürekli gözümün önüne geliyordu, kurtulmak için gözlerimi yumdum ama o da işe yaramadı. Yanlış şeyler düşündüğümü umuyordum ama gördüklerimi aksini iddia ediyordu.

Beynimde o kadar soru vardı ki hepsi cevaplanmayı bekliyordu ama onu cevaplayacak kimse yoktu. Belki de şu an olmadık bir şey düşünüp kendimi yiyordum. Barlas'a güveniyordum, onun bana yanlış yapmayacağını da biliyordum, beni nasıl sevdiğini biliyordum. Bana bunu yapmazdı... Yapmazdı değil mi?

Düşünmekten yorgun düşen zihnim ve yaşlı gözlerimle yatağımda uzanmaya devam ederken telefonum çaldı. Cebimdeki telefonu güçlükle kaldırdığım elimle cebimden çıkardım. Ekranda, kayıtlı olmayan bir numara vardı. Arayanın Demir olduğunu düşünerek aceleyle gözlerimdeki yaşları silip yataktan doğruldum ve telefonu açtım.

"Efendim?" Karşıdan gelen keyifli sesi duyunca tahminimde yanılmadığımı anladım.

"Güzel kız, nasılsın?"

"Gerçekten nasıl olduğumla ilgileniyor musun Demir?"

"Tabii ki evet, iyi olman benim için önemli."

"Geleceksin, değil mi? Kararını değiştirmedin..."

"Evet geleceğim."

"Harika. O zaman sana bulunduğum yerin konumunu atıyorum, beni fazla bekletmezsen sevinirim."

"Olur, bekletmem," deyip sinirle telefonu kapatarak saate baktım. İki saattir burada, yatağımda düşünüp ağlıyordum ve Demir'le buluşma zamanımın geldiğinin farkında değildim. Aramasa aklıma geleceği de yoktu.

Yatağımdan kalkıp formamı çıkardım. Koyu renk bir kot pantolon ve v yaka siyah kazağımı giydim. Ağladığım belli olması diye gözaltlarımı kapatıcıyla kapatıp telefonumu pantolonumun cebine soktuktan sonra annemin yanına gittim. Annem salonda televizyonun karşısındaki koltuğa oturmuş akşam haberlerini izliyordu.

"Anne ben çıkıyorum."

"Nereye kızım?" diye sordu.

"Kırtasiyeye gitmem gerekiyor. Proje ödevlerim için almam gereken şeyler var." Bu anneme söylediğim kaçıncı yalandı bilmiyordum ama son olmayacağının farkındaydım.

"Şimdi mi? Gelirken neden almadın?"

"Unutmuşum."

"Bekle hazırlanayım da birlikte gidelim..."

"Gerek yok anne Aysun'la birlikte gideceğim onun da alması gereken şeyler var," diyerek onu durdurdum. Hava kararadığı için beni yalnız göndermek istemediğini biliyordum. "Peki, tamam git ama paran var mı?" diye sorunca kafamı salladım. "Var anne, merak etme."

"Tamam öyleyse geç kalma sakın."

"Tamam," diyerek vestiyerden montumu alıp evden çıktım. Geç kalacağımı düşünmüyordum. Demir'le konuşup anlaştıktan sonra hemen eve geri dönecektim. Yalan söylediğim ve annemi kandırdığım için üzülüyordum ama bunları Barlas'la birlikte olabilmek için yapıyordum. O gününü başka bir kızla geçiriyor olsa da ben her şeye rağmen onunla olabilmek için çabalıyordum.

Gördüğüm şeyler kafamı karıştırmıştı ve Barlas'a olan güvenimi tartmak zorunda kalmıştım. Ve inanamadığım şekilde güvensizliğimin ağır bastığını görmüştüm. Onu bu kadar severken ve güvendiğimi düşünürken bu güvensizliğin kendimle alakalı olabileceği geldi aklıma. Güvenle ilgili problemim vardı sanırım. Acı olansa bunu şimdi fark ediyor olmamdı.

Hızlı hızlı yürüyüp durağa geldiğimde telefonu çıkarıp Demir'in attığı konuma baktım. Çok uzaktı. Bir an taksiyle gitmeyi düşünmüştüm ama taksiye paramın yetmeyeceğini bildiğim için otobüs beklemeye başladım. Beklerken, Barlas'ın verdiği ve bileğimden hiç çıkarmayacağım bilekliğebakıyordum...

Yaklaşık on dakika sonra otobüs gelince binip Demir'le buluşacağımız yerin yakınındaki bir durakta indim. Telefonun yönlendirmesi ile yürüyordum. Konum az ötemdeki, inşaat halindeki on katlı bir binaydı. Çetesi ile birlikte üçüncü kattan bana baktıklarını gördüm. Hepsini orada görmek ayaklarımın geri geri gitmesine neden olsa da derin bir nefes alıp yürümeye devam ettim. Korkmamam gerekiyordu. Anlaşma yapıp gidecektim. Bana zarar vermeyecekti.

Yavaş adımlarla bulundukları kata çıkıp karşılarına geçtiğimde hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Bu bakışlar beni korkutmuştu ama vücudumun titrememesi için bir şey olmayacağı konusunda telkinde bulunuyordumkendime. Burada yalnızdım, bana bir şey yapmaya kalkarlarsa kendimi savunamazdım. Eminim böyle tıpış tıpış geldiğim için içlerinden aptal olduğumu düşünüyorlardı. Bunun için benimle dalga geçseler bile umurumda olmayacaktı.

Demir üzerine siyah deri mont giymişti. Yavaşça bana doğru yürüyordu, o pis sırıtışı da her zamanki yerini almıştıyüzünde. Ela gözleri gözlerimin üzerindeydi. Keyifli görünüyordu. "Güzel kız cesaretine hayran olduğumu daha önce sana söylemiş miydim? Kimseye haber vermeden buraya geliyorsun ve korkmadan karşımda durabiliyorsun. Aferin sana. Beni kendine bir kez daha hayran bıraktın." Üzerime doğru yürümeye devam ederek konuşmasını sürdürdü. "Eminim Barlas da böyle cesaretli olmanı seviyordur. Eh ona da böyle bir kız yakışırdı, değil mi?" Tam önümde durdu. "Korkusuz ve güzel..."

"Boş lafları geçelim mi Demir?" Aslında ne kadar korktuğumu belli etmemek için kurduğum cümle Demir'i güldürdü. Diğerlerine baktım. Hepsi soluğumu kesecek derecede keskin gözlerle bana bakıyorlardı. Burada fazla durmak istemiyordum. İstediğim tek şey Demir'in benden ne istediğini öğrenmek ve buradan defolup gitmekti. Geçen her saniye korkumu bir kat daha artıyordu ve artık bunu saklayamayacakmışım gibi geliyordu. Korkumu belli etmek istemiyordum. Çünkü bu Demir'in hoşuna gidecekti.

"Acelemiz ne?"

"Annem evde beni bekliyor, fazla zamanım yok," dedim. Söylediğim şeyle hepsi dalga geçer gibi gülmeye başlayınca onlara aldırmamaya çalıştım. Normalde sinirleneceğim bu durum karşısında sakin durmam bana bir şey yapacak olmalarından korktuğum içindi. Buraya gelirken Demir'in bana bir şey yapacağını düşünmemiştim ama arkadaşlarının burada olacağını bilmiyordum.

Cemre dudağının kenarındaki piercing ile oynarken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bakışları tehlike saçsa da yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Demir, istersen Öykü'yü fazla oyalamayalım bak annesi bekliyormuş. Geç kalmasın eve. Ağlayacak gibi duruyor." Demir bana bakmaya devam ederek üzülmüş gibi dudaklarını büktü. "Ama ben muhabbet ederiz diye düşünmüştüm."

"Ben buraya seninle muhabbet etmeye gelmedim Demir. Benden ne istediğini söyle gideceğim. Zamanım yok."

"Peki, madem zamanın yok seni burada fazla oyalamayalım o zaman." Ne söyleyeceğini beklerken gözlerimi ondan ayırmıyordum.

"Senden Barlas'ın benden sakladığı kızı bulmanı istiyorum Öykü."

Gözlerimi kırpmadan ona bakarken şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Demir benden hiç beklemediğim bir şey istemişti.

"Barlas'ın senden sakladığı kızı mı? Senden birini mi saklıyor?"

"Evet. Benden sevdiğim kızı saklıyor." Barlas'a olan öfkesini gösterircesine gözlerini kıstı ve "Simay'ı..." dedikten sonra gözlerini kapatıp yutkundu.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. Demir kesinlikle bunu uyduruyordu. Aklında kim bilir ne vardı. Beni bu saçmalığa inandırabileceğini düşünüyordu galiba ama ona inanmaya niyetim yoktu. İnandırmak için kızın sevdiği kız olduğunu söylüyordu bir de.

Gözleri açılırken sert yüzü kasıldı. Bakışları beni korkutacak derecede kötüydü. "Dalga geçiyormuş gibi mi görünüyorum?" diye sordu. Gözlerim arkadaşlarına kaydı, hiçbirinin yüzünde alaycı bir ifade ya da Demir'in yalan söylediğini düşündürtecek bir şey yoktu. Yine de Demir'e inanmıyordum.

"Evet, aynen öyle görünüyorsun! Barlas neden sevdiğin kızı senden saklasın ki? Bunu neden yapsın?"

"Çünkü onun benimle olmasını istemiyor!" deyip bakışlarını yere çevirerek anlatmaya başladı. "Simay ikimizin de yetimhaneden arkadaşı. Barlas ona çok düşkün. Kendimi bildim bileli Simay'ı sevdiğim için Barlas onu benden uzak tutuyor ve benimle olmasına izin vermiyor. Neden biliyor musun?" Bakışları tekrar bana dönmüştü. "Ona göre benim Simay'a olan aşkım aşk değil saplantı... Barlas ona zarar vereceğimi düşündüğü için onu yurt dışına kaçırdı. Benden ayırdı. Aklı sıra benden uzak tutmaya çalışıyor ama başaramayacağını kendi de anlayacak." Birkaç saniye durdu ve yüzündeki ifade yumuşamış bir şekilde konuşmasına devam etti. "Simay da bana âşık. Sadece Barlas bizim birlikte olmamızı istemediği için beni istemiyormuş gibi yapıyor. Ama ben biliyorum. O da beni seviyor, beni istiyor. Barlas onu

benden ne kadar uzak tutmaya çalışırsa çalışsın eninde sonunda görecek. Simay benim olacak. O bana ait. Onun kalbi benim için atıyor."

Anlattıklarına şaşırmış, doğru söylüyor olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Çünkü onun saplantılı olduğunu biliyordum. Barlas arkadaşını, ondan korumak için gerçekten de saklıyor olabilirdi. Barlas'ı tanıyordum çünkü. Arkadaşını korumak için her şeyi yapabilecek biriydi o. Ama bana bundan hiç bahsetmemişti. Galiba şaşkınlığım da bu yüzdendi. Aklıma bugün görüştüğü kızıl saçlı kızın Simay olabileceği gelmişti ama yanılıyordum galiba çünkü Simay denilen kız burada değil, yurt dışındaydı. Yani gördüğüm o kız Simay olamazdı.

Ben şaşkın halde yüzüne bakmaya devam ederken, Demir bana iyice yaklaşıp gözlerimin içine baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Barlas'ın da benim gibi Simay'ı sevdiğini... Öyle olmasa neden onu benden saklayacak, öyle değil mi? Sırf ona olan duygularımın aşk değil saplantı olduğunu sanması onu benden saklaması için iyi bir neden değil bence. Asıl nedeni belli... Barlas da onu seviyor."

Bana yaklaşmasından rahatsız olmuştum, bir adım geri çekildim. Demek Demir bu yüzden Barlas'a düşmandı ve bu yüzden benden hoşlanmış gibi yapıyordu.

"Böyle bir şey olamaz! Simay'ın yetimhaneden arkadaşınız olduğunu söyledin. Barlas'ın onu kardeşi gibi gördüğünü düşünüyorum. Eğer senin söylediğin gibi o kızı seviyor olsaydı şu anda benimle birlikte olmazdı. Çünkü Barlas öyle biri değil."

Omzunun üstünden arkadaşlarına bakıp güldü ve kafasını tekrar bana çevirdi. "Ya sen onun için zaman geçirmek için kullandığı bir oyuncaksan?" Hepsi gülüyordu. Benim de öyle düşünmemi sağlamak istiyorlardı ama istedikleri olmayacaktı. Bugün Barlas'ı başka bir kızla görmüş olsam bile bana bunu düşündürtemeyeceklerdi.

"Barlas bana âşık!" diye bağırdım öfkeyle. Bağırmam Demir'i şaşırtmıştı. "Evet, öyle görünüyor ama oynuyor da olabilir."

"Aklımı karıştıramayacaksın Demir!" Az önce burada olmaktan korkuyordum ama şu an korku morku hissetmiyordum. Oysaki ona bağırdığım için bana yapabileceklerini çok iyi biliyordum.

Sırıtmaya başlamıştı. "Sana acıyorum biliyor musun? Kendin için daha iyi olanı seçmek varken Barlas'ı sevmen sana acımama neden oluyor." Sinirden ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum artık. Bir an önce gitmem gerektiğini düşündüm çünkü şu an onu itmemek için kendimi zor tutuyordum. "Biliyor musun buraya gelmem aptallıktı. Neden seni dinledim ki? Tek yaptığın beni sinirlendirmeye çalışmak... Buna daha fazla buna izin vermeyeceğim!" deyip gitmek için arkamı dönünce hızla kolumu kavrayıp beni kendine çevirdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun, daha anlaşma yapmadık." Gözlerim kolumu tutan elinin üzerindeydi, beni bırakması için kolumu çekmeye çalıştım. "Seninle anlaşma falan yapmayacağım!"

"Yapacaksın!" diye bağırdı. Gözleri sinirle açılmıştı. "Barlas'ın Simay'ı hangi ülkeye kaçırıp nerede sakladığını öğreneceksin ve bana söyleyeceksin!" Kolumu bırakması için çabalarken kafamı iki yana salladım. "Hayır. Yapmayacağım!" Kolumu sıkmaya başladı. "Yapacaksın dedim sana!" İkimiz de sinirlenmiştik ve birbirimizin yüzüne kararlı bir şekilde bakıyorduk. Katil olduğunu bildiğim çocuğun sert bakan gözlerine maruz kalsam da korkmadan dimdik karşısında durmaya çalışıyordum. "Yapmayacağım!"

Cesaretim öfkemden geliyordu. Demir de bunun farkında olmalıydı ki dişlerini sıkarak hızla beni binanın kenarına doğru sürükledi ve üçüncü kattan aşağı bakmamı sağladı. "Seni buradan anlaşma yapmadan göndereceğimi mi sanıyorsun güzel kız?" Kocaman olmuş gözlerimle aşağı bakarken çok hızlı nefes alıp veriyordum. Beni buradan atmasından korkuyordum ve korktuğum için konuşamıyordum. Yapardı çünkü... Onu tanıyordum. Bu onun gibi bir katil için zor değildi. İstediğini yapmadığım takdirde gözünü kırpmadan beni aşağı atar ve umursamadan buradan giderdi.

Ondan korkuyordum. Şu anda hiç korkmadığım kadar çok korkuyordum hem de.

Demir korktuğumu anlayınca kolumu bırakıp saçlarımı kavradı ve yüzünü kafama doğru yaklaştırıp kulağıma fısıldadı. "Şimdi Barlas'ın Simay'ı nerede sakladığını öğrenecek misin öğrenmeyecek misin?" Kulağıma fısıldaması tüylerimi diken diken etmişti. Kalbim korkudan deli gibi çarparken aşağı bakmaya devam ediyordum. "Ne yapmaya çalışıyorsun, öldürecek misin beni?"

"İstediğim şeyi yapmazsan neden olmasın? Daha önce birini öldürdüm, seni de öldürebilirim."

İstediği şeyi yapacağımı söylemeden beni bırakmayacağının farkındaydım ama Barlas o kızı Demir'den korumak için kaçırmışsa yerini öğrenip de Demir'e söyleyemezdim. Bu Barlas'a ihanet olurdu.

"Yapamam!"

Korkudan sesim titremişti. Dudakları saçlarımın kenarına değerken, "Yapacaksın. Bunu bir şekilde öğreneceksin ve bana söyleyeceksin!" dedi. Sesi kulaklarımı yakmıştı. "Barlas'a ihanet edemem!" Yüzünü geri çekerek güldü. "Ama ihanet etmek zorunda kalacaksın."

Beni zorlayacağını biliyordum ama kararlıydım. Ona ihanet etmezdim. Kafamı hızla yüzüne çevirdim. "Yapmayacağım. Ona ihanet etmeyeceğim. Seninle anlaşma yapmayacağım!" diye bağırdım. Ölümle tehdit ediliyor olsam bile bunu yapamazdım.

"Öyle mi?"

Gözlerine bakarken kararlı bir şekilde kafamı salladım "Evet!"

Az önce korktuğumun farkındaydı ama bu defa korktuğumu belli etmeyecektim. Çünkü anlarsa bana istediğini yaptırabileceğini düşünecekti.

Elini saçlarımdan çekti ve parmaklarıyla yanağıma dokundu. "Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim ama sen illa sana zarar vermemi istiyorsun galiba?" Kafamı yana çevirerek, "Dokunma bana!" diye uyardım. Havada kalan elini gülmeye devam ederek yanına indirdi.

"Şu an ne düşündüm biliyor musun Öykü?" O konuşurken benim gözlerim aşağıdaydı. Ona bakmıyordum. "Ben de Barlas gibi yapsam, sevdiği kızı kaçırıp saklasam ve onu delirtsem sence onunla ödeşmiş olur muyum?" Cevap beklemeden konuşmaya devam etti. "Bence olurum. Bu gerçekten iyi bir ödeşme şekli olur." Onu dinlerken yüzümü buruşturmuştum. Saçmalıyordu. Bunu yapmayacağını çok iyi biliyordum. Onun istediği bu değildi. O başka bir şey istiyordu.

Hemen yanımda duruyordu. Geri çekilmek istedim ama bunu yapacağımı anlayıp kolumdan tutunca beni bırakması için çırpınmaya başladım. "Sen hastasın. Bırak beni!" Beni umursamıyordu bile. "Bence seni kaçırmalıyım. Hem Barlas senden hoşlandığımı düşünüyor. Böyle düşündüğü için onu delirtmek kolay olacak. Ödeşmek de öyle."

Yüzüne tiksintiyle bakarken çırpınmayı bıraktım. Bir binanın üçüncü katındaydık ve düşme korkusu çırpınma isteğimi durduruyordu. "Bunu yapmayacağını biliyorum. Eğer aklındaki bu olsaydı beni buraya çağırmazdın Demir." Şaşırmış gibi dudaklarını büktü. "Aferin sana. Kısa zamanda beni tanımışsın. Evet, bunu yapmayacağım. Ama eninde sonunda Barlas'la ödeşeceğim. Seni ondan ayırarak ödeşeceğim."

"Bu asla olmayacak!"

Gülmeye başlayınca yüzüne tokat atmamak için kendimi zor tuttum. "Olup olmayacağını hep beraber göreceğiz güzel kız," deyip kolumu bıraktı ve eliyle arkadaşlarına işaret verdi. Ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken işareti üzerine Sezer ve Burak yanıma gelip kollarımdan tuttu.

"Bırakın beni!"

"Anlaşmayı kabul et bırakalım."

"Asla!" diye bağırdım. Demir sırıtıyordu.

"Peki, sen bilirsin, yollayın arkadaşı aşağı."

Korku bedenimi etkisi altına alırken bırakmaları için çırpınıp boğazım patlarcasına bağırdım. "Bırakın beni!" Beni hiç düşünmeden aşağı

atacaklarına inanmış, ağlamaya başlamıştım. Buraya kadardı. Yolun sonuna gelmiştim. Buradan sağ kurtulma imkânım yoktu. Demir bir kişiyi daha bu hayattan silecekti ve ben buraya geldiğim için kendime kızıyordum. O mu bana bir şey yapmayacaktı? Böyle düşündüğüm için kendime kızıyordum. Yapıyordu işte. Beni öldürüyordu.

Sezer ve Burak kolumdan tutmaya devam ederek beni aşağı itince gözlerimi kapatıp ölümü düşünmemeye çalıştım. Belki düşünmezsem canım daha az yanardı. Hissedeceğim acı beni korkutuyordu. Ölüm bana bu kadar yakınken ben ona gitmemek için direnmiştim ama her direnişim boşunaydı. Sonum gelmişti. Kurtulma şansım yok denecek kadar azdı ve şimdi ölüme doğru yürüyordum.

Ayağım boşluğu hissedince sevdiklerimi düşünmeye çalıştım. Ölürken düşündüğüm tek şey onlar olsun istiyordum. Bitmişti artık ölüyordum ve ölürken gördüğüm tek şey Demir'le çetesinin yüzü olsun istemiyordum. Sevdiklerimin yüzlerini hayal ediyordum. Gözlerimde onlar vardı. Kulaklarımda ise sesleri...

Gözlerim kapalı bir şekilde ölmeyi beklerken bileklerimi kavrayan elleri hissedince gözlerimi açıp kafamı yukarı kaldırdım. Hâlâ hayatta olmama şaşırıyordum. Binanın kenarından sarkıtılmıştım. Sezer ve Burak düşmemem için bileklerimden tutuyorlardı, beni bırakmamışlardı. Yüzlerinde eğlenir gibi bir ifade vardı ve sırıtıyorlardı. Ağlamaktan bulanık gören gözlerimi kırpıştırırken şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Neden? Neden yapmışlardı bunu?

Sezer'in yanında duran Demir kahkaha atarak bana bakıyordu. Onun da yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı. "Korktun mu güzel kız?" Kalbim hâlâ korkuyla çarpmaya devam ederken düzensiz nefes alışverişlerimi kontrol etmeye çalıştım. O kadar korkmuştum ki hiçbir tepki veremiyordum.

"Yazık, kız çok korktu lan." Sezer dalga geçiyordu. Ben hâlâ Demir'e bakıyordum. Beni böyle korkutmuş olması tam onluk bir hareketti. Öldürmemişti çünkü istediği şeyi kabul ettirmeye çalışacaktı. "Bırakın beni... Lütfen!" Korkudan titreyen sesim fısıltı halinde çıkmıştı. Ellerimin buz tuttuğunu hissettim.

"Anlaşmayı kabul et bırakalım." Alnımdan damlayan terler gözyaşlarıma karışırken Demir'e bakmaya devam ettim. "Öldürecek misin beni?" Derin bir nefes alıp kafasını salladı. "Galiba evet." Korku bedenimi bir türlü terk etmiyor, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ediyordu. Benden yapamayacağım bir şey istiyordu ve bunu kabul etmezsem buradan aşağı atılacağımı biliyordum. Bildiğim için de ağlayarak yalvarıyordum Demir'e. "İstediğin şeyi yapamam ne olur anla!"

Biliyordum yalvarmam umurumda değildi ama şu an yapabilecek başka bir şeyim yoktu.

Sezer ve Burak beni sıkı sıkı tutmaya devam ederken Demir yüzümü inceleyip hafifçe sırıttı. "Ağlama güzel kız. Ağlamak sana yakışmıyor. Bak sana kötü bir şey de yapmıyoruz hem, neden ağlıyorsun ki? Barlas gibi kötü insanlar değiliz biz. Bizde işkence yok. Direkt ölüm var." Bunun farkındaydım zaten. Az önce neredeyse beni öldürüyordu. Kurtulmuş da sayılmazdım. Hâlâ ölümle burun burunaydım. Demir'in tek sözüyle kendimi aşağıda bulabilirdim.

"Demir ne olursun bırak beni. Sana yalvarıyorum!"

"İnat etme şu anlaşmayı kabul et de bırakalım."

"Yapamam diyorum!"

Yüzünü buruşturup kafasını iki yana salladı. "Yazık. Barlas gibi biri için canından olacaksın. Onun için değer mi ?" Hıçkırıklar eşliğinde ağlamaya devam ederken ona yalvarırcasına bakıyordum. "Bırak ne olur!" Yere çömelip yüzüme daha yakından baktı. "Anlaşmayı kabul ediyor musun?"

Etmiyorum dediğim anda kendimi aşağıda bulacağımı biliyordum. Kabul de edemezdim... Ama bir şey yapmam gerekiyordu. Belki de anlaşmayı kabul ettiğimi söyleyip Barlas'a bundan bahsetmeliydim... Hayır, Demir'in bunu öğrenirse beni yine yaşatmazdı. Vazgeçtim. Gerçi ne fark ederdi ki, bunu yapamayacağımı söylediğimde de ölecektim zaten. Hayatımı kurtarmam tek bir kelimeye bakıyordu ama yapamazdım... Barlas'a ihanet edemezdim.

Ağlamaya devam ediyordum. Tam yapmayacağımı söylemek için hazırlanmıştı ki aşağıdan gelen hiddetli sesi duyunca çenemi omzuma yaslayıp aşağıya baktım.

"Demir!"

Barlas'tı. Öfkeden kudurmuş gibi aşağıdan bize bakarken onu gördüğüm için şaşırıp kaldım. Bu nasıl olabilirdi? Onun burada ne işi vardı? Buraya geleceğimi bilmiyordu. Ona hiçbir şey söylememiştim. Burada olduğumu nereden öğrenmişti de gelmişti? Arabasının kapısını kapatmadan hızla binaya doğru koşuyordu. Demir de en az benim kadar şaşırmıştı. "Şaka mı lan bu? Ne işi var burada?" Kafamı kaldırıp Demir'e bakınca ne yapacağını merakla bekledim. Gözyaşlarım durmuştu ama korkum devam ediyordum.

"Çekin kızı."

Verdiği emir beni şaşırtmıştı. Sezer ve Burak onun dediğini yapıp beni yukarı çektiler. Dizlerim zemine değince bileklerimi bırakıp Demir'e baktılar. Şaşkın ve sinirli görünüyordu. Hızla eğilip kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırıp bağırmaya başladı. "Barlas'a buraya geleceğini mi söyledin?" Öfkeli sesi beni korkutmuştu, kafamı iki yana salladım. "Hayır!"

"O zaman ne işi var burada?"

Sesim yine titriyordu. "Bilmiyorum!"

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama düşünceli görünüyordu. Gözüm arkadaşlarına kayınca hepsinin şaşkın olduğunu gördüm. Barlas'ın gelmesi ben dâhil herkesi şaşırtmıştı. Nasıl anlamıştı burada olduğumuzu çok merak ediyordum. Beni takip mi etmişti acaba?

"Ulan ben senin!"

Barlas hızla merdivenleri çıkmış sinirle Demir'in üstüne yürüyordu. Onur ve Serhat onu tutmak için koşunca Barlas, Serhat'a sıkı bir yumruk attı. Sezer ve Burak da onu tutmak için yanına gittiler. Üç kişi onu zor zapt ediyordu. Serhat yere düşmüş, burnundan akan kanı elinin tersiyle siliyordu. Barlas o kadar sinirliydi ki Demir'e ulaşmak için direniyordu.

Cemre ve Buse arkadaşları Serhat'ı yerden kaldırırken, Demir pis sırıtışını yüzüne yerleştirmiş kolumdan tutmaya devam ederek Barlas'a baktı. "Sakin ol Barlas, ne bu öfke?"

"Bu sefer seni öldüreceğim Demir! Ne işi var lan onun burada?" diye sordu.

"Kendisini konuşmak için çağırmıştık bir sorun mu var?" Barlas beni inceledikten sonra, "Bir şey yaptın mı lan ona?" diye sordu. Demir'i daha fazla gülmeye başladı. "Yapacaktım ama geldiğin için yapamadım. İşim yarım kaldı." Barlas gelmeseydi muhtemelen beni öldürecekti. Gerçi hâlâ öldürebilirdi. Çünkü onunla birlikte kenarda duruyorduk.

"Bana bak ödeşmek için onu kullanmaya kalkma seni öldürürüm!" Demir Barlas'ın tehdidini umursamadan elini kolumdan çekip belime yerleştirdi. "Ama ödeşmek için ondan iyisini bulamam."

Ben elini itmeye çalışırken Barlas'ın gözleri de Demir'in eline kaymıştı. "Elini çek onun üzerinden!"

"Olmaz çekemem. Çünkü ona dokunmak hoşuma gidiyor." Demir'in arkadaşları artık onu tutmakta zorlanıyorlardı. Bunun farkında olan Serhat, Cemre ve Buse de Barlas'ın yanına gidip onu tutmaya başladılar.

Barlas öfkeyle bağırdı. "Seni öldüreceğim Demir!"

"Ne oldu Barlas, katil mi olmaya karar verdin?"

"Bunun hesabını sana ödetmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kesinlikle ödetecekti. Bunu ben de Demir de çok iyi biliyorduk ama şu an Barlas da ben de onun elindeydik. İsterse ikimize de bir şey yapabilir. Ben bunun korkusuyla Demir'e bakarken o, gözlerini Barlas'tan ayırmıyordu. Tam ona cevap vermek için ağzını aralamıştı ki yaklaşan polis arabalarının siren seslerini duyunca şaşırdı. Galiba polislerin buradan geçeceklerini beklemiyorlardı. Ben de beklemiyordum. Gerçi ben buraya geleceklerini de düşünmüyordum, sadece geçip gideceklerini düşünüyordum ama Demir ve çetesinin bakışlarına bakılacak olursa onlar tam tersini düşünüyor gibiydiler.

Demir elini belimden çekip Barlas'ın yanına giderek sinirle konuştu. Az önceki kahkahasından eser kalmamıştı. "Keşke yalnız gelseydin Barlas, polislere haber vermen hiç hoş olmadı," deyip arkadaşlarına işaret verdikten sonra hızla merdivenlerden aşağı indi. Arkadaşları Barlas'ı bırakıp onun peşinden gittiler. Barlas'la birbirimize baktık. Gitmiş olmalarına şaşırmıştım. Demir beni bırakmıştı. Polislerin buradan geçiyor olması benim için bir mucizeydi. Ondan kurtulduğum için seviniyordum. Barlas hızla yanıma yaklaştı ve kolumdan tutup beni merdivenlere doğru sürükledi. "Gidelim buradan."

İkimiz de koşarak merdivenlerden inip dışarı çıktık ve Barlas'ın binanın önünde bıraktığı arabaya bindik. Barlas arabayı çalıştırıp gazı köklerken ben arka camdan dışarı bakıyordum. Polis arabaları çıktığımız binaya doğru gidiyorlardı. Merakla Barlas'a baktım. "Polislere sen mi haber verdin?" Dikiz aynasından arkaya bakarken, "Hayır," diye cevapladı. Galiba birileri benim bağırışlarımı duyduğu için polise haber vermişti. O kadar bağırmıştım ki...

Barlas arabayı çok hızlı kullanıyordu. Yüzüme bakmadan sinirli bir şekilde, "Ne işin vardı orada?" diye sordu. Emniyet kemerimi takmaya uğraştığım için ben de ona bakmıyordum.

"Anlaşma yapmak için gitmiştim."

"Ne anlaşması?"

Kemeri takıp gözlerimi yola çevirdiğimde, kızacağını bildiğim için kendimi buna hazırlayıp derin bir nefes verdim. "Demir'in istediği şeyi yaparsam karşılığında seninle birlikte olduğumu anneme söylemeyecekti."

Kafasını hızla bana çevirip sesini yükseltti. "Öykü sen düşünme yetini mi kaybettin? Demir'le anlaşma yapmaya çalışmak da neyin nesi? Bu kadar saçmalamış olamazsın, değil mi?" Kafamı suçlu bir çocuk gibi önüme eğdim. "Başka çarem yoktu, anneme her şeyi anlatacaktı. Mecburdum." Sesini daha çok yükseltti. "Anlamıyorum ki... Annenin bunu duyması bu kadar mı kötü bir şey de Demir gibi biriyle anlaşma yapmaya gidiyorsun. Hem gittin de ne oldu sanki? Ölümle tehdit edildin... Nasıl, memnun musun şimdi?"

Sesimi çıkarmayınca kafasını çevirip yola baktı. "Demir'i tanımadın mı sen? Bu kadar pervasızca hareket etmen niye?" Ne diyeceğimi bilemiyordum. Şu an sinirlenmekte o kadar haklıydı ki. Ben bile böyle bir şey yaptığım için kendime inanamıyordum.

"Ne istedi senden?" Sesini alçaltıp sorduğu soruya ona bakarak cevap verdim. "Yetimhaneden arkadaşın olan Simay'ı hangi ülkeye kaçırdığını ve onu nerede sakladığını öğrenmemi." Hiç şaşırmadı. Belli ki Demir'in benden bunu isteyeceğini biliyordu "O kızı neden saklıyorsun Barlas? Demir onu istediği için mi?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet."

"Bana neden o kızı hiç anlatmadın?"

"Bilmen gerektiğini düşünmedim de o yüzden."

Aslında neden anlatmadığını biliyordum. Demir'in o kızı bana soracağını bildiği için anlatmamıştı. Demir'in beni tehdit edeceğini ve bilirsem ona söyleyebileceğimi düşünmüş olmalıydı. Bunu anlayışla karşıladım.

"Diğerleri o kızı sakladığını biliyor mu?"

"Bade ve Ateş hariç hepsi biliyor," deyince şaşırdım. Diğerlerinin bunu bilmesini anlıyordum, onlar Barlas'ın yetimhaneden arkadaşıydı. Bade çeteye sonradan girdiği için ona söyleme gereği duymamışlardı herhalde. Ama Ateş'e neden söylemediklerini anlamamıştım. Sonuçta o kız Ateş'in de arkadaşıydı.

"Ateş neden bilmiyor?"

"Çünkü Simay'ı Demir'den saklamaya çalıştığım zaman Ateş'e kırgındım, konuşmuyorduk. Bu yüzden ona da bir şey söylemedik." Sebebini anlayınca kafamı hafifçe aşağı yukarı sallayıp yola baktım. Simay hakkında merak ettiğim çok şey vardı ama şu an asıl merak ettiğim başkaydı. "Benim orada olduğumu nereden biliyordun Barlas? Demir'le buluşacağımı tahmin edip beni takip mi ettin yoksa?"

"Hayır," deyip kafasını bana döndü, "Kolundaki bileklik sayesinde Demir'in yanında olduğunu anladım ve geldim."

"Nasıl yani?" Hiçbir şey anlamamıştım. "Bu nasıl oluyor?" Kafasını tekrar yola çevirdi. "Bilekliğindeki kalp... Ona küçük bir cihaz taktırdım. Cihazı, Demir'in telefonuyla da eşleştirdim. Senin yanına üç metreden fazla yaklaşınca Demir'in telefonundan sinyal alıyor ve benim telefonuma konumunu bildiriyor."

Ağzım şaşkınlıkla açılmıştı. Bunu hiç beklemiyordum. Kabul etmeliydim ki bu iyi bir fikirdi. Bana bilekliği verdiğinde anlamlı bir hediye olduğunu düşünüyordum ama şu an anlıyordum ki bu hediye aynı zamanda akıllıca düşünülmüş bir hediyeydi.

"Bilekliği verirken bana bundan bahsetmemiştin."

"Artık biliyorsun."

"Demir'in yanında olduğumu anladığında neredeydin?"

"Yakınlarda bir yerlerdeydim," deyince dudaklarımı yemeye başladım. Evet, yakınlardaydı çünkü o kızın evindeydi. Ama görüyordum ki o kızın kim olduğunu bana hâlâ söylemiyordum. "Umarım işini bölmemişimdir." Kaşları çatılırken bana baktı, "Tehlikedeydin Öykü, bölsen sorun olacağını mı sanıyorsun?"

"Senin için sorun olmayacağını biliyorum ama arkadaşın için sorun olabilir." Zamanı gelmişti artık, şu kızın kim olduğunu öğrenecektim. Merakla, "Ne arkadaşı?" diye sorunca direkt cevap verdim. "Okul çıkışı buluştuğun kızıl saçlı arkadaşın." Şaşırdı. "Bunu nereden biliyorsun sen?"

"Seni takip ettim." Bana inanamıyormuş gibi baktıktan sonra gözlerini yola çevirdi. "Buna neden gerek duydun?"

"Bana o kızı anlatmadığın için gerek duydum," derken gözlerimi ondan kaçırmadım. "Dün arkadaşın seni aradığında telefonu ben açtım. Kız, sen zannettiği bana, montunu evinde unuttuğunu söyledi. Ben de bunu duyunca kim olduğunu merak ettim. Senden bana anlatmanı bekledim ama anlatmayınca öğrenmek için seni takip ettim."

"Senden bunu beklemezdim."

Söylediği şey beni üzmüştü, kafamı önüme eğdim. Ben de kendimden beklemezdim ama sırf merakımdan yapmıştım bunu. Bu yüzden de şimdi utanıyordum. "Neden bana dün o kızın evinde olduğunu ve onunla vakit geçirdiğini söylemedin Barlas?"

"Peki, sen neden bunu bana sormak yerine benim anlatmamı bekledin Öykü?" diyerek sesini yükseltti.

Sinirle ona bakıp ben de sesimi yükselttim. "Çünkü bunu benden saklayacak mısın yoksa anlatacak mısın diye merak ettim de o yüzden! Hatta dün sana bu yüzden kırgındım. Anneme bizi söylememi isteyip beni sıkboğaz ettiğin için değil!"

"Demek o yüzden kırgındın bana."

"Evet! O kız kim Barlas?"

"Bence tahmin ediyorsundur!"

"Bir tahminim var tabii!"

"Söyle o zaman!"

Gözlerine bakarken yutkundum. Düşündüğüm şeyi onaylamasından korkuyordum ama madem bunu duymak istiyordu o zaman söyleyecektim. "Eski sevgilin!"

Sesli bir nefes bırakıp sanki bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi baktı bana. "Oflama! Seni nasıl öptüğünü gördüm!"

"Nasıl öpmüş?"

"Çok yakın olduğunuzu belli eder gibi!"

"Çok yakınız zaten."

Bunu duymak canımı bir kez daha yakmıştı. Ona bakakaldım. Kızla yakın olduğunu söylüyordu ama hâlâ bir şey anlatmıyordu. Dün o telefonu açmasaydım ve bunu ona söylemeseydim bu kadarını da söyleyeceği yoktu.

"Seni bugün o kızın evinde görünce ne hissettim biliyor musun? Beni aldattığını."

"Gerçekten böyle mi düşündün?"

"Evet..."

Sertçe frene basıp arabayı yolun ortasında durdurdu. Akşam saatleri olduğu için ve etraf ıssız olduğu için arkamızda araba olmaması büyük şanstı. Bunu neden yapmıştı, yolun ortasında durmak da neydi?

Kahverengi gözleri gözlerimin üzerindeyken hızla çenemden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve gözlerimin içine baktı. "Öykü, bir baksana gözlerime... Burada senden başka birini görüyor musun sen? Seni nasıl sevdiğimi bilirken aldattığımı nasıl düşünebilirsin? Beni hiç mi tanımıyorsun kızım? Gözlerimde kendini görmüyor, kalbimin ritminde adını duymuyor musun? Seni bu kadar severken aldatmak ne ya? Seven insan aşkına ihanet eder mi? Yapar mı bunu sevdiğine?" Sessizce onu dinlemeye devam ediyordum. Elini çenemden çekip yanağıma koydu. "Kızım ben senin için ölüyorum ya ölüyorum! Gözlerine baktığımda her şeyi unutuyorum. Yanındayken nefes alıyorum be, yaşadığımın farkına varıyorum. Sen bana verebileceği en güzel şeyi veriyorsun... Sevgini. Ben böyle güzel bir şeye sahipken seni nasıl aldatabilirim? Bana böyle bakan gözlerin sahibine nasıl ihanet edebilirim?"

Söylediği şeyler yüzünden aklımdan geçen şüphelerden pişman olmuştum. Kafamı üzüntüyle önüme eğdim. Haklıydı. Beni sevdiğini biliyordum. Bunu bilirken aldatıyor olabileceğini aklımdan geçirmem saçmalıktı ama düşünmüştüm işte. Yapmıştım öyle bir hata. "Etmeyeceğini biliyorum." Sessizce söylediğim söze sinirle cevap verdi. "Bildiğin için mi saçma sapan şeyler düşündün?"

"Saçmaladım bunun farkındayım." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra tekrar çenemden tutup yüzümü kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı. "Bana ne zaman güveneceksin Öykü?" Güven problemim olduğunun farkındaydı. Daha önce de ona güvensizliğim yüzünden aramız bozulduğu için şimdi de öyle olmasından korkuyordum. Evet, bir güven problemim

vardı ama bunun Barlas'la alakası yoktu. Ben güvenmeyi bilmiyordum galiba.

"Barlas ben... Özür dilerim!" Elini çenemden çekti ve önüne dönüp arabayı hızlı bir hamleyle geri çevirdi ve geldiğimiz yola doğru sürmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Kırgın bir sesle cevap verdi. "Seni bugün görüştüğüm kızın evine götürüyorum. Bana güvenmen gerektiğini öğrenmen lazım artık."

Sesimi çıkarmadan ona baktım. Bayağı kırılmış olduğunu gördüm. Güvensizliğim yine onu kırmıştı. Şu an kendime çok kızıyordum. Neden böyle düşünmüştüm ki? Beni ne kadar sevdiğini biliyordum. Nasıl böyle düşündüğümü söyleyip de onu kırabilirdim? İkinci defa bunu yapıyordum.

Kısa bir süre sonra kızın evinin önüne geldiğimizde Barlas arabayı park edip beni beklemeden indi. Onun bana kırgın olması moralimi bozuyordu. Emniyet kemerimi çözüp ben de peşinden gittim. Kızın kapısının önünde bekliyordu. Yanına gittiğimde zile bastı. O, kapıya bakarken ben ona bakıyordum. Konuşmuyordu. Kız kapıyı açıp önce Barlas'a sonra bana baktı.

"Barlas ne oluyor? Kim bu kız?"

"Bir şey olduğu yok. Sadece tanışmanızı istediğim için sana Öykü'yü getirdim." Barlas onunla konuşurken ben kızı inceliyordum. Benden sadece birkaç santim uzundu. Beyaz tenine yakışan uzun kızıl saçları vardı. İnce kaşlarının altındaki yeşil gözleri oldukça dikkat çekiciydi. Küçük burnunun etrafındaki çillerin ona yakıştığını ve kızın çok güzel olduğunu fark ettim. İtiraf etmeliydim ki kıskanılacak kadar güzeldi. "Öykü mü?" Kız adımı duyunca kaşlarını hafifçe çatıp, beni baştan aşağı süzdü. Yeşil gözlerini gözlerime dikerek konuştu. "Geleceğini bilmiyordum, şaşkınlığım için kusura bakma. Barlas evden öyle aceleyle çıkınca seni getireceğini tahmin etmemiştim."

Bakışlarımı Barlas'a çevirdiğimde onun bana değil de kıza baktığını gördüm. Kırgın olduğu için bir süre yüzüme bakmayacaktı sanırım.

"Önemli değil," derken kızın beni bildiğini düşündüm. Galiba Barlas ona benden bahsetmişti. Kız kibarca elini uzattı.

"Bu arada evime hoş geldin. Ben Simay. Tanıştığımıza memnun oldum."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

36.BÖLÜM

Yeşil gözlerini gözlerime dikmiş elini sıkmamı bekliyordu Simay. Şaşkınlığım o kadar büyüktü ki öylece kalakalmıştım. Nihayet toparlanıp elini sıkarken, "Ben de," dedim. "Ben memnun oldum."

Tokalaşırken tebessüm etmiyordum. O da etmiyordu. Sebebi ikimizin de şaşkın olmasıydı galiba. Ne o benimle tanışmayı bekliyordu ne ben onunla...

Simay gözlerini ve elini benden çekip içeriyi işaret etti. "Daha fazla dışarıda kalmayın, geçin hadi." Onu memnuniyetle onayladım ve Barlas'a baktım, ikiletmeden eve girmişti bile. Sanki davet etmesini bekliyor gibiydi. Acelesi neydi anlamamıştım. Bende peşinden gittim ve geniş antreden geçip salona girdim. Her şey simsiyahtı. Duvarlar, salonun ortasında bulunan koltuk takımı, perdeler, halı, hatta oldukça dikkat çeken avize bile. Simay arkamdan gelip Barlas'ın oturduğu koltuğun boş tarafına geçip oturdu. Şimdi fark ediyordum ki üzerine giydiği kazak ve pantolon da siyahtı. Galiba siyah rengi çok seviyordu, ya da takıntısı vardı...Hatta ruhsal bir sorunu da olabilirdi. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama böyle bir evde nasıl yaşadığını düşünüyordum. Eşyalar lüks olsa da bu ev insanı bir süre sonra boğmaya başlardı. Hatta beni şimdiden sıkmaya başlamıştı bile.

"Seni çok merak ettim, çıkarken neden Öykü'yü getireceğini söylemedin bana?" Karşılarındaki tekli koltuğa geçip oturdum, Simay'ın Barlas'ın yanında oturmuş olması beni sinir etse de bunu umursamamaya çalıştım. Arkadaşıydı sonuçta değil mi, yanında oturması normaldi.

"Getireceğimi ben de bilmiyordum."

"Ne demek o?" Barlas hâlâ bana bakmıyordu. Sesini biraz yükseltti. "Öykü Demir'le birlikteydi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Kendisi onunla anlaşma yapmaya gitmişti."

"Ne anlaşması?"

"Demir'in ondan istediği şeyi yapması karşılığında annesine bizi söylemeyeceği bir anlaşma."

"Gerçekten Demir'in yanına bunun için gitmiş olamazsın, değil mi?" diye sordu Simay bana. Ona değil, Barlas'a bakarak cevap verdim.

"Evet, onun için gittim." Hâlâ bana bakmıyordu. Bakmadığı her saniye daha çok üzülüyordum.

"Annenin birlikte olduğunuzu öğrenmesinden neden bu kadar korkuyorsun ki? Ne var bunda?"

Simay'ın bu sorusuna sinirlenmiştim. "Barlas çete lideri olduğu için annem bunu öğrendiğinde birlikte olmamıza izin vermez de o yüzden." Tek omzunu silkti. "Abartıyorsun bence. Tamam, Barlas bir çete lideri ama o kötü biri değil."

"Bunun farkındayım zaten."

"O zaman sorun ne? Demir'in annene Barlas'ın sana işkence yaptığını anlatmasından korkuyorsan bunu Barlas'a bırak, o her şeyi halleder."

"Bunu nereden biliyorsun sen?"

Hafiften gülümsedi ve şımarık bir tavırla, "Ben senin hakkında her şeyi biliyorum," dedi.

Sinir olmuştum ama belli etmemeye çalıştım. Burada misafirdim, onunla yeni tanışmıştım ve ona daha şimdiden gıcık olduğumu anlamasını istemiyordum. Zaten Barlas'ı öptüğü an aklıma geldikçe deliriyordum bir de böyle şımarık konuşması beni iyice delirtmişti. Yine de her şeye rağmen onunla çok sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyordum.

"Barlas'la çok yakınsınız galiba?"

Ona bakıp gülümsedikten sonra elini Barlas'ın elinin üzerine koyup tekrar bana baktı. "Fazlasıyla." Benim yanımda sevgilimin elinin üzerine elini

koyuyordu ve bundan rahatsız olacağımı umursamıyordu. Bu ne rahatlıktı ya?

"Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında Demir'in peşinde olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum," deyip bakışlarımı Barlas'a çevirdim. "Keşke bizi daha önce tanıştırsaymışsın Barlas da Simay hakkında her şeyi bilseymişim. Böyle pek olmadı."

Barlas'ın gözleri yerde olduğu halde sesimden tavır yaptığımı anlamış olacak ki elini Simay'ın elinin altından çekti.

"Tanıştırmak istedi zaten ama ona ben engel oldum. Demir'i tanıyordun sonuçta, bu benim için sorun teşkil edebilirdi," dedi Simay. Söylediği şey birden sinirden sesimin yükselmesine neden olmuştu. "Hangi hakla buna engel oldun?"

"Bak buna kızmakta haklısın ama..." dediğinde sözünü tamamlamasına izin vermedim. "Evet, haklıyım çünkü Barlas'ın seni bana anlatmamış olması bana yanlış şeyler düşündürttü."

"Barlas senin erkek arkadaşın, ona güvenmen gerekirdi."

"Eğer benim yerimde olsaydın ve erkek arkadaşını senden habersiz başka bir kızla çok samimi bir şekilde görseydin emin ol sen de benim gibi yanlış şeyler düşünürdün."

"Sen buraya mı geldin?"

"Evet."

Kafasını hafifçe sallayıp güldü. "İnanamıyorum, neler yapmışsın sen öyle? Aslında buna hiç gerek yoktu. Keşke buraya geldiğini Barlas'a söyleseydin, o sana her şeyi anlatırdı ve yanlış şeyler düşünmene engel olurdu. Senin yerinde olsaydım ve onu bir kızla çok samimi bir şekilde görseydim beni aldattığını falan düşünmezdim. Hele ona güveniyorsam hiç düşünmezdim."

O konuşurken Barlas bana bakıyordu. Kızın beni sinir eden sözlerine karşı da bir şey söylemiyordu. Delirecektim galiba. Bu kız düşüncelerini ne kadar

rahat dile getiriyordu böyle. Sinirden sıcak basmıştı, montumu çıkarıp yanıma koydum.

"Bende sorun var galiba. İkinizi samimi görüp de böyle bir şey düşünmem saçmalık tabii. Kim erkek arkadaşını sevgilisi gibi öpen bir kızı gördükten sonra benim gibi düşünür ki, değil mi?" Simay bir şey söylemeden garip garip bana bakarken Barlas'ı umursamadan ve bu soruma cevap beklemeden ona başka bir soru daha sormak istedim. "Neden buradasın sen?" Sesimden sinirimin belli olduğundan emindim. Hesap soruyor gibi göründüğümün de...

Simay buna aldırış etmeden sorumu cevapladı. "Barlas istediği için buradayım." Barlas'la göz göze geldim. Başka ne için olabilirdi ki zaten. Tahmin etmeliydim. "Aslında beni gerçekten yurt dışına gönderecekti ama sonra kararını değiştirip İstanbul'da kalmamı istedi. Ama Demir öyle biliyor çünkü beni burada aramasını istemedi. Yurt dışında olduğumu düşünürse beni bulamayacak, bulamadığı için de unutacaktı. Yani Barlas böyle planladığı için burada, onun bana tuttuğu bu evdeyim."

"Ama gördük ki hâlâ unutmamış!" Barlas'ın öfkeyle kurduğu cümleyle ona sinirli bir şekilde bakmaya başladım.

"Demir'in senden nefret etme sebebi Simay mıydı?"

"Evet."

"Başka bir şey olduğunu söylemiştin. Yalan mı söyledin?"

"Yalan söylemedim, asıl sebebi sakladım sadece."

"Saklamaman gerekiyordu!" Kızgınlığım yüzümden belli olduğu kadar sesimden de belli oluyordu.

"Ona kızma Öykü, bunu ben istedim dedim ya." Onu korumasına sinirlenip gözlerimi Simay'a çevirdim. "Evet ve bu yüzden beni aldattığını düşündürdün bana." Omuzlarını dikleştirip konuştu. "Ona biraz güvenseydin bu olmazdı, biliyorsun." Daha ne kadar sinirlenebilirdim bilmiyordum ama bu kız beni her lafında daha da sinirlendiriyordu. Sanki

inadıma yapıyor gibiydi. "Onu evine çağırmasaydın ve öpmemiş olsaydın bu olmazdı sen de bunu biliyorsun." Bana oranla çok sakindi ve sessiz konuşuyordu. "Biz arkadaşız." Bu beni sinirden güldürmüştü. "Bu nasıl bir arkadaşlık?"

"Öykü!" Barlas da Simay gibi araya girince ona baktım. "Ne var?" Bir şey demeden yüzüme bakıyordu. Bu konuşmanın tartışmaya dönmesinden korkuyordu sanırım ve beni susturmaya çalışıyordu ama benim susmaya hiç niyetim yoktu. "Anlamıyorum ki bu kız seni nasıl öpebiliyor?"

Barlas soruma cevap veremeden Simay konuştu. "Biz çocukluk arkadaşıyız Öykü."

"E, yani?"

"Yani, biz çok yakınız ve..." Sözünü sinirle yarıda kestim. "Yakınsınız diye onu öyle öpmene gerek yoktu!" Güldü ve bana garipseyerek baktı. "Bu ne şimdi, onu benden mi kıskanıyorsun? Eminim şu çetesindeki Bade de onu öyle öpmüştür."

"Hayır, öpmedi!" Kafasını Barlas'a çevirip ona baktı ve hiçbir şey demeden alıngan bir tavır içerisine girip tekrar bana baktı. "Tamam, bu senin için sorun olduysa onu bir daha öpmem."

"İyi olur!" dediğimde Barlas'ın gözleri gözlerimi hedef aldı. "Öykü, bunu abartıyorsun."

"Hayır, hiç de abartmıyorum."

"Simay benim kardeşim. Biz birlikte büyüdük."

"Birlikte büyüdünüz diye bu kadar yakın olmanıza gerek yok!" Barlas da benim gibi sinirlenmeye başlıyordu. Simay'ın onu öpmüş olmasına sinirlendiğim ve bunu dile getirdiğim için neredeyse beni azarlayacaktı. Şu an bana böyle hissettiriyordu. O kadar kızmıştı ki konuşmuyor, bağırıyordu resmen. "Kimsemiz yokken biz birbirimize tutunduk! Aile olduk. Bu kadar yakın olmamız çok doğal değil mi sence de?" Verecek cevabım vardı ama susuyordum. Bu kızın yanında onunla tartışmayacaktım. Gitmek istiyordum

buradan. Daha fazla kalırsam bu konuşma bir tartışmaya dönüşecekti ve ben Barlas'la bu kız yüzünden tartışmak istemiyordum. Simay ayağa kalktı, "Kahve yapayım da içelim," dedi.

"Gerek yok, ben zaten kalkıyorum!" deyip Barlas'a baktım. "Ama Barlas kalır herhalde, kahveyi onunla içersiniz." Barlas hızla ayağa kalkıp önümde dikildi. "Hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Burada daha fazla kalmayacağım!"

Simay Barlas'a yaklaşıp kolundan tuttu. "Bırak gitsin. Çok sinirli görünüyor, biraz sakinleşse iyi olur."

"Onu buraya seninle tanışması için getirdim."

Barlas'ın kolunu tutan Simay'ın eline bakıyordum, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve yeniden açıp Barlas'a baktım. "İstediğin oldu işte, tanıştık." Simay onun kolunu tutarken o benim kolumu tuttu. "Burada kalacaksın!"

"Annem bekliyor."

"Haber verirsin."

Kalmayacaktım. Siyahın ruhumu kararttığı bu ev beni boğmuştu, gitmek istiyordum. "Bunu neden yapayım, ben burada kalmak istemiyorum ki."

"Ne yaparsan yap şimdi gitmene izin vermeyeceğim!" Ne istiyordu anlamıyordum ki. Simayla tanışmıştım işte ve nasıl bir kız olduğunu görmüştüm. Daha fazla kalsam ne olacaktı.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum.

"Onunla anlaşmanı," dedi sert bir ses tonuyla. "Simay benim için önemli, sen de öyle. Yakın olmanızı istiyorum."

"Bunu gerçekten isteseydin beni onunla daha önce tanıştırırdın."

"Bu, bu kadar sorun olmamalı."

"Oldu ama..."

Simay elini Barlas'ın kolundan çekerek sakinleşmemizi ister gibi konuştu. "Tamam artık oturun isterseniz."

"Gideceğim ben." Kararlıydım.

"Gitmiyorsun!"

"Gideceğim, bırak," derken çalan telefonumun sesiyle gözlerine bakmaya devam ederek, cebimden çıkardığım telefonda kimin aradığına bakmadan ekranı ona çevirdim ve "İzninle telefona bakacağım," dedim. Bunu kolumu bırakması için yapmıştım. Çatık kaşlarının altındaki gözleri telefona kaydığında ekrandaki ismi görüp elini kolumdan çekti ve telefona bakmama izin verdi. Annem arıyor olmalıydı. Muhtemelen nerede kaldığımı soracaktı.

Yanlarından ayrılıp antreye çıktığımda telefonun ekranına bakınca annemin değil Aysun'un aradığını gördüm. Beni merek etmiş olmalıydı.

"Efendim Aysun?"

"Alo, Öykü iyi misin?" Sesi endişeli geliyordu.

"İyiyim Aysun merak etme bir şey olmadı, Demir bana bir şey yapamadı."

"Yapmaya kalkıştı yani?"

"Evet, ama bir şey olmadı, oraya gelen polisler sayesinde kurtuldum ondan."

"Oh! İyi bari iyi ki polislere haber vermişiz o zaman."

"Nasıl yani? Polislere siz mi haber verdiniz?"

"Evet, biz haber verdik. Seni eve bıraktıktan sonra Koray'la kafede oturduk. Birkaç saat sonra ona içimdeki kötü hissin geçmediğini ve senin başının belada olabileceğini söyledim. Kendisi de böyle olabileceğini düşündüğü

için telefonunun sinyalinden nerede olduğunu buldu ve polisleri arayıp bulunduğu yerin adresini verdi."

Bunu yapmış olmaları resmen hayatımı kurtarmıştı. Koray bu işlerden anlayan biri olmasaydı ve telefonumun sinyalinden yerimi bulmasaydı şimdi ölmüş olabilirdim. Tabii Barlas da öyle... Demir kesin onu da öldürürdü. "Sağ olun, hayatımı kurtardınız resmen."

"Ben sana demiştim ama değil mi içimde kötü bir his var diye. Bak Demir sana bir şey yapmaya kalkıştı. Bir şey isteyeceği yokmuş onun. Ona inanmamalıydın." Aslında Demir benden bir şey istemişti ama ona Simay'ı anlatamayacağım için bir şey diyemiyordum. Bilmesi Simay için tehlikeli olabilirdi. Çünkü o da Demir'i tanıyordu.

"Aynen öyle," dedim. Aysun bir süre susup daha sonra merakla, "Neredesin? Evde misin?" diye sordu.

"Hayır, Barlas'layım."

"Barlas mı?" Şaşırdı "Kızım sakın Barlas'ın Demir'le buluştuğunu öğrendiğini söyleme bana?"

"Evet, öğrendi."

"Nasıl oldu bu?"

Nasıl olduğunu anlatıp beş dakikaya yakın onunla telefonda konuştuktan sonra kapatıp salona geri döndüm. Montumu alıp gitmeyi planlıyordum. İçeri girer girmez ikisinin yan yana oturmuş muhabbet ettiklerini görünce bir şey demeden öylece durdum. O kızın Barlas'ın yakınında olması kıskançlık duygularımı devreye sokuyordu. Bir kere gıcık kapmıştım, artık bu durum uzun bir süre devam ederdi herhalde. Simay öylece orada durup onlara baktığımı görünce ayağa kalkıp yanıma geldi ve "Geç otur istersen. Barlas'ı kızdırma şimdi," dedi.

Barlas'ın gözü üzerimizdeydi. Ne yapacağımı bekliyor olmalıydı. Kararım değişmemişti, gitmek istiyordum. Montumu almak için oturduğum koltuğa doğru yürüdüğümde Barlas ayağa kalkıp yanıma geldi ve yine aynı şekilde

kolumdan tutup beni durdurdu. "Anneni aradın mı?" Simay konuşmamız için solandan çıkıp bizi yalnız bırakırken sinirli bir şekilde Barlas'a baktım "Hayır. Çünkü gideceğim!"

"Öykü inadının işe yaramayacağını biliyorsun."

"Burada kalmak istemiyorum!"

"Simay'ın eski sevgilim olmadığını gördün, seni aldatmadığımı da. Şimdi ne bu tavır?"

"Evet, aldatmadığını gördüm ama o kızla yakın olduğunu da gördüm!"

Şaşırmış gibi suratıma baktı, "Tabii ki yakın olacağım, o benim kardeşim."

Artık bu lafı duymaktan bıkmıştım. Elini kolumdan ittim ve montumu alıp giydim. "İyi. Kardeşinle sana iyi eğlenceler o zaman, ben gidiyorum!" Montumun yakasından tutup beni kendine çekti ve yüzünü yüzüme doğru eğip gözlerime baktı. "Kalıyorsun!"

Kendisi de en az benim kadar kararlıydı. Belli ki beni göndermeyecekti. Şu an beni anlamasını istiyordum ama anlamıyordu. Ona kırgındım. Simay'ı bana anlatmamış olması beni çok kırmıştı. Hatta sadece anlatmaması değil, o kızla gereğinden fazla yakın olması ve hakkımdaki her şeyi ona anlatmış olması da öyle.

"Keşke beni buraya getirmeseydin Barlas. Sinirlerim gerçekten tepeme çıktı."

"Sinirleneceğin bir şey olmadı. Boşuna sinirlendin." Ne demek olmamıştı? Benimle dalga mı geçiyordu? Eli hâlâ montumun yakasındaydı, gözlerine çok yakından bakıyordum. Sinirliydim ama gözleri beni sakinleştiriyordu sanki. "Oldu."

"Oldu öyle mi? Ne oldu?"

"Ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama o benim hakkımda her şeyi biliyor." Elini montumun yakasından çekerken "Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Bu haksızlık... Bana yapılmış bir haksızlık."

"Bunu sana anlatmamı istemedi. Demir'in onu bulmasından korkuyordu. Bu durumda ne yapabilirdim?" Onu çok sevdiği her halinden belli oluyordu. Koruyup kolluyordu onu, istediklerini de yapıyordu. Aslında bu güzel bir şeydi ama nedense benim pek hoşuma gitmiyordu. "Ona çok mu değer veriyorsun?"

"Hem de çok."

Zaten bunu çok belli ediyordu. Gerçekten kardeşi olsa ancak bu kadar değer verebilirdi herhalde. Bu durumu anlayamıyordum çünkü benim bir kardeşim yoktu, kimseyi de kardeşim gibi sevmemiştim. O kadar yakın olmamıştım.

İkimiz de susup birbirimize bakmaya devam ederken Simay elinde tepsiyle salon kapısından girdi. Barlas beni kolumdan çekip az önce oturduğu koltuğa oturttu ve kendisi de yanıma oturdu.

"Size kahve yaptım, umarım içersiniz." Simay önümüze geçip kahveleri bize uzatırken gözüm tepsiye ve kahve fincanlarına kaymıştı. Onlar da siyahtı. Bu kızın siyaha takıntısı neydi anlamamıştım ama her şeyi siyah görmek beni boğuyordu artık. Ruhum kararmıştı, bu neydi böyle ya?

"Kalıyorsun, değil mi?" Uzattığı tepsiden kahveyi aldım. "Belki biraz daha..." Barlas'ın gözleri Simay'ın uzattığı tepsideydi. Kaldığım için memnun bir ifade oluşmuştu yüzünde. Kahvesini alıp bir yudum içtikten sonra, "Eline sağlık," dedi.

Simay gülümseyip, "Afiyet olsun," dedikten sonra kendi kahvesini alıp tepsiyi orta sehpaya bıraktı ve karşımızdaki tekli koltuğa geçip oturdu. Yeşil gözleri benim üzerimdeydi. Bir süre sessiz kalıp kahvesini yudumladı ve bir bacağını diğerinin üzerine atıp sırtını koltuğa yasladı. "Öykü sen biraz asabisin galiba?" Elindeki kahveden bir yudum daha alıp bana bakarak konuşmasına devam etti. "Aslına bakarsan Barlas seni bana anlattığında bu kadar asabi olduğunu düşünmemiştim. Ne yalan söyleyeyim biraz şaşırttın beni. Gerçi Barlas da şaşırttı ya neyse..."

"O neden?" diye sordu Barlas.

"Senin asabi kızlardan hoşlandığını bilmiyordum. Sakin kızları severdin sen. Yani önceki sevgililerin öyleydi."

"Doğru, sakin kızları severim.Ama bu asabi birine âşık oldum." Sözleri hoşuma gitmişti ama Simay memnuniyetle tebessüm etmeme, "Öykü seni değiştirmiş," diyerek engel oldu. "Söylesene Öykü Barlas'ı kendine nasıl âşık etmeyi başardın? O âşık olmayı bilmeyen bir çocuktu."

Elimdeki kahveden daha bir yudum bile almamıştım. Fincanı orta sehpanın üzerine bıraktım. "Bilmem, asabi olduğum için başardım herhalde."

Güldü. "Galiba haklısın." Beni gıcık etmeye mi çalışıyordu anlamamıştım ama eğer amacı buysa çoktan başarmıştı zaten. Böyle gülmesine gerek yoktu. "Merak ediyorum Simay, daha ne kadar Demir'den bu şekilde saklanacaksın? Eğer onu tanıyorsam eninde sonunda seni bulacaktır," dedim.

Bu konuyu açmış olmam tam da istediğim gibi gülüşünü sonlandırdı. "Bulamaz! Barlas buna izin vermez!"

"Ya bulursa?"

"Bu imkânsız, burada olduğumu bilmiyor ki. Dışarı da çok çıkmıyorum. Nasıl bulacak?"

"Bence bulur," diyerek ben de onun gibi sırtımı koltuğa yasladım. Demir onu tanıyor olabilecek herkesi tehdit edecek biriydi. Böylece onu her an bulabilirdi. "Demir bugün benden ne istedi biliyor musun? Senin yerini öğrenmemi ve ona söylememi."

"Bunu yapmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki yapmayacağım. Eğer yapacak olsaydım Demir beni bugün ölümle tehdit etmezdi."

Gözleri birden kocaman oldu. "Seni ölümle mi tehdit etti?"

"Evet."

Kafasını iki yana sallayıp başını öne eğdi. "Tam bir psikopat!"

"Onun gibi birinin yakınlarında saklanman ne kadar doğru sence?"

"Bu Barlas'ın fikriydi."

Kafamı Barlas'a çevirip, "Ben bu fikri beğenmedim. Onun burada olmaması gerekiyor," dedim.

Bunu umursamamış olacak ki, "Ben burada olmasını istiyorum," dedi Barlas.

"Demir'in yakınlarında mı?"

"Sorun mu var?"

"Evet var. Bu bizim için tehlike demek!"

"Demir'in kendisi tehlike zaten... Simay'ın burada olup olmaması fark etmiyor. Bunu bugün anlamış olman gerekirdi."

"Bunu biliyorum zaten."

"Bildiğin için mi kendini isteyerek tehlikenin kollarına attın?"

Neden yaptığımı bilmiyormuş gibi konuşması sinirlerimi bozmuştu. Sanki keyfimden yapmıştım... "Neden yaptığımı biliyorsun Barlas."

"Evet, biliyorum ama anlayamıyorum."

Simay bizi izlerken ona aldırış etmeden bağırdım. "Sorunun da bu zaten Barlas, anlamıyorsun!"

Öfkeyle elindeki kahveyi sehpaya bıraktı ve ayağa kalkıp beni kolumdan tutarak salondan dışarı doğru sürükledi. "Gidiyoruz!" Ona bağırmış olmama bu kadar sinirleneceğini beklemiyordum. Simay peşimizden geldi. "Nereye

ya?" Barlas sinirden yüksek sesle konuşuyordu. "Öykü'yü eve bırakacağım, geç kalmasın!"

"Onu bıraktıktan sonra geri gelecek misin? Bak lütfen gel, canım sıkılıyor!" Sinirden gülüyordum resmen. Yine Barlas'ı çağırıyordu ya. Bunun başka bir arkadaşı yok muydu acaba? Siyaha takıntılı olduğu gibi Barlas'a da mı takıntılıydı? Sanki göbek bağları bir kesilmişti. Onsuz yapamıyor gibi bir hali vardı.

"Gelir merak etme. Barlas kimsenin canının sıkılmasına izin vermez!" dedim. Barlas beni hızla kapıdan çıkardı. Sinirlendiğimi yeterince belli ediyordum bunu her ikisi de anlamış olmalıydı.

Daha fazla konuşmadan arabaya bindim. Barlas da hızla sürücü koltuğuna geçti ve hareket ettik. Arabayı sürmeye devam ederken bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Kıskanacağın son insanı kıskanıyorsun Öykü." Sesi az önceye oranla daha sakin çıkıyordu.

"Sana sevgilinmiş gibi davranmaya devam ederse kıskanmam çok normal."

"Kaç defa daha onun benim kardeşim olduğunu söyleyeceğim sana?"

"Bilmem, belki ben bunu idrak edene kadar."

Kıskandığımın farkına vardıysa o kızla o kadar yakın olmamalıydı.

"Beni bıraktıktan sonra ona gidecek misin?" diye sordum. Gitmeyeceğim, demesini umuyordum. O kızla yalnız kalmasını, birlikte gülmelerini, eğlenmelerini istemiyordum.

Sigarasından bir nefes daha çekip dumanı dışarı bıraktıktan sonra bana baktı. "Gitmeyeceğim dersem rahat edecek misin?" Kıskançlığım hoşuna gitmiyordu belli ki, onu anlıyordum ama elimde değildi. Kendime hâkim olamıyordum.

"Tamam, onu kardeşin olarak görüyorsun anladık ama sen de beni anla. Şu ana kadar bana ondan hiç bahsetmedin ve ben sizi gülüşürken gördüm.

Hatta seni öperken... Ona ilk dakikadan gıcık kaptım zaten. Kıskandım. Söylesene bu durumda onun evine gitmene nasıl razı olabilirim?"

O kadar şey söylememe rağmen bana boş boş baktı. "Onunla iyi anlaşmanı istiyorum."

Aslında istediği olabilirdi, Simay'la anlaşabilirdim. Tabii bunun için önce onun Barlas'la arasına bir mesafe koyması gerekiyordu. Gerçi koymayacağının farkındaydım. Pek öyle bir tipe benzemiyordu. Evet, öpmeyeceğini söylemişti ama sorun sadece öpmesi değildi, ona yakın olmasıydı. "Bir Bade vakası daha mı yaşayacağız yani? Onunla da iyi anlaşmamı istiyordun."

"Sonunda başardın ama."

"Hâlâ tam olarak iyiyiz diyemem."

"Simay'la da o kadar olsan yeter."

"Olamam!"

"Neden?"

"Çünkü Bade seni öpmemişti. Simay öptü!"

"Ne var bunda? Simay rahat bir kızdır. Böyle şeyler onun için çok normal."

"Benim için değil ama! Hem sen buna nasıl izin veriyorsun ya? Başka bir kızın seni o şekilde öpmesi senin için normal bir şey mi?"

"Simay hepimizi o şekilde öpüyor." Bu benim umurumda değildi. Benim derdim Barlas'la yakın olmasıydı çünkü aralarında bir tek onun sevgilisi vardı. En azından benim yanımda ondan biraz uzak durabilirdi ama yapmıyordu.

"O kızla yakın olman canımı sıkıyor Barlas."

"Buna alışsan iyi olur, Simay bundan sonra etrafımızda olacak."

"Ben buna alışamam!"

"Alışacaksın." Sanki buna mecburdum. Hiçbir şeye alışmak zorunda değildim ben. O kız Barlas'a yakın olduğu sürece de alışmayacaktım.

Kısa bir süre sonra eve varmıştık, Barlas arabayı durdurup bana baktı. Konuşmamı bekliyordu sanırım ama konuşmayacaktım. Ona hem kırgın hem de sinirliydim. Hiçbir şey söylemeden kapıyı açmak için o tarafa dönmüştüm ki "Bekle," dedi Barlas. Dönüp ona baktım. "Ne oldu?"

"Senden bir özür bekliyorum," dedi.

Şaşırdım. "Ne için?"

"Seni aldattığımı düşünüp bana güvenmediğin için." Bana bu yüzden kırgın olduğunu tamamen unutmuştum. Simay'ı gördükten sonra o kadar sinirlenmiştim ki bu aklımdan çıkmıştı. Söylemese kim bilir ne zaman hatırlayacaktım. "Peki, tamam dilerim ama sen de dileyecek misin?" Yüzünü hafifçe buruşturup anlamsızca yüzüme baktı. "Anlamadım. Ben neden dileyeceğim?"

"Bana Simay'ı anlatmadığın için." Gözlerini devirdi. Sesi sinirlendiğini belli eder gibi yükseldiyine. "Anlatamazdım." Anlaşılan kavga edecektik. "Peki!" deyip sinirle kapıya doğru döndüğümde uzanıp kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Öykü!" Elini kolumdan iterek dönüp yüzüne baktım. "Senden özür falan dilemeyeceğim!"

"Dilemeyeceksin?"

"Evet, dilemeyeceğim!"

"Peki, tamam!"

"Tamam!" deyip arabadan çıktım ve kapısını sertçe kapatıp hızla eve girdim.

Annem salondan bana seslenerek, "Öykü! Geldin mi kızım?" diye sordu. "Evet, anne geldim," diyerek montumu vestiyere asım ve odama girip üzerimdekileri çıkarmadan kendimi yatağıma attım.

Sinirliydim ve hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Tek istediğim uyumak ve sabaha sanki bugün bir şey olmamış gibi uyanmaktı. Bu mümkün değildi elbette biliyordum ama bu sinirimin yarın da sürmesini istemiyordum. Barlas'ın, benden özür dilemediği halde, özür beklemesi çok saçmaydı. Evet, ona güvenmem için beni Simay'la tanıştırmıştı hatta bunu Simay istemediği halde yapmıştı ama yine de ona kızıyordum. Beni o kızla daha önce tanıştırması gerekiyordu, mecbur kaldığı zaman değil.

Dakikalarca tavana bakıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Aslında uyumak istiyordum sinirlerim sabaha yatışmış olurdu, ama yarın okulda Barlas'la konuştuğumda bu konunun açılacağını bildiğim için geriliyordum. Onunla bu yüzden tartışmak istemiyordum.

Kapanan gözlerim bedenimi yavaş yavaş uykuya teslim ederken yarın böyle bir şey olmayacağını söylüyordum. Onunla tartışmayacaktım. O kız aramızda sorun olmayacaktı. Hiç kimse sorun olmayacaktı. Demir bile...

***

Sabah alarmımın sesiyle uyandığımda örtüsü bozulmamış yatağımdan kalkıp banyoya gittim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra odama geri dönüp üzerimdekileri çıkartıp okul formamı giydim.

Genellikle açık bıraktığım saçlarımı toplayıp günün derslerine ait kitapları çantama yerleştirdikten sonra çantamı tek omzuma takıp odamdan çıktım. Dış kapıya doğru yürüyordum ki annemin seslenmesiyle durup mutfağa, onun yanına gittim.

Kahvaltıyı hazırlıyordu. Yıkadığı salatalıkları ve domatesleri keserken kafasını çevirip bana baktı. "Otur kızım kahvaltı hazır." Aslında kahvaltı yapmak istemiyordum çünkü canım bir şey istemiyordu ama anneme bunu söylersem dün de bir şey yemediğim için bana kızacak ve hastalandığımı düşünecekti.

Yavaşça masaya yaklaşıp sandalyeye oturdum. Çantamı kucağıma koyup annemin önüme bıraktığı tabağa iki dilim peynir ve üç zeytin koyarak yemeye başladım. Annem kestiği salatalıkları ve domatesleri masaya

bırakırken beni izliyordu. "Kızım kahvaltını güzel yapar mısın, doldur şu tabağını."

Yiyebileceklerim anca bu kadardı ama yine de annemin dediğini yapıp tabağıma birkaç şey daha koydum. Bir yandan da Barlas'la birlikte olduğumu ona söylemeli miyim diye düşünüyordum. Demir her an onunla konuşabilirdi. Anlaşma olmamıştı sonuçta. Durması için hiçbir sebep yoktu. Fırsatını bulduğunda gelip bunu anneme söyleyecekti. Ondan önce benim söylemem gerekiyordu. Bunu ne kadar istemesem de yapmam lazımdı ve şimdi tam sırasıydı.

Vereceği tepki beni çok korkutuyordu ama artık kaçışım yoktu. Annem karşıma oturmuş kahvaltısını yaparken elimdeki çatalı bırakıp derin bir nefes aldım. Tam ağzımı açmıştım ki annemin çalan telefonu yüzünden sesimi çıkaramadım.

"Efendim canım?" Konuşmalarına bakılacak olursa Hikmet'ti arayan. Bir dakika kadar sonra, "Tamam, geliyorum," deyip telefonu kapattı ve hızla ayağa kalkıp bana baktı. "Kızım ben çıkıyorum, Hikmet gelmiş, arabada beni bekliyor."

"Neden gelmiş?" diye sordum. Sabahın köründe burada ne işi vardı ki?

"Neden olacak Öykü, benim için..."

"İçeri gelseydi ya, neden gelmedi?"

"Bana bir sürprizi varmış, beni bekliyor bir yere gideceğiz." Sürpriz yapacak başka bir zaman bulamamış mıydı? "Sabah sabah mı?" Çıkmak için sabırsızlanıyor gibiydi. "Kızım ne kadar soru sordun böyle, hadi tutma beni, Hikmet bekliyor," deyip yanağımdan öptü ve "Tabağındakileri bitirmeden sakın evden çıkma," diye uyardıktan sonra hazırlanma ihtiyacı duymadan çantasını alıp üzerindeki günlük kıyafetle evden çıktı.

Yine söyleyememiştim işte. Moralimi bozduğu için kahvaltımı yarım bırakıp yerimden kalktım ve masayı toparlayıp evden çıktım. Okula giderken akşama muhakkak söylemeyi planlıyordum.

Okulun bahçe kapısından içeri girdiğim an Ateş'in bana seslendiğini duydum. Bade'nin omzuna kolunu atmış birlikte yanıma doğru yürürlerken gülümsemeye çalıştım. Moralim bozuk olduğu için pek başarılı olamamıştım ama yine de denemiştim.

Ateş, Bade'nin omzundan kolunu çekti ve "Günaydın, ne haber?" diye sordu. "İyi, siz?" dediğimde Bade'ye baktı ve sonra tekrar bana bakıp kaşlarını çattı. "Gerçekten iyi misin?" Neden böyle bir şey dediğini anlamamıştım. "Evet." Buna memnun olmuş gibi bir hali vardı. "İyi. Dünden sonra kendini iyi hissetmen bizi sevindirdi."

"Dünden sonra mı?" Soruma Ateş'ten önce Bade cevap verdi. "Dün Demir'le buluştuğunu biliyoruz. Sana yaptığı şeyi de. Barlas bize her şeyi anlattı." Bunu onlara Demir'e olan öfkesinden anlatmıştı herhalde diye düşünürken Bade sinirli bir şekilde, "Anlaşma yapmak için onun yanına gitmen aptallıktı," diye çıkıştı. Kafam yaptığım şeyin pişmanlığıyla önüme düştü. "Evet, biliyorum."

"Bir daha böyle bir şey yapmayacaksın değil mi Öykü? Demir'e inanıp da onun yanına gitmeyeceksin?"

Ateş'in sorusunu cevaplamak için kafamı kaldırdım. "Tabii ki yapmayacağım," dedim.

"Barlas sana çok kızgın." Bunu biliyordum. Belki benimle konuşmak istemezdi bile... Ama ben onunla konuşacaktım. Tartışmadan konuşacaktım hem de.

"O nerede? Diğerleriyle mi geliyor?"

"Bir işi var, bugün okula gelmeyecek," dedi Bade. Tam ona nerede olduğunu soracakken, soracağımı anlamış gibi benden önce davrandı. "Bu arada Öykü, Barlas benden sana dövüşmeyi öğretmemi istedi. Çıkışta beni bekle tamam mı? Birlikte dövüş salonuna gideceğiz."

Barlas'ın bunu Bade'den istemesi beni şaşırtmıştı. İşinin uzun süreceğini düşündüm. Yine haraçla mı uğraşıyordu acaba? Bu kadar uzun sürecek

başka ne işi olabilirdi ki? "Tamam, beklerim," dedim. Cebinden hafıza kartı gibi bir şey çıkarıp bana uzattı. "Unutmadan sana şunu vereyim."

"Bu ne?"

"O bir çip. Barlas bir daha Demir'in yanına gitmeye kalkarsan diye bunu üzerinde bulundurmanı istedi. Demir muhtemelen dün üzerinde bunun gibi bir şey olduğunu düşünmüştür. Eğer üzerini ararsa bilekliğinden şüphelenmeyecek, seni geçen defa bunun sayesinde bulduğunu düşünecek."

"Yine onun yanına gideceğimi mi düşünüyor?"

Sesimi yükseltmemi umursamadan omuzlarını kaldırıp indirdi "Galiba öyle."

Buna inanamıyordum! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Tamam, bir aptallık yapmıştım ama tekrar Demir'in yanına gidebileceğimi nereden çıkartıyordu? O çocuk beni öldürmeye kalkmıştı. Yine aynı şeyin olacağını bile bile onun yanına gider miydim? Anneme bizi söylemesin diye kendimi öldürtecek değildim herhalde. Onunla konuşmak istiyordum. Böyle düşünmesinin hesabını bana verecekti. "Nerede o?" Kızgınlıkla sorduğum soruya Ateş cevap verdi. "Fabrikada." Bade hızla kafasını ona döndürdüğünde kaşlarını sertçe çattı. "Bunu ona söylememen gerekiyordu."

"Sevgilisinin nerede olduğunu bilmesi lazım..."

"Barlas bunu yaptığın için bize çok kızacak, farkındasındır umarım?" İkisi tartışmaya devam ederlerken ben okulun bahçe kapısına doğru yürümek için hareketlenmiştim. Bade kolumdan tutup beni durdurdu. "Öykü, gitme oraya."

"Bırak Bade, onunla konuşacağım," deyip elini kolumdan ittim ve yanlarından uzaklaştım.

Barlas'a o kadar sinirliydim ki elimdeki çipi gidip kafasına fırlatmak istiyordum. Demek yine Demir'le buluşacağımı düşünüyordu. Böyle düşünüyorsa bunu gelip yüzüme söylemeliydi. Bade'ye söyletmemeliydi.

Hızla durağa gidip gelen otobüse atladım. Fabrikanın yakınlarındaki durakta indim ve büyük adımlarla fabrikaya doğru yürüdüm. Binaya yaklaştığımda üst kattaki kırık pencereden Ali'nin baktığını gördüm. Geldiğimi görmüştü. Arkasına dönünce oradakilere bir şeyler söylemiş olacak ki Barlas da pencereye çıktı. Adımlarımı hızlandırıp fabrikanın kapısına doğru yürüdüm. Barlas çoktan aşağı inmiş, fabrikanın kapısında durmuş bana bakıyordu. "Neden buradasın sen?" Karşısına dikilip gözlerine baktım. "Seninle konuşmak için geldim!" Burnundan sesli bir nefes verirken bakışlarını iyice sertleştirdi. "Okula git, sonra konuşuruz!"

"Hayır, şimdi konuşacağız!"

"Öykü sana okula git dedim!" Bana bağırmasına aldırış etmiyordum. Ben de en az onun kadar sinirliydim. Gitmeye hiç niyetim yoktu. Konuşacaktık. İşi varsa bunu erteleyecek, benimle şimdi konuşacaktı.

"Hayır gitmeyeceğim!"

Sert bakışlarına aynı sertlikte cevap veriyordum ki bir haykırış duydum. Yukarıdan bir erkek sesi geliyordu. Tanıdık bir sesti... İçeri girmek için hamle yaparak, "O bağıran kim? Demir mi?" diye sordum. Barlas elini karnıma koyup beni durdurdu. "İçeri girmiyorsun Öykü"

Oydu işte. Demir'di. Yukarıda ona ne yapıyorlardı bilmiyordum ama Bade'nin beni neden buraya göndermek istemediğini şimdi anlıyordum.

"Ne yapıyorsunuz ona?"

"Hiç. Sadece sana yaptığı şeyin hesabını soruyoruz."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

37.BÖLÜM

"Öykü, hemen git buradan!"

Gitmeye hiç niyetim yoktu. Yaptığı bu saçmalığa engel olacaktım.

"Kalıyorum!"

"Kalıp ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bence bunu biliyorsun."

Öfkeyle bakan gözleri en az sesi kadar ürkütücüydü. "Bana engel olacağını sanıyorsan yanılıyorsun, o bunu çoktan hak etti!" diye bağırdı. Şu an gözlerinde öfke dışında başka hiçbir şey göremiyordum. Ona oranla daha sakin konuşuyordum çünkü bağırmam hiçbir şeyi halletmeyecekti. "İçeride ona ne yapıyorsun bilmiyorum ama bu her şeyi daha kötü yapacak."

"Yani?"

"Yani... Onu bırak Barlas!"

"Sen benden ne istediğinin farkında mısın? O it benim sevgilimi ölümle tehdit edecek ve ben onu bırakacağım öyle mi? Okula dön! Hemen!"

Gözlerimi kırpmadan gözlerine bakarken kendini geri çekti ve içeri girmek için arkasını döndü.

"Onu bırakacaksın!" dedim. Hızla bana döndü ve anlamsızca yüzüme baktı. Kızgındı.

"Ne zamandan beri bana emir veriyorsun sen?"

"Barlas lütfen beni dinle ve onu bırak!"

"Öykü bunu bir daha tekrar etmeyeceğim. Okula dön!"

Dediğini yapmayacağımı kendi de çok iyi biliyordu. Kötü şeyler olacağını bile bile okula geri dönemezdim. Burada kalıp Demir'i kurtarmam gerekiyordu. Evet, bu kulağa biraz garip geliyordu ama Demir'i kurtarmalıydım. Beni ölümle tehdit etmiş olsa da, bunu Barlas'ın başı belaya girmesin diye yapmalıydım. Aksi takdirde tahmin bile edemeyeceğim şeyler olabilirdi.

"Barlas ne oluyor tartışıyor musunuz siz?" Çetin yanımıza gelmişti.

"Çetin, Öykü'yü okula bırak. Burada olmasını istemiyorum."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdım.

"Daha ne kadar inat edeceksin?"

"Sen, onu bırakana kadar..."

"Bırakmıyorum!" Kararlılığı gözlerinden okunuyordu, sinirle koluna çarparak içeri girdim.

"O zaman ben de gitmiyorum!"

İçeri girer girmez işittiğim sesin geldiği yere, işkence odasına çıktım. Gördüğüm manzara karşısında elimle ağzımı örttüm. Hem şaşırmış hem de korkmuştum. Demir'in ağzı yüzü kan içindeydi ve bileklerinden tavana asılmış bir şekilde öylece duruyordu. Üstü çıplaktı. Karın bölgesine de epey darbe almıştı. Sağ göğsünün üstünde aslan kafası dövmesi vardı ve yüzünden göğsüne doğru yol alan kurumuşkan damlaları dehşet bir görüntü yaratmıştı. Ne kadar süredir buradaydı acaba? Kanlar içinde kalan yüzü neredeyse tanınmayacak hale gelmişti. Gözleri yarı açıktı. O kadar halsiz düşmüştü ki beni gördüğünde söyledikleri zor işitiliyordu.

"Güzel kız, senin burada ne işin var? Beni kurtarmaya mı geldin yoksa?"

Şu halde bile dalga geçiyordu. Gerçi Demir'den bahsediyorduk. O asla akıllanacak biri değildi. Ben cevap veremeden ona bakarken, yanında duran Ali ve Samet de bana bakıyorlardı. Ne diyeceğimi ve ne yapacağımı hiç

bilmiyordum. Karşımda beni ölümle tehdit eden çocuk vardı ve ben karşısında durmuş ona acıyan gözlerle bakıyordum.

"Nasıl, iyi benzetmiş miyim onu?"

Barlas dibime kadar gelmişti, konuşuncaya kadar varlığını fark etmemiştim bile. Elimi ağzımdan çekip hızla ona döndüm. "Onu hemen bırak Barlas!" Birkaç saniye sessizce yüzüme baktı. "Seni ölümle tehdit eden birini gerçekten bırakmamı istiyor musun?" diye sordu. "Evet," dedim. Aptal olduğumu düşünüyordu muhtemelen, ama umurumda değildi. Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Onu korumaya çalışıyordum.

"Henüz seni tehdit etmesinin hesabını sormadım. Bu yüzden bırakmıyorum."

"Daha nasıl hesap soracaksın, öldürecek misin onu? Yüzü ne halde görmüyor musun?"

"Bana onu acıdığını söyleme sakın!"

Evet demem garip olacağı için susuyordum. Bu Barlas'ı kızdıracak, hatta delirtecekti.

"Benim için tartışmanıza gerek yok gençler, bu bana kendimi değerli hissettiriyor." Barlas Demir'in söylediklerini duyunca onu sinirle uyardı. "Kapat çeneni!"

"Onu bırakman gerekiyor."

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bunu neden yapayım?" diye sordu. Cevap vermek için ağzımı araladığım sırada Demir sözümü kesti. "Doğru, bunu neden yapsın? Yerinde olsaydım ben de beni bırakmazdım. Sonuçta herkes Barlas'ın sevgilisini ölümle tehdit edebilecek kadar yürekli değil. Aynı şeyi yapmayacağımın garantisi yok." Barlas tek kaşını havaya kaldırmış bana bakıyordu. "Duydun onu."

Demir cidden ne yapmaya çalışıyordu bilmiyordum ama kendini öldürtecekti galiba. Bu kadar dayak yemişken nasıl böyle konuşabiliyordu?

Tam bir geri zekâlıydı. "Ne kadar daha burada kalacak?"

"Seninle uğraşmayacağına beni ikna edene kadar..." Yani buradan hiç gitmeyecekti. Çünkü Demir bunu asla kabul etmezdi. Bu kadar dayaktan sonra kabul etmediyse bundan sonra hiç kabul etmezdi.

"Üzgünüm, bu olmayacak." Demir'in amacı Barlas'ı sinir etmek miydi bilmiyordum ama beni bayağı sinir etmişti. Ağzını açmasa belki kurtulacaktı da o resmen burada kalabilmek için uğraşıyordu. Belli ki Barlas'a yenildiğini göstermek istemiyordu. Güçlü görünüp asla yenilmez izlenimi yaratmaya mı çalışıyordu?

"Bunu kabul etmeyecek, bırak gitsin."

"Edecek."

"Buna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Aynı şeyi ben de merak ediyorum. Buna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Barlas?" dedi Demir.

"Merak ediyorsan söyleyeyim... Yapacağım işkenceler sayesinde!" Barlas'ın sözleri üzerine "Saçmalıyorsun!" diye bağırdım. Onu yeterince hırpalamıştı zaten. O kadar dayaktan sonra kabul etmediği şeyi işkenceyle mi edecekti sanki. "Sen artık okula gitsen iyi olur."

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Öykü canımı sıkmaya başlıyorsun!"

"Her şeyi işkence yaparak halledemezsin Barlas!"

"İşime karışma!"

"Demir'e işkence yapmayacaksın!"

"Onu korumaya çalışma!"

"Ben onu korumuyorum, ben seni koruyorum!"

Sinirle güldü. "Sence benim senin korumana ihtiyacım var mı?"

Bana söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Ne dersem diyeyim bu işten vazgeçmeyeceğini anlamıştım.

"Hemen git buradan Öykü!"

"Gitmiyorum!"

"Kalıp işkenceni izleyeceğim diyorsun yani?" Bu isteyeceğim son şey bile değildi ama yine de kalacaktım. Belki, bir umut, onu bu şekilde vazgeçirebilirdim. "Evet." Kafasını sertçe salladı. "Peki, sen bilirsin!" dedi ve sinirle yanımdan geçip Samet ve Ali'ye, Demir'i işaret ederek, "Çözün şunun!" diye emir verdi. "Çetin sen de şu kaynamış suyu getir!"

Üçü de onun söylediği şeyi yaparken ben korku içinde hızla Barlas'ın yanına gittim.

"Düşündüğüm şeyi yapmayacaksın değil mi Barlas?" Bana bakmıyordu, gözleri Demir'deydi. "Evet, tam da düşündüğün şeyi yapacağım!"

Sertçe kolunu tutup, "Barlas saçmalama!" dedim. Bakışlarını bana çevirdi ve kolunu tutan elimi indirdi. "Sakın bana engel olmaya kalkma!" Çok sinirliydi. Demir'e büyük bir acı yaşatacaktı. İşkence etmek onun masum olmayanlara karşı kullandığı bir silahtı ve bu seferki kurbanı Demir olmuştu.

Çetin içi kaynar su dolu bir kovayla içeri girince Barlas sırıtarak Demir'e baktı. "Evet, suyumuz da geldiğine göre şimdi o kovayı nerene boşaltacağımızı konuşalım seninle. Ben Öykü'nün beline koyduğun elinden başlama taraftarıyım, sen ne dersin?" Demir canı yanmasına rağmen gülüyordu "Bunlar beni akıllandırmaz Barlas. Bana başka şeylerle gel."

"Henüz nasıl bir acı olduğunu bilmediğin için sana öyle geliyor ama merak etme, acıyı hissedince akıllanacaksın." Ali ve Samet'in onu çözmesi üzerine acıyan bileklerini ovan Demir aynı şekilde gülmeye devam ederken Barlas ona doğru iyice yaklaşıp emir verdi. "Elini uzat!" Demir istifini bozmuyordu. "Sana elini uzat dedim!" Barlas gittikçe sinirlenmeye

başlarken Çetin kovayı Barlas'ın yanına götürüp oraya bıraktı. Demir göz ucuyla kovaya bakınca Barlas sinirlendi ve onun boğazına yapışıp bileğini tuttu. "Demek elini uzatmamakta kararlısın? Çetin, dök şu suyu!"

Çetin kovayı eline almış Barlas'ın dediğini yapmak için hazırlanırken kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu. "Barlas yapmayın lütfen!" Çetin bana bakıyor, Barlas burnundan soluyordu. Onu durdurmak istemem yine onu sinirlendirmişti ama bu umurumda değildi. O su Demir'in eline döküldüğü anda çekeceği acıyı ve haykırmasını kaldıracak gücüm yoktu. Buna dayanamazdım. Ona acıyordum. İşkence görecek olması onun gibi birine acımama neden oluyordu.

"Öykü sana işime karışma dedim!" Durmayacaktı. Onu ben bile durduramayacaktım. Bu yüzden neredeyse ağlayacaktım. Korkuyordum ve onun Demir'i bırakmasını istiyordum ama yapmıyordu. Yapmayacaktı.

"Ne yapayım, durup burada ona işkence yapmanı mı izleyeyim?"

"Sana gitmeni söylemiştim, değil mi?" diye sordu.

"Ben de gitmeyeceğimi söylemiştim!"

"O zaman izleyeceksin!"

"İzlemeyeceğim. Çünkü yapmayacaksın!"

Demir'in kolunu hızla bırakıp yanıma yaklaştı ve önümde durup gözlerimin içine baktı. "Bana kim engel olacak, sen mi?" Sinirlenmişti. Ben de öyle. Gerekirse burada kavga edecektik ama onun Demir'i bırakmasını sağlayacaktım. Yoksa Demir bunun intikamını ondan alırdı. Muhakkak alırdı. "İşkence yapma işi bitti artık Barlas!" Gözlerinin kahvesinin birden simsiyah olduğunu gördüm. Çok sinirlenmişti. İşine karışılmasını sevmediğini biliyordum ama umursamıyordum. Demir'in buradan işkence görmeden çıkması gerekiyordu. Aksi olursa aynı şey Barlas'ın da başına gelebilirdi.

Demir pis pis sırıtarak konuştu. "Bu kızı seviyorum ya. Seni alt etmeyi iyi biliyor. Bence beni bırakmalısın Barlas, yoksa güzel sevgilinle aran

bozulacak."

Barlas Demir'in lafı üzerine sinirden köpürerek dişlerini birbirine bastırdı ve bileğimden tuttuğu gibi beni odadan dışarı çıkardı. Merdivenlerden inerken beni bırakması için uğraşıyordum ama o kadar sıkı tutmuştu ki bırakmıyordu.

"Bırak beni Barlas!"

"O dediğin asla olmayacak!" deyip beni arabasının yanına götürdü ve yolcu koltuğunun kapısını açıp oraya oturttu. Ben ne olduğunu anlayamadan yerine geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Nereye götürüyorsun beni Barlas?"

"Gidince göreceksin!" Tam onluk bir cevaptı. Aslında nereye gittiğimiz şu anda pek önemli değildi. Önemli olan birlikte gidiyor olmamızdı. Demir'i orada bırakmıştı. Umarım geri dönmeyi düşünmüyordu aksi takdirde ben de onunla geri dönecektim.

Dakikalarca tek kelime etmeden vardığımız yer Simay'ın eviydi.

"Neden geldik buraya?" Arabayı durdurup inerken soruma cevap vermedi. Hızla gelip kapımı açtı ve kolumdan tutup beni arabadan indirdi. Zile basmış Simay'ın kapıyı açmasını beklerken bana bakıyordu.

"Beni buraya neden getirdin?"

Yine cevaplamayacağı bir soru sormuştum. Kapı açılmayınca Barlas yine zile bastı. Kapı yavaşça aralandı. Simay uykudan yeni uyandığı belli olan gözlerini ovuşturuyordu. "Barlas, ne oluyor sabah sabah ne işiniz var burada?"

Barlas beni Simay'ın yanına doğru hafifçe itti. "Simay, Öykü'yü evde tutuyorsun ve ben gelene kadar evden çıkmasına izin vermiyorsun," diye uyardı.

"Neden, ne oldu ki?"

Barlas yüksek sesle, "Soru sorma, dediğimi yap!" dedikten sonra hızla yanımızdan ayrılıp arabasına bindi. Ona o kadar sinirliydim ki arkasından bağırıyordum. "Bu daha ne kadar devam edecek Barlas? Söylesene işkencelerinle neyi halledebileceğini sanıyorsun? "

Beni zerre umursamadan arabasına atlayıp gitti.

Simay kapının pervazına yaslanmış merakla bana bakıyordu. "Sanırım kavga ettiniz."

Hiçbir şey söylemeden evden çıkmak için bir adım atmıştım ki önüme geçmesiyle olduğum yerde kaldım. "Üzgünüm, hiçbir yere gidemezsin."

"Bana engel olmaya kalkma Simay!"

"Ben sadece Barlas'ın istediği şeyi yapıyorum. İçeri geç lütfen."

Kalmaya hiç niyetim yoktu ama fabrikaya geri dönersem ne olacağını biliyordum. Onu durduramıyordum, gidersem görmeyi hiç istemediğim şeyleri izlemek zorunda kalacaktım. Burada kalıp Barlas geri döndüğünde ona hesap sormak en iyisi olacaktı. Sırf bunun için bekleyecektim.

Sırtımdaki çantamı yere fırlatıp salona geçtim ve siyah koltuklardan birine oturdum. Bu ev de renkleri de beni boğuyordu ama katlanacaktım.

"Sorun ne? Neden kavga ettiniz?"

Simay karşımdaki koltuğa oturmuştu. Erken uyanmak zorunda kaldığı için hâlâ gözlerini ovuşturup esniyordu. Üzerindeki pijama takımı da siyahtı. Yine siyah gördüğüm için kusacaktım.

"Nedenini gerçekten bilmiyor musun?" Barlas ona her şeyi anlatıyordu. Bunu da biliyor olmalıydı.

"Hayır bilmiyorum." Sinirden gülecek gibi oldum. "Beni şaşırtıyorsun. Bildiğini düşünüyordum." Kaşlarını çattı. Kızmıştı. "Hayır bilmiyorum. Neden kavga ettiğinizi nereden bilebilirim?" Ona şüpheyle bakarken kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı koltuğa yasladım. Söylediği şeyin

doğru olup olmadığını tartıyordum. "Demir'in Barlas'ın mekânında olduğunu ve ona işkence edeceğini bilmiyorsun yani?"

Yeşil gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Ne?" Doğru söylediğini bu denli şaşırmasından anlamıştım. "Evet, maalesef," dedim. Birkaç saniye sessiz kalıp düşündükten sonra, "Siz... Bu yüzden mi?" Sözünü yarıda kesip, "Evet bu yüzden kavga ettik," dedim.

"Bilsem ona engel olurdum."

Evet, engel olurdu. Çünkü Barlas onu dinlerdi. O zaman şimdi de durdurabilirdi onu...

"Gerçekten mi?" diye sorunca hafifçe kafasını salladı. "Tabii ki evet..." Bu beni sevindirmişti. "Ne duruyorsun? Ara ve ona engel ol öyleyse." Söylediğimi yapacak mı diye beklerken orta sehpanın üzerinde duran telefonunu aldı. Gerçekten onu arayacaktı. Açıkçası beni şaşırtmıştı.

Barlas'ı arayıp telefonu kulağına koydu. Nefesimi tutmuş merakla Barlas'ın ne diyeceğini bekliyordum. Onu dinleyip Demir'e işkence yapmaktan vazgeçerse bu beni biraz kırardı ama şu an önemli olan bu değildi.

"Alo, Barlas!" Barlas telefonu açınca heyecanlanmıştım. Kabul ederse kırılacağımı bile bile dua ediyordum. "Öykü bana Demir'e işkence yapacağını söyledi. Bu doğru mu?" Gözlerimi devirmiş sinirlerime hâkim olmaya çalışırken sesli bir nefes verdim. Bu kız yalan söylediğimi mi düşünüyordu?

"Bana bağırma lütfen!" Barlas ona bağırmış mıydı? Simay'a? Bu gerçekten şaşırtıcıydı.

"Yalvarırım ona bir şey yapma! Biliyorsun dengesizin teki o. İşkence yapman hiçbir işe yaramayacak. Demir yine aynı Demir olacak!" Stresten tek ayağımı sallıyordum. Sinirliydi ve muhtemelen Simay'ı da dinlemeyecekti.

"Barlas lütfen kırma beni!" dedikten sonra telefonu kulağından çekip ekrana baktı Simay.

"Ne oldu?" diye sordum. Barlas'ın verdiği cevabı çok merak ediyordum ve onu dinlemiş olmasını diliyordum. "Kapattı," dedi. Onu da dinlememişti. Kimseyi dinlemiyordu. Ne kadar sinirlendiyse artık herkesi kırıyor, dediğini yapıyordu. "Seni dinleyeceğini düşünmüştüm." Telefonu tekrar orta sehpaya bıraktı. "Kafasına bir şey koyduysa yapar, buna kimse engel olamaz."

Beraber büyümüşlerdi, Barlas'ı bu kadar iyi tanımasına şaşırmıyordum ama bu durum yine de canımı sıkıyordu. Yüzümü yerden kaldırmadan onu kıskandığımı belli edecek şekilde baktım gözlerine. "Onu çok iyi tanıyorsun."

"Çocukluğundan beri tanıyorum sence de bu çok normal değil mi?"

"Merak ediyorum onunla ne kadar yakındınız?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve başını yere eğdi. Aklına eski anıları gelmiş gibiydi. "Çok yakındık. Hâlâ daha öyleyiz." Sinirden gülüyordum. Burada onunla tartışmak istemiyordum ama kıskançlığımı kontrol edemiyordum. Bu kadar yakın olduklarını bilmek yüreğimde değişik bir sancıya sebep olmuştu.

"Yakın olduğunuzu görebiliyorum zaten. Merak ettiğim şey ona karşı bir şey hissedip hissetmediğin?" Korkarak sorduğum soruya istediğim cevabı vermesini diliyordum aksi halde ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Nedense Barlas'a karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum ve bu da beni endişelendiriyordu. Eğer öyleyse büyük bir sıkıntı yaşayacağımız kesindi.

Başını yerden kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek konuştu. "Tabii ki evet, ona karşı birçok şey hissettim. Ve hâlâ hissediyorum." Bir an yutkunamadım. Boğazımı bir şey yakıyordu sanki. Hislerim doğru çıkmıştı. Onu o şekilde öpmesinden anlamıştım zaten... Karşısında sevgilisi varken bunu cesaret edip söylemesi de duygularını gizleyemeyen biri olduğunu gösteriyordu. İçimden onu tebrik ediyordum. En azından dürüsttü. Yalan söylemiyordu. "İnkâr etmemen şaşırtıcı..."

"Bunu neden inkâr edeyim ki?"

"Bilmem, belki sevgilisi olduğum içindir."

Onunla sırf Barlas'ın arkadaşı olduğu için güzel bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. Kıskandığımı anladığından emindim ama bu yüzden çirkefleşecek değildim. Onu umursamadığımı düşünmesini istiyordum sadece.

Açık bıraktığı kızıl saçlarını geri savurup sırtını koltuğa yasladı. "Sevgilisi olman bir şeyi değiştirmez ki, karşımda kim olursa olsun ona olan hislerimi herkese söyleyebilirim." Amacının beni sinir etmek olduğunu düşünüyordum. Bu huyu Demir'e ne kadar da benziyordu. İkisi de insanları sinir etmek için uğraşıyordu. Bu yüzden ikisinin de birbirinden gıcık olduğunu düşünüyordum.

"Barlas'ın bu hislerinden haberi var mı?"

"Evet." Bundan gurur duyuyor gibiydi.

"Dün arkadaş olduğunuzdan bahsediyordun? Bugün ne değişti de ona karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorsun bana?"

"İnsanlar arkadaşlarına karşı bir şeyler hissedebilir Öykü." Sorularımı o kadar rahat cevaplıyordu ki sanki karşısında Barlas'ın sevgilisi değil de arkadaşı vardı.

"O zaman onu öpmüş olmanın sebebini arkadaşlığa bağlamayacaksın. Sen ona karşı bir şeyler hissettiğin için öptün onu, değil mi?"

Sinsice güldü. "Belki de öyledir."

Bu kızın beni gıcık etmeye çalıştığını gülüşünden anlıyordum artık. Ondan zaten hiç hoşlanmamıştım. Hislerini bilmek ondan iyice nefret etmeme neden oluyordu. Aynı zamanda kıskanmama...

"Neden onun yanında söylemedin peki bunu?"

"Aptallık olmaz mıydı?"

"Vereceği tepkiden korktuğun için sustun yani? Nasıl olsa bunu o da bilmiyor mu? Neden sustun ki?"

"Onun yanında sana ona karşı neler hissettiğimi söyleseydim kavga edecektiniz çünkü." Bunun için sustuğunu sanmıyordum. Evet, belki biz Barlas'la kavga edecektik ama o da edecekti. Susmasının ve bana bir şey söylememesinin asıl sebebi buydu bence.

"Gerçekten merak ediyorum karşıma geçmiş ona karşı bir şeyler hissettiğini nasıl söyleyebiliyorsun bana?" Bir bacağının diğerinin üzerine atarken gülümsedi. "Çekineceğim bir şey yok."

Hemen şimdi çekip gitmeliydim belki buradan ama daha soracağım sorular vardı. "Bana bunları söyledikten sonra Barlas'ın senin yanına gelmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Barlas seni dinlemez."

Barlas onun arkadaşı, hatta kardeşi olduğundan söz ediyordu ama bu kızın niyeti başkaydı. Daha tanıştığımız ilk anda anlamıştım bunu. O, Barlas'ı istiyordu.

"Senin derdin ne ya? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Nedense sinirlendiğini hissediyorum."

"Evet, çünkü beni sinirlendiriyorsun!" diye bağırınca suratındaki sırıtış silindi.

"Bir şey yapmıyorum ki."

"Varlığın beni rahatsız ediyor Simay!"

Beni umursamamış gibi tek omzunu silkti. "Bunu Barlas'a söylemelisin."

"Anlamadığım bir şekilde sana çok düşkün. Beni anlayacağını hiç sanmıyorum."

"Bu benim sorunum değil. Benimle iyi geçinsen iyi olur."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Barlas öyle istiyor."

"Barlas öyle istiyor diye böyle bir şey yapmak zorunda değilim. Seninle iyi geçinebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Gerçekten şaşırıyorum. Barlas sende ne buldu acaba?"

Beni sinir etme çabaları yine başlamıştı. Anlamıştı tabii çabuk sinirlenen biri olduğumu, bu yüzden uğraşıyordu benimle. Belki de tartışmak istiyordu. Hayır, ona istediğini vermeyecektim. Yüzüne kindar bir alaycılıkla bakarken, "Bilmem, herhalde sende bulamadığı şeyi... Nihayetinde seni değil beni seçtiğine göre..." dedim

Birden gülmeye başladı. Öyle bir gülüyordu ki ne olduğunu anlamamıştım. "Ne oldu şimdi? Niye gülüyorsun?" diye sordum. Gülüşü birkaç saniye daha sürdükten sonra ara verip, "Hiçbir şey bilmiyorsun da o yüzden," dedi. "Neyi bilmiyorum?" diye sordum.

Gülüşünü sonlandırıp derin bir nefes aldı ve yeşil gözlerini kısarak konuştu. Bu bakışlarda hoşuma gitmeyen şeyler vardı. Hal ve hareketlerinde de öyle. "Bak tatlım..." deyip elini koltuğun koluna koydu. "Ben Barlas'la aynı yatağı paylaşacak kadar ona yakınım. Bizim aramızda senin asla anlayamayacağın bir şey var. Ve bu şey hayatımız boyunca sürecek. Buna ne sen ne de bir başkası engel olamaz."

Söylediği şeyi beynimde evirip çevirirken suratına anlamsızca bakıyordum. Aynı yatağı paylaşacak kadar mı demişti o? Bu, aynı yatağı paylaşmışlar demek oluyordu sanırım. Ya da duyduğum şeyi yanlış anlıyordum. Saçmalıyordu, değil mi? Böyle bir şey yoktu. Tamam, onlar çocukluk arkadaşıydı bunu anlıyordum ama aynı yatağı paylaşacak kadar nasıl bir yakınlıktı bu, onu anlayamıyordum. Barlas onu kardeşi gibi gördüğünü söylüyordu. Madem öyleydi onunla nasıl aynı yatağı paylaşabiliyordu? Kafayı yiyecektim neredeyse. Sinirle ayağa kalkıp önünde durdum. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet."

Ona vurmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Sinirden ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum. Barlas'ın arkadaşı diye ona katlanıyordum ama artık katlanamayacak hale gelmiştim. Bu kız beni delirtiyordu. Amacını anlamıyordum. Böyle yaparak ne kazanacaktı?

Bir an önce gitmek için dış kapıya yöneldim ama kapının kilitli olduğunu fark edince öylece kalakaldım. Anahtarı almak için onun yanına geri dönecekken yanıma geldiğini gördüm.

"Bana hemen anahtarı ver Simay!" Avucumu açmış beklerken hiçbir şey yapmadan bana baktığını görünce ona bağırdım. "Sana anahtarı ver dedim!" Cebinden çıkardığı anahtarı elinde tutarken "Barlas burada kalmanı söyledi. Bence kal," dedi. Gerçekten burada kalacağımı düşünmüyordu herhalde. Söylediklerinden sonra ona vurmamam bile mucizeyken burada kalmamı nasıl isteyebilirdi benden?

"Ver şunu bana!" diyerek anahtarı alarak kapıyı açmaya çalıştım. O kadar sinirliydim ki ellerim titriyordu ve anahtarı yuvasına sokamıyordum. Aslında tek mesele sinirlenmem değildi, kıskanmıştım bir de. Simay bugün iki şeyi birden başarmıştı.

"Barlas gitmene kızacak."

Nihayet anahtarı yuvaya sokmayı başardım ve kapıyı açtım. Simay'a döndüm ve iyice yaklaşıp gözlerine büyük bir sinirle baktım. "Söyle kardeşin gibi gördüğün ama aynı yatağı paylaştığın arkadaşına, kızması zerre kadar umurumda değil. Çünkü kendisi umurumda değil!"

Sinirle arkamı döndüm ve çantamı alıp oradan çıktım. Otobüs durağına doğru yürürken kendi kendime konuşuyordum. Simay gerçekten çok değişik bir kızdı. Bana bunları nasıl söyleyebilirdi hiç anlamıyordum. Sanki derdi benimle kavga etmekti. Ya da Barlas'ı ondan kıskanmamı istiyordu. Garipti, onu hiç anlayamıyordum.

Hızla yürüyerek durağa ulaştım. O kadar canım sıkkındı ki ne yapacağımı düşünüyordum. Okula gitmek istemiyordum. Zaten bu haldeyken derslerden bir şey anlamayacağımı biliyordum. Devamsızlığım artmıştı ama

eve gitmek istiyordum. Biraz uyumalıydım. Uyuyup, bir süreliğine de olsa düşünmeyi bırakmak istiyordum.

Otobüs geldi, bindim, boş bir yere oturdum ve Barlas'ın şu an ne yaptığını düşünmeye başladım. Demir'i bırakmış mıydı acaba? Hayır, bu saatten sonra o da umurumda değildi. Tek derdim eve gidip uyumaktı. Başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Evin yakınlarındaki durakta indim. Eve girince çantamı yere attım ve montumu çıkarıp vestiyere astıktan sonra kendimi yatağıma attım. Sinirim geçmemişti. Simay'ın söylediklerini düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Barlas'a da sinirliydim.

Yatağımda bir süre öylece yatıp düşündükten sonra yavaş yavaş ağırlaşan gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bıraktım.

Uyandığımda cebimdeki telefonu çıkarıp ekrana baktım. Tam iki saat uyumuştum. Acıktığımı fark ettim. Yatağımdan doğrulup bir şeyler yemek için mutfağa gidecekken telefonum çaldı. Arayan Barlas'tı.

İşi bitmiş, Simay'ın evinde olmadığımı gördüğü için de beni arıyor olmalıydı. Telefonu açıp sinirle kulağıma koyarak, "Alo!" diye cevapladım. "Evin önündeyim, dışarı çık!" Sesi, en az benimki kadar sinirli geliyordu. Annemin evde olduğunu düşündüğü için beni evin önüne çağırıyordu herhalde. Yoksa beni aramadan eve gireceği kesindi. Yanına gitmemek için bahane uydurup "İşim var!" deyince sesi biraz daha yükseldi. "İşin her neyse bırak ve gel!"

"Sana işim var dedim!" deyince cevap vermeden telefonu kapattı. Oflayıp telefonu komodinimin üzerine bıraktım ve montumu üzerime giyip evden çıktım. Arabasının yanında durmuş bana bakıyordu. Hızlı adımlarla yanına yaklaşıp önünde durdum. "Geldim işte ne var?"

"Evde yalnız mıydın sen?"

"Evet ama annem birazdan gelir." Böyle bir şeyi beni evde yalnız bıraksın diye söylemiştim. Yoksa bütün günü burada geçirecekti. "Neden bana haber vermiyorsun? Demir'i serbest bıraktım, ilk işi buraya gelmek olabilirdi."

Ona bunu söylemediğim için kızgındı ama açıkçası umurumda değildi. Şu an onun sinirlenmesiyle ilgilenmiyordum, çünkü ben de sinirliydim. "Ama gelmedi, değil mi?"

Demir'i bırakmış olmasına içten içe sevinirken, "Söylesene onu neden bıraktın? Simay istediği için mi?" diye sordum. Vereceği cevabı çok merak ediyordum. "Bunun ne önemi var, bıraktım işte," deyince gözlerine kırgınlıkla baktım. "Simay istediği için bıraktın, değil mi? Sana yalvardım, beni dinlemedin ama onu dinledin Barlas!"

"Neden Simay'ın evinden çıktın?" dedi, kırılmam umurunda değildi. Yüzüne öfkeyle bakmaya devam ederken, "Arkadaşın söylemedi mi?" diye sordum. Bunu Simay'a sorduğundan emindim. Onun da cevap verdiğinden...

"Sinirlendiğini ve evden çıktığını söyledi."

"Doğru söylemiş. Sinirlendim ve çıktım!"

"Ne dedin ona?" diye sordu. Ses tonu sertleşmişti. Hesap soruyor gibi bir hali vardı. Bu haline şaşırmıştım. "Hiçbir şey?"

"Hiçbir şey söylemediğin için mi evde üzgün bir şekilde oturuyor!" Tek kaşım hayretle havaya kalkarken neden evde üzgün bir şekilde oturduğunu düşündüm. Daha doğrusu amacını... Belli ki bir amacı vardı. "Ona hiçbir şey söylemedim ben!"

"Bağırdın mı ona?" Sorduğu soruyla kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet bağırdım!" Bunu saklayacak değildim. "Neden, ne yaptı sana?" Anlaşılan Simay hiçbir şey anlatmamıştı. Onun gibi birinden yalan yanlış şeyler uydurmasını beklerdim ama öyle olmamıştı. "Siz konuşmadınız galiba?"

"Fazla değil," deyince az önce sormuş olduğu soruya şimdi cevap verme gereği hissettim.

"Ona sinirlerimi bozduğu için bağırdım."

"Ne söyledi sana?"

"Ne kadar yakın olduğunuzdan bahsetti."

"Sen de kıskandığın için ona bağırdın, öyle mi?"

"Ne yapsaydım?"

Bir süre sessiz kaldı. Anlamıyordum ki bu durumda ona bağırmamamı nasıl bekleyebiliyordu benden? Daha tanıştığımız ilk anda ondan hoşlanmadığımı ve kıskandığımı anlamıştı. Şimdi niye gelmiş ona bağırmamı saçma bulmuş gibi bir hale bürünüyordu ki?

"Öykü bir daha ona bağırmazsan iyi olur." Tam da Barlas'tan beklenecek hareketti. Yine onu koruyordu. Arkadaşının nasıl biri olduğunu bilmiyordu.

"Onu mu koruyorsun?"

"Evet, çünkü o benim kardeşim," deyince sinirle bağırdım. Şu kelimeden bıkmıştım artık. Bu kardeşlik beni tüketmişti. "Ben de sevgilinim! Simay'ın bana ne dediğini biliyor musun da onu koruyorsun?"

"Ne dediği önemli değil, ona bağırmaman gerekiyordu!"

"O zaman beni onun yanına götürmeyecektin!"

"Suçlu benim yani, öyle mi?"

"Evet sensin!" Sokağın ortasında bağrışıyorduk. Yoldan geçen birkaç kişinin bize baktığını gördüm ama umursamadım. "Sözümü dinleyip Demir'i bıraksaydın şu an burada tartışıyor olmayacaktık Barlas!"

"Demir'le ne alakası var şimdi? Konumuz Simay!"

"Hayır, konumuz Simay falan değil!"

O kızı daha dün tanımıştım ama tanıdığım andan beri Barlas'la tartışıyordum. Bana ne kadar yakın olduklarını söylememiş olsaydı bile sırf bu yüzden sevmezdim onu. Normal değildi ki zaten. Hoşuma gitmeyen hareketleri vardı. Gıcık oluyordum ona. Hatta dövmek istiyordum. Böyle

giderse bu olacaktı zaten. Barlas'ı umursamadan sevgili arkadaşıyla kavga edecektim.

"Onunla iyi geçinmen gerektiğini söylemiştim sana." Beni güldürüyordu. Kendi de farkındaydı onunla iyi geçinemeyeceğimin. Öyle bir kızla kim iyi geçinebilirdi ki zaten?

"Asla! Asla onunla iyi geçinmem!"

"Neden, ne yaptı sana?"

"Ondan hoşlanmıyorum!"

"Bu mu yani? Ondan hoşlanmadığın için mi onunla iyi geçinmiyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun Barlas!"

"Evet, biliyorum, beni ondan kıskanıyorsun."

"Evet kıskanıyorum!"

Kafasını hafifçe iki yana sallarken, "Simay beni kıskanabileceğin bir kız değil. Onu tanımıyorsun," dedi

"Yeterince tanıdım!"

"Ona ne söyledin bilmiyorum ama gidip ondan özür dilemeni istiyorum."

"Bence sen şu an saçmalıyorsun!" dedim şaşırarak. Böyle bir şey yapmamı nasıl beklerdi? Ben onun sevgilisiydim. Kimin haklı olduğunu bilmeden özür dilememi beklemesi de ne demek oluyordu?

"Öykü benimle gel ve Simay'dan özür dile!"

Sinirden neredeyse ağlayacaktım ama kendimi tutmaya çalışıyordum. Şaka gibiydi gerçekten.

"Bugün ne konuştuk onu bile bilmezken nasıl benim ondan özür dilememi beklersin? Arkadaşın neden üzgünmüş gibi görünüyor bilmiyorum ama

burada haklı olan benim! Ondan özür falan dilemem. Boşuna benden bunu bekleme!"

"Ne oldu o evde?" diye sordu. Ne olduğunu öğrenecekti ama bu soruyu şimdi sorması sinirlerimi bozmuştu.

"Onun üzüleceği bir şey olmadı."

"Senin oldu yani?"

Bu tartışma gittikçe büyüyecek gibime geliyordu çünkü hâlâ Barlas'ın beni değil de o kızı koruyordu. Arkadaşını tanımasını sağlayacaktım. Simay'ın nasıl bir kız olduğunun farkına varacaktı.

"Sen arkadaşını tanıdığına emin misin Barlas?"

"Bu nasıl bir soru böyle, tabii ki eminim."

"Bence tanımıyorsun. O senin tanıdığın gibi bir kız değil, hasta. Ruh hastası! Zaten evin bütün eşyaları siyah, üzerine giydikleri de öyle. Sence bu normal mi? Bence değil. Bir şey var onda. Bunu görüyorum."

"Simay hakkında doğru konuş!" diye bağırdı.

"O kız senin için neden bu kadar önemli Barlas?"

Gözlerini kaçırmadan gözlerime baktı. "Çünkü o benim kardeşim."

Yine aynı kelime, kardeşim! Artık sabrım taşıyordu. "O senin kardeşin değil, arkadaşın!" diye bağırdım. "Birlikte büyüdünüz diye onu kardeşin gibi göremezsin. Üstelik o kız senin kardeşliğini hak etmiyor!"

"Buna sen mi karar veriyorsun?" Sabrım fena halde taşmıştı. Gülüyordum. Sinirden gülüyordum.

"Merak ediyorum da ne zamandan beri kardeşin gibi gördüğün arkadaşlarınla aynı yatağı paylaşıyorsun Barlas?"

Çatık kaşları gevşedi ve gözlerinde büyük bir soru işareti belirdi. "Ne saçmalıyorsun sen? Bunu nereden çıkardın?"

"Kardeşin gibi gördüğün arkadaşın söyledi!"

Yüzüme bakarken yutkundu. "Siz ne konuştunuz o evde?"

"Ne kadar yakın olduğunuzu!"

Bir an bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra durdu. Simay'la bu konuyu konuşmuş olmam canını sıkmış olmalıydı. Belki de bunu söylediği için Simay'a kızmıştı. Kendince haklı olabilirdi ama ben durumu öğrendiğim için memnundum. Tek soru bunun doğru olup olmadığıydı.

"Söylesene onunla aynı yatağı paylaştın mı? Birlikte uyudunuz mu hiç?"

"Bak biz kardeş gibi büyüdük ve..." deyince tek bir cevap istediğim için onu susturdum.

"Bana yine aynı şeyleri söyleme Barlas. Cevap ver, uyudunuz mu uyumadınız mı?"

"Uyuduk ama..." derken onu yine susturdum. "Yeter, daha fazlasını duymak istemiyorum," deyip arkamı dönünce kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

"Dinle!"

"Dinlemeyeceğim! Git buradan!" diyerek onu omuzlarından ittim ve sinirli bir şekilde arkamı dönüp eve doğru yürüdüm. Sanki beni tatmin edecek bir açıklaması varmış gibi onu dinlememi istiyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Hangi açıklama onu haklı çıkartabilirdi?

Barlas arkamdan bağırdı. "Ne yani bütün sinirin birlikte uyuduk diye mi?" Evin kapısında durup ona doğru döndüm ve hızla yanına doğru yürüdüm. "Sen normal bir arkadaşınla birlikte uyumadın Barlas! Sana karşı bir şeyler hisseden arkadaşınla birlikte uyudun!"

"Simay bana karşı bir şeyler hissettiğini mi söyledi sana?"

"Evet!" deyip gözlerinin içine baktım. "Söylesene bunu bile bile onunla nasıl uyudun? Hiç mi o kızın daha farklı duygulara kapılacağını düşünmedin?"

"Yok öyle bir şey! Simay bana karşı bir şey hissetmiyor!"

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle, bunu kendisi söyledi bana!"

"Dalga falan geçmiyorum, Simay bana karşı bir şeyler hissetmiyor!"

"Şimdi de aramız iyi olsun diye yalan mı uyduruyorsun Barlas?" Öfkeli bir nefes alırken elini saçlarının arasından geçirdi, "Yalan değil!" Aslında inanmak istediğim buydu ama Simay'ın neden böyle bir yalan söyleyeceğini düşünüyordum. Belki bana gıcık oluyordu, bu yalanı o yüzden uydurmuştu ama birlikte uyudukları yalan değildi. Bu yüzden bunun da bir yalan olduğunu düşünmüyordum. "Bana neden böyle bir şey söyledi o zaman?" Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Bilmiyorum!"

"Bunu öğrenmek için ona sormaya ne dersin?"

Kafasını kararlılıkla salladı. "Merak etme, öğreneceğim zaten!"

"İyi olur. Çünkü sevgili arkadaşının cevabını gerçekten çok merak ediyorum!" deyip onunla daha fazla konuşmamak için arkamı döndüm ve hızla yürüyüp eve girdim.

Montumu çıkartıp sinirle yere fırlattım ve mutfağa gidip sandalyelerden birine oturdum. Eğer Simay beni gıcık etmek için böyle bir yalan uydurmuşsa onu kesin dövecektim. Saçlarını eline vermeden rahat etmeyecektim çünkü. Böyle bir yalan söyleyip iki sevgilinin tartışmasına yol açtıysa benden çekeceği vardı. Aptal kız! Ona boş yere gıcık olmamıştım. Güzel bir dayağı hak ediyordu. Barlas, Simay'a ne yapacaktı ayrıca merak ediyordum. Onun yüzünden tartışmış olmamıza bir şey diyecekti elbet, susup yine onu savunmayacaktı herhalde. Gerçi Barlas'tan bahsediyorduk değil mi? O yine bir yolunu bulur onu savunurdu.

Bir şeyler yemeliydim artık, yoksa açlıktan ölecektim. Sandviç için gerekli malzemeleri buzdolabından çıkartıp tezgâha koydum. Ekmek sepetinde

sadece birkaç bayat dilim bulunca gidip marketten ekmek almaya karar verdim.

Yere fırlattığım montumu giyip çantamda duran cüzdanımdan para aldıktan sonra evden çıkıp markete doğru yürümeye başladım. Aslında çıkmam iyi olmuştu. Yürümek bana iyi gelebilirdi. Belki sinirlerim yatışırdı. Barlas'la böylesine bir tartışma yaşadıktan sonra hâlâ yemek yemeyi istiyor olmam mucizeydi zaten. Belki de şu Simay'ı fazla takmamam gerektiğini düşündüm. Çünkü taktıkça her şey daha kötü olacaktı. Bu kız Barlas'la benim aramı açabilirdi. Onda o potansiyeli görebiliyordum. Suçlu olduğu halde üzgün görünmesi hastalıklı bir yapıya sahip olduğunun göstergesiydi. Emindim. O kızda bir şeyler vardı. Ama kafaya koymuştum. Bu kızın sorunu her neyse öğrenecektim. Öğrenmeden rahat yoktu bana.

Markete doğru yürümeye devam ederken bir ses duyduğumu sanıp, sesin geldiği yöne baktım. Bir kız sesi gibiydi. Çığlık atıyordu. Ya da ben öyle zannetmiştim. Tam duyamadığım için emin olamıyordum. Ses sol tarafımda kalan dar ve ıssız sokaktan geliyordu. Yankı yapmıştı. İkinci kez duyduğumda emin oldum. Bir kız çığlık atıyordu. Hemen o sokağa girip sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Ayaklarım gitmemek için diretiyordu ama merakım uslanmaz bir çocuk gibiydi. Kız kimdi, neden çığlık atıyordu bilmiyordum. Sadece oraya gitmek istiyordum. Duyduğum sesin sahibinin yardıma ihtiyacı olabilirdi. Böylesine ıssız bir sokakta ne işi vardı bilmiyordum ama taşındığımızdan beri bu sokağa ilk defa giriyordum. Hava karanlık olmamasına rağmen sokak gereğinden fazla ürkütücüydü. Yerlerde boş içki kutuları vardı. Geceleri fazlaca kullanılıyor olmalıydı.

Yavaş ve temkinli adımlarla yürümeye başlamıştım ki aynı çığlığı bir kez daha duydum. Acı çeker gibi bir hali vardı sanki. Ses bana bunu düşündürmüştü. Şimdi gerçekten sesin sahibinin yardıma ihtiyacı olduğunu anlıyordum. Bu yüzden acele etmeliydim. Adımlarımı hızlandırıp sesin geldiği yöne doğru yürürken sağ tarafımda kalan sokağın girişinde karşıma çıkan kişiyle olduğum yerde kaldım ve korkuyla çocuğa baktım. Çocuk da bana bakıyordu. Benim yaşlarımda olduğunu düşündüğüm esmer çocuk gülerek bana bakmaya başlayınca neler olduğunu anlamadığım için korkudan titremeye başlamıştım. Geri dönüp hızla koşmak istiyordum ama aklım hâlâ sesin sahibindeydi. Sahi ne olmuştu o sese? Artık

duymuyordum. Belki de kıza bir şey olmuştu. Karşımdaki çocuk bana böyle sırıtırken yoluma devam edemeyeceğimi düşündüm. Muhtemelen serseriydi. Geri dönüp birilerinden yardım istemeliydim. Tam geri geri gitmeye başlamıştım ki çocuğun arkasından gelen sarışın uzun boylu kızı görünce olduğum yerde kaldım.

O da tıpkı esmer çocuk gibi gülüyordu. Yüzündeki alaycı ifade hiç hoşuma gitmemişti.

"Senin için hazırladığımız tuzağa hoş geldin cesur kız. Gafil avlandığın için üzgünüm ama emir büyük yerden geldi."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

38.BÖLÜM

Hani bir an önce uyanmak ister ya insan, uyanıp kâbus gördüğünün farkına varmak... Şu an tam da bu olsun istiyordum. Öylesine çaresiz, öylesine korku dolu hissediyordum. Soğuktum. Buz gibi soğuk... Korkudan donup kalmıştım ve sessizliğimin dilimi yaktığını hissediyordum. Dudaklarım mühürlenmiş gibiydi. Ne kadar bağırmak istesem de sesim çıkmayacakmış gibi geliyordu. Tam da bu yüzden şu anın bir kâbus olmasını istiyordum.

Kızın söylediklerini düşündüm. Bir tuzak kurmuşlardı. Bu emri onlara kim vermişti de beni tuzağa düşürmüşlerdi? Korkuyordum. Hem de çok korkuyordum. Hızlı koşarsam kaçabilirdim belki. Başarabilirdim. Evet, bu o kadar da zor değildi.

Bir anda hızla dönüp daha önce koşmadığım kadar hızlı koşmaya başladım. Peşimde olup olmadıklarını görmek için arkama bile bakmıyordum. Onlardan kurtulmam lazımdı. Yakalanırsam hoş şeyler olmayacağının farkındaydım çünkü onlara bu emri veren kişi beni istiyordu. Korkuyla koşmaya devam ederken peşimden gelen çocuğun kollarını belime dolayıp beni yakalamasıyla durdum. Çırpınmaya başladım. Kurtulmak için tüm gücümü kullanıyordum ama ona gücüm yetmiyordu. Keşke dövüşmeyi bilseydim diye düşünürken Barlas'ın öğrettiği bir taktik geldi aklıma.

Ayağına sertçe basıp karnına dirseğimi geçirdim. Çocuk acıdan iki büklüm olunca kollarından kurtulup hızla koşmaya devam ettim. Başarmıştım. Ondan kurtulmuştum ama korkum iki katına çıkarmıştı. Onu sinirlendirmiş olabilirdim. Bir kez daha yakalanırsam asla kurtuluşumun olmayacağının farkındaydım. Sokağın başına gelmeme az kalmıştı. Bu ıssız sokaktan çıkabilirsem eğer yardım isteyecek birilerini bulabilirdim. Ortalıkta kimseler yoksa ne yapacaktım onu bilmiyordum işte.

Hızla sokağın başına geldiğimde aniden karşıma çıkan bir çocuğa çarpıp duraksadım. Hem şaşırmış hem de korkmuştum. Karşımdaki yeşil gözlü çocuğun bakışından onun da peşimdekilerden olduğunu anladım. Yanından geçip kaçmam mümkün değildi çünkü sokak dardı ve beni hemen yakalardı.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Belki de bağırıp yardım istemeliydim. Sokağın başında duruyorduk sonuçta, birileri sesimi duyabilirdi. "İmdat yardım edin!" diye bağırmaya başladığımda çocuk eliyle ağzımı kapattı. Can havliyle elini ısırıp karnına yumruk attım. Çocuk acıyla küfrederken yanından geçmek için bir adım atmıştım ki montumun şapkasından tutup bana engel oldu. Gerisingeri dönerek ona vurmaya başladım. Vuruşlarım o kadar etkisizdi ki tek eliyle iki elimin bileklerinden tuttu ve "Eh yeter be! Seninle mi uğraşacağız? Yürü gidiyoruz!" dedi.

Az önceki esmer çocukla sarışın kız koşarak yanımıza geldiklerinde yeşil gözlü çocuğun beni tuttuğunu görünce rahatlamış gibiydiler. Kaçtığımı düşündükleri için endişelenmişlerdi galiba. Artık onlara bu emri kim verdiyse o kişiden çok korkuyor olmalıydılar.

"Bir kızı tutamadınız!"

"Eli ayağı durmuyor ki. Karnıma vurup kaçtı. Nefesimi kesti resmen. Nereye vurulacağını iyi biliyor bu kız."

"Bu mu yani? Kaçsaydı kendini böyle mi savunacaktın?" diye sordu yeşil gözlü olan, çok öfkeliydi.

"Barlas ona dövüşmeyi öğretiyor olmalı." Sarışın kız Barlas'tan bahsedince şaşkın bir şekilde ona baktım. Yeşil gözlü çocuğun elinden kurtulmak için çırpınmayı bırakmıştım.

"Barlas'ı tanıyor musunuz?"

Sarışın kız ona yönlendirdiğim soruyla gözlerini yeşil gözlü çocuğa çevirdi. Cevap vermek için ondan onay bekliyor gibiydi.

"Barlas Karaman'ı tanımayan mı var?"

Bunlar Barlas'ın düşmanı olabilirlerdi. Sonuçta o bir çete lideriydi, bir sürü düşmanı vardı.

"Barlas bana tuzak kurduğunuzu öğrenirse sizin için çok kötü olur!"

Esmer çocuk dalga geçer gibi küçük bir kahkaha attı. "Sorun değil biz kötü şeylere alışkınız zaten."

"Ceren, şu kızın üstünü kontrol el bakalım bir şey var mı?" Yeşil gözlü çocuk sarışın kıza emir verince kız yanıma yaklaştı ve üzerimi aramaya başladı. Buna izin vermemek için çırpınıyordum ama yeşil gözlü çocuk bileklerimi o kadar sert tutuyordu ki resmen canımı yakıyordu.

"Cebinde bu var," deyip montumun cebinden çıkardığı çipi yeşil gözlü çocuğa gösterdi. Çocuk sırıtarak bana baktı. "Demek üzerinde bir çip var. Barlas seni iyi koruyor olmalı."

Barlas'ın kafasına fırlatmak istediğim çip hayatımı kurtarabilecekken onu bulmaları hiç iyi olmamıştı.

"Ne yapayım bunu?"

"Ne bileyim, at gitsin." Kız söyleneni yapıp çipi yere atınca yeşil gözlü çocuğa bakıp, "Kimsiniz siz? Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırdım. Çocuk beni sokağın çıkışına doğru çekiştirmeye başladı. "Bunun cevabını verecek kişiler biz değiliz."

Elinden kurtulmak için çırpınırken birinin beni duyabilmesi için tekrar bağırdım. "Bırakın beni imdat!" Çocuk ellerimi bırakıp eliyle ağzımı örtünce ona vurmaya başladım. Kaçamayacağımı biliyordum ama yine de uğraşıyordum. Esmer çocuk gelip yeşil gözlü çocuğun yaptığı gibi bileklerimden tutunca beni dar sokağın başında duran arabaya bindirdiler. Sesimi kimseye duyuramamış olmanın verdiği üzüntüyle gözlerim dolmaya başladı. Arabada da rahat durmuyordum. Sanırım bu yüzden sarışın kız arabayı kullanmayı tercih etmiş, diğerleri kaçmamam için iki yanıma oturmuştu.

Kimdi bunlar? Barlas'ın düşmanları ondan intikam almak için beni mi kullanacaktı? O çipi atmamış olsalardı Barlas beni bulabilirdi. Peki, şimdi böyle bir ihtimal kalmış mıydı? Hayır. Bilekliğim vardı ama o sadece Demir yanıma yaklaştığında işe yarıyordu. Kurtulmak için hiç şansım yoktu yani.

Yaklaşık on dakika süren bir yolculuktan sonra sarışın kız arabayı durdurup aşağı indi. Yeşil gözlü çocuk kolumdan tutup beni arabadan dışarı çekiştirdi. Kolumu bırakması için uğraşırken etrafa bakıyordum. Kimse yoktu. Bir uçurum kenarındaydık ve ben ciddi anlamda korkuyordum. Neden buradaydık? O kişi her kimse, bunlara ölüm emrimi vermemişti umarım.

Hiçbirinin suratında öyle bir ifade yoktu gerçi. Birini öldüreceklerse endişe duymaları gerekiyordu ama böyle bir şey yoktu. Gayet rahat görünüyorlardı. Ya daha önce birçok kişiyi öldürdükleri için buna alışıklarsa? Umarım ilkidir diye düşünürken geldiğini duyduğum arabaya çevirdim gözlerimi.

Bu Demir'in arabasıydı!

Araba yaklaşıp önümüzde durunca Demir sırıtarak indi ve yanıma yaklaşıp önümde durdu.

"Ne haber güzel kız?"

Şaka mıydı bu? Daha birkaç saat önce Barlas'tan dayak diyordu ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi karşımda durabiliyordu. Yüzü berbat haldeydi. Kurumuş kanları temizlemişti ama yine de kötü görünüyordu. Tabii bu onun umurunda değildi. Onun umurunda olan tek şey bendim. Bu çocuk kesinlikle hastaydı. Oradan kurtulduğu gibi bana tuzak kurmuş, beni buraya getirtmişti. Barlas'a onu bırakmasını, her şeyin daha kötü olacağını söylemiştim. İşte korktuğum başıma gelmişti. Demir şimdi Barlas'tan intikamını alacaktı.

Birkaç saniye sonra kendime gelip anca konuşabildim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Beni neden buraya getirttin?" Keyfi gayet yerinde görünüyordu, sırıtmaya devam etti. Hiç dayak yemiş gibi bir hali yoktu. Oysa canı hâlâ yanıyor olmalıydı. Gözlerim üzerindeyken onu incelemeye devam ediyordum. Barlas kaynar suyu onun eline dökecekti ama görünüşe göre bunu yapmamıştı.

"Konuşalım diye getirttim. Kötü mü yaptım?"

"Ne istiyorsun Demir?"

"Hiç, sadece konuşmak istiyorum."

"Ama ben seninle konuşmak istemiyorum!"

"Açıkçası bunu pek umursamıyorum."

"Barlas beni buraya getirttiğini öğrenirse..."

Gülerek sözümü yarıda kesti. "Ne yapar, beni gerilim sandalyesine mi oturtur? Onun yapabilecekleri sınırlı Öykü. O benim gibi değil. O yüzden ondan korkmuyorum."

"Derdin ne? Barlas'tan intikam almak için mi getirttin beni buraya?"

"Hayır."

"O zaman yine Simay'ın yerini öğrenmemi isteyeceksin benden."

"Hayır."

"Ne istiyorsun o zaman?"Sabrım taşmıştı artık. Ona bağırırken sesimin yankı yaptığını fark ettim.

"Konuşmak dedim ya."

"Sadece konuşmak öyle mi?"

Soruma cevap beklerken eğlenir gibi bir hali olduğunu fark ettim. Burada olmam ona eğlenceli bir oyun gibi geliyordu anlaşılan.

"Evet."

"Peki, konuşmanın sonunda ne olacak? Beni uçurumdan aşağı mı atacaksın?"

"Sana zarar vermeyi düşünmüyorum."

"Buna inanmıyorum!"

Sırıtarak ellerini iki yanına indirdi, gözlerini benden çekip sarışın kıza baktı. "Üzerinde bir şey var mıydı?"

"Evet, bir çip vardı."

"Demek Barlas geçen defa seni bir çip sayesinde buldu." Kafasını hafifçe iki yana sallayarak güldü "Bunu anlamıştım."

Evet, bunu anlamıştı ama bilekliğimden şüphelenmemişti. Asla da şüphelenmezdi. Zaten Barlas o çipi bilekliğimden şüphelenmesin diye üzerimde bulundurmamı istemişti. İyi düşünmüştü. Şimdi Barlas bilekliğim sayesinde burada olduğumu anlayacaktı. Ama ben buna sevinemiyordum. Çünkü Barlas buraya geldiğinde kavga çıkacaktı. Demir beni bırakmalıydı. Barlas gelmeden önce ondan kurtulmam lazımdı.

"Beni bırak Demir. Barlas'ı sinirlendirme!" diye bağırdım. Ondan korkuyordum ama Barlas'ın buraya gelecek olmasından daha çok korktuğum için ona bağırıyordum.

"Belki de sadece sinirlensin diye bunu yapıyorumdur."

Eğlenerek söylediği sözler sakin kalmamı engelliyordu. Onu omuzlarından ittim. "Yapma şunu artık! Sinirlenince ne olduğunu gördün!" Bu onu daha çok eğlendirmişti. Aptal aptal sırıttı. "Evet, ben onunkini gördüm ama o benimkini henüz görmedi."

"Sanırım bugün görecek," dedim. Biliyordum çünkü bugün bana bir şey yapacaktı. "Ne yapacaksın bana?"

"Aklımda çok güzel şeyler var da bunun için acelem yok," diyerek arkadaşlarına döndü. "Siz gidin!" Hepsi emrine uyup arabaya binerek uzaklaştılar.

Demir'le bir uçurum kenarında yalnız kalmak korkumu en üst seviyeye taşımış, bana yapabileceklerini geçiriyordum aklımdan. Ve bu korkudan titrememe neden oluyordu. "Senin tek derdin Simay, benimle uğraşma

Demir." Sinirliydim ama onunla sakince konuşuyordum. Aşırı tepkiler vermek istemiyordum. Sinirlenirse ne yapacağı belli olmazdı.

"Seninle uğraşmıyorum ki... Ben Barlas'la uğraşıyorum," deyince sinirden ona vurmak istesem de kendimi tuttum. "Sen aşağılık herifin tekisin!" Büyük bir kahkaha atıp bana yaklaştı ve kulağıma fısıldadı. "Biliyor musun, bunu söylemen çok hoşuma gitti. Burada yalnız ve korunmasızsın, buna rağmen korkmadan konuşuyorsun. Cesurca..." Bana iyice yaklaştığı için kalbim korkudan yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Bir adım geri çekildim. "Uzak dur benden!"

"Bunu yapamadığımı biliyorsun," diyerek yüzüme dokunmak için kaldırdığı elini hızla ittim. "Kes şunu!"

"Sana karşı bir şeyler hissettiğime neden inanmıyorsun Öykü?"

"Çünkü sadece Barlas'ı sinir etmek istediğinin farkındayım."

"Ya gerçekten sana karşı bir şeyler hissediyorsam?"

Gözlerime sanki gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi bakmaya başlayınca bundan rahatsız oldum.

"Simay'ı unuttuğunu düşünürüm. Ondan vazgeçtiğini, artık aramak istemediğini..." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama bilsem bile bunu sana asla söylemem."

Sinirlenmesini bekliyordum ama öyle olmamıştı. Sırıtıyordu. "Yerinde olsam söylerdim."

"Asla!"

"Belli ki Barlas'ı Simay'dan kıskanmıyorsun. Güzel."

"Neden kıskanayım ki?" diye sordum.

"Bilmem, çok yakın oldukları için mesela," deyince içim rahatladı. Başka bir şey olduğunu zannetmiştim ama öyle bir şey yoktu.

"Onlar sadece arkadaş."

"Seni böyle mi kandırıyorlar? Biz arkadaşız diyerek?"

Aklımı karıştırmaya çalışacaktı ama buna izin vermeyecektim. "Beni kimsenin kandırdığı falan yok!"

"İnan bana bazen sana acıyorum. Barlas senin sevgini hiç hak etmiyor," dedi. O üzerime doğru yürürken ben ondan uzak kalmak için geri geri yürüyordum.

"Benim Barlas'a olan sevgim seni hiç ilgilendirmez!"

"Yazık," diyerek kafasını iki yana salladı. "Çok aptalsın. Barlas'a âşık olmak aptallık demektir." Geri geri yürümeye devam ederken omzumun üstünden arkama bakıp uçurumun kenarına doğru yaklaştığımı fark ettim. Bu görüntü beni korkutmuştu, "Bizimle uğraşmayı bırak artık Demir!" diye bağırdım.

"Daha yeni başladığımı biliyorsun Öykü. Ve bırakmayacağımı da..." Evet, bunu biliyordum. Daha önce de söylemişti çünkü. Barlas'ı bitirene kadar bizimle uğraşmaya devam edecekti. Geriye doğru attığım adımlarım uçurum kenarına yaklaştığım için iyice küçülmüştü. Demir bana dokunmak için elini kaldırdı. İşaret parmağımı kaldırıp, "Sakın bana dokunma!" diye uyardım.

"Yapma Öykü, artık aramızda bir bağ oluştu ve bu benim sana dokunma isteğimi arttırıyor." Ne zamana kadar benden hoşlanıyormuş gibi yapacağını merak ediyordum doğrusu. Bu oyunu ne kadar sürdürecekti? " Barlas burada değil Demir, böyle davranmana gerek yok."

Uçurum kenarına çok yakın olmama rağmen üzerime doğru yürümeye devam ediyordu. "Sırf onu sinir etmek için sana karşı bir şeyler hissettiğimi söylediğimi zannediyorsun, değil mi?" diye sordu. Üzerime doğru yürümesi beni durduramamıştı. "Yanılıyor muyum?" dediğim anla ayağımın boşluğa

denk gelmesi bir oldu. Bir adımım daha olmadığını fark edememiştim. Çaresiz ve korku dolu çığlığım uçurumda yankılandı.

Saniyenin binde biri kadar bir andı... Düşüyordum. Bunun sorumlusu Demir'di. İstediği olmuştu. Beni düşürmeyi başararak Barlas'tan intikamını almıştı. Hem de bunu çok kolay yapmıştı.

Gözlerimi kapatmış ölmeyi beklerken Demir'in belimden tutarak düşmemi engellediğini fark ettim. Gözlerimi açıp ona baktım. Beni tutmuştu. Bir katil tarafından, uçurumdan aşağı düşmekten son anda kurtarılmıştım. Şaşkındım. Buradan düşmemi umursamayacak kişi tutmuştu beni. Oysa aşağı atsa Barlas'tan intikam alabilirdi. Yapmıyordu. İstediği bu değildi demek ki. Bunu gözlerinden anlamıştım. Düşeceğim için korkmuş gibi görünüyordu hatta.

Hızla beni kendine doğru çekerek ayağımın tekrar yere basmasını sağladı. Ela gözleri gözlerimin üzerindeydi ve gözlerinde az önce gördüğüme emin olduğum o korku silinmişti. O kadar şaşkındım ki...

"Yanılıyorsun..." dedi az önceki soruma cevap vererek. "Barlas'ı sinir etmek için yapmıyorum. Gerçekten sana karşı bir şeyler hissediyorum." Şaşkınlığım büyümeye devam ederken o da konuşmaya devam etti. "Seni buraya neden getirttim biliyor musun Öykü?" Cevabımı beklemeden soruyu kendi cevapladı. "Bir şeyi bilmeni istediğim için." Belimde olan elini çekti ve merakımı giderecek olan cevabı verdi. "Annene Barlas'la birlikte olduğunu söylemeyeceğim. Bunu sırf beni bugün Barlas'ın elinden kurtarmaya çalıştığın için yapıyorum. Yaptığın hareket hoştu. Benim gibi birini onun elinden kurtarmak istedin. Ben de bunun karşılığında sana böyle bir güzellik yapıyorum. Umarım hoşuna gitmiştir."

Gözlerine hayretle bakmaya devam ediyordum. İnanamıyordum! Böyle bir şeyi Demir'den asla beklemezdim.

"Beni şaşırttın."

"Barlas'ın elinden beni kurtarmak istediğin için ben de şaşırmıştım."

Uzaktan tozu dumana katarak hızla gelen bir araba görünce ikimiz de o tarafa döndük. Sert bir frenle duran arabadan Barlas indi. Aracın kapısını sertçe kapatırken "Demir!" diye hiddetle bağırdı. Gelmişti. Hem de çok çabuk gelmişti. Demir'in yanında olduğumu anladığı an delirmiş olmalıydı. Öfkeden gözleri dönmüş gibi görünüyordu.

Demir ona bakarken şaşkın görünüyordu. "Ne lan bu? Senin ne işin var burada? Nasıl buldun bizi?"

Barlas onun sorusunu cevaplamadan bize doğru koşacağı sırada Demir kolumdan tuttu ve diğer eliyle ona dur işareti yaptı. "Sakın yaklaşayım deme yoksa kıza veda etmek zorunda kalırsın."

Barlas arabasının önünde dururken ben Demir'e bakıyordum. Az önce beni düşmekten son anda kurtaran çocuk şimdi beni aşağı atmakla tehdit ediyorduBarlas'ı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum, onu korkutmak istiyordu. Şu an tek amacı buydu. Belki de bu yüzden özüne dönmüştü.

"Belanı siktirtme Demir, bırak onu!" Barlas öfkeyle bağırmaya devam ederken Demir onu durdurmak için kaldırdığı elini yanına indirdi ve gülerek konuşmaya başladı. "Bir şeyi merak ettim şimdi. Onu aşağı atmamdan mı korkuyorsun yoksa benim ona yakın olmamdan mı? Söylesene hangisi seni daha çok korkutuyor?"

"Lan bana bak..."

Demir, sözünü keserek, "Aslında belki de buna ben cevap vermeliyim," deyip iğrenç sırıtışını yüzüne yerleştirdi "Bence ona yakın olmam seni daha çok korkutuyor. Korkuyorsun. Bana âşık olma ihtimali seni korkutuyor."

Ben, Demir'e öfkeyle bakarken Barlas sinirden köpürüyordu. "Öyle bir ihtimal yok!"

"Nereden biliyorsun?" deyip başını bana çevirdi. "Öykü'nün düşüncelerini bilemeyiz öyle değil mi? Ya varsa?" diye sordu.

Kaşlarımı çatmış sinirli bir şekilde ona cevap verecekken Barlas bana seslendi.

"Yanıma gel Öykü!"

"Korkuyorsun. Hem de çok korkuyorsun Barlas," dedi Demir.

Barlas'ın öfkesi elini sıkmasından belli oluyordu. "Lan it!" deyip bir adım attı ama Demir'in söyledi şeyle yerinde kaldı.

"Bir adım daha atarsan büyük aşkını kaybedersin."

Korkuyla Demir'e bakmaya başladığımda tek kaşının havaya kalktığını gördüm. Sırıtışı suratından silinmişti. "Ama bir saniye ya... Senin büyük aşkın Simay'dı galiba. Öykü değil."

Barlas burnundan soluyordu, birkaç saniye konuşmadı ve daha sonra yumruk yaptığı elini sıkmaya başladı. "Seni öldürmem gerekiyordu!"

"Kesinlikle öyle ama şu anda konumuz bu değil. Simay ve sensin," deyip bana baktı ve gülümsedikten sonra tekrar ona döndürdü bakışlarını. "Öykü ne kadar yakın olduğunuzu biliyor bunu biliyor muydun? Simay'a olan bağlılığını, onu asla kaybetmek istemediğini..." Barlas'ın gözleri bana döndü ve Demir'in söylediklerine verdiğim tepkiyi kontrol etti. Demir'in amacını bildiğim için sinirlenmemiştim. Barlas sert bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bunu başaramayacaksın!"

"Aranızı bozmak gibi bir düşüncem yok yanlış anlama. Ben sadece Öykü'nün bazı şeyleri anlamasını istiyorum. Simay senin için değerli. Öykü de öyle. Ama ben hangisinin senin için daha değerli olduğunu anlayamadım. Söylesene, hangisi?" Demir'in sorduğu şeyi ben de merak ediyordum aslında. Barlas'ın cevap veremediğini gördüm. Sadece sert sert Demir'e bakıyordu. Bu beni sinirlendirmişti işte. Öykü demesi gerekirken hiçbir şey söylemiyordu. Belki de söyleyemiyordu.

Demir küçük bir kahkaha attı. "Cevap Öykü'nün yanında verilmediğine göre sanırım Simay daha değerli," dedi. "Öyle olmasa direkt Öykü derdin değil mi? Ama diyemiyorsun. Öykü'nün Simay'dan daha kıymetli olduğunu söyleyemiyorsun, çünkü Simay'a âşıksın Barlas. Kabul et."

"Öykü'nün aklını karıştırmaya çalışma Demir!" Az önce cevap vermeyen çocuk şimdi bağırarak konuşuyordu muhtemelen bu soruya cevap veremediği için kendine kızıyor, acısını Demir'den çıkartmaya çalışıyordu.

"Ben sadece gerçekleri görmesini sağlıyorum. Birinin ona bunu göstermesi gerekiyordu. Ve bence bu ben olmalıydım."

Barlas konuyu değiştirmek istercesine, "Seni bir daha uyarmayacağım Demir, bırak onu!" deyince Demir kolumu tutan elini gevşetti ve bana dönüp, "Bunu Barlas istediği için değil, senin için yapıyorum. Kimin sana daha çok değer verdiğini anla diye," dedikten sonra hızla yürüyüp arabasına bindi.

Arabayı çalıştırıp camını aşağı indirdi ve sırıtarak Barlas'a baktı. "Görüşürüz âşık çocuk. Size iyi kavgalar," deyip ona orta parmağını gösterdi.

Demir'in aracı uzaklaşana kadar arkasından baktıktan sonra yanıma gelip karşımda durdu Barlas. "Senin ne işin vardı burada?"

"Ne o, isteyerek geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Sana ne işin vardı burada dedim?"

"Demir zorla getirtti. Senin düşündüğün gibi Demir'le tekrar buluşmak için gelmedim yani!" diye cevap verdiğimde sert bakışları yumuşadı.

"Gidelim buradan," dedi bileğimi tutarak.

"Dokunma bana!" diyerek bileğimi tutan elini itip yürümeye başladım.

Demir'in sorduğu soruya cevap veremediği için ona kızgındım ve o da bunun farkındaydı. Bu yüzden peşimden geliyordu. "Yapma Öykü. Demir'in ne yapmak istediği belli, neden ona uyuyorsun?" Cevap vermeden yürümeye devam ederken arkamdan gelip kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Arabaya bin."

"İstemez. Kendim gideceğim!"

"Buradan otobüs geçmez," deyip beni arabaya doğru çekiştirerek yolcu koltuğuna oturttu. Kendisi de yerine geçti ve arabayı sürmeye başladı.

"Tek derdi aramızı bozmak bunu anlamıyor musun?" diye sordu.

"Gerçekleri söylüyor ama."

"Ne gerçeği Öykü, neden bahsediyorsun sen?"

"Simay kim Barlas? Gerçekten arkadaşın mı?"

"Ona inandın mı?"

"Sana bir soru sordum."

"Bende öyle!"

"Cevap ver bana Barlas!" diye bağırdım.

"Sen cevabı kendine vermişsin zaten, benim bir şey dememe gerek kalmamış!"

"Onunla birlikte miydiniz?" Sorduğum sorudan sonra kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Alacağım cevaptan çok korkuyordum. Evet derse ne yapacaktım hiç bilmiyordum. Demir'in söylediği gibi Barlas ona âşık olabilirdi ve şu an bu ihtimal beni yiyip bitiriyordu.

"Yok öyle bir şey!" diye bağırdı.

"Onu seviyor musun?" diye sordum korkarak. Kalbim ikinci kere hızla çarpmaya başlamıştı.

"Tabii ki seviyorum o benim kardeşim." Deyince dudaklarımı kemirdim. Gerçekten öyle miydi acaba? Nedense artık buna inanmıyordum.

"Âşık mısın diyorum?"

"Öykü!" diye tısladı.

"Sana âşık mısın dedim?"

Aniden arabayı sağa çekip durdurdu ve bana dönüp, "Evet, aşığım!" diye bağırdı. Bunu öyle sinirle söylemişti ki bir an karşımdakinin Barlas olduğuna inanamamıştım. Dudaklarım hafiften aralanmış ona bakmaya devam ederken kahverengi gözleri gözlerimi esir aldı. "Ama ona değil, bana bu soruyu soran kıza aşığım!"

Söylediği şey ruhumu okşasa da sinirimin bir türlü geçmek bilmediğini fark ettim. Ona âşık olmayabilirdi ama onunla çok yakındı. O kadar yakındı ki benden daha değerli bile olabileceğini düşünüyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sonra tekrar gözlerine baktım. "Neden senin için bu kadar değerli anlayamıyorum. Aramızda seçim bile yapamıyorsun. Öykü benim için daha değerli diyemiyorsun!" Sessizce yüzüme bakıyordu. Konuşmuyordu. Oysa diyeceği tek bir şey vardı. Sen daha değerlisin... Ama söylemiyordu işte. Söylemeyecekti de.

Sinirle arabanın kapısını açıp çıktım.

"Öykü, buraya gel!"

"Sanırım buradan otobüs geçiyor!" diyerek hızlı hızlı yürümeye başladığımda bana yetişip kolumdan tuttu. "Arabaya bin!"

"Seninle tartışmayacağım Barlas. Simay'a verdiğin değer sinirlerimi bozuyor!"

"Demir'e istediğini veriyorsun Öykü. Seni neden bıraktı sanıyorsun? Tartışacağımızı biliyordu. Amacı buydu ve sen de şu an amacına ulaşmasını sağlıyorsun."

"Peki, ne yapayım?" diyerek kolunu ittim. "Simay'a benden daha çok değer verdiğini gördüğüm halde susup bunu kabulleneyim mi?" Sertçe kaşlarını çattı ve ciddi bir sesle, "Simay'a senden daha çok değer vermiyorum," dedi

"Öyle mi?Bu durumda bana ondan daha çok değer veriyorsun?" Cevap vermeden gözlerini benden kaçırınca sinirle güldüm. "Ya da vermiyorsun? Merak ediyorum ona neden yalan söylediğini sordun mu?" Uydurduğu şu

bir şeyler hissetme yalanını Barlas'a nasıl bir açıklama yaparak çözecekti merak ediyordum.

"Hayır, henüz konuşmadık," deyince kafamı anlamış gibi salladım. "Sevgili arkadaşının buna ne cevap vereceğini gerçekten çok merak ediyorum." Kız bir de yalancı çıkmıştı. Amacı belliydi, Barlas'la aramı bozmak istiyordu. Bakalım Simay'ın yapacağı açıklamadan sonra Barlas onu bana karşı nasıl savunacaktı.

Barlas'la daha fazla konuşmamak için durağa doğru yürüyeceğim sırada kolumdan tutup gitmemi engelledi. "Arabaya bin Öykü!" Sinirliydim ve o arabaya binmeye hiç niyetim yoktu. "Bırak kolumu!" diye kolunu itmeye çalışırken bırakmamak için daha sıkı tuttu. "Bin şu arabaya dedim!"

"Binmiyorum. Kendim gidebilirim!"

"Ben bırakacağım!" diyerek beni arabaya doğru sürüklemeye başlayınca, "Hayır!" deyip ona engel oldum. Barlas buna çok sinirlenmişti. "İnat etme de bin!"

"Bırak dedim!" diye bağırdığım an yakından birinin bana seslendiğini duydum. "Öykü!"

Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda Barlas'ın arabasının önünde duran taksinin yanında annemi görünce kalakaldım. Bizi görmüştü. Buradaydı ve çatık kaşlarının altındaki gözleri, Barlas'ın kolumu tutan elinin üzerindeydi.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

39.BÖLÜM

Soğuk hava tenime işlerken nefesimi tutmuş bakışlarımı Barlas'a çevirmiştim. Onun bakışları ise annemdeydi. Bizi görmüş olması ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama Barlas hızla elini çekti. Ben tuttuğum nefesimi yavaşça bırakırken annem yanımıza yaklaştı.

"Öykü, ne oluyor burada?"

Ne cevap vereceğimi bilemeden tekrar Barlas'a baktım. Korkuyordum. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Evet, bizi eninde sonunda öğrenecekti ama bu böyle olmamalıydı. Tartışırken görmüştü bizi. Kim bilir neler düşünüyordu şimdi? Barlas'ın sevgilim olduğunu anlamış mıydı acaba? Gözlerim annemin gözlerine kaydığında dudaklarımı cevap vermek için araladım ama konuşamadım. Annemin vereceği tepkiden korktuğum için konuşamıyordum.

Annem cevap vermem için bana bakmaya devam ederken yutkundum ve dudaklarımı ıslattıktan sonra, "Hiç, konuşuyorduk sadece," diyebildim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Oysa anlatsam her şeyi, belki de üzerimden bir yük kalkacaktı ama lanet olsun ki dilim bağlanmıştı. Bunu bugün, bu şekilde öğrensin istemiyordum. Hem Demir de anneme bizi söylemeyeceğini söylemişti. Anneme anlatmak için zamanım vardı yani. Beklemeliydim. Şimdi olmazdı.

Annem şüpheci gözlerle bana bakarken çenesinin ucuyla Barlas'ı işaret etti. "Kim bu?"

Kalbim duracak gibi oldu. Dilimin yeniden bağlandığını hissettim. Neden böyle oluyordu bilmiyordum. Söylersem kurtulacaktım ama söyleyemiyordum işte. Kendime kızıyordum. Eminim Barlas da kızıyordu. Söylememi bekliyormuş gibi bir hali vardı. Birkaç saniye sesim çıkmayınca kaşları çatıldı. Yapamayacağımı ya da yapmayacağımı düşünmeye başlamış olmalıydı. Sanırım bu yüzden konuşmak için atıldı, "Ben..." dedi ifadesiz çıkan sesiyle. "Ben Öykü'nün..." sözünü tamamlamasına izin vermeden

yarıda kestim ve ben tamamladım. "Arkadaşım...O benim okuldan arkadaşım anne."

Barlas şaşkın halde yüzüme bakıyordu.

"Öyle mi?" dedi annem. "Neden tartışıyordunuz peki?" Güzel soruydu. Neden tartışıyorduk biz? Ya da son zamanlarda tartışmamızın sebebi neydi? "Halledemediğimiz bir sorun vardı da, o yüzden," dedim. Barlas, Simay'ı ima ettiğimi anlamıştı. Belki de bu yüzden çatık kaşları daha da çatıldı.

"Sizin okulda olmanız gerekmiyor mu? Ne işiniz var burada?" Annemin soruları bir türlü bitmek bilmiyordu. Kadın merak ediyordu tabii, haklıydı da. "Son iki saat boştu. Buraya da Barlas'la halk kütüphanesi aramak için gelmiştik. Birlikte yapacağımız bir ödev var da..." Aklıma gelen ilk yalanı söylemiştim, başka çarem yoktu zaten.

Annem Barlas'ı baştan aşağı süzdü ve "Demek adın Barlas? Öykü'nün arkadaşlarından biriyle daha tanıştığıma sevindim," dedi.

"Ben de sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Barlas kibarca.

Annem memnun olmuş bir şekilde gülümsedikten sonra bana baktı. "Pekâlâ, Öykü ben eve gidiyorum. Benimle mi gelirsin yoksa arkadaşınla kütüphane aramaya devam mı edeceksin?" Kalbim kalmaktan yanaydı, ama ben, gitmelisin, diyen aklımı dinleyecektim. Burada kalıp da onunla daha fazla tartışmak istemiyordum. Barlas'ın gözlerinin içine sert bir şekilde bakıp, "Seninle geleceğim anne," dedim.

"Tamam o zaman ben seni takside bekliyorum. Umarım bir gün seninle de uzun uzun sohbet ederiz Barlas. Kendine iyi bak," diyerek hafifçe tebessüm ettikten sonra taksiye doğru yürüdü Annem.

Annemin peşinden gideceğim sırada Barlas'ın konuşmasıyla yerimde kaldım. "Demek arkadaşız?" Gözlerim taksiye binen annemin üzerindeydi. "Şaşırdın mı?" diye sordum. Ona bakmıyordum. Ne kadar öfkeli olduğumu anlasın istiyordum.

"Doğruyu söylemeni bekledim."

"Söylemek istemedim."

"Bana kızgın olduğun için değil mi? O yüzden söylemedin?" diye sordu.

"Bilmem, herhalde o yüzdendir," deyip yanından hızla uzaklaştım ve taksiye bindim. Araç hareket ettikten sonra da dönüp arkama bakmadım.

"Yakışıklı çocuk," dedi annem.

"Öyledir," deyip düşünceli bir şekilde önüme bakmaya devam ederken annemin gülümsediğini fark ettim. "Sana karşı bir şeyler hissediyor olmalı."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Benimle geleceğini söylediğinde sana bozuldu."

"Biz arkadaşız."

Kucağımda duran elimi tuttu ve tatlı sesiyle konuştu. "Biliyorum canım. Demek istediğim eğer bir gün ondan hoşlanırsan bunu bilmek isterim." Tekrar ona döndüğümde gülümseyen gözlerine bakıp, ondan hoşlanıyorum zaten hatta seviyorum ama senin bundan haberin yok, demek istedim ama yapamadım. Yapamazdım. Onun nasıl biri olduğunu öğrenince birlikte olmamıza izin vermeyecekti. Az önce gülümsediği çocuğa nefretle bakacaktı ve onu hayatı boyunca sevmeyecekti.

Konuyu değiştirmeliydim. Daha fazla Barlas'ı konuşmak istemiyordum. Çünkü eğer devam edersek ağzımdan onu sevdiğimi kaçıracakmışım gibi geliyordu bana. "Sen Hikmet Bey'le birlikte değil miydin?"

"Evet, ama onun bir işi çıktı, ben de eve taksiyle geri dönmek zorunda kaldım."

"E, sürprizi neymiş?" diye sorduğumda elimi okşamaya başladı. "Bunu sana şimdi söylemeyeceğim canım. Yarın akşam yemeği için Hikmet'i bize davet ettim. O zaman öğrenirsin." Aslında bunu pek merak etmiyordum ama öylesine sormuştum işte. Maksadım yine Barlas'ın konusunun açılmamasıydı. Aklım tamamen onda olduğu için keyifsizce, "Peki," deyip dışarıyı seyretmeye başladım. Annem elini elimin üzerinden çekip bir süre

sustu, eve yaklaşmamıza az kala benimle tekrar konuşmaya başladı. "Öykü, kızım bilmeni istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Baban..." deyip boğazını temizledi. "Babanın şirketi iflas etmiş."

İfadesizce suratına baktım "Bunu nereden öğrendin?"

"Dün, bizi buradan göndermek istediği için, onunla konuşmak üzere şirketine gitmiştim. Oradaki sekreterden öğrendim. İflas etmiş ve şehirden gitmiş." Üzgündü ama bana bunu belli etmemeye çalışıyordu. Kızacağımı biliyordu. Gerçi olanlara benim sebep olduğumu bilse o da bana kızacaktı ama bilmiyordu. Bilmeyecekti de.

"İyi olmuş," deyip tekrar kafamı cama çevirdiğimde annem sesini yükseltti. "Öykü!"

"Ne?" diyerek sinirle suratına baktığımda gözlerime bakıp sesini alçalttı. "O senin baban." Buna gülebilirdim ama şu an o kadar sinirliydim ki gülemiyordum. "Hayır, anne o benim hiçbir şeyim değil ve ben hiçbir şeyim olmayan kişiye acıyamam, bunu benden bekleme lütfen." O bunu çoktan hak etmişti. Hayatımızdan çıktığı için o gün kötü olmuştum ama şimdi böyle bir şey hissetmiyordum. Hatta iyi ki çıkmış diyordum.

Annem şaşırmış bir halde, "Öykü?" dedi ama onu susturdum. "Anne lütfen, onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Peki," deyip üzüntüyle önüne baktı. Anlamıyordum ki hâlâ nasıl ona üzülebiliyordu? Allah'tan Hikmet vardı da anneme iyi geliyordu. Yoksa şu anda daha kötü olacağından emindim.

Eve geldiğimizde hızla arabadan çıktım ve kendimi doğruca odama attım. Üzerimdekilerden kurtulup eşofmanlarımı giydiğimde karnım zil çalıyordu ama ben yatağıma oturmuş düşünüyordum.

Aklım Barlas'taydı. Sevgili olduğumuzu, korktuğum için değil ona kızgın olduğum için söylemediğimi düşünmesini istemiştim. Bunu neden

yapmıştım bilmiyordum. Galiba sinirlenmesini istemiştim.

Yaklaşık yarım saat sonra annemin beni masaya çağırması üzerine mutfağa gittim. Keyfim olmadığı için çok fazla muhabbet etmeden yemeğimi yiyip odama geri döndüm. Masama oturup birkaç saat ders çalıştım. Sıkılıp bıraktığımda saat beşe geliyordu. Saate baktığım telefonumu komodinime koyacakken çaldığını duyunca ekranda kimin aradığına baktım. Barlas'tı.

Açıp, "Efendim?" diye cevapladım.

"Üzerine rahat bir şeyler giy seni almaya geliyorum."

"Ne?" Ne demek beni almaya geliyordu. Birkaç saat önce birlikte değil miydik biz? Şimdi beni neden almaya geliyordu ki?

"İki dakika sonra oradayım," deyip telefonu kapatınca ekrana bakıp ne yapacağımı düşündüm. Geliyordu ama annem buradaydı. Hiç düşünmemiş miydi ben nasıl bu evden çıkacaktım acaba? Yine anneme yalan uyduracaktım belli ki. Odadan çıkıp salonda televizyon izleyen annemin yanına gittim. "Anne, Aysun'la dışarı çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Dışarı mı? Akşam oldu kızım."

"Evet, ama biraz hava almak istedik. Hem çok kalmayacağım zaten."

"Peki, tamam çık ama telefonun yanında olsun."

"Tamam anne," deyip hemen odama geçtim ve telefonumu cebime koyup montumu üzerime giydim. Evden çıktığımda Barlas'ın beni arabasının içinde beklediğini gördüm. Arabaya doğru yürürken doğru mu yapıyorum acaba diye düşündüm. Beni çağırmıştı ama şu an yanına gidiyor olmam bir tartışmaya zemin hazırlayabilirdi. İkimiz de birbirimize kırgın ve de sinirliydik. Belki de yanına gitmemem gerekiyordu ama gidiyordum işte. Bu sefer kalbimi dinlemiştim. Yanında olmak istiyordum. Tartışacağımızı bilsem de yanında olacaktım.

Arabaya bindiğimde ilk sorum, "Nereye gidiyoruz?" oldu. Yüzüne bakarak konuşmuştum ama onun gözleri benim üzerimde değildi. Yola bakıyordu.

Arabayı çalıştırırken, "Dövüşmeyi öğreneceğini unuttun herhalde?" dedi. Evet, bunu unutmuştum.

"Çok vaktim yok. Bugün uzun kalamam."

"Biliyorum." Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Kırgındı anlıyordum ama ben de ona kırgındım ve buna rağmen yüzüne bakarak konuşuyordum, yola bakarak değil. "Ne oldu, yüzüme bakmak zor mu geliyor?" Tersler gibi cevap verdi. "Araba kullanıyorum Öykü." Bu şekilde cevap vermesi beni biraz üzmüştü. "Bu bir bahane mi? Çünkü daha önce kullanırken bakıyordun." Kafasını bana doğru çevirdiğinde konuşmaya devam ettim. "Bana bahane üretme Barlas. Bakmak istemiyorsan bunu direkt söylemen daha doğru olur." Sesim kırgın çıkmıştı ve o da bunun farkındaydı. "Seni tartışmak için çağırmadım Öykü." Kafamı yola çevirip sesli bir nefes verdim. "Tartışmak için gelmedim zaten."

"O zaman tartışmak için yer arıyormuşsun gibi davranma."

"Öyle davranmıyorum!"

"Tamam Öykü, uzatmayalım!"

"Bence de!" deyip sustum. Daha fazla konuşmasak iyi olurdu, çünkü bu konuşmanın sonu her zamanki gibi tartışmayla son bulacaktı ve ben bunu istemiyordum. Belli ki o da istemiyordu.

Kısa bir süre sonra salondaydık. Barlas önümde durmuş gözlerime bakmadan konuşuyordu. "Savunma taktikleri öğreteceğim," diye söze başladı. Onu dinlerken sinirle gülümsedim. "Nasıl bir savunma bu?" Gözlerime bakmadan konuştuğu için sinirlenmiştim. Zaten doluydum yaptığı her şey beni çok kolay sinirlendirebiliyordu. Bu sefer de öyle olmuştu

"Ne?" diyerek anlamayan gözlerle bana bakınca gülümsememe ara verip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Yani diyorum ki kime karşı savunma öğreteceksin? Bana zarar vermeye kalkanlara karşı bir savunma mı yoksa arkadaşın Simay'ın beni sinir etme çabalarına karşı kendimi koruyabileceğim bir savunma mı?" Birkaç saniye gözlerime öylece

baktıktan sonra gözlerini kapatıp bıkkınca bir nefes verdi ve tekrar açıp bana baktı. "Öykü, tartışmak istemiyorum."

"Tartışmıyoruz ki, sadece soru sordum."

"Şu an Simay'ı da Demir'i de konuşmak istemiyorum."

"Haklısın, hayatımızda bulunan iki gereksiz insan hakkında konuşmasak iyi olur."

"Öykü bak gerçekten sıkılmaya başlıyorum artık!"

"Ne tesadüf, ben de öyle."

"Başlayalım mı artık?"

"Tamam."

Bir saatten fazla savunma taktikleri çalıştık. Yorulduğumu hissediyordum ama terlememiştim bile. Galiba yorgun olmamın sebebi düşüncelerin beynimi yiyip bitiriyor olmasıydı. Tabii Barlas bunun farkında değildi ve hâlâ bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. "Refleksin ne kadar iyi olursa kendini o kadar iyi savunursun. Biri sana yumruklarını savura savura geliyorsa karşında dövüşülmesi kolay bir rakip var demektir. Hızlı hareket edersen onu ekarte edebilir, kendini koruyabilirsin."

"Anladım," diyerek kafamı salladıktan sonra artık dersin bitmesini istediğim için, "Bugünlük bu kadar yeter sanırım," dedim.

"Henüz bitmedi."

"Fazla zamanım olmadığını söylemiştim."

Bir süre sessizce yüzümü inceledikten sonra bana iyice yaklaştı. "Diyelim ki zamanın var. Benimle burada daha uzun kalır mıydın?" Yüzüne bakarken kendimi bir adım geri çektim. Şu an bana yakın olmasını istemiyordum. Sinirliydim ve bunun geçmemesi gerekiyordu. "Cevabını biliyorsun gibime geliyor."

"Duymak istiyorum."

"Hayır, kalmazdım."

"Doğru duydum değil mi, hayır dedin?"

"Evet, doğru duydun, hayır dedim."

Bana iyice yaklaşıp tam yüzünü yüzüme doğru eğip gözlerini kıstı. "Neden?"

Nefes alışverişlerim hızlanırken gözlerimi gözlerinden çektim. Aslında bakmak istiyordum o gözlere. Ama bakmıyordum işte. Ne kadar öfkeli olduğumu anlasın istiyordum. "Sana kızgınım."

"Ben de öyle ama bu seninle zaman geçirmek istememe engel olmuyor," deyip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Seni öpmek istememe de öyle..."

Kendimi sarhoş olmuşum gibi hissediyordum, gözlerimi kapattım. Buna izin verip vermemek arasında kalmıştım. İstediğim neydi bilmiyordum. Ona kızgındım ama bana yakın olması beni mutlu ediyordu. İzin versem ona hapsolacaktım, vermesem pişman. İkilemde kalmıştım. Hal böyle olunca şu an için en mantıklı olanı seçtim. Gözlerimi açıp beni öpmemesi için yanından geçmeye çalıştım. Elini duvara yaslayıp buna engel oldu. "Kaçmayacaksın." Yüzüm yerdeydi, gözlerine bakmadan konuşmayı tercih ediyordum. "Annem bekliyor, gidelim hadi."

Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. "Ben de bekliyorum Öykü," deyip duvardaki eliyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp dudaklarını kulağıma götürdü. "Annene bizi anlatmanı bekliyorum." Kalbim, nefesinin tenime çarpmasıyla ritim bozukluğu yaşarken Barlas burnunu boynuma götürmüş kokumu içine çekerek oraya küçük bir öpücük bırakmıştı.

Yaptığı şey bütün bedenimi alev alev yakmıştı. Benden uzak durması için elimle gömleğini sıktım ve yalvarır gibi konuştum. "Barlas lütfen!" Dudakları tekrar dudaklarıma doğru kayarken, "Ne lütfen?" diye sordu. Beni öpmek istiyordu ama bunu yapmaması için kafamı yere eğince

sesimin incecik çıktığını fark ettim. "Gidelim." Bir elini kaldırıp yanağıma koydu ve okşadı. "Şu an gerçekten gitmek istiyor musun?" Bunu bilmiyordum ama "Evet," dedim. Çünkü biraz daha kalırsam beni öpmesine izin verecektim. "Peki ya yarın?" diye sorunca gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. Anlamamıştım. "Ne?" Elini yüzümden çekti ve gözlerini kırpmadan gözlerime baktı. "Diyorum ki yarın da yanımdan gitmek isteyecek misin? Ya da öbür gün? Belki sonraki gün de? Hatta her gün?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sessizliğim bir süre daha devam edince gözlerimi gözlerinden çektim. Sinirli bir şekilde, "Cevap belli sanırım!" deyip önümden çekildi ve montunu alıp hızla salondan çıktı.

Gözlerim dolmuştu. Orada öylece duruyordum. Neden böyle oluyordu? Simay hayatımıza girdiğinden beri Barlas'la aramız kötüydü. Bana yaklaşmasına izin vermiyordum. Öfkem onu kendimden uzak tutmamı istiyordu ve ben de öyle yapıyordum. Başka ne yapabilirdim ki? Barlas kime daha çok değer verdiğini bile söyleyemiyordu. Bunu bilmek beni kahrediyor ve kızdırıyordu.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Montumu alıp dışarı çıktığımda Barlas'ı arabasının kaputuna yaslanmış sigara içerken gördüm. Ona hiçbir şey söylemeden yerime geçip oturdum. Kendisi de sigarasını bitirip direksiyona geçti. Arabayı çalıştırırken onu izliyordum. Sessizdi.

Arabayı hızlı kullanmıştı, kısa sürede eve geldik. İnmeden önce dönüp ona baktım. Bana kızgın olması beni üzmüştü. Sanırım bu yüzden onunla konuşmak istiyordum. "Ben senin yanından gitmek istemiyorum Barlas ama sana çok sinirliyim. Belki de bu yüzden kaçmak istiyorumdur," dedim. Gözlerini ön camdan dışarıya dikmiş bakarken sert sesiyle konuştu. "Üç oldu Öykü farkında mısın? Üç defa seni öpmeme engel oldun!" Sinirliydim ne yapmamı bekliyordu ki? Ona sinirli olmama rağmen beni öpmesine izin vermemi mi? Kızmıştım. "Neden yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

"O zaman bir daha bunun olmaması için bir şeyler yap."

"Ne gibi?"

"Simay'ı buradan gönder," dediğimde ne cevap vereceğini merak ettiğim için gözlerine merakla baktım. "Öykü eve gir!" dedi. Sinirlenmişti. Bu, sesine de gözlerine de yansıyordu. Anlaşılan onun yanında kalmasını istiyordu. Buna neden şaşırıyordum ki sanki?

"Hayır!"

"Eve gir dedim!"

"Ne bu sinir? Simay'ı göndermeni istememe mi bozuldun?"

"Simay hakkında konuşmayacağım."

"Biliyor musun, Demir'e hak veriyorum. Simay'a benden daha çok değer veriyorsun!" deyip arabanın kapısını açtım ve indikten sonra kafamı eğip ona baktım. "Ve bu benim canımı yakıyor!" Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Kapıyı sertçe kapatıp eve girdim.

Neredeyse ağlayacaktım, kendimi zor tutuyordum. Montumu çıkartıp hızla banyoya girdiğimde annem salondan bana seslenmişti ama cevap verememiştim. O kadar sinirliydim ki konuşmaya çalışsam sesim yine ağlamaklı çıkacakmış gibi geliyordu. Bunu durduramıyordum. Kısa bir duş alıp çıktım, annemle biraz muhabbet edip odama geçtim. Yatağıma uzanıp sakinleşmek için telefonumdan müzik dinlemeye başladım ve erken olmasına rağmen uyumaya çalıştım.

***

"O kız Barlas'ın arkadaşıymış yani öyle mi?"

Kantinde Aysun'la oturmuş Simay hakkında konuşuyorduk. "Evet, arkadaşıymış." Ona ismini söylememiştim, Barlas'ın yetimhaneden arkadaşı olduğunu da ve tabii Demir'in onu istediğini de. Ama Aysun bu meseleyi bayağı kurcalıyordu. "Barlas senden bunu neden saklamış ki?" Aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Kıskanacağımı düşündüğü için."

"Çok doğru düşünmüş," diyerek önünde duran kahvesinden bir yudum içti. "Barlas Bey'e sordun mu acaba kız neden öyle öpmüş onu?"

"Kız Barlas'ın yakın arkadaşı."

"Ha o yüzden öpmüş yani?"

"Evet."

"Ve sen böyle sakin kalabiliyorsun."

"Ne yapayım Aysun, arkadaşlar işte bir şey yapamam ki."

"Hazır kızla tanışmışken saçlarına yapışmalıydın bence. Barlas'ı öpmek ne demekmiş göstermeliydin ona."

"Başımda Demir gibi bir bela varken o kızla uğraşamayacağım."

"Haklısın galiba."

"Çete liderimiz de teşrif ettiler."

Aysun'un sözleri üzerine kantin kapısına doğru baktım. Barlas ve Çetin gelmişlerdi. Barlas'ın gözleri içeri girer girmez bana kaydı ama birkaç saniye bakıp Çetin'le birlikte bizim masadan oldukça uzak bir masaya oturdu. Canım sıkılmıştı. Aysun, "O kız yüzünden aranız bayağı bir açılmış görünüyor. Baksana yanına bile gelmedi," dedi. Umursamamış gibi yapıyordum. "Canının istediği gibi davransın."

"Senden uzakta oturması canını sıkmıyor mu?"

"Umurumda değil."

"Hiç inandırıcı değilsin."

Keyifsizce oturduğum yerden arada bir Barlas'a bakarken kantinden içeri giren Koray elinde tuttuğu hediye paketiyle yanımıza geldi. Paketi, "Aysun bu sana," deyip masanın üzerine bırakınca şaşırdım. Çok büyük bir paket değildi ama güzel gül desenli bir kâğıtla kaplanmıştı. Aysun kafasını kaldırıp Koray'a baktı. "Ne bu?" Koray yanımdaki sandalyeye otururken, "Bilmiyorum, güvenlikçi kulübede bulmuş, üzerinde senin adın

yazıyormuş. Beni görünce sana vermemi söyledi, ben de alıp sana getirdim," dedi

Aysun bir süre düşündükten sonra meraklı gözlerle tekrar pakete bakıp, "Tamam, getirdiğin için sağ ol," deyince Koray heyecanla, "Aç da bakalım ne varmış içinde," dedi. Ben de merak etmiştim. Gözlerim Barlas'a kaydı. Onun da gözleri bendeydi. Bu sabah hiç konuşmamıştık. Bu ikinci teneffüs olmasına rağmen hâlâ konuşmuyor, bakışmakla yetiniyorduk. Çetin, Barlas'ın yanından kalktı ve kantine doğru yürüyüp önümüzden geçti. Kantinciden bir şey istedikten sonra bakışları bizim masaya yöneldi.

"Kimden gelmiş?" Koray, pahalı marka beyaz spor ayakkabılara bakarken Aysun kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum, içinde not yok."

Çetin bize çok yakın bir yerde durup, "Hayranların çok Aysun. Onlardan biri göndermiştir," dedi.

Aysun hızla kafasını ona çevirdi. "Kes sesini!"

"Aysun yoksa?"

"Öykü valla hayatımda kimse yok. Yemin ederim." Gözlerine baktığımda doğru söylüyormuş gibime geliyordu ama bir kere şüphe etmiştim işte. "Neden sana hediye geldi o zaman?"

"Bilmiyorum," deyip ayakkabıları kutuya geri koydu. "Beni geri kazanmak isteyen birinden gelmiştir belki. Hayatımda biri yok ki bu hediye ondan gelsin."

"Göndereni bulduğunda söyle ona bir dahaki sefer daha pahalı bir hediye göndersin sana. Mesela son model bir araba seni geri kazanmak için daha uygun bir hediye olur. Ne dersin?" diye sordu Çetin.

Aysun gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra Çetin'e baktı. "Sana kapat çeneni dedim, değil mi?" Konuşmalarını bölmek istediğim için Aysun'a, "Şu sıralar kimse aradı mı seni?" diye sordum. Kafasını yavaşça önüne çevirip yere eğdi. "Birkaç defa özel numaradan arayan oldu ama açmadım."

"Tabii açmazsın onlardan alacağını aldın sonuçta, şimdi sıra yenilerde." Çetin bir saniye bile gözlerini Aysun'dan ayırmıyordu.

"Bak yeter artık!" deyip sandalyesini iterek ayağa kalktı Aysun. Tartışmanın büyümemesi için yanına gidip kolundan tuttum. "Tamam Aysun, dur," dedim ama beni dinlemedi. Kolunu tutan elimi itip "Öykü neler söylüyor görmüyor musun?" diyerek öfkeyle bakmaya devam etti. Kantinde herkesin gözleri bizim üzerimizdeydi. Barlas da öylece oturmuş bizi izliyordu. Aysun'la tartıştıklarını görmüyor muydu? Neden Çetin'i alıp uzaklaştırmıyordu ki?

Çetin, Aysun'un gözlerinin içine bakarken ellerini ceplerine sokup "Ne oldu, alındın mı hayırdır?" diye sordu.

"Benimle uğraşma!"

"Uğraşmam için elime koz verme o zaman."

"Benim hayatım seni ilgilendirmiyor!"

"Aynı fikirdeyim."

"O zaman neden uğraşıyorsun benimle?"

"Böyle iğrençlikler yaptığın için."

"Aysun sınıfa gidelim," dedim ama beni dinlemedi. Öfkeliydi ve hırsını almak için kalmak istiyordu. "Şuna haddini bildirmeden hiçbir yere gitmeyeceğim!"

"Haddimi mi?" Çetin küçük bir kahkaha attı. "Bence birine haddini bildirmek istiyorsan önce kendinden başlamalısın. Çünkü hadsizin tekisin."

Tartışmayı büyütmemesi için Çetin'e yalvarır gibi konuştum. "Çetin lütfen ama!"

"Öyle mi?" Aysun öfkeden dişlerini sıkıyordu. "Bunu bana haraç peşinde koşan biri mi söylüyor? Belki ikimizin istediği de aynı şeydir ne dersin Çetin? İkimiz de parayı seviyoruzdur."

"Senin parayı sevdiğin kesin, öyle olmasa o yaşlı itler sana böyle hediyeler yollamazdı değil mi? Söylesene aldığın en pahalı hediye neydi? Ama benim asıl merak ettiğim ne biliyor musun? Karşılığında ne verdiğin?"

Aysun ona vurmak için elini havaya kaldırdı. "Seni ben var ya!" Çetin bileğinden tutup kendisine tokat atmasını engellerken elini sertçe yanına indirtti. "Ben o tokadı bir kere yerim Aysun Hanım! Ama sen sürekli yiyeceksin. Bu yaptığın iğrençlikler hayatın boyunca bir tokat gibi yüzünde patlayacak. Bakalım buna ne kadar dayanacaksın?" deyip koluna çarparak hızla yanımızdan ayrıldı. Barlas'ın da kalkıp peşinden gittiğini gördüm.

Aysun, "Gidip şu paketle ilgili bilgi almak için güvenlikçiyle konuşacağım," deyip yanımdan ayrılınca yavaşça yerime geçip oturdum. Koray, "Sence yalan mı söylüyor?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedim sessizce.

"Umarım... Çünkü eğer yalan söylüyorsa bu sefer arkadaşlığımı keserim," deyince ona baktım. Kararlı görünüyordu. "Ben çok ciddiyim Öykü." Haklıydı ne diyebilirdim ki? Aysun'un hataları artık herkesin sinirlerini bozmaya başlıyordu. Bakalım bu isimsiz hediyenin altından ne çıkacaktı. Birkaç dakika sonra Aysun siniri geçmiş bir şekilde yanımıza gelip yerine oturunca, "Ne oldu?" diye sordum. Sesi keyifsizdi, gözleri paketin üzerindeydi. "Güvenlikçi kimin bıraktığını görmemiş. Kulübeden iki dakikalığına çıkmış, geri döndüğünde paket oradaymış."

"Hangisi olabilir?"

"Ne?" diyerek anlamayan gözlerle suratıma baktı.

"Hangi eski sevgilin göndermiş olabilir?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Neyse yakında kendini gösterir zaten," deyip gözlerimi kantin kapısına çevirince Bade ve Ateş'in içeri girdiğini gördüm. Bizim masaya doğru yürüyorlardı. Ateş, "Günaydın," deyip Bade ile birlikte masamıza oturdu. Hepimiz, "Günaydın," diyerek karşılık verdik. O sırada gözüm Ateş'in

kolundaki ejderha dövmesine takılmıştı. "Ooo Ateş dövmemi yaptırdın?" Bunu Koray da fark edince Ateş gülümseyerek dövmesine baktı. "Evet, dün okul çıkışı yaptırdım."

Koray, "Çok iyi olmuş," diyerek beğendiğini dile getirince Aysun da onu onayladı. "Bence de."

Ateş gülümsemeye devam ederek teşekkür etti ve bana döndü. "Sen bir şey söylemedin Öykü?"

"Harika görünüyor." Dövmesi tıpkı diğerlerininki gibi büyüktü ve gerçekten güzel görünüyordu. Zaten çok beğenmemin sebebi de buydu. Büyük olması.

Kendi dövmeme bakarken Aysun elini koluma koydu ve gülümseyerek onlara baktı. "Kızmayın ama Öykü'nün dövmesi hepinizinkinden daha güzel. Küçük ve zarif..." Ateş'in yeşil gözleri üzerimdeyken "Ona ne şüphe. Barlas ona kıyamadığı için Öykü'nünki küçük oldu," dedi. Koray da sırıtarak bana baktı "Farklı işte. Çünkü kendisi Barlas için özel." Aysun da sırıtıyordu. "Hem de ne özel."

Aynen, hem de ne özel, dedim içimden. Özelmiş! Barlas için artık özel olduğumu falan düşünmüyordum. Dövmemi sırf bana kıyamadığı için küçük yaptırtmıştı ama artık bana kıyamayan çocuk yok gibiydi. Onun tek düşündüğü Simay'dı. Onun için asıl özel olan da oydu.

Can sıkıntısıyla, "Ben sınıfa çıkacağım," deyip masadan kalktım. Koray, "Ne oldu ya, konuşuyorduk?" dedi ama ona cevap vermeden kantinden çıkıp sınıfa gittim. Yerime oturduğumda Bade'nin peşimden geldiğini gördüm. Koray'ın sırasına oturup bana döndü. "Canın sıkkın, değil mi?" Bunu anlamış olmasına şaşırmamıştım. Kafamı salladım "Evet."

"Anlatmak istersen dinlerim." İşte buna şaşırmıştım. Bade beni dinlemek istiyordu. "İsterim ama anlatamam." Simay'ı bilmiyordu Bu yüzden ben de bir şey söyleyemiyordum.

Yüzüme bakarken kollarını sıramın üzerine koydu. "En azından canını sıkan şu şeyi söyleyebilirsin ama değil mi?" Beni dinlemek istemesi

hoşuma gitmişti, kafamı önüme eğdim. "Sorun bir kız." Madem beni dinlemek istiyordu ona bunu anlatabilirdim. İsim vermeme gerek yoktu sonuçta. İsmini bilmezse bir şey olmazdı.

"Anlamak zor değildi," deyince ona baktım. Gülümsedi. Gülümserken yanağında gizlenmeyi başaran gamzesi ortaya çıkmıştı. Daha sonra kayboldu. Ciddi bir tavır takınmıştı. "Kızın kim olduğunu biliyorum. Simay, değil mi? Bizimkilerin yetimhaneden arkadaşı olan kız?"

"Sen onu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ateş o kızın burada olduğunu, Ali ve Samet'i gizlice dinlerken duymuş. Simay hakkında konuşuyorlarmış. Benim kızdan haberim yoktu, kim olduğunu bilmiyordum. Ateş duyduğu şey yüzünden düşünceli bir şekilde yanıma gelince öğrendim ben de."

"Barlas'ın bundan haberi var mı?"

"Var tabii. Ateş ona neden Simay'ı sakladığını sordu. Hatta bunu duyunca ilk işi o oldu diyebilirim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Dün." Anlamış gibi kafamı salladım. "Barlas Simay'la aranda problem olduğundan bahsetti. O kızı neden bu kadar takıyorsun?"

"Çünkü sinir bozucu bir kız."

"Benden daha mı sinir bozucu?"

"Şöyle söyleyeyim hayatımda gördüğüm en sinir bozucu tip," dedim gülümseyerek.

Gülüşüme karşılık verdikten sonra dudaklarını büktü. "Bak şimdi bu kızı merak ettim." Birkaç saniye gülüştükten sonra gözlerim elinde tuttuğu paketle sınıftan içeri giren Aysun'a kaydı. Bizi gülüşürken gördüğü için şaşırmış gibiydi. Aynı anda Bade ayağa kalktı. "Neyse sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," deyince kapıya doğru yürüdü ve Aysun'a baktıktan sonra sınıftan çıktı. Çeteye girdikten sonra Bade'nin onunla konuşmuyor olması Aysun'u üzüyordu. Gelip yanıma oturdu. "Onunla ne zamandan beri böyle iyisin?"

"Neden sordun?"

"Bilmem, belki arkadaşımı kıskanmışımdır."

"Bade iyi bir kız," dedim.

"Evet, ama çeteye girdikten sonra değişti."

"Olsun, yine de iyi bir kız ama değil mi?" diye sorunca küçük bir tebessümle beni yine onayladı.

"Evet, öyle."

***

Aysun'la birlikte okuldan çıkmış eve doğru yürürken Barlas arabasını yanımda durdurup camını aşağı indirdi. "Atla." Gün boyu benimle konuşmak için yanıma gelmeyen çocuk şimdi arabasına binmemi istiyordu. Ama ben ona sinirli olduğum için böyle bir şey istemiyordum.

"Aysun'la gideceğim."

"Sana atla dedim."

Aslında binmemek için diretecektim ama benimle ne konuşacağını merak ettiğim için Aysun'la vedalaşıp arabasına bindim. Tek kelime etmeden gaza bastı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Simay'a."

"Hayır. Ben oraya gitmeyeceğimindir beni!" diye bağırdım.

"Sana gidecek misin diye sormadım zaten."

"Beni oraya götüremezsin!"

"Aranızdaki sorunu halledeceğiz."

"Neyi halletmekten bahsediyorsun sen Barlas? Hiçbir şeyin hallolacağı yok, her şey daha kötü oluyor. Ben oraya gitmek istemiyorum!"

"Gideceğiz."

"Bugün benimle bir kere bile konuşmadın ve şimdi beni Simay'a götürüyorsun öyle mi? Buna kendin karar veriyorsun. Çünkü istediğin zaman istediğin şeyi yapabiliyorsun, sana kimse engel olamıyor!"

Cevap vermeden arabayı sürmeye devam ediyordu. "Duyuyor musun beni?" diye sordum. Hiçbir şey söylemiyordu. Cevap verirse konuşmanın uzayacağının farkında olduğu için konuşmuyordu biliyordum ama madem konuşmuyordu o zaman beni bu arabadan indirecekti.

"İndir beni!" Suratıma bir kere bile bakmazken umursamamış gibi arabayı sürmeye devam etti. Sanki yanında konuşan kimse yok gibiydi. Öylesine sinir etmişti ki beni durdurmayacağını anlayınca sinirimden arabanın kapısını açtım. "İndir beni Barlas!"

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Hemen arabayı durdur!" Ani bir frenle arabayı durdurdu. Kendimi arabadan dışarı atıp koşar adım yürümeye başladım. Barlas hızla peşimden gelip kolumdan tuttu. "Öykü dur!"

Sinirle elini ittim. "Bırak beni, ben o kızın yanına gitmeyeceğim!"

"Sorunu halletmek istemiyorum diyorsun yani?"

"Senin arkadaşın yalancı Barlas! Yalan söyleyerek aramızı bozmaya çalıştı. Sen gidip ondan bunun hesabını soracağına beni zorla onun yanına götürmeye çalışıyorsun. Sence bu sorunu halleder mi?"

"Hep birlikte konuşup bunu halledeceğiz."

"Hayır, siz konuşacaksınız, ben o kızın yüzünü bir daha görmeyeceğim! İstediğin şeyi yapmayacağım!" "Hangisini yaptın ki zaten?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Annene bizi anlatmanı istememden bahsediyorum, onu yaptın mı ki bunu yapacaksın?"

"O kızı buradan göndermediğin sürece anneme hiçbir şey anlatmayacağım Barlas."

"Şart koşuyorsun yani?"

"Aynen öyle."

"Anlatmamaya devam et bakalım, Demir annenle konuştuğu zaman göreceğim ben seni."

"Konuşmayacak," deyince şaşırıp kaşını kaldırdı. Demir'in bana ne söylediğini bilmiyordu ve bunu şimdi öğrenecekti. "Onu senin elinden kurtarmak istediğim için anneme hiçbir şey anlatmayacağını söyledi bana."

"Öyle mi, peki başka? Başka neler söyledi sana?"

"İkimiz de sinirliyiz yarın konuşalım," deyip arkamı dönünce söylediği şeyle yerimde kaldım.

"Demir'e güvendiğin kadar keşke biraz da bana güvenseydin Öykü. O zaman her şey daha güzel olurdu."

Sinirle gülümseyip kafamı önüme eğdim. Birkaç saniye o şekilde kalıp ona doğru döndüm ve gözlerine öfkeyle baktım. "Simay'a verdiğin değeri bana verseydin asıl o zaman her şey daha güzel olurdu."

"Yine mi aynı konu?" Konuşurken bağırıyordum artık. "Evet, yoksa sıkıldın mı?" Kendi de bağırmaya başlamıştı. "Sıkıldım Öykü. Şu değer meselesinden sıkıldım artık!"

Sinirimin yerini sancılı bir ağrının aldığını hissettim. Kalp ağrısının. Sıkıldığını dile getirmesi beni üzmüştü. Yaşaran gözlerimle baktım gözlerine. "Peki ya benden? Benden de sıkıldın mı?" diye sordum. Bu sorunun cevabını gerçekten çok merak ediyordum.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Ani bir öfkeyle onu omuzlarından ittim. Gözümden tek bir damla yaş yuvarlandı yanağıma. "Cevap ver bana! Kalbin artık yanımda hızla atmıyor mu?" İtmemden etkilenmemişti bile. Kafasını hafifçe sağa sola oynattı. Yüzünde böyle bir şey düşündüğüm için kırgın bir ifade vardı. "Şimdi de böyle mi düşünmeye başladın?" Gözlerine cevap vermesi için bakarken hızla yanağıma düşen yaşı elimin tersiyle sildim. "Ben artık her şeyi düşünmeye başladım Barlas."

Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Belki de biraz sakinleşsen iyi olur," deyip arabasına gitmek için arkasını döndü. Kaçıyordu. Sebebi benim sakinleşmem falan değildi, sorduğum soruya cevap veremeyecek olmasıydı. Sadece iki adım atmıştı ki, "Ne oldu, neden kaçıyorsun? Soruma cevap vermeyecek misin?"dediğim için durdu.

Hızla arkasını dönüp yanıma geldi. "Verirsem bana inanacak mısın?" Hayranı olduğum gözleri üzerimdeyken kafamı sinirli bir tebessümle salladım. "Aptalın tekiyim ben Barlas, inanırım." Donuk bakışlarla gözlerime bakarken kırgın bir sesle konuştu. "Gerçekten inanman gereken kişi benim bunu biliyorsun değil mi? Bir başkası değil, ben." Omuzlarımı dikleştirip gözlerine baktım. "O zaman beni sana inandır," dedim. Madem ona inanmamı istiyordu bunu başarmanın bir yolunu bulacaktı.

Ne yapacağını merakla bekliyordum, elimi tuttu ve montunun açık kalan kısmından sol göğsünün üzerine koydu. Kalbinin atışını hissetmemi sağladı. "Al sana cevap!"

Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesini de elimi de delip geçecek gibiydi. Gözlerime bakıp sakince konuştu. "Benim kalbim senin yanında sadece atmıyor, aşkını da haykırıyor... Senin duyman için."

Gözleri ve söylediği şey beni benden alırken ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama ona hâlâ kırgındım. Belki de bu yüzden sinirim geçmek bilmiyordu. Gözlerimi kapatıp kafamı önüme eğdim ve hızla elimi göğsünden çektim. "Bu kalp onun yanında da böyle atıyor mu?" Böyle bir soru sorma nedenim belliydi. Hâlâ ona benden daha çok değer verdiğini hissediyordum. Kalbi benim yanımda böyle atıyorsa neden daha çok değer verdiği kişi ben değildim?

Gözlerim kapalı olduğu için ne tepki verdiğini göremiyordum ama sinirlendiğini sesinden anlamıştım. "Bir kalp kaç kişinin yanında böyle atar?" Kafamı kaldırıp gözlerimi açtım. "Bilmem, cevabı sen ver."

"Ben cevabımı verdim," dedi net bir şekilde.

"Hayır vermedin. Ben hâlâ hangimize daha çok değer verdiğini bilmiyorum. Bunu söylemedin." deyince susup gözlerime bakmaya başladı. Cevabı ne güzel de veriyordu. Susarak! "Sanırım buna bir cevabın yok!" Kızgınlığım öylesine büyüktü ki göğsüne vurmamak için kendimi sıkıyor, derhal yanından gitmek istiyordum. Ama gitmeden önce söylemek istediğim bir şey vardı. "Biliyor musun, bazen Demir'e inanıyorum. Çünkü gerçekleri söylüyor."

Gözleri kısıldı. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda, "Demir'e güvenmeye devam et Öykü! Bakalım ne zaman ona güvenilmeyeceğini anlayacaksın," dedi.

Onu umursamadan eve doğru yürümeye devam ettim. Ellerimi nasıl sıktığımı ancak canım acıyınca fark etmiştim. Şu soruya cevap alamamak beni her seferinde daha da sinirlendiriyordu. Aslında cevabı susarak veriyordu ama ben kabullenemiyordum galiba. Simay'a daha çok değer verdiğini ağzından duymak istiyordum. Gözlerimin içine bakacak ve söyleyecekti.

Barlas beni çok uzak bir yere götürmediği için eve yürüyerek gelebilmiştim. Hemen kendimi odama attım. Uyuyarak dinlenmek istiyordum. Hatta bu yüzden yemeğimi bile daha sonra yiyecektim. Çantamı yere bırakıp üzerime rahat bir şeyler giymek için dolabımın kapağını açtığımda annem

hızla odama girdi. "Tatlım üzerini değiştir de yanıma mutfağa gel. Bana yardım etmen lazım."

"Neden, ne oldu ki?"

"E Hikmet bize yemeğe gelecek ya kızım unuttun mu?"

Bir an gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir de onunla akşam yemeği yiyecektik, değil mi? Şu an misafir kaldıracak durumda değildim ama annem için katlanacaktım artık. "Unutmuşum anne kusura bakma."

"Hadi çabuk giy seni mutfakta bekliyorum," diyerek çıktı. Oflayarak üzerimi değiştirip, annemin yanına gittim. Marine edilmiş tavuk etlerini fırın tepsisine yerleştiriyordu. Tezgâhın üzerine bıraktığı salata malzemeleri yıkamaya başladım. İşimi yaparken sessizdim ve annem beni izliyordu.

"Ne oldu? Pek sessizsin."

"Hiç, yoruldum herhalde ondandır."

Salata malzemelerini doğramaya geçmiştim. Annem fırındaki tavukların yanına elma dilimi şeklinde kestiği patatesleri yerleştiriyordu. Mutlu görünüyordu. Biraz da heyecanlıydı sanki. E sonuçta görüştüğü adam bize yemeğe gelecekti. Böyle olması çok normaldi tabii.

"Heyecanlı gibisin anne."

"Biraz," deyip gülümsedi.

"Onunla mutlusun, değil mi?"

"Hikmet bir kadını nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyor."

"Mutlu olman beni de mutlu ediyor."

"Biliyorum," dedi. Gülümsemeye devam ediyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra mutfaktaki işimizi bitirmiştik. Annem hazırlanmak için odasına gitmişti, ben de salondaki masayı hazırlıyordum. O zamana kadar hiç kullanmadığımız porselen yemek takımını masaya yerleştirirken hazırlanıp

yanıma geldi. Üzerine giydiği kırmızı kalem elbise fiziğini ortaya çıkarmış, fazla ağır olmayan bir makyaj yapıp güzelliğine güzellik katmıştı. Saçlarını açık bırakmayı sevmediği için dağınık bir topuz yapıp önlerden bir tutam saçı salık bırakmıştı. Ev yemeği için fazla olmuş gibiydi ama görüştüğü adama önem verdiğini göstermek adına böyle giyindiğini düşünüp gülümsedim. "Çok güzel görünüyorsun anne."

"Teşekkür ederim," diyerek utanmış gibi başını masaya çevirince oradaki düzeni inceledi. "Her şey çok iyi görünüyor. Hadi sen de üzerini değiştir, Hikmet birazdan gelir."

"Tamam," deyip odama geçtim. Uzun kollu, çok da kısa olmayan mor elbisemi giyip makyaj yapmak için aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı açık bırakıp hafif bir makyaj yapmaya başladığımda kapı zilinin çaldığını duydum. Hikmet gelmiş, annem kapıyı açmış onu içeri davet etmişti. Hazırlanmam bitince odamdan çıkıp salona onların yanına gittim. Hikmet anneme, "Eğer geç kaldıysam özür dilerim, arabam yolda bozuldu taksiyle gelmek zorunda kaldım," diyordu. Annem bunu sorun etmemiş gibi gülümsedi. "Hayır, tam zamanında geldin. Hem geç kalsaydın da sorun olmazdı."

Hikmet kafasını bana doğru çevirince yanına yaklaşıp elimi uzattım. "Merhaba Hikmet Bey..." Bir an duraksayıp, "Ağabey," diyerek devam ettim. "Hoş geldin." Ona bey diye hitap etmemi istemediği için ağabey demek zorunda kalmıştım. Buz mavisi gözlerindeki tebessümle elimi sıkarken samimi bir izlenim yarattı. "Hoş bulduk Öykücüğüm, nasılsın?" Gülümseyip elimi geri çektim. "Teşekkür ederim iyiyim. Sen nasılsın Hikmet Ağabey?" diye sordum. "Çok iyi," deyince annem Hikmet'e masayı işaret etti. "Masaya geçelim istersen?"

Hep birlikte masaya geçip oturduk. Annem çorbalarımızı koyuyordu.

"Günün nasıl geçti Hikmet, umarım çok yorulmamışsındır?"

"Aslına bakarsan yorucuydu. Müşterilerle uğraşmak zor iş..."

"Hikmet Ağabey, sen ne iş yapıyordun?" diye sordum. İşletmeci olduğunu biliyordum ama ne işletiyordu ondan haberim yoktu. Annem de hiç

söylememişti. Gerçi Hikmet hakkında çok konuşmamıştık belki de nedeni buydu.

"Kafe işletiyorum Öykücüğüm."

"Öyle mi, ne güzel," diyerek gülümseyince ona artık gayet içten gülümsediğimi fark ettim. Belki de onu tanıdıkça seviyordum. İyi bir adamdı sonuçta. Sevmemem için hiçbir neden yoktu.

Önünde duran çorbasından bir yudum içti. "Bir gün annenle seni de kafeme bekliyorum," dedi.

"Geliriz tabii," deyince memnuniyetle gülümsedi.

"Ee Sizin gününüz nasıl geçti bakalım?Gerçi seninkini sormama gerek yok değil mi Birgül, tabii ki yorucu geçmiştir."

"Aynen öyle, hastalar beni yoruyor."

O sırada elbisemin cebinde olan telefonum titreyince alıp ekrana baktım. Barlas mesaj atmıştı: "Sinirlerin yatıştıysa konuşalım mı?"

Mesajı okuyucunca huysuzca yerimde kıpırdandım. Hâlâ konuşmaktan bahsediyordu. Delirecektim!

"Peki, senin günün nasıl geçti Öykü?" Hikmet sorusuna cevap beklerken ben Barlas'a mesaj yazdım: "Konuşacak bir şey yok!"

Annem biraz sitemkâr bir şekilde, "Kızım Hikmet sana bir şey sordu, duymuyor musun?" diye sorunca elimdeki telefonu cebime sokup Hikmet'e baktım. "İdare eder."

Bir süre havadan sudan muhabbet edip yemeğimizi bitirdik. Annem ayağa kalkıp, "Tatlıyı getireyim, Öykü sen de kirli tabakları topla kızım," dedi. Onu başımla onaylayıp ayağa kalktığımda elbisemin kolunu yukarı sıyırıp kirli tabakları toplamaya başladım.

"Tabağını alayım Hikmet Ağabey," diyerek önüne doğru uzandığımda buz mavisi gözleri dövmemin üzerindeydi. Garip bir şekilde bakıyordu. Sanki

bileğimde dövme değil de başka bir şey görmüş gibiydi.

"Hikmet Ağabey?" diyerek anlamsızca yüzüne bakmaya başlayınca kafasını kaldırdı.

"Dövmen ilginçmiş..." dedi. "Neden ejderha?"

"Öyle önemli bir sebebi yok aslında. Küçükken ejderhaları çok severdim. Sanırım bu yüzden." Anlamış gibi başını salladı ve tabağını uzattı. Ben hâlâ yüzüne anlamsızca bakmaya devam ediyordum. "Kötü mü görünüyor?"

"İlginç dövmeler gözüme pek güzel gelmez," deyince tek kaşım havaya kalktı. Neresi ilginçti anlamamıştım ama böyle düşünmesinin sebebini yaşına bağlıyordum. Sonuçta genç değildi ve ejderha dövmesini ilginç bulması da gayet doğaldı.

"Bence ejderha yerine başka bir dövme yaptırmalıydın. Eğer pişman olup sildirmeyi düşünürsen sana yardımcı olurum." Sildirmek mi? Gülmek istedim ama kendimi tuttum. "Teşekkür ederim ama sildirmeyi düşünmüyorum." deyip uzattığı tabağını aldım.

"İşte tatlımız..."

Annemin yanından geçip kirlileri mutfak tezgâhına bıraktım. Geri dönüp, tatlı yemek için yerime oturdum. Hikmet, annemin elini avuçlarının içine almış konuşuyordu. "Tatlı çok güzel olmuş ellerine sağlık. Yemekler de öyle... Evlendikten sonra her gün yemeklerini yiyeceğim için seviniyorum."

Karnıma tekme yemişim gibi oldum. Elimdeki çatal tabağıma düşüp ses çıkardı. Şoke olmuştum. "Evlenmek mi?"

Hikmet anneme baktı. "Ona söylemedin mi?"

Annem üzüntüyle, "Hayır, birlikte söyleriz diye düşünmüştüm," dedikten sonra bana döndü. "Tatlım Hikmet'in bana yaptığı sürpriz vardı ya hani... İşte o sürpriz buydu. Bana evlenme teklif etti."

Kafamı önüme eğip derin bir nefes aldım. Sakin kalmaya çalışıyordum. Annemin, bana sormadan ona cevap vermesi beni kızdırmıştı. Onunla

görüşmesine bir şey söylememiştim ama evlenmek ciddi bir şeydi. Önce benimle konuşmasını isterdim. Sonuçta Hikmet hayatımıza girecekti, fikrimi almalıydı. Tamam, Hikmet ona babamı unutturmayı başarıyordu ama benim istediğim sadece o kadarla kalmasıydı. Evlenmelerini istemiyordum.

"Cevabını bana sormadan vermişsin herhalde anne?" Kafamı kaldırıp ona bakınca bana mahcup bir edayla baktığını gördüm. Susuyordu. "Keşke fikrimi alsaydın!"

"Kızım bak..." dedi ama ayağa kalkıp onu susturdum.

"Neyse, bu çok da önemli değil zaten," deyip hızla salondan çıktığımda annem arkamdan seslendi. "Öykü!"

Hikmet'in ona bir şeyler söylediğini duydum. Arkamdan gelmedi. Montumu aldım. Çok sinirliydim ve sakinleşmek istiyordum. Kalırsam Hikmet'in yanında annemi kırmaktan korkuyordum. Çıkıp dolaşacaktım.

Kapıyı açınca burun buruna geldiğim kişi gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

40.BÖLÜM

Barlas karşımda durmuş şaşkın bir halde bana bakarken, elinin havada olduğunu gördüm. Sanırım zili çalmak üzereydi. Neden buradaydı bilmiyordum ama bir an önce dışarı çıkmak istiyordum. Gözlerimde biriken yaşlar yanaklarımı ıslatmaya başlayınca Barlas'ın boynuna atlayıp ona sıkı sıkı sarıldım. "Barlas, gidelim buradan!" dedim. Ona sarıldığım ve ağladığım için afallamış olsa gerek, birkaç saniye öylece durduktan sonra bana sarıldı.

Annemin bizi bu şekilde görme ihtimalini bile düşünmeden ağlamaya devam ediyordum. Barlas ise ne olduğunu anlama derdindeydi. "Anlat bana, ne oldu?" Hıçkırmaktan konuşmaya halim yoktu. Ağlamaya devam edip içimi boşaltmam gerekiyordu. Barlas konuşamadığımı anlayınca omuzlarımdan tutarak beni geri çekip yüzüme baktı. Ben bir şey demeyince kapıdan içeri baktı. İçeri girmek için adım atacaktı ki göğsünün üzerine koyduğum elim yüzünden yerinde kalmaya devam etti. Meraklı bakışları üzerimdeydi. "Ne oldu?" diye sorunca ağlamaya ara verip elimi göğsünden indirdim. "Barlas, götür beni buradan!"

Orada durmaya devam edersem ağlamaya da devam edecektim. "Tamam, hadi gel," deyip elimi tuttu ve ben evin kapısını çektikten sonra beni arabasına doğru götürüp yolcu koltuğuna oturttu. Kendi de yerine geçip oturarak arabayı çalıştırdı.

Arabayı sürerken sessizdi. Konuşmuyordu. Sanırım benim anlatmamı bekliyordu. O kadar kötüydüm ki hâlâ ağlıyordum. Annem Hikmet'le evlenecekti. Buna inanamıyordum. İki kişilik hayatımız üç kişilik olacaktı. Okuldan eve geldiğimde Hikmet'i görecektim, akşam yemeği yerken, televizyon izlerken, hatta annemle muhabbet ederken bile onu görecektim.

Bu duruma nasıl alışacaktım bilmiyordum. Alışmak istemiyordum. Ben, annemin o adamla evleneceğini hiç düşünmemiştim. Belki de o yüzden şu an bu kadar kötüydüm. Hayatımıza çok iyi tanımadığım bir adam girecekti ve ben endişeliydim. İyi biri olabilirdi ama annemle evlenmesini

istemiyordum. Hem zaten nereden çıkmıştı ki bu evlilik işi? Daha birbirlerini ne kadar zamandır tanıyorlardı da evlenmeye karar vermişlerdi?

Barlas torpido gözünden mendil çıkartıp bana uzattı. Ağlamaktan göz makyajımın aktığını ve ortaya iğrenç bir görüntünün çıktığını hissediyordum ama umursamadım. Mendille gözlerimi ve burnumu sildim.

Arabayı deniz kenarında bir yere çekip durduk. Barlas sessizce bana bakıyordu, onu daha fazla meraklandırmamak için konuşmaya başladım. "Annem evleniyor." Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşma gereği duydu. "Bu eninde sonunda olacaktı Öykü. Biraz erken olmuş ama buna karar verdilerse elimizden bir şey gelmez artık. Mutluluklarına engel olamayız."

"Evlenmeyi düşünmeleri gerekmiyordu!"

Burnundan derin bir nefes alıp verdikten sonra elini kucağımdaki elimin üzerine koydu. "Birbirlerini seviyorlarsa evlenmek istemeleri gayet normal..." Evet, bu normal bir şeydi ama annem o adamı sevdiğini söylememişti bana. Sevebileceğini söylemişti sadece. Ne ara sevmişti de evlenmeye karar vermişti anlamamıştım. "Ben annemin evlenmesini istemiyorum!" Yeniden gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca elimde tuttuğum mendili gözlerime götürdüm. Barlas diğer elimi okşuyordu. "Böyle daha mutlu olacaksa evlenmeli."

Kafam önüme düştü. "Ya daha mutsuz olursa?" Sesim öylesine aciz öylesine korku dolu çıkmıştı ki kendi sesimi tanıyamamıştım. Annemin üzülmesini istemiyordum artık. Bunca yıl üzülmüştü zaten. Şimdi de başka biri onu kırarsa diye endişeleniyordum. Barlas çenemden tutarak yüzümü kaldırıp yanağımı okşadı. "Öykü, annenin hayatına karışamazsın. Bu onun hayatı bırak istediğini yapsın. Kararına saygı göstermek zorundasın." Yeni yaşlar yanaklarıma dökülürken kafamı hafifçe iki yana salladım. "Onun üzülmesine bir kez daha katlanamam Barlas!"

Yanaklarımı silerek, "Her seferinde üzülecek diye bir şey yok. Bakarsın bu defa sevdiği için pişman değil mutlu olur," dedi. Haklı olabilirdi ama annemin tekrar üzülmesinden o kadar korkuyordum ki Barlas ne derse desin korkum geçmiyordu. "Endişeliyim!" Sesim bu defa kısık çıkmıştı. Barlas

gülümseyip beni kendine doğru iyice çekti ve kafamı göğsüne yasladı. "O adamı tanıdıkça endişen geçer merak etme."

Kafam onun göğsünün üzerindeyken huzurun kokusunu içime çekiyordum. Ne halde olursam olayım bana huzur veriyordu. Onun yanında kendimi iyi hissediyordum ve bu beni mutlu ediyordu. Ben sessiz bir şekilde durmaya devam ederken saçlarımı okşamaya başladı. "Aslında bu durumda benim endişelenmem gerekiyor."

Şaşkın bir halde kafamı göğsünden kaldırıp ona baktım. "Neden?" diye sordum. Gözleri gözlerimin üzerindeyken gülümsemeye devam etti. "O adamla birlikte yaşamaya başladığınız zaman benim yanıma gelmek için evden çıkman daha zor olabilir de o yüzden." Bu benim de gülümsememe neden oldu. Kafamı tekrar göğsüne yasladım ve sıkı sıkı sarıldım ona. Bu sırada Barlas çenesini kafama koymuş kollarını belime sarmıştı. "Her zaman yanında olacağımı sakın unutma." Fısıldayan sesi de en az kendisi kadar huzur veriyordu. Kollarımı gevşetip kendimi geri çektim. "Sen neden bize gelmiştin?" Şu an bu durumda bu nereden aklıma gelmişti bilmiyordum ama daha önce annem varken evime hiç gelmemişti.

"Konuşmak istiyordum," deyince suratına baktım. "Annem evdeyken mi?" Umursamazca omzunu silkti. "Sorun olacağını düşünmedim." Onunla tanışmış olabilirdi ama annem onu evimin önünde gördüğü zaman aramızda bir şeyler olduğunu anlayabilirdi. "Barlas lütfen bir daha annem evdeyken gelme."

"O zaman sen de seninle konuşmak istediğim zaman benimle konuş."

Sanki konuşunca ne olduğunu bilmiyormuş gibi... Tartışmak hoşuna gidiyordu galiba. Yoksa evime kadar gelmezdi, değil mi?

"Konuşunca tartıştığımızı biliyorsun."

"Öykü sorun her neyse bunu halledelim artık. Ben seninle böyle olmak istemiyorum."

Ben de onunla böyle olmak istemiyordum ama her konuşmamız tartışmayla son bulduğu için konuşmaya korkar olmuştum artık. "Sorunu

halledemeyeceğimizi biliyorsun."

Elini kaldırıp çenemden tuttu, yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdı. Gözleri dudaklarımın üstündeydi "Deneyelim. Belki bu defa hallederiz." Nefesi yüzüme çarparken yutkundum. Kalbim sahibinin yanında yine heyecanlanmış, deli gibi çarpmaya başlamıştı. Beni öpmek istediğini anlayınca ona izin vermek istedim. Çünkü ben de istiyordum. Kalbim bunu yapmamı söylüyordu. Ve ben bu defa onu dinleyecektim.

Dudakları yavaşça dudaklarıma yaklaşırken gözlerimi kapattım. Heyecanlanmıştım ama belli etmemeye çalışıyordum. Beni öpecek olması tüm kötü düşünceleri beynimden atmış, sadece ona ne kadar âşık olduğumu hatırlatmıştı. Belki de bu yüzden öpüşüne karşılık verecektim. Dudakları dudaklarıma temas ettiği an telefonunun melodisi arabanın içinde yankılandı. Gözlerimi açıp onu uyardım. "Telefon."

"Boş ver telefonu, şu anı hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum."

Bunu ben de istemiyordum ama arayanın ısrarcı çaldırışı yüzünden kendimi geri çektim. "Bakmalısın." Sesli bir nefes verip telefonu montunun cebinden çıkarttığında ekrandaki isme bakıp açtı ve kulağına koydu. "Efendim Simay?" Onun aradığını duyunca merakla bekledim. "Öykü'yle birlikteyim, ne oldu?"

Birkaç saniye dinlemişti ki önüne dönüp arabayı hızla çalıştırdı ve sürmeye başladı. "Tamam, bekle beni ve sakın açma onu, hemen geliyorum!" Sesi tedirgindi. Telefonu kapatıp direksiyonun üstündeki boşluğa bırakınca, "Ne oldu?" diye sordum. Düşünceli görünüyordu. Soruma ancak birkaç saniye sonra cevap verdi. "Simay kapısının önünde isimsiz bir zarf bulmuş, gidip ona bakmalıyım."

Cevabıyla merakımı gidermiş ama kafamı karıştırmıştı. Tedirgin oluşunu anlayamıyordum. İsimsiz bir zarfın gelmesinde ne vardı ki? "Bu seni neden endişelendirdi? Zarf Demir'den değildir herhalde?" Demir'i tanıyorduk sonuçta. Simay'ın yerini öğrenmiş olsa isimsiz bir zarf bırakmaz direkt Simay'ı kaçırırdı. Barlas da bunun farkındaydı. Öyleyse şu an neden bu kadar tedirgindi anlayamıyordum?

"Böyle bir şey ilk defa oluyor."

"Kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her şey olabilir bilmiyorum," deyince önüme döndüm. O zarfta ne vardı bilmiyordum ama şimdi ben de merak etmiştim. Kim Simay'ın kapısının önüne isimsiz bir zarf bırakacaktı ki? Onun orada olduğunu bizden başka bilen kimse yoktu. Varsa bile kim yapardı bunu? Neden yapardı?

Barlas'ın arabayı çok hızlı kullandığı için kısa sürede Simay'ın evine ulaştık. Hemen arabadan inip kapıya doğru yürüdük. Barlas zili çalmak yerine yumruk yaptığı elini kapıya birkaç defa vurdu. Simay kapıyı açıp korku dolu gözlerle Barlas'a baktı. Tabii sonra da bana...

Tam bir şey diyecekti ki Barlas hızla içeri girdi. Ben de peşinden içeri girip büyük holden geçip salona yürüdüm. Ruhumu daraltan siyah eşyalara bakmadan gözlerimi Barlas'a çevirdim. Orta sehpanın üzerinde duran zarfı eline aldı. "Bu mu?" deyince tam yanımda duran Simay onu başıyla onayladı. "Evet."

Barlas hızla zarfın kenarını yırtıp içindeki kâğıdı çıkartırken Simay yüzüme bakıyordu.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim.

Ağladığım için akan göz makyajım onda merak uyandırmış olmalıydı. Muhtemelen Barlas'la kavga ettiğimi düşünüyordu. Ne düşündüğünü gram umursamadan Barlas'a döndüm. Kaşları çatılmış kâğıda öyle bakıyordu. "Ne yazıyor?" Merakla sorduğum soruya Simay'a bakarak cevap verdi. "Boş bu." Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken yanımda duran Simay'a baktım. O da şaşkın görünüyordu. "Boş mu? İyi de kim içinde hiçbir şey yazmayan bir zarfı kapıma bırakır ki?"

Sinirlerim yavaştan bozulmaya başlamıştı, sesimi yükselterek konuştum. "Bunu biz bilemeyiz, değil mi? Belki de ilgi çekmek için sen yapmışsındır!" Artık Simay'ın her şeyi yapabileceğini düşünüyordum. Daha önce yalan

söylemişti, şimdi de Barlas'ın yanında olması için böyle bir şey yapmış olabilirdi. Bir şey vardı onda. Ne vardı bilmiyordum ama ondan hiç haz etmiyordum. Hatta korkuyordum.

"Ne? Saçmalama böyle bir şeyi neden yapayım?" diye sordu.

"Barlas'ın yanına gelmesini istediğin için belki!" dedim.

"Ben Barlas'ın yanıma gelmesini isteseydim arar gelmesini söylerdim zaten, neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Söylediğim ya, ilgi çekmeye çalışıyorsun! Barlas hep seninle ilgilensin, hep senin yanında olsun istiyorsun, değil mi?"

Dudakları hafif aralanmış şekilde Barlas'a bakıp söylediğim şeye şaşırdığını belli ettikten sonra yeşil gözleri yine benimkilere döndü. "Benim böyle bir amacım yok!"

Sinirle güldüm. "Neden bana öyle gelmiyor acaba?"

Simay tam ağzını açmış bir şey diyecekken Barlas bize doğru yaklaştı ve yanımızda durup, "Tamam, biraz sakinleşin. Madem bir araya geldiniz hep birlikte sakince konuşalım," dedi. Gözlerim Simay'ın üzerindeyken kafamı iki yana salladım. "Sakince konuşmayacağım ben!" Sinirlenmiştim ve sinirimi ondan çıkarmam gerekiyordu. Yoksa rahat edemeyecektim. "Söylesene neden Barlas'a karşı bir şeyler hissediyorum diye yalan uydurdun?"

Bir süre gözlerime baktı. Daha sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi Barlas'a döndü. O da Simay'ın vereceği cevabı en az benim kadar merakla bekliyordu. Boğazını temizleyip dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra bana baktı. Cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyordu ama kaçışı yoktu.

"Sana sinir olduğum için yaptım. Onu benden kıskanmanı istedim."

Şaşırsam da doğruyu söylediği için memnun olmuştum. Barlas ona böyle bakarken yalan söylemek istememişti herhalde. Bakışları Barlas'ı bulunca

üzüntüyle kaşlarını çattı. Sesi de az önceki gibi yüksek çıkmıyordu. "Bana öyle bakma Barlas. Sevmedim onu ne yapayım?"

"Sevmedin diye aramızı bozmaya çalıştın yani öyle mi?" Barlas dişlerini sıkıyordu. Bunu kaskatı kesilmiş çenesinden anlamıştım. Simay kafasını önüne eğerken fısıldar gibi konuştu. "Amacım bu değildi!" Pişman olmuş gibi bir hali vardı. Onu tanımasam gerçekten öyle olduğunu düşünecektim. "Çocuk musun sen Simay? Büyümedin mi?" O kadar şiddetli bağırmıştı ki beni bile korkutmuştu. Simay, kırılmış gibi bakarken, "Bana bağırma!" diye uyardı onu. Sesi titrek çıkmıştı. Neredeyse ağlayacaktı.

Barlas hiddetle ellerini saçlarının arasından geçirdi ve arkasını dönüp bir iki adım attı. Daha sonra sesli bir nefes bırakıp tekrar ona döndü. "Ne oldu o gün bu evde? Geldiğimde üzgündün?" Simay başını öne eğmişti, onun sesi çıkmayınca ben konuştum. "Hiçbir şey olmadı. Arkadaşın ilgi çekmek için üzgünmüş numarası yaptı sadece!" Simay başını kaldırıp bana baktıktan sonra Barlas'a döndü ve kafasını iki yana sallayarak konuştu. "İlgi çekmek için değil. Öykü'ye sana karşı bir şeyler hissettiğimi söylediğim için pişmandım. Bu yüzden üzgündüm!"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu nasıl bir yalandı böyle? Çocuk mu kandırıyordu bu? "Beni şaşırtıyorsun Simay. Senin gibi bir kızdan daha iyi bir yalan beklerdim," dedim. Beni takmamış gibiydi. Barlas'a bakıyordu.

"İlaçlarını kullanıyor musun sen?" dedi Barlas.

Simay böyle bir soru beklemiyormuş gibi görünse de kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet."

"Bana neden öyle gelmiyor?"

"Ne ilacı bu?" diye sordum ama ikisi de cevap vermediler. Çünkü Barlas Simay'a öfkeyle bakmaya devam ediyordu ve Simay da bu bakışlardan hoşlanmadığını belli eder gibi dudaklarını bükmüş öylece duruyordu.

"Ondan özür dile." Barlas'ın Simay'dan istediği şey beni şaşırtmıştı.

Muhtemelen Barlas'ı daha fazla kızdırmamak için yere bakarak istemeye istemeye konuştu. "Özür dilerim."

Aslında bu özür kabul edilecek bir özür değildi ama Barlas için kabul ediyordum. Simay'ın iflah olmayacağını biliyordum. "Bir daha aramızı bozmaya çalışmazsan sevinirim Simay!"

Söylediğim şeyden sonra yüzünü yerden kaldıramamıştı. Kapının zili çalınca Barlas'a baktı. "Ben açacağım," diyerek kapıya gitti Barlas.

Bende peşinde gittim, dışarıdaki her kimse Barlas'ı rahatlatmış gibi görünüyordu. Samet, Ateş ve Bade gelmişlerdi. Barlas Samet'e azarlar gibi bakıyordu.

"Hiç bana öyle bakma. Ateş, Simay'ı görmek istedi bende onları buraya getirmek zorunda kaldım." Samet açıklama yaparken Simay da kapıya gelmişti. "Ateş!" deyip eliyle ağzını örterek birkaç saniye şaşkın şaşkın baktı ve daha sonra sevinçle boynuna atlayıp yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. Ateş gülümseyerek kollarını onun beline doladı. Gözlerim Bade'nin üzerindeydi. O da tıpkı benim gibi Simay'a ilk görüşte gıcık olmuştu anlaşılan.

Simay kendini geri çekip Ateş'in yüzüne gülümseyerek bakarken sevinçle konuşmaya devam etti "İnanmıyorum ya! Senin geleceğini bilmiyordum. Şu an çok şaşkınım!" Ateş gülümsemeye devam ederek, "Ben de öyle," diyerek Simay'ın burnunu sıktı. "Ama sen çok büyümüşsün." Simay otuz iki dış sırıtırken, "Sen de yakışıklılığına yakışıklılık katmışsın. Kızlar peşini bırakmıyordur kesin," dedi. Ateş küçük bir kahkaha atıp Bade'ye döndü ve Simay'a, "Tanıştırayım," dedi. "Kız arkadaşım Bade." Simay'ın kaşları havaya kalkarken bakışları Bade'ye dönmüştü. "Ha şu çetede olan kız." Barlas ona her haltı anlattığı için Bade'yi de beni tanıdığı gibi iyi tanıyor olmalıydı.

Bade onu başıyla onaylarken düz bir sesle konuştu. "Evet, ta kendisi..." Simay gülümseyerek elini uzatırken, "Memnun oldum," dedi. Bade birkaç saniye durdu ve Ateş'e baktıktan sonra Simay'ın uzattığı eli sıktı. "Ben de." Memnun olduğunu söylemişti ama hiç öyle görünmüyordu.

"Hadi içeri geçin hava soğuk."

Bade içeri girerken yanımda durup bana baktı. Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Öykü ne oldu sana?" Yüzümün berbat göründüğünü unuttuğum için bir an neden böyle bir soru sorduğunu anlamasam da daha sonra nedenini anlayıp omzumu silktim. "Önemli bir şey yok. Hadi geçelim içeri."

Hepimiz salondaki koltuklara oturmuş Simay ve Ateş'in konuşmalarını dinliyorduk.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin." Simay gerçekten de çok mutlu görünüyordu. Sonuçta Ateş onun çocukluk arkadaşıydı. Kaç yıldır görüşmüyorlardı bilmiyordum ama birbirlerini özledikleri belli oluyordu. Simay'ın eli Ateş'in kolunun üzerindeydi. Dip dibe oturuyorlardı.

Ateş, Bade'nin bakışlarından bihaber vaziyette Simay'a gülümserken, "Ben de öyle," dedi. Eminim şu an Bade'nin ona ne kadar kötü baktığını görse onunla bu kadar yakın olmazdı. Simay, Barlas'ın dediği gibi rahat bir kızdı gerçekten. Arkadaşlarıyla çok fazla yakın olabiliyordu. Onların sevgilisi olduğunu bildiği halde kimseden çekinmiyordu. "Artık sık sık ziyaretime gelirsin, değil mi?" diye sorduğunda, Ateş'ten önce davranan Bade cevap verdi. "Derslerden vakit kalırsa gelir tabii!" Simay bakışlarını ona çevirdi ve cevap vermeden tekrar Ateş'e baktı. "Barlas arada bir uğruyor,diğerleri de öyle, bari sen sık sık gelmeye çalış. Canım sıkılıyor burada."

Bade, Simay'ın kendisini takmamasına sinirlenmişti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldayarak konuşmaya başladı, "Gerçekten de sinir bozucu bir kızmış!" Sinirden küfür eder gibi konuşmuştu. Simay'ı bir kaşık suda boğacak gibiydi.

Diğerleri kendi aralarında muhabbet ettiği için aramızda fısır fısır konuşmamızla ilgilenmiyorlardı.

"Söylemiştim..."

"Ama güzel olduğundan bahsetmemiştin."

"Bu kişiye göre değişir. Bizim güzel gördüğümüzü onlar görmeyebilir."

"Mümkün mü bu?Ateş'e bak kızın içine düşecek neredeyse! Ne Simaymış arkadaş ya!"

Ona o kadar hak veriyordum ki... Hadi Simay rahat bir kızdı onu anlıyordum ama bizimkilere ne oluyordu onu bilmiyordum. Yanlarında sevgilileri varken Simay'a sanki biz hiç yokmuşuz gibi yakın davranıyorlardı.

"Bir de sen Barlas'ı buraya tek mi gönderiyorsun? Senin yerinde olsam asla izin vermezdim."

"Beni dinleyecek de sanki."

"Bu kızdan hiç hoşlanmadım."

"Ben de ama katlanmak zorundayız."

"Ateş'i öyle öpmesi yüzünden o an onu boğasım geldi."

"Bu bana da olmuştu."

"Peki, onu öldürmeden nasıldurabildin?"

"Barlas için diyelim."

"Bu evde neden her şey siyah?"

"İnan bana bilmiyorum." Sebebini Barlas'a hiç sormamıştım. O da söylememişti ama artık öğrenmek istiyordum. Bir insan neden böyle bir evde yaşardı ki?

"E Bade, sen neden hiç konuşmuyorsun?" Simay elini hâlâ Ateş'in elinin üzerinden çekmemişti. Gülen gözleriyle Bade'ye bakarken, bir bacağını diğerinin üzerine atmış onun cevap vermesini bekliyordu. Bade sinirliydi. Şu an onun saçını yolup eline vermek istediğinden emindim ama rahat görünmeye çalışıyordu. "Muhabbetinizi bölmeyeyim dedim!" Bunu öyle sert bir dille söylemişti ki Ateş'in birden yüzü düşmüştü. Simay ise hiçbir

şey anlamamış gibi onunla konuşmaya devam ediyordu. "Bizimkiler senden çok bahsetti. Tanıştığımız iyi oldu. Uzun zamandır kız muhabbeti yapabileceğim kimse yoktu. Artık seninle tanıştığımıza göre böyle muhabbetler yapabileceğim biri var demektir." Ben sinirden gülerken Bade onu öfkeli bakışlarıyla dövüyordu resmen. "Üzgünüm ama ben böyle muhabbetler yapabileceğin biri değilim. Başkasını bulsan iyi olur."

"Başkası mı? Sizden başka kimseyle konuşmuyorum ki. Ama beni sınıf arkadaşınız Aysun'la tanıştırırsanız onunla çok iyi anlaşıp güzel muhabbetler yapacağımıza eminim. Hem o bana daha çok uğrar kesin." Anlaşılan ona Aysun'dan da bahsedilmişti. Bu kızın bilmediği bir şey yok muydu anlamıyordum ki. Öfkemi kontrol etmeye çalışırken gözlerimi ona çevirdim.

"Aysun seni bilmiyor."

"Bunu biliyorum ama öğrenmesini istiyorum."

"Bence istememelisin. Eminim Barlas sana Aysun'un yaptıklarını anlatmıştır."

"Evet anlattı."

"Ve sen buna rağmen onunla tanışmak istiyorsun?"

"Eğer tanışırsanız ve Demir onu tekrar tehdit ederse ne olur biliyor musun? Yerini öğrenir."

Üzüntüyle kaşlarını çatıp elini Ateş'in elinin üzerinden çekti ve kafasını yere eğdi. "Burada canım sıkılıyor. Eğlenmek istiyorum." Onu sevsem haline acırdım ama şu an gram acıyasım gelmiyordu. O tehlikeli bir kızdı. Ne kadar az kişiyle görüşürse bizim için o kadar iyi olur diye düşünüyordum.

"Arada dışarı çıkarıyorum ya seni." Barlas acıyan gözlerini ona dikmiş vicdan azabı çeker gibi konuşunca Simay kafasını kaldırıp ona baktı.

"Yetmiyor ama."

"Ne yapmamı istiyorsun Simay, Demir peşinde!"

Demir'in Simay'ın peşinde olması Barlas'ı endişelendiriyordu. Kızgınlığı da bu yüzdendi. Herkes gibi Simay da susmuştu. Ortamı terk etmek için ayağa kalktım. Gidip yüzümü yıkasam iyi olacaktı.

"Lavabo ne tarafta?"

"Sağdan üçüncü kapı..."

Salondan çıkıp dediği kapıyı bularak içeri girdim. Yüzümü güzelce yıkayıp kuruttuktan sonra salona geri dönmek için çıktım. Önünden geçtiğim kapısı yarı açık olan oda dikkatimi çektiği için oraya baktım. Holün ışığı içerideki eşyaları görebileceğim kadar odayı aydınlatmaya yetiyordu. Simay'ın odası olduğunu düşünüp ışığı açıp içeri girdim. Bunu izinsiz yapmıştım evet ama odasını merak etmiştim. Gerçi içeri girince merak edilecek pek bir şey olmadığını anladım. Buradaki bütün eşyalar da siyahtı. Perde, halı hatta yatak örtüsü bile... Kapının hemen yanında duran dolabın önünden geçip yatağının yanındaki komodine ulaştığımda orada bir ilaç kutusu olduğunu gördüm. İçinde çok sayıda ilaç vardı. Ne ilaçları olduğuna dair en ufak fikrim yoktu ama açıkçası şu an onlarla ilgilenmiyordum. Çünkü dikkatimi onlardan daha fazla çeken bir şey görmüştüm. Bir fotoğraf.

İlaç kutusunun hemen yanındaki siyah çerçeveyi elime alıp içindeki fotoğrafa daha yakından baktım. Yüzüme bir tebessüm yayıldı. Fotoğrafta büyük bir villanın önünde kucağında kızıl saçlı küçük bir çocuğu tutan kadın ve o kadının beline elini yerleştirmiş bir adam vardı. Bir aile fotoğrafıydı. O küçük çocuğun Simay, fotoğraftaki kadın ve adamın da anne ve babası olduğunu anladım. Mutlu bir aile gibi görünüyorlardı. Nedensizce mutlu olmuştum ama bir yanım da buruktu. Benim başucumda hiç böyle bir fotoğraf bulunmamıştı. Hiçbir zaman aile olmamıştık. Başka bir aileyi bu şekilde görmek beni mutlu etmişti.

Fotoğrafa merakla bakarken incelemeye devam ettim. Kadının saçları da tıpkı Simay gibi kızıldı. Annesine benziyordu ama gözlerini babasından almıştı. Çünkü onunkiler de yeşildi. Gelir düzeyi yüksek bir aile oldukları oturdukları villadan belli oluyordu. Simay'ın ne kadar şansız olduğunu

düşündüm. Böyle bir aileye sahipken yetim kalmıştı. Acaba onlara ne olmuştu da Simay yetimhaneye verilmek zorunda kalmıştı?

Ben fotoğrafa dikkatle bakmaya devam ederken arkamdan gelen sesle irkildim. Barlas gelmişti. Elimde tuttuğum fotoğrafa bakarken, "Annesi ve babası," dedi. Sesi o kadar kısık ve üzüntülü çıkmıştı ki hafifçe kafamı sallamakla yetinip bir şey diyemeden elimdeki fotoğrafa baktım. "Ne oldu onlara?"

"Tatile giderken trafik kazası geçirmişler."

İşte şimdi ona acımıştım. O da Barlas gibi annesiz ve babasız büyümek zorunda kalmıştı. Hayatı zor geçmiş olmalıydı ama şimdi yanında arkadaşları vardı. Eminim onlarla acısını dindirmeye çalışıyordu. Fotoğrafa bakmaya devam ederken, "Simay da o arabada mıymış?" diye sordum.

"Hayır, onu o gün bakıcıya bırakmışlar." Bu defa sesi daha iyi çıkmıştı. Çerçeveyi yerine bırakıp ona döndüm. "Sizin yanınızda kendimi şanslıymışım gibi hissediyorum. Babam bana babalık yapmadı ama en azından harika bir annem var." Gülümsedi. Sonra elini yanağıma koydu ve okşadı. "Evet, harika bir annen var ve bu yüzden ona evlenmek istediği için kızmamalısın."

Haklıydı. Annem şu yaşıma kadar hep yanımda olmuştu ve bana hem annelik hem de babalık yapmıştı. Şimdi mutlu olmak için bana danışmadan aldığı karar yüzünden ona kızmamam gerektiğini anlıyordum. O da mutlu olmak istiyordu. Şu zamana kadar olamamıştı ama artık olacaktı. Çünkü o bunu hak ediyordu.

Barlas anneme kızdığım için yüzümdeki pişmanlığı fark edince elini yanağımdan indirip omzuma koydu. "Seni eve bırakayım." Gülümseyerek onu onayladım. Birlikte odadan çıkıp salondakilerle vedalaştıktan sonra evden ayrılıp arabaya bindik. Barlas arabayı yavaş ve dikkatli bir şekilde kullanırken bana baktı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"O gün Simay'a kötü bir şey söylediğini düşünüp ondan özür dilemeni istediğim için."

"Seni ondan kıskanmakta haklıymışım, değil mi?"

"Neden böyle yapıyor bilmiyorum."

"Simay'ın nesi var Barlas? Ne için ilaç kullanıyor?"

"Simay sağlıklı bir kız değil Öykü. Psikolojisi bozuk. İlaçlar o yüzden." Moralim bozulmuştu. Bunu beklemiyordum. Gerçi yaptığı şeylere bakılacak olursa psikolojisinin çok normal olmadığını anlamak kolaydı aslında. Zor bir dönem atlatıyordu. Hem de yalnız. Belki de o yüzden arkadaşlarını sürekli yanında istiyordu. Bunu şimdi anladığım için bayağı üzgündüm. Ona Barlas'ı yalan bir şeyle yanına çağırdığı için kızmıştım ama şimdi pişman olmuştum. "Ne kadar zamandır böyle?"

"Uzun zamandır."

"Yetimhaneden beri yani?" Ona kızdığım için pişman olduğumu bile dile getiremiyordum. "Neden böyle peki?"

"Yetimhanedeyken en iyi arkadaşı gözlerinin önünde intihar etti. On yaşındaydı ve bu onun için büyük bir travma olmuştu. Bir türlü atlatamadı. Hâlâ tedavi görüyor ama iyi olduğuna pek emin değilim." Hakkında yeni şeyler öğrendikçe Simay'ın haline daha çok üzülüyordum. Neler yaşamıştı. Ona sinir olduğum için kendime kızıyordum şu an. Sağlıklı bir kız değildi sonuçta. Yaptıkları bile bu yüzdendi belki de. Ona şimdi daha yakın davranmam gerektiğini düşünüyordum. Yardımımıza ihtiyacı vardı.

"Evdeki her şey o yüzden mi siyah?"

"Yaşadığı travmadan sonra siyaha takıntısı başladı. Söylediğine göre arkadaşının en sevdiği renk siyahmış." Onda bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum ama aklıma böyle bir sorunu olduğu hiç gelmemişti. Şimdi Barlas'ın ona neden bu kadar yakın davrandığını anlıyordum. Bu sadece sevgiden değildi. Arkadaşı olarak ona yardım etmek istiyordu.

"Bu yüzden mi ona fazla düşkünsün?" Sorumu duymamış gibi yanıtsız bıraktı. "Simay ilgi çekmeyi seviyor Barlas," dedim. Bunu o evde yalnız kaldığı için yaptığını düşünüyordum. Ve o evde yalnız kaldığı sürece de yapmaya devam edecekti. Ondan hâlâ korkuyordum, belki kötü niyetli değildi ama yapabilecekleri beni fazlasıyla korkutuyordu.

"Yalnız kalmaktan sıkılıyor, o yüzden böyle yapıyor." Dertli bir şekilde konuşunca kafamı kaldırıp ona baktım. Ben de o yüzden yaptığını düşünüyordum ama tekrar aynı şeyleri yapmasını istemediğim için onun buradan uzaklaşmasını istiyordum.

"Belki de gerçekten onu yurt dışına göndermelisin. Hem orada bir eve hapsolmak zorunda da kalmaz."

"Olmaz. Burada kalacak."

Gözlerine bakarken onun aksine daha yumuşak bir sesle konuşuyordum. "Kalmaya devam ederse bizimle uğraşacak. Sırf bana sinir olduğu için aramızı bozmaya çalıştı. Tekrar yapmayacağının da garantisi yok." Gözlerinde beliren keder yüzüne de yansımıştı. "Farkındayım Öykü ama onu buradan gönderemem," dedi. Onu anlıyordum. Simay'ı Demir'den korumaya çalışıyordu ama o kız evde kaldığı sürece bize zarar verecekti. Bir şeyler yapmalıydı. "O zaman evden çıkıp rahatça gezmesine izin ver."

"Demir deli gibi onu ararken mi?"

"Simay'dan korkuyorum. Yapabilecekleri beni korkutuyor." O sırada eve yaklaştığımızı fark etmiştim. Mahalleye girmiştik. Aynı ses tonuyla "O Demir değil, sakin ol," deyince sinirle kafamı ona çevirdim "Ama Demir gibi tehlikeli biri." Bana bakmadan konuşmak için ağzını açmıştı ki dikiz aynasına bakıp hoşlanmadığı bir şey görmüş gibi kaşlarını çattı ve daha sonra gözlerini kısıp arabayı hızlı sürmeye başladı. Eve yaklaşmamıza rağmen hızlı kullanmasına anlam veremeden onu izliyordum. Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Evimin önüne gelince arabayı durdurmak yerine sürmeye devam etti.

"Neden durmuyorsun?"

"Demir'in çetesi peşimizde..."

"Ne?" diyerek kafamı arkaya çevirip camdan dışarı baktım. Gerçekten de peşimizdeydiler. Arabayı süren Burak'tı, yanında da Sezer vardı ama arkada oturanları göremiyordum. Belli ki sadece iki kişi değillerdi. Neden peşimizde olduklarını anlayamamıştım ama Barlas onları burada fark ettiğine göre beni bekliyor olmalıydılar. "Ne yapacağız şimdi Barlas?" Korkuyla sorduğum soruya sakince cevap verdi. "Atlatacağız." Kafamı ona çevirip yüzüne baktım. "Sonra?" Gözlerini yola çevirdi. "Bugün bende kalırsın. Evde olmaman senin için iyi olur."

Onu başımla onaylayınca hızla ana yola çıktık. Akşam saatleri olduğu için yol oldukça boştu ve Barlas arabayı hızlı bir şekilde kullanabiliyordu. Burak da peşimizi bırakmaya hiç niyetli değil gibi sürüyordu arabayı. Korkum belki de bu yüzden iki katına çıkmıştı. Sürekli arka camdan onları gözetliyordum. Barlas onlardan kurtulmak için hızını arttırmıştı ama Burak'ın da arabayı hızlı kullanması yüzünden izini kaybettirememişti. Arabayı hızla sürmeye devam ederken daha önce Yaver'in adamlarından kurtulmak için yaptığını yapıp hızını kesmeden direksiyonu hemen sağ tarafımızda kalan ıssız yola kırdı ve sürmeye devam etti. Arabanın devrilmediğine dua ederken onların peşimizden gelip gelmediklerine baktım.

Peşimizde olmadıklarını görünce sevinçle Barlas'a baktım. O pek de sevinmiş gibi görünmüyordu, hatta suratında öyle bir ifade vardı ki daha beter bir durumla karşılaşmışız gibi duruyordu. Bakışları yoldaydı, sinirliydi ve gözlerini kısmış öyle bakıyordu. Ne olduğunu anlamak için bakışlarını takip edince birkaç metre ötemizde Demir ve çetesinin durduğunu gördüm. Bütün çetesinin. Yani tahminen kırk kişinin. Demir hepsini yanına almıştı ve arkalarında, peş peşe dizilmiş arabalarının önünde durmuş bize bakıyordu. Barlas onları fark ettiği gibi arabayı durdurup vitesi geriye atınca arkamızda duyulan büyük bir gürültüyle şaşkınlık içinde oraya baktı. Kesilmiş ağaç gövdeleri Demir'in çetesi tarafından geri gitmememiz için arabanın arkasına bırakılmış, yolumuzu kapatmıştı.

Gördüğüm manzaraya inanamazken yutkunup korku dolu gözlerle Barlas'a baktım. Galiba şimdi kaçışımız yoktu. Demir iyi bir planla bizi yakalamayı başarmıştı. Ne yapacaktık, buradan nasıl kurtulacaktık bilmiyordum.

Bildiğim tek şey vardı o da Demir'in bize kötü bir şey yapmadan buradan göndermeyeceğiydi.

"Barlas ne yapacağız şimdi?"

Önüne dönüp sert bir şekilde Demir'e baktı. "Ben çıkacağım, sen de ben çıktıktan sonra arabayı kilitleyip polisi arayacaksın!" Gözlerimi Demir'e çevirdiğimde çetesindeki birkaç kişiyle bize doğru yaklaştığını gördüm. "Hayır çıkmıyorsun! Birlikte polisleri bekleyebiliriz." Eğer çıkarsa ne olacağı belliydi. Demir ona zarar vermeden durmazdı.

Barlas kafasını iki yana sallayıp, "Onları oyalamam gerekiyor," diyerek arabanın kapısını açınca korkuyla bağırdım. "Barlas lütfen!" Beni dinlemedi ve arabadan çıkıp kapıyı kapatarak arabanın önüne geçti.

Demir ona doğru yaklaşıp tam önünde durunca ellerini iki yana açtı. "Sürpriz!" O sırada ben arabayı kilitleyip polisi aramakla meşguldüm. Eğer erken gelebilirlerse buradan zarar almadan kurtulabilirdik. Tek şansımız onlardı. Barlas'ın buradaki kırk kişiyle kavga etmesi mümkün değildi. Korkudan titreyen parmaklarımla telefonu kulağımda tutarken benimle konuşan polise adres vermeye çalışıyordum ama tam adresi bilmediğim için gelirken gördüğüm benzin istasyonundan bahsettim ona. İstasyonu biraz geçtikten sonra sağa sapan bir yol olduğunu ve orada olduğumuzu. Beni anladığını umarak telefonu kapattığımda Demir'e baktım. Barlas'la konuşuyordu. Yüzü iyileşmek yerine daha kötü oluyordu sanki. Arabanın farı sayesinde her şeyi görebiliyordum. Suratında o kadar morluk vardı ki kolay kolay iyileşecek gibi durmuyordu zaten.

"Nasıl, iyi yakaladım sizi değil mi? Kabul et zekice bir plandı. Bu yola sapacağını düşünmek gerçekten benim için hiç zor olmadı. Sadece senin gibi düşündüm ve sizi yakalamayı başardım." Barlas'ın sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama sesinden çok sinirli olduğunu anlayabiliyordum. "Bu yüzden tebrik mi bekliyorsun?" Demir güldü. "Tebrik etmek huyun değil ki böyle bir şey bekleyeyim." Sonra gözleri bana kaydı. Sinsi sırıtışını yine yüzüne yerleştirdi. "Güzel kız neden arabada? Çıkar onu da birlikte muhabbet edelim." Bu Barlas'ı kızdırmıştı. "O oradan çıkmayacak!" Sesi öfke barındırıyordu ve içindeki nefreti gizleyemiyordu. Demir'in gözleri Barlas'a dönerken yüzündeki sırıtışı sildi. "Fazla mı

korumacısın sen? Önce Simay şimdi de Öykü. Bu ne be, korumaya çalıştığın kızlar bitmiyor."

"Ona dokunmayacaksın Demir!" Barlas Demir'i sert bir şekilde uyarınca Demir alay eder gibi konuştu. "Elbette dokunmayacağım. Hiç dokunur muyum?" Birkaç saniye bana baktı ve daha sonra geri çekilip, "Önce yüzümün bu hale gelmesinin hesabını sorayım senden," diyerek hemen arkasındaki birkaç kişiye eliyle işaret verdi. Gelip Barlas'ı tutmaya yeltendiklerinde Barlas tek tek hepsine vurmaya başladı. Ne yapacaklarını biliyordu ve kendini korumaya çalışıyordu ama hepsine gücünün yetmesi mümkün değildi. Birkaç tanesini yere sermişti ama arkadan başkaları da yardıma gelince Barlas'ı tutup dövmeye başladılar.

O kadar sert vuruyorlardı ki kendi canımın acıdığını hissediyordum. Onu kurtarmam gerekiyordu. Burada oturup polislerin gelmesini bekleyemezdim. Bir şeyler yapmak istiyordum da ne yapacağımı bilmiyordum. Onlara karşı gelemezdim, durduramazdım da ama yine de bir şey yapmalıydım. Barlas'ı döverek öldürmelerine izin veremezdim. Ne yapacağımı bilemeden arabanın kilidini açtım ve hızla arabadan çıktım.

"Demir lütfen durdur onları!"

Keskin soğuk, montumu arabada bıraktığım için ürpermeme neden olmuştu. Korkuyla Demir'e bakıyordum. Soğuk umurumda değildi. Çünkü şu an umursadığım tek şey Barlas'tı. Dayak yiyordu ve onu böyle görmek beni korkutuyordu. Çektiği acı yüzünden güçlükle konuşarak beni uyarmaya çalıştı. "Öykü arabaya bin!"

Neredeyse ağlayacaktım. Kan revan içinde kalmıştı ve ben hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey öylece durup ona bakmaktı.

"Durun!"

Demir çetesindekileri durdurmuş Barlas'ın daha fazla dayak yemesini önlemişti. Bunu ben istediğim için yapmamıştı muhtemelen ama yine de onları durdurması beni sevindiriyordu. İkinci işareti üzerine arkadaşları Barlas'ı yerden kaldırıp bana doğru çevirerek dizlerinin üstüne oturtunca ona baktım. Arabanın farları sayesinde ne halde olduğunu görebiliyordum.

Kaşları ve dudağı patlamış, burnundan kan geliyordu. Yüzünün belirli bölgelerinde de kızarıklıklar vardı. Sadece yüzüne değil her yerine darbe almıştı ve eminim şu an her yeri ağrıyordu. Yine de beni düşünüyordu. "Öykü arabaya bin dedim!" Sesi o kadar bitkin çıkıyordu ki gözlerim dolmuştu. Onu bu halde görmek canımı yakmıştı.

Demir pis sırıtışıyla yanıma doğru yürümeye başlayınca gözümden düşen tek damla yaşı silip ona korkusuzca bakmaya çalıştım ama ne kadar başarılıydım onu bilmiyordum işte. "Elbise yakışmış." Önümde durup beni süzmeye devam ediyordu ki Barlas'ın sesi duyuldu. "Sakın ona dokunayım deme!" Fırsatını bulsa kalkıp yanımıza geleceğinden şüphem yoktu ama en az beş kişi tarafından tutuluyordu.

Demir gözlerini gözlerime dikmişti, Barlas'a bakmadan konuştu. "Ama dokunmak istiyorum. Sevgilin ciddi anlamda çok hoşuma gidiyor." Söylediği şeyi umursamadan kaşlarımı çatıp ona bağırdım.

"Barlas'ı bırak!"

"Seni kırmak istemeyeceğimi biliyorsun Öykü ama bunu yapamam. Her şeyin bir bedeli vardır ve Barlas da şimdi bu bedeli ödüyor."

"Tamam işte artık ödeştiniz, bırak onu!"

"Henüz değil. Görülecek iki hesabım daha var. Biri beni okuldan attırmış olmasının hesabı, diğeri ise Simay'ı elimden almış olmasının hesabı!"

"Bu kadar kötü olmak zorunda değilsin!"

Sanki çok komik bir şey demişim gibi kahkaha attı. "Bunu arada sevgiline de söylüyor musun? Çünkü kendisi de en az benim kadar kötü biri." Sinirli bir şekilde "Değil!" diye bağırdım. Evet, ondan korkuyordum. Şu an beni öldürme ihtimali vardı ama bu umurumda değildi. Karşısında korkumu belli ederek durmak istemiyordum.

Bu sefer küçük bir kahkaha attı. "Bir çete lideriyle birliktesin ve onun kötü biri olmadığını söylüyorsun, öyle mi? Güldürdün beni. Sevgilinin neler yaptığını bilmiyor musun sen?" Kafasını hafifçe iki yana sallayıp

gülümsedi. "Pardon ya benim de sorduğum soruya bak, bilmemen mümkün mü? Eminim aldığı haraçları birlikte yiyorsunuzdur."

Ona aldırmadan başımı önüme eğdiğimde soğuğu daha çok hissetmeye başlamıştım. "Bırak onu, lütfen!" Ona yalvarıyordum çünkü başka şansım kalmamıştı.

"Onu bıraktıktan sonra benimle geleceksen neden olmasın. Birlikte güzel bir gün geçirebiliriz. Bu elbisenin içinde harika görünüyorsun," deyip bana yaklaştı ve kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Çok güzelsin, seninle olmak isteyeceğim kadar güzel." Onu kendimden uzaklaştırmak itip yüzüne sert bir tokat indirdim. "Ahlaksız!" Attığım tokatla kafası yana doğru döndü ama sinirlenmesi gereken yerde gülmeye başladı. O sırada Barlas olabildiğince yüksek sesle konuşuyordu. "Lan Demir dua et buradan kurtulmayayım, kurtulursam elimden kaçışın yok haberin olsun!" Barlas çektiği acıya rağmen onu tutanların elinden kurtulmak için çırpınıyordu ama bu bir işe yaramıyordu. Yine de durmaksızın deniyordu. Demir'e baktığımda yediği tokattan memnun olduğunu gördüm. Belki de bu yüzden pis pis sırıtıyordu.

"Ne oldu, neyi mi beğenmedin? Yoksa prensip olarak Barlas'tan başkasıyla yatmıyor musun?"

Beni mi yoksa Barlas'ı mı sinirlendirmeye çalışıyordu bilmiyordum ama öfkemi kontrol etmem gittikçe zorlaşıyordu. "Kes şunu!"

"Bana sadece bir gün ver seni ondan daha mutlu edeyim."

Barlas'ın "Demir!" diyen öfkeli sesini işittiğimde Demir'e inanamayan gözlerle bakıyordum.

"Pisliksin sen!" Hakaretlerime aldırmadan sırıtmaya devam ediyordu. "Bak herkese böyle teklif sunmam. Benim için özelsin. Yatağımı seninle paylaşmaktan zevk alacağıma eminim. Sen de öyle." Burnumdan soluyordum. Ona bir tokat daha atmak istiyordum ama Barlas'ın sesi öyle öfkeli geliyordu ki korkuyla başımı ona doğru çevirmek zorunda kalmıştım. "Lan it! Bu sefer seni öldüreceğim!"

"Öldürmek mi?" deyip keyifli bir kahkaha attı ve onun yanına doğru yürüyerek önünde durdu. "Öldürmek demişken artık ikinci hesabıma mı geçsem acaba?" Ondan o kadar korkuyordum ki Barlas'ı öldüreceğini bile düşünüyordum. "Getirin şu şırıngayı."

Demir çetesindeki çocuğun ona uzattığı şırıngayı elinden aldı ve Barlas'ın önünde çömelerek elindeki ona gösterdi. "Söylememe gerek yok diye düşünüyorum. Bunun içinde ne olduğunu tahmin edersin herhalde." Barlas önce şırıngaya daha sonra ona baktı ve çektiği acıya rağmen gülmeye başladı. "Ne o, beni de kendin gibi bağımlı mı yapacaksın?" O şeyin bir uyuşturucu olduğunu anlamam resmen kanımı dondurmuştu. Demir ne yapıyordu böyle? Onu durdurmak için bağırmak istiyordum ama şaşkınlıktan ve korkudan değil bağırmak konuşamıyordum bile. Dilim tutulmuştu sanki.

"Bağımlı yapacağım doğru ama seni değil..." dedi Demir, çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Onu."

Tüm gözler bana dönerken göğsüm korkudan hızla inip kalkmaya başlamıştı. Şu an buradan kaçmak istiyordum ama Barlas'ı bırakıp kaçamazdım. Tek umudum polislerin bir an önce gelmesiydi. Demir elindeki şırıngayla üzerime doğru yürümeye başlayınca Barlas onu tutanların elinden kurtulmak için çılgıncasına çırpındı. "Sakın Demir, sakın!"

Demir onu umursamadan bana doğru yürümeye devam ederken, "Beni o okuldan attırmayacaktın Barlas. Bak şimdi sevgilin senin yüzünden bağımlı olacak," dedi. Barlas'ı ilk defa o kadar çaresiz gördüm. Yüzünde Demir'e karşı büyük bir nefret vardı ama bıraksalar onunla kavga edecek hali bile yoktu. Buna rağmen kurtulmak için çırpınmaya devam ediyordu. "Bana istediğini yap umurumda değil ama ona sakın dokunayım deme! Yemin ederim seni öldürürüm! Ciddiyim Demir, ecelin olurum!"

Demir önümde durunca sırıtarak Barlas'a baktı. "İnan bana seni çaresiz görmek için değer." Sonra bana bakıp elini yüzüme dokundurmak için havaya kaldırdı. Diğer eliyle şırıngayı tutuyordu. Zangır zangır titriyordum. Barlas'ın son derece öfkeli sesini duydum. "Demir sakın dedim sana! Dokunma ona it!"

Demir onu hiç duymamış gibi elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Beni seçmemekle büyük yanlış yaptın. Teklifimi kabul etseydin her şey farklı olabilir. Hayatını yaşardın. Ama sen onu seçtin. Başına geleceklerin farkında olarak hem de..." Titreyen bedenim, yanağıma koyduğu eliyle daha çok titremeye başlamıştı. İğrenç suratına bir tokat daha atmak geliyordu içimden ama elimi kaldıramıyordum. Elindeki şırıngayı bana saplamasından korkuyordum. "Onu seviyorum." Sesimi güçlü tutmak istemiştim ama başaramamıştım. Zayıf ve titrek çıkmıştı. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Ondan nefret ediyordum. İğrendiriyordu beni. Yanağımdaki eli tenimi yakıyordu sanki.

"Başka bir kıza âşık olduğunu bile bile mi onu seviyorsun?"

Gözümde tutmaya zorladığım yaşlar yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı artık. Barlas Demir'e bağırmaya devam ediyordu ama şu an ikimiz de ona bakmıyorduk. "O sadece beni seviyor." Eli hâlâ yanağımın üzerindeydi, kafasını iki yana salladı. "Seni kandırmasına izin veriyorsun."

"Beni kandırmıyor!"

"Sen öyle zannet." Sesi sinirli çıkmıştı. Uzun bir süre gözlerime baktı. Daha sonra gözlerini aşağı indirip kolumu işaret etti. "Uzat kolunu!"

Kafamı iki yana sallayıp elimle yanağımdaki elini ittim. "Hayır!" Bana ifadesiz bakıyordu. Dediğini yapmayacağımı biliyordu ve bu yüzden çetesindeki iki çocuğa dönüp işaret verdi. Onlar Demir'in ne demek istediğini anlamış gibi yanımıza gelince biri bir kolumdan öteki diğer kolumdan tutup Demir'in şırınganın içindeki uyuşturucuyu koluma enjekte etmesi için ona yardım etmeye çalıştılar. Beni bırakmaları için çırpınıyordum ama bu bir işe yaramıyordu. Kolumu ona doğru uzatmış Demir'e bakarlarken Barlas öfkeden kudurmuş gibi bağırıyordu. "O şırıngayı senin götüne sokacağım Demir! Aklın varsa ondan uzak dur!"

Demir'in yüzünde vazgeçecekmiş gibi bir ifade yoktu. O, şırınganın kapağını açarken ben çırpınmaya devam ediyordum. O kadar korkuyordum ki hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım. "Demir lütfen yapma!" Yalvarmamın bir işe yaramayacağını biliyordum ama elimden başka bir şey gelmiyordu. O, koluma şırınganın iğnesini batıracaktı ve beni bağımlı

yapacaktı. Demir gibi biri için bunu yapmak kolaydı. Kim bilir kaç kişiye daha aynı şeyi yapmıştı. Şimdi de Barlas'tan intikam almak için bana yapıyordu.

Kapağı yere atıp eliyle bileğimden tutarak gözlerime baktı. "Korkma Öykü, sana en büyük zararı veren Barlas. Bu şırınganın içindeki sana onun kadar zarar vermez." Barlas hâlâ Demir'i durdurma çabası içerisindeydi. "Bitireceğim oğlum seni! Ona bunu yaparsan seni öldüreceğim!" Çırpınmaktan yorulmuş halde ağlayarak Demir'e bakmaya devam ediyordum. Böyle bir şeyi ilk defa yapmadığı yüzünden belli oluyordu. İğnenin nereye batırılacağını iyi biliyormuş gibi koluma batırdı ve içindeki sıvı bitene kadar enjekte etti.

"Zehrin tadını çıkar güzelim."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

41.BÖLÜM

Sessizlik...

Aslında ne huzur verici bir kelime... Berbat hayatımın asla bu kelimeyi içinde barındırmayacak oluşu üzücü... Ben hep bir kargaşanın içindeydim. Bu şehre geldiğimden beri böyleydi; değişmiyordu. Bir kâbusun içindeymişim gibi yaşıyordum hayatımı. Hiç bitmiyordu. Uyanamıyordum. Yorulmuştum artık. Bu kâbustan uyanmak ve huzurlu hayatıma geri dönmek istiyordum. Sessizlik istiyordum. Sadece karanlık dünyama huzur verecek bir sessizlik.

Göz kapaklarım aralanırken üzerimdeki yorgana iyice sarıldım. Üşüyordum ve titriyordum. Barlas'ın sıcak ve bana huzur veren evinde olmama rağmen bir türlü ısınamıyordum. Bedenim titremekten öylesine yorgun düşmüştü ki bir ara uyuyakalmıştım ve gördüğüm kâbusta gün içinde yaşadıklarımın aynısını yaşamıştım. Demir bana o zehri enjekte etmişti. Zehir şimdi damarlarımda dolaşıyordu. Bunun kötü bir kâbus olmasını istiyordum ama gerçekti. Demir dediğini yapmıştı. Barlas'tan intikamını almıştı. Beni kullanarak almıştı. Muhtemelen şimdi de bunun keyfini sürüyordu.

Zehri bana enjekte ettikten sonra çetesini de alıp gitmişti oradan. Tabii Barlas'ın çaresiz yüzünü izledikten sonra yapmıştı bunu. Gülerek, eğlenerek gitmişti oradan. Ben ve Barlas şok içindeydik. Demir'in bunu yapabileceği aklımızın ucundan bile geçmezken, bana yapabileceği en büyük kötülüğü yapmıştı. Beni o zehre mahkûm bırakmıştı.

Şimdi ne olacaktı, ne yapacaktım hiç bilmiyordum. Barlas polisler gelmeden beni oradan alıp evine getirmişti ama şu an ne yapacağını o da bilmiyor gibiydi. Salonda, hemen karşımdaki koltukta oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak başını iki elinin arasına almış sessizce düşünüyordu. Aklını okuyabiliyordum. Ne yapacağını düşünüyordu. Tıpkı şu an benim de düşündüğüm gibi.

"Uyuyakalmışım." Fısıltı haline çıkan sesimle kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzü kan içindeydi. Yıkamamıştı. Sanırım düşünmekten yüzünü umursayacak hali yoktu. Ellerini kafasından çekip yavaşça oturduğu koltuktan ayağa kalkarak yanıma geldi. "Sadece beş dakika..."

"Öyle mi, bana daha uzunmuş gibi geldi..."

Koltuğun kenarına oturdu ve dikkatle yüzüme baktı. "Nasıl hissediyorsun?" Sesi bitkin çıkıyordu. Bir o kadar da endişeli. Yorganı boğazıma kadar çekmiş titremeye devam ederken, "Üşüyorum," dedim. Sebebini anlayamıyordum. Ev sıcaktı ve ben sanki dışarıda soğuktaymışım gibi hissediyordum. "Hâlâ neden üşüyorum Barlas?" Başı önüne düştü, üzüntüyle konuştu. "Muhtemelen damarlarındaki o zehrin etkisidir."

Korkuyla yutkundum. "Ne yapacağız?" Yüzünü kaldırıp gözlerime baktığında kafasını hafifçe iki yana salladı. Çaresizlikten gözlerinin dolduğunu görüyordum. "Bilmiyorum Öykü, hiç bu kadar kötü hissetmemiştim!" Titreyen bedenim gibi ellerim de yorganın altındaydı. Barlas'ın yüzüne dokunmak istedim ama buna gücüm yoktu. Kendimi çok halsiz hissediyordum. Konuşmaya bile mecalim yoktu. Aralayabildiğimgözlerimle, gözlerine bakarken kapının zili duyuldu.

"Kim ki?"

"Ali ve Çetin'dir."

"Neden geldiler?"

"Ben çağırdım.Ne yapacağımı bilmiyorum Öykü! Zehir içinde, vücudunun buna ne tepki vereceğini bilmiyorum! Yardıma ihtiyacım var. Ali bir dönem bizden gizli uyuşturucu kullanmıştı. Etkileri konusunda yardımcı olabilir," diyerek kapıya doğru yürüdü ve açıp onları içeri aldı. Yüzlerini göremiyordum ama Çetin'in sesi öyle endişeli geliyordu ki yüzünün aldığı şekli görür gibi oldum.

"Oğlum bu ne hal? Berbat görünüyorsun!" Barlas, Çetin'in sorusunu cevaplayamadan Ali de endişeyle konuşmaya başladı. "İyi misin sen Barlas? Hastaneye gidelim mi?"

Barlas onların sorularını umursamadan, "Beni bırakın şimdi, Öykü içeride," diyerek yanıma geldi. Peşinden gelen Çetin salonun ortasında durdu ve kaşları çatık bir şekilde bana baktı. Ali ise Barlas'ın yanında durdu. "Öykü?" Halimi sorar gibi yüzüme bakarken güçlükle konuştum. "Üşüyorum Ali."

Morali bozulmuş gibi kafasını önüne eğdi. Barlas endişeliydi. "Bu normal mi?" diye sordu. Ali birkaç saniye bir şey söyleyemedi. Söylemekten çekiniyor gibiydi ama Barlas'ın ısrarcı tavrı yüzünden söylemek zorunda kaldı. "Yüksek dozda bu normal... Sonuçta ilk defa vücuduna uyuşturucu giriyor ve güçsüz bünyesi buna tepki gösteriyor."

Barlas sesini yükseltti. "Yüksek doz mu?" Öfkeyle soluyordu. "Siktiğimin piçi ona yüksek doz mu vermiş?" Çetin ve Ali, Barlas'a üzgün bir şekilde bakıyorlardı. Bağımlı olacak olmam onları da üzmüştü. "Barlas sakin ol, şimdi öfkelenmenin zamanı değil. Sen de iyi değilsin." Çetin onu sakinleştirmeye çalışırken Barlas sinirle konuşmaya devam etti. "Ben iyiyim. İyi olmayan o!"

Ali önce bana sonra Barlas'a baktı ve "Sakin ol, atlatacak," dedi.

Barlas'ın gözleri ondaydı. Sesi öfkeli çıkıyordu ama çaresizliğini de belli ediyordu. "Ne atlatması Ali, yüksek doz diyorsun! Ya bağımlı olursa?" Korkuyla sorduğu sorunun cevabını beklerken Ali'nin tekrar kafasını eğdiğini gördüm. Bir şey söylemek istiyordu ama zorlanıyor gibiydi. "İradesi kuvvetliyse bir şey olmaz." Sonunda konuşabildiğinde Barlas kaşlarını çattı. "Değilse?" Ali Barlas'ın yüzüne bakmıyordu. Gözleri bendeydi. "Tedavisi uzun sürmez."

Barlas, Ali'nin dediği şeyi önce idrak edememiş gibiydi. Anlamsızca birkaç saniye yüzüne baktı. Sonra gözlerini kapatıp derin nefesler alıp vermeye başladı. Saçlarını karıştırıp salonun ortasında küfür ederek volta almaya başladı. "O piçi bu sefer öldüreceğim! Elimden kurtulamayacak!"

"Barlas, lütfen sakin ol!" dedim ama beni duymamış gibi söylenmeye devam etti. "Benim yüzümden oldu bu. Ona engel olamadım!" Yavaştan kapanmaya başlayan gözlerimle onu izlemeye devam ediyordum. Öylesine

bitkindim ki kendini suçlamaması için sesimi bile çıkartamıyordum. Sadece uyumak istiyordum. Gözlerim daha fazla açık kalamayacak gibiydi.

Çetin salonun ortasında volta atan Barlas'ı durdurup ellerini omuzlarına koyduğunda gözlerine kararlılıkla baktı. "Bunun intikamını alacağız merak etme." Bu intikamlar daha ne kadar devam edecekti bilmiyordum ama titremelerim gittikçe artarken uyumak için gözlerimi kapattım.

"Öykü!" Barlas'ın sesiyle gözlerimi açtığımda kısa süreliğine uykuya daldığımı fark etim. Hatta rüya bile görmüştü. Annemi görmüştüm rüyamda. Ona sarıldığımı, kırgınlığımın geçtiğini... Rüya olduğunu anladığımda bana bakan Barlas'ın eli yanağımdaydı. Suratıma korkuyla bakarken elini yanağımdan alıp alnıma koydu. "Ateşin var senin!" Bunun normal olabileceğini düşünürken boğazıma kadar çektiğim yorganı tutup üstümü açtı. Yorganı tekrar boğazıma kadar çektim. "Yapma lütfen, üşüyorum."

"Ateşin var Öykü, örtme şunu!" diye tekrar üstümü açınca ona kızıp tekrar örttüm. "Barlas benim eve gitmem lazım, annem merak edecek." Gördüğüm rüya yüzünden miydi bilmiyordum ama onun yanına gitmek istiyordum. Anneme ihtiyacım vardı. Yanında olmak istiyordum. Yanında olursam her şey iyi olacakmış gibi hissediyordum. Kâbusum bitecekti sanki. Annem bana iyi gelecekti.

"Ne evi Öykü, ne diyorsun? Annen seni bu halde görürse ne cevap vereceğiz ona?" Barlas kızmıştı ama ona aldırmadım. "Eve gitmem lazım anla lütfen!" Kızgınlıkla suratıma bakarken Çetin ayakucuma oturmuş Barlas'a bakıyordu. "Barlas belki de annesinin bunu bilmesi lazım." Barlas ters bakışlarını ona çevirdi ve "Saçmalama!" dedi. Çetin'e de kızmıştı. O kadar sinirliydi ki herkese hatta kendine bile kızıyordu.

"Ateşi var ama." Çetin'in uyarısıyla kafası bana döndü. Titremem devam ediyordu. O kadar kötü bir haldeydim ki hiçbir şey yapacak halim yoktu. Kalkıp yürüyemezdim bile. Bıraksalar saatlerce uyuyabilirdim. Bedenim çok yorgundu. Dayak yemişim gibi hissediyordum. Uyumak istiyordum. Sadece uyumak ve yaşadığım bu olayı, damarlarımda o zehrin dolaştığını unutmak.

"Hastaneye gideceğiz." Barlas bir süre düşündükten sonra konuşunca Çetin hızla ayağa kalkıp, "Asıl sen saçmalıyorsun! Hastaneye gidersek başımız belaya girer. Hatta sadece bizim değil..." deyip ona beni işaret etti. "Onun da."

Barlas dertlenmiş gibi bana bakarken, "Ne yapacağız o zaman?" diye sordu.

"Bir kaba su koy ve bez getir." Fısıltı halinde çıkmıştı sesim. Ne yapmak istediğimi anlamıştı. Dediğimi yapıp istediklerimi getirdiğinde bezi ıslatıp alnıma koydu. Üzerimi açmaya çalışsa da izin vermemiştim. O yorganı üzerimden alsalar ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Bu ateşini düşürmeyecek bence." Barlas uzandığım koltuğun kenarına oturmuş endişeli gözlerle beni seyrederken tebessüm etmeye çalıştım. "Annem ateşim çıkınca hep böyle yapardı." Beni tersler gibi konuştu. "Yorgan üzerindeyken ateşinin düşmesi biraz zor!"

Ağırlaşan gözlerime daha fazla eziyet etmemek için göz kapaklarımı kapattığımda fısıltıyla, "Evde ateş düşürücü hap var mı?" diye sordum. Ali ondan önce davranıp Barlas'ın sözünü kesti. "Öykü şu an ilaç içmesen iyi olur. Demir'in sana hangi maddeyi verdiğini bilmiyoruz. İlaç ters bir etki yapmasın şimdi."

Barlas alnımda kuruyan bezi tekrar ıslatırken gözlerimi açıp ona baktım. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor Barlas. Annemi de aramalıyım. Beni merak etmiştir." Telefonum orta sehpanın üzerinde duruyordu sessizde olduğu için duymasam da annemin aramış olduğunu biliyordum. Daha fazla beni merak etmesine izin veremezdim.

"Annen ses tonundan bir şeyler olduğunu anlar. Arama bence..."

"Peki, ne yapacağız?" Elini ensesine götürüp bir süre düşündükten sonra Çetin'e döndü. "Aysun'u ara hemen buraya gelsin. Gelirken de Öykü'ye giyecek bir şeyler getirsin."

"Aysun ne alaka?"

"Anneni o arayacak ve bugün kendisinde kalacağını söyleyecek."

"Annem ona benim neden aramadığımı soracak ama."

"Sormayacak. Evden öyle çıktığın için ona kırgın olduğunu, bu yüzden arkadaşına arattırdığını düşünecektir. Sorun yok yani."

Gözlerimi onu anladığımı belli eder gibi kapatıp açtıktan bir süre sonra Çetin'in sesi duyuldu. "Aradım geliyor."

Demir'in enjekte ettiği madde nasıl bir şeydi bilmiyordum ama hafiften midemin bulandığını hissediyor, gittikçe daha kötü oluyordum. Uzun bir süre uyur uyanık yatmıştım. Barlas'ın alnımdaki bezi aldığını hissettim. Sonra üzerimdeki yorganı açtı. "Öykü çok ateşin var, bu böyle geçmez!"

Gözlerimi güçlükle aralayıp yorganı titreyen parmaklarımla tutmaya çalışarak tekrar örttüm.

"Yanıyor!" dedi Barlas. "Bir şeyler yapmamız lazım!"

"Annesini çağıralım. O ne yapacağını bilir. Kadın hemşire."

Çetin annemi çağırma konusunda kararlı görünüyordu. Barlas sinirle bağırdı. "Sana saçmalama demiştim, değil mi?"

"Havale geçirecek Barlas. Ben de annesini çağırma taraftarıyım." Ali de aynı şeyi söyleyince Barlas düşünceli bir şekilde bana baktı. Kararsızdı. Çünkü çaresizdi.

"Hayır çağırmayın!" Barlas'a bunu yapmaması için yalvaran gözlerle bakarken onun hâlâ düşünceli olduğunu gördüm. Karar vermeye çalışıyordu. "Annesini çağır Barlas." Ali onu ikna etmeye çalışırken gözlerim Barlas'ın üzerindeydi. Bunu yapacağını düşündüğüm için korkuyordum. Annem gelirse ve beni bu halde görürse ona neyi nasıl açıklayacaktım? Gerçekleri öğrendiğinde beni bir daha ne Barlas'la ne de diğerleriyle görüştürürdü. Bunu göze alamazdım. "Hayır, Barlas lütfen!"

Barlas birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra karar vermiş gibi yorganı tutup üzerimi açtı. Ani bir hareketle dizlerimin altından ve belimden tutarak beni kucağına aldı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken beni hızla üst kata

banyoya çıkardı. İçeri girdiğimizde ayağıyla kapıyı örtüp beni duşa soktu. Ne yapacağını anlayınca onu durdurmaya çalıştım çünkü o kadar üşüyordum ki buna dayanacak halim yoktu.

"Barlas yapma!" Suyu ayarlamaya çalışıyordu, beni dinlemedi. "Ateşini düşürmem gerekiyor." Titrememem iyice artmıştı, ona yapışıp kollarımı beline doladım. "Üşüyorum!"

"Üzgünüm," deyip omuzlarımdan tutarak beni geri çekti ve duş başlığının altına sokup ılık suyun beni ıslatmasına izin verdi. Ilık su, sanki soğuk suymuş gibi donduruyordubeni. Titremeye devam ediyor, ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum. Çenem titremekten ağrımaya başlamıştı. Kaskatı kesilmiş vücudum yavaş yavaş gevşerken ateşimin düştüğünü tahmin ediyordum. Titrememem geçmişti. Artık suya alışmıştım. Soğuk gelmiyordu. Yaklaşık yirmi dakika kadar suyun altında kaldıktan sonra Barlas suyu kapatıp bana baktı.

Ona duyduğum minneti belirtmek istedim ama ağzımı açacak halim kalmamıştı. Gözlerim kapanıyordu. Uyumak istiyordum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kendimi yorgun ve bitkin hissediyordum. Ayakta bile zor duruyordum. Barlas bana destek olarak duştan çıkmamı sağladı. Kıyafetimden akan sulara bakıyordum. Islanmıştım ve üzerimdekini çıkarmam gerektiğini düşünüyordum. Barlas banyonun ortasında durdurmuş bana bakarken bende ona kaldırdım gözlerimi.

Kahverengi gözleri bir şey yapması gerektiğini söyler gibi bakıyordu gözlerime. Ne olduğunu anladığım için kafamı olumsuz anlamda hafifçe sağa sola oynattım. Kıyafetlerimi kendi çıkartacaktı ama buna izin vermek istemiyordum. Yapamazdım. Karşısında o şekilde duramazdım. Ölürdüm daha iyiydi. Bitkin sesimle, "Aysun'u bekleyelim!" deyince hafifçe kafasını oynattı. "Bu şekilde ne kadar bekleyebilirsin?" Kendi de bunu yapacağı için pek memnun görünmüyordu ama başka çaresi yoktu. Aysun ne zaman gelirdi belli değildi ve ben üzerimdekileri çıkaracak güçte değildim. Kolumu kaldıramıyorken üzerimdekileri çıkarmam mümkün değildi zaten. "Barlas, lütfen yapma!" Ona yalvarır gibi bakmaya başlayınca kafasını eğdi.

Kollarımı tutan ellerinden biri elbisemin sırtındaki fermuara giderken yüzüme bakmamak için gözlerini kapattı ve alnını alnıma dayadı. "Yapmak

zorundayım." Fermuarı yavaşça açmaya başladığında nefesimi tutmuştum. Bunu ne kadar istemesem de yapıyordu. Başka çaresi olmadığı için yapıyordu. Utanacağımı biliyordu ama yapacağı bir şey yoktu. Aysun gelene kadar böyle kalamazdım. Bir an önce üzerimdekilerden kurtulup uyumak istiyordum. Bu yüzden Barlas'ın üzerimdeki elbiseyi çıkarmasına mecburen izin veriyordum.

Fermuarı tamamen açtıktan sonra elbiseyi önce omuzlarımdan sonra kollarımdan sıyırarak çıkarttı. Hâlâ gözleri kapalıydı. Bunu beni utandırmamak için yaptığını düşünüyordum. Sevdiği kız, karşısında yarı çıplaktı ve bakmamak için direniyordu. Ayaklarımın dibine düşen elbiseyle ben de gözlerimi kapattım. Karşısında iç çamaşırlarımla kalmanın verdiği utancı dibine kadar yaşadım. Gözlerini açsa beni böyle görecekti ama açmıyordu.

Nefesimi yavaşça geri bırakırken Barlas'ın tenime değen eliyle bütün vücudumun kasıldığını hissettim. Eli belimdeydi ve sutyenimin kopçasını açmak için yukarı doğru çıkıyordu. "Barlas lütfen!" Panikle gömleğini kavradığımda var olan gücümle sıkmaya başladım. Karşısında çırılçıplak kalmak istemiyordum. Gözleri her ne kadar kapalı da olsa bu beni utandırırdı. Aysun gelene kadar böyle kalabilirdim. Bunun sorun olacağını düşünmüyordum ama Barlas benimle aynı fikirde değildi. Eli söz dinlememiş gibi görevini yapmak için yoluna devam ederken nefes alışverişlerim hızlandı. Zaten zor ayakta duruyordum artık bayılacak gibiydim. Elinin geçtiği her yer bedenimi yakıyordu sanki. Güçsüzdüm. Ona karşı koyamıyordum. Düşündüğüm tek şey gözlerini açmamasıydı. Açarsa bu beni utandıracaktı.

Eli sutyenimin kopçasına ulaşınca onu açmak için tuttu. Elim hâlâ gömleğini sıkarken kendimi de sıktığımı fark ettim. Bunu yapmasını istemiyordum. Onu durdurmak istiyordum ama beni dinlemeyeceğinin farkındaydım. Çünkü şu an işine öyle konsantre olmuştu ki beni duymayacak gibiydi.

Eli sutyenimin kopçasını açmak için hazırlanırken yutkundum. Açtığı an bayılacakmışım gibi hissediyordum. Uzun süre ayakta kalmak beni yormuştu. Barlas ise düşmemem için bir kolumdan sıkıca tutuyordu. Bunun

şu an için işe yaradığını söyleyebilirdim ama biraz sonra hiçbir işe yaramayacaktı. Kopçayı açtığı anda kollarına yığılacaktım.

Barlas sanki hiç nefes almıyormuş gibi kopçayı tutmuş açacakken banyo kapısının hızla açılmasıyla kopçayı bıraktı. Kapıda dikilen Aysun'a bakarken onun da bize şaşkınca baktığını gördüm.

Bizi böyle görmek onu bayağı bir şaşırtmış görünüyordu. Barlas'a baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı. Ellerini üzerimden çekip zor bir işten kurtulmuş gibi sesli bir nefes bıraktı ve Aysun'a dönüp gözlerini açtı. Yanından geçerken, "Giydir onu," deyip banyodan çıktı.

"Neydi bu şimdi?" Kendimi iyi hissetmediğim için Aysun'a tutunmuştum. Sorusunu cevaplayacak halim yoktu. Aysun hiç konuşmadan ve bir daha soru sormadan üzerimi giydirip saçımı kuruttuktan sonra beni Barlas'ın odasına götürdü. Yatağa uzanır uzanmaz gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Uyandığımda hâlâ bitkin hissediyordum. Midem de bulanıyordu. Geçmemişti. Çok iyi olduğum söylenemezdi ama en azından konuşmaya halim vardı. Uyuşturucunun çok bir etkisini görmemiştim şu anda. Bu çok anlamsızdı, ruhsal değişiklik ya da bilinç kaybı gibi belirtiler yoktu. Bu bana garip gelse de zehrin hâlâ vücudumda dolaştığını bilmek beni korkutuyordu.

Kapı hafiften aralanınca kimin geldiğine baktım. Aysun'du. Uyandığımı görünce içeri girdi. "Kusura bakmaya ya uyandırdım mı?" Kafamı sağa sola oynattım. "Hayır, uyanmıştım zaten." Yattığım yatağın kenarına oturup, "İyi misin?" diye sordu. Endişeli görünüyordu. Olanları öğrenmiş olmalıydı.

"Biraz midem bulanıyor."

"Demir'in bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ben de öyle. Kötü bir kâbustaymışım gibi hissediyorum."

"Senin için endişeleniyorum!"

"Bağımlı olmak üzere olan bir arkadaşın için endişelenmen normal."

"Ali'nin söylediğine göre bağımlı olmayabilirmişsin."

"Ama olabilirmişim de..."

"Güçlü bir kızsın Öykü, bence olmayacaksın."

Beni teselli etmesi güzeldi ama bu hiçbir işe yaramıyordu. Korkum asla geçmeyecekti. Vücudum o illeti istediğinde ne yapacaktım onu düşünüyordum. Nasıl kurtulacaktım? Annemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Öğrendiğinde ne olacaktı kim bilir?

"Annemi aradın mı?"

"Evet."

"Sesi nasıl geliyordu?"

"Seni merak etmiş gibi."

"Bu olay başıma gelmiş olmasaydı şu an onun yanında olacaktım."

"O adamla evlenmek istiyor diye kızma ona Öykü. Annen sevildiği için mutlu olmalı. Kırgın olup da ikinizi de üzme."

"Artık kızmıyorum. Yanına gidince ona sıkı sıkı sarılacağım."

"Sevindim," dediği anda açık kapının oradan bir ses geldi. Ali gelmişti.

"Öykü nasılsın?"

"Daha iyi ama midem bulanıyor," deyince içeri girdi. "Midenin bulanması gayet normal," deyip öylece başucumda dikildi. "Gidip uyandığını Barlas'a haber vereyim," diyen Aysun odadan çıktığında Ali'ye döndüm. "Sence bağımlı olur muyum?" Kollarını göğsünde birleştirip bilmiş bir edayla konuştu. "Olmayacaksın. Şaşırtıcı derecede iyisin ve bu bağımlı olmayacağını gösterir."

"Daha kötü olabilirdim yani?"

"Hem de çok kötü. Bende öyle olmuştu çünkü."

"Sana bir şey sormak istiyorum Ali."

"Sor tabii."

"Neden onlardan gizli uyuşturucu kullandın?"

"On iki yaşındaydım Öykü..." Yüzünü yerden kaldırmadan konuşuyordu. "O zehrin tadına baktığımda hayatımı bitirecek bir halt olduğunu bilmiyordum. İyi değildim. Kendimi kötü hissettiğim için kullandım. Beni iyi edeceğini düşünüyordum. İçimi yakan o şeyi geçireceğini."

"Kullanma sebebin kendini iyi hissetmemen miydi yani?"

"Evet," deyip yutkundu. Zor konuşuyor gibiydi. "Sevdiğim kız intihar etmişti. O illete o zaman bulaştım... Onun ölüsünü gördükten sonra."

"Çok üzgünüm. Ben... Bilmiyordum..." dedim. Gözleri yerdeydi. Ağlayacak gibiydi. Metanetli bir şekilde kafasını sallamakla yetindi. Simay'ın intihar eden arkadaşı gelmişti aklıma. Onun Ali'nin sevdiği kız olabileceği... "Sevdiğin kız Simay'ın intihar eden arkadaşı mıydı?" Sessizce onayladı beni.Onu daha fazla üzmemek için başka bir soru sordum. "Uyuşturucuyu nasıl bıraktın peki?"

Sesli bir nefes vererek odanın penceresine doğru yürüdü. Başı yerdeydi. Asla kaldırmıyordu. Orada durup dışarıyı seyrederken sorumu cevapladı. "Bırakmadım. Barlas fark edince bırakmak zorunda kaldım. Ne kadar istemesem de beni buna zorladı. Bizimkiler hep yanımda oldukları için çok kullanamıyordum zaten. Bu yüzden tedavim uzun sürmedi. Ama kurtuluşum zor oldu.İsteyerek ya da istemeyerek, o zehir vücuduna girdimi kurtuluşun zordur Öykü. Kolay girer ama zor çıkar."

"Bağımlı olmak istemiyorum!" derken sesim ağlamaklı çıkmıştı.

"Olmayacaksın!" Barlas kapının eşiğine yaslanmıştı bunu söylerken. Bizi dinlemişti... Yüzündeki kurumuş kanları silmişti. Yaraları kötü

görünüyordu, muhtemelen canı da yanıyordu ama bana bakarken sesi acı değil öfke barındırıyordu. "Buna izin vermeyeceğim!"

Onu gördüğüm için tebessüm ettim. Ali, "Gidip kahve içeyim, diyerek bizi yalnız bıraktı. Barlas yatağın yanına çömelip eliyle ateşime baktıktan sonra yüzümü okşadı. "Özür dilerim, seni koruyamadım."

"Bu daha ne kadar sürecek Barlas?"

"Bu hiç bitmeyecek Öykü."

"Birbirinize zarar verip duracaksınız yani?"

Yüzümü okşamaya devam ederken nefretini belli eder gibi konuştu. "Keşke bana zarar verse Öykü ama sana zarar veriyor."

"Belki de bu yüzden durmalısın."

Yanağımı okşayan eli durdu. "Bunun hesabını sormayayım mı yani?"

"Sorma. Sorarsan o da sana soracak ve bu hep böyle devam edecek." Konuşmadı. Beni umursamamış gibi ayağa kalkıp üzerimden yatağın diğer tarafına geçince, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Yanıma uzanıp yorganın altına girerek bana doğru döndü. "Hiç, uyumak için yanına uzanmak istedim." Konuyu kapatmak için böyle bir şey yaptığını anlayınca ben de ona doğru döndüm ve gözlerine bakarak konuştum. "İntikam hırsın beni korkutuyor Barlas." İşi dalgaya vurdu. "Neden? İntikam alacağım kişi sen değilsin ki. Bu yüzden intikam alacaklarım korksun, sen değil," deyip göz kırptı. "Sen keyfine bakabilirsin."

Komik mi olmaya çalışıyordu bilmiyordum ama buna gülmemiştim. Ben onun intikam hırsından korkuyordum. Özellikle babasını öldürten adama olan intikam isteği beni daha çok korkutuyordu. "O adamdan nasıl intikam alacaksın?" Konuyu değiştirmem merakım yüzündendi. Kaşları birden çatıldı "Hangi adam?"

"Babanı öldürten adamdan? Bu konuda sana yardımcı olmak istiyorum. Çünkü sen bana yardımcı olmuştun."

"Bunu bana az önce hesap sormamı istemeyen kız mı söylüyor?"

"Bu mesele başka... Demir'le olan hesabın bitebilir onunla büyük bir meselen yok ama o adam senin babanı öldürttü. İntikamı hak ediyor." Onunla birbirimize benziyorduk. Ben de onun gibi intikam hırsıyla büyümüştüm ve onu çok iyi anlıyordum. Sanırım yardım etmek istememin sebeplerinden biri de buydu.

"Yanılıyorsun, Demir'le hesabım bitmez. Ayrıca bana intikam konusunda yardımcı olmana da gerek yok."

"Nasıl intikam alacaksın ondan?"

Sessizdi ve soruma cevap vermedi. Gözlerini kapatmış sanki beni hiç duymamış gibi davranırken "Uyusan iyi olur. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

"Sana bir soru sordum."

Soruma yine cevap vermeyeceğini düşünüyordum ama gözlerini açıp sesini yükseltti. "Öykü, bu benim meselem ve sen benim meseleme karışmayacaksın!"

"Yardımcı olmak istiyorum."

"Olma!" diyerek gözlerini tekrar kapattı. "Senden bunu istemiyorum!"

"Peki," deyip ona arkamı döndüm ve gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

***

Gözlerimi açtığımda Barlas hâlâ yanımda yatıyor, mışıl mışıl uyuyordu. Yüzündeki yaralara hafifçe dokunup onu biraz izledim. Biraz daha uyuması için onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalktım ve odadan çıktım. Garipti ama kendimi iyi hissediyordum. Sanki dün hiç kötü olmamış gibiydim. Midem de bulanmıyordu artık. Aslında bu beni sevindiriyordu, kendimi bu kadar iyi hissediyorsam sorun yok demekti. Vücudum o şeyi istemiyordu. İçimde öyle bir istek yoktu. Bu bağımlı olmayacağımı gösteriyordu sanırım. Banyoda elimi yüzümü yıkayıp kahvaltı hazırlamak

için merdivenlerden aşağı indiğimde, son basamakta durup şaşkınca koltukta uyuyakalmış arkadaşlarıma baktım. Aysun L koltukta Çetin'in yanına oturmuş onun omzuna başını koymuş, Çetin de kafasını onun kafasına yaslamış öylece uyuyorlardı. Ali de tekli koltuğa kıvrılmıştı. Onları rahatsız etmemek için mutfağa doğru yürüyeceğim sırada Aysun'un kıpırdandığını gördüm. Gözlerini açıp etrafa baktıktan sonra kafasını Çetin'in omzundan kaldırıp ona döndürdü. O sırada Çetin de uyanmış ona bakıyordu. Aysun, "Ne oluyor ya?" deyip onu hafifçe itti ve ayağa kalktı. Seslerine Ali de uyanmıştı.

"Günaydın." Tebessüm ederek konuştuğumda onlara doğru yürümeye başladım. "Hepiniz burada mı kaldınız?" Aysun iyi olduğumu görünce benim gibi tebessüm ederek konuştu. "Evet, hepimiz senin için burada kaldık."

"Teşekkür ederim ama buna gerek yoktu."

Ali yerinden kalktı ve bana doğru yaklaştı. "Nasılsın Öykü?"

Sorduğu soruya sevinçle cevap vermek üzereydim ki Barlas'ın "Öykü!" diyen endişeli sesiyle ona doğru döndüm. Merdivenlerin başında durmuş bana bakıyordu. "Ne zaman uyandın sen?" Gülümseyerek cevap verdim, "Az önce..."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyi, sanırım atlattım." Son basamağı inip yanıma yaklaşınca yüzüme yakından bakıp kafasını Ali'ye çevirdi. Sanki garip bir şey olmuş gibi bakıyordu ona. "Ali?" Soru sorar gibi bir ses tonuyla konuşunca Ali'nin gözleri bana döndü. Garipti ama ikisi de iyi olmama sevinmiş gibi görünmüyorlardı. "Dün şüphe etmiştim ama şimdi emin oldum. Demir'in Öykü'ye enjekte ettiği şey uyuşturucu değildi. Eğer öyle olsaydı dün davranışlarını kontrol altında tutamazdı. Bugün de sersem gibi olurdu."

"Siktir!" Çetin küfür savururken şaşkınlıkla Barlas'a baktım. Buna inanamıyordum. Şu an sevinmem gerekiyordu ama o kadar şaşkındım ki konuşamıyordum bile. Dün yaşadığım korku öylesine büyüktü ki... Aşağılık pislik! Ondan nefret ediyordum. Bize oyun oynamıştı resmen. Bunu

korkmamızı istediği için yapmıştı. Daha doğrusu Barlas'ı çaresiz görmek için... Başarmıştı da.

Barlas kızgınlıkla yükselen sesiyle, "Çetin, sen Öykü ve Aysun'u evlerine bırak. Ali sen de benimle gel," deyip dış kapıya doğru yürüyecekken kolundan tutup onu durdurdum. "Nereye?" Bunu bilmeme rağmen sormam çok mantıksızdı ama sormuştum işte.

Sorumu cevaplamadı. Öyle kızgındı ki burnundan soluyordu. İntikam alacağı gözlerinden okunuyordu. Kolunu tutan elimi bıraktırdı ve hiçbir şey söylemeden dış kapıya doğru yürüdü. Arkasından, "Barlas lütfen durun artık!" diye bağırmıştım ama beni dinleyen yoktu.

Ali hızla onun peşinden çıkınca Çetin yanıma gelip sırtıma elini koydu. "Hadi Öykü." Barlas'ın arkasından kapıya boş gözlerle bakarken telefonumu alıp montumu giydikten sonra onlarla beraber evden çıktım.

Yol boyunca herkes sessizdi. Herkes öyle bir şaşkınlık yaşamıştı ki kimsenin konuşacak hali kalmamıştı. Düşünceli bir şekilde yolu izlerken Aysun kafasını iki koltuk arasından uzatıp bana baktı. "Öykü, okula gidecek misin?"

"Evet."

"Biraz dinlenseydin keşke," deyince sessiz kalmaya daha fazla dayanamayan Çetin sinirle konuştu.

"Daha ne diye dinlenecek, vücudundaki uyuşturucu falan değilmiş duymadın mı?"

"Olabilir ama Demir'in ona ne enjekte ettiğini bilmiyoruz, değil mi? Ya kötü bir şeyse?"

"Biraz kafanı çalıştır. Kötü bir şey olsa şu an Öykü bu kadar iyi olur muydu?"

"Bence sen biraz kafanı çalıştır. Vücudunda her ne dolaşıyorsa etkisini tekrar gösterebilir."

"Kızım senin kafan hiç çalışmıyor. O bok her neydiyse etkisini gösterdi ve bitti. Daha ne etkisini görecek?"

"Asıl senin kafan hiç çalışmıyor. Demir gibi biri zaten bunu istiyor olabilir. Amacı Öykü'nün iyi olduğunu düşünmemiz ama aslında daha kötü olacağını tahmin edememezse..."

Aysun'un söylediği şeye Çetin gibi ben de katılmıyordum ama Demir'in bana ne enjekte ettiğini merak ediyordum. Çetin dikiz aynasından Aysun'a bakmaya devam ederken etkilenmiş gibi çenesini dikleştirip dudaklarını büktü. "Vay canına! Biz bunu neden düşünemedik ya? Aysun bence sen FBI ajanı olmalıydın. Bu kadar zekice düşünebileni daha önce hiç görmemiştim."

"Dalga mı geçiyorsun sen?"

"Demek anladın. Bir an anlamayacaksın diye şüphe etmiştim."

"Seninle hiç uğraşamayacağım," deyip kafasını yan tarafındaki cama çevirip dışarı baktı.

"Doğru çünkü uğraşman gereken başka bir şey var, değil mi? Gidip sana o hediye paketini gönderen babalığı bulacaksın."

"Böyle bir şey düşünmüyorum."

Çetin sinirle güldü. "Tabii düşünmezsin, hediye gelmesi işine gelmiştir."

"Evet, geldi bundan sana ne? Sana gelmiyor diye kıskanıyor musun?"

Çetin birkaç saniye konuşmadı. Daha sonra direksiyonu tutan ellerinin boğumlarının beyazladığını gördüm. Sanırım sinirlenmişti. Bir anda bağırdı. "Evet kıskanıyorum!" Verdiği tepkiye şaşırmış, hislerini itiraf edebileceğini düşünerek heyecanlanmıştım.

Aysun gayet sakindi. "O zaman söylerim benim babalıklara sana da bir tane gönderirler."

"Sen o babalıklarla bir daha görüş de bak ben ne yapıyorum!"

"İşine bak Çetin!"

Aysun bu sefer sinirlendiğini belli etmişti. Kahverengi gözleri Çetin'e öyle sinirle bakıyordu ki onu boğmak istiyor gibiydi.

"Emriniz olur Aysun Hanım!"

Çetin gözlerini yola çevirdi ve daha fazla konuşmadı. Aysunların evinin önüne geldiğimizde arabayı durdurup dikiz aynasından ona baktı. "Buyurun efendim, evinize geldik."

Aysun arabadan inmeden önce, dün üzerimden çıkardığım elbiselerin bana poşetini verip Çetin'e baktı. "Sana beni eve bıraktığın için teşekkür etmem gerekiyor ama şu an hiç içimden gelmiyor," dedi ve arabadan çıkmak için kapıyı açtı. İnmek için hazırlanırken Çetin'in söylediği şeyle yerinde kaldı. "Bu normal tabii... Eve bırakılmaya o kadar alışmışsın ki teşekkür etmek zor geliyor olmalı."

"Benimle daha ne kadar uğraşacaksın merak ediyorum? Aslında ondan daha fazla merak ettiğim neden uğraştığın?" diye sordu. Çetin'in buna ne cevap vereceğini beklerken onun yine Aysun'a dikiz aynasından baktığını gördüm. Doğrudan gözlerine bakmıyordu. "Hâlâ anlamadın mı?" Sorusuyla bir şaşkınlık daha yaşadım. Bu sefer itiraf geliyordu sanırım.

"Anladığım bir şey var ama bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum."

"Yediğin haltlara sinirlenmem neden imkânsız olsun ki?"

"İmkânsız gelen o değil."

"Ne peki?" diye sorunca Aysun'un dudakları aralandı. Önce bana sonra Çetin'e baktıktan sonra tam konuşacaktı ki çalan telefonu onu susturdu. Kabanının cebinden çıkardığı telefona bakıp, "Annem arıyor gitmeliyim," dedikten sonra arabadan çıkıp kapıyı kapattı ve evinin kapısına doğru yürüdü.

Çetin arabayı benim evime doğru sürmeye başladığında konuyu açtım. "Onunla iyi anlaştığınız günü ne zaman göreceğim?"

"Hiçbir zaman."

"Büyük konuşuyorsun."

"Küçük konuştuğum pek görülmemiştir."

"Aysun iyi bir kız. Evet, çok hata yaptı ama o iyi biri."

"Bana onu anlatmana gerek yok."

"Bence var. Hatta en çok sana anlatmama gerek var." İma ettiğim şeyi anlamıştı, yüzüme hayretle baktı. Bunu beklemiyordu sanırım. Eğer bize bir şeyleri söylemek isterse söylerdi zaten ama o şu an kendine itiraf etmeye çalışıyordu belli ki.

Evin önüne geldiğimizde, "Bıraktığın için sağ ol," deyip elimdeki poşetle arabadan çıkıp eve girdim. Üzerimdeki montu ve poşeti vestiyere bıraktıktan sonra derin bir nefes aldım. Annemle konuşacağım için gergindim. Acaba böyle davrandığım için kırılmış mıydı? Kendimi affettirmek istiyordum ama evde olmadığını anlayınca bu işin akşama kaldığını anladım.

Sıcak bir duş alıp çıktım ve formamı giydikten sonra mutfakta bir şeyler atıştırdım. Çantamı alıp evden çıktıktan sonra durakta Aysun'la buluşup okula doğru yürüdük. Sınıfa geçip yerimize oturmuş, Barlas'ın Demir'den alacağı intikam hakkında konuşuyorduk. O sırada sınıfa yanında siyah saçlı, uzun boylu bir kızla Koray girdi.

"Kızlar sizi yeni sınıf arkadaşımız Öznur'la tanıştırayım."

Tatlı bir kıza benziyordu. Beyaz bir tene, düz saçlara ve siyah denilebilecek kadar koyu kahverengi gözlere sahipti. İnce dudaklarıyla bize samimi bir şekilde gülümsedi.

"Yeni birinin geleceğinden haberimiz yoktu."

"Biraz acil oldu. O yüzden haberiniz olmamıştır." Öznur narin ve ince sesiyle konuşunca ayağa kalkıp gülümseyerek ona elimi uzattım. "Merhaba

ben Öykü, sınıfımıza hoş geldin." Yüzündeki samimi gülüş büyürken, "Hoş buldum," dedi.

"Ben de Aysun. Memnun oldum." Öznur elini Aysun'a uzatarak nazik bir şekilde tutup sıktı. "Ben de öyle."

"Sen şöyle geç." Koray yanındaki boş sırayı Öznur'a işaret ettikten sonra hepimiz yerlerimize oturup muhabbet etmeye başladık.

"E, nereden geldin bakalım?" Aysun ilk sorusunu sorunca Öznur samimi bir şekilde gülümsemeye devam etti. "İzmir'den geldim. Babamın işi nedeniyle..." Sakin ve iyi bir kıza benziyordu. Daha ilk dakikadan sevmiştim onu. "Okul seçimin gerçekten harika!" Aysun saçma bir cümle kurunca sıranın altından bacağına vurdum. İlk günden saçmalayıp da kızı bu okula geldiğine pişman etsin istemiyordum. "Şey, yani... Bu okula bayılacaksın."

Öznur kafasını sallayıp Aysun'u onayladı. "Evet, öyle gibi görünüyor." Yaklaşık on dakika kadar muhabbet ettikten sonra sınıfa Bade ve Samet'in girdiğini görmüştüm. Burada olduklarına göre Barlas onları yanına çağırmamıştı. Anlaşılan fazla kişiye ihtiyacı yoktu.

"Bade, Samet gelin sınıfımıza yeni gelen arkadaşımızla tanışın."

Yanımıza geldiler, Bade, "Memnun oldum, umarım bize sıkıntı çıkarmazsın," deyip Öznur'la tokalaştı. Kız anlamamış gibi yüzüne bakıyordu. "Nasıl?"

Bade, "Boş ver," diye geçiştirirken Öznur'a Samet'i işaret ettim. "Bu da Samet..."

Samet Öznur'un yüzüne o kadar uzun bakmıştı ki, kız bir an elini geri çekecek gibi oldu ama Samet son anda elini sıkıp hafif bir tebessümle, "Okulumuza hoş geldin," deyince Öznur sevinçle gülümsedi. "Hoş buldum, teşekkürler."

Herkes yerine oturduktan sonra ben kalkıp Bade ve Samet'in yanına gittim. "Neden Barlas'ın yanında değilsiniz, sizi çağırmadı mı?" diye sordum.

Başıma gelenleri bildiklerinden emindim.

Bade kafasını kaldırıp, "Hayır," dedi.

"Demir'den intikam alacak, korkuyorum."

"Neden korkuyorsun ki Barlas bu, ona bir şey olmaz."

"Evet ama ondan intikam almak istemesi beni korkutuyor."

"Öykü sen çete lideriyle birliktesin. Barlas'ın düşmanı çok... Demir bitse başkası başlayacak. Bu tür korkulara alışsan iyi olur."

"Yerimde olsan sen alışır mıydın?"

"Alışmaya çalışırdım..."

"Bu benim için zor."

"Barlas'la birlikteysen zoru sevmelisin." O kadar haklıydı ki. Bir şey diyemedim. Barlas bir çete lideriydi. Ben de onun sevgilisi ve aynı zamanda o çetenin bir üyesiydim. Zora alışmak zorundaydım yani. Korkmamam gerekiyordu ama bu elimde değildi işte. Barlas'a bir şey olacak korkusu beni yiyip bitiriyordu.

Bade'yle konuşmam bitince elimi yüzümü yıkamak için lavaboya gittim. Soğuk suyu yüzüme çarpıp bir süre orada durduktan sonra sınıfa geri dönmek için lavabodan çıktım. Sınıfa doğru yürürken Öznur'u koridorda cep telefonuyla konuşurken görünce yerimde durdum. Sırtı bana dönük olduğu için o beni görmemişti. Hocalara telefonla yakalanmaması için onu uyarmak üzere yanına doğru yaklaşırken konuşmasına kulak misafiri oldum. "Evet tanıştım... Beni sevdiler sanırım... Şu an her şey iyi gidiyor." Arkasını dönüp beni görünce şaşırdı. Susmuştu. Birkaç saniye sonra kendine gelip telefonun ucundakine "Ben seni sonra ararım anne," deyip telefonu kapatınca gülümsedim. "Hocalar telefonu görmese iyi olur." Zoraki gülümsemeye çalışırken, "Daha dikkatli olurum," dedi.

"Hadi gel sınıfa gidelim," dedim ama bunu istemediğini belli etti. "Sen git ben kantinden su alıp öyle geleceğim."

Suratında anlayamadığım bir endişe vardı. "Peki," deyip sınıfa doğru yürümeye devam ettim. Tatlı bir kızdı ama sınıfta gösterdiği samimiyeti göstermemişti az önce bana. Bir şey olmuştu ama anlayamamıştım.

***

Son dersin zili çalınca Aysun'la birlikte okuldan çıktık. Yürüyerek onun evinin önüne geldiğimizde vedalaşıp evime doğru yürümeye devam ettim. Aklım Barlas'taydı. Ne yapmıştı acaba hiç haberim yoktu. Aramamıştı da. Belki de ben onu aramalıydım ama eğer sinirleri tepesindeyse tartışacağımızı bildiğim için aramak istemedim. Eve gidince annemle konuşacaktım. Konuşmadan Barlas'ın moralimi bozmasını istemiyordum.

Tam evin kapısını açmak üzereydim ki içeriden açıldığını fark edince kafamı kaldırıp bana bakan annemi gördüm. Eve gelmişti. Suratında bana kırıldığını belli edecek bir ifade arıyordum ama yoktu. Şu an evde olduğum için mutlu görünüyordu. "Gel Öykü, arkadaşın da içeride."

Arkadaşım mı? Ne arkadaşı ya? İçeri girip çantamı ve montumu bıraktıktan sonra annemin neden bahsettiğini anlamak için salona girdiğimde şok olmuş gibi yerimde kaldım. Demir bana sırıtarak bakıyordu. Gözlerime inanamıyordum. Onun ne işi vardı burada?

"Arkadaşın Demir'e beni onunla tanıştıracağına dair söz vermişsin ama yapmamışsın. O da sana sürpriz yapmak için benimle tanışmaya geldi." Annem yanımda durmuş gülümseyerek Demir'e bakarken ben ne yapacağımı düşünüyordum.

"Kızım?" Annem şaşkınlığımı anlamış olacaktı ki soru sorar gibi yüzüme bakınca Demir sırıtmaya devam ederek konuştu. "Öykü beni gördüğüne nasıl şaşırdı görüyor musun Birgül Teyzeciğim. Geleceğimi hiç beklemiyordu sanırım."

"Evet, aynen öyle, hiç beklemiyordum," dedim. Annemin bir şey anlamasını istemiyordum ama sesim de gözlerim gibi onun burada olmasına memnun olmadığımı belli ediyordu.

"E ama çocuk iyi yaptı Öykü. Neden bizi tanıştırmadın?" Annemin sormuş olduğu soruya Demir'in yüzüne bakarak cevap verdim. "Fırsat olmadı diyelim." Kızdı. "Ayıp ettin ama çocuğa." Demir gözlerini benden alıp yanımda duran anneme çevirince, "Önemli değil Birgül Teyzeciğim, Öykü'nün bu hallerine alışığım ben," dedi. Ona bağırıp, defol git evimden, demek istiyordum ama annem yüzünden susmak zorunda kalıyordum.

"Görüyor musun ne vefakâr arkadaşın var." Annem Demir'den hoşlandığını açıkça belli edince annemin görmeyeceği şekilde göz devirip Demir'in karşısındaki koltuğa oturdum. "Ya aynen öyle..." Demir sırtını koltuğa yaslamış keyifle beni seyrederken annem de gelip yanıma oturdu ve ona baktı "Bu arada sana teşekkür edemedim Demirciğim. Öykü gelince kaynadı gitti öyle. Kızımı koruduğun için sana minnettarım."

"Korumak mı?"

"Okul çıkışı iki serseri sana sataşmış ya, Demir kurtarmış seni... Baksana yüzü ne hale gelmiş. Yani Demir olmasa başına gelen bu şeyden haberim olmayacaktı Öykü."

Şaşkınlıktan bir süre konuşamadım. "Seni üzmek istemedim anne," dedim sonra. Şu an Demir'in uydurduğu yalanı sürdürmekten başka şansım yoktu. Yalan olduğunu söylersem Demir'in bazı şeyleri anneme söylemesinden korkuyordum. Yüzünü o hale Barlas'ın getirdiğini söylerse annemin beni ondan uzak tutacağı kesindi. Gerçi neden bu gerçeği saklamıştı anlamamıştım ama yine de söylememesi iyi olmuştu.

"Kızım anlat bunları bana, benden hiçbir şey saklama." Annem üzüldüğüm için kendi de üzüldüğünü belli edince Demir imayla konuştu "Bence de Öykü, annenden hiçbir şey saklama." Kafamı kaldırmadan ona bakarken annem ayağa kalktı. "Yaptığım kekten ikram edeyim sana Demirciğim," deyip mutfağa gidince Demir pis sırıtışını yüzüne yerleştirdi. "Öykü, kendini nasıl hissediyorsun?" Annem duymasın diye fısıldayarak konuşuyordum. "Pisliğin tekisin sen! Bana ne enjekte ettin?" diye sordum. Sırıtışını yüzünden silerek ciddi bir tavra büründü. "Ateşini yükseltecek bir ilaç diyelim." Korkuyla suratına bakıyordum. "Ne ilacı?"

"Ne ilacı olduğunu bilmesen daha iyi olur." Bu beni daha çok korkutmuştu. "Ne ilacı dedim?" Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılırken bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Genelde akıl hastaları için sakinleştirici olarak kullanılan bir ilaç. Normal birine doğru dozda verilirse ateş yapabiliyor."

"Sen manyak mısın, ölebilirdim!" diye tısladım.

"Ama ölmedin. Ölmeni isteseydim aşırı doz verirdim."

"Allah senin belanı versin!"

"Âmin canım, âmin..." diyerek keyifle güldü. Karşımda keyifle oturması sinirlerimi bozuyordu. Gitsin istiyordum. Kalmaya devam ederse annem gerçekleri öğrenecekti.

"Neden buradasın sen?"

"Sence?"

"Anneme bir şey anlatmayacağını söylemiştin."

"Kararım değişmiş olamaz mı?"

"Sana inanmıştım."

"Barlas bu sefer seni öldürecek, yerinde olsam bu şehri terk ederdim!" Birazdan buradan olurdu zaten. Gerçi dün beni bileklikle duşa soktuğu için bozulmuş olabileceğini düşünüyor ve yanılmayı diliyordum. Demir'i burada yakalayınca annemin gözleri önünde onunla kavga edeceği kesindi. Beni dinlemezdi. Bunun olmasını istemediğim için bir an önce Demir'i evden göndermeliydim.

"Ondan korktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Korkmalısın."

"Bence o benden korksun. Yapabileceklerimi gördü."

"Hemen git buradan!"

"Dur ya daha yeni geldim. Ne o öyle kovar gibi gönderiyorsun beni?"

"Demir gitmen lazım!" Beni umursamamış, hatta dinlememişti bile. Annemin elindeki tepsiyle içeri girince bacağını indirerek saygılı bir çocukmuş gibi davrandı.

"Al bakalım." Annem içinde birkaç dilim kek olan tabağı ve çayı onun önündeki sehpaya bıraktı. Demir hiç beklemeden önündeki kekten yemeye başladı. Dumanı tüten çayından da bir yudum alıp, "Ellerine sağlık Birgül Teyzeciğim, kek harika olmuş," dedi.

"Demir senin bugün bir işin yok muydu, bana öyle söylemiştin."

Keki, sanki daha önce hiç kek görmemiş gibi yerken, "Yo, yoktu," dedi.

"Olur mu canım vardı, sen hatırlayamadın herhalde."

"Ha sen o işi diyorsun..."

"Aynen..."

"Ama o bugün değildi ki yarındı, sen yanlış hatırlamışsın."

"Öykü ne ayıp çocuğu evden göndermek ister gibi konuşuyorsun," dedi annem.

"Yok anne olur mu öyle şey?" dedim. Şu an o kadar sinirliydim ki mahcupmuş gibi davranmak zor oluyordu.

Demir hızla yediği kekleri bitirmiş keyifle çayını yudumlarken anneme içtenlikle gülümsedi. Şimdi de iyi çocuğu oynuyordu. "Kek gerçekten çok güzeldi Birgül Teyzeciğim, ben artık kalkayım." Söylediği şeyle mutlu olup hızla ayağa kalktığımda annem şaşkınca bana baktı. Böyle bir tepki vermeme kızmış gibiydi. Tekrar bakışlarını Demir'e çevirdiğinde "Biraz daha otursaydın Demirciğim." dedi. Annemin böyle bir şey söylemiş olmasına inanamıyordum. Demir'e baktım. Yüzünde yine sinsi sırıtışı vardı "Tamam, madem ısrar ediyorsunuz biraz daha oturayım."

"Yok ya kalk, işin vardır senin."

"Öykü!" Annem terbiyesizlik yapmamam için beni gözleriyle uyarırken Demir bana bakarak konuştu "Bir işim yok, oturabilirim." Gözlerim ona dönünce yüzüne sert sert bakıp yerime oturdum. Kaldığı her saniye geriliyordum. Belli olmuştu artık. Bugün bu evde kıyamet kopacaktı. Bu ya Barlas buraya gelip Demir'i dövdüğünde olacaktı ya da Demir anneme Barlas gibi biriyle birlikte olduğumu söylediğinde.

"Öykü gelmeden önce sen bana bir şey söyleyecektin, neydi o?"

Annemiz sözleri üzerine Demir'e korkuyla baktım. Ben gelmeden önce açıklayacaktı demek ki bunu. Buraya gelme sebebinin zaten bu olduğunu biliyordum. Kaçışım yoktu artık. Ben ne cevap vereceğimi düşünürken Demir'in gözleri muzip bir şekilde parladı.

"Aslında ben bunu size Öykü söyler diye bekledim ama o söyleyemeyince kendim söylemek istedim."

"Neymiş bakalım o şey?"

"Söylediğim zaman Öykü'ye kızmayın lütfen. O sizi düşündüğü için bunu yapmadı."

Bir de düşünceli davranmıyor muydu kafasını kopartmak istiyordum. Annem beni öldürecekti, o kızmamasından bahsediyordu. Gerçekten şu an iyiliğimi mi düşünüyordu acaba?

"Tamam, söyle bakalım."

"Kızınız biriyle birlikte."

Aşağılık pislik istediğini yapmıştı, sonunda söylemişti. Barlas haklıydı, ona inanmamam gerekiyordu. Nasıl inanıp da kendimi aptal yerine koymuştum ona üzülüyordum.

"Öykü?" Annemin şaşkın bakışları üzerimdeyken bir cevap beklediğini anlayıp kafamı yavaşça ona çevirdim. Bekliyordu ama ben ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Sanırım artık doğruyu söylemeliydim. "Anne ben

sana bunu söylemek istedim ama yapamadım." Gözlerim yerdeyken annemin yüzüne bakamayacağımı hissettim. Utanıyordum. Korkmuştum.

"Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın Öykü?" Annem kızgınlığını dile getirince gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakarak, "Söylemek istedim ama..." dediğim an Demir sözümü yarıda kesti. "Ama vereceğiniz tepkiden korktu."

"Tepki mi?" Annem şaşırıp Demir'e baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Biriyle birliktesin diye sana tepki mi gösterecektim?"

"Anne bilmediğin şeyler var."

"Neymiş o?"

Demir bende önce davranıp, "Öykü sizin onaylayacağınız biriyle birlikte değil," deyince yutkundum. Annem bana öyle bir bakıyordu ki gözlerinde hem merak hem de kızgınlık vardı. "Kiminle birliktesin?" Bu sorunun cevabını nasıl vereceğimi bilmiyordum. Annem onun onaylamayacağı biriyle birlikte olduğumu duyduğunda sinirlenmeye başlamıştı, söylersem ne olurdu kim bilir?

Gözlerimi kapatıp söylemek için derin bir nefes aldım ama daha nefesimi veremeden Demir konuştu.

"Benimle birlikte."

Şok olmuştum. Gerçeği söylemek yerine yalan söylemişti ama bunu neden yaptığını biliyordum. Barlas'ı sinirlendirmek için yapmıştı. Amacı her zaman kötüydü. Şimdi de öyle olmuştu. Yaptığı şey beni daha da çıkmaza sokarken ona bakmaya devam ettim. Gözleri bendeydi. Belli ki oyun istiyordu. Çünkü canı sıkılmıştı. Annem Demir'le birlikte olduğum için şaşkın görünürken meraklı bir halde Demir'e baktı. "Onaylamayacağım derken neyi kastettin?"

"Size yetimhanede büyüdüğümü ve şu an orada kaldığımı söylemiştim. Annem babam olmadığı için Öykü bu ilişkiyi onaylamayacağınızı söyledi. " Demir iyi bir yalan uydurmuştu, annem hızla bana döndü. "Öykü?" Benim

yüzüm yine yerdeydi. O kadar sinirliydim ki annemin bunun anlamaması için yüzüne bakmak istemiyordum. "Onaylamamandan korktum anne." Şu an yalandan da olsa Demir'le birlikte olduğumu kabul ettiğime inanamıyordum. Korkum yine doğruyu söylememe engel oluyordu.

"Kızım bu ilişkiyi neden onaylamayayım? Demir akıllı bir çocuk, annesiz babasız olması bu ilişkiyi onaylamayacağım anlamına gelmez." Demir bizi dinlemeye devam ederken ben bunu anneme anlatmadığım için üzgünmüş gibi görünmeye çalışıyordum. Hâlbuki şu an çok sinirliydim. Şu halde üzgün görünmeye çalışmak benim için epey zordu. "Ben öyle zannettiğim için sustum anne."

"Öykü bir daha sakın benden bir şey saklama!" Gözlerim yerdeyken onu başımla onaylayıp, "Tamam anne," deyince hızla yerinden kalkıp Demir'in önündeki boş çay bardağını aldı. "Sana bir bardak daha çay doldurayım." Bunu, gidip mutfakta düşünmek için yapmıştı. Kızının biriyle birlikte olması onu hem şaşırtmış hem de kızdırmıştı. Bu yüzden ne tepki vereceğini bilmiyordu. Onun salondan çıkmasıyla bakışlarımı Demir'e çevirdiğimde yine annemin bizi duymaması için kısık sesle çıkıştım. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen ya, anneme nasıl birlikte olduğumuzu söylersin?"

"Barlas'la birlikte olduğunu bilmesinden iyidir."

"Demir sen gerçekten belasın!" Gülümseyip öne doğru eğildi ve sır verir gibi konuştu. "Ama sen bela seviyorsun." Gözlerine bakarken sinirle avucumu sıktım. "Barlas bunu yaptığını duyduğunda ne yapacaksın merak ediyorum." Kendini geri çekip küçük bir kahkaha attı. "Ben de senin ne yapacağını merak ediyorum. Bunu ona söylediğinde Barlas'ın yüzünün aldığı şekli görmek isterdim." Yumruğumu sıktığım için tırnaklarım canımı yakmıştı ama ben hâlâ sinirle sıkmaya devam ediyordum. "Zevk alıyorsun, değil mi? Bizimle uğraşmak hoşuna gidiyor?"

Yüzünde öyle bir ifade oluştu ki bu sadece hoşuna gittiği için değildi aynı zaman da hırsından da yaptığını belirtiyordu. "Son günlerde yapmaktan zevk aldığım en iyi şey diyebilirim." Hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. Bizimle uğraşmak o kadar hoşuna gidiyordu ki deli gibi eğleniyordu. Onun gibi biriyle uğraşmak zorunda olduğumuz için bir kez daha sıkıntı içine düşerken "Bizden uzak dur..." dediğim an telefonu çalınca elini kaldırıp

cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Sözünü kesiyorum ama buna bakmam lazım."

Kot pantolonunun cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakıp çatık kaşlarıyla gelen çağrıyı yanıtladı. "Kimsin?" Telefonu tek parmağıyla kulağında tutarken karşıdan konuşan kişinin sesiyle donup kaldı. Bakışları yerdeydi. Arayan her kimse onu şok etmiş gibiydi. Birkaç saniye kendine gelemedi. Daha sonra aralanan dudaklarını ıslatıp telefonu bütün parmaklarıyla kavradı ve heyecanla ayağa kalktı. Bir şeye sevinmiş gibiydi. Gözleri mutluluğunu en belirgin şekilde yansıtırken, sesinde özlemin filizleri çiçek açtı.

"Sevgilim!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

42.BÖLÜM

Sevgilim!

Gözlerimi ona sabitlemiş bakıyordum. Demir telefonun ucundaki kişiye böyle hitap etmişti. Bu kelimeyi öyle şaşkın öyle heyecanla söylemişti ki onu arayanın kim olduğunu hemen anlamıştım. Fakat sebebini anlayamıyordum. Simay onu neden arardı ki? Ne için yapardı bunu? Ondan saklanan kız şimdi onunla konuşuyordu. İnanamıyordum. Demir'i dinlemeye devam ederken, inanamayan gözlerini izledim. Heyecandan öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki neredeyse konuşamayacak hale gelmişti. Gözlerini kapattı, sakin kalmaya çalışıyor gibiydi ama başaramıyordu. Gözlerini kapatmıştı. Derince bir nefes aldı. "Sen Türkiye'de misin?" diye sordu. Simay'ın verdiği cevapla mutluluğu iki katına çıktı. "Bana yerini söyle, neredesin yanına geleyim!"

Simay'ın yerini söylememesi için dua ediyordum. Aptal kız, umarım böyle bir şey yapmazdı. Barlas'ın buna ne kadar kızacağını düşünemiyordum bile. Şu an hiçbir şeyden haberi yoktu. Ama öğrenecekti. Ona bunu söyleyecektim.

Gözlerini açıp, "Tamam bekle beni orada, hemen geliyorum!" dedikten sonra telefonu kapatıp cebine koydu. Konuşmaları garipsenecek derecede kısa sürmüştü. Demir hiçbir şey söylemeden ve yüzüme bile bakmadan hızla salondan çıktı. Peşinden gittim. Girişte elinde tuttuğu çay bardağıyla anneme denk geldim. Dış kapıdan çıkan Demir'e şaşkınca bakarken "Ne oluyor?" dedi. Demir'in ona veda etmeden gitmesi annemi şaşırtmıştı.

"Acelemiz var anne, benim de çıkmam lazım sana sonra anlatırım," deyip montumu aldıktan sonra ben de Demir'in peşinden çıktım. Anneme dönünce ne anlatacaktım bilmiyordum ama bir şeyler uyduracaktım artık. Demir'in peşine takılıp anayola kadar takip ettim. Arabasıyla gelmemişti ve taksiye binecekti muhtemelen.Mecburen benim de taksiye binmem gerekiyordu da, cebimdeki para buna yeter miydi onu bilmiyordum.

Anayolda bir taksi durdurup binince ben de hemen arkasından gelen taksiye atlayıp onu takip ettirmeye başladım. Gözlerim yoldaydı, Barlas'ı aramam gerektiğini düşünüp hemen montumun cebinden telefonu çıkardım.

Açmadı. Sessizdeydi ya da duyduğu halde cevap vermiyordu. Bilemiyordum. Art arda denemelerim yine başarısızlıkla sonuçlanınca ona ulaşamadığım için içimden küçük bir küfür mırıldanıp Ali'nin onun yanında olduğunu düşünerek onu aradım. Ama onun da telefonu kapalıydı. Nerede ne yapıyorlarsa ikisine de ulaşamıyordum.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Simay Demir'le buluşacaktı ve onu nereye çağırmıştı bir bilgim yoktu. Evine çağırmadığı kesindi çünkü şu an evinin tam tersi istikamette gidiyorduk. Demir'i takip ediyordum ama muhtemelen o bunun farkında değildi. Simay'la buluşacağı için şu an onun dışında bir şey düşünebildiğini sanmıyordum. Çünkü eğer düşünebilseydi onu takip ettiğimi anlardı. Sonuçta onunla benim yanımda konuşmuştu. Bundan Barlas'a bahsedeceğimi ya da onu takip edeceğimi düşünememesi aklının Simay'dan başka hiçbir şeyde olmadığını gösteriyordu.

Ona ne kadar âşıktı böyle. Demir gibi biri şu an hiç mantıklı davranacak şeyler yapmıyordu ve bu beni şaşırtıyordu. Ya Simay ona oyun oynuyorsa? Sonuçta ondan her şey beklenirdi. Canı sıkılmış ve oyun oynamak için Demir'le uğraşıyor olabilirdi. Demir hiç mi bunları düşünmüyordu? Bu çocuk bunları düşünemeyecek kadar mı âşıktı Simay'a?

Bir süre sonra, içinde olduğu taksi ıssız bir sokakta durunca Demir aşağı inip etrafa baktı. Ben onu uzaktan taksinin içinde izlemeye devam ediyordum. Etrafına baktıktan sonra bir apartmanın içine girdiğini gördüm. Aceleyle taksiden çıkarken cebimdeki parayı sayıyordum. Neyse ki tam yetmişti. Ücreti ödeyip adamı gönderdim.

Demir'in içeri girdiği apartmana doğru yürüyüp önünde durduğumda, kafamı kaldırıp binaya baktım. Eski ve kullanılmayan bir yerdi. Simay'ın Demir'i neden buraya çağırdığını düşünürken apartmanın içine girip yavaşça dar merdivenden çıkmaya başladım.

Çatlamış ve boyası dökülmüş duvarlara bakarak birinci kata çıkmayı başardığımda karşılıklı iki kapı gördüm. İkisi de kapalıydı. Ses yoktu.

Hangi katta olduklarını bilmediğim için bir üst kata çıkmak istedim. Orada olabilirlerdi. Kasvetli yapının merdivenlerinden ikinci kata ulaştığımda oradaki kapıların da kapalı olduğunu gördüm. Burada da ses yoktu. Bir üst kata çıkacaktım. Onları bulmam gerekiyordu. Merdivenlerden yavaşça üst kata çıktığımda oradaki bir kapının çok az açık olduğunu gördüm. Sessizce yaklaştım ve içeriden gelen sesleri dinlemeye başladım. "Demek Simay'ı kullanarak beni buraya getirdin ha? Gerçekten iyi plandı Barlas. Beni buraya başka hiçbir şeyin getirmeyeceğini biliyordun ve aşkımı kullanarak bana plan kurdun!"

Barlas mı? Barlas Demir'e plan mı kurmuştu? Hem de Simay'ı kullanarak.

"Bu sefer farklılık olsun diye, beni uğraştırmadan, ölümüne kendi ayağınla gel istedim. Tabii bir de hayal kırıklığı yaşa diye yaptım bunu. Yaşa ki Simay'ın seni istemediğinin farkına var!" Barlas'ın kurduğu cümleyle gözlerim fal taşı gibi açılırken o kelimeyi korkuyla fısıldadım. "Ölümüne mi?"

Demir güldü. "Demek bugün katil olmaya karar verdin?" Barlas'ın ciddi olduğunu düşünmüyordu herhalde ama Barlas'ın sesi o kadar ciddi geliyordu ki korkuyla onu dinliyordum "Sana Öykü'ye dokunursan seni öldürürüm demiştim hatırlıyor musun?" Demir bir süre gülmeye devam etti ve daha sonra umursamazca, "Evet, hatırlıyorum," dedi. Komik olan neydi bilmiyordum ama Demir'in bu umursamaz hali canımı sıkıyordu

"İşte o gün geldi. Bugün acı çekerek öleceksin." Şu an Demir'in yüzünü göremesem de sırıttığının farkındaydım. Çünkü o genelde bu durumlarda sırıtırdı. "Seni kızdıran neydi Barlas? Öykü'ye uyuşturucu enjekte etmediğimi biliyorsun. Amacım öyle düşünmeni sağlayıp seni çaresiz görmekti ama sen ona uyuşturucu enjekte etmediğimi fark etmene rağmen bana hâlâ kızgınsın. Çünkü seni kızdıran asıl olay bu değil, başka bir şey." Sustu ve konuşmaya tekrar başlamadan önce ciddi bir tavra büründü. "Öykü'ye yaptığım teklif."

Barlas'ın sesi gittikçe yükseliyordu "Sence de yaptığın ahlaksız teklife kızmam normal değil mi?" Demir küçük bir kahkaha attı. "Normal tabii. Öykü'nün bu teklifi kabul edeceğini düşünüp de kızmaman saçma olurdu zaten."

"Lan bana bak!" Barlas öfkeyle bağırıyordu. "Bir daha Öykü'nün adını ağzına almayacaksın!"

"Beni öldürürsen bu zaten olmayacak." Barlas'ın Demir'in boğazını sıktığı Demir'in çıkan sesinden belli oluyordu. Barlas yanındaki, Ali olduğunu düşündüğüm, kişiyle konuştu. "Ver şu şırıngayı!"

Ben şaşkınca yerimde dururken, Barlas Demir'le konuşmaya devam etti. "Hatırlıyor musun küçükken hasta olduğun zaman sana iğne yapacaklarını düşündüğün için yetimhaneden kaçmıştın. Herkes senin iğneden korktuğunu düşündüğü için kaçtığını zannediyordu ama gerçek öyle değildi. Sen sana antibiyotik yapılmasından korkuyordun. Çünkü ona alerjin vardı. Daha önce onun yüzünden ölümden döndüğün için o iğneden korkuyordun. Yine onu yapacaklarını sandığın için hiç düşünmeden o hasta halinle kendini sokağa atmıştın. Ölümden korkmuştun Demir." Birkaç saniye sustu ve sonra alay eder gibi konuşmaya başladı. "Ama o zaman çocuktun, değil mi? Ölümden korkman gayet normaldi. Şimdi öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Bence ölmek seni korkutmuyor." Demir'in sesi bu defa korkmuş gibi çıkıyordu. "Antibiyotik mi var lan onun içinde?"

"Bilmem, belki vardır." Barlas alayla konuşmaya devam ederken birden ciddileşti. "Kendine yaraşır bir biçimde acı çeke çeke öleceksin!" Duyduklarım nefesimi keserken Barlas'ın söylediği şeylere inanamıyordum. Demir'i öldürme konusunda ciddi değildi herhalde? O bir katil değildi. Olmazdı. Neden şimdi Demir'le bu şekilde konuşuyordu ki? Amacının sadece onu korkutmak olduğunu düşünüyordum ama ciddi ses tonu beni ürkütüyordu.

"Yapma!" Demir'in korku dolu sesi yankılanırken dikkatimi iyice oraya verdim. Neler oluyordu içerde?

"Neden, sen Öykü'ye yapmıştın ama?" Barlas'ın sorusu üzerine Demir korkuyla konuştu. "Barlas yapma dedim!" Korku hareket kabiliyetimi kısıtlamıştı, içeriden gelen sesleri dinlemek dışında herhangi bir eylem gerçekleştiremiyordum. Şaşkınlığım öyle bir boyuta ulaşmıştı ki Barlas'ın Demir'e yapacağı şeye inanamıyordum.

"Sen bunun için buradasın! Ölmek için!" Barlas'ın kararlı çıkan sesi Demir'in, "Yapma!" diye bağırmasına neden olurken kendimi güçlükle içeri attım. Demir holde duran eski bir sandalyeye bağlanmış öylece bana bakarken, onun hemen önünde duran ve elindeki şırıngayı pantolonunun üzerinden onun bacağına batırmak üzere olan Barlas, şaşkınlığını gözlerinden belli ediyordu. Ali ise onlardan birkaç adım uzakta dudakları hafif aralanmış şekilde gözlerini bana dikmişti.

"Barlas!"

Demir bakışlarını üzerimden çekerken az önceki korku dolu sesinden eser kalmamış gibi konuşmaya başladı. "Sanırım hep birlikte dejavu yaşıyoruz." Kimse Demir'i umursamamıştı. Barlas'a yaklaştım. "Ne yapıyorsun sen? Onu öldürmek de ne demek Barlas? Kendine gel!"

Demir'in pantolonuna değen şırıngayı da kendini de geri çekip bana baktı. "Ne işin var senin burada? Bizim burada olduğumuzu nereden biliyordun?" Şu an bunu merak etmesi gayet doğaldı çünkü ona göre burada olduklarını bilmem mümkün değildi.

"Simay Demir'i aradığında onunlaydım. Onu takip edip peşinden geldim," deyince tek kaşı havaya kalktı. Bu ona ilginç gelmişti. Gözleri koluma kayarken oradaki bilekliği aradığını gördüm. Takmadığımı düşünüyordu ama bilekliğimin üzerini örten montumun kolunu Demir'e çaktırmadan biraz yukarı sıyırınca taktığımı anlayıp bakışlarını bana kaldırdı. Bozulduğunu anlamıştı. Öfkeli gözleri tekrar Demir'e kaydı. "Ne işin vardı lan senin Öykü'nün yanında?"

Demir'in bana dönüp hafiften sırıtarak konuştu. "Annesiyle konuşmak için evine gitmiştim. Onunla orada karşılaştık." Barlas öfkeyle kaşlarını çattı "Senin onun annesiyle konuşacak neyin vardı da gittin oraya?" Demir'in gözleri hâlâ bendeydi "Ona kızının biriyle birlikte olduğunu söyledim." Ela gözleri Barlas'ın tepkisini görmek için ona kayınca, yüzündeki sırıtış büyüdü. "Yanlış anlama sakın, seninle değil benimle birlikte olduğunu söyledim. Aslında bunu Öykü'den duymanı isterdim ama dayanamadım ben söyledim işte." Şu durumda korkusuzca bunu söylediğine inanamıyordum. Barlas'ın o şırıngayı batırmayacağını düşünüyordu galiba. Öyle olacaktı ki bunu sırıtarak söylemişti.

"Kabul ettin mi?" Barlas çatık kaşlarıyla kafasını önüne eğince yüzüme bakmadan konuşmak istediğini hemen belli etti. Çünkü kızgındı ve sorusuna vereceğim cevabı çok iyi biliyordu.

"Ben..." Vereceğim cevap onu kızdıracağı için boğazımı temizledim. Aptallığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Cevabım gecikince sabırsızca tekrarladı soruyu. "Kabul ettin mi Öykü?" Bu sefer gözlerime bakıyordu. Hal böyle olunca cevap vermem zorlaşmıştı.

"Etti." Demir benden önce davranıp cevabı verince Barlas'ın bakışları değişmedi. Çünkü zaten cevabı biliyordu. Sadece bunu benden duymak istemişti. "Neden Öykü, neden?" Sorusuyla bakışlarımı üzerinden çektim. Birlikte olduğumuzu anneme hâlâ söyleyememiş olmam onu artık kızdırmıyor, üzüyordu. "Bu korku fazla değil mi?" Gözlerim yerdeyken kafamı hafifçe iki yana salladım. "Bunu söylemek kolay değil Barlas, beni anlamıyorsun." Sessizce bana bakarken yüzümü kaldırıp gözlerine baktım. "Ona ne diyeceğim? Bana işkence eden bir çete lideriyle birlikteyim mi? Annem bunu duyunca ilişkimize onay verir mi sanıyorsun?" Yine aynı şeyleri konuşuyor olmak canımı sıkıyordu artık. Bu aynı konu hakkında kaçıncı tartışmamız olacaktı bilmiyordum ama onunla Demir'in önünde tartışmak istemiyordum. Çünkü şu an eğlenir gibi bizi izliyordu.

"Annene gerçeği söylemek yerine şu itle birlikte olduğunu gösterdin ona!" Söyleyecek bir şey bulamıyordum. "Bana bir şey söyle Öykü, ben şimdi ne yapayım?" Sesinde hem öfke hem de üzüntü vardı. Ne yapacağını gerçekten bilemiyor gibiydi. "Barlas..." Sözümü kesince kafamı kaldırmadan ona baktım. "Annene sana zarar verdiğimi söyleyeceğim. Onun dokunmaya kıyamadığı kızına dokunduğumu, hatta canını yakmak için işkence yaptığımı, işkence yaparken bana nasıl yalvardığını ama benim bunu umursamadığımı... Her şeyi tek tek anlatacağım. Ama en çok da pişman olduğumu anlatacağım ona. Yaptığım işkence için acı çektiğimi, o olayı her hatırladığımda canımın nasıl yandığını, kızının gözlerine bakarken kendimden nasıl nefret ettiğimi anlatacağım. Ben Öykü'nün canını yaktım ama bilmeden kendiminkini de yaktım diyeceğim."

Gözlerim dolmaya başlarken kafamı hafifçe sağa sola salladım "Annemin bunları umursayacağını mı sanıyorsun?" Onu tanıyordum. Barlas'ın

yapacağı pişmanlık konuşmasını umursamazdı. Bana işkence yaptığını duymak annemin onu dinlememesi için yeterli bir sebep olacaktı.

Barlas bana bir adım yaklaşıp gözlerime pişmanlığını belli eder gibi baktı. "Ben zamanı geri alamam Öykü. Eğer öyle bir şansım olsaydı her şeyimi verir o zamanı geri alırdım ve o sandalyeye kendimi koyardım." Dolan gözlerimle ona bakmaya devam ederken Demir kahkaha atarak konuştu. "Vay canına! Çok etkileyici bir konuşma oldu. Ben etkilendim açıkçası, eminim Öykü'nün annesi de etkilenir."

Demir'in burada olduğunu hatırlatınca Barlas'ın yüzü birden gerildi. Bunu fark edince gözlerim elinde tuttuğu şırıngaya kaydı. Şu an onu sıkıyordu. "Ali, Öykü'yü dışarı çıkar!" Verdiği emirle bir adım geri çekildim. "Hayır."

"Buraya gelmemen gerekirdi."

"Ona zarar vermeyeceksin!"

"Vereceğim!"

"Onu öldürmene izin veremem!"

"Çık dışarı Öykü!"

Bunu yapmayacağımı biliyordu. Onunla birlikte çıkacaktık buradan. Tek başıma çıkmaya hiç niyetim yoktu. Demir'e zarar vermeyecekti. Artık bu intikam savaşı bitecekti. Barlas'a yaklaşıp onun önünde durduğumda, elinde sertçe tutuğu şırıngayı alıp geri çekildim ve şırınganın iğnesini bacağıma doğru tuttum. "Ona zarar verirsen bunu kendime enjekte ederim. Çünkü benim de antibiyotiğe alerjim var!"

Yalan söylediğimi anlamaması için bunu belli etmeme çabası içerisindeydim. Antibiyotiğe alerjim yoktu, şırınganın içindekini kendime enjekte etmeyi falan da düşünmüyordum ama Barlas'ın Demir'i bırakması için ona blöf yapıyordum

Gözleri hayretle açılırken, "Onun için ölümü göze alıyorsun yani, öyle mi?" diye sordu. O sırada Demir şaşırmış gülüyordu. "Bu kıza bayılıyorum."

İkimiz de onu umursamazken şırıngayı sıkıca tutup Barlas'a baktım. "Ben sana zarar gelmesin diye ölümü göze alıyorum Barlas." Bu hareketime kızmış gibiydi "Bana bir şey olmaz!" deyip bana yaklaşarak elini uzattı. "Şimdi ver onu bana." Kafamı sağa sola oynatırken, "Hayır!" dedim. O Demir'i bırakmadan ben de şırıngayı bırakmayacaktım.

"Barlas!" Arkamdan gelen sesle herkesin gözleri oraya kayarken ben de oraya baktım. Dış kapıda otuzlu yaşlarının sonlarında, kumral, uzun boylu, kazağının altından bile belli olan kol kaslarına sahip bir adam duruyordu.

"Cengiz Ağabey!"

Bu adam yetimhanede çalışan şu elektrikçi olmalıydı. Barlas ve diğerlerine dövüşmeyi öğreten adam...

"Gittikçe kalabalıklaşıyoruz. Başkaları da gelecek mi?" Demir yine eğlenir gibi konuşunca adam elimdeki şırıngadan sebep hayrete düşmüş gibi bana bakıp üzerime doğru yürüdü ve yanımda durup bakışlarını hemen önümde duran Barlas'a çevirdi. "Ne yapıyorsunuz burada?" Barlas onun sorusunu es geçti ve kendisi soru sordu. "Senin ne işin var burada ağabey? Yerimizi Simay mı söyledi sana?"

"Evet o söyledi. Demir'e bir şey yapacağını düşündüğü için endişelenmiş."

"Endişesinde haklı. Çünkü yapacağım!"

"Oğlum bak beni dinle..."

Barlas elini kaldırıp konuşmasını kesti. "Bu sefer değil ağabey. Geçen defa seni dinleyip onu bıraktım ama bu kez dinlemeyeceğim. Bu piç çoktan ölmeyi hak etti!"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Geçen defa Barlas'ın Simay'ı dinleyip Demir'i bıraktığını düşünüyordum ama o Cengiz Ağabeyi istediği için yapmıştı bunu öyle mi? Buna inanamıyordum. Ona bu yüzden kızdığım için pişman olurken yanımda duran adama baktım. O da bana bakıyordu

"Öykü'nün ne işi var burada?" Beni tanımasına şaşırmıyordum çünkü Barlas'ın ona benden bahsettiğini düşünüyordum. "Gidecek." Kafam hızla Barlas'a dönünce sinirle "Onu bıraktığını görmeden hiçbir yere gitmeyeceğim!" dedim. Elimde bir şırınga vardı, içindekine alerjim olduğunu söylüyordum ama Barlas onu kendime saplayabilme ihtimalim yokmuş gibi davranıyordu. "Onu bırakmayacağım!" Blöf yaptığımı anladığını düşünüyordum ama bunu belli edecek bir şey yapmamıştım. Anlaması imkânsızdı. Neden hâlâ onu bırakmamakta diretiyordu o zaman? Şırıngayı kendime batırmamdan hiç mi korkmuyordu?

"Şakam yok Barlas, batırırım bunu kendime!" Gözünü korkutmaya çalışıyordum ama umurunda değildi. Kararlıydı. Demir'i bırakmayacaktı. Kimse onu ikna edemiyordu. Gerçi onu ikna etmeye çalışan ben ve Cengiz Ağabeyiydi. Ali hiçbir şey yapmıyordu. Barlas ben gelmeden önce Demir'i neredeyse öldürecekti ve buna rağmen Ali hiçbir şey yapmamıştı. Sebebini anlayamıyordum. Arkadaşı katil olacaktı ama o bunu umursamamıştı.

"Oğlum, Demir'i bırak gitsin, kız ciddi!" Cengiz Ağabey onu durdurmak için konuşmaya devam ederken Barlas kararlılıkla ona baktı. "Bırakmıyorum." Sonra gözleri bana kaydı. Soğuktu. Sevdiği kıza değil de bir başkasına bakıyordu sanki. İntikam hırsı onu başka bir insan yapmıştı. "Ne kadar daha onu kurtarmaya devam edeceksin merak ediyorum," diyerek şırıngayı hızla elimden çekip alınca, şaşkınlığımdan ona engel olamadım. Sadece yüzüne bakıyordum. Demir'e olan öfkesi onu katil edecekti ve bu gerçek beni korkutuyordu. Demir'in yanına yaklaşıp önüne çömeldi. Hiçbir şey söylemeden şırıngayı bacağına batıracaktı ki Cengiz Ağabeyinin sesiyle eli havada kaldı.

"Oğlum dur!"

"Ağabey bana karışma!"

"Karışmazsam katil olacaksın! Bunu mu istiyorsun?"

"Evet!"

Demir Barlas'ın elindeki şırıngaya bakarken korkuyla konuşmaya başladı. "Bir şeyler yapın, öldürecek beni!" Barlas'ın kararlı olduğunu o da anlamıştı

ve ondan kurtulmak için bizden yardım istiyordu. Çaresizdi. Kurtuluşu olmadığını biliyordu ve bu yüzden yüzündeki endişeyi gizleyemiyordu.

"Oğlum bırak şunu!" Cengiz Ağabey bıkmadan onu ikna etmeye çalışırken Barlas Demir'e bakıp bağırıyordu. "Sevgilime dokunmayacaktın Demir! Hata yaptın!" Demir'in gözleri hâlâ şırıngadaydı. Barlas'ın şırıngayı ona saplamaması için sandalyede çırpınmaya çalışıyordu ama boşuna çabaladığının kendi de farkındaydı. "Durdurun şunu!" Korku barındıran sesi kalp atışımın hızlanmasına neden olurken Barlas'a bakıyordum. "Barlas lütfen yapma!" Ona yalvarıyordum ama umurunda değildi. Bunu yapacaktı. Ne beni ne de ağabeyini dinlemiyordu. İşte bunun farkında olmak beni korkutuyordu. Dehşet içindeydim. Barlas katil olmak üzereydi. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken Barlas gözlerini Demir'e dikti. Birkaç saniye ona baktı ve "Elveda Demir!" diyerek bacağına şırıngayı batırıp içindekini enjekte etti.

O an dünya durdu sanki. Barlas dediğini yapmıştı. Büyük intikam hırsı onu katil yapacaktı. İlacı Demir'e enjekte etmişti ve bizim gibi o da Demir'in bembeyaz kesilen yüzüne bakıyordu.

"Barlas ne yaptın sen?" Cengiz Ağabey şaşkındı. Barlas yerinden doğruldu ve geri geri gidip sırtını duvara yasladı. Cevap vermiyordu. Sadece Demir'i izliyordu.

"Öykü, bana yardım et!" Cengiz Ağabey Demir'in yanına gitmiş onu kurtarmak için sıkıca bağlanmış ipleri çözmeye çalışırken, ben şoka uğraşım gibi yerimden kıpırdayamıyordum. Aklım allak bullaktı. Az önceki görüntü gözlerimin önünden gitmiyordu. Barlas bir çete lideri olabilirdi. Evet, iyi şeyler yapmıyor da olabilirdi ama bu yaptığı şey korkunçtu. Yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu. Affedilmez bir şeydi. Şu an onu tanıyamadığımı hissediyordum. Ona âşıktım. Onsuz bir günüm bile geçsin istemiyordum ama Demir'e yaptığı şey yüzünden onu görmek bile istemediğimi fark ettim. Duvara dayanmış sessizce onu izlerken, Demir'e döndüm. O da şok olmuştu. Nefes alışverişleri hızlanmıştı sanki. Gözlerini yere sabitlemiş oraya bakıyordu. Korkudan mı yoksa ilacın etkisinden mi böyle olduğunu düşünürken Cengiz Ağabeyin sesiyle irkildim. "Öykü!"

Yardım etmem için bana bakıyordu. Gözlerimden istemsizce dökülen yaşları elimin tersiyle silip kendime gelmeye çalıştım. Demir'in yardıma ihtiyacı vardı. Barlas onu öldürmeye çalışmış olabilirdi ama ben kurtarmaya çalışacaktım. Derin bir nefes alıp yanına giderek bacaklarına bağlanmış ipi çözmeye çalıştım. Çözerken gözlerimden yaşlar geliyordu. Korku hâlâ bedenimi terk etmemişti. Parmaklarım titriyordu.

"Onu hastaneye yetiştirmem lazım!" Cengiz Ağabey hızlı bir şekilde hareket ederken ben de onun gibi acele ediyordum. Demir'in konuşmaması beni korkutuyordu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Hâlâ aynı yere bakıyordu. Her zaman sırıtışıyla beni sinir eden çocuk şimdi karşımda bu şekilde duruyor diye hıçkırarak ağlamaya devam ediyordum. O benim sevdiğim çocuk yüzünden bu haldeydi. Kurtarılamazsa belki de ölecekti.

İpleri çözmeyi başardığımızda Cengiz Ağabey Demir'i ayağa kaldırmaya çalıştı. Ona yardım etmek için kollarından tutacağım sırada Demir'in buna ihtiyacı olmadığını gördüm. Kalkmıştı. Bu beni sevindirmişti. Cengiz Ağabey onu dış kapıya doğru sürükledi. Peşlerinden gitmek için adım atmıştım ki Barlas kolumu tutunca elini ittim. "Bırak beni!

"Dinle." Onu sertçe omuzlarında ittim. "Neyi dinleyeceğim? Demir'i öldürmeye çalıştın sen! Senin yüzünden ölebilir! Bunu nasıl yaparsın ya? Aklını mı kaçırdın?" İtmemden etkilenmemişti. Kolumu tutmak için elini kaldırdı "Öykü..." Elini tekrar itip ellerimle kulaklarımı örttüm. "Sus! Sus sesi dinlemek istemiyordum! Sen benim tanıdığım Barlas değilsin! Birini öldürmek istedin sen! Gözlerimin önünde başka bir insana dönüştün! İntikam için katil olmak istedin!" Gözlerini kapattı, söylediklerim onu üzmüş olmalıydı. Tekrar açtığında "Dinle," deyip omzuma elini koyunca yüzüne sert bir tokat indirdim. Ona ilk kez tokat atmıştım. Bu canını yakmış olmalıydı ama o tokadı sonuna kadar hak ettiğini düşünüyordum. Vururken içim acımamıştı. Sebebi de çok açıktı.

Ali şaşkın halde bizi izlerken işaret parmağımı kaldırıp Barlas'ı uyardım. "Dokunma! Bir daha sakın bana dokunma!" Bir şey söylemesini beklemeden oradan çıktığımda aşağı inip Cengiz Ağabey ve Demir'e baktım. Gitmişlerdi. Bunu fark edince ıssız sokakta yavaşça yürümeye başladım. Ağlamam durmuyordu. Demir'e bir şey olursa Barlas katil olacaktı! Bu gerçek boğazımı sıkıyor, içime bir sıkıntı düşürüyordu. Nasıl

yapmıştı bunu? Katil olacak kadar mı dönmüştü gözü? Demir bana uyuşturucu enjekte etmemişti. Bu yüzden ölmeyi hak etmiyordu ama Barlas onun cezasını ölümle vermek istemişti.

Bir saate yakın yürüyüp sahil kenarına gittiğimde orada bir banka oturdum. Hava soğuktu, üzerimdeki mont beni ısıtmaya yetmiyordu ama şu an üşümek bana iyi geliyordu. Güneş batmıştı. Hava kararmak üzere olduğu için eve gitmem gerekiyordu ama aklım Demir'deyken gidemezdim. Annem suratımdan bir şey olduğunu anlardı. Eve gitmem için Demir'in iyi olduğunu bilmem lazımdı ve bunun için önce Cengiz Ağabey'e ulaşmam gerekiyordu.

Numarası bende yoktu ama Çetin'den istedim. Aradım. Kapalıydı. Oflayarak telefonu cebime sokunca yerimden kalkıp otobüs durağına doğru yürüdüm. Fabrikaya gidecektim. Barlas'la konuşmak için oraya gelebilirdi, içeri girmeden dışarıda durur beklerdim. En mantıklı yol buydu. Otobüs durağına gelen ilk otobüse bindiğimde fabrikanın yakınlarındaki durakta inip oraya doğru yürüdüm.

Fabrikada birilerinin olduğu içeride yanan ışıktan belli oluyordu.Sahil kenarında oldukça üşümüştüm, ısınmaya ihtiyacım vardı ama yine de dışarıda dikilmiş bekliyordum. Kafamı eğmiş ayağımdaki kısa botlarımın burnuyla sıkıntılı bir şekilde yerdeki taşlarla oynarken, fabrika kapısında bir hareketlilik hissettim. Kafamı kaldırıp oraya baktığımda Cengiz Ağabey'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Burada olmasına sevinip ona doğru yürüdüm. Ortada birleştiğimizde merak ve korku içinde, "Demir nasıl?" diye sordum.

"İyi merak etme. Doktorlar enjekte edilen şeyin antibiyotik olmadığını söylediler."

"Ne?"

Gülümsemesini yüzünden sildiğinde kirli sakallarını kaşıdı. "Barlas Demir'i korkutmak için ona vitamin enjekte etmiş. Az önce bunu itiraf etti." Şaşkın halde yüzüne bakıyordum. "Onu öldürmek istememiş yani?" Kafasını sağa sola oynattı. "İstememiş." Büyük bir şaşkınlık yaşıyordum ama mutluydum. Derin bir oh çektim. "Demir hâlâ hastanede mi?"

"Evet, hastanede ve Barlas'ın kendisine ne enjekte ettiğini bulmaları için muhtemelen şu an doktorlara bağırıyordur. Kötü bir şey olduğundan o kadar emin ki bir sorun yok demelerine rağmen hastaneden çıkmıyor."

Barlas, Demir'e, tıpkı onun yaptığı gibi bir oyun oynamıştı ama her zamanki gibi her şeyin daha kötü olacağının farkında değildi. Gülümsemem yüzümden kaybolurken sesim sıkıntıyla çıktı. "İntikam hırsları beni korkutuyor."

"İntikam almak onun yapısında var. O intikam hırsıyla büyümüş bir çocuk. Sen de öyle. Bu yüzden onu en iyi senin anlaman gerekir." Görünüşe göre Barlas ona hakkımdaki her şeyi anlatmış olmalıydı. "Beni tanıyorsunuz."

Ona bakarken fark etmiştim ki yaşına göre fazla karizmatikti. Elektrikçi olduğunu biliyordum ama sanırım sporla da uğraşıyordu. Geniş omuzları ve kol kasları bunu oldukça belli ediyordu. İnci gibi dişleriyle gülümserken onu incelemeye devam ettim. Düz bir buruna, dolgun dudaklara ve kemikli bir yüz yapısına sahipti. "Uzun zamandır yurt dışındaydım. Barlas her konuşmamızda bana senden bahsediyordu. Seni o kadar anlattı ki yolda görsem Öykü olduğunu anlardım." Bu beni de gülümsetti. "Beni size anlattığını bilmiyordum. Daha doğrusu sizinle konuştuğunu bilmiyordum," dedim.

"Barlas benimle konuşmayı sever. Ona çok yakınım. Ağabeyi gibi görüyor beni. Bir şey yapacağı zamanda benden tavsiye alır." Tek kaşım şaşkınlıkla havaya kalktı. Barlas'ın bilmediğim bir şeyini öğrenmiştim. "Her konuda mı?" Yine gülümsedi. "Demir konusu hariç..." İyi ve güvenilir bir adama benziyordu. Belki de bu yüzden Barlas bir şey yapacağı zaman ondan tavsiye alıyordu. Onu sevdiği ve değer verdiği belliydi. Sonuçta onu çocukluktan beri tanıyordu ve güveniyordu. "Ona bu kadar yakın olduğunuza göre çete kuracağını size de söylemiştir o zaman." Beni başıyla onayladı. "Evet, söyledi."

"Ona ne söylediniz?" Sıkıntıyla nefesini dışarı bıraktı. "Tabii ki bunu yapmamasını... Ama beni dinlemedi. Kini öylesine büyüktü ki kararını çoktan vermişti." Nedense buna şaşırmadım. Barlas'tı bu, onun kimseyi dinlemeyeceği belliydi zaten. Ağabeyi gibi gördüğü adamı da dinlememişti. "Keşke ona engel olabilseydiniz."

"Ona kimse engel olamaz Öykü. Bunu biliyorsun."

"Çete kurarken sizden hiç yardım istedi mi?"

"Hayır, ama benim ona ufak tefek yardımlarım oldu," deyip sır verir gibi kafasını yüzüme doğru eğdi. "Mesela gerilim sandalyesi fikri benimdi," deyip gülümseyerek göz kırptı. O sırada Barlas fabrika kapısında durmuş bize bakıyordu. Cengiz Ağabey nereye baktığımı görünce, "Seninle konuşmak istediğine eminim," dedi.

Elini tekrar omzuma koyup samimi bir şekilde, "Seninle tanıştığıma memnun oldum Öykü," diyerek kaç model olduğunu bilmediğim klasik arabasına bindi. O uzaklaşırken Barlas yanıma geldi. Ben attığım tokadın pişmanlığını yaşarken o bunu umursamamış gibiydi.

"Ne konuşuyordunuz?"

"Seni." Anlamış gibi başını salladı. "Demir'den intikamını aldın. Ona kendi oyunuyla cevap verdin. Mutlu musun şimdi?" Evet, Demir'i öldürmek istememişti ama intikam hırsı yüzünden ona kızgındım ve bu kızgınlığım geçecek gibi de durmuyordu.

"Yeterince," deyince kızgınlığımın bir kat daha arttığını hissettim. Bundan mutlu olması hoş değildi. "Sıradaki intikam planı ne?"

"Öykü..." Konuşmasına izin vermeden onu susturdum. "Seni hiçbir şey durduramıyor ve ben bundan nefret ediyorum!" Birden sesini yükseltip, "Ben de senin korkaklığından nefret ediyorum, annene bizi söyleyememenden nefret ediyorum!" dedi.

"Görünüşe göre yine tartışacağız!"

"Evet, öyle görünüyor!"

"Tartışmaktan yoruldum ben Barlas, eve gideceğim!" deyip arkamı döneceğim sırada kolumdan tutup beni arabasına doğru çekiştirdi. "Seni eve götüreceğim." Yolcu koltuğunun kapısını açıp beni oraya oturturken sesimi çıkarmadım. Kendim gideceğim diye inat etmek istemiyordum çünkü

onunla bu yüzden bile tartışmak istemiyordum. Bir an önce eve gidip bu günü unutmak istiyordum. Arabaya oturup montuma sıkı sıkı sarıldım. Çok üşümüştüm. Barlas hızla kendi tarafına geçip arabayı çalıştırınca hiçbir şey söylemeden sürmeye başladı. Bir süre sonra kafasını çevirip bana baktı. Montuma sarıldığımı görünce üşüdüğümü anlamış olacaktı ki arabanın klimasını açıp ısınmamı sağladı. Bir şey söylemiyordu. O konuşmadığı için ben de konuşmuyordum. Böylesi daha iyiydibelki de. Çünkü sürekli her konuşmamız tartışmayla sonuçlanıyordu ve ben artık bu işten çok sıkılmıştım.

Evimin önüne geldiğimizde kapıyı açıp inmek için hazırlanıyordum ki Barlas, "Dur," dedi. Dönüp ona baktığımda gözlerinin kolumda olduğunu gördüm. "Bilekliğini ver bana." Onu neden istediğini anladığım için bilekliği çıkartıp ona uzattım.

"İçeri girince annene Demir'le birlikte olmadığını söyle."

"Ne?"

"Madem benimle birlikte olduğunu söyleyemiyorsun o zaman onunla birlikte olmadığını söyleyeceksin."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

"Sabah kabul ettiğim halde şimdi yok öyle bir şey mi diyeceğim?"

"Evet." Beni sinirlendirmeye çalışıyordu sanırım. Bu nereden çıkmıştı şimdi anlayamıyordum. Tartışmamak için onunla konuşmak istemiyordum ama görüyordum ki ben bundan ne kadar kaçsam da biz sürekli tartışıyorduk. "Annem buna inanır mı sanıyorsun Barlas?" Sinirle ön camdan dışarıya baktı. "İnanması için bir şeyler yap o zaman." Bağırdım. "Beni zor durumda bırakıyorsun!" Kahverengi gözlerinin sinirle kısıldı. "Demir'le sevgili rolü yapmak istiyorsun galiba?" Şu an söylediği şeyin ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu farkında mıydı acaba? "Hayır elbette!"

"O zaman dediğimi yap Öykü!" Sinirden dişlerimi sıkarak arabadan çıktım ve kapısını sertçe kapatıp eve girdim. Montumu üzerimden çıkarıp vestiyere asarken annem yanıma gelmişti.

"Öykü, kızım?" derken sinirli halime şaşırmış görünüyordu. Odama girdim, peşimden geldi. Bir şey söylememi bekliyormuş gibiydi, konuşmaya başladım. "Demir'in acil bir işi çıktı o yüzden evden öyle hızla çıktık. Biliyorum, sevgili olduğumuzu düşündüğün için bana kızgınsın çünkü bunu benden duymak istiyordun ama yok öyle bir şey. Biz Demir'le sevgili falan değiliz. Arkadaşlarla oynadığımız ergence bir oyun yüzünden Demir sana sevgili olduğumuzu söyledi. Çünkü oyunda ona bunu yapması söylenmişti. O da öyle söylemek zorunda kaldı. Yani anlayacağın o benim sevgilim değil. Birbirimize karşı da bir şey hissetmiyoruz." Tek nefeste söylediğim sözler annemi şaşırtmıştı. Artık söylediğim yalanlar yüzünden annemden utanmaya başlamıştım. Buraya geldiğimizden beri hep yalan söylüyordum. Daha doğrusu söylemek zorunda kalıyordum. Bu beni yoruyordu artık. Daha ne kadar böyle devam edecekti bilmiyordum. Bitsin istiyordum. Yalan söylemeden onunla konuşabilmek istiyordum ama yapamıyordum işte. Çünkü korkağın tekiydim.

"Söylediği her şey yalan mıydı yani?"

"Evet."

"Peki, seni kurtardığı?"

"O gerçekti." Buna ne uydurabilirdim ki? Gerçeği söyleyecek halim yoktu. Mecbur öyle olduğunu söylüyordum. Birkaç saniye sessizce yüzüme baktıktan sonra sesini yükseltti. "Öykü ne biçim bir iş bu! Nasıl oyunlar oynuyorsunuz siz?" Kızmakta o kadar haklıydı ki şu an yüzüme tükürse sesimi çıkarmazdım. "Anne ben ona bunu yapmamasını söylemiştim, eve geldiğimde de bunu yapmadan gitmesi için uğraştım ama işe yaramadı. Evet, aptalcaydı ama oldu işte bir kere." Yalanımı sürdürmeye devam ederken yüzüm yerdeydi. Annemin gözlerine bakmaya utanıyordum.

"Birlikte olduğunuzu duyunca ben ne diyeceğimi bilememiştim açıkçası. Neyse madem her şey sizin ergence oyununuz yüzünden oldu uzatmayalım bu konuyu."

"Üzgünüm anne!"

"Bir daha olmasın Öykü. Ailelerinizi böyle saçma oyunlarınıza alet etmeyin lütfen."

"Tamam."

"Yemek hazırladım sana, gel de bir şeyler ye hadi."

"Anne bana kırgın mısın?"

"Hayır kızım böyle bir şey için neden kırılayım sana?"

"Bu sebepten değil..."

Hangi sebepten olduğunu anlayınca kafasını iki yana salladı. "Hayır değilim..."

"Evden öyle çıktığım için üzgünüm. Seni Hikmet Bey'e karşı mahcup ettim."

"Boş ver şimdi bunları." Umursamamış gibi yapıyordu ama umursadığının farkındaydım. "Anne onu sevdiğin için mi onunla evlenmek istiyorsun?" Gözlerimi, benimkilerle aynı renk olan gözlerine çevirmiştim. Cevabını orada da görmek istiyordum. "Hayır. İyi biri olduğu için onunla evlenmek istiyorum," deyince tek kaşım havaya kalktı. "O zaman onu sevmiyorsun yani?"

"Ben hayatımda sadece bir kişiyi sevdim Öykü... Babanı. Hikmet'le birlikte olursam onu da sevebileceğimi düşündüm ama yanıldım. Sevemedim. İyi bir insan olmasına rağmen babanın bıraktığı o boşluğu dolduramadı. Ama bana onu unutturdu. Onunlayken baban aklıma gelmiyor. Belki de bu yüzden onunla evlenmeyi kabul ettim. Hikmet bana iyi geliyor."

Gülümseyerek kolunu okşadım. "Eğer mutlu olacağına inanıyorsan bu evliliği destekleyeceğim," dedim. Benim için annemin mutluluğu önemliydi. Evet, bu evliliği istemiyordum ama o kendini böyle daha mutlu hissedecekse arkasında olup ona destek olacaktım. Çünkü evladı olarak bunu görevimmiş gibi görüyordum.

"İnanıyorum."

"Yanındayım," dedim. İkimiz de gülümsüyorduk. Mutlu olmuş, gözleri dolmuştu. Beni kendine çekip sıkıca sarılırken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

***

Okulun çıkış zili çaldıktan sonra Aysun ve Öznur'la birlikte sınıftan çıktım. Aysun bize bir şeyler anlatırken dalgın halde yürümeye devam ediyor onu dinlemiyordum. Barlas'ı düşünüyordum. Okula gelmemişti. Ona kızgındım ama görmek de istiyordum. Özlemiştim. Okul o yokken çok sıkıcı geçiyordu. Belki çıkışa gelir diye düşünmüştüm ama yoktu.

"Kızlar bakın ne diyeceğim, akşam bana gelsenize. Hem ders çalışır hem de biraz kaynatırız." Ben bahçe kapısına doğru dalgın dalgın yürürken Öznur Aysun'u onayladı. "Olur." Gözlerim kapının önünde Barlas'ı arıyordu ama yoktu. Aysun koluma girdi. "Öykü?"

"Beni es geçin ya, hiç havamda değilim."

"O belli zaten." Aysun dün olanları biliyordu ve aklımın Barlas da olduğunu da hemen anlamıştı muhtemelen. "Hadi kızım ya, gel hadi." Israr edince kıramamıştım. "Tamam, gelirim." Belki de gitsem iyi olacaktı. Onlarla olursam keyfim yerine gelebilirdi. Barlas'ı da düşünmezdim.

"Aysun!" Bahçe kapısına yaklaştığımızda güvenlik görevlimizin seslendiğini duyunca hepimiz o tarafa baktık. Aysun kulübeye doğru gitti. "Efendim Ahmet Ağabey?" Adam bir şey demeden kulübesine girip elinde bir paketle geri geldi. "Sana yine paket var."

"Yok artık!" Aysun şaşkın bir şekilde paketi aldı. Çetin ve Samet az ötede duruyor, Samet gözlerini dikmiş Öznur'u süzerken, Çetin de Aysun'un açtığı pakete bakıyordu. Bir paket daha gelmesi canımı sıkmıştı. Bu hediyeleri kim gönderiyorsa kendini belli etsin istiyordum artık. Aysun'un açtığı paketten pahalı marka bir cüzdan çıkınca Çetin alay eder gibi konuştu. "Böyle olmaz ama! Babalık sana gittikçe daha büyük hediyeler göndermesi gerekirken daha küçük şeyler gönderiyor. Yaptığı ayıp. Sen büyük

hediyelere alışkınsın." Aysun Çetin'in onu izlediğini fark edince gözlerini devirdi. "Sana bu sefer cevap vermeyeceğim Çetin. Boşuna uğraşma."

"Kim göndermiş? Sevgilin mi?" Öznur, hiçbir şey bilmediği için saf bir merakla sormuştu bunu. Aysun "Ben sana bir ara anlatırım," dedi. Bu konuyu Çetin'in önünde konuşmak istemediği belliydi.

"Şimdi anlat, arkadaşın da öğrensin nasıl biri olduğunu." Çetin, onu sinirlendirmek için uğraşırken Aysun elindeki cüzdanı sıkıp dişlerinin arasından konuştu. "Ya bak yeter artık!" Sinirlenmişti. Bir an önce onu buradan götürmeliydim. "Aysun gidelim hadi."

"Şu meçhul kişiyi bul da hepimiz rahatlayalım artık." Çetin Aysun'la uğraşmaya devam ederken okulun bahçe kapısının önünde Barlas'ın arabası durdu. Gelmişti. Arabadan çıktı ve bizi görüp yanımıza geldi. Tam önümde durdu ve Aysun'un kolunu tutan elimi çekip montunun cebinden çıkardığı bilekliği bileğime taktı. Herkes bizi izlerken ben onun gözlerine bakıyordum. Bilekliğimi yaptırmıştı ve takmak için okula gelmişti.

"Barlas, hayırdır kardeşim? Bugün neden okulda değildin?"

"İşim vardı Çetin."

Barlas bilekliğime bakarak ona cevap verdikten sonra yüzüme özlemle baktı.

"Aysun şu cüzdana iyice bir bak bakalım çakma falan olmasın. Eğer öyle bir şey varsa geri göndeririz," dedi Çetin. Anlaşılan susmayacaktı. Aysun onunla uğraşamayacağını anlayınca konuyu kapatmak için Öznur'la Barlas'ı tanıştırdı. Amacı Çetin'i umursamadığını göstermekti.

"Tanışın bakalım, bu Öznur, sınıfımıza yeni geldi. Bu da Barlas... Kendisi Öykü'nün erkek arkadaşı..." Barlas Öznur'a uzun uzun baktı. Gözlerini bile kırpmıyordu. Bir şeyi anlamak ister gibi bir hali vardı.

"Memnun oldum." Öznur siyah gözlerini Barlas'ınkilere dikmiş elini sıkması için beklerken, Barlas uzattığı elini sıkıp gözlerini kısarak yüzüne daha dikkatli baktı. "Seninle daha önce tanışmış mıydık Öznur?"

Öznur kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum." Barlas'la bize davrandığı gibi samimi bir şekilde konuşmamıştı. Oysaki gayet samimi ve sıcakkanlı biriydi. Ama Barlas'ın karşısında ifadesiz bir şekilde duruyordu. Yüzünde en ufak mimik dahi yoktu. Bu bana çok anlamsız gelmişti. "Siman yabancı gelmiyor." Öznur elini geri çekerken ifadesiz bir şekilde konuşmaya devam etti. "Belki birine benzetiyorsundur." Barlas uzunca bir süre yüzüne baktıktan sonra, "Olabilir," dedi.

"Öznur!"

Bahçe kapısından birkaç metre ötede hafif kilolu esmer bir kadındı seslenen. Öznur, "Annem gelmiş gitmem lazım, yarın görüşürüz," diyerek koşar adım annesinin yanına gitti ve bir şeyler söyledi. Kadın onu dinleyip bize dönünce ikisi de birkaç saniye bize baktı ve daha sonra arkalarını dönüp gittiler.

Barlas bana, "Hadi gel seni eve bırakayım," deyince diğerleriyle vedalaşıp Barlas'la beraber arabaya bindim. Biner binmez telefonu çalmaya başladı. Siyah kotunun cebinden çıkardığı telefonu açıp kulağına koydu. "Efendim Simay?"

Simay'ın aradığını duyunca, gözlerimi cama doğru çevirip konuştuklarını dinlemeye devam ettim. "Öykü'yü evine bıraktıktan sonra geleceğim. Seninle konuşacağımız bir konu var." Konunun ne olduğunu biliyordum galiba. Simay, Barlas'ın Demir'e zarar vereceğini ve nerede olduklarını Cengiz Ağabey'e söylediği için kızgındı. Oraya gidince bunun hesabını soracaktı. Eminim Simay da bunun farkındaydı ve bu yüzden üzgündü.

"Tamam, uzatma Simay!" Barlas sinirle telefonu kapatınca kafamı tekrar ona çevirdim. "Simay'a kızma, belli ki kız korkmuş." Kendimi onun yerine koyuyordum da sanırım ben de aynısını yapardım. Ama Barlas benim gibi düşünmüyordu.

"Demir'e mi bir şey olmasından korkmuş?"

"Kötü olsa da neticede o da bir insan Barlas."

"Öykü bence konuşmayı sonlandır çünkü beni sinirlendirmeye başlıyorsun."

"Konuşmam seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden beni eve bırakıyorsun? Durdur arabayı ineyim."

"Neden mi eve bırakıyorum? Çünkü iki dakika bile olsa sevgilimin yanımda olmasını istiyorum."

"Ya da anneme Demir'le birlikte olmadığımı söyleyip söylemediğimi öğrenmek için yanında olmamı istiyorsun. Çünkü iki dakikada bunu öğrenebileceksin. Daha uzun vakit geçirmeye gerek yok nasılsa!" Tam cevap verecekken sözünü kestim. "Sen sormadan ben söyleyeyim, annem gerçeği biliyor."

"Yanımda olmanı istememin sebebi bu değil."

"Neden sana inanmıyorum acaba?"

"Öykü sana bunu ispatlamak için bir şey yapmayacağım. Nasıl olsa bana inanmayacaksın."

"Haklısın." deyip kaşlarımı çatarak yola bakmaya devam ederken eve geldiğimizi gördüm. Barlas arabayı evin önünde durdurdu. "Sağ ol," deyip kapıya elimi uzattığımda öpmek için bana doğru uzandı. Buna izin vermeyecektim, çünkü ona kızgındım. Elimle onu durdurunca kendini geri çekti ve sesli bir nefes verdi. "Demek sevgilimi öpmek de yasak artık."

"Hak etseydin öperdin." Sanki az önce birbirimize hiç kızmamışız gibi davranıyor ve gülümsüyordu. "Seni evine kadar bıraktım, bence bunu hak ediyorum. Üstelik dün attığın tokat için de bana bunu borçlusun." Tokat için pişmanlığım devam ediyordu, kafamı önüme eğdim. Sesim çıkmayınca çenemden tutup ona bakmamı sağladı. "Buna daha ne kadar devam edeceksin Öykü?" Gözlerine anlamsızca bakıp, "Neye?" diye sordum. Anlamamıştım.

"Seni öpmeme izin vermemeye..."

"Peki, sen Demir'den intikam almaya daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordum. Bu onu kızdırmıştı. Demir konusu açılınca kendine hâkim olamıyordu. Elini çenemden çekip önüne döndü. "İn arabadan Öykü!"

Birkaç saniye Demir'in suratında bıraktığı izleri inceledikten sonra sinirle bağırdım. "Hep senin emirlerine göre yaşayacağım, değil mi? İn deyince ineceğim bin deyince bineceğim. Çetende olabilirim ama ben senin sevgilinim Barlas. Bana diğerlerine yaptığın gibi emir verme artık!" Tepkime şaşırmıştı. Onunla daha fazla konuşmamak için arabasından çıktım ve kapıyı kıracakmış gibi gürültüyle kapatıp eve girdim.

İçeride annem yanıma gelmişti ama onunla konuşmamıştım. Ne diyecektim ki, artık söyleyecek yalanım bile kalmamıştı. Bütün yalanlar tükenmişti. Ben tükenmiştim. Artık bir günüm iyi geçsin istiyordum. Sadece bir gün ya... Bir gün. Çok mu şey istiyordum?

İki saate yakın odamda durup sakinleştikten sonra üzerimdeki formamdan kurtulup banyoya girdim. Kısa bir duştan sonra odama gelip üstüme pembe bir kazak altıma da kotumu giydim. Mutfakta bir şeyler atıştırıp annemden izin alarak evden çıktım. Çıkarken umarım Aysun aklımı dağıtır diye düşünüyordum. Ona gittiğimde Barlas aklıma gelsin istemiyordum. Çünkü gelirse yine sinirlenecektim.

Sokak lambasının aydınlattığı yolda Aysunların evine doğru yavaş adımlarla yürürken, koşarak bir çocuğun yanıma geldiğini gördüm. Sarı saçlı, mavi gözlü altı yaşlarında olduğunu düşündüğüm erkek çocuğu endişeyle önümde durdu ve mavi gözlerini kaldırıp bana baktı. "Abla, annemi kaybettim bulmama yardım eder misin?"

Küçük bir şaşkınlık yaşarken dizlerimi kırıp çocuğun önüne çömeldim ve sarı saçlarını okşayarak ona adını sordum. "Enes," dedi sessizce. Annesini kaybettiği için pek korkmuş gibi görünmese de onu teselli edip biraz sevdikten sonra çömeldiğim yerden kalktım. "Anneni en son nerede gördüğünü hatırlıyor musun Enes?" Kafasını salladı. "Evet. Biz parktaydık. Ben salıncakta sallanırken o beni izliyordu ama sonra kayboldu."

Sarı saçlarını okşadım. Çocuk bakmak zor olmalıydı. Annesinin kaybolduğunu söylüyordu ama muhtemelen annesinin boş anından faydalanıp kendisi kaybolmuştu. Annesi kim bilir ne haldeydi? Akşam olmuştu ve belki de hâlâ çocuğunu arıyordu. Parka gidip bakacak annesini orada bulamazsam çocuğu karakola götürecektim.

Çocuğu elinden tutup parka doğru yürümeye başladım. "Annen parkta seni bekliyor olabilir Enes, gidip onu bulalım mı?"

Yürürken kafasını dağıtmak için ona bazı sorular soruyordum. Hepsine cevap verirken birden beni birkaç metre ötemizde duran çıkmaz sokağa doğru çekiştirmeye başladı. Ne yapmaya çalıştığına anlam verememiştim. Sokağın başına gelip orada durunca yanımıza bir arabanın geldiğini fark ettim. Kafamı çevirip oraya baktığımda açık camdan Demir'i bana bakarken gördüm. Sırıtıyordu. "Selam güzelim!" Çocuğu arkama alıp çıkmaz sokağa doğru geriledim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Arkamda annesini kaybetmiş bir çocuk vardı ve Demir muhtemelen bana zarar vermek için gelmişti. Çocuğa da zarar verebilirdi. Ben geri geri giderken o, arabadan çıktı. Ela gözleri muzipçe parlıyordu. Yine aklından neler geçiyordu kim bilir?

"Yardımın için sağ ol ufaklık. Bundan sonrası bizde..."

Ben ne olduğunu anlayamadan arkamdaki çocuk yanımdan geçip hızla koşmaya başladı. Demir'in çocuğu kullanarak bana tuzak kurduğunu ve beni buraya, ıssız sokağa çektiğini anlamıştım. Şimdi ne yapacaktım acaba? Demir üzerime doğru yürüdükçe ben geriliyordum.

Üzerime doğru attığı her adım beni korkuturken yanında geçip kaçmak dışında bir çarem olmadığını düşündüm. Çünkü burası çıkmaz sokaktı. Tek çıkış yolum Demir'in yanından geçmekti. Bunu yapabilir miydim bilmiyordum ama denemem gerekiyordu. Hızlı olursam yapabilirdim, bu o kadar da zor değildi.

Bana doğru bir adım daha atınca ellerimi yumruk yapıp sıktım ve yanından hızla geçebilmek için var gücümle koşmaya başladım. Demir kollarını belime sarıp ayaklarımı yerden kesiverdi. Çırpınmaya başladım. Beni bırakması için dirseklerimle ona vurmaya çalışıyordum ama o sadece gülüyordu. Anlaşılan canını yakamıyordum.

"Barlas'a söyle sana daha iyi hareketler öğretsin." Kulağıma fısıldayarak konuşunca birilerinin sesimi duyması için bağırmaya başlamıştım ama Demir eliyle ağzımı örtüp beni zorla arabaya sokunca bütün çabamın boşa

olduğunu anladım. Kaçırıyordu beni. Kim bilir bu sefer ne yapacaktı? Artık gerçekten çok yorulmuştum.

Sürücü koltuğunda oturan Burak arabayı çalıştırırken, yolcu koltuğunda oturan Sezer arkasını dönmüş bize bakıyordu. Benim gözlerim ise yanımda oturan Demir'deydi. Onun o iğrenç suratına bakıyordum. Sinirliydim ama korkum sinirimden daha ön plandaydı. "Bırak beni Demir!" Güldü. "Maalesef güzelim dediğin şeyi yapamam."

"Demir yeter artık bırakın şu intikam saçmalığını!"

"Merak etme bırakacağız," derken hali ve tavırları hiç hoşuma gitmemişti.

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Gidince göreceksin."

Yaklaşık yarım saat sonra Burak arabayı durdurunca, Demir beni zorla çıkarıp şantiye çadırı olduğunu düşündüğüm bir yere sokmaya çalıştı. Girmemek için direnmiştim ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Burak ve Sezer çadırın önünde kalmışlardı. İçeride birkaç eskimiş kanepe ve sandalye vardı. Neden buradaydım anlayamıyordum? Burada bana ne yapacaktı?

"Neden buradayız Demir?"

"Konuşacağız."

İçeride onunla yalnızdım ve korkuyordum. İşaret parmağımı kaldırıp suratına doğru salladım. "Bak bana bir şey yapmaya kalkarsan..." Sözümü yarıda kesti. "Sana dokunmayacağımı biliyorsun."

Tabii ki ona inanmıyordum. O Barlas'tan intikam almak için her şeyi yapardı.

"Demir sana yalvarıyorum, yeter artık lütfen. Birinize ciddi bir şey olmadan bırakın şu işi!"

Ona yalvarmış olmam hoşuna gitmiş gibi güldü. Bu onu eğlendiriyordu biliyordum ama şu an ona yalvarmaktan başka bir çarem olmadığının

farkındaydım. Barlas bunun intikamını almak için buraya gelecekti. Çünkü bilekliğim sayesinde onun telefonuna konumum gidecekti ve burada büyük bir kavga olacaktı. Birine bir şey olabilirdi. Şu ana kadar olmamış olması yine olmayacağını göstermezdi.

Düşüncem beni korkuturken gözüm bileğime kaydı. Kalbim hızla atmaya başlarken alt dudağımı ısırdım. Bilekliğim yoktu! Onu duş alırken bozulmasın diye çıkarmıştım ve takmayı unutmuştum. İşte şimdi hapı yutmuştum. Barlas'ın buraya gelmesine imkân yoktu artık. Demir beni bırakmadan buradan kurtulamazdım. Ne yapacaktım peki?

Korku içinde bir şeyler düşünmeye çalışırken Demir'in konuşması üzerine ona baktım. "Barlas'ı sevdiği kızdan ayırdığımda en büyük intikamımı almış olacağım. Belki o zaman bırakırım." Yutkundum. "Ne saçmalıyorsun sen?" Cevap vermeden önce kollarını göğsünde birleştirdi. "Barlas seni çok seviyor öyle değil mi Öykü?" Sorduğu soruya anlam veremesem de omuzlarımı dikleştirerek ona cevap verdim. "Bu nasıl bir soru, tabii ki çok seviyor!" Başı önüne düşerken yüzündeki sırıtış silinmişti. "İşte ben de Simay'ı öyle seviyorum. Beni anlayabilecek en iyi kişi Barlas ama anlamıyor. Simay'ı benden saklıyor. Aşkımı bana göstermiyor." Ona acımamı mı istiyordu anlamıyordum ama açıkçası şu an onun Simay'a olan aşkı beni pek ilgilendirmiyordu. Ben buradan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. "Sebebini biliyorsun."

Kafasını kaldırmadan bana baktı. Gözlerinde acı vardı. "Ben ona takıntılı değilim Öykü, ben onu gerçekten seviyorum." Sanırım burada olma sebebimi anlamıştım. "Benden yine onun yerini öğrenmemi mi isteyeceksin?"

"Hayır, çünkü bunu yapmayacağını biliyorum."

"Ne istiyorsun öyleyse?"

Ellerini iki yanına indirip konuşmadan önce çadırda iki tur attı. "İsteyeceğim şeyi söylemeden önce bunu neden yapman gerektiğini söyleyeceğim sana." Ne diyeceğini merakla bekliyordum. "Annen bir hastanede hemşirelik yapıyordu, değil mi?"

"Annem ne alaka şimdi?" Demir'in annemi bu intikam işine alet etmesinden korkuyordum.

"İsteyeceğim şeyi neden yapman gerektiğini açıklıyorum sana, dinle. Annen hemşirelik yaptığı hastanede komada olan bir adama serumla vitamin takviye ediyor. Bu işi hemen hemen her gün yapıyor. Çünkü yapmak zorunda, bu onun işi."

"Sen annemin ne yaptığını mı araştırıyorsun?"

"Evet."

"Pisliksin sen!" demekle yetindim. Ağlamak üzereydim. İsteyeceği şey beni korkutmaya başlamıştı.

"Bölme beni Öykü, bir şey anlatıyorum şurada." Ona bakarken derin nefesler alıyordum. Sinirlerim yatışacak gibi değildi ve ortada duran sandalyeleri onun kafasında kırmamak için kendimi zor zapt ediyordum.

"Ne istiyorsan lafı dolandırmadan söyle!"

"Söyleyeyim." Yüzündeki sırıtış her zamanki gibi yine belirdi. "İstediğim şeyi yapmazsan annen o adama vitamin değil başka bir şey verecek. Hem de farkında olmadan. Sonra bakacak ki adam kendi hatası yüzünden ölmüş." Ellerimin birden buz kestiğini hissettim. Ne diyordu bu? Kocaman olmuş gözlerimle ona bakıyordum. Anlayamamıştım. Anlamak istemiyordum. Yanıma doğru yürümeye başlarken gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. "Peki, sonra ne olacak?" Sustu ve birkaç saniye sonra konuşmaya devam etti. "Annen komadaki adamın yakınlarının şikâyeti yüzünden hem hastaneden atılacak hem de hapse girecek. Çekeceği vicdan azabı da bir ömür peşinde olacak."

Yüzüne şaşkınca bakıyordum. Olamaz! Demir neler söylüyordu böyle, kafayı yiyecektim. Kolay mıydı bu? Yapabilir miydi? Gözlerim istemsizce dolarken kafamı iki yana salladım. "Bunu yapamazsın!"

"O hastaneye girip annenin o adama taktığı serumlara zehir enjekte etmek benim için hiç zor olmaz Öykü. Bunu kanıt bırakmadan yaparım."

Önümde durunca ona bir katile bakar gibi baktım. "Birinin ölmesine mi neden olacaksın yani?" Bir katile bunu sorduğuma inanamıyordum. O zaten birini öldürmemiş miydi? Bu onun için zor değildi ki. Yine yapabilirdi. Aramızda mesafe kalmayacak şekilde bana yaklaşınca, yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Buna ben değil, sen neden olacaksın. Tabii istediğim şeyi kabul edersen bu olmaz. Adam yaşamaya devam eder. Annen de hapse girmek zorunda kalmaz." Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kim bilir benden ne isteyecekti de annemi kullanıyordu. Bunu sormaya bile korkuyordum. Dolan gözlerimle gözlerine bakarken boğazımı temizledim. Şu an çaresiz göründüğümden emindim. Ona böyle görünmek hiç hoşuma gitmese de sesimi yükseltip, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Yüzündeki sırıtış silindi. Suratıma her bir zerremi ezberlemek ister gibi uzunca bir süre baktıktan sonra elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gözlerini gözlerime dikti. "Öyle güzel bir şey istiyorum ki."

"Söyle!"

Hafif pembemsi dudaklarını dudaklarıma yaklaştırınca, yapacağı şeyin korkusuyla ellerimi onu itmek için hazırlamıştım ki, dudaklarımı es geçip kulağıma eğildi ve istediği şeyi fısıldadı.

Duyduğum şey yüzünden dolan gözlerimden yanaklarıma yaşlar düşerken kalbimin acıdığını hissettim. Ruhum parçalara ayrılmıştı sanki. Bedenim üşüyordu. O an kâbus görüyor olmayı diledim. Gerçek olmamalıydı. Bu çok acımasızcaydı. Demir'in benden istediği şey öyle bir şeydi ki benim bunu yapmam imkânsızdı. Ölürdüm ya... Bunu yaparsam ölürdüm!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

43.BÖLÜM

Barlas'ın ağzından

1 HAFTA SONRA

Ne kadar süredir tavana bakıyordum bilmiyordum ama artık yatağımdan çıkıp okula gitme vaktimin geldiğini düşünüyordum. Bunu yapmak tam bir işkenceymiş gibi gelse de, orada Öykü'yü göreceğimi düşünerek kalkıp banyoya gittim. Bir haftadır doğru dürüst konuşmuyordu benimle, hatta yüzüme bile bakmıyordu. Kırgındı daha da önemlisi kızgın...

Ben ortada büyük bir sorun görmediğim için bu tavırlarının sebebini anlayamıyordum. Sanki karşısında sevdiği çocuk değil de başka biri varmış gibi davranıyordu. Ne yemek yerken ne konuşurken ne de dövüşmeyi öğrenirken yüzüme bakıyordu. Bu beni kırıyor muydu peki? Evet, ama yine de umursamamaya çalışıyordum.

Bana güvenmemesini bile umursamıyordum artık. Kırılmıştım ama bu konu hakkında tek bir kelime bile etmemiştim. Çünkü Öykü'yü çok iyi tanıyordum artık. O güvenmeyi bilmiyordu. Ne yaparsam yapayım bana asla tamamen güvenmeyecekti. Babası yüzünden yakın olduğu insanların ona güvensizlik yaşatmasından korkuyordu. Tanımadığı birine güvenebiliyordu ama sevdiği çocuğa güvenmiyordu. Başkasının bunu yapması sorun değildi ama yakınlarından bunu görmek onun derinlere bir yere gömdüğü büyük korkusuydu. Asla dile getirmediği, belki kendisinin bile fark etmediği bir korku...

Kıyafetlerle dolu olan yatağımın üstünden telefonumu alıp odadan çıktım. Temizlikçi kadını bu hafta erken çağırmalıydım. Etraf o kadar dağınıktı ki derhal toparlanmaya ve temizlenmeye ihtiyacı vardı. Yoksa evin yaşanacak hali kalmayacaktı.

Arabaya atlayıp okula doğru sürmeye başladığımda Öykü'yü evden almak gelmişti aklıma ama daha sonra vazgeçtim. Çünkü son üç gündür bu konu

hakkında beni birçok kez uyarmıştı. Okula kendi başına yürüyerek gitmek istiyordu. Aysun'la bile gitmiyordu. Öykü'de bir şeyler vardı, şu sıralar iyi değildi ama üzerine gitmek istemediğim için bir şey sormuyordum. Sorsam bile anlatmayacağından emindim. Belki kendi anlatmak ister diye bekleyecektim.

Arabayı okulun dışında bir yere park edip, okula doğru yürüdüm. Çetin okulun giriş kapısının orada sırtını duvara yaslamış telefonuyla uğraşırken yanına gidip hiçbir şey söylemeden ben de onun gibi duvara yaslanıp öylece durdum. Kafasını telefondan kaldırıp bana çevirince birkaç saniye yüzüme bakıp tekrar telefonuna döndü. Konuşmamıştı. Göz ucuyla telefonuna baktığımda instagramda Aysun'un fotoğraflarına baktığını gördüm. Bunu fark edecek olmamı umursamadan bakmaya devam ediyordu. Şaşırmıştım. Normalde bunu gizler diye düşünüyordum ama o benim göreceğimi bile bile devam ediyordu.

"Onu takip mi ediyorsun?"

"Etmeme gerek yok, profili herkese açık." Eminim o fotoğraflara en az beş yüz kez bakmıştı. Seven insanın hali buydu işte. Bakmaya doyamıyordu insan. Aynı şeyleri yaşadığım için şu an onu çok iyi anlıyordum, çünkü ben de son bir haftadır Öykü'nün yüzünü gerçekte gördüğümden daha çok instagramda görüyordum. Orada gözlerine bakabiliyordum en azından. Saatlerce yüzünü seyredebiliyordum. Onunla konuşuyordum. Peki, gerçekte hangisi oluyordu? Hiçbiri. Öykü şu sıralar bunların hiçbirine izin vermiyordu. Onu özlediğim içinde Çetin gibi fotoğraflara bakarak özlemimi gidermeye çalışıyordum. İşe yaramıyordu ama en azından nefes almamı sağlıyordu.

"Şuraya bak, beş bin küsur takipçisi var. Eminim çoğu yaşlı itlerdir!" Sinirlenmişti. Çatık kaşlarla fotoğraflarını kimlerin beğendiğini inceliyordu. "Neden sen o beş bin küsurun içinde değilsin?" diye sordum. Neden sorduğumu biliyordu. Bu yüzden garipsememişti.

"Olmam gerekmiyor." O görmese de kafamı iki yana salladım. "Seninle aynı fikirde değilim." Gözlerini telefondan kaldırıp bana baktı. "Alay konusu olmamı istiyorsun galiba?" Aysun'un bunu herkese yayacağını ve onunla dalga geçeceğini ikimiz de biliyorduk ama ben artık Çetin'in bir şey

yapmadan beklemesinden çok sıkılmıştım. "Bir yerden başlaman gerektiğini düşünüyorum. Onu takip et ve onunla tartışmayı bırak," dedim. Tekrar telefona baktığında birkaç saniye sessiz kaldı. Düşünüyor gibiydi. "Çok belli ediyorum, değil mi?" Hâlâ telefonuna bakıyordu.

"Öykü bunu fark etti, eminim sen de fark etmişsindir." Anladığımızı düşünmesi beni mutlu etmişti. Bu işini kolaylaştırabilirdi. Şimdiye kadar kendine bile itiraf edemediği hisleri bizim anlamamız onu yüreklendirecekti. "Saklama." Güldü. Ama bu gülüş keyiften değildi, daha çok ümitsizlik barındırıyordu. "Aysun beni ister mi sanıyorsun Barlas? Ona göre değilim."

"İşkence yapmama rağmen Öykü beni istediyse Aysun da seni ister. Çünkü sen ona zarar verecek hiçbir şey yapmadın. Ama ben..."deyip sustum. Kalbimi yakan o acı yine vücudumda dolanıyordu. Konuşabilmek için yutkundum. "Ona acı yaşattım. Buna rağmen o benimle." Çektiğim vicdan azabı ve pişmanlık yakamı bırakmıyordu. Hayatımda yaptığım en büyük hata başımı her yastığa koyduğumda benimle uyuyor, kalktığımda bir hançer gibi kalbime saplanıp canımı yakıyordu. Yaptığı hiçbir şeyden asla pişman olmayan ben, Öykü'ye yaptıklarım yüzünden her gün pişmanlıkla aynı havayı soluyordum. Ve soluduğum o hava ciğerlerimi her gün biraz daha fazla yakıyordu.

Çetin'in sesimdeki pişmanlığı sezip bana baktı. Halime acıyor gibi bir hali vardı. "Öykü onu ne kadar sevdiğini gördü." Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sallayarak önüme baktığımda Aysun'un okula doğru yürüdüğünü gördüm. Yanında da şu Öznur denilen kız vardı. "O zaman bırak Aysun da senin sevgini görsün."

Aysun önümüzden geçerken durup Çetin'e baktı. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu. Yavaşça yanımıza yaklaşıp Çetin'in önünde durdu ve alayla, "Fotoğraflarıma baktığını bilmiyordum Çetin," dedi. O sırada ben Aysun'un arkasında duran Öznur'a bakıyordum. Daha önce bir yerde gördüğüme emindim bu kızı ama nerede gördüğümü hatırlayamıyordum.

"Bunu nereden çıkardın?"

Çetin yakalandığı için oldukça sinirli görünürken Aysun elindeki telefonda bir şeyler yapıp ekranı ona çevirdi. "Dün akşam beni stalklarken yanlışlıkla fotoğrafımı beğenmişsin." Çetin şaşırdı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Neden baktın?" Aysun sorusunun cevabını merakla beklerken Çetin ona diktiği gözleriyle bir süre yüzüne baktı ve daha sonra ellerini ceplerine sokup sırıtarak konuştu. "Biraz rahatlamak istemiş olamaz mıyım?" Yaslandığım duvardan Çetin'in kurduğu cümlenin saçmalığına hayret ederek doğruldum. Ne diyordu bu? Aysun kaşlarını çattı ve elindeki telefonu cebine koyup, "Sen ne diyorsun ya?" diye bağırdı.

Okulun bahçesindeki herkes dönüp bizden tarafa baktı. Kavga çıkmaması için aralarına girip Aysun'u ondan uzaklaştırdım. "Aysun tamam okulda sorun çıkartmayın." Sinirle gözlerini bana kaldırdı. "Arkadaşının ne dediğini duymadın mı?" O kadar öfkeliydi ki bıraksam Çetin'i yumruklayacakmış gibi bir hali vardı. Haklıydı da. Çetin onu sinirlendirmek için bu sefer fazla ileriye gitmişti. Neden böyle yapıyordu biliyordum ve bu yüzden ona çok kızıyordum.

"Aysun, Müdür geliyor, hadi sınıfa çıkalım." Öznur Aysun'un kolunu tuttu. Görünüşe göre o da kavga çıkmaması için uğraşıyordu.

"Terbiyesiz!" Aysun sinirden dolan gözleriyle Çetin'e bağırdıktan sonra hızla yanımızdan ayrılıp Öznur'la birlikte okula girdi. Bir süre arkama bakmadan öylece durdum. Çetin sessizce, "Gördün işte, biz asla olamayız," deyince hızla arkama döndüm. O kadar sinirlenmiştim ki bağırıp çağırsam bile geçmeyecekti. "Kıza ne dediğinin farkında mısın sen? Onu kendinden nefret ettiriyorsun!"

"Belki de biraz sinirlenmeli." Bunu neden yaptığını biliyordum. Aklı sıra onunla ödeşmeye çalışıyordu. Çünkü Aysun bu zamana kadar babası yaşındaki adamlarla birlikte olduğu için onu fazlasıyla sinirlendirmişti. Yaşadığı şeyi Aysun da yaşasın istiyordu.

"Bir daha o kıza böyle bir şey dediğini duymayacağım Çetin!" derken çok ciddiydim. Bunu biraz da kendisinin iyiliği için söylemiştim. Böyle devam ederse Aysun ondan iyice uzaklaşacaktı. Gerçi zaten hiç yakın olmamıştı ki, hep uzaktı. Hatta bugünden sonra daha da uzaklaşacaktı.

"Merak etme. Bu sondu," deyip okula girdi. Telefonumun çaldığını duyunca cebimden çıkardım ve ekrana baktım. Simay arıyordu.

"Efendim Çilli?"

"Barlas, bugün geleceksin değil mi?" Yalnız olduğu için yine beni yanında istiyordu. Aslında bugün Öykü'yle bir şeyler yapmayı planlıyordum ama Simay beni yanında isteyince onu kıramadım. "Evet geleceğim." Sevinçle kıkırdadı. "Bak ne diyeceğim, okuldan çıktıktan sonra beni sinemaya götürsene." Demir onu ararken onun dışarı çıkmak istemesi beni kızdırıyordu. "Simay son zamanlarda çok dışarı çıkmak istiyorsun." Birkaç saniye konuşmadı. Bana kırılmış gibiydi. " Bütün gün evdeyim, canım sıkılıyor. Yerimde olsan sen de isterdin." Haklıydı. Onu bir eve hapsetmiştim ve tek isteğini yerine getirmiyordum. Bu yüzden kendime kızdım. "Tamam götürürüm." O sırada bahçe kapısının önünde Öykü'yü gördüm. Beni fark etmeden okula doğru yürüyordu. Gözleri bir an bana kayınca yerinde kaldı. Birkaç saniye bekledikten sonra kafasını önüne eğip öyle yürümeye başladı.

"Harikasın sen. Gelince hatırlat seni kocaman öpeceğim." Simay mutluluğunu belli ettikten sonra onunla vedalaşıp telefonu kapattım. Öykü okula doğru yaklaşmış kapıdan içeri girmek için yürümeye devam ederken önüne geçip onu durdurdum. "Günaydın."

Yüzü son bir haftada olduğu gibi yine solgun görünüyordu. Gözleri hep şişikti. Hasta olduğunu düşünüyordum ama kesinlikle hasta değildi, başka bir şey vardı. Bundan emindim. Kafası yerdeyken gözlerime bakmamayı tercih edip öyle konuştu. "Sana da." Artık gözlerime bakmamasına o kadar alışmıştım ki bunu yadırgamıyordum. "Bugün nasılsın?"

"İyi," dedi sessizce. İyi olduğunu söylüyordu ama öyle görünmediğinin o da ben de farkındaydık. Yine de sustum. Bir şey demek istemiyordum. "Çıkışta Simay'ı sinemaya götüreceğim, sen de bizimle gelsene." Bu belki de çok kötü bir fikirdi ama onun yanımda olmasını istediğim için böyle bir teklif yapmıştım. Ona ihtiyacım vardı.

"İşim var gelemem," diyerek beni geçiştirmeye çalışınca kaşlarımı çattım. "Ne işin var?" Kafasını bile kaldırmadı. "İş işte Barlas, ne yapacaksın?" İşi

yoktu. Bunu biliyordum. Yalan söylediğini her haliyle belli ediyordu zaten. "İşin falan yok." Bunu anlamak benim için zor değildi. "Sizinle gelmek zorunda mıyım?" Bana bu kadar mı çok kızgındı diye düşünürken gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Değilsin tabii. Ama gelmeni istiyorum."

Birkaç saniye yere bakarak düşündü. Sonra gözlerime bakmadan, "Tamam gelirim," dedi. Okulun içine girmek için adım atmıştı ki kolundan tutup onu durdurdum. "Konuşmam bitmedi." Hemen böyle kaçmasına anlam veremiyordum. "Neyin var senin?" Kendi anlatır diye beklemiştim ama anlatmıyordu. Eğer bunu bana olan kızgınlığından yapıyorsa söyleyecekti. Çünkü artık sabrım taşıyordu

Omzunu silkti. "Hiç."

"Öykü bir haftadır doğru dürüst yüzüme bakmıyorsun, ne oluyor?" Sorduğum soruyla yüzü bayağı bozulmuş gibiydi. Konuşmak istemediği her halinden belli oluyordu ama konuşacaktı. "Hiç dedim ya." Çenesini tutup gözlerime bakması için onu zorladım. "Hiç öyle mi? Gözlerime bakmıyorsun ve hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

Mavi gözlerine hüzün çökmüştü. "Evet, aynen öyle..." Bu görüntü bana başka bir şey olduğunu düşündürtmüştü. Söylemiyordu. Belki de asla söylemeyecekti ama ben bulacaktım. Hatta bulmuştum da.

"Demir bir şey mi dedi sana? Seni tehdit mi etti? O yüzden mi bu haldesin?" Öykü kırgınlığı bu kadar uzatacak bir kız değildi. Bunun altında kesin Demir vardı. Bundan emindim. Gözlerini benden kaçırıp çenesindeki elimi indirdi. "Demir'le ne alakası var?"

Yaptığı hareket canımı sıkmıştı, ona iyice yaklaştım. "Çünkü kendisi bir haftadır ortalarda yok. Yeni bir intikam planıyla karşıma çıkması gerekirdi ama öyle bir şey olmadı. Bu da bana seni tehdit etmiş olma ihtimalini düşündürüyor."

"Kimse beni tehdit falan etmedi."

"O zaman sorun ne? Neden benden uzak duruyorsun?"

"Uzak mı duruyorum." İşaret parmağını kaldırıp aramızdaki beş santimlik arayı işaret etti. "Bence yeterince yakınım."

Bir süre yüzüne baktım. Bir şeyi kontrol etmek istiyordum. Kolunu tutup yüzümü yüzüne eğerek dudaklarımı yanağına yaklaştırdım. Amacım sadece onu öpmek değil, ona hissettirmeden bilekliğinin yerinde olup olmadığına da kontrol etmekti. Eğer takmıyorsa Demir'in onu tehdit ettiği düşüncesinde haklı olacaktım. Dudaklarım yanağına değmeden önce elimi bileğine doğru kaydırdığımda parmaklarım bilekliğine değdi ve o an Öykü kafasını onu öpmemem için yana çevirdi. Bunu yapmamı istememişti.

Kendimi geri çekmeden, "Ama bence yakın değilsin. Seni öpmemi istememen bunu gösteriyor," dedim. Bilekliği takıyordu ama ben hâlâ Demir'in onu tehdit ettiğini düşünüyordum. Karşımda Öykü yoktu. Bu Öykü olamazdı. Demir'le buluşmamış olabilirdi ama içimden bir ses onu tehdit ettiği konusunda haklı olduğumu söylüyordu.

"Düşünüyorum Barlas." Elimi bileğinden çekip, "Neyi?" diye sordum. Yine gözlerime bakmıyordu. "Bazı şeyleri," deyip yanımdan geçip okula girdi. Gözlerimi kapattım. Böyle davranması gücümü tüketiyordu artık. Ona yakın olamamak, dokunamamak, hatta konuşamamak ruhumu asitli suya sokmuşum gibi hissettiriyordu. Acıtıyordu, yakıyordu ama buna rağmen sesimi çıkarmıyordum. Çünkü şimdi sırası değildi. Bunu şimdi yapmayacaktım.

Okula girmek için adım attığım sırada Koray'ı gördüm. Yanına gidip, "Koray senden bir şey isteyeceğim," dedim. Şaşırsa da kafasını salladı. "Tabii, nedir?"

"Öykü'nün son bir haftadaki tüm telefon konuşmalarını ve mesajlaşmalarını istiyorum senden."

Öykü Demir'le buluşmadıysa onunla telefonda konuşmuş ya da mesajlaşmış olmalıydı. Demir onunla bir şekilde iletişime geçmişti ve benim bunu bulmam gerekiyordu.

"Neden?" diye sordu Koray. Böyle bir şey istemem ona garip gelmişti tabii. "Nedeninin seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum," dedim. Korkmuş gibi

geri çekildi. "Biraz zor ama imkânsız değil. Bulup gönderirim."

"Aferin," dedim. Yanımdan geçip giderken arkasından seslendim. "Bu arada umarım bundan Öykü'ye bahsetmezsin." Uyarmazsam söyleyeceğini biliyordum ve bu yüzden gözünü korkutmak için yine ona tehlikeli bir bakış fırlatıyordum.

Omzunun üstünden bana baktı. "Merak etme canımı yolda bulmadım," dedi ve tekrar önüne bakıp yürüyerek okula girdi. Peşinden ben de girip kantine geçtim. Ateş ve Bade'nin oturduğu masaya oturdum. Ateş üzerinde basketbol formasıyla sandalyesinde rahat bir pozisyonda otururken Bade sinirle ona bakıyordu. "Bütün kızların gözleri neden senin üstünde acaba?"

Ateş, Bade'nin kıskançlığından hoşlanıyormuş gibi gülerken, "Çünkü en iyi oyuncu benim. Aynı zamanda takım kaptanıyım. Belki bu kızların ilgisini çekiyordur," dedi. Bu Bade'yi iyice sinir etmişti. "Kızların ilgisini çekmek hoşuna gidiyor yani?"

"Biraz." Bade koluna sert bir yumruk atınca, Ateş acıyla yüzünü buruşturup eliyle omzunu ovuşturdu. "Yavaş, maça çıkamadan beni sakatlayacak mısın?"

"Neden olmasın? Basketbol oynamak zorunda kalmazsın işte, hem bu benim için de iyi olur." Ateş Bade'nin bu kıskançlığına gülerken onun burnunu iki parmağını arasına alıp sıktı. Bade eline vurup kollarını göğsünde birleştirince ona kızgınmış gibi oturmaya devam etti. Bu sırada Ateş'in gözleri bana kaymıştı. "Barlas?Sen iyi misin?" diye sordu. Nasıl olduğum bence anlaşılıyordu ama yine de ona cevap verdim. "Nasıl görünüyorsam öyleyim."

Bade gözlerini bana dikmişti. "Kötü yani?" Sorusunu cevaplamadım. O da cevap beklemeden başka bir soru sordu. "Öykü sana hâlâ aynı mı davranıyor?" Kafam önüme düştü, "Bir değişiklik yok," dedim. "Onunla konuşmamı ister misin? Sorunun ne olduğunu öğrenirim." Bu konuda yardımcı olabileceğini hiç düşünmüyordum. "Söyleyeceğini sanmıyorum." Ateş sırtını yasladığı sandalyesinden doğrulduğunda kollarını masaya koydu. "Aysun'a sormalısın, o kesin biliyordur." Bunu ona daha önce

sormuştum ama o da sebebini bilmediğini ve onu anlayamadığını söylemişti. "Bilmiyor," dedim.

"Belki onu biraz rahat bırakmalısın. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. İstediği budur." Bunu denememiş olsam Bade'nin söylediği şeye katılıyor olurdum ama denemiştim. Ve görmüştüm ki sorun böyle çözülmüyordu. "Bir haftadır öyle yapıyorum zaten, ona hiçbir şey sormadım. Ama artık sabrım kalmadı." İkisi de sessizce birbirlerine bakarlarken Ali yanımıza gelip boş sandalyeye oturdu.

"Gençler bir sorun yok değil mi, bugün Hikmet'ten haraç almaya gidiyoruz."

Bade onu onaylayıp, "Evet gidiyoruz," deyince sırtımı sandalyeye yasladım. Bunu tamamen unutmuştum! Ne yapacaktım şimdi? Simay'a onu sinemaya götüreceğime dair söz vermiştim. Götürmezsem kırılacaktı. Hikmet'ten haraç alacağımızı nasıl unuturdum? Oysa bir süredir bu anı bekliyordum.

"Yeni mekânında bizi görünce ne yapacak çok merak ediyorum," diyen Bade'ye Ali de katıldı. "Ben de öyle." Ateş konuşmuyordu. Gözleri benim üzerimdeydi. "Sen iyi değilsen başka bir gün de gidebiliriz kardeşim."

"Hayır, bugün gideceğiz." Sesim kararlı ve sert çıkmıştı. Hikmet'ten uzun zamandır haraç alamıyordum ve bugün alacaktım. Simay bana darılırdı kesin ama onu Öykü'yle birlikte sinemaya gönderecektim. Hem bu onlar için de iyi olurdu. Ne kadar birbirlerini sevmeseler de konuşarak bazı problemleri çözebilirlerdi. Yani en azından öyle olacağını umuyordum.

***

Çıkışta arabanın önünde Ali'yle beklerken, Öykü'nün okuldan çıkıp yanımıza doğru yürüdüğünü gördüm. Arabaya yaklaştığında, "Hadi gidelim," dedi. Yüzü yine yerdeydi. "Öykü..." diyerek onu durdurunca suratıma baktı. "Benim bir işim çıktı," dedim.

"Sinema iptal mi yani?"

"Hayır değil. Sinemaya sizi Ali götürecek. Ben de işim biter bitmez yanınıza geleceğim." Demir Simay'ın peşindeyken onları tek başına gönderemezdim. Bu yüzden böyle bir çözüm bulmuştum. Gözlerini tekrar gözlerimden çekti. "Bunu Simay'a söyledin mi?"

"Hayır."

"Sen yoksan sinemaya gitmek isteyeceğini pek sanmıyorum."

"Arkadaş arıyor."

"Onunla arkadaş olamayacağımı biliyorsun."

"En azından dene..." deyince başka hiçbir şey söylemedi ve aynı şekilde bakmaya devam ederek arabaya bindi. Onun arabaya binmesiyle beraber Ali'ye döndüm. "Sana emanetler." Beni başıyla onaylayıp arabaya bindi. Onlar uzaklaşana kadar arkalarından baktım ve bizimkileri diğer arabanın önünde beklemek için oraya doğru yürüdüm. O sırada okulun bahçe kapısında Aysun'la vedalaşan Öznur'u görünce durdum. Sadece birkaç adım atmıştı ki ona yetişip önünde durdum. "Baksana."

Kız şaşkınlıkla bana bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Öznur'du değil mi, yanlış hatırlamıyorum?" Beni başıyla onayladı. "Evet." Gözlerine bakarken "Sen hangi okuldan geldin?" diye sordum. "Neden soruyorsun bunu?" Gözlerinde korku vardı. "Merak ediyorum diyelim." Gözlerini benden kaçırıp etrafına baktıktan sonra tekrar bana çevirdi. "İzmir'deki bir okuldan geldim ben. O okulu bildiğini pek sanmıyorum." Tek kaşım havaya kalktı. "İzmir?" Cevaplamadan önce yutkundu ve "Evet," diye yanıtladı. Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerim kısık bir şekilde ona bakmaya devam ettim. "Daha önce İstanbul'a geldi mi hiç?"

Düz bir sesle cevap verdi. "Hayır."

Yakalanmıştı. Çünkü ben onu burada görmüştüm. Bu yüzden onda bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Bunu ispatlamak için bileğini tutup dövmesi var mı diye kabanının kolunu yukarı sıyırdığımda oraya baktım. Çete üyesi olabilirdi. En yakın ihtimal buydu. Kuşkulanmıştım.

"Ne yapıyorsun sen? Bırakır mısın kolumu?" Kolunu çekmek için uğraşıyordu ama elimden kurtulamayacağının farkında değildi. Bir kolunda dövme göremeyince onu bırakıp diğer bileğini tutup baktım. Orada da dövme yoktu. Yanılmıştım. Çete üyesi değildi ama onda bir şeyler olduğu kanaatindeydim hâlâ.

"Barlas!" Birkaç adım ötemizde duran Samet şaşkın halde bize bakarken gözlerimi ona çevirdim. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir hali vardı. Birkaç saniye bakıştıktan sonra Öznur'a döndüm. O Samet'e bakmamıştı. Hoşnutsuz bir şekilde suratıma bakıyordu. Hâlâ kolunu tuttuğumu fark edince hızla bıraktım. Yaptığım şey onu kızdırmıştı.

"Bu yaptığın hiç hoş değildi!"

"Bir şeyi bilmeni isterim. Ben zaten pek hoş şeyler yapmam."

Sustu ve gözlerime baktı. Aklında ne vardı bilmiyordum ama bu okula boşuna gelmediğini ikimiz de iyi biliyorduk. Bunun farkında olmam onu rahatsız etmişti.

"Ama bence sen zaten bunu biliyorsun. Öyle değil mi?"

"Ben senin Öykü'nün sevgilisi olduğun dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Emin misin?" Bakışlarımın onu korkuttuğunun farkındaydım ve bu yüzden öyle bakmaya devam ediyordum. Yine düz bir sesle cevap verdi. "Eminim." Korkuyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Onu başımla onaylayıp, "Peki öyle olsun bakalım," deyince koluna çarpıp yanından geçtim ve Samet'in yanına gittim.

"Sorun ne?" dedi Samet.

"O kızda bir şey var."

"Ne gibi?"

"Yüzü bana tanıdık geliyor, bir yerde gördüğüme eminim ama çıkartamıyorum."

"E bu yüzden mi ondan bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Kız İzmir'den geldiğini söylüyor. İstanbul'a hiç gelmediğini söylüyor. Daha önce orada yaşayan birini burada göremeyeceğime göre yalan söylüyor demektir. Ben gördüğüm yüzü asla unutmam. O kızı burada gördüğüme eminim."

"Neden yalan söylesin ki?"

"İşte onu bilmiyorum."

"Yanılma ihtimalin hiç mi yok?"

"Yanılmamı mı isterdin?" Sorumla gözlerini benden kaçırdı ve kafasını yere eğdi. "Birine benzetiyor olabilirsin. İnsan insana benzer."

"Diyelim ki yanılıyorum, mutlu olur muydun?" Gözlerime bakamıyordu. Çünkü anladığımı anlamıştı. "Samet?" dememle sözümü kesti.

"Ona âşık olmadım merak etme. Sadece küçük bir hoşlanma..." İtiraf etmesi güzeldi ama yanlış kızdan hoşlandığını düşündüğüm için üzülmüştüm.

"Umarım yanılıyorumdur."

Gözleri üzerimdeyken Çetin'in gelip onun omzuna elini koymasıyla bakışlarını ona çevirdi. Morali bozulmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Ateş ve Bade de Çetin gibi yanımıza gelince Çetin sırıtarak konuştu. "Hadi gidip şu Hikmet'in yeni mekânını basalım."

Arabaya atlayıp Hikmet'in yeni açtığı kafeye doğru hızla sürmeye başladım. Ondan haraç almak zordu ama bu sefer kesin alacaktım. Çünkü yanına boş gitmiyordum. Bu sefer dersime çalışmıştım.

Arabayı kafenin birkaç metre ilerisine park ettikten sonra torpido gözünden çakıları çıkarıp bizimkilere dağıttım. Hikmet tehlikeli biriydi. Kendimizi korumamız gerekiyordu. İçeride ortalık karışabilirdi. Gerçi onların kendilerini koruyacakları daha iyi oyuncakları olduğunu biliyorduk ama biz kendimize yeterince güvendiğimiz için çakılarla içeri girecektik. Sonuçta biz çeteydik. Her koşulda kendimizi savunmayı bilirdik.

Arabadan çıkıp kafeye doğru yürürken Çetin bana kafenin önünde duran uzun boylu ve kalıplı adamı işaret etti. "Kapıdakini sen mi halledersin ben mi halledeyim?" Hikmet burayı işlettiği gece kulübü sanıyordu galiba. Kapıya adam dikmişti. "Ben hallederim. Uzun zamandır yumruğum Demir'den başka bir yüzün tadına bakmıyor," dedim.

Çetin sırıtarak kafasını önüne çevirince kapıya yaklaşıp adamın önünde durdum. Bizimkiler benden birkaç adım geride duruyorlardı. Adam önce bana sonra onlara baktı. "Sizin ne işi var lan burada?" Bizi tanımasına şaşırmıyordum çünkü bizi son zamanlarda çok sık görüyordu. "Sahibinizden borcumuzu almaya geldik." Sinirli görünmüyordum, daha çok eğlenir gibi bir halim vardı ve bu durum adamı daha çok öfkelendirmeme yol açıyordu

"Bu kaçıncı lan!" deyip büyük eliyle beni omzumdan itti ve elini bizi kovar gibi havaya kaldırarak salladı. "Siktirin gidin bizi uğraştırmayın!" İtmesiyle birkaç adım gerilemiştim. Sinirlenmemek için çaba sarf ettim. "Ben de aynı şeyi size söyleyecektim. Bizi uğraştırmayın. Zararlı çıkarsınız." Adam iri iri açtığı gözleriyle bana bakarken içeriden başka bir adam çıktı. "Ne oluyor burada? Yine mi siz?" Hiç kimse o adamı takmamıştı. Önümdeki adam hiddetle bağırdı. "Uğraştırırsak ne olur lan?" Sesi çevreyi fazla rahatsız etmişti.

"Anlatalım," deyip adamın yüzüne yumruğumu geçirince Çetin de diğer adamın suratına yöneldi. Yüzüne yumruk attığım adam oldukça kalıplı olduğu için onu yere sermek biraz zor olmuştu ama sonunda başarmıştım. Yüzü gözü kanlar içinde yerde yatarken kan bulaşmış elimi üzerindeki takım elbisesinin ceketine sildim ve ona doğru eğilip gözlerimi kısarak baktım. "Umarım bizi anlamışsınızdır."

Adam acıyla yerde kıvranırken sert bir şekilde kafenin kapısını açıp içeri girdim. Şöyle bir etrafa bakınınca henüz açılmadığını gördüm. Hatta daha bir düzen bile oluşturulmamıştı. İçeride üst üste konmuş masalar, sandalyeler ve yığınla koliler vardı. Büyük bir mekân değildi ama küçük de sayılmazdı. Hikmet'in bir kafe işleteceğine ihtimal vermediğimi düşünürken içeriden çıktığını gördüm. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılacak olursa bizi görmeyi beklemiyor gibiydi.

Arkasından takım elbiseli ve tehlikeli bakışlara sahip üç adam daha çıkınca Hikmet'in şaşkın bakışları sertleşti. "Bıkmıyorsun, değil mi?" Mavi gözleri bir tek benim üzerimdeydi, gülümsedim. "Bu benim işim. İnsan işinden bıkar mı?" İçeriden beş takım elbiseli adam daha çıktı. Hikmet onlara bakıp artist bir havayla konuştu, "Kalabalığız Barlas. Ağzınıza sıçılacağını biliyorsundur umarım?"

"Bence bunu senin bilmen gerekir. Genelde sıçan taraf biz olduğumuz için."

Sinirlendiği için dişlerini gıcırdattı. Sonra dönüp en yakınında duran adamı yanına çekti ve bize onun belindeki silahı gösterdi. "Gördüğün gibi boş değiliz. Kimseye zarar gelsin istemiyorsan gidin buradan!"

Bunun beni caydıracağını düşünüyordu ama yanılıyordu. Ben zaten başımıza gelebilecek her şeyin farkında olarak gelmiştim buraya. Çetem de öyle.

"Gideceğiz tabii ama önce alacağımız parayı getirin."

"Para mara yok!" Sesindeki tını en az öfke dolu bakışları kadar tehlikeliydi. "Ne sen ne de o Demir iti benden bir kuruş koparamazsınız. Defolun şimdi!" Demir'in hâlâ Hikmet'ten haraç almak istemesine şaşırmıyordum. Söz konusu benimle uğraşmaksa benim haraç aldığım yerlerden haraç almak istemesi gayet normaldi.

"Beni Demir'le karıştırma Hikmet." Sert gözleri bizimkilere kayınca öfkeyle solumaya başladı. Buraya gelmemizi beklemiyordu ve şimdi karşısında olmamız onu fazlasıyla sinirlendirmişti. Sebebini anlayamıyordum. İlk defa mı mekânını basıyorduk sanki? Onu tanımasam burayı işleteceğini öğrendiğimiz için korktuğunu düşünecektim. Çünkü şu an gözlerinde belirgin bir korkunun gölgesi dolanıyordu.

"Sana boş olmadığımızı söylüyorum, değil mi? İlla birine zarar mı gelsin?"

Omuzlarımı dikleştirip sakince konuşmaya devam ederken, "Bence de gelmesin. İşte o yüzden bir an önce parayı getir," dedim. Söylediğim şey ellerini yumruk yapıp sıkmasına neden olurken yanındaki adama baktı ve belindeki silahı çıkarıp Bade'ye doğrulttu. Arka çaprazımda duran Bade'ye

baktım. Korkmamıştı, sadece tedirgindi. Yanında duran Ateş'in de öyle olmasını umuyordum ama o son derece korkmuş görünüyordu. Yüzü bembeyazdı. Silahı ona doğrultsalar bu kadar korkmazdı.

"Çetemden birine zarar vereceğin için korkacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun Hikmet. Bilirsin insanlar benim için değersizdir," dedim. Eğer değer verdiğimi anlarsa beni tehdit etmek için sürekli onları kullanacağının farkındaydım. Bu yüzden Hikmet benim kimseyi sevmediğimi ve kimseye değer vermediğimi düşünürdü. Beni bencil biliyordu. Bu sebepten boş yere katil olmazdı. Söylediğim şeye şaşırmamıştı ama nedense şaşırmış gibi konuştu. "Kızın ölmesi umurunda değil yani?"

"Değil tabii. Çetemde birçok kişi var. Bir kişinin ölmesi benim için sorun olmaz ama yine de o silah patlarsa kötü şeyler olur!"

"Mesela?"

"Mesela müstakbel eşin bütün pis işlerini öğrenir." Bence bu onun elindeki silahı bırakması için iyi bir nedendi. Çünkü birlikte olduğu kadından kim olduğunu sakladığını biliyordum. Bunu öğrenmek benim için zor olmamıştı. Hikmet'in en son yanından kovduğu adamla konuşmak bunu öğrenmeme neden olmuştu.

"Evleneceğini duyduk. Hayırlı olsun dememiz gerekirdi, değil mi?" Eğlenerek konuştuğum için daha da sinirlendi. "Beni mi araştırıyorsun lan?" Bunu öğrenmiş olmam öfkesini arttırdı. Sonuçta âşıktı ve birlikte olduğu kadının onun kim olduğunu bilmesini istemiyordu. Çünkü bilirse terk edileceğinin farkındaydı. "Evet, bir sorun mu var?" Silahını indirdiğinde mavi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Çeteni de al defol git buradan!" Sakin kalmaya çalışıyordu ama pek başarılı olacakmış gibi görünmüyordu. Güldüm. "Parayı getir defolup gideyim buradan?" Gözlerini tekrar açtığında, "Para yok!" diye bağırdı.

"O zaman gitmek de yok." Kararlı olduğumu anlamıştı. Gidip o kadınla konuşacağımı çok iyi biliyordu ve bu yüzden benimle anlaşmaya çalışıyordu. "Parayı verirsem ağzını kapalı tutacağını nereden bilebilirim?" Kadını nasıl sevdiyse artık, konuşacağımı düşündüğü için ödü kopmuştu. Bu korku hali beni memnun ederken gülümsemem büyüdü. "Bilirsin ağzım

sıkıdır. Konuşsam önce polise öterdim. Ama yapmıyorum." Benimle anlaşacağını düşündüğü için yanındaki adama başıyla işaret verdi. "Getir."

"Ha şöyle yola gel." Gülüşüm onu sinirlendirmişti, işaret parmağını kaldırdı. "Ona bir şey söylersen..." Konuşmasını yarıda bölüp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Anlaştığımız sürece bir şey söylemem ama haraç vermeyi kestiğin an hiç beklemem konuşurum." Parmağını sinirle salladı. "Uzak duracaksın ondan!"

Korkusu beni güldürüyordu. "Ondan dururum da üvey kızından durur muyum onu bilmiyorum işte. Ufak bir anlaşmazlıkta kendisiyle tanışmayı düşünüyorum. Umarım güzeldir. Gerçi güzel olmasa da sorun yok. İşimi görsün yeter." Yanından kovduğu adamdan onlara ne kadar değer verdiğini öğrenmiştim ve şimdi bunu koz olarak kullanmak hoşuma gidiyordu. Birlikte olduğu kadın ve kızı umurumda değildi, masumlara zarar verecek değildim ama maksadım onun öyle düşünmesiydi.

"Ailemden birine zarar gelmeyecek Barlas!" Parmağı hâlâ havadaydı. "Onları sahiplenmen ne hoş." Bu İşime geliyordu açıkçası. Onlara verdiği değer sayesinde Hikmet'ten haraç alacaktım. Sanırım birlikte olduğu kadına onu kendine âşık ettiği için teşekkür etmeliydim. Bence bunu hak ediyordu.

İçeriden elinde bir deste dolusu parayla çıkan adamın verdiği paraları alıp havada sallayarak Hikmet'e baktım. "Sağ ol."

Gülerek arkamı dönünce bizimkilerle beraber kapıya doğru yürüdüm. Tam kapıdan çıkacakken aklıma gelen şeyle dönüp ona baktım. "Bu arada bir dahaki sefer kapıdakiler bizi zorlamadan içeri girersek sevinirim. Aksi takdirde kendilerinin çalışacak durumları kalmayacak." Eğlenir gibi oradan çıktım ve elimdeki parayı imha etmesi için Çetin'e verip arabaya bindim.

Ateş ve Bade'yi istekleri üzerine sahile, Çetin ve Samet'i de fabrikaya bıraktıktan sonra telefonu cebimden çıkarıp Ali'yi aradım. Üçüncü çalışta açtı. "Ali, film bitti mi?" diye sordum. Geç kalmamış olmayı umuyordum ama kaldıysam da sorun olmazdı. Simay'ın gönlünü almak için başka bir filme girerdik artık. "Filmi hiç izleyemedik ki bitsin," deyince kaşlarım çatıldı. "Ne demek o, sinemaya gitmediniz mi?" Birkaç saniye sustuktan sonra sıkıntıyla konuştu. "Barlas, Simay'ın evine gelsen iyi olur."

"Ne oluyor Ali?"

"Gelince anlayacaksın."

Kapatıp arabayı daha hızlı kullanmaya başladığımda yine ne olduğunu düşünüyordum. Aklıma birçok şey geliyordu ama doğrusunu gidince öğreneceğim için bütün düşünceleri aklımdan sildim.

Arabayı hızlı kullandığım için kısa sürede Simay'ın evine vardım. İlk çalışımda kapı Ali tarafından açılınca ona bir şey sormadan içeri salona girdim. Simay üçlü koltuğa oturmuş elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu. Önünde çömelip bileklerinden tutarak ellerini yüzünden çektim. "Ne oldu Simay?" Korkmuştum. Onu ağlarken görmek her seferinde beni korkutuyordu. Hastaydı sonuçta. Daha önce buna benzer birçok sahne yaşamıştık. Bu yüzden kalbimi bir korku kaplamıştı.

Soruyu Simay'a sormuştum ama o ağlamaktan cevap veremediği için Ali cevapladı. "Simay ve Öykü kavga etti Barlas." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ağlamasının sebebi böyle bir şey olduğu için biraz rahatlamıştım ama kızmıştım da. Beni korkutmuştu.

"Bana tokat attı!" Simay ağlayarak konuşmayı başarınca gözlerimi açıp ona baktım. İşte buna şaşırmıştım. "Tokat mı attı? Neden?" Gözlerindeki yaşları elinin tersiyle silerken, "Ona eski sevgililerinden bahsettiğim ve seni onun tanıdığından daha iyi tanıdığımı söylediğim için," dedi. Çömeldiğim yerden büyük bir şaşkınlıkla ayağa kalktığımda düşüncelerimle boğuşuyordum. Bunun için mi yani? Öykü bu sebepten mi ona tokat atmıştı? Hem de onun hasta olduğunu bile bile. Anlayamıyordum. Onunla arkadaş olmasını istiyordum bu yüzden birlikte sinemaya gitmelerini istemiştim ama görüyordum ki Öykü'nün arkadaş olmak gibi bir niyeti yoktu. Yaptığı yanlıştı, bunun farkında mıydı bilmiyordum ama beni bu defa çok kızdırmıştı.

"Öykü çok garip davranıyor Barlas." Her şeyin farkındaydım ve bunun sebebini öğrenecektim. "Nerede o?"

"Eve gitti."

"Tamam, Ali git sen artık."

"Emin misin?" Onu gözlerimle onaylayıp elimi omzundan çektim. "Ben onu hallederim." Simay'a haline acımış gibi baktı ve "Peki," deyip omzuma dostça vurduktan sonra salondan çıkıp evden ayrıldı. Üzerimdeki montu çıkarıp tekli koltuğa bıraktım Simay gözlerinden akan yeni yaşlarla bana bakıyordu. "Gerçekten bu sefer amacım onu kıskandırmak değildi."

Kendini savunuyordu ama açıkçası ben şu an bununla ilgilenmiyordum. Çünkü suçlu aramıyordum. Tek derdim Öykü'nün son zamanlardaki haliydi ve bu beni artık çok sinirlendiriyordu. "İlaçlarını içtin mi sen?"

"Az önce içtim."

Sıkıntıyla tekli koltuğa oturdum. Dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp tek elimle şakaklarımı ovdum. İkisinin arası asla düzelmiyordu. Hatta gittikçe daha kötü bir hal alıyordu ve ben artık ne yapacağımı bilmiyordum. Onların arkadaş olmasını isterken istemeden düşman olmalarına neden oluyordum. Ortada düşman olunacak bir sebep de yoktu üstelik. Zaten komik olan da buydu. Birbirlerini sebepsiz yere sevmiyorlardı.

"Barlas bir şey söyle."

"Ne söyleyeyim Simay? Bana söyleyecek bir şey mi bıraktınız?" diye azarladım. Ağlaması durmuştu ama öyle bir yüz ifadesi vardı ki yine ağlayacakmış gibi duruyordu.

"Benim hiçbir suçum yok!"

"Hadi seni odana götüreyim. Biraz uyu."

"Barlas yemin ederim benim bir suçum yok!"

"Tamam, Simay uzatma."

Onu ayağa kaldırıp odasına götürerek yatağına yatırdım. İlacını almıştı. Birazdan uyurdu zaten. Yorganını üzerine örtüp hiçbir şey söylemeden odadan çıkacakken elimi tutup beni durdurdu. "Uyuyana kadar yanımda kal." Gözlerime yalvarır gibi baktı. "Lütfen!"

Aslında bir an önce Öykü'yle konuşmak için onun evine gitmek istiyordum ama Simay'ı kıramamıştım. O uyuduktan sonra gidecektim artık. Simay elimi tutmaya devam ederken yatağın kenarına oturup ona baktım. Yeşil gözlerini önündeki duvara sabitlemiş benimle öyle konuşuyordu.

"Öykü beni sevmiyor."

"Sen de onu sevmiyorsun."

"Seni benden çalıyor, onu nasıl sevebilirim?" Böyle düşünmesi normaldi. Hayatımda en çok değer verdiğim bir tek o varken Öykü'ye de çok değer veriyor olmam onu kıskandırıyordu.

"Beni kimse senden çalmıyor."

"O yokken benimle daha fazla vakit geçiriyordun."

"İşlerim oluyor Simay."

"Eskiden olmuyor muydu?" deyince gözlerini gözlerime çevirdi. Bunun bir bahane olduğunu biliyordu "Kabul et, Öykü seni benden çalıyor ve ben bunu kıskanıyorum." Gözlerimi devirince sinirle konuştu "Ne yani seni kıskanamaz mıyım?" Sorusunu cevaplamadım. Elimi daha sıkı tuttu. "Ona söyle Barlas. Anlat beni."

"Hayır, bu asla olmayacak!" Onunla daha önce de konuşmuştukbu konuyu. Şimdi neden benden bunu istiyordu anlamıyordum.

"Ama..." deyince bakışlarımla onu susturdum. "Uyu!" Gözlerini kapattı. Belli ki uykusu gelmişti.

Bir saate yakın yanında kaldıktan sonra artık gitmem gerektiğini düşünüp elimi elinden yavaşça çektim ve ayağa kalktım. Sessizce odadan çıkarken ışığı açık bıraktım. Salondan montumu alıp evden çıktım. Öykü'yle konuşmak için evine gidiyordum. Sinirliydim. Son zamanlarındaki davranışlarının sebebini öğrenecektim. Artık susmak yoktu. Hesap sorma vakti gelmişti.

Öykülerin oturduğu evin sokağına girince arabayı durdurdum. Çünkü Öykü, biraz ötemde çaprazımdaydı ve kot pantolonunun üzerine giydiği pembe şişme montunun ceplerine elini sokmuş yere bakarak yürüyordu. Beni fark etmemişti. Sanırım Aysun'a gidiyordu. Bu kadar dikkatsiz olmasının sebebini son zamanlarındaki haline bağlarken arabadan çıktım ve kapıyı dikkatini çekmek için sertçe kapattım.

Sesi duyunca kafasını kaldırıp bana baktı. Şaşırmıştı. Biraz da kızmış gibiydi. Nedeni çok belliydi, benimle konuşmak istemiyordu. Ama konuşacaktı. Ona doğru yürürken kaşlarım çatılmıştı. Sesim de oldukça sert çıkıyordu. "Şu sıralar herkese tokat atmaya başladın!"

Yüzünü yere eğerken omzunu silkti. "Hak etti." Söylediği şeye inanamıyormuş gibi bakarak önünde durdum. Bu gerçekten Öykü müydü? Simay'ı sevmiyor olabilirdi ama tokat atmak da neydi? Beni şaşırtıyordu. "Dayanamadın, değil mi? Kendini tutamadın? Sana onun psikolojisinin bozuk olduğunu söylemiştim, söylediklerine aldırmayabilirdin!" Bağırıyordum ve o bunu hiç umursamıyordu. "Kusura bakma Barlas ama ben o kadar sabırlı biri değilim!"

Sustum ve bir süre yere bakan yüzünü izledim. Onun Simay'la sinemaya gitmesini istemek yanlıştı. Arkadaş olmaları beni mutlu edecekti ama bu saatten sonra bu biraz zor gibi görünüyordu. Çünkü Öykü içinde ona karşı nefret biriktirmişti. "Hata yapıyorum, değil mi? Sizi bir araya getirerek hata yapıyorum?"

Ellerini ceplerinden çıkardı. "Evet, aynen öyle..." Birkaç saniyeden fazla gözlerime bakmayı istemediği için yine son bir haftadır yaptığı şeyi yaptı ve gözlerini benden çekip yanımdan geçmek için adım attı. Bileğinden tutup onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun, konuşuyoruz."

Gözleri, bileğini tutan elimdeydi. "Bana daha çok tartışıyormuşuz gibi geldi." Bileğini bıraktım. Benim gözlerim onun üzerindeydi ama onun gözleri benden çok uzaktaydı. Öyle uzaktaydı ki beni gördüğü halde görmezden gelmeye çalışıyor, umursamamış gibi davranıyordu. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Sesi neredeyse onu duyamayacağım kadar kısık çıkmıştı. Onda bir şeyler olduğunu anladığımı anlamıştı ama inatla hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Okulda düşünmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ama bu benden kaçması için yeterli bir sebep değildi. Onda başka bir şey vardı. Kolunu tutup yüzümü yüzüne doğru eğdim. "Söyle şunu!" Sanki çok kötü bir şey yapmışım gibi yüzünü buruşturarak, "Kolumu bırak!" diye uyardı. Onu dinlemiyordum. "Ne oldu?" Cevap vermedi. Sadece kolunu elimden kurtarmak için uğraşıyordu. Bu sırada gözleri de dolmuştu. "Öykü, ne oldu?" Sesim boş sokağı doldururken Öykü'nün gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Bağırmamdan korkmuştu sanırım, ya da bir şey olduğu için ağlıyordu. Israrla kolunu kurtarmaya çalışırken, "Dokunma bana!" dedi. Şaşkınca yüzüne bakarken sesimi bu defa kontrollü tutmaya çalıştım. "Neden?" Bir şey söylemedi, sadece ağlıyordu. Bu beni korkutmaya başlamıştı artık. Cevap vermemesi sinirlerimi bozuyordu. Şu an düşüncelerini okumak istiyordum. Çünkü artık gözleri konuşmuyordu.

Elimi kolundan çekip öfkeyle saçıma daldırdım. Konuşmadığı her saniye öfkem daha da artıyordu "Kafayı yiyeceğim şimdi, ne oldu sana Öykü?" Yüzü yine yerdeydi. Yaşlar yanaklarına damlıyor, oradan çenesinde doğru bir yol izliyor ve tek tek yere düşüyordu. Bu görüntü sabrımı sınıyor gibiydi. "Söyle!" Bağırmamıştım ama sinirle kollarından tutup onu hafifçe sarsmıştım. Kendine gelsin istiyordum artık. Kendine gelip konuşmasını istiyordum.

Onu sarsmış olmam gözyaşlarının iyice hızlanmasına neden oldu. "Dokunma!" diye bağırdı. Bu sefer gözlerime bakıyordu. Bitkindi. Sanki omuzlarında büyük bir yük vardı ve artık onu taşıyamayacak haldeydi. Gözleri bir yakarış içindeyken, "Dokunma!" diye fısıldadı. Az önce bağırmıştı ama şimdi fısıltı halinde konuşuyordu. "Lütfen dokunma!" Ellerimi kollarından çektim. "Ne olduğunu anlayamıyorum." Yüzünü yere eğdi. Gözyaşlarını silip derin bir nefes aldıktan sonra, "Git buradan!" dedi. Sesi öyle aciz çıkmıştı ki kendime soru sorup duruyordum. Neden?

"Ne olduğunu öğrenmeden gitmeyeceğim." Kararlı olduğumun o da farkındaydı ama yine de bir şey söylemiyordu. Bu yolla öğrenemeyeceğimin farkında olduğum için ona yaklaştım ve elimi çenesine koyup başını yukarı kaldırdım. Aradan geçen o kadar günden sonra ona bu

kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu ama çaresiz bakan gözlerini görmek beni daha da mutsuz ediyordu. "Hadi bir tanem söyle bana. Ne oldu?"

Bedenlerimizin birbirine bu kadar yakın olması onu rahatsız etmiş gibiydi. "Barlas git, ne olur git!" Gözlerine bakmamam için gözlerini kapatmıştı. Kaçıyordu. Ama bir şeyin farkında değildi. Ne yaparsa yapsın benden kaçamazdı. "Sende bir şey var ve ben bunu öğrenmeden gitmeyeceğim." Gözlerini açmadan öylece durdu. Ne konuşuyor ne de elimden kurtulmak için geri çekiliyordu. Sadece bekliyordu.

"Öykü söyle şunu bana. Neyin var bilmek istiyorum!" Bir süre sessizliğini korudu. Sanki kendini konuşmak için hazırlıyor gibiydi. Yutkunup gözlerini tekrar açınca çenesindeki elimi itti ve kendini bir adım geri çekti. "Dokunma Barlas!" Tepkisi canımı sıkmıştı, gözlerine bakarak bağırdım. "Allah kahretsin neden? Neden?" Artık söylemeliydi çünkü gerçekten bu sessizliğe tahammülüm kalmamıştı. Şimdi konuşacaktı. Aksi takdirde onu bırakmayacaktım.

Tekrar ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünürken kafasını yere eğdi. Yine aynı şeyi yapıyordu. Bana bakmıyordu ve öyle konuşmayı tercih ediyordu. Zor bir konuşma gerçekleştirecekmiş gibi derin bir nefes aldı ve güçlükle konuştu. "Bitti..." dedi sesli ve can acıtıcı şekilde. "Ben her şeyi bitirdim!"

Ben, kurduğu cümlenin anlamını içimde sorgularken o, cebinden telefonunu çıkarttı. Bunu yaparken gözlerime bakmıyordu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki ne olduğunu çözemiyordum. Acı, üzüntü, utanma?

Ekranı bana çevirip bir video izletti.

Resmen donmuştum. Hayatta hiçbir şeyin beni kolay kolay yıkabileceğini düşünmezdim ama Öykü'nün gösterdiği video adeta tuzla buz etmişti. İşte o an kalbimde bir ağırlık hissettim. Taşınmayacak derecede büyük bir ağırlık... Kalbimin içini dolduran kişi, bana, canımı yakan videoyu izletmeye devam ediyordu... O kalbin içinde bu saatten sonra acı da taşıyacağımı hissettim. Belki de bu yüzden bana şimdiden ağır geliyordu. Çünkü acı, kalpte taşınmayacak kadar ağır bir histi.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

44.BÖLÜM

Çektiğim acı tarifsizdi. Bambaşka bir acıydı bu. Daha önce yaşadıklarıma benzemiyordu. Bir sızıyla başlayıp büyüyor; büyüdükçe zihnimi, bedenimi, ruhumu tek tek ele geçiriyordu. Kalbim şu an acının tadına bir kez daha bakıyordu. Öyle ki, daha fazla dayanamayacak, görevini burada bitirecekmiş gibiydi. Can çekişiyor, kıvranıyordum ama onun karşısında bunu belli etmemek için uğraşıyordum. Kötü görünmemeliydim. Üzgün olduğumun zaten farkındaydı ama bu kadar kötü olduğumu anlarsa bir şeyler olduğunu sezecek ve ondan ayrılmak istediğime inanmayacaktı.

Bana söyleneni yapmalıydım. Barlas'ı buna inandırmak zorundaydım ve şu an bunun için uğraşıyordum. "Sana bu videoyu atıp her şeyin bittiğini söylemek istedim ama yapamadım. Yüz yüze konuşmalıydık. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm." Sesim öyle aciz çıkmıştı ki kendim bile tanıyamamıştım. Berbat bir haldeydim ve konuşmakta güçlük çekiyordum.

Bir süre susup ona baktım. Gözleri telefonumdaydı. Tüm dikkati oradaydı. Şaşkındı. Gözlerindeki ifade bunu belli ediyordu ama ondan daha fazla belli ettiği şey yüzündeki kederdi. Bir şey diyemedi. Beni duyduğunu biliyordum ama tepki vermemesini anlayamıyordum. Hiçbir şey demiyordu. Öylece telefona, ona izlettiğim videoya bakıyordu.

Çetesini simgeleyen dövmeyi kolumdan sildirirken çektiğim video onun canını yakmış olmalıydı. Böyle olacağını bildiğim için bu videoyu ona atmayı düşünmüştüm ama yapamamıştım. Ondan ayrılmak istediğimi gözlerimde görmeliydi. Onu bu şekilde inandırmalıydım. Çünkü fazla zekiydi ve başka bir şey olduğunu hemen anlayabilirdi. Demir'den şüphe etmemesi için oyunculuk yeteneğimi kullanmaya çalışıyordum.

"Bunu yapmadan önce çok düşündüm ve kararımı verdim. Ben artık çetende değilim Barlas..." Gözlerini kapattı. Söylediğim her söz biraz daha canını yakıyor gibiydi. Bunu yaparken utanıyordum, kendimden nefret ediyordum ama yapmak zorundaydım. Demir beni büyük tehdit etmişti. "Her şey bitti!"

Konuyu nereye bağlayacağımı çok iyi biliyordu. Çetesinden çıkma nedenimin farkındaydı ve bu yüzden söyleyeceklerimi duymak istemiyormuş gibi bir hali vardı. "Barlas ben..." Sözümü yarıda kesip gözlerini açtı. "Sakın Öykü!" Gözlerime öyle bakıyordu ki uçsuz bucaksız bir kuyuya düşmüş de hiç çıkamayacakmış gibi çaresizdi. "Bana bunu yapma!"

Gözlerim tekrar dolmuştu ama bu sefer ağlamamak için direniyordum. Çünkü zaten yüreğim ağlıyordu. Gözlerim de aynı şeyi yapmamalıydı. Onun görevi Barlas'ı ondan ayrılmak istediğime inandırmaktı. Ağlamak değil.

Konuşmak için kendimi toparlamaya çalışıyordum ama o kadar güçsüzdüm ki değil konuşacak, gözlerine bakacak halim bile yoktu. Telefonu tuttuğum elimi yanıma indirdiğimde, "Ben çok yoruldum. Daha fazla devam edemem!" dedim. Kalbim ait olduğu kişinin yanındaydı ve ona âşık olduğunu belli eder gibi atıyordu ama her atışı canımı yakıyordu sanki. Bu konuşmayı yapmak benim için çok zordu.

"Ben kırıldım Barlas, üzüldüm. Bu ilişki beni çok yıprattı. Sen belki böyle şeylere alışıksın ama ben değilim!" Yüzüne baktım. Ne kadar zorlansam da bunu yapmak zorundaydım. Bir haftadır bu konuşmayı yapmak için bekliyordum. Şimdi sırasıydı ve gözlerine bakarak konuşmam gerekiyordu. "Benim gücüm yok Barlas. Devam edemeyecek kadar yorgunum!"

Bir süre bana baktıktan sonra gözlerinin dolduğunu gördüm. Sevdiğim çocuk karşımda ağlamak üzereydi ve ben ona çektirdiğim acı yüzünden gözlerinde biriken o damlada boğulmak istiyordum. Ona bunu yaşatmaya hakkım yoktu ama buna mecburdum. Yoksa kötü şeyler olacaktı.

"Öykü ben buna izin vermem!"

Gözlerimden yaşlar yuvarlanmaya başlarken kafamı iki yana salladım. Sesim yine aciz çıkıyordu. "Bitti Barlas. Bitti!" Kafasını yere eğip gözlerini kapattı. Bir süre o şekilde sessizce durduktan sonra gözlerini açtı ve bana baktı. Kahverengi gözlerine büyük bir perişanlık çökmüştü. Gözlerindeki her duygu silikti. Bir tek acı dışında. O, benim canımı yakacak kadar belirgindi.

"Peki. Bana bir sebep söyle o zaman. Neden bitirdin?"

Böyle bir soru sormak en doğal hakkıydı. Nedenini öğrenmek istiyordu tabii. Bu yüzden sorusunu cevaplayacaktım. Bu ilişkiyi bitirebilecek o kadar çok sebep vardı ki yalan söylemek bana zor gelmiyordu. Yanaklarımdaki yaşları silerken gözlerinin içine baktım. Bu sefer öyle aciz değil kızgınlıkla bakıyordum. Çünkü onu bir şeylere bu şekilde inandıracaktım.

"Neden mi?" Sinirle güldüm "Gerçekten bana bunu soruyor musun Barlas? Yaşadıklarımı görmene rağmen bu soruyu bana sorabiliyor musun? Çektiğim her acıda yanımdaydın. Kendi gözlerinle gördün. Şimdi karşıma geçmiş neden diye soruyorsun!" Sesimi o kadar yükseltmiştim ki sokaktan geçen iki genç bize bakıyordu. Ama ben kimseyi umursamıyordum "Madem soruyorsun söyleyeyim. Çok hata yapıyorsun Barlas. Ve bunun sonuçları sana değil bana zarar veriyor!"

Dikkatle beni dinliyordu. Hiç konuşmamıştı. Ben de ağlayarak konuşmaya başlamıştım. "Ben artık buna daha fazla izin veremem. Benim de bir onurum, gururum var. Hataların yüzünden kendime saygım yokmuş gibi davranamam. Şu ana kadar seninle olabilmek için her şeyimi hiçe saydım ama artık bunu yapmayacağım. Çünkü sen, bence bunu hak etmiyorsun. Demir'den intikam alıp duruyorsun. Kendi intikam hırsın için beni ateşe atıyorsun. Söylesene hangi âşık insan sevdiği kızı böylesine bir tehlikeye sürükler?" Cevabı beklememiştim. Çünkü cevap verecek gibi görünmüyordu. "Ama bu senin umurunda değil ki. Sen sadece intikamının peşindesin. Benim canım yanmış mı, üzülmüş müyüm, kırılmış mıyım bunlar senin umurunda değil. Sen bir tek kendini düşünüyorsun. Ben senin için değersiz bir varlığım. Zaten bu yüzden bana Simay'dan daha fazla değer verdiğini söyleyemiyorsun. Çünkü hiç değer vermiyorsun!"

Söylediğim sözler yüzünden ağlamama hıçkırıklarım da eşlik etmeye başlamıştı. Barlas kolumdan tuttu. "Öykü..." Konuşmak istiyordu ama elini itip buna izin vermedim. "Bırak, dokunma bana!" Konuşmayacaktı. Önce beni dinlemesi gerekiyordu. "Söylesene Simay'a da işkence yaptın mı? O da seni buna rağmen sevdi mi? Benim yaptığımı yaptı mı Barlas?" Omuzları çökmüştü. Derin bir acı vardı yüzünde. Yüreğini yakan, onu kor ateşlere

sürükleyen bir acı. Çünkü onu en ince yerinden vurmuştum. Bana işkence yaptığı için vicdan azabı çektiğini biliyordum.

O çok güçlü görünüyordu ama duygusal bir yapıya sahipti. Bunu ilk kez Ateş kaza yaptığı gün anlamıştım. İlk o zaman ağladığını görmüştüm. Şimdi yine görüyordum. Bir şey diyemeden yere bakıyordu ve gözyaşlarını gizleyemeden usulca yanaklarına bırakıyordu. Söylediklerim ona ağır gelmiş olmalıydı. Belki de canım yandığı için üzülüyor, buna ağlıyordu. Sebebini bilmiyordum ama onu ağlarken görmek bütün hücrelerimi kavuruyordu.

Yere bakan yüzünü incelerken kafamı iki yana salladım. "Yapmaz Barlas. Benim yaptığımı kimse yapmaz. Çünkü kimse kendini aşkı için bu kadar değersiz kılmaz." Yüzünü kaldırıp bana baktığında bir şey diyecek gibi oldu ama konuşamadı.

"Sen benim sevgimi hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin." Canını yakmak için kurduğum cümleyle gözlerime dikkatle baktı. Sanırım kendi içinde bunun doğruluğunu sorguluyordu. Bakışları öyle acınası bir haldeydi ki bunun farkında bile değildi.

Barlas Karaman. Güçlü ve yenilmez gibi görünen çocuk... Herkesin bir zayıf noktası vardı. Barlas'ınki de bendim. Demir bunu biliyordu ve o yüzden beni ona karşı kullanmıştı. Barlas şimdi burada, karşımda zayıf ve yenilgiye uğramış gibi çökmüşse, bunun sebebi oydu. Bunun sebebi bana olan aşkıydı.

Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmak istemesem de bakışlarımı ondan çektim. Bu bana kalbimi deşiyorlarmış gibi bir his yaşatmıştı. Artık ona bakacak gücüm kalmamıştı. "Şimdi herkes kendi yoluna gidecek Barlas. Ben huzurlu hayatıma döneceğim, sen de bela barındıran hayatına."

Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam ediyordu. Aslında söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum ama o susmayı tercih etmişti.

Tam yanından geçerken aklıma gelen bir şeyle durdum ve bilekliği çıkarıp yüzüne bakmadan eline tutuşturdum. "Sanırım artık buna ihtiyacım yok. Çünkü sen yoksan bela da yok demektir." Elimi elinden çekip yürüdüğüm

an kalbimdeki acının katbekat arttığını hissettim. Soğuk tenimi yakıyordu ama yaşadığım tarifsiz acının kalbimde bıraktığı sancı kadar bedenime zarar vermiyordu. Yürürken anlıyordum ki bacaklarım beni taşımayacak haldeydi.

Evden Aysun'a gitmek için çıkmıştım ama şu an onunla konuşacak halim yoktu. Sadece ağlamak istiyordum. Bir haftadır sürekli ağlıyordum ve yine ağlamak istiyordum. Buna doymuyordum sanki. Acımın böyle hafifleyeceğini düşünüyordum. Peki, hafifliyor muydu? Hayır, hiçbir şey olmuyordu. Barlas'a duyduğum aşk kalbimde durdukça acım hiç geçmeyecekti. Gün geçtikçe daha da büyüyecekti belki de.

Korkuyordum aslında. Bu acıyı taşıyamamaktan ve Barlas'a gidip gerçeği anlatmaktan korkuyordum. Belki yapabilirdim ama o zaman olacakları tahmin edebiliyordum. İşler daha kötüye gidecekti... Barlas ondan ayrılma sebebimin Demir olduğunu öğrenirse yeni bir intikam serisi başlayacaktı ve asla sonu gelmeyecekti. İşte bunu bildiğim için susmak zorundaydım. Demir ondan son kez intikam aldığını söylemişti. Barlas'tan ayrılırsam en büyük intikamını almış olacak ve bırakacaktı. O, Demir'den Simay'ı ayırmıştı. Demir de ondan beni ayırınca ödeşmişlerdi. Barlas'tan ayrılmam hesaplarının kapanmasına neden olmuştu.

Soğuk bedenimi titretirken kaldırıma oturdum ve ağlamaya devam ettim. Daha fazla yürüyemeyecektim. Oturup öylece düşünmek ve ağlamak istiyordum. Üşüyordum ama bu umurumda değildi. Soğuk şu an bana iyi geliyordu. Akşam karanlığında sokağı aydınlatan lambanın altında oturmuş ağlarken montumun kolunu yukarı sıyırıp bileğime baktım ve daha çok ağladım. Barlas dövmemi sildirdiğimi düşünüyordu ama gerçek öyle değildi. Dövme tenimde saklıydı. Onu bir kapatıcı yardımıyla ustaca saklamıştım. Çünkü öyle yapmam gerekmişti. Barlas'tan ayrılıyorsam çetesinden de çıkmam gerekiyordu ve onun dövmemi sildirdiğimi görmesi lazımdı.

Bunu yapamadığım için de dövmeyi sildirmemiş, sadece saklamıştım. Ona sildiriyormuşum gibi bir video izletmiştim ama o video yalandı. Sadece öyle zannetmesi için hazırlanmış bir videoydu. O dövmeyi sildirmem mümkün değildi zaten. Barlas'tan uzak kalsam da o dövme tenimde kalacaktı. Sildiremezdim. Buna gücüm yetmezdi.

Bileğime bakıp ağlamaya devam ederken oradan geçen bir arabanın önümde durduğunu fark ettim. Bakışlarımı kaldırıp arabaya baktığımda sinirle dişlerimi birbirine bastırdım. Demir gelmişti. Son durumu öğrenmek için gelmiş olmalıydı. Çünkü bana Barlas'tan ayrılmam için belli bir süre vermişti ve bu süre içinde ona soğuk davranmam gerektiğini söylemişti. Şimdi de öyle yapıp yapmadığımı soracaktı. Bir haftadır bileklik yüzünden onunla görüşmemiştim. O da ne yaptığımı öğrenmek için artık benimle görüşmek istemişti.

Ben yaralarının iyileştiği o iğrenç suratına bakmaya devam ederken o, şaşkın halde arabadan indi ve önümde çömelip yüzüme baktı. Ağlamaktan şişen gözlerim acıyla sızlarken kaşlarımı çattım. "Eserini görmeye mi geldin Demir?" Yüzümü incelerken şaşkın ifadesi değişmişti. Öyle bir hal almıştı ki onu tanımasam halime acıdığını düşünecektim. "Ayrıldın mı ondan?" Sorusuna normalde gülerdim ama o kadar kötüydüm ki gülecek halim yoktu. Yanaklarımdaki yaşları elimin tersiyle hızla sildim. "Halimden belli olmuyor mu?" diye sordum. Bir şey demedi. Ela gözlerini yüzümden çekip hâlâ açıkta olan bileğime kaydırdığında kaşlarını çattı. "Dövmeyi sildirmeni beklemiyordum."

"Sildirmedim zaten. Kapatıcıyla kapattım." Fikri beğenmiş gibi dudaklarını büktü. "Bunu iyi düşünmüşsün, aferin sana." İçimdeki sinirle yine dişlerimi birbirine bastırdım. "Mutlu musun? İntikamını almak seni mutlu etti mi?" İstediği olmuştu ve eminim şu an keyiften dört köşeydi. "Çok..." deyip gülünce bakışlarım sertleşti. Sinirle soluyordum resmen, "İyi, şimdi defol git buradan!"

"Seni bu halde mi bırakıp gideyim?" diye sordu. Bu neydi şimdi? Benimle dalga mı geçiyordu? "Çok düşüncelisin gerçekten!" Sesimi yükseltmiştim ama o gayet sakindi. Tabii böyle olması çok normaldi. Çünkü onu sinirlendirecek bir şey yoktu. Barlas'la ayrılmamız hoşuna gittiği için gayet mutluydu. Bu yüzden hiç sinirlenmeyecek gibi duruyordu. "İyi değilsin," dedi. Sinirle onu onayladım. "Sebebi sensin!"

"Kızma bana. Bunu yapmam gerekiyordu." Suratına tokat atmak istiyordum ama yapacaklarından korktuğum için kendimi tuttum. "Kızmayayım mı? Senin yüzünden acı çekiyorum Demir. Sebebi sensin!" Başını hafifçe iki yana salladığında beni onaylamıyor gibi konuştu. "Yanlış kişiye âşık

olduğun için acı çekiyorsun." Garipti ama yüzünde gerçekten de bana acımış gibi bir ifade vardı. Bunu şimdi daha çok belli ediyordu. "Şu an seni benden daha iyi kimse anlayamaz. Çektiğin acıyı tahmin edebiliyorum." Yüzüne bakarken öfkemi bastırmaya çalışıyordum. "Sen hiçbir şeyi tahmin edemezsin. Çünkü sevgi nedir bilmiyorsun."

Söylediğim şeyle sinirlenir gibi oldu. "Sevgi nedir bilmesem Simay'a kavuşmanın hayaliyle yaşamazdım." Sesim şimdi daha sakin çıkarken, "Seninki sevgi değil, saplantı!" dedim. Bunun onu sinirlendireceğinin farkındaydım. Çünkü ona duyduğu aşkın saplantı sanılması onu delirtiyordu.

"Barlas gibi düşünüyorsun." Onu kafamla onayladım. "Çünkü gerçek bu... Senin gibi bir insan âşık olmaz. Anca birine saplantılı olur." Şu an bana yapabileceklerinin farkındaydım ama düşüncelerimi dile getirmek istiyordum. İçimde tutmayacaktım. Ne düşündüğümü bilecekti. Çömeldiği yerden ayağa kalktığında işaret parmağını kaldırdı ve salladı. "Bu dediğini acı çektiğin için söylediğini varsayıp umursamıyorum. Yoksa kötü olurdu."

"Ne olurdu mesela?" deyip ben de ayağa kalktığımda sinirimin geri geldiğini hissettim. "Bana yapabileceğin en büyük kötülüğü yaptın zaten, daha ne yapabilirsin ki?" Gözlerimin içine bakarken bana iyice yaklaştı. "Haklısın galiba. Sana yapabileceğim en büyük kötülüğü yaptım. Ama şunu söylemek isterim ki bu kötülük seni Barlas'tan kurtardı. Bence bu yüzden bana teşekkür etmelisin."

Yüzüne tiksintiyle bakarken ondan uzaklaşmak için geri adım atıp kaldırıma çıktım ve sinirle dişlerimin arasından konuştum. "Allah belanı versin!" Az önceki sinirinden eser kalmamış gibi güldü. "Teşekkür etme şeklin oldukça ilginç."

"Defol git buradan, beni de rahat bırak!" Söylediğim şeye hiç aldırış etmeden kendi de kaldırıma çıktı ve bana iyice yaklaşıp yüzümü inceledi. "Üşümüşsün, donmak istemiyorsan eve geri dön." Düşünceli tavrı gözlerimi devirmeme neden oldu. "Sana ne bundan?"

Dediğime alınmış gibi suratını astı. "Yapma ama Öykü, iyiliğini istiyorum şurada." Gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Karşıma geçmiş dalga geçer gibi

düşünceli çocuğu oynaması yüzünden burada sinir krizi geçirebilirdim. Bunu istemediğim için, "Git başımdan Demir!" diyerek yanından geçeceğim sırada bileğimden tutup beni kendine çekti ve bedenim bedenine çarpar çarpmaz kollarını belime doladı. Ellerimi göğsüne koyup beni bırakması için onu itmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun sen ya, bırak beni!"

Kollarını belime dolamış bana engel oluyordu. "Fark ettiğin üzere seni ısıtmaya çalışıyorum," dedi. Tüm gücümü kullanıp onu ittiğimde, elinden kurtulmayı başarıp geri çekildim ve ona öfkeyle bakarken işaret parmağımı tehdit eder gibi salladım. "Benden uzak dur Demir!" Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Kendine eğlencemi arıyordu?

"Neden? Uzak durmamı gerektirecek bir neden yok ki." Sanki olsa duracaktı da. Öfkeli bakışlarım üzerindeyken, "Benimle uğraşmak hoşuna gidiyor, değil mi? Seni eğlendiriyorum," dedim. Bakışlarını benden kaçırıp gülümsemeye başladı. Gülüşü beni sinirlendiriyordu çünkü eğlence peşindeydi. Ne halde olduğumu görüyordu ama benimle uğraşmaya devam ediyordu. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde gülümsemeyi bıraktı. "Bana o kadar güvenmiyorsun ki üşüdüğün için gerçekten ısınmanı istemiş olmama bile inanmıyorsun."

Ne sanıyordu ki, gerçekten ona inanacağımı mı? "Seni tanıyorum Demir. Benim iyiliğimi düşünecek biri değilsin sen." Sırıtarak, "Bence tanımıyorsun," deyip bana doğru yaklaştı ve yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Ama tanımak istersen yardımcı olurum." Eğlenme arzusuna kızıyordum. Gidip kendine daha iyi bir eğlence bulabilecekken burada benimle uğraşması beni yormuştu. "Demir uğraşma benimle. Çünkü şu an hiç iyi değilim." Dakikalar önce sevdiğim çocuktan ayrılmıştım ve kalbim şu an acı içinde kıvranıyordu. Eve gidip ağlamak ve sabaha kadar Barlas'ı düşünmek istiyordum ama Demir beni bırakmayacak gibi görünüyordu. Çünkü hâlâ eğlenememişti. "Tamam, iyi olacağın bir şey yapalım o zaman."

Suratına ters ters baktım. "Seninle bir şey yapmak mı? Aklımı henüz kaçırmadım." Her zamanki gibi dediğimi umursamamış gibi görünüyordu. "Neden bir yerlere gidip bir şeyler içmiyoruz? Hem biraz kafanı dağıtırsın fena mı?" Bu hali canımı sıkıyordu artık. Kendi ne yaparsa yapsın umurumda değildi ama beni rahat bıraksın istiyordum. Çünkü ben bir

yerlere gidip kafa dağıtacak halde değildim. Olsam bile bunu Demir'le yapmazdım. O benim hayatımı mahvetmişti.

Ona bakarak oldukça yüksek çıkan sesimle, "Eve gideceğim Demir!" diyerek yanından geçip yürümeye başladım. Sinirlerim tepemdeydi ve başımı ağrıtıyordu. Demir acımı bile yaşatmıyordu bana. İstediğim sadece yalnız kalmaktı. Sadece birkaç adım atmıştım ki hızla bileğimi kavrayıp beni arabaya doğru sürüklemeye başladı. "Tamam, gidersin ama önce bir şeyler içelim."

Sinirimin verdiği güçle elinden kurtulmaya çalışırken ona bağırıyordum. "Bırak beni!"

"Bağırma insanlar rahatsız olacak."

Elini bileğimden itmeye çalışırken bağırmaya devam ediyordum. "Sana bırak beni dedim!" Hiç duymamış gibi beni arabaya sürükledi ve yolcu koltuğunun kapısını açıp beni oraya zorla oturtarak kapıyı kapattı. Kaçmamam için araba kumandasıyla kapıları kilitleyerek arabanın önünden dolaşıp sürücü koltuğunun oraya geldi ve binmek için arabayı tekrar açtı. Yerine yerleşirken fırsattan istifade kapıyı açıp hemen arabadan çıktım ve arkama bakmadan koşmaya başladım. Beni zorla götürmesine izin vermeyecektim. Ondan kurtulmam gerekiyordu. Bu yüzden olabildiğince hızlı koşuyordum. Çünkü peşimdeydi, bunu arkamdan gelen ayak seslerinden anlıyordum. Hızımı yavaşlatmamak için arkama bile bakmıyordum. Bir süre sonra sokağın girişinde yakalandım. Beni belimden tutmuş kaçmamam için uğraşırken dudaklarını kulağıma götürdü. "Benden kaçabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi?" Yumruğumu karnına geçirip beni bırakmasını sağladığımda ona baktım. "Seninle gelmeyeceğim Demir. Rahat bırak beni!" Gülüyordu. "Geleceksin."

Kafamı yere eğip sabırla derin bir nefes aldım. Onunla beni bırakması için sakince konuşacaktım ama bakışlarının bende olmadığını gördüm. Arkamdaki bir noktaya odaklanmıştı. Gülmüyordu. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve kaşları çatıktı. Ben ne olduğunu anlamak için kafamı çevirip arkama baktığımda bir arabanın bize doğru yaklaştığını gördüm. İçinde tam göremesem de iki kişi vardı. Biri arabayı sürerken diğeri arabanın açık camından bize silah doğrultmuştu. Kimdi bu adamlar, burada

ne yapıyorlardı bilmiyordum ama bizi öldüreceklerini düşündüğüm için korkudan kıpırdayamaz halde öylece duruyordum.

Araba bize doğru iyice yaklaşmıştı, silahı doğrultan adam "Demir!" diye bağırdı. Yerimde kıpırdayamadan öylece durmaya devam ederken, bana oranla atak olan Demir hızla kolumu kavrayıp beni girişinde durduğumuz sokağın içine doğru çekti ve korkudan bembeyaz kesilen yüzüme baktı. "Hâlâ benimle gelmemeyi düşünüyor musun?" Susturucu takılmış silah sesini duyduğumda Demir cevabımı beklemeden elini bileğime indirdi. "Koş!"

Korku bütün bedenimden kol gezerken dediğini yapıp koşmaya başladım. Adamlar peşimizdeydi. Susturucu takmaları işlerini kolaylaştırıyordu çünkü kimse silah sesini duymadığı için polise haber vermeyecekti. Demir'le olabildiğince hızlı koşmaya çalışıyorduk. Arabanın olduğu yerin aksi yönünde koşuyorduk. Demir beni peşinden sürüklüyordu ama eminim o da nereye gideceğimizi bilmiyordu.

Bir süre hızla koştuktan sonra yorulduğumu hissedip Demir'e dinlenmem gerektiğini söyledim. O çok yorulmamıştı ama yine de dinlenmem için bana izin verdi. Nefes nefese kalmış bir halde sırtımı bir duvara yasladım. "Kimdi onlar?" Yüzüme bakmadan cevap verdi. "Düşmanlarım..." Tek kaşım havaya kalkarken bana baktı. "Sen bir çete lideriyle birlikte değil miydin? Eminim bizim gibilerin çok düşmanı olduğunu biliyorsundur."

Evet, bunu biliyordum ama düşmanlarının ellerine silah alıp birini öldürecek kadar gözlerinin döndüğünün farkında değildim. Ve bu şu an beni çok korkutuyordu. Demir yüzünden belaya bulaşmıştım ve şimdi bu işten nasıl kurtulacaktım onu düşünüyordum. "Burada olduğunu nereden biliyorlardı?"

"Beni takip etmiş olmalılar." Nedeni neydi acaba? Gerçi Demir'i öldürmek için bir nedene ihtiyaç yoktu, nedensizce öldürülebilecek biriydi o. "Neden seni öldürmek istiyorlar?" diye sordum. "Bunu sana anlatmayı çok isterdim ama şu an uygun zaman değil." Haklıydı. Adamlar peşimizdeydi ve eğer bizi bulurlarsa ikimizi de öldüreceklerinden hiç şüphem yoktu. "Polise haber vermeliyiz!" Bana en mantıklı gelen fikir buydu. Demir gözlerini devirdi. "Eğer ölmek istiyorsan haber verebilirsin tabii." Sonra dikkatle

gözlerime baktı. "O adamları tanımıyorsun. Eğer böyle bir şey yaparsan seni bulurlar.

Başımı önüme eğdim, nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Allah kahretsin, neden evden çıkmıştım ki? Eğer evden çıkmış olmasaydım şimdi başıma böyle bir şey gelmeyecekti. "Başımı belaya soktun Demir!"

"Bela sevdiğini sanıyordum." Sinirle gözlerimi kaldırıp ona baktığımda güldüğünü gördüm. Şu durumda bile gülebiliyordu. Tamam, böyle şeylere alışık olabilirdi ama bu kadar rahat davranması çok saçmaydı. Adamlar onun peşindeydiler sonuçta. Kimse geliyor mu diye etrafı kolaçan ettikten sonra ela gözlerini bana çevirdi. "Merak etme başın belada değil. Karanlıkta yüzünü görmemişlerdir. Bundan sonra hayatını huzurlu bir şekilde geçirebilirsin." Beni rahatlatmaya mı çalışıyordu bu şimdi? Adamlar olmasa bağırarak konuşurdum ama bizi bulabileceklerinden korktuğum için sesimi fazla yükseltemiyordum. "Evet, gelecek günlerim çok huzurlu geçecek ama şu an başım fena halde belada!"

Başını ayak seslerinin geldiği yöne çevirip beni onayladı. "Bak onu doğru dedin işte!" Yine bileğimden tutarak, "Koş!" diye bağırdı. Korkuyla koşmaya başladığımda bacaklarımın güçsüz olduğunu fark ettim. Artık hızlı koşamıyordum. Yeterince dinlenememiştim ve boğazımın yandığını hissediyordum. Koşmak yerine bir yere gizlenmemiz gerektiğini düşünüyordum artık.

Demir'i bir apartmanın içine soktuğumda ellerimi dizlerimin üzerine koyup eğildim ve dinlenmeye çalıştım. Nefes nefeseydim. "Burada ayrılsak iyi olur." Kendisi de nefes nefese kalmıştı. "Neden?" Kafamı kaldırıp ona sert bir bakış attım. "Adamlar senin peşinde, benim değil." Garipseyeceğim şekilde beni onayladı. "Haklısın, eve git sen."

Biraz dinlendikten sonra temkinli bir şekilde apartmandan çıktım ve gelen giden var mı diye etrafa baktım. Kimse yoktu. Arkama dönüp apartmanın kapısından bana bakan Demir'e işaret ettim. Yanıma gelip etrafa bakmaya başladı. Burada ayrılacak olmamıza sevinmiştim. "Hadi, git," dedim.

Birkaç saniye etrafa baktıktan sonra bana bir şey diyecek gibi oldu, sonra birden bire vazgeçti. Koşarak yanımdan uzaklaşırken ben de ona tam tersi

istikamette yürümeye başladım. Adamlar Demir'in peşindeydiler, beni istemiyorlardı ama ben yine de içimdeki korkuyla yürümeye devam ediyordum.

Başıma bir bela gelmeden evime ulaşmayı başardım. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Sonunda gelebilmiştim. Gelene kadar epey korku yaşamıştım ama burada olmak şimdi içimi huzurla dolduruyordu. Anahtarı çıkarırken birinin beni arkadan itip eve sokmasıyla kalbimin sıkıştığını hissettim. Korku boğazımı sıkıp nefesimi keserken arkama dönüp o kişinin kim olduğuna baktım. Demir'di.

"Ne yapıyorsun sen?"

Kapıyı kapatıp bana döndü ve omzunu silkti. "Hiç. Beni öldürmek isteyen adamlardan saklanıyorum." Hayır, buna izin veremezdim. Onun burada olmaması gerekiyordu. İşaret parmağımı kaldırıp arkasındaki kapıyı işaret ederek, "Çık evimden!" diye uyardım. Başım belaya girmesin diye evime gelmiştim ben.

"Dışarıda beni öldürmek isteyen adamlar varken mi?" diye sordu. Parmağım hâlâ kapıyı gösteriyordu. "Bu umurumda değil!" O beni sevdiğim çocuktan ayırmıştı. İkimizin de acı çekmesine sebep olmuştu. Ona yardım edeceğimi nasıl düşünebilirdi? Şu an herkese yardım edebilirdim ama ona etmeyecektim. Çünkü bunu hak etmiyordu.

Bana doğru yaklaşıp parmağımı indirdi. "Hatırlarsan ben senin hayatını kurtarmıştım. Bana borcun var. Şimdi sen de benim hayatımı kurtar ve o borcu öde." Beni uçurumdan aşağı düşmekten kurtarmıştı, ona bu yüzden minnettardım ama bunu borç olarak sayıp benden yardım bekleyeceği hiç aklıma gelmemişti. Demir gibi bir katil benden yardım bekliyordu. Buna gülebilirdim. Bir an öldürmek istediği o çocuk gelmişti aklıma, evime giren çocuk... Demir de şu an onun gibi dışarıdaki adamlardan kaçacak yer arıyordu ve benden yardım bekliyordu. "Hayat ne garip, değil mi? Daha önce sen birini öldürmeye çalışıyordun şimdi seni öldürmeye çalışıyorlar."

"Şu durumda aklına gelen şey bu mu?"

"Aslına bakarsan şu an aklıma gelen şey o adamların bu eve gelebilecek olması. Bu yüzden evimden çıksan iyi olur."

"Adamlar gittiği zaman çıkacağım merak etme. O zamana kadar saklanmamda bir sakınca yoktur herhalde?" deyip bana daha çok yaklaştı. Ela gözlerini kısıp yüzünü yüzüme eğdi. "Eski sevgilinin düşmanına böyle bir yardım yaparsın, değil mi?" diye sordu. Sorusunu yanıtlamak üzereyken, cevabını almak istemiyormuş gibi önümden çekildi ve salona girdi. Peşinden gittiğimde koltuğa oturduğunu gördüm. Ayaklarını orta sehpaya uzatıp birini diğerinin üzerine atmış bana bakıyordu. "Annen evde değil mi?"

Annemin bugün nöbette olması benim için büyük bir şanstı. Sorusunu yanıtsız bırakıp yanına yaklaştım ve ayaklarını sehpadan itip karşısındaki koltuğa geçip oturdum. "Söyle bakalım adamlar seni neden öldürmek istiyorlar?" Tekrar ayaklarını sehpaya uzattı. "Bunu bilmen gerektiğini düşünmüyorum."

"Bilmezsem bu evde kalamazsın." dedim. Beni umursamamış gibi göründüğünü fark edince kaşlarımı çattım. "Çok ciddiyim!"

"Onlardan çaldığım şeyi geri istiyorlar."

"Ne çaldın ki?"

"Bir laptop." Kaşlarım iyice çatıldı. Onu satmak için çalmamıştı herhalde? Çünkü öyle küçük işler yapacak biri değildi o.

"Neden çaldın peki?"

"İçinde önemli dosyalar olduğu için çaldım. Haraç aldığım işletme sahibinin pis işlerini kaydettiği bir laptop bu."

"Ne yapacaksın, polise mi vereceksin?"

"Saçmalama bunu neden yapayım ki? Onun sayesinde haraç aldığım adamdan iyi para kopartacağım. Polise vermem aptallık olur."

"Adamlar seni öldürecek Demir!"

"Bu öyle kolay değil."

"Farkında mısın bilmiyorum ama bugün kıl payı kurtuldun."

"Kötüler kolay kolay ölmez Öykü. Bunu şu ana kadar anlamış olman gerekirdi."

Gözlerim onun üzerindeyken bir şey demek için dudaklarımı aralamıştım ama kapı zili çalınca tedirgin bir şekilde ayağa kalktım. Demir de kalkmıştı. Hızla yanıma yaklaşıp bana baktı. "Birini mi bekliyordun?" O da tedirgin olmuş gibiydi. Kapıdaki kimdi bilmiyordum ama davetsiz bir misafir olduğu belliydi. Barlas da olabilirdi. Kafamı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. Hemen salondan çıkıp kapıya gitti ve dürbünden kimin geldiğine baktı. O sırada ben de peşinden gitmiş nefesimi tutmuş bir şekilde öylece bekliyordum. Gözünü dürbünden çektiğinde "Harika!" dedi. Ben konuşamaz halde ondan bir cevap beklerken arkasını dönüp bana baktı. "Sarı şeker burada..."

"Sarı şeker mi? O kim ya?"

"Şu yanındaki kız. Aysun."

Demir kapıyı açmak için elini uzatınca, "Dur ne yapıyorsun?" dedim.

"Kapıyı açıyorum..."

"Saçmalama! Aysun seni burada görmemeli. Sen içeri geç hemen, ben onu göndermeye çalışacağım."

"Benimle görülmekten mi korkuyorsun sen?"

"Aynen öyle. Eğer Aysun seni burada görürse Barlas'tan ayrılma sebebimi sana bağlayabilir. Ki kesin sana bağlar. Çünkü tehdit etmekte çok iyi olduğunu biliyor."

"Sanırım haklısın. Gidip saklanayım," deyip içeri benim odama geçti. Oraya girmesi beni rahatsız etmişti ama bir şey diyemedim. Çünkü Aysun sabırsızca zili çalıyordu. Daha fazla açmamaya devam edersem bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Sesli bir nefes verip yavaşça kapıyı açtım.

"Kızım neredesin sen, geleceğim dedin gelmedin, arıyorum açmıyorsun da?" Aradığını fark etmemiştim çünkü telefonum sessizdeydi. Zaten olmasaydı da pek açmaya vaktim olacağını sanmıyordum. Çünkü Demir yüzünden filmleri aratmayan bir macera yaşamıştım. Ona bakmamayı tercih ettiğim için gözlerimi yere çevirdim. "Gelecektim ama yolda Barlas'la karşılaştım. O yüzden gelemedim. Kusura bakma lütfen."

"Sen iyi misin?"

"Değilim!" dedim sessizce.

"Ne oldu?"

"Barlas'tan ayrıldım." İçimdeki yangın, adını ağzıma aldığımda bile bedenimi sarsıyordu. Kötüydüm. Bundan sonra daha da kötü olacaktım ve bunun bilincinde olduğum için yatağıma uzanıp sabaha kadar ağlamak istiyordum. Aysun halime üzülmüş gibi bakarken yaklaşıp elini omzuma koydu. "Son günlerde sende bir şeyler vardı zaten. Belliydi bir şey olacağı. Sorun ne, neden ayrıldın?" Ona bunu anlatmayı çok isterdim ama doğruyu anlatmam mümkün değildi. Tıpkı Barlas'a söylediğim gibi ona da yalan söyleyecektim. Sadece şimdi sırası olmadığını düşünüyordum. "Boş ver belki daha sonra anlatırım." O an odamdan bir şeyin düşme sesi gelince Aysun'un bakışları içeri kaydı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Annenin nöbeti olduğunu sanıyordum." Demir içeride ne yapıyordu bilmiyordum ama ses çıkarmış olması benim için hiç iyi olmamıştı.

"Evet, öyleydi ama kendini iyi hissetmediği için geri geldi." Aklıma ilk gelen yalan buydu. İnanmış gibi görünüyordu ama ben yine de tedirgindim. Aysun gözlerini gözlerime çevirdiğinde kötü olduğum için benimle dertleşmek istiyor gibi görünüyordu. Elimi omzumdan çekip, "Hadi içeride biraz konuşalım," diyerek içeri adımını atınca önüne geçip onu durdurdum. "Olmaz!" Bakışları değişmişti. Halime şaşırdı ama bir şey demedi.

"Kendimi pekiyi hissetmiyorum Aysun, sonra konuşalım." Üzüntüyle elini tekrar omzuma koydu. "Anlıyorum seni ama konuşmak iyi gelir belki."

"Biraz uyumalıyım. Şu an istediğim tek şey bu."

"Peki, sen bilirsin ama kararın değişirse telefon et. Hemen gelirim."

"Sağ ol."

Hafifçe gülümseyip yanağımdan öptükten sonra, "Görüşürüz," deyip gitti.

Demir az önce neyi düşürüp ses çıkarmıştı onu görmek istiyordum. Odama geçtiğimde Demir'i yatağımın üzerinde uzanırken görünce sinirle yanına yaklaştım. "Ne yapıyorsun sen?"

Soruma sırıtarak cevap verdi. "Yatıyorum." Gözlerim etrafı tararken komodinimin üstünde duran, içinde annemle birlikte çekildiğimiz fotoğrafın bulunduğu çerçevenin düştüğünü gördüm. Anlaşılan elini ona sürmüştü ve düşürdüğü halde kaldırmaya tenezzül etmemişti. Çerçeveyi alıp yerine koydum ve ona sinirli bir bakış fırlattım. "Bu ne rahatlık ya, sanki dışarıdakiler beni öldürmek istiyor. Çabuk kalk yatağımdan!" Sırıtmaya devam ederek yerinden doğruldu. "Bu senin yatağın mıydı? Hiç fark etmedim." Tamam, beni kızdırmak hoşuna gidiyordu anlıyordum da bunu şu an yapmasa çok iyi olurdu çünkü gerçekten onunla uğraşacak durumda değildim.

"Demir kalk şuradan!" Odama şöyle bir göz gezdirdiğini gördüm. "Odan güzelmiş." Kapıyı işaret ettim. "Çık odamdan!" Yatağımdan kalktı ama odamdan çıkmadı. Gülerek bana bakıyordu. "Barlas odanı hiç gördü mü?" Kaşlarım birden çatıldı. "Bunu neden soruyorsun? Sana ne bundan?"

"Hayır, sadece iç çamaşırlarını nereye koyduğunu biliyor muydu diye soracaktım? Çünkü ben az önce yerini öğrendim de." Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine dikkatle bakıyordum ama onun gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Çünkü bunu gizleyecek kadar ustaydı. Kapıyı gösteren parmağımı ona çevirdiğimde sinirle sallamaya başladım. "Bana bunun, beni kızdırmak için uydurmuş olduğun bir yalan olduğunu söyle!" Gülerek yürümeye başladı. "Gerçeği öğrenmek istiyorsan önce karnımı doyurmak için bir şeyler hazırla. Açım ben," deyip odadan çıktı. Peşinden ben de çıktığımda mutfağa gittiğini gördüm. "Burası lokanta değil Demir. Ben de aşçı değilim!" Söylediğimi umursamadan masaya geçip oturdu. " Mantı çorbası istiyorum." Suratına dik dik baktım. "Asla yapmam!"

Sırtını sardalyeye yaslarken gözlerini kıstı. "İç çamaşırlarının yerini görüp görmediğimi merak etmiyorsun herhalde?" Aşağılık pislik yine kendince eğlenmeye çalışıyordu. Her yaptığı beni nasıl bu kadar sinir edebilirdi? Dünyaya insanları sinir etmek için gönderilmiş bir varlıktı bu. Artık buna emindim. "Gidip o adamları seni almaları için çağırmam gerekiyor!" Sinirle söylediğim şeyle kahkaha attı. "Bunu yapmanı hiç tavsiye etmem. Bu kadar iyi anlaşıyorken bozuşmayalım bence." Aklımdan ona o yemeği yapıp içine zehir dökme fikri geçiyordu ama onun gibi psikopat olmadığım için bu fikri uygulamaya koyamadım. Ekmek sepetinden çıkardığım ekmeğin içine bir dilim peynir yerleştirip önüne koydum. Madem açtı her şeyi yerdi herhalde.

Birkaç saniye önünde duran ekmeğe baktıktan sonra kafasını oynatmadan gözlerini bana kaldırdı. "Mantı çorbası demiştim."

"Senin için gerçekten o çorbayı yapacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Peki, bununla idare edelim bakalım," deyip önündeki ekmeği yemeye başladı.

Birkaç dakika içinde ekmeği bitirip son lokmasını çiğnerken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Karnın doyduğuna göre söyle bakalım. Gördün mü yerini?" Cevap vereceğini pek ummuyordum aslında. Aptallık edip yine de sormuştum işte. "Görmedim. Açıkçası merak edip nerede olduğuna bakmadım bile." Cevap vermesine şaşırmıştım ama aynı zamanda sevinmiştim de. "Biliyor musun aptalın tekisin!" Kaşı hayretle havaya kalktı. "Neden? Odana kadar girip iç çamaşırlarının yerine bakmadım diye mi?" Sandalyeden kalkıp yavaşça bana doğru yürümeye başladı. "Düşündüm de haklısın galiba. Sanırım bu biraz aptallık," dedi. Üzerime doğru geldiği için geri çekildim. "Demir git artık evimden!" diye uyardım. Burada çok fazla vakit harcamıştı. Daha fazla kalmasına gerek yoktu. Adamlar çoktan gitmiş olmalıydılar. Demir gözlerini gözlerime dikmiş bana doğru yaklaşırken belim tezgâha değdiği için daha fazla gidemeyeceğimi anlamıştım. Bu onun dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. İyice yaklaşıp yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

Nefesi yüzüme çarparken onunla evde yalnız olduğum için soluğumun kesildiğini hissettim. Bana bu kadar yakın olması beni korkutuyordu. Şu an

normal bir insanmış gibi görünse de o saplantılı psikopatın tekiydi. Ne yapacağı belli olmazdı. Ona cevap vermeden yanından geçecekken ellerini iki yanımdan tezgâha koyup kaçmamı engelledi. Yüzü yüzüme çok yakın duruyordu. "Belki biraz daha kalmalıyım. Birlikte güzel şeyler yaparız." Ela gözlerine tepkisiz bir şekilde bakarken gözlerinin dudaklarıma kaydığını gördüm. Benimle oyun oynuyordu bunu biliyordum ama bu gerçekten sabrımı taşırıyordu. Böyle davransın istemiyordum artık. Çünkü ondan gerçekten bıkmıştım. Dişlerimi birbirine bastırıp onu omuzlarından iterek, "Defol!" diye bağırdım. Bu halleri midemi bulandırıyordu. Ona yardım ettiğim için pişmanlık yaşıyordum şu an. Bıraksaydım da adamlar onu gebertselerdi keşke.

Geriye doğru sendelediğinde kahkaha atmaya başladı. Sinirlenmem hoşuna gitmiş olmalıydı. Ben öfkeli bakan gözlerimle evden çıkmasını beklerken o kahkahasına ara verdi ve gitmeden önce gözlerini gözlerime dikti. "Biliyor musun, iyi ki Barlas'tan ayrılmanı sağlamışım. Seninle çok eğleneceğiz." Sinirle solumaya başladığımda tekrar kahkaha attı ve evden çıktı.

Kurduğu son cümlenin öfkesiyle ayaklarımı yere vurdum. Mutfaktan çıkıp odama gittim ve kendimi yatağıma attım. Mümkünse hiç uyanmadan birkaç gün uyumak istiyordum. Barlas'tan ayrılmıştım dengem zaten altüst olmuştu, birde Demir gibi biri benimle eğlenmek için başıma musallat olmuştu. Hangi derdime yanacağımı bilmiyordum. Canım acıyordu. Barlas'ı düşündüğüm her an acım daha da katlanılmaz bir hal alacaktı ve ben bunun bilincinde olduğum için bu acıyı kalbimde nasıl taşıyacağımı düşünüyordum. Gözlerimi kapattığımda ağladığı o an geliyordu gözlerimin önüne. Barlas ondan ayrıldığım için ağlamıştı. Biri bana ondan ayrıldığım zaman bunun olacağını söyleseydi ona asla inanmaz, hatta ona gülerdim. Ama olmuştu. Barlas gözlerimin önünde acıyla harmanlanmış gözyaşlarının yanaklarına damlamasına izin vermişti. Ondan ayrılmama izin vermeyeceğini söylemişti ama giderken bir şey yapmamıştı. Sanırım beni durduracak gücü bulamamıştı kendinde. Yoksa asla yanından öylece gitmeme izin vermezdi.

Ondan ayrılmam kolay olmuştu. Barlas'ın işimi zorlaştıracağını düşünüyordum, hatta bir hafta bunun derdine yanmıştım ama o beni yanıltmıştı. Bağırıp çağırıp üstüme gelmemişti. Sadece kabullenip ondan

ayrılmama izin vermişti. Bu bana garip gelse de pek umursamıyordum. Çünkü şu an bunu umursayacak halde değildim. Tek düşündüğüm ona deli gibi âşıkken ondan nasıl uzak kalacağımdı.

***

Son dersin hocası derste değildi ve boş geçen ders bütün sınıfı sevindirmişti. Kimisi bahçeye çıkmış kimisi kantine inmiş kimisi de bizim gibi sınıfta oturmayı tercih etmişti. Gerçi benim için bugün bütün dersler boş geçmiş gibiydi. Hiçbir şey dinlememiş, sürekli Barlas'ı düşünerek vakit geçirmiştim. Okulda değildi. Gelmeyeceğini tahmin ediyordum zaten ama onu görmek istediğim için burada olmasını istiyordum. Açıkçası bir daha okula gelmeyeceğinden korkuyordum.

"Kantine gidelim mi Öykü?" Arkama yaslanmış gözlerimi sıramın üstüne sabitlemiş öylece düşünürken Aysun'un sorusunu yanıtladım. "Hayır." Bugün fazla sessizdim ve neredeyse hiç konuşmamıştım. Onlarla konuştuğum tek konu Barlas'tan neden ayrıldığımdı. Bu halde olmam onları üzüyordu bunun farkındaydım ama elimden bir şey gelmiyordu. Aysun gibi Koray ve Öznur'un da gözleri benim üzerimdeydi, seslerini çıkarmadan beni izlediklerini fark ettim. Bütün gün beni konuşturmaya çalışmışlardı ama başarısız olmuşlardı. Bu yüzden onların da pek keyfi yoktu.

Aysun elini, elimin üzerine elini koydu. "Öykü konuşursan kendini belki daha iyi hissedersin. Düşünerek iyi olmazsın." Ona bakmıyordum. Bütün gün yaptığım gibi gözlerim hep başka yerdeydi. "Konuşacak bir şey yok ki Aysun."

"Barlas seni terk etmedi, sen onu terk ettin, şimdi neden hayatın bitmiş gibi davranıyorsun anlayamıyorum."

"Çünkü onu hâlâ seviyorum."

"Benim anlamadığım da o, sevdiğin halde neden ayrıldın?"

"Bunu size anlattım ya Aysun."

"Sebebi çok anlamsız geliyor bana. Başka bir şey var ve bunu bize söylemiyor gibisin."

"Gitme üstüne Aysun. Öykü iyi değil," diyen Öznur şu durumda kurtarıcı meleğim olmuştu. O olmasa Aysun'un gerçeği öğrenene kadar beni konuşturmaya çalışacağını biliyordum. Ama Öznur öyle değildi. Anlatırsan dinliyordu. Onun dışında soru sorup seni konuşturmaya çalışmıyordu. Sessiz bir kızdı zaten. Güler yüzlüydü de. Onunla tanışalı çok olmamıştı ama onu da en az Aysun kadar seviyordum. Samimi geliyordu bana. Arkadaşlığı iyiydi. Sanırım bu yüzden onu çok sevmiştim.

"Barlas okulda değil. Sence nerededir?" diyen Koray'ın sorusunu cevaplayacaktım ama Aysun benden önce konuştuğu için cevaplayamamıştım. "Nerede olacak fabrikadadır. Kafa dağıtmak için içiyordur." Koray, Aysun'a inanamayan gözlerle baktı. "Haklısın tabii, çocuk aşk acısı çekiyor ve fabrikada öyle içip içip Öykü'yü düşünüyordur. Kızım çete lideri bu, aşk acısını öyle içerek mi atlatmaya çalışır sence?"

Aysun kaşlarını çattı. "Nasıl atlatmaya çalışır ki?" Koray düşünür gibi dudaklarını büktü. "Ne bileyim kavgaya karışır, haraç falan alır belki birilerine işkence bile yapar." Koray'a dönüp sinirli bir bakış bahşettim. Öznur'un yanında Barlas'ın yaptığı şeylerden bahsetmesi hiç iyi olmamıştı. Bu onu korkutabilirdi. Sonuçta Barlas'ı tanımıyordu ve onun hakkında kötü şeyler düşünmesini istemiyordum.

Koray ona neden öyle baktığımı anlayınca, "Merak etme, Öznur her şeyi biliyor. Barlas'ı ona anlattık. Kendisi de onu en az bizim kadar iyi tanıyor artık," dedi. Rahatlamalı mıydım acaba? Bunu yapmalarına kızmıştım, kız daha okula yeni gelmişti. Ona Barlas'tan bahsetmelerine gerek yoktu. Korkabilirdi. Gerçi yüzüne bakılacak olursa hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Sanki ona bir çete liderinden değil de sıradan birinden bahsedilmiş gibiydi. Koray ve Aysun ona Barlas'ı nasıl anlattılarsa artık kız gayet rahattı. Bunun sebebi Barlas'ın masumlara zarar vermeyecek olduğunu bilmesi miydi bilmiyordum. Şaşırdığım şey onda en ufak korku görmemekti. Aysun ve Koray da Barlas'ı tanıyordu ama az da olsa ondan korkuyorlardı. Öznur da o korku asla yoktu. Belki de fazla korkusuzdu. Bilemiyordum.

"Ayrılarak iyi mi ettin kötü mü bilmiyorum ama ondan ayrıldığını duyan her kız şimdiden Barlas'ı etkileme planlarına başladı haberin olsun." Koray'ın beni bilgilendirmek için konuşması Aysun'u kızdırmış gibi görünüyordu. "Bunu söylemene gerek yoktu!" Koray'ın gözleri onun gözlerine kaydı "Bilsin diye söyledim. Öykü, Barlas'ı terk etti. Barlas da hayatının sonuna kadar onu düşünerek yaşamayacağına göre elbet kendine yeni birini bulacaktır."

Zil çalınca çantamı aldım ve hızla sınıftan çıktım. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Kendimi yatağıma atacaktım ve sabaha kadar Barlas'ı düşünecektim. Aslında bugün okula gelmek saçma bir fikirdi. Evde kalmalıydım. Kendimi daha iyi hissetmek için buradaydım ama şimdi daha kötü hissediyordum. Koray'ın söylediği şey yüzünden kalbim sıkışmıştı sanki. Barlas'ın başka bir kızla olma olasılığı nefes almamı zorlaştırıyordu. Böyle bir şey olursa dayanamazdım. Bu kadar âşıkken, onu başka bir kızla görmek beni mahvederdi.

"Öykü, dur bekle!" Hızlı yürüdüğüm için Aysun bana yetişmekte zorlanıyordu. Yanıma gelip koluma girerek, "Acelen ne kızım ya?" diye sordu. Ona cevap vermedim. Okulun bahçe kapısına doğru yürüyordum. "Bakma sen Koray'a, boş boş konuşuyor. Barlas'ın başka kızlarla birlikte olacağını hiç sanmıyorum. O seni yeniden elde etmek için uğraşacak bak görürsün." İçimi rahatlatmaya çalışıyordu ama ben o kadar kötüydüm ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Şu an hiçbir konuşma beni rahatlatamazdı. Koray haklıydı. Barlas yeni birini bulacaktı. İşte bu düşünce ruhumu sızlatıyordu. Sevdiğim çocuğun yanında başka bir kız görmek kalbimi paramparça edecekti. Ve ben bu acıya asla katlanamayacak, her gün ağlayacaktım.

Biz bahçe kapısından çıkmış yürürken biri arkamızdan Aysun'a seslendiği. İkimiz de dönüp baktık. Oldukça yakışıklı bir adam bize doğru yürüyordu. Uzun boylu, ince yapılıydı. Yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Siyah takım elbisesinin üzerine siyah kaban giymiş, üstünde oldukça iyi durmuştu. Fiziğinin gayet yerindeydi ve suratında hafif bir tebessüm vardı.

"Bana mı seslendiniz?" Aysun bize doğru yaklaşan adama bakarken şaşkın görünüyordu. Adam yaklaşıp önümüzde durdu ve "Evet," dedi.

Yanımıza yaklaşınca fark etmiştim ki gözleri petrol mavisiydi. İlgi çekiyordu. Siyah ve gür saçları özenle taranmıştı. Yakından daha bir yakışıklı görünüyordu. Ben de Aysun gibi şaşırmış ve adamın kim olduğunu merak etmiştim. Aysun adamın ne diyeceğini merakla beklerken adam gülümseyerek elini uzattı.

"Öncelikle kendimi tanıtayım, ben Doğan."

"Memnun oldum da beni nereden tanıyorsunuz acaba?"

"Seninle daha önce tanışmıştık. Senin beni tanıman mümkün değil, çünkü beni yalnızca bir kere gördün ama ben seni çok iyi tanıyorum."

"Üzgünüm ama hatırlayamadım sizi."

"Zorlama lütfen, bu çok normal."

"Neden buradasınız?"

"Seni görmeye geldim. Konuşmak istediğim bir konu var." Biz Aysun'la şaşkınca birbirimize bakarken adam, "Bir saniye bekle lütfen," deyip yanımızdan ayrıldı. Birkaç metre ötemizde duran ve kendisine ait olduğunu düşündüğüm son model siyah spor arabasına doğru yürürken gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Aynı şey Aysun'a da olmuştu. Adam zengindi. Bu arabasından belli oluyordu. Arabasından aldığı küçük hediye paketiyle yanımıza geri dönünce elindeki paketi Aysun'a uzattı. "Bu senin için."

"Bana hediye mi aldınız?"

"Evet... Diğer hediyeleri isimsiz gönderdiğim için kusura bakma lütfen. Amacım sadece gizem yaratıp ilgini çekmekti."

"Onları da mı siz gönderdiniz yani?"

"Dediğim gibi sadece ilgini çekmek istedim."

"Doğruyu söylemek gerekirse ilgimi çektiniz."

"Buna sevindim. O halde benimle yemek yer misin? Bildiğim güzel bir restoran var. Seni oraya götürmek istiyorum."

Adam bu duruma memnun olmuştu ama ben hiç memnun değildim. Şu an aklım oldukça karışmıştı ve Aysun'un bu teklifi kabul etmesini istemiyordum.

"Tabii, neden olmasın."

Kafam hızla Aysun'a dönerken ona şaşkın gözlerle baktım. Nasıl kabul edebilirdi? Cidden onu anlamıyordum. Adamı henüz yeni görmüştü ve hiç tanımadığı bir adamla yemek yemeyi kabul etmişti. Gerçekten aklını kaçırmış olmalıydı. Ona bu kadar çabuk güvenmemeliydi. Çünkü ben güvenmemiştim. Birkaç saniye ona baktıktan sonra adama döndüm. "Bize bir saniye verir misiniz?" Adam bakışlarını Aysun'dan alıp bana çevirince beni petrol mavisi gözleriyle baştan aşağı süzdü ve "Tabii," dedi.

Adam yanımızdan uzaklaşırken Aysun'a döndüm. Ona sinirli bir şekilde bakıyordum. "Adamı tanımıyorsun bile. Nasıl kabul edersinteklifini?" Henüz açmadığı hediye paketini göğsüne bastırırken gözleri arabasına doğru yürüyen adamın üzerindeydi. Mest olmuş gibi bir hali vardı. "Öykü onu görmedin mi, çok yakışıklı." Tamam, kabul yakışıklıydı. Moda dergilerinden fırlamış gibi duruyordu ama sadece bir yabancıydı. Ayrıca bakışları, duruşu, tavrı ne kadar samimi görünse de o adamda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. "Evet, yakışıklı ama nasıl biri olduğu hakkında en ufak fikrin yok."

Gülümseyerek bana baktı. "İyi ya işte şimdi olacak. Bana şans dile." Yürüyüp adamın yanına giderken yerimde öylece durup onu izledim. Şaka gibiydi. Neydi şimdi Aysun'u o adama iten? Yakışıklılığı mı? Parası mı? Öyle bir adamın Aysun gibi liseli bir kızla ne işi olabilirdi ki? Konuşmak istediği bir konu olduğunu söylemişti. Neydi acaba bu konu?

Ellerimi montumun ceplerine sokmuş eve doğru yürürken sıkıntıdan sürekli ofluyordum. Bir de Aysun'un olayı çıkmıştı başıma. Şu adamla görüştükten sonra beni aramasını umuyordum. Ne konuştularsa bana anlatırdı herhalde. Çünkü gerçekten merak ediyordum.

Adımlarım oldukça yavaştı, başımı yere eğmiş öyle yürüyordum. Düşünceliydim. Karşıdan gelen araba tam önümde fren yapınca öylece kaldım. Yolun ortasında yürüdüğümün farkında bile değildim. Arabanın sahibi durmasa bana çarpabilirdi. Korkuyla başımı kaldırıp bakınca onun gözleriyle karşılaştım.

Barlas!

Bir süre bana baktı ve arabadan çıktı. Yanıma doğru yürürken bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Onu görmek beni mutlu etmişti ama burada olması hoşuma gitmiyordu.

"Ne işin var burada?" Sesim hiçbir duygu barındırmıyordu çünkü oldukça ifadesiz tutmaya özen göstermiştim. Artık ayrıydık ve onunla duygularımı belli edecek şekilde konuşmak istemiyordum. Aramızda bir adım mesafe kalacak şekilde karşımda durdu. "Konuşmak için geldim."

Onun sesi ifadesiz değildi. Suratıma özlemle bakıyordu.

"Bizim konuşacak bir şeyimiz yok Barlas!" deyip sinirli bir şekilde yanından geçecekken kolumu tutup beni durdurdu. "Var. Bana Demir'in seni ne ile tehdit ettiğini söyleyeceksin." Böyle düşünmesine şaşırmıyordum. Demir'i tanıyordu ve yapacaklarını çok iyi biliyordu.

"Beni kimse tehdit etmedi."

O gözlere aşkımı belli eder gibi bakmak istiyordum ama bu mümkün değildi. Onu terk etmiştim ve artık aşkımı olabildiğince saklamam gerekiyordu. Kolumu tutarken gözlerimin içine bakarak konuştu. "Buna gerçekten inanacağımı mı sanıyorsun? Beni kendi isteğinle terk etmeyeceğini biliyorum. Boşuna yalan söyleme."

"Ama terk ettim!"

"Benden ayrılmak için iyi bahaneler bulmuşsun ama dün söylediğin her şeyin yalan olduğunu biliyorum!"

"Bildiğin için mi ağladın?"

"Sadece sana inandığımı düşünmen için ağladım. Senin gibi ben de oynadım. Çünkü Demir'e gidip ayrıldığımızı söyleyeceğini biliyordum. Ne halde olduğunu görürse sana inanacaktı. Benim istediğimde buydu. Sana inanması ve ayrıldığımızı düşünmesi. Çünkü öyle düşünürse bu benim işime gelecekti."

"Oynadın öyle mi? Bunu nasıl yaparsın?"

"Neden kızıyorsun ki, sen de oynamadın mı? Benden gerçekten ayrılmak istediğine inandırmaya çalıştın beni. Bunun için ağladın! Bak, Demir'in seni neyle tehdit ettiğini söylersen onu kendi silahıyla vururuz."

O an söylemek geldi içimden. Söyleyip bana yardım etmesi için her şeyi anlatmak... Ama yapamazdım. Çünkü yaparsam her şey daha kötü olacaktı. İntikam oyunları asla bitmeyecekti ve bu durumdan herkes etkilenecekti.

"Yok öyle bir şey Barlas, ben kendi isteğimle ayrıldım senden!"

"Öykü, Demir'in seni tehdit ettiğini biliyorum. Tanıyorum o iti!"

"Yok öyle bir şey diyorum! Neden seni kendi isteğimle terk edebileceğime inanmıyorsun ki? Bu kadar mı zavallıyım ben?"

Bir süre gözlerime baktı. O gözlerde o kadar çok şey vardı ki. Ama benim için en önemli olanı gözlerime aşkın rengiyle bakmasıydı.

"Dövmeni sildirdiğin videoyu izlediğimde çetemden ayrıldığını düşündüğüm için yıkıldım, mahvoldum ama bana her şeyin bittiğini söyleyince bir şeyler olduğunu anladım. Eğer sen bunu gerçekten isteseydin hemen yapardın. Sinirlendiğinde ya da üzüldüğünde ani ve yanlış kararlar veren bir insansın. Bu karar için bir hafta beklemeyeceğini ikimiz de iyi biliyoruz. Beni gerçekten terk etmek isteseydin bunu Demir'e vitamin enjekte ettiğim gün yapardın. Bir hafta beklemezdin Öykü."

Beni iyi tanıyordu. Şu durumda diyecek bir şeyim yoktu ama kendimi konuşmaya zorladım. Yalan söylediğimi düşünmemesi gerekiyordu. Kafamı hafifçe iki yana salladığımda gözlerimi gözlerinden ayırmamaya dikkat ettim. "O kadar saçmalıyorsun ki!"

Güldü ama keyiften yoksundu gülüşü. "Hiç sanmıyorum."

"Peki tamam, madem öyle olduğuna inanıyorsun devam et, buna inan ama ya öyle değilse? Ya senden gerçekten kendi isteğimle ayrıldıysam?"

"Yok öyle bir şey!"

"Ya öyleyse?"

"Öyle bir şey olsaydı beni terk etmene izin verir miydim sanıyorsun?"

"Ne o, sen de Demir gibi saplantılı âşık mı oldun?" Söylediğim şey onu kırmış gibiydi. Yanlış konuşmuştum farkındaydım ama bunu yapmak zorundaydım. "Anla artık şunu. Seni istemiyorum. Biliyorum gururuna yediremiyorsun ama öyle..." Bir adım geri çekilip gözlerinin içine bakarak bağırdım. "Seni istemiyorum Barlas Karaman!"

Birkaç saniye sessizce bana baktı. Daha sonra ani bir hareketle kolumdan tutup beni kendine çekti ve yüzünü yüzüme eğip sinirle konuştu. "Şunu bir daha söylesene!" Gözlerime o kadar yakından bakıyordu ki yutkunma gereği hissettim. Bakışları beni eritiyordu. Kahverengi gözlerinde kayboluyordum resmen. Beni içine hapsediyordu. Ona âşık olduğum nasıl da belli oluyordu. Bakışıyla kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Beni öylesine etkiliyordu ki yanında adeta nefesim kesiliyordu.

Benden aynı şeyi tekrar etmemi beklerken gözlerine bakmaya devam ediyordum. Bana inanması için bunu tekrar edebilirdim ama inanır mıydı onu bilmiyordum. Buna rağmen yine de istediğini yapacaktım. Kalbimin, yapma, diyen sesini umursamadan konuşmak için dudaklarımı ıslattım. "Seni..." dediğim an, elini kaldırıp başımın arkasına koydu ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdu.

Şaşırmıştım ama ruhumun ve bedenimin o an huzura kavuştuğunu hissettim. Onu özlemiştim. Bakışı, kokusu, öpüşü her şeyi ayrı bir özlemdi benim için. O, kalbimin derinliklerine inen ve orada yaşamayı başaran tek kişiydi. Ve ben onun yanında heyecandan titriyordum. Vücudumun kimyasını bozuyordu. Sersem gibiydim. Öpüşü o kadar yumuşaktı ki

gözleriyle ya da sözleriyle değil, öpüşüyle konuşuyordu benimle. Özledim, diyordu.

Ona karşılık verirken gözlerimden bir yaş yuvarlandı yanağıma. Bu ben de özledim demekti ama öyle sessiz bir yakarıştı ki duyulmuyor, sadece hissediliyordu. Barlas bunu hissetmişti. Dudakları dudaklarımı serbest bırakırken gözlerime yine yakından baktı. Yüzünü geri çekmemişti. "Bunu bize yapma Öykü. Beni istediğini ikimiz de biliyoruz." Eliyle saçlarımı okşadı. "Demir'in tehdidine boyun eğme."

Sözleriyle duygularımı geri plana attım. Az önce yaşadığımız şey beni heyecanlandırmış, uzuvlarımı titretmiş olsa da sanki hiçbir şey olmamış gibi gözlerine baktım. "Ben canımı acıtan insanla daha fazla birlikte olmayacağım Barlas." Onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu. Bana inanmasa da benden uzak durması ikimiz için de iyi olacaktı. Az önce yaşanan şey bir daha yaşanmamalıydı. Ne yapıp edip onu kendimden uzak tutacaktım.

Konuşmaya başladığında bakışları az önceki gibi sert değildi. "Güzel bahane ama hiç inandırıcı değil." Bana inanmıyor olması gerçekten sabrımı taşırıyordu. Daha ne yapabilirdim bilmiyordum ama kendimi geri çektiğimde sinirle bağırmaya başladım. "İnanmıyorsun çünkü canı yanan sen değilsin, benim! Senin de canın yansaydı neden senden ayrılmak istediğimi anlardın!"

Onun da sesi bir anda yükselmişti. "Şu an benim canım yanmıyor mu sanıyorsun? İstemediğin halde benden uzak duruyorsun ve bu benim canımı yakıyor Öykü!" Sinirle güldüm. "Bu en basit acı. Ben bunun katbekat fazlasını yaşadım." Neden bahsettiğimi anlamıştı ve bu yüzden pişmanlıkla uzun süre yüzüme baktı. Bir şey düşünüyor gibiydi. Böyle şeyler söyleyerek onu kendimden uzak tutabileceğimi düşünürken bir anda elimden tuttu ve beni arabaya doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidiyoruz!"

"Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim, bırak beni!" diye uyardım onu ama kapıyı açıp beni koltuğa oturttu. Kapımı kapatıp direksiyona geçerek arabayı sürmeye başladı. Konuşmuyordu. Gözlerini yola dikmiş sessizce araba kullanıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" Cevap vermedi. Beni zorla götürüyor ve nereye götürdüğünü söylemiyordu. "Barlas söyle şunu!"

"Bir şey yapacaksın!" Ben çatık kaşlarla suratına bakarken yüzünü bana döndürdü. Gözlerinde karanlık vardı. Bunu şu an her şekilde yorumlayabilirdim. Çünkü bu çok farklıydı. Daha önce görmediğim bir ifadeyle bakıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum ama dehşet verici olduğunun farkındaydım.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

45.BÖLÜM

Kararı, boğazımı sıkan bir ip gibiydi. Gücümü kaybetmemi sağlayan, ruhumu dip köşeye çekip azap çektiren bakışları beni derin bir hüzne sürüklüyordu. Kara bulutlar artık üzerimde dolanmıyor hayatımda rol oynuyordu resmen. Yorgunum dedikçe de peşimi bırakmıyor daha bir yapışıyordu yakama. Gecem gündüzüm hüzündü artık. Yağan yağmurda toprağa karışan bir hüzne değil de o yağmurla yağıp hayatımın içine sızan bir hüzne sahiptim. Hayatım sanki bu kelimeden ibaretti. Mutluluk yoktu... Sanırım dün, onu berbat bir şekilde kaybetmiştim.

"Daha önce benim sana yaptığımı şimdi sen bana yapacaksın!"

Kalbim Barlas'ın kurduğu cümleyle çok hızlı atmaya başlamıştı, yutkundum. Benden ne istediğini anlamıştım. Kararlılığı gözlerinden de sözlerinden de belli oluyordu. Nefes alıyordum ama sanki alamıyormuş gibi hissediyordum. Barlas ne saçmalıyordu?

"Sen ne diyorsun ya? Kafayı mı yedin?" Sesim oldukça yüksek çıkmıştı.

"Evet yedim! Bana kafayı yedirdin!" O da sesini yükselmişti.

"Arabayı durdur, ineceğim!" Bu saçmalığa katlanacak değildim. Arabadan inecekve istediği şeyi asla yapmayacaktım.

Beni umursamamıştı bile. Hızla ona döndüm ve "Barlas dur!" diye bağırdım. Gözleri yoldaydı beni duymuyordu. Asla durmayacağını anlayınca daha önce yapmaya çalıştığım şeyi yapmak istedim. Çünkü beni buna mecbur bırakmıştı. Yüzüm ona dönükken hızla kapıya doğru döndüm ve açmaya yeltenince kitlenen kapının sesini duydum. Benden önce davranmıştı.

Daha fazla ısrar etmeyecektim. Çünkü ona kendi istediğim şeyi asla yaptıramayacağımın farkındaydım. Kafasına koymuştu. Onun bana yaptığını benim de ona yapmamı istiyordu. Bu büyük bir saçmalıktı ama

Barlas sanki çok normal bir şey istiyormuş gibi görünüyordu. Yapamayacağımı düşünmüyordubile.

Fabrikaya geldiğimizde Barlas arabayı durdurdu ve aşağı inip benim tarafıma geldi. Kapımı açmış çıkmamı beklerken kollarımı göğsümde birleştirip önüme baktım. Yerimden kalkmaya hiç niyetim yoktu. Çok istiyorsa beni sürükleyerek çıkarırdı buradan.

"Çık dışarı!"

Verdiği emirle omzumu silktim. "Hayır!" Bunu kabul etmeyeceğinin farkındaydım. Zaten etmemişti de. Hızla kolumu kavrayıp beni zorla arabadan çıkarıp fabrikanın içine soktu. Kolumu bırakması için uğraşırken Çetin, Samet ve Ali'nin de orada olduğunu gördüm. Bir de çetedeki diğer çocuk vardı. Gökay. Onu ikinci kez görüyordum. Yaver'in mekânına gitmek için Barlas'tan kaçarken karşılaşmıştım onunla. Bu biraz ürkütücü olmuştu ama o ve diğerlerinin Barlas'ın çetesinden olması beni rahatlamıştı. Ne işi vardı burada acaba? Onu daha önce fabrikada görmemiştim hiç.

"Barlas!" Çetin ve diğerleri bize şaşkınca bakarken Barlas onları umursamadan beni üst kata çıkarmak için merdivenlere yönlendirdi. Hepsi o kadar şaşkın görünüyordu ki oturdukları kanepeden ayağa kalkmış bizi izliyorlardı.

Barlas beni zorla üst kata çıkarmayı başarınca kapıyı ayağıyla kapatıp kolumu serbest bıraktı. Karşımda durmuş bana çatık kaşlarıyla bakarken kapının açılmasıyla kafasını oraya çevirdi. Çetin ve diğerleri peşimizden gelmiş bize garip bir şekilde bakıyorlardı. "Ne oluyor Barlas?" diye sordu Çetin.

"Bir şey yok çıkın!"

"Ne demek yok? Bir şey var işte görüyoruz. Ne yapıyorsun sen?"

"Öykü neden burada Barlas?" dedi hemen arkasından Ali.

"Bana işkence yapacak!"

Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çetin, "Kardeşim..." derken Barlas onu eliyle susturup, "Sakın bana karışmayın!" diye uyardı.

Ayaklarım güçsüzdü, hızla atan kalbimin sesini dinliyordum. Bunca zaman her şekilde atmıştı. Ama bu seferki başkaydı. Yapamayacağım bir şeyin korkusuyla atıyordu. Barlas benden öyle bir şey istiyordu ki bu içimdeki aşkı resmen felakete sürüklüyordu.

"Barlas delirdin mi sen? Neden böyle bir şey yaptırıyorsun ona?" Samet kızmış gibiydi ama Barlas onu umursamadı.

"Çektiği acıyı anlamak istiyorum da ondan!"

Çetin'in bakışları bana kaydı. Hâlâ kaşları çatıktı ve benimle o şekilde konuşuyordu. "Öykü bunu sen mi istedin?" Bana böyle bir soru sorduğuna inanamıyordum. Benim Barlas'tan böyle bir şey isteyeceğimi nasıl düşünebilirdi? Bana bunu sorduğuna göre dün olanları biliyor olmalıydı. Barlas benden önce cevap verince bir şey demedim. "Bunu o değil, ben istedim. Öykü'nün yaşadıklarını yaşamak istiyorum."

Çetin gözlerini ona çevirdi ve onunla gayet sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Bak sinirlisin farkındayım ama Öykü'ye bunu yaptıracak olman doğru değil. Gel biraz sakinleş sonra konuşun. Sizin halledemeyeceğiniz bir şey yok kardeşim."

"Çıkın dışarı!" Barlas o kadar sinirliydi ki sakinleşmek istemiyor gibiydi. Samet Çetin'in onu ikna edemeyeceğini anlayınca kendi konuşmak istedi. "Pişmanlığın yüzünden saçma şeyler yapma Barlas. Öykü'nün haline bak, perişan görünüyor. Kızı bırak gitsin."

"Kimse karışmasın bana! Çıkın dışarı!" Barlas resmen kükremişti. Onları dışarıya itip kapıyı suratlarına kapattı ve bir daha içeri girmemeleri için kilitledi.

"Yanlış yapıyorsun Barlas. Pişmanlığın verdiği azaptan böyle kurtulamazsın!" Çetin bağırırken kapıyı açması için yumrukluyordu ama bu Barlas'ın umurunda değildi. Onları duymuyordu.

Yavaşça bana döndü ve suratıma baktı. Gözlerinde gördüğüm o karanlık hâlâ yerindeydi. Ona işkence yapana kadar da orada kalacak gibiydi. "Evet Öykü, her şeyin başladığı yerdeyiz!" Bana köşede duran gerilim sandalyesini gösterdi. "İlk acını bu sandalyede yaşamıştın. Sana suçunu kabullen demiştim ama sen bana karşı koymaya çalışıyordun. Başına geleceklerin farkındaydın ve buna rağmen bana karşı koydun. Korkuyordun ama gözlerime öyle bakıyordun ki korkudan çok beni öldürme isteği vardı gözlerinde. Benden nefret ediyordun. Bir gün bana âşık olacağını bilmiyordun. Ben de öyle... Sana acı çektirirken âşık olacağımın farkında değildim." Gözlerime pişmanlığın bıraktığı o sarsıcı bakışla baktı. "Eğer farkında olsaydım bu lanet sandalyeye seni oturtur muydum sanıyorsun?"

Sonra bakışlarını yere çevirip gerilim sandalyesine doğru yürüdü. "Eğer farkında olsaydım ne yapardım biliyor musun?" Sorusuna cevap beklemeden sandalyeye oturdu ve bana baktı. "Şimdiki gibi bu sandalyeye kendim otururdum."

"Barlas..."

"Sen buraya oturduğunda fiziksel bir acı yaşadın. Bense sana bunu yaptığım için değişik bir hal içindeydim. Masum olmadığını düşündüğüm birine acı çektirmekten zevk alan ben, sen buraya oturduğunda gram zevk almadım. Üstelik masum olmadığının bilincindeydim. Nasıl bu durumda zevk almayabilirdim ki? Tek isteğim suçunu kabullenmendi. Sana acı çektirirken içimde garip şeyler oluyordu ama yine de suçunu sana kabullendirmek istiyordum. Çünkü ben bu yüzden işkence yapıyordum. Masum olmayanları cezalandırmak için!"

"Sadece sizi polise şikâyet edeceğimi düşünüyordun..." dedim sessizce. Eskiden olup biten şeyleri konuşması hoşuma gitmemişti. Çünkü hatırladıkça yaşadıklarım aklıma geliyordu ve ondan nefret ettiğim zamanı düşünmek beni üzüyordu. Bu bir pişmanlık konuşmasıydı. Daha önce pişman olduğunu söylemişti ama hiç bu kadar açık konuşmamıştık.

"Evet, polise şikâyet edecektin. Baktığın zaman bu büyük bir suç gibi görünmüyor ama bunun bizim hayatımızı bitireceği gerçeği senin pek masum olmadığını gösteriyordu. Bile isteye bitirecektin bizi. Bu yüzden gözüme hiç de masum görünmüyordun."

"Bana yaptıkların için pişman oldun."

"Hayatımda hiçbir şeyden pişman olmamıştım. Sen benim ilk pişmanlığım oldun."

"Masum olmasaydım da pişman olur muydun?"

"O gün o kapıdan Koray'la çıktığın an pişman oldum ben. Hâlbuki suçunu kabullenmiştin. Bunu yaptığım için memnun olmam gerekiyordu ama ben sadece pişmanlık hissediyordum."

"Hiç öyle görünmüyordun ama."

"O kadar kişiye işkence yaptıktan sonra bir kıza işkence yapmam büyük bir pişmanlık yaşamama neden olduğu için bunu kendime yediremedim. O yüzden öyle görünmüyordum. Bunun farkına varılsın istemiyordum çünkü."

Ben sessizce ona bakarken kafasını önüne eğdi. Dirseklerini sandalyenin koluna koymuştu. "Farkına varılmasını istemediğim diğer şey de neydi biliyor musun?" Bakışlarını kaldırıp bana baktı. Yüzü ifadesizdi ama sesi duygulu çıkıyordu. "Sana karşı hissettiklerim." Yutkundu. Bunları konuştuğu için mi bilmem, bitkin görünüyordu. "Bunun ne zaman başladığını bile bilmiyordum ama sana karşı bir şeyler hissettiğimi anladığımda herkesten, hatta kendimden bile sakladım bunu. Çünkü bu saçmalıktı. Canını yaktığım kıza âşık olamazdım. Olmamalıydım."

Dolan gözlerimden tek bir damla yuvarlandı yanağıma. "Ama oldun..."

"Evet oldum. Öyle bir âşık oldum ki günahsız gözlerin başımı yastığa her koyduğumda yakama yapıştı. Hesap sordu benden. Âşık olmayacaksın dedi. Sen onu hak etmiyorsun dedi ama ben çoktan sana kapılmıştım." Elini kalbinin üzerine koydu. "Seni her gördüğümde şurada yaşadığımı hatırlatan bir kıpırdanma hissediyordum. Farklıydı. Bambaşka bir şeydi. Çok özeldi."

Kalbimde oluşan ağırlığı gözlerimden akan yaşlarla hafifletmeye çalışıyordum ama bakışları öylesine derindi ki bu canımı acıtmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. "Barlas..."

Gözlerinde gördüğüm karanlık yine yerindeydi. Büyük bir istekle bakıyordu bana. Canı yansın istiyordu. Aynı acıyı çekmek ve içindeki sesi susturmak istiyordu ama öyle bitkin görünüyordu ki bu acıya katlanacak gibi bir hali yoktu. "Çektiğin acının aynısını yaşat bana Öykü. Yaşat ki bu azaptan kurtulayım."

Ağlarken başımı iki yana salladım. "Yapamam!"

"Yapacaksın! Yapmak zorundasın!"

"Hayır, Barlas benden bunu isteme. Sana bunu nasıl yaparım?"

"Ben nasıl yaptıysam sen de öyle yapacaksın!"

"Yapamam!" Öl dese hiç düşünmez dediğini yapardım ama benden istediği bu şey ölümden daha zor geliyordu bana.

Gözleri sandalyenin kolunda duran kelepçelerdeydi. "Hadi durma, yerleştir kollarımı şunlara." Kararlı halleri beni korkutuyordu. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yapamazdım. Her dediğini yapmak zorunda değildim. Bu aptalca şeyi de yapmayacaktım. Kapıya doğru yürüdüm ama ayağa kalkıp önüme geçince olduğum yerde kaldım. "Gitmek yok Öykü!"

"Barlas yalvarıyorum bırak beni! Ölürüm ben, bunu yapamam!"

"Yapmazsan ben öleceğim Öykü. Çektiğim bu vicdan azabı beni öldürecek!"

"Zorlama lütfen, yapmayacağım!"

Yapamayacağımın o da farkındaydı. Tavrım ve sözlerim karşısında bunu daha iyi anladığında arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve açtı. Anlamsızca onu izlerken Çetin ve diğerlerinin hâlâ kapının önünde olduğunu gördüm. Hepsinin meraklı bakışları Barlas'ın üzerindeydi. Tedirginlik de vardı biraz. Barlas'ın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyor gibi bakıyorlardı. Barlas orada duran Gökay'ı kolundan tutup içeri sokarken Çetin de içeri girmek istedi ama Barlas onu hafifçe itti. Bu

duruma Çetin sinirlenmişti "Barlas kendine gel artık! Saçmalıyorsun!" Ne yapacağını anlamıştı sanırım.

"Karışmayın dedim!" Barlas'ın fabrikanın dışından bile duyulduğunu tahmin ettiğim sesi beni ürkütmüştü. Kapıyı hızla suratlarına kapattı ve kilitledi.

Gökay korkmuş gibi görünüyordu. Barlas'tan korktuğunu ve çekindiğini onunla karşılaştığım ilk an anlamıştım ama şu anki bakışları bunu daha iyi anlamama neden oluyordu. Yüzünün rengi atmıştı. Barlas gerilim sandalyesine oturup kollarını sandalyenin kollarına koydu ve Gökay'a baktı. "Gel şunları tak." Gökay şaşırdı. Böyle bir şeyi beklemiyordu. "Abi..." Barlas'ın öfkeli çıkan sesi Gökay'ı susturdu "Tak!"

Gökay yutkunup istemeye istemeye onun yanına gitti ve dediğini yapmaya başladı. Kelepçeleri kollarına taktı ve geri çekildi. Gözleri Barlas'ın üzerindeydi. Barlas odanın diğer köşesinde duran ve kablolarla sandalyeye bağlanmış olan makineyi çenesinin ucuyla Gökay'a işaret etti. "Öykü'nün düğmeye basmasını sağla." Kafamı hızla iki yana sallayıp kaçar gibi geri çekildim. "Hayır Barlas!"

Barlas Gökay'a bakıyordu. Hâlâ sinirliydi ve verdiği emri yerine getirmesini bekliyordu. Gökay zorlanarak yanıma yaklaştı... Yüreğimi yakan acıyla ağlarken ona yapmamasını söyleyecektim ama beni kolumdan tuttuğu gibi makineye doğru sürükleyince çırpınmaya başladım. "Bırak beni! Bunu yapmayacağım!" Beni dinlemeden makinenin önüne getirdi ve elimi tutup düğmenin üzerine koydurdu. Şu an kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki, ona direnemiyordum ve ağlayarak Gökay'ın bana yaptırmaya çalıştığı şeyi isteksizce yapmak zorunda kalıyordum. Parmaklarım Gökay'ın yardımıyla düğmeye baskı uygularken hıçkıra hıçkıra ağlayıp Barlas'a baktım. Kafasını önüne eğmişti. Bekliyordu. Çekeceği acı umurunda değil gibi görünüyordu. Çünkü zaten acı çekiyordu.

Düğmeye bastığım an Barlas çırpınmaya başladı. Acı içinde onu izliyordum. Sanki acı çeken o değil de bendim. Akım acı çekeceği kadar yüksekti. Otomatiğe ayarlanmıştı sanırım çünkü Barlas birkaç saniye süren çırpınmadan sonra duruyor daha sonra tekrar çırpınmaya başlıyordu. Bu işin bitmesi için makineye baktım. Onu durduracaktım ama hangi düğmenin

kapatacağını bilmiyordum. Barlas daha fazla acı çeksin istemiyordum. Tamam işte, çektiğim acının aynısını çekmişti, istediği olmuştu.

Barlas çırpınmaya devam ederken titreyen parmaklarımla daha önce kullandığım düğmeyi çevirdim ve akımı düşürdüm. Barlas'ın çırpınışları yavaşlarken makinenin sağ üst köşesinde duran kırmızı düğmeye çarptı gözüm. Bu o olabilirdi. Basarsam acısına son verecektim ama ne işe yaradığını bilmiyordum. "Kapatma düğmesi bu mu?" diye sordum Gökay'a.

Önce Barlas'ın ona kızacağını düşündüğü için cevap vermek istemedi ama daha sonra beni gözleriyle onayladı. O da Barlas'ın daha fazla acı çekmesini istemiyordu. Kırmızı düğmeye basıp bu işe son verdim. Barlas'ın başı önüne düşmüş duruyordu. Gözleri kapalıydı. Canı çok yanmış mıydı? Gidip ellerinden tutmak istiyordum ama ayaklarım yerinden kıpırdamıyordu. Adım atacak halim yoktu.

"Aç şunu!" Barlas'ın az önceye oranla güçsüz çıkan sesiyle Gökay hemen onun yanına gitti ve kollarını kelepçelerden kurtardı. Barlas ayağa kalkıp bana baktı. O kadar ağlamıştım ki gözlerim acıyordu. Ruhen ve bedenen çökmüş durumdaydım. Bana yaşattığı şey yüzünden ona sinirliydim. Bu yüzden dişlerimi birbirine bastırıp yanına yaklaştığımda, yüzüne bakarak onu omuzlarından ittim. "Aptalsın sen! Koca bir aptal!" İtmemden etkilenmemişti, Gökay'a döndü. "Dışarı çık!"

Gökay çıkarken Çetin, Samet ve Ali içeri girmişti. Merak içindeydiler. Barlas ağlamaktan şişen gözlerime bakıyordu. "Şimdi çektiğimiz acı aynı değil mi? Kimse kimseden daha fazla acı çekmedi?"

Bir söz yüzünden beni buraya getirdiğine ve bana bunu yaptırdığına inanamıyordum. Oysa ben o sözleri onu kendimden uzak tutmak için söylemiştim. Söylediklerimin hiçbiri gerçekten hissettiğim şeyler değildi ki. O da bunun farkındaydı. O zaman neden? Neden yaptırmıştı bunu bana? O kahrolası pişmanlığı yüzünden mi?

"Hayır, ben senden daha fazla acı çekiyorum. Çünkü bana bunu yaptırdığın için kendimi çok kötü hissediyorum!" Bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı. Yanaklarıma düşen yaşları izliyordu. Kötü görünüyordu. Az önce acı çekmişti ama bunun kalıntıları yoktu yüzünde. Başka bir acı çekiyordu.

Ruhunu da teslim alan bir acı... "Durum eşit işte... Çünkü ben de sana işkence çektirirken kendimi kötü hissetmiştim." Elini pantolonunun arka cebine soktu. Oradan çıkardığı çakıyı elinde tutarken gözlerini benden kaçırmıyordu. "Kalbimde olan pişmanlığın izi yüzümde de kalsın. Kalsın ki her baktığımda sana işkence yaptığım o gün gelsin aklıma."

Bana yaşattıklarının aynısını yaşatmaya çalışıyordu kendine. Bittiğini sanmıştım ama bitmemişti.

"Barlas yeter artık!" Ben ağlarken Çetin sinirle bağırdı. Ona bağırdığını ilk defa görüyordum.

"Karışmayın dedim Çetin!" Barlas onlara bakmadan bağırırken ondan uzaklaşmak istedim ama kolumu sertçe tutunca olduğum yerde kaldım. Elindeki çakıyı yuvasından çıkarmış elime tutuşturmuştu. "Sadece küçük bir çizik Öykü... Korkma, canım zaten yanıyor. Bu acı bana işlemez!" dedi. İstedi şey çok basit bir şeymiş gibi konuşması canımı sıkmıştı. "Hayır, Barlas yapma!" Bu kaçıncı yalvarışımdı ona bilmiyordum ama artık ağlamaktan yorulmuştum. Gözlerim elime tutuşturduğu çakının üzerindeyken elini elimin üstüne koyup çakının ucunu yanağına bastırdı.

Yaptıracağı şeyin korkusuyla gözlerine bakarken Çetin, Samet ve Ali ona engel olmak için konuşmaya başlamışlardı ama Barlas tek bakışıyla hepsini susturdu ve "Hadi Öykü!" diye bağırdı. Sabrı kalmamış gibiydi. O çakıyla yüzünde iz bırakmamı istiyordu ama ben bunu yapacak biri değildim. İstediği şeyi daha önce bana yapmasına rağmen ona bu kötülüğü yapamazdım. Nasıl kıyardım ona? Canını nasıl yakabilirdim? Seviyordum onu. Hem de çok seviyordum.

Gözlerimden yapamayacağımı anlayınca çakının ucunu yanağına iyice bastırdı ve tıpkı benimki gibi bir çizik attı. Elim şaşkınlık ve korkuyla ağzımı örterken kanayan yanağına bakıyordum. Bunu gerçekten yaptırmıştı. İstediği sonunda olmuştu işte. Çektirdiği bütün acıları yaşamıştı. Şimdi içi rahat mıydı?

Canının yandığından emindim ama gözlerime öyle bir bakıyordu ki fiziksel bir acı çekmiyor gibiydi. Başka bir şey vardı o bakışlarda. Yüreğimi sızlatıyordu. Yanağından kan akmaya devam ederken elimi tutan eli

gevşedi. O sıra çakı elimden kayıp yere düştü ve çıkan ses şaşkınlığımı dağıttı. Ama öfkemi dağıtmaya yetmemişti.

"Barlas!" Yanımıza gelen ve Barlas'a şaşkınca bakan Cengiz Ağabey'e kaydı gözüm. Buradaydı. Neden gelmişti bilmiyordum ama iyi ki gelmişti. Barlas'ın yanağı kanıyordu. Hastaneye gidip baktırması lazımdı. Yarası derin gibi görünüyordu. İz kalabilirdi ve bu beni korkutuyordu.

"Öykü, iyi misin kızım?" Onun gözlerinde de tıpkı diğerlerinde olduğu gibi tedirginlik vardı. Acaba ne olduğunu biliyor muydu? Belki de çocuklardan biri çağırmıştı onu buraya. Barlas'ı durduramayacaklarını biliyorlardı. Belki Cengiz Ağabey durdurur diye düşünmüşlerdi muhtemelen ama o da çok geç kalmıştı.

"Yanağı kanıyor!" dedim. Bunu öyle çaresizce söylemiştim ki kendime acımıştım. "Yanlış..." dedi Barlas bana bakarken. Gözlerinde karanlık yoktu artık. Hüzünle bakıyordu. "Yüreğim kanıyor!" Cengiz Ağabey ona bakarken şaşkındı. Eminim Barlas'ı bu halde hiç görmemişti. Çünkü şu an hiç olmadığı kadar bitkin duruyordu.

"Çetin, Öykü'yü evine götürün," dedi Cengiz Ağabey.

"Hayır, o burada kalacak. Henüz konuşmamız bitmedi!"

"Kızın halini görmüyor musun? Ona bunu yaşatmaya ne hakkın var?"

"Benden ayrıldı Ağabey. Demir itinin tehdidi yüzünden beni terk etti!"

"Bunu başka zaman konuşursunuz. Öykü iyi değil!"

"Şimdi konuşacağız! Demir onu tehdit etti. Bunu bana itiraf edene kadar burada kalacak!"

"Annesi merak eder Barlas. Eve gitmesi lazım..."

Barlas kollarını göğsünde birleştirirken gözlerimin içine baktı. "Götürmeyeceğim demiyorum ki. İtiraf etsin götüreyim."

"Ondan kendi isteğimle ayrıldım ama buna inanmıyor!" dedim çaresizce.

"Yalan söylüyor!" diye yine itiraz etti Barlas.

"Yalan veya değil, şimdi bunu konuşmanın sırası değil. Yanağın kanıyor. Hastaneye gitmemiz lazım," diyen Cengiz Ağabey'e "Ben hiçbir yere gitmeyeceğim. O da öyle," diye karşı çıktı Barlas.

Cengiz Ağabey birden sesini yükseltti. "Barlas yeter artık, sabrımı taşırmaya başlıyorsun. Bırak kızı!"

Barlas'ın bakışları ona kayınca suratına birkaç saniye baktı. Beni bırakmak istemediği belliydi ama dediğini yapıp kenara çekildi ve gitmeme izin verdi. Cengiz Ağabey kolunu omuzlarıma atıp beni oradan çıkarmak için kapıya doğru sürükledi. Orada durmuş bize bakan Çetin'in yanına yaklaştığında "Ben Öykü'yü evine bırakacağım, sizde Barlas'ı hastaneye götürün," dedi.

Fabrikadan çıkıp arabasına binerken isteğim üzerine Barlas'ın arabasından çantamı da almıştı. Arabasını dikkatle sürerken bana bakmadan konuşmaya başladı. "Barlas doğru söylüyor, değil mi? Demir seni tehdit etti?"

Anlamıştı. Ona gerçeği söylemek istiyordum ama Demir'in tehdidi aklıma geldiği için susuyordum. Bunu kimseye söyleyemezdim. Susmak zorundaydım. Cengiz Ağabey sustuğumu görünce bu durumu irdeleme gereği duymadan benimle konuşmaya devam etti.

"İkisini de iyi tanıyorum. Çocukluktan beri birbirlerini sevmiyorlar. Şimdiye kadar birbirleriyle uğraşıp durdular ama hiç kız yüzünden böyle olduklarını görmemiştim."

"Simay'ı bilmiyorsunuz herhalde?"

"Biliyorum. Onu da tanıyorum."

"O zaman neden kız yüzünden böyle olduklarını görmediğinizi söylüyorsunuz? Zamanında Simay da aralarında büyük bir sorun olmuş."

"Evet, olmuştu ama birbirlerinden intikam almaya çalışmamışlardı. Sadece kavga ediyorlardı. Olaylar böyle büyümemişti."

"Sorun bende mi yani?"

"Hayır, beni yanlış anladın. Ben öyle bir şey söylemek istemedim. Sadece Demir'in seni neden tehdit ettiğini anlayamıyorum. Amacı ne?"

"Beni tehdit ettiğini söylemedim."

"Hadi ama Öykü, suratın her şeyi belli ediyor."

"Barlas bilmemeli." Bunu ona neden söylüyordum bilmiyordum ama kendimi ona yakın hissetmiştim. Nedensizce güveniyordum. Daha önce kimseye böyle hissetmemiştim. Hep güven sorunum vardı ama Cengiz Ağabey'de bu olmamıştı. Belki de güven sorununu aşıyordum artık.

"Merak etme kavga etmelerini ben de istemiyorum."

"Demir Barlas'ı bitirmek istiyor."

"Bu çok normal, Barlas ondan sevdiği kızı saklıyor." Yüzüne bakmaya devam ederken bir şeyi merak ettim. Simay'ın burada olduğunu biliyor muydu acaba? Barlas ona her şeyi anlatıyordu. Simay'ın yerini de söylemiş miydi?

"Onu nerede sakladığını biliyor musunuz?"

"Evet, ya sen?"

"Evet," dedim sessizce. Sonra ben de onun gibi bakışlarımı yola çevirdim. "Aralarında ne var?" Bunu ciddi anlamda merak ettiğim için soruyordum çünkü Simay ve Barlas'ın çok yakın olduklarını görebiliyordum. İçimi kemiren bir duydu vardı ve ben aralarındaki bu bağın ne olduğunu anlamak istiyordum.

"Kimin?" diye sordu Cengiz Ağabey.

"Barlas ve Simay'ın..."

"Sen bilmiyor musun?"

"Neyi?" Dudakları aralandı, söyleyecek gibi oldu ama sonra bir şey demeden yola baktı. Bu bana garip gelmişti. İçimi kemiren o saçma duygu

tekrar beni yokluyordu. "Çok yakın arkadaş olduklarını..." dedi bir süre sonra. Anlaşılan o da bir şey bilmiyordu.

"Bunu biliyorum ama sanki daha fazlası var gibi."

"Simay Barlas için değerli."

"Diğerleri için değil herhalde çünkü hiçbirinin Simay'a Barlas kadar değer verdiğini görmedim."

"Bunu kıskanıyorsun sanırım?"

"Ona benden daha fazla değer veriyor. Kıskanmam çok normal."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Hayır, ben anladım."

"Yanlış anlamışsın." Keşke öyle olsaydı ama değildi. Ben Barlas'ın benden çok Simay'a değer verdiğini görebiliyordum. Bunu kendi ağzıyla söylememişti ama sorduğum soruya susarak cevap vermişti. Öyle olunca başka ne olduğunu düşünebilirdim ki?

"Hiç sanmıyorum."

Beni eve götürene kadar başka bir şey konuşmamıştık. Arabadan indiğimizde, "Bıraktığın için teşekkür ederim Cengiz Ağabey," dedim. Artık onunla resmi bir şekilde konuşmuyordum çünkü onu kendime yakın hissetmiştim. İyi bir adamdı. Sanırım o da buna memnun olmuştu. Gülümsüyordu "Kendine iyi bak Öykü." Ben de ona gülümserken arkamdan annemin seslendiğini duydum.

"Öykü!"

Onunla karşılaşmayı beklemiyordum. Eve yeni geliyordu. İşi uzamış olmalıydı.

"Anne."

Bize yaklaşıp yanımda durdu, Cengiz Ağabeyi hızla baştan aşağı süzüp bana döndü. "Nereden geliyorsun sen?"

"Ben..."

"Kızınız benim yanımdaydı." Cengiz Ağabey bir şeyler düşünmem için bana fırsat yaratmıştı. Annemin yüzüne bakarken suratında hafif bir tebessüm vardı. Anneme bakışları biraz farklıydı, çok değişik gelmişti bana.

"Siz kimsiniz?" Yanımda yabancı bir adam görmek annemi sinirlendirmiş olmalıydı, neredeyse bağıracaktı.

Cengiz Ağabey bir süre annemin gözlerine baktıktan sonra elini uzattı. "Cengiz ben." Annem uzattığı elini sıkarken, "Birgül," dedi. Cengiz Ağabey hâlâ tebessüm ediyordu. "Memnun oldum." Aynı şeyi annemin de demesini bekledim ama annem elini çekip aynı sinirli bakışlarla ona bakmaya devam etti "Kızımı nereden tanıyorsunuz?"

"Öykü kardeşimin arkadaşı..."

"Hangi arkadaşının ağabeyisiniz acaba?"

Sorusunu Cengiz Ağabey cevaplamadan ben cevapladım. "Barlas'ın."

Annem bana ters ters baktıktan sonra tekrar Cengiz Ağabeye döndü. "Öykü'nün sizin yanınızda ne işi vardı?"

"Cengiz Ağabeyle okul çıkışı karşılaştım anne, birlikte biraz muhabbet ettik. Akşam olduğu için de beni eve bıraktı." Annemin buna kızacağını biliyordum ama Cengiz Ağabeyden önce cevap verme gereği duymuştum çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordum. Gerçeği söyleyebilirdi.

Annem cevap verdiğim için bu sefer bana bakmamıştı. Gözleri Cengiz Ağabeyin üzerindeydi. "Teşekkür ederim, zahmet etmişsiniz."

Cengiz Ağabey gözlerini anneme çevirdi ve gülümsemesini büyüttü. "Olur mu öyle şey, ne zahmeti?" Arabasının kapısını açtı ve "İyi akşamlar," dedikten sonra binip hızla gaza basarak uzaklaştı. Ben onun ardından

bakarken annem bana bakıyordu. Hâlâ sinirliydi. "Öykü, bu adamla ne işin vardı senin?"

"Söyledim ya anne, Barlas'ın ağabeyi o. Sadece onunla biraz muhabbet etmek istemiştim. Hepsi bu." Kızgınlığı daha da büyüdü. Bu kadar abartacak ne vardı anlamıyordum. "Yaşıtın mı o senin, bir daha o adamla görüşme," deyince yüzüm birden düştü. "Ama o iyi bir adam."

"Bunu bilemeyiz," deyip kapıya doğru yürüdü ve açıp eve girdi. Peşinden ben de girdim, odama gidip üzerimi değiştirdim ve annemle beraber yemek yedim. Aslında pek bir şey yediğim söylenemezdi hiç iştahım yoktu ama yine de yaşayacak kadar bir şeyler atıştırmıştım. Odama geçtiğimde ne olduğunu öğrenmek için Aysun'u aramıştım ama telefonu kapalıydı. Bu beni tedirgin etse de arar diye düşünüp umursamamaya çalıştım ve düşünmek için kendimi yatağıma bıraktım. Barlas'ın bugün bana yaptırdığı şeyi düşünürken vücudumun yorgun düştüğünü fark ettim. Gözlerim kapanıyordu. Kendimi uykuya bıraktım.

***

Uyandığımda hemen hazırlanıp evden çıktım. Aysun dün aramamıştı ama sabah onu durakta beklemem için mesaj atmıştı. Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanarak durağa gittim. Çok geçmeden geldi, keyifsiz görünüyordu.

"Günaydın."

Yüzünün haline bakılacak olursa dün iyi şeyler olmamıştı. Günaydın faslını geçtim.

"Dün seni çok merak ettim Aysun, aradım ama telefonun kapalıydı. Ne oldu?"

"Şarjım bitmişti." Yüzüne merakla bakarken bana şu Doğan denilen adamla ne olduğunu anlatmasını bekledim ama pek konuşacak gibi durmuyordu. En son dayanamayıp, "E bana anlatacağın bir şey yok mu?" diye sordum ve okula doğru yürümeye başladık.

"Adam resmen benimle dalga geçmek için onunla yemek yememi istemiş."

"Ne yaptı ki?"

"Kız arkadaşı olmamı istedi."

"Yok artık!"

"Neden kız arkadaşı olmamı istemiş biliyor musun?" Öfkeyle soludu. "Babasına inat olsun diye!"

"O neden?"

"Babasından nefret ediyormuş. Onu sinir etmek içinde benimle çıkmak istemiş!" Görünüşe göre Doğan Aysun'u bayağı sinirlendirmişti. Aysun her şeye sinirlenen bir kız değildi ama Doğan'ın bu yaptığı onu çok fazla öfkelendirmişti. Çünkü Aysun'un hayalleri vardı. Eminim o arabaya bindiğinde o hayalinin gerçekleşeceğini düşünüyordu ama Doğan onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bence Aysun'un siniri o yüzdendi. "Babası kim biliyor musun? Benim eskilerden biri."

Önce şaşırsam da daha sonra sinirle güldüm. "Saçmalık!"

"Öyle biri beni neden yemeğe götürecekti ki zaten? Bir amacı olduğunu anlamalıydım." Aysun kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sinirle elini alnına vururken, "Ah ne aptalım!" diye kendine kızdı. Bir şey demedim. Şu an susmayı tercih ediyordum. Konuşmayınca kafasını bana çevirdi. Yüzünde pişmanlığın bıraktığı üzüntü vardı. "Seni dinlemeliydim."

"Evet, beni dinlemeliydin." Ona bu yüzden kızmak istiyordum ama zaten morali bozuktu. Bir de benim yüzümden bozulsun istemediğim için kendimi susturdum.

"Bu saatten sonra zenginlerle görüşmeyi düşünmüyorum. Hepsi çıkar peşinde."

"Bu ders oldu sana yani?"

Yerinde durdu ve kolumdan tutup beni de durdurdu. "Öykü lütfen şöyle konuşup da beni üzme. Adam yakışıklıydı, hangi kız olsa onunla giderdi yani."

"Evet yakışıklıydı. İlgi çekmek için hediyeler gönderiyor, gizli numaradan arıyordu." Sinirden sesimi biraz yükseltmiştim. "Haklısın böyle şeyler yaptığı için her kız onunla giderdi!"

Bir şey demeden yürümeye devam etti. Böyle konuştuğum için üzülmüştü ama açıkçası bunu umursamıyordum. Yanında yürürken yüzüme bakmadan konuştu. "Arayan o değilmiş."

"Bunu sordun mu?"

"Evet, kendisinin aramadığını söyledi bana."

"Anlaşılan başka bir hayranın var."

Normalde bu dediğime gülerdi ama o kadar keyifsizdi ki bunu yapamıyordu. "Galiba Öyle."

Okula yaklaştığımızda Aysun koluma girdi ve bahçe kapısının biraz ötesinde arabasının kaputuna yaslanmış olan Doğan'ı gösterdi. "Öykü, o burada!" Ne işi vardı şimdi bunun burada? Sinirlenmiştim. Ona doğru bakarken Aysun'u uyarma gereği hissettim. "Sakın onunla konuşma!" Buraya neden geldiği belliydi. Aysun'u kandırabileceğini sanıyordu ama buna izin vermeyecektim.

Bahçe kapısına doğru yaklaşırken ona bakmadan yürümeye özen gösteriyorduk. Aysun bunun için büyük çaba sarf ediyordu. Bu beni şaşırtmıştı ama bir şey dememiştim. Doğan bizi fark edip "Aysun!" diye seslenince onu duymamış gibi yürümeye devam ettik. Doğan onu duymadığımızı düşünmüş olacak ki yanımıza geldi ve Aysun'un kolundan tuttu. Elini Aysun'un kolundan ittim. "Bırakır mısın kızın kolunu!"

"Bize bir saniye verir misin? Onunla konuşmak istediğim bir şey var."

"Hayır, vermem!" diye bağırdım "Sizin konuşacak bir şeyiniz yok. Babanı sinir etmek istiyorsan git başkasını bul!" deyip Aysun'u içeri çekiştirirken önümüze geçip bizi durdurdu. "Bu konuda onun yardımına ihtiyacım var. Başkası olmaz." Aysun'a baktım. Gözleri Doğan'ın üzerindeydi. Konuşmuyordu. O konuşmayınca Doğan bakışlarını onun gözlerine çevirdi ve yine kolunu tutu "Benimle gel lütfen."

Aysun sinirle, "Bırak kolumu!" diye bağırırken benim gözüm biraz ötemizde duran arabaya kaymıştı. Çünkü arabayı durdurup aşağı inen kişi Çetin'di. Bize doğru bakıyor ve ne olduğunu anlamak ister gibi görünüyordu. Aysun kolunu bıraktırmak için uğraşırken Çetin koşar adım yanımıza geldi ve Aysun'un Doğan'ın eline baktıktan sonra bakışlarını ona çevirdi. "Hayırdır, bir sorun mu var?" Sesi sert çıkıyordu ve bakışları da en az sesi kadar sertti. Doğan gibi bir adamı Aysun'un yanında görmek hiç hoşuna gitmemişti.

Doğan gayet rahat bir şekilde, "Hayır," dedi. Hâlâ elini çekmemişti. Tutmaya devam ediyordu. Bu Çetin'in daha çok sinir etmiş olsa gerek, ona biraz daha yaklaştı. Boyları eşit değildi, Çetin ondan bayağı kısaydı. "Sen kimsin ve kızın kolunu neden tutuyorsun?" Doğan yavaştan sinirlenmeye başlıyor gibiydi. Petrol mavisi gözleri sinirle kısılmıştı. "Sana ne bundan, sen kendi işine bak!" Çetin, Doğan'ın bu lafının üzerine elini yumruk yaptı ve "Bakıyorum zaten!" deyip suratına bir tane geçirdi. "Benim işim senin gibilerin yüzünü yamultmak!" Doğan aldığı darbeyle Aysun'un kolunu bırakırken iki adım geri sendeledi.

Biz Aysun'la kenara çekilmiş dehşet içinde onları izlerken, Çetin hırsını alamamış gibi Doğan'a yaklaştı ve kabanının yakasından tutup suratına baktı. "Bakayım, pek yamulmamış gibi görünüyor!" Yüzüne bir yumruk daha indirince gözlerim Çetin'in sürdüğü arabanın yanında duran Barlas'ın arabasına kaydı. Gelmişti. Buradaydı. Arabasından fırlayıp Çetin'in yanına koştu. Onu Doğan'dan ayırmak için kollarından tutup geri çekti. "Çetin dur, ne oluyor?"

"Arkadaş yüzünden pek memnun değilmiş, bir şekil değişikliği istedi bende onu hallediyordum!" Çetin'in alaylı konuşmasına aldırmayan Barlas kollarını bıraktı ve bakışlarını bize çevirdi. Birkaç saniye bize baktıktan

sonra Doğan'a döndü. "Kimin için buradasın?" Böyle bir soruyu neden sorduğu belliydi.

Doğan ona bakarak, "Aysun için buradayım. Onunla konuşmam gerekiyor," deyince Aysun sinirle bağırdı. "Ben seninle konuşmak istemiyorum!"

Barlas'ın kaşları çatıldı. "Duydun onu." Doğan Çetin'i de Barlas'ı da umursamıyor gibiydi. Kanamaya başlayan burnunu elinin tersiyle silip Aysun'a baktı. "Aysun sadece beş dakika ver bana. Senden kötü bir şey istemiyorum."

"Ne istiyorsun bakalım, şunu bizde bilelim!" Çetin Barlas'ı hafifçe kenara itip tekrar onun yakasına yapışırken yanımda olan Aysun, Doğan'a doğru iki adım yaklaştı. "Tamam, konuşalım." Muhtemelenkavga çıkmasın diye değiştirmişti fikrini ama bunu yapmaması gerekiyordu. Çetin hızla kafasını Aysun'a çevirdi. "Onunla konuşmayacaksın!" Sonra Doğan'a baktı. "Anlat!" Yakasını sıkmaya devam etti, vurmak için hazır bekliyordu.

"Bu sizi ilgilendirmiyor!" Doğan hiç korkuyormuş gibi görünmüyordu. Yaşı büyüktü, bir lise öğrencisinden korkacak değildi ama onların çete olduğunu bilmiyordu. "Eşkıya mısınız lan siz?"

Çetin dişlerinin arasından konuştu. "Evet eşkıyayız! Eğer façanı bozmamı istemiyorsan seni bir daha burada görmeyeyim!" deyip onu itti.

Doğan düşecek gibi olsa da son anda toparlanıp ona sinirle baktı. Şimdiye kadar bir şey yapmamıştı ama bu yapmayacağı anlamına gelmiyordu. "Sen kimsin de beni tehdit ediyorsun?" Çetin, Doğan'ın sorusuna birkaç saniye sonra cevap verdi. "Kendimi tanıtayım. Adım Çetin. Aysun'un erkek arkadaşıyım."

Hepimiz Çetin'in verdiği cevapla büyük bir şaşkınlık yaşarken Doğan, Aysun'a döndü. "Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Çetin'in verdiği cevaptan sonra şaşkınlıktan konuşamayacak durumda olan Aysun bir süre sustu ve daha sonra Çetin'in yanına yaklaşıp onun elini tuttu. "Artık biliyorsun."

Gözlerim iri iri açılmış onları izlerken Çetin'in bakışları elini tutan Aysun'un eline kaydı. Bunu beklemiyordu sanırım çünkü benim gibi o da şaşkın görünüyordu. Aynı zamanda bundan memnun olmuş gibi bir hali de vardı. Aysun'un elini sıkıca tutarken kafasını kaldırıp karşısında duran Doğan'a baktı. "Hâlâ ne bekliyorsun? Öpüşmemizi mi?"

Doğan ne diyeceğini bilemez gibi Aysun'a uzun uzun baktı. İnanmamış olabilirdi, çünkü dün Aysun onunla giderken hiç erkek arkadaşı varmış gibi davranmamıştı. Ama yine de bir şey demedi. Onları sevgili zannetmesi bütün planını bozmuş olmalıydı. Sinirle arabasına doğru yürüdü.

O gittikten sonra Çetin kaşları çatık halde, "Adam senden uzak dursun diye erkek arkadaşın olduğunu söyledim, sakın aklına başka bir şey gelmesin!" dedi. Aysun "Ben de zaten benden uzak durması için söylediğin şeyi onayladım. Sevgilin olmaya meraklı olduğumdan değil!" diye cevap verdi. Hâlâ el elediler. Çetin merakla "Kimdi o adam?" diye sordu.

"Hediyeleri gönderen oymuş..." Aysun'un cevap vermesini beklemiyordum ama vermişti. Şu durumda gözüme sevgili gibi görünüyorlardı. Onlara şöyle bir bakıyordum da gerçekten çok yakışıyorlardı. Sevgili olsalar en çok ben sevinirdim herhalde. Ama bu biraz zordu tabii. Çünkü Aysun ondan hoşlanmıyordu. Çetin Aysun'un cevabıyla şaşkına dönerken "Bu adam?" diye sordu. Aysun sinirle yüzünü ona yaklaştırdı. "Beğenemedin mi?"

"Beğenemedim!" Çetin de ona yaklaştırınca dudaklarının birleşmesine milim kalmıştı. Aysun utanmış gibi kafasını eğdi. Birleşen ellerine bakıyordu. "Bırak elimi!"

"Tutan sensin. Sen bırak."

Aysun hızla elini çekerek dudaklarını büzüştürüp okula doğru yürüdü. Çetin de onunla konuşarak peşinden gitti.

Gözüm, bana bakan Barlas'a kaydı. Ne kadar süredir bakıyordu acaba? Çetin ve Aysun'u izlemekten, bana baktığını fark etmemiştim. Benimle konuşmak istediğini biliyordum, ben de onunla konuşmak istiyordum ama sadece yüzüyle ilgili soru soracaktım ona. Başka bir şey sormak istemiyordum.

Yanına gidip yarasının üzerine yapıştırılmış olan banta baktım. İçim acıyordu. Onu tam anlamıyla ben yapmış sayılmazdım ama yine de o benim yüzümden olmuştu. Çenemi tutsaydım böyle bir şey olmayacaktıbelki de. Barlas'ı kendimden uzak tutmaya çalışayım derken buna sebep olmuştum işte. "İz kalacak mı?"

"Kalbimde mi? Yüzümde mi?" diye sordu. "Çünkü benden uzak durduğun her an kalbim yeni bir darbe yiyor. Ve o darbeler yüzünden orası bıraktığın izlerle doldu."

Söylediği şey beni üzmüştü ama umursadığımı düşünmesini istemediğim için acımazsızca cevap verdim. "Yanağını soruyorum Barlas." Kafasını aşağı yukarı salladı. Gözlerinde kırılmış gibi bir ifade vardı. "Farkındayım, çünkü kalbim umurunda değil. Umurunda olsa Demir'in tehdidine boyun eğip benden uzak durmazdın."

Yine aynı konu açıldığı için ona cevap verme gereği duyuyordum ama yanımızdan geçen Öznur gülümseyerek bana bakınca sustum. "Günaydın Öykü."

"Sana da günaydın Öznur."

Bakışları karşımda duran Barlas'a kayınca gülümseyen yüzü soldu ve yanımızdan geçip okula doğru yürüdü. Barlas arkasından uzun uzun baktıktan sonra bana döndü. "O kızla yakın olma." Anlamsızca yüzüne baktım. "Ne?"

"Ondan hoşlanmıyorum. Uzak dur." Birkaç saniye hiçbir şey demeden yüzüne baktım. Bu mu yani? Ondan uzak durmamı istiyordu ve sebep olarak bana ondan hoşlanmadığını mı söylüyordu? Gerçekten şaka gibiydi. Sinirle güldüm. "Kiminle arkadaşlık edip etmeyeceğimi sana mı soracağım? Karışma hayatıma." Hafifçe gülümsedi. "Karışmazsam üzülürsün." Dünden sonra gülümsediğini görmek kalbimi hoplatmıştı. Gülüşünü saatlerce izleyebilirdim ama gözlerimi başka tarafa çevirmiş ona bakmamayı tercih ediyordum. "Zaten bunu isteyen benim, neden üzüleyim ki?"

"İsteyen gerçekten sen misin?" diyerek bana doğru iyice yaklaşıp yüzünü yüzüme doğru eğdi. Gözleri gözlerime daha yakından bakarken kafasını

hafifçe sağa sola oynattı. "Bence değilsin." Okulun bahçe kapısının önünde onunla bu şekilde dururken, rahatsız olup gözlerimi yine ondan kaçırdım ve okula doğru yürüyen çoğu kızın bize baktığını gördüm. Kimi arkadaşına bizi gösterip kıkırdıyor kimi kıskanç bakışlar eşliğinde beni süzüyordu. Bir grup kız da biraz ötemizde durmuş hayranlıkla Barlas'ı seyrediyordu.

"Kızlar bize bakıyor."

Hâlâ aynı şekilde gözlerime bakarken, "Neden bakıyorlar biliyor musun?" diye sordu. Hafifçe gülümsüyordu. "Sana âşık olduğum için şanslı olduğunu düşündüklerinden." Yüzünü geri çekti "Okuldaki çoğu kız yerinde olmak istiyor. Bunun farkında mısın?" Amacı beni sinirlendirmek miydi bilmiyordum ama şu an bunu çok iyi başarmıştı.

"Hayır değilim ama sen farkındasın galiba?"

Gülüşü büyüyüp tüm yüzüne yayılırken, "Evet öyle," dedi. Somurtmaya başlamıştım. "İyi, git ve istediğin kızı hayatına al!" Sinirlendiğim belli oluyordu sanırım çünkü hoşuna gitmiş gibi gülmeye devam ediyordu. "İstediğim kız hayatımda zaten. Şu an ona bakıyorum." Söylediği şey gözlerine daha anlamlı bakmamı sağlarken yine aynı şeyi yapıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Kokusunu özlediğim tek kızsın." Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıp sessizce fısıldadı. "Hayatımdan çıkmana izin vermem."

Donmuş halde yerimde dururken yutkundum. Heyecanlanmaya başlıyordum. Bana bu kadar yakın olması beni benden alıyordu. Üzerimizde olan bakışları umursamadan böyle davranması hoş değildi ama açıkçası şu an bunu umursayamıyordum. Kalbim onun yanında huzur buluyordu ve her an onu arıyordu.

Barlas kendini geri çektiğinde bize bakan kız grubuna döndü. "Kusura bakmayın kızlar..." Gülümsedi ve sonra bana baktı. "Ondan başkasına âşık olmam mümkün değil."

Gruptan hoşnut olmayan sesler çıkarken ne diyeceğimi bilemez halde ona baktım. Bırak bir şey demeyi ne yapacağımı bile bilmiyordum. Benden uzak durması gerekiyordu ama böyle yaptığım için o bana daha da

yaklaşıyordu sanki. Biliyordu çünkü ona âşıktım. Tıpkı onun bana olduğu gibi...

Barlas beni etkileyen bakışlarıyla gözlerime bakarken arkamı döndüm ve okula doğru yürüdüm. Yürürken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Neden böyle yapmıştı ki şimdi? Yaptığı şey hoşuma gitmişti. Kalbimin deli gibi çarpmasına neden olmuştu ama iyi mi olmuştu bu şimdi? Zaten ondan uzak durmaya çalışıyordum. Böyle yaparak işimi zorlaştırıyordu. Şimdi ben bu çarpan kalbimin sesini nasıl susturup da ondan uzak duracaktım?

Okula girdiğimde sınıfa gidip bizimkilerle muhabbet etmeye başladım. Doğan konusu Koray ve Öznur'un ilgisini çekmiş neredeyse bütün teneffüslerde bu konu hakkında konuşmuştuk. Benim konumun açılmadığına seviniyordum çünkü Barlas'tan bahsettikleri her an kalbimdeki acının yeniden canımı yaktığını hissediyordum. Sırf böyle olduğu için onu görmemeyim diye sınıftan çıkmamıştım. Barlas'ı görmemem gerekiyordu. Dersler bitince de Aysun, Koray ve Öznur'la koştur koştur çıkmıştım okuldan. Koray'ın önerdiği kafeye gitmiş hep birlikte bir şeyler yiyorduk. Aysun hariç... O önündeki pizza dilimlerine bakıp düşünüyordu. Morali bozuk gibiydi.

"Aysun, niye yemiyorsun."

"Pek iştahım yok Öznur."

"Takma şu adamı," dedim.

"Nasıl takmasın, çocuk taş gibiymiş."

"Koray!" Aysun ona bakıp sinirle dişlerinin arasından konuşunca Koray onu aldırmadan ağzındaki lokmayı yuttu ve konuşmaya devam etti. "Nasıl kaçırdım ben bu olayı ya? Çetin onu döverken orada olmak isterdim." Aysun'un sert bakışları onun üzerindeydi. "Bir daha öyle bir şey olursa seni çağırırız Koray!"

"Çok iyi olur, çünkü şu sıralar hayatım pek bir monoton."

"Hayatına heyecan gelsin o zaman," diyerek Koray'ın omzuna dokunan elin sahibine baktık hepimiz birden.

Demir pis pis sırıtıyordu. Elimdeki kolayı masaya bıraktım. Geldiğini fark etmemiştim. Neden buradaydı? Yüksek sesle, "Senin ne işi var burada?" diye sordum.

"Olmamam mı gerekiyordu?" Hepimizin gözleri onun üzerindeyken yandaki boş masadan sandalye alıp yanıma oturdu ve bana baktı. "Yemek yemeye geldim." Kafasından aşağı kolayı dökmemek için zor sabrediyordum. Bizi mi takip etmişti bu? Burada olduğuna göre öyle olmalıydı. Birkaç saniye pis sırıtışıyla bana baktıktan sonra kafasını hafifçe öne eğip yanımda oturan Aysun'a baktı. "Ne haber sarı şeker?" Kafamı çevirip ona bakınca korku dolu gözlerle Demir'e baktığını gördüm. Bir şey diyemiyordu. Burada olması onu korkutmuştu

"Görmeyeli sessizleştin mi sen ya?" Demir'in sorusuyla yutkundu. Onunla konuşmak istemiyordu. Başkası gelip bunu dese sinirlenirdi ama o kişi Demir olunca susmak zorunda kalmıştı.

"Korktu galiba, cevap vermiyor." Kafamı hızla Demir'e çevirdim. Bu sefer bakışları karşımda oturan Koray'ı hedef almıştı. "Koray, hackerlik nasıl gidiyor?" Koray'ın da Aysun'dan farkı yoktu. Onun da gözlerinde korku vardı. İkisi de Demir'den korkuyordu ve onunla muhatap olmak istemiyorlardı. Suskunlukları bu yüzdendi. Demir bu duruma yakınırken "Bu ne be, ağzınızı bıçak açmıyor." dedi. Sinirle ona baktım. "Demir gider misin buradan?"

"Gideceğim tabii, bütün gün burada kalacak değilim." Sonra gözleri kısıldı. Bakışları Koray'ın yanında oturan Öznur'a kaymıştı. "Sen kimsin? Seni ilk defa görüyorum." Öznur aralarında en rahat görüneniydi. Korkmuyordu çünkü Demir'i tanımıyordu. Bu yüzden onunla rahat bir şekilde konuştu. "Ben Öznur." Samimi davranmamıştı, çünkü Demir'in sevilmeyen biri olduğunu fark etmişti. Galiba o yüzden ona soru sormak istedi. "Sen bizim okuldan değilsin herhalde?"

"Aslında sizin okuldaydım ama şerefsiz biri yüzünden atıldım."

"Demir git buradan!" Bana bakıp güldü. "Dur ya ne güzel sohbet ediyoruz şurada." Kaşlarımı çatmıştım. "İştahımızı kaçırıyorsun!" Beni umursamadan Öznur'a baktı. "E, Öznur anlat bakalım sevgilin var mı?" Gözlerimi sinirle devirdim. "Sana ne bundan?"

"Bana ne olur mu ya? Kız boş mu gezsin? Sen çete lideriyle birliktesin, Aysun hacker bulmuş. Öznur'a da birini bulmak lazım." Aysun'la Koray'ı sevgili zannetmesine kimse bir şey demezken gözlerimi tavana dikip sabır dilendikten sonra tekrar ona baktım. "Sana mı kaldı?" Sırıtarak sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana kalmış gibi görünüyor."

"Sizin aranızda bir sorun mu var?" Öznur'un sorusuyla Demir kahkaha attı. Bunu bana bakarak yapmıştı. "Öykü benden pek hoşlanmaz. Ama ben ona bayılıyorum."

"Kes şunu!" dediğimi yapıp ayağa kalktığında kolumdan tuttu. "Neyse bize müsaade... Biz kalkalım artık." Bu kadardı işte. Neden burada olduğunu şimdi belli ediyordu. "Defol!" diyerek elini kolumdan itince yüzünü bana doğru eğdi. "Benimle geliyorsun."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum!"

Tek kaşı havaya kalktı. "Emin misin?"

"Eminim!"

Kolumdan tekrar tutunca Öznur oturduğu yerden ayağa kalktı ve bizim yanımıza gelip Demir'in elini kolumdan itti. "Ne yapıyorsun, bırak onu?" Sinirlenmiş gibi görünüyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum. Daha önce hiç sinirlenmemiş, hatta sesini bile yükseltmemişti. Sabırlı bir insandı ama Demir onda da sabır bırakmamıştı.

Demir, Öznur'un bu tepkisine şaşırmıştı. "Tatlı kız seni sevmiştim ama böyle yaparsan bu sevgi biter haberin olsun." Öznur onun dediğini umursamamıştı bile. "Bırak Öykü'yü!" Şu an beni koruması garipti. Hem de Demir'e karşı. Onun nasıl biri olduğunu bilse sesini çıkartabilir miydi acaba?

"Bak Öznur, bana engel olmaya kalkarsan zararlı çıkarsın."

"Ne demek bu?" Öznur çatık kaşlarla Demir'e bakıyordu. Demir'in yüzünde ise eğlenir gibi bir ifade vardı. "Seni tehdit ediyorum demek." Öznur'un sesi sinirden bir anda değişti. "Sen kimsin de beni tehdit ediyorsun?"

"Ben bir çete lideriyim." Demir bunu gururla söylemişti. "Başta bir çete lideri olduğumu söylemeliydim. Hata yaptığımı şimdi anlıyorum." Bakışları sertleşti. Öznur'a kızgınlıkla bakıyordu "Şimdi bana engel olmaya kalkma yoksa onun yerine seni götürürüm!" Öznur, Demir'in söylediklerine şaşırmıştı. Demir sırıtmaya başladı. "Çete lideri olduğumu söyleyince her işimi kolayca halledebiliyorum." Bana baktı. "Bu ne güzel bir şey değil mi Öykü? Bak şimdi bunun sayesinde sen de benimle geleceksin." Kolumdan sertçe tutup beni ayağa kaldırdı. "Yürü!"

Elinden kurtulmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. "Hayır gelmeyeceğim!" Ayağa kalkan Aysun ve Koray Demir'e korkuyla bakarken, Demir şaşkınca onlara baktı. "Bana engel olmayı düşünmüyorsunuz herhalde?" İkisinin de rengi atmıştı. Müdahale etmek istiyorlardı ama Demir'in nasıl biri olduğunu bildikleri için bir şey yapamıyorlardı. Demir'in sert bakışları bana dönerken sessizce beni tehdit etti "Bana istemediğim şeyler yaptırma Öykü!" Onunla gitmeye niyetli değildim ama bir şey yapacak korkusuyla dediğini yapmak zorunda kaldım. Elinden kurtulup montumu ve okul çantamı aldığımda onun bakışlarının Aysun'da olduğunu gördüm. "Görüşürüz sarı şeker, hacker sevgiline iyi bak." Bakışları korkutucu bir hal alırken Koray'a baktı. "Arkamdan bir iş çevirmesin."

Onlar bir şey diyemeden kolumdan tuttu ve beni kafeden çıkartıp arabasına bindirdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sorduğumda direkt cevap verdi.

"Bizim mekâna."

"Neden?"

"Sabret öğrenirsin." Sinirle gözlerimi devirince kafasını bana çevirdi. "Telefonun yanında mı?"

"Neden soruyorsun?"

"Çok soru soruyorsun! Barlas sana nasıl katlanıyordu Allah aşkına? Seni Barlas'tan ayırarak ona iyilik mi yaptım acaba?"

"Gerzek!"

"Telefonun yanında mı dedim!"

"Evet!" diye bağırdım.

"İyi," deyip yola baktı ve arabayı hızlı bir şekilde kullanmaya başladı. Kısa süre içinde vardığımız depo gibi bir yerin önünde park edip beni kolumdan tutarak oraya soktu. İçeride kimse yoktu. Bu benim için iyi miydi yoksa kötü müydü bilmiyordum ama Demir'le yalnız kalmak istemediğim için korkuyordum.

Duvarlar, sarı renkte aslan kafası grafitileri ile doluydu. Deponun ortasına oturmak için varillerden birkaç koltuk yapılmıştı. Ben depoyu incelemeye devam ederken Demir kolumu bırakmıştı.

"Söyle artık, neden buradayım?"

"Bana yardım etmek için buradasın." Gözleri keyifle parlarken benden bir kaç adım uzaklaştı. "Barlas muhtemelen şu an benden bir şey yapmamı bekliyordur. Sizi ayıranın ben olduğunu düşünmesini istemiyorsan onu sinir etmem için bana yardım edeceksin. Seni buraya zorla getirdiğimi düşünmesini istiyorum."

"Zaten öyle değil mi?"

"Fazla zorlanmadığım için zorla getirmiş sayılmam."

"İyi de Barlas burada olduğumu nereden bilecek ki?" Yüzüne merakla bakarken gülmeye devam etti.

"Koray haber verecek. Barlas da ondan telefonunun sinyalinden nerede olduğunu bulmasını isteyecek." Birden gülüşü silindi ve kaşları çatıldı.

"Koray senin yerini tespit edince Barlas buraya gelecek." Üzerime doğru yürüdü. "Sonra da ne olacak biliyor musun? Sinirleneceği bir şey görecek."

"Ne görecek?" Korkmuştum. Bakışları hiç hoşuma gitmiyordu.

"Seni öptüğümü," dedi. Bir an şaka yapıyor sandım ama bakışlarının ciddiyetinden öyle olmadığını anlamıştım.

"Barlas seni öldürür!" Söylediğim şeyi umursamadı. Bu halim hoşuna gitmiş gibi sırıtmaya başlayınca yüzüne sinirle baktım. "Buraya gelmemeliydim!"

"Ama geldin. Şimdi bana yardım edeceksin."

"Hayır. Böyle bir şey yapmam!"

"Yapmazsan sizi benim ayırdığımı düşünecek." Birkaç saniye sustu. Gözleri gözlerimin üzerindeydi. "Hatta öyle düşünüyor, değil mi? Sana bunu söylemiştir."

Doğru tahmin ediyordu ama sonuna kadar bunu inkâr edecektim. "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Hiç yalan söyleyemiyorsun," deyip bileğimi tuttu ve yüzünü bana doğru eğdi. "Onu kendine inandır demiştim. Beceremezsen ne olacağını biliyorsun değil mi Öykü?" Yutkundum. Biliyordum. Zaten bu yüzden istediği şeyi yapıyordum.

"Ondan uzak duruyorum."

"İyi, şimdi de seni öpmeye çalıştığım için bana karşı koy ve onu sinir etmemi sağla."

Elini hızla ittim. "Bana dokunmayacaksın!"

"Sadece oyun oynayacağız Öykü, bunu bu kadar büyütme." Tam ağzımı açmış bir şey diyecekken dışarıdan gelen araba sesiyle kahkahasına ara verip kapıya doğru bakınca sustum.

"Dışarıda hareketlilik var. Barlasçığın geldi galiba." Bunu öyle keyifle söylemişti ki ağzına bir tane çarpasım gelmişti. Ne yapacaktım şimdi? Barlas, Demir'in beni öpmeye çalıştığını görürse onu öldürürdü. Bir şeyler yapmalıydım. Ben kaçmak için hazırlık yaparken Demir'in kapıya yöneldiğini gördüm.

"Siktir lan!" diyerek yanıma geldi ve kolumdan tutup beni üst kata çıkarmak için merdivenlere yöneltti. "Yürü!" Keyfi kaçmıştı.

Basamakları çıkmamı sağlayıp beni yukarıdaki boş bir odaya sokunca elinden kurtulup ona sinirle bağırdım. "Ne oluyor?" Ani bir hareketle sırtımı duvara dayayıp eliyle ağzımı kapatarak beni uyardı. "Burada dur ve sakın sesini çıkarma!" Gözlerinde huzursuzluk vardı ama o Barlas yüzünden asla huzursuz olmazdı. Gözlerimle onu onaylayınca elini ağzımdan çekti. "Ne oluyor Demir?" Sessiz konuşuyordum. Neden böyle konuştuğumu bile bilmiyordum ama onun huzursuzluğu beni de huzursuz etmişti.

"Ben bir laptop çalmıştım ya hani?"

"Evet?"

Elini ensesine götürdü ve sıkıntıyla kaşıdı. "İşte o laptopun sahibi ve adamları burada!"

Şaşkınlığım korkumla birleşirken nefesim hızlanmıştı. Bitmiştim ben! O adam Demir'i öldürmek istemişti ve şimdi buraya gelmişti. Demir'in mekânına. Üstelik ben buradayken!

"Ölmek istemiyorsan sesini çıkarma!" Demir beni işaret parmağıyla uyarırken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Allah'ın belası yüzünden başım yine belaya girmişti. Ne olacaktı şimdi? Nasıl kurtulacaktım buradan? Adamlar dışarıdaydı. Kaçacak bir yerim yoktu. Sanırım köşeye sıkışmıştım. İşte bunu düşünmek içimdeki korkuyu iyice körüklüyordu.

Korktuğumu anlayan Demir iki eliyle omuzlarımdan tutup beni sakinleştirmeye çalıştı. "Korkma. Buradan çıkacaksın."

"Demir!" Aşağıdan gelen sesle vücudumun titrediğini hissettim. İçeri girmişlerdi. Ölüm gitgide yaklaşıyordu ve ben öylece durmuş onu bekliyordum. Garip olan o değildi aslında. Duyduğum sesti. Hiç yabancı değildi.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

46.BÖLÜM

Ben nefesimi tutmuş Demir'in gözlerinin içine bakarken o, ellerini omuzlarımdan çekti ve kapıyı açıp aşağı indi. O iner inmez telefonumun çantamda olduğunu hatırladım. Polisi ararsam başıma gelecekleri biliyordum ama şu an ölüme bu kadar yakınken hiçbir şey yapmadan duramazdım. Bir şekilde kendimi kurtarmam gerekiyordu. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi. Nefesimin kesildiğini hissettim. İçimden kapanmaması için dua ederken numarayı tuşladım ama daha kulağıma götürmeden telefon kapanmıştı.

Şansızlığıma küfrederek telefonu montumun cebine sokup aşağıdan gelen konuşmaları dinlemeye başladım. Kim olduğunu bilmediğim adam Demir'le konuşurken tüm dikkatimi oraya verdim. Adamın sesi net gelmiyordu. Bu yüzden kime benzettiğimi çıkaramıyordum.

"Laptopu sen getirmeyince biz almaya geldik." Cümlesinin tamamını duyamasam da korku içinde onu dinlemeye devam ediyordum. "Getir şunu hemen!" Kızmıştı sanırım çünkü son söylediği şeyi yükselen sesinden dolayı gayet net duymuştum. Sesin bu kadar tanıdık gelmesi garibime gidiyordu.

"Burada değil ki getireyim. İçinde önemli dosyalar bulunan birlaptopu tahmin edersin ki kolay bulunabilecek bir yere saklamam." Demir'in sesi de net duyulmuyordu ama duyduğum kadarıyla bile hâlâ huzursuz olduğu belliydi. "Her ne cehennemdeyse hemen getir!" Adamın sesi öfke barındırırken Demir'in suratını hayal edebiliyordum. Kesin insanı sinir edecek şekilde gülüyordu, hem de korkmasına rağmen. "Bunu neden yapayım? O laptop işimi görecek."

"Canımı sıkma Demir! Laptop nerede?"

"Sence bunu sana söyler miyim?" Sanırım adam Demir'in boğazını sıkıyordu. Zaten onları duymakta zorlanıyordum, son dediğini zar zor anlamıştım. Doğru anladığımdan bile emin değildim.

"Seni öldürürüm, söyle şunun yerini!" Adam kızgınlığını iyice belli ederken Demir yine güçlükle konuştu. "Bana dokunursan laptop polise gider." Onları dinlemeye devam ederken gözüm birden odadaki tek pencereye kaydı. Demir böyle giderse kendini öldürtecekti bu belliydi ama ben buradan kaçabilirdim. Eğer pencereyi açıp yüksekliği düşünmeden atlayabilirsem buradan kaçmayı başarabilirdim. Zor olacaktı ama kurtulmak istiyorsam bunu yapmaya mecburdum.

Pencerenin yanına gidip açmaya çalıştım. Olmadı. Durdum. Sanırım hissettiğim korku yüzünden ellerim titriyordu. Önce kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Yapabilirdim. Tek kurtuluşum buysa yapmak zorundaydım. Bunu düşünerek derin bir nefes alıp iki elimle kulpu tutarak bir kez daha denedim. Açılmıyordu. Bıraktım. Pes etmemem gerekiyordu. Açılmak zorundaydı. Derin bir nefes alıp tüm gücümle bir kez daha denedim ve pencerenin kulpu elimde kaldı.

Ağlamak üzereydim. Olmamıştı, başaramamıştım. Ne yapacaktım şimdi? Oflayarak elimdeki pencere kulpunu yere bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm. Hâlâ konuşuyorlardı.

"Laptopu bana vermezsen başına gelecekleri biliyorsundur umarım?" Bir an, adamın sesini Hikmet'in sesine benzettiğimi sandım. Çok benziyordu.

"Başıma gelecekleri biliyorum ki laptopunu çaldım."

"Ölümden korkmuyor musun?"

"Ölümden korkmayan var mı?" Demir'in sesi normal geldiğine göre adam onun boğazını sıkmayı bırakmış olmalıydı.

"Bak seninle bir anlaşma yapalım. Laptopu bana getir canını bağışlayayım."

"Üzgünüm, sana o laptopu vermeyeceğim."

"Canını bu kadar kolay mı hiçe sayıyorsun?"

Adam bir kez daha şaşırdı. Ben de öyle. Bana kalırsa Demir ölmeyi hak ediyordu ama kimsenin ölmesini istemeyeceğim için onun da ölmesini

istemiyordum. Ne yapmış olursa olsun yaşamaya hakkı vardı. Beni Barlas'tan ayırmış olsa bile yaşaması gerektiğini düşünüyordum. O adam yüzünden ölemezdi. Böyle ölmeyi kimse istemezdi ama Demir o laptopu çalarak ölümü ayağına çağırmıştı. Şimdi nasıl kurtulacaktı merak ediyordum.

Demir adamın konuşmasından sonra gülmeye devam etti. "Beni öldüremezsin. Anca ölümle korkutursun. Çünkü ben ölürsem laptopun polise gideceğini biliyorsun. Bunu bildiğin için bana dokunmayacaksın. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz."

"Öldüremem ha?" Adamın sesini yine zor duyuyordum. Yanındaki adamlara emir veriyordu. "Tutun şunu!" Ellerimin buz kestiğini hissettim. Yutkunamıyordum. Korku bütün hücrelerimi dondurmuştu. Onu öldüreceklerdi. Ne yapacaktım ben? Polise gidemiyordum, arayamıyordum da. Öylece yerimde kalmış adamı dinliyordum.

"Seni biraz misafir edelim. Bakalım benim mekânı beğenecek misin?" Demir adamın söylediklerinden sonra bir şeyler demişti ama onu duyamamıştım. Çünkü onu zorla dışarı çıkarmışlardı ve uzaklaşan sesi artık anlaşılmaz olmuştu. Araba sesi duyduğumda endişelendiğimi hissettim. Ne olacaktı şimdi? Adamlar ona ne yapacaktı? Öldürürler miydi acaba? Adamı tanımıyordum. Öldürüp öldürmeyeceği konusunda da bir fikrim yoktu ama pis işler yapan bir adam olduğunu bildiğim için Demir'e kötü bir şey yapacağının farkındaydım. Bu yüzden endişeliydim zaten.

Kapıyı açıp alt kata indim. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Polise gitmeli miydim? Demir yüzünden başım belaya girebilirdi. Adamları onun için peşime takmak istemiyordum ama göz göre göre de birinin ölümüne müsaade edemezdim. Bu Demir olsa bile bunu yapamazdım.

Alt katta ne yapacağımı düşünürken birkaç dakika sonra bir araba sesi duydum. Gözüm kapıya kayarken içeri Barlas'ın girdiğini gördüm. Gelmişti. Onun geleceğini tamamen unutmuştum ve şimdi ona ne diyeceğimi düşünüyordum. Yanıma gelip kolumdan tuttu. "Nerede o it?" Öfkeden deliye dönen gözlerine bakarken, "Yok," dedim.

"Ne yapmaya çalışıyor, neden getirdi seni buraya?" İşte bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Seni sinir etmek için dersem onun da Demir'i sinir etmek için bir şey yapacağını biliyordum. Bu yüzden cevap vermemeyi tercih edip susmaya devam ettim. O da bu sorunun üzerinde çok durmadı zaten. "Bir şey yaptı mı sana?" Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Gidelim buradan," deyip beni kapıya doğru sürüklerken onu durdurdum. "Barlas!" Yüzüme baktı. Bir şey olduğunu anlamıştı. "Demir'in başı dertte!" Kaşları çatıldı. Tüm dikkati bendeydi. "Az önce birkaç adam geldi ve onu götürdü!"

"Bana ne bundan?" Sesi oldukça öfkeliydi, gözlerine korkuyla baktım. "Onu öldürebilirler!" Dediğim şey onu iyice sinirlendirirken, "Sana ne Öykü, sana ne?" diye bağırdı. Tamam, onun için endişelenmem saçmaydı bunun ben de farkındaydım ama başının dertte olması kendimi kötü hissettiriyordu. Barlas'ın onu kurtarabileceğinden emindim.

"Ona yardım et Barlas!"

"Ne? Yanlış anlamadım değil mi? Sen benden Demir'e yardım etmemi istedin?"

"Başı dertte!"

"Gebersin, umurumda değil!" Kendince haklıydı tabii ama Demir'in öldürülmesine de izin veremezdim. Bir şeyler yapmalıydım. Eğer ölürse kendimi hiçbir şey yapmadığım için suçlu hissedecektim.

"Polise gideceğim ben!"

"Hiçbir yere gitmeyeceksin!" Öfkesini anlıyordum ama bana engel olmasını istemiyordum. Birinin öldürüleceğini bile bile nasıl bir şey yapmazdım?

"Adamlar onu öldürebilirler Barlas, ona yardım etmemiz gerekiyor!" diye bağırdım.

Sinirle elini saçlarına daldırdı ve zaten dağılmış halde olan saçlarını iyice dağıttı. "Delireceğim ya! Sen iyi misin Öykü? O sana zarar vermek için seni

zorla buraya getiriyor ama sen ona yardım etmekten bahsediyorsun!" Beni dışarı doğru sürükledi. "Sinirlerimi bozma, gidiyoruz buradan!"

Beni dışarı çıkartıp arabasına bindirdi, kendi de yerine geçip arabayı çalıştırdı ve hiçbir şey demeden sürmeye başladı. O konuşmayınca ben de konuşmamıştım ama hâlâ Demir'e yardım etmesini istiyordum. En azından çetesine başının belada olduğunu söyleyebilirdi. Onlar bir şeyler yaparlardı çünkü Demir'in çetesi büyük bir çeteydi. Kendisini kurtarabilirlerdi. Ama Barlas bunu bile yapmayacak gibi görünüyordu. Ölmesini isteyecek kadar öfke duyuyordu ona. Şimdi böyle bir fırsat varken neden yardım edecekti ki?

Evime doğru yaklaşırken Barlas'ın telefonu çaldı. Montunun cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktıktan sonra açıp kulağına koydu ama karşı tarafın bir şey demesini beklemeden kendisi konuştu. "O iyi Koray, merak etmeyin. Şu an yanımda. Onu evine götürüyorum." Daha fazla konuşmadan telefonu kapattı ve tekrar cebine koydu. Bana bakmıyordu. Belli ki konuşmak istemiyordu ama benim gözlerim onun üzerindeydi. Daha doğrusu yarasının... Üzeri bantla kapatılmış olsa da oraya her baktığımda içim gidiyordu. İz kalacak mıydı bilmiyordum ama kalmaması için dua ediyordum. Çünkü kalırsa kendimi daha kötü hissedecektim.

Barlas arabayı evimin olduğu sokağa soktuğunda, "Adamın adını duydun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Neden sormuştu ki bunu? Yardım mı edecekti acaba? Kaşları çatılmış halde yola bakarken, "Peki, tipini gördün mü?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım. "Görmedim, ben üst kattaydım. Beni sakladı."

"İyi, en azından seni saklamayı akıl etmiş." Yüzüne merakla bakıyordum. "Ona yardım edecek misin?" Bana öyle bir bakış attı ki cevabı gözlerinde gördüm. "Bana gerçekten bu soruyu soruyor musun?"

"Ölmesini istemiyorum Barlas!"

"Ama ben istiyorum!"

Hafifçe başımı iki yana salladım. "Ciddi değilsin." Ani bir frenle arabayı durdurdu. Evimin önündeydik. "İn!" Bir şey demek istemiyordum çünkü tartışma çıksın istemiyordum. Bu yüzden arabadan indim ve kapısını sertçe kapatıp eve girdim.

Odamda üzerimi değiştirdikten sonra telefonumu şarja takıp mutfağa gittim. Canım sıkkın olduğu için yemek yaparak vakit geçirmek istedim. Dolaptan malzemeleri çıkardım. Yaptığım yemek ocağın üstünde pişerken annem gelmişti eve. Birlikte yemek yiyip salonda sohbet ettikten sonra film izlemeye karar vermiştik.

Film bittiğinde saatin epey geç olduğunu fark edip uyumak için odama geçtim. Işığı yakınca küçük bir çığlık attım. Barlas odamdaydı. Attığım çığlıkla kapıyı kapatıp kilitledi ve sırtımı duvara yaslayıp işaret parmağını dudaklarına götürerek beni uyardı, "Şşş, sessiz ol!"

"Öykü!" Annem attığım çığlığı duymuş olacaktı ki odama kadar gelmiş kapıyı açmam için kulpu aşağı yukarı oynatıyordu. "Gönder onu." Barlas gözlerime bakıp fısıltı halinde konuşmuştu.

"Ne oluyor Öykü, kapıyı neden kilitledin?"

"Üzerimi değiştiriyorum anne, yatacağım. İyi geceler."

"Kapıyı kilitlemeyi yeni mi adet edindin?" Söylenerek uzaklaştı. O gidince Barlas'a döndüm. Daha önce yaptığı gibi yine pencereden girmişti muhtemelen, çünkü oradan giren soğuk tenimi yakıyordu. "Neden buradasın Barlas?" Ben de onun gibi fısıltıyla konuşuyordum çünkü annemin bizi duyup geri dönmesini istemiyordum.

"Düşündüm de sen haklısın. Demir'e yardım etmeliyim." Ciddi miydi? Ne değişmişti de ona yardım etmeye karar vermişti acaba? Bir şey demeyince merakla yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Hiç. Şaşırdım sadece..."

"Demir'e yardım edecek olmam sana garip geldi, değil mi?"

"Kararını ne değiştirdi?"

"Çıkarım değiştirdi."

"Ne demek o?"

"Demir'e yardım edeceğim Öykü ama bir şartım var..." dedi. Meraklı bir ifadeyle ona bakıyordum. "Demir'in seni ne ile tehdit ettiğini bana söylersen ona yardım ederim."

"Daha kaç defa daha söyleyeceğim Demir beni tehdit etmedi!"

"Tamam!" diyerek pencereye doğru döndü.

"Ne oldu şimdi?" diye sordum.

"Gidiyorum!"

"Demir'e yardım etmeyecek misin?"

"Seni ne ile tehdit ettiğini söyleseydin edecektim ama şimdi etmeyeceğim. Kendi başının çaresine baksın." Şaşkın halde ona bakarken pencereye yaklaştı ve tam çıkacakken seslendim.

"Bekle."

Bana döndü. "Neden? Nasılsa bir şey söylemiyorsun."

Söyleyemezdim işte. Demir beni öyle bir şeyle tehdit etmişti ki konuşmam mümkün değildi. Barlas konuşmayacağımı anlayınca bana doğru yaklaştı ve elini çeneme koyup yüzümü kaldırdı. "Bir şey soracağım. Benden uzak durmak zor gelmiyor mu sana?" Bu sorunun cevabını zaten bildiğinden emindim. Ona âşık olduğumu biliyordu. Neden uzak durduğumu da ama yine de böyle bir soru sorarak cevabı benden duymak istiyordu.

"Geliyor." Gözleri beni etkileyecek derecede güzel bakarken, "Neden buna devam ediyorsun o zaman?" diye sordu. Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda bana bakan güzel gözlerinin hafif kısılmış, bakışlarına birçok duygunun serilmiş olduğunu fark ettim.

"Barlas..."

"Söyle."

Sorduğu sorunun cevabını bekliyordu benden ama ben onunla alakalı bir şey demeyecektim. Çünkü bana bakan gözleri beni derinden etkiliyordu şu an.

"Bana öyle bakma." Bakışları o an daha da etkiledi beni. Çünkü o bakışlar Barlas'ın dile getiremedikleriyle doluydu.

"Sana başka türlü bakmam mümkün mü?"

Elini çenemden indirdim. "Git lütfen!" dedim. Daha fazla burada kalamazdı. "Gideceğim ama önce yapmam gereken bir şey var." Merakla yüzüne bakarken elini belime koydu ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Bu beklemediğim bir hareketti, afalladığımı hissettim. Ama hoşuma gitmişti. Âşık olduğum çocuğun kolları arasındaydım ve şu an bu güzel andan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ona yakın olmak güzeldi. Huzur vericiydi. O kadar farklıydı ki insan saatlerce hatta günlerce o şekilde kalmak istiyordu.

"Özledim be Kaktüs." Nefesi saçlarıma karışırken gözlerimi kapattım. Ben de, dememek için kendimi zor tutuyordum. Onun bu kadar güzel sevdiğini görüp de ondan uzak kalmak beni mahvederken şu anın tadını çıkarmak istedim. Çünkü bunu belki de bir daha hiç yaşayamayacaktım.

"Öyle güzel yaşıyorsun ki içimde, bana geri dönüp bunu görmeni istiyorum." Gözlerimi açtım. Bunu her şeyden çok istiyordum ama mümkün değildi. Ona geri dönmem annemin hapse girmesi demekti.

Kendini geri çekip bir süre yüzüme baktı. Elleri yüzümü avuçlarken özlemle dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Beni öpmek istiyordu. Ben de öyle ama buna izin veremezdim. Kafamı yana çevirip "Git!" dedim. "Lütfen git!" Yüzünü geri çekerken gözlerime baktı ama elleri hâlâ yüzümdeydi. "Neden? Seni öpmemi istemiyor musun?"

"Bir kez daha öpmene izin verirsem senden uzak duramam Barlas."

"Durma öyleyse." Bakışlarımdaki zorunluluğu görünce kızdı. "Ama yok durmak zorundasın, değil mi? Çünkü tehdit ediliyorsun." Sonuna kadar inkâr edecektim. "Tehdit edilmiyorum." Ellerini yüzümden çekti. "Çok merak ediyorum Öykü, bakalım buna daha ne kadar devam edeceksin?" deyip kızgınlıkla arkasını döndü ve pencereye doğru yaklaşıp pervaza çıkarak kendini dışarı bıraktı.

Peşinden pencereye yaklaştığımda hızla arabaya bindiğini gördüm. Görünüşe göre onu bayağı sinirlendirmiştim. Yüzüme bakmadan arabayı çalıştırıp gidince pencereyi kapatıp kendimi yatağıma bıraktım. Barlas güzel bir soru sormuştu. Buna daha ne kadar devam edecektim? Yani, daha ne kadar devam etmek zorunda kalacaktım? Gerçekten o kadar yorgundum ki gözlerimi kapatıp uyumak ve bir yıl kadar uyanmamak istiyordum. Uyandığımda ise yanımda sadece bana huzur veren kişiler olsun, kötü şeyler olmasın istiyorum. Peki, bu mümkün müydü? Tabii ki değildi. Ben de ne vardı bilmiyordum. Kötü şeylerin hep beni bulması artık beni fazlasıyla yoruyordu. Her seferinde katlanamayacakmışım gibi geliyordu ama katlanıyordum. Çünkü katlanmak zorunda kalıyordum.

***

Sabah beni uyandıran alarmımdan önce çalan telefonum olmuştu. Uykulu gözlerimi açıp komodinimin üzerinde duran telefonuma uzandım. Numara tanıdık değildi. Açıp açmamak arasında ikilemde kalsam da belki önemli bir şeydir diye düşünüp telefonu açtım ve kulağıma koydum. "Efendim?"

"Alo, Öykü." Demir'in sesini duyunca yataktan doğruldum. "Demir!" Beni aramıştı. Adamların elinden kurtulmuş muydu acaba? "Neredesin sen? Nasıl aradın beni?" Sorularıma sakince cevap verdi. "Kurtuldum ellerinden."

"Nasıl oldu bu?"

"Bir grup genç geldi, mekânı dağıttı ben de o sıra tabana kuvvet tüydüm." Buna sevineceğim hiç aklıma gelmezdi ama sevindiğimi fark ettim. Bütün gece onunla ilgili kâbuslar görmüştüm ve şu an yaşadığı için içimin rahatladığını hissediyordum. Evet, yaşaması benim açımdan iyi değildi ama ölmesini de istemezdim. "Dinle Öykü, yardımına ihtiyacım var."

"Benim mi?"

"Evet senin. Beni götüren adamlar muhtemelen kaçtığım için bizimkilerin peşine düşmüştür. Laptopun nerede olduğunu hepsi biliyor. Biri ağzından bir şey kaçırırsa adamlar laptopu bulur."

"İyi işte senin de hayatın kurtulur, bırak bulsunlar."

Bir anda sesi yükseldi. "Olmaz, buna izin veremem. Bu yüzden bana yardımcı olman lazım."

Başkası olsa seve seve yardım ederdim ama bunu isteyen Demir olduğu için yardım etmeye hiç niyetli değildim. Kendimi onun yüzünden ateşe atamazdım. "Sana neden yardım edeyim? Sen beni sevdiğim çocuktan ayırdın."

"Peki ya ona geri dönmene izin verirsem?" Yatağımdan kalkıp odamda tur attım. Bunu yapar mıydı? "Bana yardım edersen Barlas'a geri dönmene izin veririm Öykü."

Demir'den bahsediyorduk değil mi? Asla inanmamam gereken kişiden.

"Sana inanmıyorum."

"O zaman Barlas'a geri dönmek istemiyorsun."

"Tabii ki istiyorum!"

"İstiyorsan bana inanmak zorundasın."

"Ne istiyorsun?"

"Yatağının yanında duran komodinin çekmecesini aç." Gözlerim komodinime kayarken şaşkınlık içinde dediğini yaptım. "Orada bir flash bellek göreceksin." Görmüştüm. Siyah belleği elime aldığımda bunun buraya nasıl geldiğini düşündüm ama sonra Demir'in o adamlardan saklanmak için evime girdiği gün geldi aklıma. Muhtemelen o gün koymuştu. "Laptopun içinde olan tüm dosyalar onun içinde kayıtlı. Onu

sakla. Adamlar seni tanımıyor. Laptopu bulsalar bile elindeki flash bellek sayesinde onlardan istediğimi alabilirim."

Onu dinledikten sonra belleği avucumun içinde sıktım. "Bunu neden çekmeceme koydun?"

Güldü. "İşimi garantiye almak için."

"Allah senin belanı versin!" Ses tonu bir anda ciddileşmişti.

"Şimdi bela okumanın zamanı değil Öykü, bana yardım etme zamanı. Belanı sonra da okursun."

"Sana yardım etmeyeceğim!"

"Edeceksin."

"Sana inanmıyorum ki, neden yardım edeyim?"

"Peki, madem inanmıyorsun o zaman şöyle yapalım. Tehdit yoluyla bana yardım etmeni sağlayayım, ne dersin? Belki böylesi daha hoşuna gider." Söylediği şeyle avucumdaki belleğe baktım. Beni yine tehdit edecekti. Tehditlerinin oldukça büyük olduğunu düşününce sustum. Bir şey diyemiyordum. "Benim için onu sakla. Zamanı gelince alacağım." O zamana kadar başım belada demekti yani. Bunu duyunca içimi bir korku kaplamıştı. "Anladın mı beni?"

Sinirle bağırdım. "Anladım Allah'ın belası!"

Bundan memnun olmuş gibi, "Harika! Şimdi kapatıyorum ama yine arayacağım. O zamana kadar kendine dikkat et. Tabii flash belleğe de öyle," deyip gülerek telefonu kapattı.

Elimdeki flash belleği aldığım yere koyup çekmeceyi sertçe kapattım. Ben şimdi bu çocuğun mu hayatını kurtarmaya çalışmak istemiştim? Şu an kendime o kadar kızıyordum ki. Belleği benim saklamamı söyleyerek hayatımı tehlikeye atıyordu. Aslında bu zımbırtıyı gidip polise versem ve kurtulsam iyi olurdu ama Demir'in beni annemden vuracağı belliydi.

Tehdidi öylesine büyüktü ki beni çaresiz bırakıyordu. Galiba dediğini yapmak zorunda kalacaktım.

Erken olduğunu bile bile hazırlanıp okula gittim. Bahçedeki bankta oturan Ali ve Samet'i görünce yanlarına gittim. "Hayırdır, erkencisiniz?" Ali gülümsüyordu. "Sen de öyle." Ortalarına oturmam için yana kaydılar. "Erken kalktım ve okula gelmek istedim. Siz neden buradasınız?" diye sordum. Ali Samet'e bakıp sırıttı. "Okul Samet'e iyi geliyor." Şaşkınlıkla Samet'e döndüm. "Beni şaşırtıyorsun. Okulu sevdiğini bilmiyordum."

"Okulu seven kim, o başka bir şeyi seviyor." Şaşkınlığım yerini meraka bıraktı. "Neyi?" Samet, Ali'ye ters bakışlar fırlatırken kaşlarım hayretle havaya kalktı. "Yoksa biri mi var?" Samet önce bunu söylemek istemese de daha sonra dayanamamış gibi yüzüme baktı.

"Sana bir şey soracağım Öykü."

"Sor bakalım."

"Öznur nasıl bir kız?"

"Bu biri Öznur mu yani?"

Aslında bunu anlamak zor değildi. Samet'i ne zaman görsem yanımda duran Öznur'a bakıyordu. Ona karşı bir şeyler hissettiği belliydi ama ben bunu anlayamayacak kadar meşgul olduğum için fark edememiştim. Başımda Demir gibi bir bela varken başkalarının hayatıyla ilgilenemiyordum maalesef. Yoksa şimdiye kadar aralarını yapmaya çalışmıştım bile.

"Hayır, değil. Ben sadece... Onun nasıl biri olduğunu soruyorum."

"Soruyorsan ilgileniyorsun demektir."

"Kim bilir, belki..."

"O iyi biri. Bence yakışırsınız."

"Barlas ondan hoşlanmıyor."

Ah! Şu mesele. Barlas Öznur'dan neden hoşlanmıyordu bilmiyordum ama kızı tanıdığım kadarıyla bir yanlışını görmemiştim. Sevecen ve samimiydi. Aynı zamanda aklı başında bir kızdı.

"Biliyorum, Barlas bunu bana da söyledi ama bakma sen ona. O hoşlanmıyor diye sen Öznur'dan uzak duracak değilsin ya. Bence ilgini belli edecek şeyler yapmalısın."

"Beni yüreklendirme istersen."

"Hadi ama Samet, Öznur'la ilgileniyorsan bir şeyler yapmalısın. Böyle durma lütfen."

"Mesela?"

"Mesela neden onu sinemaya davet etmiyorsun?"

"Bu biraz hızlı olmaz mı? Sonuçta onunla iki çift muhabbet bile etmedim. Hemen öyle sinemaya davet etmem hoşuna gitmeyebilir. Kabul etmez bence."

"Onu tanıdığım kadarıyla söylüyorum, film izlemeye bayılır. Bence kabul edecektir."

"Ya etmezse?"

"Etmezse söz veriyorum seninle ben sinemaya gideceğim." Bu Samet'in kahkaha atmasına neden olurken Ali ve ben de onda eşlik edip güldük. Bu sırada yanımıza Çetin'in yaklaştığın gördüm. O da erkenciydi. "Hayırdır gençler, neye gülüyorsunuz böyle?"

Samet onu, "Hiç," diyerek geçiştirince hepimiz Çetin'in fikriyle kantine gidip oturduk. Bir süre havadan sudan muhabbet ettikten sonra konu Barlas ve bana gelmişti. Çetin, arkadaşı için üzgündü. "Sen ondan ayrıldıktan sonra Barlas pekiyi görünmüyor Öykü. Gülüyor ama eski gülüşü yok yüzünde."

"Ondan ayrıldığım için ben de mutlu değilim Çetin."

"Demir seni ne ile tehdit ediyorsa Barlas'a söyle. Yoksa kötü şeyler olacak."

"Ne gibi?"

"Söylemezsen Barlas bunu Demir'den öğrenecek. Kavga çıksın istemezsin, değil mi?" Tabii ki istemezdim ama söylersem de büyük bir kavganın çıkacağından emindim. Asıl o zaman kötü şeyler olurdu. Bu yüzden susmak benim için daha iyiydi.

Çetin benden cevap beklerken bu konu hakkında konuşmaktan kurtulmak istediğimi düşündüm. Tam bu esnada Aysun sınıf arkadaşımız Yiğit'le kantine girmiş çay alıyordu. Sevinçle ona seslendim. "Aysun!" Beni duyunca bize doğru döndü. "Gelsene." Yiğit'e bir şeyler dedikten sonra çayını alıp oturduğumuz masaya doğru yaklaştı.

Çetin, "Benim işim vardı," diyerek hızla ayağa kalkınca Aysun'a çarpıp çayını döktü. Sıcak çay şans eseri ikisinin üzerine de dökülmemişti. Çetin belli etmemeye çalıştığı bir korkuyla Aysun'un üzerini kontrol edip bir sorun olmadığını gördükten sonra ona bağırdı. "Dikkat etsene kızım!"

Aysun da ona bağırdı. "Ben zaten dikkatliydim. Birden ayağa kalkmasaydın bu olmazdı!"

"Bu benim suçum yani?"

"Evet!"

Yiğit Aysun'un yanına gelip, "Aysun, sen iyi misin?" diye sordu. Bu Çetin'i sinirlendirmiş gibi görünüyordu. "Sana ne lan?" diye bağırdı. Bu kadar sinirlenmesi gereksizdi. Aysun ona ters ters bakıp Yiğit'e döndü. "İyiyim Yiğit, bir şeyim yok."

"Bekle sana yeni çay alayım." Yiğit tam çay almak için arkasını dönecekken Çetin'in söylediği şeyle yerinde kaldı. "Hayır, alamazsın." Yiğit uzun boylu ve kaslıydı. Okulun basketbol takımındaydı. İyi bir çocuktu. Aysun'la sadece arkadaşlardı bunu herkes biliyordu ama sanırım Çetin onları birlikte görünce kıskanmıştı.

"Neden?"

Gülümseyerek yerimden kalktım, "Çünkü çayı Çetin'in alacak. Aysun'a sözü vardı," dedim. Ortada böyle bir söz yoktu. Sadece kavga çıkmasın diye uğraşıyordum. Gerçi Yiğit, Çetin'le kavga etmezdi. Onun kim olduğunu biliyordu ama yine de ne olacağı belli olmazdı.

Yiğit, "Peki, sınıfta görüşürüz," deyip kantinden çıktı. O çıkınca Çetin'in bakışları Aysun'a döndü. "Sen hiç boş kalmaz mısın kızım?"

"O ne demek ya?"

"Dün Doğan bugün o Yiğit olacak dingil. Fazla hızlısın!"

Aysun, Yiğit'le arasında bir şey olmadığını söylemek yerine, "Bundan sana ne?" deyince Çetin'in sinirinin arttığını hissettim.

"Haklısın bana ne? Hayatındaki erkeklerle neden ilgileniyorum ki?"

"Aynen öyle, neden ilgileniyorsun?"

"Çünkü..." deyip cümlesinin devam ettiremeden sustu. Bir itiraf gelecekti sanırım çünkü Çetin'in bakışları değişmişti. Ağzından kaçıracağı şeyin korkusuyla bakıyordu. Yutkunup "Of! Bana ne be!" diye bağırdıktan sonra Aysun'un koluna çarpıp yürüyerek kantinden çıktı. Ali ve Samet de peşinden gittiler.

"Siz tartışmadan duramaz mısınız?"

Aysun oflayarak az önce Çetin'in oturduğu sandalyeye oturdu. "Görüyorsun Öykü, benimle uğraşan o. Bana biraz ılımlı yaklaşsa böyle olmayacak ama sanki inadıma yapar gibi..." dedi. Ona hak veriyordum ama Çetin buydu maalesef. "Beni sinir etmeye bayılıyor."

"Evet, sadece seni sinir etmeye çalışıyor. Bize karşı böyle bir şey yaptığı yok."

"Koray gibi düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet ve bence sen de öyle düşünüyorsun."

Başını aşağı yukarı sallayarak, "Galiba evet," dedi.

"Ona karşı içinde..."

"Saçmalama Öykü, rica ederim şu konuyu kapatalım!" Sinirlenmişti. Bu kadar sinirlenmesi tebessüm etmeme neden olurken onun da Çetin'e karşı bir şeyler hissettiğini düşündüm birden. Belki bunu istediğim için bana öyle geliyordu bilmiyordum ama mutlu olmuştum.

Aysun, Çetin'den konuşmak istemediği için Demir'in konusunu açmıştı ve dün olanlar hakkında biraz konuştuktan sonra sınıfa gitmek için kantinden çıkmıştık. Üst kata çıktığımızda Aysun'u sınıfa gönderip lavaboya gittim. Dönüşte koridorda yürürken önünden geçtiğim boş sınıftan gelen Bade'nin sesini duyunca durup sınıfa doğru yaklaştım.

"Barlas bize niye haber vermemiş?"

Yarım açık olan kapıdan duyduğum sesini dinlerken Çetin'le konuştuğunu anladım.

"Bilmiyorum. Sabah ben de Gökay'dan öğrendim onu ve diğerlerini kavga çıkarmaları için bir yere gönderdiğini. Gökay'a sordum ama cevap vermedi."

"Ne yapmaya çalışıyor bu?"

"Haraç almak için göndermiş olabilir mi?" Ateş de oradaydı. Barlas hakkında konuşuyorlardı ve ben neyden bahsettiklerini anlayamıyordum. Çetin şaşırmış gibiydi. "O kadar kişiyi mi? Sanmıyorum. Biz hariç herkes gitmiş. Bütün çete."

"Onunla konuştun mu?" Bade'nin sesi gergin geliyordu. Çetin'in de ondan aşağı kalır bir yani yoktu, onda da gerginlik vardı. "Aradım ama açmadı. Çıkışta evine gideceğim. Muhtemelen oradadır."

"Bu yaptığına anlam veremiyorum. Bize haber vermeden tüm çeteyi toplayıp kavgaya göndermek de ne demek oluyor?"

Bade'nin söylemiş olduğu şey kafamı karıştırmıştı, bunun Demir'le bir ilgisi olup olmadığını düşündüm. Demir bana bir grup gencin bulunduğu mekâna geldiğini ve orayı dağıttığını söylemişti. Onlar Barlas'ın çetesi olabilir miydi? Barlas Demir'e yardım mı etmişti yani? Diyelim ki etmişti, Demir'i kaçıranın kim olduğunu bilmiyordu ki bu nasıl olmuştu da onun bulunduğu yere çetesini göndermişti? Şu an aklım çok karışıktı. Barlas'ın Demir'e yardım etmesi mümkün değildi. Ama arkadaşlarına söylemeden tüm çeteyi toplayıp bir yere göndermesi de garipti. Belli ki diğerlerinin bunu bilmesini istememişti. Bunu istemediyse gerçekten Demir'i kurtarmak istemiş olabilir miydi?

Onları daha fazla dinlemeden sınıfa gittim, çantamı aldım. Barlas'ın evine gidecektim ve ona Demir'i kurtarmaya çalışıp çalışmadığını soracaktım. Aysun sırasına oturmuş defterine bir şeyler karalarken bana baktı. "Öykü?

"Aysun ben gidiyorum."

"Nereye ya?"

"İşim var," deyip çıktım. Okulun kapısında Koray ve Öznur'u gördüm. Koray bana seslendiği halde ona aldırmadan yürümeye devam ettim ve bahçe kapısından çıkıp durağa doğru yürüdüm.

Düşünceliydim. Barlas gerçekten Demir'e yardım etmiş olabilir miydi? Eğer evdeyse şanslıydım onunla konuşacaktım ama orada değilse onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Barlas'ın evinin yakınlarındaki durakta inip hızlı adımlarla kapısına vardım. Evin zilini ilk çalışımda açmayınca tekrar çaldım.Hâlâ açmıyordu. Yumruk yaptığım elimi kapıya vurmaya başlayınca kapı açıldı. Elim havada kalmıştı. Barlas yeni uyanmış olmalıydı, berbat görünüyordu, saçları dağınıktı ve üzerinde de eşofman takımı vardı. Bakışları değişikti. Yüzü solgun görünüyordu. Hastaydı gibiydi. Bir süre yüzüme bakıp hiçbir şey söylemeden içeri girince, ben de girip kapıyı kapattım ve çantamla montumu vestiyere bıraktıktan sonra salona girdim.

O, salondaki L koltuğa oturmuş önünde duran orta sehpanın üzerindeki şişeyi eline alırken ona doğru yürüyüp biraz ötesinde durarak şişeye baktım.

Büyük bir şişeydi ve yarısından fazlası içilmişti.

"İçtin mi sen? Hem de sabah sabah?"

Beni umursamadan şişenin içindekini sehpanın üzerinde duran kristal bardağa doldurdu. "

Sabah sabah içilmez diye bir şey mi var?" Şişeyi sehpaya bıraktı ve bardağı eline alıp sırtını koltuğa yaslayarak, bir ayağının bileğini öteki bacağının dizine koyup viskisini içmeye başladı.

Onu ilk defa böyle görüyordum. "Derdin ne?"

Bardağı dudaklarından çekince bakışlarını bana çevirdi ve tek kaşını kaldırdı. "Derdim ne?"

Gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bu kadar içecek ne olmuştu? Barlas sürekli içen bir insan değildi. Şu an böyle büyük bir şişeyi bitirme aşamasına kadar gelmişse bir şey var demekti.

Yüzüme bakarak ayağa kalktı, yanıma yaklaştı. Bakışları çok değişikti. Önümde durup yüzünü bana doğru eğdi. "Derdim sensin Öykü. Benim tek derdim sensin." Alkol kokan nefesi yüzüme çarpınca elindeki bardağı aldım ve gidip sehpaya bıraktım. "Yeter, daha fazla içme!"

Gidip sehpanın üzerindeki bardağı aldı ve bir yudum daha içti. "Bana karışma!" Bardağı yeniden aldım. "Sana içmeyeceksin dedim!"

"Ben de sana bana karışma dedim!"

"Neyin var senin, neden bu haldesin Barlas?"

"Neden mi?" Güldü ve elimdeki bardağı alıp içindeki viskiden bir yudum daha içti. "Seni tanıdığım günden beri ben de kendime bunu soruyorum. Neden bu haldeyim? Ben bu haldeysem bunun sebebi sensin Öykü!" Sarhoştu ama kendini kaybetmemişti. Bana bakıp kendine kızıyordu. "Çete lideriyim lan ben! Aşk benim neyime?" Eliyle kendini gösterdi. "Şu halime bak. Sen böyle bir çete lideri gördün mü hiç?" Bana yaklaştı. "Herkesin istediğini ama yapamadığını sen yapıyorsun Öykü. Beni bitiriyorsun!"

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Ne diyeceğimi bilememiştim. Gözleri üzerimdeyken bakışları kısıldı. "Bir şey söylesene, evet bitiriyorum desene!" Bir şey diyecek halde değildim. Sadece onu dinlemekle meşguldüm. İki adım geri çekilip sinirle konuşmaya devam etti. "Yerinde olsam bundan gurur duyardım. Çete liderini kendime âşık ettim, sonra da hayatından siktirip gittim, onu da bitirdim derdim!" Elindeki bardağın tamamını bir dikişte içip dudağının kenarından çenesine akan viskiyi elinin tersiyle sildi. "Lan bir piçin tehdidi yüzünden beni terk ettin!" Bakışları üzerimdeydi ve gözleri öfkeden simsiyah olmuş gibiydi. "Söyle bana Öykü! Ben şimdi ne yapayım?"

Dehşet içinde onu izliyordum. Bütün öfkesi bunun için miydi? Kendini içkiye vurma sebebi sadece bu olamazdı. Başka bir şey vardı. Bundan emindim ama soramıyordum. Bardağını yeniden doldurdu. "Aşkın beni böyle bitireceğini bilseydim yine de âşık olur muydum, diye soruyorum kendime. Aldığım cevap ne biliyor musun?" Gözlerime bakarak dolu bardağını dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum içti. "Evet, olurdum." İçkisine baktı. "Sence böyle mazoşistçe düşünmem normal mi?"

Saçma sorularına cevap vermemi beklemeden L koltuğa geçip oturdu. "Şimdi bana içme diyorsun ya. Söyle bana, içmeyeyim de ne yapayım?" Bir süre elindeki viskiyi içti ve bana döndü. "Şu an sevdiğin çocuğun en berbat halini görüyorsun. En güçsüz... En çaresiz... En aptal halini..."

Haklıydı. Barlas'ı bu şekilde göreceğim hiç aklıma gelmezken ayakta dikilip ona bakmaya devam ettim. Ben buraya Demir'e yardım edip etmediğini öğrenmek için gelmiştim ama gördüklerimden sonra hiç bir şey soramazdım.

"Hani soruyordun ya yüzünde iz kalacak mı diye..." Elindeki bardağı sehpaya bırakıp ayağa kalktı. "Cevap vereyim..." Bana yaklaştı ve gözlerime yakından baktı. "Kalacak. Öyle bir iz kalacak ki her baktığımda sen geleceksin aklıma... Beni bitiren kız!"

"Bu sen değilsin Barlas!" dedim. Bitip tükenmiş gibi bir hali vardı. Nedeni sarhoş olmasıydı farkındaydım ama yine de onu böyle görmek istemiyordum.

"Hayır, ben buyum Öykü. Buymuşum. Senin sevdiğin çocuk her şeye karşı koyabiliyor ama böyle bir aşka yenilebiliyormuş." Hafifçe güldü. "Bu halimden de belli oluyor zaten."

Sarhoş olduğu için onunla daha fazla konuşmamaya karar vermiştim. Zaten konuşan ben değildim, oydu. Ne konuştuğunun farkında olarak mı konuşuyordu acaba? Daha önce bana böyle şeyler hiç söylememişti. "Bence kendine gelince konuşalım," deyip gitmek için yanından geçecekken kolumdan tutup beni durdurdu. "Ne oldu, neden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum, sadece kendine gelince konuşmak istiyorum." Kolumu bıraktı "Ben kendimdeyim zaten. Kendinde olmayan sensin." Sesini yükseltti. "Sen ne yapıyorsun Öykü?" Ona baktım. Anlayamamıştım. Neden bahsediyordu? Elini eşofmanının cebine atıp telefonunu çıkardı. "Dinle!" Kaşlarımı çatmış telefonuna bakarken bir ses kaydı açtı. Sabah, Demir'le telefonda konuştuğum ana ait bir kayıt... İyi de bu nasıl olurdu? "Ne yaptın sen?" diye sordum. Dinlettiği şeyde sadece benim sesim vardı, onun sesi duyulmuyordu.

"Demir, dün o adamlar yüzünden seninle konuşamadığı için onlardan kurtulduğu an seninle iletişime geçecekti. Bunu bildiğim için odana bir dinleme cihazı yerleştirdim. Amacım sadece seni neyle tehdit ettiğini öğrenmekti ama duyduklarım daha çok ilgimi çekti!"

Bakışları öylesine sertti ki duydukları onu fena halde kızdırmış gibiydi. "Senden ne için yardım istiyor? Çekmecene ne koydu? Ve daha da önemlisi o piç odana nasıl girdi? Bu ne zaman oldu Öykü?" Yutkundum. Ne söyleyecektim şimdi? Gerçeği anlatamazdım. Bir şeyde uyduramazdım çünkü uydurduğum şeyi yiyecekmiş gibi bir hali yoktu. Zaten onu başka bir şeye inandıracak kadar iyi bir yalanda bulamazdım. En iyisi hiçbir şey söylememekti. Bundan ne zamana kadar kaçabilirdim bilmiyordum ama şu an kaçmam gerektiğini düşünüyordum. Onu omuzlarından ittim.

"Sen nasıl benim odama dinleme cihazı yerleştirirsin ya?"

İtmemle sendeleyip düşecek gibi oldu ama son anda kendini toparlayıp kolumdan tuttu.

"Sorularıma cevap ver Öykü!"

"Vermek zorunda değilim!"

"Vereceksin!"

"Vermeyeceğim!" deyip kolunu ittiğimde yanından geçip vestiyerdeki eşyalarımı almadan kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Bu şekilde çıkmam saçma olmuştu. Üzerimde montum yoktu, üşüyecektim ama bunu umursamıyordum. Tek derdim buradan gitmekti. Birkaç adım atmıştım ki Barlas bana yetişip bileğimden tutarak beni kendine çevirerek bağırmaya başladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" Bileğimi bırakması için uğraşırken ben de ona bağırıyordum. "Bırak beni Barlas!"

"Bana cevap vereceksin Öykü!" Kızgındı, haklıydı da. Kim bilir kafasında neler kuruyordu ama ona bir şey anlatmam mümkün değildi. Anlatırsam başıma geleceklerin farkındaydım. Bunun için susuyordum. Ve susmaya da devam edecektim.

Biz Barlas'la sinirli bir şekilde birbirimize bakarken arkamdan gelen ses yüzünden omzumun üstünden konuşan kişiye baktım.

"Demek buradaydın!"

Takım elbiseli iri yapılı bir adam arkasındaki iki adamla birlikte birkaç metre ötemizde durmuş sırıtarak Barlas'a bakıyordu. Onları ilk kez görüyordum.

"Misafirin mi vardı Barlas?" Adam bana bakınca, kafamı Barlas'a çevirdim. Gözleri adamların üzerindeydi. Yüzüme bakmadan konuşurken bileğimi bıraktı. "İçeri gir Öykü!" Beni içeri sokmak istiyorsa tehlike var demekti. Önde duran adam hâlâ sırıtıyordu. "Kız arkadaşınla tanışsaydık Barlas, hemen neden içeri sokmak istiyorsun ki?"

"Defolun gidin lan buradan!" Barlas'ın hiddetle çıkan sesi adamı sinirlendirmişti, ellerini cebine atıp tehlikeli bir şekilde Barlas'a baktı. "Hesap sormadan hiçbir yere gitmiyoruz!"

Barlas, "Çabuk içeri gir!" deyince korku içinde hemen eve girip kapıyı kapattım ve Çetin'e haber vermek için vestiyerde duran montumun cebinden telefonumu çıkardım. Barlas tek başına üç kişiyle dövüşemezdi. Sarhoştu bir kere, kendini ne kadar savunabilirdi ki? Çetin ve diğerleri acele ederse Barlas'a yardım edebilirlerdi. Pencereden Barlas'a bakarken Çetin telefonu açmıştı. "Efendim Öykü?" Dersteydiler sanırım çünkü sesi kısık geliyordu.

"Çetin yardım et, Barlas şu an üç adamla dövüşmek üzere!"

Ben konuşurken adamlardan biri yumruğunu kaldırıp Barlas'ın suratına geçireceği esnada, Barlas ondan önce davranıp adamın yüzünü dağıtacak şekilde sert bir yumruk geçirmişti.

"Neredesiniz siz?" Onları korku dolu gözlerle izlerken, "Barlas'ın evinde!" dedim. Çetin başka bir şey sormadan telefonu kapattı.

Barlas ilk vurduğu adamı yere serip diğer adamla dövüşmeye başlamıştı. Hareketleri çok hızlı değildi. Sarhoştu, iyi dövüşemiyordu ama yine de onları alt edebilecek güce sahipti. İkisinin de tek tek gelmesi büyük şanstı. Sıra diğer adamdaydı.

Ona yardım etmek istiyordum. Belki polise haber verebilirdim ama o adamların kim olduklarını bilmiyordum. Bilmeden bunu yapamazdım. Yapamadığım için de yerimde durmuş Çetin ve diğerlerinin bir an önce gelmesini bekliyordum. İri yapılı adam Barlas'a yaklaşıp sırıttı. Barlas adamın yakasından tutup dizini karnına geçirdi ve yüzüne bir yumruk atıp onu yere düşürdü. O ve diğer iki adam acı içinde yerde kıvranırken, Barlas sinirle kükredi. "Sizi bir daha burada görmeyeceğim!"

Adam çektiği acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalkınca, Barlas ona tekrar vurmak için yanına gitti ve yakasından tutup yumruğunu suratına geçireceği sırada, adam ondan önce davranıp cebinden çıkardığı çakıyı ona sapladı. "Merak etme görmeyeceksin Barlas Karaman..." dedikten sonra pencereyi yani beni işaret etti.

"Çünkü artık onun peşine düşeceğiz!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

47.BÖLÜM

İçimdeki korku dünyamın alev almasını sağlarken, gözlerimden yanaklarıma çaresizlik yaşlarının damladığını hissettim. Barlas yaralanmıştı. Adam, başında dikilip, "Umarım bu uyarı seni durdurmaya yeter!" dedikten sonra geri çekildi ve başka hiçbir şey söylemeden sırıtarak diğer adamlarla birlikte arabaya atlayıp gitti.

Barlas'ın sırtı bana dönük olduğu için neresinden yaralandığını görememiştim. Hızla evden çıktım ve yanına gittim. Çakı diz kapağının bir karış kadar üstüne saplanmıştı ve o bölge kanıyordu. Görüntü beni dehşete düşürmüştü. Ağlayarak, "Barlas, hastaneye gitmemiz gerekiyor!" dedim. Kafasını sağa sola oynattı ve doğrulup acı çeken suratıyla bana baktı. Kavga etmişti ama suratında hiçbir şey yoktu. Çünkü adamlar yüzüne bir yumruk dahi vurmayı başaramamışlardı.

"Hastane olmaz, beni içeri götür!"

Kolunu omzuma atarak içeri doğru taşımaya başladım onu. Ağırlığını tam olarak bana vermediği için çok fazla zorlanmadan salondaki koltuğa oturttum. Çakı bacağına saplı halde duruyordu.

"Ne yapacağız şimdi?"

Çektiği acı yüzünden alnı ter damlacıklarıyla dolmuştu ve rengi bembeyazdı. "Onu çıkartabilir misin?" deyince dehşetle suratına baktım. "Sa... Saçmalama! Ben bunu yapamam, hastaneye gitmeliyiz!" Ayağını kaldırıp orta sehpaya koydu. "Hayır, gidemeyiz!"

"Neden?"

"Gidersek işin içine polis karışacak da ondan!"Yüzünü buruşturarak konuşuyordu.

"Belki de karışmalıdır."

"Öykü, şunu çakıyı çıkar bacağımdan!"

Daha önce kimsenin bıçaklandığını bile görmemiştim. Böyle şeyleri dizilerde ya da filmlerde olurdu. Gerçekte göreceğim ve çakıyı saplandığı yerden çıkartacağım kimin aklına gelirdi ki? Yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum. "Yapamam Barlas!"

Nefes alışverişleri hızlanırken kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. "Yapmak zorundasın!" Acısı gittikçe artıyordu galiba. Acele etmeliydim. Dediğini yapacaktım ama çakıyı çıkardıktan sonra kanamanın artacağını bildiğim için hızla yukarı çıkıp banyodan havlu aldım ve geri dönüp yanına oturdum. Gözleri hâlâ kapalıydı. Dayanılmaz bir acı çektiği belliydi. Elimdeki havluyu kucağıma bıraktım ve bir elimi çakının hemen yanına koydum. Diğer elim çakıya giderken Barlas'a baktım. Büktüğü işaret parmağını ısırıyordu. Acı çekiyordu, biraz sonra daha fazla acı çekecekti ve çığlığını bastırmak adına bu yöntemi deniyordu.

Derin bir nefes alıp çakıyı kavradım. Gözlerimi kapattım, nefesimi yavaşça dışarı bıraktım ve sıkıca tuttuğum çakıyı hızla Barlas'ın bacağından çektim. Gözlerimi açtığımda Barlas'ın parmağını sertçe ısırıp uğultulu sesler çıkardığını gördüm. Kapalı olan gözlerini de sıkıyordu. Kim bilir nasıl bir acı çekiyordu.

Elimdeki çakıyı orta sehpaya bırakıp kucağımdaki havluyu kanı durdurmak için yarasına bastırdım. Kanıyordu ve akan kan kısa sürede eşofmanını kana bulamıştı. Derin olduğu belliydi. "Barlas, yarana bakmam lazım!"

Birkaç saniye bekleyip parmağını ağzından çekti ve iki eliyle eşofmanını oturduğu yerden kalkmadan dizlerine kadar indirdi. Yarası kötü görünüyordu, kanıyordu ve oldukça derindi. Havluyu tekrar bastırıp, "Buna dikiş atılması gerekiyor!" dedim.

"At o zaman!" Bunu da mı benden bekliyordu? "Dikiş atabileceğim malzeme yok. Ayrıca olsa bile ben dikiş atmayı bilmiyorum!" Başını koltuğa yaslamıştı. "Annenin nasıl dikiş attığını görmüşsündür ama..." Doğru görmüştüm. Çalıştığı hastanelerde arada onu ziyarete gider, yaptığı işleri izlerdim. Daha önce birçok kez dikiş attığını görmüş, hemşire olmak istediğim için annemi büyük bir hevesle izlemiştim ama bu işin izlemekle

öğrenileceğinden emin değildim. Hata yaparsam kötü sonuçlara sebebiyet verebilirdim. "Bu iş görmekle olmaz Barlas!"

"Başka şansımız yok, yapmak zorundasın!"

"Ne ile yapacağım, elimizde malzeme mi var?"

"Banyoda diş ipi var, onu kullan. Yatağımın yanındaki komodinin çekmecesinde de küçük bir kutu var, orada iğne bulabilirsin."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Sence?" diyerek bana baktı. Bir süre bekleyip elini havlunun üzerine koydurdum ve ayağa kalktım. Söylediği şeylerle yarasını dikmem tehlikeli olabilirdi ama görünüşe göre o bunu hiç umursamıyordu. Ona ters ters bakarken, "Bana bunu yaptıracağına inanamıyorum!" dedim. Üst kata çıkıp banyoya girdim ve orada gördüğüm pamuğu ve diş ipini alıp odasına geçtim. Dediği yerden iğne ve makas aldıktan sonra aşağı indim. Elimdekileri orta sehpaya bırakıp yerime oturduğumda, elini havludan çektirip yarasına baktım. Kan durmuştu. Artık dikebilirdim ama hâlâ gerekli malzemelerin olmadığını düşünüyordum. "İğneyi sterilize etmem lazım. Bu şekilde yaranı dikemem!"

Bana orta sehpanın üzerinde duran sigara paketinin üstündeki çakmağı işaret etti. "Onu kullan." Gergin bir şekilde çakmağı alıp onun eline tutuşturdum ve sehpanın üzerindeki alkolle ellerimi dezenfekte ettikten sonra onun da yardımıyla çakmağın aleviyle önce makası, daha sonra iğneyi sterilize ettim. Uyuşturmadan dikiş atmak acı verecekti ama Barlas buna dayanabilirmiş gibi görünüyordu. Hastaneye gitmemekte bu kadar kararlıysa acıya katlanacaktı muhtemelen.

Yaranın etrafını temizlemek için kullanacağım başka bir malzeme yoktu, alkolü pamuğa döküp yaranın etrafını onunla temizledim. Diş ipinden bana yetecek kadar ip kopardım ve onu iğnenin deliğinden geçirip Barlas'a baktım. "Başlıyorum!" Derin bir nefes alıp verdikten sonra iğneyi derisine batırdım ve dikme işlemine başladım. Bunu yaparken ellerim titremiyordu ama içimde bir korku vardı. Yanlış bir şey yapacağım korkusu beni geriyordu.

İlk dikişi atmayı başarınca Barlas'a baktım. Gözleri kapalıydı ve kafasını koltuğa yaslamış acı çektiğini belli edecek şekilde duruyordu. Attığım dikişe baktım. Şu an ona acı çektiriyordum ama bunu yapmak zorundaydım. İkinci dikişi atmak için hazırlanırken bir önceki dikiş yerinden fazla uzak olmayacak şekilde iğneyi deriye batırdım. Annemden gördüğüm kadarıyla bu böyleydi. İyi gittiğimi düşünüyordum ama korkum hâlâ devam ediyordu. Yaraya uygun sayıda dört dikiş atmayı başardığımda, tüm malzemeleri sehpanın üzerine bıraktım ve diktiğim yarayı dezenfekte etmek için viskinin birazını dikişli bölgenin üzerine döktüm. "Bitti." Kafasını kaldırıp attığım dikişe bakarken, "Bak bu kadar kolaymış işte," dedi

Viski şişesini sehpaya bırakırken sinirle konuştum. "Kolay mı? Bence hiç de kolay değildi. Ayrıca kesici aletle yaralandın Barlas. Bakteriler cilt altı dokusuna yerleşmişse ciddi sıkıntılar doğurabilir. Eğer böyle bir şey olursa hastaneye gitmediğine pişman olacaksın!" Beni umursamadı. "Bir şey olmaz."

"Ne kadar da rahatsın!"

Gözlerini kapatıp kafasını yine koltuğa yasladı. "Buzdolabının kapağındaki rafta ağrı kesici olacaktı, onu bana getirir misin?"

"Az önce alkol aldığının farkında mısın sen? Aldığın alkol ilacın istenmeyen yan etkilerinin ortaya çıkmasını tetikleyebilir. Bu yüzden ilaç içmesen iyi olur."

"Bir şey olmaz."

"Başka bir şey bilmez misin sen?" deyip sinirle yerimden kalktım, mutfağa gidip dediği yerden ilacı aldım ve bir bardağa su doldurduktan sonra yanına geri döndüm. "Al!" İlacı veriyordum ama verirken içimden dualar ediyordum. Umarım dediği olurdu da bir şey olmazdı. Aksi halde hastanelik olacağı kesindi. Yerinden doğrulup uzattığım ilacı alıp ağzına attı ve verdiğim suyla beraber içti.

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim." Bardağı elinden aldığımda bir bacağı kana bulanmış olan eşofmanını tekrar yukarı çekti. Canının hâlâ yandığı yüzünden belli oluyordu. "Üzerini değiştirmen için sana kıyafet getireyim."

Hemen yukarı çıkıp dolabından tişört ve eşofman altı alarak yanına geri döndüm. Ona uzattığım kıyafetleri giymek için elimden aldığında, bende sehpanın üzerinde bulunan malzemeleri çöpe atmak için topladım ve mutfağa gidip oradaki çöpe attım. En son attığım çakı tüylerimi diken diken ederken o çakının neredeyse Barlas'ı öldürecek olma ihtimalini düşündüm. Adam onu bacağına değil de karnına saplasaydı Barlas şu an hastanede ölümle cebelleşiyor olabilirdi.

Mutfaktan çıkıp Barlas'ın yanına gittiğimde, çıkardığı kıyafetleri üst kata çıkıp banyodaki kirli sepetine attım ve ellerimi yıkadıktan sonra geri dönüp yanına oturdum. Gözlerini kapatmış kafasını yine koltuğa yaslamıştı. Uyumak istiyordu ama sorumun cevabını almadan buna izin vermeyecektim.

"O adamlar kimdi Barlas? Senden ne istiyorlar?"

"Onlar haraç aldığım itin adamları. Benden haraç almayı kesmemi istiyorlar."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Tabii ki onları dinlemeyeceğim."

"Kendini öldürteceksin yani?"

"Bana bir şey olmaz."

"Bunu gördük. Adam bıçağı bacağına değil de başka bir yerine saplasaydı ölebilirdin!"

"Beni öldürmek istemiyorlar, sadece korkutmaya çalışıyorlar."

"Ama belli ki sen korkmuyorsun."

Bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Korkuyorum," dedi. Sesi de bunu belli eder gibi çıkmıştı. "Adamın ne dediğini duydun, değil mi? Artık senin peşine düşeceklerini söyledi. Kimseye değer verdiğimi düşünmedikleri için bunca zaman beni tehdit edememişlerdi ama artık sana değer verdiğimi düşünüyorlar. Sana zarar gelmesin diye eve girmeni istemem onlara bunu düşündürttü. Bu yüzden seni bana karşı kullanacaklar."

Bu beni korkutuyordu ama polise gitmeyi düşündüğüm için içim rahattı. Adam Barlas'ı bıçaklamıştı ve bizim bunu polise atlatmamız gerekiyordu. "Bak belki de..." Ne diyeceğimi anladığı için beni susturdu. "Polis diyeceksen hiç boşuna konuşma. Polis bu işe karışırsa haraç aldığım it seni öldürür. Bunu sırf polisin haberi oldu diye yapar. Beni cezalandırmak için."

"Peki, polise haber vermezsek öldürmeyeceğinin garantisi var mı?"

"Öldürmeyecek," dedi net bir şekilde. "Çünkü beni tehdit etmek için sana ihtiyaç duyuyor olacak. Bu yüzden seni öldürmesi aptallık olur." Belki dediği gibi beni öldürmezdi ama kötü şeyler yapabilirdi. Ona zarar verdiği gibi bana da zarar verebilirdi. Korkuyordum.

"O adamdan haraç almayı bırakmalısın Barlas. Belli ki tehlikeli biri..."

Yaralı bacağını tutup ayağını ortaya sehpaya uzatarak bana baktığında, iki kaşının arasında derin bir çukur belirdi. "Ben bu işe başlarken hiçbir şeyin beni durdurmayacağına inanarak başladım Öykü. O adamdan haraç almayı kesersem bütün inançlarımı yitiririm. İnançlarımı yitirirsem de babamı öldürten o itten intikamımı alamam." Onu anlıyordum. Bunu babasını öldürten adamdan nefret ettiği için yapıyordu ama bu nefreti onun ölümüne yol açabilirdi. Tehlikeli insanlarla uğraşıyordu. Bunun sonu çok kötü olabilirdi.

"Babanı öldürten adamla uğraşmak için seni bıçaklatan o adam gibi birine bulaşmamalıydın."

"O adam babamı öldürten adamın sağ kolu gibi bir şey. Asıl ona bulaşmalıydım."

"Babanı öldürten kişi seni bıçaklatan adamdan ve diğer adamlarından haraç aldığını biliyor mu?"

"Hayır. Hiçbir şeyden haberi yok. Haraç aldığım itler bunu para için yaptığımı düşünüyorlar. Bu yüzden ona bundan bahsetmiyorlar."

"Öğrenirse ne olur peki?"

"Beni tanımıyor. Muhtemelen ilk işi kim olduğumu araştırmak olur. Öğrendiğinde de öldürmeye çalışır."

Bu çok normaldi. Barlas'ın kim olduğunu öğrendiğinde ondan ne istediğini anlayacaktı ve tıpkı Engin Karaman'a yaptığı gibi Barlas'ı da öldürtüp ondan kurtulacaktı. Barlas ondan intikam almak istemekte haklıydı. Ona bu konuda hak veriyordum ama açıkçası intikam hırsından korkuyordum. Hırsı ona çok kötü şeyler yaptırabilirdi.

"Ondan nasıl intikam alacağını hâlâ söylemedin Barlas."

"Bunu bilmene gerek yok." Tam bir şey diyecekken çalan kapının ziliyle susup gelenlerin kim olduğunu bildiğim için kapıyı açmak üzere ayağa kalktım. Barlas tedirgin görünüyordu, kapıyı açmamam için bileğimden tuttu. "Dur!"

"Merak etme gelenler bizimkiler. Sen o adamlarla kavga ederken Çetin'e buraya gelmelerini söylemiştim," dedim. Rahatlamış gibi görünüyordu. Neredeyse kapıyı kıracak gibi yumruklayan ellerin sahiplerini durdurmak için gidip kapıyı açtım. Bizimkiler karşımda endişeli gözlerle bana bakarken benim gözlerim onların arkalarında duran Aysun'a kaymıştı. Onun burada ne işi vardı?

"Barlas nerede Öykü, o iyi mi?" Samet, Ali, Bade, Ateş hepsinin gözlerinde korku vardı.

"Pek de iyi sayılmaz. İçeride." Hepsi içeri girerlerken, Aysun yerinde durmuş bana bakıyordu. "Sen neden buradasın Aysun?"

"Senin için buradayım," dedi. "Ders sırasında Çetin ve diğerleri bizim sınıftan Samet'i almaya gelince sana bir şey olduğunu düşündüğüm için onlarla birlikte geldim. Çünkü Çetin Samet'e senin aradığını ve Barlas'ın evine gitmeleri gerektiğini söyledi. Korktum."

"İyiyim ben."

"Ne oldu Öykü?" Derin bir nefes verdim. "Haraç aldığı adam Barlas'ı bıçaklattı."

"Bir şey oldu mu peki?"

"Adam bıçağı bacağına sapladı ama kötü bir şeyi yok. İyi olacak. Gel içeri geçelim," dedim ve birlikte diğerlerinin yanına gittik.

"Barlas hastaneye gidelim bak bu böyle olmaz!"

Çetin Barlas'ı ikna etmeye çalışıyordu ama boşuna uğraşıyordu. "İyiyim Çetin, uzatmayın." Ali kızmış gibiydi. "Ne demek uzatmayalım, bıçaklanmışsın!" Barlas gözlerini devirdi. "Evet, ama iyiyim. Öykü yarayı dikti. Bir şeyim yok."

"Siz neden bu kadar geç kaldınız?" Onları arayalı çok oluyordu ve Çetin'in hızlı araba kullandığını bildiğim için bu kadar gecikmelerine şaşırmıştım.

"Barlas'ı bıçaklatan itin diğer adamları onu okulda bulabileceklerini düşündükleri için orada bekliyorlardı. Bizi görünce peşimize düştüler. Onlarla uğraşmak zorunda kaldığımız için geciktik."

"Adamlar bizi öldürmeye çalıştılar!" dedi Aysun.

Çetin sinirle ekledi. "Öldürmeye çalışmadılar, sadece uyarıda bulundular."

"Uyarıda falan bulunmadılar. Resmen öldürmeye çalıştılar. Arabanın arkasına vurup kaza yapmamızı sağlamaları bizi öldürmeye çalıştıkları anlamına geliyor!"

"Sana bizimle gelmemeni söylemiştim."

"Evet, ama ben arkadaşımın iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Gördün işte, şimdi gidebilirsin."

Bade bu didişmeyi ikisine birden çıkışarak sonlandırdı. "Tamam yeter artık tartışmayı kesin. Barlas iyi değil. Sizi dinleyecek durumda olduğunu hiç sanmıyorum."

Çetin ve Aysun tartışmayı bırakınca Samet konuştu. "Seni tek yakalamaları hiç iyi olmadı."

"Bu sorun değil de Öykü buradaydı. Ya ona zarar verselerdi?"

Ateş şaşırmış gibiydi, "Adamların derdi bizimle Barlas, Öykü'ye neden zarar vereceklerdi ki?"

"Ona değer verdiğimi anladıkları için. Bundan sonra onun peşine düşeceklerini söylediler. Öykü'nün başı dertte!"

"Acaba ondan haraç almayı bıraksak mı Barlas?" Samet fikrini ortaya atınca Barlas, "Hayır, bu asla olmayacak. Ondan haraç almaya devam edeceğiz," dedi.

"Ayakta kaldınız, oturun hadi," dedim. "Aysun, dikilme öyle hadi sen de otur."

"Yok, ben gideyim artık." Neden gitmek istediğini biliyordum. Burada kalırsa Çetin'le tartışacağını düşünüyordu ve o yüzden kalmayı tercih etmiyordu. Kalırsa sinirlenebilirdi çünkü.

"Kal lütfen. Sonra gidersin," deyince istemeyerek de olsa bir kenara oturdu.

Bir süre Barlas'ın nasıl bıçaklandığı hakkında konuştuktan sonra Aysun ve ben kahve yapmak için mutfağa gitmiş konuşuyorduk. "Ne yani, Barlas Demir'i kurtarmak için çetesini onun bulunduğu yere mi gönderdi?" Merakla sorduğu soruyu önümdeki porselen kupaların içine kahve dökerken cevapladım. "Bundan emin değilim. Henüz bunu sormadım."

"Şu an şoklardayım. Barlas ve Demir'i kurtarmak öyle mi? Şaka gibi bir şey bu..."

"Buna bende inanamıyorum ama böyle bir şey yapmış olabilir."

"İyi de bunu neden yapsın ki, onlar düşman değil mi?"

"Neden yaptığını bilmiyorum ama bunu öğreneceğim."

"Sen bugün buraya bunun için mi geldin?"

"Evet."

"Aranız nasıl?" Buraya geldiğim için tekrar onunla birlikte olacağımı düşünüyordu sanırım ama Barlas Demir'le konuşmalarımı duyduğu için şu günden sonra her şey daha berbat olabilirdi. Bana kızgındı. Şu anda bu konu hakkında konuşmuyorsa bunun nedeni yalnız olmamamızdı. "Tekrar onunla birlikte olmayı düşünüyor musun?" Aysun ona cevap vermediğim için başka bir soru sorunca ne diyeceğimi bilemediğimi fark ettim. Çünkü ne olacağını şu an ben de bilmiyordum. Barlas bana Demir olayı yüzünden kızgındı. Onun beni tehdit ettiğini ve onun için bir şey sakladığımı öğrenmişti. Belki bunu öğrendiği için birlikte olabilirdik ama o zaman da Demir'in ne yapacağını biliyordum. Birlikte olduğumuzu duyunca tehdidini uygulamaya koyacaktı. Ya da belki de koyamazdı. Barlas bir çaresini bulur ona engel olurdu.

"Öykü kendini bu kadar zorlama. Ona âşıksın. Uzak durmak zor geliyor sana. Kendine yaptığın bu işkenceyi bitir artık. Birlikte olmaya devam edin."

Ona gerçeği söyleyecektim. Nasıl olsa Barlas Demir'in beni tehdit ettiğini öğrenmişti. Aysun'un da bunu öğrenmesinde sorun yoktu. Tam anlatacakken Bade'nin mutfağa girmesiyle sustum.

"Barlas'ın hastaneye gitmesi gerekiyor Öykü."

"Evet ama gitmiyor. Ben de çok söyledim..."

"Yarasını neyle diktin? Malzeme var mıydı?"

"Yoktu. Bende evde olan malzemelerle diktim."

"Bu çocuk gerçekten kafayı yemiş olmalı."

"Kesinlikle katılıyorum."

Bade birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra elini kaldırıp omzuma koydu. "İyi ki o adamlar sana bir şey yapmamış." Benim için endişelendiğini mi gösteriyordu? Şaşırmıştım. "Evet, yapmadılar ama artık peşimdeler!" Omzumu sıvazladıktan sonra elini indirdi. "Barlas'ın seni korumak için elinden geleni yapacağına eminim."

"Barlas o adamdan haraç almayı kesmezse hepimizin başı belada demektir."

"Bize bir şey yapmazlar. Barlas'ın bize değer vermediğini düşünüyorlar. Onların hedefi sen olacaksın."

"Onu korkutma!" dedi Aysun. Sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Bunu onu korkutmak için söylemedim." Aysun'a oranla daha sakin konuşmuştu. Belli ki eski arkadaşıyla tartışmaya girmek istemiyordu.

"İyi, buna sevindim. Bir an gerçekten onu korkutmaya çalıştığını düşünmüştüm."

"Neden öyle bir şey yapayım? O benim arkadaşım."

"Arkadaşların senin için fazla değerli sanırım?"

"Evet öyle."

"Biliyor musun bana da değer vermeni isterdim. Çeteye girdiğinde benimle arkadaşlığını kesmemeni, eskisi gibi birlikte bir şeyler yapmayı, eğlenmeyi, gülmeyi... Çok merak ediyorum Bade, neden bana da değer vermedin?"

Bade Aysun'un söylediği şeye şaşırmış gibiydi. "Bu nereden çıktı şimdi?" Aysun bu konuya neden girmişti ki şimdi? Tamam, Bade'nin onunla konuşmamasına üzülüyordu ama şu an bu konuyu burada açması çok saçmaydı.

"Sadece merak ediyorum. Neden beni görmezden geliyorsun? Ben sana ne yaptım?"

"Çeteye girdikten sonra seninle arkadaşlığımı kesmemin seninle bir alakası yok. Bu tamamen benimle ilgili..."

"Nedeni ne peki?"

"Sana bunu anlatamam."

"Bilmek istiyorum."

"Bunu hiçbir zaman bilmeyeceksin Aysun. Çünkü bu bilmen gereken bir şey değil!"

"Kahveler nerede kaldı kızlar? Üç kız kahve yapmayı beceremediniz mi yoksa?" diyerek mutfağa girdi Ateş. Ortamdaki gerginliği fark edince kızlara bakıp sordu. "Sorun ne?"

Bade, Aysun'a bakmaya devam ederek, "Sorun falan yok. Biz içeri geçelim!" deyip sinirli bir şekilde mutfaktan çıktı. Ateş'in bakışları bana kaydı "Ne oldu?" Bunu Bade'nin anlatmasının daha doğru olacağını düşünerek, "Hiç," dedim ve hazırladığım kahveleri servis etmek için tepsiyle içeri götürdüm. Ben kahvelerini uzatırken Çetin Barlas'la konuşuyordu. "Bize neden bütün çeteyi bir yere gönderdiğini haber vermedin Barlas? Gizli bir mesele miydi bu?"

"Her şeyi bilmeniz gerekmiyor Çetin!"

"Bize haber vermeden böyle bir şey yapmazdın hiç. Bu beni şaşırttı."

"Şaşırmayın. Yaptığım her şeyi size söylemek zorunda değilim!"

Herkesin kahvesini verdikten sonra Barlas'a tepsiyi uzattım. Kupasını almasını beklerken gözlerine bakıyordum. "Ayılmak için kahve içsen iyi olur. Fazla gerginsin. Birinin kalbini kıracak gibi duruyorsun."

Gözlerime bakıp kahvesini aldı. "Ne o, bu sen olacaksın diye mi korkuyorsun yoksa?" diye sordu. İma ettiği şeyi anladığımda tepsiyi sinirli

bir şekilde sertçe kendime doğru çektim ve kalan tek kahve dolu kupanın koluma dökülmesine neden oldum. "Ah!" diye inleyerek elimdeki tepsiyi yere bırakınca, Barlas korkuyla ayağa kalktı.

O, korku içinde koluma bakarken ben acı içinde sızlanıyordum. Aysun yanıma gelmiş diğer kolumdan tutuyordu. "Tamam, ben hallederim!" deyip beni mutfağa sürükledi. Yüzüm acıdan buruşurken Aysun gömleğimin kolunu yukarı kıvırdı ve kolumu soğuk suyun altına soktu.

Bir süre kolumu suyun altına tuttuktan sonra Aysun'un şaşkın sesiyle ona baktım.

"Öykü, sen ne yaptın?" Kapatıcıyla kapattığım dövmem su gördüğü için ortaya çıkmıştı.

"Şşt, sessiz ol! Bunu şu an kimsenin bilmemesi gerekiyor!"

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Kapıya bakıp kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra fısıldayarak konuştum. "Barlas'ın çetesinden çıktığımı düşünmesini istediğim için yaptım. Çünkü bunu yaparsam ondan ayrılmak istediğime inanacaktı." Şu an bunu saklamam belki gereksizdi, Barlas ondan neden ayrıldığımı anlamıştı ama saklamaya devam etmeliydim. Çünkü Barlas'ın bunu şu an öğrenmesini istemiyordum. Zaten bana kızgındı. Bunu görürse iyice kızacaktı.

"Başka türlü onu inandıramazdın yani?"

"Aynen öyle."

"Neden inandırmak için böyle bir şey yaptın ki? İnanmasaydı ne olacaktı sanki? Senle zorla mı birlikte olacaktı?" Kolumu suyun altından çektiğimde buzdolabından buz torbası çıkartıp yanan bölgenin üzerine koydum. "İnanmasaydı benim için hiç iyi olmazdı. Demir tehdidini uygulamaya koyardı o zaman."

"Ne demek o ya?

"Barlas'tan ayrılma nedenim Demir demek. O pislik beni tehdit etti."

Şaşkınlıktan eliyle ağzını kapatırken, "İnanmıyorum! Bunu nasıl yapar?" diye sordu.

"Demir'den bahsediyoruz Aysun, o her şeyi yapar."

Elini ağzından çekip yanına indirdiğinde mutfak kapısının oradan gelen sesle arkasına baktı. Barlas gelmişti. Yaralı bacağından sebep aksayarak bana doğru yürümeye başladı. Onu görmemle buz torbasını tezgâhın üzerine bırakıp gömleğimin kolunu aşağı indirdim. Şimdi değil. Bunu şu an görmesine izin veremezdim. Barlas bana doğru iyice yaklaşırken Aysun önüne geçip onu durdurdu. "O iyi."

"Bakayım koluna."

"Hayır!" Aysun sesini yükselterek karşı çıkınca, Barlas'ın kaşları çatıldı. Aysun'un bu tepkisine anlam verememiş gibiydi ama bir şey demedi.

"Evde yanık kremi yok. Ali'yi eczaneye gönderdim. Bekleyin birazdan gelir."

"Ali'ye gazlı bezde almasını söyleseydin keşke. Yaranı sarardık. Açık kaldı."

"Boş ver öyle kalsın. O yara beni öldürmez."

Üçümüz de salona geçtiğimizde Barlas'ın yanına oturup yanan kolumu umursamadan öylece ortada dönen muhabbeti dinlemeye başladım. Bunu yaparken gözüm Samet'e kaymıştı. Bugün Öznur'u sinemaya davet etmeyi düşünüyordu ama şimdi buradaydı. Gidip onun yanına oturdum ve gülümseyerek yüzüne baktım. "Gördüğün gibi Barlas iyi, sen artık okula git istersen." Bunu neden istediğimi anlayınca o da yüzünü bana çevirdi. "Onu bugün sinemaya davet etmeyeceğim, burada kalmalıyım."

"Nedenmiş o?"

"Barlas bıçaklandı."

"Evet, ama ben onun yanındayım. Sen gidebilirsin. Hem zaten diğerlerini de göndereceğim. Onların da kalmasına gerek yok." Tam bir şey diyecekken çalan zilin sesiyle sustu.

"Ben bakarım." Aysun kapıya gidip Ali'yle birlikte salona geri döndü. Ali elinde tuttuğu küçük poşeti orta sehpaya bırakırken, "Kremi getirdim." dedi.

"Sağ ol Ali, sana da zahmet oldu," dedim. Kolum sızlıyordu, kremi sürsem iyi olacaktı ama bunu şimdi yapamazdım. Belki daha sonra onlar gittiğinde yapardım. Çünkü şu an birinin dövmemi görmesi Barlas'ın bunu öğrenmesi demekti ve ben bunu göze alamazdım. Zaten bana kızacaktı. Şimdi bir de bunun yüzünden kızsın istemiyordum.

"Siz artık okula dönün. Ben iyiyim. Kalmanızı gerektirecek bir durum yok."

"Olur mu öyle şey Barlas? Bu halde seni yalnız bırakmayız."

"İyiyim ben Bade. Korkmayın ölmeyeceğim."

Onların gitmesi benim için peki iyi olmayacaktı ama ben de gitmelerini istiyordum. Barlas'tan ne zamana kadar kaçabilirdim ki? Elbet her şeyi öğrenecekti. Bence bugün bunun tam sırasıydı. Her şeyi anlatıp rahatlamalıydım. Demir'le konuşmalarımı duymasının iyi olmadığını düşünüyordum ama artık fikrim değişmişti. Belki de bunu duymuş olması beni çektiğim azaptan kurtaracaktı. "Barlas haklı, gidin hadi. Ben onun yanındayım, bir şey olursa haber veririm size."

Ali kafasını iki yana salladı. "Olmaz kalacağız."

Barlas kızıyor gibiydi. "Gidin dedim size."

Ateş bunu mantıklı bulup ayağa kalktığında bizimkilere baktı. "Bence de hadi kalkalım, okul çıkışı geliriz." Hiçbiri bunu istemese de mecburen kalktılar. Samet, "Barlas ben okul çıkışı gelemeyeceğim ama akşam muhakkak uğrarım kardeşim," dedi.

"Hayırdır Samet?" Çetin merakla onun suratına bakarken Samet bakışlarını ona çevirdi. "Bir işim var da." Çetin'in tek kaşı havaya kalktı. "Öyle mi,

nedir bu iş?" Samet birkaç saniye cevap veremeyince Bade gülerek Samet'in yanına yaklaştı ve sırtını sıvazladı. "Gitmeyin çocuğun üstüne, belki özel bir iştir." Ali ve ben hariç hiçbiri Öznur'u sinemaya davet edeceğini bilmiyordu. Umarım bu özel işin ne olduğunu sormazlar diye düşündüm. Çünkü şu an Barlas bir şeyleri sezmiş gibi Samet'e bakıyordu ve oldukça kızgın görünüyordu. Anlaşılan işinin ne olduğunu anlamıştı. Anlayamıyordum ki ne vardı yani onun Öznur'la olmasında?

"Bu doğru mu Samet?" Çetin üzerine giderken Samet sanki bir suç işlemiş gibi kafasını önüne eğdi ve sessizce "Evet," dedi. Bu şekilde konuşmasının nedeni Barlas'ın Öznur hakkında iyi şeyler düşünmemesiydi.

Çetin hoşuna gitmiş gibi gülerken, "Kim bu şanslı kız?" diye sordu. Samet'in kafası hâlâ yerdeydi "Öznur." Barlas'a baktım. Sinirden dişlerini sıkıyordu. Bunu gerilen çenesinden anlamıştım. Kızmıştı ama bu kızgınlığının fazla gereksiz olduğunu düşünüyordum. Ne yani, Samet Öznur'dan hoşlanamaz mıydı? Kimden hoşlanacağına Barlas karar verecek değildi herhalde. Öznur'u tanıyordum. O benim arkadaşımdı. Onda bir şeyler olduğunu düşünmüyordum çünkü bugüne kadar dikkat çekecek hiçbir harekette bulunmamıştı. Barlas'ın böyle düşünmesine neden olan şey neydi bilmiyordum ama bir gün onun hakkında yanlış düşündüğünü anlayacaktı ve o zaman da Samet'in mutluluğuna engel olmaya çalıştığı için üzülecekti.

"Sen Öznur'dan mı hoşlanıyorsun?" Aysun şaşkın halde Samet'e bakarken soruyu Samet'ten önce Barlas cevapladı "Hayır." Ayağa kalktı ve Samet'in karşısına dikilip ona kızgınlıkla baktı. "Samet o kızdan hoşlanmıyor."

"Barlas..." Konuşmak istemiştim ama Barlas elini kaldırıp bana bakmadan sözümü kesti. "Sen karışma Öykü." Elini indirdi ve Samet'e bağırmaya başladı. "Sana o kızda bir şeyler olduğunu söyledim, değil mi? Neden ondan uzak durmuyorsun?" Barlas'ın çok ileri gittiğini düşünüyordum. Ona bu yüzden bağırmaya hakkı yoktu. Samet kötü bir şey yapmıyordu ama sanki kötü bir şey yapmış gibi kafasını yerden kaldırmıyordu. "Çünkü ben senin gibi düşünmüyorum." Barlas sinirle soludu. "Öyle mi? Onun herkes gibi sıradan bir kız olduğunu düşünüyorsun yani?"

Samet bu defa başını kaldırıp gözlerine baktı. "Evet."

"O kız boşuna o okula kayıt olmadı Samet. Bir şeyler peşinde. Bunu göreceksin!"

"Bunu nereden çıkartıyorsun Barlas?" Merak ettiğim sorunun cevabını öğrenmemin tam vakti olduğu için böyle bir soru sormuştum.

"Onu daha önce İstanbul'da gördüm ama kendisi buraya daha önce hiç gelmediğini söyledi. Yalan söyledi yani. Çünkü bir şeyler peşinde."

"Öznur öyle bir şey yapmaz." Aysun onu savununca Barlas'ın siniri tavan yaptı. "Görünüşe göre o kızda bir şeyler olduğuna benden başka kimse inanmıyor!" Odadaki tansiyon yükselirken çalan kapı zili herkesi susturmuştu. Ali kapıya açmaya gittiğinde, Barlas kafasını tekrar Samet'e çevirdi. "İnanmamaya devam edin! Bakalım kim haklı çıkacak?" Samet ona üzgün bir şekilde bakarken dış kapının oradan Simay'ın sesi duyuldu. "Barlas!" Herkesin kafası şaşkınca salon kapısına dönerken, Simay orada göründü. Yeşil gözleri içeride olan herkesi tarayıp sonunda Barlas'ta durunca kaşlarımı çattım.

"Senin burada ne işin var?" Barlas sinirle kükrerken, Simay ona doğru yürümeye başladı. "Seni görmek istedim. Aradım ama açmayınca bir şey olduğunu düşünüp okula gittim. Orada da göremeyince evdesindir diye buraya geldim." Yanında durdu ve yüzüne baktı. "Sizi rahatsız mı ettim?"

"Neden evden çıkıyorsun Simay? Hangi cesaretle?"

"Telefonunu açsaydın çıkmayacaktım. Seni merak ettiğim için çıktım," dedi suçlu bir çocuk gibi.

"Ya Demir seni görseydi, o zaman ne olacaktı? Bunu hiç düşündün mü?"

"Dikkatli davrandım." Simay'ın düşüncesizce yaptığı hareket beni de sinirlendirmişti. Barlas onu korumak için her şeyi yapıyordu ama o evden çıkıp Demir'in onu görebileceği yerlere gidiyordu. Anlamıyordum ki, bunu yaparken hiç korkmuyor muydu? "Herkes niye burada? Bir şey mi oldu?" Simay bakışlarını bize çevirdiğinde bir süre hepimizin yüzüne baktı. "Sen Aysun olmalısın." Elini ona uzattı ve "Merhaba ben Simay. Barlas'ın ve diğerlerinin yetimhaneden arkadaşı...."

"Memnun oldum." Aysun onu tanıyordu. Adını ve Demir'in onu aradığını bilmiyordu ama şu an bunu öğrendiği için oldukça şaşkın görünüyordu. Simay'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de memnun oldum. Seninle tanışmayı çok istiyordum. Sonunda tanıştık."

"Neden benimle tanışmayı çok istiyordun ki?" Simay şu an yapmaması gereken bir şey yapmış, kendini Aysun'a tanıtmıştı. Ya Aysun yine Demir tarafından tehdit edilir ve yerini söylerse? Bu ihtimal Barlas'ı olduğu kadar beni de endişelendiriyordu.

"Barlas, Demir'in bulmaması için beni bir evde saklıyor ve orada canım çok sıkılıyor. Belki bana arkadaşlık edersin." Barlas yanına yaklaşıp kolunu sertçe kavradı ve "Kes şunu!" diye onu uyardı.

"Neden? Bence o da bunu bilmeli. Öykü'nün bilmesi sorun değilse Aysun da bilebilir." Ağzım açık bir halde onu izliyordum. Neden yapıyordu bunu?

"Simay, sen iyi misin?" Barlas öfkeli gözlerini ona dikmiş kolunu sıkmaya devam ederken, Simay onun elini itti. "İyiyim Barlas, çok iyiyim!" Bana baktı ve ellerini yumruk yapıp sıktıktan sonra öfkeli bakışlarını tekrar Barlas'ın gözlerine çevirdi. "Seni arıyorum ve açmıyorsun. Sonra bir bakıyorum Öykü senin yanında. Neden hep Öykü senin yanında? Ben o evden çıkamadığım için yanında olamıyorum diye mi?" Yine kıskançlık krizi tutmuştu galiba. Biz nelerle uğraşıyorduk onun derdi neydi. Bir tokat hak ettiğine inanıyordum. Geçen defa ona vurduğum için üzülmüştüm ama şu an kendimi tutamayıp bir tokat daha patlatmak istiyordum suratına.

"O seni terk etmemiş miydi? Hâlâ neden yanında merak ediyorum?" Simay çıldırmış gibi görünüyordu. Öfkeyle aralarına girdim. "Evet, onu terk ettim ama bu onun yanında olmayacağım anlamına gelmiyor. Çünkü onu seviyorum!"

"Sevseydin asla terk etmezdin." Hasta diye belki ona tolerans göstermem gerekiyordu ama sinirlerimi o kadar bozuyordu ki kendimi tutamayıp ona vuracağımı düşünüyordum. "Seni onu sevdiğime ikna etmeye çalışmayacağım, çünkü inanman ya da inanmaman umurumda değil." Herkes bizi izliyordu. Simay'ın bakışlarında kıskançlık vardı. Bıraksalar beni öldürecekmiş gibiydi. "Barlas'ı sevdiğine hiçbir zaman inanmadım.

Biliyor musun sen onu hiç hak etmiyorsun!" Kalbim sinirden deli gibi çarparken onu kolundan tuttum ve sarstım. "Öyle mi? Peki onu kim hak ediyor? Onunla aynı yatağı paylaştığını söyleyen sen mi?"

"Yeter artık kesin!" Arkamda duran Barlas ellerini belime dolayıp beni birkaç adım uzaklaştırırken, ona bir şey yapmamam için beni daha sıkı tutup, hareket kabiliyetimi kısıtladı.

"Hayır! Arkadaşının benimle ne derdi olduğunu söyleyene kadar konuşacağız!" Barlas'ın ellerinden kurtulmaya çalışıyordum ama bu canımı acıtmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Simay kıpırdamayıp yerinde öylece dururken, fark ediyordum ki o da az benim kadar sinirliydi.

"Benim derdim Barlas'ı benim elimden alman! Senin yüzünden benimle vakit geçirmiyor!"

"Senin tek arkadaşın Barlas galiba? Çünkü dilinden onun adı düşmüyor!"

"Benim için en değerli olan Barlas."

"Neden? Hayatını mı kurtardı? Ona bu kadar değer vermen niye?" Sustu. Barlas'a bakıyordu. Bir şey demeyeceğini anlayınca bağırarak konuşmaya devam ettim. "Arkadaşlığınıza olan saygımdan bugüne kadar çok üstüne gelmedim ama artık yeter. Canımı sıkıyorsun Simay! Barlas'a olan hastalık derecesindeki sevgin beni sinirlendiriyor!"

"Desene aynı durumdayız!"

Bade birden ona yaklaştığında sinirle kolunu tuttu. "Kızım ne diyorsun sen?" Barlas'a karşı bir şeyler hissetmesi onu da en az benim kadar sinirlendirmişti. Ateş Bade'yi tutup Simay'dan uzaklaştırdı ama bu Bade'nin sinirlerinin yatışmasına yetmedi. "Açık açık Barlas'tan hoşlandığını söylüyor bu kız! Bu ne cesaret?"

Ateş Bade'yi zor tutarken ben gülüyordum. Bu gülüşüm içimdeki kıskançlık duygularının sinirle harmanlanıp dışa yansıyan haliydi. "Bana ona karşı bir şeyler hissettiğini söylediğinde doğruyu söylemiştin değil mi? Bu yalan değildi?" Herkes anlamıştı artık Simay'ın Barlas'tan hoşlandığını. Bu soruyu

sorma amacım bunu açıkça herkesin içinde söylemesiydi. Çünkü belli ki bunu daha fazla içinde tutmak istemiyordu. Ben de istediği şeyi yapmasını sağlıyordum.

Bana doğru yaklaşıp önümde durdu, konuşmak için ağzını açtı ama Barlas, "Simay!" diyerek susturdu onu.

"Beni sinirlendiriyor Barlas!" dedi beni şikâyet eder gibi.

"Hadi itiraf et, Barlas'ı sevdiğini söyle. Herkesin içinde yap bunu!" dedim. Onu kışkırtıyordum çünkü sinirlenmişti, itiraf edecek gibiydi.

"Daha iyisini yapayım ve sana başka bir şey söyleyeyim!"

"Simay kes artık şunu!" Barlas'ın öfkeli sesi onu sustururken, daha fazla dayanamayacağımı düşünüp ona vurmak için elimi kaldırdım. Simay bunu yapacağımı anlayıp kolumu tuttu. Yanan kolum onun tutmasıyla dayanılmaz derecede sızlarken acı içinde inledim. "Ah!"

O derece bağırdığım için olsa gerek, ne olduğunu anlayamamış gibi kolumu bıraktı. Barlas bir anda beni kendine çevirip gömleğimin kolunu yukarı sıyırdı. "Dur!" Onu durdurmak için geç kaldığımı anladığımda gözlerinin dövmeme takıldığını gördüm. Şaşkındı. Kaşları çatılmıştı. Başımı öne eğdim.

"Bizi yalnız bırakın!" diye bağırdı.

"Barlas..." Çetin kavga edeceğimizi düşündüğü için bir şeyler söylemek istemişti sanırım ama Barlas'ın gür sesiyle susmak zorunda kaldı. "Gidin!"

"Ben burada kalmak istiyorum."

Simay Barlas'ı daha bir öfkelendirmiş gibi görünürken Barlas bakışlarını kolumdan alıp Çetin'e çevirdi. "Simay'ı evine bırak!" Çetin onu onaylayıp Simay'ın kolunda tuttu. "Hadi Simay," dedi. Simay istemeye istemeye salondan çıkarken diğerleri de onu takip etti. Aysun çıkarken bana bakıyordu. Halime üzülmüş gibiydi ama elinden bir şey gelmiyordu. O yapacağını yapmıştı zaten. Barlas'ın dövmeyi görmesine engel olmuştu ama

bu hiçbir işe yaramamıştı. Barlas ve diğerleri aptallığım yüzünden dövmeyi görmüştü.

Ona ne diyecektim bilmiyordum. Onu kandırdığım için oldukça sinirli görünüyordu. Herkes çıkınca kolumu bıraktı. Orta sehpaya doğru yürüdü ve orada duran kremi aldıktan sonra tekrar bana yaklaştı. Kremin kapağını açıp birazını parmağına sıktı ve sürmeye başladı. "Dövmeni sildirdiğini düşündüğümde ne kadar yıkıldığımı biliyor musun?" Kafam önüme eğik duruyordu. Yüzüne bakamıyordum. Nasıl bakacaktım ki? Onu kandırmıştım.

Kremi iyice yedirdikten sonra kapağını kapatıp koltuğun üzerine attı ve bana baktı.

"Neden yaptın bunu Öykü?" Kafamı kaldırıp ona baktım. Kaşları hâlâ çatıktı. Kızgındı ama sesi yumuşaktı.

"Seni senden ayrılmak istediğime inandırmak için yaptım."

"Kısacası o piç yüzünden!"

Kafamı yine önüme eğip hafifçe salladım. "Beni tehdit etti."

"Ben zaten bunu biliyorum Öykü. Bana bilmediğim bir şey söyle. Mesela senden ne için yardım istediğini?" Şimdi her şeyi anlatmanın vaktiydi. Barlas bugün her şeyi öğrenecekti. Bundan kaçamazdım.

"Benden bir bellek saklamamı istiyor. İçinde haraç aldığı adamın pis işlerinin kayıtlı olduğu dosyalar var."

"Neden sen?"

"Dün onu götüren adamlar laptopu geri alırsa diye odamdaki komodinin çekmecesine bıraktığı belleğe kaydetmiş laptopta olanları. Beni tanımadıkları için belleği benim saklamamı istedi."

"Neden ona yardım ediyorsun?"

"Çünkü tehditlerinden korkuyorum." Bu korkumun gözlerimden belli olduğunu biliyordum. "Sana bunları anlattığımı öğrenmemeli Barlas. Beni annemle tehdit ediyor!"

"Nasıl bir tehdit bu?"

"Senden ayrılmazsam ya da onun beni tehdit ettiğini sana söylersem annemin her gün serum takmak zorunda olduğu hastasının serumuna zehir enjekte edeceğini söyledi." Tekrar yutkundum. "Bunu yaparsa annem hapse girer Barlas!"

Kızgınlığı büyüdü. Elini saçlarına daldırıp karıştırdığında oflayarak bana baktı. "Neden bana bunları anlatmadın da onun tehdidine boyun eğdin?"

Beni anlamamıştı galiba. Sinirle yüzüne bakarken sesimi yükselttim. "Sana beni tehdit etti diyorum!"

O da sesini yükseltti. "Senin sorunun ne biliyor musun?" Cevap vermemi beklemeden konuşmaya devam etti. "Bana güvenmemen! Ne yaparsam yapayım bana güvenmiyorsun. Güvensen Demir'in seni tehdit ettiğini bana söylerdin. Ama sen saklamayı tercih ettin. Çünkü böylesinin daha iyi olacağını, bundan kimsenin zarar görmeyeceğini düşündün!" Haklıydı ama başka ne yapabilirdim ki? Beni en sevdiğim kişiyle tehdit etmişti. Onun hapse girmesini nasıl göze alabilirdim? Korkmuştum, beni anlamıyor muydu?

Kaşlarım üzüntüyle çatılırken, "Başka çarem yoktu!" dedim.

"Vardı!" diye bağırdı ve işaret parmağıyla kendini işaret etti. "Çaren bunu bana anlatmaktı!"

"Anlattım işte!" diye çıkıştım. "Bu durumda ne yapabilirsin? Annem hapse girebilir diyorum!"

"Girmeyecek!" dedi net bir şekilde, "Demir böyle bir tehlikeyi göze alıp dediği şeyi yapmaz."

"Nereden biliyorsun? Ya yaparsa?"

"Onu tanıyorum. Yapmaz."

"O bir katil. Daha önce birini öldürdü. Birinin daha ölümüne yol açabilir. Bu onun için zor bir şey değil."

"Katil olduğundan emin değiliz. Ve bana sorarsan Demir'de birini öldürecek cesaret olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden rahat ol. O kimsenin ölümüne neden olmayacak." Umarım dediği gibi olurdu ama ben yine de korkuyordum. Onun yaptıkları ve yapabilecekleri beni huzursuz ediyordu. Saplantılı bir psikopattan bahsediyorduk, bence her şeyi yapabilirdi.

"Onu neden kurtardın?" diye sordum.

"Kimi?"

"Demir'i... Beni aradığında bulundu yere bir grup gencin geldiğini ve onlar sayesinde oradan kaçtığını söyledi. Bunu senin yaptığını biliyorum. Bade ve Çetin'i konuşurlarken duydum. Tüm çeteyi toplayıp onlardan habersiz bir yere göndermişsin. Bunu Demir'i kurtarmak için yaptın. Neden?"

"Onu ben kurtarmadım. Hem nerede olduğunu bilmiyordum ki nasıl kurtaracaktım? Gerçi bilsem de kurtarmazdım zaten."

"Peki, neden kimseye haber vermeden tüm çeteyi bir yere gönderdin?"

"Yaptığım işi herkesin bilmesine gerek yok Öykü. Canım istedi kimseye söylemedim."

"Peki, nereye gönderdin onları?"

"Beni bıçaklatan adamın mekânına..."

Adamların buraya neden geldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Barlas onu bıçaklatan adamdan sadece haraç almıyor aynı zamanda onunla uğraşıyordu da. Tüm çeteyi toplayıp mekânına göndermesi bunu gösteriyordu. Neden yapıyordu ki bunu? O adamı kışkırtmak için mi?

"Sana bir şey olacak diye korkuyorum Barlas!" Bakışları yumuşarken elini kaldırıp yanağıma koydu. "Aynı korku bende de var..." Adamların artık

benim peşimde olması onu korkutuyordu ve bu yüzden çaresizliğe düşmüş gibi görünüyordu. Yanağındaki eli belime indiğinde, "Gel buraya," diyerek beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Ondan uzak kalmak canımı yakarken şimdi yakın durmak nefesimi kontrol edemememe neden oluyordu. Kalbim hızla çarpmaya başlayınca özlemle ellerimi beline doladım. Gözlerim kapalıydı, yanağımı bedenine yaslamıştım. Huzurun kolları arasındaydım ve bu anın rüya olmamasını diliyordum.

"Canın acıyor mu?" Yanan kolumun acısını ona sarıldığım için unutmuştum. "Hayır, senin?" diye sordum. Saçlarımı koklayıp çenesini başıma yasladı. "Hayır." Bu beni gülümsetmişti. "Yalancı."

Kendini geri çekerek gözlerime baktı. Elleriyle yüzümü avuçladı ve gözlerime yakından bakmak için yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. "Bugün benimle kal. Kokunla uyumak istiyorum." Gözlerimi yavaşça kapatıp açarak kabul ettim. Gülümsedi. Bir elini yüzümden çekip elime indirdi ve tutup dudaklarına yaklaştırarak avucumun içini öptü. Ben gözlerinin kahvesine mutlulukla bakarken o, elimi yanağına koydurdu. "Bir daha sakın benden ayrılmayı deneme."

Birden gözlerim doldu. Kafamı hafifçe sağa sola salladım.

"Bir daha asla..."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

48.BÖLÜM

Dışarıda ip gibi yağmur yağarken odada sessizlik hâkimdi. Aysun, Öznur ve Koray matematik sınavı için nefes almadan çalışırlarken ben dirseğimi masaya koymuş, çenemi avucuma yaslamış onları izliyordum. Aysun'un evinde toplanmıştık. İki saattir aralıksız ders çalıştığımız için yorulmuştum. Onların da yorulduğundan emindim ama çalışmaya devam ediyorlardı.

"Koray, şu soruya baksana." Öznur önündeki defteri alıp Koray'ın önüne koydu. O sırada Aysun'un bakışları bana kaymıştı. "Öykü?"

"Efendim Aysun?"

"Ne oldu, neden devam etmiyorsun?"

"Yoruldum, biraz dinlenmek istiyorum."

Koray, Öznur'un önüne koyduğu defteri hızla kapattı. "Sana katılıyorum, benim de dinlenmeye ihtiyacım var."

"Yarınki sınavdan iyi not almak istiyorsak dinlenmememiz gerekiyor. Devam etmeliyiz," dedi Aysun. Koray hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır, ara vermeliyiz." Onu onaylayıp, "Bence de," dediğimde Aysun sesli bir nefes verip elinde tuttuğu kalemi kitabının arasına bıraktı. "Pekâlâ, biraz ara verelim o zaman."

O sırada Aysun'un annesi Neşe Teyze yanımıza geldi. "Nasıl gidiyor çocuklar?" Elinde tuttuğu tepsiyle bize doğru yaklaşırken gülümsüyordu.

"İyi gidiyor anneciğim, şimdi ara verdik."

"Madem ara verdiniz size yaptığım kurabiyeleri yiyin bakalım."

Koray hızla bir tane kurabiye alıp yemeye başladı. Lokmasını bitirmeden, "Elinize sağlık, çok güzel olmuş," dedi.

"Afiyet olsun canlarım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin ben mutfakta olacağım."

Herkes kurabiyelerden yemeye başlarken Neşe Teyze salondan çıkmıştı. Aysun'un telefonu çalmaya başladı. Aysun telefonunu eline almadan ekranına bakıp, "Of yeter ama ya!" diye bağırdı. Ağzımdaki lokmayı yutup ona baktım. "Ne oldu?"

"Yine telefon sapığım arıyor!"

"Açmayacak mısın?" Öznur ona merakla bakarken Aysun telefonu meşgule attı. "Açsam ne olacak ki, cevap vermiyor." Koray kurabiyesini yerken çatık kaşlarıyla Aysun'a bakıyordu. "Kim bu acaba?" Aysun sıkıntıdaymış gibi arkasına yaslandı. "Bir bilsem..."

"Yeni bir Doğan vakası olmasın sakın?"

"Bilmiyorum Koray..."

"Baksana Koray, sen Aysun'u arayanın kim olduğunu bulamaz mısın?" dedim. Bu iş çok uzamıştı artık. Onu bulursak rahatlayacağımızdan emindim. Koray önündeki kahveden bir yudum aldıktan sonra kendinden emin bir şekilde, "Bulurum," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Benim kim olduğumu unutuyorsun galiba Aysun."

Aysun gülümseyerek Koray'ın yanına gidip kıvırcık saçlarını karıştırdı ve ellerini yanaklarına koyup onu kafasından öptü. "Unutur muyum hiç ya, sen dünyanın en iyi hackerisin!" Biz Öznur'la birbirimize bakıp gülerken Koray, Aysun'un ellerini yüzünden indirdi. "Ha şunu bileydin."

"Demek sonunda seni arayanın kim olduğunu bulacağız."

"Evet bulacağız ve bulduğumuzda da hepimiz birden hesap soracağız. Benden size izin, ona istediğinizi yapabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Koray şaşırmış gibiydi.

Aysun ona baktı. "Evet."

"Zenginse de yapabilir miyiz peki?"

"Koray!"

Koray gülümseyerek kahvesini tekrar eline alırken Aysun dirseklerini masaya yaslamıştı. "Doğan'dan sonra akıllandım. Artık hayatımda zengin biri olmayacak." Aysun'un almış olduğu karar beni sevindirirken Koray gözlerini devirdi, "Buna Yaver'den sonra karar vermiş olsaydın şimdi kendine denk biriyle mutlu bir hayat yaşıyor olabilirdin."

"Şimdi de olabilir," dedim ona bakarak. Koray sırtını sandalyeye yaslamıştı. "Evet, ama okulda ona gelen bütün teklifleri reddediyor, bu nasıl olacak?" Kafam Aysun'a döndüğünde muzip bir gülümsemeyle ona baktım. "Belki birini bekliyordur."

"Ne?" Aysun'un gözleri kocaman oldu. Kızmıştı. "Öyle bir şey olmadığını biliyorsun Öykü!" Evet, bunu biliyordum ama onu sinir etmeye çalışıyordum sadece. "Gerçekten biri mi var?" Koray merak içinde bize bakarken Aysun cevap verdi. "Hayır yok."

"Eğer varsa ve bize söylemiyorsan..."

"Yok diyorum anlamıyor musun?" Koray buna inanmadığı için bir şey diyecek gibi olduğunda Öznur'un konuşmasıyla sustu. "Tamam, Koray bırak kızı, yok diyorsa yoktur."

"Onun öyle dediğine bakma sen. En son Öykü de Barlas'tan hoşlanmadığını söylüyordu ama şimdi görüyorsun onunla birlikte. Bu ikisi bu konularda fazla ketumlar. Öyle bir şey varsa bile söylemezler." Sustu ve Öznur'a gözlerini kısarak baktı. "Aslında sen de öylesin. Son günlerde sürekli Samet'le buluşuyorsun. Hayırdır? Bilmediğimiz bir şey mi var?"

Aysun'dan Öznur'a nasıl gelmiştik anlamamıştım ama bu konunun açılmasının iyi olduğunu düşünüyordum. Samet birkaç gündür her okul çıkışında ona onunla bir yerlere gitmek istediğini söylüyordu ve Öznur da

kabul ediyordu. Bu güne kadar bize bir şey dememişti ama konunun açılmış olması onun ağzından laf almamız için iyi bir fırsattı.

"Yo, ne olabilir ki? Biz iyi anlaşıyoruz." Öznur gözlerini masaya çevirmiş bizimle öyle konuşurken Koray tek kaşını havaya kaldırdı. "Biz de iyi anlaşıyoruz ama seninle her gün baş başa bir yerlere gitmiyoruz." Öznur ona baktı. "Samet iyi biri..." Koray'ın tek kaşı hâlâ havadaydı "Ben de iyi biriyim." Aysun Koray'ın verdiği cevaba gülerken, "Ne istiyorsun Koray, kız seninle mi çıksın?" diye sordu. Koray oflayarak Aysun'a baktı. "Öyle demek istemedim. Aralarında bir şey olduğunu anladığımı söylemek istedim."

Öznur hızla kafasını ona çevirdi. "Aramızda bir şey yok." Koray buna inanmış gibi görünmüyordu. Göz ucuyla ona baktı. "Ama olacak gibi." Öznur kafasını önüne eğdi. "Belki." Dudaklarını diliyle ıslattı. "Tamam, sizden saklamayacağım. Ondan hoşlanıyorum." Yanakları kızarmıştı. Bunu itiraf etmek onu utandırmış gibi görünüyordu.

"Bunu anlamak benim için zor olmadı," dedi Koray. "Ama çetede olan birinden hoşlandığının farkındasın, değil mi?"

"Bu benim için sorun değil."

"Peki ya ailen için?"

"Bunun ailem için sorun olacağını sanmıyorum. Annem böyle konularda fazla ilgisizdir. Babamsa..." Sustu. Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırarak konuştu "Onun benim hayatımla pek ilgileneceğini sanmıyorum. Biz anlaşamıyoruz. Sanırım bu yüzden onun umurunda değilim."

"Aranızda bir problem mi var?" diye sordum. Ondan bahsederken kaşları çatıktı. Kırgınlık vardı gözlerinde, belki de kızgınlık...

"Birçok problem var."

"Çoğu kişinin ailesiyle problemleri var." Koray ona bakarken kendini işaret etti. "Mesela benimkiler. Bu şehirde bir başımayım ve beni ayda bir kez bir

şeye ihtiyacım var mı diye arıyorlar. Düşünebiliyor musun, ayda bir. Bazen, üvey miyim acaba, diye düşünmüyor değilim."

"En azından ayda bir kez de olsa arıyorlar. Benim babam hiç aramıyor."

"İyi de senin baban yanında değil mi, neden arasın ki?" diye sordu Aysun. Hepimiz cevap vermesini bekler gibi bakarken Öznur yutkundu.

"Yani iş için şehir dışına gittiğinde demek istemiştim. Merak edip arar insan, değil mi?"

O sırada telefonumun sesi odada yankılanınca masanın üstünde duran telefonu elime alıp kimin aradığına baktım, "Kim?" Aysun merakla bana bakarken ona döndüm ve "Barlas," deyip gülümseyerek telefonu açıp kulağıma koydum.

"Efendim?"

"Evin önündeyim, seni bekliyorum." Barlas'ın gelmesini beklemediğim için küçük bir şaşkınlık yaşayarak ayağa kalktım. "Tamam geliyorum." Üçü de bana bakıyorlardı. Telefonu kapatıp gülümsemeye devam ettim. "Benden bu kadar... Barlas gelmiş, gitmem gerekiyor." Eşyalarımı toplarken Aysun gülerek beni izliyordu. "İyi tamam git hadi, benden sana izin." Her şeyimi toplayıp çantama koydum. "İyi çalışın," deyip onlara gülümsedim. "Yarın görüşürüz." Hepsi aynı anda "Görüşürüz," diyerek Aysun'un annesiyle vedalaştıktan sonra evden çıktım.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Fazla ıslanmamak için, evin karşısında duran arabaya koşar adım yürüdüm. Kapıyı açıp yerime oturduğumda gülümseyerek Barlas'a baktım. "Selam." Hiçbir şey söylemeden, yağmur damlalarıyla yer yer ıslanmış saçlarımı okşadı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Çok özledim." Yüzünü boynuma gömmüş kokumu içine çekiyordu, gülümsedim. "Bende."

Geri çekildiğinde özlemle yüzümü izlemeye devam etti. Ben de onun yüzünü izliyordum. Daha doğrusu izi kalacak olan yarasını... Bandı iki gün önce çıkarmıştı. Yarası kabuk bağlamıştı. Kötü görünmüyordu ama benim

yüzümden olmuş olması yüzüne her baktığımda kalbimi sızlatıyordu. Ve sızlatmaya da devam edecekti.

"Geleceğini söylememiştin."

"Geleceğimi düşünmüyordum. Özledim, geldim." Söylediği şeyle gülümsemem daha da büyürken önüne dönüp arabayı çalıştırdı. "Aç mısın, yemek yiyelim mi?" Aslında pek aç sayılmazdım ama onunla yemek yeme fikri kulağa hoş geldiği için bunu kabul ettim. "Olur."

Yağmur yağdığı için yavaş sürüyordu arabayı, muhabbet ediyorduk. Barlas keyifli görünüyordu ama gözleri sürekli dikiz aynasındaydı. Bunun sebebini biliyordum. Bildiğim için de üzülüyordum. Beni korumak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Okula giderken beni o alıyor, çıkışta evime o bırakıyordu. Bir yere gideceğim zaman bile beni gideceğim yere bırakıyor, mesafe ne kadar az olursa olsun bunu yapıyordu. Bugün Aysun'a da o bırakmıştı. Bir sürü işi olmasına rağmen göreviymiş gibi sürekli beni koruyup kollaması beni üzüyordu artık. O adamların peşimde olduklarını söylemiş olmalarını kendi suçu olarak gördüğü için bana bir şey olacak korkusuyla yapıyordu bunları. Beni asla yalnız bırakmıyordu. Çünkü tedirgindi.

"Bir kaç gündür gözün hep dikiz aynasında."

"Beni bıçaklatan adamın itleri peşinde... Takip ediliyor olabilirsin."

"Şu ana kadar öyle bir şey olmadı."

"Bu, olmayacağı anlamına gelmez."

"Adamlar seni tedirgin etmekiçin öyle demiş olmalılar..."

"Sanmıyorum."

O adamlardan bahsedince keyfi kaçmıştı ama sonra bir anda gülümsedi. "Yoksa seni koruduğum için rahatsız mı oluyorsun? Bak eğer öyle bir şey varsa söyle, o zaman sana bunu belli etmeden yaparım." Bu şekilde

konuşması beni güldürdü. "Ne yalan söyleyeyim hoşuma gidiyor. Özel korumam varmış gibi hissediyorum." Bana baktı ve o da güldü. "Bak sen."

O an arkamızdan gelen araba bizim arabaya hafifçe çarpınca ikimizin gülüşü de yüzümüzden silindi. Kafamı arkaya çevirip camdan bize çarpan arabaya baktım. Bizi takip eden BMW marka siyah arabanın içinde iki adam vardı. Barlas'a dönüp korku içinde, "Haklıymışsın!" dedim. "Beni takip ediyorlar!"

"Atlatacağız!" dedi sert bir şekilde.

Arkadaki araba selektör yakmış uzun uzun kornaya basarken Barlas yağan yağmura rağmen gaza yüklendi ve arabayı hızlandırdı. "Barlas yağmur yağıyor, hız yapma lütfen!" dedim. Beni dinlemedi bile.

"Ne yapayım Öykü, adamlar peşimizde!"

Arkamızdaki araba hızla bizi takip ederken Barlas sol şeritten sağ şeride geçti. Kafamı tekrar arkaya çevirip baktım. Arabayı süren adam arabayı sağ şeride çekmeye çalışıyordu ama direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş gibi bir sağa bir sola yalpalıyordu. Kaşlarım çatılmış bir şekilde onları izlerken Barlas'ın sesini duydum, "Ne yapıyor bu?"

Adamın yapmaya çalıştığı şeye anlam verememişti. Bende öyle. Bu şekilde kaza yapacaktı ama görünüşe göre bu umurunda değildi. Bizi böyle mi durduracaktı? Barlas yavaşlamaksızın arabayı sürmeye devam ederken arkamızdaki araba bize doğru iyice yaklaştı ve arabanın arkasına tekrar çarptı. Bu Barlas'ı sinirlendirmişti. Yüksek sesle, "Yeter lan!" deyip arabayı yavaşlattı ve kenara çekti. O durunca arkamızdaki araba da durmuştu.

"Barlas hayır!" Gözleri dikiz aynasındaydı. "Sakın arabadan çıkma!" diye uyardı. Deliye dönmüş gibiydi. Adamların silahlı olabileceği hiç aklına gelmiyordu galiba. Ona zarar verebilirlerdi. Ben dehşet içinde ona bakmaya devam ederken kapıyı hızla açıp çıktı ve sertçe kapatıp arkamızdaki arabaya doğru yürüdü.

Sürücü kapısını açıp, "Çık lan şu arabadan!" diye bağırdı ve adamı yakasından tutarak dışarı çıkardı. Kendimi arabanın içine durmaya

zorluyordum ama bu kesinlikle bana göre değildi. Arabadan çıkıp hızla onun yanına gittim. "Barlas!" Yağan yağmur bizi ıslatırken Barlas öfkeyle kafasını bana çevirdi. "Sana arabada kal demiştim!" Cevap vermedim. Şu an sadece onu izlemekle meşguldüm. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim adamı arabaya yaslamış boğazını sıkıyordu. Bu görüntü beni bir kez daha dehşete düşürürken adam güçlükle konuştu. "Bırak lan beni!"

"Söyle sahibine onun belasını sikeceğim!" Barlas öfkeyle gürlerken hıncını alamamış gibi adamın suratına bir yumruk geçirdi. Adam neye uğradığını şaşırırken elini burnuna götürdü ve acıyla konuştu "Ne sahibi lan? Ne diyorsun? Çek elini üstümden! Ne biçim araba kullanıyorsun!" Adamın dili sürçüyordu, sarhoş olduğunu anlamam kısa sürdü. Yolcu koltuğunda oturan adam çıkıp yalpalayarak arkadaşını kurtarmak için Barlas'ın yanına yaklaştı. "Kardeşim bıraksana adamı!" Körkütük sarhoş oldukları tavırlarından belliydi. Barlas'ın kolunu tuttum. "Barlas gidelim hadi. Bunlar sarhoş."

Yanılmıştık. Barlas adamı sert bir şekilde bıraktı. Elimden tutup beni arabaya götürdü, yerime oturtup hızlı bir şekilde kendi de yerine geçti ve arabayı çalıştırdı. O, düşünceli bir şekilde yola bakarken ben yağmur damlalarının ıslattığı yüzüne bakıyordum.

"Görüyorsun kimsenin beni takip ettiği falan yok, rahatla artık."

"Huzursuzum."

"Biliyorum." Bakışlarını bana çevirdi. O bakışlarda korkunun gölgeleri dolanıyordu. "Benim yüzümden başına bir şey gelecek diye korkuyorum." Onun bu korkusu beni de korkutuyordu ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordum. "Bu korkuyla yaşayamazsın."

"Yaşarım," dedi net bir şekilde. "Yeter ki sana bir şey olmasın."

Çantamın içinde çalan telefonumun sesini duydum. Alıp ekranına baktığımda tanımadığım bir numaranın aradığını gördüm.

"Kim?" Barlas'ın yola bakarak sorduğu soruya, "Bilmiyorum, numara tanıdık değil," diyerek cevap verdim. Kim olduğunu anlamak için açıp

telefonu kulağıma koyduğumda, "Alo?" diye cevapladım.

Karşıdan önce hışırtı sesleri duyulsa da daha sonra bir erkek sesi adımı fısıldadı. "Öykü." Onun Demir olduğunu anlamam kısa sürmüştü. "Neden aradın Allah'ın belası?" diye sordum. Birkaç gündür sesini duymuyordum ve günlerim oldukça huzurlu geçiyordu.

Barlas kimin aradığını halimden hemen anlarken kafasını bana çevirdi. O sırada Demir benimle eğlenerek konuşuyordu. "Sendeki emanetimin ne durumda olduğunu sormak için aradım." Onunla sakin bir şekilde konuşmak istiyordum ama bu pek mümkün olmayacaktı sanırım. "Emanet falan yok. Attım onu!"

"Şaka yapıyorsun sanırım?"

Barlas'a baktım. "Hayır yapmıyorum!" Beni aradığında ona böyle söylememi istemişti ve ben de aynen onun dediği gibi yapıyordum. Bu Demir'i kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı biliyordum ama belki de bunu sırf bunun için yapıyordum.

"Bu durumda yapacaklarım seni korkutmuyor olmalı?" Ona cevap vermedim. Bir şey demek istemiyordum. "Kime güveniyorsun sen, Barlas'a mı?" Gözlerim Barlas'ın üzerindeydi, sessiz kalmaya devam ediyordum. "Öğrendi, değil mi? Siz birliktesiniz?" Yutkundum. Anlamıştı. Şimdiden sonra neler yapacağı belliydi ama Barlas'a güvendiğim için korkmamaya çalıştım.

"Kapatmam gerekiyor."

"Aptallık ettin Öykü. Ona her şeyi anlatarak çok büyük aptallık ettin!" dedi. Dilimin ucuna ona söylemek istediğim sözler birikmişti ama hepsini yutup konuşmamayı tercih ettim. "Barlas'a söyle sana boşuna cesaret vermesin. Çünkü neler yapabileceğimi henüz o da bilmiyor."

Birden telefonu kapattı. Son söylediği beni epey korkutmuştu. "Şu an hastaneye gidiyor olabilir." Barlas yola bakarken telefonu kulağımdan çekip çantamın içine attım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Şu an Barlas'ın beni rahatlatmasını istiyordum sanırım. Çünkü buna ihtiyacım vardı.

"Hayır, gitmeyecek," deyince tekrar ona baktım.

"Bir şey yapmadan durmaz Barlas."

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Neyi?"

"Seni bir kez daha tehdit etmesini..."

"Ortada tehdit edilecek bir durum kalmadı ki. Her şeyi biliyor."

"Belleği atmadığımızı ve bende olduğunu anlamıştır. Bu yüzden seni yine tehdit edecek. Belleği benden almanı ve ona götürmeni isteyecek senden."

"Sonra?"

"Dediğini yapacaksın, ama ona içi boş olan belleği götüreceksin."

"Bu onu kızdırır Barlas."

"Bizim de istediğimiz bu zaten. Onun kızması."

Bu ne kadar iyi bir fikirdi bilmiyordum ama Barlas'ı dinleyip dediği şeyi yapacaktım. Artık kafama göre hareket edemezdim. Çünkü bunu yapınca sürekli faka basıyordum. Bir daha böyle bir şeyin olmaması için mantıklı hareket etmek zorundaydım.

"Diğer belleğe ne olacak peki?"

"O bende kalmaya devam edecek. İçindekilere bakacağım. Demir kiminle uğraşıyor bunu görmek istiyorum."

Yaklaşık on dakika sonra gayet şık ve renkli bir restorandaydık. Çok kalabalık değildi ve bu hoşuma gitmişti. Garsonlardan birinin gösterdiği

yere geçip oturduk. Ne yiyeceğimize karar verdiğimizde Barlas garsonu çağırıp siparişlerimizi verdi. O sırada ben restoranın boğaz manzarasını izliyordum. "Manzara çok güzel!"

Garson siparişlerimizi alıp yanımızdan uzaklaşınca, Barlas kollarını masaya yaslayıp bana baktı. "Benim karşımda daha güzel bir manzara var." Ona bakıp gülümsedim. Bu beni utandırmıştı ama gözlerimi ondan kaçırmadım.

Birlikte yemek yiyecektik. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum ama aklıma sürekli Demir geliyordu. Bu yüzden gülümsemem bir anda solmuştu.

"Ne oldu?"

"Demir'i düşünüyorum. Yapacağı şeyi."

"Düşünme," diyerek elini kaldırıp yanağıma koyduğunda, okşayıp önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve elimi tuttu. "Gözlerime bak ve aklından geçen tüm kötü düşünceleri unut. Anı yaşamaya bak." Bu benim için zordu. Demir burada değildi ama düşüncesi bile beni huzursuz etmeye yetiyordu. Aslında düşünerek bu güzel anı berbat etmek istemiyordum. Hem ne zamana kadar onu düşünecektim ki?

Barlas'ın gözleri üzerimdeyken mekânı incelemek için kafamı çevirmemle yan masada tek başına yemek yiyen çocukla göz göze gelmem bir oldu. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim sarışın çocuk, mavi gözlerini dikmiş bana bakarken, bundan rahatsız olup hemen kafamı çevirdim ve masanın kenarında duran içi kurabiye dolu kavanoza baktım. "A, bunlar şans kurabiyeleri değil mi?" Barlas kavanoza bakıp gülümsedi. "Kırsana bir tane..."

Bir kurabiye çıkarıp kırdım. İçinden çıkan kâğıda bakarken Barlas'ın meraklı bakışları bendeydi. "Ne yazıyor?" Merak ettiği için kâğıtta yazanı yüksek sesle okudum. "Güzel anın keyfini çıkar." Gülümsemesi büyüdü. "Kurabiyeler de benimle aynı fikirde sanırım."

"Bir tane daha kıracağım," deyip heyecanla kavanozun içinden bir kurabiye daha çıkartıp kırdığımda onun içinden çıkan kâğıdı da Barlas'ın duyması için yüksek sesle okudum. "Aklını başına topla, yoksa onu kaybedeceksin."

Gözlerimi ona çevirdim. "Bu konu hakkındaki yorumun nedir?" Sırtını sandalyesine yaslarken gözlerime bakıyordu. "Yorumsuz."

İkinci kâğıtta yazan şey moralimi bozduğu için bir tane daha kırmak istemiştim. Sanırım bu iş çok hoşuma gitmişti. Eğlenceli bulmuştum. Kavanozun içinden çıkardığım kurabiyeyi kırıp kâğıdına baktığımda orada yazan şeyle gülümsedim. "Karşındakine iyi bak. Orada geleceğin var."

Gözlerimi Barlas'a çevirdiğimde bunun onun da hoşuna gittiğini anladım. "Kurabiyeler çocuklarının babası olacağımı anlamış olmalı." Bu beni güldürmüştü, kavanozu onun önüne ittim. "Sıra sende."

"Benim yerime sen kır." Kafamı iki yana sallayıp itiraz ettim. "Hayır olmaz, sen kıracaksın. Hadi." Beni kırmamak için sandalyesinde doğruldu, kavanozun içinden bir tane kurabiye çıkartıp kırdı. O içinden çıkan kâğıda bakarken ben merakla yüzüne bakıyordum. "Ne yazıyor?"

"Sana platonik olan seni çağırıyor." Yüzüm düşerken gözlerimi devirdim. "Simay'dan bahsediyor sanırım." Barlas yorum yapmadı. Tartışma çıksın istemiyordu sanırım. Çünkü bu konu hakkında bir şey derse benim daha çok şey diyeceğimi biliyordu.

"Bir tane daha kır."

Beni onaylayıp bir kurabiye daha kırdı. "Bu aşk size ağır gelmiş olmalı. Belki de ilişkinize ara vermelisiniz." Ben sessizce ona bakarken Barlas sinirli bir şekilde kâğıda bakıyordu. "Bu kurabiyeler beni bitirmeye çalışıyor galiba?"

"Son kez," deyip kavanozu işaret edince bir kurabiye daha kırdı. Kâğıdı önce kendi okuyup gözlerini bana çevirdiğinde, "Mavi gözlerin sahibi senin bu hayattaki en büyük şansın. Onu sakın kaçırma," dedi. Gözlerim onun üzerindeyken elindeki kâğıdı okumamam için parçalara ayırdığını gördüm. Anlaşılan orada gerçekten öyle bir şey yazmıyordu. Hızlı bir şekilde parçalara ayırdığı kâğıdı onun elinden kaptığımda dört parçaya ayrılmış kâğıdı avucuma koyup yan yana getirip birleştirdim ve orada yazan şeye baktım. "Cesaretin varsa söyle."

"Yalancı," dedim yüzüne bakarak.

Güldü. "Ne yapayım, ilişkimin burada son bulmaması için mecbur kaldım." Bu beni de güldürmüştü. Gözüm yine yan masada oturan ve bana bakan çocuğa kaymıştı. Bakışları beni iyiden iyiye rahatsız ederken gülüşümü sonlandırıp kafamı önüme eğdim. Huzursuz oluyordum artık. Neye bakıyordu anlamıyordum ki?

"Ne oldu?" Barlas o çocuktan sebep böyle olduğumu anlamasın diye ona bir şey söylemiyordum. Söylersem ne olacağını biliyordum çünkü. Kesin o çocukla kavga ederdi. Yemek yiyip kalkacaktık. Çocuğun bakışlarını umursamamalıydım. Omuzlarım silkip, "Hiç," deyince Barlas'ın kızmış olduğunu fark ettim. "Bak şu saatten sonra sana Demir'i düşünmeyi yasaklıyorum. Onu kafana takmayacaksın. Tamam mı?"

Anlaşılan o, Demir yüzünden böyle olduğumu düşünüyordu. Bir bilse yan masada oturan çocuğun bana baktığını o zaman ne yapardı acaba? "Tamam," siparişlerimizi getiren garsona baktım. Garson tabaklarımızı önümüze koyarken gözüm yine o çocuğa kaydı. Hâlâ bakıyordu. Dua ediyordum da Barlas umarım bunu fark etmezdi. Ederse burada olay çıkacağı kesindi.

"Afiyet olsun efendim." Garson siparişlerimizi bırakıp gidince çocuğa bakmamaya çalışıp önümdeki yemeği yemeye başladım. Huzursuzdum ama bunu Barlas'a belli etmemeye çalışıyordum. O da yemeğini yemeye başlamıştı. Bana bakmıyordu ve kaşları çatıktı. Keyfi kaçmıştı sanki.

Bir süre hiç konuşmadan yemeğimizi yedik. Barlas önündeki yemeği bitirmeden elindeki çatalı gürültülü bir şekilde tabağına bıraktı. "Ne oldu?" diye sordum. "Doydum," dedi sinirli bir şekilde. Bu hali bana garip gelirken ben de elimdeki çatal ve bıçağı tabağıma bıraktım. "Çok bir şey yemedin ki." Sırtını sandalyesine yasladı. "Çok aç değildim."

"Kalkalım istersen?" Yüzüme baktı ve önümdeki tabağı işaret etti. "Yemeğini bitir." Gözlerim yan masadaki çocuğa kayınca onun gözlerinin de bana kaydığını gördüm. Bu beni bir kez daha rahatsız ederken Barlas'a çevirdim gözlerimi, "Daha fazla yiyemeyeceğim." Amacım hemen buradan

gitmekti. Çünkü daha fazla kalırsak Barlas bana bakan şu aptal çocuğu fark edecekti ve büyük olay çıkartacaktı.

"Niye?" Kıstığı gözleriyle bana bakarken yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Doydum."

"Hayır, rahatsız oldun!" dedi sert bir dille. Kafasını çevirip yan masada bana bakan çocuğa baktı ve "O çocuğun sana bakması seni rahatsız etti," dedi. Anlamış olmasına şaşırırken alt dudağımı ısırdım. Şimdi ne yapacaktım bakalım? Hangi ara anlamıştı bunu bilmiyordum ama çocuğa bir şey yapacak korkusu kalbimin atış hızını değiştirmişti. "Birine benzetmiştir Barlas."

Sessiz bir şekilde bakışlarını o çocuktan çektiğinde, içinde şans kurabiyelerinin bulunduğu kavanoza yönlendirdi. Ben korku içinde onu izlerken o, eliyle kenarda duran kurabiyeleri önüne çekip içinden bir tane kurabiye alıp kırdı. "Yemeğini bitir Öykü."

Burada kaldığımız her dakika korkum daha da artıyordu. Nasıl kalıp yemeğimi bitirebilirdim ki? "Ona bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum. Kurabiyenin içinden çıkan kâğıda bakıyordu. Birkaç saniye baktıktan sonra kâğıdı bana doğru çevirdi ve orada ne yazdığını bana gösterdi.

"Durma. Düşündüğün şeyi yap."

Kâğıtta yazan şeyi okuyup gözlerimi ona kaldırdığımda hızla yerinden kalktı. "Kurabiyeler yapmamı söylüyor!" Kâğıdı masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Ben de dediğini yapacağım!"

Gözlerim korkuyla açılırken Barlas çocuğa doğru yürüdü. "Baksana!" Herkesin duyabileceği şekilde çocuğa seslenirken yanına yaklaştı ve çocuğu yakasından tutup yerinden kaldırdığı gibi sırtını masanın üzerine yasladı. Hızla yerimden kalkıp yanına giderek kolunu tuttum. "Barlas lütfen bırak!"

Beni dinlemedi. Öfkeli bakan gözleri çocuğun üzerindeydi ve kazağının yaka kısmını sıkıyordu. "Sana tek bir soru soracağım ve sen de cevap vereceksin!" Sinirden dişlerinin arasından konuşuyordu "Gözlerinde bir

problem mi var?" Çocuk neye uğradığına şaşırmış, korkuyla konuşuyordu. "Hayır!"

Yanımıza garsonlar gelmişti ve Barlas'ı durdurmaya çalışıyorlardı. "Bir problemin yoksa o zaman neden sevgilime kayıyor gözlerin?" Birkaç garson ve ben çocuğu Barlas'ın elinden kurtarmaya çalışırken insanlar bizi izliyordu. "Gözlerine hâkim ol yoksa leşini sererim buraya! Anladın mı beni?" Garsonlar Barlas'ı geri çekmeyi başarınca çocuk büyük bir şaşkınlıkla doğruldu ve Barlas'a baktı. "Beni yanlış anladın. Onu tanıyorum, ondan bakıyordum." Barlas ve ben bu durum karşısında şaşkınlığa uğrarken garsonlar Barlas'ın kolunu bırakmışlardı.

"Nereden tanıyorsun?" Barlas'ın öfkeli sorusu çocuğu daha da korkutmuş gibi görünüyordu. "Erzurum'da ortaokulu birlikte okumuştuk," dedi. Bana baktı ve "Öykü, sensin değil mi?" diye sordu

"Evet," diyerek onu onayladım. Şaşkındım ve şaşkınlığım geçmiyordu. "Ben İlhan Öykü, tanımadın mı?" Hafızamı zorladım. Evet, hatırlamıştım. Onunla birkaç senedir görüşmüyordum ama çok değişmişti. Söylemese asla tanımazdım. Zaten tüm bu olanlar onu tanıyamadığım için olmuştu. Ne aptaldım. Çok utanmıştım. "Ah! Evet, İlhan, üzgünüm ben tanıyamadım. Ben... Çok özür dilerim."

"Sorun değil," deyip yanıma yaklaştı. "Önce sen misin diye tereddütte düştüm ama senin olduğunu alayınca sevindim. Yanınıza gelecektim ama yemeğinizin bitmesini bekliyordum. Keşke gelseymişim." Utancımdan yüzüne bakamayacak haldeydim. "Gerçekten çok üzgünüm İlhan, böyle olmasını istemezdim."

"Sorun değil." deyip bakışlarını yanımda duran Barlas'a çevirdi. "Erkek arkadaşın fazla fevri sanırım?" Gözlerim Barlas'a kayınca İlhan'a cevap vermedim. Çünkü şu an Barlas'ın bana olan bakışlarıyla ilgileniyordum.

"Sana onu tanıtayım. Adı Barlas." İlhan zoraki bir gülümsemeyle elini uzattı. "Memnun oldum." Memnun olduğunu söylüyordu ama olmadığı yüzünden belliydi. Zaten kim kendisini neredeyse dövecek olan birinden memnun olurdu ki? Barlas onun elini sıksa da bir şey söylemedi. Özür dileme gereği bile duymamıştı.

"Gelsene, bizim masada oturalım biraz."

İlhan buna sevinmiş gibi gülümsedi. "Tamam, ama önce lavaboya gideyim."

O, lavaboya doğru giderken yanımızdaki garsonlarda uzaklaştı. Biz masamıza dönerken Barlas oldukça kızgındı. "Ne diye masaya davet ediyorsun?"

"Çocuğa çok ayıp oldu Barlas."

"Sana bakmasaydı ayıp olmazdı!" Yerime oturunca o da oturdu. Birkaç dakika sonra İlhan yanımıza geldiğinde, benim yanımdaki sandalyeye geçip oturacakken Barlas yanındaki sandalyeyi gösterdi."Buraya otur." İlhan memnuniyetsiz bir şekilde dediğini yaptı ve onun yanına geçip oturdu.

"Bir şey içer misin?" Barlas'a bakmadan cevap verdi. "Hayır, teşekkürler." Barlas garsonu çağırıp ondan kırmızı şarap isteyip İlhan'a döndü. "Umarım şarap içiyorsundur?" İlhan'ın kaşları çatılmıştı. "Bir şey içmeyeceğimi söylemiştim." Barlas'ın dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Bir şey içmedenolmaz. Muhabbet sarmaz yani." İlhan buna karşı çıkmadı ama bu durumdan rahatsız olduğu son derece belliydi. "E, İlhan nasılsın? Okul nasıl gidiyor?" diye sorduğumda mavi gözlerini bana çevirdi. "İyi gidiyor. Senin?"

"İyi gibi."

"Senin İstanbul'da olduğunu bilmiyordum."

"Yeni taşındık sayılır," dedim gülümseyerek.

"Bizde öyle," dedi. O da gülümsüyordu. "Biliyorsun babam asker, bu yüzden çok il değiştiriyoruz. Bundan nefret ediyorum ama yapacak bir şey yok. Mecburuz." Gözlerim İlhan'dan gözlerini ayırmayan Barlas'a kayınca onu umursamamaya çalışarak tekrar İlhan'a baktım. "Seni anlıyorum. Biz de bugüne kadar çok il değiştirdik." Gözleri gülerken elini sarı saçlarının arasına soktu. "Ortaokuldan sonra koptuk. Numaranı da kaybettim. Eğer burada olduğunu bilseydim bir şekilde sana ulaşırdım."

Ben tam bir şey diyecekken Barlas konuştu, "Siz çok iyi anlaşıyordunuz sanırım?" Birden muhabbetin ortasına girince İlhan ona baktı. "Evet öyle. Öykü harika bir kızdı. Herkesle anlaşıyordu. Özellikle bizim tayfayla."

"Tayfa?" Barlas'ın tek kaşı havadaydı.

İlhan ona bakarken gülümsemesini yüzünden silmişti. "Ortaokulda bir grubumuz vardı. Beş erkek iki kızdan oluşan bir grup... Öykü bu grubun içinde değildi ama arada bizimle takılırdı. Bizimkiler ona bayılıyorlardı." Barlas gözlerini masaya çevirip gülümsedi. "Lideriniz de var mıydı bari?"

İlhan'ın kaşları çatıldı. "Anlamadım?" Barlas dalga geçtiği için gülümsemeye devam ediyordu. "Boş ver," dedi. İlhan ona aldırmamıştı. "Demek istediğim Öykü'yü çok seviyorduk. İyi bir kız zaten. Sevilmeyecek gibi değil ki. Onun gibi biriyle birlikte olduğun için çok şanslısın."

"Sen de çok şansızsın." Barlas bunu ona değil bana bakarak söylemişti.

"Anlamadım?" İlhan yine anlamadığını belli edince Barlas ona baktı. "Diyorum ki onu bu kadar severken bunca zaman onunla görüşmemen kötü olmuş."

"Evet, öyle ama bundan sonra sık sık görüşürüz diye tahmin ediyorum." Bana baktı. "Seninle karşılaştığımı bizim tayfaya söyleyeceğim. Eminim onlarda çok sevinecek."

Garson gelip hepimizin önüne kadehler bıraktı, doldurmaya önce benimkinden başlayacaktı ama Barlas onu durdurdu. "O içemeyecek." Bunu sorun etmiyordum çünkü şu an ben de içmek istemiyordum. İçersem pek normal davranmayacağım kesindi.

Garson onu kafasıyla onaylayıp Barlas ve İlhan'ın kadehlerine şarap doldurduktan sonra gitmişti. O gittikten sonra biz İlhan'la sohbet etmeye devam ettik. İlhan başta istemese de tam olarak dört kadeh şarap içmişti. Sarhoş olmak üzereydi. Belki de olmuştu çünkü bazen ağzında bir şeyler geveliyordu. Onu anlayamıyordum. Barlas'ın henüz ikinci kadehte olduğunu gördüm. Yavaştı. Gözleri üzerimizdeydi. Bizi dinliyordu ama sohbete katılmıyordu.

İlhan kadehinden bir yudum aldıktan sonra kadehi masaya bırakıp gözlerini bana çevirdi. Saçlarıma bakıyordu. "Öykü, saçlarını neden kestirdin? Benim bildiğim kadarıyla sen saçlarına kıyamazdın."

Barlas'ın kaşları çatıldı. Kestirmeye kıyamadığım saçlarımı o kestiği için şu an kendine kızıyor gibiydi ama bu ne işe yarardı ki? Olan olmuştu artık. Barlas bana bakmadan masadaki kadehi eline alıp tek yudumda içti ve tekrar doldurdu.

"Değişiklik bazen iyidir İlhan." Gözlerini yavaşça kapayıp açtı ve gülümsedi. "Seni bir an o yüzden tanıyamadım. Saçların kısa olduğu için sen misin diye tereddütte düştüm. Ama şunu da söylemeliyim ki kısa saç yakışmış. Çok güzel görünüyorsun."

İltifat ettiği için ona gülümsedim ve Barlas'a baktım. Bu onu sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Elindeki kadehi sıkıca kavramıştı ve sert bir şekilde İlhan'a bakıyordu. İlhan bakışlarını benden alıp ona çevirdi. "Biliyor musun, biz ona saçları uzun olduğu için Rapunzel derdik. Hocalar bile bizim yüzümüzden bunu benimsemişti. Onlar da Öykü'ye Rapunzel diyorlardı."

Bana baktı ve bir an elimi tutacak gibi olsa da daha sonra vazgeçip kadehini kavradı. "Çok değişmişsin Öykü, karşımda sanki başka biri var. Gözlerin bile başka bakıyor."

"Nasıl bakıyormuş gözleri?" İlhan sanki başka bir şey diyecekti ama Barlas'ın bu sert tavrı karşısında "Tedirgin gibi," dedi. Bir süre bana baktıktan sonra Barlas'a çevirdi bakışlarını. "Sürekli böyle mi bakıyor?"

Şu an neden böyle baktığım belliydi. Barlas da bunun farkındaydı ve bu yüzden ona, "Zor bir hayatı var," dedi. Kesinlikle öyleydi. Tedirginlik kelimesi hayatımda kendine çok büyük bir yer edinmişti. Şu anda da tedirgindim. Barlas'ın İlhan'a bir şey yapmasından korkuyordum. İlhan akıllı bir çocuktu. Nerede nasıl konuşması gerektiğini bilirdi ama Barlas'ın yanında bana iltifat etmesini anlayamıyordum. Sarhoştu belki bunun nedeni buydu bilemiyordum ama bu kesinlikle benim tanıdığım İlhan değildi. "Merak ediyorum, Öykü'nün kalbini çalmayı nasıl başardın?"

Barlas ona dik dik bakarak konuştu. "Ona işkence ederek." Benim kaşlarım hayretle havaya kalkarken İlhan küçük bir kahkaha attı ve gözlerini bana çevirdi. "Erkek arkadaşın komikmiş Öykü." Barlas beni şaşırtıyordu. Neden böyle bir cevap vermişti ki şimdi? Gerçekten komik mi olmaya çalışıyordu?

Ben İlhan'a bir şey demeyince onun gözleri tekrar Barlas'a kaydı. Anlaşılan ondan bir cevap almak istiyordu. "Ciddiyim, sana âşık olması için ona ne yaptın? Yani neden sana âşık oldu?" Bu nasıl bir soruydu böyle? Birine âşık olmak için illa bir neden mi lazımdı? Barlas'ın da bu konuda benim gibi düşündüğünü tahmin ediyordum. Hatta benim düşündüğüm şeyi söyler sanıyordum ama o tamamen beklemediğim bir cevap verdi. "İnan bana ben de bu soruyu kendime soruyorum. Ve hiçbir cevap alamıyorum."

Ben Barlas'a bakakalırken İlhan kadehini dudaklarına götürdü ve bir yudum daha içti. "Yerinde olmak isterdim." İlhan'a baktım. Neler diyordu bu? Barlas onu dövsün istiyordu sanırım. Neden ağzını tutmuyordu ki? Ölmek mi istiyordu?

"Ona âşıktım..." dedi gözleri Barlas'ın üzerindeyken. "Ama Öykü bana karşı bir şey hissetmiyordu. O zaman hep merak ediyordum Öykü'nün nasıl birini seveceğini." Elinde tuttuğu kadehten bir yudum daha içti ve kadehi masaya bıraktı. "Şimdi görüyorum." Barlas sesini çıkarmadan ona bakarken İlhan mavi gözlerini bana çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Her zaman saçlarına dokunmak istediğim kızın saçlarına dokunuyorsun. Şanslısın. Ben bunu bir kez bile yapamadım."

İlhan'ın dediklerinden sonra Barlas'ın nefes alışverişlerinin hızlandığını fark edince yanımızdan geçen garsonu durdurdum "Bakar mısınız? Hesabı alabilir miyiz?" Gitmemiz gerekiyordu yoksa kavga çıkacaktı. Barlas'ın keskin bakışları İlhan'ın üzerindeydi ve ona bir şey yapmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Nereye ya, gidiyor musunuz?" İlhan hesabı istememe şaşırırken onu onayladım. "Bizim bir işimiz var da kalkmak zorundayız." Bu hoşuna gitmemiş gibiydi. "Tamam o zaman telefon numaranı alayım bari yine görüşürüz." Hızla telefonunu pantolonunun cebinden çıkardığında Barlas sinirle telefonunu elinden aldı. "Ben numarasını yazayım."

İlhan da benim gibi, Barlas'ın telefonu elinden almasına şaşırmıştı ama bir şey demedi ve o da ayağa kalktı. "Kendine iyi bak Rapunzel." Yanıma yaklaşıp bana sarılacakken Barlas hızla ayağa kalktı ve aramıza gidip buna engel oldu. "Bakar merak etme." Öfkeli bakışları onun üzerindeyken telefonu eline verdi. Garson içinde hesabın bulunduğu kutuyu getirip masaya bırakınca, Barlas İlhan'a bakarak arka cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden hesabın neredeyse üç katı olduğunu düşündüğüm parayı kutunun içine bıraktı. "Arkadaşın hesabını da buradan alırsınız."

Garson onu kafasıyla onaylayarak kutuyu alıp gidince, Barlas cüzdanını tekrar arka cebine sokup elimden tuttu. Montumu alırken İlhan'a baktım. "Görüşürüz İlhan." Çocuk bana bir şey diyecek gibi olsa da Barlas'ın yüzünden konuşamadı, sadece bana bakmakla yetindi. Barlas bu duruma memnun olurken onunla vedalaşmadan beni dışarı doğru sürükledi.

"Rapunzelmiş, saçmalığa bak!"

Dışarı çıktığımızda yağmurun yağmadığını fark ettim ama hava dondurucu derecede soğuktu. Barlas'ın elinden elimi çekip montumu giydim. "Kaktüs saçma değil mi sanki?" Bana çok kötü bir şey demişim gibi baktı. "Benim sana neden Kaktüs dediğim belli. Sana benden başka kimsenin dokunamayacağı için. Ama onun Rapunzel demesi saçma. Senin saçların artık uzun değil. Bunu görmüyor mu?" Kızmıştı ama bu kızgınlığı daha çok kendine gibiydi. Saçlarımı kesmiş olması tıpkı bana yaptığı işkence gibi pişman olmasına neden oluyordu.

"Numaramı gerçekten verdin mi?"

"Tabii ki hayır... Bir de verecek miydim?"

"O benim arkadaşım Barlas."

"Sana âşık bir arkadaş."

"Önceden âşıktı."

"Hâlâ âşık. Sana nasıl baktığını görmedin mi?"

"Fark etmedim."

"Ama ben fark ettim." deyip hızla elimi tuttu ve yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Sana kimsenin benim gibi bakmasına katlanamam Öykü. Bu yüzden o çocukla bir daha görüşmene izin vermeyeceğim!"

"Bana kimse senin gibi bakmaz merak etme."

"Evet," dedi beni onaylayarak. "Çünkü baktırmam!" Gözlerimiz birbirine kenetlendiği esnada Barlas'ın telefonu çaldı. Birkaç çalıştan sonra cebinden çıkardığı telefonu eline aldığında ekrana bakmadan açıp kulağına koydu. "Efendim?"

Karşıdaki kimdi bilmiyordum ama Barlas "Öykü'yleyim ne oldu?" deyince bizimkilerden biri olduğunu düşündüm. "Neredesiniz?" Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. "Tamam, konum at geliyoruz." Telefonu kapatıp cebine soktuğunda, "Ne oldu?" diye sordum. Arabaya doğru yürümeye başladığında elimi tuttuğu için ben de onunla birlikte yürüyordum. "Ateş aradı ve hemen bulundukları yere gitmemizi söyledi."

"Neden?"

"Bilmiyorum sormadım, gidince öğreniriz."

Kısa süre içinde Ateş'in konumunu attığı yere varmıştık. İkimiz de arabadan indiğimizde bizden birkaç metre uzakta olan Ateş ve Bade'ye doğru yürüdük. Bir kafenin önünde durmuş konuşuyorlardı.

"Ne oldu Ateş?" Barlas oldukça meraklı bir halde ona bakarken Ateş şaşkındı, bana bir tuhaf bakıyordu.

"Öykü'nün annesi..." dedi. "Şu an içeride onunla kahve içiyor!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

49.BÖLÜM

Karanlık bir ormandaymışım ve yolumu bulamıyormuşum gibi hissediyordum. Hep bir çıkmazdaydım. Neden böyle oluyordu? Şu yaşıma kadar sıradan olan hayatım şimdi olayların bitmediği bir kâbusa dönmüştü. Çıkmaya çalıştıkça daha bir dibe batıyordum. Çünkü hayatım beni içine çeken bataklıktan başka bir şey değildi.

Ateş'in söylediği şeyle kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakıyordum. Anlayamamıştım. Neler oluyordu? "Bade'yle kahve içmek için kafeye gelmiştik. Onları görünce şaşırdık. Önce o kadının Öykü'nün annesi olamayacağını düşündük ama dikkatli bakınca o olduğunu anladık." Ateş sıkıntılı şekilde Barlas'a baktı. "Sanırım Hikmet'in birlikte olduğu kadın Öykü'nün annesi!"

Barlas, Ateş'in konuşması üzerine kafasını çevirip kafenin camından içeriye baktığında kaşlarını çattı. İfadesi o kadar değişikti ki ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Ben de aynı yere baktım. Annem oradaydı. Hikmet'le karşılıklı kahve içerek sohbet ediyorlardı. İçeride her şey normaldi. Normal olmayan tek şey Ateş'in ve Bade'nin annem ve Hikmet'i birlikte gördüğü için şaşkın görünmesiydi.

"Ne yapacağız Barlas?"

Barlas, bana döndü ve yüzüme baktı. "Annenin evleneceği adam o mu?" Soruyu sıkıntılı bir şekilde sormuştu. Bakışlarında korkunun gölgeleri dolanmaya başlamıştı ve hayır dememi bekliyor gibi bir hali vardı.

Sorusunu gözlerine bakarak cevapladım. "Evet." Neler oluyordu hâlâ anlamıyordum. Kötü bir şey olduğunun farkındaydım ama birinin bana annem ve Hikmet'in kahve içmelerinde ne sorun olduğunu açıklamasını istiyordum. Aslında aklıma bir şey geliyordu da bunun olma ihtimali yok diye düşünüyordum. Hikmet, Barlas'ın haraç aldığı adamlardan biri

olamazdı, değil mi? Korkuyordum. Öyle olmamasını umuyordum ve Barlas'ın bana başka bir şey demesini istiyordum.

Hepsi ne diyeceklerini bilemeden öylece duruyorlardı. Şaşkınlardı, aynı zamanda gergin.

"Sorun ne Barlas?" diye sordum. Sinirden çenesi gerilmişti. "O it beni bıçaklatan adam Öykü!" Kafasını kaldırmadan gözlerime baktı. "Yani senin peşinde olan adam!"

Korku ve şaşkınlıktan gözlerim kocaman olmuştu. Barlas'ın onun hakkında söyledikleri gelmişti birden aklıma. Babasını öldürten adamın sağ kolu olduğunu söylemişti bana. O kötü biriydi. Barlas ondan haraç aldığına göre pis işler yapıyordu. Yani annem olmaması gereken biriyle birlikteydi. Hatta onunla evlenmek üzereydi. Ne yapacaktık şimdi?

Annem onun iyi biri olduğunu düşünüyordu. Yine yanlış kişiyi seçmişti. Hayatımız tehlikedeydi. O adam Barlas'ı bıçaklatacak kadar gözü dönmüşse bize de aynı şeyi yaptırabilirdi. Neler yapabileceğini biliyordum. Belki de bu yüzden korkuyordum.

Tekrar içeri baktım. Hikmet anneme bir şeyler söylüyordu ve annem de gülüyordu. Zavallı annem. Şanssızlığına üzülüyordum. Hiç mutlu olamamıştı. Hikmet babamdan bile büyük bir belaydı onun için. Hatta felaketti. Hikmet'in kötü biri olduğunu nasıl anlayamamıştım? Gerçi o kadar iyi biri gibi görünüyordu ki bunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Anlayacağım hiçbir şey yapmamıştı. Belki dövmemi gördüğünde verdiği tepkiden bir şeyler sezebilirdim ama onun iyi olduğunu düşündüğüm için hiçbir halt anlamamıştım. Şimdi bu yüzden pişman oluyordum. Keşke annemin Hikmet'le evlenmek istemesine karşı çıksaydım. Düşünüyordum da karşı çıksaydım bile bir şey değişmeyecekti aslında. Annem Hikmet'ten ayrılacaktı ama Hikmet yine peşimde olacaktı. Barlas'ın düşmanı olması onu yine şimdiki gibi peşime düşürecekti.

"Ne yapacağız Barlas? Annem onunla evlenmeyi düşünüyor!" Gözleri yerdeyken kafasını sıkıntıyla oflayarak iki yana salladı. "Bilmiyorum Öykü. Şu an hiçbir şey düşünemiyorum, beynim durdu sanki!"

"İçeri girip karşısına mı çıksak?"

"Hayır olmaz Bade! Bu onların hayatını tehlikeye atmak olur!" Barlas haklıydı. Hikmet beni burada onlarla görürse çetede olduğumu anlardı. O zaman bizim için hiç iyi olmazdı çünkü Hikmet onun ne mal olduğunu anladığımız için anneme de bana da bir şey yapabilirdi. Bunu göze alamazdık.

"Hikmet benim kim olduğumu biliyor olabilir mi Barlas?"

"Sanmıyorum," diyerek bana baktı. "Bilse annene karşı bu kadar rahat olmazdı. Kim olduğunu bilmeden istiyor seni." Evet, istiyordu ve annemin bunu bilmesi gerekiyordu.

"Anneme her şeyi anlatacağım!"

"Hayır Öykü, bir şey söyleme. Beklemen gerekiyor." Yüreğime oturan sıkıntıyla nefes alamadığımı hissettim. Anneme bir şey olacağı korkusu bütün uzuvlarımı yakıyordu. "Bu annemin hayatını riske atmak olur. Yapamam!" Ellerini kaldırıp yanaklarıma koydu ve bana çatık kaşlarının altından baktı. "Asıl anlatırsan hayatı riske girer. Hikmet'in ne yapacağını bilmiyoruz. Annen bunu öğrenip ondan ayrılırsa Hikmet bunu kendine yediremediği için onu öldürmeye çalışabilir."

Yine haklıydı. Hikmet korkunç biriydi. Anneme ne yapacağı belli olmazdı. İşte bu yüzden korkuyordum. "Bu nasıl olur ya? O kadar adam varken neden Hikmet?" Barlas ellerini yüzümden çektiğinde Bade yanıma yaklaştı ve sırtımı sıvazladı. "Merak etme bir şekilde o adamdan kurtulacaksınız."

"Nasıl?" Bade elini sırtımdan çekip Barlas'a baktı. Konuşurken onun da sıkıntıda olduğu belli oluyordu "Barlas bir şeyler düşünecek." Barlas'a baktım. Bade'yi onaylar gibi kafasını salladı "Düşüneceğim."

Sevgilimin düşmanı annemin evleneceği adamdı. Hikmet hayatta en değer verdiğim iki kişinin hayatlarına bir şekilde girmişti. Annemin hayatına mutluluk saçarken Barlas'ın hayatına tehlike saçıyordu.

Ellerini tekrar yanaklarıma koydu Barlas. "Bak senden istediğim tek şey ben bir şeyler düşünene kadar dövmeni Hikmet'ten saklaman. Dikkatli ol, onu sakın görmesin!" Barlas'ın bu isteği beni daha bir sıkıntıya düşürmüştü. "Gördü bile."

"Ne, gördü mü?" Bade şaşkın ve korku dolu gözlerle bana bakarken ben Barlas'a bakıyordum. Yaptığım aptallık pişman olmama yol açıyordu ve ben şu an bunun üzüntüsünü yaşıyordum. Nereden bilebilirdim ki Hikmet'in Barlas'ın düşmanı olacağını? Bilsem o dövmeyi Hikmet'ten saklamak için her şeyi yapardım. Ama bilmiyordum işte. Allah kahretsin ki bilmiyordum!

"Dövmeni görünce ne dedi ?" Barlas oldukça sakin bir şekilde ellerini yüzümden çekti. Bu sakinliği beni daha fazla telaşlandırmamak içindi sanırım. "Sildirmemi söyledi." Ateş merakla Barlas'a baktı "Şüphe etmiş olabilir mi?" Barlas düşünceli görünürken kafasını salladı. "Hayır, şüphe etmiş olsa şu ana kadar bunu belli edecek bir şey yapardı. Hiçbir şey bilmiyor belli ki." Korkuyla bakan gözlerim onun üzerindeydi. "Eninde sonunda bunu öğrenecek!" Beni onayladı. "Evet, ama o zamana kadar ben bir şeyler düşünmüş olacağım." Ellerimi saçlarıma daldırıp karıştırdım. Korkuyordum ve bu korkum gitgide daha çok büyüyordu sanki. Hikmet'ten bahsetmek artık tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Şu dakikadan sonra bu böyle devam edecekti belki de. Buz mavisi gözlerine baktığım ve kötü biri olduğunu anlayamadığım adam içeride annemin gözlerine bakarken huzursuzluğu sadece bedenimde değil, ruhumda da hissetmeye başlamıştım. "Annem tehlikede Barlas! Her gün o adamla buluşuyor. Ya başına bir şey gelirse?"

"Hikmet anneni köpek gibi seviyor. Anlamadığım şekilde size çok düşkün. Annene bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Evet belki şu an yapmaz ama annem gerçeği öğrendiğinde ve ondan ayrıldığında ikimizi de öldürecektir!"

Elini çeneme koyup yüzümü kaldırdı. Çatık kaşları asla düzelmiyordu ve her konuşmasında daha da çatılıyordu sanki. "Sence ben buna izin verir miyim?" Cevap vermemi beklemedi. Elini yüzüme koyup birkaç saniye yanağımı okşadı. "Bana güven, bir şeyler düşünüp sizi Hikmet'ten kurtaracağım." Kendisi de bunun zor olacağının farkındaydı. Hikmet'in

nasıl biri olduğunu biliyordu. "Peki, kendini nasıl kurtaracaksın?" diye sordum.

"Hepimizi kurtaracağım."

Ateş, "Kalkıyorlar!" deyince Barlas kolumdan tutup beni kafenin yanındaki sokağa çekti. Ateş'le Bade de Hikmet'e görünmemek için yanımıza geldiler.

Annem ve Hikmet içeriden çıkıp arabaya bindiklerinde biz sokağın başında durmuş onları izliyorduk. Annem onun yanında gayet mutlu görünüyordu. Kalbimi sızlatan acının bütün bedenime yayıldığını hissettim. Bu onun son mutlu günleriydi. Yanındaki adamın kim olduğunu öğrendiğinde mutluluğu sona erecek, ondan nefret edecekti. Belki onun gibi biriyle birlikte olduğu için kendinden bile nefret edecekti. Çünkü yine yanlış kişiyle birlikte olduğu için aptal olduğunu düşünecekti.

Annem ve Hikmet oradan uzaklaşırken Barlas elini omzuma koyup yüzüme baktı. "Seni eve bırakayım."

Birlikte arabaya bindiğimizde Barlas arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. O, gözlerini yola dikmiş arabayı düşünceli bir şekilde kullanırken ben ellerimi kucağıma koymuş kafam önümde anneme Hikmet'i nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Yıkılacaktı. Birlikte olduğu adamın kötü bir insan olduğunu öğrendiğinde kimseye güveni kalmayacaktı belki de. İkinci darbeyi Hikmet'ten yiyecekti. Çok bahtsız bir kadındı annem. Haline üzülüyordum. O hiçbir zaman mutlu olamamıştı. O mutlu olamadığı için ben de mutlu olamıyordum. Sevdiğim çocukla birlikteydim mutluluktan havalara uçmam gerekirken yaşadıklarım ve yaşayacaklarım beni mutsuzluğun en ücra köşesine çekip hayatımı sorgulamama neden oluyordu.

Neden? Neden tam anlamıyla mutlu olamıyordum? Her şey ne zaman yolunda gitmeye başlayacaktı? Ben ne zaman hiçbir şey düşünmeden hayatımı yaşayacaktım? Bu hayattan hiçbir zaman çok şey beklememiştim. İstediğim tek şey mutlu olmaktı. Ben sadece bunu istiyordum. Sadece bunu...

Barlas arabayı evin önünde durdurunca elimle yanaklarıma dökülen yaşları sildim. Barlas bana bakıyordu. Kafamı ona çevirdim. Bir şey demek

istediğini ama diyemediğini gördüm. Bu durumda ne diyebilirdi ki? Tesellisi ne olabilirdi?

"Ben ne zaman mutlu olacağım Barlas?" Sorduğum soruyla bana doğru dönüp kucağımdaki elimi tuttu. Yaşlı gözlerimin içine bakıyordu. "Bir gün." Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım. "O bir gün hiç gelmeyecek!" Kaşları çatıldı. Güzel bakan gözleri gözlerime kenetlenmişti. "O bir gün, bir gün muhakkak gelecek." Ellerini yüzüme koyup başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları sildi ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Saçlarımı koklarken kulağıma fısıldıyordu. "Hep yanında olacağım." Gülümsemeye çalışıp kendimi geri çektim ve yüzüne baktım. "Biliyorum."

Eve girdiğimde annem henüz gelmemişti. Kim bilir Hikmet onu nereye götürmüştü? Odama geçip yatağımın üstüne oturdum. Akşam olmak üzereydi. Annemin ne zaman geleceğini bilmiyordum ve tedirgin bir şekilde onu bekliyordum. O adamla olduğu her dakika huzursuzluğum bir çığ gibi büyüyordu. Kaç gün anneme hiçbir şey anlatmadan bekleyecektim bilmiyordum ama annemin o adamla buluşmaması için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu böyle gitmezdi. Anneme bir şey anlatamıyorsam ben de onunla buluşmasına engel olurdum. Şu an yapabileceğim tek şey buydu. Başka bir şey gelmiyordu aklıma.

Kafeden çıkmalarının üzerinden tam iki saat geçmiş ve annem hâlâ gelmemişti. Nereye gittikleri hakkında en ufak fikrim yoktu. Arayıp öğrenebilirdim ama yapmıyordum. Ararsam ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü. Belki hasta olduğumu söyleyip annemi eve çağırmalıydım ama bunu da yapmıyordum. Onu boş yere huzursuz edemezdim. Hem Hikmet de eve gelirdi falan şimdi onu görmek istemiyordum. Sanki görürsem ona olan sinirimden yakasına yapışacakmışım gibi hissediyordum. Kendimi tutamayıp bir şey de söyleyebilirdim. En iyisi hiçbir şey yapmadan beklemekti. Şimdilik en mantıklı olan buydu.

Cebime attığım elimle telefonum çalınca çıkarıp ekrana baktığımda gözlerimi devirip çağrıyı cevapladım. Demir'di. Numarayı görünce o olduğunu anlamıştım. Belki açmamam gerekiyordu ama açmazsam açana kadar beni rahatsız edecekti.

Telefonu kulağıma götürüp, "Ne var Allah'ın cezası?" diye sorduğumda karşıdan önce gülme sesi geldi. "Öykü, nasılsın?"

"Halimi hatırımı sormak için aramadın herhalde Demir?"

"Beni iyi tanıyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Yanıma gelmeni."

"Neden geleyim?"

"Çünkü arkadaşın Aysun burada." Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra Aysun'un korku dolu sesi duyuldu. "Öykü!" Sesini duyunca ayağa kalktım. Nasıl olurdu ya? Aysun'un onun yanında ne işi vardı? "Onu duydun, değil mi?"

"Bir şey yaptın mı ona?"

"Hayır, ama yanıma gelmezsen yapabilirim."

Onu tanıyordum, yapardı. Bunu bildiğim için oraya gitmek zorundaydım. "Sakın ona dokunayım deme! Neredeysen konum at geleceğim!"

"Harika! Gelirken şu belleği de getir, olur mu?"

Sinirden dişlerimin arasından konuşup, "Tamam!" dedikten sonra telefonu kapatıp hemen Barlas'ı aradım. Ondan habersiz gitmeyecektim. Dediği olmuştu. Demir beni tehdit ediyordu. Ama Barlas Demir için belleğin kendisinde olduğunu anlayacağını söylemişti. Demir bunu anlamamıştı. Belleğin bende olduğunu düşünüyordu.

Barlas, ikinci çalışta telefonu açınca o konuşmadan telaşlı bir şekilde ben konuştum. "Barlas, Demir beni çağırıyor!"

"Hadi ya!" diyerek şaşkınlığını belli etti. Yanında bizimkiler vardı sanırım onlara bir şeyler dedikten sonra benimle konuşmaya devam etti. "Belleğin bende olduğunu anlamış mı?"

"Hayır, sanmıyorum, çünkü senden almamı söylemedi. Hâlâ bende olduğunu düşünüyor."

"Aptal!" diyerek ona olan sinirini belli etti. "Neyse, bekle geliyorum."

Yaklaşık on beş dakika sonra arayıp kapıda olduğunu söyledi. Karanlık olmuştu ve annem hâlâ eve gelmemişti. Kötü düşünceleri beynimden atmaya çalışıp Barlas'ın arabasına doğru yürüdüm. Cengiz Ağabey ve Çetin'in de arabada olduğunu görünce şaşırıp, arka koltuğa geçip oturdum.

"Merhaba," deyip gülümsemeye çalıştığımda Cengiz Ağabey arkasına dönüp gülümsedi. O sırada Çetin sessizce bana bakıyordu. Halime üzülmüş gibiydi.

"Demir seni nereye çağırıyor?" diye sordu Barlas. Telefonumu cebimden çıkarıp ona uzattım. Demir'in attığı konuma bakıp telefonu bana geri vererek arabayı sürmeye başladı. "Ne ile tehdit etti seni?" Sinirli görünmüyordu. Sadece Demir'in beni bu kadar erken çağırmış olmasına şaşırmış gibiydi. Belli ki aradan birkaç gün geçmesini bekliyordu.

"Aysun'a zarar vermekle," dedim. Çetin kafasını hızla bana çevirdi. Aysun'un orada olması canını sıkmış gibiydi.

"Aptal herif!" Barlas arabayı daha hızlı kullanmaya başlamıştı. Demir'in Aysun'a zarar vermemesi için dua ediyordum. En son evde Öznur ve Koray'la ders çalışıyorlardı. Demir nasıl olmuştu da onu o evden çıkarıp götürmüştü? Bizimkiler onu durdurmaya çalışmamışlar mıydı? Hadi diyelim onlar Demir'i tanıdıkları için korkudan durduramamışlardı, ya annesi? Neşe Teyze nasıl engel olamamıştı Demir'e?

Kısa bir süre sonra Barlas arabayı durdurdu. Arabadan çıkmadan inşaat halinde binaların bulunduğu yere baktım. Gerildim. Beni en son böyle bir yere çağırdığında olanları hatırladım birden. Bu oraya gitme isteğimi geri çekiyordu ama Aysun'un orada olduğunu bilmek beni korkuttuğu için gitmek zorundaydım. Hem Barlas buradaydı, bir şey olmazdı. Korkmamam gerekiyordu. İçi boş belleği ona verdikten sonra Aysun'u alıp gelecektim. Boşuna kendimi korkutmamın bir anlamı yoktu. Bunu yapabilirdim.

Derin bir nefes alıp verdiğimde Barlas torpido gözünden belleği çıkartıp bana uzattı. "Biz burada bekleyeceğiz." Belleği alıp cebime koyarak hiçbir şey söylemeden arabadan çıktım. Barlas'ın korktuğumu anlamasını istemiyordum. Tekrar böyle bir yere gelmem bana o günü hatırlattığı için ayaklarım oraya gitmemek için diretiyordu sanki ama gidecektim. Soğuk hava bedenimi titretmeye başlamıştı, kapıyı kapatıp oraya doğru yürüdüm. Barlas'ın gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Orada başıma bir şey gelebilirdi. Gelirse Barlas'ın bundan nasıl haberi olacağını merak ediyordum.

O sıra telefonum çaldı. Montumun cebinden çıkardığım telefona baktığımda Barlas'ın aradığını gördüm. Arkama bakmadan yürümeye devam ederken telefonu açıp kulağıma koydum.

"Telefonu açık tut Öykü." Onu onaylayarak telefonu kapatmadan tekrar cebime soktum. Anlaşılan Barlas, Demir'le konuşmalarımı dinleyecekti. Ters bir şey olursa da yanıma gelecekti. Bu bana cesaret verirken adımlarımı hızlandırdım. Arabadan epey uzaklaştığımı düşünüyordum. Demir neredeydi bilmiyordum ama öylece yürüyordum.

İnşaat halindeki büyük binaların arasından geçerken Demir'in bana seslendiğini duydum. "Öykü!" Kafamı kaldırıp yan binaya baktığımda ikinci kattan bana baktığını gördüm. El işaretiyle beni oraya çağırdı.

Kafamı eğip o binaya doğru yürümeye başladığımda ellerimi montumun cebine sokup ısıtmaya çalıştım. Hava çok soğuktu, donuyordum. Kim bilir Aysun ne haldeydi? Demir onu kaç saattir burada tutuyordu bilmiyordum ama onun da donduğundan emindim. Merdivenlere yönelip hızlı bir şekilde çıktım. İkinci kata ulaştığımda son birkaç basamağı çıkarken yavaşladım.

Demir, Aysun'la yalnız değildi. Yanında Burak ve Sezer de vardı. Şu an Aysun'u kollarından tutuyorlardı. Bu görüntü fazla şaşırmama neden olmamıştı aslında. Tabii ki burada yalnız olmayacaktı. Korumalarına ihtiyacı vardı.

Aysun'a baktım. Korkmuş gibi görünüyordu. Biraz da üşümüş. Onun dışında bir sorunu yok gibiydi. Yani gördüğüm kadarıyla yoktu. Belki de ona bir şey yapmıştı bilemiyordum ama korkuyordum.

"Hoş geldin güzelim." Demir birkaç adım ötemde durmuş yüzündeki pis sırıtışla bana bakarken son basamağı çıkıp ona binanın kenarında duran Aysun'u işaret ettim. "Bir şey yaptın mı ona?" Kafasını Aysun'a çevirip baktı ve onun kendisine olan sert bakışlarını umursamadan sırıttı. "Gördüğün gibi o iyi, bir şey yapmadım." Bunu duymak içimi rahatlatırken, "Onu buraya nasıl getirdin?" diye sordum. Aysun ondan önce davrandı.

"Gizli numaradan arayıp beni taciz eden oymuş Öykü!Beni sen gittikten bir saat kadar sonra yine gizli numaradan aradı ve buraya gelmem gerektiğini söyledi. Ben de kimin aradığını öğrenmek için buraya geldim. Sesini değiştirerek benimle konuştu ve beni buraya getirtti!"

Demir'in eğleniyor gibi bir hali vardı. "Onu kandırmak kolay oluyor," dedi.

"Sen nasıl bir manyaksın?" diye bağırdım. Ona olan tüm öfkemi kusmak ve yanına yaklaşıp o mide bulandırıcı suratına bir tokat geçirmek istiyordum ama yapamazdım. Arkadaşları Aysun'u tutuyordu ve ona verebilirlerdi.

"Belleği getirdin mi?" Dişlerimi birbirine bastırıp montumun cebinden belleği çıkartıp onun üzerine attım. "Al!" Bunu yaparken telefonumun açık olduğunu ve Barlas'ın bizi dinlediğini hatırlamıştım. Bir şey olursa yanıma geleceğini biliyordum. Bildiğim için cesaretlenmiştim. Bellek karnına çarpıp ayakucuna düştüğünde ona yaklaştım ve bağırmaya devam ettim. "Şimdi bırak Aysun'u!"

"Hayır Öykü, onu bırakmayacağım. Barlas'ı ara buraya gelsin."

"Neden?"

"Burada olması gerekiyor.Hadi ara.... Ya da dur ben mi arasam acaba?"

Demir'in bakışları benim üzerimdeyken birden arkamdaki bir noktaya kaydı. Omzumun üstünden oraya baktığımda Barlas ve Çetin'in geldiklerini gördüm. Demir'in alaylı konuşmasıyla tekrar ona baktım. "Nasıl da anladım burada olduğunu ama?" Kahkaha attı. "Senin gibi düşünmek hiç zor olmuyor Barlas."

Demir beni kolumdan tutup yana çektiğinde belleğe basmamaya dikkat edip onlara doğru yürüdü. Yürürken Çetin'e bakıyordu. "Çeto'yu çağırmamıştım ama neyse, burada olmasında sorun yok." Çetin'in gözleri Aysun'daydı. Demir Barlas'ın önünde durdu ve "Senin yüzüne ne oldu ya? Kiminle kavga ettin sen?" dedi. Bunu dalga geçer gibi sormuştu. Onlara bu kadar yaklaşmasının sebebi ikisinin de ona bir şey yapmayacak olduğunu bilmesiydi. Aysun, Sezer ve Burak tarafından binanın kenarında tutuluyorken Demir'e ellerini sürmezlerdi. O yüzden bu kadar rahattı zaten.

Barlas ona cevap vermeyince Demir sırıtmaya başladı. "Neyse bu beni ilgilendirmez ama yakıştığını söyleyebilirim. Daha bir karizmatik duruyorsun böyle."

"Bırak Aysun'u!" Barlas'ın ilk lafı bu olmuştu. Demir yavaş adımlarla, binanın kenarında duran Aysun'a doğru yürüdü. "Bırakacağım da önce belleği almam lazım." Gözlerim yerde duran belleğe kayınca elimle Demir'e onu işaret ettim. "Bellek burada işte!"

"Gerçek bellekten söz ediyorum ben Öykü, beni kandırmak için bana verdiğin bellekten değil."

Anlamış olmasına nedense şaşırmıyordum. Barlas'ı tanıyordu. Ne yapacağını önceden kestirebiliyor, buna göre hareket ediyordu. Barlas'a bakarken şimdi ne halt yiyeceğimizi düşündüm. Demir gerçek belleği almadan Aysun'u asla bırakmazdı. Bir şeyler yapmalıydık.

"Bellek nerede Barlas?"

"Bırak kızı!"

"Söylemezsen asla bırakmam!"

"Ona zarar gelirse..."

"Gelebilir. Belleğin yerini söylemezsen gelecek de." Korkuyla Barlas'a baktım. Hiç söyleyecek gibi görünmüyordu. Demir de benim gibi düşünmüş olacak ki arkadaşlarına döndü. "Pekâlâ, yapın şunu!"

"Hayır durun!" Onlara doğru bir adım attığımda Burak ve Sezer, Aysun'un korku dolu çığlığını umursamadan bileklerinden tutup onu ittiler. Aysun binanın kenarında asılı kalırken çığlıkları göğe yükseliyordu. Şu anda neler düşündüğünü, nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. "Lan piç, bırak onu!"

Demir gülüyordu. Keyiften dört köşe olduğu belliydi. "Sana ne oluyor Çeto? Sen ne karışıyorsun?" Barlas, Çetin'i tutmakta zorlanıyordu, yanına gidip ben de Çetin'i tutmaya çalıştım. Eğer Çetin bir şey yaparsa Burak ve Sezer Aysun'un bileğini bırakabilirlerdi. Bu korku yutkunmama bile engel olurken Çetin'i daha sıkı tutmaya çalıştım. "Aysun'a bir şey olursa hapse gireceğimi umursamadan seni öldürürüm! Duydun mu beni, seni öldürürüm!" Demir gülmeye başladı. "Bir saniye ya! Sen şimdi sarı şeker için hapse girebileceğini mi söylüyorsun?" Öyle bir kahkaha attı ki sesini Barlas'ın arabasında oturan Cengiz Ağabey'in duyduğundan emindim. "Aptal Çeto!"

Aysun'un korku dolu çığlıkları yerini sesli yakarışlara bırakırken Demir bana döndü. "Öykü bak, arkadaşın korkuyor. Söyle sevgiline belleğin yerini söylesin bana." Aysun çığlık atmaya devam ederken Barlas'a baktım. Onun da gözleri bendeydi. Yerini bilsem Demir'e bunu ben söyleyecektim ama bilmiyordum. Belleği Barlas'a verdiğimde onu nerede saklayacağını sorma gereği duymamıştım hiç. "Barlas söyle şunun yerini lütfen!"

Demir birden bağırdı. "Hadi söyle Barlas, bellek nerede?"

"Bunu öğrenemeyeceksin!" Barlas'a inanamayan gözlerle bakıyordum. Aysun'u aşağı bırakabilirlerdi. Tamam, Barlas Demir'in katil olmadığını ve birini öldürmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyor olabilirdi ama bundan ne kadar emin olabilirdi ki?

Demir birkaç saniye bekledi. Onun bir şey söylemeyeceğini anladığında, "Peki..." diyerek sinirle arkadaşlarına döndü. "Bırakın!" Korku bedenimi ele geçirirken kafamı iki yana salladım ve yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. "Durun!" Demir bana baktı. Kaşları çatıktı. "Bellek Barlas'ın evinde, odasındaki dolapta!" Barlas'ın kafası bana döndü. Bunu Aysun'u bırakmaları için yapmıştım ama bırakacaklarından emin değildim. Sadece şansımı denemek istemiştim.

Demir memnun görünüyordu. "Bana bunu söylediğin için sağ ol Öykü."

"Artık bırakın onu!" dedim yalvarır gibi.

Montunun cebinden telefonunu çıkarırken arkadaşlarına baktı. "Bırakın." Arkadaşları onu dinleyip Aysun'u yukarı çekerken Demir telefonuyla birini aradı. "Bellek Barlas'ın evindeymiş. Odasındaki dolapta. Hemen alın ve bana getirin." Çetesinden birini aradığını anladığımda bakışlarımı ondan çekip ağlamaktan halsiz düşen Aysun'a baktım. Bitkin görünüyordu. Çok korkmuştu. Yanına gitmek için bir adım attığımda Barlas, Çetin'le aramıza girdi ve kolumdan tutup onun yanına gitmemi engelledi. Gidersem bana da aynısını yapmalarından korkuyordu sanırım. Ben yerimde durmuş Barlas'a bakarken Aysun'un yanına Çetin gitti. Barlas onu tutamamıştı. Aysun, Burak ve Sezer'in arasında, ayakta durmakta güçlük yaşıyor gibiydi. Ayaklarının hâlâ titrediğini ve onu taşıyamadığını fark ettim. Çetin yanına gidip ellerini Aysun'un yüzüne koyarak kendisine bakmasını sağladı. "Geçti."

Geçmiş miydi bilmiyordum ama Demir'in çetesi belleği dediğim yerde bulamayınca kıyamet kopacağı kesindi. Hemen buradan gitmeliydik. Gerçi Demir bizi belleği eline almadan gönderecek gibi görünmüyordu.

Barlas bana bakarken sinirle, "Belleğin yerini nereden biliyordun?" diye sordu. Barlas'a baktım. Şaşırmıştım. "Bellek orada mıydı?"

"Evet." Harika! Bilmeden belleğin gerçek yerini söylemiştim Demir'e. Bunun sıkıntısıyla konuşurken "Sadece uydurdum. O kadar basit bir yere saklayacağını düşünmemiştim," dedim. Kaşları çatıktı, "Saklamamıştım zaten. Demir'in böyle bir şey yapacağını ummadığım için hiç saklama gereği duymadım," dedi. Sesli bir nefes bıraktım. En azından Demir belleği aldığında bizi bırakırdı. Barlas onun kiminle uğraştığını göremeyecekti ama bu çok da önemli değildi bence.

Demir, Aysun ve Çetin'e bakıp güldükten sonra bize doğru yürümeye başladı. Barlas'ın beni korumak için yanında tutması gözünden kaçmamıştı.

"İstesem Öykü'ye zarar vereceğimi biliyorsun, değil mi Barlas?"

"Bunu yaparsan seni öldüreceğimi biliyorsun değil mi Demir?" Sesli bir nefes verdi ve çenesini dikleştirdi. "İstediğin için bu sefer seninle uğraşmayacağım."

Demir'in gözleri kısıldı. "Uğraşmayacaksın çünkü ben senin uğraşabileceğin biri değilim."

Barlas kafasını önüne eğdi ve hafifçe güldükten sonra kaldırıp yine ona baktı. "Şunu bilmeni isterim ki seninle uğraşmayacağımı uğraşamayacağım için değil, uğraşmak istemediğim için söyledim." Demir tam ona bir şey diyecekken bakışları yanıma gelen Cengiz Ağabey'e kaydı. Şaşkın gibiydi. "O, Cengiz Ağabey! Sende mi buradaydın?"

"Demir, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama kavga çıkmasın. Bırak gitsinler."

Demir pis pis sırıttı ve bana baktı. "Gidecekler ama önce Öykü'nün görmesini istediğim biri var."

Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyordum. Ne yapmaya çalışıyordu anlayamıyordum. "Barlas'a bir şey anlatmaman gerektiğini sana söylemiştim Öykü. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin!" Kurduğu cümle nefesimi keserken bakışları Cengiz Ağabey ile benim aramda kalan noktaya kaydı. "Hah, tam zamanında!"

Yavaşça arkama döndüğümde gördüğüm kişi annemdi!

Aklım başımdan gitmişti. Demir'in onu buraya neden çağırdığını bildiğim için kalbimin atış hızı değişmişti.

Cengiz Ağabey ve Barlas arkalarını dönüp annemi görünce birbirlerine baktılar. Onlar da şaşırmışlardı. Demir'i tanıyorlardı. Ne yapmak istediğini de çok iyi biliyorlardı. Tıpkı şu an benim de bildiğim gibi...

"Öykü!" Annem şaşkın bakışlarını üzerimden çekmeden, Demir onun yanına gitti.

"Gerçekleri öğreneceğiniz yere hoş geldiniz Birgül Teyzeciğim!"

Ben ne yapacağımı bilemeden öylece yerimde dururken, Cengiz Ağabey annemin yanına geçti ve kolundan tutup yüzüne baktı. "Sizi evinize bırakayım Birgül Hanım."

"Hayırdır Cengiz Ağabey nereye gidiyorsunuz?"

Demir muhtemelen ona her şeyi anlatacaktı. Şimdi bitmiştim işte! Annem şaşkın bakışlarını Cengiz Ağabey'e çevirip kolunu elinden çekti ve Demir'e baktı. Açıklama bekliyor gibi bir hali vardı ve sinirli görünüyordu. Muhtemelen bu saatte böyle bir yerde ne işim olduğunu düşünüyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu?

"Ne gerçeği?" Annem mavi gözlerini kısmış Demir'den bir cevap beklerken, Demir sırıtarak bana döndü. "Bunu sen mi anlatırsın yoksa ben mi anlatayım?"

"Demir lütfen!" Ona yalvarıyordum ama yalvarmamın bir işe yaramayacağının farkındaydım. Anneme her şeyi söyleyecekti. Zaten söylemese bile annem bir şeyler olduğunu anlamıştı. Şu saatten sonra buradan bir şey öğrenmeden gitmezdi. Demir gayet eğlenir gibi görünüyordu. "Her şeyin bir bedeli vardır Öykü, üzgünüm!" dedi ve anneme Barlas'ı işaret etti. "Birgül Teyzeciğim seni Öykü'nün erkek arkadaşı Barlas'la tanıştırayım."

Annemin bakışları direkt bize kaydı. Kaşları iyice çatılmıştı. Şaşkın görünüyordu ama daha çok sinirli gibiydi. "Siz birlikte miydiniz?" Bu, öğrenebileceği en basit gerçekken cevap veremedim. Yüzüm yerdeydi. "Demek siz Barlas'la daha önce tanıştınız. Bu çok iyi ama kendisinin Öykü'yle birlikte olduğunu öğrenmemeniz kötü olmuş Birgül Teyzeciğim."

Annem ona cevap vermedi. Bana bakıyordu ama yüzüm yerde olduğu için bakışlarındaki öfkeyi göremiyordum. "Bunu neden bana söylemedin Öykü?" Annem insan içinde bana hesap soran biri değildi. Şimdi burada bana hesap soruyorsa bu ciddi anlamda sinirlendiği içindi. Aslında annem buna bu kadar sinirlenecek bir kadın da değildi.

"Barlas'la ilişkisini onaylamayacağınızı bildiği için söylemedi." Ben cevap vermeyince Demir konuşma gereği hissetmişti. Annemin sinirini bıçak biler

gibi bilemeye çalışıyordu. "Siz şimdi nedenini merak ediyorsunuzdur. Onu da söyleyeyim..." Suratındaki iğrenç sırıtışı silmeden Barlas'a baktı. "Karşınızdaki çocuk bir çete lideri..." Gülüşü büyüdü. "Çete lideri deyince yanlış anlamayın. Öyle üç beş kişiyle çete kurup okuldaki öğrencilerden haraç alan bir çete lideri değil o. İstanbul'daki zengin işletme sahiplerinden haraç alan bir çete lideri." O an annemin gözlerinin kocaman olduğunu gördüm. Bakışlarında çok şey vardı. Şaşkınlık, öfke, korku... "Daha kötüsü ne biliyor musunuz? Öykü de bu çetenin bir üyesi." Annemin gözlerine bakmak istemiyordum ama ondan sakladığım gerçekler yüzünden utanmış, biraz da korkmuş bir şekilde yüzüne bakıyordum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Vereceği tepkiyi görmek istiyordum sanırım. Gerçekleri bunca zaman ondan saklamıştım ama artık biliyordu. Benim korkudan söyleyemedim tüm gerçekler Demir'in ağzından bir bir dökülüyordu.

Annem öğrendiği gerçekler yüzünden büyük bir şok yaşarken, birkaç saniye Demir'in söylediği şeyleri idrak etmeye çalıştı. Daha sonra dengesini kaybeder gibi oldu. Cengiz Ağabey annemin beline kolunu dolayıp onu yere düşmekten kurtarırken, ona bir şey olacak korkusuyla bağırdım "Anne!"

Barlas da onu tutmak istemişti ama annem onu eliyle durdurdu. Daha sonra eli alnına gitti. Parmakları titriyordu. Duydukları ona ağır gelmişti ama asıl ağır gelecek olanları henüz duymamıştı bile. Gözlerini bana çevirdi. Bağırmak istiyordu belki de ama sesi çok çıkmadı. "Bu nasıl olabilir Öykü? Çete lideriyle birlikte olup o çetenin üyesi olmak da ne demek?"

Bakışlarımı kaçırdım annemden. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Diyecek bir şeyim yoktu ki. Varsa bile annem o haldeyken nasıl söyleyebilirdim? Her şeyi isteyerek yaptım, bundan da pişman değilim nasıl diyebilirdim? Barlas'a baktım. Benim gibi sessiz bir şekilde anneme bakıyordu. Belki bir şeyler demek istiyordu ama şu an konuşmaması gerektiğini düşünüyordu muhtemelen.

"Birgül Teyzeciğim burada kalp krizi geçirmenizi istemem ama Öykü'nün neden çeteye girdiğini de söylemem gerekiyor size." O kadar eğleniyordu ki bunu bana bedel ödetmek için değil de eğlenmekten hoşlandığı için yaptığını düşünecektim neredeyse.

"Öykü babasından intikam almak için girdi çeteye. Barlas da ona yardım etti. Ne yaptı etti Öykü'nün babasının şirketinin iflas etmesini sağladı. Kızınızın almak istediği intikamı aldı." Annem gözlerini kapatmıştı. Yere yığılacak gibiydi ama kendini zor tutuyordu. "Birgül Hanım iyi misiniz?" Cengiz Ağabey onu sıkı sıkı tutarken yüzüne baktı. Annemin o halde olması onu da benim gibi korkutmuştu.

"Duyduklarıma inanamıyorum!" Annem gözlerini açıp bana baktı. Perişan görünüyordu. Kafasını iki yana sallarken öfkesini belli etti. Kızgınlığı büyüyüp kocaman bir aleve dönüşmüştü. Bu alev şu an onu da beni de cayır cayır yakıyordu.

"Asıl inanamayacağınız olaya gelelim. Karşınızda duran çete lideri kızınıza ne yaptı biliyor musunuz?" Demir'in söyleyeceği son şey annemin tahammül edemeyeceği şeyken, Demir bunu onun yüzüne bakıp annemin bana olan şu anki öfkesinden zevk alır gibi söyledi. "İşkence." Barlas'a baktı. Onu sinir etmek istediği belliydi. "Öykü de nasıl bir mazoşistse artık, gitti kendine işkence yapan çocuğu sevdi."

Annem kafasını yere eğmiş hızlı hızlı nefes alıp verirken, Cengiz Ağabey onun yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Birgül Hanım buradan çıkalım isterseniz?" Annem sertçe onun kolunu itti. "Bırakın beni lütfen!" Şu anki siniri ona değildi, banaydı ama ona bağırdı. "Bizden uzak durun!" Kafasını yerden kaldırıp yüzüme baktı. Aramızdaki iki adımlık mesafeyi aşıp tam önümde durdu. "Bana bu duyduklarımın doğru olmadığını söyle Öykü!" Öfkeli sesi de en az gözleri kadar korkutmuştu beni, yutkundum. Yalan diyebilir miydim? Böyle bir şansım var mıydı? Hayır yoktu. Annem artık her şeyi biliyordu. Ondan sakladığım tüm gerçekleri öğrenmişti. Bilmediği hiçbir şey yoktu. Yalan da olmamalıydı.

"Doğru anne!" Gözlerine bakarak konuştuğumda sol yanağımda şiddetli bir acı hissettim. Kafam hızla sağa dönmüştü. Canım acıyordu. İlk defa canımın bu kadar değişik bir şekilde acıdığını hissettim. Bu fiziksel bir acı değildi. O acı ruhumdaydı. Aslında annemin attığı tokadın bıraktığı acı şu an umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey onun bana ilk defa vurmuş olmasıydı. O tokadı atmakta sonuna kadar haklıydı. Belki daha kötü şeyleri hak ediyordum ama o tokat, bana hiç vuracağını düşünmediğim kişiden gelmişti. Annemden.

Beni yanaklarıma öpücükler kondurarak büyüten annem, tokat attığı yanağıma acı değil bir gerçek bırakmıştı aslında... Her şeyi hak ettiğim gerçeğini. Evet, her şeyi hak ediyordum. Bir tokattan daha fazlasını belki ama yaptığım şeylerden asla pişmanlık duymuyordum. Özellikle Barlas'ı sevmem ve çetesinde olmam konusunda.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

50.BÖLÜM

"Yürü!" Annem kolumdan sıkıca tutmuş beni merdivenlerden aşağı sürüklerken, gözlerimden yanaklarıma damlayan yaşlarımın asla bitmeyeceğini düşünüyordum. Demir anneme tüm gerçekleri söylemişti. Ondan sakladığım bir şey yoktu artık. Gerçekleri öğrenmiş olması omuzlarımdaki tüm yükleri ortadan kaldırmıştı. Bunun beni rahatlatması gerekiyordu ama ben hiç rahat değildim. Çünkü olacakları biliyordum. Bu saatten sonra hayatım daha da zorlaşacaktı. Zor günler beni bekliyordu ve ben bu günlere hiç gitmek istemiyordum. Kader bir çelme daha takmıştı bana. Şu zamana kadar atılan tüm çelmelerde yere düşmemeyi başarmıştım ama bu seferki başkaydı. Bu sefer yüzüstü yere düşmüştüm. Çakılmıştım adeta. Gerçekler üzerime basarak geçmiş, beni yerle yeksan etmişti.

"Daha hızlı yürü!" Adımlarımı ne kadar hızlı tutmaya çalışsam da başarısız oluyordum. Öfkeliydi, şu an yapacağım en ufak hata onu daha da öfkelendirebilirdi. Bu yüzden söylenmeden dediğini yapmaya çalışıyordum.

Binanın içinden çıktığımızda hemen karşımızdaki arabanın içinde Hikmet'i gördüm. Buradaydı. Annemi buraya o getirmiş olmalıydı. Yukarı çıkmaması bizim için büyük bir şanstı, kendime hâkim olmaya çalışıp annemin sürüklemesi üzerine onun arabasına doğru yürüdüm.

Bizi görünce arabadan çıkmıştı. "Birgül, ne oldu?"

Onun yukarıda ne olduğunu öğrenmemesi gerekiyordu. Anneme fısıldayarak yalvardım. "Anne, ona bir şey söyleme lütfen!" Eğer öğrenirse bizim için iyi olmazdı. Her şey çok kötü bir hal alabilirdi. Annem bana baktı. "Bir şey sorma Hikmet, lütfen gidelim buradan!" dedi. Sanırım bunu ona anlatmasından utandığımı düşündüğü için bir şey söylememişti.

Annem arka koltuğun kapısını açtı, beni oraya oturtup öne geçti. Hikmet yerine geçip arabayı çalıştırdığında döndürüp, geldiği yöne Barlas'ın arabasının bulunduğu yerin tam tersi istikamette sürmeye başladı. Onun

arabasını görmemesi içimi rahatlatmıştı, gözyaşlarımı silip arkama yaslandım.

Annemin yanağımda bıraktığı tokadın acısı hissedilir derecede azalmıştı ama yüreğimde bıraktığı acı devam ediyordu. Bu tokadı hak ettiğimi düşünmeme rağmen annemin bana Barlas'ın yanında vurması gururumu incitmişti. Bu tokadın Barlas'ın da canını yaktığından emindim. Biz çıkarkenyüzünü görmüştüm. Yıkıktı. Herkese karşı gelebilecek gücü olan çocuk annem beni oradan çıkarırken ona karşı gelmemişti. Onunla konuşacağını biliyordum. Bu ne zaman olurdu bilmiyordum ama o muhakkak annemle konuşacaktı. Demir'in söylediği gerçekler üzerine susmazdı. Doğru zaman geldiğinde annemin karşısına geçecekti. Bundan adım kadar emindim.

"İçeride bir şey mi oldu?" Hikmet arabayı sürerken anneme baktı. Ondan bir cevap bekliyordu. Bu halimiz onu epey meraklandırmıştı. Sorun neyse öğrenmek istiyordu çünkü onun değer verdiği insanlardık. Barlas onun için öyle olduğumuzu söylemişti.

"Öykü'nün biriyle birlikte olduğunu öğrendim!" Annemin yola bakarak kurduğu cümle Hikmet'i şaşırtmıştı. "Şu seni oraya çağıran arkadaşı mı yoksa?"

"Hayır, başka biri!" deyip ona baktı. "Birlikte olmaması gereken biri!" Ona adını söylememesi için dua ediyordum. Eğer Hikmet Barlas'la olduğumu öğrenirse kendisinin kim olduğunu bildiğimi anlardı. Bu da bizim için çok kötü olurdu

"Bu seni neden bu kadar sinirlendirdi?" Hikmet kafasını yola çevirdiğinde annem sıkıntılı bir nefes verdi. "Çünkü çocuk bir serseri!" Hikmet buna şaşırsa da yorum yapmadı. Dikiz aynasından bana baktıktan sonra anneme döndü. "Tamam, üzülme sorun her neyse hallederiz."

"Sorun halledilebilecek gibi değil Hikmet!" Annem oldukça endişeli görünüyordu. Sesim çıkmıyordu. Ona bir şey söylemeye halim yoktu. Olsa bile kuracak cümle bulamazdım zaten. Ne diyebilirdim ki? Hem zaten Hikmet'in yanında konuşamazdım. Olayı ne kadar merak etse de ne ben ne

de annem ona bir şey anlatmayacaktık. Barlas'la birlikte olduğumu bizden öğrenemeyecekti.

Annemi sakinleştirmeye çalışan Hikmet bizi evimize getirmişti. Ben arabadan inerken annem Hikmet'le vedalaştı.

Ona bir şey demeden direkt odama geçtim. Öfkeli bir şekilde peşimden geldi. "Seni fazla serbest bıraktım, değil mi? O yüzden oldu bütün bunlar?" Ona döndüm. Konuşacaktım ama sustum. Öfkesinin daha da artmasını istemiyordum. Çünkü konuşursam çenemi tutamayıp onu fazla sinirlendirecek şeyler söyleyecektim. Belki biraz sakinleşmeliydi. Bu konuyu sonra da konuşabilirdik.

"Nasıl tanıştın onunla?" Cevap bekleyen gözleri konuşmazsam ateş püskürtecek gibi görünüyordu. "Bunun ne önemi var?" dedim. Üzerime gelip sorunun cevabını öğrenmeye çalışacağını düşünüyordum ama beni şaşırtarak başka bir soru sordu.

"Seni onunla birlikte olman için tehdit mi etti?"

Gözlerim kocaman olmuştu. Annem neler düşünmüştü öyle? Tamam, duydukları çok normal şeyler değildi ama böyle düşünmesi çok saçmaydı. "Tabii ki hayır!"

"Neden onun gibi biriyle birlikteydin o zaman?" Sorusuyla içimde tutamadığım kelimeler dudaklarımdan dökülüp, söylememem gereken o cümleyi kurmayı başardı. "Çünkü onu seviyorum!"

"Kes sesini! Ne sevmesi? Akılsız mısın sen? Seve seve öyle bir çocuğu mu sevdin?"

"Evet, öyle bir çocuğu sevdim. Çünkü kalbim onu seçti!"

Belki çenemi tutabilsem annemin sinirleri yatışacaktı ama onu sevdiğimi dile getirmem onu daha da sinirlendirmişti. Elini saçlarına daldırıp küçük odamda volta atmaya başladı. "Delireceğim şimdi! Sen benim sabrımı mı sınıyorsun Öykü? O çocuk bir çete lideri. Sen nasıl öyle biriyle birlikte olursun? Kafayı mı yedin sen? Çocuk sana işkence yapmış!" dedi. Onu

durdurup yüzüne baktım. "Hiçbir şey bilmiyorsun anne, açıklamama izin ver!" Uzun uzun gözlerime baktı. "Bunun bir açıklaması olabilir mi? Bak yaşın küçük, hata yapabilirsin. Yaptın da zaten ama mantıklı düşün Öykü. O çocuk senin hayatında olamaz. Öyle biri sana beladan başka bir şey getirmez!" Gözlerim dolmaya başlamıştı. İşaret parmağını kaldırıp salladı. "Bugünden sonra onunla bir daha görüşmeyeceksin!"

"Onu seviyorum!" Sesim fısıltı halinde çıkmıştı. Annemin bakışları beni ürküttüğü için artık onu sevdiğimi sesli bir şekilde söyleyemiyordum ama ne şekilde söylersem söyleyeyim bu annemi kızdırıyordu. Ellerini omuzlarıma koydu ve beni sarsmaya başladı. "Hâlâ onu sevdiğini mi söylüyorsun bana? Öykü bak kendine gel yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Bağırmasını umursamadan konuşmaya devam ettim. "Ne yapabilirim anne, onu severken ondan nasıl uzak durabilirim?" Elleri omuzlarımdayken suratıma bakakaldı. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. Bu kesinlikle öfke değildi. Başka bir şeydi. Kafasını hafifçe iki yana salladığında üzüntüyle konuştu. "Sen iyi değilsin. Yarın bir psikoloğa götüreceğim seni!"

Gerçekten bunu mu yapmak istiyordu? Kızmıştım. "İyiyim ben anne!"

"İyisin, öyle mi?" Ellerini omuzlarımdan indirdi. "İyi olsan bunları yapmazdın. Bu yaptıkların normal insanın yapabileceği şeyler değil? Çeteye girmişsin çeteye! Bundan daha kötü bir şey olamazdı herhalde!" Ona bakmaya devam ederken ani bir hareketle boynumu tutup orayı kontrol etti. Daha sonra gözleriyle üzerimdeki kazağı işaret etti. "Çıkar şu üstündekini!" Neden böyle bir şey istediğini anlayamamıştım, ona garip garip bakıyordum. "Ne?"

"Çıkar çabuk, sana ne yaptığını göreceğim!" Diyerek kazağımın kenarını tutup yukarı sıyırdı. Kendimi geri çekip ona bağırdım. "Anne saçmalıyorsun!"

"Kes kesini!" Öyle bir bağırmıştı ki annemin ilk defa bana böyle bağırdığını görüyordum. Demir'in anlattıkları annemi sadece öfkelendirmemiş saçma sapan bir sürü şey de düşünmesine neden olmuştu.

"Nerene vurdu?" Şok olmuş bir halde ona baktım. Yutkunmakta güçlük çekiyordum. Boğazım yanıyor, gözlerim acıyordu. "Demir o çocuğun sana işkence yaptığını söyledi. Sana vurmuş olmalı. Söyle nerene vurdu?" Gözlerimden yanaklarıma akan yaşlar çaresizliğimi dile getirirken bağırmaya devam ettim. "Barlas bana vurmadı! Bedenime iz bırakacak hiçbir şey yapmadı!"

"Dokundu mu sana?" Annemin sorusuyla yıkılmıştım adeta. Şimdi sıra buna mı gelmişti. Barlas'ın beni böyle bir şeye zorlayabileceğini mi düşünüyordu? "Saçmalıyorsun anne!"

"Sana dokunmaya çalıştı mı? İstemediğin bir şeye zorladı mı seni?" Hâlâ ısrarla bunu sorması sesimin daha fazla yükselmesine sebep oldu. "O öyle bir çocuk değil!"

"Bana onu savunma!"

"Onu tanımıyorsun!"

"Tanımak da istemiyorum zaten! Onu şikâyet edeceğim! Sana yaptıklarının bedelini ödeyecek!" İkimizin sesinin de şu an dışarıdan duyulduğuna emindim. Annemin sinirinin sebebi belliydi, yaptığım şeyler için bana kızgındı ama ben de Barlas hakkında kötü şeyler düşünmüş olmasını kaldıramadığım için ona sinirliydim. Sesimin tonuna bir ayar vermeye çalıştım. "Anne lütfen!" diye yalvardım ağlayarak. Barlas'ı şikâyet etmesine izin veremezdim. Bu bana büyük bir acı getirirdi. Ona engel olmalıydım. Bu kararından vazgeçmeliydi.

"Ne lütfen? Bir de onu koruyor musun?" Yanaklarımdaki yaşları elimin tersiyle silerken ona yalvarmaya devam ediyordum. "Lütfen onu şikâyet etme anne! Lütfen!"

"Ondan uzak duracaksın!" İtiraz kabul etmeyeceği belliydi. Kafamı yere eğdim. Sesimi artık tanıyamamaya başlamıştım. Öyle aciz öyle zavallıydı ki kendime acıyordum. "Ne olur onu şikâyet etme!" Sıkıntıyla oflayıp yatağımın kenarına oturdu. "Allah'ım bu nasıl bir şey?" Ona baktım. Kahrolmuş gibiydi. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yardım arıyordu sanki. Umuyordum ki bu yardımı Hikmet'ten istemeye kalkmazdı. Eğer

ondan istemeye kalkar da kiminle birlikte olduğumu ona söylerse annem asıl o zaman yardım aramak zorunda kalırdı işte.

"Sen gerçekten iyi değilsin! Ben kızımı tanıyamıyorum. Böyle biri değildin sen. Babandan intikam almak isteyecek kadar nasıl değiştin?" Dirseklerini dizine yaslayıp kafasını iki elinin arasına aldı. "Nerede hata yaptım ben? Babanı sevdiğim için mi böyle oldu? Ben mi yaptım sana bunu? İstemeden seni intikam isteyen bir kıza mı dönüştürdüm?" Yaptığım şeyler kendisinin suçuymuş gibi hissetmesi beni üzmüştü. Ona yaklaşıp yanaklarından öpmek, hayır bunun seninle bir alakası yok, demek istiyordum ama yapamadım. Ona söyleyemiyordum ama bir şeyi bilmesi gerekiyordu; Babam olacak adamın benim hakkımda bir şeyler öğrenmek için Aysun'la birlikte olduğunu...

Annemin karşısına geçtiğimde yüzüne baktım. "Onun ne yaptığını bilmiyorsun anne." Ellerini kafasından çekip bana baktı. Mavi gözlerine yine sinir yayılmıştı. "Bilmek de istemiyorum Öykü. Anladın mı bilmek de istemiyorum!"

Ayağa kalktı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapacağım şimdi ben? Hikmet'le evleneceğim, tayinimi istemem de mümkün değil!" Anlaşılan beni Barlas'tan uzak tutmaya çalışacaktı. Ondan uzak kalsam da asla ayrılmayacaktım. Başka bir şehre gitmek bile beni ondan koparmazdı.

"Bu şehirden gitmek istemiyorum anne." dedim. Öfkeyle soluyordu. "Kalırsak ondan uzak durmayacaksın Öykü. Bunu biliyorum!" Hiçbir şey söylemeden kafamı önüme eğdiğimde elini kaldırıp avucunu açtı. "Telefonunu ver!" Ona baktım. Bu istediğini yapmayacaktım. Barlas'la görüşmeme engel olacaktı bunu biliyordum ama onun sesini duymama engel olmasını istemiyordum. "Hayır!"

Karşı çıkmama sinirlenirken pantolonumun ceplerini kontrol etti ve telefonun orada olmadığını anlayınca odadan çıkıp vestiyerdeki montumun ceplerine baktı. Ben de peşinden çıkmıştım. "O çocukla iletişimini keseceksin. Okuldan da alacağım seni. Onu görmemen için her şeyi yapacağım!" Telefonumu bulduğunda sırtımı duvara yaslayıp ona baktım. "Böyle yaparak onu bana unutturamazsın anne. Onu seviyorum. Ondan uzak durmam mümkün değil!"

Telefonu cebine koyup yanıma yaklaştı. Tam önümde durunca sinirle konuşmayı bırakıp sakince konuştu. "Sen yanlış kişiyi sevdin Öykü. O kadar yanlış kişiyi sevdin ki hiçbir şeyin farkında değilsin. Annen olarak sana doğru yolu göstermek benim görevim."

"Benim tek doğru yolum Barlas anne. Ona aşığım!" Söylediğim şey yüzündeki sakinliğinin üstünü bir sis tabakasıyla kapladı. "Bana bak bir daha ona âşık olduğunu söylersen çok kötü olacak Öykü!"

Gözlerinin tam içine baktım. Gözlerim Barlas'tan asla ayrılmayacağımı belli edercesine yaşlarla bunu dile getiriyordu ama annem bunu anlamıyordu. Anlamayacaktı da. "Söylersem ne yaparsın anne, bana bir kez daha mı vurursun?" Bunun için pişmanlık hissettiği belliydi ama bir şey demedi. Kaşları hayretle kalkmıştı. "Bana dikleniyor musun sen?" Beni suratını buruşturarak süzdü ve "Onun gibi biriyle takıla takıla ne hale gelmişsin. Kızımı tanıyamıyorum artık!" dedi.

Sesim çıkmayınca bir süre gözlerime baktı ve geri geri gidip karşımda kalan duvara dayadı sırtını. Gözleri dolmuştu. Bir şey söyleyecekti ama önce diliyle dudaklarını ıslattı. Daha sonra ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Ben seni tek başıma büyüttüm Öykü. Büyütürken yanımda kimsem yoktu!" Sesi titriyordu. "İhtiyacım olduğunda elimi tutacak bir el olmadı hiç. Buna rağmen seni büyütmeyi başardım. Güçlü olman için elimden geleni yaptım. Kendimi örnek gösterdim sana. Bir kadının tek başına da hayatla mücadele edebileceğini, isterse her şeyi başaracağını, birine ihtiyacı olduğunu düşünürken bile aslında kimseye ihtiyacı olmadığını, kendi başına her şeyin üstesinden gelebileceğini... Bana benzeme diye çok dua ettim. Benim gibi bir hayatın olmasın diye... Ama görüyorum ki sen berbat bir hayat seçmişsin kendine. Sana zerre değer vermeyen bir çocuğu sevmişsin. Sana işkence yapan, işlerini halletmen için seni çetesine kabul eden, belki de fırsatını bulduğu an seni kullanıp bir kenara atacak çocuğa!" Söyledikleri yüreğimi acıtırken kafamı iki yana salladım. "Barlas öyle biri değil anne, onu tanımıyorsun. Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun."

"Nasıl biri olduğunu biliyorum!" dedi delici bir öfkeyle. Çok sinirlenmişti. Artık gerçekten sabrını taşırdığıma emindim. "Bildiğim için seni ondan uzak tutmaya çalışıyorum zaten ama sen bunu anlamıyorsun!" Yanıma yaklaştı ve iki elini omuzlarıma koyup gözlerimin içine baktı. "Beni dinle,

onu unutacaksın anladın mı? Onu sevmiş olabilirsin ama bu hatandan döneceksin. Hayatın boyunca acı çekmene izin vermeyeceğim! Duydun mu beni? Vermeyeceğim!"

Yanaklarıma dökülen yaşlar usulca çeneme doğru yol alırken anneme bakıyordum. Dediğini yapacağından emindim. Korkuyordum. Ben Barlas'la olmaya devam edecektim ama annemin onu asla sevmeyeceğinin farkındayım. Korkum bu yüzdendi zaten. Ben ona âşıkken annem ondan nefret ediyor olacaktı.

Gözlerimiz birbirimizin üzerindeyken kapı zili konuşmamızı bölmüştü. İkimizin başı da o yöne kayarken kapıdakinin Barlas olmaması için dua ettim. Şimdi değil. Bunun hiç de sırası değildi. Annem çok sinirliydi ve Barlas onunla bu şekilde konuşmaya çalışırsa her şey daha beter olacaktı. Şu an konuşmamaları gerekiyordu.

Annem kapıya yürürken nefesimi tuttum. Hayır, lütfen o olmasın! Kapıyı açtığında orada gördüğüm kişiyle nefesimi dışarı bıraktım. Cengiz Ağabey idi. Burada ne işi vardı bilmiyordu ama onu gördüğüme sevinmiştim. Belki annemi sakinleştirmeyi başarabilirdi.

"Sizin ne işiniz var burada?" Annem bağırarak konuşurken gözyaşlarımı silerek yanına yaklaştım ve Cengiz Ağabeye baktım. İki saniye süren bakışmamızdan sonra gözlerini tekrar anneme çevirdiğinde "İçeri girmeme müsaade edin konuşalım," dedi. "Bizim konuşacak bir şeyimiz yok, rica ederim gidin buradan!" Annem kapıyı kapatacakken Cengiz Ağabey elini kapıya koyup annemin kapatmasını engelledi. "Bakın konuşmamız gerekiyor." Annem yarı açık olan kapıyı tam açıp ona baktı. "Ne anlatacaksınız çok merak ediyorum. Kardeşinizin kızıma yaptığı işkenceleri mi?"

Cengiz Ağabey gergin gibiydi. Barlas'ı anneme anlatmak istiyordu ama annemin onu dinlemeyeceğinin farkındaydı. Elini kapıdan çektiğinde, "Onun hakkında çok yanlış bir fikre kapıldığınız farkındayım ama bilmenizi isterim ki o sizin düşündüğünüz gibi bir çocuk değil," dedi.

Annemin kaşları çatılmıştı. "O çocuğun duyduğum şeylerden sonra iyi biri çıkacağını hiç sanmıyorum. Bu yüzden sizi dinlemeyeceğim!" Bir kez daha

kapıyı kapatmayı deneyecekti ama Cengiz Ağabeyin söylediği şeyle durdu "İnanın o iyi bir çocuk." Annemin siniri her geçen saniye daha da büyüyor gibiydi. Hiçbir suçu yokken Cengiz Ağabey'e patlamasından korkuyordum.

"Bu onu şikâyet etmemem için uydurduğunuz bir yalan mı?"

"Yalan değil. Bakın ben onun gerçek ağabeyi değilim. Barlas yetimhanede büyüdü. Ben onu ve arkadaşlarını orada tanıdım. Size şunu söyleyebilirim ki onu tanıdığım an kardeşim gibi sevdim. Çünkü Barlas mükemmel bir çocuktur."

"Mükemmel mi?" Annem sinirle güldü. "Haraç alan ve bir kıza işkence yapan çocuğu mükemmel biri olarak nitelendirmeniz o kadar saçma ki. Ve saçma olan diğer bir şey de benim hâlâ sizi dinliyor olmam!" Annem kapıyı yine kapatmaya hazırlanırken Cengiz Ağabey elini kaldırıp onu durdurdu "Birgül Hanım lütfen!"

"Gidin buradan!" Annem öyle yüksek sesle bağırmıştı ki Cengiz Ağabey'in bir şey demeden gideceğini düşünüyordum ama gitmedi. "Barlas Öykü'ye âşık Birgül Hanım. Onun kızınızı nasıl sevdiğini ben biliyorum. Keşke bana anlatırken onu dinleme şansınız olsaydı. O zaman onu nasıl sevdiğini anlardınız."

Anneme baktım. Biraz sakinleşmesini ve Cengiz Ağabey ile doğru dürüst konuşmasını istiyordum ama o kadar sinirliydi ki şu an kimseyi dinlemek istemiyor gibiydi. Aslında haklıydı. Dakikalar önce birçok şey öğrenmişti ve öğrendiklerinden sonra ona kim ne derse desin söylenenlere inanmazdı. "O serserinin iyi biri olması ya da Öykü'yü sevip sevmemesi umurumda değil. Benim kızım o çocukla birlikte olmaya devam etmeyecek. Söyleyin ona kızımdan uzak dursun. Aksi olursa ömrü hapishanede geçer!"

Cengiz Ağabey konuşurken gözlerini annemden ayırmıyordu. "Ben ona bunu söylemem. Söylesem bile kabul edeceğini pek sanmıyorum." Annemin çatık kaşları iyice çatılmıştı. "Uzak durmaz diyorsunuz yani?"

"Evet, aynen öyle diyorum."

"Uzak durmazsa ben yapacağımı bilirim ama!"

"Yapacağınız hiçbir şey onu durdurmaz."

"Onun Öykü'yü bırakmayacağını söyleyerek gözümü mü korkutmaya mı çalışıyorsunuz? Eğer amacınız buysa söyleyeyim. Yeni yetme bir çocuktan korkacak değilim."

"Gözünüzü korkutmaya çalışmıyorum. Sadece Barlas'ın Öykü'den vazgeçmeyeceğini bilmenizi istiyorum."

Annem kafasını yere eğdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açıp Cengiz Ağabeye baktı. "Bakın, o çocuğun ağabeyi olarak siz ne yapın biliyor musunuz? Gidin onu bir kliniğe yatırın. Tedavi görmesi gerekiyor. İşkence yaptığı kıza âşık olduğunu söyleyen bir çocuk normal olamaz. Başkalarına da zarar vermeden ona yardım edin!"

Anlamadığım şekilde Cengiz Ağabeyin de kaşları çatılmıştı. Sanırım annemin Barlas'ı hasta olarak görmesine sinirlenmişti. "O çocuğun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. İzin verin yaptığı şeylerin nedenini açıklayayım size."

Annem hiddetle bağırdı. "Yeter artık fazla oluyorsunuz! Sizi dinlemeyeceğim. Anlatacağınız hiçbir şey umurumda değil. Uzak durun bizden. Sizi bir daha burada görmek istemiyorum. Eğer bir daha şimdiki gibi kapıma dayanırsanız polis çağırırım!" Kapıyı sertçe kapattı ve bana baktı. Sinirliydi ve benimle de aynı Cengiz Ağabey ile konuştuğu gibi sert bir şekilde konuşuyordu. "Şimdi bir psikologdan randevu alacağım. Yarın birlikte kliniğe gideceğiz."

Yutkundum. Annemin beni bir psikoloğa götürecek olması canımı yakmıştı. "Ona âşık olduğum için hasta olduğumu mu düşünüyorsun anne?"

"Ona âşık olduğun için değil. Onun gibi birine âşık olma eğilimi gösterdiğin için."

"Ben hiçbir yere gitmeyeceğim!" Bu konuda kararım kesindi. İyiydim ben. Annem psikolojimin iyi olmadığını düşünebilirdi ama öyle bir şey yoktu. Bunu kendi de zamanla anlayacaktı zaten.

"Gideceksin!" Yine bağırmıştı. Gitmeyeceğimi söyleyeceğim her an bağırmaya devam edeceğini biliyordum. Bu yüzden bu konu hakkında bir şey daha söylemedim. Saniyeler öfkeli gözlerine bakmakla geçerken. "Hikmet Ağabey'e bir şey anlatmayacaksın değil mi anne?" diye sordum. Benim korktuğum şey onun bir şey öğrenecek olmasıydı. Psikoloğa gitmeyecektim. Her ne kadar annem bunu bana yaptıracağını düşünse de yapmayacaktım ama yapmadığım için Hikmet'in bunu öğrenmesinden korkuyordum. Annem psikoloğa gitmiyor oluşuma dertleneceği için bunun nedenini gayet açık bir şekilde ona anlatabilirdi. Anlatırsa ne yapacaktım onu bilmiyordum işte. Annem suratıma sinirli bir şekilde bakarken, "Merak etme yaptıklarını anlatıp seni ona rezil edecek değilim. Yaptığın aptalca şeyleri bilmeyecek!" deyip yanımdan sinirle uzaklaşarak salona girdi.

O gidince ben de odama girip üzerimi değiştirerek yatağa girdim. Saat erkendi ama öyle yorgundum ki uyumak istiyordum. Kafamı yastığıma koyup tavana bakarken bundan sonra ne yapacağımı düşündüm.

Annem beni Barlas'tan uzak tutacaktı. Hikmet kim olduğumu bilmeden peşimdeydi ve annemle evlenmek üzerelerdi. Hayatımız tehlikedeydi. Annem onun kim olduğunu öğrendiğinde Hikmet muhtemelen bizi öldürmeye çalışacaktı. Evet, annemi seviyordu belki ama sevdiği kadına yaptığı pis işleri söylemeyip onu iyi biri olduğuna inandırıyordu. Belki evlenseler bile saklamaya devam edecekti. Annemi kandıracaktı. Barlas hayatımda olmasaydı Hikmet'in kim olduğunu bilmeyecek, annemi de ondan kurtarmaya çalışmayacaktım.

Annem Barlas'a öfkeliydi ama bilmiyordu ki o çocuk kendisinin hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Bilse ne yapardı acaba? Ona yine böyle öfke duyar mıydı?

Gözlerim kapanmaya başladığında düşünmeyi bırakıp kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım. Gecenin bir yarısı yumruklanan dış kapının sesiyle irkilerek uyandığımda yataktan doğrulup komodinimin üzerindeki dijital masa saatine baktım. Saat on ikiye geliyordu. Bu saatte kimin geldiğini ve kapıyı bu şekilde yumrukladığını anlayamazken içime bir korku düşmüştü. Yutkundum. Yatağımdan yavaşça kalktım ve odamın kapısına doğru yürüdüm.

Hızla atan kalbim yumruklanan kapının sesiyle daha da hızlanırken kapımı açıp antreye çıktım ve oradaki ışığı açtım. Ses şimdi daha yakından geliyordu. Gözlerim dış kapıdayken annem odasından çıkıp yanıma geldi. "Anne, kim bu?" O da benim gibi korkmuş görünüyordu. "Bilmiyorum." Kapıya gidip dürbünden baktı.

"Kimmiş anne?"

Ellerini kapıdan çekip yüzünü bana döndü. Bana bakıyordu ama sorumu cevaplayacakmış gibi görünmüyordu. Beni duyduğundan bile şüpheliydim. Bir şey düşünüyor gibi bir hali vardı. Kaşları çatıktı, şaşkındı ve gözleri bende olduğu halde uzaklara dalmıştı.

Barlas mıydı? Olabilir miydi? Bu saatte? Olamazdı! Bu saatte gelip annemi iyice sinirlendirmezdi. Annem hiçbir şey demeden kapıyı açtı ve kapıyı yumruklayan kişiye baktı.

"Hikmet, senin bu saatte burada ne işin var?"

Onu görmek korkumu en üst seviyeye taşıdı. Buz mavisi gözleri benim üzerimdeydi. Çenesi, dişlerini sıktığı için kaskatı kesilmiş ve kaşlarının arasında öfkesini belli eden derin bir çukur oluşmuştu.

"Bir şeyi öğrendiğim için geldim Birgül!" Anneme cevap verirken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Öykü!" İçeri girip üzerime doğru yürümeye başladığında adımlarımı geriye doğru attım. Ne oluyordu? Hiçbir şey anlamamıştım. Yüzündeki öfkenin attığı her adımla büyüdüğünü hissederken, beni korkutan gözlerinin başka hiçbir yere bakmadığını gördüm. "Demek Barlas'ın çetesindesin!" Nefesim kesilmişti. Başını iki yana sallayıp gözlerini kıstı. "Nasıl anlayamadım?" Nabzım kulaklarımda atarken arkasında kalan anneme baktım. Ne olduğunu anlayamamış şekilde bize bakıyordu. Gözlerinde belirgin bir korku vardı ama ondan daha fazla belirgin olan şey şaşkınlıktı. O yüzden bir şey diyemeden bizi izliyordu.

Hikmet, Barlas'ın çetesinde olduğumu anlamıştı. Kendisinin pis işlerle uğraştığını bildiğimi de biliyordu demek ki. Bu durumda yapacak bir şey kalmamıştı. Birbirimizden sakladığımız gerçekler bugün su yüzüne çıkmıştı. Şimdi ne olacaktı peki? Bize zarar mı verecekti? Bunu yapmaya

kalkarsa ona karşı koyabilir miydim? Güçlü müydü acaba? Onunla dövüşebilir miydim? Yenebilir miydim onu?

"Bizden uzak dur Hikmet!"

Bağırmıştım ama bunu umursamadan yerinde durdu. Sadece şaşkındı. "Uzak durmak mı? Annenle evleneceğim Öykü, biz bir aile olacağız!"

"Annem seninle evlenmeyecek!"

"Annen benimle evlenecek Öykü!" dedi buz mavisi gözleri kocaman olurken. "Barlas da ölecek!" Ellerimi yumruk yapıp sıktım. Ondan korkuyordum ama Barlas'ı öldüreceği korkusu daha baskın olduğu için oldukça sinirliydim. "Ona dokunmaya kalkarsan..." Sözümü yarıda kesti. "Ne olur, beni öldürür müsün?"

Üzerine atılıp boğazını sıkmamak için kendimi zor tutarken tükürür gibi konuştum. "Ne işler çevirdiğini biliyorum! Her şeyden haberim var, seni polise şikâyet ederim!" Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sırıtış belirdi. "O zaman annen ölür!" Omzunun üstünden anneme baktı ve elini beline atıp silahını çıkardı. Ona doğru dönüp silahını anneme doğrulttu.

Annem büyük bir şaşkınlık içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Hikmet?"

"Üzgünüm Birgül, kızın beni polise şikâyet edeceğini söyleyerek çok büyük bir hata yaptı!" Ani bir hareketle annemin önüne geçtim. Evet, buraya kadardı. Bizi öldürecekti. Kaçamazdık. Onun gibi birinin elinden kurtulmamızın imkânı yoktu. Son dakikalarımızı yaşıyorduk. Biraz sonra ölecektik ve benim şu an istediğim tek şey Barlas'ın yüzünü son kez görmekti. Gözlerine bakıp veda etmek istiyordum ona. Kendisini suçlamamasını da söyleyecektim, çünkü biliyordum bu olayda kendisini suçlu görecek ve hayatı boyunca kendini affetmeyecekti. Başaramamıştı. O bir şeyler düşünemeden Hikmet benim çetede olduğumu anlamıştı ve şimdi gözleri bizi öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Parmağı tetiğin üzerindeydi. Annemin önünde durduğum için ilk ölen ben olacaktım. Gözlerimi kapattım. Acının uzun sürmemesini diliyordum. Ne

kadar sürerdi acaba? Bir dakika mı? Bir saat mi? Belki de dayanamaz saniyeler içinde ölürdüm.

"Öykü!" Annemin sesi korkusunu belli edecek derecede yüksek çıkarken dönüp onun yüzüne son kez bakmak istedim ama bakamadım. Hikmet'in gözlerine bakmakla meşguldüm. Ona olan nefretimi ve kinimi her geçen saniye suratına bakarak büyütüyordum.

Hikmet bakışlarını benden ayırmazken silahı kalbime doğru tutup parmağını tetiğe bastırdı. Beni vurmuştu. Tek bir kurşunla beni bu hayattan koparmıştı. O kurşun kalbimdeydi ve ben garip bir şekilde hiçbir acı hissetmiyordum. Nasıl olurdu? Ölüm acısız olabilir miydi?

"Öykü!" Annemin sesi kalınlaşıp başka bir sese dönüşürken bakışlarımı kalbime indirdim. Kan yoktu. Acı yoktu. Uyuşma, kurşunun giriş yeri, hiçbir şey yoktu. Her şey karanlıktı. Kapkaranlık.

"Öykü!" Ses fısıltı halinde gelirken korkuyla gözlerimi açtım. Nefes alışverişlerim hızlıydı. Kötü bir kâbustan uyanmıştım ve karşımda o, sevdiğim çocuk vardı. "Barlas!" Ay ışığının aydınlattığı odamda yatağımın kenarına oturmuş bana bakıyordu. Yataktan doğrulup merakla ona baktım. "Burada ne arıyorsun?"

Saat kaçtı hiç haberim yoktu ve annemin onu burada, yanımda görmesinden korkuyordum. Gülümsemeye çalışıp elini yanağıma koydu. "Seni görmeye geldim."

"Annem?" dedim korkuyla yüzüne bakarken. Bizi duyup buraya gelmesinden korkuyordum. Gülümsemesi büyürken beni rahatlatmak için, "Merak etme uyuyor," dedi.

Derin bir nefes aldım ve elimi kaldırıp yanağına koydum. Başparmağımla yarasını okşuyordum. "Sana çok sinirli." Bunu umursamadan güldü. "Haksız mı yani? Kızına işkence yaptım, beni öldürmediğine şükür etmeliyiz."

Belki benim de buna gülmem gerekiyordu ama gördüğüm o kâbustan sonra gülemediğimi fark ettim. "Korkuyorum Barlas!" Bir şey demeden sıkıca

sarıldı. "Onunla konuşacağım." Kafamı hafifçe iki yana salladım. "İşe yaramayacak."

"Biliyorum ama denemem gerekiyor." Kendini geri çekip yüzüme baktı. Eli yine yanağıma gitmişti. Annemin tokat attığı yanağıma... "Canın çok acıdı mı?" Gözlerine bakarken, "Hayır," dedim. "Acımadı." Kaşları birden çatıldı. "Sana sonra yine vurmadı değil mi?" Merakla gözlerime bakıyordu. Ona yine, "Hayır," diye cevap verdim.

"Ne söyledi sana?"

"Beni okuldan alacağını..."

"Başka?"

"Beni psikoloğa götüreceğini." Aslında annemin onu şikâyet etmek istediğini de söylemek istiyordum ama bunu nasılsa ona Cengiz Ağabey'in söyleyeceğini bildiğim için sustum.

Söylediğim şeye şaşırmasını bekliyordum ama şaşırmadı. Sadece ifadesiz bir şekilde yüzüme bakarak "Dediğini yap," dedi.

"Sen de gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun yani?"

"Kolay şeyler yaşamadın. Başına gelenler seni psikolojik yönden etkilemiş olabilir. Belki tedaviye ihtiyacın vardır. İyi olmak için annenin dediğini yapmak zorundasın."

"Ben iyiyim Barlas!"

"Elbette iyisin ama daha iyi olmalısın."

"Daha iyi olmam için psikoloğa değil huzurlu bir hayata ihtiyacım var. Psikolog bana bunu verebilir mi?" Uzun uzun yüzüme baktı. Gitmeyeceğimin o da farkındaydı ama beni bu konuda zorlamadı. Belli ki bu işi beni zorlayarak yaptırmak istemiyordu.

Saniyeler hızla geçerken Barlas'ın gözlerine büyük bir hüzünle baktım. Artık onu görmek benim için zor olacaktı ve bu canımı çok yakıyordu.

Birden bire dolan gözlerimle boğazımı temizleme gereği hissedip öyle konuştum. "Annem beni okuldan aldığında..." Beni susturdu. "Annen seni okuldan almayacak. O okula gitmeye devam edeceksin." Onu görmeye devam edecektim yani? Ama bu imkânsız değil miydi? Annem bu kararından asla vazgeçmezdi.

"Bu nasıl olacak?"

"Görürsün," deyip ellerini yanaklarıma koyup alnımdan öptü ve ayağa kalktı. "Gitmeliyim." O ayağa kalkınca ben de kalktım. "Barlas!" Elinden tutup gözlerine baktığımda "Annem yaptığım şeyler için bana kızmış olabilir ama ben hiçbir şeyden pişman değilim," dedim. Bunu ona neden söylemiştim bilmiyordum ama bilmesini istiyordum.

Gözlerime baktı. Konuşmadı.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordum.

"Gerçekten pişman değil misin?" Gözleri kısıldı. Bunu gerçekten anlamaya çalışıyor gibiydi. "Benim gibi birini sevdiğin için pişman değil misin Öykü?"

Elini daha sıkı tuttum ve gözlerine pişman olmadığımı belli edercesine baktım "Değilim. Hiç olmadım." Birkaç saniye gözlerime bakıp hoşuna gitmiş gibi gülümsedi, tek eliyle beni iyice kendine çekip sarıldı. "Bunu annene söylemesen iyi edersin. Bu sefer seni akıl hastanesine yatırmak isteyebilir." Bu beni de gülümsetirken kafamı geri çektim. Gözlerine yakından bakıyordum. O gözler beni içine hapseden tek yerdi ve ben hapsolduğum yeri büyük bir aşkla izliyordum.

"Seni seviyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yüzünü yüzüme doğru eğip alnını alnıma dayadı. "Keşke ben de sadece sevsem..." Sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Bakışları kadar beni saran kolları da sevgisini belli ediyordu. "Ben senin için ölüyorum."

Gülümsedim. Annemin tokat attığı yanağıma bir öpücük bıraktı ve odama girdiği pencereye yönelip pervaza çıkarak kendini dışarı bıraktı. Pencereye yaklaşıp ona baktığımda arabasının yanına gidip binmeden önce bana baktığını gördüm. Uzun bir bakışmadan sonra gülümsedi ve arabasına binip gitti. Arkasından bir süre baktım. İçeri giren soğuk hava üşümeme neden olunca pencereyi kapatıp yatağıma uzandım.

Gözlerim tavandaydı ama aklım tamamen Barlas'taydı. Şu an başka bir şey düşünmek istemiyordum zaten. Onu düşünerek uykuya dalmak istiyordum ve isteğim de gerçekleşiyordu. Yavaş yavaş kapanan gözlerimin önünde sevdiğim çocuğun görüntüsü vardı. Başka hiçbir şey değil. Sadece o.

***

Sabah alarm sesiyle uyandığımda hemen kalkıp banyoya gittim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra odama geri dönüp formamı giydim. Annem her ne kadar o okula gitmemi istemese de gidecektim. Beni başka bir okula almasına izin veremezdim. Buna kızacaktı ama umurumda değildi. Bana engel olamazdı.

Saçlarımı tarayıp çantamı omzuma takarak odadan çıktım. O sırada annemin de odasından çıktığını gördüm. Siyah pantolonun üzerine lacivert boğazlı kazağını giymişti. Sanırım beni kliniğe götüreceğini düşünüyordu, o yüzden hazırlanmıştı. Göz göze geldiğimizde, "Üzerinde neden forman var Öykü?" diye sordu. Korkmadan cevap verdim. "Sınavım var, okula gitmek zorundayım." Bakışları anında sertleşti. "O okula gitmeyeceksin!"

"Gideceğim!" Korkusuzca yüzüne bakmaya devam ediyordum. Gidersem bana ne yapabilirdi ki? En fazla yine vururdu. Bu da beni korkutmuyordu. Söz dinlemeyen bir kız değildim ama o okula gitmek zorundaydım. Barlas'ı geçtim arkadaşlarım oradaydı benim. Onları görmek istiyordum. Aysun ne durumdaydı merak ediyordum, okula gidip iyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Annem oraya gitmeme engel olarak beni sadece Barlas'tan değil arkadaşlarımdan da koparacaktı ama ben buna izin vermeyecektim.

"Öykü!" deyince omuzlarımı silktim. Vestiyere doğru yürüyüp üzerine kabanını giyerken, "Seni o okula göndermeyeceğim, kliniğe gideceğiz randevun var," dedi. Bende montumu giydim. "O kliniğe gitmeyeceğim!"

Bağırdı. "Gideceksin!" Onu yine sinirlendirmeyi başarmıştım. "Benim bir işim var, halledip geleceğim. Beni burada bekle."

Kaşlarım çatılmıştı. İşimi vardı? Bu saatte ne işi olabilirdi ki? Aklıma bir şey geliyordu ama o olamaz herhalde diye düşünüp merakla anneme baktım. "Ne işi?" Botunu giyerken bana bakmadı. Cevap vermek istemiyordu belli ki? Hal böyle olunca ona açıkça sordum. "Onu şikâyet etmeyeceksin, değil mi anne?"

"Evet, edeceğim!"

Kararlıydı, bunu gözlerinde görüyordum ama bunu yapmasına izin veremezdim. "Anne yapma lütfen!" Ona yalvarır gibi baktığımda sinirinin arttığını hissettim. "Cengiz denilen o adamı duymadın mı? O serseri çocuğun senin peşini bırakmayacağını söyledi. Bu durumda bana yapılacak tek bir şey kalıyor. Gidip onu şikâyet edeceğim!"

Kafamı hafifçe iki yana salladım. Çaresiz kalmıştım. Anneme engel olamayacağımı düşünmek beni kahrediyordu "Anne ne olur onu şikâyet etme!" Beni umursamadı. Çantasını eline alıp kapıyı açtı. Karşısında, zile basmak üzere olan Cengiz Ağabey'i görünce duraksadı.

"Sizin yine ne işiniz var burada?"

Ben de şaşırmıştım. Dün annemle konuşamadığı için bugün yine gelmiş olmalıydı ama annemin hâlâ sinirli olduğunun farkında değildi. Az önce onu yine kızdırmayı başarmıştım.

"Belki biraz sakinleşmişsinizdir diye geldim."

"Sakinleşmedim! O çocuk dışarıda rahat rahat dolanmaya devam ettiği sürece de sakinleşmeyeceğim!"

"Bakın..."

Annem onu sinirle susturdu. "Lütfen buraya gelip durmayın! Kardeşinizi şikâyet edeceğim! Kızımın etrafında dolanmasına izin vermem!"

"Ben de onu şikâyet etmenize izin vermem!"

Annem ona şaşkın bir şekilde bakarken birden bağırmaya başladı. "Siz kim oluyorsunuz da bana karışıyorsunuz? Serseri bir çocuğu şikâyet etmek için sizden izin alacak değilim!"

"Elbette alacak değilsiniz ama onun hapse girmesinin sizin için iyi olmayacağını söylemek isterim size!"

Gözlerim kocaman olmuştu. Cengiz Ağabey ne yapıyordu böyle? Sinirlenince çenesini tutamayanlardandı galiba? Yoksa bu söylediği şeyin başka bir açıklaması olmazdı. Annem de benim gibi şaşırmıştı ama şaşkınlık yerine öfkesini gösteriyordu. "Alenen tehdit mi ediyorsunuz beni?"

"Bu bir tehdit değil!"

"Resmen beni tehdit ettiniz! Anlaşıldı bu durumda sizi de şikâyet edeceğim!"

"Birgül Hanım hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bilseniz emin olun bizi değil yanınızdaki o adamı şikâyet etmek isterdiniz."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bunu size açıklamanın vakti geldi sanırım."

O an Cengiz Ağabey'in bana bakmasını bekledim. Belki onu söylememesi için gözlerimle de olsa uyarabilirdim, ama bakmadı. Gözlerini annemden ayırmıyordu. Ona Hikmet'in aslında kim olduğunu söyleyecek, müstakbel eşiyle tanıştıracaktı annemi.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

51.BÖLÜM

"Bana açıklayacağınız şey nedir?"

Annem gözlerini kırpmadan Cengiz Ağabeye bakıyordu. O an ne yapacağımı düşündüm. Bir şey yapıp konuşmasına engel olmalıydım. Hikmet'in nasıl biri olduğunu anlatırsa bizim için zor günler başlayacak demekti ve bu zor günler başlarsa kurtuluşumuz olmayabilirdi.

"Hikmet sizin tanıdığınız gibi biri değil. Yasal olmayan işler yapıyor."

Anneme baktım. Çatık kaşları iyice çatılmıştı. "Ne gibi?"

"Vergi kaçırmak gibi..." Annemin şok olduğunu gördüm. Duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Yalan söylüyorsunuz!" diye bağırdı. İnanmamış olması normaldi. Kim tanımadığı bir adamdan duyduklarıyla evleneceği adamın böyle şeyler yaptığına inanırdı ki?

"Size neden yalan söyleyeyim?" Cengiz Ağabey sorduğu sorudan sonra annemin cevap vermesini bekledi ama annem uzun bir süre cevap vermedi.

"Bu doğru olamaz!"

"Neden doğru olup olmadığını ona sorup öğrenmiyorsunuz?" Cengiz Ağabey'in anneme Hikmet'in yaptığı her şeyi söylemesini bekledim ama yapmadı. Belki de en basit suçunu söyledi anneme.

"Hikmet'i nereden tanıyorsunuz siz?"

Nefesimi tuttum. Eğer, Barlas'ın Hikmet'i tanıdığını ve ne işler yaptığını söylerse annem büyük bir şok yaşayacak ve bunun aslını öğrenmek için soluğu Hikmet'in yanında alacaktı. Peki, Hikmet ne yapacaktı? Bir şekilde annemi kandırıp bunun doğru olmadığına inandıracak, hayatlarına aynı şekilde devam etmelerini sağlayacaktı. Aynı zamanda onun bunu nereden

öğrendiğini öğrenecekti ve parçaları birleştirip Barlas'la birlikte olduğumu anlayacaktı. O zaman neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Bunun bir önemi yok."

"Onun vergi kaçırdığına inanmıyorum!"

"Onu tanımıyorsunuz. Size büyük bir hayal kırıklığı yaşatacak."

"Bir insana iftira atmak bu kadar kolay mı?"

"İftira mı? Size bir soru soracağım Birgül Hanım. Hikmet'i tanıdığınıza emin misiniz?"

"Tabii ki eminim."

"Bence değilsiniz. Onun vergi kaçırdığını söylememin kafanızı karıştırdığına eminim. Bunun doğru olup olmadığını düşünüyorsunuz içten içe. Ondan şüphe ediyorsunuz. Çünkü siz de biliyorsunuz onu yeterince iyi tanımadığınızı."

"Yeter, sizi daha fazla dinlemeyeceğim!"

"Merak etmeyin sizi daha fazla sinirlendirmemek için gideceğim ama siz de gideceğiniz yeri biliyorsunuzdur umarım?"

"Söylediğiniz şeyin doğru olmadığını öğreneceğim!"

"Hayal kırıklığına hazır olun o zaman..." dedikten sonra arkasını döndü ve arabasına binip gitti.

Annem uzun bir süre onun arkasından baktı. Düşünüyordu. Aklında ne vardı bilmiyordum ama gidip Hikmet'le konuşmasından korkuyordum.

"Hadi gidiyoruz!" Kolumu tutup beni dışarı çekti ve kapıyı kapatıp kilitledikten sonra beni sürüklemeye başladı. Sanırım Barlas'ı şikâyet etmekten şimdilik vazgeçmişti. Beni kliniğe götürecekti. "Ben oraya gitmeyeceğim, okula gideceğim anne!" Kolumu bırakıp yürümeye devam etti. "Seni okula götürüyorum zaten." Şaşırdım. Adımlarımı ona

yetişebilmek için daha büyük atıyordum. Kararını ne değiştirmişti bilmiyordum ama umarım beni o okuldan almaktan vazgeçmiştir diye düşünüyordum.

"Hikmet Ağabey ile konuşacak mısın?" Korkuyordum ve onunla konuşmasını istemiyordum. Hikmet anneme bunu söyleyenin Cengiz Ağabey olduğunu bulurdu. Bulunca da onun Barlas'la bir bağlantısı olduğunu öğrenirdi.

"Sen bunlara kafanı yorma, sınavlarınla ilgilen." Annem yüzüme bile bakmıyordu. Aklı tamamen Hikmet'teydi galiba.

"Cengiz Ağabey'in dedikleri doğruysa ne yapacaksın anne?"

"Doğru değil. Hikmet böyle bir şey yapmaz!" Bu soruyu sorduğum için bana mı kızıyordu yoksa kendine mi bilmiyordum ama sesi öfkeliydi. Onun gibi hızlı hızlı yürürken gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Ya yaptıysa? Hatta sadece onu değil başka kötü şeyler de yaptıysa anne?" Gidip onu polise şikâyet eder miydi acaba? Yapar mıydı böyle bir şey?

Merakla cevap vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Sanırım bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Ben de çok üstelemedim. Eninde sonunda gerçeği öğrenecekti zaten. Ne yapacağını o zaman görürdüm.

Okula geldiğimizde annem bahçe kapısının önünde durdu. Yüzüme sert bir şekilde bakıyordu.

"O çocukla konuşmayacaksın anladın mı beni? Gelip seninle konuşmaya kalkarsa da bana haber vereceksin!" Sesimi çıkarmadım. Okula gelmişken Barlas'ı görmezlik yapmazdım. Elbette onu görecektim. Bana hiçbir şey engel olamazdı. Annem gözlerime bakıp benden cevap beklerken ben ona soru sordum. "Onu şikâyet etmeyeceksin, değil mi anne?"

"Edeceğim ama şimdi değil!" deyip çantasından telefonumu çıkardı ve bana uzattı. "Al şunu." Elinden şaşırarak aldığım telefonu montumun cebine soktum. "Sen nereye gidiyorsun?" Korktuğum cevabı vermesini

beklemiyordum ama tam da onu yaptı. "Hikmet'le konuşacağım." Şimdi bitmiştik işte. Cengiz Ağabey çok büyük bir hata yapmıştı.

Anneme tam bir şey diyecekken birkaç metre ötemden Aysun'un seslendiğini duydum.

"Öykü!"

Dünden sonra iyi görünüyordu. Yaşadığı olay onu çok korkutmuştu ama şimdi bu korkudan eser kalmamış gibiydi. Yanımıza gelip mahcup bir edayla anneme baktı. "Merhaba Birgül Teyze." Annem sinirli bir şekilde işaret parmağını kaldırarak hafifçe salladı. "Bak seni de uyarıyorum Aysun. Öykü, Barlas denilen o çocukla görüşmeyecek. Eğer onları birlikte görürsem seninle bozuşuruz!"

Aysun bana baktı. Bir şey diyecek gibi oldu ama daha sonra konuşmamayı tercih edip annemi yüzüne bakmadan onu onayladı.

"Okul çıkışı seni almaya geleceğim. Beni beklemeden gitme sakın!"

"Tamam, anne." Beni öpmeden hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Anlaşılan bana hâlâ çok kızgındı. Belki de bu uzun bir süre böyle devam edecekti.

"Dün evde kıyamet kopmuş olmalı?"

Kendimi çok kötü hissediyordum ve bu his bana hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Kötü olayların arasında durmuş patinaj çekiyormuşum gibi hissediyordum. Hayatımda hiç iyi bir gelişme olmuyordu. Olsa bile peşinden gelen kötü olaylar iyi olayları yıkıp geçiyordu.

"Bana çok kızgın."

"Ne olacak şimdi? Barlas'tan uzak mı duracaksın?"

"Tabii ki hayır... Ondan uzak durmam."

"Ama annen..."

"Annem ne derse desin ben Barlas'tan vazgeçmeyeceğim."

"Dün öğrendiklerinden sonra seni okula göndermez sanıyordum."

"Beni bu okuldan almak istiyor."

"Ne yapacaksın peki?"

"Dediği olmayacak, ben burada okumaya devam edeceğim."

"Seni Barlas'tan uzak tutmak için başka yollar dener o zaman."

"Deniyor zaten. Onu polise şikâyet edecek."

"Ona hak ver. Benim annem de olsa öyle yapardı."

"Anneme engel olacağım Aysun. Barlas'ı şikâyet etmesine izin veremem."

"İyi de bunu nasıl yapacaksın?"

"İşte onu bilmiyorum!"

Bir süre ikimiz de sustuk. Aysun kaçamak bakışlarla gözlerime bakıyordu. "Şey Öykü..." dedi çekinerek. "Annen, babanla birlikte olduğumu öğrendi mi?" Şimdi neden anneme öyle mahcup bir edayla baktığını anlıyordum. Ona söylediğimi düşünmüştü herhalde.

"Hayır. Söyleyecektim ama beni dinlemek istemedi."

Rahatlamış gibi görünüyordu. Sanırım bunu bayağı bir sıkıntı etmişti. "Ona Hikmet'in nasıl biri olduğunu anlattın mı peki?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çetin söyledi," dedi gözlerini benden kaçırarak.

"Hangi ara söyledi bunu?"

"Dün Barlas beni evime bıraktıktan sonra Çetin geldi. En son beni bırakırlarken korkudan titriyordum. Nasıl olduğumu merak ettiği için beni görmeye geldiğini söyledi. Biraz konuştuk. O zaman söyledi işte."

"Annem gerçeği henüz bilmiyor. Barlas bir şeyler düşünene kadar da bilmeyecek."

"Bu gerçekten inanılmaz... Annen biriyle birlikte ve bu adam pis işlerle uğraşan biri, Ayrıca sevgilinin de düşmanı. Tesadüfe bak!"

"Böyle bir tesadüf bu dünyada anca benim başıma gelebilirdi zaten."

"Üzülme, her şey düzelecek."

Hiçbir şeyin düzeleceği yoktu. Düzeleceğini bekledikçe daha berbat bir hal alıyordu sanki. Yoruluyordum. Bunlar beni yoruyordu ama dayanmaya çalışıyordum. Umudumu yitirmeden olanlara katlanıyordum.

Aysun bana üzüntüyle bakınca konuyu değiştirmek istedim. "Beni bırakalım şimdi de sizi konuşalım. Dün neler konuştunuz Çetin'le?"

Gözlerini yine kaçırdı. Utandığı bir şey var gibiydi. "Hiç, benden ve Hikmet'ten konuştuk işte. Hem zaten çok konuşamadık hemen gitti."

"Neden, bir işi mi vardı?"

"Şey..." deyip boğazını temizledi. "Bilmiyorum." Suratına anlamsızca bakarken gözlerini bana çevirdi. Bir şey saklıyordu ve bunu daha fazla gizleyemeyecek gibiydi. "Aslında dün çok kötü bir şey oldu Öykü."

"Ne oldu?" diye sordum. Yüzüm merak ve korku karışımı bir hal almıştı.

Konuşmadan önce etrafına baktı ve kimsenin onu duymaması için fısıldayarak konuştu. "Çetin beni öptü!" Ben şok olmuş gibi ona bakarken o, yaptığı şeyden utanmış gibi kafasını önüne eğdi. "Ben de ona karşılık verdim!" Gülümsedim. Bu hoşuma gitmişti. "Bir şey hissettin mi peki?"

Bana baktı. Yanakları kızarmıştı. "Galiba evet. Çok farklı şeyler hissettim. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Çok utanıyorum. Yüzüne nasıl

bakacağım?" Çetin'in bir gün Aysun'a onu sevdiğini itiraf edeceğini düşünüyordum ama bunu itiraf etmeden öpeceği hiç aklıma gelmemişti. Aslında belki de itiraf etmişti. Eğer öyleyse şu an her şeyi unutup mutlu olabilirdim. "Öpüştükten sonra sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır, hemen gitti. Zaten bu olay bir anda oldu. Eminim o da nasıl olduğunu anlamamıştır."

"Bir şey demeden gitti yani?"

"Evet."

"Aysun, ona karşılık verdiysen ona karşı bir şeyler hissediyor olabilir misin?"

Birkaç saniye cevap vermedi. Düşünüyor gibiydi. "Mümkün değil." Yüzüne bakarken ellerimi omuzlarına koydum. "İyi düşün. Onunla öpüşürken farklı şeyler hissettiğini söyledin. Hoşlanmadığın biri sana bunları hissettiremezdi, değil mi?" Yine düşündü. Ya duygularını bastırmaya çalışıyordu ya da gerçekten farkında değildi.

Sorumu cevaplamak için ağzını aralandığında, birkaç metre ötemizde duran arabaya bakıp sustu. Bizimkiler gelmişlerdi. Arabadan indiler. Barlas ve Samet yoktu.

Yanımıza geldiklerinde Aysun, Çetin'e bakmamak için çaba sarf ediyordu. Utanmıştı ve gözlerini hangi yöne çevireceğini şaşırmıştı.

"Öykü, Barlas annenin seni okuldan alacağını söylemişti. Kararını mı değiştirdi?" dedi Bade. Beni okulda görmek hepsini şaşırtmış gibi görünüyordu.

"Hayır, hâlâ almayı düşünüyor."

O an Çetin'in Aysun'a baktığını gördüm. Onunla konuşmak istiyor muydu bilmiyordum ama kısacık bir bakıştan sonra gözlerini bana çevirdi. "Barlas'a senin burada olduğunu haber vereyim."

"O neden gelmedi?"

Sorumu Ateş cevapladı. "Senin olmadığın yerde kendisinin de bir işi olmayacağını söyledi. Ayrıca Hikmet'in işten çıkardığı bir adam vardı onu bulmak için adamın evine gitti. İşi var yani."

"O adamla ne yapacak ki?"

"Adam onun sağ koluydu. Hikmet'in yaptığı bütün pislikleri biliyor. Eğer bize yardım ederse Hikmet'i hapse tıktırabiliriz."

"Yardım eder mi ki?"

"Göreceğiz." Ben sıkıntıyla oflarken Bade Aysun'un yanına geçmişti. "Nasılsın? Bir şeyin yok, değil mi?" Aysun, Bade'nin sorusuna şaşırmış gibi, "İyiyim... Bir sorun yok," dedi.

"Çetin iyi olduğunu söylemişti ama ben yine de sormak istedim. Yaşadığın şey seni çok korkutmuş olmalı." Çetin Bade'nin konuşmasıyla bakışlarını başka yöne çevirdi. Aysun'dan bahsettiğini söylemesi yüzünden biraz gerilmiş gibiydi. Aysun'un yanlış anlamasından korkuyordu belki de.

Aysun Çetin'e bakmadan kafasını sallayarak, "Evet korkuttu," dedi. Utandığı için yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

"Hava soğuk, okula girelim hadi. Kantinde otururuz." Ali'nin fikriyle hepimiz içeri girdik. Aysun, beni kolumdan tutup herkesin kantine girmesini bekleyip öyle konuştu. "Ben sınıfa çıksam iyi olacak Öykü."

"Ondan kaçma Aysun."

"Nasıl kaçmayayım, utanıyorum gözlerine bile bakamıyorum."

"İyi işte bakman için fırsat çıktı sana. Merak etmen bizim yanımızda bir şey soramaz sana. Senden bir şey demeni de beklemez. Rahat ol."

"Yapamam, o masada oturup gözlerine bakamam!"

"Aysun..."

"Sen git Öykü, ben onunla aynı masada oturmayacağım."

"Tamam, ben de seninle geleyim o zaman."

"Hayır, sen git. Çetin onlara bir şey söylemiş mi öğren lütfen." Anlaşılan o da benim gibi Çetin'in onlara bunu anlattığını düşünüyordu. Bu yüzden utancı iki katına çıkmıştı.

"Bu kadar gerilme, belki anlatmamıştır."

"Onlar Çetin'in arkadaşları Öykü. Ben sana nasıl anlattıysam o da arkadaşlarına anlatmış olabilir. Eğer söylediyse utancımdan yerin dibine gireceğim."

"İyi de Aysun ben bunu nasıl öğrenebilirim? Açık açık soracak değilim herhalde?"

"Bilmiyorum, bir şekilde öğren işte."

"Tamam, öğrenmeye çalışırım."

"Harikasın!" deyip beni yanağımdan öptü. Sırama bırakması için çantamı ona verdim ve derin bir nefes alıp kantine girdim. Çetin ayağa kalkmış bana doğru yürüyordu. Yanıma geldiğinde, "Seninle biraz konuşalım mı Öykü?" diye sordu.

"Tabii," deyip kabul ettim ama şaşkındım. Konuşacağını hiç beklemiyordum. Sessiz bir yere geçtik birlikte.

"Aysun sana bir şey söyledi mi Öykü?" dedi sıkıntıyla. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu yüzden biraz zaman kazanmaya çalıştım.

"Neyle ilgili?"

Söylesem Aysun bana kızar mıydı acaba? Gerçi neden kızacaktı ki? Benim bildiğimi bilmesi Çetin için sorun olmazdı. Aysun da kızmazdı herhalde. Gözleri kısılırken yüzüme daha dikkatli baktı.

"Söyledi, değil mi?"

"Evet, söyledi." Gözlerini başka yere çevirmişti. Bir şey soracaktı ama soramadı. "Bunu yaptığın için pişman mısın Çetin?" Böyle bir soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Sadece Aysun'la öpüştükten sonra oradan gitmesinin nedenini öğrenmeye çalışıyordum sanırım.

"Sence?" deyip gözlerime baktı.

"Değilsin," dedim. Gözleri yine başka yere kaydı. "Öpüştükten sonra oradan gitmişsin. Neden?"

"Kalsam ne diyeceğimi bilemedim..." dedi sessiz bir şekilde.

"Oradan gitmek yerine kalıp Aysun'a hissettiklerini söyleyebilirdin..."

"Evet... Ama galiba söylememeyi tercih ettim."

"Neden?"

"Çünkü önce bir şeyi bilmem gerekiyor." Muhtemelen Aysun'un ona bir şeyler hissedip hissetmediğini öğrenmek istiyordu ama sormadı. Zaten sorsa da söyleyemezdim çünkü Aysun da bana bir şey söylememişti.

Çenemin ucuyla ona bizimkileri işaret edip, "Onlar biliyor mu?" diye sordum.

Onlara bakıp, "Hayır," deyince elimi omzuna koydum. Bu konuşmayı sonlandırmanın vakti gelmişti. "Hadi yanlarına gidelim."

Masadaki boş sandalyeye oturduğumda Bade bizimkilerle konuşuyordu. "Barlas uğraşıyor işte, Hikmet'i bitirecek bir şey bulacaktır muhakkak," dedikten sonra bana döndü. "Annen sana çok kızdı değil mi Öykü?"

"Hem de nasıl."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Bu bir işe yaramaz ki. Cengiz Ağabey bunu denedi ama annem kimseyi dinlemiyor."

"Cengiz Ağabey annenin Barlas'ı şikâyet edeceğini söyledi," diye araya girdi Ateş.

"Evet, öyle söylüyor."

"Şikâyet ederse ne olacağını biliyorsun Öykü. Barlas ciddi bir ceza alabilir."

Sırtımı sandalyeye yaslamış ne yapacağımı düşünürken Bade'nin öfkeli sesini duydum. "Bu kız yine sana bakıyor Ateş!" Bakışlarını takip edip bizden iki masa ileride oturan kıza baktım.

Ateş kolunu Bade'nin omzuna atıp, "Boş ver görmezden gel," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Görmezden mi geleyim? Kız senden hoşlandığını belli ediyor ve ben bunu görmezden geleyim öyle mi? Biliyorsun bu benlik bir şey değil!"

"Kim o?" diye sordum.

"Yan sınıftaki geri zekâlının biri. Ateş'e taktı kafayı!"

Kız Ateş'e bakarak ayağa kalkıp arkadaşıyla birlikte kantinden çıktı. Bade'nin bakışlarından rahatsız olmuştu muhtemelen.

"Gitti işte boş ver."

Bade, birkaç saniye yerinde sessizce oturduktan sonra hızla ayağa kalktı. "Lavaboya gideceğim." O kızın sınıfına gidip ona bir şey yapacak olmasından korktuğum için ben de ayağa kalktım. "Seninle geleyim." Buna itiraz etmedi. Birlikte üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldik.

"Sence bu işi abartıyor muyum?"

"Neyi?"

"Ateş'i kıskanma işini."

"Hayır, onu seviyorsun ve inan bana bu çok normal bir şey."

"Sen nasıl dayanıyorsun?"

"Neye?"

"Şu Simay denilen kıza?" deyip önüne bakıp konuşmaya devam etti. "Barlas'a âşık olduğunu herkesin önünde belli etti. Bunu bile bile onu nasıl dövmüyorsun sana da hayret ediyorum." Barlas'ı ondan kıskanıyordum ama sırf ona bir şeyler hissediyor diye de Simay'a bir şey yapamazdım. Aslında bu biraz da ona acıdığım içindi.

"O kızın psikolojik sorunları var Bade. Barlas'a karşı bir şeyler hissediyor diye onu dövemem."

"Umurumda değil. Eğer Ateş'e âşık olsaydı ben onu dövmek için bir dakika bile beklemezdim!"

Güldüm. "Sanırım Simay da bunu bildiği için Barlas'a âşık."

O da güldü. "Sanırım öyle."

Bizim kattaki tuvalete girdik. Kantinde Ateş'e bakan kız ve arkadaşı da oradaydı. Bir sorun çıkmaması için Bade'nin kolunu tuttum. "Biz üst kattaki lavaboya gidelim istersen?" Bade kıza kötü kötü bakarken kolunun üzerindeki elimi eliyle itip içeri girdi. "Hayır, buraya gireceğim!"

Bade elini yıkamak için lavaboya yönelince kız ona sert sert bakıp arkadaşına döndü. "Şu yeni aldığın ruju versene..." Arkadaşı istediği şeyi çantasından çıkarıp ona uzattı. Kız alıp aynaya döndü. Sürdüğü ruj açık tonlarında olduğu için fazla belli olmuyordu, bu yüzden hocaların gözüne batmazdı ama yine de okulda makyaj yapan kızları oldum olası sevmemiştim.

"Nasıl, güzel oldu mu?" Kız aynaya bakarken arkadaşına sormuştu ama Bade cevapladı. "Olmamış! Yaptığın makyaj o çirkin yüzünü güzelleştirmeye yetmemiş!"

Kız, Bade'ye şöyle bir baktı. Sinirlenmiş gibiydi. Ruju arkadaşına verip, "Çirkin mi?" dedi. "Okulun en beğenilen kızıyım ben. Erkekler peşimde

pervane. Eğer senin dediğin gibi çirkin olsaydım bu kadar erkeği etkilemeyi başaramazdım herhalde." Anlaşılan güzelliğine çok güveniyordu. Tamam, güzeldi. Beline kadar inen sarı dalgalı saçları ve badem gözleriyle gayet hoş görünüyordu ama güzelliğiyle böbürlenmesi beni sinir etmişti.

Bade elini yıkadıktan sonra kurutup ona doğru döndü. "Erkekleri güzel olduğun için mi etkilediğini sanıyorsun?" Aralarında sadece bir adımlık mesafe vardı ve Bade öfkelenmek üzere gibi görünüyordu. Kız sarı saçlarını omzundan geriye atıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Tabii ki öyle, başka ne olabilir ki?" diye sordu. Bade'nin ima ettiği şeyi anlamamıştı sanırım. Ya da anlamazdan geliyordu. "Bilmem bir düşün istersen. Bulamazsan bana gel, ben sana söylerim." Kız birkaç saniye bir şey demeden durdu ve Bade'yi süzdü. "Ateş sende ne buluyor anlamıyorum. Okulun popüler çocuğunu kapmışsın. Hava atıyorsun ama o havan yakında söner merak etme."

Bade'nin kaşları birden çatıldı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kıza sinirle baktı. "Kim söndürecek havamı? Sen mi?" Boyları eşit gibiydi. Belki Bade iki santim falan uzundu."Belli olmaz. Belki havan kendi kendine söner." Kız diklenince kavga çıkmaması için Bade'yi yine kolundan tuttum. "Gidelim Bade." Kalırsak kavga çıkacağı kesindi. Bu kızlar yüzünden disiplinlik olmak istemiyordum. Eminim Bade de istemezdi.

"Biriniz çete lideriyle, diğeriniz basketbol takımının kaptanıyla. Ne güzel valla... Okuldaki yakışıklıları kapmışsınız. Merak ediyorum. Nasıl oldu bu? Onları bu tiplerinizle etkilemediniz herhalde?"

Ben şaşkınlıktan konuşamıyordum ama Bade ona ağzının payını verdi. "Haklısın, onları tipimizle etkilemedik. Ama şunu da söyleyeyim, senin ima etmeye çalıştığın şeyle de etkilemedik. Çünkü biz senin gibi, erkekleri farklı yollarla etkilemeye çalışan kızlar değiliz!" Kız birden parladı. "Ne demek istiyorsun sen?" Arkadaşı, hiç lafa girmiyor, kavga etsek karışacak gibi bile durmuyordu. Belki de Bade ve ben çetede olduğumuz için bizden korkuyordu.

Bade'nin iyice gerilmişti. Kolunu daha sıkı tuttum. Kıza her an bir tane geçirebilirdi. "Ne demek istediğimi bütün okul biliyor, bir sen bilmiyorsun herhalde?" Kız işaret parmağını sallayıp onu uyardı. "Benimle bu şekilde

konuşamazsın!" Bade kızın parmağına baktı ama umursamadı. "İstediğim şekilde konuşurum!"

"Bade, bırak şunu gidelim!" dedim. Kız kavga istiyordu ama ona istediğini vermemeliydik.

"Öykü Hanım'a bak sen! Götün kalktı değil mi? Çete lideriyle birlikte olmak hoşuna gitti?" Kızın benimle derdi neydi bilmiyordum ama şu an ikimizi de kışkırtmaya çalıştığını seziyordum.

"Derdin ne senin kızım?" Artık dayanamamıştım. Bade'nin kolunu bıraktım. "Derdini anlamadın mı? Okulda onu popüler edecek erkek bulamadı, bizimkilere el atmak istiyor!"

Kız bu düşünceye itiraz etmedi. Bade'yi onaylamıştı. "Sizden sıra gelirse el atacağım!"

"Kızım sen harbi geri zekâlısın! Onların senin gibi biriyle işi olur mu zannediyorsun? Aptal!" diyerek kızı itti Bade. Kız düşecek gibi oldu ama son anda kendini toparladı. Arkadaşı hâlâ bir şey yapmıyordu.

"Ateş'i bırak da göstereyim sana oluyor mu olmuyor mu?"

"Sen çok oldun ama!" diyerek kızın üzerine yürümeye başlayınca Bade'yi yine kolundan tuttum. "Bizi sinir etmeye çalışıyor uğraşma şununla!" Kız korkudan geri çekilmişti. Bize yine küçümseyici bir tavırla bakıyordu. "Sizin bu okulda ne işiniz var ya? Tek bildiğiniz kavga etmek, başka bir şey bilmez misiniz siz?"

Bade onu bırakmam için çırpınırken birden durdu. "Peki, sen erkekleri tavlamaya çalışmak ve iğrenç suratını boyayıp durmak dışında ne biliyorsun acaba?"

"Şunu bilmenizi isterim ki okul ikincisiyim ben. Birinci olmak için çabalıyorum. Sizin gibi değilim yani. Güzel bir gelecek vaat ediyorum."

"Keşke karakterin içinde gelecek vaat edebilsen."

Ellerini yumruk yapıp dişlerinin arasından konuştu. "Seni gebertirim Öykü!"

"Derslerin iyi olabilir, güzel bir kız da olabilirsin ama keşke onlar için uğraştığın kadar düzgün bir karaktere sahip olmak için de zaman harcasaydın. Belki gelecekte işine yarardı."

Bade'nin kolundan tutup kapıya yönlendirirken son bir şey daha söylemek için döndüm. "Ha bu arada... Bu sene birincilik sende merak etme. Ama beni yanlış anlama, bunu ders başarın için söylemiyorum. Sürtüklükten bahsediyorum. Bence bu okulda bu konuda senden daha başarılı biri olamaz. Hadi yine iyisin. Bu popüler olmanı da sağlar hem..." Onu sinir etmek için güldüm ve "Birinciliğin keyfini çıkar, olur mu?" deyip çıktım.

Bade hâlâ homurdanıyordu. "Tutmasaydın da ağzını burnunu kırsaydım şunun!"

"Boş ver, onun için disiplinlik olmaya değmez," diyerek durdum.

"Kantine gelmiyor musun?"

"Yok, sınıfa gideceğim ben."

"Peki, sen bilirsin ben bizimkilerin yanına gidiyorum."

Aysun'un beni merakla beklediğinden emindim. Sınıfa girdiğimde hararetli bir şekilde Koray'la konuşuyordu. Beni görünce gözleri kocaman oldu. Yanına gittim. "Bana, Çetin'in arkadaşlarına bir şey anlatmadığını söyle!" dedi. Koray'a baktım. Bunu onun yanında sormasına şaşırmıştım. "Koray'a anlattım, biliyor," dedi. Çetin'in bunu arkadaşlarına anlatmasını istemiyordu ama kendi bize anlatıyordu. Aysun'u anlamak gerçekten güçtü.

"Çetin onlara hiçbir şey söylememiş."

Derin bir oh çekti. Rahatlamıştı.

"Bence gidip Çetin'e seni neden öptüğünü sormalısın?"

Aysun Koray'a sanki çok kötü bir şey demiş gibi baktı. "Saçmalama, bunu yapamam!"

"Bunu neden sorsun ki, neden yaptığı belli değil mi zaten?" dedim.

"Orası da doğru tabii ama Çetin'in kendisinden hoşlandığını en azından onun ağzından duymuş olur."

"Çetin belki bunu söylemek istemiyordur," dedim gözlerimi Aysun'a dikerek. Onun gözleri dalmıştı, düşünüyor gibiydi. Şu an beynini okumak istiyordum.

"Seviyorsa neden sussun ki?"

"Belki Aysun'un da ondan hoşlandığını görmek istiyordur."

"Aysun?" Cevap vermesini bekliyordu ve yüzünde muzip bir ifade oluşmuştu.

"Ne?" Bizim konuşmalarımızı duymamıştı sanki. Koray kollarının onun sırasına yaslayıp öne doğru eğildi. "Çetin'den hoşlanıyor musun?" Soruyu sorarken sırıtmıştı.

"Bana saçma sapan sorular sorma!"

"Saçma mı? Kızım ben burada size iyilik yapmaya çalışıyorum. Ondan hoşlandığını söylersen ben de gider ona söylerim ve..."

"Kes şunu, senden bunu isteyen yok!" Bu kadar sinirlenmesine anlam verememiştim. Koray yüzünü buruşturup, "Sana da iyilik yaramıyor!" dedikten sonra konuyu değiştirdi. "Öykü, seninle konuşamadık. Dün olanları anlattı Aysun. Senin için çok üzgünüm."

"Ben de kendim için üzgünüm. Annem Barlas'la birlikte olmamı istemiyor ve onu şikâyet etmekten söz ediyor."

"Cidden şikâyet ederse ne olacak?" Buna benim yerime Aysun cevap verdi. "Ne olacak, Barlas hapse girer muhtemelen." Koray bilmiş bir edayla konuştu. "Evet ama annesinin onu nasıl şikâyet edeceğine bağlı bu. Eğer

sadece kızına işkence yaptığını söylerse çok ceza almaz ama işletme sahiplerinden haraç aldığını da söylerse Barlas ömür boyu bile hapis yatabilir."

Gerçekten ömür boyu hapis yatar mıydı? Hikmet gibi biri dışarıda pis işlerle uğraşırken Barlas hapiste mi yatacaktı? Buna izin veremezdim. Annem onu şikâyet ederse bana işkence yaptığı için şikâyet ederdi herhalde. Gidip işletme sahiplerinden haraç aldığını da söylemezdi. Söyler miydi acaba? Of. Annem her şeyi yapabilirdi. Muhtemelen çok ceza alması için bunu da söylerdi.

Moralim iyice bozulmuştu. Aysun bunu anladığı için konuyu değiştirmek için Koray'a, "Öznur nerede kaldı?" diye sordu. Koray gülümsemeye başladı. "Sizin olayları dinlemekten bomba haberi vermeyi unuttum. Samet ve Öznur birlikte! Şu anda da aşklarını yaşıyor olmalılar!" İşte buna çok şaşırmıştım. Bu haberi gerçekten hiç beklemiyordum ve hayretle Koray'a bakıyordum. "Ciddi misin sen? İyi de bu ne ara oldu?" Koray bana baktı. "Bu sabah olmuş. Samet Öznur'un evine gitmiş ve ona onu sevdiğini ve onunla birlikte olmak istediğini söylemiş. Biliyorsun bizim kız da ondan hoşlanıyordu zaten. Samet'in teklifini hemen kabul etmiş." Aysun'un tek kaşı havadaydı. "Bunu sen nereden biliyorsun peki?"

"Sabah telefonda konuştuk. Bugün gelemeyeceğini Samet'le olacağını söyledi." Kötü olaylar kadar böyle güzel şeyler olduğunu da bilmek beni umutlandırıyordu. Kim bilir şu an nasıl mutluydular. Gözlerindeki o ışıltıyı hayal edebiliyordum. İkisi de birbirini seviyordu ve mutlu olmayı hak ediyorlardı. Aynı şeyi Çetin ve Aysun'un da hak ettiğini düşünüyordum ama onların işi biraz zor gibi görünüyordu.

"İyi de bu ders sınav var." Aysun, Öznur'un gelmeyecek olmasına şaşırmıştı. "Rapor alacağını ve sınava daha sonra gireceğini söyledi. Zaten çok iyi çalıştığını düşünmüyormuş," dedi Koray.

Biz, Öznur ve Samet hakkında konuşurken zil çaldı. İyi geçen sınavdan sonra kantine inmiş kahvelerimizi içerken verdiğimiz cevapları karşılaştırıyorduk. Hiçbir şey yememiştim ama hâlâ açlık hissetmiyordum. Moralim bozukken bir şey yiyemezdim zaten. Sadece kahve içmekle yetiniyordum ben de.

"Öykü, Barlas geldi. Okulun bahçe kapısında seni bekliyor," diyerek yanımıza geldi Bade. Hemen ayağa kalktım. Onu göreceğim için heyecanlıydım. Koşarak kendimi dışarı attığımda Barlas'ın bahçe kapısına yaslanmış bana baktığını gördüm. Siyah pantolonunun üzerine giydiği siyah montunun ceplerine ellerini sokmuş öylece duruyordu.

Gülümseyerek yanına gidip ona sıkıca sarıldım. Onu okulda görmemek kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Kendimi geri çekip merakla yüzüne baktım.

"O adamı bulabildin mi?"

"Hangi adamı?"

"Bade söyledi, Hikmet'in işten çıkardığı adamın evine gidecekmişsin. Onunla konuşabildin mi?"

"Onu bulamadım ki konuşayım."

"Bulamadın mı? Nerede olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama yerin dibine girmediyse bulurum elbet."

"Hikmet bizi öğrenmeden onu bulsan iyi olur, yoksa çok geç olabilir! Biliyor musun, Cengiz Ağabey bu sabah bizim eve geldi ve anneme Hikmet'in vergi kaçırdığını söyledi. Bunu neden yaptı anlamadım ama bu bizim için hiç iyi olmayacak Barlas."

"Annene böyle mi söyledi?"

"Evet, sence neden böyle bir şey yaptı?"

"Beni kurtarmak için yapmıştır."

"Annen bunun doğru olduğunu öğrendiğinde Hikmet'i şikâyet edemeyeceği için olur da beni şikâyet etmeye kalkarsa Cengiz Ağabey de Hikmet'i şikâyet edeceğini söyleyerek durduracak onu. Kendince böyle bir yol bulmuş anlaşılan."

"O zaman bu senin için iyi bir şey."

"Benim için iyi ama kendisi için kötü. Hikmet annene bunu Cengiz Ağabey'in söylediğini öğrenirse, nereden bildiğini de araştırır..."

"Ve bizi öğrenir!"

"Hayır... Cengiz Ağabey benim adımı vermez. Kendisini öldüreceklerini bilse bile bunu yapmaz."

"Ama Hikmet bunu anneme sorarsa Cengiz Ağabey'in seninle bir alakası olduğunu söyleyebilir."

"Annen Hikmet'e bunu söylemez. Çünkü benim çete lideri olduğumu biliyor. Cengiz Ağabey'i korumak için Hikmet'e zarar vereceğimi düşünür. En azından müstakbel eşinin başı belaya girmesin diye söylemeyecek."

"Ne yapacağız?" diye sordum. Montunun cebinden telefonunu çıkartıp Cengiz Ağabey'i aradı. Birkaç saniye bekledikten sonra oflayıp, "Açmıyor," diyerek kapattı. O sıra bizimkiler gelmişti yanımıza.

"Barlas ne oldu, bulabildin mi şu adamı?"

"Hayır Ateş."

"Ne olacak şimdi?" Çetin merak içerisindeydi.

"Aramaya devam edeceğim. Hikmet'ten kurtulmanın tek yolu o adam. Elimde bazı adresler var. Gidip oralara bakacağım. Siz de benimle gelin," dedi. Herkes onu onaylamıştı, kaşları birden çatıldı. "Samet nerede?"

"O Öznur'la birlikte. Bugün gelmeyeceğini söyledi."

"Arayın şunu Ali, hemen buraya gelsin!"

"Bu işi Samet olmadan da halledebiliriz." Barlas Ali'nin karşısına geçip sesini yükselterek konuştu. "Samet o kızla olmayacak Ali! Neden anlamıyorsunuz, o kızda bir şey var. Bunu anlamanız için illa önünüze kanıt mı getirmem gerekiyor?"

"İyi de o kızda ne olabilir ki? Şu ana kadar bir şey yapmadı. Bence yanılıyorsun." Barlas'ın kaşları hayretle kalktı. Ali'nin söylediği şey ona garip gelmişti. "Yanılıyor muyum bunu hep birlikte göreceğiz!" deyip okula doğru yürümeye başladı. Hemen peşinden gittim. "Nereye?" Yüzüme bakmamıştı. Sinirle, "Bu iş çok uzadı artık. Müdürün odasına gidiyorum!" diye cevapladı.

"Orada ne yapacaksın?"

"O kız gerçekten İzmir'den mi gelmiş diye bakacağım." Birlikte okula girip müdürün odasına çıktık. Kapıyı tıklattı, ses gelmeyince açıp içeri baktı. Müdürün orada olmadığını görünce içeri girdi ve beni de çekti. Kapıyı hafif açık bırakırken, "Burada dur ve biri geliyor mu diye kontrol et," dedi.

Odadaki büyük dolapta öğrencilerin bilgilerinin bulunduğu dosyalar vardı. Dolap kilitli değildi ve Barlas bu duruma son derece memnun olmuş gibi görünüyordu. İçinden 11/B yazan mavi klasörü eline aldığında Öznur'un dosyasını bulup okumaya başladı.

Okurken kaşları çatıktı. "Ne oldu? Ne yazıyor?" diye sordum. Cevap vermedi. Cebinden telefonunu çıkarıp dosyadaki evrakların fotoğrafını çekti ve klasörü yerine bırakıp yanıma geldi.

"Haklıymışım. Kız İzmir'den gelmemiş."

Nasıl ya? Bu nasıl olurdu? Öznur bize yalan mı söylemişti yani? İyi de niye? Anlayamıyordum. Barlas haklı mıydı acaba? Gerçekten Öznur'da bir şeyler olabilir miydi? Öznur'u seviyordum. Yalan söylemesinin muhakkak bir açıklaması olmalıydı. Olmak zorundaydı. Müdürün odasından çıktığımızda bahçeye, bizimkilerin yanına indik. Barlas çok sinirliydi.

"Alın size kanıt! Daha önce buradaki bir okulda okuyormuş. İzmir'den gelmemiş." Barlas onlara fotoğrafını çektiği şeyi gösterince hepsi şaşırmıştı, en çok da Ali.

Bade, "Bu kız ne yapmaya çalışıyor olabilir? Bize neden yalan söyledi?" diye sorunca, Barlas telefonu sinirle cebine soktu. "Onu kendisine soracağız!" deyip bahçe kapısını gösterdi. Samet ve Öznur, bahçe

kapısından içeri el ele girdiler. Bu kadar çabuk geldiklerine göre yakın bir yerdeydiler muhtemelen. Öznur mutlu görünüyordu ama Samet'in yüzü asıktı.

Yanımıza geldiklerinde Öznur'un da yüzü düştü. Bir şey olduğunu anlamıştı. Samet, Barlas'a, "Sorun ne?" diye sordu.

Barlas elini cebine soktu, telefonunu çıkarıp ekranı onlara doğru çevirdi. "Sorun bu?" İkisi de ekrana bakarken Öznur'un ağzının şaşkınlıktan hafifçe aralandığını gördüm. Samet ise tepkisizdi.

"Sana bu kızda bir şeyler olduğunu söylemiştim ama bana inanmadın! Al, sana kanıt getirdim!"

Samet bakışlarını yere indirirken Öznur'un elini bıraktı. Üzgün görünüyordu. Barlas telefonunu indirdi, bakışlarında büyük bir öfke vardı.

"Oyun bitti Öznur! Hadi şimdi söyle! Ne için bu okuldasın?"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

52.BÖLÜM

Hepimiz Öznur'dan bir cevap bekliyorduk. Ama o konuşmuyordu. Ben haklı bir sebebi olduğunu düşünüyordum. Bize mantıklı bir açıklama yapacaktı biliyordum. Samet'in de benim gibi düşündüğüne emindim.

"Evet, bir açıklama yapmanı bekliyoruz!"

Barlas oldukça sabırsız ve sinirli görünüyordu.

"Öykü, ne oluyor?" Koray ve Aysun'un yanımıza geldiğini o anda fark etmiştim. Hallerimizdeki tuhaflıktan bir şey olduğunu anlamışlardı. Benim yerime Bade konuştu. "Ne olacak, Öznur Hanım'ın foyası meydana çıktı! Kendisi İstanbul'daki bir okuldan gelmesine rağmen bize İzmir'den geldiğini söyledi. Biz de neden böyle bir yalan söylediğini soruyoruz kendisine. Herhalde bir açıklaması vardır?"

Aysun ve Koray şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Öznur'a döndüklerinde onun bakışları yerdeydi. Konuşamayacak gibiydi. Samet de onun gibi suskundu. Sadece Öznur'a bakıyor, bir şey demesini bekliyordu. Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Konuşacak mısın artık?" Barlas'ın gözleri kısıldı. Her saniye öfkesi daha da artıyordu gibiydi.

"Hadi konuş!" En son dayanamayıp bağırınca Öznur'un kafası önüne düştü. Muhtemelen Barlas'ın kükremesinden korktuğu için bir şey diyemedi.

"Anlaşıldı, senin konuşacağın yok!" Barlas sinirle Öznur'un kolundan tuttu. Samet de aynı anda onun bileğini tuttu. Göz göze geldiler. Birbirlerine ilk defa böyle sert baktıklarını görüyordum. Samet, sevgilisini kardeşi gibi gördüğü kişiden, Barlas'tan koruyordu.

"Ona biraz zaman ver. Açıklama yapacağına eminim."

"Ona bu konu hakkında yalan düşünmesi için fırsat vereyim yani?"

"Yalan söylemeyecek!" dedi Samet Öznur'a inandığını belli ederek. Böyle bir şey yapmayacağından emin gibi bakıyordu Öznur'a.

"Nereden biliyorsun? Onu ne kadar tanıyorsun?" Samet cevap vermedi. Veremedi.

Barlas onun cevap veremeyeceğini anlayınca Öznur'un kolunu daha sıkı tutmaya başladı. "Bu kız bize şimdi açıklama yapacak! Yarın değil. Öbür gün değil. Hemen şimdi!" Bakışlarını Öznur'a çevirdi "Konuş!" Öznur hiçbir şey söylemiyordu. Sadece Samet'e bakıyordu. Uzun bir bakışmadan sonra bu bakışmayı bölen Barlas oldu. "Peki, madem konuşmuyorsun yürü o zaman!" Samet'in bileğini tutan elini itip Öznur'u okula doğru sürüklemeye başladığında hepimiz peşlerinden gittik. Barlas'ın ne yapamaya çalıştığını anlayamamıştım. Hiçbiri anlamamıştı. Öznur'u bu şekilde okula sürüklemesi saçmaydı. Ona ne yapacaktı?

Okula girip peşlerinden üst kata çıktığımızda Barlas'ın Öznur'u erkekler tuvaletine soktuğunu gördüm. Hemen onların peşinden içeri girdik.

"Montunun kollarını yukarı sıyır!"

"Neden?" Öznur şaşkındı ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Sıyır dedim sana!" Barlas ona açıklama yapma gereği duymamıştı, Öznur montunun kollarını sıyırınca sağ kolunu kavrayıp, iç kısmını musluğun altına tuttu. Yapmaya çalıştığı şeyi anladığımda kaşlarım çatıldı. Onun çetede olduğunu mu düşünüyordu? Görünüşe göre Öznur'un benim gibi dövmesini kapattığını düşünmüştü. O yüzden şu an dövmesini açığa çıkarmaya çalışıyordu ama Öznur'un kolunda dövme falan yoktu. Barlas Öznur'un sağ kolunda bir şey göremeyince sol kolunu da musluğun altına tuttu. O sırada herkes sessizce onları izliyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Samet'ten bile.

Barlas Öznur'un o kolunda da dövme göremeyince musluğu kapattı ve ona sert bir şekilde baktı. "Çetede değilsin! O halde neden buradasın?" Öznur soğuk sudan sebep kızaran kollarına bakarken şaşkınlığını üzerinden atamamış gibiydi. Sadece susuyordu. "Konuş artık!" Omzundan tutup onu sarsmaya başlayınca Samet daha fazla dayanamadı. Barlas'a doğru bir adım

attığında, Çetin onu kolundan tuttu. "Bırak da Öznur'un neden yalan söylediğini öğrenelim." Samet'in yüzünde mutsuzluğun verdiği o acı ifade vardı. "Öznur benim kız arkadaşım Çetin. Bir açıklama yapacaksa bunu bana yapacak. Onu zorlamanızın bir anlamı yok!"

Çetin Samet'e kızmış gibiydi. "Sakın Barlas'a karışayım deme!" Samet onu dinlemedi. Öznur'un yanına yaklaşıp onu belinden tutarak kendine çekti ve Barlas'a baktı. "Onunla konuşmama izin ver. Bana söyleyeceğine eminim."

"Hayır! Bunu burada herkesin içinde yapacak!"

"Barlas bize izin ver!"

"Hayır!" dedi Barlas gür bir sesle.

Öznur, elini kaldırıp onları susturdu. Boğazında bir şey varmış gibi elini boğazına koydu. Yutkundu. Kendisi için zor bir konuşma gerçekleştirecek gibiydi. Kısık ve titreyen bir sesle konuşmaya başladı. "Ben zannettiğin gibi biri değilim. Bir çete üyesi, ya da aranıza sızabilmek adına biri tarafından tutulmuş da değilim. Evet, size yalan söyledim çünkü yalanımın ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim. Bunu yaparken de kötü bir niyetim yoktu. Sadece sizi İzmir'den geldiğime inandırmak istedim çünkü senin beni tanıyacağını biliyordum. Tanırsan planımın bozulacağını da..." Hepimiz şaşkındık. Öznur bir kez daha yutkundu. "Ben bu okula senin çetene girebilmek için geldim. Almam gereken bir intikam olduğu için." Sesli bir nefes bırakıp yukarı sıyırdığı montunun kollarını aşağı çekti. "Beni daha önce gördüğünü söylemiştin. Yanılmıyordun. Beni daha önce gördün. Elif'i hatırlarsın. Senin çetene girmek istiyordu. Beni daha önce onun yanında gördün. Sadece bir kez, bir kez gördün ve hatırladın. İşte ben de bunun olacağını bildiğim için İzmir'den geldiğimi söylemek istedim. Çünkü böyle söylersem bana inanıp beni nerede gördüğünü hatırlamaya çalışmazsın diye düşündüm. Başka biriyle karıştırdığını zannedersin diye düşündüm ama öyle olmadı."

Kimseden ses çıkmıyordu. Herkes dikkatli bir şekilde Öznur'u dinliyordu. Benim aksime Barlas hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Sanki Öznur'dan böyle bir cevap bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"İntikam almak istediğini söyledin. Kimden intikam almak istiyorsun?"

Öznur, Barlas'ın sorusu üzerine birkaç saniye konuşamadı. Gözleri dolmuştu "Babamdan..." dedi ağlamamak için uzun kıvrık kirpiklerini kırpıştırırken. "Birkaç ay önce bizi terk etti. Annemden boşandı. Hepimizi yüzüstü bırakıp gitti ve bir daha bizi hiç aramadı. Sanki hiç yokmuşuz gibi davranıyor. Hayatında hiç olmamışız gibi. Annem onu kaç kere aradı ama telefonlarını açmadı. En son açtığında da bir kadınla tanıştığını onunla evlenmeyi düşündüğünü ve bir daha onu aramamamızı söyledi." Konuşurken sesi titriyordu. "Bunu duyunca yıkıldım. Annem de öyle. İşte o zaman ondan intikam almak istediğime karar verdim. Ondan nefret etmeye başladığım an aklıma sen geldin. Bana yardım edebilirdin. Çetene girmeliydim ama beni kabul etmeyeceğini biliyordum. Çünkü Elif'i etmemiştin. Bu yüzden başka bir yol bulmam gerektiğini düşündüm. Ve buldum da. Daha doğrusu bunu ablam buldu. Bir gün seni takip ederken sen ve Öykü'yü birlikte okuldan çıkarken gördüm. Onu öptün. Bunu görünce Öykü'nün sevgilin olduğunu anladım ve ablama anlattım. O da bana yapmam gerekeni söyledi. Yani bu okula gelmemi, gelip Öykü ve diğerleriyle arkadaşlık edip kendimi onlara sevdirmemi... Böylece bana yardım edebilirdin. Buraya geldim ve onlarla arkadaş oldum. Kendimi onlara sevdirmeye çalıştım. Ama bunu asla kötü niyetle yapmadım. Dediğim gibi, benim tek bir amacım vardı. O da babamdan intikam almak."

Anlattıkları tıpkı benim olayıma benziyordu. Şaşkınlığımın daha bir arttığını hissediyordum. Sanırım Öznur'la kaderimiz aynıydı. Onun babası da onları terk etmişti. Ne hissettiğini en iyi ben anlayabilirdim herhalde. Çünkü ben de intikam istemiştim. Şu an yaşadığı şey çok üzücüydü, acı vericiydi ve intikam arzusuyla yanmasına neden oluyordu. Tıpkı bir zamanlar benim de olduğu gibi.

Siyah gözlerinden yanağına bir damla yaş damladı, hemen elinin tersiyle sildi. Kafasını önüne eğdi ve "Hepinizden özür dilerim. Biliyorum yaptığım şey saçmaydı ama başka çarem yoktu!" dedi. Onu öyle görmek boğazımı düğümlemişti, konuşamadım. Ne diyebilirdim ki? Hangi söz yaşadığı acıya teselli olabilirdi. İçi intikam arzusuyla dolan birini teselli edemezdim. Onun tek tesellisi Barlas'ın istediğini yapması olurdu ancak.

Barlas'ın ne düşünüyordu bilmiyordum ama ona yardım etmesini istiyordum. Bana yardım etmişti. Ona da edebilirdi. İçimden dualar ederken ellerini Öznur'un omuzlarına koyduğunu gördüm. "Sana yardım edeceğim Öznur. Çeteye gireceksin ve babandan intikamını alacaksın."

Öznur gülümsüyordu ama Samet'in kaşları çatıktı. Barlas'a bakıyordu. Sanki şaşırmış, aynı zamanda da kızmış gibiydi.

"Gerçekten mi?" dedi Öznur inanamayan gözlerle.

"Evet. Bunu bir özür olarak kabul et. Başka bir niyetin olduğunu düşünmüştüm."

"Size böyle düşündürmek istemezdim. Üzgünüm!"

"Beni Samet'le yalnız bırakın şimdi." Galiba Barlas hata yaptığını anlamıştı. Öznur'u o şekilde tutup buraya getirdiği için Samet'ten özür dileyecekti muhtemelen.

Hep birlikte dışarı çıkarken Bade kolumdan tutup, "Gelsene iki dakika," diyerek beni koridorun sonuna doğru sürükledi. Durup yüzüme baktığında elini kolumdan çekti. "Kıza bir şey çaktırmamaya çalışın. Onunla aynı şekilde takılmaya devam edin."

"Anlamadım. Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Çünkü yalan söylüyor!"

"Saçmalama bunu nereden çıkartıyorsun? Öznur her şeyi anlattı işte."

"Sen de ona inandın öyle mi?" Sinirle güldü "Barlas'a bunu söylemesen iyi edersin. Senin aptal olduğunu düşünebilir."

"Barlas da inandı," dedim sessizce.

"Hayır inanmadı. Onu çeteye alacağını ve ona yardım edeceğini söyledi duymadın mı?"

"Duyduğum için ona inandığını söylüyorum zaten."

"Sen gerçekten aptalsın! Barlas asla çok iyi tanımadığı birine çeteye gireceksin demez. Bunu söylediğinde ona inanmadığını anlaman gerekirdi."

"Barlas ona inanmıyor yani öyle mi?"

Bade bıkkınca bir nefes bırakıp tek elini dostça omzuma koydu. "Şunu sana iyilik olsun diye söylüyorum. Olaylara kendini bu kadar kaptıracağına biraz Barlas'ı tanımaya çalışsan iyi edersin. Barlas az önce Öznur'a inanmadığını ona çaktırmadan bize belli etti. Bunu bir daha yaptığında senin de anlaman gerekiyor..." deyip bizimkilerin yanına gitti.

Söylediklerini düşünürken ona hak verdim. Barlas'ın yanındaydım, onunla birlikteydim ama arkadaşları kadar iyi tanıyamamıştım onu. Bu yüzden ne düşündüğünü bile anlayamıyordum. Hayatım filmleri aratmayacak şekilde olaylı geçerken onu tanımaya fırsat bulamamıştım. Bu çok saçmaydı ama ondan daha saçma olan şey bunu bana Bade'nin fark ettirmiş olmasıydı.

Yanlarına gittim. Aysun ve Koray da benim gibi Öznur'a inanmışlar doğal davranıyorlardı. Diğerleri ise gayet iyi oynuyorlardı. Sırtımı duvara yasladım. "Senden de özür dilerim Öykü. Seni bu yolda kullanmış gibi oldum," dedi Öznur. Rahatlamış görünüyordu.

"Önemli değil, boş ver."

"Sence içeride ne konuşuyorlar?" diye soran Koray'a benden önce Aysun cevap verdi. "Bence Barlas Samet'ten özür diliyor." O sıra bakışlarım bizden birkaç adım ötede duran Bade'ye kaymıştı. Gözü üzerimdeydi. Söylediklerinden sonra Öznur'a inanmış gibi davrandığımı görmek için beni izliyordu ama izlemesine hiç gerek yoktu çünkü ben ona zaten inanıyordum. İçimden bir ses bize yalan söylemediğini, doğru söylediğini söylüyordu. Ben de içimdeki o sese güveniyordum. Umarım beni yanıltmazdı.

Barlas Samet'le içeriden çıkınca herkesin bakışları onlara doğru döndü. İkisinin yüzü de ifadesizdi. Samet bir şey demeden Öznur'un yanına geçti, Barlas da benim yanıma gelip Öznur'la konuştu "Öznur, şimdi yapmamız gereken çok önemli bir iş var. Senin şu meseleyle daha sonra ilgilenmemiz sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır, olmaz."

"Güzel." Barlas başka bir şey söylemeden merdivenlere yönelince hemen peşinden gittim.

"Öznur'un yalan söylediğini düşünmüyorum!"

"Çünkü safsın!"

"O iyi biri," dedim aynı kızgınlıkla.

Merdivenlerden inerken yüzüme bakmadan konuştu. "Kendini iyi göstererek kandırmaya çalışıyor bizi."

"Ya kandırmıyorsa?"

"Öyle olmasını isterdin değil mi?"

"Öznur'u seviyorum."

"Sevmesen iyi edersin," deyip yürümeye devam etti. Okulun kapısından çıktığında yanında yürüyebilmek için adımlarımı daha büyük atıyordum.

"Onu Elif denen kızın yanında gördüğünü söyledi, bu yalan mı yani?"

"Değil."

"Öyleyse doğruyu söylüyor olabilir."

Bahçe kapısına gelene kadar konuşmadı. Oraya geldiğimizde bana doğru döndü ve yüzüme baktı "Söylediği yalanı önceden düşünmüş olmalı. Onu Elif'in yanında gördüğümü söylemesi de bana karşı kullandığı bir kanıt. Ona inanmam için Elif'i ortaya attı. Kim bilir amacı ne? Bunu öğrenmeden onunla yakın olmanı istemiyorum." Bunu yapacağımı pek sanmıyordum.

"İçeride Samet'e de böyle mi dedin?"

"Evet, öyle dedim. O kızın Samet'i aptal yerine koymasına izin vermem!" İşte buna üzülmüştüm. Eğer Öznur gerçekten yalan söylüyorsa Samet'in

yıkılacağından emindim.

"İyi de Öznur onun sevgilisi, Samet ondan nasıl uzak duracak? Diyelim ki durdu, Öznur bir şeyler olduğunu anlamayacak mı?"

"Samet bunu bir anda yapmayacak. Bir şey sezdirmeden yavaş yavaş uzaklaşacak ondan." İşi gerçekten zordu. Öznur'u seviyordu.

"Samet bunu kabul etti mi?"

"Hayır."

"O zaman bunu yapacağını nereden biliyorsun?"

"Kandırılmaya devam etmek istemiyorsa yapmak zorunda!" diyerek beni geçiştirdi. Bizimkiler yanımıza gelince Barlas'a, "Gidiyor musunuz?" diye sordum. "Hikmet'in adamını bulmam gerekiyor. Gidip onu arayacağız," dedi. Umarım bir sorun çıkmazdı.

"Dikkatli olun."

Barlas gülümsemeye çalışıp beni onayladıktan sonra yanağımdan öpüp arabaya doğru yürüdü. Diğerleri peşinden giderken Samet'in onlara yetişmek için hızlı hızlı yürüdüğünü gördüm. "Samet!" diye seslenerek onu durdurdum. Yanına gittim.

"Öznur'un yalan söylediğini düşünmüyorum." Eminim şu an kendinden başka kimsenin Öznur'a inandığını düşünmüyor ve üzülüyordu. Böyle bir şey duyunca mutlu olmuştu sanki. "Ben de öyle." Onu öyle görünce gülümsedim ve elimi kaldırıp kolunu sıvazladım. "Bunu onlar da anlayacaklar."

"Umarım anlarlar," deyip elimin üzerine elini koyduğunda gülümsemeye çalıştı. Çetin'in onu çağırması üzerine, gitmesi gerektiğini söyleyip yanımdan uzaklaştı ve arabaya bindi. Uzaklaşana kadar arabaların arkasından bakıp sınıfa çıktım.

Bütün gün aklımı derslere verememiştim. Zil çalınca eşyalarımı toplayıp Aysun, Koray ve Öznur'la birlikte sınıftan çıktım. Aklım Barlas'taydı,

adamı bulmuşlar mıdır acaba diye düşündüm. Merak ediyordum ama rahatsız etmemek için aramak da istemiyordum.

Koray ve Öznur konuşarak önden giderken onlara bakıyordum. Saatlerdir Öznur'a bir şey çaktırmamaya çalıştığım için kendimi suçlu hissetmiştim. Bizimkiler ona inanmıyordu ve inanmış gibi yapıyorlardı. Bu gerçekten çok kırıcıydı. Öznur'un yerinde olmak istemezdim. Aysun ve Koray'a bizimkilerin ona inanmadıklarını söylememiştim. Çünkü biliyordum ki ikisinden biri muhakkak bunu ağzından kaçırır ya da belli ederdi.

Okulun bahçe kapısına yaklaştığımda annemin henüz gelmediğini fark ettim. Birazdan gelirdi muhtemelen. Gelmezse de onu beklemeden eve giderdim artık. Buna kızardı belki ama umurumda değildi. Bu işi bu kadar abartmamalıydı.

Beklerken beni yalnız bırakmak istemeyen Koray, Aysun ve Öznur da benimle kaldılar. Aramızda laflarken biri bana seslendi.

"Öykü!"

"İlhan!"

Bunun ne işi vardı burada! Beni görmeye gelmemişti, değil mi? Yok canım bu mümkün değildi ki. Ona bu okulda okuduğumu söylememiştim ki. Beni bulması imkânsızdı. İyi de o zaman burada işi neydi? Fermuarını açık bıraktığı montunun arasından formasını gördüğümde okuldan çıktığı gibi buraya geldiğini anlamıştım. Gülümseyerek yanımıza yaklaşınca bizimkilere kafasıyla selam verip bana baktı. "Sen bu okulda mı okuyordun?"

"Evet de senin burada ne işin var?"

"Ben bir arkadaşımı görmeye gelmiştim. Birlikte bir şeyler yapacaktık."

"Öyle mi?" diyerek yapmacık bir şekilde gülümsediğimde, "Bekle bir saniye," deyip yanımızdan uzaklaştı. Okuldan çıkan esmer bir çocuğun yanına gitmişti. Onunla tokalaşırken Koray'ın sorusuyla bakışlarımı İlhan'dan alıp ona yönlendirdim. "Kim bu?"

"Ortaokul arkadaşım. Erzurum'da birlikte okumuştuk."

"Barlas bu çocuğu görmese iyi olur. Sorun çıkaracağına eminim."

"Gördü Aysun, merak etme. Dün onunla restoranda karşılaştık."

"Barlas bugün de burada karşılaştığınızı bilse bir daha karşılaşmamanız için çocuğu bu şehirden gönderir herhalde."

"Barlas bu, ondan her şey beklenir," diye mırıldanarak İlhan'a baktım. Arkadaşıyla birlikte bize doğru yürüyordu. Birkaç adım ötede onunla vedalaştıktan sonra hemen yanımıza geldi.

"Ne oldu İlhan, arkadaşınla gitmiyor musun?"

Mavi gözleri gülümsüyordu. "Seni görünce onu ekeyim dedim." Bu Aysun'un kıkırdamasına neden olmuştu. Ona ters bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Komik bir şey mi olmuştu sanki? Neyse ki bunu elindeki telefonunun ekranına bakarak yaptığı için İlhan'ın fazla ilgisini çekmemişti.

"Neden ki?"

"Canım seninle bir kafeye gidip bir şeyler içmek istedi de o yüzden."

Koray ve Öznur, hayretle bakıyorlardı. Aysun ise telefonunun ekranına bakarak kıkırdamaya devam ediyordu.

"Üzgünüm İlhan gelemem, eve gitmem gerekiyor."

"Öykü!" Sesin geldiği yana dönüp baktığımda annemin gelmiş olduğunu gördüm. Nereden geliyordu acaba? Bu kadar saat Hikmet'in yanında mı kalmıştı? Hikmet anneme yalan söyleyerek onu kandırmış olabilirdi. Araları iyi de olabilirdi. Gerçi bu bizim için iyi bir şeydi. Barlas Hikmet'i bitirecek bir şey bulduğunda annem onun gerçek yüzünü öğrenecekti. Öğrendiğinde de direkt ayrılabilirdi. Çünkü nasılsa Hikmet hapse girecekti.

İlhan, annemi görünce sevinçle gülümsedi. "Birgül Teyze!" Annem yanımıza geldiğinde İlhan'a şöyle bir baktı ve onu tanıyınca "İlhan!" dedi

neşeyle. "Seni görmek ne güzel..."

"Sizi de görmek çok güzel."

O akıllı ve terbiyeli bir çocuktu. Annem bu yüzden onu çok severdi. Erzurum'dan ayrıldığımızda en çok onun gibi bir arkadaşı orada bıraktığım için üzülmüştü.

"Burada ne arıyorsun, sen de mi bu okulda okuyorsun yoksa?"

"Hayır, bir arkadaşımı görmek için gelmiştim ama Öykü'yle karşılaştım." Annem elini onun koluna koydu. "Bu güzel bir rastlantı olmuş. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Bize gelsene. Muhabbete evde devam ederiz. Hem eminim bunu Öykü de çok ister." Annem bana bakınca mecburen bunu istiyormuş gibi yaptım. Tersini söylersem beni bakışlarıyla azarlayacağından emindim "Evet, çok isterim."

İlhan çok sevinmiş ve heyecanlanmış görünüyordu hemen kabul etti. "O zaman gelirim." Annem bizimkilere bakıp, "Çocuklar siz de gelin hadi," deyince bizimkiler ders çalışacaklarını söyleyerek bunu tatlı bir dille reddettiler. Ben de ders çalışacaklarını bildiğim için fazla ısrar etmedim.

Koray ve Öznur'la vedalaştıktan sonra, Aysun ve ben arkada, annemle İlhan önde yürümeye başladık. "Annen ve baban nasıllar İlhan? Ne yapıyorlar?" Annemin İlhan'ı rehin alması ve onunla sanki biz yokmuşuz gibi konuşması ona olan sevgisindendi. Keşke Barlas'ı da böyle sevmiş olsaydı diye düşünüyordum içimden. Ama bu artık mümkün değildi, ondan ölesiye nefret ediyor görmek bile istemiyordu.

Annemin bizi duymaması için Aysun'la fısıldayarak konuşmaya başladım. "Barlas'ın bundan haberi olmazsa sevinirim Aysun." Öğrenirse kızacağından emindim. Nereden karşılaşmıştım zaten İlhan'la? Şimdi onun yüzünden boş yere Barlas'la tartışacaktım belki de. Of! Zaten dünya kadar derdim vardı bir de bu eklenmişti başıma.

"Merak etme, çocuğu öldürmesini istemem."

"Ne yapacağım ben? Annem İlhan'ı çok sever bundan sonra sürekli onunla görüşmemi isteyeceğine eminim."

"Dua edelim de istemesin."

"Annemi tanıyorum. Beni Barlas'tan uzak tutmak için tüm yolları deneyecek."

"Desene işin çok zor..."

"Aynen öyle," dedim mırıldanarak "İşim çok zor."

Aysun'la onun evinin yakınlarında vedalaştık, annem ve İlhan'la birlikte yürümeye devam ettim. Eve vardığımızda salona geçip oturduk.

"Madem artık İstanbul'dasınız Öykü'yle sık sık görüşürsünüz herhalde değil mi ilhan?" diye sordu Annem. İşte korktuğum başıma gelmişti. Üzerimdeki bu şansızlık neydi anlamıyordum ki? Neden hep beni sıkıntıya düşürecek durumlarla karşılaşıyordum? Gerçekten çok sıkılmıştım artık.

"Eğer Öykü benimle görüşmek isterse neden olmasın?" İlhan'ın bakışları bendeydi.

"Öykü de görüşmek ister tabii. Değil mi Öykü?" Yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Evet, isterim." İlhan buna memnun olmuştu ama kaşları çatıktı. "Görüşmemiz erkek arkadaşın için sorun olmaz umarım?" Annem benden önce davranıp ona cevap verince sesimi çıkaramadım. "Olmaz. Çünkü onlar ayrıldılar."

"Ayrıldılar mı?" İlhan hem şaşırmış hem de mutlu olmuş gibi görünüyordu. "İyi de daha dün birlikteydiler ve gayet mutlu görünüyorlardı. Ne zaman oldu bu?" Annem kızgınlıkla direkt cevap verdi "Dün akşam oldu." Barlas'ın konusunun açılmış olması annemi oldukça sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Ortamı terk etmek için ayağa kalktım. "Gidip kahve yapayım."

Annemin sert bakışları üzerimdeydi. Salondan çıkana kadar arkamdan baktı, sonra da İlhan'la konuşmaya başladı. "İlhancığım senden bir şey rica

edebilir miyim?" Olduğum yerde kalıp söylediklerini dinledim.

"Tabii Birgül Teyze." İlhan cevap verince annem sesini benim duymamam için biraz alçalttı. Söyleyeceği her neyse duymamı istemiyordu herhalde. "Öykü'nün o çocukla görüşmesini istemiyorum ama Öykü sözümü dinlemeyecek gibi görünüyor. Senden ricam sürekli onun yanında olman ve o çocukla görüştükleri an bana haber vermen. Bunu benim için yapar mısın?"

Gerçekten ona inanamıyordum. Şikâyet etme konusu dışında bir de İlhan'ı başıma sararak bu işi halletmeye çalışacaktı. Ama bir saniye! Annem Barlas'ı şikâyet etmeyi düşünüyorsa İlhan'ı neden başıma sarmaya çalışıyordu ki? Barlas'ı şikâyet etmekten vaz mı geçmişti acaba? Bu olabilir miydi? Eğer öyleyse şu an Cengiz Ağabey'in aklıyla gurur duyacaktım. Annem onun sayesinde bu işten vazgeçmiş olabilirdi.

"Siz merak etmeyin, görüşmelerini istemiyorsanız buna engel olurum."

"Hayır, engel olmanı istemiyorum sadece onları görürsen bana haber vermeni istiyorum. O çocukla muhatap olman doğru olmaz."

"Peki, nasıl isterseniz..."

"Teşekkür ederim İlhancığım."

Onları dinlemeyi bırakıp mutfağa gittiğimde annemin İlhan'dan istediği şeyi düşündüm. Ben Barlas'la tartışmamak için ona İlhan'la okulda karşılaştığımı bile söylemek istemezken annem İlhan'ı resmen bana doğru itiyordu. Bunun benim için kötü olacağı belliydi. Barlas İlhan'la karşılaşırsa bu sefer kendini tutmaz onu döverdi. Olacakları görüyor gibiydim. Düşündükçe boğulacak gibi oluyordum. Ne yapacaktım ben?

İlhan iki saatten fazla kaldıktan sonra gitmesi gerektiğini söyleyip kalkmıştı. Dış kapıda onunla vedalaştığımızda gidene kadar annem ve ben arkasından baktık. Soğuk hava içeriye dolarken annem geri çekildi ve kapıyı kapattı.

"Bugünü Hikmet Ağabey ile mi geçirdin anne? Okula biraz geç geldi de," dedim salona geçmeden.

Yüzü düştü. Anlaşılan sormaman gereken bir şey sormuştum. "Hayır, bir kafedeydim. Düşünmek için yalnız kalmak istedim. Çıkış saatinin geldiğini görünce hemen kalktım zaten. Geç kaldım sayılmaz."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Bu konuyu kurcalama Öykü."

"Sadece onun gerçekten vergi kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum anne." Kafasını önüne eğdi. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini bir kez daha belli ediyordu. "Tartıştınız mı siz?"

Halinden böyle bir şey olduğunu düşünmüştüm çünkü morali bozuktu. Annem onun vergi kaçırdığını kendi ağzından duyunca kızmış olmalıydı. Muhtemelen tartışmışlardı da, çünkü annem böyle bir şey karşısında asla susmazdı. Onu tanıyordum.

"Evet."

"Öyleyse Cengiz Ağabey'in dedikleri doğru..."

Hikmet'in böyle bir şey yapması belli ki ona olan inancını zedelemişti. Annemin bu saatten sonra ne yapacağını, Hikmet'e nasıl davranacağını merak ediyordum. Gidip onu ihbar eder miydi acaba? Ya da evlenmekten vazgeçer miydi? Hiçbir şey bilmiyordum. Annem bana bir şey söylemiyordu ama ne yapacağına henüz kendi de karar verememiş gibiydi.

"Ne yapacaksın anne?" diye sordum. Bana bir şey demesini, düşüncelerini benimle paylaşmasını istiyordum. Kafasını yukarı kaldırıp sıkıntıyla ofladı. "Bilmiyorum Öykü, bilmiyorum!" dedi. Bu konuyu oldukça sıkıntı yaptığı belliydi. Ona yardım da edemiyordum. Barlas o adamı bulana kadar ve onun bize yardım edeceğinden emin olana kadar anneme Hikmet'in nasıl biri olduğunu da söyleyemezdim. Onun pis işlerle uğraştığını biliyordum ama bu pis işler ne tür işlerdi onu da bilmiyordum. Barlas'a sorup öğrenerek anneme tek tek anlatacaktım. Onun nasıl bir insan olduğunu bilmeliydi.

"Anne, Barlas'ı şikâyet edecek misin?"

"Cengiz denilen o adam elimi kolumu bağlamışken mi?" Kafasını hafifçe iki yana salladı. "Bunu yaparsam onun da Hikmet'i şikâyet edeceği kesin."

"Yani şikâyet etmeyeceksin, öyle mi?"

Annem sevindiğimi fark edince kızdı. "O çocuktan uzak duracaksın Öykü! Onu şikâyet edemiyor olabilirim ama bu seni onunla görüştüreceğim anlamına gelmez. Yarın gidip okuldan kaydını aldırıyorum!" Sert tavrı beni üzmüştü. Kararı değişmemişti ve bu benim canımı sıkıyordu. "Yapma anne, o okulda arkadaşlarım var benim!"

"Gideceğin okulda da olur!"

"Ben başka bir okula gitmek istemiyorum!"

"Sana fikrini sormuyorum!"

"Çok bencilsin anne! Beni Barlas'tan uzak tutmaya çalışıyorsun ama sen hâlâ Hikmet'le birliktesin. O da yanlış işler yapmıyor mu?"

"Haddini aşıyorsun Öykü!"

"Cevap ver anne, o da senin için yanlış kişi değil mi?" Hiçbir şey söylemedi. Kızgınlığı büyüyordu sanki. "Barlas'ı seviyorum anne, beni o okuldan alarak ondan uzak tutamazsın!"

Bana bakakaldı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Sessiz bir şekilde cebinden telefonunu çıkardığında sinirle güldüm. "Yine bir psikologdan randevu mu alacaksın?"

"Evet, aynen öyle yapacağım! İyi değilsin, bunu görüyorum." Ne diyeceğimi bilemezken telefona bakıp numarayı tuşladığını gördüm. Beni psikoloğa götürmekte kararlıydı ama ben de gitmemekte kararlıydım. Numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götüreceği esnada kapı çalınca durup aramayı sonlandırdı. Söylenerek telefonu bırakıp gidip kapıyı açtı.

Kapının önünde durarak, "Birgül, biraz konuşabilir miyiz?" diyen Hikmet'i ilk defa üzgün görüyordum. Annem şaşkındı ve sinirliydi. "Şu an seninle konuşmak istediğimi sanmıyorum Hikmet, lütfen daha sonra konuşalım!" deyip kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Birgül yalvarırım beni dinle!"

"Şu an konuşmak istemiyorum neden anlamıyorsun?"

"Hakkımda kötü şeyler düşünmeni istemiyorum Birgül! Konuşalım, sorunu halledelim!"

"Konuştuğumuzu sanıyordum!"

"Konuşan sadece sendin Birgül. Bağırıp çağırdın beni dinlemedin bile!"

"Yaptığın şeyin bir açıklaması olabilir mi?"

"Evet, olamaz ama bana da hak ver! Ben bir işletmeciyim ve bu işi yapmayan işletmeci neredeyse yok. Yaptığım şeyi savunmuyorum ama bunun senin abarttığın kadar da kötü bir şey olduğunu zannetmiyorum!"

Şu an gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Kendini bu şekilde mi savunuyordu? Anneme bunun yalan olduğunu söylese daha mantıklı davranmış olurdu. Annemin yalan söylediğini anlamasından korktuğu için mi söylememişti acaba? Kesin bu yüzdendi. Yoksa onun gibi birinin yalan söyleyerek annemi kandırmaya çalışacağından emindim.

Annem Hikmet'in söylediği şeyle şok olmuş gibiydi. Söylemek istediği çok şey vardı muhtemelen ama sanırım ben varım diye susuyor, sadece hayal kırıklığına uğradığını belli ediyordu. "Sana gerçekten inanamıyorum Hikmet!"

"Birgül..."

Annem hızla onun sözünü kesti ve "Seninle kızımın önünde tartışmayacağım!" deyip sert bir şekilde kapıyı kapattı. Onu böyle görmek beni üzmüştü. Neler düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Ona yardımcı olamazdım ama konuşarak biraz rahatlamasını sağlayabilirdim.

"Anne..." dediğimde benim de konuşmama izin vermedi. "Yalnız kalmak istiyorum Öykü!" deyip hızla odasına girdiğinde peşinden gitmedim. Belki de gerçekten yalnız kalmalıydı. Düşünüp bir karar vermeliydi. Hikmet'le devam mı edecekti yoksa ondan ayrılacak mıydı? Ayrılmak istemediğini biliyordum. Zaten bu yüzden üzgündü. Antrede öylece durmuş annemin odasının kapısına bakarken kapının yeniden çaldığını duydum. Hikmet annemi ikna etmekte kararlıydı anlaşılan.

Sinirli bir şekilde kapıyı açtığımda karşımda Öznur'u gördüm. Elinde bugün ona verdiğim ve geri almayı unuttuğum fizik kitabım vardı.

"Öznur?"

Ona şaşkınca bakarken onunda bakışlarında şaşkınlık olduğunu gördüm. Yüzü bembeyazdı.

"Merhaba Öykü. Kitabın bende kalmış sana onu getirmek için geldim," dedi oldukça tuhaf bir tavırla. Bana uzattığı kitabı aldım ve Öznur'un bembeyaz kesilen yüzüne bakmaya devam ettim. "Acelesi yoktu ki. Buraya kadar zahmet etmeseydin keşke, yarın okulda verirdin." Samet'le bir şey mi olmuştu acaba? O yüzden mi böyleydi? Belki konuşmaya ihtiyacı vardı. "Neyse, madem geldin hadi içeri gir. Biraz konuşalım."

"Öykü, sana bir şey soracağım."

"Ne oldu Öznur?"

Yutkundu. Konuşmakta güçlük yaşıyor gibiydi. "Az önce buradan bir adamın çıktığını gördüm, onu tanıyor musun?"

"Evet, annemin birlikte olduğu adam o... Hikmet."

Gözleri kocaman olmuş, nefesi kesilmişti sanki.

"Sorun ne?" diye sordum. Beni gerçekten korkutuyordu.

Gözleri buğulanmıştı. Bir şey vardı onda. Bunu görüyordum. Bakışlarında korku, endişe, acı, şaşkınlık gibi birden fazla duygu vardı. Sebebini anlayamıyordum. Neydi bütün bunların nedeni?

O an yanağına bir damla yaş düştü. Elleriyle bedenini sararken bunu üşüdüğü için değil söyleyeceği şeyin güçlüğünden yaptığını anladım. Yüzü sıkıntıyla buruştu. Gözleri üzerimdeydi. Asla ayırmıyordu. Konuşmadan önce boğazını temizledi. Güçlükle dudaklarını araladığında öyle sessiz konuştu ki onu zor duyduğumu fark ettim. "O adam benim babam!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

53.BÖLÜM

Tesadüf...

Bu kelimenin verdiği acı damarlarımdan yavaşça içeri sızıyor, geçtiği yerleri yakarak bana büyük bir ıstırap yaşatıyordu. Bazı tesadüfler güzel olabilirdi. Mesela çok sevdiğiniz bir arkadaşınızla başka bir şehirde karşılanmanız ya da hoşlandığınız çocukla aynı mahallede oturduğunuzu öğrenmeniz gibi. Ama bir de kötü tesadüfler vardır şu an yaşadığım şey gibi.

Arkadaşımın babasıyla annem birlikteydi.

Bu duyduğum en saçma şey olabilirdi. Bu kadarı da olmaz diye düşündüğünüz şey oluyordu ve bu sizi hayatın gerçekleriyle yüzleştiriyordu. Benimki kaçıncı yüzleşmeydi bilmiyordum ama sonuncu olmadığı kesin gibiydi. Şansızlığım artık bünyeme zarar vermeye başlamıştı. Kör talih dedikleri şeyi yaşadığımı düşünüyordum. Bitkindim. Yürümeye mecalim kalmamıştı ama hayat koşmamı istiyordu. Yaşadıklarım ve yaşayacaklarım beni artık sadece korkutmuyor, mağlubiyet çukuruna gömüyordu. Çünkü ben bitmiştim. Hayatın bana oynadığı oyunlar beni yormuştu. Devam edemiyordum. Etmek istemiyordum.

"Bu nasıl olabilir Öykü? Benim babam senin annenle..." Cümlenin devamını getiremedi. Sustu. Gözlerinden yanaklarına oluk oluk yaşlar akıyordu. Öyle şaşkındı ki şaşkınlıktan zor konuşuyordu. Acı çektiğini tahmin edebiliyordum. Canı yanıyordu ve ağlamaktan helak olmuştu.

Bir şey de diyemiyordum. Kelimeler tükenmişti sanki. Ben de en az onun kadar şaşkındım. Bir şey boğazımı sıkıyor, konuşmamı engelliyordu. Kalbimde her zamankinden büyük bir sıkıntı vardı. Oraya çökmüş beni bitirmek için uğraşıyordu. Böyle giderse de başarılı olacağı kesindi.

Yatağımın kenarında oturan Öznur'a doğru yanaştığımda, elimi sırtına koyup usulca sıvazlamaya başladım. Ne diyecektim? Hangi kelime acısını

dindirmeme yardımcı olabilirdi? Geçecek diyebilir miydim? Bu acı bitecek, mutlu olmaya devam edeceksin gibi bir cümle kurabilir miydim? İnanır mıydı bana sanki? Bitmeyecek olan acının biteceğini söylemem onu kandırmam demekti. Çünkü bu acı bitmeyecekti. Ömür boyu onunla birlikte yaşayacak bir duygu olacaktı. Babası her aklına geldiğinde acısı artacak, yüreği taşıdığı duygunun ağırlığıyla ona yük olmaya başlayacaktı. Ne kötü ki babası bu dünyadaki en ağır yükü olacaktı. Onları terk etmesini asla kabullenemeyecekti. Aynı kaderi paylaşıyor olmamız ona kendimi daha yakın hissetmemi sağlıyordu. Haline üzülüyordum. Bunlar benim yaşadığım şeylerdi. Durumunu benden daha iyi kimse anlayamazdı. Ona her şeyin güzel olacağını söylemek istiyordum ama hayatında bir kişi eksikken her şey çok güzel olmazdı, olamazdı.

"Babam annenle evlenecek!" Az önce yarım bıraktığı cümlesini güçlükle tamamladı ama bunu bana değil kendine söylüyor gibiydi. Bu gerçeği kabul etmek ona zor geliyordu. Eli kolu bağlı hissettiğinden emindim. Babası annemle evleneceği için ona yardım etmeyeceğimizi düşünüyor olabilirdi.

Elim hâlâ sırtındayken, "Babanla annem evlenmeyecek Öznur!" dedim.

Hikmet hiç evlenmediğini ve çocuğu olmadığını söylemişti bana. Bizi kandırmıştı. Kim bilir anneme daha ne yalanlar daha söylemişti. Onun gibi birinin iyi insanların hayatında yeri olmamalıydı.

Öznur'un yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Gözyaşları durdu. Beni anlayamamış gibiydi. "Öykü ne diyorsun sen?"

"Bana inan Öznur. Onlar evlenmeyecek!"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte, sen orasını karıştırma," dedim. Ona açık açık her şeyi anlatmak istiyordum ama bunu yapamazdım. Babasının pis işlerini bilmiyor olabilirdi, öğrenip daha beter üzülmesini istemiyordum. Elimi omzuna koydum. "Bak kafanın karıştığını biliyorum ama nedenini sana söyleyemem. Sadece şunu bil. Baban annemle evlenmeyecek!"

O sırada çalan telefonunun ekranına bakıp hızla ayağa kalktı. "Annem arıyor, gitmeliyim. Kitabı geri verip döneceğimi söylemiştim ona."

"Öznur!" diyerek ayağa kalktım, telefonu meşgule atıp yüzüme baktı. "Sana söz veriyorum babandan intikamını alacaksın ve onlar kesinlikle evlenmeyecekler. Buna engel olacağım!"

"Bunu babamı sevmediğin için mi yapacaksın?"

"Evet," diyerek onu onaylayınca elindeki telefonu cebine sokup yüzünü yere eğdi. "Biliyor musun, babamın evlenmek istediğini öğrendiğimde evleneceği kadına lanet ettim. Babamı ayarttığını, onu bizden ayırdığını düşündüm. Belki babam bize geri dönebilirdi ama o kadın yüzünden bu ihtimal kalmamıştı. Şimdi görüyorum ki lanet ettiğim o kadın senin annenmiş!" Bundan utanç duyuyor gibiydi ama asıl utanması gereken Hikmet olacak o alçaktı! Böyle bir şeyi kızına düşündürttüğü için kendinden utanmalıydı.

"Annem, babanın bir ailesi olduğunu bilmiyordu. O ikimize de yalan söyledi."

"Eminim söylemiştir, çünkü kendisi yalancının tekidir. Annemi de defalarca kandırdı ama annem onu her şeye rağmen sevdi."

"Yanlış kişiyi sevmiş."

"Annen de öyle."

"Annem babana âşık değil. Onunla iyi biri olduğunu düşündüğü için birlikte..."

"Senin adına sevindim. Annenin acı çektiğini görmeyeceksin."

Kurduğu cümle kalbimin derinlerine gömdüğüm acımı sızlatmıştı. "Ben annemin acı çektiğini daha önce birçok kez gördüm Öznur. Bu yüzden seni çok iyi anlıyorum." Ani bir hareketle bana sarıldı. Sesi yine ağlayacak olduğunu gösteriyordu. "Şu an zaten en çok buna ihtiyacım var."

Birbirini gayet iyi anlayan iki kişi olarak vedalaştık Öznur'la kapıda sarılıp uğurladıktan sonra arkasından baktım. Barlas'a haber vermeliydim. Öznur'un Hikmet'in kızı olduğunu bilmeliydi. Bunu duyarsa ona inanırdı.

Şu an o adamı bulmakla ilgileniyorlardı ve muhtemelen meşguldü. İşi bittiğinde beni araması için mesaj attım. Yaklaşık iki dakika sonra telefonum çaldı.

"Barlas!"

"Öykü, bir şey mi oldu?"

Sorusunu cevaplamadan annemin odasına gidip kapısını açtım. Yatağına uzanmış uyuyordu. Tekrar odama geçtim ve mümkün olduğunca kısık sesle konuştum. "Barlas eve gelebilir misin?"

"Sorun ne?"

"Gelince anlatacağım."

"Tamam, hemen geliyorum," deyip telefonu kapattı. Anlaşılan onu çok endişelendirmiştim ama bu konu önemliydi.

Yirmi dakika sonra dışarıdan gelen araba sesini duyunca montumu giyip anahtarımı da yanıma alarak evden çıktım. Barlas da arabasından çıkmak üzereydi, yanına gittim.

"Öykü!"

"Annem içeride uyuyor, biraz sessiz ol lütfen."

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hikmet'in daha önce evlendiğini biliyor muydun?"

"Hayır, haberim yoktu." Kaşları çatıldı. "Bu nereden çıktı ki şimdi?"

"Öznur Hikmet'i burada görmüş. Gelip bana ne dedi, biliyor musun?" Sesini çıkarmadı. Pürdikkat beni dinliyordu. "Hikmet'in babası olduğunu!" Çatık

kaşları iyice çatıldı. Kafası karışmıştı. Düşünceli görünüyordu.

"Öznur yalan söylemiyor Barlas!"

"Bir oyun dönüyor!"

"Ne oyunu Barlas? Hikmet Öznur'un babası!" Ona inanmaması beni kızdırıyordu artık. Onu tanımıyordu, güvenmemesi çok normaldi ama bu kadarı da fazla oluyordu artık.

"Hikmet'in soyadı ne biliyor musun?"

"Kaya."

"Öznur'unki de Kaya. Bu bir tesadüf olamaz herhalde? Öznur bu kadarını da planlayamaz Barlas!"

"Öznur'un doğru söylediğini anca Hikmet'in yanından kovduğu adamı bulduğumda öğrenebiliriz."

Hangi cehennemdeyse çıksın istiyordum artık şu adam. Hayatımız onun ellerindeydi. Hikmet'ten kurtulmamız için ona ihtiyacımız vardı.

"Hâlâ bulamadınız mı?"

"Hayır, adam İstanbul'da değil."

"Barlas bence Öznur doğruyu söylüyor. Ona inanmalısın."

"Bunu bilemeyiz. Bu bir oyun olabilir."

"Bana oyun oynuyor gibi gelmedi. Öznur gibi biri bunu planlayamaz. Soyadı nasıl aynı olabilir?" Bir an aklıma gelen şeyle donup kaldım. Kanım çekilmişti. Öznur'a güveniyordum ama aklım karışmıştı. Barlas'a korku dolu gözlerle baktım. "Ya bunu planlayan Hikmet'se?"

"Sanmıyorum. Bence Öznur'un onu kullanarak bunu yaptığından haberi bile yoktur. Eğer bunu planlayan o olsaydı şimdiye işimiz bitmişti."

"Hâlâ Öznur'un yalan söylediğini düşünüyorsun, ona inanmıyorsun. Neden? Ona inanmak bu kadar zor mu? Doğruyu söylediğine dair bir ihtimal hiç mi yok?"

"Çeteye girmek için yaptığı şey bana saçma geldi. Olayı tıpkı seninkine benziyor. Sanki özellikle bu durumu seçmiş gibi."

"Bunun için mi ona inanmıyorsun ve yalan söylediğini düşünüyorsun?"

"Evet, aynen öyle..."

"Öznur bunu neden yapsın ki? Hikmet'i babası olarak gösterince eline ne geçecek? Amacı annemle Hikmet'i ayırmak değildir herhalde?"

"Doğru söylediğini düşünmemizi istiyor," dedi sert bir dille. "Muhtemelen Hikmet hakkında birçok bilgiye sahip, bizim de onun nasıl biri olduğunu bildiğimizi biliyor. Gidip annene bir şey söylemeyeceği ve yalanının ortaya çıkmayacağını bildiği için de Hikmet'in babası olduğunu söyledi. O kız sandığımdan daha iyi bir plan yapmış. Tabii bunu tek başına yapmış olamaz, arkasında biri vardır."

"Hayır, sanmıyorum... Bir kere olsun bana inanamaz mısın Öykü?"

"Öznur'un yalancı olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Ama yalan söylüyor ve planlar yapıyor olabilir!"

"Mümkün değil."

Kafasını salladı. Kızmıştı. "Peki!" Gitmek için arkasını dönünce elini tutup onu durdurdum. "Barlas!" Bana doğru döndü. Kızgındı ama bunu umursamadan ayakkabılarımın ucunda yükselip kollarımı boynuna doladım. "Sana inanmadığım için beni affet ama içimdeki sese inanmak istiyorum." Bu hareketime şaşırsa da birkaç saniye sonra bedenimi kolları arasına aldı. "Neye inanmak istiyorsan ona inan Öykü. Bu daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öyle yap."

Kafamı geri çekip yüzüne baktım. "Üzgünüm!" Kolları gevşedi. Ellerini iki yanına indirdiğinde kendini geri çekti "İnan bana ben daha fazla üzgünüm

Öykü!" Arabasına giderken arkasından bakıyordum. Kırılmıştı. Haklıydı da ama bu konuda yanılmadığımı öğrendiğinde bu kırgınlığı geçecekti. Ona neden inanmadığımı o zaman daha iyi anlayacaktı.

***

Sabah okula gitmek üzere hazırlanıp odamdan çıktım. Annem mutfakta, kahvaltı yapıyordu. Beni görünce elindeki çatalı tabağına bıraktı. "Günaydın."

"Günaydın," diyerek dolaptan bardak alıp su içtim. Sırtım anneme dönüktü ama beni izlediğini hissedebiliyordum. "Hadi kahvaltını yap da çıkalım." Suyumu içtikten sonra ona doğru döndüm. "Sen hastaneye gitmeyecek misin?" Sırtını sandalyesine yaslarken, "İzinliyim," dedi. Anlaşıldı beni okuldan almak için izin almıştı. "Kesin kararlı mısın anne? Beni okuldan alacak mısın?" diye sordum.

"Evet." Onu durdurmanın bir çaresini düşündüm ama yoktu. Kararını vermişti. Bu işten asla vazgeçmeyecekti. Sıkıntılı bir şekilde elimdeki bardağı tezgâha bırakınca, bana çenesinin ucuyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otursana."

Şu durumda bir de kahvaltı yapmamı mı istiyordu? İştah mı kalmıştı bende sanki. "Canım bir şey istemiyor, okulda yerim." Israr etmedi. Ayağa kalktı. "Peki, çıkalım öyleyse."

Bugün okulumda son günümü geçirecektim ve annem bunun için üzgün olduğumu fark etmesine rağmen hiçbir şey demiyordu. Bu umurunda bile değildi. Kim bilir beni hangi okula yazdıracaktı?

Evden çıktığımızda annem kapıyı kapatıp kilitlerken bir araba sesi duyup o tarafa baktık. Barlas'ın arabasıydı. Neden geldiğini anlayamamıştım, arabayı durdurup yanımıza geldi. Yüzü ifadesizdi. Annemle konuşmak için gelmiş olmalıydı. Şu an bunun için pek uygun bir zaman değildi. Anneme baktım. Barlas'ı görmek hiç hoşuna gitmemişti.

"Senin ne işin var burada?"

"Beni görmek istemediğinizi biliyorum ama sizinle konuşmam gerekiyor."

"Konuşmak mı? Seni dinleyeceğimi nereden çıkarıyorsun?"

Barlas'ın omuzları dikti. Annemin karşısında fazla özgüvenli duruyordu. "Yaptığım şeylerin sebebini öğrenmek istersiniz diye düşündüm."

Annemin kaşları çatıldı. Öfkesinin gitgide büyüdüğünü seziyordum. "Yaptığın şeylerin bir açıklaması var yani?"

"Bana izin verirseniz anlatacağım."

"Anlatma!" Annemin sesi birden yükseldi. "Hiçbir şey anlatmanı istemiyorum. Kızımdan uzak dur sadece. Anladın mı beni? Ondan uzak dur!"

"Benden her şeyi isteyin ama bunu yapmamı istemeyin. Çünkü yapamam. Yapmam!"

Söylediği şeyin annemi fena halde kızdırdığı belliydi. Dişlerini birbirine bastırdı, Barlas'a iyice yaklaşıp dişlerinin arasından konuştu. "Anlamıyorum... Hangi cesaretle bana kızımdan uzak durmayacağını söyleyebiliyorsun? Neyine güveniyorsun sen? Çete lideri olmana mı yoksa Cengiz denilen o adama mı?" Barlas bir süre sustuktan sonra bana bakıp, "Aşkıma güveniyorum. Öykü'ye olan aşkıma," dedi. Annem, sinirinden bir an ne diyeceğini bilemese de daha sonra işaret parmağını kaldırıp sallamaya başladı. "Seni polise şikâyet etmedim diye böyle yapıyorsan eğer..." Barlas ona bakıp sözünü yarıda kesti. "Beni şikâyet etmeniz ya da etmemeniz umurumda bile değil. Ne isterseniz yapın, ben Öykü'den asla uzak durmayacağım. Çünkü ona aşığım."

Annem parmağını indirip sinirle güldü. "Öykü'ye işkence yaparken de ona âşık olduğunu ve bunu yapmaman gerektiğini söyledin mi kendine?" Onu vurmaması gereken bir noktadan vurmuştu annem. Barlas'ın kaşları çatıldı. "Ona işkence yaptığımda kendisine âşık değildim ve suçlu olduğunu düşündüğüm bir konu yüzünden yaptım."

Pişmanlığı yüzünden okunuyordu ama annem bunu görmüyordu. "Yani bu durum ona işkence yapmanı haklı çıkarıyor öyle mi?" Barlas'ın kafası önüne düştü. "Ona âşık olacağımı bilemezdim." Az önceki öz güveni yerle bir olmuş gibiydi. "Ha âşık olmayacağın insanların canını istediğin gibi yakabilirsin yani? Serserinin tekisin sen! Saçma sapan işler yapıp saçma sapan insanlarla takıldığın belli. Öykü'nün de aklını çelmeye çalışmışsın ama o senin kullanabileceğin biri değil!" Barlas hızla kafasını kaldırıp ona baktı. "Öykü'yü hiçbir zaman kullanmaya çalışmadım." Annemin gözleri kızgınlıktan kocaman olmuştu ve bağırıyordu. "Sözlerine inanacağımı mı sanıyorsun? Ne mal olduğun belli senin... Kızımdan uzak dur! Durmazsan ben durdurmasını bilirim. Bunu yapmaya da önce Öykü'yü okuldan alarak başlayacağım!"

Annem kolumu tutup beni sürükleyecekken, "Onu o okuldan almanıza gerek yok. Bırakın orada okumaya devam etsin," dedi Barlas. Annem şaşkındı ama suratındaki öfkeyle bunu gizlemeyi başarıyordu. "Senin onu rahat bırakmayacağını bile bile orada okumasına müsaade etmem!"

Barlas montunun iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkararak anneme uzattı. "Ben artık orada okumuyorum." Ben şaşkın şaşkın Barlas'a bakarken, annem kolumu bırakıp kâğıdı onun elinden aldı ve okudu. O okulda okumuyorum ne demekti anlayamamıştım. Aslında anlamak istemiyordum. Barlas bunu yapmış olamazdı, değil mi?

Annemin elinde tuttuğu kâğıdı okurken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir tasdikname belgesiydi. Barlas okuldan ayrılmıştı. Bunu sırf ben orada okumaya devam edeyim diye yapmıştı. Annem yüzünden yapmıştı.

"Bu sahte olabilir."

"Gidip müdürle konuşabilirsiniz."

"Konuşacağım zaten!" Kolumu sertçe tutarak beni çekiştirdi. "Yürü!"

Yanından ayrılırken Barlas'a bakmamıştım. Gözlerim yanıyordu. Ağlamak üzereydim ama kendimi tuttum. Bunu nasıl yapardı? O okulda okumaya devam edeceksin derken aklında böyle bir şey yapmak mı vardı? Başka bir

yol bulabilirdi. Ne olacaktı şimdi? Onu okulda göremeyecek miydim artık? Bana bunu yapacağını söylememişti bile, çünkü onu vazgeçireceğimi biliyordu. Bulduğu yol iyi bir çözüm yoluydu evet ama... Sevinemiyordum. Onu o okulda, yanımda görmek istiyordum. Uzak kalmak bana zor gelecekti. Hem de tahmin ettiğimden daha zor gelecekti.

Annemle okula vardığımızda üst kata çıkıp müdürün odasının önünde durduk. Ben dışarıda beklerken annem kapıyı tıklatıp içeri girdi. Sırtımı duvara yaslamış düşünüyordum. Barlas'ın böyle bir şey yapmış olmasına inanamıyordum. Bu okula benim için geldiğini söyleyen çocuk yine benim için ayrılmıştı okuldan. Kendimi suçlu hissediyordum.

Annem yaklaşık beş dakika sonra çıktı odadan, merakla yüzüne baktım. "Ne oldu anne?"

"Doğru söylemiş." Bu onu rahatlatmış gibi görünüyordu. Kaydımı başka okula aldırmazdı artık herhalde. Belki burada okumaya devam edeceğim için sevinmeliydim ama hiç sevinecek halim yoktu. Ciddi anlamda üzülüyordum. Barlas'ın, okulu bırakması beni yıkmıştı

Annem merdivenlere yönelirken onu takip ettim. Aşağı inip okul kapısında durdu ve dönüp bana baktı. "Çıkışta yine seni ben alacağım." Anlaşılan bu, sene sonuna kadar böyle devam edecekti. Beni Barlas'la görüştürmemek için elinden geleni yapacaktı.

"Sen eve mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, Hikmet'le buluşacağım. Onunla konuşmam gerekiyor."

"Tamam..."

"Görüşürüz," deyip yanağımdan öptü ve okuldan çıktı.

Sınıfa gidip yerime oturduktan beş dakika sonra Barlas geldi. Onu görünce hızla ayağa kalktım. "Barlas bunu nasıl yaparsın?" diye sordum. Gözlerime bakarak, "Bu okuldan gitmene izin veremezdim," dedi. O sıra Aysun sınıfa girmişti. "Selam," diyerek yanımıza geldi ama ona cevap vermeden

Barlas'la konuşmaya devam ettim. "Bu okulda okumaya devam edeyim diye okulu bıraktın yani?"

Aysun şaşırmıştı. "Barlas sen okulumu bıraktın?" diye sordu. Barlas ona cevap vermedi. Bana bakıyordu. "Annen seni okuldan alacaktı Öykü." Her konuşmamda biraz daha kızıyor gibiydim. "Başka bir yol bulabilirdik!"

"Başka bir yol olmadığını biliyorsun!" O da sinirlenmişti. Biraz daha kalırsa tartışmanın büyüyeceğini biliyordu. Bu yüzden kaçmak için, "Gitmem gerekiyor," dedi.

"Nereye?"

"Kocaeli'ne. Hikmet'in adamını buldum, şu an orada."

"Ben de seninle geleyim."

"Olmaz. Adreste bulamazsam sabah başka yerlere bakmak için gece orada kalacağım."

"O halde hep birlikte gidelim." İkimiz de Aysun'a baktık. Bu fikri ortaya atmış olmasına şaşırmıştık. "Annene bende kalacağını söyleriz Öykü. Hem ararsa yanında olacağım için bir şey de çakmaz." Anlaşılan bana yardım etmek istiyordu. Bunu yapacağı için ona minnettardım ama beni okula bırakan çıkışta da alan kadın Aysun'da kalmama da izin vermezdi, onu tanıyordum. Sıkıyönetimdeydim.

"Annem buna hayatta izin vermez Aysun!"

"Almaya çalışacağım," deyip gülümseyerek cebinden telefonunu çıkardı ve annemi aradı. Dakikalarca yalvar yakar konuştuktan sonra telefonu kapatıp gülümsedi. "Zor oldu ama ikna ettim." Buna şaşırmıştım. "Ciddi misin sen?" Gülümsemesi büyüdü. "Evet." Bu beni gerçekten çok mutlu etmişti. Barlas'la artık aynı okulda okumuyorduk ama onunla yine vakit geçirecektim. Büyük bir şükranla, "Sağ ol," deyip kolunu sıvazladım arkadaşımın.

"Okul çıkışı annem beni almaya gelecek. Eve gidip oradan Aysun'a geçerim. Bizi oradan alırsın. Çok geç olmaz değil mi Barlas?"

"Yalnız, geceyi orada geçirmek zorundayız. Çünkü ben de anneme Öykü'de kalacağımı söyleyeceğim," dedi Aysun.

"Peki öyleyse orada bir otelde kalırız." Ben mutlulukla gülümserken Barlas bana baktı. "Şimdi gitmem gerekiyor."

"Tamam, görüşürüz," dediğimde, "Görüşürüz," diyerek gülümsedi ve sınıftan çıktı.

Yerlerimize oturduğumuzda Aysun'a Öznur'la olanları anlattım. Şaşırmıştı.

"Yok artık, bu kadar tesadüf filmlerde bile olmaz."

"Öyle valla."

"Ne olacak şimdi?"

"Ne olacak, Hikmet'i içeri tıktırmak için uğraşacağız."

"İyi de Öznur bunu isteyecek mi? Sonuçta babası..."

"Babasına kızgın. Ondan intikam almak istiyor. Emin ol hapse girmesini bizden daha çok ister."

"Ona söyleyecek misin?"

"Neyi?"

"Hikmet'in nasıl biri olduğunu..."

"Ben söylemesem bile bunu eninde sonunda öğrenecek zaten."

"Öznur için üzülüyorum."

"Ben de öyle."

***

Öznur okula gelmemişti. Şaşırmamıştım, muhtemelen bütün günü evde yatağında uyuyarak geçirmek istemişti. Gidip onunla konuşacaktım ama biraz kendini toparlamalıydı.

Aysun'la okuldan çıktığımızda annemin bahçe kapısında olduğunu gördük. Kollarını göğsünde birleştirmiş beni bekliyordu. Yanına gittiğimizde Aysun gülümseyerek, "Merhaba Birgül Teyze," Annem biraz aksi gibiydi. "Öykü'nün sizde kalma işi nereden çıktı Aysun?" Görünüşe göre bu meseleyi yüz yüze konuşmak istemişti.

"Söyledim ya Birgül Teyze, sınavlarımız var çalışmamız gerekiyor." Annem ellerini iki yanına indirip, "Keşke sen bize gelseydin," dedi. Sinirle ona baktım. "Anne bana hapis hayatı yaşatmak istiyorsun galiba? Arkadaşıma gidemeyecek miyim ben?" Bakışları hızla bana döndü. Kaşları çatıktı. Yüzü de buruşmuştu "O çocuk peşinde dolanmaya devam ettiği sürece gözetim altındasın küçükhanım!" Dudaklarımı büzüştürdüm. "Umarım boğulmam!" diyerek yanından geçip yürümeye başladım.

Annem beni böyle kollamaya devam ederse bundan sonra Barlas'la görüşmem epey zor olacaktı. Eve gelince hemen odama girip üzerimdekilerden kurtuldum ve altıma koyu renk bir pantolon üzerime de mor v yaka kazağımı geçirip okul çantamdaki her şeyi boşaltıp içine otelde kalacağım için gerekli tüm şeyleri koyup çantamın fermuarını kapattım.

Odamdan çıkıp mutfağa gittiğimde annem masayı hazırlıyordu.

"Telefonun sürekli açık olacak."

"Aysun iki sokak ileride oturuyor anne. Başıma bir şey geldiğini düşünürsen oraya gelirsin,"

Cevap vermeden bir tabağa brokoli çorbası koyup masaya bıraktı. "Hadi yemeğini ye." Dediğini yapıp masaya oturduğumda onu izliyordum. Keyfi yok gibiydi. Gerçi son günlerde hiç olmamıştı zaten ama bugün Hikmet'le konuştuğunu bildiğim için bunun onunla bir alakası olduğunu düşünüyordum.

"Hikmet Ağabey ile konuştunuz mu anne?"

"Evet."

"Peki, meseleyi hallettiniz mi?"

"Henüz değil." Anlaşılan annem ona bayağı kızgındı.

"Hikmet Ağabey ile evlenmeyi hâlâ düşünüyor musun anne?"

"O, adam öldürmedi Öykü. Yaptığı suçtu evet ama bir daha böyle bir şey olmayacağına dair bana söz verdi."

"Ona inanıyor musun peki?"

"Elbette inanıyorum." Evlenmekten vazgeçmeye niyeti yoktu belli ki. İnandığı adamın neler yaptığını bilmiyordu. Ona güveniyordu ama güvenmemesi gerektiğini çok yakında öğrenecekti.

Bir süre muhabbet edip yemeğimizi yedikten sonra, "Ben çıkıyorum," diyerek masadan kalktım. "Bekle ben de geliyorum," deyince ona garip garip baktım. "Benimle mi geleceksin?"

"Evet, bir sorun mu var?"

"Yorulmana gerek yok diye söylemiştim." dedim.

"Yorulmam ben merak etme," deyip ayağa kalktı.

Odamdan çantamı alarak annemle birlikte evden çıktım. Yolda yürürken İçim içimi yiyordu.

"Sabah da beni almaya gelmezsin herhalde. Gitmen gereken bir işin var çünkü." Aysunların kapısının önünde durunca zile bastı. "Sabah tam yedide evde ol. Seni görmeden çıkmayacağım." Rahatlamıştım. Beni almaya gelmeyecekti. Birkaç saniye sonra kapı açılınca Aysun bizi güler yüzle karşıladı.

"Hoş geldiniz."

"Aysuncuğum anneni çağırır mısın lütfen."

"Annem evde değil Birgül Teyze."

"Ya öyle mi? Neyse ben gideyim o zaman. Annene selam söyle," deyip bana döndü. "Derslerinize iyi çalışın. Aradığımda telefonunu sakın açmazlık yapma!"

Annem, ikimizi de öpüp gitti. O uzaklaşınca Aysun'a baktım. Siyah pantolonunun üzerine açık pembe bir kazak giymiş sarı saçlarını da açık bırakarak çok az makyaj yapmıştı. "Sen hazır mısın?" Bana kapının hemen yanında duran çantasını gösterdi. "Evet, gece orada kalacağız diye yanımda bir şeyler götürüyorum."

"Bende yanıma bir şeyler aldım... Bu arada annenden izin aldın değil mi?"

"Evet, ona sende kalacağımı söyledim."

"İkimizin annesi de birbirimizde kalacağımızı düşünüyor yani?"

"Aynen."

"Benim yüzümden yalan söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm!"

"Boş ver, bu anneme söylediğim ilk yalan değil."

Birkaç dakika sonra Barlas arabasıyla kapının önünde durmuştu. Evden çıktığımızda Aysun arabaya doğru bakıp olduğu yerde kaldı. "Bana Çetin'in bizimle gelmeyeceğini söyle." Dönüp baktığımda Çetin'in de arabada olduğunu gördüm. "Gelecek gibi görünüyor."

"İstersen vazgeçebiliriz." Öpüştükleri için onunla aynı ortamda bulunmak istememesini anlıyordum. Utanıyordu. Bu yüzden vazgeçebilirdik. Onu bunun için zorlamazdım. Çetin'i arabada görmek hoşuna gitmemiş gibiydi ama yine de gitmekten vazgeçmedi. Omuzlarını dikleştirip oraya doğru yürümeye başladı ve "Hayır gidelim," dedi.

Çetin, "Ben arkada otururum," diyerek arabadan indi. "Sana yol boyunca Barlas'ı izle diye fırsat veriyorum. Bence bunu kaçırmak istemezsin."

Bende gülerek, "Fırsatı kendine de veriyorsun sanırım," dedim ve yerime oturdum. Çantamı yanıma koydum ve "Merhaba," diyerek Barlas'ın yanağından öptüm. "Merhaba," diyerek karşılık verdi.

"Senin geleceğini bilmiyordum!" dedi arkada oturan Aysun, yerine yerleşen Çetin'e sinirli bir şekilde.

"Ne fark eder, bilseydin kararını mı değiştireceksin?"

"Olabilir. Bütün o yolu seninle çekeceğime evde kalıp sıkıntıdan patlamayı tercih ederdim!"

"Hâlâ kararını değiştirebilirsin."

"Öykü için buradayım."

Barlas bu konuşmanın uzayacağını anlamışçasına, "Yolculuğa hazır mısınız gençler?" diyerek arabayı çalıştırdı ve "Aç mısınız, bir şeyler yiyelim mi?" dedi. Kafamı ki yana salladım. "Ben tokum." Aysun da evden çıkmadan yemiş olacaktı ki, "Ben de öyle," dedi.

"Siz açsanız bir yere otururuz ama..."

"Biz de aç değiliz," dedikten birkaç dakika sonra büyük bir marketin önünde arabayı durdurdu.

"Ne oldu?"

"Sigara almam gerekiyor, marketten bir şey isteyen var mı?" Kimseden ses çıkmayınca Çetin ve Aysun'un biraz yalnız kalmaları gerektiğini düşünüp ben de Barlas'a gitmek istedim. "Seninle geleyim."

Aysun, "Ben de geleyim," diye atıldı. Anlaşılan arabada Çetin'le yalnız kalmak istemiyordu. Utandığı ve o konunun açılmasından korktuğu belliydi ama ben burada kalması gerektiğini düşünüyordum. "Gerek yok Aysun, sen kal," deyip arabadan çıktım. Birlikte markete doğru yürürken Barlas'a bakıyordum. Dudak kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Bunu onları yalnız bırakmak için yaptıysan eğer iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Döndüğümüzde Aysun bizimle gelmekten vazgeçmiş olabilir."

"Sanmıyorum," dedim. Aysun kendine bile itiraf edememiş olsa da Çetin'den hoşlandığı belliydi. Şu an bizimle gelmek eminim hoşuna gidiyordu. Markete girdiğimizde Barlas alışveriş sepetini alıp bana uzattı.

"Sigara almaya geldiğimizi sanıyordum."

"Bir şeyler alalım, arabada yeriz." deyip sepete reyonda bulunan kuru yemişleri doldurmaya başladı. O sırada yanımıza esmer küçük bir çocuk geldi. Sekiz yaşlarında var yoktu. Koyu yeşil gözlerini Barlas'a dikmiş masumca ona bakarken biraz utanmış gibi görünüyordu. "Ağabey bakar mısın?"

Barlas elindeki kuru yemiş paketini sepete bırakıp bakışlarını çocuğa çevirdi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Söyle ufaklık." Çocuk utancından eski ve yıpranmış hırkasının içine gömülürken "Ağabey şey..." dedi. Zor konuşuyor gibiydi. Çekiniyordu sanki ."Küçük kardeşime bebek bezi lazım da, alabilir misin?" Yeşil gözleri şimdi hüzünlü bakıyordu. Konuşmayı utana sıkıla yaptığı belliydi. Yutkundum. İçim acımıştı. Bir şey söylemek istiyordum ama kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu. Çocuk yoksulluk çekiyordu ve bunu görmek beni kahretmişti. Markette isteyebileceği onca şey varken sadece bebek bezi istemesi çocuğun o yaşta olmasına rağmen büyüdüğünü ve hayatın zorluklarıyla küçük yaşta karşılaştığını belli ediyordu. Para değil, yiyecek ya da onu sıcak tutacak bir şey değil. Sadece küçük kardeşi için bebek bezi...

Barlas'ın yüzü anında hüzne bulanmıştı ama bunu çocuğa belli etmemeye çalışıyor gibiydi. Önünde çömeldiği çocuğun siyah gür saçlarını okşamaya başladı. "Adın ne senin ufaklık?" Sesinde de bir değişiklik hissetmiştim. O da çocuğun haline üzülmüş gibiydi.

"Ahmet."

"Nerede yaşıyorsun sen Ahmet?"

"İki sokak ileride bir gecekonduda ailemle yaşıyorum ağabey."

"Baban yaşıyor mu?"

"Evet."

"Peki, çalışıyor mu?"

"Hayır, çalışmıyor. Bir süre önce iş kazası geçirdi. Sakat kaldı. Ailemize bakamıyor artık."

Barlas'ın kaşları çatıldı. Bir süre çocuğun yüzüne baktı. Onun da benim gibi çocuğun haline acıdığını anlayabiliyordum. "Anladım," diyerek çömeldiği yerden ayağa kalktığında yakınımızda duran alışveriş arabasını alıp çocuğun önüne çekti. "Marketten ne istiyorsan alabilirsin Ahmet."

Çocuğun yeşil gözleri bir anda kocaman oldu ama sonra yine o hüzünlü bakışlarla baktı Barlas'a. "Sadece bebek bezi lazım ağabey. Başka bir şeye gerek yok." Barlas gülümseyip çocuğun saçlarını okşadı. "Gerek yoksa bile bence sen al. Hem kardeşini de mutlu etmiş olursun."

"Ahmet!" Market görevlisi adam adam sinirli bir şekilde çocuğun yanına geldi ve kolundan tuttu. "Yine mi buradasın sen?" Çocuk korkmuş gibiydi. Sesi titriyordu. "Ağabey ne olur dışarı atma beni!"

Adam bağıracak gibi oldu ama sonra sakince konuştu. Onun da çocuğun haline üzüldüğü belliydi de elinden bir şey gelmiyordu. "Kaç defa dedim sana içeri girme diye." Çocuk kafasını yere eğince adam Barlas'a baktı. "Kusura bakmayın efendim. Çocuğu hemen çıkartıyorum."

"Çıkarmıyorsun!" derken elini Ahmet'in omzuna attı Barlas. Sesi yükselmişti.

"Ama..."

"Ne ama?" Barlas'ın çatık kaşları iyice çatıldı. Adamın gözlerine öyle sert bakıyordu ki onu dövecek diye çok korkuyordum.

"Bu çocuk sürekli buraya geliyor. Müşterileri rahatsız ediyor efendim."

"Başlatma müşterilerinden!" Alışveriş yapan birkaç kişi bize baktı. "Bu çocuk burada kalacak!"

"Peki, nasıl isterseniz," diyerek uzaklaştı adam. Ahmet, Barlas'a büyük bir minnettarlıkla baktı.

"Sağ ol ağabey."

"Hadi, başla bakalım alışverişe."

Çocuk büyük bir heyecanla onu onaylayıp arabayı sürerek uzaklaştı. Barlas bana dönüp, "Sen de bir şeyler almaya devam et," dedi.

Ben de çocuğun peşinden gittim. Sepete bir şeyler atıyordum ama gözlerim onun üzerindeydi. Heyecanını izlemek hoşuma gitmişti. Eline aldığı her şeyi, "Bunu da alabilir miyim ağabey?" diye Barlas'a sorup öyle alıyordu. Yüzündeki gülüş o kadar hoşuma gitmişti ki ben bile o çocuğun mutlu olmasına sebep olduğu için Barlas'a minnet duyuyordum.

Alışveriş işi bitmiş aldığımız her şeyi kasadan geçirmiştik. Barlas ödemeyi yaparken az önce çocuğu marketten çıkaran adamla konuşuyordu. Ondan uzakta durduğum için ne söylüyordu duymuyordum ama çocuk hakkında konuştuğunu anlayabiliyordum.

Adamdan kalem ve kâğıt alıp oraya bir şeyler yazdıktan sonra yanımda duran çocuğa doğru yaklaştı. Gülümseyip elindeki kâğıdı ona uzattı. "Bak Ahmet, burada benim telefon numaram yazılı. Bir şeye ihtiyacınız olduğunda beni ara, tamam mı?"

Çocuk küçük kâğıdı ikiye katlayıp pantolonunun cebine sokarken Barlas üzerindeki siyah montu çıkarıyordu. Montu çocuğa giydirip uzun gelen kollarını kıvırarak çocuğun gözlerine baktı. "Dışarısı soğuk. Bunu hasta olma diye sana veriyorum."

Çocuk hayranlıkla üzerindeki monta baktıktan sonra Barlas'a çevirdi gözlerini. "Şey ağabey... Borcumu sana nasıl ödeyebilirim?" Tüylerim diken diken oldu, gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Çocuğun mutluluğu beni duygulandırmıştı.

Barlas pantolonunun arka cebinden çıkardığı cüzdanından bir miktar parayı çocuğun pantolonun cebine sıkıştırdı. "Bana borcun falan yok ufaklık."

dedi.

"Yok ağabey zaten çok şey aldın."

"Lazım olur. Dursun."

"Peki, ağabey sağ ol."

Barlas çocuğun omuzunu sıvazlarken yanında duran adama baktı. "Çocuğu marketin servisiyle evine bırakırsanız sevinirim," dedi. Sonra çocuğun saçlarını son kez okşadı. "Görüşürüz ufaklık, kendine iyi bak." Çocuk gidiyor olmamıza üzülmüş gibiydi. "Her şey için sağ ol ağabey. Siz de kendinize iyi bakın." Ağlamamak için kirpiklerimi kırpıştırırken çocuğa gülümseyip, "Hoşça kal," dedim ve Barlas'la birlikte marketten çıktım.

Arabaya doğru yürürken Barlas'a bakıyordum. Üzerinde montu olmadığı için üşüdüğünü düşünüyordum ama sanırım üşümüyordu.

"Keşke herkes senin gibi olsa... Çoğu insan nedense iyilik yapmaktan kaçınıyor."

"Ve bu beni kızdırıyor!"

"İyi ki ona yardım ettin, nasıl da mutlu oldu."

"Mutlu olması gerekiyor zaten. O bir çocuk. Hayatın yükünü omuzlarında taşıyacak yaşta değildi."

Biz arabaya binerken Aysun kollarını göğsünde birleştirmiş sinirli bir şekilde burnundan soluyordu.

"Nerede kaldınız?"

"Bir şeyler aldık."

"Biraz daha geç kalsaydınız içeride kaybolduğunuzu düşünüp polisi arayacaktım."

Bakışlarım Çetin'e kaymıştı. "Sorun ne?" Aysun'a baktı. "Biraz atıştık." Barlas arabayı çalıştırırken dikiz aynasından onlara baktı. "Bunu nasıl becerdiniz?" Aysun'un dudakları büzülmüştü. "Çetin'e sor, çünkü bunu beceren o!" Barlas bakışlarını dikiz aynasından alıp yola çevirdi. "Geri dönene kadar iyi geçinseniz iyi edersiniz. Aksi halde yolculuk ikiniz için de zor geçecek."

Onları konuşmaları için yalnız bırakmak istemiştim ama görüyordum ki kötü etmiştim. Yine tartışmışlardı. Aysun, Çetin'e, "Senin neden geldiğini anlayamıyorum," dedi. Çetin'in bakışları da ondaydı. "Bunu az önce söyledim. Orada ne ile karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Barlas'ı yalnız bırakamazdım." Aysun buna inanmamış gibi güldü. "Yalnız değil zaten, biz varız." Çetin'in dik dik ona bakıyordu. "Dövüşmeyi biliyorsun herhalde." Aysun'un gülüşü silinmişti. "Bilmiyorum ama..." Barlas söze girdi. "Ama ona dövüşmeyi sen öğretebilirsin." Dikiz aynasından Çetin'e bakıyordu. Aysun kızmış gibiydi. "Ben dövüşmeyi falan öğrenmek istemiyorum!"

Çetin'in Aysun'a dövüşmeyi öğrettiğini düşünüyordum da bu gerçekten kötü bir fikirdi. Çünkü o dövüşün sonu ya tartışmayla biterdi ya da Aysun, Çetin'i boğarak öldürürdü. Bence Aysun'un dövüşmeyi öğrenmemesi en mantıklı olandı. Aysun bunu istemediğini belli edince Çetin'in kaşları çatıldı. "Ben de zaten öğretme derdinde değilim."

O sıra Aysun bir şey diyecekti ki Barlas'ın çalan telefonuyla sustu. Barlas pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp açtı. "Efendim?"

Karşı taraftan ses gelince kaşları çatıldı. Direksiyonu daha sıkı tuttuğunu fark ettim. Sinirlenmişti sanki. "Yanlış numara!" deyip telefonu kapatarak tekrar cebine soktu. "Arayan İlhan'dı," dedi. Gözlerim kocaman olurken ona baktım. "Ona kendi numaranı mı vermiştin?"

"Sadece seni ne zaman arayacağını merak ettiğim için verdim. Görüyorum ki hiç zaman kaybetmiyor." Barlas, İlhan'la okulda karşılaştığımızı bilmiyordu. Annemin ondan yardım istediğini duysa çılgına dönerdi herhalde. Belki ona bunu söylemeliydim ama şimdi sırası değildi.

Barlas sigarasını yakmış içerken dumanı yarım açık olan camdan dışarı süzülüyordu. Arabadaki sessizliği bozan Çetin'in çalan telefonu olmuştu.

"Samet arıyor," deyip telefonu açtı, kısa bir konuşmadan sonra kapatıp sesli bir nefes verdi.

"Morali çok bozuk..."

"Bu normal," dedi Barlas.

"Neden ne oldu ki? Öznur'un Hikmet'in kızı olmasına mı üzülüyor?" Aysun merak etmişti. Ben de öyle.

"Hayır, Öznur'a inanmamamıza üzülüyor." Çetin'in şu an bunu Aysun'a söylemesi ne kadar doğruydu bilmiyordum. Aysun, Öznur'a ağzından bir şey kaçırırsa eğer bunun Barlas'ın hoşuna gitmeyeceği belliydi. Gerçi zaten bugün o adamı bulursak Öznur'un doğruyu söyleyip söylemediğini anlayacaktık. Belki de o yüzden umursamıyordu. Nasılsa her şey ortaya çıkacaktı.

"Ona inanmıyor musunuz? Ama Barlas onu çetesine alacağını söylemişti." Barlas dikiz aynasından Aysun'a baktı. "Bu onu kandırmak içindi. Kimin için çalıştığını öğrenmeden ona inanmadığımızı belli etmek istemiyoruz." Aysun şaşkınlığını üzerinden atınca kaşlarını çattı. "Öznur'un yalan söylediğini hiç sanmıyorum." Barlas gözlerini devirdi. "Al işte, bir Öykü daha!"

"O kız tehlikeli biri."

Aysun sinirleniyor gibiydi. Çetin'e sert gözlerle bakıyordu. "Arkadaşımı benden daha mı iyi tanıyorsun?"

"Kesinlikle," dedi Çetin. Sesi kendinden emin çıkıyordu. Yine tartışacaklarını anlayınca Aysun'a baktım "Boş ver Aysun, ne söylersen söyle bize inanmayacaklar." Barlas'ın bakışları bana kaymıştı. "Arkadaşınız aramıza sızabilmek için Samet'in duygularıyla oynadı." Şok olmuş gözlerle ona baktım. Yok artık! Bu kadarı da fazlaydı ama. Öznur'un böyle biri olduğunu düşünmeleri beni kızdırıyordu. "Şimdi de böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bize bunu o kız düşündürüyor."

Ona inanmak neden bu kadar zordu anlayamıyordum. Etraflarında düşmanları çoktu anlıyordum ama herkesten şüphe duyarak yaşayamazlardı. Bu iyi insanlara haksızlık oluyordu. Tıpkı Öznur'a olduğu gibi.

"Samet'e böyle bir şey düşündüğünüzü söylemeseniz iyi edersiniz. Ne hale düşeceğini tahmin bile etmek istemiyorum," dedim. Samet zaten üzgündü. Bunu duyarsa yıkılırdı resmen. Öznur bunu yapacak kadar adi bir insan değildi. Onu biraz tanısalar bize inanacaklardı ama tanımıyorlardı işte.

Barlas'ın arabayı benim ısrarlarım üzerine yavaş kullanması sayesinde gideceğimiz yere olduğundan geç vardık. Eski bir apartmanın önünde durduğumuzda, "İşte geldik. Adam burada kalıyor," dedi. Ben ön camdan apartmana bakarken Barlas emniyet kemerini çözüp arabanın kapısını açtı. Ben de inmek için hazırlanıyordum ki kafasını çevirip yüzüme baktı. "Siz gelmeyin, burada bekleyin."

"Tamam," dedim. Barlas Çetin'le beraber arabadan çıkıp apartmana girdi. Aysun'la birlikte onları beklerken sokağın ıssız olması yüzünden biraz gerildiğimi hissediyordum. Hava karanlıktı ama neyse ki Barlas ve Çetin iki dakika sonra geri döndüler.

"Ne oldu?" diye sordum. Keyfi yok gibiydi. "Burada değil." Bu benim de moralimi bozmuştu. "Nerede olabilir?"

"Arkadaşı barda olabileceğini söyledi."

"Ne yapacağız peki?"

"Şu bara gideceğiz," deyip arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Adamın evine çok da uzak olmayan bir barın önüne geldiğimizde Barlas el frenini çekti ve çıkıp bar kapısının önünde duran izbandut gibi adamların yanına gitti. Onlarla bir şeyler konuşup para verdiğini gördüm. Adamlarla konuşması bitince arabaya geldi ve kapısını açıp kafasını eğerek bize baktı. "Hadi gelin." Şaşırmıştım.

"Neden oraya gidiyoruz?"

"Kapıdaki adam onu tanıdığını söyledi. Her gece buraya gelirmiş. Muhtemelen bugün de gelecek. Onu içeride beklemeliyiz." Bu iyi bir fikir miydi bilmiyordum ama benim asıl düşüncem oraya nasıl gireceğimizdi. "İyi de Barlas biz reşit değiliz. Oraya giremeyiz." Barlas bunu sıkıntı etmiş gibi görünmüyordu. Rahat bir tavrı vardı. "Hallettim ben onu, gelin."

Hep birlikte sorunsuz bir şekilde bara girdik. Saat henüz erken olduğu için içerisi çok kalabalık değildi ama içeridekiler deli gibi eğleniyordu. Ortam güzeldi. Barlas etrafa bakınıp boş loca koltuklarından birini gösterdi. "Şöyle geçelim." Hepimiz oturunca önce bana sonra Aysun'a baktı. "Ne içersiniz?"

Benden önce Aysun cevap verdi. "Soda." Anlaşılan alkol almak istemiyordu. Ben de onun gibi düşünüyordum. "Ben de soda alayım." Barlas Çetin'e baktı. "Bize viski söylüyorum," deyip garsona sipariş verdi.

"Adamın geleceğine emin miyiz Barlas?"

"Her gece geldiğine göre bu gece de gelecektir."

"Keşke bara geleceğimizi bilseydim. Başka bir şeyler giyerdim," dedi Aysun. Çetin ona sert bir şekilde bakarken, "Ne giyerdin mesela? Mini bir etek mi?" diye sordu. Kızmıştı.

Aysun'un bakışları da anında sertleşti. "Bunu mu kastettim şimdi ben? Ayrıca bundan sana ne?" Çetin'in sesi yükseldi. "Bana ne öyle mi?" Yine tartışacak bir konu bulmuşlardı.

"Evet, sana ne? Beni öptün diye bana karışabileceğini mi sanıyorsun sen?" Barlas, Çetin'in Aysun'u öptüğünü biliyor muydu bilmiyordum ama şu an o da benim gibi Aysun'a şok olmuş bir şekilde bakıyordu.

Birden, "Adam geldi," dedi Barlas. Çetin hemen ayağa kalktı ama Barlas onu kolundan tutup durdurdu "Dur Çetin! Şuraya bak!" İçeri giren adamın arkasından gelen ve onu takip ettikleri belli olan iki adamı işaret ediyordu. Çetin durdu.

"Hikmet'in adamları Fuat'ın peşinde!"

"Neden onun peşindeler?"

"Neden olacak, ağzını kapalı tutması için uyarıda bulunacaklar." Çetin hâlâ ayakta duruyordu. Barlas "Bekleyelim," deyince yerine oturdu.

Aradığımız adam bara oturdu ve öne doğru eğilerek barmene bir şeyler söyledi. Diğer iki adam onu gözden kaçırmadan localardan birine geçtiler. Ona çok uzak değillerdi ama yakın oldukları da söylenemezdi. Uyarıda bulunmak için uygun zamanı kolluyorlardı belli ki. Biz de adamla konuşmak için uygun zamanı kolluyorduk ama o iki adam onun peşindeyken bu nasıl olacaktı onu bilemiyordum işte.

"Ne yapacağız?" diye sordum Barlas'a.

"Aklımda bir şey var."

"Nedir o?"

"Dinleyin," diyerek planını anlatmaya başladı.

Çetin Barlas'ın planından pek hoşnut olmamış gibi görünüyordu. "Adamlar beni tanıyabilir Barlas."

"Öyle bir şey olursa Aysun'u da al hemen kaç buradan. İşimiz bittiğinde seni arayacağım. Bana konumunuzu atarsın gelip sizi alırım." Doğrusu plan ne kadar iyiydi bilmiyordum ama korkuyordum. Başımıza bir şey gelebilirdi. Plandaki büyük görev Aysun'a düşünüyordu. Zaten Çetin'in plandan hoşlanmamasının nedeni de buydu sanırım.

Çetin, "Tamam," deyince Barlas Aysun'a döndü. "Bunu yapabilirsin değil mi?" Aysun yutkundu. Kendinden pek emin görünmüyordu ama "Yaparım," dedi. Barlas buna memnun olmuştu. Kafasını çevirip adamlara baktı ve sonra tekrar Aysun'a çevirdi gözlerini. "Hazırsan hadi..."

Aysun bana bakıp ayağa kalktığında derin bir nefes alıp yavaşça o iki adama doğru yürüdü. Çetin'e baktım. Onu izlerken dudağının kenarını ısırıyor bir yandan da ayağını sallıyordu. Bir şeylerin ters gitmesinden korktuğu belliydi. Ben de korkuyordum. Aysun bu işi beceremezse kötü

şeyler olacağı kesindi. Her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordum. Gerçi plan tartışma yaratma üzerineydi. Böyle bir plan her şeyin yolunda gideceğini göstermezdi ama en azından şu adamla konuşmamızı sağlayabilirdi.

Aysun o iki adamın oturduğu koltuğun önünden geçerken durdu ve sinirli bir şekilde adamlardan birine bakıp ona bağırdı. "Sen ne diyorsun ya?" Adam şaşırmış gibiydi. Arkadaşına bakıp, "Ne oluyor?" diye sordu. Bize yakın oldukları için seslerini duyuyorduk ama tam net duyduğumuz da söylenemezdim.

Aysun açık bıraktığı sarı saçlarını geriye atıp elini beline koydu. "Bana nasıl laf atabilirsin? Yaşından utanmıyor musun sen?" Çetin ayağa kalktı. Sıra ondaydı. Adam Aysun'a anlamaz gözlerle bakarken Çetin onların yanına gidip sinirli bir şekilde Aysun'a baktı. "Ne oluyor burada?"

"Aşkım bu adam bana laf attı!" Çetin adamın yakasından tutup kaldırdı ve suratına bir yumruk geçirdi. Arkadaşı onu durdurmaya çalışınca ona da vurdu.

Barlas ve ben, çıkan kargaşadan faydalanıp Hikmet'in işten çıkardığı adamın yanına gitmiştik. Adam öylece oturmuş elindeki biraya bakıyordu. Düşünceliydi.

"Fuat!" Barlas adamın omzuna elini koyunca adam elindeki birayı bırakıp Barlas'a baktı. Onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Barlas?" Soru sorar gibi yüzüne bakınca Barlas elini omzundan çekip kolundan tuttu. "Kalk hadi, bizimle gelmen gerekiyor!"

"Neler oluyor?" Adamın sorusu üzerine bizimkilerin olduğu yere çevirdi gözlerini. Çetin'in bize zaman kazandırmak için adamları dövdüğünü ve garsonların onu tutmaya çalıştıklarını görünce "Anlatacağım, hadi!" diyerek adamı ayağa kaldırdı.

Adamı kolundan tutarak arka kapıdan dışarı çıkarınca sırtını duvara yaslayıp kolunu bıraktı. Adam ona şaşkınca bakmaya devam ediyordu. "Burada ne işin var?" Barlas acelesi varmış gibi konuşmaya başladı. "Hikmet'in adamları peşinde!" Adamın kaşları çatıldı. "Peşimde mi?"

Görünüşe göre böyle bir şeyi beklemiyordu. İşten çıkarılmıştı. Hikmet'in adamlarını peşine takacağı aklına gelmemişti sanırım. Taktıysa bir sebebi olduğunu o da biliyordu. Bu yüzden korkmuş gibi görünüyordu. Barlas adamın korkusunu anlasa da umursamadı. Yüzüne bakarak ellerini omuzlarına koydu.

"Dinle, bize yardım etmek zorundasın!"

"Ne yardımı?"

"Hikmet hakkında bildiğin her şeyi polise anlatman gerekiyor!"

"Bunu yapamam. Beni öldürür! Hiçbir şey söylemediğim halde adamlarını göndermiş. Yaparsam kesin ölürüm!"

"Sana yardım ederim!"

"Onunla uğraşamazsın Barlas. O çok tehlikeli!"

Barlas'ın onu ikna edemeyeceğini anlayınca devreye ben girdim. "Lütfen bize yardım edin! Annem o adamla evlenmek üzere."

Adam bana baktı. Halime üzülmüş gibiydi. "Yapamam. Kendi sonumu kendim hazırlayamam!" Sesim aciz çıkıyordu "Lütfen! Size yalvarıyorum bize yardım edin!" Adam yüzüme korkuyla bakıyordu. "Size yardım edersem ölürüm!"

"Sizi anlıyorum... Peki, söyler misiniz, Hikmet'in çocuğu var mı?" diye sordum. Bunu öğrenmek zorundaydık. Madem adam bize yardım edemiyordu en azından bu sorunun cevabını verip Barlas'ın Öznur'a yardım etmesini sağlayabilirdi.

"Evet var. İsimlerini tam olarak hatırlayamıyorum ama küçük kızın ismi Öznur'du sanırım."

İçeriden gelen sesler değişmiş, adamlar muhtemelen Fuat'ın yokluğunu fark etmişlerdi. Barlas beni kolumdan tuttu. "Gidelim!" Birkaç adım attıktan sonra omzunun üstünden Fuat'a bakıp, "Adamlar içeride seni arıyordur, kaçsan iyi olur!" dedi.

Koşar adım arabaya ulaştığımızda Barlas elimi bıraktı ve cebinden çıkardığı uzaktan kumandalı anahtarla arabanın kilidini açtı.

"Aysun ve Çetin'i almadan gidecek miyiz?"

"Onlar çıkmışlardır."

Arkadan ayak sesleri duyunca dönüp arkama baktım. İçerideki o iki adam bize doğru koşuyordu. Yüzleri kan içindeydi ama Barlas'ı burada görmek onları sinirlendirdiği için yüzlerinin o halini umursamadan bizi yakalama niyetine girmişlerdi. Bu görüntü beni dehşete düşürürken bağırmaya başladım. "Barlas adamlar geliyor!"

Omzunun üstünden onlara baktığında küçük bir küfür mırıldanıp hemen arabanın kapısını açtı. "Atla çabuk!" Adamlar Çetin'i görünce Barlas'ın da burada olduğunu tahmin etmişlerdi muhtemelen. O yüzden bizim peşimizdeydiler. Aysun ve Çetin'in kaçmış olduklarını umut ederek kendimi yolcu koltuğuna attığımda kapımı kapatmamla arabanın hareket etmesi bir oldu.

Arka camdan adamları kontrol ediyordum. Onlar da arabalarına atlamışlardı ve peşimizdeydiler. Aysun ve Çetin'in peşinde olmamaları tamamen şanstı. Onların arabaları yoktu ve yakalanmaları muhtemeldi. Barlas onları atlatabilirdi. Bunu daha önce yapmayı başarmıştı. Şimdi de yapabilirdi. Ama adamlar daha önce başımıza gelemeyen bir şey yaptılar.

Silahla ateş ederek iki arka tekeri patlattılar.

Ben korkudan kafamı eğmiş bağırırken, Barlas sinirle küfür mırıldanıp arabayı o şekilde sürebildiği kadar sürdü ama daha fazla gidemeyeceğini anlayınca kenara çekip durdurdu. Hızla kapıları açıp arabadan indik. Elimden tutup, "Koş!" diyerek beni bir ara sokağa soktu.

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum. Korkudan nabzımın kulaklarımda attığını hissediyordum. Adamların silahı vardı. Yakalandığımız an bizi öldürecekleri kesindi. Nefes nefese koşmaya devam ederken sokağın sonunda önümüze çıkan yüksek duvar yüzünden durup şaşkınca birbirimize baktık. Girdiğimiz sokak çıkmaz sokaktı. Bu bizim için kötü olmuştu.

"Barlas bu duvarı aşmamız mümkün değil!" Gözlerim dolmuştu. Bütün bedenim titriyordu. "Bizi öldürecekler!" Bakışları yere kaydı. Bir şey söylemek için tekrar bana döndürecekti ki oraya takılı kaldı. Elimi bırakıp yüzüme baktığında, "Bir gün öleceğiz Öykü..." dedi ve kolumdan tutup beni beş adım kadar ileri götürdü. "Ama bugün değil!"

Bana çenesinin ucuyla yarım açık olan rögar kapağını gösterdi. Bu normal şartlar altında çok mantıklı bir düşünce olmazdı ama şu anki durumumuza bakılacak olursa başka çaremiz yok gibiydi.

Barlas eğilip ağır olduğunu tahmin ettiğim kapağı kendine çekti ve "Gir çabuk!" dedi. Hemen dediği şeyi yaptım. İçeride merdiven olması bizim için büyük bir şanstı. Ayağımı merdiven basamağına koyup aşağı yukarı beş metre derinliğinde olduğunu düşündüğüm kuyuya inmeye başladım. Duyduğum koku midemi bulandırsa da kusmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Merdivenin sonuna geldiğimde daha fazla inecek yerim olmadığı için kafamı kaldırıp Barlas'a baktım. Merdivenin başında durmuş kapağı deliklerinden tutarak kuyuyu kapatıyordu.

"İyisin, değil mi?" diye sorduğunda koku almamak için burnumu tutmuş sıkıyordum. "Midem çok bulanıyor!" dedim. İçerisi karanlıktı ama kapağın tam üstünde bulunan sokak lambasının ışığı kapağın deliklerinden sızıp birbirimizi görmemizi sağlıyordu. Barlas'ın yüzü sıkıntılı görünüyordu. "Dayanmaya çalış!"

"Nerede lan bunlar?" diyen adamların sesi duyuldu. Çıkmaz sokakta olduklarını fark edince bizi görmemek onları epey şaşırtmış olmalıydı.

"Bu duvarı aşmış olamazlar herhalde?"

"Belli ki aşmışlar! Allah kahretsin! Ne yapacağız şimdi?"

"Geri dönelim. Onları bulmamız gerekiyor!"

Birkaç saniye sonra ayak seslerinin uzaklaştığını duyunca nefesimi sesli bir şekilde dışarı verdim. Midem hâlâ bulanıyordu ve kusmama ramak kalmıştı. Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Yoksa daha fazla dayanamayacaktım.

Barlas gittiklerini anlayınca kapağı itip çıktı. Merdiveni tırmanıp Barlas'ın elini tutarak dışarı çıktığımda kusmamak için derin nefesler alıyordum. Rahatlamıştım ama hâlâ midem bulanıyordu. Barlas yüzümü iki elinin arasına aldı ve gözlerime baktı. "Öykü buradan hemen gitmemiz gerekiyor. İyisin değil mi?" Çok iyi olduğum söylenemezdi ama kötü de değildim bir an önce uzaklaşmak istiyordum. "Gidelim."

Elimi tutunca geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladık. Adamların hâlâ bizi bulma ihtimalleri vardı. Arabanın yanına geldiğimizde, "Barlas korkuyorum!" dedim. Durdu. Bana döndü ve yanağımı okşadı. "Söz veriyorum bir şey olmayacak." Arabaya baktım. Tekerlekler bu haldeyken ne yapacağımızı bilmiyordum. Ona güveniyordum ama bu durumda onlardan nasıl kurtulacağımızı merak ediyordum. Her an her yerden çıkabilirlerdi. "Şimdi ne yapacağız Barlas?"

"Bir taksiye atlayıp otele geçeceğiz. Çetin'e de haber veririm oraya gelirler." Taksi bulana kadar yaya olarak yürüyecektik yani. Bu durum beni daha çok korkutuyordu ama bir şey demedim.

Yürümeye başladık. Elini sıkıca tutmaya devam ediyordum. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Burada olmadıkları belliydi ama yine de her yerden çıkabileceklerini düşündüğüm için duyduğum en ufak seste tedirginlik yaşıyordum. Barlas rahat görünüyordu, sanırım onları atlattığımızı düşünüyordu. Onu öyle görünce benim de korkum yavaş yavaş geçiyordu sanki. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ta ki hızla bize doğru yaklaşıp tam arkamızda duran arabaya dek!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

54.BÖLÜM

Arkama dönüp arabaya bakamayacak kadar korkmuştum. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki bayılacakmışım gibi hissediyordum. Barlas elimi tutmasa belki de çoktan yığılmıştım. Biz ne yapacağımız endişesiyle göz göze geldiğimizde arabanın kapısı açıldı.

"Çabuk atlayın! Her an gelebilirler!"

Şaşkın bir halde arkama baktığımda arabanın şoförünün Fuat olduğunu gördüm. Belli ki bize yardım etmek istiyordu.

"Hadi, çabuk!"

O arabaya binmek peşimizdeki adamlardan kurtulmamız demekti. Barlas tereddüt bile etmeden beni arka koltuğa oturttu. Kendi de yolcu koltuğuna geçip oturunca, Fuat arabayı hızla sürmeye başladı.

"Burada ne işin var? Bizi mi takip ediyordun sen?" dedi Barlas.

"Peşinize düştüklerini gördüm. Bu yüzden sizi takip ettim. Biliyorum şu an bunu neden yaptığımı sorguluyorsun. Beni uyarmasaydın ölmüş olabilirdim. Bu da teşekkürüm olsun."

Barlas'ın kaşları çatıktı. Gergin görünüyordu. "Bizi en yakın otelde indir," dedi. Fuat şaşırdı. "Otelde mi kalacaksınız?"

"Bir sorun mu var?"

"Otelde kalmanızı tavsiye etmem. Arabanızın tekerini patlattılar, ne yapacağınızı tahmin edip bütün otellerde sizi arayabilirler. Bende kalabilirsiniz isterseniz."

"Hikmet'in adamlarıyla ilk defa başa çıkmaya çalışmıyorum. Hallederim. En yakın otelde ineceğiz." Kararının kesin olduğunu görünce merakla ona baktım. "Neden onda kalmıyoruz?" Bana baktı "Çünkü karşılığında bir şey

isteyecek. Bunu iyiliksever biri olduğu için yapmıyor." Fuat Barlas'ın dediği şeyi onaylar gibi konuştu. "Hikmet'in tehlikeli biri olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Düşündüm de onu birlikte bitirebiliriz."

"Onu tek başına da bitirebilirsin."

"Birinin yardımı olmadan bunu yapamam."

"Sana yardım edeceğimi söylediğimde bunu kabul etmemiştin. Şimdi kararını ne değiştirdi?"

"Ölüm korkusu değiştirdi." Sesi korkusunu belli ediyordu. "Adamlarını peşime takmış. Amacı belli, hiçbir şey yapmasam bile beni öldürecek. Seni de öyle. Eğer birlik olursak onunla başa çıkabiliriz."

"Tehlikeli olduğunu ve onunla uğraşamayacağımı söylemiştin bana."

"Hâlâ aynı fikirdeyim ama sanırım başka çaremiz de yok."

"Benden ne istiyorsun?"

"Beni korumanı... Büyük bir çeten var, bunu yapabilirsin. Eğer dediğimi yaparsan ikimiz de ondan ve adamlarından kurtuluruz. Ama polise her şeyi anlatmam için birkaç gün bekleyeceksiniz."

"Neden?"

"Onda benim olan bir şey var. Önce onu almam gerekiyor. Bunun için zamana ihtiyacım var. Daha sonra polise gidip her şeyi anlatacağım. Yaptığı tüm kirli işleri..."

"Peki, tamam sana yardım edeceğim."

"En doğru kararı verdin."

"Umarım ev adresini bilmiyorlardır."

Onda kalmayı kabul ettiğini sorduğu sorudan anlayınca Fuat'a baktım. Adamların evini bulamayacaklarını düşündüğü için gayet rahat

görünüyordu. Hiç korkusu yoktu. "Burada iki evim var. Şu an kaldığım evin adresini bilmiyorlar. Beni aramaya kalkarlarsa muhtemelen diğer evde arayacaklar. Bu yüzden rahat olun."

"Öğrenmeleri pek zor olmaz."

"Sizi aramakla uğraşacakları için bana vakit ayırabileceklerini pek sanmıyorum. Öncelikli hedefleri sizsiniz şu an."

Sanırım haklıydı ve Barlas da onunla aynı fikirdeydi ki bir şey söylemedi.

Sessizliğinden faydalanarak, "Çetin ve Aysun'a ulaşmamız gerekiyor," dedim.

Bana bakmadan cebinden telefonunu çıkarıp Çetin'i aradı. Karşı taraf telefonu açınca, "Neredesiniz?" diye sordu. O da en az benim kadar merak etmiş gibiydi. Bu sesinden anlaşılıyordu. Bir süre onu dinledikten sonra konuştu. "Arabanın tekerlerini patlattı itler! Fuat peşimizdeymiş. Onlardan kaçtığımızı görünce bize yardım etti. Şu an arabasındayız. Onun evine gidiyoruz. Gittiğimizde sana konum atacağım, oraya gelirsiniz," dedikten sonra telefonu kapattı.

"Neredelermiş?"

"Bardan çıkınca bir taksiye binip oradan uzaklaşmışlar. Hâlâ taksidelermiş."

"İyi bari başlarına bir şey gelmemiş."

Fuat bize yardım edecekti. Hikmet onun sayesinde hapsi boylayacaktı ve ben bu yüzden kendimi oldukça rahatlamış hissediyordum. Şimdi tek sorun anneme Hikmet'in aslında nasıl biri olduğunu söylemekteydi. Bir şekilde bunu söylemenin yolunu bulup ona tüm gerçekleri anlatacaktım. Evleneceği adamın nasıl biri olduğunu öğrenince üzülecekti ama ondan kurtulduğu için şükür de edecekti.

Kısa süre sonra Fuat'ın evine varmıştık. Eski bir apartmanın giriş katıydı. Fuat zile basmadan önce bize, "Şimdiden uyarayım ev arkadaşım biraz gariptir. Bu umarım sizi rahatsız etmez," dedi. Ben kaşlarım çatık bir halde

ona bakarken Barlas kafasını eğerek kulağıma fısıldadı. "Adamın söylediklerini dikkate alma sakın. Gerçekten de biraz garip bir tip." Yapılan uyarıdan sonra adamın nasıl biri olduğunu merak etmeye başlamıştım. Fuat zile bastı. Sanırım anahtarı yoktu. Ya da yanına almayı unutmuştu.

Kapıyı açan adamın koyu yeşil gözlerinde şaşkınlık vardı. "Dostum bu kadar erken gelmeni beklemiyordum." Paspal giyimli, saçı sakalı birbirine karışmış, kırklı yaşlarının sonlarında olan adam bize baktı. "Misafir mi getirdin?" Gözleri birkaç saniye Barlas'ta oyalandıktan sonra, "Bir saniye, sen Fuat'ı arayan çocuk değil miydin? Demek onu bulmayı başardın," dedi.

"Hulki izin ver de misafirlerimiz içeri geçsinler. Kendileri bu gece burada kalacak." Adam buna memnun olmuş gibi gülümsedi. "Tabii ama önce onlara soru sormam gerekiyor dostum. Biliyorsun kural bu. Bekleyin," deyip kapıyı suratımıza kapattı.

Kaba hareketi beni şaşırtmıştı. Fuat'a baktım. Onun da bakışları bizdeydi. Arkadaşının bu durumundan yakınıyor gibi bir hali vardı. "Üzgünüm. Bunu yapmadan kimseyi içeri almaz." Şaşkınlığım devam ederken, "Ne yapacak ki?" diye sordum. Tedirgin olmuştum. Adam zaten garip biriydi. Ne yapacağı belli olmaz diye düşünüyordum. Bir de o adamla burada aynı evde kalacaktık. İşte şimdi iyice gerilmiştim.

Fuat tam cevap verecekken Hulki denilen adam kapıyı açtı. Elinde bir su şişesi vardı. Göğüs hizasında tuttuğu su şişesini kendi ekseni etrafında sağa doğru döndürmeye başladı. Bunu yaparken bize bakıyordu. Gözleri heyecanını belli eder gibi kocaman olmuştu. Anlaşılan bunu yapmaktan zevk alıyordu. "Evet, söyleyin bakalım bu su şişesi hangi tarafa dönüyor. Sağa mı? Yoksa sola mı?"

Ben anlayamayan gözlerle adama bakarken Barlas'ın bıkkınca nefesini dışarı bıraktığını duydum. Belli ki bu durumu benim gibi o da saçma bulmuştu. Eminim şu an içinden adama küfürler yağdırıyordu ama "İki tarafa da dönüyor," dedi. "Hem sağa hem sola."

Cevabı beni şaşırtmıştı. İki tarafa da döndüğünü nereden çıkartmıştı bilmiyordum. Şişe sağa doğru dönüyordu işte. Böyle bir cevap vermesi garipti. Adam Barlas'ın cevabını alınca gözlerini bana çevirdi "Sence?" Ben

sağa doğru döndüğünü düşünüyordum ama buna rağmen düşündüğüm cevabı vermedim. "Onunla aynı fikirdeyim."

"Değilsin," dedi sırıtarak. "Sağa doğru döndüğünü düşünüyorsun sen ama arkadaşın haklı. Şişe iki tarafa da dönüyor." Bunu anlamış olmasına şaşırmıyordum. Şaşırdığım şey şişenin iki tarafa da döndüğünü söylemesiydi. "Çok üzgünüm ama bunu sormak zorundayım. Nasıl oluyor da sağa doğru dönen şişenin her iki tarafa da döndüğünü söylüyorsunuz?"

Hâlâsırıtıyordu. "Çünkü şişeyi ters çevrilmiş haliyle de hayal ediyoruz. Öyle olunca şişenin her iki tarafa da döndüğünü anlıyoruz," dedi ve şişeyi aynı şekilde döndürmeye devam ederek ters çevirdi. Böyle yapınca şişenin sola doğru döndüğünü gördüm. Bu durumda şişe gerçekten de iki tarafa da dönmüş oluyordu. Gülmemek için kendimi gerçekten zor tutarken bunun tam bir saçmalık olduğunu düşündüm bir kez daha içimden. Adamın böyle bir soru sormasının nedenini bile anlayamamıştım. Sıkılmıştı ve eğlenmeye falan çalışıyordu galiba.

Adama dik dik bakınca sırıtışını suratından sildi ve şişeyi döndürmeyi bıraktı. "Saçma olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Sorusuna cevap vermedim ve ben ona bir soru sordum. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Sizi anlamak için," dedi hiç beklemeden cevap vererek. "Yanındaki arkadaşın olaylara değişik açılardan bakmayı biliyor ama sen bilmiyorsun. Bu gerçekten üzücü..." Güldüm. "Olaylara hangi açıdan baktığımızı bu saçma soruyla mı anladınız yani?" Bir an saçma olduğunu dile getirdiğim için sinirleneceğini düşündüm ama öyle bir şey olmadı. Gayet sakindi. "Evet."

"Çok affedersiniz ama olaylara nasıl baktığımız sizi neden ilgilendiriyor?"

"Aslına bakarsan ilgilendirmiyor. Bu, sadece bakış açınıza göre sizinle iletişime geçebilmem için sorulmuş bir soruydu. Cevaplarınızı aldığıma göre artık içeri geçebilirsiniz," deyip kenara çekildi. Barlas ve ben yerimizde durmaya devam ederken Fuat arkadaşının izni üzerine içeri girdi. Sonra dönüp bize baktı. "Hadi girin."

Bu adamla burada kalmak istemiyordum ama Barlas hiç de benim gibi düşünmüyordu ki elini sırtıma koyup ayakkabılarımı çıkarmama müsaade etmeden beni içeri yönlendirdi. Hep birlikte salona geçtiğimizde Barlas telefonunda bir şeyler yapmaya başlamıştı. Ben ise evi inceliyordum.

İçeride karşılıklı duran iki eskimiş kanepe ve köşeye koyulmuş bir televizyon vardı. Diğer köşede de soba vardı ama yanmıyordu. Kanepenin yanında üzerinde boş içki şişeleri bulunan küçük bir sehpa duruyordu. Yerde oldukça kirli görünen bir halı vardı. Perdeler yıpranmıştı. Hissettiğim yoğun sigara kokusu yüzümü buruşturmama neden olunca Fuat pencereyi açtı. Sonra dönüp bize kanepeyi işaret etti. "Şöyle oturun."

Fuat da karşımızdaki kanepeye Hulki'nin yanına oturdu. Tuhaf adamın gözleri üzerimdeydi. Sakalıyla oynuyordu. Bana bakmasından rahatsız olmuştum. Barlas'a doğru iyice yanaştım.

"Adın ne senin?" dedi birden.

"Öykü."

"Sevgilisiniz öyle değil mi?"

"Evet."

"Söylesene onu seviyor musun?" Bu seferki sorusunu Barlas'a yönlendirmişti. Sorduğu soru da tıpkı kendisi gibi garipti.

"Hulki gereksiz sorularınla onları rahatsız etme!" Fuat arkadaşını uyarmıştı ama Hulki bu uyarıyı dikkate almadı. "Sadece basit bir soru sordum dostum. Ve gereksiz olmadığını biliyorsun," dedi. Tekrar Barlas'a baktı. Sorusunun cevabını almak istiyor gibi görünüyordu. "Hadi cevap ver, onu seviyor musun?"

Barlas bıkkınca nefes verdi. Hulki'nin bu halleri onu rahatsız ediyordu belli ki. "Tabii ki seviyorum. Hem de çok seviyorum." Hulki kafasını hafifçe iki yana salladı. "Bu çok üzücü..."

"Üzücü olan nedir?"

"Onu çok sevmen..."deyip bana döndü. "Peki ya sen? Onu seviyor musun?"

"Evet!"

"Yazık!" dedi acıyan bakışlar fırlatarak. Kızdığımın farkında değildi galiba ama Fuat bunu anlamış olacak ki onu yine uyarma gereği hissetti. "Hulki!" Sesi oldukça gür çıkarken Hulki kafasını çevirip ona baktı. "Dostum biliyorsun bugün son günümüz. Bence misafirlerimize bir iyilik yapalım ve biraz gelecekleri hakkında konuşalım."

Fuat arkadaşına olan kızgınlığını iyice belli etti. "Buraya bunun için gelmediler." Hulki ayağa kalktı. "Bunu biliyorum zaten," diyerek güldü. Sonra birden bire gülüşünü sonlandırdı ve "Neyse gidip size yiyecek bir şeyler getireyim," deyip salondan çıktı.

"Arkadaşınız bize neden saçma sapan sorular soruyor?"

"Kendisinin garip olduğunu söylemiştim size. Kusuruna bakmazsanız sevinirim," dedi. Barlas bu konuyla ilgilenmedi. "Arkadaşın bugün son gününüz olduğunu söyledi. Bir yere mi gideceksiniz?" Fuat'ın yüzü birden düştü. "Hayır." Barlas'ın tek kaşı havadaydı. "Neden öyle söyledi o zaman?"

Fuat sesli bir nefes bırakırken kaşlarını çatmıştı. "Size bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama Hulki'nin aklı başında biri olmadığını bilmeniz gerekiyor. Gerçi bunu anlamışsınızdır zaten. O pek normal değil. Sürekli özel biri olduğunu söyleyip duruyor. Güya kâhinmiş. Gelecek hakkında atıp tutuyor işte. Birkaç gün önceden bugünün tarihini verip kehanette bulundu. Öleceğimizi söyledi. Bugünün son günümüz olduğundan bahsetmesi o yüzden. İnsanların ona inanması onun için önemli. Bu yüzden sizin gelecekleriniz hakkında da bir şeyler uyduracaktır. Onu dikkate almazsanız sizin için iyi olur."

Kâhin olduğunu düşünen bir adamla ilk defa karşılaştığım için bu durumu garipsiyordum. Arkadaşına bugün öleceklerini söylemesi ne kadar korkunçtu. Fuat'ın onun gibi biriyle yaşamasına anlam veremiyordum.

Hafiften gülerken Barlas'a baktım. "Umarım Hulki Aysun'un geleceği hakkında da kehanette bulunmaya kalkmaz. Yoksa Aysun'un onu rahat

bırakmayacağı kesin." O da gülmeye başlayınca aklıma gelen şeyle suratına merakla baktım. "Bu arada onlara konum attın değil mi?"

"Attım, birazdan burada olurlar."

Biz Fuat'la sohbete etmeye başladığımızda Hulki aceleyle salona girdi. "Öykü bana yardımcı olabilir misin?" Ben cevap veremeden Fuat konuştu. "Onu rahatsız etme Hulki, ben sana yardım ederim."

Açıkçası Hulki'den ürküyordum ama cesaretli olmak zorundaydım. Böyle şeyler beni korkutmamalıydı. "Hayır, ben yardım edebilirim."

Hulki'yle salondan çıktığımızda mutfağa girip bana verdiği işi yapmaya başladım. Çerezleri tabağa yerleştiriyordum. O da dolaptan çıkardığı bira şişelerinin kapaklarını açmakla uğraşıyordu. Bir tanesinin kapağını açmayı başarınca ondan bir yudum alıp ağzının kenarından akan birayı elinin tersiyle sildikten sonra şişeyi bana uzattı. Onu kibarca reddettim. Şaşırmıştı. Bana garip bir şekilde bakıyordu. "Bana neden öyle bakıyorsunuz?" diye sordum. Korktuğumu anlamış olacak ki birden gülmeye başladı. "Korkma, sana zarar verecek değilim."

Elindeki şişeyi tezgâha bıraktı. Bakışları üzerimdeydi. Asla ayırmıyordu. "Biliyor musun senin için üzgünüm."

"Neden?"

"Hiç beklemediğin bir şey olacak ve bu seni yıkacak," dedi. Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı. "Buna kendin sebep olacaksın ve bu yüzden önce kendini suçlayacaksın... Daha sonra da onu..."

"Kimi?" diye sordum. Merak etmiştim. Ona inanıp da kendimi üzecek değildim ama yine de sormuştum işte.

Adam halime acıyormuş gibi görünüyordu. Sorumu cevaplayacaktı ama kapı çalınca elini omzuma koyup, "Geleceği değiştirebilirsin. Sana tavsiyem akıllıca davranman," dedi sadece. Sonra da elini omzumdan çekip kapıyı açmaya gitti.

Ben işimi yapmaya devam ederken Aysun sinirli bir şekilde yanıma geldi. "Bu adam şaka falan mı? Sinirlerimi bozdu resmen!" Hulki'nin tezgâha bıraktığı biraların kapağını açarken gülümsedim. "Takmamaya çalış."

"Takılmayacak gibi değil ki. Manyak mıdır nedir?"

"Haklısın," dedim. Başka ne diyebilirdim ki. Aysun, "Sana yardım edeyim," dedi ama onu kibarca reddettim. "Gerek yok hallediyorum ben."

Yanımda durmuş yaptığım işi izlerken "E anlatsana adam ne dedi? Size yardım etmeyi kabul etti mi?" diye sordu.

"Evet etti. Barlas'ın onu koruması karşılığında polise her şeyi anlatacak."

"Bu çok iyi bir haber!"

"İyi bir haber daha var. Adamdan Hikmet'in Öznur adında bir kızı olduğunu da öğrendik."

"Öznur doğruyu söylüyormuş yani?"

"Evet."

"İnan bana içim nasıl rahatladı bilemezsin. Arkadaşımızın casus çıkması beni ciddi anlamda üzerdi."

"Aynen öyle."

"Bu arada neden bu evdeyiz?"

"Hikmet'in adamları peşimizde olduğu için Fuat burada kalmamız gerektiğini söyledi. Otelde kalırsak bizi bulabileceklerini düşünüyor."

Aysun bir anda kısık sesle konuşmaya başladı. "Ya bu bir tuzaksa? Barlas nasıl ona güveniyor? Sonuçta o da eskiden Hikmet'in adamıydı."

"Görmedin mi Hikmet'in adamları onun peşindeydi. Hem inan bana bu bir tuzak olsa Barlas bir şekilde bunu anlardı. Sorun yok yani. Rahat olabilirsin."

Onu rahatlatmayı başarınca tepsiyi tutması eline tutuşturdum. Ben de biraları aldım.

"Hadi içeri geçelim."

Elimizdekileri oradaki sehpaya bıraktığımızda Çetin'in orada olmadığını fark ettim. Fuat ve Barlas, Hikmet hakkında konuşuyorlar, Hulki de sesini çıkarmadan onları dinliyordu.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Size zarar verecek," diyordu Fuat, Barlas'a.

"Hazır konusu açılmışken bana bunu anlatır mısınız? Yani Hikmet'in pis işlerini?" diye sordum. Fuat onun sağ koluydu. Her şeyini biliyor olmalıydı.

"Onun neler yaptığını bilmiyor musun?"

Tam ona cevap verecekken Barlas sinirini belli edercesine konuştu. "Bilmiyor ve bilmesine de gerek yok!"

"Hayır, var!" diyerek Barlas'a baktım. Kızmıştım. Bunu öğrenmeme engel olamazdı. Kafamı tekrar Fuat'a çevirdim. "Bana anlatın lütfen."

"Hikmet açgözlü bir adamdır. Para için her işi yapabilir. Yaptı da zaten. Dolandırıcılık, uyuşturucu madde ticareti, silah kaçakçılığı, hatta organ ticareti bile..."

Ağzım açık kalmıştı. Annemin böyle kötü bir adamla birlikte olmasına bir kez daha lanet ediyordum. Bir an önce hapse girmeliydi. Bu kadar suç işleyip de hâlâ dışarıda olmasına anlam veremiyordum zaten.

"Annen için üzgünüm."

Hulki birden gülmeye başladı. "Dostum bence bizim için üzülmelisin. Bugün son günümüz."

Aysun kulağıma eğilip, "Neden bahsediyor bu?" diye fısıldarken telefonum çaldı. Montumun cebinden çıkardığım telefonun ekranına baktığımda annemin aradığını gördüm.

"Kim?" Barlas merakla telefonuma bakarken, "Annem," deyip onunla konuşabilmek için salondan çıkıp mutfağa gittim.

Annemle konuşmam kısa sürmüştü. Salona geri döndüm. Ev soğuktu. Üzerimde montum vardı ama hafiften üşümeye başlamıştım. Aysun da üşüyor olacaktı ki o da üzerinden montunu çıkarmamıştı.

"Siz kâhinsiniz yani öyle mi?" Aysun heyecanlı bir şekilde Hulki'yle konuşurken yanına gidip oturdum. Bunu öğrenmiş olması hiç iyi olmamıştı. "Benim için kehanette bulunur musunuz? Lütfen!"

Sertçe koluna vurup fısıldadım. "Ne saçmalıyorsun sen Aysun?"

"Kızım adam kâhinmiş duymadın mı? Geleceğimiz hakkında kim bilir neler söyleyecek bize. Ben bu fırsatı kaçıramam." Tam sinirli bir şekilde bir şey diyecektim ki Hulki konuşmaya başladı. "O çocukla birlikte olacaksın." Aysun'un kafası karşımızdaki kanepede oturan adama döndüğünde, onu dinlememesi için kolunu çekiştiriyordum.

Kolunu çekiştirmem onu rahatsız ettiği için, "Bir saniye ya!" deyip kolunu çekti ve tekrar Hulki'ye baktı. "Kiminle?" Çetin lavabodan salona girince adam ona bakıp çenesinin ucuyla onu işaret ettin. "Onunla." Aysun kocaman olmuş gözleriyle Çetin'e bakarken, "Mümkün değil!" dedi. Hulki gülüyordu "Mümkün olup olmadığını yakında göreceksin."

Çetin hiçbir şey anlamadığı için, "Ne oluyor?" diye sordu. "Hiçbir şey," diye atıldı Aysun. "Benim uykum geldi."

Uykusu falan yoktu elbette sadece konuyu değiştirmek ortamı terk etmek için yapıyordu. Fuat ayağa kalktı. "Haklısın tabii, epey geç oldu. Size odanızı göstereyim." Hulki sırıtarak arkadaşına bakıyordu. "Odalarını mı göstereceksin? Zaten bir burası bir de içerdeki oda var, orada da tek kişilik bir yatak..."

"Bu doğru mu?" Çetin hayretle Fuat'a baktı. Sanırım bu onu rahatsız etmişti. Fuat, "Evet ama merak etmeyin sorun yok. Biz zaten kanepelerde uyuyacağız. Kızlar tek kişilik yatakta birlikte yatar. Size de döşek sereriz," dedi

"Döşek mi?" Çetin şaşkındı. Barlas'a baktı. "Bence otele gitmeliyiz." Aysun da bu durumdan şikâyetçiydi. "Çetin'e katılıyorum." Herkes Barlas'a bakarken o, elindeki birayı sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "Abartmayın. Zaten erken kalkacağız. Bir gece idare ederiz," dedi. Onun sözü üzerine Fuat hepimizi peşinden sürükleyip bize kalacağımız odayı gösterdi. İçeride sadece yatak ve dolap vardı, bir de eski sandalye... Şu an burada kalmamız dünyanın en saçma fikri olabilirdi. Fuat'ın arabasında kalmak bile burada kalmaktan iyi olabilirdi hatta ama bu mümkün değildi tabii.

"İnanmıyorum şu örümcek ağı mı?" Aysun korkuyla Çetin'in koluna yapıştı. Gözleri tavandaydı. Tavandan aşağı sarkan örümcek ağı onu korkutmuş olmalıydı. "Ben hayatta burada kalamam! Örümcek ağı varsa örümcek de vardır burada uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum!"

"O zaman örümceklere söyleyelim senin uyuyabilmen için bu gece buradan çıkıp salona göç etsinler. Ev sahipleri olarak sana ayıp etmesinler, değil mi?"

Aysun kafasını tavandan indirip Çetin'e baktı. Koluna yapıştığını fark edince ellerini hemen onun üzerinden çekti ve "Komik olduğunu mu sanıyorsun sen?" diye sordu. Kızmıştı. Çetin bunu umursamadı. Dalga geçmeye devam ediyordu. "Örümcekler seni yemez merak etme." Aysun sinirlenmişti ama bu konu hakkında bir şey demeden tekrar tavana baktı. "Araknofobim var benim. Burada uyuyamam!"

Bize zorluk çıkartacağını anlayınca "Bir gece idare edemez misin Aysun?" diye sordum. Eğer inat ederse işimiz zordu. "Örümceklerden korkuyorum Öykü. Mümkün değil!" Lafı üzerine Çetin onun gibi tavana bakarak söze girdi. "Tavanda örümcek görünmüyor. Sadece ağı var. Bence bu kadar korkmana gerek yok."

Aysun sinirden dişlerini sıkmaya başlayınca kafasını indirip ölümcül bakışlarını yanında duran Çetin'e dikti. "Senin için söylemesi kolay tabii! Senin burada uyuyamaman için bir nedenin yok ama benim en az iki nedenim var. Biri örümcek fobisi diğeri Çetin fobisi!"

Herkes sessizce onları dinlerken Hulki kapı eşiğine sırtını dayamış gülüyordu. "Sıkıntı yapma, yakında bir fobinden kurtulacaksın." Aysun'un kafası hızla ona doğru döndü. Kaşlarını çattı ve sinirini belli edecek derecede yüksek sesle konuştu. "Umarım örümcek fobim için kehanette bulunmuşsunuzdur!"

Çetin'den bahsettiği için ona kızmıştı, belliydi. Aslında Hulki'ye kızan tek kişi o değildi. Fuat da ona kızıyordu.

"Hulki saçma sapan kehanetlerde bulunmayı bırak! İnsanlar rahatsız oluyor!"

"Dostum bu bizim son günümüz. Bence biraz eğlenmeliyiz."

Fuat sabır dilenir gibi tavana baktıktan sonra arkadaşına söylenerek dolabın yanında duran döşeği alıp yatağın hemen yanına yere serdi. Yorgan ve yastıkları da üzerine bıraktıktan sonra bize döndü. "Eğer üzerinizi değiştirmek isterseniz dolaptan kendinize uygun giyecek bir şeyler ayarlayabilirsiniz," deyip arkadaşının yanına gitti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin. İyi geceler."

Hep bir ağızdan, "İyi geceler," dedik. Onlar çıkar çıkmaz Aysun dolabın kapağını açıp içindeki kıyafetlere baktı. "Ben hayatta bu iğrenç şeyleri giymem!" Çantamız arabada kaldığı için üzerimizdekilerle idare etmemiz gerektiğini düşünüyordum. Barlas'la birlikte rögar kuyusuna girdiğimiz için oradaki kokunun üzerime sindiğini hissediyordum ama elimden bir şey gelmezdi. Duş alamazdım. Bugün bu şekilde idare edecektim artık.

Montumu çıkarıp oradaki sandalyeye bırakırken, "Üzerimizdekilerle uyuruz," dedim ve yatağa uzanıp yorganı üzerime çektim. Barlas ve Çetin de yer yatağına uzanmışlardı. Aysun ayakta durmuş köşeden sarkan örümcek ağına bakarken uyumayacakmış gibi görünüyordu. "Tavana bakmayı kes de yat hadi!"

Sabah erken kalkacaktık. Uyusak iyi olurdu. Benim uykum yavaştan geliyordu zaten. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Aysun, "Işığı kapatmasak olur mu?" diye tatlı dille sordu, ama Çetin ona sertçe cevap vermeyi tercih etti.

"Sabaha kadar örümcek nereden çıkacak diye etrafa bakacaksın, değil mi? Olmaz öyle şey, ben ışıkta uyuyamam."

Aysun pis pis Çetin'e bakarken ben üzerimdeki kazağı kokluyordum. Kendimi çok rahatsız hissetmiştim "Koku üzerime sinmiş." Barlas beni rahatlatmak için mi bilmem, "Öyle bir şey yok," deyince ona baktım. "Belki de otelde kalmalıydık. En azından duş alırdık." Aysun hemen söze girdi "Sana katılıyorum." Ben hâlâ Barlas'a bakıyordum. "Bu arada biz eve nasıl döneceğiz Barlas? Sabah yedide evde olmam gerekiyor ama arabanın lastikleri patlak."

Ellerini kafasının altına koyup bana baktı. "Merak etme sabah tam saatinde evde olacaksın. Fuat'tan arabasını isteyeceğim. Sizi bıraktıktan sonra arabayı ona teslim edip benim arabanın tekerlekleriyle uğraşacağım."

"Anladım," deyip hâlâ ayakta durarak tavana bakan Aysun'a döndüm. "Hadi artık girsene yatağa," dedim. İstemeye istemeye montunu çıkarıp ışığı kapattıktan sonra yatağa uzandı. Tek kişilik yatağa ikimiz rahatça sığmıştık.

"Şu hale bak! Yetimhanede bile yer yatağında yatmamıştım. Belimiz tutulmasa bari..." diye söylendi Çetin.

Merak etme tutulmaz. Aksine bel ağrın varsa iyi bile gelir." Çetin Aysun'un sözüyle daha da sinirlendi. "O kadar iyi bir yatak olduğunu düşünüyorsan gel burada uyu!" Barlas gülüyordu. "Sanırım bu durumda benim Öykü'nün yanına geçmem gerekecek." Sözü üzerine koluna bir tane geçirdim. Buna rağmen gülmeye devam etti.

Aysun birden sesini yükselterek konuştu. "Ben Çetin'le hayatta uyumam!"

"Ben seninle uyumaya çok meraklıyım sanki!"

"Öyle olduğunu söyleyen olmamıştı zaten!"

"Tartışmayı bırakın da uyuyun. Sabah erken kalkacağız," dedim.

"İyi de uykum yok ki." Çetin doğrulup Aysun'a baktı. "Hani vardı?" Aysun yalan söylediği ortaya çıkınca bir an ne diyeceğini bilemedi ama daha

sonra, "Birden kaçtı," diyerek yeni bir yalan uydurdu. Çetin'in buna inanmayacağını düşünerek tamamen Aysun'un kurtarmak için söze girdim. "Barlas şimdi ne olacak?"

"Hangi konuda?"

"Öznur'un doğru söylediği belli oldu. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Çetin Barlas'a baktı. Şaşırmıştı. "Doğru mu söylemiş?"

"Fuat Hikmet'in Öznur adında bir kızı olduğunu söyledi. Belli ki doğru söylüyor. O halde kızı çeteye alacaksın."

"Şu an değil. Hem Samet, Öznur'un çetede olması tehlikeli olacağı için bunu istemeyebilir. Önce onun onayı gerekiyor. İstemezse kız çeteye girmeyecek."

"Senin bu konuda yanılacağını hiç düşünmemiştim."

"Aslında ben de yanılacağımı düşünmemiştim ama yanıldım." Deyip ellerini kafasından çekerek bana döndü. "Bazen ben de yanılabiliyorum. Bu ilk Öykü'nün bizi polise şikâyet ettiğini düşündüğüm zaman olmuştu."

Ona bakarken hafifçe tebessüm ettim. "Yine yanılgıya uğrattım seni. Bana inanmıyordun. Öznur'un iyi biri olduğunu söylemiştim sana." İçeriyi aydınlatan sokak lambasının ışığı sayesinde alnının kırıştığını görebiliyordum.

"Ben çete lideriyim Öykü. Herkese güvenemem."

"Ama o arkadaşının sevgilisi."

"Bu bir şeyi değiştirmez. Hiçbirimiz onu çok iyi tanımıyoruz. Yalan söylüyor olabilirdi."

Evet, olabilirdi ama olmamıştı. Öznur'la ben aynı kaderi paylaşıyorduk.Şimdi geriye onun intikamını almak kalıyordu. Hikmet onların canını yakmanın bedelini hapse girdiği zaman ödeyecekti. Bunun olması için sabırsızlanıyordum.

Aysun aniden çığlık atarak yataktan kalktı. Işığı açıp ağlamaklı bir halde koluna bakarken tir tir titriyordu. "Aysun ne oluyor?" diye sorduğumda koluna bakmaya devam ediyordu. "Kolumda örümcek yürüyordu Öykü! Onu hissettim!"

Çetin hızla ayağa kalktı, Aysun'un yanına gidip yüzünü avuçları arasına aldı ve "Tamam, sakin ol," deyip başını göğsüne bastırarak sıkıca sarıldı. Barlas Çetin'in bu hareketine şaşırıp kalmıştı, ben ise yorganı kaldırmış yatakta örümceği arıyordum. Olmadığına emindim ama amacım Aysun'u rahatlatmaktı. "Sen paranoyak oldun iyice Aysun. Örümcek falan yok burada."

Aysun'un sesi hâlâ ağlamaklı çıkıyordu. "Orada Öykü, hissettim onu!" Üzerinde kazak varken örümcek gibi minicik bir şeyi kolunda hissetmesi mümkün değildi bu fobisinden kaynaklanan bir tepkiydi. Onu anlıyordum. "Burada bir şey yok," dedim. Yüzü bembeyaz olmuştu ama Çetin'in kolları arasında olmak onu biraz rahatlatmışa benziyordu. En azından titremesi geçmişti. "Ben hayatta o yatakta uyumam!"

"Yatağa baktım. Örümcek falan yok. Yatacak başka bir yer de yok."

Çetin'in göğsünden kafasını çekip omzunu silkti. "Uyumam, sabaha kadar ayakta dururum daha iyi!"

"Saçmalama!"

"Tamam o zaman şöyle yapalım, yer yatağında uyu olur mu?" diye sordu Barlas. Aysun alt dudağını büküp başını iki yana salladı. "Hayır, orada da uyuyamam. Korkuyorum!" Çetin bakışlarını ona çevirdi "Korkmana gerek yok. Ben yanında yatacağım ve sana söz veriyorum sen uyuyana kadar uyumayacağım." Çetin'in konuşması üzerine Aysun ona baktı. Söylediği şey hoşuna gitmişti galiba. Bunu yüzünden anlıyordum.

"Şimdi uyuyabilirsin değil mi Aysun?" Sorduğum soruya Çetin'e bakarak cevap verdi. "Deneyeceğim." Yanında ben yatacak olsam belki bunu kabul etmezdi ama Çetin'den cesaret aldığı için kabul etmişti sanırım.

Çetin onu yatağa yatırıp üzerine yorganı çekti. Kendisi de yanına uzanıp Aysun'un başını göğsünün üzerine koydurdu. Saçlarını okşayarak onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Onların bu hali beni gülümsetmişti, ışığı kapatıp Barlas'la birlikte yatağa girdim. Aysun ve Çetin kendi aralarında konuşurken Barlas bana doğru yan dönmüş hoşuna giden bir şey olmuş gibi yüzüme bakıyordu.

"Birlikte uyuyacağız."

"Umarım bu durumdan şikâyetçi değilsindir."

"Bu duruma şikâyetçi olunur mu hiç?"

"Olunmaz sanırım," deyince yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Burnu neredeyse burnuma değecekti. "Ne yapıyorsun?"

"Sevgilimin nefesini hissetmeye çalışıyorum, ne var bunda?"

Buna kızmamıştım ama kızmış gibi davrandım. "Uzaklaşır mısın biraz?"

Güldü. "Yer mi var? Yatak tek kişilik..."

Bir süre konuşmadan birbirimize baktık. Gözlerimin artık kapanmaya başladığını hissediyordum. Barlas'ın da uykusu gelmişti sanırım. Elimi yüzüne koyup yanağını okşadım ve "İyi geceler," dedim. Gözleri gözlerimin üzerindeyken burnumun ucuna küçük bir öpücük bıraktı ve fısıldadı. "Sana da." O beni izlemeye devam ederken ben gözlerimi kapattım ve kendimi, sevdiğim çocuğun yanında, uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Bir kâbusla açtım gözlerimi. Kafamı yastıktan kaldırmadan Barlas'a baktım. Mışıl mışıl uyuyordu. Gördüğüm rüya Hikmet'le alakalı olduğu için beni korkutmuştu ama uzun sürmemesine seviniyordum. Şu sıralar kendisi en büyük derdim olduğu için kâbuslarım hep onunla alakalı oluyordu. Ama yakında hepsi bitecek, herkes huzura kavuşacaktı. Ben de öyle.

Saç diplerimin terlediğini fark edince yerimden doğruldum. Çetin ve Aysun birbirlerine sarılmış uyuyorlardı. Onları öyle görmek beni yine gülümsetmişti, içeriden duyduğum sesle gülümsemem yüzümde dondu.

Bir şey oluyordu. Sanki kapı kırılmış gibi bir ses duyuldu. Bizimkilerde sese uyandılar. Aysun şaşkın ve uykulu gözlerle bana baktı, "Ne oluyor?" İçeriden bağrışmalar yükseliyordu artık. Barlas ne olduğunu anlamış gibi tedirgin bir şekilde hızla yataktan kalktı ve parmağını dudağına götürüp bizi uyardı.

"Şşt! Sessiz olun!"

Hepimiz ayağa kalkıp kapıya doğru yaklaştık. Sadece konuşmaları dinliyorduk. Fuat ve Hulki'nin dışında bir adam sinirle konuşuyordu. "Seni bulamayacağımızı mı sandın?"

Bu konuşmanın Fuat'a yapıldığı belliydi. Anlaşılan içerideki adam Hikmet'in adamıydı. Yanında başkaları da var mıydı bilmiyordum ama onu bulmayı başarmışlardı. Barlas'la Çetin birbirlerine bakarak ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyor gibiydiler. Korkuyordum. İçeridekiler Fuat ve Hulki'ye zarar vereceklerdi. Dahası bize de öyle. Buraya bunun için gelmişlerdi. Amaçları işimizi bitirmekti.

"Bakın buradan hemen çıkmamız gerekiyor! Sessiz bir şekilde pencereye doğru yürüyün. Sakın ses yapmayın!" dedi Barlas. Aysun korku dolu gözleriyle onu onaylarken ben içerideki sese dikkat kesilmiştim.

"Buraya kadarmış Fuat... İşin bitti!"

Çetin ve Aysun pencereye yönelirken, şaşkınlıktan öylece orada kalmama izin vermeyen Barlas, elimden tutarak beni de o tarafa çekti. Eğer o sürüklemese korkuyla adamı dinlemeye devam edeceğim kesindi. Çetin pencereyi açtığı sırada içeriden susturucu takılmış iki el silah sesi duyuldu.

O tiz ses kulaklarıma dolarken Aysun'la göz göze geldik. İkimizin gözleri de korkudan kocaman olmuştu. İçeride bir cinayet işlenmişti. Dudaklarımın arasından bir çığlık kaçmıştı ama Barlas anında eliyle ağzımı örttü. O an hepimizin aklına aynı sorunun geldiğine emindim.

İçeridekiler sesi duymuş olabilir miydi?

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

55.BÖLÜM

Hayatım yeni bir zelzeleyle sarsılmış, beni büyük bir korkuyla birlikte göçük altında bırakmıştı. Artık biliyordum. Kurtuluşum yoktu. Yaşadığım, daha doğrusu yaşadığımız olay bende büyük bir etki bırakacaktı. Ne yapacaktım, bundan nasıl kurtulacaktım bilmiyordum.

Sınıfta sıramda otururken tekrar tekrar o anı düşünüyordum. Barlas eliyle ağzımı kapatmıştı. Bunu yapmasa belki şu an ölmüş olabilirdik ama sanırım şanslıydık. Adamlar sesimi duymamıştı. Silah sesinden sonra duyduğum tek şey orayı terk eden ayak sesleriydi. O sesler belki beni rahatlatabilirdi ama o an bunu düşünememiştim bile. Düşündüğüm tek şey Fuat ve Hulki'ydi.

Öldüklerini düşünüyordum. Barlas da öyle düşünüyordu. Adamların gittiklerinden emin olduktan sonra elini ağzımdan çekip Çetin'le birlikte içeri girmişti. Aysun ve bana orada kalmamızı söylemişti ama ben onu dinlememiş peşlerinden gidip Fuat ve Hulki'ye bakmıştım.

İşte o an hayatımda gördüğüm en kötü manzarayla karşılaştığımı düşündüm. İkisini de alnının ortasından vurulmuştu. Salon kan gölüne dönmüştü.

Sadece birkaç saat önce konuştuğumuz adamlar artık ölüydü. Buna inanamıyordum. Hulki'nin ölü yüzüne bakmıştım. İki gözü de açıktı ve tavana bakıyordu. Öleceklerini bilmişti. Buna rağmen orada kalmayı tercih edip ölümü beklemişti. Ondan kaçmamıştı. Belki de korkmamıştı bile. Kaderine razı olmuştu.

Yaşadığım korku ve şaşkınlık öylesine büyüktü ki hâlâ konuşmakta güçlük çekiyordum. Öğlen olmuştu. Okuldaydık. Burada olmayı tercih etmiştik. Barlas kiraladığı bir arabayla bizi evlerimize bırakmıştı. Tabii bunu karakolda ifade verdikten sonra yapmıştı. O an konuşamayacağımı düşünmüştüm ama yine de ifademi vermeyi başarmıştım. Bu sayede Hikmet hapse girebilirdi. Sonuçta Fuat ve Hulki'yi onun adamlarından biri

öldürmüştü. Kesinlikle bizim ifademiz sayesinde hapse girecekti. Ben de onun çöküşünü izleyecektim.

Berbat bir haldeydim ama buna rağmen okula gelmek istemiştim. O anı unutmak için çabalıyordum. Aysun da sessizdi, düşünceliydi. Kendimi konuşamayacak kadar halsiz hissediyordum ama yine de sesimi canlı tutmaya çalıştım. "Kantine inelim mi Aysun?"

Düşünceli gözlerini bana çevirdi. Bu saate kadar bir şey yemediği için acıkmış olabileceğini düşünüyordum ama o bunu reddetti. "Hayır, canım bir şey istemiyor." Koray bize üzüntüyle bakıyordu. "Bence ikiniz de bir şeyler yemelisiniz." Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım. "Benim de canım bir şey istemiyor."

Koray'ın kaşları çatıldı. "Neden okula geldiniz? Ruh gibi ortalarda gezmek için mi? Bence ikiniz de evlerinizde kalmalıydınız. Böylesi daha doğru olurdu." Aysun'un gözleri birden kocaman oldu. Bu durumu kolay atlatacak gibi görünmüyordu. "Ben hayatta evde kalamazdım. Korkuyorum!"

Olanları anlattığımızdan beri Koray bizi rahatlatmaya ve korkumuzu azaltmaya çalışıyordu ama bu konuda başarısız olduğu kesindi. "Hikmet'in adamları orada olduğunuzu bilmiyormuş. Sizi de tanımıyorlar. Bu durumda gelip sizi öldüremezler yani. Korkmanıza gerek yok."

"Yaşadıklarımızdan sonra sessiz bir ortam ikimiz için de iyi olmazdı Koray. Ruh sağlığımız açısından okulda olmak evde olmaktan daha iyidir. Sonuçta bir cinayete tanık olduk. Bu travmayı evde oturarak atlatamayız."

"Haklısınız galiba... Peki, Hikmet'e ne olacak şimdi? Hapse mi girecek?"

"Bilmiyorum, girer herhalde."

"Bence girmeli. O çok kötü biri. İki adamı öldürttü!" dedi Aysun, ağlamaklı bir sesle.

"Hâlâ Hikmet gibi bir adamın Öznur'un babası olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandım. İnsan ailesini seçemiyordu. İkimiz de çok şanssızdık. Ben kendimi şanssız bulurdum ama Öznur'un durumu benden daha kötüydü. Babası her türlü pisliği yapmış iğrenç bir insandı.

"Bunu Öznur'a söyleyecek misiniz? Yani babasının iki kişiyi öldürttüğünü?" diye sordu Koray.

"Öğrenmesi gerekiyor."

"Öznur öyle bir babaya sahip olduğu için kendini çok şansız hissediyordur."

"Sadece şansız mı? Bence birçok şey hissediyordur. Hatta bu olayı duyduktan sonra onun ölmesini bile isteyebilir. Hikmet gibi bir adamın varlığı zaten çok gereksiz."

"Öznur neden okulda değil? Dün de gelmemişti."

"Bilmiyorum, bir şey söylemedi. Sanırım Samet'le birlikte."

Hikmet'in annemle birlikte olması Öznur'u yıkmıştı. Hâlâ toparlanamamıştı galiba. Belki de bu yüzden yine okula gelmek istememişti. Samet'le vakit geçirmek istiyordu. Ona ihtiyacı olduğu belliydi, bundan sonra sürekli ihtiyaç duyacağı da öyle.

***

Çıkış zili çalınca Aysun'la birlikte sınıftan çıktık. Birlikte bir şeyler yapacaktık. Eve gidip yalnız başıma oturmak istemiyordum çünkü yalnız kaldığım her saniye o olayı düşüneceğimi biliyordum. Zaten aklımdan hiç çıkmıyordu. Böyle bir şey nasıl atlatılırdı bilmiyordum.

Okulda vakit bir türlü geçmemişti. Sebebi belliydi. Barlas yoktu. Çetin'le birlikte Kocaeli'ne gitmişlerdi. Hem kiraladıkları arabayı teslim edecekler hem de kendi arabasının lastiklerini değiştirip bıraktığımız yerden alacaktı. Bütün gün görüşemeyeceğimizi diye düşünürken çıkışta, bahçe kapısının önünde Barlas ve Çetin'i gördük. Gelmişlerdi. Aysun'la birlikte yanlarına gittik.

Barlas yanına gider gitmez elini yanağıma koydu. Nasıl bir durumda olduğumu bildiği için gözlerime bakarak, "İyi ol," dedi.

"Olacağım."

"Hep birlikte bir şeyler yapalım mı? Kafamız dağılır."

"İyi olur."

Barlas, Aysun'dan cevabını aldıktan sonra bana döndü, "Öykü?"

"Olur."

Annem işteydi. Arayıp geç geleceğini söylemişti. Evde olup olmadığımı bilemezdi yani. Hem Barlas'la vakit geçirmek bana iyi gelebilirdi. İyi olmak için ona ihtiyacım vardı.

Arabaya binmek üzereyken Barlas'ın telefonu çaldı. Kim olduğuna baktıktan sonra açtı ve kulağına koydu. "Söyle Simay?"

Simay'ın yine ne isteyeceğini merak ediyordum. Barlas'ı yanına çağırıyordu muhakkak. Bunu tahmin etmek zor değildi.

"Şimdi işim var, akşam gelirim. Söz veriyorum akşam geleceğim."

Simay ne diyorsa artık Barlas'ın kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Dikkatle onu dinliyordu. Haline üzülmüş gibiydi. Gözleri gözlerime değerken birkaç saniye o şekilde durdu ve daha sonra konuştu. "Tamam geliyorum." Ben ona hayretle bakarken, o telefonu kapatıp tekrar cebine koydu ve kızacağımı bildiği için bir açıklama yapma gereği duyar gibi baktı gözlerime. "Öykü ben..."

Elimi kaldırıp onu susturduktan sonra boğazımı temizleyip kafamı yere eğdim. Sinirlenmiştim. Ben bu haldeyken onun yanına gidecekti. Buna inanamıyordum. İçimden ona bağırıp çağırmak geliyordu ama yapmadım. Kendime hâkim olup sessizce konuştum. "Arkadaşını yalnız bırakmaman en doğrusu..." Sinirlendiğimi anladığı için sakince konuşmaya çalıştı. "Hasta olduğunu biliyorsun. Bana ihtiyacı var." Sinirle gülüp yüzüne

baktım. "Şu an benim de sana ihtiyacım var!" Kolumu tutup yüzüme istekli bir şekilde baktı. "Benimle gel o zaman. Oraya birlikte gidelim."

Benden böyle bir şey istediğine inanamıyordum. Oraya gidersem yine tartışma çıkacağı kesindi. Delirmiş olmalıydı. Kızın adını duyunca bile sinirlerim bozuluyordu, bir de evine mi gidecektim? Barlas'ın elini kolumdan itip sesimi yükselttim.

"Asla!"

"Arada kalıyorum Öykü."

"Belki de bir seçim yapmalısın Barlas!"

Bana, böyle bir şeyi söylememi beklemiyormuş gibi baktı. Şaşkınlığı gözlerinden belli oluyordu. Biraz da kızgındı. "Bana seçim yaptırma Öykü!"

"Neden? Onu mu seçeceksin? Hem de ben kendimi berbat hissederken!"

"Sen güçlü bir kızsın ama o değil. Yalnızlık onu yıpratıyor. Kriz geçirmesinden korkuyorum. Eğer böyle bir şey olursa bunun sorumlusu ben olurum. Onu oraya hapseden benim çünkü."

Gözlerimi kapatıp kafamı önüme eğdim. Hiçbir şey şu an benim değil onun yanında olması için geçerli bir sebep değildi. Onun yanına bir başkası da gidebilirdi. Simay'ın tek arkadaşı Barlas değildi ama benim sadece ona ihtiyacım vardı.

"Öykü..." Bir şey diyecekti ama buna izin vermedim. Gözlerimi açmış bağırıyordum. "Git! Bu saatten sonra kalmak istesen de buna müsaade etmem zaten! Çocukluk arkadaşının sana ihtiyacı varken sevgilinin yanında olmak sana yakışmaz Barlas!"

Muhtemelen çok sinirli olduğumu anladığı için bir şey demedi. Ben de demedim. Yeniden tartışmak istemiyordum. Yanından geçtim ve hızlı hızlı yürümeye başladım. Aysun'u bile beklememiştim. O kadar sinirliydim bir an önce eve gitmek için büyük adımlar atıyordum. Kızgın bir halde

yürürken yanımda duran arabanın kapısı açıldı. İçeriden Aysun çıkmıştı. Arabayı süren de Çetin'di. Barlas arabayı Çetin'e bırakmış, kendisi hiç vakit kaybetmeden sevgili arkadaşının yanına gitmişti.

Aysun yanıma gelip "Eve gitme Öykü. Gel birlikte bir şeyler yapalım," dedi.

"Canım hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Yapma böyle. Hadi bizimle gel... Hem bak annen de işte... Evde yalnız kalmak istemezsin bu halde." Haklıydı. Annem eve gelene kadar onlarla takılmalıydım. Her ne kadar sinirli olsam da sakinleşmek için buna ihtiyacım vardı.

"Tamam gidelim," dedim ve arka koltuğa geçip oturdum. Aysun da yerine otururken Çetin "Barlas'a kızma Öykü. O, Simay için endişeleniyor," dedi.

Bu konuyu konuşmak istemiyordum ama Çetin Barlas'ın yaptığı şeyi savunurmuş gibi konuşunca dayanamadım.

"Keşke onun için endişelendiği kadar biraz benim içinde endişelense. Şahit olduğum cinayetten sonra bir türlü toparlanamıyorum."

"Ona haksızlık ediyorsun. Kocaeli'nden gelirken o olayı sana unutturmaya çalışacak bir şeyler düşündü. Hatta bir psikoloğu arayıp ne yapması gerektiğine dair ondan yardım bile istedi."

"Ama Simay'ın yanına gitti..."

"Gitmek zorundaydı," dedi direkt. "Senin için endişelendiği kadar onun içinde endişeleniyor."

"Bence bu konuyu kapatalım, daha fazla konuşmak istemiyorum."

Bu konuşma devam ederse istemesem de eve gideceğim kesindi. Çetin önüne dönüp sessizce arabayı sürmeye devam etti. bir kaç dakika sonra Aysun'a, "Sinemaya gitmek ister misiniz? Vizyonda çok güzel bir komedi filmi var," diye sordu.

"Kalabalık olan her yere gidebilirim. Yeter ki yalnız kalmayayım." Çetin dikiz aynasından bana baktı. "Sen Öykü?"

"Benim için fark etmez."

Kısa süre sonra sinema gişesinin önündeydik. Biletlerimizi almak için beklerken, hemen arkamızda bir grup vardı. "Öykü! Bu ne güzel bir tesadüf," diyerek İlhan yanıma geldi. Beni gördüğüne sevindiği belli oluyordu ama ben aynı şeyi söyleyemezdim. Çetin'in yanında onunla karşılaşmam hiç iyi olmamıştı. Barlas'a İlhan'dan bahsedebilirdi. Gerçi bunu umursamamalıydım artık. Simay nasıl Barlas'ın arkadaşıysa ve onun yanına gidebiliyorsa ben de İlhan'la görüşebilirdim.

İlhan gülümseyerek suratıma bakmaya devam ederken ben de gülümsemeye çalıştım ama bunu pek becerdiğim söylenemezdi. Sadece onu gördüğüme memnun olmuş gibi görünmem yeterdi. "Evet, çok güzel bir tesadüf gerçekten... Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de öyle ama sen iyi görünmüyorsun. Halsiz gibisin. Bir şey mi oldu?" diye sordu. Yüzüme meraklı bir şekilde bakıyordu. Olanları ona anlatmam mümkün olmadığı için başka bir şey uydurmak zorunda kaldım. "Açım, belki ondandır." Bugün ağzıma bir lokma bile koymamıştım ve hâlâ acıktığımı hissetmiyordum. Sinemadan sonra bir şeyler yemem gerektiğini düşünürken, İlhan, "Eğer seni arkadaşlarından kopartabilirsem birlikte yemek yiyebiliriz," dedi.

"Arkadaşlarına ayıp olmaz mı?" Arkamızdaki grupla gelmişti ve şimdi benimle yemek yemek istiyordu. Garipsemiştim.

"Onlar için sorun olmaz."

"Öykü, kim bu arkadaş?"

"Affedersin, sizi tanıştırmayı unuttum. İlhan benim ortaokuldan arkadaşım. İlhan bu da Çetin..."

İlhan samimi bir şekilde gülümseyip elini uzatırken, "Memnun oldum," dedi ama Çetin pek öyle görünmüyordu. Kaşları çatıktı ve ona dik dik

bakıyordu. "Ne kadar çabuk memnun oldun öyle? Ben henüz memnun olup olmadığıma karar veremedim."

İlhan, Çetin'in sözlerine anlamsız bakışlarla karşılık verirken uzattığı eli havada kaldığı için yanına indirdi. O sırada gruptaki arkadaşlarından biri seslenince İlhan, "Hemen geliyorum," dedi ve yanımızdan uzaklaştı.

O yanımızdan gidince Çetin bana döndü. "Onunla gidemezsin." Aysun benden önce davrandı. "Buna sen karar veremezsin!" Çetin ona baktı. "Eğer ucu Barlas'a dokunacaksa veririm." Arkadaşlarıyla konuşması biten İlhan yanımıza geldi. "Evet Öykü karar verdin mi, birlikte yemek yiyor muyuz?"

Buraya Çetin ve Aysun'la birlikte film izlemek için gelmiştim ama İlhan'ın teklifini reddetmek istemedim. Amacım Barlas'ın inadına bir şeyler yapmak değildi. Ya da belki de öyleydi. Simay'ın yanına gitmiş olması beni çok sinirlendirmişti. Bunu bu yüzden kabul edebilirdim. Hem bu kötü bir şey değildi ki. Eski arkadaşımla bir şeyler yiyecektik. Bu sayede Çetin ve Aysun da birlikte film seyredecekti. Onları yalnız bırakmış olacaktım. Sırf bu sebepten bile İlhan'ın teklifini kabul edebilirdim. Çetin bana uyarı dolu gözlerle bakarken, Aysun gitmem için beni destekleyen bakışlar atıyordu. Birkaç saniye içinde karar verip, "Evet yiyelim," dedim İlhan'a.

Buna sevindiğini belli ettikten sonra arkadaşlarına onlarla film izleyemeyeceğini söylemek için tekrar yanımızdan uzaklaştı.

"Sana söyleyeyim, Barlas çok kızacak Öykü."

"Ben de çok kızıyorum Çetin. Ama bu Barlas'ın umurunda değil."

Bir şey daha söyleyecekken İlhan'ın yanımıza gelmesiyle sustu. Öfkeli gözleri onun üzerindeydi. Barlas'la aramın açılacağını düşünüyordum ama bunun İlhan yüzünden olmayacağı kesindi.

"Size iyi seyirler," dediğimde Aysun gülümsedi. Çetin ise sert bakışlarını İlhan'dan ayırmıyordu. İlhan bu bakışların her ne kadar farkında olsa da bir şey söylemedi. Hafif bir baş hareketiyle onlarla vedalaştı ve benimle birlikte yürümeye başladı.

"Çetin biraz sinirli bir tip galiba?"

"Öyledir."

"Bildiğim çok güzel bir restoran var seni oraya götürmek istiyorum."

İştahım olmadığı için nereye gidersek gidelim fazla bir şey yiyemeyeceğimi bildiğim için, "Bence burada bir şeyler yiyelim," dedim.

"Bahsettiğim restoranın yemekleri çok güzel, eminim seveceksin."

"Peki, öyleyse gidelim."

Birlikte alışveriş merkezinden çıkıp İlhan'ın bahsettiği restorana gittiğimizde, boş masalardan birine oturup sipariş verdik. Garson giderken İlhan sandalyesine yaslanmış bana bakıyordu. "Dün seni aradım ama telefona eski erkek arkadaşın çıktı. Sanırım kendi numarasını vermiş bana. Sesinden tanıdım onu." İçimden Barlas'a kızıyordum. İlhan hâlâ onunla birlikte olduğumu düşünebilir ve anneme söyleyebilirdi. Sonuçta annem ondan bunu istemişti.

"Galiba seninle görüşmemi istemiyor. Ayrılmış olmanıza rağmen hem de..."

"Onun adına özür dilerim. Kıskançlıktan yapmış olmalı."

"Onunla görüşüyor musunuz?"

"Hayır, görüşmüyorum."

"Eğer peşinde dolanıp seni rahatsız etmeye kalkarsa bana söyleyebilirsin."

"Beni rahatsız etmez..."

Bir süre ikimiz de sustuk. Yemeklerimiz geldiğinde o iştahla yemeye başladı. Ben ise kendimi zorlayarak birkaç lokma ancak yutabilmiştim.

"Neden onunla birlikteydin Öykü?" diye sordu durup dururken.

"Bu nasıl bir soru?"

"Demek istediğim o çocuk tekin birine benzemiyor. Öyle biriyle olman beni şaşırttı. Onunla takılman için seni tehdit falan etmedi, değil mi?"

Annemin söyledikleri yüzünden böyle düşünüyordu muhtemelen. Yoksa nereden çıkaracaktı Barlas'ın tekin biri olmadığını?

"Barlas'ı tanımıyorsun. O öyle biri değildir."

"Bilemiyorum. Biraz sert biri sanki... Her şeyi yapabilecekmiş gibi bir hissiyat veriyor."

"Belki de her şeyi yapabilecek güçtedir. Bir çetenin lideridir mesela." Ona neden böyle söylemiştim bilmiyordum, vereceği tepkiyi merak ediyordum sadece. İlhan korkak bir çocuktu. Yani eskiden öyleydi. Şu an nasıldı bilmiyordum ama bu konuyu kapatması için ondan biraz tırssın istiyordum galiba.

Komik bir şey söylemişim gibi bakmaya başlarken gülümsedi. "Onun adam dövüp haraç alan çete liderlerinden biri olduğunu ima ediyorsan buna çok gülerim Rapunzel."

"Buradaki çeteler hakkında bilgin var mı?"

"Kimin yok ki?" dedi gülerek. Şaşırdım. Bunu beklemiyordum açıkçası. Anlaşılan buradaki çeteler hakkında bir benim bilgim yoktu. Barlas'la tanışmış olmasaydım olmayacaktı da.

"Yani Barlas bir çete lideri olamaz öyle mi?"

"Olamaz tabii ki. Hem olsa bile sen öyle biriyle birlikte olmazsın. Seni tanıyorum." İlhan elindeki çatalı tabağına bıraktı. Benimle ciddi bir şey konuşacakmış gibi görünüyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var Öykü. Annenin Barlas denilen o çocukla tekrar görüşmeye başlayacağın konusunda endişeleri var. Benden yardım istedi. Ben de onu kırmayıp bunu kabul ettim."

"Biliyorum, sizi duydum."

Buna şaşırdı ama bir şey söylemedi. "Gerçekten onunla görüşmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Neden Barlas hakkında konuşuyoruz? Bence konuyu değiştirelim artık. Bu konu çok sıktı."

Bunu biraz da sorduğu soruyu cevaplamamak için söylüyordum. Yalan söylediğimi anlamasını istemezdim. Verdiğim cevabı anneme yetiştireceği belliydi. Kızdığımı anlayınca başıyla beni onayladı "Peki." Çatalını eline alıp yemeğini yemeye devam etti. "Sen hiçbir şey yemedin ama..."

"Pek iştahım yok." Gözleri üzerimdeydi, ne düşündüğünü anladığım için açıklama yapma gereği hissettim. "Bunun sebebini Barlas'a bağlama lütfen. Onunla bir alakası yok. Başka bir şey yüzünden keyifsizim."

"Ayrıldığınız için üzgünsün, değil mi?"

"Sana bu konuyu kapatalım demiştim İlhan!"

"Başka biriyle olmayı düşündün mü hiç?" Sorusunu cevaplamadan yüzüne bakmaya devam ettim. Bu konuşmanın nereye gideceğini anlamıştım ve bu yüzden biraz gergindim. "Öykü bak... Onu sevdiğini gözlerinde görebiliyorum ama bence sen de biliyorsun ki sizin için bir gelecek yok. Annen bile o çocuğu istemiyor. Bence onu unutmaya çalışmalısın." Sessiz kalmaya devam ettim. Diyecek bir şeyim yoktu. Bunu anlayınca masanın üzerindeki elimin üzerine elini koyup konuşmaya devam etti. "Eğer istersen sana yardımcı olurum."

Bundan rahatsız olup elimi hemen çektim. "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Senden çok hoşlanıyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum demek oluyor." Birkaç saniye bekledi ama ben tepki vermeyince devam etti. "Şaşırdın biliyorum ama bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Yutkundum. Böyle bir şeyi İlhan'dan beklemediğim için epey şaşkındım. Henüz kaç kere görüşmüştük ki? Nasıl oluyordu da bu kadar kısa zamanda benimle birlikte olmak istediğine karar verebiliyordu? Üstelik başkasını

sevdiğimin de farkındaydı. Şaşkınlığımı üzerimden attığımda gözlerimi gözlerinden kaçırmamaya çalışarak konuştum. "Başkasına âşık birinden hoşlanmamalısın İlhan. Üzülürsün."

"Hiç mi şansım yok Öykü?"

"Üzgünüm!"

"Öykü bak..." dediği sırada telefonumun çalmasıyla konuşması yarım kaldı. Aysun arıyordu. İlhan'a "Affedersin," diyerek ayağa kalktım. Ben masadan uzaklaşacakken o da ayağa kalktı. "Sen rahat rahat konuş. Ben lavaboya gidiyorum." Yeterince uzaklaştığını görünce telefonu açıp kulağıma koydum. "Efendim Aysun?"

"Öykü hâlâ İlhan'la mı birliktesin?"

"Evet, ne oldu?"

"Barlas yanınıza geliyor! Hemen onun yanından ayrılsan iyi olur."

"Bu nasıl olur? Nerede olduğumuzu nasıl biliyor?"

"Çetin İlhan'la birlikte olduğunu Barlas'a haber verince o da Koray'dan senin telefonunun sinyalinden nerede olduğunuzu bulmasını istemiş. Koray aradı şimdi. O haber verdi bana."

İşte bu hiç iyi olmamıştı. "Tamam Aysun haber verdiğin için sağ ol," deyip telefonu kapattım. Barlas gelirse kavga çıkacağı belliydi. Ona yakalanmadan çıkmamız gerekiyordu.

İlhan'ın geldiğini görür görmez ayağa kalktım. "Gidelim mi?"

"Bir şey mi oldu?"

"Eve gitmem gerekiyor..."

"Ama yemeğini bitirmedin."

"Dediğim gibi, pek iştahım yok."

"Peki, gidelim öyleyse," deyip yanımızdan geçen garsonu durdurdu. "Hesabı alabilir miyiz?" Garson gülümseyerek, "Hesabınız ödendi efendim," dedi. "Beyefendi hesabınızı ödedi."

Garsonun işaret ettiği yere dönüp baktığımızda Barlas'ı gördük. Bu kadar erken geleceğini tahmin etmiyordum. Bize yaklaştığında sinirliydi.

"Nasıl, yemek güzel miydi?"

Gözlerini İlhan'a dikmişti, onun da Barlas'ı burada görmeyi beklemediği açıkça belli oluyordu. Barlas masamıza baktı ve dalga geçer gibi konuştu. "Ama tatlı yememişsiniz, isterseniz ısmarlayayım, güzel sohbetinizle iyi gider." Tavırları hiç hoşuma gitmemişti, onu susturmak için ağzımı açtığımda, "Seninle sonra konuşacağız!" diyerek İlhan'a döndü. "Öncelik onun!"

İlhan daha dayanamamış olacak ki, "Senin sorunun ne?" diye sordu.

"Benim sorunum, sevgilimin peşinde olman!"

"O senin sevgilin değil! Siz ayrıldınız!"

Barlas bir an şaşırdı ve bana baktı. Ona kızgın olduğum için böyle söylediğimi sanmış olabilir miydi? "Bunu kim söyledi sana? Öykü mü?" Soruyu bana bakarak sormuştu.

"Hayır, o değil, annesi söyledi."

"Belki de kendi gözünle görmeden buna inanmamalıydın." Aldığı cevapla rahatlamış görünüyordu. Bana doğru döndü ve hiç beklemediğim bir şekilde iki elini yanaklarıma koyup dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Yaptığı şeyin şaşkınlığıyla donup kaldım. Birkaç saniye sonra kendini geri çekip gözlerime kısacık bir süre baktıktan sonra bana hiçbir şey söylemeden İlhan'a döndü. "Sence biz ayrılmış gibi görünüyor muyuz? Onu öptüğüme göre ve o da buna bir şey demediğine göre ayrılmamışızdır herhalde, değil mi?"

Bunun İlhan'ı şaşırttığını görebiliyordum ama şaşkınlığından çok kızgınlığını belli ediyordu. "Annesi onunla olmanı istemiyor!"

"Annesinin ne istediğiyle ilgilenmiyorum!"

İlhan yumruk yaptığı elini sıkıp Barlas'a yaklaştı ve ona beni işaret etti. "Öykü'nün şu haline baksana... Berbat görünüyor. Ona ne yapıyorsun bilmiyorum ama bundan sonra onu üzmene izin vermeyeceğim!"

Barlas çenesini sıktı. "Bak geçen sefer kendimi sana bir şey yapmamak için zor tuttum ama daha fazla konuşmaya devam edersen aylarca hastaneden çıkamayacak duruma getiririm seni haberin olsun!"

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Korksan iyi edersin!"

"Sen kimsin ki senden korkacağım?" İlhan Barlas'ın onu tek yumrukla yere serebileceğine ihtimal vermediği için böyle konuşuyordu herhalde.

"Kim miyim?Ben İstanbul'daki çetelerden birinin lideriyim!"

Ağzım açık kaldı. Onun daha önce kimseye böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Galiba İlhan korksun ve benden uzak dursun diye yapıyordu..

"Senden korkmam için daha iyi bir yalan bulabilirdin. Buna çocuk bile inanmaz."

Barlas bir anda tişörtünü üzerinden sıyırdı. Herkes bize, İlhan da Barlas'ın dövmesine bakıyordu. "Bu inanman için iyi bir kanıt oldu mu yoksa dövüş teknikleri ile devam edeyim mi? Bu sayede haraçları nasıl aldığımızı da anlarsın belki."

İlhan gördüğü şeyden sonra konuşmamayı tercih etmişti. Barlas bir yandan tişörtünü giyiyor bir yandan konuşmaya devam ediyordu. "Seni ilk ve son kez uyaracağım! Bir daha Öykü'nün yanına yaklaşmayacaksın! Seni onun elli metre yakınında bile görürsem tahmin bile edemeyeceğin işkenceler yaparım sana. Anladın mı beni?"

Sesi de en az bakışları kadar sertti. İlhan bir şey diyemiyordu. Bu iyi bir şeydi aslında. Belki anneme Barlas'la görüştüğümü bile söylemezdi.

Barlas İlhan'ın sessizliğinden cevabını alınca, sandalyeye koyduğum montumu alıp kolumdan tutarak beni dışarı doğru çekiştirdi. "Şimdi sıra sende!"

Arabaya bininceye kadar tek kelime etmemişti. Direksiyona geçtiğinde, "Ne işin vardı onunla?" diye sordu. Cevabını alana kadar durmayacağını bildiğim için, "Gördüğün gibi yemek yiyorduk!" dedim.

"Beni sinirlendirmek için mi onunla yemeğe çıktın?"

"Diyelim ki öyle, ne olacak?"

"Senin yanında ne onu ne de başka birini görmek istemiyorum!"

"Ben de senin yanında Simay'ı görmek istemiyorum ama görüyorum maalesef. Demek ki her şey istediğimiz gibi olmayabiliyor. Hazır ondan bahsetmişken, yanıma gelmene nasıl izin verdi? Umarım bu yüzden sevgili arkadaşınla kavga etmemişsinizdir?"

"Konuyu Simay'a getirme Öykü!"

"Neden? Bir sakıncası mı var? Beni bırakıp Simay'ın yanına gittin ya! Söylesene bunu nasıl yapabildin?"

"Sana sebebini söyledim."

"Biliyor musun sebebi umurumda bile değil! Şunu da hiç anlamıyorum, sen Simay'a gidebildiğin halde ben neden İlhan'la yemek yiyemiyorum? Simay senin arkadaşın olduğu gibi İlhan da benim arkadaşım sonuçta!"

"Sen tartışalım diye mi uğraşıyorsun Öykü?"

"Bence bunun için uğraşan sensin! Öyle olmasa Simay'ın yanına gitmezdin!"

"Neden anlamıyorsun Öykü? Hasta o! Kendini psikolojisi iyi olmayan bir kızla nasıl kıyaslayabiliyorsun anlamıyorum. O senin gibi değil ki. Yanında kimsesi yok. Bir evde tek başına yaşıyor. Bizimkiler ve ben arada bir yanına uğruyoruz. Simay'ın bize ihtiyacı var. Bu kadar anlayışsız olma da anla artık şunu!"

"Tamam!" diyerek kafamı önüme çevirip sırtımı koltuğa yasladım. Kızgındım. Ve tabii kırgın... Söyleyecek daha çok şeyim olmasına rağmen hepsini yutmuştum. Barlas beni anlayışsız biri olmakla suçluyordu. Asıl anlayışsız olan kendisiydi. Bunun farkında mıydı acaba? "Beni eve götürür müsün?" Sesim o kadar soğuk çıkmıştı ki kendi sesimi tanıyamamıştım. Barlas konuşmayı sonlandırdığımı kurduğum cümleden anlayınca hiçbir şey söylemeden dediğimi yapmak için arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı.

Arabayı kullanırken ona bakmıyordum ama onun arada bana baktığını göz ucuyla görebiliyordum. Sessiz bir şekilde yolu izlemeye devam ederken telefonum çaldı.

"Efendim anne?"

"Öykü, evde misin kızım?"

"Dışarıdayım, şimdi eve gidiyorum. Bir şey mi oldu?"

"Dışarıda mıydın? Kiminle birlikteydin?"Sinirlenmişti. Bunu sesinden anlayabiliyordum.

Barlas'la olduğumu söylersem neler olacağını bildiğim için, "İlhan'la yemek yiyorduk," dedim. Barlas direkt bana baktı. Anneme İlhan'la olduğumu söylemem hoşuna gitmemişti galiba. Ne bekliyordu ki? Onunla birlikte olduğumu söylememi mi? Annem İlhan'la olduğumu duyunca birden rahatladı. Bu yüzden bir şey demedi. "Öykü ben seni bugün eve gelemeyeceğimi haber vermek için aradım. Bir arkadaşımla nöbet değişikliği yapmak zorunda kaldık. Evde tek kalacaksın yani. Haberin olsun."

"Anladım anne," deyip Barlas'a bakınca yüzünü yola çevirdiğini gördüm ama kulağı bendeydi. "Bak seni uyarıyorum Öykü! Eve gelemeyeceğim

diye fırsattan istifade o çocukla görüşeyim deme kötü olur!" Annemi üzgün bir ses tonuyla onayladım. "Tamam anne." Gerçekleri öğrendiğinde ona artık yalan söylemek zorunda kalmayacağımı düşünüyordum ama yalanlar asla bitmiyordu. Sanki hayatıma yalanlarla devam etmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu da beni üzüyordu.

"Aferin sana," deyip telefonu kapattı. Kulağımdan çektiğim telefonu tekrar montumun cebine sokarken Barlas'ın bana baktığını gördüm. "Ne oldu? Annen ne söyledi?" Onunla konuşuyordum ama sesim hâlâ buz gibi soğuk çıkıyordu. "Eve gelemeyeceğini söyledi. Nöbetçiymiş."

"Ne yapacaksın peki?" diye sorunca, "Evde tek kalamam. Aysun da kalırım herhalde," dedim. Yaşadığımız o olaydan sonra tek kalacak cesaretim yoktu.

Barlas başka bir şey sormadan yola bakıyordu, ona kırgındım ama merak ettiğim bir şey vardı.

"Polisler Hikmet'i gözaltına almışlar mıdır sence?"

"Evet almışlar."

"Öyleyse ondan kurtulduk sayılır!"

"Bu kadar emin olma. Daha mahkemeye çıkacak. Hikmet'ten bahsediyoruz hem. O kendini kurtarmanın bir yolunu muhakkak bulacaktır."

Haklıydı. O adam ne yapar eder paçayı sıyırırdı. Verdiğimiz ifade bile onu suçlu göstermeye yetmeyebilirdi. Onun hapiste yatmasını sağlayacak bir şansımız vardı ama o da Fuat'ın ölümüyle birlikte yok olmuştu maalesef. Kafamı koltuğa yaslayıp ofladım.

"Annem Hikmet'i gözaltına aldıklarını bilmiyor galiba. Bir şey söylemedi."

"Henüz haberi olmamıştır." Evet, muhtemelen haberi yoktu. Olsa zaten şu an hastanede olacağını pek sanmıyordum. Neler olduğunu öğrenmek için soluğu Hikmet'in yanında cinayet büroda alacağı kesindi.

"Annem benim ifade verdiğimi de bilmiyor tabii."

"Polisler er ya da geç onu haberdar ederler..."

"Ne yapacağız peki?"

"Ona gerçekleri anlatacağız." Artık zamanı gelmişti sanırım çünkü başka şansımız yoktu. Bu cinayetin işleneceğini ve tanık olacağımızı bilemezdik ki...

"Hulki'nin söylediği şey oldu. Öldüler. Gerçekten de adam kâhinmiş. Ona inanmadık."

"Böyle bir şeye kim inanırdı ki?"

"Hulki benim hakkımda da kehanette bulundu."

"Ne dedi ki?"

"Hiç beklemediğim bir şey olacağını ve bunun beni yıkacağını söyledi. Buna kendim sebep olacakmışım ve önce kendimi suçlayacakmışım. Daha sonra da kim olduğunu öğrenemediğim kişiyi..."

"Her söylediği olacak diye bir şey yok, bunu kafana takma."

"Adam kâhin Barlas..."

"Ne yani kâhinler yanılamaz mı?"

"Bilmiyorum, daha önce hiç kâhinle karşılaşmadım. Sen de öyle saçma sapan şeyleri düşünmeyi bırak bence. Çünkü inan bana şu an ilgilenmen gereken en son şey o."

"Haklısın galiba..." deyip sustum. Başımızda Hikmet gibi bir bela varken Hulki'nin söylediklerini kafama takamazdım. Hem belki de Barlas haklıydı. Kâhinler de yanılabilirdi.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Benim konuşmama nedenim belliydi ama Barlas neden konuşmuyordu bilmiyordum. Arada bir dikiz aynasından arkamızı kontrol ettiğini görünce aklının nerede olduğunu anladım.

"Gözlerin yine dikiz aynasında."

"Hikmet'in adamları peşinde olabilir. Dikkatli olmalıyız."

"Kimsenin peşimde olduğu falan yok. Eğer olsalardı şu ana kadar karşıma çıkarlardı," dedim. Bizim evin sokağına döndüğümüzde gergin olduğunu fark ettim. "Bunu sana daha önce de söylemiştim Öykü. Şu ana kadar karşına çıkmamış olmaları peşinde olmadıkları anlamına gelmiyor." Konuşurken gözlerimi ondan çekmiyordum. "Hikmet karakoldayken sence adamları benimle ilgilenir mi?" Dudaklarını büktü. "Bilmiyorum. Bunu göreceğiz."

Eğer Fuat ölmeseydi vereceği ifade doğrultusunda Hikmet ve adamları hapse gireceklerdi, biz de onlardan kurtulacaktık ama hayat yine işimizi zorlaştırmıştı. Bu uğursuzluk neydi bilmiyordum. Hikmet bu işin içinden kurtulursa onu hapse gönderebilecek başka bir şansımız daha kalmayacaktı. Dua ediyordum da umarım onu içeri sokmayı başarırdık. Aksi olursa tehlikeli günler bizleri bekliyor demekti.

Barlas arabayı evin önünde durdurunca ona kırgın olduğumu belli edercesine soğuk bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Bıraktığın için teşekkür ederim." Montumu alıp arabadan indiğimde Barlas da indi ve yanıma geldi.

"Ne oldu?"

"Evde yalnızsın... Burada, yanında kalmak istiyorum."

"Aysun'a gideceğimi söylemiştim."

Aysun evde miydi bilmiyordum ama gitmeden önce onu arayacaktım. Hâlâ Çetin'le birlikte olabilirdi. Eğer öyleyse onları rahatsız etmez, annesiyle oturur gelmesini beklerdim.

Ben konuşurken Barlas gözlerime öyle bir bakıyordu ki kalbimin ritmi değişmeye başlamıştı. Elimi tutarken yüzünü yüzüme doğru eğdi. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Gitmesen olmaz mı?"

Bu şekilde sorulan sorudan sonra cevabım anında değişmişti. Aslında kararımdan vazgeçmemem gerekiyordu ama bu bakışlardan sonra mümkün değildi.

Dudakları dudaklarıma doğru yaklaşırken anında kendimi ve elimi geri çekip kapıya doğru yürüdüm. Tamam, burada benimle kalmasına izin verebilirdim belki ama öpmesine izin veremezdim. Çünkü onu affettiğimi düşünürdü. Ona sinirli ve kırgınken evimde kalmasına izin vermem bile mucizeydi bence. Bunu sırf ben de onunla kalmak istediğim için kabul etmiştim. Ona ne kadar kırgın olsam da bana iyi gelen en güzel şey olduğu için...

Kapıyı açıp içeri girince montumu vestiyere asıp Barlas'a doğru döndüm. İçeri girmiş kapıyı kapatıyordu. Bir şey demeden mutfağa geçtim, o da peşimden geldi. "Aç mısın?" diye sordum. "Hayır," dedi. Yüzümü ona doğru döndüm ve kızgın bir şekilde kollarımı göğsümde birleştirdim. "Simay'da bir şeyler yedin galiba?"

Bu konuyu açmış olmamdan canının sıkıldığını belli edince daha fazla uzatmadan ellerimi iki yanıma indirip tezgâha yaklaştım "Neyse, sana kahve yapayım." Ben işe koyulurken Barlas kapının eşiğine yaslanmış bir elini de cebine sokmuş beni izliyordu.

"Beni izlemeyi keser misin?"

"Bu hoşuma gidiyor ama."

"Ne bu şimdi? Böyle şeyler söyleyerek yaptığın şeyi mi unutturmaya çalışıyorsun bana?"

"Ne yaptım ki?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Bunuyorsun galiba? Bunun başka bir açıklaması olamaz."

"Bunarsam unutmayacağım tek şey olacağını biliyorsundur herhalde?"

Ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum, sessiz kalmayı tercih ettim. Bir şey demek istemiyordum çünkü sinirliydim. Ağzımdan her an kötü bir şey çıkabilirdi.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Hayır, söylemeyeceğim çünkü şu an söylediğin şeylerle hiç ilgilenmiyorum. Hatta önemsemiyorum bile!"

"Umarım sinirinden beni de önemsemediği söylemeye kalkmazsın."

"Evet, seni de önemsemiyorum!" Bana doğru gelip tam yanımda durdu. "Bu koca bir yalan." Bakışlarıyla yine beni etkilemeye başlamıştı. Kafamı önüme çevirdim ve elime aldığım kupayı, "Al kahveni!" diyerek sert bir şekilde farkında olmadan karnına doğru dayadım. Kahvenin birazı üzerine döküldü. O yüzünü buruşturarak geri çekilirken ben yaptığım şeyin aptallığıyla elimi ağzıma kapattım. Çok şaşkındım. Onu yakmıştım ve şu an korku dolu gözlerle ona bakıyordum. Elimi ağzımdan çekip kupayı tezgâha bıraktım. "Ben... Ben çok özür dilerim! Yaktım seni! İyisin değil mi? Canın çok yanıyor mu? Bak yanıyorsa lütfen..."

"Sakin ol, iyiyim."

Ona inanmadığım için üzüntüyle üzerindeki tişörtü yukarı sıyırıp kahvenin döküldüğü yere baktım. Neye sebep olduğumu görmek beni daha çok üzmüştü. "Kızarmış!"

Bir şey demedi. Canı yanmasına rağmen beni izlemeye devam ediyordu. Yapmış olduğum şey canımı sıkmıştı. "Gidip yanık kremi bulayım," diyerek yanından geçeceğim sırada kolumdan tutup beni iyice kendine çekti. Yüzü yüzüme çok yakın duruyordu. Beni öpecek kadar yakın... "Gerek yok."

Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Canın yanıyor olmalı." Elini kaldırıp yanağıma koyarken gülümsüyordu. "Beni önemsiyorsun... Güzel." Bana bu kadar yakın olması nefesimi hızlandırıyordu, yanından uzaklaşmak için iyi bir bahane aradım. Bu şekilde durmaya devam edersek kırgınlığımın geçeceğini düşünüyordum ve öyle olsun istemiyordum. Bu sefer kolay

affetmeyecektim. Çünkü ciddi anlamda çok kırılmıştım. "Üzerindekini çıkar istersen. Hemen yıkamazsak lekesi kalabilir."

Dudaklarını dudaklarıma o kadar yaklaştırmıştı ki neredeyse değmek üzereydi. "Boş ver, kalsın." Kafamı önüme eğdiğimde nefesimin hızlandığını değil artık neredeyse kesildiğini hissediyordum. Bilerek yapıyordu farkındaydım. Belki de bu yüzden şu an yanından kaçmak istiyordum. Yanağımdaki eli çeneme doğru kayarken kalbimin atışını duyacağını sanıyordum. Mideme giren kramp, kalmamı istercesine bu hissin hoşuma gitmesini sağlıyordu. Bayılacaktım sanırım. Bana bu denli yakın olması her seferinde beni heyecanlandırıyordu. Şimdi de öyle olmuştu. İşaret ve başparmağı arasına aldığı çenemi yavaşça yukarı kaldırırken dudakları beni öpmek için hazırlandı. O yine dudaklarını dudaklarıma değdirdiği an ben hiç beklemediği bir hamle yaptım ve elini çenemden indirip, "Hemen geliyorum," diyerek hızla odama gittim. Sırtımı kapattığım kapıyayaslayarak derin bir nefes aldım. Buna izin veremezdim. Vermemeliydim. İstiyordum ama bu olmayacaktı. Heyecanlanmıştım zaten. O da bunu anlamıştı. Belki de bu yüzden kaçmama izin vermişti.

Onun yanına gidemediğim için odamda on dakikaya yakın kaldım. Artık yanına gitmem gerektiğini düşünüyordum. Beni merak etmiş olmalıydı. İçeriye geçmeden önce üzerimi değiştirmeye karar verdim. Eşofmanlarımı yatağımın üzerine koyup üzerimdeki formamı çıkardım. İşte ne olduysa tam o sırada oldu. Kapım açıldı ve Barlas, "Öykü..." diyerek içeri girdi. Ben şaşkınlıktan donup kalırken onun konuşması yarım kaldı. Suçlu bir insan gibi ellerini havaya kaldırıp hemen arkasını döndü. Hemen toparlanıp eşofmanlarımı aldım ve üzerime tuttum.

"Barlas ne yapıyorsun ya? Neden kapıyı çalmadan içeri dalıyorsun?" Kapıyı kilitlememiş olmamı aklımın tamamen başka bir yerde olmasına bağlıyordum. Eğer Barlas beni öpecek olmasaydı şu an belki de bu utanç verici duruma düşmeyecektim.

"Giyindiğini bilmiyordum."

"Bilmesen bile tıklatman gerekirdi! Çırılçıplak da olabilirdim!"

"Bu kadar büyütme istersen. Ben senin sevgilinim. Seni iç çamaşırlarınla görmemde bir sakınca yok."

"Saçmalama istersen!"

"Seni zaten öyle görmesi gereken kişi benim. Neden utanıyorsun ki?" Beni sinirlendirmek için mi böle söylüyordu bilmiyordum ama eğer bunu bunun için yapıyorsa başarmıştı.

"Çık dışarı Barlas!"

"Bak istersen ben de soyunabilirim. Belki bu utanmanı engeller." Bir elimle eşofmanlarımı üzerimde tutmaya devam ederken diğer elimle yatağımın üzerindeki yastığı alıp Barlas'a doğru fırlattım.

"Sana çık dışarı dedim!"

Yastık sırtına çarpıp yere düşünce çok sinirlendiğimi anlayıp dışarı çıkıp kapıyı bana bakmamaya özen göstererek kapattı. O çıkınca hemen kapıyı kilitleyip çabucak eşofmanlarımı giydim.

İçeride daha fazla yalnız kalmaması için odamdan çıkıp utana sıkıla salona yanına gittim. Koltukta oturmuş kahve içiyordu. Üzerindeki tişörtün önünde koca bir leke vardı.

"Çıkar şunu da yıkayayım."

"Soyunamam, utanıyorum," dedi gülerek. Bunun beni de güldürmesini bekliyordu herhalde ama gülmedim. Yanına oturup, benim için koyduğu kahveyi aldım.

"Eminim soyunmaya alışıksındır."

"E yani. Birlikte olduğum kızlar tıpkı senin gibi beni soymak için can attığı için el mahkûm alıştık."

"Ben seni soymaya çalışmıyorum!"

"İkidir üstümdekini çıkarmamı söylüyorsun ama."

"Bunu ne için söylediğimi biliyorsun."

"Bence gerçek nedeni o değil."

"Ne peki?"

"Galiba benimle birlikte olma planları yapıyorsun."

Omzuna vurup, "Pisliksin!" diyerek ayağa kalktım. Kahkaha atmaya başlamıştı. Ben hayretle onu izlerken o da ayağa kalktı. "Gel buraya gel... Şaka yapıyorum," diyerek tek kolunu boynuma dolayıp yanağını saçlarıma yasladı ve kulağıma fısıldadı. "Aslına bakarsan bunun planını yapan ben olabilirim."

Kafamı geri çekip yüzüne baktım. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu görünce ciddi olmadığını anlayıp rahatladım. Yüzümün aldığı şekilden olacaktı ki daha fazla kendini tutamayıp gülmeye devam etti. Kaşlarımı çatıp omzuna bir kez daha vurdum. "Beni sinir etmek neden bu kadar hoşuna gidiyor?"

"Çünkü sen hoşuma gidiyorsun."

İçimi titreten sesi yüreğime işlerken yüzünü inceliyordum. Her zerresi farklı duygulara bürünmüştü sanki. Seviyordu ama korkuyordu. Gülüyordu ama üzülüyordu da. Hissettiği duyguları göstermek istemiyordu belki ama fark ediliyordu.

Tehlikeli bir hayatı vardı. Düşünceler içinde olduğundan emindim. Bize zarar gelecek olması onu korkutuyordu. Elimi, uzun uzun incelediğim yüzüne koyup, başparmağımı yarasının üzerinde gezdirdim. İyi durumdaydı ama iz kalacak olması canımı sıkıyordu.

"Bu yaraya sebep olduğum için üzgünüm!"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan boynuma doladığı kolunu çekince yanağındaki elimi tuttu. "O yaraya sebep olan sen değilsin... Benim." Bir süre sustu ve elimi yanağından kaldırıp kalbinin tam üzerine koydurduktan

sonra konuşmaya devam etti. "Senin sebep olduğun tek şey burayı sonsuza kadar kendi kalbine mühürlemiş olman."

Şu an gözlerimiz de kalplerimiz gibi birbirine mühürlenmişti ama Barlas dudaklarını da dudaklarıma mühürlemek istiyor gibi görünüyordu. Nefesi dudaklarıma değerken bedenimi titreten heyecana kapılıp kaçmak istedim. Bunu yapmazsam beni öpmesine karşı çıkmayacağım kesindi. "Kahvelerimiz soğuyor Barlas."

Elim hâlâ kalbinin üzerindeydi. Bırakmıyordu. Dudakları dudaklarımı teğet geçerken kulağıma yaklaştı ve fısıltı haline konuştu. "Seni öpememem için iyi bahane Kaktüs... Ama işe yaramayacak." Kafasını geri çekip gözlerime baktı. Eliyle, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözleri dudaklarıma kaymıştı. "Seni öpmeyi özledim. Senin de özlediğini biliyorum."

"Sana kırgınım," dedim açık bir şekilde. Alnını alnıma dayarken gözlerini tekrar gözlerime kaldırdı. Eli yanağımdaydı. Başparmağı dudağımın kenarını okşuyor, sesi yine fısıltılı çıkıyordu. "Affettirmeme izin ver."

Evet, istiyordum ama bir yanım yapmamam gerektiğini söyleyip bana engel oluyordu. O yanımı dinlemeyi tercih edip Barlas'ın beni öpmesini engellemek adına bileğini tuttum ama o çoktan dudaklarını dudaklarıma mühürlemişti bile. Kendimi geri çekme şansım vardı ama yapmadım. Onu özlemiştim. Sanki berbat hayatıma devam edebilmek için onun dudaklarına ihtiyaç duyuyor gibiydim.

Kısacık bir öpüşmenin ardından dudaklarımı dudaklarından ayırınca gözlerinin içine baktım. Utanıyordum ama bakmayı tercih etmiştim. "Her şeyi beni öperek nasıl unutturabiliyorsun?" Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Bence bu sorunun cevabını biliyorsun." Gülümsedim. "Bunu, seni seviyor olmama bağlıyorum." Bakışları kısılmıştı. "Tam üstüne bastın." Bir elim hâlâ kalbinin üzerinde dururken gözleriyle orayı işaret etti. "Şu an dokunduğun yerdesin sen. Başka hiç kimsenin olamayacağı yerde..." Gözlerini kapattı. Alnını yine alnıma dayamıştı. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra gözlerini açıp uzun uzun gözlerime baktı. O kadar güzel bakıyordu ki tekrar tekrar kendine âşık ediyordu. "Bana aitsin sen. Bugün de... Yarın da... Bundan yıllar sonra da hep bana ait olarak kalacaksın." Bu sefer benim dudaklarım onun dudaklarına değiyordu. "Başka birine ait

olmam mümkün değil zaten." Gülümsedi. Saniyeler akıp giderken dudaklarımı öpmek için hazırlandı ama onu durduran telefonundan gelen mesaj sesi oldu.

Bakmayacağını düşünüyordum ama kendini geri çekip, telefonunu pantolonunun cebinden çıkardı. Mesaj kimdendi bilmiyordum ama Barlas okuyunca donup kaldı adeta.

"Ne oldu?"

Cevap vermedi. Orada her ne yazıyorsa Barlas'ı çok şaşırtmıştı. Birkaç saniye kendine gelemedi. Onu öyle görünce telefonu elinden aldım. Barlas sanki elinden telefonu almamla kendine gelmişti, yanımdan koşar adım ayrılırken ben elimdeki telefona gelen mesajı okuyordum.

"Demir beni buldu Barlas! Onu az önce evimin önünde gördüm. Lütfen hemen gel. Korkuyorum!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

56.BÖLÜM

Simay'ın mesajını okumamla gözlerimin fal taşı gibi açılması bir oldu. Şaşkındım ama buna rağmen hızla Barlas'ın peşinden gittim. Montumu bile almamıştım. Tek alabildiğim şey anahtarlığımdı. Nasıl olabilirdi? Demir'in Simay'ı bulmasına imkân yoktu ki. Aslında Simay'ın yalan söylüyor olabileceği geliyordu aklıma. Sonuçta Barlas'ın benim yanımda olduğunu biliyordu, onu benden uzaklaştırmak için böyle bir şey uydurmuş olabilirdi ama eğer bu bir yalansa bu sefer onu elimden kimse alamazdı. İyi bir dayağı hak ediyordu. Barlas arabayı çalıştırmak üzereyken ona yetiştim. O kadar kötü görünüyordu ki bu halde kaza yapabileceğini düşünüyordum.

"Barlas yalvarırım arabayı dikkatli kullan!" dedim. Beni duymuyor gibiydi. Gözleri yoldaydı ama aklı tamamen başka bir yerdeydi. Demir eğer onu gerçekten bulmuş olsa, Simay mesaj atacak zamanı bile bulamazdı çünkü Demir, Barlas'ın bundan haberi olmasın diye her şeyi yapardı. Aklım karışmıştı Gidince görecektik artık neyin ne olduğunu.

"Barlas emniyet kemerini tak lütfen!" Sanki yanında yokmuşum gibi beni duymamaya devam ediyor, arabayı çok ama çok hızlı kullanıyordu.

"Barlas emniyet kemerini tak!" Bağırarak konuşmuştum çünkü hiçbir şekilde beni duymuyordu. Nasıl bir şaşkınlık yaşıyorsa artık kulakları etrafındaki seslere kapanmıştı resmen. Cevap vermedi, dediğimi de yapmadı. Tek yaptığı önündeki arabaları sollamaktı.

"Barlas!"

"Ne var Öykü, ne var?"

Onu anlıyordum, tedirgindi hatta korkuyordu belki ama şu an bizim hayatımızı tehlikeye attığının farkında değildi.

"Şu lanet arabayı biraz daha yavaş kullan yoksa oraya gidemeden hastaneye gitmek zorunda kalacağız!"

"Sana benimle gelmeni söyleyen olmadı!"

"Bekli de bu kadar endişelenmemelisin. Simay yalan da söylüyor olabilir!" Bana öyle bir baktı ki sanki karşısında sevdiği kız değil de düşmanı vardı.

"Saçmalamayı kes ve düşünceni kendine sakla!"

"Ne yani olamaz mı?"

"Olamaz!" dedi sert bir dille. Sinirle önüme baktım. Nasıl böyle düşünebilirdi ya? Sanki Simay böyle bir şeyi daha önce hiç denememiş gibi konuşuyordu. Söz konusu o olunca Barlas hep savunmadaydı. Ona asla toz kondurmuyordu. Anlamıyordum ki neydi bunun sebebi?

"Seni benden kıskanıyor Barlas. Benimle olduğunu da biliyor. Sırf onun yanına gitmen için böyle bir şey yapmış olabilir."

"Sus!" dedi bağırarak. Sonra yola baktı. "Seni daha fazla dinlemeyeceğim!" Ona baktım. Bu, dakikalar önce beni öpen çocuk muydu? Şu an o kadar şaşkındım ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Simay için bana bağırdığının farkında mıydı acaba?

Simay'ın evine gidene kadar ağzımı açmamıştım. Barlas arabayı durdurup hızla arabadan çıktı ve etrafa baktı. Görünürde kimse yoktu. Kapıya gidip zile defalarca bastı, peşinden gidip yanında durdum.

Yaklaşık on saniye sonra, dağınık kızıl saçları ve siyah eşofmanları içinde kapıyı açtı Simay. Kafasını hızla Barlas'ın göğsüne yaslayıp ona sarıldı. "İyi ki geldin!" O, Barlas'a sarılırken ben onun yüzünü inceliyordum. Gayet rahat görünüyordu. Kendini geri çekip Barlas'ın yüzüne baktı. "Sana çok ihtiyacım vardı."

Barlas'ın kaşları çatıktı. Hâlâ endişeli olduğu gözlerinden belli oluyordu "Demir nerede? Sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır yapmadı. Eve bile girmedi. Onu odamın penceresinden gördüm. Buradaydı. Hâlâ burada olabilir. Belki de şu an bizi izliyordur." Yüzünde korkuya dair bir belirti oluşacak mı diye ona bakıyordum ama bir şey

göremiyordum. Belli ki yalan söylüyordu ama Barlas bunun farkında değildi tabii. Nasıl anlamazdı, kafayı yiyecektim. Simay'ı benden daha iyi tanıyordu, yalan söyleyip söylemediğini gayet rahat anlayabilirdi.

"Tamam, siz içeri girin ben bir etrafa bakayım."

Simay'ın yeşil gözleri anında bana döndü. Burada olmamı istemediği her halinden belliydi. Yüzüme uzun uzun baktı. Daha sonra hiçbir şey söylemeden içeri geçti. Peşinden girip kapıyı kapatarak salona geçtim. Koltuğa oturmuş elindeki moda dergisini karıştırıyordu. Yanındaki sehpada dumanı tüten kahvesi duruyordu. Yeni yapılmıştı belliydi. Demir'i evinin önünde görüp kahve mi yapmıştı yani?

"Nasıl, Barlas yanına geldi rahatladın mı şimdi?"

Sayfaları karıştırırken kafasını kaldırmadan bana baktı. "Ne diyorsun sen?"

"Yalan söylediğini biliyorum diyorum."

"Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Barlas sana neden inanıyor hiç anlamıyorum. Yalan söylediğin o kadar belli ki. Demir'i burada gördüğünü söylüyorsun ama açmış moda dergisi karıştırıyorsun. Bu ne rahatlık ya?"

"Barlas burada ve beni Demir'den koruyacak. Neden rahat olmayayım ki? Ona güveniyorum." Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. Bir tokadı hak etmişti ama kendimi tutmam gerektiğini düşünüyordum. Şimdi onun yüzünden Barlas'la tartışamazdım. Buna gerek yoktu.

"Barlas'tan ne istiyorsun Simay?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"O bana âşık görmüyor musun? Neden yüzsüz bir insan gibi sürekli onun peşindesin? Bırak artık onu!"

"Barlas'a ihtiyacım var!"

"Neden? Neden illa Barlas? Diğerleri de senin arkadaşın değil mi?"

"Bu kadar kıskanç olmak zorunda mısın?"

"Ben mi kıskancım? Bence asıl kıskanç olan sensin! Barlas'ın yanımda olduğunu bildiğin için böyle bir yalan uydurdun. Sırf senin yanına gelmesi için. Ama anla artık şunu, Barlas bana ait. O benim!"

Umursamaz bir tavır takınıp dirseğini koltuğun koluna yasladı ve parmaklarıyla şakaklarını ovdu. Sanki beni sinir etmek için söylediklerimi umursamıyormuş gibi görünüyordu. Bu beni daha çok kızdırabilirdi ama zaten istediğinin bu olduğunu bildiğim için kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İstediğini vermemeliydim. "Barlas yalan söylediğini anlayacak Simay!"

Şakaklarını ovan parmakları durmuştu. "Merak ediyorum sen neden buraya geldin?" Barlas'la yalnız kalma hayalleri suya düşmüştü, belki şu an onu çağırdığına pişman bile olmuştu.

"Yalan söyleyip söylemediğini görmek için."

"Barlas'ı yalan söylediğime inandırıp beni ona kötülemek için yani?"

"Ben seni Barlas'a kötülemiyorum, senin nasıl biri olduğunu görmesini istiyorum sadece."

"Senin için gerçekten üzülüyorum biliyor musun? Barlas'ın bütün sevgililerini tanıdım ben. Hepsi onun için hevesti ve bitti. Sen de biteceksin. Onun yanında kalan yine ben olacağım. Çünkü yanında olması gereken tek kişi benim!"

Böyle düşünmesi beni de güldürmüştü. Sanki bir anda bütün sinirim geçmişti. "Üzgünüm ama bu hayalin asla gerçek olmayacak. Barlas'ın yanında hep ben olacağım. Çünkü o bana âşık."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerime bakıyordu. Ne diyebilirdi ki zaten? Barlas'ın beni sevdiğini kendisi de çok iyi biliyordu, kıskançlığı da bu yüzdendi.

Sessizce yüzüme bakmaya devam ederken eliyle saçlarını omzundan geriye doğru iteleyip çenesini dikleştirdi. Bir şey söyleyecekti ama benim gözlerim bilekliğine takılınca sustu. Bakışlarımdan bir şey olduğunu anlamıştı. O bileklik Barlas'ın bana aldığı bileklikti. Demir yüzünden ondan ayrılmak zorunda kaldığım zaman Barlas'a geri vermiştim ama şu an Simay'ın kolundaydı. Bu nasıl olurdu anlayamıyordum.

"Onun sende ne işi var? O benim bilekliğim!"

"Yo, bu bileklik bana ait." Zıplayan sinirlerim onu dövme isteğimi arttırıyordu ama yine kendimi tutuyordum. Çünkü şu an bilekliğimin onda ne aradığını öğrenmek istiyordum.

"Ne demek sana ait?"

O an kapı çaldı ama Simay kapıyı açmaktan çok benimle konuşmak istiyor gibi görünüyordu. Gözlerime baktı. "Seninki değil, Barlas aynı bileklikten bana da aldı. Bu benim."

Sinsi bir şekilde güldü ve kapıyı açmak için yanımdan uzaklaştı. Salonun ortasında durmuş sinirden dudaklarımı kemiriyordum. Barlas neden böyle bir şey yapmıştı ki? Açıklamasını gerçekten çok merak ediyordum.

Konuşarak içeri geldiklerinde Simay, Demir'i gördüğüne inandırmak ister gibi konuşuyordu Barlas'la. Yalanı ortaya çıksın istemiyordu tabii. "Onu gördüğüme eminim. Buradaydı ama gitmiş olmalı!"

"Demir'den bahsediyoruz Simay, o eğer burada olsaydı seni almadan gitmezdi. Yanlış görmüş olmalısın." Hâlâ yalan söylemiş olabileceğini düşünmüyordu, delirecektim.

Simay tekrar koltuğa otururken, "Belki de öyledir," dedi. Rahat görünüyordu. Yalan söylediği anlaşılır diye korkmuyordu bile çünkü Barlas'ın ona inandığını biliyordu.

Barlas'ın gözleri bana takılınca yanıma yaklaştı. Suskun olmam onu şaşırtmıştı anlaşılan. "Öykü?" Soru sorar gibi bana bakarken ona doğru döndüm ve yüzüne baktım.

"Benim bilekliğimin aynısından ona da almışsın Barlas!"

Bakışları bu konuşmayı yapacağımı beklemiyormuş gibi değişti. Kızgın olduğumun farkındaydı. Belki de bu sebepten iyi bir açıklama yapmak için ne söyleyeceğini düşünüyordu. Ya da belki bu konuşmayı Simay'ın önünde yapmak istemiyordu. O yüzden suskundu.

Simay hemen onu savunur gibi konuşmaya başladı. "Barlas'a kızma Öykü, zaten ortada kızılacak bir durum da yok. Bilekliğini görünce çok beğendim ve ondan aynısından bana da almasını istedim."

"O da bunu kabul edip gidip hemen aldı, öyle mi?"

Barlas kızdığımı anlayıp kolumdan tutunca, "Dokunma!" diyerek elini ittim. Ona şu an söylemek istediklerimi bakışlarımla anlattığımdan emindim. Belki de bu yüzden konuşma gereği duymuyordum. Sinirli bir şekilde Simay'a bakarak, "Düşündüm de Barlas bu gece burada kalsın. Sen şimdi korkarsın. Seni rahatlatması lazım!" dedim.

Barlas bir kez daha kolumu tutmaya çalıştı. "Öykü!" Elini itip yüzüne baktım. "Simay bu yalanı boşuna söylemiş olmasın, burada kal da gönlü olsun bari!" Biz Barlas'la birbirimizin gözlerine bakarken Simay yerinden sıçrar gibi ayağa kalktı. "Yalan söylemedim!" Kafamı ona çevirdim. Tek kaşım havadaydı "Öyle mi?" Yanına gidip kahvesini elime aldım. "Bu ılımış kahveyi bize haber verdikten sonra yapmış olmalısın. Demir'i burada gördüğünü söyleyip Barlas'a mesaj atıyorsun ama o korkuyla keyif yapmak için kendine kahve hazırlayabiliyorsun. Gerçekten çok inandırıcısın Simay!"

Simay kahvesinden yalan söylediğinin anlaşılacağını düşünmediği için hemen Barlas'a baktı. Yeşil gözleri bir anda dolmuştu. Ağlayacak gibiydi. "Barlas, ben yanılmış olabilirim diye de düşündüğüm için biraz rahat davrandım..." Kanıt gösterdiğim halde yalan söylemeye devam ediyordu. Ona inanamıyordum.

Barlas yalanını anlayınca Simay'a baktı. Ona çok kızmıştı. "Yalan söyledin!" Daha önce de kapısına bir zarf bırakıldığını söylemişti. Sürekli

yalan söyleyerek Barlas'ı yanına getirtmeye çalışıyordu ama yaptığı şeyin çocukça olduğunun farkında değildi.

Simay'ın yeşil gözlerinden yanaklarına yaşlar süzülmeye başlamıştı. Kafasını öne eğdi. "Burada olmanı istemiştim!"

Barlas ona doğru yaklaştı ve bağırdı. "Sevgilimin yanındayken mi?"

"Üzgünüm!" Simay'ın ağlaması hızlanırken kafasını kaldırıp Barlas'ın yüzüne baktı. "Barlas lütfen bana kızma, lütfen!" Barlas susmaya devam ediyordu. Bakışlarıyla kızıyordu ona, sözleriyle değil.

Simay'ın omuzları çökmüştü. O kadar kötü görünüyordu ki ağlamaktan helak olmuştu. "Yanımda olmanı istemiştim. Kötü bir niyetim yoktu! Bana kızmanı istemiyorum! Bana böyle bakmanı istemiyorum!" İnsanın içini sızlatıyordu bu şekilde ağlaması. Barlas, haline dayanamayıp, "Şşş, tamam," diyerek sarılıp sakinleştirmeye çalıştı onu... Eli saçlarındaydı.

"Kızma bana lütfen!"

"Tamam kızmıyorum."

Ona sarılması şu an beni sinir edebilirdi ama Simay'ın bu hali Barlas'ı üzdüğü kadar beni de üzdüğü için sinirlenmek yerine acıyordum ona. Tamam, Simay'ı sevmiyordum hatta gıcık oluyordum ama hasta olduğu için böyle davrandığını biliyordum. Aslında onu anlıyordum ama kızıyordum da. Barlas'ı yanına çağırmak için böyle yalanlara ihtiyacı yoktu ki çağırsa gelirdi, her istediğini yapıyordu zaten. Bunu da yapardı.

Barlas bir süre onu kolları arasında rahatlattıktan sonra kendini geri çekip yüzüne baktı. "Gel seni yatırayım." Birlikte salonun kapısına doğru yürürlerken Barlas'la göz göze geldik. Simay'a, "Sen git, hemen geliyorum," dedi. Simay kıskanç bakışlarla salondan çıktı.

"Uyur uyumaz geleceğim. Sakın gitme." Beni boğan, siyahlara bürünmüş bu evde kalmak istemiyordum ama evden çıkarken sadece anahtarımı almıştım. Mecburen kalacaktım yani.

"Kalmak istemiyorum!"

"Biliyorum ama kalmak zorundasın."

Hiçbir şey söylemeden sinirle yanından geçerek pencerenin yanına gidip dışarıya baktım. Sakinleşmeye çalışıyordum. Ben öylece dışarıyı seyrederken Barlas arkamdan sarılıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Fısıltı haline konuşuyordu. "Seni seviyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Evet, beni seviyordu ama Simay'ı benden daha fazla önemsiyordu. Hasta diye buna daha fazla ne kadar katlanabilirdim bilmiyordum. Benim de bir sabrım vardı neticede. Bunun farkında mıydı acaba?

Sessizce dışarı bakarken konuşmamaya karar verdim. Kırıldığımı ve kızdığımı bilmeliydi. Onu daha yeni affetmişken tekrar kırılmak hayatın bana, sen asla mutlu olamayacaksın, deme şekliydi herhalde. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Barlas gidince, dışarı bakmayı kesip koltuklardan birine oturdum. Şu an burada böylece beklediğime inanamıyordum. Sanki Simay çocuktu da onu uyutuyordu. Bu hayatımda şahit olduğum en saçma şeydi. Barlas onu çok şımartmıştı belliydi. Zaten Simay'ın bunları yapabilmesinin nedeni de buydu. Belki ona kızsa bir daha böyle bir şey yapmaya kalkmayacaktı.

Zaman geçmek bilmiyordu. Salonun ortasında volta atmaya başlamıştım. Sabrım kalmamıştı artık. Sinirli bir şekilde dolanırken sehpanın üzerindeki moda dergisi çarptı gözüme. Zaman geçirmeme yardımcı olacağı düşüncesiyle dergiyi elime aldığımda altında bir kolye olduğunu gördüm. Dergiyi bırakıp kolyeyi elime aldım. Burada durduğuna göre Simay'a ait olmalıydı. Kolye K harfi şeklindeydi. Tam ortasında kalp şeklinde butona benzer bir şey vardı. Buna anlam vermeye çalışırken içeriden bir ses geldiğini duydum.

Barlas'ın geldiğini anlayıp kolyeyi yerine bıraktım. Simay'ı uyutmayı başarmış olacak ki biraz rahatlamış görünüyordu. Hiçbir şey söylemeden ve ona bakmamaya özen göstererek salondan çıktım. Peşimdeydi. Dış kapıyı

açtığımda kolumdan tutup beni durdurdu. "Öykü!" Ben yüzüne bakınca elini kolumdan çekti. "Konuşalım."

"Hayır," dedim. "Konuşunca tartışıyoruz. Bence sen ne yap biliyor musun, beni eve bırak. Böylece tartışmış olmayız!" Arabanın yanına gidip kapısını açtım. Barlas peşimden gelip kapıyı kapatarak yüzüme baktı. "Simay seni kıskanıyor. Sadece seni değil birlikte olduğum tüm kızları kıskanıyordu. Huyu bu. O asla değişmiyor. Beni kimseyle paylaşmak istemiyor. Kıskanç bir kızın ağabeyini paylaşmak istemediği gibi... Bilekliğini görünce aynısından istediğini söyledi. Başka çarem yoktu. Eğer yaptırmasaydım sürekli üzülecek ve ağlayacaktı. Böyle şeyleri takıyor. Onu kıramazdım... Üzgünüm!"

Söylediklerinden sonra gülmeye başlamıştım. Sinirlerim bozulmuştu sanırım. "O kız sana âşık Barlas. Bunu görmüyor musun?" Kafasını hafifçe iki yana salladı. "Âşık değil. Sadece öyle göstermek hoşuna gidiyor. Çünkü amacı seni sinirlendirmek..." Gülmeyi anında kesmiştim. Ona inanamayan gözlerle bakıyordum. Bu Barlas olamazdı. Çünkü söyledikleri tam anlamıyla saçmalıktı. "Bana saf olduğumu söylüyorsun ama sen de safsın. Onun sana âşık olduğunu göremeyecek kadar saf! Ve tabii yalan söylediğini de öyle!"

"Mesajını alınca korktum Öykü!"

"Sana yalan söylüyor olabileceğini söyledim ama bana kızdın."

"Bu konuda yalan söyleyeceğini düşünmedim."

"Onun hasta olduğunu söylüyorsun Barlas, ondan her şey beklenir. Bence artık onu uyarmanın zamanı geldi"

"Haklısın galiba," diyerek elini yanağıma koydu. Yüzünü yüzüme doğru eğmişti. Öpmek için dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığı sırada başımı yana çevirdim.

"Yapma lütfen. Şimdi Simay görür falan onunla hiç uğraşamam."

"Uyuyor," dedi dudakları yanağıma değerken. Omzumu silktim. "Belki de uyumuş numarası yapıyordur. Şu an gizlice bizi izliyor olabilir. Ona güvenmiyorum," diyerek arabanın kapısını açıp yerime oturdum.

Yol boyunca sessizdik. İkimiz de düşünüyorduk, ama ben merak ettiğim şeyi sormalıydım.

"Benim bilekliğim nerede Barlas?"

Torpido gözünü işaret etti. "Orada."

Tavan lambasını yakıp bilekliği alarak tek elimle koluma takmaya uğraştım. Biraz zor olsa da sonunda başarmıştım.

"İçindeki cihazı değiştirttim. Artık sadece Demir için işe yaramıyor. Başının belada olduğunu anladığın an oradaki minik düğmeye bas. Konum bilgin direkt telefonuma gelecek."

Kalp sembolü üzerinde yine kalp şeklinde minik bir düğme vardı. Sanırım Barlas bunu Hikmet'in adamlarının peşimde olduğunu düşündüğü için yaptırmıştı.

"Simay'ın bilekliğinde de böyle bir cihaz var mı?"

"Bilekliğinde yok, ona kolye yaptırmıştım cihaz ondaydı ama pek takmıyor."

"Evet, gördüm o kolyeyi... Dikkatimi bir şey çekti. Kolyesi neden K harfli Barlas?"

"Ölen arkadaşının adı Kardelen'di."

"Bunu kendisi mi istedi senden?"

"Evet."

O an duygulandığımı hissettim. Onu daima hatırlamak için istemiş olmalıydı bunu. Arkadaşını çok seviyordu. Onun ölümüyle yıkılmıştı adeta.

Zaten psikolojisi o zaman bozulmuştu. Bu durumu kaldıramamıştı. "Simay'a hem kızıyor hem de acıyorum, nasıl bir şeyse bu?"

"Belki bu, zamanla onunla anlaşacağını da gösterir."

"Hiç sanmıyorum."

Eve gidinceye kadar hiç konuşmadık. Saat geç değildi ama sabah okul olduğu için uyumam gerektiğini düşünüyordum. Bir şeyler atıştırdıktan sonra Barlas'a "Uyuyalım mı?" dedim.

"Olur." Belli ki onun da uykusu gelmişti.

"Sen benim yatağımda uyu ben annemin odasına geçiyorum," dedim. Şaşırdı. "Anlamadım? Birlikte uyumayacak mıyız?" Kafamı iki yana salladım. "Hayır." Ayağa kalktı. "Neden?" Yalan söylediğimi anlamaması için ciddi bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. "Çünkü seninle uyumak istemiyorum."

Yalan söylediğimi anlamış olacaktı ki güldü. Daha sonra ani bir hareketle bacaklarımdan tutup beni omzuna attı. "Yalancı mısın sen?" diyerek gülmeye başladı. Ben de gülmeye başlayınca beni omzunda taşıyarak odama götürdü. Beni yatağıma bırakıp üzerindeki lekeli tişörtü çıkardı. Ben de yorganımın altına girip kenara kaydım. Barlas ışığı kapatmaya yeltenince, "Kapatma!" dedim. Yanımda uyuyacaktı ama karanlıkta uyumak istemiyordum. Sanki ışık kapandığı an Fuat ve Hulki'nin ölü bedenleri gelecekti gözlerimin önüne. Öyle hissediyor ve korkuyordum.

Barlas yatağa, yanıma uzanmış gözlerime bakıyordu. Halime üzüldüğü yüzünden anlaşılıyordu. Elimi yanağına koydum. "Atlatacağım."

Bir şey demedi. Bunu atlatmamın uzun süreceğini kendisi de iyi biliyordu. Üzgündü. Belki konuşursak bozduğum moralini yerine getirebilirdim. Aklıma nereden geldiğini anlamadığım bir soru beynimi kemiriyordu, nasıl meraklı bakıyorsam artık, "Sor hadi," dedi.

"Soru soracağımı nereden anladın?"

"Sevgilimi tanıyorum."

"Şey..." dedim. "Önceki sevgililerini merak ediyorum. Yani daha doğrusu merak ettiğim şey onlarla hiç... Şey... Hiç..."

"Onlarla hiç birlikte oldum mu?"

"Evet... Sorum tam olarak bu..."

"Evet, oldum."

"Hepsiyle mi?"

"Evet hepsiyle."

"Yaaa!"

"Bunda bu kadar şaşırılacak ne var, çok normal değil mi sence?"

"Bilemiyorum. Hepsiyle birlikte olmak zorunda değildin."

"Bunu onlar da istiyordu..." Sinirlendiğim için sesim yükselmişti. "Sen de reddetmemişsin ama!" Bana şaşkınca baktı. " "Şimdi sen böyle bir şeyi istediğini söylesen ben bunu kabul etmez miyim sence?"

"Ben böyle bir şey istemem!"

"Bence bunu bir düşün, böyle bir çocuğu kaçırmak istemezsin."

"Aptal aptal konuşma!" diyerek omzuna vurunca gülümseyerek iyice yanıma sokuldu.

Ondan uzaklaşmak için çabaladığımı fark edince belimden tutup beni kendine çekti. Önüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına yerleştirirken başını kaldırıp iç çekerek kulağıma doğru fısıldadı. "Gel buraya." Elimi tutup çıplak tenine, kalbinin tam üzerine koydu. Bu sesin beni yumuşatacağını düşünüyordu ve haklıydı. Kızgınlığım bir anda geçmişti.

"Bu sesi dinlemek çok güzel..." Dedim. Yüzümü izliyordu. Sessizdi. Gözlerine bakarken gülümsedim "Ama ondan daha güzel olan bir şey var."

"Neymiş o?" diye merakla sordu.

Gözlerimle, elimi yani kalbini işaret ettim. "Orada olmak."

Gülümsedi. Başparmağıyla yanağımı okşadı. Yüzü yüzüme çok yakın duruyordu. Dudaklarıma küçücük kısacık bir öpücük bıraktı.

"Bana ne yaptın sen Öykü? Senin yüzünden hiçbir işime konsantre olamıyorum."

Sıcak dudaklarını dudaklarımda hissetmek beni yine heyecanlandırmıştı. Yüzüne bakarken gülümsüyordum ama bir yandan da heyecandan bayılmamak için çaba sarf ediyordum.

"Sanırım iyi bir şey söyledin..."

"Sanırım," deyip yüzümü okşamaya devam etti. İkimiz de susmuştuk. "İyi geceler," deyip boynuma bir öpücük kondurdu ve bana sarılarak uyudu. Ben bir süre saçlarını okşadım, yüzünü izledim, kokusunu içime çektim, hayaller kurdum. Yavaş yavaş gözlerimin kapandığını hissettiğimde de kendimi onun kolları arasında uykuya bıraktım.

***

Gördüğüm kâbus uyanmama neden olmuştu. Barlas'ın kolları arasından çıkıp doğruldum. Sabah olmuştu. Derin bir nefes alıp terden ıslanmış saçlarımı toparladım. Gördüğüm kâbusu düşünüyordum. Sanki o olayı yeniden yaşamıştım. O iki ceset gözlerimin önünden gitmiyordu. Saate baktığımda tam zamanında uyandığımı fark ettim. Annemin gelmesine az kalmıştı.

"Barlas hadi kalk gitmemiz gerekiyor, birazdan annem gelecek."

Yerinde kıpırdanıp kafasını iyice yastığa gömdü. "Biraz daha uyumam lazım."

"Yeterince uyuduğumuzu düşünüyorum. Kalk hadi."

"Evet, sen uyudun ama ben horladığın için pek uyuyamadım."

Oflayarak yataktan kalktım. "Başladık yine." Dolabımın önüne geldiğimde yedek formamı çıkartıp Barlas'a baktım. "Bir kere ben hayatta horlamam."

"Öyle mi?" deyip doğruldu ve komodinin üzerinde duran telefonunu alıp ekranı bana çevirdi. "Bu ne o zaman?" Açtığı videoya bakarken kaşlarım çatıldı. Ben uyurken çekilmişti ve gerçekten de horluyordum.

"Montaj bu."

"Yok artık!" deyip uykulu gözlerle şaşkınca yüzüme baktı.

"Yorgunluktan olmuştur."

"Daha öncekiler gibi mi?"

"Evet, daha öncekiler gibi! Şimdi odamdan çıkarsan giyineceğim."

Telefonu komodinin üzerine bırakıp ayağa kalktı. Dün yere attığı tişörtünü alırken yüzüme bakıyordu "Kalmamda sakınca mı var? Ben de giyiniyorum ama senin çıkmanı istemiyorum."

Ben sert sert suratına bakıp çıkmasını beklerken o tişörtünü giydi ve yanıma yaklaştı. "Elbet bir gün kalmamı istersin ama."

"Evet, dünya tersine döndüğü zaman isterim. Dışarı!"

Gözlerini kısıp telefonunu aldıktan sonra yavaş adımlarla odadan dışarı çıktı, peşinden gidip kapıyı kilitledim ve hemen üzerimi değiştirmeye başladım.

On beş dakika kadar sonra arabadaydık, okula doğru gidiyorduk.

"Beni okula bıraktıktan sonra ne yapacaksın?"

"Hikmet'le ilgileneceğim. Son durum ne öğrenmem lazım."

Şu adamın adını duymak bile tüylerimi ürpertiyordu. "Mahkemeye kadar serbest kalır mı sence?"

"Delil yetersizliğinden kalabilir."

"Muhakkak içeri girmesi gerekiyor."

"Eğer Fuat ve Hulki'yi öldüren adam bunu kendisinin yaptığını, Hikmet'le bir ilgisi olmadığını söylerse bu iş biraz zor."

"Korkuyorum!"

"Cesur olman gerekiyor. Korkaklık seni güçsüz kılar. Kimseye bir şey olmayacak. Sakin ol ve cesur olmaya çalış," diyerek kucağımda duran elimi tuttu. Haklıydı. Şu an cesur olmam gerekiyordu. Evet, yaşadıklarımız korkunç şeylerdi ama Barlas yanımdaydı. Bu durumla savaşabilirdim.

Okula vardığımızda, "Çıkışta seni almaya geleceğim," diyerek durdurdu arabayı. Onu öptükten sonra "Hoşça kal," diyerek indim.

Okula girip kantine geçtiğimde Samet ve Öznur'u gördüm. Masada oturmuş konuşuyorlardı. Hemen yanlarına gittim. Öznur dalgın dalgın masaya bakarken Samet, "Günaydın Öykü," dedi. İkisi de keyifsiz görünüyordu. "Günaydın," dedim. "Oturabilir miyim?"

Karşılarına oturup Öznur'a baktım. Yüzü soluktu. Gözlerinin altındaki mor halkalar uykusuz geçen gecelerin kanıtıydı. "İyi misin Öznur?" Gözlerime baktı. O kadar kötü görünüyordu ki cevap vereceğini bile düşünmemiştim. "Hayır, iyi değilim Öykü. Olanları biliyorum. Samet her şeyi anlattı bana."

"Her şeyi derken?"

"Babamın hangi işlerle uğraştığını ve..." Yutkundu. Kısık çıkan sesiyle ve güçlükle konuştu. "İki kişiyi öldürttüğünü..." Bunları söylerken ne kadar zorlandığı belliydi.

"Ben çok üzgünüm!"

"Babam nasıl bir adammış böyle? Bu kadar kötü biri olduğunu nasıl fark edemem?" Gözleri dolmuştu, çenesi titriyordu.

"Cezasını çekecek," dedim onu rahatlatmak için.

"Çekmeli." Derin bir nefes alıp ağlamamak için kirpiklerini kırpıştırdı. "Ben Barlas'ın çetesine ondan intikam almak için girmek istemiştim. Bu okula da o yüzden geldim. O gün koridorda ablamla telefonda konuşurken beni duyduğunda, ne kadar korkmuştum. Yakalandığımı ve her şeyin biteceğini düşündüm. Ablamla beraber yaptığımız plan daha başlamadan bitecekti ama sana annemle konuştuğumu söyleyip işin içinden sıyrıldığımda sizleri kandırmaya devam ettim... Bu yüzden senden tekrar özür diliyorum Öykü."

Masanın üzerinde duran elini tuttum. "Bunun için özür dilemene gerek yok, bir amacın vardı senin." Yüzüme büyük bir utançla baktı. "Yine de böyle olmak zorunda değildi."

O an Samet'e baktım. Sevgilisini böyle görmek onu kahrediyor gibiydi. Suskundu. Konuşmuyordu. Açıkçası şu an ben de ne diyeceğimi bilmiyordum. Elimi elinden çekip sırtımı sandalyeye yasladım.

"Hâlâ çeteye girmek istiyor musun?"

Samet ondan önce davranıp, "Çetede olmasını istemiyorum," dedi. Onu anlayabiliyordum.

"Ben babamdan intikam almak için çeteye girmek istiyordum. O hapse gireceğine göre gerek kalmadı."

Üzüntüsünün kolay kolay geçmeyeceğini biliyordum Babası hapse girdiğinde daha kötü hissedecekti belki de. Çünkü ben intikamım alınınca çok kötü hissetmiştim. Onu hayatımızdan tamamıyla çıkarmıştık ama şu an nerede, ne yaptığını çok merak ediyordum. Öznur da Hikmet hapse girdiğinde benim gibi hissedecekti muhtemelen. Orada ne yaptığını, nasıl olduğunu merak edecekti. Babası kötü bir insan olsa da Öznur kötü biri değildi. Aynı şeyleri yaşıyor olmak onu kendime daha yakın hissetmemi sağlıyordu.

Bir süre daha konuşup sınıfa çıkıp derse girdik. Düşüncelerle boğuşup durduğumdan tek kelime dahi öğrenmeden geçti. Teneffüs zili çalınca kantine indim. Aç hissetmiyordum ama bir şeyler yemek zorundaydım. Pencereden bahçeye bakınca Ali'yi gördüm. Elinde sigara vardı. Koşar adım bahçeye çıktım. Yaptığı şey için onu uyarmam gerekiyordu. Ona doğru yürürken bahçede voleybol oynayan kızlara baktığını gördüm. Daha doğrusu o gurubun içindeki siyah saçlı bir kıza...

"Birileri sana okulda sigara içmenin yasak olduğunu söylemedi mi?" diyerek gülümsedim.

Beni fark edince o da gülümsedi. "Boş versene, kimin umurunda?"

Tam yanında durup gözlerimle ona kızı işaret ettim. "Güzel kız." İşaret ettiğim yere bakıp sigarasından bir nefes çekti ve dumanı havaya bıraktı. "Evet ama ilgilenmiyorum."

"Bakıyorsun ama?"

"Bakıyor olmam ilgilendiğimi göstermez."

"İlgilenmediğini de göstermez ama."

"Sevgilim olsun diye uğraşıyorsan eğer hiç boşuna uğraşma. O işlerle ilgilenmiyorum."

"Ne zamana kadar? Hayır bileyim de ona göre davranayım." Cevap vermedi. Yüzü düşmüştü sanki. "Bak biliyorum kimse sana Kardelen'i unutturamaz ama biriyle birlikte olman mutlu olmanı sağlayabilir belki."

"Kardelen?" diyerek sorar gibi yüzüme baktı.

"Âşık olduğun kızdan bahsediyorum."

"Yanlışın var. Onun adı Kardelen değil, Çisem." Âşık olduğu kızın adı Çisem ise Barlas neden Kardelen demişti? O kolye neden K harfi şeklindeydi? Kafam allak bullak olmuştu.

Ben dalıp gidince Ali "Sorun ne?" dedi merakla. Bize doğru gelen hocayı görünce ona cevap vermeyecek olmama sevinmiştim. "Hoca geliyor, söndür şu sigarayı!" deyip yanından ayrıldım. Kantine uğramaktan vazgeçip sınıfa çıktım. Moralim o kadar bozulmuştu ki yerime oturur oturmaz Aysun bunu anlamıştı. "Öykü, ne oldu sana?"

"Hiç," diyerek omzumu silktim. Tabii ki inanmadı. "Bak Simay meselesi yüzünden böyleysen takma şu yellozu!" Bir şey demedim. Evet, konu onunla alakalıydı ama bu konuyu konuşacağım kişi Aysun değil Barlas'tı. Bana neden yalan söylediğini öğrenmem gerekiyordu

"Anlat şunu hadi." Aysun merakla yüzüme bakarken, Bade bağırarak sınıfa girdi. "Tamam kes Ateş uzatma!" Peşinden Ateş de girmişti. "Beni dinlemiyorsun ki?" Bade çok sinirli görünüyordu. Görünüşe göre Ateş'in yaptığı bir şeye çok sinirlenmişti. "Neyi dinleyeceğim, kızla ne konuştuğunu mu anlatacaksın bana?"

Ateş sınıfta birkaç kişinin olduğunu ve tüm gözlerin onların üzerinde olduğunu görünce Bade'ye baktı "Bunu burada konuşmayalım istersen."

"Bence hiç konuşmayalım!"

O sırada Çetin içeri girdi. "Ne oluyor? Ne bağrışıyorsunuz?"

"Ne olacak Ateş Bey'in yaptığı kabahatler hakkında konuşuyoruz!"

"Kız benim sınıf arkadaşım Bade!"

"O kız sana yürüyor Ateş!" dedi

"Saçmalama, yok öyle bir şey!"

"Öyle mi? Kız sana aşkını ilan edince görürüz o zaman!"

"Uzatma Bade," dedi Çetin. "Çocuk sınıf arkadaşıyla konuşmasın mı?" Çetin olaya karışınca onları dinleyen Aysun hızla yanımdan kalkıp onlara doğru yürüdü. "Kız arkadaşı istemiyorsa konuşmayacak!" Çetin kafasını ona çevirmişti. "Sen bu işe karışma!"

"Sen karışıyorsun ama!"

"Ben sorunu düzeltmeye çalışıyorum!"

"Ateş'in yaptığı şeyi savunarak mı?"

"Savunmadım!"

"Yanlış olduğunu da söylemedin ama!'"

"Çünkü yanlış değil!"

"Ha yani sence Ateş ona yürüyen bir kızla konuşmalı yani, öyle mi? Sen senin sevdiğin kıza yürüyen bir erkekle sevdiğin kızın konuşmasını ister miydin?"

"Ağzını burnunu dağıtırdım o itin!"

"E o halde Bade bu işe kızmakta haklı öyle değil mi?"

"Haklı." Bunu Ateş'e bakarak söylemişti Çetin. Ateş de bu konuşmadan sonra Bade'nin sinirlenmesinin sebebini anlamış olmalı ki, "Gel bir saniye," deyip Bade'yi elinden tutarak dışarı çıkardı. Tartışma sonra erdiği için seviniyordum. Aysun derin bir nefes alarak sırasına geri döndü ama Çetin arkasından seslendi.

"Aysun! Doğan seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Merak ettim."

"Hayır, onunla son konuşmandan sonra beni bir daha rahatsız etmedi." Çetin buna memnun olduğunu belli ederken yan sınıftan bir çocuk sınıfa girip Aysun'un yanına yaklaştı. Ağzından insanı sinir edecek şekilde çiğnediği sakızı vardı. "Selam Aysun, ne haber?"

Aysun, gülümsemeye çalışarak cevap verdi. "İyiyim." Çocuk kendisini incelemekte olan Çetin'e şöyle bir bakıp Aysun'a döndü. "Ben şey

diyecektim ya, arkadaşla sinemaya gidecektik ama işi çıktı beni ekti. Elimde de iki tane bilet var. Boşa gitsin istemiyorum. İşin yoksa benimle çıkışta sinemaya gelsene." Aysun, "Şey..." dedi. Bir bahane bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Gelemez!" Çetin'in sesi sınıfta yankılanmıştı. Çocuk Çetin'e baktı. "Neden?" Çetin direkt cevap verdi. "Çünkü benimle sinemaya gidecek!" Çocuk muhtemelen ona inanmadığı için Aysun'a baktı. "Öyle mi?" Aysun, "Evet," deyince çocuk anlamış gibi kafasını salladı. "Peki, tamam başka zaman gideriz o zaman." Çetin bir saniye bile gözlerini çocuktan ayırmazken yüksek sesle konuştu. "Başka zaman da gidilmeyecek!" Çocuk Çetin'e bakınca gözlerindeki öfkeyi görmüş olacak ki sakızını çiğnemeyi bıraktı ve hiçbir şey demeden sınıftan çıktı.

Aysun dönüp Çetin'e bakınca ikisi de ne diyeceklerini bilmez gibi durdular. Çetin, "Çıkışta..." dedi ve sustu. Aysun'a baktım, kesin gene kavga edeceklerdi. "Tamam," dedi. Aysun sadece, tamam, dedi. Çetin memnun olduğunu belli eden bir gülümsemeyle sınıftan çıktı. Ağzım hayretten beş karış açık kalmış vaziyette, "Bunu kabul edeceğini düşünmemiştim," dedim.

"Filmi merak ettiğim için kabul ettim." deyince şaşırdım. "Dün filmi izlemediniz mi siz?" Kafasını iki yana salladı. "Hayır, sen gidince Çetin direkt Barlas'ı aradı. Filme girmedik yani." Gülümsüyordum "Üzüldün mü peki?" Şaşırıp bana baktı. "Hayır, neden üzüleyim?"

"Ne bileyim belki onunla film izleyemediğin için üzülmüşsündür falan." Böyle düşündüğüm için bana kızmadı. Yüzünde belli etmek istemediği bir mutluluk vardı. "Bugün izleyeceğiz işte." Merakla kaşlarımı çattım. "Ha üzüldün yani?" Kızmış gibi görünmeye çalıştı ama bunu pek becerdiği söylenemezdi "Hayır, tabii ki."

"Hıhı." diyerek gülümsemeye devam ettim. Çetin'den hoşlanıyordu işte açıkça belli ediyordu. Neden bunu Çetin'e de söylemiyordu sanki? Elbet bu bir gün ağzından çıkacaktı. Bunu sonsuza kadar saklayamazdı.

***

Çıkışta Aysun'la vedalaşıp okulun bahçe kapısının önünde Barlas'ı beklemeye başladım. Aramak istiyordum ama işi olduğunu düşünüce vazgeçtim ve eve tek başıma gitmeye karar verdim. Bana neden yalan söylediğini soracaktım ona. Yürümeye başladığımda bir araba gelip önümde durdu. Kafamı kaldırıp arabanın sürücüsüne baktım. Demir'di. Buradaydı. Okuluma gelmişti. Yine her zamanki gibi sırıtıyordu. Arabadan çıktı ve bana göz kırptı. "Selam güzelim!"

Ona o kadar sinirliydim ki yapabilsem öldürürdüm herhalde. "Ne işin var senin burada?" Kapısını açık bırakıp sırıtmaya devam ederek yanıma geldi. "Seni görmeye gelmiş olamaz mıyım?" Tam önümde durunca ona bağırdım. "Gelemezsin! Defol git buradan!" deyip yanından geçecekken kolumdan tutup beni durdurdu. "Konuşalım giderim." Elini sertçe ittim. "Seninle ne konuşacağım ben ya? Yaptığın son şeyden sonra seninle konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı!"

"Yanılıyorsun Öykü, konuşacak bir konumuz var," deyip sırıtmasını keserek bakışlarını arkamdaki bir noktaya sabitledi. "Şuraya bak." Merakla kafamı çevirip dediği yere baktım. Bizden bayağı bir uzakta duran lüks bir arabanın içinde Barlas'ı bıçaklayan adam ve arkadaşını görünce korkudan yutkundum. Barlas haklıydı. Adamlar peşimdeydi. Okuluma kadar gelmişlerdi. Amaçlarını bildiğim için ne yapacağımı düşünüyordum. Barlas da burada değildi. Nasıl kurtulacaktım onlardan?

"Gördüğün adamlar Barlas'ın haraç aldığı adamın çalışanları. Buradalar, çünkü seni istiyorlar. Barlas'la birlikte olman başına iş açacak Öykü." Demir onları tanımadığımı düşündüğü için bu açıklamayı yapma gereği duymuştu herhalde ama benim aklıma bir soru takılmıştı. Demir onları nereden tanıyordu?

Adamlar onlara baktığımızı fark edince Demir yine kolumu tuttu. "Hemen buradan gitmeliyiz. Arabaya bin!" Ona baktım. "Sana neden güvenip de arabana bineyim?" Tek kaşını kaldırdı. "Başka şansın var mı?" Doğru, yoktu sanırım. Okula girmeye çalışsam beni almak için başkalarına da zarar verebilirlerdi. Demir'le gitmeliydim. O muhakkak adamları atlatırdı.

Kararımı verip kolumu tutan elini iterek arabaya bindim. Demir de yerine geçmişti. Hızla arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Gözleri dikiz

aynasındaydı. Kafamı arka cama çevirdim. Adamlara bakıyordum.

"Peşimizdeler!" dedim korkuyla. Demir gayet sakin bir şekilde, "Evet görüyorum," dedi. Ona güvenmediğim için kendisine fark ettirmeden bilekliğimdeki o küçük düğmeye bastım hemen. Barlas'ın nerede olduğumu bilmesi gerekiyordu. Umarım hemen yanıma gelirdi. Demir'in adamları atlatıp beni kendi mekânına götürmesinden korkuyordum. Demir'di bu sonuçta. Yapardı.

"Onları nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Onlardan haraç alıyorum. Seni bizim fabrikaya götürdüğüm günü hatırlıyorsundur. O gün beni Hikmet diye biri götürdü. Bu adamlar onun adamları. Yani haraç aldığım adamın çalışanları peşinde."

"Hikmet mi?" deyip şaşkınca ona baktım. O gün sesini benzettiğimi düşündüğüm adam Hikmet miydi gerçekten? Ben şaşırınca o da bana baktı.

"Evet, Hikmet neden şaşırdın?"

"O adam annemle birlikte!"

"Ne?" deyip gülmeye başladı. "Bak sen şu işe. Demek Barlas beni müstakbel kayınpederinden kurtarmış."

"Ne kurtarması?" Sol dikiz aynasından adamları kontrol edip sorumu cevapladı. "Hikmet'in beni götürdüğü gün Barlas'ın çetesi geldi onun mekânına. Ortalığı dağıttılar. Kaçmam için bana fırsat verdiler." Güldü. "Ben de bunu değerlendirdim."

Çevremdeki herkes Hikmet'i tanıyordu. Bu tesadüfler artık beni fazlasıyla yormaya başlamıştı. Bir an kaçırdığım fırsatı düşündüm. O bellek benim elimdeydi. Resmen Hikmet'i hapse sokacak dosyaları kaybetmiştim. Demir onu bizden almayı başarmıştı.

"Hikmet'in pis işlerinin kayıtlı olduğu bellek hâlâ sende mi Demir?"

"Evet."

"Onu bize ver lütfen!"

"Bunu neden yapayım?"

"Hikmet'in nasıl biri olduğunu biliyorsun... Hapse girmesi gerekiyor."

"Üvey baban için böyle konuşmamalısın Öykü. Duysa inan çok üzülür."

"Dalga geçme, o bilgiler bizim için çok önemli."

"Onu Barlas'tan zorla almışken size geri vermeyi hiç düşünmüyorum," deyip dikiz aynasına baktı. Memnun görünüyordu. "Atlattım onları."

Dönüp arkaya baktım. Gerçekten de atlatmıştı. Hem de kısa sürede. Bu beni biraz olsun rahatlatırken Demir'in yaptığı ani frenle korku içinde çığlık attım. Emniyet kemerimin takılı olmasına şükrederken önümüzü kesen arabaya baktım. Barlas'ın arabasıydı bu. Beni bulmuştu. Bu kadar erken geldiğine göre yakınlarda olmalıydı. Ben, arabasından hızla inen Barlas'a bakarken, Demir söyleniyordu. "Bu çocuğun süper güçleri olduğunu düşüneceğim artık. Nerede olduğunu her zaman nasıl anlıyor?"

Barlas arabaya yaklaştı ve Demir'in kapısını açıp montunun yakasından tutarak dışarı çıkardı. "Seni öldürürüm!" diyerek sırtını kaputun üzerine yasladı. Hâlâ yakasından tutuyordu. Bu manzarayı görünce hemen emniyet kemerimi çözüp arabadan çıktım ve Barlas'ın yanına gittim. "Sakin ol Barlas, bırak onu, o beni Hikmet'in adamlarından kurtardı!"

Çok sinirli görünüyordu ama şaşkınca bana baktı. "Peşinde miydiler?"

"Evet, okulun önünde bekliyorlardı."

Öfkeyle Demir'e baktı Barlas. "Senin ne işin vardı orada?"

"Öykü'yü görmeye gitmiştim."

"Onunla bir işin yok senin!"

"Yanılıyorsun. Bence var."

Barlas, Demir'in yakasını çekiştirirken dişlerinin arasından konuşuyordu. "Bana bak!" Ona bir şey yapmaması için hemen koluna yapıştım. "Barlas Demir'in bizden aldığı bellek Hikmet'e aitmiş." Bir kez daha şaşırdığını hissettim. Bunu beklemiyordu belli ki... Kaşlarını daha fazla çatıp bana bakmadan Demir'e "Doğru mu bu?" diye sordu.

"Doğru."

Barlas'ın yakasını bırakınca Demir üstünü silkeleyerek konuştu. "Sana o belleği beni kurtarmanın karşılığı olarak verebilirdim ama üzgünüm. Benim daha çok işime yarayacak."

"Ne kurtarması? Neden bahsediyorsun sen?"

"Hikmet'in mekânına bütün çeteni gönderdiğin günden bahsediyorum."

"Onları oraya seni kurtarmak için göndermedim ben!"

"Hadi ya! Ben de senin beni kurtarmış olmana bir türlü anlam veremiyordum. Eh güzel o zaman. Sana borcum olmadığına sevindim."

Barlas'ın kolunu bıraktığımda Demir'e yalvaran gözlerle bakıyordum. Ona böyle bakmak kendimi kötü hissettirse de şu an umurumda değildi. O belleğe ihtiyacımız vardı.

"Demir sana yalvarıyorum o belleği bize ver. Lütfen!"

"Yalvarma şuna!" Barlas bana kızmıştı ama Hikmet'i bu sayede hapse sokabilirdik. Artık bir şansımız vardı ve ben bu şansı değerlendirmek için her şeyi yapardım.

Demir uzunca bir süre kahkaha attı. Bunu yaparken gözleri Barlas'ın üzerindeydi. "Evet, Öykü sevgilini dinle ve bana yalvarma. Çünkü yalvardığın için bellek sizin olmaz. Ama istediğim şeyi yaparsanız düşünebilirim."

"Nedir o?"

"Bana Simay'ın yerini söyleyin belleği size vereyim."

Barlas'ın çenesini sıktığını fark ettim. Gözleri ateş saçıyordu. "Gebertirim seni!" diyerek tekrar yakasından tutunca Demir de onun bileklerinden tuttu. Bu sefer gülmüyordu. "Valla ben istediğim şeyi söyledim Barlas. Kabul edip etmemek size kalmış artık. Hikmet'ten kurtulmak istiyorsanız Simay'ın yerini bana söyleyeceksiniz. Yoksa uğraşmaya devam edersiniz."

Barlas onu dövecek gibi görünüyordu ama kendine hâkim olup onu arabanın kapısına doğru itti. "Siktir git!" Demir sendeler gibi olurken kapısına tutunarak kendini düşmekten kurtardı ve gülerek yerine oturdu. Arabayı çalıştırdığında camını aşağı indirip Barlas'a baktı. "Bu arada, şunu söylemeden gitmeyeyim. Belleği bulmak için boşa çaba sarf etme sakın çünkü onu senin gibi aptallık yapıp basit bir yere değil, ömrün boyunca arasan bile bulamayacağın bir yere sakladım. Hiç şansın yok yani. İşin çok zor," deyip orta parmağını gösterdikten sonra gülmeye devam ederek gitti.

"Sence Hikmet'e bir şey söyler mi Barlas?"

"Hayır, eline bir fırsat geçti. Bekleyecek. Ona bir şey söylerse bu fırsatı kullanamayacağının farkında."

"Ne yapacağız? Belleği bize asla vermez."

Bir şey demedi, düşünüyordu. Aslında benim aklımda bir şey vardı ama kabul edeceğini pek düşünmüyordum.

"Barlas belki de..." dediğimde ne söyleyeceğimi anlayıp beni susturdu ve bana bakıp işaret parmağını sallayarak konuştu.

"Sakın! Sakın bana beni sinirlendirecek bir şey söyleme!"

"Tek şansımız bu olsa da mı?"

"Evet!" diye bağırınca ben de bağırdım.

"Hayatımız tehlikede Barlas! Sen Simay'ın yanındayken Demir ona bir şey yapamaz. Bir kere görmesine izin ver işte!"

"Öykü beni sinirlendirme!"

"Peki!" diyerek yanından gittim ve arabanın yolcu koltuğuna geçip oturdum. Sinirlenmiştim ama susmayı tercih ediyordum. En azından şimdilik...

Sessiz bir yolculuğun ardından eve yaklaştığımızda annem evde olduğu için arabayı evin biraz uzağında durdurmasını rica ettim. Arabadan inmeden, "Hikmet'in adamları peşimde Barlas," dedim. Okulumu bulmuşlar eve de gelebilirler!"

"Bir şey olmayacak korkma. Burada olacağım."

"Sürekli burada nöbet tutamazsın."

"Gerekirse tutarım."

"Başaramayacağız Barlas. Onu ve adamlarını hapse gönderemeyeceğiz." Bir şey dememişti, neredeyse ağlayacaktım. Yüzüne baktım. Sıkıntılıydı. "Serbest kaldı, değil mi? Bıraktılar onu?"

"Adamı suçu üstlenmiş. Mahkemeyi bekleyeceğiz ama büyük ihtimal bu işten yırtacak."

"Demir'in elindeki belleği alabilirsek yırtamaz ama..." dedim. Yine bir şey demedi. Sadece düşünüyordu.

Bir şeyler bulmasını umut ederken gözlerimi yüzünden ayırmadım. Şu an yeri değildi ama şu yalan meselesi de aklımdan çıkmıyordu. "Bana neden yalan söyledin Barlas? Kızın ismi Kardelen değilmiş." Bunu şu an kızarak sormam gerekiyordu ama öyle bir halde sormamıştım. Gayet sakindim.

Bana ne cevap vereceğini beklerken bunu öğrenmiş olmama şaşırıp değişik bir hale büründü. Yalan söylediği için üzgün gibiydi ama bunu dile getirmedi. "Öyle gerekti," dedi sadece. Kızmamıştım, hâlâ sakindim. "Benden ne saklıyorsun?" Kahverengi gözlerini bana çevirdi. Benim yerime o kızmış gibiydi. "Kurcalamasan." Şaşırdım. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Verdiği cevap öylesine kırıcı bir cevaptı ki inanamıyordum. "Sen olsan öyle mi yapardın?"

Gözlerini kaçırdı. Artık sinirden dudaklarımı kemiriyordum. "Barlas bunu öğrenmek benim hakkım!" Hiçbir şey söylemedi. Sanki bu konu hakkında konuşmamaya yemin etmiş gibiydi. Onu böyle görünce daha fazla yanında kalmamın gereksiz olacağını düşündüğüm için başka hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp arabadan çıktım. Kapatmadan önce kafamı eğip ona baktım çünkü bir şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyordum. "Umarım korumaya çalıştığın arkadaşın yüzünden başımıza bir şey gelmez. Yoksa bunun tek sorumlusu sen olursun haberin olsun!" deyip kapıyı sertçe kapatıp hızla eve doğru yürüdüm. Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum ama dönüp bir kez bile ona bakmadım. Beni o kadar sinirlendirmişti ki o an yüzünü görmek istemedim. Buna inanamıyordum, beni bu hale nasıl getirmişti. Ben... Ona deli gibi âşık ben şu an onu görmek istemiyordum. Gerçekten sinirlerim çok bozulmuştu.

Evin kapısını açtığımda annem salondan seslendi. "Öykü!" Sesini duyunca gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Sinirli olduğumu anlamasını istemiyordum. Bir süre holde bekledikten sonra yavaş adımlarla salona geçtim. Annem koltukta oturmuş bana bakıyordu. Bu bakışlar değişikti. Onun böyle baktığını ilk defa görüyorum diyebilirdim. Korku ve sinir karışımı bir ifadeydi bu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu ayağa kalkarken. Onu anlayamadığım için yüzüne bakmaya devam ettim "Ne yapmışım?" Beynim durmuştu sanki. Bu bakışlar beni korkuttuğu için onu anlamakta güçlük çekiyordum. Yanıma doğru yürüdü, yürüdü ve tam önümde durdu. Elinde telefonu vardı. Kaldırıp onu gösterdi. "Polisler bugün beni aradı ve bir cinayet olayı için ifade verdiğini söylediler." Konuşurken kelimeler ağzından güçlükle çıkıyor gibiydi. Sanki ayakta durmakta da zorlanıyordu. Bayılacak gibiydi. "Sen böyle bir olaya nasıl şahit oldun Öykü?"

Şaşırmamıştım. Sonunda öğrenmişti işte. Şimdi sıra bunu ona anlatmaya gelmişti. Anneme Hikmet'i anlatacaktım. Bunu nasıl yapacaktım bilmiyordum ama artık başka çarem kalmamıştı. Evleneceği adamın kim olduğunu bugün öğrenecekti. Öğrendiğinde de ondan nefret edecekti.

Konuşmadan önce yutkundu. Annemin yüzüne bakamadım. Başımı öne eğerken sesim öylesine aciz çıkmıştı ki bunu yapmak zorunda olduğum için kendime acımıştım.

"Anne, otur istersen, sana her şeyi anlatacağım."

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

57.BÖLÜM

"İnanamıyorum!"

Annem, oturduğu yerde dirseklerini dizlerine yaslamış, başını ellerinin arasına almış mırıldanıyordu. Anlattıklarım onu dehşete düşürmüştü. Hikmet'ten böyle bir şey beklemediği açıktı. Yarım saattir duyduklarına inanamadığı için konuşmuyor, en fazla kendi kendine mırıldanıyordu.

Karşısındaki koltukta otururken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Mavi gözleri kararmış gibiydi. Şu anda, ne yapacağını düşündüğünden emindim. Eli kolu bağlıydı. Hepimizin öyleydi. Hikmet'ten nasıl kurtulacaktık bir fikrim yoktu ama muhakkak kurtulmanın bir yolunu bulacaktık. Bulmak zorundaydık.

Sessizce anneme bakarken yutkundum. Ona moral vermek istiyordum ama ne diyebilirdim bilmiyordum. Büyük bir şok yaşıyordu. Gerçi şok yaşamaya benim sayemde alışmıştı ama bu sefer çok başkaydı.

"Merak etme anne o adamdan kurtulacağız," dediğimde ellerini başından çekip bana baktı. Perişan görünüyordu. Ağlamamıştı ama gözleri kanlanmıştı. "Hikmet'in böyle biri olduğuna inanamıyorum! Nasıl yapar bunu?"

Annem ona anlattıklarım yüzünden şaşkın olduğu için bana kızmıyordu. Cinayete Barlas ve diğerleriyle birlikte tanık olduğumu biliyordu ama buna kızacak hali yoktu. Çünkü şu an Hikmet'ten başkasıyla ilgilenmiyordu. Barlas ya da başkası umurunda değildi. "Cengiz olacak o adam dün gece hastaneye bunun için geldi demek. Beni uyarmak istedi ama ben onu dinlemedim bile!"

Cengiz Ağabey oraya Hikmet'in nasıl biri olduğunu söylemek için değil onun gözaltında olduğunu bilip bilmediğini öğrenmeye gitmiş olmalıydı. Çünkü Barlas'ın haberi olmadan anneme Hikmet'in nasıl biri olduğunu anlatmazdı. Annem şaşkın şaşkın yüzüme bakarken, "O da biliyor, değil

mi?" diye sordu. Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Evet biliyor." Buna kızmış gibiydi. "Benden neden sakladınız?"

"Söyleyemezdik," dedim. "Hikmet'le birlikteydin sen anne, bunu söylediğimizde o adamdan ayrılmak isteyecektin."

"Başka ne yapabilirdim ki?"

"İşte bu yüzden söyleyemedik. Ondan ayrılamazsın!"

"Öykü ne saçmalıyorsun sen? Öyle bir adamla ilişkimi devam mı ettireyim?"

"Ettirmelisin anne. Yoksa ikimiz de ölürüz! Ayrılmak istediğinde sebebini soracak sana... Ne diyeceksin bunları mı söyleyeceksin? Sence bunları bildiğimizi bilirse bize ne yapar?"

"İki kişiyi öldürttüğünü söylüyorsun, hapse girecek muhtemelen!"

"Girmeyecek! Adamı suçu üstüne aldı. Ondan kurtulamadık yani."

"Benim bunlardan neden haberim yok? Bana hiçbir şey söylemedi!"

"Sana söylemedi çünkü muhtemelen onu terk etmenden korkuyor."

Yanına yaklaşıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Kucağındaki ellerini tutmuş ona yalvaran gözlerle bakıyordum. "Anne lütfen ona bir şey belli etmeden bir süre daha sabret. Biz bir yolunu bulup onu hapse göndereceğiz."

Kafası fazlasıyla karıştığı için Barlas'la iş birliği yapacak olmama takılmamıştı sanırım. Ellerini ellerimden kurtarıp ayağa kalktı.

"Sen benden ne istediğinin farkında mısın Öykü? Kafayı yemişsin sen! Adam öldürten birinden söz ediyoruz! Ben onunla birlikte olmaya nasıl devam edebilirim?" Arkasını döndü pencereye doğru yürüdü. Düşünürken gözleri dışarıdaydı. "Bu işi bitireceğim!"

Çöktüğüm yerden kalkarken telefonuma mesaj geldi. Barlas, mesajıma cevap yazmıştı.Ona annemin her şeyi öğrendiğini yazmıştım.

"İçeri gelmemi ister misin? Annenle ben konuşayım," diyordu.

"Hayır, ben hallediyorum. Seni görünce sinirlenebilir," yazdım.

Mesajı attıktan sonra telefonu tekrar cebime koyup anneme doğru yaklaştım. "Anne beni dinle. Şaşkın olduğunu biliyorum. Hikmet'in iyi biri olduğunu sanıyordun ama gördün işte, değil. O senin tanıdığın gibi biri değil. Kötü biri, aynı zamanda da yalancı... Daha önce evlendiğini ve iki çocuğu olduğunu biliyor muydun?" Bana doğru döndü. Bir şaşkınlık daha yaşıyordu. Yaşadığı şaşkınlıkları garipsemiyordu artık. Ne duysa şaşırıyor, öylece kalakalıyordu. "Evli mi? Bana bundan hiç bahsetmemişti."

"Bahsetmediği kim bilir daha neler vardır," dedim kaşlarım çatılırken. "Anne bak, ondan şu an ayrılamazsın. Bize biraz zaman kazandırman gerekiyor."

"Öykü oyun mu oynuyoruz burada? O adamla nasıl biri olduğunu bilmeme rağmen birlikte olmaya devam edebilir miyim sence?"

"Bunun zor olduğunu biliyorum anne ama başka çaremiz yok!"

Annem gözlerini kapatıp elini alnına doğru götürdü. Konuşmaya başlamadan önceki hali gibi kötü görünüyordu. "Allah'ım ben ne yaşıyorum böyle? Kafayı yiyeceğim! Nasıl olur böyle bir şey?"

Bu şehre taşındığımızdan beri yakamı bırakmayan olaylar beni birçok şeye alıştırmıştı. Annemin alışması ise zaman alacaktı. O, sakin bir hayat yaşadığını düşünürken benimle ilgili gerçekleri öğrenmiş olması onu yıkmıştı. Şimdi de evleneceği adamın aslında kim olduğunu öğrenmişti. Nasıl bir üzüntü yaşadığını tahmin bile edemezdim. Kafasında neler vardı, ne yapmayı düşünüyordu bilmiyordum ama değişecekti, değişmek zorundaydı.

Kapının zili çaldığında ikimiz de irkildik. Annem salon kapısına doğru baktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Sebebini biliyordum. Hikmet'in geldiğini

düşünüyor olmalıydı. Ama ben emindim, kapıdaki Hikmet değildi. Eğer öyle olsa Barlas'tan mesaj gelirdi. Evin birkaç metre ötesinde arabasının içinde oturuyor, bizim için orada bekliyordu. Kapıya doğru adım attım ama annem kolumu tutup beni durdurdu. "Ben bakarım. Sen burada kal!"

Derin bir nefes aldı ve kolumu bırakıp yavaşça kapıya doğru yürüdü. Öğrendiklerinden sonra Hikmet'le yüz yüze gelmekten korkuyor olmalıydı. Haklıydı tabii. Yerinde olsam ben de böyle hissederdim. Bu durumdan kim korkmazdı ki?

Annem yavaş adımlarla kapıya giderken onu dinlemeyip hemen arkasından gittim. Orada olduğumu fark etmemişti. Muhtemelen şu an ne yapacağını düşünüyordu. Fark etmemesi çok normaldi.

Elini kaldırıp kapının koluna koydu ve yutkundu. Nefes alışverişleri hızlanmıştı. Sakin kalmaya çalışıyordu ama bunu başaramadığı aşikârdı. Kapıyı yavaşça açtığında kaşları çatıldı. Cengiz Ağabey yüzü kanlar içerisinde karşımızda dururken Barlas onun kolunu kendi omzuna atmış ayakta durmasına yardım ediyordu.

Barlas, anneme, "Hastaneye gitmek istemediğini söylüyor. Ona yardım edebilir misiniz?" diye sordu. Annem bir anda kendini toparlayıp Cengiz Ağabey'in diğer kolunun altına girdi ve Barlas'la birlikte onu içeri, salona taşıdı. Hiç itiraz etmeden bunu nasıl yaptığını anlamamıştım.

"Neler oldu? Bunu ona kim yaptı?"

Barlas annemin sorusunu Cengiz Ağabeye bakarak cevapladı "Hikmet'in adamları." Annem bir an ne diyeceğini bilmedi. Bu, bugün yaşadığı kaçıncı şaşkınlıktı artık sayamıyordum.

"Ama... Ama neden?"

"Hikmet kendisinin vergi kaçırdığını size söyleyenin o olduğunu biliyor. Dün gece adamları onu sizinle konuşurken duymuş. Sonra da yakalayıp bu hale getirmişler. Ellerinden şans eseri kurtulmuş ve hemen bir taksiye atlayıp buraya gelmiş."

Duyduklarım beni korkutmuştu. Barlas'a baktım. "Cengiz Ağabey ona senden bahsetmemiş, değil mi?"

"Hayır, bir şey söylememiş. Zaten bu hale gelmesinin sebebi de o. Susması..."

Bu beni rahatlatmıştı. Cengiz Ağabey başını koltuğa yaslamış gözleri kapalı bir halde öylece duruyordu. Annem yanına oturdu ve çenesinden tutup yüzünü inceledi. Bunu yaparken kaşları çatılmıştı. "Hastaneye gitmesi gerekiyor."

Cengiz Ağabey o an gözlerini açıp anneme baktı. Sesi çıkıyordu ama acısı sesine de yansıyordu sanki. "Olmaz!" Kaşından çenesine doğru yol alan oradan da beyaz kazağına damlamış kanlar ne kadar kötü bir halde olduğunu belli ederken güçlükle konuşmaya devam etti. "Hikmet'in adamları şu an hastanelerde beni arıyordur. Orada olmam tehlikeli olabilir. Burada halledemez misiniz?"

Annem biraz düşündü ve sonra yüzüne bir kez daha baktı. "Dikiş atılması gerekiyor," dedi. Cengiz Ağabey annemin gözlerinin içine bakıyordu "Peki o halde, atın." Annemin bakışları bir anda ayakta duran ve onlara bakan Barlas'a kaydı. "Tamam, ama önce kardeşinizin bu evden çıkmasını rica edeceğim!" Onu burada istememesi beni üzmüştü. Annem sinirle ayağa kalktı. "Söyleyin ona çıksın bu evden. Hemen!"

"Kalmasında bir sakınca yok," dedim. Gözleri öfkeyle bana döndü. "Sen sus Öykü!" Sonra Barlas'a baktı. "Sen de dışarı çık!"

"Anne..." dediğim sırada Barlas bana bakarak sözümü kesti. "Tamam, sorun yok. Ben eczaneye gidip ilaç falan alayım."

Barlas hızlı adımlarla salonu terk ettikten bir an sonra dış kapının açılıp kapanma sesi geldi. Gitmişti. Anneme baktığımda gözlerindeki öfkeyi gördüm. Şu durumda bile onu burada istememişti.

"Gidip malzemeleri getireyim," dedi ve salondan çıktı. O çıkınca Cengiz Ağabey'in yanına oturdum.

"Canın çok yanıyor mu?" Hali yoktu ama gülümsemeye çalıştı. "Merak etme ben canımın yanmasına alışığım. Daha önce çok dayak yedim."

"Senin gibi birinden kim ne ister ki?"

"Karışık işler, boş ver."

"Barlas'ı koruduğun için teşekkür ederim..."

"O keratayı korumama gerek yok, o başının çaresine bakar. Benim korumaya çalıştığım asıl sizlerdiniz," deyip acıdan buruşan suratıyla konuşmaya devam etti. "Hikmet Barlas'ı tanıdığımı öğrense sizi de tanıdığımı bildiği için kolundaki dövmenden onunla bir bağlantın olduğunu anlardı. Öldürecek olsalar bile bunu söylemezdim."

"İyi de kaçmasaydın zaten öldüreceklerdi."

"Sorun değil... Ölüm beni korkutmaz."

"Barlas'ın kime benzediğini şimdi anlıyorum. O da senin gibi korkusuz ve sevdikleri için canını verebilecek biri."

"Öyledir... Her zaman öyleydi. Hatırlıyorum da küçükken Simay'a kızıl kafa deyip onu ağlatan bir çocuğu ölesiye dövmüştü. Düşün bunu sadece onu ağlattığı için yapmıştı. Herkese karşı korumacıydı. Sevdiklerine değer vermeyi ve onları korumayı o yaşta bile biliyordu."

Simay'ın adının geçmesi hoşuma gitmese de konunun açıldığı iyi olmuştu. "Cengiz Ağabey sana bir şey sormak istiyorum. Simay Barlas'tan ne zaman hoşlanmaya başladı?"

Cengiz Ağabey soruma çok şaşırmış görünüyordu. "Hoşlanmak mı? Öyle bir şey hiç olmadı," dedi. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerine dikkatle bakıyordum

"Nasıl yani, Simay Barlas'tan hiç hoşlanmadı mı?"

"Hayır. Sen bunu nereden çıkardın anlamadım?"

"Kızlar böyle şeyleri hissederler. Hem zaten Simay da bunu çok belli ediyor."

"Yanlış anlamışsındır. Barlas'ı tanıdığım kadar Simay'ı da iyi tanıyorum. O Barlas'tan hiçbir zaman hoşlanmadı. Hoşlanmaz da."

Söylediği şey garibime gitmişti. "Neden? Ondan hoşlanmaması için bir neden mi var?"

Birkaç saniye gözlerime baktı ama sorumu cevaplamadı. Onun yerine bana çok başka bir şey söyledi.

"Sana bunu söylemem ne kadar doğru olur bilmiyorum ama için rahat olsun diye söylemek istiyorum. Bu yüzden aramızda kalırsa buna sevinirim..." deyip koltukta doğruldu. Bu çektiği acıyı ikiye katlamıştı sanırım ki güçlükle konuştu. "Simay'ın hoşlandığı biri var ama bu Barlas değil. O başka birinden hoşlanıyor. Ortada kıskanacağın bir durum yok yani. Bence artık biraz rahatla."

O an nutkum tutuldu. Simay başka birinden hoşlanıyordu. Bu inanamayacağım derecede garip gelmişti bana. Bizimkilerden biri olabilir miydi bu? Çetin miydi acaba? Ya da Samet, belki de Ali. Hayır, hayır Ateş'ti galiba. Ona nasıl sarıldığını görmüştüm. Ama sanki ona da bir şeyler hissetmiyor gibi geliyordu bana. Bizimkilerden biri değildi o zaman. Başkasıydı... İyi de Simay kimseyi görmüyordu ki, kimden hoşlanabilirdi? Benim tanımadığım birimiydi acaba?

"Kim peki?"

Annem odaya gelip elindeki malzemeleri orta sehpaya bıraktığında sorum cevapsız kaldı. O pansuman için hazırlık yaparken ben Cengiz Ağabeyi inceliyordum.

Simay'dan hoşlanmadığımı anladığı için aramız iyi olsun diye öyle söylemiş olabilir miydi? Ama bu kesin değildi. Doğru da söylüyor olabilirdi. İkileme düşmüştüm. Nasıl öğrenecektim gerçeği?

Annem yarayı temizleyip ipi iğnenin deliğinden geçirdikten sonra iğneyi portegünün ucuyla tutarak, "Buna dayanabilirsiniz değil mi?" diye sordu. Cengiz Ağabey onu başıyla onayladı.

"Canınızı yakacağım için üzgünüm!"

Annem, bugün öğrendikleri yüzünden zaten hiç iyi değildi şimdi daha da kötü görünüyordu. Az kalsın evleneceği kişinin adamlarının dağıttığı bir suratı, ev koşullarında dikerek düzeltmeye çalışıyordu. Şu an ne düşündüğünü bilmiyordum ama onun da benim gibi çok korktuğunu hissedebiliyordum.

Dikiş işlemi bittikten sonra yarayı bantla kapatıp Cengiz Ağabey'e baktı. Onun da gözleri annemin üzerindeydi. Canı ne kadar yansa da onunla konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim." Annem ondan hoşlanmasa da şu an durumu iyi olmadığı için sakince cevap verdi. "Önemli değil."

Cengiz Ağabey, "Hikmet'in nasıl biri olduğunu öğrenmişsiniz," deyince annem başını öne eğdi. Yutkundu. "Evet, öğrendim."

"Ne yapacaksınız peki?"

"Bilmiyorum."

"Bence ne yapmanız gerektiğini biraz düşünün, acele karar vermeyin."

Annem o an gözlerini kaldırıp ona baktı. Çare arıyor gibiydi. "Yerimde olsaydınız siz ne yapardınız?"

"Ben beklerdim. Kaleyi içten fethetmek için. Size sonsuz güveniyordur. Bu fırsatı değerlendirebilirsiniz."

Bu fikir anneme saçma gelmiş olacak ki korkuyla kafasını iki yana salladı. "Yapamam!"

"Bak Birgül...Sen... Güçlü bir kadınsın. Biraz cesaretle Hikmet'i çok kolay bitirebilirsin. Bunu iyi düşün."

Anneme adıyla hitap etmişti ilk kez, belki de onu samimiyetine inandırmaya kendisine güvenmesini sağlamaya çalışıyordu.

"Benim bir kızım var, onun hayatını düşünmek zorundayım. Hikmet'le devam edemem!"

"İlişkini bitirirsen o da sizi bitirir."

"Ne bildiğimi belli etmeden yapacağım bu işi..."

"Bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Böyle olmak zorunda... Elimden başka bir şey gelmez." Annem Hikmet'e âşık değildi. Yaptığı şeyler onu dehşete düşürmüştü ama üzüldüğünü düşünmüyordum. Sadece onun gibi biriyle birlikte olduğu için kendine kızmıştı. Vergi kaçırdığını öğrenmesi annemi ciddi derecede kızdırmış, Hikmet'ten uzaklaşmasını sağlamıştı.

"Bu, hayatında yaptığın, yapacağın en büyük hata olabilir," derken derin bir nefes aldı ve karnını tuttu Cengiz Ağabey. Büyük bir acı çekiyor olmalıydı. "Aklını kullan ve mantıklı hareket et Birgül. Lütfen!"

Elinin karnında olması annemin dikkatini çekmiş olmalı ki hiçbir şey demeden kazağının ucundan tuttu. O an Cengiz Ağabey tamamen istem dışı olduğunu düşündüğüm şekilde anneme karşı koymak için karnındaki eliyle onun elini tuttu. Bir an, bakışları da elleri gibi birbirine değdi. Ama bu uzun sürmedi. Cengiz Ağabey annemin rahatsız olacağını düşündüğü için hemen elini çekti ve kafasını başka yöne çevirdi.

Ben hayretler içinde onları izlerken annem hiçbir şey olmamış gibi kazağını yukarı sıyırdı ve eliyle ağzını kapattı. Karnının her yeri mosmordu. Canını nasıl yandığını tahmin bile edemezdim.

Annem, "Aman Allah'ım!" derken elini ağzından çekti. Cengiz Ağabey hemen kazağını indirdi. "Sorun yok, iyiyim ben." Kendisini iyi olduğuna inandırabilirdi ama annemin buna inanacağını pek sanmıyordum.

"Hastaneye gitmek zorundasınız!"

"Hayır, hayır... Gerçekten iyiyim."

"Hiç sanmıyorum!" dedi annem direkt. Cengiz Ağabey annemin sözü üzerine iki eliyle koltuktan destek alıp acıdan buruşan yüzüyle ayağa kalkarken, "Yardımın için sağ ol, artık gitsem iyi olacak," dedi. Kaçmaya çalışıyordu ama ayakta bile duramıyordu. "Hayır, kalıyorsunuz. Bu halde nereye gideceksiniz?"

"Benim bir evim var."

"Elbette vardır ama evinizde size yardım edecek bir hemşire olduğunu hiç sanmıyorum."

"Yardıma ihtiyacım kalmadı."

Annem sinirlenmiş görünüyordu. "Cengiz Bey..."

"Ben başımın çaresine bakabilirim..." Annem tam bir şey demek üzereyken kapı çaldı. Gelen muhtemelen Barlas'tı. Geri dönmesini ummuyordum ama beni şaşırtmıştı. Kapıyı açmaya gidiyordum ki annem beni durdurup kendi gitti. Anlaşılan o da kapıdakinin Barlas olduğunu düşünüyordu. Bir hışım gidip kapıyı açtı ve şaşkın sesi kulaklarıma ulaştı. "Hikmet?"

Onun ismini duymamla Cengiz Ağabey ile göz göze gelmem bir oldu. Buradaydı. Gelmişti. Bir şey öğrenmiş mi diye oraya kulak kesilirken korkuyla nefesimi tutmuştum. Cengiz Ağabey de bütün dikkatini oraya vermişti.

"Beni gördüğüne şaşırmış gibisin Birgül." Annem şaşkınlığını fazla hissettirmiş olacaktı ki Hikmet bunu garipsedi. Bir şeyler olduğunu hissediyordu herhalde. "Seni beklemiyordum," dedi annem şaşkınlıktan nasıl konuşabildiğini anlamadığım bir şekilde. Anlattıklarımdan sonra ondan korkuyordu. Korktuğu halde bunu belli etmeden konuşması takdire şayandı gerçekten.

Hikmet buna aldırmadı. İçeri girmek istediğini belli eder gibi, "Biraz konuşmaya ne dersin?" diye sordu. "İşim var. Belki daha sonra..." Annem şu an vermesi gereken en iyi cevabı vermişti. Barlas'ın burada olmaması

büyük şanstı, gelmemesi için de dua ediyordum. Hikmet onu görürse her şey biterdi. İçeri girip Cengiz Ağabeyi görürse de öyle olacağı kesindi.

"Beş dakika bile olsa konuşamaz mıyız Birgül? İçeri girmeme izin ver." Annem bir cesaret sesini yükseltti. "Müsait değiliz." Onun sözünden sonra bir sessizlik oldu, daha sonra Hikmet'in şaşkın sesi duyuldu. "O yerdeki kan mı?"

İliklerime kadar korku hissederken şimdi ne yapacağımızı düşünüyordum. Hikmet kan yüzünden tedirgin olup içeri girmeye kalkarsa mahvolduk demekti. Aklıma gelen fikirle annemin bıraktığı malzemeler içerisinden makası aldım, işaret parmağımı derin bir şekilde kestim. Bunu korkuyla yaptığım için canımın acıdığını bile hissetmemiştim. Cengiz Ağabey benden böyle bir şey beklemediği için şaşkındı. Parmağımdan kan akmaya başlayınca makası bırakıp hemen salondan çıktım. Holdeki halının üzerinde birkaç damla vardı. Hikmet de onu görmüş olmalıydı. Annem bir şeyler gevelerken "Hadi ama anne, nereden kaldın parmağım kanıyor!" diye yüksek sesle konuşarak yanlarına gittim.

Acı hissetmememe rağmen canım yanıyormuş gibi görünmeye çalışarak annemin yanında durdum. Elimi görünür şekilde tutuyordum. "A, Hikmet ağabey sen mi geldin?" dedim şaşkınlığımı vurgulayarak.

"Parmağına ne oldu Öykü?" diye sordu. Böyle bir soru soracağını bildiğim için cevabımı geciktirmeden hemen verdim. "Ekmek bıçağıyla kesildi." Anneme baktım, bunu neden yaptığımı anladığı için sesini çıkarmadan bizi dinliyordu.

"Öyle mi?" Hikmet üzülmüş gibi görünüyordu. İlgili görünmeye çalışarak, "Umarım derin kesmemişsindir?" dedi. Parmağım sızlamaya başlamıştı, kaşlarımı çattım. "Aslında biraz derin kestim."

Annem Hikmet'le daha fazla konuşmama müsaade etmemek için söze girdi. "İzninle Hikmet, kızımla ilgilenmem gerekiyor," dedi. Konuşması soğuktu. Ondan soğuduğunu düşünmesini istiyordu sanırım. Ayrılma nedeni olarak bunu kullanacaktı belki de. Ne zaman yapacaktı bilmiyordum ama aklındakinin bu olduğundan emindim. Beni veya Cengiz Ağabeyi dinleyip ilişkisine devam etmeyecekti.

Hikmet daha fazla ısrar etmedi. "Peki, daha sonra konuşuruz öyleyse."

"Evet, iyi olur. Güle güle."

Annem beni hafifçe kenara çektikten sonra kapıyı kapattı. Parmağıma bakarak, "Sen ne yaptın böyle?" dedi. O sıra Cengiz Ağabey salondan çıkmış yanımıza gelmişti. Eli karnındaydı, zorlandığı her halinden belli oluyordu. "Hikmet'e bir şey söylemedin," dedi anneme.

"Ne yapacağımı düşünmem gerekiyor."

"Umarım dediğimi yapmayı denersin. Her şey için teşekkür ederim," deyip kapıdan çıkmak için adımını atacağı sırada annem omzuna elini koyarak onu durdurdu.

"Bu halde eve mi gideceksiniz? Rica ediyorum saçmalamayın! Burada kalmak zorundasınız."

"Burada kalmamı isteme nedenin gerçekten beni düşünmen mi yoksa aklında başka bir şey mi var?"

"Ne gibi?"

"Hikmet hakkında daha çok şey öğrenmek gibi..."

"Onun hakkında yeterince şey öğrendim zaten."

"Bence benim sana Öykü'nün anlattıklarından daha farklı şeyler anlatacağımı düşünüyorsun. Yanılıyor muyum?"

"Bunu öğrenmeye hakkım var."

Cengiz Ağabey annemden böyle bir şey duyduğuna üzülmüş gibi görünüyordu. "Elbette var ama benim sana Öykü'nün anlattıkları dışında anlatacak bir şeyim yok. İyi akşamlar!"

Annem yine omzuna elini koymuştu. "En azından onun gitmesini bekleseniz iyi olur."

Annemin onu ikna edemeyeceğini düşünerek ben söze girdim. "Ağabey Barlas'ı bekle istersen. Bu halde yürüyemezsin." Karnındaki elini kaldırıp yanağıma koydu, acı çektiği belliydi. Gülümseyip yanağımı okşadı. Bir şey söylemeden yanağımı kaplayan elini birkaç saniye sonra yüzümden çekip, annemle aramızdan geçerek kapıyı açtı ve evden çıktı.

O çıkar çıkmaz annem arkasından kapıyı kapattı. "Anne onun burada kalması gerekiyordu!" dedim sinirle.

"Gördün işte kalmak istemedi."

"Neden istemedi acaba?"

"Öykü şu an bununla uğraşamayacağım. Gel şu parmağına bir bakayım."

"İyiyim ben," diyerek salona geçip gazlı bezle kanı durdurmaya çalıştım. Annem yanımdaydı ama dalgındı. Sessizdi. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Bir süre yanımda kaldıktan sonra odasına çekildi. Onu rahatsız etmek istemiyordum ama yalnız kalmasını da istemiyordum. Yanına gittim. Yatağının ucuna oturmuş avucunda duran tek taşa bakıyordu.

"O yüzüğü daha önce hiç görmemiştim."

"Hiç takmadım çünkü..." dedi zor duyabileceğim bir sesle. "Hikmet bana bununla evlenme teklif edince çok şaşırmıştım. Hiç aklımda yoktu evlenmek, ama beni o kadar güzel ikna etti ki kabul ettim. İyi bir insan olduğunu düşünerek kabul ettim. Böyle biri olduğunu bilsem..." Pişmanlığı sesine yansıyordu. Yanına oturdum. "Senin bir suçun yok anne." Söylediğim şeyi umursamadan yüzüğüne bakarak konuşmaya devam etti. "Nasıl anlayamam öyle biri olduğunu?"

"Öz kızı bile nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Senin anlayamaman da çok normal..."

"Onu tanıyor musun?"

"Benim sınıfımda."

"Nasıl yani? Bu nasıl oluyor?"

"Tesadüf işte..."

Sıkıntıyla oflayıp kafasını önüne eğdi. Yüzüğü avucuna gizlediği elini tuttum. "Tüm bunlar geçecek anne. Bak görürsün her şey düzelecek."

"İnan bana kendimi gram umursamıyorum Öykü. Umursadığım sensin. Cinayete tanık oldun. Bu korkunç bir şey..."

"Evet, ama iyiyim ben."

"İyi misin? Ben bile bu haldeyken sen nasıl iyi olabiliyorsun?"

"Belki de çok güçlü bir kızımdır ben..."

Gözleri dolmuştu. Neredeyse ağlayacaktı. Elini kafama koyup saçlarımı okşadı. "Bunları yaşadığın için üzgünüm!" dedi. Elini okşuyordum. "Hepsi geçecek," dedim yeniden. Mavi gözlerinden yaşlar akarken elini saçlarımdan indirdi. "Umarım öyle olur."

"Öyle olacak! Ben inanıyorum, sen de inan..."

Annem beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. Ağlıyordu. "İyi ki doğurmuşum seni. Sen olmasaydın ben ne yapardım?" Saçlarımı öptü. "Canım kızım benim." Ben de ona sıkı sıkı sarılıp kokusunu içime çektim

"Canım annem!'"

****

Sıkıntıyla geçen bir geceden sonra yine sıkıntılı bir güne uyanmıştım. Yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra annemin odasına girdim. Uyuyordu. Yanına yaklaşıp bir süre onu izledikten sonra yanağına öpücük kondurup odasından ayrıldım. Odama geçip hazırlanarak evden çıktım. Annem çıkarken ona haber vermediğim için kızacaktı ama uykuya ihtiyacı vardı, bölmek istememiştim.

Evden çıkınca sokağın başında Barlas'ın arabasını gördüm. Bütün gece nöbet tutmuştu. Bizi korumaya çalışıyordu ama bu böyle nereye kadar devam edecekti bilmiyordum. Tedirgindim. Her konuda öyleydim. Artık

psikolojimin de bozulduğunu düşünüyordum. Yıpranmıştım. Şu yaşta yaşadığım şeyler gerçekten korkutucuydu. Sanırım annem haklıydı. Bir psikoloğa gitmeliydim. Ne kadar güçlü olursam olayım beni yıkan bir şeyler oluyordu hep. Evet, hâlâ ayaktaydım, yaşadığım bunca şeye rağmen gülebilecek şeyler de buluyordum ama bu gülüşlerim sonunda bana pahalıya patlayabilirdi. Zaten korktuğum da buydu.

Arabaya bindiğimde, "Günaydın," dedim. Sesim oldukça cansız çıkmıştı. Barlas'ın gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. Elimi görür görmez telaşla, "Parmağına ne oldu?" diye sordu.

"Hiç, sadece küçük bir kesik..."

"Canın acıyor mu?"

"Hayır acımıyor."

"Annen nasıl?"

"Düşünceli."

"Her şey geçecek," diyerek elimi tutması şu an yapmasını istemediğim bir şeydi. Ona hâlâ kırgındım.

"Okula geç kalıyorum."

"Seni okula yetiştireyim o zaman," diyerek arabayı çalıştırdı. Kırgınlığımın sürdüğünü anlamış ve tartışmak istemediği için uzatmamıştı muhtemelen.

Hiç konuşmadan okula vardık. Barlas arabayı durdurmadan önce etrafa şöyle bir baktı. Görünürde kimse yoktu. "Eve gidip biraz dinleneceğim ama korkmana gerek yok. Bizimkileri uyardım. Yanında olacaklar. Güvendesin yani," dedi. Sadece başımı sallamakla yetindim. Barlas kızmış gibi, "Konuşmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki," deyip derin bir nefes aldı. "Benden bir şey söylememi bekliyor musun?"

"Evet. Bana benden ne sakladığını söylemeni bekliyorum."

"Sorunumuz bu mu Öykü?"

"Evet!"

"Hikmet gibi biriyle uğraştığımızın farkında mısın sen?" dedikten sonra sustu ve derin bir nefes alıp ekledi. "Sınıfa gitsen iyi olur."

"Gidiyorum," diyerek arabanın kapısını açıp ona baktım. "Çıkışta beni almaya gelme. Arabana binmeyeceğim!"

"Hikmet'in adamları peşinde!"

Arabadan inip ona baktım. "İsterse tüm dünya peşimde olsun, fark etmez!" diyerek kapıyı sert bir şekilde kapatıp okula doğru yürüdüm.

Çok kızgındım. Bu kızgınlığım nasıl geçecekti bir fikrim yoktu. Sanki çok umurundaymışım gibi Hikmet'in adamlarının peşimde olduğunu söylüyordu. Umurunda olsam vakit kaybetmez Demir'den o belleği alırdı. Cengiz Ağabey, Hikmet yüzünden o hale gelmişti ve Barlas hâlâ bir şey yapmıyordu. Çok değerli arkadaşını korumaktan başka bir halt yapmıyordu. Simay hepimizden daha değerliydi. Barlas onunla ilgili ne saklıyordu bilmiyordum ama bu gerçekten artık canımı çok sıkıyordu.

Hızlı adımlarla yukarı çıkıp sınıfıma doğru yürüdüm. Ne olduysa o anda oldu. Boş bir sınıfın önünden geçerken bir el kolumdan tutup beni içeri çekti ve üzerimize kapıyı örtüp omzuma taktığım çantamla birlikte sırtımı kapıya dayadı.

"Demir?" Ela gözlerini gözlerime dikmiş sırıtıyordu. "Okula nasıl girdin sen?" Hâlâ kolumu tuttuğunu fark edince elini itip sesimi yükselttim. "Çabuk git buradan!"

"Gideceğim zaten, burada kalacak değilim ama önce şu meseleyi konuşmamız gerekiyor."

"Hangi meseleyi?"

"Bellek meselesini..." dedi ciddi bir ifadeyle. Artık gülmüyordu. "Onu istiyorsun değil mi Öykü?"

"İstediğimi biliyorsun."

"Karşılığında ne istediğimi biliyorsun."

"Sen de bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Evet biliyorum. Ama sen de şunu bilmelisin. Başka şansınız yok. Umudunuz bende."

Birkaç saniye gözlerine baktıktan sonra sinirle onu omuzlarından ittim. "Boşuna uğraşma Demir! Ona zarar vereceğini bile bile sana Simay'ın yerini söyleyecek değilim!" Geriye doğru iki adım sendeleyip kafasını iki yana salladı. "Ona zarar vermem." Söylediği şeye neredeyse gülecektim. "Bunu bir katil mi söylüyor?" Bir süre susup düşündü ve bir adım atıp yanıma yaklaştı. "Ya yalan söylediysem? Katil falan değilsem? O zaman söyler miydin?" diye sordu. Ciddi tavrı gözlerimi yaşartıyordu. "Birini öldürdün sen. Bütün okul biliyor bunu." Ona inanmam için masum rolünü oynuyordu. "Öyle zannediyorlar. Ben kimseyi öldürmedim. Sadece benden korkmaları için öyleymiş gibi gösterdim."

"Sana inanmıyorum!" deyip kapıdan çıkmak için arkamı döndüğümde bana engel olmak için kolumdan tuttu. "Hatırla seninle tanıştığımız gün evine Özgür adında bir çocuk girmişti..." Konuşmasına devam edecekken sinirle ona doğru dönüp bağırdım. "Evet, o çocuk da katil olduğunu söylemişti!"

"Çünkü herkes gibi onu da katil olduğumu söyleyerek korkuttum." Kolumu bıraktı. Konuşuyordu ama sesi güçsüzdü. "Okuldaki herkes Özgür'ü öldürdüğümü düşünüyor ama sen çocuğu kendi gözlerinle gördün zaten, o yaşıyor."

Demir'in söylediği şeyle zaman geriye akmıştı sanki. O güne, Barlas'ın Özgür'den bahsettiği güne gitmiştim. Ne demişti Barlas? Demir'in Özgür'ü zorla çetesine aldığından bahsetmişti. Ben onu öldürdüğünden bahsedince de bundan emin olmadığını, Demir'in kendini katil olarak gösterip

insanların ondan korkması için çocuğu öldü olarak gösterebileceğini söylemişti. Bu Demir'in söyledikleriyle uyuşuyordu.

"Ben katil değilim Öykü. Simay'a da asla zarar vermem!" Sanki karşımdaki Demir değildi. Ona inanmam için yalvarıyormuş gibi görünüyordu. Yalan söylediğini itiraf etmişti. Buna şaşırmayacaktım da neye şaşıracaktım? Sırf Simay'a kavuşmak için yapmıştı bunu. Onu bu kadar çok mu seviyordu gerçekten? Bu, Demir'den asla beklemeyeceğim bir davranıştı. Gerçeği söylemek yerine korkutarak bir şeyleri yaptırmaya çalışabilirdi ama ne kadar çaresiz kalmışsa artık resmen çökmüş görünüyordu.

"Sana düşünmen için zaman vereceğim. Simay karşılığında bellek. İyi düşün. Böyle bir şans bir daha ayağına gelmez." Kapıyı açtı, çıkmak üzereyken aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Ha bu arada, Barlas'ı da fazla takma. Bana Simay'ın yerini söyledin diye sana ne yapabilir ki? En fazla kızar o kadar. Sırf böyle bir sebep için hayatınızı tehlikeye atmaya değmez, öyle değil mi?"

Sırıtışıyla eski Demir'e dönerken sınıftan çıkıp beni şaşkınlığımla baş başa bıraktı. Bir süre sınıfta kaldım. Yaptığım tek şey düşünmekti. Demir Simay'ı istiyordu. Bunu öyle çok belli etmişti ki ona acımıştım. Evet, katil olmayabilirdi ama ona Simay'ın yerini söylemem mümkün değildi. Böyle bir şey yapmam için Barlas'ın da kabul etmesi gerekiyordu. Ama o asla kabul etmiyordu. Belki aklında belleği kendi yöntemleriyle almak gibi bir düşüncesi vardı bilmiyordum ama Demir onu Barlas'ın asla bulamayacağı bir yere sakladığını söylediği için endişeliydim.

Bu konuşmadan Barlas'a bahsetmeli miydim bilmiyordum. Demir'le konuştuğum için bana kızabilirdi. Allah'tan bilekliğim eskisi gibi Demir yanıma gelince sinyal göndermiyordu. Düğmesine de basmadığım için söylemezsem haberi olmayacaktı.

Derin bir nefes alıp boş sınıftan çıkarak kendi sınıfıma girdim. Aysun çoktan gelmişti. Gidip yanına oturdum ve dün okul çıkışı olanları anlattım. Tabii bir de Cengiz Ağabey'in başına gelenleri. "Bu Hikmet'ten kurtulmanın bir yolu yok mu ya?" diye yakındı.

"Aslında var ama Barlas bunu kabul etmiyor."

"Neymiş o?"

"Demir'in bizden aldığı bellekte Hikmet'i ve adamlarını hapse gönderecek dosyalar var. Onu alabilirsek eğer Hikmet'ten kurtulabiliriz. Ama Demir karşılığında bizden Simay'ın yerini söylememizi istiyor."

"Bir saniye ya, o bellekte Hikmet'e ait şeyler mi varmış?"

"Evet, ben de yeni öğrendim."

"Ne yapacaksınız peki? Barlas belleği nasıl alacak?"

"Barlas'ın hiçbir şey yapmaya niyeti yok gibi..." diyerek aklıma gelen şeyi söyledim. "Bu yüzden belleği biz alacağız."

"Bu mümkün değil? Nerede olduğunu bilmiyoruz bile, nasıl alabiliriz?"

"Bilmiyorum, mekânına falan bakarız. Orada belleği nereye sakladığıyla ilgili ipucu buluruz belki."

"Saçmalama! Anında yakalarlar bizi!"

Onu bu işe ikna etmek zordu ama bunu tek başıma yapamayacağım için ondan yardım istemek zorundaydım. "Kimse yokken gireriz içeri Aysun."

"Bu iyi bir fikir değil Öykü. Yakalanırsak bize kim bilir ne yaparlar. Unuttun mu, Demir bir katil!"

"Katil değil," dedim farkında olmadan yüksek sesle. O an sınıftaki birkaç kişinin kafası bize doğru döndü. Bunu görünce daha sessiz bir şekilde konuştum. "Demir katil olmadığını söyledi. İnsanlar ondan korksun diye öyle söylemiş."

"Ona inandın mı?"

"Evet, inandım çünkü Barlas Demir'in öldü olarak gösterdiği çocuğun isminin Özgür olduğunu söylemişti. Benim evime izinsiz giren çocuğun da ismi Özgür'dü. Demir söyleyince hatırladım. Bu rastlantı olamaz. Yani doğruyu söylüyor."

"İyi de o Özgür denilen o çocuk da Demir'in katil olduğunu söylemişti sana."

"Koray ne demişti hatırlıyor musun? Demir'in bir çocuğu çetesine istediğinden bahsetmişti. O Özgür'dü işte. Muhtemelen Demir ondan korkup çetesine girsin ve asla çıkmasın diye böyle bir yalan uydurdu Özgür'e."

Aysun anlattıklarımı mantıklı bulunca bir süre düşündü. Daha sonra, "Peki, o çocuk nerede şimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama Demir'den korktuğu için saklanıyordur herhalde."

"Biz şimdi bunca zaman Demir'i boşu boşuna katil sanıyorduk yani öyle mi?"

"Aynen öyle," dedim. "Bu yüzden son dersten çıkıp orada şu belleği arayacağız."

"Çeteyi nasıl atlatacağız?"

"Diğerleri zaten o sırada derste olacak, sadece Bade ve Samet ama dert etme onları atlatmamız kolay olur. Kaçtığımızın farkına varmazlar."

"Hikmet'in adamları peşinde Öykü... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bence Çetin'den yardım isteyelim."

"Sence Çetin bize yardım eder mi?"

"Eder belki."

"Çetin Barlas'a haber vermeden bir şey yapmaz. Hiçbiri yapmaz. O yüzden unut bunu."

"Bilemiyorum yanımızda olsa daha iyi olurdu," dedi. Korkuyordu. Onu anlıyordum ama bunu Çetin'e söylememiz aptallık olurdu.

"Bu gerçekten iyi olurdu Aysun ama söylediğim gibi, Çetin Barlas'a haber vermeden bir şey yapmaz. Eğer Barlas'ın bilmesini istemiyorsak kimseye

bir şey söylemeden gideceğiz oraya."

"Umarım başımıza bir şey gelmez."

"Merak etme gelmeyecek."

Çetin ve Samet'in sınıfa girdiklerini görünce, "Çetin geldi," diye fısıldadım. Aysun oturuşunu dikleştirdi ama onlara bakmadı. Bu durumu garipsemiştim. Yanımıza geldiklerinde Çetin'in bakışları Aysun'a kaydı ama ona bir şey demeden bana "Ne haber Öykü?" dedi. "İyi olmaya çalışıyorum," diye cevapladım. Aysun hâlâ bana bakıyordu. Dün sinemada bir şeyler olmuştu aralarında galiba. Konuşmaya ihtiyaçları olduğunu düşünürken ayağa kalkıp, "Samet seninle biraz konuşalım mı?" dedim.

Samet, "Kantine inelim," deyince birlikte sınıftan çıktık.

Ben boş masalardan birine otururken Samet ikimize de kahve alıp yanıma geldi. Keyifsizdi. "Öznur'un doğru söylediği ortaya çıktı Samet. Neden böylesin?" diye sordum.

"Babası yüzünden kötü günler geçiriyor. Ona üzülüyorum."

"Yakında iyi olacak..."

"Şu anda bana mı yoksa kendine mi teselli veriyorsun?"

"Kendime galiba."

"Barlas yanında. Korkma tamam mı?"

"Barlas senden özür diledi mi Samet?"

"Özür değil de gönlümü aldı diyelim. Öznur'a inanmaması normaldi onu anlayabiliyordum ama yine de kırılmıştım. Neyse ki gönlümü alıp dostluğumuzu tekrar güçlendirdi."

"Buna sevindim..." deyip kahvemden bir yudum aldım. İçim rahatlamıştı. Onlar çocukluktan beri arkadaşlardı. Böyle şeyler için aralarında kırgınlık

olsun istemezdim. "Samet sana bir şey sorabilir miyim?" dedim sonra. Aklıma takılan sorunun cevabını ondan alabilirdim belki de.

"Sor tabii."

"Simay'la çocukluktan beri arkadaşsın. Onun her şeyini biliyorsundur. Hoşlandığı çocuktan konuşmak istiyorum biraz. Bana onu anlatır mısın?"

"Hoşlandığı çocuk mu?" dedi şaşkınca. Soruya mı şaşırmıştı yoksa ondan bunu anlatmasını istememe mi anlayamamıştım.

"Evet, merak ediyorum... Yani Simay'ın nasıl birinden hoşlandığını."

"Simay'ın birinden hoşlandığını nereden çıkardın Öykü?"

"Her kız birinden hoşlanır. O da hoşlanmıştır diye düşünüyorum."

"Bence bu soruyu Barlas'a sormalısın. Ben cevap veremem..."

"Neden?"

"Sana bunu söyleyip Barlas'la tartışmak istemiyorum."

"Bana bunu söyledin diye Barlas seninle neden tartışsın ki?" Soruma cevap vermedi. Bu durum bende şüphe uyandırmıştı. Kalbimin atış hızının kıskançlıktan değiştiğini fark ettim. "Simay Barlas'tan mı hoşlanıyor Samet?"

"Bilmiyorum Öykü. Simay bu, hepimizden hoşlanıyor olabilir."

"Biliyorsun!" dedim kızgınlıkla. "Öğrenmek istediğim tek bir şey var. Simay başka birinden mi yoksa Barlas'tan mı hoşlanıyor?" Sorularımın onu sıktığının farkındaydım ama bunu öğrenmeliydim. Yoksa huzursuz olacaktım.

"Simay'ın psikolojik sorunları olduğunu biliyorsun Öykü. Zamanında duygusal anlamda hepimize karşı bir şeyler hissetti. Belki Barlas'a karşı da bir şeyler hissetmiştir. Bilemiyorum."

"Ben geçmişi değil şimdiyi merak ediyorum."

"Simay bana bir şey demedi bilmiyorum."

"Sizden başka kimseden hoşlanmadı mı? Bana sadece bunu söyle."

Kafayı yiyecektim neredeyse, hâlâ sorumun cevabını alamamıştım. Samet gözlerini yine benden kaçırmıştı, o susarak zaman kazanmaya çalışırken Aysun geldi. Suratı beş karıştı. Samet konuyu değiştirmek için fırsattan istifade ederek, "Ne oldu Aysun? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır yok," dedi Aysun boş sandalyeye otururken. "Bu arada Öznur geldi. Sınıfta." Samet bunu duyunca hemen ayağa kalktı. "Pekâlâ, gideyim ben o zaman," deyip yüzüme bakmadan hızlı adımlarla yürüyüp kantinden çıktı.

Aysun gerçekten hiç iyi görünmüyordu. Yine mi tartışmışlardı acaba?

"Ne oldu sana?"

"Çetin'e sinirlendim!"

"Ne oldu? Ne yaptı?"

"Dün Çetin'le sinemaya gitmiştik ya hani. Orada şu okul ikincisi olan kızla karşılaştık. Arkadaşıyla birlikte gelmiş. Çetin'i görünce arkadaşını bırakıp onunla konuşmaya başladı. Ondan hangi filme gireceğimizi öğrenip bilet altı. Özellikle Çetin'in yanındaki koltuğu seçti. Konuşmaya filmi izlerken de devam ettiler. Kız sürekli soru sordu Çetin de hepsine cevap verdi. Bu da benim sinirlerimi bozdu tabii. Onları dinlemekten filmi seyredemediğim için lavaboya gitme bahanesiyle çıktım, onu orada bırakıp eve gittim. Çetin Bey de az önce gelmiş bunu neden yaptığımı soruyor bana. Sence benimle dalga mı geçiyor?"

"Sen Çetin'e kızın sorularına cevap verdiği için mi kızgınsın?"

"Sinemaya benimle gitti o kızla değil! Benimle ilgilenmesi gerekiyordu."

Gülümsememe engel olamadım. Aysun resmen Çetin'i kıskanmıştı. Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama kıskanacağını hiç tahmin

etmiyordum. "Haklısın Aysun ama bence sen buna sinirlenmekten çok biraz kıskanmış gibisin."

"Saçmalama!" deyip bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Evet kıskanmışsın."

Bakışları hızla bana döndü kaşları hâlâ çatıktı. "Tamam, belki biraz," dedi. "Farklı hissediyorum Öykü. Çetin aklımı başımdan aldı. İlk defa böyle bir şey yaşıyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun yani..."

"Her ne kadar kendimi kandırmaya çalışsam da... Evet, galiba ondan hoşlanıyorum."

Sonunda itiraf etmişti işte. Ne zamandır bugünü bekliyordum. Mutlu olmaları benim için önemliydi ve sanırım artık birlikte olma zamanları gelmişti. Bunun için çok bile beklemişlerdi. Heyecanım Aysun'a baktığım her saniye daha da artarken kantin kapısından Çetin'in girdiğini gördüm. Bize doğru yürüdü. Tam Aysun'un yanında durdu. "Öykü, bizi biraz yalnız bıraksana..."

"Hayır, Öykü kal!" dedi Aysun. Çetin elini masaya koyup ona doğru eğilince Aysun sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Sakın konuşma Çetin! Seni dinlemeyeceğim!"

Çetin gitmemesi için Aysun'u kolundan tutmuştu ki şu okul ikincisi olan sinir bozucu kız geldi. Bade ile birlikte onunla tartıştığımız günü hatırladım. Barlas ve Ateş'i tavlayamayacağını anlayınca Çetin'e takmıştı kafayı demek. "Çetin ne haber?" dedi ağzını yaya yaya. Çetin onu yeni fark etmişe benziyordu. "İdare eder," diye kesip attı. Kız onun yüz vermemesini umursamamış olacak ki gülümseyerek konuştu. "Bak ne diyeceğim, dün seninle sinemada çok eğlendim bugün yine gidelim mi?" Aysun kızın makyajlı yüzüne kızgın bir şekilde bakarken Çetin'in elini kolundan itip sesini yükselterek konuştu. "Bir saniye ya, Çetin seninle neden sinemaya gidecekmiş anlayamadım." Kız Aysun'a baktı. Tavrı hoşuna gitmemişti anlaşılan. "Gitmemesi için bir sebep mi var?"

"Evet var!"

"Neymiş o?"

"İşimiz var."

"Tamam, o halde öbür gün gideriz."

Aysun kıza dönmüş bir şey diyecekken kantin kapısından giren Bade geldi yanımıza. Kızı görünce sinirle, "Ne oluyor burada?" diye sordu. Kız Bade'nin öfkeli bakışlarını umursamamıştı bile. "Hiç, Çetin'i sinemaya davet ediyorum."

Bade sinirle kızın kolunu tutunca dişlerinin arasından konuştu. "Yine bizim çeteye mi sardın sen?" Kantinde bütün gözler bize dönerken kız sakince Bade'nin elini itti. "O Barlas ve Ateş gibi değil. Sevgilisi yok. Doğal olarak onunla sinemaya gitmek istememde herhangi bir sakınca da yok." Bade sakin kalmak istercesine gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerini açtı ve işaret parmağını kaldırıp sallamaya başladı. "Bana bak kızım, bizimkilerden uzak duracaksın!" Kız çenesini dikleştirmişti. "Şu kaba tavırlarında vazgeç. Neden uzak duracakmışım?"

"Çünkü ben öyle istiyorum!"

"Sen öyle isteyebilirsin ama belki Çetin bunu istemiyordur," deyip cevabını almak için Çetin'e baktı. "Öyle değil mi Çetin?" Çetin bir cevap veremeden konuşmaya Aysun dâhil oldu. "O da istiyor!" Kız keyifle gülerek Aysun'a baktı. "Dün hiç de öyle görünmüyordu ama." Aysun'un, ellerini yumruk yapıp sıktığını gördüm. "Benim canımı sıkma!" Kız da sinirlenmeye başlıyordu artık. "Sıkarsam ne olur?"

Kavga büyümek üzereydi, Çetin bu konuşmaya bir son vermek için araya girdi. "Tamam, bir sakinleşin. Duygu sen sınıfına git..." deyip Aysun'un elinden tutup onu kantin kapısından dışarı doğru sürükledi. "Sen de benimle gel, konuşacağız."

Duygu denilen kızın yüzünün düştüğünü fark ettim. Bade ve ben kıza zafer kazanmış gibi bakarken, kız sinirden bağırarak konuştu. "Çetenin erkekleri

ne değerliymiş ya! Hepsini alın da başınıza çalın!" diyerek kantinden çıktı.

Bade ardından bakarken, "Yemin ederim dayak istiyor! " dedi.

"Kavga etmeye değecek bir insan değil."

Bade bana doğru eğilip sanki bir sır veriyormuş gibi fısıldadı. "Çetin, Aysun'dan hoşlanıyor." Bunu bilmediğimi düşünüyordu herhalde ama benim şu an takıldığım şey bu değildi. Onun da bunu biliyor olmasıydı. "Sen biliyor muydun?"

"Anlamak çok da zor değil."

Gülümseyerek ben de ona bir sır verdim. "Aysun da ondan hoşlanıyor."

Bunu söyleme nedenim Bade'nin gidip bunu Çetin'e söylemesini istememdi. Aysun bunu Çetin'e itiraf etmezdi. Ben yapacak olsam bana kızabilirdi ama Bade yaparsa bir şey diyemezdi.

***

Son dersin teneffüsünde Koray'la konuşuyorduk. Hazır Aysun yanımızda değilken olanları ona anlatmıştım. Koray şaşırmıştı.

"Bak sen şu Aysun'a, demek Çetin'den hoşlandığını itiraf etti."

"Umarım sana bunu söylediğimi ona anlatmazsın."

"Saçmalama Öykü, yapar mıydım hiç öyle şey?"

"Şimdi tek sorunumuz bunu birbirlerine itiraf etmelerini beklemek."

"İyi de bu nasıl olacak?"

"Aysun'un Çetin'den hoşlandığını Bade'ye söyledim. Gidip bunu Çetin'e söyler herhalde. O da bunu duyunca gelip Aysun'la konuşur."

"Bize beklemek düşüyor o zaman."

Aysun'un sınıftan içeri girdiğini görünce, "Evet, aynen öyle." dedim. Yanımıza gelip sırasına oturdu. "Ne konuşuyorsunuz bakalım?" Gerçeği söyleyemeyeceğimiz için hemen bir yalan uydurdum. "Derste nasıl bir bahane uydurup da sınıftan çıkacağız onu konuşuyorduk."

Koray, Demir'in mekânına gidip belleğin nerede olduğuna dair ipucu arayacağımızı biliyordu. Ona ihtiyacımız olduğunu söylemiştik ama Demir'in onu aslında bize bir şartla verebileceğini söylememiştik. Çünkü Koray, Simay'ı tanımıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bilmeyecekti de. Bu yüzden ona Demir'den belleği zorla almaktan başka bir şansımız olmadığını söylemiştim.

"Siz gerçekten oraya gitmekte kararlı mısınız?" dedi Koray.

"Başka çaremiz yok," diye mırıldandım.

"Sizinle gelmek isterdim ama Demir'le karşılaşmak istemiyorum."

"Senden gelmeni isteyen yok Koray, merak etme!"

"İstesen de gelmem zaten Aysun."

Tartışmamaları için araya girdim. "Montlarımızı boş sınıfa götürdün, değil mi Aysun?" Uyduracağımız bahaneyle sınıftan çıkarken montlarımızı da alırsak Bade ve Samet bir şey olduğunu hemen çakardı. Bu yüzden böyle bir çare düşünmüştüm. Aysun beni onaylayınca bir süre daha konuşmaya devam ettik. Sonra zil çaldı. Herkes yavaş yavaş sınıfa girdi. Ders matematikti. Hoca yeni bir konu anlatıp çözmemiz için tahtaya soru yazarken cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. On dakika geçmişti. Şimdi çıkmamız gerekiyordu. Hemen telefonumu cebime koyup Aysun'un koluna dirseğimle dokundum. "Çıkmamız gerekiyor Aysun. Hocanın yanına git ve ona lavaboya gideceğini söyleyip izin al," diye fısıldadım. Eşyalarımız sınıfta kalacaktı. Onları geri döndüğümüzde alacaktık artık.

Aysun, hocadan izin alarak sınıftan çıktı. Şimdi sıra bendeydi. Parmağımdaki bandajı çıkarıp yaramın kanamasını sağladım. Bunu yaparken canım acımıştı ama umursamadan hocanın yanına gittim. "Hocam yaram kanıyor, lavaboya gidebilir miyim?"

Hoca kanı görünce hemen izin verdi. "Tabii git." Tam çıkacakken Bade sırasından kalkıp yanımıza geldi. "Hocam onunla gidebilir miyim?" Kafamı çevirip ona baktım. "Gerek yok Bade, hallederim ben." Israr eder de gelmek isterse ne yapacaktım onu düşünüyordum. "Emin misin?" diye sorunca, "Evet, evet..." diyerek hemen sınıftan çıktım. Aysun koridorda beni bekliyordu. Kendi montunu giymiş, benimkini de elinde tutuyordu. "Nasıl izin aldın?"

Montumu elinden alıp kanayan parmağımı gösterdim. Yüzünü buruşturup, cebinden çıkardığı mendili bana uzattı. "Sağ ol," diyerek aldığım mendili yarama bastırıp merdivenlere doğru yürüdüm.

"Güvenliği nasıl atlatacağız?" diye sordu Aysun. Pencereden baktığımızda görevli, kulübesinin yanında telefonla konuşuyordu. Birkaç saniye sonra telefonu kapatıp okula doğru yürüdü. Müdür onu odasına çağırmış olmalıydı. Ona görünmeyeceğimiz bir yerde bekleyip gözden kaybolunca koşmaya başladık. Okul kapısından çıktığımızda etrafı kolaçan ettik. Hikmet'in adamları burada olabilirlerdi. Kimsenin orada olmadığına emin olduktan hemen durağa gidip otobüse bindik.

Aysun sessizdi. Korkuyor gibi görünüyordu. Onu rahatlatmak için kucağında duran elini tuttum. "Sakin ol, bir şey olmayacak." Bana baktı ama bir şey demedi. Ne söylersem söyleyeyim korkusu devam edecek gibiydi. Ona minnettardım. Korktuğu halde yanımdaydı. Belki korkusunu geçirecek bir şey diyemezdim ama en azından gidene kadar sakin kalması için bir şeyler söyleyebilirdim.

"Çetin'le ne konuştunuz anlatsana."

"O kızı bu kadar takmamamı söyledi bana. Kendisi için önemli biri değilmiş."

"Sen ne dedin peki?"

"Madem değerli değildi neden sinemada onunla konuştuğunu sordum. O da bana sadece sorduğu sorulara cevap verdiğini söyledi. Benimle, filmi izlerken rahatsız etmemek için konuşmamış. Eğer ben ona bir şey sorsaymışım konuşurmuş. İnanabiliyor musun bende suç buldu."

"Sen de keşke biraz konuşsaymışsın Aysun."

"Sinirlenmiştim Öykü, o yüzden konuşmadım."

İsteğim onu biraz sakinleştirmekti ama sinirlendiğini görünce konuyu kapatmak için, "Neyse tamam, madem kız onun için önemli değilmiş sorun yok," dedim.

"Evet, sorun yok."

İki otobüsle devam eden yolculuğumuz boyunca havadan sudan ve derslerden konuştuk. Demir'in mekânına en yakın durakta indik. Aysun yine korkmaya başlamıştı, kolundan tutup onu sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da depoyu kontrol ediyordum. Eğer çetesi ya da kendisi içerideyse oraya giremezdik. Bu kadar yolu boşuna gelmemiş olmayı umuyordum. İpucu bulursak bizim için gerçekten çok iyi olacaktı.

Mekâna yaklaştığımızda içeriden ses gelmediği için deponun kapısında durup kafamı içeri uzattım. Kimse yoktu. Yanımda duran Aysun fısıltıyla konuştu. "İçeride biri var mı?"

"Hayır," dedim ve birlikte içeri girdik. Aysun ortamı görünce yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre burayı hiç beğenmemişti. O duvarlardaki aslan çizimlerine bakarken ben üst katı kontrol etmek için yukarı çıktım. Orayı pek kullanmadıklarını biliyordum ama yine de bakmak istemiştim. Tam yavaşça kapıyı açmış kafamı içeri uzatacakken Aysun aceleyle yanıma geldi. Beti benzi atmıştı. "Öykü, araba sesi var!"

Gelmiş olabilirler miydi? İşte şimdi bitmiştik! Aysun'u kolundan tuttuğum gibi içeri çekip kapıyı kapattım ve pencerenin yanına yaklaşıp gelen arabaya baktım. Araba hızla önümüzden geçti ve dönüp deponun önünde durdu. O tarafı göremiyordum ama içeri girdiklerini anlamıştım. Çünkü bir adam öfkeyle bağırıyordu. "Neredesin Demir?"

Bu gelenler kimdi, Demir'den ne istiyorlardı bilmiyordum ama bizi burada görmeleri başımıza büyük bir bela açabilirdi. Kaçamazdık da, altına sığındığımız pencerenin kolu yoktu... Köşeye sıkışmıştık. Aysun korkudan titremeye başlamıştı. "Öykü kim onlar?" Sesi de kendisi gibi titriyordu.

"Bilmiyorum," derken merdivenden gelen ayak sesleriyle donup kaldım. Bir an sonra kapı açıldı. Karşımda daha önce hiç görmediğim iki adam vardı. Bizi görünce şaşırdılar. Adamlardan biri aşağıya doğru seslendi. "Burada birileri var!"

Arkadaşlarının yanına gelen adamı görünce nefesimi tuttum. Bu oydu! Barlas'ı bıçaklayan ve peşimde olan adam!Demir'den belleği almakla uğraştıkları için beni takip etmiyorlardı demek ki...

Aysun, dehşete kapılmıştı. Ağlamak üzereydi ve adamlara yalvarır gibi bakıyordu. "Bize dokunmayın lütfen! Biz sadece buradan geçiyorduk. Bir suçumuz yok!"

Adamların kim olduğunu bilmediği için bizi kurtarmak adına bir şeyler söylüyordu ama bunun işe yaramayacağının farkında değildi. Bu adamlar bizi asla bırakmazlardı. İri yarı olan adam bana bakarak konuştu. "Bak sen şu işe, Barlas'ın kız arkadaşı da buradaymış. Seni gökte ararken yerde bulduk ufaklık!"

Ne söyleyeceğimi bilemez bir halde ona bakarken Aysun'un elini sıktım. Başı benim yüzümden belaya girmişti. Burada yalnızdık. Onlara karşı da koyamazdık. Sanırım Hikmet bugün, yakalatmaya çalıştığı Barlas'ın sevgilisinin ben olduğumu öğrenecekti. Öğrenince de işimizi bitirecekti.

"Hikmet Bey seni bulduğumuzu öğrenince buna ne diyecek çok merak ediyorum." Kalbimin sıkıştığını hissettim. Adını duymak bile hücrelerimi dondurmaya yetmişti. "Alın şu kızları," dedi adam. "Hikmet Bey'e de haber verin, ona sürprizimiz var!"

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

58.BÖLÜM (FİNAL)

"Lütfen rüya olsun! Lütfen rüya olsun!"

Kaçışımız olmadığını biliyordum, kimsenin gelip bizi kurtarmayacağını da... Bu durumda başka ne isteyebilirdim ki? Ölüm saatim yaklaşıyordu. Dakikalar kalmıştı ve ben tek çareyi şu anın rüya olmasında buluyordum.

İstediğim olur muydu? Ter içinde uyanıp kâbus gördüğüme şükreder miydim?

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Her şey fazlasıyla gerçekti.

Bendeki nasıl bir şansızlıksa kendi ayağımla ölümüme yürümüştüm. Daha önce ya da daha sonra gelseydim bekli de böyle bir şey olmayacaktı. Ama yok. Ben Öykü Günay olduğum için bela bir şekilde peşime takılıyor, bana huzur vermiyordu. Kendimi lanetlenmiş gibi hissediyordum. Bir insanın ömrü boyunca yaşayamayacağı olayları ben sadece birkaç ayda yaşamıştım. Ne var ki tuhaf bir şekilde yılmayan bir yapıya sahiptim. Hâlâ gücüm vardı. Direnebilirdim.

Aysun'un elini canını acıtacak kadar sıkı tutuyordum. Zavallım benim yüzümden buradaydı. Kendimi zerre önemsemiyordum ama onu kurtarmam gerekiyordu. Bir şeyler düşünmeliydim. Benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Adamlar bize doğru yaklaşmaya başlayınca Aysun'u arkama çekip bağırdım. "Bize dokunacak olursanız bunun bedelini çok ağır ödersiniz!" Beni umursamadılar bile. Biri beni diğeri Aysun'u tuttu. Bizi çekiştirdikleri için ellerimiz ayrıldı. Aysun olayın şokundan donmuştu sanki. Adama karşı koymaya bile kalkmıyordu.

Ona bir şey demek istiyordum ama diyemiyordum. Kelimeleri bir araya getirip korkmamasını sağlayacak bir cümle kuramıyordum. O da benim gibi her şeyin farkındaydı. Bugün ikimizin de son günüydü. Ve bunun sorumlusu bendim... Bunun sorumlusu aptallığımdı.

Aysun'u tutan adam onu gayet rahat bir şekilde dışarı çıkarırken beni tutan adam tepindiğim için zorlanmıştı. Bağırıp etraftaki insanlara sesimi duyurmaya çalışmıştım ama eliyle ağzımı kapatmıştı. Dirseğimle karnına vurup ondan kurtulmaya çalışsam da beceremememiştim. Korkum beni güçsüz bırakmıştı, ona karşı gelemiyordum.

İkimiz de arabanın arka koltuğuna oturttular. Adamlardan biri yanıma yerleşirken ben öylece oturan Aysun'a bakıyordum. Korktuğunun farkındaydım ama ağlamıyordu. Hiçbir tepki de vermiyordu. Şaşkınlığı üzerinden atamamıştı. Bu kadar sakin olması beni ürkütüyordu.

"Sizin istediğiniz benim. Onu bırakın lütfen. Çok korkuyor!" dedim ön koltukta oturan adama.

"Gazla," dedi adam beni duymamış gibi. Şoför arabayı çalıştırırken tekrar Aysun'a baktım. Bana bir şey demek istiyor ama adamlardan korktuğu için diyemiyor gibiydi. Elini tuttum. O an telefonum çaldı. Yanımdaki adam cebimdeki titreşimi hissederek benden önce davrandı ve telefonumu aldı. Onunla aynı anda ben de ekrana baktım. Barlas arıyordu.

Telefonu adamın elinden kapıp açmayı düşünürken, adam yanındaki camı aşağı indirip telefonu aniden dışarı fırlatınca düşüncem de telefonumla beraber yok oldu.

"Sen de telefonunu ver!" Aysun adama bakarken titreyen elini montuna soktu ve telefonunu çıkarıp ona uzattı. Vermemek için direnmemişti bile. Tek şansımız o telefondu, bir anda almak için uzansam da adam bana engel oldu ve telefonu Aysun'un elinden aldı ve tıpkı benimki gibi camdan dışarı atarak sırıttı.

Sıkıntıyla oflayıp kafamı önüme eğdiğimde adamın elinin altında kalan bilekliğime çarptı gözüm. Eğer oradaki düğmeye yanımdaki adama fark ettirmeden basabilirsem Barlas, Hikmet beni görmeden yanıma gelebilirdi. Sakin olmam gerekiyordu. Yapabilirdim. Tek çaremiz buydu.

Korku kalbimin atış hızını değiştirmişti. Göz ucuyla yanımdaki adama baktım. Yolu izliyordu. Açık bıraktığı camdan yüzüne rüzgâr vururken elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve birini arayıp kulağına koydu. "Efendim,"

dedi telefonda konuştuğu kişiye. "Barlas'ın kız arkadaşı elimizde. Riva'daki eve götürüyoruz. Sizin için uygun mudur?"

Hikmet'le konuştuğunu anlayınca iyice gerilmiştim. "Tamam efendim," deyip telefonu kapattı. Eli hâlâ bilekliğimin üzerinde olduğu için düğmeye basamıyordum. "Hareket halindeki arabadan kaçacak değilim herhalde. Şu elini çek artık!" dedim. İnadıma yapar gibi kolumu daha sıkı tuttu. "Rahat durmayacağını biliyorum."

"Aptal mısın sen? Ne yapabilirim ki?" diye sorunca öfkeli bakışlarıyla susturdu beni. Tam o anda yanımızdan bir araba geçtiğini gördüm. Şoförü, arabanın camını aşağı indirmiş bize ulaşacak kadar sesli açtığı müzik eşliğinde sigarasının dumanını dışarı üflüyordu. Bir anda, "Yardım edin! Bizi kaçırıyorlar!" diye bağırmaya başladığımda yanımdaki adam tek eliyle ağzımı kapadı. Eli, kolumu öyle sıkıyordu ki canım acıdığı için hareket edemiyordum. Belki Aysun şu şoku atlatıp bana biraz yardım etse ellerinden kurtulabilirdik ama o sadece korkuyla sinmiş, oyuncak bebek gibi oturuyordu. Yanımızdan aracın sahibi sesimi duymuş muydu bilmiyordum ama içinde bulunduğumuz arabaya sadece bir saniye süren bir bakış atıp hızla yanımızdan geçip gitti. Aracın film kaplı camını ben bağırır bağırmaz kapattıkları için görmesi de mümkün değildi.

"Aptal! Neredeyse senin yüzünden yakalanacaktık! Bir kızı durduramıyorsun!" dedi öndeki adam.

"Ne yapayım, rahat durmuyor ki!"

"Yanımızdan geçen kişi ne yaptığımızı anlayıp polise haber verseydi Hikmet Bey'e de böyle mi söyleyecektin?"

Adam yediği azar yüzünden kolumu daha sıkı tutmaya başlamıştı. Acıyla inleyerek söylendim.

"Canımı yakıyorsun!"

"Bu daha hiçbir şey, asıl Hikmet Bey'in yanına gidince yanacakcanın. Kaç zamandır peşinde. Sana neler yapacağını tahmin edebiliyorsundur."

Evet, ediyordum. Barlas'ın sevgilisinin ben olduğumu öğrenince önce bir şok yaşayacak daha sonra da beni öldürecekti. Belki de bu işi kendi yapmaz adamlarına yaptırırdı. Daha önce öyle yapmamış mıydı? Benim için de elini kirletmezdi herhalde. Şu düğmeye basabilirsem belki bizi göremeden ondan kurtulabilirdik ama basamıyordum işte.

Uzun bir yolculuktan sonra geldiğimiz yerde bizi arabadan indirip, kollarımızdan çekiştire çekiştire deniz kenarındaki taş eve soktular.

Adam beni kapının çaprazında kalan koltuğa doğru itti. Kolumu bıraktığı an ona fark ettirmeden direkt düğmeye bastım. Acıyan kolumu ovarken etrafa bakıyordum. Hikmet bu evi böyle işler için kullanmıyordu herhalde. Öyle olsa bu kadar iyi döşenmiş olmazdı. Belki de ilk defa burada birini öldürtecekti. Annem bu evi hiç görmüş müydü acaba? Hikmet onu buraya getirmiş miydi? Belki de burada evlenme teklif etmişti... Çünkü ev gerçekten de çok güzeldi.

Aysun yanı başımda oturuyor hâlâ sessizliğini koruyordu. Adamlar bize bir şey söylemeden dışarı çıkıp kapıyı kapatınca elini tuttum. "Sakin ol, kurtulacağız!" Başını iki yana salladı. "Hayır kurtulamayacağız! Hikmet bizi öldürecek!" Korkudan elleri ve bacakları titremeye başlamıştı, ağlıyordu. "İnsan öleceğini düşününce yapmadığı şeyler için çok pişman oluyor. Keşke annemle daha fazla vakit geçirseydim. Keşke arkadaşlarımla daha fazla eğlenebileceğim şeyler yapsaydım. Keşke Çetin'e onu sevdiğimi söyleyebilseydim. Keşke..." Daha fazla devam etmesine izin vermeden onu susturdum. "Aysun buradan kurtulacağız diyorum sana. Düğmeye bastım. Barlas gelecek ve bizi kurtaracak!"

Bana baktı. Söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacak gibi görünüyordu. "Barlas buraya gelene kadar Hikmet çoktan gelir ve bizi öldürür!" Çok haklıydı. Belki bunu beni görür görmek yapmazdı çünkü bir şaşkınlık yaşayacaktı ama sonra... Bir şey yapmalıydık. Biraz düşündükten sonra, "Onu oyalamamız gerekiyor," dedim.

"Nasıl oyalayacağız ki?" Ayağa kalkıp volta atmaya başlamıştım. "Bilmiyorum... Bilmiyorum, belki konuşarak." Umutsuzca başını öne eğdi ve yanaklarındaki yaşları silmeye başladı. "Bir işe yaramayacak."

Elleri hâlâ titriyordu. Belki de haklıydı. Konuşarak onu nasıl oyalayabilirdik ki? Bizi neden dinleyecekti? Bu fikrin saçma olduğunu düşünürken mutfağa açıldığını düşündüğüm kapıyı gördüm. Hızlı adımlarla oraya yöneldiğimde Aysun "Nereye?" dedi. Cevap vermeden içeri girip mutfağın ahşap çekmecelerinde ve dolaplarında bıçak ya da kesici bir şeyler aramaya başlamıştım. Aysun hızla peşimden gelmiş şaşkınca bana bakıyordu. "Ne arıyorsun?"

"Kendimizi savunacak bir şeyler," dedim. Öylece oturup ölümü bekleyemezdim. Sonuna kadar savaşmalıydım. Son dolaba da baktıktan sonra sıkıntıyla geri çekildim. İşimize yarayacak hiçbir şey bulamamıştım. Bu adam bu evi ne amaçla kullanıyordu çok merak ediyordum. Tabak, bardak bile yoktu. Dolaplar bomboştu. "Burada hiç bıçak yok!"

Aysun buna şaşırmamış gibi cevap verdi. "Neden olsun ki? Hikmet buraya yemek yapmaya gelmiyordur herhalde." Adamlar elimizi kolumuzu bağlamadıklarına ve bizi içeride yalnız bıraktıklarına göre evde işimize yarayacak bir şey olmadığı belliydi zaten. Bıçak ya da başka bir şey olsa dışarıda değil yanımızda olurlardı. Bu kadar aptal değillerdi ya?

Kollarımı göğsümde birleştirmiş sırtımı taş duvara yaslayarak ne yapacağımızı düşünmeye başlamıştım. Hemen yanımda duran masadaki kuş figürlü porselen vazoyu o an fark ettim. Vazoyu masa örtüsüne kat kat sarıp elime aldığımda Aysun, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bıçak yoksa..." Derin bir nefes aldım ve vazoyu taş duvara çarptım. "Bu var!" Örtüyü açıp kırılan parçalardan en sivri olanlarını seçtim. Birini kendi cebime koydum, diğerini de Aysun'a verdim. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Benim yüzümden buradasın, üzgünüm!" dedim. "Seni elimden geldiğince korumaya çalışacağım."

"Senin suçun değil. Bunu bilemezdin!"

"Buradan çıkacağız..." Buna inanmadığı o kadar belli oluyordu ki. Aslında ben bile söylediğim şeye inanmıyordum. Sadece öyle umut ediyordum. "Hadi içeri geçelim."

Az önceki yerlerimize geçip oturduk. İkimiz de Barlas'ın Hikmet'ten önce gelmesi için dua ediyorduk. Kısa bir süre sonra bir araba sesi duyduk. Aysun korkuyla bana bakarken ben ayağa kalktım. Araba kapısının açılma sesinin ardından biri, "İçerde mi?"diye sordu. Onun sesiydi.

"Evet efendim, yanında bir de arkadaşı var."

"Onu neden getirdiniz? İşini hemen bitirseydiniz ya!"

Aysun'un suratı duyduğu bembeyaz kesilmişti. Bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Onları Demir'in mekânında yakaladık efendim. Kızı öldürmemiz sorun olurdu."

"Buna sen mi karar veriyorsun? Bir daha bana sormadan iş yapmayacaksınız! Yoksa hepinizi mahvederim!" Attığı adımlarının sesi gittikçe yaklaşırken bir kez daha konuştu. "Gelmenize gerek yok. Onunla kendim ilgileneceğim." Birkaç saniye sonra kapı sert bir şekilde açıldı. İşte karşımdaydı. Üzerinde siyah boğazlı kazak altında ise kot bir pantolon vardı. Saçları özenle taranmıştı. Beni görünce buz mavisi gözleri kısıldı. Kapının eşiğinde öylece kaldı. Donmuş gibiydi.

"Öykü!"

Gözlerini birkaç kez kapatıp açtı. Garip bir haldeydi. Üzülmüş müydü, şaşırmış mıydı anlayamıyordum.

"Sendin ha?"

Korkusuz görünmeye çalışmak için başımı dik tuttum. "Bendim!" Bana doğru yaklaştı, Aysun'a bakmamıştı bile. Gözlerini benden ayırmıyordu. "Anlamalıydım... Dövmeni ilk gördüğümde anlamalıydım." Aramızda biraz mesafe bıraktı ve konuşmaya devam etti. "Gerçi Barlas'ın çetesinden olabileceğini anlamıştım ama Birgül'ün kızı olduğunu düşününce bu fikir o kadar saçma geldi ki hayır dedim, olamaz. Onun kızı böyle bir şey yapmaz."

"Ama yaptım!", dedim gururla.

Buz mavisi gözleri yine kısıldı. Biraz düşündü ve "Onlardan biri de sendin, değil mi?" dedi. "Fuat'ı ve arkadaşını öldürttüğümü polise ihbar eden?"

"Oradaydım, her şeyi gördüm ama bu bir işe yaramadı. Kendini kurtarmışsın!"

"Tahmin edersin ki zor bir işim var. Bana çok yanlış yapan oluyor. Ben de cezalarını veriyorumve her zaman kurtulmanın bir yolunu buluyorum. Zor oluyor belki ama imkânsız değil."

"Bir gün hapsi boylayacaksın!"

"Seninle o kadar az vakit geçirdik ki bu yüzden beni tanımaman normal... Öykücüğüm, benim yerime hapse girecek birçok adamım varken bana sıra gelmez." Yanıma iyice yaklaşıp kaşlarını çattı. "Şimdi söyle bakalım, annenin tüm bu olanlardan haberi var mı?"

Burada ölebilirdim. Eğer Hikmet annemin her şeyi bildiğini öğrenirse buradan çıktıktan sonra onu da öldürürdü. Bir şey belli etmemeye çalışırken bütün enerjimi emen gözlerine büyük bir öfkeyle baktım. "Olsa hâlâ seninle birlikte olur muydu?"

Bana inanmış gibi görünüyordu. Annemi tanıdığını düşündüğü için hak vermişti belki de bana.

"Cengiz denilen adamın Barlas'la bir bağlantısı var, değil mi? O yüzden gidip annene benimle ilgili söylememesi gereken bir şeyi söyledi! Belki de sadece onu değil, başka şeyler de söylemiştir!"

"Annem sadece vergi kaçırdığını biliyor. Cengiz Ağabey ona başka bir şey söylemedi. Çünkü o zeki bir adam, söyleseydi annemin seni terk edeceğini o zaman da senin bizi öldüreceğini biliyordu."

"Birgül'ü öldürmek mi? Ona asla dokunmam!" Neredeyse ciddi olduğunu düşünecektim. Annemin her şeyi bildiğini bilse de böyle konuşur muydu acaba çok merak ediyordum.

"Onu öldüremeyecek kadar çok sevdiğini bilmiyordum," dedim. Durgunlaşmıştı. Anneme olan sevgisinden bahsettiğim için böyleydi galiba. Elini kaldırdı, tam omzuma koyacakken korkuyla bir adım geri çekildim. Böyle yapınca o da elini koymaktan vazgeçti.

"Sadece anneni değil, seni de çok seviyordum. Sizi ailem olarak görüyordum ama sen arkamdan iş çevirdin. Büyük bir hata yaptın!"

Bu konuşmayı sinirli bir halde yapmasını bekliyordum ama o daha çok hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi konuşmuştu. Neredeyse bu duruma gülüp dalga geçecektim ki kendimi tutmayı başardım.

"Sakladığın yüzünü öğrendikten sonra ne yapmamı bekliyordun? Annemle evlenmene izin vermemi mi?"

"Aklını kullansaydın güzel bir hayatın olabilirdi. Susmak senin için zor olmazdı."

"Susmak mı?" deyip delici bakışlar attım. "Neler yaptığını bilip susacaktım öyle mi?"

O sırada derin bir nefes almasa Aysun'un odadaki varlığını neredeyse unutacaktım. Sesini çıkarmadan, hatta kıpırdamadan öylece oturuyordu. Hikmet onu umursamamıştı bile, bana yaklaştı ve kolumu tuttu. Elini ittiğimde sabırlı bir şekilde aynı şeyi denedi. Ne yapacağını merakla beklerken montumun kolunu yukarı sıyırıp dövmeme baktı. "Barlas olmasaydı susardın, değil mi?"

"Ne?"

"Aklını Barlas'ın karıştırdığını biliyorum." Önce şaşırsam da daha sonra kolumu tutan eline vurup kolumu ondan kurtardım.

"Bunun Barlas'la bir alakası yok!"

"Eğer bana susacağını söylersen yaşamana izin veririm Öykü," dedi. Bu bile korkunç bir öneri değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Gerçi her

halükarda Barlas ve çetesinin ölmesi gerekecek." Aysun'a baktı. "Ve tabii arkadaşının da... Benim hakkımda tek bir bilgisi dahi olan herkes ölecek!"

Aysun'un gözleri kocaman olmuştu.

Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Sen nasıl bir manyaksın!" Beni her an öldürebilirdi. Bunu saniyeler içinde gerçekleştirebilir, cesedimi denize atabilirdi ama ona boyun eğemezdim. Ne hissediyorsam söyleyecektim. Cengiz Ağabey gibi olmalıydım. Ölümden korkmamalıydım. Hele ki ölüm böyle pislik bir herifin elinden olacaksa asla korkmamam gerekiyordu.

Hakaretim üzerine sinirlenmesini bekledim ama o ürkütücü bir sakinlikte konuşuyordu. "Bana sadece susacağını söyle Öykü."

Birden gülmeye başlamıştım. Delirmiştim galiba. Benden o kadar saçma bir şey istiyordu ki gülmekten başka bir şey yapamazdım. "Onları öldüreceğini bile bile susacağımı söyleyeyim öyle mi? Sen kafayı yemişsin!"

"Sen ölürsen annen nasıl bir acı çekecek, tahmin ediyorsundur. Onu üzmek istemezsin değil mi?"

"Asla susmam!"

Arkasını döndü. Söylediğim şeyi takmamış gibi görünüyordu. Odada şöyle bir tur attıktan sonra yüzündeki hafif tebessümle konuştu. "Aslında belki de seni öldürmeliyim. Evet, Birgül ölmene çok üzülecek ama ona destek olacağım. Birlikte yeni bir hayata başlarız. Ona daha önce yaşamadığı bir hayat yaşatırım."

Annemle ilgili hayaller kurması ellerimi yumruk yapıp sıkmama neden olmuştu, dişlerimin arasından konuştum. "Annemle evlenemeyeceksin!"

"Kızının katili olduğumu bilmeyecek ki... Neden benimle evlenmesin?"

"Çok merak ediyorum senin gibi bir adam nasıl oluyor da birine âşık olabiliyor?"

"Kötüler de âşık olur Öykü. Bunu zaten Barlas'tan biliyor olman gerekir."

"Barlas kötü biri değil!"

Önümde durup bana acımış gibi bakarken kafasını salladı. "Aşk senin gözünü kör etmiş olmalı. Yaptığı şeyleri bilmiyorsun herhalde?"

"Her şeyi biliyorum!"

"Buna rağmen Barlas'ın kötü biri olmadığını söylüyorsun yani?"

"Yaptığı şeylerin nedenleri var?" Bunu Aysun bilmiyordu. Ona bu konudan hiç bahsetmemiştim. Bahsedemezdim de zaten. Hikmet'e de söyleyecek değildim çünkü o Barlas'ın intikam almak istediği adamın sağ koluydu.

Hikmet ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş keyifli bir şekilde bana bakarken yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Çok merak ettim, neymiş o neden? Mesela haraç almasından bahsedelim. Neden yapıyor bunu? Paraya ihtiyacı olduğu için değil de keyiften mi?"

"Sana ne?"

"Çok yanlış kişiye âşık olmuşsun. Tıpkı annen gibisin. O da baban gibi bir adama âşık olmuş ama sonra hatasını anlamış. Sen de anlayacaksın demek isterdim ama o kadar uzun yaşayacağını sanmıyorum."

Söylediği şeyden sonra kendime hâkim olamayıp onu omuzlarından ittim. "Hayatımıza nereden girdin sen Allah'ın belası!" Sendeleyerek iki adım geri gitti ama düşmekten son anda kurtuldu. Bunu yaptığım için sinirlenmiş gibi görünüyor, burnundan soluyordu. "Hiçbir şey için beni suçlama! Bütün bunlar Barlas yüzünden oldu! Eğer o aklını karıştırmasaydı..."

Sözünü kesip dışarıdakilerin bizi duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım. "O benim aklımı karıştırmadı!"

Birden garip bir şekilde sakince konuşmaya başladı. Gözlerinin öfkesi sönmüştü. "Seni kızım olarak görmüştüm. Annen sen ve ben çok mutlu bir aile olacaktık."

"Aile mi?" Aklıma Öznur gelmişti. "Sen aile olmayı biliyor musun ki?" diye sordum.

Gözlerini başka yöne çevirip tebessüm ederek konuştu. "Bunu sizinle tadacaktım. Sizinle ilgili çok güzel hayallerim vardı. Mutlu bir aile olacaktık."

"Senin zaten bir ailen yok mu? Onlarla mutlu olmayı deneseydin ya!"

"Barlas sana bundan da bahsetti demek!"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Bunun zaten farkındaydı. Belki de bu yüzden aldırmadan ailesi hakkında konuştu. "Mutsuz bir evlilikti o. Hiç hayal ettiğim gibi olmadı." O yüzden mi hepsini terk etmişti yani? Sebep bu muydu?

"Çocukların var senin ya!"

"Benden nefret ediyorlar," dedi. Hiç umurunda değilmiş gibiydi, hatta üzülmüş gibi bile görünmüyordu.

"Neden acaba?" dediğim sırada dışarıdan inleme sesine benzer bir ses geldi. Orada bir şeyler oluyordu. Barlas mı gelmişti acaba? Hikmet'le konuşmamız bize zaman kazandırdığı için içimden şükrederken hiçbir şeyi çaktırmamaya çalıştım. Sesi duymamış, duymuşsa da önemsememişti, bu dağ başına birilerinin gelebileceğine hiç ihtimal vermiyordu muhtemelen.

"Sende benden nefret ediyorsun değil mi?" dedi.

"Evet ediyorum!"

Üst dudağı sinirden seğirdi. Gözlerimin içine bakarak elini beline attı ve silahını çıkartıp bana doğrulttu. "Annene veda etmeni çok isterdim Öykü, ama ne yazık ki..."

Silahı gördüğüm an nefesim kesildi. Aysun ayağa kalkıp ona yalvarmaya başladı. "Dur lütfen! Onu öldürme sakın!" Korkuyordu ama yine de beni kurtarmak için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Başarısız olacağını ikimiz de biliyorduk.

Hikmet silahı ona çevirdi. "Önce senden başlamamı mı istersin yoksa?" Aysun olduğu yerde donup kaldı, ben konuşamayacak durumdaydım ama namlunun ucunda arkadaşım vardı.

"Ona zarar verme. Onun hiçbir suçu yok!"

"Benim hakkımda her şeyi biliyor!" Sustu ve namlunun ucunu birden bana çevirdi. "Ama sen de her şeyi biliyorsun. Belki de ondan önce ölmeyi hak ediyorsundur!" Aysun zangır zangır titriyordu. Yutkundum, yanlış bir şey söylemek istemiyordum ama ağzımdan çıkmaya hazırlanan bütün kelimeler hakaret doluydu. Son sözlerimin ondan hıncımı almasını istiyordum.

Kalbim hızlanmış, son sözlerimi söylemek üzere ağzımı aralamıştım ki dışarıdan Hikmet'in dikkatini dağıtacak bir ses geldi.

"Seyfi ne oluyor orada?"

Aynı esnada Aysun'un, elini montunun cebine soktuğunu gördüm. Ona verdiğim vazo parçasıyla bizi korumaya çalışacağını anlayınca kolundan tuttum. Barlas gelmiş olmalıydı, eğer öyleyse hâlâ bir şansımız vardı. Eğer Aysun o vazo parçasını çıkarıp Hikmet'e saldırırsa ikimiz de saniyeler içinde ölürdük. Bunu silahını çıkarmadan önce denememiz gerekiyordu, geç kalmıştık.

Aysun onu neden tuttuğumu anlamadığı için bana baktığı an Hikmet de bize döndü. Gözleri Aysun'un kolunu tutan elimdeydi. Neyse ki ne olduğunu anlamadı. Dışarıdan bir ses daha gelince "Seyfi!" diyerek hiddetle kapıya doğru bağırdı. Aynı anda kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Kapıdan gelen ışığın ortasında Barlas arkasında da bizimkiler duruyordu.

"Seyfi değil, Barlas!"

Hikmet onu gördüğüne şaşırsa da bu uzun sürmedi. Anında yanıma yaklaştı ve kolunu boğazıma sarıp sırtımı vücuduna yapıştırdı. Birkaç adım geri çekilerek elindeki silahın namlusunu şakağıma dayadı.

"Sakın bir adım daha atayım deme kızın beynini uçururum!"

Barlas bana baktı. Ne kadar endişelendiği gözlerinden belliydi. Yine de duruşunu muhafaza edip kaşlarını çatarak belinden çıkardığı silahı Hikmet'e doğrultup konuştu. "Ona zarar verirsen buradan sağ çıkmana izin vermem!"

Silahı olması tuhaf gelmişti bir an. Kısa zamanda bulmasına imkân yoktu. Daha önce de vardı demek ki... Bana bundan hiç bahsetmediği için garipsemiştim galiba. Ya da Hikmet'i öldürecek olma ihtimali korkutuyordu beni.

"Sen burada olduğumuzu nereden biliyordun lan?"

"Şerefsizliğinin kokusunu alabiliyorum diyelim!"

Hikmet öfkesinin acısını benden çıkarır gibi boğazıma dolanmış kolunu sıktı. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Senin işini bitirmeliydim Barlas! Başıma iş açacağın belliydi. Kızımı aldın benden. Onu bana düşman ettin!"

"O senin kızın değil! Âşık olduğun kadının kızı!"

"Sen olmasaydın benim de kızım olacaktı!"

"Senin iki kızın var zaten!"

Hikmet namluyu şakağıma bastırırken, "Mutsuz bir evliliğin çocukları onlar!" dedi. Barlas'ın da onlardan bahsetmesi onu germişti. Gerçekten anlayamıyordum, kendi öz kızlarını hiçe sayıp sevdiği kadının kızına mı babalık yapacaktı? Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?

"Ne olursa olsun onlar senin çocukların!"

"Kime babalık yapacağımı sana soracak değilim!Nasıl kandırdın kızımı ha? Nasıl çetene aldın?" Bilincini kaybetmiş, delirmiş gibi konuşuyordu. "O da sen de gebermeyi hak ediyorsunuz!"

"Bırak onu!" dedi Barlas.

"Ölecek!"

Barlas bize doğru adım atmaya başlamıştı. "O ölürse sen yaşar mısın sanıyorsun? Adamlarını hakladık. Seni kimse kurtaramaz!"

Hikmet'in alaylı kahkahası odayı doldurmuştu. Barlas'ı ciddiye almadığı belliydi.

"Ben de hepinizi öldürürüm o zaman. İyi ki yanıma hepinize yetecek kadar mermi almışım."

"Seni son kez uyarıyorum, bırak onu!"

Barlas'ın bize doğru attığı her adımda şakağıma dayanmış namlunun baskısı biraz daha artıyordu.

"Yaklaşma!"

Barlas bir metre kadar ötemizde durdu, aynı anda Çetin'in içeri girdiğini gördüm. Önce Aysun'a daha sonra da bize baktı ve kıpırdamadan yerinde durdu.

"Bırak dedim sana!"

"Asla!"

Barlas'ın gözlerine bakıyordum. Son kez mi bakıyordum acaba? Belki biraz sonra ölecektim. Eğer ölürsem gördüğüm son şey onun öfkeyle bakan kahverengi gözleri olacaktı. Âşık olduğum gözlere bakarak can verecektim. Evet, korkuyordum ama garip bir şekilde huzurluydum da. Zaten onun yanında hep öyle değil miydim? Şimdi onun yanında ölüm bile bana huzurlu gelecekti. Kaderime teslim oluyordum. Bir gün bu sonla karşılaşacağım belliydi. Böyle bir hayat ancak böyle bir sonu hak ederdi zaten.

"Sevgiline veda et Barlas. Bu onu son görüşün!"

Hikmet silahın horozunu yavaşça aşağı indirirken Aysun'a kaydı gözlerim. Daha doğrusu elinde tuttuğu şeye... Vazo parçasını eline almış gizlice bana gösteriyordu. Ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyordu sanki. O an benim cebimde de bir parça olduğunu hatırladım. Hikmet'e hissettirmemeye

çalışarak elimi yavaşça montumun cebine soktum. Evet, buraya kadardı belki ama ona karşı hiç direnmemiştim. Öleceksem hiçbir şey yapmadan değil direnerek ölmeliydim. Cebimdeki kırık parçayı sıkıca kavradım. Bir hamlede çıkarıp tüm gücümle Hikmet'in bacağına sapladım.

"Ahh!"

Hikmet ne olduğunu anlayamadan hissettiği acıyla iki büklüm oldu. Silahı şakağımdan çektiği an Barlas bize doğru atıldı ve Hikmet'in kolunu tutup yüzüne dirseğini geçirdi. Ben geri çekilmiş nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Kulaklarım mı çınlıyordu siren sesleri mi duyuyordum ayrıştıramıyordum ama Barlas'ın silahını alıp yere serdiği Hikmet'i yumrukladığını görüyordum.

"Onu benden kimse alamaz, buna izin vermem!" O kadar sert vuruyordu ki biraz daha vursa öldüreceğinden emindim.

Çetin, "Barlas yeter artık, polisler geliyor!" diyerek onu durdurmaya çalıştı ama ancak Ali'nin yardımıyla başarabildi. Barlas karşı çıksa da onu sımsıkı tutuyorlardı.

Bir anda üç polis ellerinde silahlarla içeri daldılar ve bir tanesi yüksek sesle "Kaldırın ellerinizi!" diye bağırdı.

Ali, yerde yüzü gözü dağılmış şekilde yatan Hikmet'i işaret etti. "Suçlu bu adam memur bey!"

Polisler Hikmet'i ayağa kaldırıp ellerine kelepçe taktılar. Gözlerimi dikmiş onu izliyordum. Barlas'tan iyi dayak yemişti. Artık polislerin elindeydi. Kaç yıl yerdi bilmiyordum ama bir süre ondan kurtulduğumuz kesindi.

Önüne düşmüş kafasını kaldırıp ne kadar acı çektiğini belli eden bir ifadeyle bana baktı. Uzun bir bakış değildi bu. Kısa sürmüştü. Sonra ağzına dolan kanı yere tükürdü.

İki polis onu dışarı çıkarırken diğer polis bize, "Sizler de bizimle geliyorsunuz, ifade vereceksiniz," dedi. Diğerleri dışarı çıkarken Çetin Aysun'un yanına giderek elini yüzen koydu. "Sen iyisin değil mi?"

Aysun rahatlamıştı, gülümsüyordu. Birden Çetin'i dudaklarından öpünce öylece kalakaldım. Kendini geri çektiğinde gülümsemeye devam ediyordu. "İyiyim."

Çetin de benim gibi şaşkındı. Gözlerini birkaç kere kırpıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kendine geldiğinde Aysun'a sımsıkı sarıldı ve bu kez de o öptü.

Ben film izler gibi onlara bakarken Barlas yanıma gelip elimi tuttu. Gözlerime bakıyordu.

"Öykü..."

Bizi kurtarmaya gelmiş olabilirdi ama yaşadığımız her şey onun yüzündendi. Ölebilirdim. Yetişemeyebilirdi. Demir'den belleği almış olsa böyle bir şey başımıza gelmeyecekti. Hikmet'ten kurtulmamızın yolu varken bunu denememişti bile. Kızgındım ona.

"Her şey için sağ ol ama daha sonra konuşalım lütfen!" deyip elimi elinden çekerek hızla oradan çıktım.

Dışarıda ilk gördüğüm annemdi. Bade'yle birlikte polis arabasından inmiş Hikmet'in karşısına geçmişti. Buradaydı. Olaydan nasıl haberi olmuştu bilmiyordum ama yavaşça yanına yaklaştım. Beni fark etmedi.

Hikmet elleri kelepçelenmiş bir şekilde üniformalı iki polis tarafından tutulurken annem öfkeyle bağırıyordu. "Kızımı öldürecektin sen! Senden nefret ediyorum!"

Bir an Hikmet'e vurmak için öne doğru atıldı ama Bade kolundan tutup bunu engelledi.

"Hayır, hayır Birgül ben ona dokunmayacaktım! Büyük bir yanlış anlaşılma var. Ben ona zarar verir miyim hiç?"

Annem Bade'nin elinden kurtulup Hikmet'in yakasına yapıştı. "Yalan söyleme aşağılık herif!"

"Birgül seni seviyorum. Kızına nasıl zarar verebilirim? Bunu aklın nasıl alıyor?"

"Ona bir şey yapsaydın eğer seni kendi ellerimle öldürürdüm! Anladın mı beni? Seni öldürürdüm!" Polislerden biri Bade'yle birlikte annemi tutup Hikmet'ten uzaklaştırınca yakasını bırakmak zorunda kaldı.

"Birgül bak zannettiğin kadar kötü biri değilim ben!"

"Uzak dur bizden!"

"Yapamam, seni seviyorum!"

Annem daha söyleyecek birçok şeyi olmasına rağmen kendini tutuyor gibi görünüyordu. Yanındaki polise bakıp, "Götürün onu lütfen!" dedi.

Hikmet buna karşı çıkmak için, "Hayır!" diye bağırdı ama polisler onu ve adamlarını arabaya doğru sürüklemeye başladılar. Hikmet sekerek o tarafa doğru götürülürken hâlâ bağırıyordu. "Birgül dinle beni! Açıklama yapmama izin ver!"

Hikmet ve adamlarını üç polis arabasından ikisine bindirip götürüldüler. Diğeri bizim için bekliyordu. Annem uzaklaşan arabaların arkasından bakarken yanına yaklaşıp koluna dokundum.

"Anne!"

"Öykü!"

Birbirimize sıkıca sarıldık. Birkaç saniye sonra kendini geri çekip beni baştan aşağı kontrol etti.

"İyisin değil mi kızım?"

"İyiyim anne, bir şeyim yok."

"Allah'ım şükürler olsun! Ben... Ben çok korktum!"

Bade yanımızda duruyor ve çok korkmuş görünüyordu.

"Annem burada olduğumuzu nasıl öğrendi Bade?" diye ona sordum.

"Seni almak için okula gelmişti, Barlas'la karşılaştı. Seninle görüşmek için okula geldiğini düşündüğünden dolayı ona bağırmaya başladı. Tam o anda telefonuna bildirim gelince Barlas başının belada olduğunu söyledi annene. Sonra çeteyle birlikte seni kurtarmak için yola çıktı. Ben Birgül Teyze'nin yanında kaldım. Birlikte hemen en yakın karakola gittik ve durumu anlattık."

Annem Bade'nin anlattıklarıyla her şeyi yeniden yaşamış gibi derin bir nefes aldı. "Neyse ki bir şeyiniz yok... Bu arada Aysun nerede?"

Omzumun üstünden arkama baktığımda Aysun'un Çetin ve Barlas ile birlikte evden çıktığını gördüm. Annemi görünce yanımıza geldi.

"Birgül Teyze..."

"Aysun, güzelim sen iyi misin?"

"Evet iyiyim. Bize bir şey yapmadı, daha doğrusu yapamadı." Arkasına bakıp ona çenesinin ucuyla bizden biraz uzakta duran Barlas'ı işaret etti. "Barlas sağ olsun."

Annem onlara doğru bakarken klasik bir araba hızla geldi ve birkaç metre ötemizde durdu. Cengiz Ağabey arabadan aceleyle inip, "Öykü, iyi misiniz kızım?" diyerek yanımıza koşturdu.

"Evet, iyiyiz..." Ona burada olduğumuzdan nasıl haberi olduğunu soracaktım ama Barlas benden önce davrandı. "Ağabey senin ne işi var burada?"

"Bade arayıp olanları anlattı. Nerede o it?"

"Cezasını veremeden polisler alıp götürdü! Neyse ki sorun yok. Hallettik biz!"

"Neyi hallettiniz oğlum? Bana neden haber vermediniz?"

"Vakit yoktu."

Cengiz Ağabey çok sinirli görünüyordu. Barlas'la tartışacaklarını düşündüğüm için bir şey demesini engelleyip ben konuştum. "Tamam Cengiz Ağabey, sorun yok artık. Kurtulduk ondan!"

Gözleri Barlas'ın üzerindeydi, gergin görünüyordu. Bana bakmadı bile, belli ki aklına takılan ve bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hâlâ kurtulmuş sayılmazsınız," dedi. "Adam kaçırmaktan çok ceza almaz. İyi bir avukatla dışarı çıkacaktır."

"İyi de neler yaptığını biliyoruz. Hepimiz bildiklerimizi anlatırsak..."

"Delil lazım Öykü..."

Haklıydı. Delil olmadan hiçbir şeyi kanıtlayamazdık. O, adam öldürttüğü halde içeri girmekten kurtulan biriydi. Bundan da çok ceza almadan yırtacaktı.

Kızgın bir şekilde Barlas'a baktım. Ona çok öfkeliydim. "Evet, delil lazım ama almak için uğraşan yok!"

"Aklım almıyor Hikmet neden seni kaçırttı? Her şeyi biliyor muydu?" dedi annem.

Ona ne diyeceğimi düşünürken Barlas annemin ne tepki vereceğini umursamadan konuştu. "Hikmet benim yüzümden Öykü'yü istiyordu. Bir kız arkadaşım olduğunu biliyordu ve benden kurtulmak için ona ihtiyaç duyuyordu. Onu kaçırtmasının sebebi benim."

Annemi önce şaşırdı, daha sonra öfkeyle işaret parmağını sallayarak konuştu. "Kızımın hayatına nasıl musallat oldun bilmiyorum ama seni tekrar uyarıyorum. Uzak dur ondan!"

"Anne..." dediğim sırada ateş püskürürcesine bana baktı. "Ölebilirdin Öykü!" Parmağıyla Barlas'ı işaret etti. "Her şeyin sorumlusu bu çocuk!"

"O bizi kurtardı!"

"O olmasaydı başınıza böyle bir şey gelmeyecekti ama!"

"Hayır, gelecekti!" diyerek kaşlarımı çattım "Hikmet aslında nasıl biri olduğunu bildiğimizi öğrendiğinde ikimizi de öldürecekti. Bizi kaçırtmış olması onun suçu değil!"

"Öykü haklı," dedi Cengiz Ağabey.

Annem, "Size fikrinizi soran olduğunu sanmıyorum. Rica ediyorum bu işe karışmayın!" diye çıkıştı ona da.

"Birgül..."

"Lütfen!" Konuşmanın uzamasını istemeyen annem elimden tutup beni sürüklemeye başladı. "Gidelim hadi, polisler bekliyor!"

Arabaya doğru yürürken Barlas'a bakmamıştım. Onu savunmuştum ama hâlâ çok kırgındım, aslında annem haklıydı. Belleği Demir'den almış olsaydı Hikmet içeride olacak, başımıza da böyle bir şey gelmeyecekti.

Yine de annemin Barlas'ı kötü biri olarak görmesine dayanamıyordum. Sevmiyordu onu biliyordum. Asla sevmeyecekti de ama en azından bugün için ona teşekkür etmesini bekliyordum. Sonuçta Barlas bizim için kendini tehlikeye atmıştı. Yaralanabilir hatta ölebilirdi. Bunları umursamadan hayatımızı kurtarmak için gelmişti.

"İfade verecek halde değilim anne, eve gitmek istiyorum," deyince yüzüme baktı. Ne halde olduğumu anladığı için bizi bekleyen polisin yanına gittiğimizde, "Bizi eve götürür müsünüz? Kızım kendini iyi hissetmiyor, ifadesini yarın verecek," dedi. Neyse ki anlayışla karşıladılar.

Birlikte polis arabasına binmiş eve doğru yol alırken annem elimi tutmuştu. "Öykü," dedi, "Kızacaksın biliyorum ama bu olaydan sonra sana destek olabilmek için yardıma ihtiyacım var. Bu yüzden seni yarın bir psikoloğa götüreceğim. Lütfen karşı çıkma, gidelim şu psikoloğa."

"Tamam anne," dedim. Hiç ikiletmemiştim lafını çünkü Fuat ve Hulki olayını henüz atlatamamışken şimdi de başıma böyle bir şey gelmişti. İyi

değildim. Bu yüzden artık rüya bile görmüyordum. Gördüğüm tek şey kâbuslardı. Daha kötü olmadan bir psikoloğa gitmeliydim.

Annem elimi daha sıkı tutup severek, "Her şey geçecek," dedi. Verdiği teselliye inanmaya çalışıyordum. Çünkü artık zamanı gelmişti. Onun duymayacağı bir şekilde mırıldanırken, "Geçecek." dedim. "Geçmek zorunda."

Polis bizi evimize bırakıncaya kadar başka bir şey konuşmadık. Teşekkür edip arabadan indikten sonra bitkin bir halde eve girdim. Odama geçip kendimi yatağıma attım. Annem yanıma geldi ama konuşamayacak durumda olduğumu görünce hiçbir şey demeden dışarı çıktı. Yalnız kalmıştım. Sadece ve sadece uyumak istiyordum.

***

Hikmet'in beni öldürdüğünü gördüğüm kâbustan ter içinde uyandım. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Korkumun sürmesinin nedeni kâbus değil de Hikmet'in hapisten çıkacak ve peşimize takılacak olmasıydı belki de.

Saate baktım, gece yarısını biraz geçiyordu. Yeniden uyumak istemediğim için yatağımda doğrulup sırtımı yatak başlığına dayadım ve hayatımı düşünmeye başladım. Yaşadıklarımı ve yaşayacaklarımı... Barlas'la inişli çıkışlı bir ilişkimiz vardı. Kaderim lanetler üzerine kurulmuştu. Yolunda giden hiçbir şey yoktu. Sürekli korku içindeydim. Bitmeyen bir kâbus gibiydi. Bu sefer yorulmamıştım, bu sefer tükenmiştim. İleriye gidemiyordum... Değil gitmek, göremiyordum bile. Bu böyle devam edemezdi. Hayatımızda bir tehlike vardı ve ondan kurtulmamız için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Barlas'ı kızdırabileceğimi de umursamıyordum artık. Hepimizin hayatını kurtaracaksa yanlış kararla doğru bir şey yapabilirdim.

Yatağımdan hızla kalkıp odamdan dışarı çıktım. Televizyonun sesi geliyordu. Salona gittim. Annem koltukta uyuyakalmıştı, odasından battaniye getirip üzerine örttüm. Kıpırdandı ama uyanmadı. Bir süre onu izledikten sonra orta sehpanın üzerine bıraktığı telefonu gördüm. Demir'in numarası onda var mıydı bilmiyordum ama şansımı deneyecektim.

Telefonu alıp kendi odama geçerek rehberine girdim, neyse ki numarası vardı. Muhtemelen Demir annemi inşaata çağırdığı zaman kaydetmişti. Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma koydum.

Çalıyordu. Bir an açılmadan kapatmak istedim. Yaptığım yanlıştı biliyordum ama yapmak zorundaydım ve kendimi kötü hissediyordum. Başka bir yolu olmalıydı ama yoktu işte; Simay'ın yerini söylemekten başka yol yoktu.

"Birgül Teyzeciğim?"

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım. Konuşmadan önce boğazımı temizledim.

"Benim, Öykü."

"Öykü, hayırdır bu saatte? Beni mi özledin sen?" Küçük bir kahkaha attı. Sinir bozucu sesine aldırış etmeden güçlükle konuştum.

"Hemen bizim eve gelmen gerekiyor."

"Neden?"

"Konuşacağız."

"Konu nedir?"

Bir süre cevap veremedim. Hâlâ vazgeçebilirdim ama bir şey bana engel oluyordu. Zorlanarak da olsa konuştum.

"Konu Simay."

Cevap vermedi. Muhtemelen şaşırdığı için konuşamadı, belki de heyecandan... Ondan ses çıkmayacağını anlayınca, "Gelirken belleği de getir," deyip telefonu suratına kapattım.

Yatağıma oturup gergin bir şekilde beklemeye başladım. Artık dönüşü yoktu. Söyleyecektim. Barlas'ın arkasından iş çevirmiş olacaktım ama isteyerek yapmıyordum bunu. Benimki mecburen yapılan bir yanlıştı.

Barlas kızacaktı ama o da sonunda anlayacaktı bundan başka bir çaremiz olmadığını. O zaman bana hak verecekti. Yani en azından böyle olmasını umuyordum...

Yarım saat kadar sonra bir araba sesi duyunca hemen cama fırladım. Demir'in geldiğini görünce odamdan çıkıp salonun kapısından anneme baktım. Uyuyordu. Montumu giyip hemen dışarı çıktım. Arabasından inen Demir'in yüzünde heyecan değil öfke vardı.

"Bana şaka falan yapmıyorsundur umarım çünkü bunun acısını senden çok fena çıkartacağımı biliyorsun Öykü!"

"Belleği getirdin mi?"

"Evet, yanımda."

"Güzel. Arabaya bin," deyip arabaya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyoruz?"

"Karakola," deyip arabanın kapısını açtım ve yolcu koltuğuna oturdum.

Peşimden gelip yerine oturmuş hayretle suratıma bakıyordu. "Sür," dedim.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Göreceksin."

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra arabayı çalıştırdı. Aklında birçok soru olduğuna emindim ama hiçbir şey sormuyordu. Sanırım benim bir şey dememi bekliyordu

Kısa bir süre sonra karakolun önüne geldiğimizde arabayı durdurdu. Derin bir nefes alıp ona döndüm.

"Şimdi belleği içerideki polislere ver."

"Çok güzel saçmalıyorsun da... Sonrasında Simay'ın yerini bana söyleyeceğini nereden bileyim?"

"Söylemediğim takdirde başıma senin gibi bir belayı saracağımı biliyorum. Böyle bir aptallık yapar mıyım sence?"

"Merak ettim, seni bu karara iten nedir? Herhalde bunu sadece Hikmet'ten kurtulmak için yapmıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

"Haklısın galiba. Bana ne ki bundan?" deyip kapıyı açtı ve arabadan indi. Benim hâlâ yerimde oturduğumu görünce kafasını eğip yüzüme baktı. "Hadi. Gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

Bunun nedeni belliydi. Demir'e güvenmiyordum. Bellekte başka bir şeyde olabileceğini düşündüğüm için yerimde kalmam gerektiğine karar vermiştim. Eğer Demir sırf beni kandırmak için başka bir bellek getirdiyse polisleri boş yere meşgul ettiğimiz için nezarete girebilirdik. Bunu göze alamazdım.

"Sana ne?"

"Peki tamam, gelme... Ama gelmezsen belleği verdiğimden nasıl emin olacaksın?"

Cebimdeki telefonu çıkartıp onu gösterdim. "Dinleyeceğim."

Takdir eder gibi dudaklarını büktü. "Güzel fikir!"

Karakolun kapısından girer girmez hemen onu aradım. Açtığı telefondan gelen sesleri dinlemeye başlamıştım. Demir polislere belleğin içinde Hikmet'in yaptığı pis işlerin kayıtlarının olduğunu söylemiş, sordukları sorulara cevap verip belleği açmalarını bekleyerek orada bir saatten fazla vakit geçirmişti. İşini bitirip çıktığında telefonu kapatıp arabaya bindi.

"Üvey babandan kurtuldun artık. Bana bir teşekkür edersin herhalde?"

Şu sözü Demir'in ağzından duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Kendimi kuş gibi hafiflemiş hissediyordum. Hikmet yoktu artık. Yıllarca hapis yatacaktı. En iyi avukatı tutsa dahi bir işe yaramayacaktı. Orada çürüyüp gidecekti. Bunun beni mutlu etmesi gerekiyordu ama... Mutlu değildim, çünkü Barlas'a büyük bir yanlış yapacaktım. İçimde garip bir his vardı.

"Evet Öykü, sıra sende. Simay nerede?"

Yutkundum. Terlemeye başlamıştım. Şu an Barlas'a yapabileceğim en büyük hatayı yapacaktım belki de ama artık hayatımızda Hikmet belası olmayacaktı. Kızsa da beni anlayacaktı.

"Burada," dedim sessizce. "Simay İstanbul'da."

"Ne?" Artık nasıl şaşırdıysa bunu söylemesi bile zaman almıştı.

"Barlas onu aramaman için yurt dışında olduğu yalanını uydurmuş sana. O hep buradaydı. Yurt dışına hiç çıkmadı."

Şaşkınlığından kurtulunca önüne dönüp arabayı çalıştırdı ve direksiyonu sıkıca kavrayıp kulağımı sağır edercesine bağırdı.

"Şerefsiz!"

"Benim yanımda Barlas hakkında doğru dürüst konuş!" derken ben de bağırıyordum.

"Senin şerefsiz sevgilin benden aşkımı çaldı! Onu öldürmediğime dua et!"

Arabayı çok hızlı kullanmaya başladığı için emniyet kemerimi taktım. Korkuyordum.

"Bana Simay'ın yerini söyle çabuk!"

"Oraya birlikte gideceğiz."

"Hayır! Sen gelmeyeceksin!"

"Simay seni görünce korkacak Demir. Orada olmalıyım." Bana hak vermiş olmalı ki itiraz etmedi. "Nereden gideceğim?"

"Düz devam et."

"Bunca zaman buradaydı demek! Nasıl anlamam?" Elini sinirle direksiyona vuruyordu. Öfkesinden kudurmuş gibiydi.

"Simay'a bir şey yapmayacaksın değil mi?"

"Öykü sen manyak mısın? Ona aşığım ne yapabilirim ki?"

"Ama o bir başkasına âşık..."

"Yok öyle bir şey. O sadece bana âşık!"

"Seni anlıyorum, bu kabul etmesi zor bir durum ama Simay sana âşık olsa senden kaçmak istemezdi Demir."

Sinirinden dişlerini sıkıyordu. "Barlas yüzünden istiyor bunu. Aklına o giriyor!"

"Bundan ne kadar eminsin?"

"Gidince gözlerine iyi bak ve bana nasıl baktığını gör. Cevabını ondan alacaksın!"

İkimiz de susmuştuk. O sinirliydi, ben ise oraya gittiğimizde ne olacağını düşünüyordum. Demir gibi birine Simay'ın yerini söylemek büyük bir hataydı belki ama ben de yanında olacak, onu izleyecektim. Eğer bir sıkıntı yaratırsa bilekliğimdeki düğmeye basacak, Barlas'ın yanımıza gelmesini sağlayacaktım.

Simay'ın evinin önüne geldiğimizde Demir arabayı durdurdu ve hızla indi. Bende alelacele peşinden giderekyetişip kapının önünde durdurdum. "Kenarda dur. Seni görmesin." Saat gece yarısını geçmişti. Simay bu saatte kimin geldiğini anlamak için önce kapı dürbününden bakacaktı muhtemelen. Demir'i görürse açmayacağını biliyordum. Sadece beni görmeliydi.

Demir bunu neden istediğimi anlayınca kenara çekildi. Heyecanlıydı, bunu görebiliyordum. Bir an önce ona kavuşmak ister gibi bir hali vardı. Bunu fark edince derin bir nefes alıp zile bastım. Bir gerginlik vardı üstümde. Simay, Demir'i görünce ne yapacaktı hiç bilmiyordum. Direkt Barlas'a haber verebilirdi. Belki de şaşkınlıktan bir şey yapamaz, öylece kalırdı. Bir kez daha zile bastım. Demir gözlerini bana dikmiş sabırsızlandığını belli edecek şekilde ayağını sallıyordu. O halini görünce zile bir kez daha bastım.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Simay siyah pijamasıyla karşımda dururken uykulu gözlerle bana bakıyordu. Boynunda da K harfli kolyesi vardı. "Öykü, bu saatte burada ne işin var senin?"

"Ben..." dedim. Boğazımı temizledim. Ne diyeceğimi bilemiyor, konuşmakta güçlük çekiyordum. Başka bir şey demeden bir adım atıp kenara çekildim.

"Üzgünüm Simay! Bunu yapmak zorundaydım!"

Benim çekilmemle birlikte Demir, Simay'ın önüne dikildi. Simay'ın hayretle ona bakıyor, Demir ise hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Yıllar sonra Simay'ı görmek onda büyük bir heyecan yaratmıştı galiba. Belki de bu yüzden konuşamıyor, sadece sevinçten parlayan gözleriyle özlediği yüzünü seyrediyordu.

Simay bakışlarını Demir'den çekemiyordu. Şaşkınlık ve öfkeyi bir arada yaşıyordusanki. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra bana döndü. "Ne yaptın sen?"

Demir ona dokunmak için elini uzattı. "Simay..."

"Uzak dur benden!" Ona bağırmıştı. "Git buradan!"

Demir Simay'ın verdiği tepkiye şaşırmamış, sadece üzülmüş görünüyordu "Özledin beni, biliyorum. Konuşalım." Simay'ın eli birden boynundaki kolyeye gitti. Oradaki düğmeye basacaktı ama ne olduysa birden vazgeçti. Gözleri dolmuştu. "Konuşmak yok! Konuşamam!"

Kolyesindeki harfe takıldı gözüm. Bu daha önce neden aklıma gelmemişti bilmiyordum ama oradaki K harfinin anlamını çözmüştüm galiba. Sanırım Simay adı K ile başlayan birinden hoşlanıyordu. Demir onun kendisinden hoşlandığını söylüyordu ama öyle bir şey yoktu. Olamazdı da zaten. Hoşlansa şu durumda olur muydu hiç?

Demir ona bir adım yaklaşıp kolunu tuttu. "Seni buldum Simay! Konuşacağız, bırakmam!"

Simay'ın dolan gözlerinden yaşlar yuvarlandı yanaklarına. "Demir git!"

"Gitmem. Seni bulmuşken bırakmam!"

Simay gözlerini onun üzerinden çekmiş ağlıyordu. "Bırak beni!"

Demir çenesinden kibarca tutup, "Simay gözlerime bak. Sen de beni özledin sevgilim bunu biliyorum. Hadi söyle. Özledim de!" diyerek gözlerine baktı.

Simay, elini onun elinin üzerine koydu. Gözlerini kapatıp birkaç saniye öyle kaldı ve sonra elini itti. "Git!"

"Onca zaman seni aradım ben. Meğer çok yakınımdaymışsın!"

Simay gözlerini açmıştı. Yeşil gözlerinde korkudan çok üzüntü vardı. "Benden uzak durman gerekiyor!"

Demir bağırdı. "Durmam! Duramam!"

O anda bir araba sesi duydum ve arkama baktım. Simay'ın evinin karşısında kalan evin önünde bir taksi durmuştu. Arabadan inen çift, evlerine doğru yürürken tekrar önüme döndüm ve Simay'ın da arabaya baktığını fark ettim. Aklında ne vardı bilmiyordum ama gözyaşlarını silip Demir'e, "Duracaksın!" dedi. Hızla yanından geçip birkaç adım attıktan sonra bize doğru döndü. Demir'e "Sakın peşimden gelme. Sakın!" diye bağırdı ve koşarak taksiye doğru gitti.

"Simay!"

Demir onu durdurmak için peşinden gidecekken önüne geçtim. "Bırak gitsin, istemiyor seni işte gördün!"

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arkasından baktı. Simay çoktan taksiye binmiş, oradan uzaklaşırken Demir'e bakıyordu. Muhtemelen Barlas'ın yanına gidiyordu. Ona olanları anlatacaktı.

Konuşmaları o kadar kısa sürmüştü ki Demir'e yetmediği belliydi. Onu korkuttuğunu düşünüyordu sanırım belki de bu yüzden peşinden gitmemişti.

Simay'ın içinde bulunduğu taksi gözden kaybolunca Demir'in önünden çekildim. Uzun bir süre boş yola baktı. Buraya gelmeden önce ne hayaller kurmuştu bilmiyordum ama şu an çökmüş görünüyordu.

"O şerefsiz sevgilin bizi birbirimizden ayırdı! Simay'a ne dedi, ne söyledi bilmiyorum ama aklını kendi düşünceleriyle doldurdu!" derken üzüntüsü yerini öfkeye bırakmıştı. "Gün geldi devran döndü Öykü. Yaptığın aptallık sizi ayıracak. Barlas yaptığın şeyi asla affetmez. Bunu öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli çok merak ediyorum. O beni Simay'dan ayırmış olabilir ama ben ona daha kötüsünü yaptım. Sevgilisinin onu sırtından bıçaklamasını sağladım. Bu kalleşlik ona ömür boyu yeter!" dedikten sonra, yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi dimdik yürüyüp arabasına bindi ve gitti.

Olduğum yerde kalakalmıştım. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki ne olduğunu anlamamıştım. Bu da mı bir intikamdı yani? Demir yine yapmıştı yapacağını. Barlas'ın arkasından iş çevirmiştim ama bunun kalleşlik olarak adlandırılması hiç hoşuma gitmemişti. Canımı yakanda buydu zaten. Evet, güvenini sarsacak bir şey yapmıştım ama benimki mecburiyettendi. Bunu kendisinin de anlayacağını biliyordum. İsteyerek yapmadığımı söyleyecektim ona. Beni anlardı. Demir'in söylediği gibi bir şey olmayacaktı. Bundan emindim.

Düşüne düşüne yürüyüp ana yola çıkarak bir taksiye bindim. Demir'in söylediği şeyleri takmamaya çalışıyordum ama bir yandan da korkuyordum. Barlas gerçekten de beni affetmeyecekti sanırım. O Simay'ı yıllarca saklamıştı ve ben kalkıp yerini Demir'e göstermiştim.

Eve vardığımda taksiden inip içeri girdim ve cüzdanımdan para alıp taksicinin ücretini ödedim. Yanıma para almadığımı bile takside fark etmiştim.

Neyse ki annem hâlâ uyuyordu. Ne kadar yorgun düştüyse artık, uyanmamış, yokluğumu fark etmemişti. Telefonunu aldığım yere bırakıp odama gittim. Yatağıma uzanıp tavanı izlemeye başladım.

***

Sabah yine aynı kâbusla uyanınca nefes nefese fırladım yataktan. Allah'ın cezası herif kâbusum olmuştu. Ama geçecekti. Zaman bana iyi gelecek, onu unutturacaktı. Her şeyi unutacaktım. Bütün kötü şeyleri...

Elimi yüzümü yıkayıp odama geri dönerken kapı çaldı. Kapıya gidip dürbünden bakınca hemen açtım.

"Öznur?"

Sabahın bu saatinde neden buradaydı bilmiyordum ama üzgün görünüyordu. Siyah saçları dağılmıştı. Gözlerinde derin bir kasvet vardı. "Bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma Öykü. Telefonuna ulaşamadığım için buraya gelmek zorunda kaldım. Seninle konuşmak istiyorum."

"Tamam konuşalım, içeri gel."

Annemin çalan zile rağmen uyanmamasına sevinmiştim. Öznur'la beraber odama geçtik, ağlayacak gibi görünüyordu.

"Samet olanları anlattı. Ben..." Devamını getiremeden bana sarıldı ve ağlamaya başladı. "Artık hapiste. Kurtulduk ondan!"

Bunun sevinç gözyaşları olmadığı belliydi. Üzgündü. Daha önce benim yaşadığım şeyi yaşıyordu. Onu en iyi anlayabilecek kişiydim. Ben de ona sarıldım. "Canın yanıyor değil mi?"

"Ondan nefret ediyorum ama orada olması hoşuma gitmiyor. Neden böyle oluyor anlamıyorum!"

"Bende de öyle olmuştu. İntikamımı aldığımda." Kendimi geri çekip yüzüne baktım. "Sanırım bu vicdanımızla alakalı bir durum."

"Geçecek ama değil mi? Hep böyle sürmeyecek?"

"Evet geçecek. Zamanla kendini daha iyi hissedeceksin."

"Umarım öyle olur."

"Öyle olacak," dedim.

Kapının zili yeniden çalınca, "Hemen geliyorum," diyerek odadan çıktım. Bu sefer gelen Aysun'du. Kapıyı açtığımda gülümseyerek bana bakıyordu. Hemen elimi tuttu ve heyecanla konuştu.

"Öykü... Öykü ben çok mutluyum!"

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken Öznur da yanımıza geldi. Aysun onu görünce daha büyük bir gülümsemeyle, "Kızlar biz Çetin'le birlikteyiz!" dedi.

"Ciddi misin sen?" diye sordum. "Evet!" derken içi içine sığmıyordu. "Dün gece evime geldi. Konuştuk. Bade, benim ondan hoşlandığımı söylemiş. Zaten bunu onu öptüğümde belli etmiştim. O da daha fazla dayanamayacağını, artık birlikte olmamız gerektiğini söyledi. Mutluluktan ayaklarım yerden kesildi. Size anlatmak için sabahı zor ettim resmen. Ben çok mutluyum kızlar!"

Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Bugün bundan daha güzel bir haber alamazdım. Ona sıkıca sarıldığımda, "Aysun, ben buna çok sevindim!" dedim. "Canım arkadaşım benim. Hep mutlu ol. Bunu hak ediyorsun!"

Yanımızda duran Öznur da kendi üzüntüsüne rağmen Aysun'un sevincine katılarak ona sarıldı ve "Hep böyle gül olur mu? Gülmek sana çok yakışıyor," dedi

Onları izlerken kendimi çok garip hissetmiştim. Biri acı çekerken diğeri mutluluktan havalara uçuyordu. Hayat çok garipti. Herkes aynı anda mutlu olamıyordu. İlla birimiz üzgün olmak zorundaydık sanki. Neyse ki artık her

şey yoluna giriyordu. Öznur da iyi olacaktı. Zaman onu da iyileştirecekti. Bunu hep birlikte görecektik.

Aysun heyecanı biraz yatışınca Öznur'un yüzüne dikkatle baktı. "Sen iyi misin?" Öznur onu üzmek istemediği için, "Hıhı. Sorun yok," dedi. Aysun şüphe içindeydi. "Emin misin?" Öznur tam bir şey diyecekken telefonu çaldı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktığında, "Samet arıyor," deyip aramayı yanıtladı. "Canım?"

O, Samet'le konuşurken Aysun da benimle konuşuyordu. "İnanabiliyor musun şu kâhinin söylediği şey oldu. Ölmüş olmasa geleceğim hakkında başka kehanetlerde de bulunmasını isterdim ondan. Adam harika biriydi!"

Hulki aklıma gelince birden gerildim. Benim hakkımda da kehanette bulunmuştu ve bu benim pek hoşuma gitmemişti. Söyledikleri kelimesi kelimesine aklımdaydı. "Hiç beklemediğin bir şey olacak ve bu seni yıkacak. Buna kendin sebep olacaksın ve bu yüzden önce kendini suçlayacaksın. Daha sonra da onu..."

Normalde böyle şeylere inanmazdım ama adamın kehanetlerinin doğruluğu kendisinin ve Fuat'ın öldüğü gün kanıtlanmıştı. Gözlerimin önünde söylediği iki şey gerçekleşmişti. Sanırım şimdi sıra benim hakkımda söylediklerindeydi.

"Samet seni istiyor Öykü," dedi Öznur bana telefonu uzatarak.

Şaşkın bir halde telefonu alıp kulağıma koydum. "Alo?"

"Öykü Barlas'ın evine gelebilir misin?" Samet'in sesi her zamankinden kötü geliyordu. Ses tonu da sorusu da tuhaftı.

"Neler oluyor?"

"Gelince anlayacaksın," dedi sessizce. Başka bir soru sorma gereği duymadan, "Tamam, geliyorum," diyerek telefonu kapattım.

Ne olduğunu anlamıştım. Beni Barlas çağırtıyordu muhtemelen. Nedenini tahmin ettiğim için gerilmiştim. Aysun, "Ne oldu?" diye sorunca telefonu

Öznur'a geri verip vestiyerden montumu aldım.

"Barlas'ın evine gitmem gerekiyor."

"Neden?"

"Ben çok kötü bir şey yaptım Aysun! Demir'e Simay'ın yerini gösterdim!"

"Simay kim?" Öznur ondan haberi olmadığı için böyle bir soru sormuştu. Aysun şaşırmış gibi konuştu. "Neden yaptın bunu Öykü?" Öznur'un sorusunu es geçip Aysun'unkini cevapladım. "Neden olduğunu biliyorsun. Belleği almak için."

Kafamı kaldırıp baktığımda bana yanlış yaptığımı söyleyen bakışlarıyla karşılaştım. O bakışlara daha fazla maruz kalmamak için ayakkabılarımı giyip evden çıktım ama ikisi de peşimden geldiler.

Aysun kolumu tutarak, "Seninle geleceğim," dedi. Ona bakarken kafamı hafifçe iki yana salladım. "Gerek yok." Barlas'la tartışacağımı biliyordu. Bunun olacağını anlamak çok da zor değildi. Yavaşça kolumu bıraktığında halime üzülür gibi baktı. "Barlas çağırttı seni oraya. Bunu yaptığını biliyordur. Yanında olacağım."

Öznur da yanımıza yaklaşıp bizimle geleceğini söyleyince itiraz edemedim. Yanımda olmaları belki de benim için daha iyi olacaktı. Barlas'la tartıştıktan sonra onlara ihtiyaç duyacaktım.

Hep birlikte durağa doğru yürürken kafamı gökyüzüne çevirdim. Hava kasvetliydi. İçim daha da çok sıkılmıştı. Gelen ilk otobüse binip boş yerlere oturduk.

Canım o kadar sıkkındı ki ağlamak istiyordum. Çok kötü bir şey yapmıştım ama bunu hepimizi kurtarmak için yapmıştım. Hem zaten kötü bir şey de olmamıştı. Demir, Simay'a hiçbir şey yapmamış,sadece özlemini gidermeye çalışmıştı. Belki de Barlas Simay'ı ondan saklama olayını bu kadar büyütmemeliydi. Böylece Simay da yakalanmaktan korkmadan rahatça gezebilirdi.

Düşüncelere dalmış bir halde dışarıyı seyrederken Aysun'un beni dürtmesiyle geldiğimizi anlayıp otobüsten indim. Barlas'ın evine doğru yürürken kendimi kötü bir şey olmayacağına inandırmaya çalıştım. Evinin önüne geldiğimizde kapının açık olduğunu fark ettim.

Aysun ve Öznur'a baktıktan sonra yavaşça açık kapıdan içeri girdim, onlar da peşimden geldiler. Salona girdiğimizde çete oradaydı. Hepsi sessizce ayakta duruyordu. Olaydan onların da haberi vardı demek ki.

Geldiğimizi görünce hepsi bize döndüler ama Ali ve Samet bana sadece iki saniye kadar baktılar, sonra bakışlarını başka tarafa çevirdiler. Ateş üzgün görünüyordu onun yanında duran Bade çatık kaşlarla bana bakıyordu. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşündüğü için kızgındı galiba. Çetin'in gözlerinde ise bana acıdığını belli eden bir ifade vardı.

Onları böyle görmek beni endişelendirmişti. İçeride büyük bir sessizlik hâkimdi. Kimse konuşmuyor ya da konuşmak istemiyordu. Sırtı bana dönük, pencerenin hemen önünde duran ve dışarıyı seyreden Barlas'ı gördüm o an. Beni bekliyordu muhtemelen. Gözlerini göremediğim için daha bir gerildim. Camdan dışarı bakmaya devam ederken yüksek sesle, "Hepiniz dışarı çıkın!" dedi.

Hiçbiri lafını ikiletme gereği duymadan yavaşça dışarı çıktılar. Aysun çıkarken koluma dokunup şans diler gibi baktı. Sonunda yalnız kalınca artık konuşmam gerektiğini düşünüp Barlas'a doğru birkaç adım attım.

"Barlas affet! Ben bunu yapmak zorundaydım!" dedim, zorla çıkan sesimle.

"Yapmak zorundaydın!" Söylediğim şeyi alaylı bir sesle tekrarlayıp bana doğru döndü. "Sevgiline bunu yapmak zorundaydın öyle mi?" Kaya gibi sert bir ifade vardı gözlerinde. Şimdi alaylı konuşmak yerine soğuk bir tavra bürünmüştü. "Sen şimdi beni tam olarak neremden bıçaklamış oluyorsun Öykü? Sırtımdan mı?" Kaşları çatıldı. "Değil herhalde. Çünkü acısı o kadar hafif değil," deyip yavaşça adımlarını bana doğru attı ve tam önümde durup işaret parmağıyla kalbini işaret etti. "Sen beni tam buradan, kalbimden bıçakladın! Öyle bir bıçakladın ki oradakine zarar verdiğini bile fark etmedin. Kapanmayacak bir yara açtın. Ömür boyu sızlayacak bir iz bıraktın!"

Omuzlarım çökmüştü, gözlerine bakamadığımı fark ettim. Utanıyordum. Bu duygu kalbimi acıtan sözlerini işittikten sonra oluşmuştu.

"Hatalı olduğumu biliyorum!"

"Biliyorsun demek! Güzel. Peki, şu an ne hissettiğimi de biliyor musun Öykü?"

"Barlas ben..." deyip kafamı kaldırdım. Gözlerim gözlerine değince bir an konuşamadım. Sadece birkaç saniye gözlerini izlemekle yetindim. "Özür dilemem bir işe yaramayacak biliyorum ama gerçekten özür dilerim! Başka çarem yoktu, yapmak zorundaydım!"

"Haklısın. Özür dilemen bir işe yaramayacak. Çünkü bu bir özürle affedilecek şey değil. Hatta bu affedilecek bir şey değil!" Sinirle çenesini ovdu ve iki üç adım kadar ilerledikten sonra elini yanına indirip tekrar bana doğru dönerek bağırmaya başladı. "Aklım bir türlü almıyor, nasıl yaparsın bunu?"

Yaptığım şeyden sonra ne kadar sakin konuşacaktı ki benimle zaten? Başta yapması gerekeni şimdi yapıyordu. Açıkçası benim beklediğim de buydu. Canımı acıtacak cümleler kurmak yerine bağırıp çağırıp bana kızmasını istiyordum. Çünkü o zaman kendimi daha iyi hissedecektim.

"Başka çarem mi vardı? Hikmet dışarı çıktığında hepimizi öldürecekti. Demir'den belleği almıyordun ve ben..."

"Alacaktım!" diye bağırarak sözümü yarıda kesti.

"Ne?" Bunu beklemediğim için epey şaşkındım. "Bana bir şey söylemedin."

"Ne diyecektim? Demir'den belleği zorla alacağımı mı söyleyecektim sana? Söylesem beni durdurmayacak mıydın? Bunun saçma olduğunu, başka bir şekilde almamız gerektiğini söyleyecektin. Bunu bildiğim için sessizce halledecektim. Ama sen yine bana güvenmedin!"

Şaşkınlığımdan konuşamıyordum bile. Demek o da planlar yapıyordu. Eğer bunu bilseydim onu beklerdim, arkasından iş çevirmez onu üzmezdim. Ama

yapmıştım. Şimdi de bu yüzden pişmandım. Daha çok pişman olduğum şeyse yine Barlas'a güvenmemiş olmamdı.

"Bu kadar zor mu bana güvenmek?" Artık bağırmıyor, gözlerime bakarak beni üzecek cümleleri sıralıyordu. "Ne yaptıysam bana güvenmen gerektiğini öğretemedim sana. Bir başkası bana bu kadar güvenmese siktiri çekerdim ona. Ateş'le aram sırf bu yüzden bozulmuştu. Bana güvenmediği için... Sen aynı şeyi defalarca yaptın. Hadi dedim kendime, çek siktiri! Yapabilir misin? Ateş'e yaptığını Öykü'ye de yapabilir misin? Cevap belliydi. Yapamazdım. Ne kadar güvenmesen de yapamazdım! Biliyor musun, bir süre sonra güvenmemene de alıştım. Sorun etmedim. Ama bu yaptığın Öykü..." Gözlerini kapatıp kafasını yere eğdi. Konuşmakta zorlanıyordu sanki. Başını hafifçe sallarken, "Keşke böyle bir şey yapacağına hayatın boyunca bana güvenmeseymişsin!" dedi.

Gözlerim buğulanmaya başlamıştı. Kendimden ve yaptığım şeyden öyle utanıyordum ki susmak, bir daha hiç konuşmamak istiyordum ama onu öyle görünce konuşmak için yanı başına gidip adını fısıldadım. "Barlas!"

Başını kaldırmadan, gözlerini açıp bana baktı. Ona çok başka bir şey söyleyecektim ama bakışlarındaki ifadeyi görünce yüreğimi bir şey delip geçti sanki. Korkuyordum.

"Barlas, bana böyle bakma lütfen!"

Hiçbir şey söylemedi. Aynı ifadeyle bakmaya devam etti. O ifade neydi bilmiyordum, anlayamıyordum. Kızgınlığın, nefretin ya da kırgınlığın ifadesi değildi, başka bir şeydi... Sessizdi; ama can yakıyordu.

"Barlas, korkuyorum!"

"Neden, seni korkutan nedir?"

"Daha önce bana hiç böyle bakmadın..."

İfadesini hiç değiştirmedi. Sanki canımı acıtmak için uğraşıyordu. Yüreğimi bakışlarıyla deliyordu "Sana neden böyle baktığımı biliyorsun!"

Gözlerimden bir damla acı düşmüştü yanaklarıma. Kafamı eğip alnımı bedenine yasladım. Affetmesini istiyordum. Hatamı affedip bana sarılmasını...

"Beni anlamaya çalış. Lütfen!"

Göz ucuyla kendini bir şeye zorlar gibi ellerini yumruk yapıp sıktığını gördüm. Kalbi çok hızlı atıyordu. "Seni anlamaya çalışayım!" Yine söylediğim şeyi tekrar etti ve kollarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırdı. Gözlerimin içine bakarken öfke soluyordu. "Söylesene bunu Simay'ı kıskandığın için mi yaptın?"

"Simay'ı kıskanmak mı?" Kurduğu cümleyi idrak etmeye çalışırken yanağımdaki yaşı elimin tersiyle sildim. "Sen ne dediğinin farkında mısın Barlas? Bunu böyle bir şey için yaptığımı nasıl düşünebilirsin?"

"Onu hiç sevmedin, sürekli tartıştın! Yerini Demir'e söyledin çünkü bir taşla iki kuş vurma niyetindeydin! Hem Hikmet'ten hem Simay'dan kurtulacaktın!"

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Kalbim sızlıyordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bir sebep arıyorum. Bana böyle bir şey yapman için geçerli bir sebep..."

"Sebep çok açık! Hikmet'ten kurtulmak istedim. Başka bir niyetim yoktu!"

Bu kez canımı yakan sözleri değil gözleri olmuştu. "Sen... Bana inanmıyorsun!" Gözlerini benden kaçırdı. "Barlas, bana inanmıyorsun!"

Hiçbir şey söylemedi. Sessiz kalmayı tercih ediyordu ama ben sessiz kalamazdım.

"Şu an seni buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum ama doğruyu söylüyorum ben! Evet, Simay'ı sevmedim. Sana âşık olduğunu gördüğüm halde onu nasıl sevebilirdim ki? Sevmemem ondan kurtulmak istediğim anlamına gelmiyor. Ben... Mecburdum. Mecbur olduğum için yaptım. Özür dilerim ama yaptım!"

"Özür dileme Öykü! Şu lafı tekrarlayıp durma artık!"

"Peki ne yapayım Barlas? Ne istiyorsun benden?"

"Gerçeği söylemeni!Bunu Simay'dan kurtulmak için yaptığını!"

"O yüzden yapmadım diyorum sana! Neden anlamıyorsun?"

Birkaç saniye sadece gözlerime baktı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Arkasını döndü ve birkaç adım atıp öyle konuşmaya devam etti. "Buraya gelmeni beklerken ne düşündüm biliyor musun? Seni ne kadar sevdiğimi... Ben hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Ama hiç kimseden yemediğim darbeyi de senden yedim. Bana bunu yapmayacaktın!"

Aramızdaki mesafe, sadece adımlarla kapatılacak bir mesafe değildi artık. Barlas aramıza sözcüklerden oluşan görünmez bir duvar örmüş, benden uzak kalmak istercesine o duvarın arkasına sığınmıştı. Bana inanmayı değil, saçma düşüncesine inanmayı tercih ediyordu. O duvarı yıkmak yerine daha da kalınlaştırıp ikimize de ıstırap yaşattığının farkında değildi. "Simay dün gece buraya gelip olayları anlatınca ilk başta ona inanmadım. Çünkü senin böyle bir şey yapacağını düşünmüyordum. Hastadır, yine uyduruyordur dedim. Ama yanıldım. Beni yanılttın. Sana olan güvenimi yıktın... Hatta sen beni yıktın Öykü!"

Ben sessizce ona bakarken hızla yanıma yaklaşıp omuzlarımdan tutarak beni hafifçe sarstı. "Duyuyor musun? Yıktın beni!" Bu konuşmanın sonunun iyi yerlere gitmeyeceğini düşündüğüm için ellerinden kurtulmak için çabalıyordum. Karşımdaki Barlas değildi sanki. Onu defalarca sinirli görmüştüm ama bu kez başkaydı. Bu seferki hayal kırıklığıyla yoğrulmuştu. "Sinirlisin, daha sonra konuşalım!"

"Sonra mı?" Ellerini üzerimden çekti. "Sonra yok Öykü! Bu anın sonrası yok. Olmayacak. Şimdi konuşacağız ve bir daha asla konuşmayacağız!"

Görünmez duvar hâlâ aramızdaydı. Biliyordum, onu ben yıkamazdım ama en azından yıkılacak dereceye getirebilirdim. Gözlerine bakarak elini tutmak istedim. "Barlas!"

Elini geri çekince donup kaldım. Boğazımdaki yumruyu tekrar hissediyordum. Ağlamak üzereydim. Ona bakarken dudaklarım titriyordu. "Sana dokunmama izin vermiyorsun! Bu kadar mı kızgınsın bana? Sakinleşmek istemeyecek kadar?"

Sessizdi. Sessiz kaldığı her saniye o duvar kalınlaşıyordu. Bu, olmasını istediğim en son şeyken boğazıma tutunan yumruyu yutup konuşmaya devam ettim. "Tamam, bak hata yaptım ama..."

"Sen hata yapmadın Öykü... Sen beni öldürdün, yok ettin!"

Kalbim paramparça olmuştu artık. "Barlas yalvarırım canımı acıtacak cümleler kurma bana. Buna dayanamıyorum! Elini tutmama izin ver lütfen!" Bir şey demeden öylece duruyordu. Elim eline değdi ama tutamadım.

"Valizini topladım. Artık gidebiliriz."

Simay,merdivenin başında durmuş bize bakıyordu.

Barlas'a döndüm. "Nereye?"

Bana bakmıyordu. Cevap vermeyecekti. Bir umut Simay'a sordum. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Söyleyeyim de hemen Demir'e yetiştir değil mi? Ama şu kadarını bil, yurt dışına gidiyoruz." Barlas'a baktım, bir açıklama yapmasını bekledim ama konuşmadı. "Ne bekliyordun? Demir yerimi bildiği halde burada kalmamızı mı?"

Simay'ın yüzünde bana duyduğu nefreti belli eden bir ifade vardı. Bıraksalar beni bir kaşık suda boğardı. "Sana hiç acımıyorum biliyor musun? Sen bunu hak ettin!" dedi. "Yaptığın şeyin bir bedeli olacaktı elbet. Şimdi sen bu bedeli ödeyeceksin! Yanlışın çok pahalıya patladı Öykü. Barlas seni terk ediyor! Seni senin yüzünden terk ediyor!"

"Simay dışarı çık ve beni orada bekle!" dedi Barlas.

"Onun değerini bilemedin. Aptalsın!" deyip valizi çeke çeke dışarı çıktı.

Ben korku dolu gözlerle Barlas'a bakarken yutkundum. Boğazımdaki yumru artık midemdeydi. Simay'ın söyledikleri yüzünden midemin kasıldığını hissediyordum.

"Böyle bir şey yok değil mi? Beni terk etmiyorsun?"

"Öykü sen bana öyle bir şey yaptın ki, beni seni terk etmeye mecbur bıraktın!"

Sesindeki acı ifade ruhumu, bedenimi ve zihnimi ele geçirmişti. Ben yaptığım şey için bana kızacağını düşünürken o beni terk ediyordu öyle mi? Ruhumu öldürmek istiyordu sanırım. Beni öldürmesi için illa bıçağı alıp kalbime saplamasına gerek yoktu. Ben böyle de ölüyordum...

Gözlerimden yanaklarıma akan sıcak yaşlar tenimi ısıtırken, "Barlas hayır, buna izin vermem. Beni terk edemezsin! Yaptığım hatanın bedeli bu olamaz!" dedim. Gözlerini yüzüme çevirdi. "Bitti Öykü!" dedi fısıldar gibi. "Ben seni dün gece bitirdim!" Bana bakan gözlerine baktım. Bunu kabul etmiyordum. Çünkü ona inanmıyordum. "Hayır bitirmedin! Bitiremezsin!" deyip ellerini tuttum "Âşıksın bana ya! Nasıl bitirebilirsin?" Ellerini tuttuğum an gözlerini kapattı. Acı çeker gibi konuşuyordu. "Değilim!"

Kafamı hızla iki yana salladım. Ağladığım için sesim çatallı çıkıyordu. "Yalan söyleme Barlas! Âşıksın!" Gözlerini açtı. Yüzü çok kötü görünüyordu. Derin bir nefes alıp ellerini tutan ellerime bakarak konuştu. "Bırak Öykü!"

"Hayır! Beni terk etmene izin vermem!" deyip daha sıkı tuttum ellerini. Sanki daha sıkı tutarsam gitmeyecekti. Öyle düşünüyordum işte. Çaresizlikten ne yapacağımı bilmiyordum. "Âşıksın bana biliyorum. Âşıkken nasıl terk edebilirsin beni?" diye sordum.

Ellerini tutan ellerim onu kalmaya zorluyordu. Ellerimden kurtulup sinirle bağırmaya başladı. "Değilim Öykü, sana âşık falan değilim! Bitti anlıyor musun? Ben her şeyi bitirdim!"

Gözlerime baktı. Ağzından çıkan cümleler aramızdaki duvarı yıkarken onun yerine yeni bir şey inşa etmişti... Büyük bir boşluk... "Aşkım bitti benim,

öldü. O artık ceset kokuyor!"

"Yalan!"

"Sana neden yalan söyleyeyim?"

Ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Bu acı yüreğime fazla gelmişti.

"Barlas seni seviyorum! Bana bunu yapma!"

"Şimdi ardıma bakmadan gideceğim! Hiçbir şey düşünmeden, pişman olmadan, sana acımadan seni terk edeceğim. Seni karanlıkta bir başına bırakacağım!"

Söylediği her söz canımı bir öncekinden daha fazla yakıyordu. Burada bırakacaktı beni. Hiçbir şey yaşanmamış gibi, beni hiç sevmemiş gibi, ona ihtiyacım olduğunu umursamıyormuş gibi. Hatamın bedeli bu olamazdı. Bu çok ağırdı. Ben bunu taşıyamazdım. Konuşmak istiyor ama ağlamamı durduramıyordum. Benim gibi sesimin de gücü tükenmişti. Öyle kısık öyle aciz konuşuyordum ki kendime acıyordum. "Böyle bir sebep için kimse terk edilmez Barlas!"

"Edilir!" diyerek ellerini iki yana açtı. "Bak, ediyorum. Seni öyle bir terk ediyorum ki bu ayrılık aklından hiç çıkmayacak! Tıpkı yaptığın şeyin benim aklımdan çıkmayacağı gibi!" Sustu ve tükenmiş gibi ellerini iki yanına indirdi. "Şimdi izle ve nasıl gittiğimi gör!"

Ben ona ağlayarak bakarken o yanımdan geçip kapıya doğru yürümeye başladı. Midem gittikçe daha fazla kasılıyordu. "Barlas dur! Böyle bedel olmaz. Bu beni öldürür!" Durdu. Yüzünü bana dönmeden olduğu yerde konuştu. "Burada ölen sadece benim Öykü. Sen yola yaralı olarak devam edeceksin!"

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken verdiğim solukların son nefesim olduğunu hissettim. Canım inanılmaz derecede acıyordu. Hiç acımadığı kadar çok acıyordu hem de. Terk ediliyordum. Sevdiğim çocuk asla affedemeyeceği hatam yüzünden beni terk ediyordu. Konuşmak için çaba

sarf ederken sesim gök gürültüsünün sesine karışmıştı. "Beni bile isteye yaralıyorsun yani, öyle mi?"

Başını yana çevirdi. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. Sanırım o da benim gibi konuşmakta zorlanıyordu. "Neden şaşırıyorsun ki, sende öyle yapmadın mı zaten?"

Yüzünün görebildiğim kadarından bile ne halde olduğunu anlayınca daha çok ağlamaya başladım. Üzgündü. Gideceği için, beni terk edeceği için, üzgündü. Son cümlesini kurduktan sonra başını önüne çevirdi ve yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Kalan son gücümle peşinden gittim. "Barlas dur!" İzin veremezdim. Buna dayanamayacağımı o da biliyordu. O kadar güçlü değildim ben. Dışarı çıktığında arkasındaydım. "Barlas!" Beni duymadan yürümeye devam etti.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Gökyüzü halime acıyor, benim için ağlıyordu sanki. Bu, terk edilişin günüydü. Bu Barlas'ın aşkının ceset koktuğu gündü.

Yağmur damlaları gözyaşlarıma karışırken yerimde durup onun arabaya doğru gidişini izledim. Bedenim titriyordu. Herkesin gözü benim üzerimdeydi. Dönüp yüzlerine baktım tek tek. O kadar çaresizdim ki onlardan yardım istiyordum.

Aysun ve Öznur hariç hepsi Barlas'ın gideceğini biliyordu. Şu an halime acıyarak baktıklarını görebiliyordum. Hiçbir şey yapmıyorlardı. Onu durdurmuyorlardı bile.

Nefes alışlarım güçleşirken yanlarına gidip Aysun'un elini tutan Çetin'in gömleğine yapıştım. "Çetin, Barlas gidiyor durdur onu ne olur!" Başını önüne eğdi. Bu bana yardım edemeyeceğini gösteriyordu.

Ateş'e gittim sonra, koluna yapıştım. "Ateş, bir şey yap lütfen!" O da başını öne eğdi. "Bade," dedim bu kez onun gözlerinin içine bakarak, "Durdurun onu!" Sessizdi. Ne bir şey dedi ne de bir şey yaptı. Sanki hepsi onu durdurmayacaklarına yemin etmiş gibiydiler. Bana yardım etmiyorlardı. Samet ve Ali de onlara baktığımda bir şey yapamayacaklarını söyler gibi başlarını iki yana salladılar.

Öznur ve Aysun yanıma geldiler. Aysun elini omzumu koymuş, Öznur kolumu tutarak bana destek olmuştu. Konuşmuyorlardı. Çünkü diyecek bir şey yoktu.

Bagaj kapağının kapandığını duydum. Valizi oraya koymuş sürücü koltuğunun kapısına doğru adım atmıştı. "Barlas!" diye bağırıp ona doğru koştum ama bana bakmadan yerine oturup kapıyı kapattı.

Koşup kapıyı açmaya çalıştım. Kilitlemişti. Bunu fark etmek beni can evimden vurdu. Sanki açabilecekmişim gibi devam ettim zorlamaya. "Aç kapıyı!"

Beni yine umursamadı. Yüzüme bile bakmıyor, ön camdan dışarıyı izliyordu. Yağmur damlalarının ıslattığı cama vurmaya başladım. Yanıyordum. Her yerim yanıyordu. Gidiyordu ve ben onu durduramıyordum. "Barlas, aç lütfen!"

Dinlemeyecekti. Gidecekti. Kötüydüm, bitkindim, yorgundum. Gözyaşlarım sel olmuştu. O kadar derinden ağlıyordum ki ciğerim sızlıyordu. "Barlas!"

Açmayacağını anlayınca camına vurmaktan vazgeçip sadece elimi camına koyarak fısıldadım. "Gitme ne olur! Bırakma beni!" Bana doğru dönmeyen yüzüne baktım.

Kafasını hafifçe çevirip yanında oturan Simay'a döndü.

Hayır, bunu umursamayacak gitmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktım... Yapacaktım, ama gücüm yoktu... Elimden gelen tek şey yalvarmaktı. "Bana bunu yapma Barlas! Gidişine nasıl dayanayım ben? Gitme. Yalvarırım gitme!"

Derin bir nefes aldığını kalkıp inen omuzlarından fark ettim. Arabayı çalıştırıp el frenini indirdiğini gördüm. Kalbim hızlı hızlı çarparken kalan son gücümle tekrar camına vurmaya başladım. "Barlas lütfen!"

Sadece önüne bakarak gaza bastı ve yavaşça ilerlemeye başladı. Adımlarımı arabayla aynı mesafede ilerleyebilmek için büyük büyük atıyordum. "Barlas

dur!" Bana hiç bakmadan arabayı sürmeye devam etti. Hızlanmaya başladığında ona yetişmemin mümkün olmayacağını bildiğim için artık bağırıyordum. "Dur, ne olur dur!"

Direksiyonu sıktığını fark ettim, bir anda daha çok hızlandı ve yanımdan geçip gitti.

Peşinden koşarken bağırmaya devam ediyordum.

"Barlas!"

Durmadı.

Durmayacaktı.

Koşabildiğim kadar koştum arkasından ama beni durduran şey ayağıma takılıp yere düşmemi sağlayan taş olmuştu. Ellerim ve dizlerim yere çarptığında fiziksel acımı umursamadan ardından bakmaya devam ettim. Bedenimi kaplayan sancı ruhumu da sarmıştı

"Gitme!" Duymuyordu ki beni. Kime söylüyordum bunu? Gidiyordu işte. Bu şehri de, ülkeyi de, beni de terk ediyordu.

Bunu hiç beklemiyordum. Yıkılmıştım. Terk edilmiştim ve buna ben sebep olmuştum. Suçluydum. Onun nefretini kazanmıştım. Beni seven çocuğun beni terk etmesine yaptığım hata neden olmuştu. Bir hata yüzünden terk edilmiştim. Bilmiyordum ki böyle olacağını. Nereden bilebilirdim terk edileceğimi?

Ellerimden destek alıp dizlerimin üstüne oturduğumda artık görünmeyen bir arabanın ardından bakıyordum. Gözlerimi gittiği yoldan ayırmak istemiyordum. Geri gelsin, bana sarılsın beni de alsın istiyordum.

Gelir miydi ki? Yaptığım hatayı affedip beni kolları arasına alır mıydı? Sevdiğini söyler miydi?

Sessiz sokakta ağlamam yankılanırken göğe bakıp boğazım patlarcasına yüksek sesle bağırdım. Öyle bir acı çekiyordum ki bu acıyı daha önce hiç

tatmamıştım. Sevdiğim çocuk muydu beni terk eden? Bu kötü bir kâbus gibiydi. Uyanmak istiyordum. Ya da hayır... Ölmek istiyordum.

Mideme ardı ardına darbeler yediğimi hissediyordum. Terk edildiğimi düşündüğüm her an bu darbeleri yemeye devam edecektim. Acım geçmeyecekti. Her geçen gün büyüyecek, canımı biraz daha yakacaktı. Çünkü ben artık, yarım kalan hikâyenin yarım bırakılan karakteri olmuştum.

Dudaklarımda gözyaşlarımın tuzuyla karışmış yağmur damlalarının tadını hissederken ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum. Onsuz ne yapacaktım ben? Öpüşünü, dokunuşunu, kokusunu, sesini, her şeyini her gün daha fazla özleyecektim. Bunu bilmek kalbimde fırtınaların kopmasına neden oluyordu. Bu benim hayatım boyunca taşıyacağım yüküm, sürekli hissedeceğim acım olacaktı.

Yağmur yüzünden kısa sürede sırılsıklam olmuştum. Gözlerimin karardığını hissettim. Bünyem bu acıya daha fazla katlanamıyordu. Nefesim kesilirken kafamı eğip bomboş yola baktım. Ağlamam durmuş, bedenim uyuşmuştu. Bilincimi yavaş yavaş kaybediyordum.

"Barlas!"

Onun adı dudaklarımın arasından fısıltı halinde çıkarken ayağa kalkmaya çalıştım ama beceremeyip yere yığıldım.

Şimdi Barlas'ın bahsettiği karanlıktaydım.

Bitmiştim...

Tükenmiştim...

Gidişi soğuktu; ama acısı her zaman sıcak kalacaktı. Unutmayacaktım. Sadece alışacaktım. Onsuzluk bana ölüm getirirken, kendi cehennemimde yanacaktım.

Tıpkı şu an yandığım gibi...

(DEVAM EDECEK)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- Fundaytnn

snapchat-fundaytn

ÇETE- KARŞILAŞMA KAPAK

Merhaba Dostlarım,

Sonunda merak ettiğiniz kapağı bugün paylaşıyorum. Benim içime çok sindi, çok beğendim. Umarım sizler de beğenirsiniz. Bu arada kitap seri olacağı için bir alt isim ekledik. İlk kitabın ismi KARŞILAŞMA.

Daha öncede söylemiştim şimdi de söyleyeyim. Çete final bölümü olan yere kadar 2'ye bölünecek. 5 yıl sonraki kısım 3. kitapta olacak; ve onu buradan yazmayacağım.

Ne zaman çıkacağı da çok soruluyor. Normalde Nisan ayında çıkacaktı ama koronadan sebep ertelendi. Şu virüsü atlattığımız zaman basılacak inşallah. Biraz daha bekleyeceğiz maalesef. Sonra her şey güzel olacak. Ben inanıyorum, siz de inanın.

Şimdi bakıp bakıp hayran olduğum kapağı, posteri ve ayracı buraya bırakıyorum.

Beğenmeniz dileğiyle :)

ÇETE2- ARBEDE KAPAK

Selam dostlarım,

Kapağı paylaşmak için sabırla beklediğim gün sonunda geldi. Birinci kitabın temasından uzaklaşmadan kapak tasarlamak istedik, günlerce uğraştık, çok yorulduk ama ben değdiğini düşünüyorum. Umarım siz de öyle düşünür, kapağımızı çok seversiniz. İnstagramı olmayanlar için burada da paylaşmak istedim. Ay ben bir heyecanlandım. Niye böyle oldu ki şimdi? Neyse kitabı buraya bırakıp kaçıyorum. Sizi de çooooook seviyorum. Kendinize iyi bakın kuzular.

Beğenmeniz dileğiyle :)

Poster;

Ayraç;

Not: Bu arada hala yazdığım yeni hikayem Kanku Badi'yi okumayan varsa hemen profilime bekliyorum. Onu da Çete kadar seveceğinize eminim. Çünkü ben yazıyorum, neden sevmeyesiniz :)

Bana ulaşabileceğiniz sosyal medya hesaplarımı da bırakıyorum

İnstagram-fundaaytn

Twitter-fundaytnn

Snapchat- fundaytn

59.BÖLÜM

Her insan kendisi için yazılmış olan kaderi bir edebi tür gibi yaşar. Ne tuhaf ki; hayatlarımız ya şiir gibidir, ya hikaye ya da bir türlü bitmek bilmeyen bir roman... Hayatı şiire benzeyenler için yaşamak güzeldir, mükemmel şekilde yaşarlar bu hayatı. Hikaye gibi olanların kısacık sürer yaşamları, hayata doyamadan göçüp giderler. Roman gibi hayat yaşayanlar ise yeğlemediği durumlarla karşılaşır, karşısına engebeli yollar, çetrefilli olaylar, sabrını sınayan insanlar çıkar. Serüveni uzundur yani. Sanırım bu durumda en zor olanı sanki bir romanın içindeymiş gibi yaşamak olur. Tam da benimki gibi bir hayat...

Aslında yaşadığım hayata şaşırmıyordum. Elbette en zor olanı beni bulacaktı, çünkü güçlü olan insanın hayatı kolay olmazdı. Benimki de kolay değildi. Hatta berbattı ama nasılsa bir gün bu roman bitecekti. Beni asıl meraklandıran şey sonunun nasıl biteceğiydi. Bir romana yaraşır biçimde mi, yoksa bir insana koyacak şekilde mi?

Ayrılık sonrası ikinci gün

Hastane odasındayım. Her yerim uyuşmuş durumda, zihnim bile. Her bir anı gözümün önüne geliyor. Sanırım bu yüzden gözümü kapatmak istemiyorum. Ama yine kurtulamıyorum, boş boş duvara bakıyorum. Oradasın. Sanki biri duvara projeksiyonla anılarımızı yansıtmış da onu izliyor gibiyim. Kafamın içinde sürekli aynı soru dönüyor. Niye yaktın beni?

Paramparçayım. Kimseyi duymuyorum, görmüyorum. Ruhum intihar etmiş gibi. Senden başka hiçbir şey düşünmüyorum. Yemiyorum, içmiyorum. Ölü gibiyim. Hatta gibisi fazla. Ben bir ölüyüm.

Bedenim hastane köşesinde, ruhum çürümüş durumda, zihnim hep sen...Geri dönersin değil mi? Yalvarırım geri dön! Beni duyduğunu biliyorum. Birbirlerini seven insanlar zihin yoluyla iletişime geçebilir. Ne yaşadığımı biliyorsun, açtığın yarayı hissediyorsun. Biliyorum...

Gözyaşlarım kurudu, artık ağlayamıyorum. Çok uykum var ama uyuyamıyorum. Yanıyorum ben Barlas! Buna rağmen kalan son gücümle her şeye katlanmaya çalışıyorum. Hala gücüm var. Umuduma tutunuyorum. Sinirin geçecek ve sen geri döneceksin. Beni sevdiğini biliyorum. Bizim hikayemiz böyle bitmez. Böylesine bir sona izin vermezsin.

Günleri sayacağım. Seni bekleyeceğim. Bu yüzden uyumuyorum işte, gelirsin diye bekliyorum. Suçluyum kabul ediyorum. Kendimi bu yüzden asla affetmeyeceğim.

Söylesene Barlas, geri dönmen ne kadar sürer? Birkaç gün mü? Birkaç hafta mı? Yoksa aylarca bekleyecek miyim seni? Ne olur çok bekletme! Ben her gün seni bekleyeceğim. Duy beni! Zaten duyuyorsun biliyorum. Ne yaşadığımı da biliyorsun. Seni bana geri getirecekse eğer, ben cezamı çekmeye razıyım.

Kalbim şu an atmıyor. Yaşamıyorum ben, geri döndüğünde yaşamaya başlayacağım. O kadar mecalsizim ki telefonumu elime alıp fotoğrafına bile bakamıyorum. Özledim seni. Beni terk ettiğin an özledim. Bir saat geçince daha çok özledim. Bir gün geçince daha da çok. Şimdi ise çok çok..

Bundan sonra buram buram hasretini çekeceğim. Acı mühim değil ona katlanırım da özlemine nasıl dayanacağım? Ben sensiz bir gün bile yapamazken şimdi sesini duymadan kaç gün yaşayacağım?

Görüyor musun bak, yaşamak dedim! Acıma ver yanlış söyledim. Seni seviyorum Barlas ve merak ediyorum. Ben sensiz kaç gün yaşamayacağım?

On gün sonra

Odamdayım. Günlerdir dışarı çıkmadım. Herkesin endişeli olduğunu görüyorum. Hala kimseyle konuşmadım, konuştuğum tek kişi ol istiyorum ama cevap vermiyorsun Barlas, neden?

Aklına gelmiyor muyum? Sen benim aklımdan hiç çıkmazken, ben bir saniyecik bile olsa zihnini meşgul etmiyor muyum? Korkuyorum biliyor musun? Geri dönmeme ihtimalin olursa diye canım yanıyor.

Her şeyi zamana bıraktım düzelir diye ama ya zaman da çözmezse? Sensizlik çok kötü biliyor musun? Acıya prangalanmış gibiyim.

Aklıma seninle kafede ilk karşılaştığımız an geliyor. O zaman senden nefret etmiştim. Nefretim evrilip aşka döndüğünde sensiz yapamayacağımı düşünüyordum. Peki şu an nasıl oluyor da sensiz nefes alabiliyorum?

Her şeyimi kaybettim ben. Yağmurun yağdığı o gün, terk edildiğim o gün çok büyük derde düştüm. Sen benim derdim oldun. Seni öylesine seviyordum ki bir gün derdim olacağını hiç düşünmemiştim.

Sensiz yaşayacağımı da hiç düşünmemiştim. On gün, tam on gündür sensizim. Yanımda değilsin ama seni hissediyorum. Hayalin hep yanımda. Rüyalarıma da uğruyorsun. Geri döndüğünü görüyorum hep. Geri dönüp bana sarıldığını...

Rüyamda kokunu duydum biliyor musun? Bana sarıldığında ciğerlerime kadar çektim o kokuyu. Ama garipti, sanki senin kokun değil gibiydi, değişmişti. Aklım çok karışık Barlas. Yoksa o duyduğum özlemin kokusu muydu?

Gözlerim kapanıyor, sanırım uyuyacağım. Uyandığımda burada ol. Ben bir gün daha azap çekmek istemiyorum. Sessizce gelişini bekliyorum. Beni avutan hiçbir şey yok. Artık kalbim bile bana ağır geliyor, yükmüş gibi hissediyorum. Sen yokken aldığım nefes bile canımı yakıyor. Çıkışı olmayan bir labirentin içindeyim sanki. Çırpınsam da çıkış yok. Oysa benim çıkışım sendin. Yolum hep sana çıkıyordu. Şimdi o yol bile yok. Sana çıkan tek bir yolum bile kalmadı.

Sana muhtacım, sesine muhtacım, gülüşüne, öpüşüne, kokuna ama en çok da gelişine muhtacım.

İmkansız değil, biliyorum. Beklemeyi öğreneceğim. Beklerken yanacağım ama yanarken de hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım.

Bir ay sonra

Terapistim konuşmam için bekliyor. Bir şeyler anlatayım istiyor ama birkaç gündür yaptığım gibi yine onunla konuşmuyorum.

Karşısında yaşayan biri var zannediyor. Ne gülünç, ben bir ölüyüm bilmiyor.

Yaşamak için geldiğim dünyada, nefes alırken yaşamamayı öğreniyorum. Aklım dünlerde kalmışken, yarınları yaşayamayacağım. Ne yazık, bunu da bilmiyor.

Ona neyi nasıl anlatacağım ki? Bana senin iyi geldiğini anladığında seni bana getirecek mi? Kaç hafta oldu Barlas, neredesin? Bana iyi gelen hiçbir şey kalmadı. Yüküm çok ağır, bazen taşıyamayacakmışım gibi hissediyorum. Bir saniyem bile seni düşünmeden geçmiyor. Ben ne yaptım Barlas, sensizliği hak edecek ne yaptım?

Terapistim zihnimin içine girmeye çalışıyor. Ona hangi anıyı göstereyim. Her zerrem sen olmuşken konuşacak başka bir şey bulabilir miyim?

Yalnızlığa düştüm, damarlarımda zehir dolanıyor gibi hissediyorum. Günden güne eriyorum. Yalnız olduğum düşüncesi beni zehirliyor. Bu şekilde düştüğüm yerden nasıl kalkacağım?

Savaşmam gereken çok şey varken sensizlikle mi savaşacağım? Ben savaşçı değilim ki, aşığım Barlas. Aşık insan savaşmayı aşık olduğunda mı öğrenir? Öyleyse ben neden öğrenemedim. Her şeyle savaşmayı bilen ben, içimdeki aşkla savaşmayı neden bilmiyorum? Terk edilen benken terk eden için neden üzülüyorum? Seni çok sevdiğimi biliyordum ama terk edildiğim için kendimi suçlayacak kadar sevdiğimin farkında değildim.

Sakın yanlış anlama kin tutmuyorum sana. Hak etmiştim ben bunu. Kendimi defalarca kez senin yerine koydum. Kolay değil, sevdiğin kızdan darbe yedin. Üzgünüm Barlas, ben böyle olacağını tahmin edemedim.

Özleminle savaşmak zor. Ben daha şimdiden yara aldım, her yerim kan revan. En büyük yaram babamdı zannederdim, meğer senmişsin yeni öğrendim

Korkuyorum.

Sensizliğe alışmam değil mi? Seni unutmayacağımı bilen herkes benden bunu beklerken ben geri gel istiyorum.

Terapistim intihara teşebbüs edip etmediğimi soruyor. Söylesene Barlas, ben her gün binlerce kez ölürken gerçek bir ölümü isteyecek kadar delirmiş olabilir miyim?

Bana güçlü bir kız olduğumu söylemiştin. Güçlü kalmak zor ama geri döneceğine dair umudum olduğu sürece güçlü kalmak için elimden geleni yapacağım. Bana hiçbir şey seni unutturamaz. Çünkü ben unutmak için sevmedim. Yaşamak için de unutmayı tercih etmeyeceğim.

Üç ay sonra

Pencerenin önünde oturuyorum. Saat 14:41. Kaç saattir buradayım bilmiyorum.

Herkes kışı bitirip ilk bahara merhaba derken, ben içimdeki kara kışla yaşıyorum. Benim kışım hiç bitmiyor, baharı göremiyorum. Senden de ses gelmiyor. Artık ümitlerim tükenmeye başladı. Yine de dayanacağım. Bu kadar beklemişken vazgeçemem.

Küllerim her tarafa saçılmış durumda. Yağmur her birini toprağa gömüyor. Belli olmaz belki bir ağacın köküne tutunur yeniden doğarım. Ya da bir kaktüsün.

Biliyor musun Kaktüs deyişini bile özledim. Bak yine gözlerim doldu, sanırım ağlayacağım. Gözlerimden yaş akmıyor artık, acılarım dökülüyor. Yoksa bu yaşlar hayatta kalsın diye Kaktüs'ünü mü suluyor? Fazla sulamak kaktüsü öldürür bilirsin. Ama korkma, ben terk edildiğim gün zaten öldüm. Ruhumun cesedi çoktan gömüldü.

Şimdi ruhsuz bir şekilde yaşıyorum. İyi değilim hissetmiyor musun, sensizlikle konuşuyorum. Kaktüs'ün çürüyor Barlas, neredesin?

Bu sabah ne oldu biliyor musun? İlk defa çeteyle konuştum. Garipti, hiçbiri yüzüme bakmadı ya da bakamadılar bilemiyorum. Gidişin için beni mi suçluyorlar yoksa seni durdurmadıkları için bana karşı kendilerini kötü mü hissediyorlar anlayamadım ama canım çok yanıyor. Hepsinde seni görüyorum sanki. Her birinde izini bırakmış gibisin. Onlara bakmak kalbimin sancımasına neden oluyor. Sorun değil, bu his bana yabancı gelmiyor.

Giderken onları bana bıraktığın için teşekkür ederim. Onlar sen değil evet ama en az senin kadar bana iyi geliyorlar. Kendimi kandırmıyorum, gerçekten öyle. Onlar bana senden kalan bir hediye. Hayatımda sahip olduğum en can yakan hediye...

Dokuz ay sonra

Hatırlıyor musun Barlas, bana bir keresinde denizi izlemeyi sevdiğini söylemiştin. Şimdi ben senin sevdiğin o yerdeyim. Deniz kenarında...

Dalgaların kıyıya vuruşunu izliyorum. Sen gittin ama hayat devam ediyor. Kuşlar uçuyor, balıklar yüzüyor, sevgililer el ele geziyor. Devam etmeyen, yerinde sayan tek şey benim hayatım. Baksana, sana iyi gelen deniz bile bana iyi gelmiyor. Ben devam edemiyorum Barlas. Rüzgarla birlikte savruluyorum. Gözlerimi açıp baktığımda savrulduğum yerlerin seninle anılarımızın olduğu yerler olduğunu görüyorum. Hayat bile beni mağlup etmeye çalışıyor.

Ah, şu umut olmasa ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum. Ama iyi dayandım değil mi? Sensizliğe rağmen bir şekilde yaşamayı öğrendim. Yaşıyorum yaşamasına da gün geçtikçe daha çok yoruluyorum. Yaşamak beni yoruyor.

Eylül ayı sensiz geçirdiğim her ay gibi zor geçiyor. Ağaçlar yapraklarını bırakıyor toprağa. Bense hatıralarımı. Her bir anıyı öldürüp, toprağa gömüyorum. Onları düşünmek bana acı veriyor çünkü. Buna rağmen hatıralarımızın yaşandığı yerlere gitmekten kendimi alamıyorum. Söylesene bu nasıl bir çelişki?

Belki bir kere sesini duysam donan tüm hücrelerim gevşeyecek ve ben yeniden hayata döneceğim ama duymuyorum işte. Sesin benden çok uzakta.

Neredesin, ne yapıyorsun hiçbir şey bilmiyorum. Yanına geleceğimden korktuğun için kimseye bir şey söylememişsin. Beni iyi tanıyorsun. Yerini bilsem yanına gelir sana tek bir şey sorarım. "Beni ne zaman affedeceksin?"

Ben sensiz bu haldeyken sen bensiz nasıl nefes alıyorsun? Terk ederken seni sevmiyorum demiştin. Ben buna inanır mıyım Barlas? Kalbinde benim yaşadığımı bilmesem şimdi geri döneceğin umuduna sarılıyor olmazdım.

Yanıyorum... İnsan ölmeden de cehennem azabı yaşayabiliyormuş. Bıraktığın aşk tutuşup her yerimi sardı. Dokuz ayda dokuz bin defa yandım. Yanan uzuvlarım iflah olmuyor. Düşüncelerim iflah olmuyor. Ben iflah olmuyorum.

Ayları sayıyorum. Bitmiyorlar.

Tükendim, gel artık! Ben seni sokak sokak aramaya başlamadan önce gel.

Bir buçuk yıl sonra

Yarın liseden mezun olacağım. Üniversite için heyecanlıyım. Kendimi yeni bir hayata başlayacakmışım gibi hissediyorum. Ama sen o hayatta olmayacaksın. Gelmeyeceksin, değil mi? Karanlığıma ışık olmayacaksın. Gerçi bu artık önemli değil. Bende de bazı şeyler değişmeye başladı.

Kendini hala haklı görüyorsun muhtemelen. Bil diye söylüyorum, ben artık seni haklı görmüyorum. Ben bu terk edilişi hak etmedim. Yaptığım yanlış değildi. Şu an bana aynı şeyi yapar mısın diye sorsalar evet derim. Ben hepimizi korumak istedim. Bedeli bir terk ediliş olmamalıydı!

Pişman olur dönersin diye çok bekledim. Şimdi o bekleyiş yok bende. Yıllar geçiyor ve ben büyüyorum. Büyüdükçe sana karşı içimde de büyüyen hisler oluşmaya başladı. Sana kızgınım. Hem de çok kızgınım. Farkındaysan artık adını ağzıma almıyorum, alamıyorum. Canımı yaktığından değil, eskisi kadar anlam ifade etmediğinden.

Kimse benim yanımda senden bahsetmiyor, unutmam için çabalıyorlar sanırım. Bu mümkün değil ki, seni asla unutmam. Buna sana olan kızgınlığım izin vermez bir kere. Beni terk ettin sen. Karanlıkta bir başıma bıraktın. Yine de konuşalım diye geri dönmeni bekliyorum. Değişiyorum. Belki de geri döndüğünde bıraktığın Öykü'yü göremeyeceksin.

Ben de tamamen bir şeyler değişmeden önce dönsen iyi olur. Öfkem beni esir alırsa karşında bir ceylan değil, aslan göreceksin diye korkuyorum.

İki sene sonra

Bugün beni terk ettiğin gün Lider. İki sene önce tam bugün beni karanlığa ittin sen. Ne şanslıyım ki o karanlıkta kaybolmadım.

Sana öyle kin doluyum ki. Hayatımı cehenneme çevirdin, rüyalarımı kabusa döndürdün, hayallerimi ezip geçtin. Bana bunları yaparken sana bunun bedelini ödeteceğimi hiç düşünmedin mi?

Nasılsa geri döneceksin. Alman gereken bir intikam var öyle değil mi? O günü sabırla bekliyorum. Bil diye söylüyorum, artık benim de almam gereken bir intikam var.

Beni tanıyorsun, intikam arzusuyla büyüdüm. Şimdi ise intikam ateşiyle kavruluyorum. Geri döndüğünde beni tanımayacaksın. Değiştim. Nasıl değiştiğimi göreceksin. Bizzat göstereceğim!

Yapamam sanıyordum ama geleceğimi inşa edebilmek için geçmişimi yıktım. Kendimi baştan yarattım. Hiçbir şeyi unutmadım. Ben çok ağır bir bedel ödedim. Şimdi sıra sende!

Unutma Lider, yaralı kalbin yaralayışı acı olur!

Sen her şeyin güzelini içten fethettin. Şimdi beni izle. Açacağım savaş sana... Yalnız sana!

Güzel sevmenin bedelidir kötü terk edilişler. Yanlışım haddinden fazla sevmek oldu. Şimdi haddinden fazla nefret ediyorum.

Sen hiç sevmemiş gibi gittin. Bense hiç sevmemiş gibi unutuyorum. Her acının kulak tırmalayan bir sesi vardır. Sen o sesi duymadın. Sana yemin ederim seni duymadığın o sesle yeneceğim!

Gitmek senin tercihindi, yanmak benim.

Artık eski Öykü olmadığıma göre tercihimin değiştiğini söylemek isterim sana. Evet hala yanıyorum belki ama acımdan değil, intikam arzusundan!

Bize yazık ettin, şimdi sana yazık olacak!

Sensiz yaşayamayacağımı düşündüm hep. Muhtemelen sen de öyle düşündün ki beni terk ederek bana ceza vermek istedin.

Yanıldın!

Kaktüs susuz da yaşar. Anlıyor musun lider?

İki buçuk sene sonra

Mutluyum, huzurluyum, her şey fazlasıyla yolunda. Sen gittikten sonra hayatım birden bire düzene girdi. Hiç bela yok, korku yok, huzursuzluk yok, kabuslar yok. Artık kahkaha atabiliyorum, eğleniyorum, dışarıda rahatça dolaşabiliyorum. Seni tanımadan önce nasılsam öyleyim. Sanki hiç seni tanımamışım gibi hissediyorum.

Çok düşündüm ve bir karar verdim.

Bitti. Seni bir daha anmayacağım. Kimseye de andırmayacağım!

Seninleyken her şey çok güzeldi. Yaşadığımız onca şeye rağmen bir kez bile seninle olmaktan pişmanlık duymadım. Güzel anılar yaşandı ve bitti. Fark ettim ki sen benim için bir hataydın. Hayat seninle güzel bir ders verdi bana. Çok şey öğrendim. Büyüdüğüm için mi yoksa aldığım dersten mi bilmem artık kolay kolay hiçbir şeye üzülmem.

Her şeyi unuturum da on yedi yaşımda yaşadığım şeyleri asla unutmam. İlk kez o yaşta aşık oldum, o yaşta babamdan intikam aldım ve o yaşta terk edildim.

Umarım benden uzakta mutlusundur. Çünkü ben öyleyim. Eski Öykü öldü. Yeni Öykü, yeni bir sayfa açtı kendine.

Sen gelene kadar sayfa temiz kalsın istiyorum. Geldiğinde hayatımın yeniden altüst olacağını ve o sayfayı mürekkeple kirleneceğini biliyorum çünkü.

Senin için en son ne zaman ağladığımı unuttum. Aşkla sınandım. Bu zordu. Şimdi hissettiğim tek şey nefret. Bu kadar üzüntüden sonra bu mucize gibi bir şey. Ne kadar acı çektiğimi tahmin edemezsin. Ama bitiyormuş. Hiçbir acı kalıcı değilmiş bunu öğrendim.

Zihnimde kalıcı olacak anılar hala var ama sorun değil. Onlar ne kadar güçlü olduğumu hatırlatıyorlar bana. Düştüğüm yerden nasıl kalktığımı, öldüm zannederken bile nasıl yaşadığımı, sana mecburken bile aslında kendime mecbur olduğumu...

Seni unutmaktan korkuyordum. Hala korkuyorum ama unutmaktan değil. Bir şey olur da yeniden aklıma gelirsin diye... Seni unutmak uzun sürdü. Bunu mahvetmene izin vermem.

Bende yerin hep ayrıydı, şimdi de öyle. Bana çok büyük acı yaşatan kişisin, seni kimseyle bir tutamam. Bu yüzden bendeki yerin hep ayrı kalacak. Sakın yanlış anlama, iyi anlamda değil. Solumdaki yaranın sahibi, nefretimin tek adı olarak yerini ayrı tutacağım.

Yemin olsun bana yaşattığın acının bin beterini yaşatacağım sana! Ben yanlış kişiye aşık oldum ama sen yanlış kişiye aşık olmadın. Sadece yanlış kişinin nefretini kazandın. Bendeki nefret öylesine büyük ki içim nasıl soğuyacak bilmiyorum. Sadece intikam alacağım günü bekliyorum.

Biliyor musun, dön diye çok bekledim Lider. Ama artık dönsün diye beklediğim tek bir şey var.

Devran!

Canım ciğerim okurlarım! Bu bölüm giriş bölümü olduğu için kısaydı bu yüzden sizi tatmin etmediğinin farkındayım ama en azından gelecek bölümlerle ilgili bir tahmin yürütebilecek durumdasınız artık. Bu iyi bir şey :) Bu bölüm kısa olduğu için diğer bölümü uzun tuttuğumu söylemek isterim, bol bol okursunuz. Neyse, bundan sonra bölümler hafta sonu Cumartesi ya da Pazar günleri gelecek, bilginiz olsun. Söyleyeceklerim bu kadar. Haftaya yeni bölümde görüşmek üzere, kendinize dikkat edin. Hepinizi çooook seviyorum.

Not: Bölüme oy verip yorum yapmayı unutmayın sakın yoksa beni çok üzersiniz :) Ben üzülürsem de ne olur? Tabii ki bir şey olmaz, üzülmüş olurum. Herhalde sizi tehdit etmemi beklemiyordunuz. O kadar da psikopat değilim :D

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

60.BÖLÜM

Multi (PAMİR YAMAN)

Üç yıl sonra...

Ölüm.

Huzurlu mu yoksa korkutucu bir kelime mi bilmiyorum. Yaşadığım süre zarfı boyunca defalarca kez ikilemde kaldığım olmuştu. Hala öyle... Ölümün bana bazen huzur getireceğini düşünüyorum, bazense son nefesimi vereceğim o esnada Azrail'le karşılaşacağım için dehşete kapılıp korkuyorum. Mutsuzken ölümün huzurlu geleceğini, mutluyken sadece korku vereceğini düşünüyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Ölümde huzur bulmam mı, yoksa hayatın gerçeğinden kaçmak istemem mi?

İşte tam şu an hayatın gerçeğinden kaçtığım andı. Ölümden kaçıyordum!

Korku iliklerime kadar işlemiş, beni etkisi altına almıştı. Sokaklar bomboştu. Herkes nereye gitmişti bilmiyordum. Koca şehirde yalnız gibiydim. Bağırıp yardım istememe rağmen kimseye sesimi duyuramıyordum. Etraf karanlıktı, sokak lambaları bile yanmıyordu. Sanki şehir karanlığa hapsolmuştu.

Bedenim zangır zangır titrerken ruhum korkunun esiri olmuştu. Koşmaktan yorulmuştum ama durmam imkansızdı. Çünkü peşimde kim olduğunu bilmediğim, eli bıçaklı bir adam vardı. Benden ne istiyordu bilmiyordum. Bildiğim tek şey beni öldürmek istemesiydi.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ben sırılsıklamdım. Üzerimde beyaz ince bir elbise vardı. Aralık ayı olmasına rağmen kabanımı giymemiştim. Bugün ölüm günüm olduğu kesindi. Adamın elinden kurtulsam da donarak öleceğimi biliyordum ve bu yüzden korkuyordum.

Ölmek istemiyordum. Bugün değil, şu an değil! Buna hazır değildim. Gerçi kim ölüme hazırdı ki?

Koşmaktan mecalsiz düşerken ayaklarım birbirine dolandı ve arızalı sokak lambasının tam altında yere yapıştım. İşte şimdi bitmiştim! Adamın kahkahası kulaklarımı tırmalarken ona doğru dönüp doğruldum. Lambanın kesik kesik yanmasından sebep yüzünü seçemiyordum ama üzerine giydiği takım elbiseden bir kolunun olmadığını görebiliyordum. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı.

Elinde sıkıca tuttuğu bıçağın metal kısmı parlıyordu ve bu bana ölümümün saniyeler sonra gerçekleşeceğini düşündürüyordu.

"Be-benden ne istiyorsun?"

Nasıl kurduğumu bile anlamadığım cümle dudaklarımdan çıktığında kahkahası sokakta yankılandı.

"Sen bana lazımsın küçük kız!"

Sesi kalın ve tehlikeliydi. Bana biraz daha yaklaştı. Hafifçe dizlerinin üzerine eğildi ve elindeki bıçağı beni şaşırtarak yere bıraktı. O an elinin üzerinde bir dövme olduğunu gördüm. Namlusundan yılan çıkan bir silah dövmesi.

Garip bir şekilde dövmeyi incelerken adamın kahkahası gözlerimin yine ona yönelmesine sebep oldu. Doğrulup elini beline götürdü ve silahını çıkardı. Nefesimi tutmuş içimden beni öldürmemesi için dualar ederken silahı bana doğrulttuğunu gördüm.

Kararlıydı, beni öldürecekti. Sebebini bile bilmiyordum. İstemeden bu adama bir şey mi yapmıştım?

"Öldürme beni lütfen!"

Sesim korkudan incecik ve dehşet dolu çıkmıştı ama adamın umurunda bile değildi. O an daha önce birini öldürüp öldürmediğini düşündüm. İlk kurbanımı olacaktım yoksa daha önce bir çok kişinin canını almış mıydı?

Gerçi ne kadar soğukkanlı göründüğünü hesaba katacak olursak muhtemelen daha önce de can almıştı. Şimdi sıra benim canımdaydı. İyi de neden? Neden?

"Ben sana ne yaptım?"

Cevap vermedi. Sadece silahın namlusuyla bir şey işaret ettiğini gördüm. İşaret ettiği yere bakınca sayamayacağım kadar çok yılanın sürünerek bana doğru geldiğini gördüm. Hiç gücüm yoktu ama buna rağmen yerden destek alıp ayağa kalktım. Kaçacaktım. Burada durup o yılanlara yem olamazdım! Tam koşmak için hazırlanacağım sırada üzerimdeki beyaz elbisemin kanlar içinde kaldığını gördüm. Kırmızıya boyanmıştı sanki. Sebebini düşünürken ellerime baktım. Onlarda kana bulanmıştı. Neler oluyordu?

Düştüğüm yere bakarken yerlerin ıslak olduğunu gördüm. Kanla ıslanmıştı. Çünkü gökyüzünden yağmur değil, kan yağıyordu!

Bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünürken karşımdaki adama baktım. Biliyordum, o adam bir katildi. Yağan kan damlaları da o adamın öldürdüğü bedenlere aitti. Biraz sonra benim bedenimden akan kan da diğer bedenlerden akan kanlara karışacaktı.

Kim kurtarabilirdi beni bu adamın elinden? Neden öldürmek istendiğimi bile bilmiyordum. Daha önce de öldürülmek istenmişken, şimdi neden sanki bu durumu ilk defa yaşıyormuşum gibi davranıyordum. Bu defa gerçekten öleceğim için mi?

Beynim durmuş, düşünme yetimi kaybetmişken yılanların bacaklarıma dolandığını gördüm. Ölüyordum işte. Acı hissetmiyordum ama bunu yaşadığım adrenaline bağlıyordum. Yoksa acı çekmemem mümkün müydü?

"Ölüyorsun." dedi karşımdaki adam "Seni kurtaramayacak!"

Kimden bahsettiğini bile bilmiyordum. Açıkçası bu umurumda değildi. Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım. Gerçekten de ölüyordum!

Gözlerimi kapatmış hiç çırpınmadan ölümü beklerken uzaktan gelen araba sesiyle gözlerimi açtım. Yanan farlarından sebep arabanın rengini

seçemiyordum ama çok hızlı geldiğinin farkındaydım. İçindeki her kimse arabayı karşımdaki adamın üzerine doğru sürüyordu.

Saniyeler sonra hızla ona çarptı ve durdu. Ağzım bir karış açılmış neler olduğunu anlamaya çalışırken bacaklarıma dolanan yılanların birden kaybolduğunu gördüm. Gitmişlerdi. Sonra beni öldürmek isteyen adama baktım. O da yoktu. Burada sadece o vardı. Kapüşonlu kurtarıcı.

Yağan yağmurdan sebep kanın rengini almış arabanın içinde otururken bana değil önüne baktığını gördüm. Yüzünü göremiyordum ama merak ediyordum. Kimdi beni kurtaran kişi?

Sıkıca direksiyonu kavramıştı. Yüzünü görmek istiyordum. Gözlerim direksiyonu saran parmaklarındayken işaret parmağında parlayan bir şey gördüm. Figürlü gümüş yüzük. Figürü incelemek için ona yaklaştığım esnada terler içinde uyandım. Kahretsin, yine görememiştim. Bu kaçıncıydı onu bile sayamamıştım.

Korkmuyordum ama tedirgindim. Günlerdir aynı şekilde gördüğüm rüya huzursuz olmama neden oluyordu. Genelde kötü şeyler olacağında bunu hisseden biriydim. Yine aynı his vardı içimde. Bunu bir türlü aşamıyordum.

Yatağımda huzursuzca dönüp dururken şu aptal rüyayı düşünmemek için hızla yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Soğuk suyu yüzüme çarptıktan sonra aynada gözlerime baktım. Gök mavisi gözlerim yorgun görünüyordu. Sebebi iki gündür uyuyamıyor oluşumdu. Bir şey yapmıştım ve durumu nasıl düzelteceğimi düşünüyordum. Sıkıntı içindeydim. Gördüğüm rüya zaten canımı sıkarken bir de bu rüyayı düşündüğüm duruma bağlamam beni iyice geriyordu.

Mahvolmuştum. Beni bu durumdan kurtaracak bir şey arıyordum. Annemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Zaten bu yüzden bu kadar gergindim.

Banyoda işim bitince mutfağa gidip kahvaltı için bir şeyler atıştırdım ve hemen odama gidip gardrobumun kapağını açtım. Oradan göz rengimle uyumlu bir kazak ve kot pantolon çıkardıktan sonra hızla üzerimi giyindim. Aynanın karşısına geçmiş omzumda olan düz saçlarımı tararken vize

haftasını atlattığım için şükür ediyordum. Yoksa bu kafayla sınavlara nasıl çalışırdım hiç bilmiyordum.

Hemşirelik benim çok küçük yaştan beri istediğim bir meslekti. İkinci sınıftaydım ve okulu sorunsuz bitirmek istiyordum. Çabam bu yüzdendi. Notlarım iyiydim. Hayatımda her şey yolunda giderken iki gün önce yaptığım araba kazası beni büyük bir derde sokmuştu.

Annem kaza yaptığım arabayı üniversiteyi kazandığım için hediye olarak almıştı. Pahalı bir araç değildi ama işimi görüyordu. Aysun ve Öznur'la aynı bölümde okuduğumuz için okula o arabayla birlikte gidiyorduk.

Okul çıkışı kafeye giderken dikkatimi dağıtan Aysun yüzünden direksiyon hakimiyetimi kaybedip duvara tosladığım için on binlik bir masraf çıkmıştı başıma. Ne şanslıydık ki en azından bize bir şey olmamıştı. Annemin kazadan haberi yoktu. Hemşirelik sempozyumu için şehir dışına gitmişti ve iki gündür evde değildi.

O gelene kadar bir çare bulurum diye düşünüyordum ama o kadar parayı nasıl bulabileceğim konusunda bir fikrim yoktu. Parayı bulsam bile arabanın tamiri birkaç gün sürerdi. Annem geldiğinde arabayı göremeyince ona ne diyecektim hiç bilmiyordum. İşte bu yüzden günlerdir düşünüyordum. Daha aracın kredisi bile bitmemişti. Annem olayı duyarsa biterdim.

Sıkıntı içinde yüzüme hafif bir makyaj yapıp odadan çıktıktan sonra montumu alıp evden ayrıldım. Araba olmadığı için iki gündür okula otobüsle gidip geliyorduk. Yürüyerek durağa geldiğimde Aysun'u beklemeye başladım. Çok geçmeden gelince üzerine siyah kazak ve kırmızı mini bir etek giydiğini gördüm. Kabanı da eteğiyle aynı renkteydi. Uzun sarı saçlarına maşa yapmış, makyajını her zamanki gibi abartmıştı. Çetin'in onun bu hallerine kızdığını biliyordu. O aşırı kıskançtı. Aysun da aşırı vurdumduymaz. Günde bir milyon kere mini etek ve abartılı makyaj konusunda tartışıyorlardı. Görünen o ki bugün de tartışacaklardı.

"Selam."

Dalgın olduğum için selam vermezken yanıma iyice yaklaştı "Sen iyi misin?" Yüzüne bakıp kafamı iki yana salladım "Sanırım hayır."

"Öykü, üzülme lütfen, bir çaresini bulacağız." deyip kolumu sıvaladı. Ne düşündüğümü hemen anlamıştı.

"Annem üç gün sonra geri dönecek, çaresini çabuk bulsak iyi olur." deyince bana çekinerek baktı. "Aslında ben buldum."

"Nedir o?"

"Çetin'den borç alacağım."

Direkt reddettim "Hayır, bunu konuşmuştuk." Çetin, Samet, Ali ve Ateş iki yıl önce gece kulübü açmışlardı. Aysun'dan duyduğum kadarıyla iyi kazandıklarını biliyordum ama kulübün kimin parasıyla açıldığını bildiğim için onlardan gelen hiçbir yardımı kabul etmezdim.

"Başka bir çaremiz yok. O kadar parayı bulmamız imkansız. Hem kaza benim yüzümden oldu, parayı benim bulmam gerekir." deyince sesli bir nefes bıraktım "Evet ama Çetin'den değil."

"İnat etme Öykü."

"Olmaz dedim Aysun. Başka bir çare düşün lütfen."

Bir süre düşündü ve bana yine çekinerek baktı. Vereceğim tepkiden korkuyor olmalıydı "Demir'den mi istesen?"

Ona ters bir bakış attım "İki de bir başıma kaksın diye mi?"

Zaten onu birkaç gündür gördüğüm yoktu. Parayı ondan isteyecek olsam bin tane soru soracağı kesindi. Kaza olayı kızlarla benim aramda sırdı. Çetin bile bilmiyordu. Demir bunu öğrenirse muhakkak anneme yetiştirirdi. Sır tutma konusunda epey kötüydü çünkü.

"Haklısın, yapar." deyip hava soğuk olduğu için kabanının önünü ilikledi "Okulda bizim kızlara soralım istersen, belki borç veren olur."

"O kadar parayı kim borç olarak verir ki?"

"Bilmiyorum ama belki biri verir."

Sıkıntıyla parmaklarımı saçlarıma daldırdım. "Sana kaç gündür kötü bir şey olacağını söylemiştim, oldu işte." Kızar gibi konuştu "Bu olayı şu saçma rüyaya bağlama lütfen."

"Elimde değil, yine aynı rüyayı gördüm."

"Yine mi? Ne saçma!" deyip gözlerini devirdi. "Peki bu defa seni kurtaran kişinin kim olduğunu görebildin mi?" diye sorunca başımı olumsuz anlamda salladım "Hayır."

Evet, gördüğüm rüyayı kazaya yormak biraz saçmaydı ama bu rüyanın bir anlamı olduğunu biliyordum. Daha önce hiç tekrarlı rüyalar gördüğüm olmamıştı. Sanırım bu yüzden aptal bir rüya için bir anlam aramaya çalışıyordum.

Ben hala düşünceli iken Aysun'un bıyık altından güldüğünü gördüm "Seni kurtaran şu kişiyi görmemen kötü olmuş."

"Neden ki?"

"Kim olduğunu görseydin arar bulur borcu ondan alırdık. Belli ki bizi bu durumdan kurtaracak kişi o."

Kocaman bir kahkaha atarken "Beni güldürdün Aysun!" dedim. Suratında memnuniyetini belirten bir ifade oluştu "Son zamanlarda buna ihtiyacın vardı." dedi ve gülümseyerek elimi tuttu "Merak etme bir yolunu bulacağız."

"Umarım." deyip gelen otobüsü işaret ettim. Duran otobüse binip boş bir yere oturduktan sonra muhabbet ede ede fakültenin yakınındaki durakta inip binaya doğru yürüdük.

Dersin yapılacağı dersliğe girdikten sonra Öznur'un çoktan gelmiş olduğunu gördük.

"Günaydın." diyerek gülümseyince "Sana da günaydın!" deyip yanındaki sandalyeye oturdum. Bugün her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, neredeyse yok gibi duran makyajıyla doğal bir görünüm yakalamıştı. Abartıyı hiçbir zaman sevmezdi. Benim gibi kazak ve pantolonla gelmişti okula. "Keyifsiz görünüyorsun."

Yüzümden neyim olduğunu hemen anlarken benden önce Aysun konuştu "Sebebi belli."

Öznur kafasını kaşıyıp çekinerek bana baktı. "Öykü bak istersen Samet'ten..." Sözünü hızla yarıda kestim "Sağ ol Öznur ama onlardan borç almayacağım."

"Borç bu, geri ödeyeceksin sonuçta."

"Yine de istemiyorum."

Tam bir şey daha diyecekti ki Aysun araya girdi "Boşuna ısrar etme, işe yaramaz." Öznur'un meraklı bakışları üzerimdeydi. "Öyleyse nereden bulacaksın parayı?"

"Bilmiyorum belki okul çıkışında bir yerlerde çalışırım." Daha önce yaz tatillerinde bile hiç çalışmamışken yoğun dönemimde nasıl çalışacağımı bilmiyordum ama aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu.

"O parayı biriktirmen aylarını alır, annene ne diyeceksin?" diye soran Aysun'a sıkıntıyla baktım "Bir şeyler düşüneceğim."

Öznur çalışmayı düşündüğüm için şaşkın görünüyordu. Biraz da dertli "Nerede çalışmayı düşünüyorsun?"

Dudaklarımı büktüm. Bunu hiç düşünmemiştim. Elimden ne iş gelirdi ki? Birkaç saniyemi düşünmek için ayırıp daha sonra "Belki bir kafede." deyince Öznur'un iki kaşı havaya kalktı "Garson mu olacaksın yani?"

"Sadece birkaç ay."

Bu hiç hoşuna gitmemiş gibi suratını astı. Biraz düşündü ve aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Onu unut, benim daha iyi bir fikrim var."

"Nedir?" deyince bize biraz uzağımızda oturan iki sınıf arkadaşımızı işaret etti. "Yonca'yı Seda'yla konuşurken duydum. Bir adam varmış, kardeşine bakacak birini arıyormuş. Maddi durumu iyiymiş sanırım, bu iş için günde beş yüz lira veriyormuş. Yonca bu işi istediğini söyledi ama ailesi kabul etmediği için vazgeçmiş. Onunla konuşursan işi belki sen alabilirsin. Ne dersin?"

Ben daha bir şey diyemeden Aysun şaşkınca konuştu "Günde beş yüz mü? Oha, bu iyiymiş!"

Öznur onu onaylayıp bana baktı "Öykü bu işi kaçırma." Aslında bende kaçırmak istemiyordum ama tam olarak ne yapacağımı bilmediğim için tedirgindim.

"Kardeşinin neyi varmış ki?"

"Felçli miymiş neymiş, çok bilmiyorum. Sen en iyisi Yonca'yla konuş." deyince kaşlarımı çattım "Felçli mi? Ah, hayır. Henüz hemşire bile sayılmam. Felçli hastaların bakımı zordur, annemden biliyorum ve bu yüzden bunu yapabileceğimi zannetmiyorum."

"Düşünseydin en azından." dedi ısrarla

"Düşünülecek bir şey yok."

Aysun düşünceli görünürken üzerindeki kabanını çıkarıp kızlara baktı "Pekala, o zaman bu işi ben alıyorum." Bunu neden istediğini bilirken kafamı iki yana salladım "Saçmalama Aysun."

"Paranın hepsini sen ödeyecek değilsin, çalışır sana yardım ederim." dedi kazadan sebep hala vicdan yaptığını belli edercesine

"Gerek yok." deyince beni umursamadan kızların yanına doğru yürümeye başladı

"Aysun!" diye seslensem de aldırmadı.

Öznur'un bakışları da benim gibi Aysundayken "Bırak çalışsın, hem bu sayede Çetin'i daha az görür, daha az kavga ederler." dedi.

Bu beni gülümsetirken birkaç dakika sohbet ettik. Daha sonra yanımıza heyecanla Aysun geldi. "Adamın adresini aldım. Akşam altıda görüşmem var, kim benimle görüşmeye geliyor?"

Öznur dudaklarını büktü "Ben gelmek isterdim ama Samet'le buluşacağım." Aysun onu anlayışla karşılayıp bana baktı "Tamam ben gelirim." deyince gülümseyip yanağımdan öptü "Harikasın."

Sonraki birkaç saat sevdiğim derslerle geçti. Kazadan sonra çok düşünceliydim ve şu sıralar kafamı dağıtan tek şey dersler oluyordu. Sanırım bunun sebebi sevdiğim bölümde okumamdı. Yaşadığım şeylerden sonra kendimi derslerime çok veremesem de yine de bu bölümü kazanmayı başarmıştım. Tek hedefim bölümü başarıyla bitirip iyi bir hastanede işe başlamaktı. Bunun için de şimdiden sabırsızlanıyordum.

Ders bitiminden sonra Aysun'la birlikte fakülteden çıkarken birinin bana seslendiğini duydum. "Öykü!"

Arkamı dönüp baktığımda Bade'yi gördüm. Aynı fakültedeydik. O, liseden sonra okumayı düşünmese de ben ve Ateş'in ısrarları üzerine üniversiteye hazırlanmaya karar vermişti. Ders çalışmak ona zulüm geldiği için ilk yıl kazanamamış, ümitsizliğe kapılmadan şansını bir kez daha denemişti. Neyse ki bu sefer kazanmıştı. O da bizim gibi hemşirelik düşünmesine rağmen puanı yetmediği için ebelik tercih etmişti ama halinden memnun görünüyordu. Belli ki bölümünü sevmişti.

Hızla yanıma yaklaşıp karşımda durunca "Nereye, eve mi?" diye sordu.

"Evet." deyince bir şey söyleyecek gibi göründüğünü fark ettim "Bir sorun mu var?" Birkaç saniye bekleyip öyle cevap verdi "Yarın sizinle gelinlik bakmaya gidelim mi diyecektim."

Bu teklifi yapmasına şaşırırken "Ateş'le gitmeyecek misiniz?" diye sordum.

"Hayır, Ateş düğün öncesi beni gelinlikle görsün istemiyorum. Birlikte gider miyiz?" deyince Aysun'la birbirimize bakıp Bade'ye gülümsedim "Bize uyar, inan bana sana en güzel gelinliği seçeceğiz."

Aysun da beni onayladı "Kesinlikle!"

Bade hafifçe kaşlarını çatıp "Umarım öyle olur. Yoksa sizi benim elimden kimse alamaz." deyince hep birlikte gülüştük. Daha sonra Aysun fakültenin girişini gösterip "Senin romantik prens geliyor." dedi

Ona böyle demesinin nedeni üç ay önce yaptığı evlilik teklifiydi. Ateş Bade'ye öyle güzel bir evlilik teklifi yapmıştı ki hepimizi şok etmişti. Yaptığı teklif her kızın hayaliydi. Çok romantik bir teklif olduğu için Aysun bu yüzden Ateş'e o günden sonra böyle seslenmeye başlamıştı. Gerçi bu şaşırılacak bir durum değildi. Ateş Bade'ye çok aşıktı. Onu ne kadar sevdiğini gözlerinde görebiliyordum. Bade için her şeyi yapardı. Evleneceklerini duyunca çok sevinmiştim, hatta mutluluktan ağlamıştım. Birbirleri olmadan yapamayacaklarını çok iyi biliyordum. Ve onlar şimdi birlikte bir hayat kuracaklardı. Mutlu, huzurlu ve harika bir hayat...

Ateş üzerine giydiği eşofman takımıyla her zamanki gibi karizmatik görünürken yanımıza yaklaştı ve gülümseyerek Bade'yi yanağından öptü "Müstakbel eşim bugün nasılmış bakalım?"

"Tabii ki heyecanlı." dedi Aysun Bade'den önce davranarak.

Bade'nin kaşları çatıktı "Ve stresli!"

Aysun moral vermek için uğraşıyordu "Düğün öncesi olur öyle şeyler. Her kız stres yapar, senlik bir durum değil yani." deyince Bade onu onaylayıp Ateş'e baktı "Yarın kızlarla gelinlik bakacağız."

Ateş şaşırdı "Ben?"

"Sen de damatlık bakarsın, tabii hala evlenmekten vazgeçmediysen."

Ateş güldü ve eğilip alnını Bade'nin alnına dayadı "Bugünü o kadar bekledim ki vazgeçer miyim zannediyorsun."

Bade sinirle Ateş'in karnına bir yumruk attı. "Hele öyle bir şey yapacak ol, bak ben sana ne yapıyorum." Ateş gülüyordu ama biraz da sitemkardı. "Yapma şunu, elin çok ağır."

Hayranlıkla onları izlerken o sıra bize doğru yaklaşan birini gördüm. "Hayır olamaz!" diyerek mırıldanınca hepsi benim gibi yanımıza gelen Demir'i fark etti.

"Gençlik n'aber?"

Demir insanı sinir eden gülüşüyle öylece dururken Bade bağırarak konuştu "Senin burada ne işin var?"

"Öykü'yü görmeye geldim." deyince Bade bana ters bir bakış attı "Şununla arkadaşlık etmene sinir oluyorum!"

Demir alınmış gibi görünmüyorken gülmeye devam etti "Bade hiç bana sarma, git iki ay sonraki düğünün için topuklu ayakkabı bak. Şu an fark ettim, Ateş'in yanında karınca gibi duruyorsun."

Bade Demir'in dediği şeyle hem kızmış hem şaşırmış görünüyordu. "Ne?" Sanırım bu şaşkınlık daha önce kimse boy farklarını yüzüne vurmadığı içindi.

"Yalan mı, adam iki metre. Beden eğitimi öğretmenliği okumaya başladığından beri de boyu gittikçe uzuyor. Orada ne yaptırıyorlarsa artık."

Demir Bade'yi kızdırmak için konuşmaya devam ederken Ateş araya girdi "Demir saçma sapan konuşmada git şuradan!"

"Neden gideyim ki, eğleniyorum." deyip gözlerini Bade'ye çevirdi "Baksana Bade, sen ebelik okuyordun değil mi?"

"Evet de bundan sana ne?" diye çıkıştı Bade

"Ben sadece okuyacak başka bir bölüm bulamadın mı diyecektim." deyince Bade şaşırdı "Nesi varmış ebeliğin?"

Demir sinsi bir gülüş attı ortaya "Yanlış anlama ama çok küfür yiyeceksin. Mesela beni doğurtan ebe sayemde çok küfür yiyor. Senin doğurttukların sayesinde zaman zaman sende küfür yersin."

Bade Demir'in üzerine doğru yürümemek için kendini zor tutuyor gibi görünürken "Bu benim elimde kalacak!" dedi. Demir, ikisinin de sabrını zorlarken Ateş sinirlenip Bade'yi yanımızdan götürmek için elini tuttu "Dinleme şunu, gidiyoruz hadi."

İkisi hızla yanımızdan uzaklaşınca öfkeyle Demir'e baktım "Boş konuşup insanları sinirlendirmesen olmuyor, değil mi?"

"Canım sıkılıyor." dedi eğlenir gibi.

Bu halleri canımı sıkarken şimdi de Aysun'a saracağını gördüm. Çünkü bakışları onun üzerindeydi. Onu incelerken beğeniyle ıslık çalıp gülümsedi "Sarı şeker, bugün ne güzel olmuşsun öyle." Yanlış bir şey demiş gibi hızla ağzını kapattı "Aman! Ne diyorum ben ya? Bunu dediğimi Çeto duymasın sakın, sorun olur sonra."

Aysun onu umursamazken bana baktı. Demir'le muhatap olmak istemiyordu çünkü her muhatap olduğunda Çetin'le kavga ediyordu "Ben gitsem iyi olacak."

Demir alınmış görünüyordu "Dur ya nereye? Biraz muhabbet etseydik."

Aysun sinirle ona çevirdi bakışlarını "Çetin seninle muhabbet ettiğimi görürse sana ne yapar biliyor musun?"

"Bilmem, hiç merak etmedim."

"Seni öldürür!"

Demir yapmacık bir korku tavrı sergiledi. "Ama Allah'ım çok korktum! Gidip hemen kedime mezar yeri bakmalıyım. Şimdi kefen de lazım olur. Bildiğiniz kaliteli kumaşçı var mı?" Sonra dertli dertli düşündü "Bak görüyor musun, Çeto durduk yere başıma masraf çıkarttı."

Aysun sinirden yerinde kudururken hızla çıkışa doğru yürüdü "Ben daha fazla dayanamıyorum!"

Demir gülerek arkasından baktı "Çeto'ya selam söyle. Bir ara mekanlarını ziyarete geleceğim. İçkileri de onun hesabına yazdıracağım ona göre."

Dönüp bana bakınca sert bakışlarımla karşılaştı "İnsanlarla uğraşmaktan neden bıkmıyorsun Demir?"

"İnsan sevdiği şeyden bıkmaz Öykü." dedi dalga geçercesine.

"Yanılıyorsun, insan sevdiği şeyden de bıkar." deyince gözlerime uzun uzun baktı "Haklısın sanırım, bıkar." Bir şey ima ettiğini sezmiştim ama bu konu hakkında hiçbir şey sormadım. Sinirlerimi bozsun istemiyordum. "Neden buradasın?"

"Seni görmek istedim, görüşmeyeli epey oldu." dedi otuz iki diş sırıtarak.

"Demir biz seninle arkadaş değiliz. Bu yüzden zırt pırt okuluma gelme." deyince umursamaz bir tavır takındı "Ama herkes öyle zannediyor. Biliyorsun bizim bir anlaşmamız var."

"Anlaşma şu an geçerli değil."

"Yapma Öykü, kabul et benimleyken eğleniyorsun ve bu yüzden sen de beni görmek istiyorsun." deyince ona hak verdim. Garipti ama Demir bana iyi geliyordu. Kötü olduğum dönemde yanımdaydı, bana destek olmuştu. Yüzümü güldürmek için uğraşmış, kafamı dağıtmak için sürekli bir şeyler yapmayı teklif etmişti. Bu yaptığı resmen dostluktu. Başta bir çıkarı olduğunu düşünsem de zamanla bu düşünce kayboldu. Onun bundan ne gibi bir çıkarı olabilirdi ki? En büyük düşmanı artık yoktu. Geri döneceğini bile bilmiyordu. Ona bunu söylediğimde bana inanmamış, üzerine bir de dalga geçmişti. Daha sonra bir şeyler bildiğimi düşünüp geri döneceğine inanmıştı. Bu yüzden birlikte bir anlaşma yapmıştık. Şimdi de birlikte takılmamızın nedeni o anlaşmaydı.

"Tamam kabul, eğleniyorum. Ama insanların canını sıktığın zaman değil." deyince yalandan alınmış gibi yaptı "Daha dikkatli olurum."

"Hiç sanmıyorum." dedim yüzümü buruşturarak. Anında eski haline döndü. "Bir şeyler yapalım mı?"

"Hayır."

"Reddetmeden önce bir düşünseydin." deyince elimi çeneme götürüp düşünmüş gibi yaptım "Düşündüm ve cevabım yine hayır."

"Pişman olursun bak."

Omzumu silkip çıkışa doğru yürümeye başladım. Peşimden gelirken "Nereye böyle? Arabadan nerede senin?" diye sordu. Doğruyu söyleyip de başıma iş açmak istemediğim için anında bir yalan uydurdum "Annemin bir arkadaşında. İşi varmış, birkaç gün onda kalacak."

"İyi, gel seni eve ben bırakayım." deyince arkamı dönüp yüzüne baktım "Bu düşünceli halini neye borçluyum?"

"Anlaşmamıza." diyerek gülünce arabasına doğru yürüdü. Peşinden gidip yolcu koltuğuna oturunca epey bir yol bir şey konuşmadım. Zaten pek halim yoktu, dersler yormuştu ve kaza olayı yüzünden hala düşünceliydim.

Demir ise benim aksime oldukça neşeli ve konuşkandı. Bir şeyler anlatıyordu ama aklım onda olmadığı için duymuyordum.

"Sence de öyle değil mi?" diye sorunca kaşlarımı çatıp ona baktım "Ne?"

"Yakışıklı değil miyim diyorum?" Boş soruları gözlerimi devirmeme neden olurken "Bilmem, buna hiç kafa yormadım." dedim.

"Kafa yormaya gerek yok ki, baksan anlarsın zaten." deyince az önceki sorusunu yola bakarak cevapladım. "Sanırım öylesin."

"Sanırım mı?" deyip duyduğuna inanmıyormuş gibi bana baktı "Ben bu tiple dakikada kaç kız tavlarım haberin var mı senin?"

"Madem tipine bu kadar güveniyorsun neden bana soruyorsun o zaman?"

"Çünkü duymak hoşuma gidiyor."

Sinirle yüzüne baktım. "Fakında mısın bilmiyorum ama ben senin egolarını tatmin edecek biri değilim!" Kocaman bir kahkaha attı "Beni çok yanlış anlıyorsun Öykü. Kankana bu konuda yardım etsen ne olur ki?"

"Biz kanka değiliz."

"Bence olmalıyız, çok iyi anlaşıyoruz."

"Yaptıkların için teşekkür ederim ama sana güvenmiyorum."

"Açık sözlülüğüne hayranım." deyince yine sessizliğimi sürdürdüm. O ise bunu garip karşıladı. "Düşüncelisin."

Demir beni böyle görmeyeli epey uzun bir zaman olmuştu. Sadece kötü olduğum dönemde düşünceli olduğum için şimdi beni böyle düşünceli görmek onu şaşırtmış olmalıydı.

"Evet, dersleri düşünüyorum." dedim inanmasını umarak.

Kafasını yola çevirdi. "Aaa, hadi ama Öykü belli işte başka bir şey var."

"Varsa da seni ilgilendiren bir şey değil."

"Anlatırsan yardım ederim."

Şu an Demir'le mi konuşuyordum acaba? Bana yardım edeceğinden mi bahsetmişti? Ben henüz vermiş olduğu desteğe bile anlam veremezken, o şimdi bir de yardım etmekten mi söz ediyordu? Neydi nedeni? Bana acıyor muydu yoksa? Hayır hayır, Demir'den bahsediyorduk. O kimseye acımazdı.

"Kendim halledebilirim." deyince bir süre sustu. Sonra beni şaşırtan bir soru sordu "Öykü kızmazsan bir şey soracağım, Bade'nin düğününe gitmeyi düşünüyor musun?"

Bu soruyu neden sorduğunu tahmin ederken "Elbette gideceğim." dedim.

"Barlas'ın o düğüne gelmesinden korkmuyor musun, yani onunla karşılaşmaktan." deyince gerildiğimi hissettim. İsmini duymak kalbime darbe etkisi yaratmıştı adeta. O an nefesim kesildi, avuçlarım terledi. Tokat yediğimi hissettim. Onu unutmak için her şeyi denemiştim. Başarmıştım da. Şimdi ise tek bir kişiden duyduğum isimle yerle bir olduğumu hissettim. Unutmak zor değildi. İnsan birini çok kolay unutabilirdi ama sanki her şey,

herkes unutmaması için uğraşıyordu. Ben hiç, bir ismin bana bu denli işkence yaşatacağını düşünmemiştim. Bir isim ya! Bir isim! Belki de hissettiğim nefretti bu işkencenin sebebi. Bilmiyordum ama korkuyordum. Unutmak için çok uğraşmıştım. Bir şey olacak da uğraştığım her şey boşa gidecek diye korkuyordum. Bu yüzden herkesi tembihlemiştim. Yanımda adı bile anılsın istemiyordum. Sonra böyle oluyordum işte.

Demir ne halde olduğumu görmeden konuşmaya devam ederken "Sen de biliyorsun ki düğüne mutlaka gelir. Tabii sonra geri döner." dedi. Camı indirdim. Nefes alamıyordum. Sanki kalbimi birinin ellerine vermişlerde o da sıkıp duruyor gibiydi. Ruhumun yaşadığı azap bir türlü bitmiyordu. Küçücük bir şey oluyor, yeniden canım yanıyordu. Belki de bu hiç bitmeyecekti. Ben bitti zannetsem de devam edecekti.

Sinirli ve kendimi oldukça kötü hissederken yüzüne bakmadan bağırdım. "Sana ondan bahsetmemen gerektiğini söylemedim mi? Anlaşmadan sonra ismini bir daha anma demiştim. Neden inadına yapar gibi benimle uğraşıyorsun?"

Düğüne gelmeyeceğini biliyordum. Bade'ye hiç sormamıştım ama gelecek olsa muhakkak bana söylerdi. Onu görmeme izin vereceğini zannetmiyordum. Bade ona kızgındı. Arkasında derin bir acı yaşayan kız bırakmıştı. Bana onu unutmam için yardım etmişken, görüp de canımın yanmasına izin vermezdi.

Kendime kızıyordum. Unuttuğumu düşünürken isminin anılmasıyla nasıl bu hale gelebilirdim? Yıllarca ne için çabalamıştım ben? Hepsi boşuna mıydı? Ben böyle tepkiler veremezdim. Vermemeliydim.

Demir halime şaşırırken "Sakin ol, bu kadar tepki vereceğini bilmiyordum." dedi.

"Olamıyorum!" diye bağırdım. Başımı nefes alabilmek için camdan dışarı çıkardığım esnada gördüğüm şeyle tüm vücudumun kasıldığını hissettim.

"Tamam bir daha bahsetmeyeceğim, söz."

Önünden geçtiğimiz ara sokakta genç kız, bir serseri tarafından sıkıştırılmış, rahatsız ediliyordu. Sokağın önünden hızla geçtiğimiz için kızın sesini duymamıştım ama yardım istediğinin farkındaydım.

"Durdur arabayı!" Demir bunu istememin sebebini yanlış anlarken "Yapma Öykü, söz dedim ya ne uzatıyorsun?" diye söylendi.

"Sana arabayı durdum dedim!"

Bana baktı. Ters bir şeyler olduğunu anlamazken "Ne oldu ki?" diye sordu.

Aklım kızdayken cevap veremedim.

"Al, durdum." deyip arabayı sağa çekince hızla içeriden çıkıp önünden geçtiğimiz sokağa doğru koşmaya başladım.

"Nereye?"

Demir arkamdan seslenirken ona cevap vermeden hızla koşmaya devam ettim. Arabayı hızlı kullandığı için ara sokağı bayağı geçmiştik. Belki çok hızlı geçtiğimiz için gördüğüm şeyi yanlış yorumlamış olabilirdim, bilmiyordum ama yine de bakmam gerektiğini düşünüyordum.

Sokağın girişine birkaç adım kala kızın yardım çığlıklarını duyarken öfke kontrolümü kaybedip hızla sokağa daldım. Kendimi de kaybetmiş gibiydim.

"Hadi ama ver şu paraları."

İkisi de orada olduğumu fark etmezken doğru gördüğümü anladım. Gerçekten de bir kız rahatsız ediliyordu. Sanırım liseliydi. Üzerinde üniforma vardı. Onu rahatsız eden erkek ise sokak stili giyinmişti. Esmerdi. Boyu da uzundu.

"Bırak beni!"

Kız tüm gücüyle bağırırken çocuk eliyle kızın ağzını kapattı. "İstediğimi alayım sonra bırakırım."

Zaten Demir yüzünden çok öfkelenmişken bir de gördüğüm görüntü yüzünden sinirim resmen arşa çıkmıştı. Şu zamana kadar kimseyi dövmemiştim. Dövüşmeyi iyice öğrendikten sonra bu konuda nasıl olduğumu kendime gösterecek gerçek bir deneyimim olmamıştı.

Çocuğun nasıl dövüştüğünü bilmiyordum ama tek kişi olmasına seviniyordum. Daha fazla kişiyle kavga edemeyeceğimin farkındaydım. İlk deneyimim olacaktı. Bu yüzden dövüşmeyi bilen tiple kavga etmek istemiyordum.

"Hey sen! Ne yaptığını sanıyorsun? Hemen bırak kızı!"

Sesimle ikisi de bana dönünce çocuk küçümseyici bakışlarla beni baştan aşağı süzüp birden gülmeye başladı. "Konuşuyoruz fıstık, sen de gelsene."

Bakışlarım öfkemi belli edercesine kısılırken "Bırak kızı diyorum!" diye bağırdım. Çocukta bu sefer alaycı bir bakış sezdim. Muhtemelen bırakmaması durumunda bir şey yapamayacağımı zannediyordu.

"Kızım asabımı bozma da git şuradan!" deyince yüzüne bakmaya devam ettim. Kızgın görünüyordu.

Gitmediğimi ve hala burada beklediğimi görünce kızdan uzaklaşıp bana doğru adım atmaya başladı. "Kimsin sen?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Bu kadar güzel ve cesursan ilgilendirir." deyip bakışlarıyla beni bir kez daha süzdü. Bu öyle iğrenç bir bakıştı ki midemi bulandırmıştı.

"Bir daha söylemeyeceğim kızı bırak dedim!" Uyarımı ciddiye almazken iki adım kadar ötemde durup şaşkınca yüzünü buruşturdu "Bana emir mi veriyorsun?" İçki içmişti sanırım, kokusunu hemen almıştım ama sarhoş görünmüyordu.

"Aynen öyle." dedim korkusuzca. Cesur olduğumu anlasın istiyordum.

Tekrar süzecek gibi oldu ama daha sonra vazgeçti. Bu sefer sadece yüzüme bakmakla yetinmişti "Emir veren kızları severim," deyip diliyle yavaşça

dudaklarını yaladı "Ama yatakta."

İğrençliği karşısında mimiklerim dahi oynamadı. Sadece düşünüyordum. Bu çocuk iyi bir dayağı hak ediyordu.

Sessiz olduğumu görünce çarpık bir gülümseme attı ortaya. "Fıstık git kızlara sataş sen. Ben senin dengin değilim. "

"Biliyor musun, bende aynen öyle düşünüyorum. Şimdi hemen bırak o kızı!"

"Bırakmazsam ne olur, polise mi gidersin?" dedi yarım gülüş.

"Yoo, ben bir yere gitmeyeceğim ama senin bir yere gideceğin kesin..." deyip tükürür gibi konuştum "Hastaneye!"

Alaylı bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi. "Hiç bu kadar kendine güvenen bir kız görmemiştim, sen şimdi bana karşı gelebileceğini mi zannediyorsun?"

"Zannetmiyorum, eminim." deyince hayranlıkla dudaklarını büktü "Göster o zaman marifetini de az gülelim."

"Neden önce sen başlamıyorsun?" dedim büyük bir sakinlikle. Beni çok uğraştırmayacağını tahmin ediyordum. Şimdiye kadar sesimi kesmeye kalkmaması bana bunu düşündürüyordu.

"Kız olduğun için öncelik vereyim dedim." deyip kahkaha attı "Bak sonra tırnağım kırıldı diye ağlarsan karışmam."

Pis bakışlarıyla tekrar beni süzerken artık dayanma noktamın son raddesine gelip ona doğru atıldım ve vücudunu duvara yapıştırıp kolumu boğazına bastırdım. "Kızı bırakıyor musun bırakmıyor musun?

Çocuk böyle bir hareket beklemiyor gibi görünürken güçlükle nefes alıp elimden kurtulmak için çırpındı. "Vay, güçlüymüşsün!"

"Evet öyleyim." deyip ona gününü göstermek için yumruk yaptığım elimle karnına ardı ardına vurup onu yere fırlattım.

Çocuk şaşkındı. Onu bir çöp poşeti gibi atmam gururuna dokunmuş olacaktı ki sinirle ayağa kalkıp üzerime doğru geldi. Tam bana yumruk atacakken elini tutup karnına ayağımla bir tekme savurdum. Yere düşüp acı içinde kıvranırken bana ölümcül bakışlar fırlattı. O an güçsüz olduğu için şükür ettim. Benim için dövüşmesi kolay bir insandı. Belki de tam tersi, güçlü bir insandı ama öfkem yüzünden ona karşı gelebiliyordum. Bu da onun gururuna dokunmuş gibi görünüyordu. Yerde acı çekmeye devam ederken ayağa kalkıp yılmamış gibi üzerime geldi. O sırada kızın arkasındaki duvara kendini dayayıp korku içinde beklediğini gördüm. Sesini bile çıkarmıyordu.

"Sen fazla oldun!" Çocuk öfkeli ve acı çekiyormuş gibi görünürken karşıma geçip yüzüme doğru bir yumruk savurdu. Refleksim kuvvetli olduğu için başımı eğip bacağından tuttum ve onu yere düşürüp ayağımda gırtlağına baskı uyguladım. Ayağa kalkmak için direnince tuttuğum bacağını hızla bırakıp ayağımla karnına bastım. Canı çok yanmış olacaktı ki can havliyle bağırdı. "Manyak mısın kızım sen!"

"Sayılır." deyip üzerine oturdum ve saçlarından tutup kafasını birkaç defa yere çarptım. Sersemlemiş görünürken üzerinden kalktım. Mecalsiz kalmıştı. Bana bir yumruk dahi atamamanın verdiği sinir, yüzünden bariz bir şekilde okunurken yavaşça ayağa kalktı. Tekrar üzerime doğru yürür zannediyordum ama yapmadı. Büyük bir öfkeyle "Sürtük!" deyip hızla sokağın diğer tarafına doğru koştu.

Kavga burada biterken tekrar kıza çevirdim bakışlarımı. Çocuktan kafasını çekip minnettarlıkla bana baktı. "Teşekkür ederim." Sesi incecik ve zayıf çıkmıştı. Korkudan böyle çıktığını düşünürken yanına gidip omzuna dokundum "Sen iyisin değil mi?"

Tatlı bir kızdı ve minyon tipliydi. Üzerinde okuduğu okulun armasını görmesem ortaokul öğrencisi zannederdim. Zayıf ve kumraldı. Çekik gözleri oldukça ilgi çekerken boğazını temizleyip öyle konuştu. "Evet iyiyim, sen olmasaydın bana ne yaparlardı tahmin etmek bile istemiyorum."

"Şikayetçi olmalısın" dedim zaten öyle yapacağını umarak.

Yüzü gergin gibiydi. Yaşadığı korkudan olduğunu düşünüyordum ama sanki daha başka bir şey vardı "Evet ama acelem var, eve gitmeliyim." deyip yanımdan geçecekken kolunu tuttum. "İsmin ne senin?"

"Beste." dedi düze bir sesle.

"Beste bak, ondan şikayetçi olmazsan aynı şeyin tekrarı olabilir." deyince bakışlarını kaçırdı. Başka bir konuşma yapmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten de acelesi vardı sanırım "Yardımın için sağ ol." deyip hızla yanımdan geçerken sokağın başında bizi izleyen Demir'i görüp irkildi. "Ay!"

"Korkma, onun arkadaşıyım." diyerek beni işaret etti Demir. Kız anlamış gibi başını salladıktan sonra hemen oradan uzaklaştı.

Kızın neden şikayetçi olmadığına anlam veremezken şaşkınca Demir'e baktım. "Ne zamandır oradasın sen?"

"Kavgayı izlemeye yetecek süre kadardır." deyip beni hayranlıkla alkışlamaya başladı "Bu kadar iyi dövüştüğünü bilmiyordum, harikasın. Simay'a aşık olmasaydım kesin sana aşık olurdum. Düşün, o kadar etkileyiciydin." deyince gülümsedim "Benim için kolay lokmaydı."

Dövüşme öğrenimim terk edildikten bir sene sonra Bade'yle yeniden başlamıştı. Bana dövüşmeyi elinden geldiğince öğretmişti ama bunun yeterli olmadığını düşünüp kursa yazılmıştım. Dövüş sanatları kurslarında bu işi hakkıyla yapabilmek için epey uğraş vermiştim. Boş zamanlarımda sürekli çalışıp, kendimi en iyi şekilde hazırlamıştım. İyi dövüştüğümü biliyordum, kendimi koruyabilmek adına buna ihtiyacım vardı. Eğitmenlerimden iyi dövüştüğüme dair övgü cümleleri duyuyordum ama şimdi bunu bir başkasından duyuyor olmak beni daha da mutlu ediyordu.

"Bu kadar iyi dövüşmeyi nasıl öğrendin?" Demir bunu oldukça merak etmiş görünürken omzumu silktim "Çok çalışarak."

Kaşları hayretle havaya kalktı "Bana artık eski Öykü olmadığını söylemiştin. Gerçekten değilsin. Karşımda daha güçlü, daha cesur, daha farklı bir Öykü var sanki."

Gülerek yanına yaklaştım "Benden korkuyor gibisin."

O da güldü "Bence herkes korkmalı."

Bir şey demeden hafifçe omzuna vurdum "Gidelim hadi."

Birlikte arabaya doğru yürürken aklım şu kızda kalmıştı. Neden o çocuğu şikayet etmek istememişti ki? Susmasının nedeni neydi? Duyulsun mu istemiyordu acaba? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

İçim sıkıntıyla dolarken arabaya binip konuşmadan öylece yolu izledim. Demir yine bir şeyler anlatıyordu ama kulağım onda değildi. Şu para mevzusunu düşünmeye başlamıştım. Aysun bana yardım etmek için kendine iş bulmuşken ben hala bir iş bakmaya başlamamıştım. Gökten de para yağmayacağına göre artık bir iş bakmalıydım. Bu konuda Demir bana yardım edebilir miydi acaba? Belki güzel bir iş ayarlayabilirdi. En azından sorup şansımı denemeliydim.

Kendi kendine konuştuğunun farkında olmadan bir şeyler anlatmayı sürdürürken sözünü yarıda kestim. "Demir ben iş arıyorum."

"Öykü kesme sözümü, bir şey anlatıyorum şurada!" diyerek kızdığını belli ettikten sonra şaşkınca bana baktı "Ne, iş mi arıyorsun? Neden ki?" Gerçeği söylersem ne olacağını bildiğim için yalan uydurdum "Şu sıralar biraz sıkışığız."

"Sana borç verebilirim. Tabii sonra fazlasıyla geri almak koşuluyla." deyip gülünce gözlerimi devirdim "Sağ ol almayayım."

"Başka ne yapabilirim?"

"Bana iş bulabilirsin." dedim heyecanlı bir şekilde. Yardım edeceğini umuyordum.

"İşkur muyum ben? Saçmalama, nereden bulacağım?" deyince birden yüzüm düştü. "Biraz düşün, belki bildiğin bir yerde bana göre iş vardır." Gerçekten o kadar düşmüş müydü? Bir çete liderinden iş bulmasını

istiyordum. Tekin yerlerden iş bulmazdı ki şimdi bu. Neyse en azından bulduğu işlere bir bakardım.

"Var evet, çetemde tam senlik bir iş var. Adam tehdit edip haraç alacaksın. Nasıl, tam senlik ama değil mi?" diyerek alay edince sinirlendim "Dalga geçme!"

"Sende benden saçma şeyler isteme."

"Haklısın, kabahat bendeki senin gibi birinden iş bulmasını bekliyorum."

"Sen neden iş arıyorsun ki? Söyle Çetin'e alsın seni gece kulübünde işe. Garsonluk yaparsın." deyince koluna bir tane vurasım geldi. "Dua et araba kullanıyorsun, yoksa ben sana yapacağım şeyi bilirdim."

Umurunda değilmiş gibi devam etti "Neden istemiyorsun anlamıyorum? Orayı arkadaşların işletmiyor mu? Sırf Barlas'ın dostları diye ne bu istemiyorum ayakları?"

Ben kaşlarımı çatmış söylemiş olduğu şey için ona büyük bir öfkeyle bakarken, o hata yapmış gibi dudaklarını büküp bana baktı "Pardon, yine ismini ağzıma aldım."

Yüreğim duyduğum isimle kanarken sinirle bağırdım "Sen iflah olmazsın! İnadına yapıyorsun değil mi? Bu seni eğlendiriyor!"

"Belki biraz." diyerek sırıttı.

Öfkemi kontrol edemeyeceğimi anlarken "İndir beni!" diye bağırdım

"Geldik zaten." dedi sürmeye devam ederken.

Gerçekten de gelmiş sayılırdık ama yine de daha fazla bu arabada kalmak istemediğim için "İndir!" diye gürledim.

Anında dediğimi yapıp frene bastı ve bana baktı "Buyur." Öfkeden suratına bir tane tokat geçirmek istesem de kendime hakim olup yapmadım "Aptal!"

"Hakaret etme, arkadaşlığımıza hiç yakışmıyor." dedi pişkin pişkin.

Çantamı alıp arabadan çıkınca kafamı eğip yüzüne baktım "Biliyor musun, aslında seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum ama sen böyle şeyler yapınca seni öldüresim geliyor!"

Şımarmış gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi "Bence bana olan sevginden kaynaklanan bir şey bu."

"Hiç sanmıyorum." deyip kapısını sertçe kapattım ve yürümeye başladım.

"Seviyorsun beni!"

Dediği şeyi duyunca arkamı dönüp alaycı bir ifadeyle ona baktım. "Evet, hatta tapıyorum!" Arabasının camından kafasını uzatmış gülerken "Biliyorduuum." dedi.

Başımı hafifçe iki yana sallayıp önüme döndüğümde yürümeye devam ettim. Birkaç saniye sonra arabasıyla yavaşça yanımda geçerken açık olan camından bana baktığını gördüm "İş bulamazsan çeteme beklerim."

Öfkeden kısılan gözlerim onun üzerindeyken kahkaha atıp oradan uzaklaştı "Aptal şey!" diye mırıldanıp hızla yürümeye devam ettiğimde iki sokak yürüyüp eve ulaştım.

Duş alıp birkaç saatimi evde geçirdikten sonra Aysun'la buluşacağım saate yakın üzerime uygun bir şeyler giydim. Normalde hep pantolon giyerdim ama Aysun iş görüşmesi yapacağı için onun yanında abes durmamak için bu sefer dizimden bir karış kadar yukarıda lacivert bir etek giydim. Üzerime de siyah boğazlı badi tercih ettim. Siyah topuklularımı giyip çantamı ve kabanımı aldıktan sonra evden çıktım.

Aysun beni evimin önünde duran takside bekliyordu. Acele edip kapıyı kilitledikten sonra arabaya binip Aysun'la birlikte bize verilen adrese gittik.

Taksinin ücretini ödeyip indiğimizde geldiğimiz yere baktım. Şaşkındım, çünkü burası hurdalıktı. Etrafta bir sürü kullanılmayan araba vardı. Hepsi de ucuz modeldi. Bir an arabaların arasından tinercilerin çıkacağını hissetsem de daha sonra cesur olmaya çalıştım. Tekin bir yer olmadığı

aşikardı fakat buraya iş için gelmiştik. Belli ki görüşeceğimiz adam görüşmeyi burada yapmak istemişti.

Ne iş yapıyordu acaba? Hurdacı değildi herhalde? Açıkçası buraya gelirken karşımda gösterişli bir ev bekliyordum ama bana göre burası resmen çöplüktü. Burnuma yanmış lastik kokusu geliyordu. Burada olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Taksi bizi bırakıp giderken Aysun'a baktım. O da böyle bir yerde olmayı beklemiyor gibiydi. "Umarım yanlış gelmişizdir!"

"Bize verilen adres burası." dedim etrafı tararken.

"Burası iğrenç bir yer!"

Biraz ötemizde gördüğüm iki katlı büyük kulübeye baktım. İçeride ışıklar yanıyordu. Muhtemelen adam oradaydı. "Bizi karşılayan yok, gel içeri girelim." deyip yürümeye başladığımda topuklarımın toprağa battığını fark ettim. Burası için fazla özenli giymiştik. Benim gibi Aysun da etek tercihi yapmıştı ve onunda ayaklarında topuklu vardı. Üstelik on beş santim.

"Biz nereye geldik böyle!" Aysun içinden değil dışından isyan ederken bir köpeğin havlama sesini duyduk.

"Hoşt!"

Aysun'un refleksmen söylediği şeye gülerken ona kulübenin hemen yanında duran büyük kafesin içindeki köpeği gösterdim "Korkma bize bir şey yapamaz."

Hayvanın saldırgan olduğunu düşünmüyordum ama gereğinden fazla havlaması beni germişti. Ona doğru yaklaşınca havlama daha da arttı. Rottweiler cinsi köpek siyah-bronz rengindeydi ve korkutucu görünüyordu. Yanına yaklaşabilirdim ama ürkmüştüm

"Kimsiniz siz?"

Sonunda içeriden birinin çıkmasına sevinirken "Merhaba, biz iş görüşmesi için gelmiştik." dedim.

İçeriden çıkan kişi yaşıtımız gibi görünürken hemen onu inceledim. Orta boylu, başak sarısı saçlara sahip, çelimsiz bir çocuktu. İş verenin o olduğunu düşünmüyordum çünkü daha büyük birini bekliyordum.

Köpek havlamasını sürdürürken çocuğun sesini güçlükle duydum. "A evet, geleceğinizden haberimiz vardı. Buyurun içeri geçin, orada konuşalım."

Dediğini yapıp içeri doğru yürüdüğümüzde topuklarımın toprağa batmasına bir kez daha lanet ettim. Ne olurdu görüşmeyi daha doğru bir yerde yapsaydık? Hem böyle bir yerde görüşmemi yapılırdı? Hurda araç mı almaya gelmiştik yoksa bakım hemşireliği için görüşmeye mi belli değildi.

"Ayakkabılarımız pisli, sorun olur mu?"

"Sorun değil." deyince içimden söylenerek Aysun'la birlikte içeri girince hemen etrafı taradım. Alt kattaydık, adam bizi buraya yönlendirmişti. Kulübenin ahşaplarından anladığım kadarıyla yeni değildi. En az on yıllık olmalıydı. İçeride bir köşede masa ve hemen önünde iki sandalye vardı. Diğer köşesine de uzun bir koltuk yerleştirilmişti. Yanında da mini buzdolabı vardı. Perde kullanılmamıştı. Yerde koyu renkli kilim vardı. Şirin bir yer diyemezdim ama kötü de durmuyordu. Sadece hala neden böyle bir yerde görüşme yapacağımızı düşünüyordum.

"Buyurun oturun."

Çocuk bize koltuğu işaret edince tereddüt etmeden oturduk. Aysun görüşme için heyecanlı görünüyordu, bense tedirgindim.

"Bir şey içer misiniz?" Çocuğun sorusuyla Aysun kafasını salladı "Hayır teşekkürler, hemen konuya girelim istiyorum."

"Üzgünüm, sizinle konu hakkında konuşacak kişi ben değilim. Kendisi yukarıda, hemen çağırıyorum." deyip dışarı çıkınca Aysun'la birbirimize baktık "Böyle bir yerde çalışabileceğini zannetmiyorum."

"Dur bakalım, belki adamın kardeşi başka bir yerde kalıyordur." deyince öyle olması için dua ettim. Aysun'un böyle bir yerde çalışmasını istemezdim. Etrafta başka bir yapı yoktu bir kere. Böyle yerler beni

ürkütürdü. Burası da ürkütüyordu ve benim gibi Aysun'u da ürküttüğüne emindim. Bir şey demiyordu ama ben anlıyordum. Sadece heyecanıyla bunu bastırmaya çalışıyordu.

"Adam nasıl biri acaba?"

"Bilmiyorum ama umarım iyi biridir." dedim huzursuz bir şekilde. Canım sıkkındı. Hem şu parayı nasıl ödeyeceğimizi düşünüyordum hem de Aysun'un çalışma şartlarını. O da benim gibiydi, daha önce hiç çalışmamıştı. Şimdi bu işi becerebilecek miydi onu bile bilmiyordum.

Aysun yüzümün halinden canımın sıkkın olduğunu hemen anlarken kucağıma koyduğum elimi tutup moral vermeye çalıştı "Her şeyi halledeceğiz."

"Başka bir yolunu bulurduk, işe girmene gerek yoktu."

"Sakin ol Öykü, ben halimden memnunum." dedi gerçekten öyle olduğunu belli edercesine. Yine de rahatlayamıyordum. İstediğim tek şey bir an önce şuradan çıkıp gitmekti. Burada olmaktan hoşlanmamıştım. Beni iten bir şeyler vardı.

Bundan Aysun'a da bahsetmek istiyordum ama onu da geremezdim şimdi. Bu yüzden kafamın dağılması adına ona "Çetin işe gireceğini duyunca ne dedi?" diye sordum.

"Bilmiyor ki?" deyince dudağımı ısırdım. Bunu hiç beklemiyordum "Ona nasıl söylemezsin?"

"Öykü Çetin'i tanımıyormuşsun gibi konuşma, söylesem asla izin vermezdi."

"Yine de bilmesi gerekiyordu."

"Aramızda kalsın, hem zaten kaç ay çalışacağım ki?" dediği sırada kapının oradan bir ses duyuldu. "Yaklaşık bir sene."

İkimizde oraya baktığımızda gülümseyen bir suratla karşılaştım. Sanırım bu oydu. İş verecek olan kişi. Uzun boylu, koyu kahve saçlı, düzgün giyinimli

adam bize doğru yaklaşırken bizden sadece birkaç yaş büyük olduğunu düşündüm.

"Sanırım iş için gelen hemşire sensin." deyip tam Aysun'un karşısında durunca Aysun hemen ayağa kalktı. "Evet benim, aslında Yonca gelecekti ama ailesi çalışmasına izin vermemiş."

"Fark etmez, hoş geldin." dedi adam elini uzatarak. Aysun dediği şeye gülümserken "Hoş bulduk." diyerek uzattığı elini sıktı.

Adam birkaç saniye onu inceledikten sonra elini çekip gözlerini bana çevirdi. "Sen kimsin?"

Tam konuşacakken Aysun benden önce davrandı "Öykü, arkadaşım. Beni yalnız bırakmak istemediği için geldi. Biz görüşme yaparken onun burada kalmasının sizin için bir mahzuru olur mu?"

Kafasını salladı "Hayır."

Aysun buna sevinmişti. "Teşekkür ederim."

Adam beni kısacık bir incelemeye aldıktan sonra masasına doğru yürüyüp yerine oturdu "Bir şey almamışsınız."

"Çok kalmayacağımızı umuyoruz." dedim bende onu incelerken. Yüzü elmas şeklindeydi ve sakalsızdı. Gözleri açık kahveydi. Duruşu karizmatikti ama daha ilk dakikadan negatif bir elektrik almıştım ondan. Sebebini anlayamıyordum. Belki de hala mekanla ilgili sorun yaşıyordum.

"Evet öyle, kısa bir görüşme yapacağız." deyince masasının üzerinde duran alkolden yavaşça bardağına doldurmaya başladı "Kardeşime bakım hemşiresi aradığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Evet biliyorum." dedi Aysun yerine oturarak. Ellerini birbirine kenetlemişti. İlk iş görüşmesi olduğu için çok heyecanlı görünüyordu ve bu heyecanı hala üzerinden atamamıştı.

"Ben konuşmadan önce sormak istediğin bir şey var mı?" deyip alkol şişesini masaya bıraktı. Sonra Aysun'un adını hatırlamak istercesine yüzüne

baktı "Iıı."

"Aysun Tekin." diye tanıttı kendini Aysun. Adamı sevmişti sanırım, sürekli gülümsüyordu.

"Aysun." dedi adam dudaklarını beğeniyle bükerek "Güzel bir ismin var."

"Teşekkür ederim."

Aysun'un teşekkürleri beni daraltmaya başlarken buradan ne zaman gideceğimizi düşünüyordum. Umarım görüşme adamın dediği gibi kısa sürerdi. Çünkü ben etrafı ve adamı süzmekten daha şimdiden yorulmuştum. Gidene kadar da aynı şeyi sürdüreceğimi biliyordum.

Adamın az önceki sorusundan sonra Aysun şimdi konuşma fırsatı bulurken "Kardeşiniz burada mı kalıyor, yani ben sürekli buraya mı geleceğim?" diye sordu. Evet, ikimizin de en çok merak ettiği şey buydu sanırım. Eğer kız buradaysa Aysun'un bu işi istememesini söyleyecektim. Her gün buraya gelip gidemezdi. Uzaktı bir kere. Annesinin de buna izin vereceğini sanmıyordum.

Adam elinde tuttuğu kadehten bir yudum aldıktan sonra Aysun'un sorusunu cevapladı. "Elbette hayır, rahat ettirilmesi için geniş bir eve yerleştirildi. Yanında şu an hemşiresi var ama kadın şehir dışına taşınacağı için acil yeni bir hemşire arayışına girdik." Aysun'a bakıp gülümsedi. "Ne şanslıyız ki karşımıza senin gibi tatlı bir kız çıktı."

Aysun adamın iltifatından sonra utanmış görünürken konuya müdahil oldum. "Yalnız Aysun henüz hemşire sayılmaz, biz ikinci sınıftayız."

"Öyle mi?" dedi şaşırarak "İlk defa bir öğrenciyle çalışacağız ama sorun değil, saatleri okuluna göre ayarlarız."

"Kardeşinize onun bakmadığı saatlerde kim bakacak peki?" dedim merakla.

"Kardeşimin tek bir hemşiresi yok, üç hemşireyle çalışıyoruz." deyince beynim sinyal verdi. "Az önce acil hemşire arayışına girdiğinizi

söylemiştiniz ama. Madem iki hemşire daha var neden bu kadar acele ediyorsunuz? Onlar idare edemez mi?"

İçkisinden bir yudum daha alıp beni takmıyormuş gibi gülümseyerek Aysun'a baktı "Muhatap olduğum kişinin Aysun olduğunu sanıyordum."

"Sadece bir soru sordum." dedim kızdığımı belli ederek. Adam bunu anlamış mıydı bilmiyordum ama Aysun'un anladığı kesindi. O yüzden bana gözlerini belerterek bakıyordu.

"İşe aldığım kişilerle sözleşme imzalarım. Sözleşmede ne yazıyorsa hemşireler onu uygular. Bakım saatleri bellidir. Kimse sözleşme dışına çıkmaz." deyince anlayamadığım bir şeylerin olduğunu fark ettim "Çıkmasını isterseniz çıkabilirler. Üçüncü hemşireye vereceğiniz parayı onlara verseniz belki iki kişi de idare edebilirler, öyle değil mi?"

Adama neden böyle ters davrandığımı bilmiyordum ama boşuna ondan negatif elektrik almadığımın farkındaydım. Söylediği şeyler birbirini tutmuyordu. İlk söylediği şeyden sonra daha farklı bir şey demişti. Bu da beni kuşkulandırmıştı. "Özür dilerim ama sizin üçüncü bir hemşireye ihtiyacınız yok bence."

Cesaretle söylediğim şeyle Aysun uyarır gibi "Öykü!" deyince onu umursamadım. Gözlerim adamın üzerindeydi. Onun da bana kaymıştı "Arkadaşın fazla önyargılı sanırım Aysun."

"Kime karşı?" dedim bakışlarımı kısarak.

"Bana karşı."

"Öyle bir şey yok." deyince kafasını hafifçe iki yana salladı "Bence var. Sebebi böyle bir yerde görüşme yapmak istememse eğer..." Sözünü tamamlamasına izin vermeden ben konuştum "Önyargılı değilim. Sadece söylediklerinizin çeliştiğini gördüm."

Birkaç saniyeyi sadece beni izlemekle geçirdi "Gergin görünüyorsun."

İnkar etmedim. Gerçekten de öyleydim ve bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordum "Sizin yüzünüzden."

"Öykü!" Aysun beni bir kez daha uyarınca ayağa kalkıp ona baktım "Gidelim buradan!"

O daha bir şey diyemeden adam konuştu "Seni tutan yok." Ona bakınca bakışlarını bana sabitlediğini gördüm "Arkadaşının işe ihtiyacı varsa buna engel olamazsın."

Aysun sakin olmam için elimden tutarken "Sen dışarıda bekle istersen Öykü." dedi. Ona inanamıyordum. Hala işi kabul etmeyi mi düşünüyordu? Bu adamda hoşlanmadığım şeyler vardı ve şu ana kadar Aysun'un da bunu fark etmiş olması gerekiyordu.

"Gidelim!" dedim kızgınca

"Sadece konuşacağız Öykü." deyince ortalığı daha fazla karıştırmamam gerektiğini düşünüp adama baktım. Bakışlarının hala benden olduğunu görünce tekrar Aysun'a bakıp "Acele et." dedim ve hızla dışarı çıktım.

Orada olan köpek beni görür görmez tekrar havlamaya başlarken kafeste olmasına rağmen ondan uzak durup ayakta Aysun'u beklemeye başladım. Konuşmanın çabuk bitmesini umuyordum. Sadece konuşacaklarsa bunda bir sorun yoktu. Nasılsa daha sonra Aysun'u bu işi almaması için ikna ederdim. Biraz aklı varsa bu işi istemezdi zaten.

Yaklaşık on beş dakikam dışarıda beklemekle geçerken üşüdüğümü fark edip iyice kabanıma sarıldım. Hava buz gibiydi. İçeride soba olmadığı için Aysun'un da üşüdüğünü düşünüyordum. Adam ne zaman bırakacaktı onu acaba? Konuşma tahmin ettiğimden daha uzun sürmüştü

Ben sabırsızca beklemeye devam ederken üst kattan birinin inip hala havlayan köpeğe bir kabın içinde yemek götürdüğünü gördüm. Bizi karşılayan çocuk değildi bu, oldukça boylu ve sıska biriydi. Bana kısacık bir bakış atmıştı ama hiç konuşmamıştı. Muhatap olmayı tercih etmemişti sanırım. Yavaş adımlarla basamakları inip köpeğin yanına yaklaşınca kabın içinde bulunan şeyleri ona atmaya başladı.

Köpek yemeğin kokusunu alınca susmuştu. Zaten neden o kadar havladığını anlamamıştım. Hiç susmamıştı. Neyse ki yemek onu susturmuştu.

Adamın verdiği şeyi köpek büyük bir iştahla havada kapıp midesine indirirken ona ne verdiğini görüp şaşkınca yanlarına biraz yaklaştım. Yanlış gördüğümü düşünüyordum çünkü adamın elinde çiğ et vardı.

Yakından bakınca yanlış görmediğimi fark ettim. Gerçekten de köpeğe çiğ et vermişti. Hatta vermeye de devam ediyordu. Bunun yanlış olduğunu düşünürken adamı uyarmak için yanına yaklaştım. "Ne yapıyorsun sen?"

Beni duymuyormuş gibi işini yapmaya devam etti. "Hey sana diyorum, o elindeki çiğ et! Köpeklere çiğ et verilmez, saldırgan olurlar bilmiyor musun?"

Yüzüme bakmadı. Hatta beni duymazdan geldi. Bu beni rahatsız ederken "Beni duyuyor musun?" diye sordum. İşine karıştığım için mi cevap vermiyordu acaba? Gerçi haklıydı, neden burnumu sokuyordum ki, köpek onların köpeğiydi. Ama yine de bir köpeğin bu şekilde beslenmesini istemiyordum. Bu yüzden de kendime engel olamamış, işine karışmıştım.

Ben adama hayretle bakarken kulübenin alt kapısından bir ses duydum "O sağır, seni duyamaz."

Bu Aysun'a iş verecek olan adamdı. Konuşmayı bitirmiş, dışarı çıkmışlardı. İçimden buna şükür ederken sağır bir adamı şikayet edeceğim için üzülüp yine de şikayet etmek zorunda kaldığım için "Köpeğe çiğ et veriyor!" dedim.

"Yani?" dedi adam umurunda değilmiş gibi. Bu garibime gitmişti "Saldırgan mı olsun istiyorsunuz?"

"Diyelim ki öyle, bir sorun mu var?" diyerek yanıma yaklaştı. Bu durum hiç hoşuma gitmezken "Sebebi nedir?" diye sordum. Belli ki sağır olan adamın köpeğe çiğ et verdiğinden haberi vardı. Hatta belki de bunu o istemişti.

"Her şeyi bilmek zorunda değilsin." deyip karşımda durarak koluma dokundu. "Rahatla biraz."

Yaptığı hareket hoşuma gitmezken sertçe elini ittim "Bana dokunma!" Kızmasını bekledim ama yapmadı. Gülmekle yetindi.

"Neden gülüyorsun?"

"Bana emir verdiğin için." dedi hoşuna giden bir şey olmuş gibi.

"Bu çok mu garip?"

"Fazla brave." deyince gözlerimi devirdim "Cümle içinde ingilizce kelime kullanman seni havalı yapmaz!"

"Fazla cesur demek istedim." dedi anlamadığımı düşünüp Türkçe karşılığını söyleyerek

"Ne demek olduğunu biliyorum!" deyip sabrım tükenmiş gibi Aysun'a baktım "Gidelim mi artık?"

"Taksi geldi." dedi adam geldiğimiz yönde duran aracı işaret ederek. Sonra Aysun'a döndü "Seni tanıdığıma sevindim Aysun."

"Bende, kendinize iyi bakın." dedi Aysun büyük bir gülümseme ortaya atarak.

Adam "Sende." deyip tekrar bana döndü "Her şeye rağmen seni de tanımak güzeldi Öykü."

"Ama ben seni tanımanın güzel olduğunu söyleyemeyeceğim maalesef."

"Evet haklısın, çünkü adımı bile bilmiyorsun henüz" deyip dinamik bir duruşla elini uzattı "Pamir Yaman."

Uzattığı eline bakıp yapmacık bir şekilde sırıttım "Tanıştığıma memnun olmadım Pamir, umarım bir daha görüşmeyiz!"

Elini almamama üzülmüş görünürken "Kader bu belli olmaz, bir bakmışsın yarın yanımda çalışmaya başlamışsın." dedi.

Kocaman bir kahkaha atmak istesem de bir gülümsemeyle yetindim "Böyle kader olmaz." Köpeğe çiğ et vermeye devam eden adama bakıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Çalışanlarına acıyorum. Masum bir köpeği bu hale sokan kim bilir onlara neler yapmaz."

Bakışlarının gözlerime takıldığını fark ederken yüzümü ekşitip onu kınar gibi süzdüm "Sende merhamet kalmamış. Bu yüzden sana da acıyorum!"

Söylediğim şeyden sonra bana hayran hayran baktığını görünce dişlerimi birbirine bastırıp Aysun'un yanına gittim "Hadi!"

İkimiz de yürüyüp bizi bekleyen taksinin yanına geldiğimizde arabaya binmeden önce adının Pamir olduğunu öğrendiğim çocuğa baktım. Ellerini ceplerine sokmuş kendinden emin bir duruş sergilerken bakışlarında hala o hayran kalmış ifadenin olduğunu gördüm. Sebebini anlayamasam da fazla umursamadım. Bu adamı ilk ve son görüşümdü. Bir daha karşıma çıkmamasını dileyip arabaya bindiğimde bakışlarımı üzerinden çektim ve yola baktım. Taksi bizi hızla oradan uzaklaştırırken Aysun'un gergin olduğunu gördüm. "Niye öyle dedin adama, çalışanlarına acıyorum falan?"

"Çünkü acıyorum, ne kadar vicdansız olduğunu görmedin mi? Köpeği saldırgan olsun diye çiğ etle besliyorlar. Sence sebebi ne?"

"Belki daha korumacı olsun diyedir." dedi beni şaşırtarak. Adamda bir şeyler olduğunu anlamaması garibime gitmişti

"Yapma Aysun, adam tekin biri değil!"

"Deme öyle!"

"Neden?"

Yutkundu. Kızacağım bir şey söyleyecek gibi duruyordu "İşi aldım."

"Ne?" dedim bağırarak. Taksici rahatsız olmuş gibi dikiz aynasından bana bakınca daha sessiz konuşmaya çalıştım "Sadece konuşacağını söylemiştin? Neden hemen kabul ettin?"

"İyi para teklif etti." deyince elimi alnıma vurdum. Bunu yapmasını beklemiyordum. Çaresiz kalmıştım. Aysun'u o adamın elinden kurtarmalıydım. Hislerim beni yanıltmazdı. O adam hiç de masum birine benzemiyordu. Gözlerinde başka bir şey görmüştüm. "Numarasını aldın mı?"

"Evet." deyince derin bir oh çektim. Bir daha oraya geri dönmek zorunda kalmayacak olmama seviniyordum. "Arayıp hemen vazgeçtiğini söyle."

"Bunu yapamam." dedi çekinerek.

"Neden?"

"Sözleşme imzaladım."

"Aysun sana inanamıyorum!" İşi kabul ettiği yetmemiş gibi gitmiş hemen sözleşme imzalamıştı. Şu an gerçekten ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Öykü adam senin düşündüğün gibi biri değil, çok nazik." deyince ona saçma bir şey demiş gibi baktım "Sende içerideydin, konuşmalarını duymadın mı? Hepsi birbiriyle çelişiyor."

"İyi de bu onun kötü biri olduğunu göstermez ki?"

"Sen gerçekten inanılmazsın. Sözleşmeyi ver maddeleri okuyacağım." dedim elimi uzatarak. Omzunu silkti "Bende değil ki."

"Sana nüshasını vermedi mi?"

"Hayır." deyince beynimden vurulmuşa döndüm. "Aysun ne yaptın sen, nüshasını nasıl almazsın? Adam imzaladığın sözleşmeyi istediği gibi değiştirebilir fakında mısın?" Dediğim şeyle panik oldu "Öykü ben nereden bileyim? İlk defa bu tür işlere girişiyorum!"

Stresten düşünme yetimi kaybetmiştim.

"Ne yapacağız şimdi?" deyince taksiciye baktım "Geri döner misiniz lütfen!" Adam beni kafasıyla onaylayınca Aysun'un şaşırdığını gördüm "Neden geri dönüyoruz?"

"Sözleşmeyi iptal ettireceğiz." dedim kendimden emin bir şekilde. Nasıl yaptıracağım konusunda bir fikrim yoktu ama şansımız yaver gitsin diye dua ediyordum.

Aysun buna daha da şaşırsa da bir şey demedi. Çünkü o da biliyordu başka bir şansımız olmadığını.

Zaten yeni yola çıktığımız için çok fazla yol gitmemişken hemen o adamın mekanına geri dönmüştük. Kendimi gergin hissetsem de arabadan hızla çıkıp Aysun'la birlikte kulübenin içine girdik.

Pamir oradaydı. Masasının üzerindeki laptopa bakarken elinde tuttuğu bardaktaki içkisini yudumluyordu. Geldiğimizi görünce hoşuna gitmiş gibi tebessüm etti "Kızlar hayırdır, bir şey mi unuttunuz?"

"Aysun'a neden sözleşmenin bir nüshasını vermedin?" dedim masanın karşısına geçip ona hesap sorar gibi.

Oturduğu sandalyeye yaslandı ve bakışlarını bana dikti. Tebessümü yüzünden silinmişti "İstemedi ki."

"Neden sen vermedin?"

"Başka maddeler eklemek için." dedi açık açık. Beni şaşırtmıştı. Açıkça söylemesini beklemiyordum.

Ben ona inanamayan gözlerle bakarken Aysun korkuyla "Ben sizinle çalışmak istemiyorum!" dedi. Şimdi Pamir'de bir şeyler olduğuna o da inanmıştı.

Pamir bakışlarını benden çekip ona çevirince yüzünde alaycı bir ifade oluştu "Bu kadar korkmana gerek yok Aysun, adam öldürmeni istemeyeceğim senden."

"İstemiyor, duydun!" dedim onu korumak istercesine.

Sesli bir nefes bıraktı "İlgilenmiyorum."

"Sözleşmeyi iptal etmek istiyor!"

"Bunun için mahkemeye başvurması gerekiyor." deyince elimi masasına vurdum. "Bu işi burada halledeceğiz!" Evet, şu an bana ne yapacağını bilmediğim adama resmen emir vermiştim. Çünkü buradan Aysun'u kurtarmış olarak çıkmak istiyordum. Onu bu adama yem edemezdim.

Pamir yaptığım şeyden etkilenmiş gibi görünürken sırıttı "Benim öyle bir niyetim yok."

Ona doğru eğildim "Öyleyse sözleşmeyi tehdit zoruyla imzalattığını söylerim avukatımıza."

"Tehdit zoruyla mı?" deyip kahkaha attı. Sonra duvarın üst köşesinde duran kamerayı gösterdi "Güle oynaya imzaladı, kanıtı da elimde."

Kameraya bakarken şimdi ne yapacağımızı düşünüyordum, o ise keyifle yüzümün aldığı şekli izliyordu "Sizde herhangi bir kanıt olmadığı için mahkemeye başvursanız bile bir işe yaramaz, sözleşmede bahsedilen tazminatı ödersiniz."

"Tazminat ne kadar?" dedim korkarak.

"Otuz bin dolar." deyince kendimi geri çektim. Adam resmen elimizi kolumuzu bağlamıştı. Bizim o parayı ödeyecek gücümüz yoktu. Arabanın parasını bile bulamamışken o kadar parayı nereden bulacaktık? Aklıma onu bu işten caydıracak bir şey gelmeyince "Sözleşmenin nüshasını istiyoruz, hemen şimdi!" dedim.

"Sorry." deyince omuzlarımı düşürdüm. Çaresizliğin vermiş olduğu acizliği yaşıyordum "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bana bir hemşire lazım."

"İyi maaş verdiğini duydum, seninle çalışmak isteyen bir sürü hemşire bulursun zaten."

"Evet, buldum zaten." dedi büyük bir keyifle.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yerinden kalktığında masanın üzerinde bulunan dosyadan sözleşmeyi çıkarttı "Aysun'un sözleşmesini iptal ederim

ama bir şartla..."

Aysun'la birbirimize baktık, heyecanlanmıştık "Nedir o?" deyince gözleri sözleşmeye kaydı ve biraz orada oyalandıktan sonra bana bakıp yanıma yaklaştı. "Seninle sözleşme imzalayacağız."

Yaşadığım şok beni birkaç saniyeden fazla etkisi altına alırken söylediği şeyi idrak etmeye çalıştım. Anlayamıyordum, amacı neydi?

"Neden?" dedim şaşkınlıkla konuşabildiğimde. Bilmek istiyordum. Bana bir açıklama yapmalıydı.

Karşımda dururken yine aynı şeyi yaptı, gözlerime hayranlıkla baktı "Aradığım şeyi sonunda bulduğum için..." dedi ve işaret parmağıyla beni gösterdi "Seni seçtim Öykü!"

Kuzularım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy ve yorum yapmayı unutmayın, sizleri çooook seviyorum.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

61.BÖLÜM

Bir derdim olsun isterdim. Sadece onu düşüneyim, ona kafa yorayım, ona üzüleyim...Ama hayat buna hiç izin vermiyordu. Bir dert veriyor, arkasından başka dertleri peşinden sürüklüyordu. Sanki dert için doğmuş gibiydim. Hayat beni sürekli sınav ediyordu ve ben hangisinde başarılı olduğumu bilmiyordum. Bu kaçıncı sınavdı acaba? Kaçıncı dertti?

Güçlü olduğumu biliyordum, ama yenilmez değildim. Bir gün bir derdimi kaldıramayabilir ona yenik düşebilirdim. Bu, bugünde olabilirdi, yarında. Korktuğum şey bir gün gerçekleşecek olmasıydı.

Ve sanırım o gün gelmişti!

Pamir'in söylediği şeyle büyük bir şaşkınlık yaşarken doğru duyduğumdan emin olmak istedim. Beni yanında istiyordu değil mi? Kulaklarım bana ihanet eder gibi yanlış duymamı sağlamamıştı?

"Kafayı mı yedin sen?" diye bağırınca geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne "Şartım bu, kabul edip etmemek sana kalmış."

"Elbette kabul etmeyeceğim!"

Yerine geçti ve sandalyesine oturdu. "O zaman arkadaşın Aysun benimle çalışır."

Aysun'a baktım. Yüzünde şaşkınlıkla harmanlanmış bir korku ifadesi vardı. Pamir'in umduğu gibi biri olmadığını görmek dehşete kapılmasına neden olmuştu. Ona bu adamla çalışmayacağını söyleyip rahatlamasını sağlamak istiyordum ama şu an daha büyük bir sorunum vardı. O da Pamir Yaman'dı. Konuşmam gereken kişi de oydu.

Bakışlarım yeniden ona kayınca gözlerinin benim üzerimde olduğunu gördüm. Asla ayırmıyordu. Beyninde benimle ilgili neler dönüyordu bilmiyordum ama bu bakışlardan aşırı rahatsız olmuştum.

Ses tonum sinirimden sebep epey yükselirken "Kimsin sen? Ne iş yapıyorsun, hiçbir şey bilmiyoruz. Ayrıca Aysun'la yaptığın sözleşmeye maddeler ekleyeceğini kendi ağzınla söyledin. Nasıl biri olduğun belli, neden seninle çalışalım?" diye sordum.

Birkaç saniye sustu ve o saniyeleri beni süzerek geçirdi "Benden korkuyor gibisin."

"Seni tanımıyorum!"

"Kendimi tanıttığımı zannediyordum."

"Sadece adını biliyorum."

"Daha fazlasını bilmek istiyorsan sözleşme imzalamalısın."

"Bunu asla yapmam!"

"Sen bilirsin." deyip ona hala korkuyla bakan Aysun'a çevirdi gözlerini "Yarın akşam saat dokuzda yanımda ol."

Aysun'un korkudan gözleri kocaman olurken sinirle masasına elimi vurdum. "Hayır!"

"Zorlama istersen." dedi sakin görünürken

"Asıl zorlayan sensin! Onu zorla yanında tutamazsın."

"Ben kimseyi zorla yanımda tutmuyorum." diyerek masada duran mavi dosyanın içinden iki sayfalık bir kağıt çıkardı. Kağıtların sözleşme olduğunu görünce yutkundum. Bu resmen Aysun elimde deme şekliydi. Çünkü Pamir'in işaret parmağı Aysun'un ıslak imzasının üzerinde duruyordu. "Diyecek başka bir şeyiniz yoksa gidebilirsiniz."

Bize başka bir şansımız olmadığını gösterirken Aysun'a baktım. Yüzü çok kötüydü. Onu bu şekilde en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum.

Sesi ağlamaklı çıkarken "Ben seninle çalışmak istemiyorum!" dedi. Korktuğu belliydi ama yine de cesaret edip böyle bir şeyi söylemişti.

Pamir bunu anlayamamış gibi kaşlarını çattığında "Kararını değiştiren nedir Aysun?" diye sordu. Alay ettiği belliydi. Sebebini bilmiyor muydu?

Aysun hiçbir şey demeden ona bakarken Pamir sorusuna cevap beklemeden kendi konuştu "Öykü'yü dinleyip bu işten vazgeçmeyi düşünme, çok kazanırsın." deyip gözlerini bana çevirdi. "Gerçi vazgeçsen de bir işe yaramaz artık, benimle çalışmak zorundasın. Öykü senin değil de kendisinin çalışmasını isterse başka tabii."

Bize başka çaremiz olmadığını göstermeye çalışıp o şekilde ikna edebileceğini zannediyordu ama onun istediği olmayacaktı. İkimizde onunla çalışmayacaktık. "İstemiyor işte duydun, neden uzatıyorsun?"

"Sen neden istemiyorsun?" dedi merakla. Önce dalga geçtiğini düşünsem de daha sonra bakışlarından gerçekten bunu merak ettiğini sezmiştim.

"Tekin biri değilsin!"

"Buna ne ara karar verdin?"

"Dediklerin çeliştiğinde." deyince güldü. "Madem tekin biri olmadığımı düşünüyorsun o zaman sözleşmeyi imzalamadan seni buradan çıkartmayacağımın da farkındasındır."

"Öyle bir şey yapmayacaksın!" dedim kendimden emin bir şekilde. Oysa hiç de emin değildim. Yapabilirdi. Yine de bunu ona belli etmeden eminmiş gibi görünmeye çalışıyordum.

Dediğim şeyden etkilenmiş gibi görünürken göz kırptı "Bunu nereden anladın?"

"Çünkü az önce gitmemizi istedin."

Gözlerime daha yakından bakmak istercesine bedenini öne doğru eğdi "Haklısın, bak demek ki düşündüğün gibi biri değilim. Eğer öyle olsaydım zorla o sözleşmeyi imzalatırdım."

Haklı olduğunu düşünmek isterdim ama nedense aklında başka bir şey olduğunu düşünüyordum. Başka çaremiz olmadığını biliyordu, bu yüzden buraya geri döneceğimizin de farkındaydı. Bizi o sözleşmeyi imzalatmadan bırakıyorsa sebebi bundan başka bir şey olamazdı.

Bir süre birbirimize baktık. Onun bakışları hayranlık barındırıyordu, benimki ise sorgulayıcılık. "Sana illa yalvarmamızı mı istiyorsun?" dedim sitemkar bir şekilde.

"Böyle bir şey istemem." deyince bağırdım "O zaman bırak bizi!"

"Bu anca ben istediğimde olur." deyip mavi dosyadan yeni bir sözleşme çıkardı ve bana gösterdi "Şimdi söyle bakalım, sözleşmeyi imzalıyor musun?"

Bir saniye bile düşünmeden "Hayır!" dedim.

Anlayışla başını salladı ve Aysun'a baktı. "O halde aramıza hoş geldin Aysun."

Beni bu şekilde manipüle etmeye çalıştığının farkındaydım. Neden beni istiyordu bilmiyordum ama artık korkmaya başlamıştım. Benim Aysun'dan bir farkım yoktu, neydi beni ona çeken? Bu kadar istemesin de bir sebep arıyordum. Aysun ya da ben, ne fark ederdi ki?

Ben tam karşı çıkmak için konuşacakken Aysun benden önce davrandı. "Bırak beni, ne olur!"

Pamir'in yüzünde alaycı bir ifade oluşur diye bekledim ama ifadesizdi. Aysun'da olan bakışlarını birden bana çevirdiğinde "Ben seni zaten bıraktım, ama arkadaşın bunu kabul etmedi." dedi.

"Aysun seninle çalışmayacak!" dedim daha fazla sessiz kalamayarak.

"O zaman sen çalışacaksın."

"Ben de çalışmayacağım!" deyince dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bu resmen kendine güveni temsil ediyordu "Göreceğiz."

Birkaç saniye daha yüzüne baktım. Söyleyecek birçok şeyim olmasına rağmen susmayı yeğliyordum. Karşı çıkmam bir işe yaramayacaktı. Bizim başka bir şey bulmamız gerekiyordu.

Benden bir şey dememi bekliyormuş gibi görünürken Aysun'u kolundan tuttuğum gibi dışarı doğru sürükledim "Gidelim buradan!"

"Öykü!" dedi Pamir tam kapıdan çıkmak üzereyken. Dönüp sinirle yüzüne bakınca keyifle sandalyesine yaslandı. "Bil diye söylüyorum, bana kafa tutman seni daha fazla istememe neden oluyor. Sözleşmeyi imzalamanı bekleyeceğim."

Şimdi beni istemesinin sebebi anlaşılmıştı. Ama anlayamadığım bir şey vardı. Bu sebep çok saçmaydı. Yanında neden ona kafa tutan birini istiyordu ki? Bu ne işine yarardı? " Çok beklersin!" diye bağırınca beni daha da kışkırttı "Yeterince zamanım var."

Öfkeyle solurken hızla dışarı çıkıp bizi bekleyen taksiye bindik. Düşünceliydim. Bu işten nasıl kurtulacağımızı düşünüyordum.

"Ne olacak şimdi?" Aysun bana bakıp merakla cevap vermemi beklerken kafamı dertli bir şekilde iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Ben o adamla asla çalışmam!" dedi korkuyla. Yüzüne baktım "Keşke sözleşmeyi imzalamadan önce bana bir danışsaydın." Kafasını suçlu bir çocuk gibi önüne eğdi "Böyle olacağını bilemezdim."

Onu suçlamak istemiyordum ama her şey onun suçuydu. Ne idüğü belirsiz biriyle muhatap olmuştuk. Bu da yetmemiş gibi Aysun onunla sözleşme imzalamıştı. Sanki öyle olması gerekiyormuş gibi evren resmen Pamir'e çalışmış, köşeye sıkışmamıza neden olmuştu.

Kaza yapmasaydık şimdi burada olmayacaktık ve bu adamla muhatap olmak zorunda kalmayacaktık. Bugün buraya biz değil de Yonca gelebilirdi. Ama biz gelmiştik. Biz istemiştik. Şimdi de biz yanacaktık!

"Ona çete üyesi olduğumuzu mu söyleseydik acaba?"

Aysun'un dediği şeyle gözlerim koluma kaydı. Seneler önce kalbime adını kazıdığım çocuğun çetesini simgeleyen dövmeyi taşıyordum ama şimdi o dövme yoktu. Onu göz yaşları içinde sildirmiştim. Acı çekmiştim ama bu fiziksel değildi. Ruhum acımıştı, içim kanamıştı.

Gülerek yaptırdığım dövmeyi ağlayarak sildireceğimi bilmiyordum. Hayat acı bir şekilde göstermişti bunu bana. Tenimde artık bir mühür yoktu. Ben kimsenin çetesinde değildim. Ben kimseye ait de değildim.

Uzun uzun koluma bakarken "Dövmemiz mi var?" dedim mırıldanarak. Aysun'un bunu duymadığını düşünüyordum ama duymuştu "Haklısın, keşke dövmeni sildirmiş olmasaydın şimdi işimize yarardı." deyince yüzüne bakıp elini tuttum "O adamla çalışmayacaksın Aysun, rahatla."

"Nasıl olacak?" dedi sıkıntılı bir şekilde.

"Çetin'e söyleyeceğiz." deyince korkuyla reddetti "Saçmalama Öykü olmaz, Çetin delirir!"

"Seni anca o kurtarır."

"Evet, sonra da hapse girer. Bunu istemiyorum!"

Haklıydı. Çetin'in o adamı haddini bildirene kadar ölesiye döveceği kesindi. Sakin biri değildi, sinirle çok daha yanlış şeyler yapabilirdi ama şu an aklıma ona söylemekten başka bir çözüm yolu gelmiyordu. "Başka çaremiz yok gibi görünüyor." deyince Aysun'un iyice stres yaptığını gördüm. "Bir şey buluruz!"

"Adam seni yarın yanına çağırdı. Zamanımız yok."

Sinirlerinin çok bozulduğu belliydi. Çünkü birden ağlamaya başladı. Onu öyle görmek moralimi bozarken sırtını sıvazladım "Aysun, ağlama lütfen!"

"Ben ne yaptım?" dedi gözyaşları yüzünü ıslatırken. Kendini suçluyordu ama artık bu bir işe yaramazdı. Başımıza büyük bir bela almışız gibi görünüyordu. Kurtulmak zor olacaktı.

Dertli dertli düşünürken yüzünü kaldırıp bana baktı "Bunu Çetin bilmeyecek Öykü, tamam mı?"

"Aysun mantıklı düşün, o adamdan..." deyince sözümü tamamlamama izin vermedi. "Öykü lütfen!" deyip yalvarır gibi yüzüme bakınca mecburen kabul ettim.

Sonraki yarım saat ikimizde hiçbir şey konuşmadık. Düşünceliydik. Pamir ikimizi de derin bir düşünceye boğmuştu. Taksi evimin önünde dururken Aysun'a baktım. Artık ağlamıyordu ama yüzündeki korku emaresi resmen çaresizliğini dile getiriyordu. "Ne yapacağız Öykü?" dedi acınası bir halde.

"Yarın dokuzda kulüpte olacağız, telefonunu kapatacaksın. Pamir sana ulaşamayacak." deyince anlamış gibi başını salladı "Peki ya sonra?"

"Sonra bir şey düşüneceğiz." dedim şansımızın yaver gideceğini düşünerek. Çünkü öyle olması gerekiyordu. Aysun yine ağlayacak gibi görünürken pişmanlığını dile getirdi "Özür dilerim."

"Dikkatli davranmalıydın Aysun!" dedim kızarak.

"Böyle bir şey olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi." deyince ofladım "Umarım yaptığın hata bize pahalıya patlamaz."

Kendini tutamayıp yeniden ağlamaya başladı "Tamam ağlama artık." deyince daha çok ağladı "Korkuyorum!"

"Halledeceğiz, seni o adama yem etmem!" dedim sinirle. Sessiz kaldığını görünce sarı saçlarını okşadım. "Şimdi sil gözyaşlarını, normal davranmaya çalış. Böyle devam edersen eğer Çetin bir şey olduğunu anlar."

"Elimden geleni yapacağım." deyip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Yanağından öpüp "Yarın görüşürüz." dedim

"Görüşürüz." deyince arabadan çıkıp eve girdim.

Yorgundum. Bir an önce uyuyup bu günü unutmak istiyordum. Uzun zaman sonra belaya bulaştığımızı hissediyordum. Pamir bana kötü şeyler hatırlatmıştı. Kötü insanları...

Aklım nasıl kurtulacağımız yönünde birçok soruyla dolarken duşa girip uzun süre suyun altında kaldım. Kendimi düşünmeye adamıştım. Zaman bana çok şey öğretmişti. Büyümüştüm ve büyürken tek bir şey öğrenmiştim: İnsan yaş aldıkça değil, acı çektikçe büyüyormuş.

Hayat bana bunu en acımasız şekilde göstermişti. Öldüğümü düşünürken yaşamak gibi bir intihara kalkışmıştım. Evet, yaşamak benim için bir intihar çeşidiydi. Bunun için nefesimin kesilmesine gerek yoktu. Nefes alırken de ölü sayılırdım.

Sayısız kere korku yaşamıştım, acı çekmiştim, yıpranmıştım. Bir kere daha aynı şeyi yaşamak istemiyordum. Hayatımda hiç bela yokken Pamir gibi bir insanın bu düzeni bozmasına izin veremezdim. O, hayatımda en fazla iki günlük yer tutabilirdi. Korkuyu yeniden tatmış olabilirdim ama geçecekti. Çünkü artık korkuya bile tahammülüm kalmamıştı.

Bedenimi ve zihnimi rahatlatan sıcak su beni düşüncelerimden koparırken, duştan çıkıp odama girdim. Giyinip yatağıma uzandıktan sonra düşüncelerin tekrar beni ele geçirdiğini hissettim. Kendime kızıyordum. Artık hiçbir şeyi bu kadar düşünmeyecektim. Bunun kendime zarar verdiğinin farkındaydım. Ben kendime zarar veren bir şey yapmayacaktım. Sorun her neyse hallolacaktı. İç çekip zihnimi sessize aldıktan sonra kendimi uykuya bıraktım.

Cumartesi sabahına merhaba derken öğlene kadar uyuduğumu fark ettim. Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Dörtte Bade'yle buluşacaktık. Gelinliği birlikte seçmek istiyordu. Ateş'le evleneceklerine hala inanamıyordum. Birlikte oldukları ilk günü hatırlıyordum da ne kadar mutlu olmuştum. Evleneceklerini duyduğum gün bu mutluluğun katbekat fazlasını yaşamıştım. Hatta mutluluktan gözlerim dolu dolu gezmiştim.

Sonunda kavuşuyorlardı. Aslında Bade'nin aklında böyle bir şey yoktu ama Ateş ne yapıp edip onu evliliğe ikna etmişti. Tabii bunda bizim de payımız büyüktü. Bade'nin evlilik gibi güzel bir şeyi düşünmemesinin sebebini başta anlayamıyordum. Sevdiği adamla evlenecekti. Bir insan bundan başka ne isteyebilirdi ki? Daha sonra, Bade içinde kötü bir his olduğunu söyleyince bir korkusu olduğunu anlamıştım. Bence yersiz bir korkuydu bu. Kötü ne

olabilirdi ki? Ateş iyi biriydi, Bade'yi çok mutlu edeceğini biliyordum. Hepimiz onların mutluluğu için uğraşırken kim buna mani olabilirdi?

Defalarca kez Bade'ye bunun yersiz bir korku olduğundan bahsetmiştim ama nafileydi. Hala ara sıra aynı hissi yaşadığını söylüyordu. Anlaşılan düğüne kadar yine onu rahatlatmak için uğraşacaktım.

Kahvaltımı keyfini çıkara çıkara yaptıktan sonra odamda bir süre ders çalıştım. Buluşma saati yaklaşırken gardırobumdan siyah deri pantolon ve omuzlarımı açıkta bırakan hardal rengi kazak seçip üzerime giydim. Bugün canım makyaj yapmak istememişti. Bu yüzden en doğal halimle saçlarımı üsten sıkıca toplayıp evden çıktım.

Aysun'la durakta buluştuktan sonra gelen otobüse binip Bade'den konum atmasını istedik. Bizi seçtiği bir gelinlikçi de bekleyecekti. Sınıf arkadaşlarından biri orayı tavsiye etmişti.

Attığı konumun bize epey uzak olduğunu görünce başka bir otobüse daha binmek zorunda kaldık. Uzun bir yolculuktan sonra sonunda gelinlikçiye varabildiğimizde içeri girip gelinlik denemeye başlayan Bade'nin yanına gittik.

"Çok şükür. Nerede kaldınız ya?" diye sitem etmeye başlayınca "Mesafe uzundu, anca gelebildik." dedim. Bu arada üzerindeki prenses model gelinliğe bakıyordum. Rengi kırık beyazdı. Göğüs ve omuzları ön plana çıkartan etkileyici bir görünümü vardı. Işıltılı payet işlemeleri göz alıcı görünüyordu. Gelinliğin kabarık eteği üzerinde süzülen işlemeler ve transparan kol detayı gelinliğin bütünlüğünü sağlıyor, Bade'yi görüntüsüne tezat oluşturacak şekilde naif gösteriyordu.

Onu daha önce elbiseyle bile görmeyen ben, gelinlikle görünce çok şaşırmıştım. Aysun'un da benden aşağı kalır yanı yoktu. Ağzı bir karış açılırken "Bade çooook güzel görünüyorsun!" dedi. Onu hayranlıkla inceliyordu.

"Ciddi misin sen?" Bade şöyle bir kendine baktı. Üzerindekinden pek de memnun değil gibiydi.

"Elbette ciddiyim." dedi Aysun. Mutlulukla gülümsüyordu.

"Ne bileyim, sanki yakışmadı gibi geldi bana."

"Bence çok yakışmış, prensesler gibi olmuşsun."

"Tamam abartma, alt tarafı gelinlik işte." diyerek tersledi. Sanırım utanmıştı. Prenses tabiri pek Bade gibi biri için uygun bir tabir değildi çünkü.

Gergin olduğunu biliyordum. Kötü bir şey olacak korkusu onu yine etkisi altına almış olmalıydı. Yüzü her şeyi belli ediyordu. Gelinlik seçiyordu ama mutlu değil gibiydi. Bu görüntü beni üzerken yanına yaklaşıp elini tuttum. "Çok mutlu olacaksın."

İç çekti. "Umarım öyle olur."

Gülümsemesi için yüzünü okşadığımda gamzesinin ortaya çıktığını gördüm. Bu beni rahatlatmıştı. En son ne zaman gülümsediğini bile bilmiyordum. Bu kadar gerginlik yeterdi bence.

"İnanmıyorum şu gelinliklerin güzelliğine bakın!" Aysun mankenler üzerindeki gelinliklere gözünü dikmiş heyecanla onlara bakarken mağaza görevlisi onunla konuştu "İsterseniz deneyebilirsiniz."

Aysun bir an denemek istese de daha sonra yüzü bozuldu. "Hayır gerek yok, henüz sevgilim evlenme teklif etmedi."

Yaklaşık iki senedir Çetin'in evlenme teklifi etmesini bekliyordu. Ateş'in romantik evlenme teklifinden sonra Aysun Çetin'le sırf bu yüzden iki ay konuşmamıştı. Bu şu ana kadar gördüğüm en fazla küs kalma rekorlarıydı. Çok kavga ediyorlardı. Bunun sebebi de ya kıskançlık ya da Çetin'in hala evlenme teklif etmemiş olmasıydı.

Aysun defalarca kez bunu dile getirmiş olsa da Çetin'in korkusu vardı. Evlenmek gibi bir düşüncesi yoktu şu an. Aysun bunu aklına sokmaya çalışıyordu ama nafileydi. Çetin evlenecek gibi görünmüyordu ve bu da Aysun'u çok kızdırıyordu.

"Sen o teklifi daha çok beklersin, Çetin'in hiç evlenmeye niyeti yok." dedi Bade Aysun'u daha da sinirlendirerek. Bunu yaparken de eğleniyor gibi bir hali vardı.

Aysun kendine güveniyor gibi görünürken "İkna edeceğim." dedi. Bade gülüyordu "Yardımcı olurdum ama kendimi boşa yormak istemiyorum."

"Bade çok kötüsün." dedi Aysun kaşlarını çatarak. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi heyecanla "Bak siz evlenince ne yapın biliyor musun, Çetin'e sürekli evliliğin çok güzel olduğundan bahsedin. O da dayanamayıp muhakkak bana evlenme teklifi edecektir." dedi.

Hala umudunun olması beni de güldürürken Bade olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı "Bunun pek işe yarayacağını sanmıyorum" Aysun korkmuş gibi görünüyordu "Bekar mı kalacağım yani ben?"

"Öyle görünüyor."

"Öykü?" diyerek bana baktı. Bir şey deyip içini rahatlatmamı istiyordu belli ki. "Merak etme, Çetin seninle evlenir." diyerek onu rahatlatmaya çalışırken Bade kahkaha attı "Evet evlenir ama bir yirmi sene sonra." Bu benim de kahkaha atmama neden olurken Aysun köpürmüş görünüyordu. "Üf çok kötüsünüz!"

Sıkıntıyla başını gelinliklere doğru çevirince gözleri kocaman açıldı "Aman Allah'ım, ben bu gelinliğe aşık oldum galiba!" diyerek uzun kuyruklu, taş işlemeli gelinliğin yanına doğru yaklaştı. "Deneyeceğim bunu."

"Tabii buyurun." dedi mağaza görevlisi.

Aysun heyecanla bana baktı "Öykü, hadi sende bir tane dene."

"Gerek yok." dedim az önceki keyfimden yoksun bir şekilde. Gözlerim gelinliklerin üzerindeydi ama deneme fikri aklımın ucundan bile geçmemişti. Zaten geçseydi de böyle bir şey yapmazdım. Beyaz masumiyetin simgesiydi. Ben ise o gelinliği giyemeyecek kadar siyahtım. İntikam hırsım masumiyetimi elimden almış, tanıyamayacağım bir Öykü

yaratmıştı. Beyaz renk bana yakışmazdı. Hele bu bir gelinlikse üzerimde abes duracağı kesindi.

"Nedenmiş o?" dedi Bade. Meraklı görünüyordu.

"Evlenmeyi düşünmüyorum." dedim merakını gidererek.

"Aşık olacağın adama haksızlık değil mi bu?" diye sordu. Böyle bir cümle kurmamın hoşuna gitmediği belliydi. Belki de istemeden üzülmesine neden olmuştum. Çünkü bakışlarında bana acıdığını belli eden bir ifade gizliydi.

Dürüst davranıp "Ben bir daha kimseye aşık olmayacağım Bade." deyince sesli bir nefes bıraktı "Bunu bilemezsin."

"Yeterince canım yandı, bir daha buna izin vermem."

"Yine canın yanacak diye bir şey yok, başkalarına şans ver. Belki yeniden aşık olup çok mutlu olacaksın."

Buruk bir şekilde güldüm. "Benim kalbim durdu, artık kimse için atmaz."

Bade o an ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini benden kaçırmakla yetindi. Bizi dinleyen Aysun ise üzgün görünürken söylediğine pişman olmuş gibi kafasını önüne eğdi. Sonra da kaçar gibi "Ben şunu bir deneyeyim." diyerek mağaza görevlisinin peşinden deneme kabinlere doğru yürüdü.

Bade'nin bu konuda yorum yapmayacağını düşünüyordum ama sevgi dolu bir şekilde elini omzuma koyup benimle konuştu "Ağır şeyler yaşadın ama hepsini atlattın. Kendine bir şans daha ver, kalbin başkası için de çarpabilir."

"Asla!" dedim kararlı bir şekilde. Kendime söz vermiştim. Kimseyi sevmeyecek, kimse için üzülmeyecektim. Ben bir kere aşık olmuştum, onda da karanlığa terk edilmiştim. Şimdi yeniden aşık olma ihtimalimin olduğundan bahsediliyordu bana. Ben o karanlıktan daha yeni çıkmışken başkasına nasıl ışık olabilirdim. Bu karşımdakine haksızlık olmaz mıydı?

"Sanırım haklısın, Demir bile seni etkileyemediğine göre kimse etkileyemez." dedi Bade çok kızgın görünürken.

Ah şu mesele! Bade'nin bunu bu kadar büyütmesini anlayamıyordum. Oysa kaç kere anlatmıştım ona düşündüğü gibi bir şey olmadığını "O beni etkilemeye çalışmıyor."

"Sürekli yanında ama."

"Bana iyi geliyor."

Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım. Bunu ben bile henüz sindiremiyorken Bade'nin anlayışla karşılamasını bekleyemezdim. Demir'in hiçbir şeyi umursamayan halleri bana umut oluyordu. Bazen onun gibi olmalıyım diye düşünüyordum. Her şeye rağmen mutluydu. Oysa hayatı beladan ibaretti. Bazen neden benimle takılmak istediğini düşünüyordum. Belki de benimle olmak ona da iyi geliyordu. Ama hayır, muhtemelen başka bir şey vardı. Aklıma bir şey geliyordu aslında. Simay'ın yerini öğrenmek için yanımda duruyor da olabilirdi. Bana yakın olursa ona yerini söyleyebileceğimi düşünüyordu çünkü hala çeteyle takılıyordum. Sonuçta ona bir kere yerini söylemiştim öyle değil mi? Neden yine söylemeyeceğimi düşünecekti ki?

Birkaç kere sormuştu ama kızarak konuyu kapattırdığım için artık pek açmıyordu. Terk edildiğim ilk günler nerede olduklarını çeteye sormuştum ama hiçbiri bir şey dememişti. Onlar da bilmiyorlardı. Soracağım düşünüldüğü için hepsinden gizlenmişti. Başlarda öğrenmek için uğraşsam da daha sonra bu uğraştan vazgeçmiştim. Ama Demir vazgeçmiyordu. Aklı hala kızıl şeytandaydı.

Kaç kere vazgeçmesi için uğraşsam da çabam hüsranla sonuçlanmıştı. Unutsun istiyordum çünkü arada onu hatırlayıp bana da istemeden acı hatıraları hatırlatıyordu. Ben artık yorulmuştum. Zihnim de öyle. Bu yüzden beni ayakta tutan düşünceyle yaşıyordum.

Hiçbir hatıra unutulmaz değildir. Tıpkı hiç kimse unutulmaz olmadığı gibi...

Bade Demir'le takılmamın nedenini inat uğruna yaptığımı düşünürken "Onunla takılmanın nedeni düşmanımız olması mı?" diye sordu.

"Bunun sizinle bir ilgisi yok." dedim dürüstçe. Aslında böyle düşünmekte haklıydı. Demir'i sevmeyen ben, şimdi onunla takılıyordum. Bir sebebi elbette vardı, biz bir anlaşma yapmıştık ama Bade'ye bu anlaşmadan bahsedemezdim. Çünkü bu kimseye bahsedemeyeceğim kadar büyük bir sırdı benim için.

Bade bir şeylerden şüphe ederken tek kaşını kaldırdı "Bilmediğim bir şey yok değil mi?" Konuyu kapatmak için uğraşırken yutkundum. "Hadi artık diğer gelinlikleri de dene."

"Öykü?" dedi cevap vermemi beklerken

Gözlerim gelinliklerdenken "Yok." dedim.

Birkaç saniye yüzümü inceledi. Şüpheci halleri hala devam ederken "Sana inanmak istiyorum." dedi ve başka bir gelinliği denemek için yanımdan ayrıldı.

Bu beni rahatlatırken geçip köşedeki koltuklardan birine oturdum. Bade'nin şüphelenmesi beni germişti. Çok mu belli ediyordum acaba bir şey olduğunu. Belki de daha rahat davranmalıydım. Kahretsin, oynamayı da hiç beceremezdim ki. Anlarsa da biterdim.

Yerimde sıkıntılı bir şekilde beklerken birkaç dakika sonra Aysun giydiği gelinlikle içeriden çıkıp yanıma geldi. "Öykü şunun güzelliğine bak, çok yakıştı bana."

"Kesinlikle." dedim giymiş olduğu gelinliği incelerken. Vücut kıvrımları mükemmeldi. Bu yüzden gelinlik üzerine çok yakışmıştı.

"Bunu almam lazım."

"Çetin'e haber verelim o zaman." dedim gülerek.

Boy aynasından kendine bakarken kızdı "Öykü dalga geçme!"

Bir şey demeden onu incelemeye devam ederken içeriden başka bir gelinlikle Bade çıktı. Üzerindekini beğenmiş gibi görünürken Aysun'un yanında durup dev aynadan kendine baktı "Ben bunu sevdim gibi."

Gelinlik kabarık olmayan sade bir modeldi. Yakası straplezdi. Abartılı taşlar ya da dantel işlemeleri yoktu. Minimalist gelinlik modasına uyuyordu. Açıkçası ben bir gelinlik seçecek olsaydım tercihimin böyle bir gelinlikten yana olacağı kesindi. Bade'nin suratına bakacak olursak o da böyle bir şey arıyor gibi duruyordu.

Aysun Bade'ye şaşırmış gibi bakarken koltuktan kalkıp yanlarına gittim "Çok yakışmış."

"Tamam, bu olsun o zaman." dedi Bade bu işi hemen bitirecek olmasına sevinirken. "Saçmalama, daha kaç tane gelinlik denedin ki hemen karar veriyorsun?" diye kızdı Aysun. Zaten gelinliği de beğenmemiş görünüyordu.

"Başka denememe ne gerek var ki, bunu beğendim sonuçta."

Aysun kaşlarını çatıp beğenmediğini sözleriyle dile getirdi "Bu bir gelinlik mi ki? Bana daha çok elbise gibi geldi. Çok sade. Sen gelinsin, abartılı gelinlik seçmelisin. O gün bir yıldız gibi parlamalısın, göz kamaştırmalısın."

"Evet ama göz kamaştıran kendisi olmalı, gelinliği değil." dedim araya girerek.

Aysun hoşuna gitmemiş gibi Bade'ye beni işaret etti "Al işte bu da senin kafadan." Bade gelinliğine tekrar baktı. Sonra merakla Aysun'a "Sade olsa ne olur ki?" diye sordu.

"Konuşulursun." dedi Aysun kötü bir şey der gibi "Okuldaki kızlar ne giyeceğini çok merak ediyorlar. Dedikodun mu dönsün istiyorsun sen? Ben Aysun'un arkadaşı sade gelinlik seçmiş dedirtmem. Abartılı bir gelinlik giyeceksin ve herkesi çatlatacaksın."

Bade gözlerini devirdi "Amaaan Aysun." Aynaya bir kez daha baktı ve ellerini gelinliğinin üzerinde gezdirip "Ben bunu istiyorum." dedi

Aysun tam bir şey diyecekti ki ne diyeceğini anlayıp ona engel oldum "Madem istiyor karışma."

Bu Aysun'un hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Kendi düğünü olsa buradaki en abartılı gelinliği seçeceği kesindi. Sadelikten hoşlanmazdı. Bu yüzden Bade'yi de abartıya ikna etmeye çalışıyordu.

"Tamam, en azından aksesuarını abartılı seç." dedi en son ikna edemeyeceğinin farkına varınca. Bade kafa sallayarak onu da reddedince Aysun omuz silkti "İyi sen bilirsin, konuşsunlar kızlar seni o zaman. Ağzımı açıp bir şey dersem ne olayım!"

Bade'yle gülüşmeye başlarken çalan telefon sesi geldi kulağıma "Telefonum mu çalıyor?" diye sordu Bade. Başımı salladım "Evet."

"Ateş'tir." dedi koltuğun üzerine bıraktığı çantasına doğru yürürken.

Aysun'a baktım. Aynadan kendine bakıp gülümsüyordu "Sen de çıkar artık şunu." deyince mest olmuş gibi konuştu "Çok güzel, istiyorum bunu."

"Sanırım bunun için önce Çetin'i evlenmeye ikna etmen gerekecek."

"İkna olmuyor ki Öküz!"

Bu beni güldürürken Bade'ye kulak kesildim.

"Alo!" Cevap gelmeyince tekrar "Alo!" dedi. Birkaç saniye sonra alnının kırıştığını fark ettim. "Kimsin sen be!" Sinirlenmişti ve sesini karşısındaki her kimse yükseltmişti.

"Bana bak, bir daha beni rahatsız edersen eğer seni bulur telefonunun içine gömerim anladın mı beni?" Konuşmasından yine o sapık olduğunu düşünürken ben de sinirlendiğimi hissettim. Yaklaşık dört aydır Bade'yi sürekli arayıp rahatsız eden ve her aradığında da "Yakında." demekten başka bir şey demeyen sapık artık fazla olmaya başlamıştı. Ateş'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Bade düğün öncesi onu germek istemediği için ona bir şey söylememiş, bizim de susmamızı istemişti. Kendisi halledebileceğini düşünüyordu ama karşı taraf bıkmıyordu. Bunu bir oyun haline getirmişti. Bu da Bade'nin canını sıktığı gibi benim de canımı sıkıyordu.

Bade başka bir şey demeden telefonu sinirle kapatınca "Ne oluyor, yine mi o?" diye sordu Aysun. Meraklı görünüyordu.

"Evet!" deyince "Bu kaçıncı?" diye sordu. Bade bir şey demeden telefonunu çantasına geri koyarken "Kim olabilir ki?" dedim

"Bilmiyorum sesi her seferinde boğuk geliyor. Tanıdık değildir zaten." dedi iyice gerilmiş görünürken. Onu bu hale düşürdüğü için o telefon sapığına lanet ettim. "Takma, belli ki biri seninle oynamayı sevmiş."

"Düğün öncesi beni geriyor!" deyince yanına yaklaştım "Sakin ol,"

O sıra Aysun'un sesi duyuldu "Üzerimdekini çıkartıyorum ben."

Kabine doğru ilerlediğini görünce Bade'ye göz kırpıp gülümsedim "Gelinlikle vedalaşabilecek misin Aysun?"

"Mecbur." deyince Bade'ye baktım tekrar. Düşünceliydi. "Bade nedir seni bu kadar geren?" diye sorunca ofladı "Biliyorsun."

Korkusu olduğunu biliyordum. Bir şey olacak da tüm bu büyü bozulacak diye ödü kopuyordu. İçindeki his yüzünden telefon sapığını çok fazla ciddiye alıyordu. Belki de zaten o sapık yüzündendi bu korkusu. O olmasa bu kadar büyütmeyecekti. Sürekli özel numaradan araması Bade'yi tedirgin ediyordu. Kimdi, ne istiyordu bilmiyordum ama büyütülecek bir şey olmadığını düşünüyordum. Bade bir çete üyesiydi. Kim onunla uğraşırdı ki?

Düğün öncesi böyle şeyleri kafasına takmaması içi uğraşırken "Kaç kere söyledim yine söylüyorum, mükemmel bir düğününüz olacak ve siz çok mutlu olacaksınız." dedim. Yüzü yerdeydi

"Anladın mı beni?" diye sorunca kafasını salladı "Hı hı."

Birkaç saniye daha o şekilde durduktan sonra silkinip kendine geldi. "Neyse bak sana ne diyeceğim, Nikah şahidim olmak ister misin?" Sorusuyla afalladım "Ben mi? Ay çok şaşırdım. Yani hiç bana teklif edeceğini düşünmemiştim."

Yanağındaki gamzesi belirginleşirken elimi tuttu "Seni kız kardeşim gibi görüyorum. Lütfen kabul et." Mutlulukla gülümsüyordum "Bunu benden istemene çok sevindim. Elbette seve seve kabul ederim."

Minnettarlıkla elimi sıktı "Teşekkür ederim." Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım "Her zaman yanında olacağım."

"Ben de öyle." dedi içtenlikle.

Açıkçası Bade'nin şahidi çeteden biri olur diye düşünüyordum ama o beni istemişti. Buna hala şaşkındım. Arkadaşlığımız güzel şekilde başlamasa da beni yıkan olaydan sonra onunla aramız çok iyi olmuştu. Sanki iyi olmamız için böyle bir şeye ihtiyacımız var gibiydi. O benim tarafımdaydı. Terk edilmemi hazmedemiyordu. İyi olayım diye çok uğraşmıştı. Hep yanımdaydı. Dediğini de yapacağını biliyordum. O hep yanımda olacaktı. Beni gerçekten dostu olarak görüyordu. Tabii bende onu. Bana kötü gelecek hiçbir şey yapmazdı ama yine de sormam gerektiğini düşündüğüm için "Bu arada Ateş'in şahidi kim olacak?" diye sordum.

Beni terk edenin o düğünde olmasını istemezdim. Gelip gelmeyeceğini ya da şahit olup olmadığını bilmiyordum. Bade bizi karşılaştırmak için bunu yapmazdı ama ben yine de emin olmak istiyordum.

Dudaklarını büküp "Bilmiyorum." deyince şaşırdım "Nasıl yani? Sana söylemedi mi?"

"Hayır söylemedi. Sürpriz olsun istiyormuş."

Bir an düşündüğüm kişinin şahit olabileceği aklıma gelse de daha sonra bu düşünceden vazgeçtim. O olamazdı. Çünkü Bade gibi Ateş'in de bizi karşılaştırmak istediğini düşünmüyordum. Arkadaşımdı sonuçta. Böyle bir şeyi niye yapacaktı ki? Bade'den şahidini saklaması hoşuma gitmemişti ama Ateş'e güvendiğim için kafamdaki kötü düşünceyi atmaya çalıştım.

Neredeyse kendimin bile zor duyabileceği bir sesle "Anladım." deyince Bade rahatsız olmuş gibi üzerindeki gelinliği çekiştirdi. "Gidip şunu üzerimden çıkarayım."

"Kararlı mısın, onu mu istiyorsun?" dedim merakla.

Havaya kalkan tek kaşı ne kadar kararlı olduğunu gösterirken "Düğünde göz kamaştıran ben olmalıyım, gelinliğim değil." dedi. Gülüşmeye başladığımızda yürüyüp kabine girdi.

İkisinin de çıkmasını bekledikten sonra Bade'nin gelinliğini alıp, aç olduğumuz için bir kafede yemek yedik. Daha sonra bizimkilerin sahibi olduğu gece kulübüne gittik. Kulüp çok büyük değildi ama kısa zamanda gözde mekan olmuştu. Sık sık geliyordum buraya. Arkadaşlarımı görmek bana iyi geliyordu. Kısa zamanda böyle başarılı bir mekan yaratmalarını yürekten tebrik ediyordum. Çok çalışıp, çok uğraşmışlardı ve sonunda kaliteli bir mekan sahibi olmuşlardı.

Locaya geçmiş orada dinlenirken henüz erken olmasına rağmen mekanın yavaş yavaş dolmaya başladığını gördüm. Önümüzdeki kokteylden yudumlarken yanımıza Ateş'in geldiğini gördüm. "Kızlar bu ne güzel bir sürpriz!"

"Baskın yapalım dedik." dedi Bade onu öpen Ateş'e gülümseyerek.

"İyi yapmışsınız." Ateş Bade'nin yanına oturunca "Aldın mı gelinliği?" diye sordu.

Soruyu Bade'ye sormuştu ama Aysun cevapladı "Evet, sade bir gelinlik seçti kendisi." Bade Aysun'a sinirle bakarken Ateş Bade'ye hayranlıkla baktı "Abartılı bir şeye gerek yoktu zaten. O, güzelliğiyle gözleri üzerine çekecek."

Aysun "Ooo." diyerek gülerken Bade utançla kızdı. "Tamam, kapatın artık şu gelinlik mevzusunu. Arkadaş ne zormuş evlenmek böyle!"

Bade'nin uyarısıyla birkaç saniyelik sessizlik oluştu. Daha sonra Aysun Ateş'e "Çetin nerede?" diye sordu. Onu özlediği belliydi. Yan yana olunca çok kavga ediyorlardı ama o olmadan da yapamıyordu. Onu görmek istediği zaman derslere girmeyip Çetin'in yanına geldiği zamanlar bile oluyordu. Ona karşı aşkı büyüktü.

"Yukarıda. Bir işi vardı gelir birazdan." deyip kafasını yukarı çıkan merdivenlere çevirdi Ateş "A hatta geliyor."

Çetin ve Ali merdivenlerden inip yanımıza gelirlerken onlara baktım. Çetin sert yüz hatları ve çatık kaşlarıyla içeridekilere şöyle bir bakarken, Ali düşünceli görünüp içeridekileri umursamadan yanımıza geldi. "Hoş geldiniz kızlar."

"Hoş bulduk." dedik hep bir ağızdan. Birkaç saniye sonra da Çetin geldi. O arada biriyle tokalaşmıştı. "Selam millet!"

Aysun'un yanına geçip oturunca kolunu omzuna atıp yüzünü inceledi "Aysun, ne oldu sana?"

"Hiç." dedi Aysun omuz silkerek. Yüzüne bakmıyordu.

Herkes onları izlerken Çetin onun dediği şeye inanmadı "Bir şey olmuş işte görüyorum, ne oldu?" Durumun kendisiyle ilgili olduğunu zannetmiyordu muhtemelen çünkü öyle olduğunu düşünse böyle bir soru sormazdı. Herkesin içinde tartışmak istemediği için yapmazdı bunu.

"Biri bir şey mi yaptı yoksa?" dedi Çetin sinirlenmeye başlarken.

Aysun gayet sakindi. "Hayır Çetin. Biri bir şey yaptı değil, yapmadı. Sen yapmadın" Yüzüne baktı "Bana ne zaman evlenme teklifi edeceksin?"

Çetin sorduğu soruya pişman olmuş gibi görünürken elini Aysun'un omzundan çekti. "Yine mi aynı konu?"

"Ben evlenmek istiyorum Çetin.."

Çetin bıkkınca nefes verdi "Bunun için çok genciz."

"Bade ve Ateş değil mi sanki?"

"Sen bizi onlarla niye kıyaslıyorsun? Onlar birbirlerine değil gibi tutkun."

"Biz değil miyiz yani?"

"Hayır öyleyiz ama..."

Aysun Çetin'in daha fazla konuşmasına fırsat vermezken sözünü yarıda kesti "Ben anladım, sen beni sevmiyorsun!"

"Kızım saçmalama!"

Araya girmek istiyordum ama daha kötü olurlar diye bir şey demedim. Herkes de benim gibi düşündüğü için araya girmiyordu muhtemelen

"Oyalıyorsun beni!"

Çetin konuşmanın tartışmaya dönüşeceğini bildiği için "Aysun bu konuyu burada konuşmasak mı?" diye sordu

"Neden, yabancı mı var sanki. Hepsi arkadaşlarımız."

"Yine de yalnızken konuşalım."

Aysun önündeki içeceği eline alıp yüzüne bakmadan konuşmaya devam etti "Bana evlenme teklifi etmediğin sürece seninle hiç konuşmayacağım!"

"Şu Allah'ın belası teklif yine nereden geldi aklına?"

Bade girdi söze "Gelinlikçide gelinlik beğendi diye oldu tüm bu olanlar."

Çetin alnını ovuşturup Aysun'un bacağına dokundu "Bak sana söz, evlenirken istediğini alacağım."

"Altmış yaşındayken yapacağın düğünden mi bahsediyorsun sen?" diyerek Çetin'in bacağındaki elini hafifçe itti. Ona trip attığını açıkça belli etmişti

"Yok ben öteki tarafta yapacağım düğünden bahsediyorum. Tövbe tövbe, kızım delirtme beni! Edeceğim diyorum, acelem yok sadece."

Aysun dudaklarını büktü "Oyalıyorsun beni işte!"

Çetin gözlerini kapatıp "Ya sabır!" dedi. Herkes sessizce onları izlemeye devam ederken Bade yine araya girdi. "Tamam artık kapatın şu konuyu." O

sırada telefonu çalan Ali yanımızdan kalkıp bir köşeye geçmişti

"Kapatalım tabii, açmamız hata." dedi Aysun çenesini dikleştirerek. Hala trip atıyordu ve atmaya da devam edecekti.

Çetin hariç kimse onu umursamıyor gibi görünürken Bade'nin gözleri telefonla konuşan Ali'deydi. "Ali kimle konuşuyor yine?"

"Bilmiyorum, sorunca geçiştiriyor." dedi Ateş. O da Ali'ye bakıyordu. Birkaç aydır onu bende telefonla konuşurken görüyordum. Konuşmaları bazen uzun sürse de genelde kısaydı. Düşünceli olduğunu da fark etmiştim. Pek konuşmuyordu. Tamam, Ali zaten pek konuşkan biri değildi ama eskiden en azından muhabbetlere katılıyordu. Şimdi o da yoktu. Zaman zaman da ortadan kaybolduğu oluyordu ve bu da beni bir şey olduğuna dair şüphelendiriyordu.

Bade de benim gibi şüphelenmiş görünürken Ateş'e bakıp "Bana bak, sevgilisi mi var bunun yoksa?" diye sordu. Ateş daha cevap vermeden Aysun Çetin'e bakıp kıskanmış gibi konuştu "Hah tamam, Ali de evlenir şimdi. Bir bekar sen gezersin."

Çetin umursamaz davranıyordu "Ne demişler bekarlık sultanlıktır."

Aysun dişlerini birbirine bastırmış elindeki bardağı sıkarken sinirle içindekini Çetin'in üzerine döktü "Al sana sultanlık o zaman!"

Hepimiz şaşkınca onlara bakarken Aysun yaptığı şeyden keyif almış gibi görünüyordu "Bak gördün mü? Karın olsaydı üstündekini yıkardı, şimdi sen yıkamak zorunda kalacaksın."

Çetin yüzünü buruşturup üzerindeki ıslanan siyah tişörte baktı "Aysun benim sabrımı sınama!" Sonrada hızla ayağa kalktı. "Gidip üzerimi değiştireyim!" Cıkcıklayarak yanımızdan uzaklaşınca bakışlarımı Aysun'a çevirdim "Çok üzerine gidiyorsun."

Elini gösterdi bana. "Bak, parmağım boş. Bir zahmet gideyim."

"Bu şekilde davranman onu daha da uzaklaştırır. Sabırlı ol, evlenme teklif etmek için düşündüğü bir zaman vardı muhtemelen." dedim anlayışlı olması için.

Aysun direkt Ateş'e baktı "Öyle bir şey var mı Ateş?"

Ateş kafasını iki yana salladı "Bana bir şey demedi."

"Peki sana Bade?" diye sordu umutla

Bade biraz çekinerek "Bana da demedi." dedi

Aysun'un gözleri bana kaydı "Gördün mü bak, kimseye bir şey demediğine göre evlenmek istemiyor."

Tam bir şey diyecekken Bade benden önce davrandı. "Aysun gerçekten Çetin'in bazen sana nasıl katlandığını düşünüyorum. İki dakikada bıktırdın bizi. Allah Çetin'e sabır versin."

Aysun Bade'ye alınmış gibi görünürken yanımıza konuşması biten Ali geldi. Yerine geçip otururken gözleri üzerinde olan Bade "Kiminle konuşuyordun sen?" diye sordu.

"Bir arkadaşla." dedi geçiştirmeye çalışıyor gibi görünürken "Kim bu arkadaş, biz tanıyor muyuz?" dedi Ateş. O da merak etmişti.

Ali gözlerini kaçırıyordu "Tanımazsınız."

"Kız mı peki?" dedi. Belli ki o da Bade gibi sevgilisi olduğunu düşünüyordu.

Ali buna sessiz kalırken Bade Ateş'e bakıp "Zorlama çocuğu, belli ki anlatmak istemiyor." dedi. Ateş bunu umursamadı "Bizden neden saklasın ki?"

"Ne zaman tanışıyoruz kızla?" Aysun da açık açık söylesin diye zorluyordu.

"Yanlış anlıyorsunuz, öyle bir şey yok." dedi Ali ama kimsenin ona inandığı yoktu.

"Kimi yiyorsun sen? Sürekli telefonda konuştuğunu görüyorum." dedi Bade inanmadığını bariz belli ederek. Hepsi telefonda konuşma yapması yüzünden kız arkadaşı olduğunu düşünüyordu ama ben öyle düşünmüyordum. Ali'nin başka bir şeyi var gibiydi. Bir derdi. Telefonda da kiminle konuşuyordu bilmiyordum ama onun bir kız olduğunu zannetmiyordum.

"Hadi söyle artık." diye heyecanlandı Bade

"Utandırma çocuğu." Aysun eğleniyor gibiydi.

"O da söylesin o zaman."

"Hadi bekliyoruz." dedi Ateş merakla

Ali daha fazla dayanamazken "Konuştuğum kişi kız değil. Barlas'tı." dedi.

Duyduğum isimle nefesimin kesildiğini hissederken yerimde huzursuzca kıpırdandım. O an anladım ki benim bu isimden kaçışım yoktu. Bir isim bana unuttuğum tüm hatıraları hatırlatıyor, canımı yakıyordu. Bunu sadece duyduğum bir isim başarıyordu. Aslında ben boşa çabalamıştım. Her şeyi unutmak isterken bir ismin bana bunları yapabileceğini düşünmemiştim. Aklımdaki hatıraları silmiştim ama o ismi silmeyi unutmuştum. Yaptığım hata şimdi canımı fena halde yakıyordu. Bunun için de kimseyi suçlayamazdım. Bunu ben kendime yapmıştım.

Ortamda birkaç saniye sessizlik oluşurken Ali mahcup olmuş bir şekilde bana baktı. "Özür dilerim Öykü."

Adının yanımda anılmasını istemediğimi biliyorlardı. Özrü de bu yüzdendi ama onu suçlayamazdım. Çok üzerine gitmişlerdi.

"Sorun değil." dedim sessizce. Hepsi üzgün görünüyordu. Ali'yi zorladıkları için pişman olduklarını görebiliyordum. Bir şey demek istediklerini de öyle ama kızacağımı düşündüklerinden bir şey demediler, bende hızla ayağa kalktım

"Nereye?" Bade meraklı görünürken "Lavaboya." dedim.

"Bekle bende geleyim. " dedi Aysun beni yalnız bırakmak istemiyor gibi görünürken.

Birlikte lavaboya gidince musluğu açıp yüzüme soğuk suyu çarptım. Ateş basmıştı. Aynada ışığı sönen mavi gözlerime bakarken Aysun beni izliyordu. Halime acıdığı belliydi. Yüzü her şeyi belli ediyordu. "Bir gün onu tamamen unutacaksın." deyince sanki çok kötü bir şey demiş gibi yüzüne baktım "Onu zaten unuttum!"

Buna inanmadığı o kadar belliydi ki "Öykü belki biriyle denesen..." Sözünü sinirle kestim "Kimse olmayacak!"

"Pekala, seni bu konuda zorlamayacağım." deyip saatine baktı. Gerilmişti "Öykü!" dedi korkuyla. Yüzüne bakmaya devam ederken konuşmadan önce yutkundu. "Saat dokuza geliyor!"

Pamir tamamen aklımdan çıktığı için bir an ben de gerilmiştim ama içim rahattı. Ondan bir yolunu bulup muhakkak kurtulacaktık. "Sakin ol, seni bulamaz."

"Ya yanına gitmedim diye çok sinirlenirse?" dedi sıkıntıya düşmüş gibi. Başımı hafifçe iki yana salladım "Seni öldürecek değil ya." Ofladıktan sonra benim gibi o da yüzüne soğuk su çarptı "Bade'ye anlatmalı mıyız sence?"

"Çetin'e yetiştirir."

"Doğru." deyip ıslak yüzünü havlu kağıtla kuruladı. Benim tercihim zaten bunu Çetin'e anlatmaktı ama Aysun bunu istemediği için elimden bir şey gelmiyordu. Sadece onu ikna etmek için uğraşıyordum. Aysun'un tekrar saate baktığını görünce "Bak bence anlatalım onlara." dedim. Aslında onu çok da zorlamak istemiyordum, sevdiği adamın başı belaya girsin istemiyordu. Çetin bunu duyarsa başını kesin belaya sokardı. Adamı öldüresiye döveceğini bilmek için onu çok iyi tanımaya gerek yoktu.

Aysun anlatacağımdan korkarken "Hayır Öykü, bunu kendimiz halletmeliyiz." dedi

"Bu bizim boyumuzu aşar." dedim bir kez daha ikna etmeye çalışarak.

"Sana güveniyorum." deyip yanıma yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu "Yarın birlikte tekrar onunla konuşmaya gidelim, kendimizi acındıralım. Ne bileyim yapalım bir şeyler işte, lütfen!"

Onu ikna edemeyeceğimi anlarken "Tamam." dedim. İş başa düşmüştü. Çetin'in öğrenmesini istemiyordu. Bu durumda ona hainlik edip Çetin'e bunu anlatamazdım. Başı belaya girerse suçlu ben olurdum ve bunun vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Aysun minnettarlıkla yanağıma öpücük kondurduktan sonra "İyiysen içeri geçelim." dedi.

Derin bir nefes aldım. "Olur."

Birlikte lavabodan çıkıp bizimkilerin yanına doğru yürürken o esnada tanıdık bir ses duydum "Gözlerime inanamıyorum, bakın burada kimler varmış!"

Giriş kapısının olduğu yere bakarken şaşkınlıktan ağzımın açıldığını hissettim. Pamir buradaydı!

"Kızlar, bu ne güzel bir tesadüf böyle." deyince Aysun'la birbirimize baktık. Hem şaşkın hem de korkmuş göründüğümüzden emindim. Tekrar Pamir'e bakınca arkasında birkaç kişinin daha olduğunu gördüm. Yalnız değildi.

"Aysun senin saat dokuzda benim yanımda olman gerekmiyor muydu? Burada ne işin var?" Gözleri Aysun'un üzerindeyken Aysun'un birkaç saniye bir şey diyemediğini gördüm. Sonra ise kekeledi. "U-unutmuşum."

"Anlıyorum." dedi sinirlenmiş görünmüyorken "Neyse ki bende gelmeyeceğini bildiğim için seni beklemedim."

Hemen bizimkilerin oturduğu locaya baktım. Ateş ve Bade kendi aralarında konuşup gülüşürken Ali kafasını eğmiş telefonuyla uğraşıyordu. Pamir'le konuştuğumuzu fark etmemişlerdi. Bu benim biraz da olsa rahatlamamı

sağlarken yukarı çıkan merdivenlere baktım. Çetin de ortalıkta görünmüyordu.

"Müsaitsen biraz konuşalım." Pamir konuşunca hızla ona çevirdim kafamı

"O müsait değil!"

Güldü "Öykü sen bizim işimize karışma lütfen." Halimizden korktuğumuzu anlamış olmalıydı. Burada ne işi vardı anlayamıyordum. Bu nasıl bir tesadüftü böyle? Bizimkilerden biri onunla konuştuğumuzu görecek olsa işin içinden asla çıkamazdık. Bir şey olduğunu anlarlardı. Burada kavga bile çıkabilirdi. Pamir'in yanındakilere bakılacak olursa olası bir kavgaya karşı hazırlıklı görünüyorlardı. Hepsinin görünümü sertti. Pamir hariç. O beni şaşırtacak şekilde yumuşak bakışlara sahipti.

"Hadi Aysun, gel benimle." deyince Aysun'a baktım "Bizimkilerin yanına git."

"Öykü?" dedi yapmak istediğim şeyi anlamaya çalışarak. Beni bırakmak istemiyor gibi görünürken "Git dedim!" diyerek onu hafifçe bizimkilerin olduğu tarafa doğru ittim. Mecburen gitmek zorunda kalırken bana bakarak locaya doğru yürüdü.

"Onlar kim, arkadaşların mı?" Pamir'in gözü locadaydı.

"Sana ne?" diyerek çıkışınca onlara doğru bir adım attı "Gidip selam verelim. Nede olsa aranızdan biri artık bizimle çalışacak." Hızla önüne geçip onu durdurdum. "Bunu sakın yapma!"

"Sebep?"

Elbette gerçek nedenini söyleyecek değildim. "Onları rahatsız etmeye hakkın yok." Gözlerini bana çevirip şüpheyle yüzüme baktı "Bana sanki onlarla tanışmamı istemiyormuşsun gibi geldi nedense."

"Git buradan!" dedim öfkeyle. İçeride müzik çalmasa sesimin bizimkilere kadar gideceğinden emindim.

"Burası herkese açık bir mekan." deyince ne yapacağımı şaşırıp etrafa baktım. O sırada Çetin'in merdivenlerden aşağı indiğini gördüm.

"Gidip Aysun'la konuşmalıyım." Pamir tam yanımdan geçecekken kolunu tuttum. "Hayır dedim!"

"Neden?" dedi merakla "Bana tek bir neden söyle?" Anlamıştı bir şey olduğunu. Anlamaması aptallık olurdu zaten. Bunu o kadar belli ediyordum ki.

Gözlerim tekrar Çetindeyken locaya doğru yürüdüğünü gördüm. Bu tarafa hiç bakmamıştı. Diğerleri de öyle.

Pamir'in hala bir şey demem için beklediğini görünce elimi kolundan çekip dudaklarımı yaladım. Konuşmak için cesaret topluyordum. "Çünkü Aysun seninle çalışmayacak!"

"O zaman sen çalışacaksın." dedi bana biraz yaklaşarak. Kafamı çevirip hala bana bakan Aysun'a baktım. Çaresiz görünüyordu. Şu an nasıl korktuğunun farkındaydım. Bunu hiç istemiyordum ama o bana başka bir çare bırakmamıştı. Onun Pamir'e karşı gelemeyeceğini biliyordum. Korkaktı ama ben Pamir'in çaresine bakabilirdim. Nelerin üstesinden gelmiştim. Pamir benim için çocuk oyuncağıydı.

"Yanlış mı düşünüyorum yoksa?" deyince bana olan yakınlığından rahatsız olup geri çekilerek yüzüne baktım "Doğru düşünüyorsun. Seninle ben çalışacağım!"

Hoşuna gitmiş gibi küçük bir kahkaha attı "Biliyordum," dedi elini bana doğru uzatarak "Aramıza hoş geldin Öykü, yanımda çok mutlu olacaksın!"

Canlarım, şimdi ne yapmıyoruz biliyor musunuz? Bölüme oy verip yorum yapmayı unutmuyoruz. Yoksa çok üzülürüm :) Hepinizi çoook seviyorum canlar, haftaya yeni bölümde görüşmek üzere. Hoşça kalın...

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

62.BÖLÜM

Şanslı bir insan olduğumu düşünmüyordum. Aksine çok şansız, monolog hayat süren biriydim. Biri benim hayatımı anlatacak olsa dinleyicilerin gülmekten yıkılacağı kesindi. Aslında gülünecek şey hayatım değildi, başıma gelenlerdi. Benim bitmeyen bir çilem vardı. Sanki koca bir ormanda kaybolmuş da yolumu bulmaya çalışırken vahşi hayvanlarla karşılaşıyor, birinden kurtuldukça diğerleriyle savaşmak zorunda kalıyormuşum gibi hissediyordum.

Bir insan bu kadar trajikomik bir hayat süremezdi. Kendi hayatımın baş karakteri olmayı biraz abartmıştım. Başıma çok fazla şey gelmişti. Korkum şuydu ki; gelmeye de devam edecekti.

Hayatım bela üzerine kuruluydu. Tam bitti derken kısa bir ara vermiş, yine başlamıştı. Çünkü toparlanmıştım, yeniden başlamıştım ve belanın tekrar beni bulmasını sağlamıştım. Şimdi eskisinden daha güçlüydüm. Her şeyle savaşabilirdim ama savaşmak istemiyordum. Ben artık yüzdüğüm okyanusta karaya çıkmak istiyordum, dalgalarla boğuşmak değil. Herkes gibi normal bir hayatım olsun istiyordum. Çok şey mi istiyordum? Kısacık bir süre huzur içinde yaşamanın bedeli Pamir gibi biri olamazdı.

Belki çok uzun sürebilir, belki kısacık bir zamanımı alabilirdi ama ne olursa olsun onu alt edecektim. Tanımasam da, muktedir olduğunu görsem de kendime inancım tamdı. Bu savaşın galibi ben olacaktım. Pamir Yaman kim olursa olsun bu beladan çekinmeyecek, korkusuzca üzerine gidecektim. Söz konusu Aysun olmasaydı belki her şey farklı olabilirdi. Onu bu belaya bir nevi ben atmıştım. Kaza yapmış olmasam Pamir'le hiç tanışmış olmayacak, o sözleşmenin kurbanları seçilmeyecektik.

Dün yapmış olduğumuz sözleşme ile Aysun'un sözleşmesi iptal edilmişti ama ben artık resmen Pamir'in çalışanı olmuştum. İsteyerek o kağıtları imzalamıştım. Şimdi de kara kara bu işten nasıl sıyrılacağımı düşünüyordum.

Öznur, ben ve Aysun her zaman oturduğumuz kafede otururken ikisinin de duyabileceği bir şekilde iç çektim. Öznur'un bakışları dün Pamir'le imzaladığım sözleşme kağıdının üzerindeyken bana çevirdi. Her şeyden haberi vardı. Ondan bunu saklamak istemediğim için olan biteni anlatmıştım "Öykü yalvarırım şöyle yapma. Bir şekilde o adamdan kurtulacaksın." deyince onu onayladım "Evet ama bu çok zor görünüyor."

Dertli görünüyordu. Siyah ince kaşları çatıktı "Bunu bizimkilere anlatmalıydınız, hata yaptınız."

"Bizim yüzümüzden kavga çıksın istemedik Öznur."

"Böyle daha mı iyi oldu sanki, kim olduğunu bilmediğin biriyle çalışacaksın..." deyip sözleşmeye çevirdi gözlerini "Şu şartlara bak, resmen kölesi olacaksın!"

Dün maddeleri okuduğumda ben de öyle hissetmiştim. Sözleşmeye dakikalarca bakmış, imzalayıp imzalamama arasında arafta kalmıştım. Pamir beni hiçbir şey için zorlamamıştı. İmzalayacağımı, daha doğrusu imzalamak zorunda olduğumu biliyordu. Başkalarını koruma içgüdüm olduğunu fark etmişti. Önce kendi arkadaşımı daha sonra çiğ etle besledikleri köpeği korumak istememden sebep kişiliğimi az çok çözmüş olmalıydı. Bu da onun eline resmen koz vermişti.

Öznur'un dediği şey aklıma takılırken sitem eder gibi "Ben kimsenin kölesi olmayacağım. Sadece istediği zaman yanına gideceğim." dedim.

"Ya derslerini asmanı isterse?"

"Bunu isteyemez, koydurduğum maddelere bak orada yazıyor." diyerek sözleşmeyi işaret ettim. Oradaki maddelere hızla göz attı. "Tam olarak ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, benden istediği şey yanında olmam."

Anlamamış gibi kafasını kaşıdı "Kardeşine bakman için değil de yanında ol diye neden sözleşme imzalatıyor ki?"

"Çünkü derdi kardeşi değil, kardeşi var mı o bile belli değil." dedim şüpheyle. Gözleri biran için uzaklara daldı. Sonra tekrar bana döndü "Öykü, bu adam kötü işler yapıyor olmasın sakın?" Kahvesini içen Aysun şaşkınlıkla Öznur'a baktı "Abartma istersen Öznur, adam katil değil ya."

"Ne biliyorsun, belki öyle."

"Katil tipi yok bir kere."

"Tipe göre mi karar veriyorsun?" deyip bakışlarını tedirgin bir şekilde bana döndürdü "Öykü bak tekrar diyorum, senden ne isteyeceğini bilmiyoruz. Bırak Samet'e her şeyi anlatayım. Onlar bir çare bulur."

Kafamı hafifçe iki yana sallayıp "Bu artık benim meselem..." dedim "İnan bana korkacak bir şey yok, işe yaramaz biri olduğumu görünce kendi feshedecek zaten sözleşmeyi."

Bu dediğime kendim inanıyor muydum acaba? Pamir beni de tedirgin etmiyor değildi. Benden ne isteyeceğini bile bilmiyordum. Tamam, belki abartıyordum, sadece kardeşine bakacaktım ama içimde kötü bir his vardı. Zaten beni tedirgin eden de buydu.

"Ya başına bir şey gelirse?" deyince rahatlaması için hafifçe tebessüm ettim "Ben başımın çaresine bakarım."

"Korkmuyor musun?"

Sorusuyla kafam önüme düştü. Neler atlatmıştım. Yaşadıklarım kısacık anda gözümün önünden geçmişti. Fark etmiştim ki korku benim dünyamda kalıplaşmış bir duyguydu. Kaçınılmazdı. "Korkuyorum ama ben korkuya alışık biriyim. Yani alışmak zorunda kalmış biri."

Dediğim şeyle sanki daha fazla görmek istemiyormuş gibi sözleşmeyi önünden itti "Seni o adamın yanına yalnız gönderemem." Aysun'un bakışları ondaydı "Boşuna uğraşma, aynı şeyi bende söyledim ama kabul etmiyor."

Öznur onu duymamış gibi "Öykü..." deyince sözünü hızla kestim. "Biraz güvenin bana, halledeceğim."

Aysun gözlerini devirirken Öznur memnuniyetsiz bir şekilde dudaklarını büktü. Bir süre hepimiz sessiz kaldık. Sipariş ettiğim kahvemden daha bir yudum bile almamışken Aysun merakla bana baktı. "Yarın annen geliyor, ne yapacaksın?"

"Kaza yaptığımı söyleyeceğim."

"Emin misin?"

"Başka çarem var mı?"

Halime üzülmüş gibi görünürken birden korkuyla gözleri açıldı. "Pamir'i de söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Anneme kaza parasını ödemek için bir kafede çalıştığımı söyleyeceğim. Bu sayede Pamir beni her yanına çağırdığında yanına gidebileceğim." deyince Öznur söze atladı. "Bu ne kadar sürecek? Yani Pamir denilen o adamın yanında ne kadar kalacaksın?"

"Sözleşmeye göre bir yıl." dedim dertli bir şekilde

Öznur bu kadar uzun bir süre beklemiyormuş gibi görünüyordu. "Çok uzun."

"Merak etme o kadar kalacak değilim. Ne yapıp edip beni kovmasını sağlayacağım." deyince bir şey diyecek gibi oldu ama sonra sustu. Beni meraklandırırken "Ne var?" diye sordum. Söyleyip söylememe konusunda ikilemde kalmış gibiydi. Önündeki portakal suyundan bir yudum aldı. Dudaklarını yaladı ve çekindiği şeyi söyledi. "Öykü bu adamın seni istediğini söyledin. Belli ki sende istediği bir şey var. Öyle kolay kolay bırakmayacak seni bence."

O kadar haklıydı ki. Pamir'in beni boşuna istemediğini biliyordum. Sebebini belki hiç öğrenemeyecektim ama bunu ona sormayı planlıyordum. Neydi Aysun'dan vazgeçip beni seçmesinin nedeni?

"Belki de bizimkilere..." deyince kafamı iki yana salladım "Hayır Öznur, bunu halledebilirim."

Hala bizimkilere bu konudan bahsetme taraftarıydı ama artık olmazdı. İmzalanan bir sözleşme vardı ortada. Onlar buna nasıl müdahale edebileceklerdi ki? Artık tek şansım bu sözleşmeyi feshettirmek olacaktı. Yoksa beni nasıl hayat bekliyor olurdu tahmin bile etmek istemiyordum.

Öznur bundan hiç hoşlanmamış gibi görünürken "Başına bir şey gelmesinden korkuyorum." dedi. Sonra çalan telefonunu çıkarıp arayana baktı

"Kim?" dedi Aysun merakla

"Annem...Birlikte alışverişe gidecektik. Neyse kaçtım ben." deyip ayağa kalkınca Aysun da ayaklandı. "Bekle bende geliyorum. Çetin'le buluşacağım." Çantasını eline alıp bana çevirdi bakışlarını "Sen ne yapacaksın Öykü?"

"Burada biraz takılırım sonra da eve geçerim." deyince yanağımdan öptü.

"Tamam o zaman yarın okulda görüşürüz."

"Görüşürüz." deyince telefonla konuşan Öznur'la birlikte kafeden dışarı çıktı. Onlar çıktıktan sonra bir süre daha kafede takıldım. Yalnızlıktan sıkılmıştım, Koray'ı aramak istiyordum ama şehir dışından geldiği için taşınma işleriyle uğraştığını biliyordum. Liseyi bitirdikten sonra bir yıl bilgisayar programcılığı kursuna gitmişti. Daha sonra dayısının yanına, İzmir'e taşındı. Orada bir şirkette çalışıyordu ama yapamadığını söyleyerek tekrar İstanbul'a döndü. Aslında böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Onu gerçekten özlüyordum. Ayrı kalmak hoşuma gitmemişti. Yarın buradaki bir şirketle iş görüşmesi vardı. Çağırırsam yanıma geleceğini biliyordum ama onu rahatsız etmek istemiyordum. Nasıl olsa artık sürekli görüşecektik. Biraz daha özlesem sorun olmazdı.

Kafede yalnızlıktan sıkıldığımı fark edince telefonumu alıp çantama koydum ve ayağa kalktım. Tam çıkış kapısına yöneldiğim sırada içeri elinde tuttuğu plastik kasayla sima olarak tanıdığım kafe çalışanı girince onunla

çarpıştık. Elindeki kasa yere düşünce benden özür dilemeye başladı. Bir sorun olmadığını söyleyip kasanın içinden düşen saksılardan birini elime aldım ve yapay menekşeye baktım. Güzel görünüyordu. Kafenin dekoru için kullanılacaktı muhtemelen.

Kız tekrar tekrar özür dileyip saksıları toplamaya girişince gülümseyip elimdeki saksıyı kasanın içine bıraktım. O sırada dikkatimi bir şey çekmişti. Kasa içine serilmiş gazete kağıdı...

Dikkatimi çekmesinin sebebi orada Pamir'in fotoğrafının bulunmasıydı. Ne yazdığını okumak için tam yazının üzerinde duran saksıyı geri elime aldığımda dikkatle büyük harflerle yazan başlığa baktım.

23 YAŞINDAKİ ÇETE LİDERİ P.Y. YİNE GÖZ ALTINA ALINDI!

O an başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hissettim. Doğru okuduğumdan emin olmak için yazıyı birkaç kere daha okudum. Kesinlikle doğruydu. Fotoğrafa tekrar tekrar baktım. Yanlış görmeyi ya da yanlış okumuş olmayı umuyordum ama her şey gerçek olmasını istemeyeceğim kadar gerçekti.

Kabus görüyor olmayı umdum. Ya da biri şaka yapıyor olsun istedim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Pamir Yaman bir çete lideri miydi?

Beynim durmuştu sanki. Bunu kabul etmek istemiyordum. O bir çete lideriyse neden söylememişti? Ben bir çete lideriyle mi sözleşme imzalamıştım şimdi?

Hemen gazete kağıdının üst kısmındaki tarihe baktım. İki yıl öncesine ait bir gazeteydi. Bu biraz da olsa içimi rahatlatmıştı. Çete işlerini bırakmış olabilirdi. Şu an bırakmış olması için dua ediyordum. Hatta Allah'a yalvarıyordum. Ben bir çete liderinin yanında çalışamazdım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Başıma ne geleceğini biliyordum. Ben buna nasıl katlanabilirdim?

Neredeyse ağlayacakmış gibi hissederken çarpıştığım kız koluma dokununca irkildim. "Sen iyi misin?"

Bunu bende bilmiyordum. Kendimi kaybetmiş gibiydim. "Sanırım değilim." deyip elimdeki saksıyı bırakarak hızla oradan ayrıldım.

Alt edebileceğimi düşündüğüm adam çete lideri çıkmıştı. Ben onunla konuşmuş, ona kafa tutmuş bu da yetmezmiş gibi onunla sözleşme imzalamış biriydim. Tehlike zilimi çalmıştı ve ben bilmeden ona kapıyı açmıştım.

Hayatıma tehlikeyi sokmamış, bizzat kendim tehlikenin içine girmiştim.

Ne yapacaktım şimdi? Onu kendimden nasıl uzaklaştıracaktım?

Ah, bu nasıl bir kaderdi böyle? Hayatımdan üç yıl önce bir çete lideri çıkıp gitmişken bir diğeri dün itibarıyla giriş yapmıştı.

Ben nerede yanlış yapıyordum? Mıknatıs gibi şehirdeki çete liderlerini neden kendime çekiyordum?

Pamir Yaman hala bu işe devam ediyorsa eğer ondan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Yanında o kadar pasif kalırdım ki hayatım mahvolurdu. Hala anlayamıyordum neden ben? Üzerimdeki bu kötü şans neydi böyle?

Onunla görüşmeye gittiğimiz güne lanet ediyordum. Hatta kendime de, hayatıma da, ona da, her şey lanet ediyordum.

Tertemiz bir sayfa açmıştım ama şimdi o sayfaların Pamir tarafında kirletileceğini hissediyordum. Benden kolay şeyler istemeyeceği belliydi. Kahretsin! Şimdi ne olacaktı?

İçim sıkıntıyla dolup taşarken telefonumun çaldığını duydum. Çantamdan çıkardığım telefonun ekranına baktığımda onun aradığını gördüm. Pamir'in!

Ne için arıyordu acaba? Yoksa yanına mı çağıracaktı?

Yanına çağırırsa diye önce telefonu açmamam gerektiğini düşündüm ama daha sonra vazgeçip açtım. Korkmanın anlamı yoktu. Beni bıraksın istiyorsam saçma sapan şeyler yapmamalıydım. Mantıklı hareket

etmeliydim. Doğru düşünürsem ondan kurtulabilirdim. Yoksa yanlış kararlarım beni ona daha fazla hapsedecekti.

"Alo?"

"Öykü, neredesin?" dedi keskin bir sesle.

"Dışarıda." deyince arkadan bazı seslerin geldiğini duydum. Biri ona bir şey diyordu.

Yanındakine cevap verme gereği hissetmezken "Yanıma gelmen gerekiyor." dedi. Şimdi hapı yutmuştum işte. Zaten başka ne için arayacaktı ki? Açıkçası beni bu kadar çabuk yanına çağırmasını beklemiyordum. Bir gün bile beklememişti.

Ona çaktırmadan bir bahane aramaya çalışırken "Biraz işim vardı aslında." dedim.

"Acil." dedi sakince. Hayret, sinirlenmemişti. Zaten sinirli bir insana benzemiyordu. Anladığım kadarıyla sakinlik onun mottosuydu.

Ne diyeceğimi düşünürken mantıklı düşünmeye çalıştım. Acil demesine karşılık gelemem gibi bir şey diyemezdim. Gelmek istemediğimi düşünür, hoş karşılamazdı "Neredesin?"

"Sana geleceğin yerin konumunu atacağım." deyince "Tamam bekliyorum." deyip telefonu kapattım.

Gergindim. Neler olacağını bilmiyordum. Beni nereye çağıracaktı, ne isteyecekti hiçbir fikrim yoktu. Kendimi yeni bir maceraya atılıyormuş gibi hissediyordum. Üstelik istemeden...

Birkaç saniye sonra konum bilgisi gelince gitmem gereken yere baktım. Daha önce gittiğim bir yer değildi. Bana biraz uzaktı. Nasıl bir yerdi onu bile bilmiyordum. İstediğim tek şey ıssız olmamasıydı.

Kendimi bir şey olmayacağı konusunda rahatlattıktan sonra anayolda bir taksi çevirip Pamir'in konum attığı yere gittim. Taksi büyük bir araba hangarının önünde dururken daha şimdiden sıkıntıya büründüğümü

hissettim. Çünkü korktuğum başıma gelmişti. Burası ıssız bir yerdi. Etrafta hiç yapı yoktu. İki saat sonra havanın kararacağını düşünecek olursam korkmam konusunda kesinlikle çok haklıydım. Burada başıma Pamir yüzünden bir şey gelecek olursa yardım isteyeceğim tek bir insan bile yoktu.

Neden hep aynı şey oluyordu da bütün çete liderleri böyle ıssız yerleri seçiyorlardı anlamıyordum. Sanırım buna hiç alışamayacaktım.

Taksiciye ücreti ödeyip içeriden çıktıktan sonra hangara şöyle bir baktım. Çok büyüktü. Konum attığında beni iş için kullandığı bir yere çağırdığını düşünmüştüm ama sanırım burası onun mekanıydı. Yani tahminim bu yöndeydi. Tecrübelerim bana böyle söylüyordu ve bence kesinlikle haklıydım.

Her ne kadar içeri girmek istemesem de Pamir'in orada olduğunu düşünüp yavaşça hangarın kapısına doğru yürüdüm. Nefesimi tutmuştum. Biraz da terlediğimi hissetmiştim. En son ne zaman böyle bir gerginlik yaşamıştım hatırlamıyordum bile. Aysun'la birlikte Demir'in mekanına gittiğimde mi?

Orada yaşanan şeyi hatırlamak bile istemiyordum. Hikmet'in adamlarına yakalanmıştık. Böyle yerler bana hep o anı hatırlatıyordu. Hatırlamak istemediğim o kadar anım vardı ki, hayat da sanki huzurumu kaçırmak istermiş gibi bana sürekli o anları hatırlatıp duruyordu.

Buradan çıktığımda burası da bir anı olarak kalacaktı. Kötü bir anı... Bundan neredeyse emindim.

Hangarın büyük kapısından içeri giriş yaptığımda ilk dikkatimi çeken şey içeride bulunan ve sıra sıra dizilmiş olan lüks arabalardı. Plakaları yoktu. Pahalı oldukları o kadar belliydi ki çoğunun modelini bile bilmememe rağmen fiyat bakımından pahalı olduğunu anlayabiliyordum.

Anlayamadığım şey Pamir'in bu arabalarla ne işi olduğuydu. Araç ticareti mi yapıyordu acaba? Görünüşe göre öyle bir şeyle uğraşıyordu. Şimdi yanında çalışanlara neden o kadar iyi maaş verdiğini anlıyordum.

Hangarın diğer tarafında durmuş bana bakan Pamir'e doğru yürürken gözlerimi arabalardan çekip duvarlara yönlendirdim. Hemen hemen her köşe mavi renk kuş graffiti ile süslenmişti. Kuş çizimlerine daha dikkatli baktığımda simgesinin o an ne olduğunu anladım... Küllerinden doğan bir Anka kuşu.

Bu işe devam ettiğini anlamam da kısa sürmüştü. O hala bir çete lideriydi ve ben adım adım ona yaklaşıyordum. Belki de ben, cehennemine yaklaşıyordum.

Korktuğumu belli etmemek adına ne kadar dik yürümeye çalışsam da beceremediştim. Onca insan varken ben bir çete liderine rastgelmiştim. Kader miydi bu? Ya da bir ceza? İyi de ben ne yapmıştım? Hangi günahımın bedeliydi beni Pamir'in kollarına iten?

Karşısında dururken dikkatle bana baktığını fark ettim. Önce beni baştan aşağı süzdü. Daha sonra gülümsedi. "Hoş geldin."

Sanırım gelmemi beklemiyordu. Bahane bulup gelmekten vazgeçeceğimi düşündüğünden emindim. "Neden buradayım?"

Sorumla yanıma yaklaştı. Kolumdan tuttu ve birkaç adımda kapalı bir kapının önüne getirdi. Ne göreceğimi merakla beklerken kapıyı açıp beni içeri soktu ve bana oradaki bir çocuğu gösterdi. "Ona yardım etmek için."

Çocuk lise çağlarında sert bakışlı, yapılı biriydi. Yüzü gözü kan revan içerisinde kalmıştı. Onun çetenin bir üyesi olduğunu hemen anlamıştım çünkü üstü çıplak olduğu için kolundaki anka kuşu dövmesini rahatlıkla görebiliyordum. Tıpkı bir reviri andıran odada sedye üzerinde otuyordu. Burada neden böyle bir yer olduğunu düşünürken kendime güldüm. Çete liderlerinin başı beladan kurtulmazdı. Bunu biliyordum. Eminim Pamir'in de çok düşmanı vardı ve yaralanma ihtimallerine karşı bu oda yapılmıştı.

"Ne oldu ona?"

Dehşet içinde sorduğum soruya yüzünü ekşiterek cevap verdi "Dayak yedi."

Yüzüne baktım. Ona sormak istediğim çok şey vardı ve ben en merak ettiğim soruyla başlamak istiyordum "İçerideki arabalar ne öyle?"

Anlatsın istiyordum ama öyle yapmadı. Benden uzaklaştı ve orada bulunan dolaptan ilk yardım kiti çıkardı "Daha sonra anlatırım, sen şunu hallet önce."

Kiti çocuğun yanına bırakırken çenemi dikleştirdim "Şimdi anlatacaksın!" Hızla bana baktı. Korktuğum belli olmasın diye sert bakışlarımla oyunculuk sergilemeye çalışıyordum. "Sizin mi onlar?"

Bana cevap vermeyip işimi yapmam konusunda uyarıda bulunacak zannetsem de öyle yapmadı. Sakince sorumu yanıtladı "Evet."

Bu bana arabalar hakkında doğru tahminde bulunduğumu belli ederken buradan çıkıp gitme isteğiyle yanıp tutuştum. Ben buraya ait değildim. Benin yanım bir çete liderinin yanı olamazdı. Bu bana beladan başka ne getirirdi? Bugün o sedyede ismini bile bilmediğim çocuk oturuyor olabilirdi ama yarın benim oturmayacağımın garantisi yoktu. Çocuğun yüzüne bakılacak olursa Pamir sadece tehlikeli işlerle uğraşmıyor, onunla resmen oyun oynuyordu.

Sessizliğim onu rahatsız etmiş gibi görünürken bana gözleriyle kiti işaret etti "Sormak istediğin başka soru yoksa artık işine bakmalısın."

"Kimsin sen?" dedim şüpheci bakışlarım eşliğinde.

Sorumla afalladı. "Kim olduğumu biliyorsun."

Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken cesur adımlarımı ona doğru attım. Düşündüğüm şeyi saklamak istemiyordum. Bildiğimi bilmeliydi. Karşısında dururken önce bakışlarımla konuştum. Bir şeyler sezdiğinden emin olunca "Ne demek istediğimi anladın. Kimsin sen?" diye sordum.

"Çok mu merak ediyorsun?" dedi gözlerime dikkatle bakarken. Ağzımla cevap vermeden kafamı aşağı yukarı oynattım. Gülümsedi. Bu gülümseme vereceği cevabı merak ettiğim için mi yoksa söyleyeceği şeyden sonra gözlerimde görmeyi beklediği korku için miydi, bilemiyordum.

"Toplumun dışladığı tiplerden biriyim." deyince kaşlarım çatıldı. "Yeterince açık olmadı."

Bu hoşuna gitmiş gibi güldü. Beni deniyor gibiydi. Korkutmak gibi bir amacı olmadığını anlamıştım. Öyle olsa pat diye çete lideri olduğunu söyleyeceği kesindi.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşmayı tercih ederken "Kaçakçıyım ben." dedi bundan gurur duyuyormuş gibi "Lüks otomobil kaçakçısı."

Duyduğum şeyle gülmemek için kendimi zor tuttum. Tabii ki öyleydi, yoksa içerideki lüks araçları nasıl alacaktı?

"Ama şu sıralar kaçakçılık yapamıyorum, polislerin gözleri üzerimde." deyince kaçakçı olması konusuna fazla takılmadım. Bu benim umurumda bile değildi. Yasadışı iş yapması beni ilgilendirmiyordu. Benim ilgilendiğim şey çok daha ciddi bir mevzuydu.

"Başka?" deyince yanındaki çocukla kısa bir bakışma gerçekleştirdi. "Tek işim bu?"

"Değil!" dedim bir cesaret. "Sen çete liderisin öyle değil mi?"

İki yıl önceki gazeteyi göreceğimi düşünüp, çete lideri olduğunu öğreneceğimi tahmin etmezken söylediğim şeye şaşırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Gazetede haberini gördüm."

"Bu seni korkuttu mu?" dedi merakla cevap vermemi beklerken.

"Şaşırttı." deyince dudaklarını büktü "Garip."

"Garip olan ne?"

"Hala korktuğunu söylememen."

"Korkmalı mıyım ki?" dedim endişeyle.

"Buna sen karar vereceksin. Söylediklerimi yapar, bana itaat edersen korkmanı gerektirecek bir durum olmaz. Ama beni dinlemez de başına buyruk hareket edersen eğer, işte o zaman..." diyerek aramızdaki boy farkından sebep öne doğru eğildi ve yüzünü yüzüme eşitledi "Kork benden!"

Bu ciddi bir tehditti. Beni sarf ettiği kelimelerle korkutmasına gerek yoktu. Ondan zaten korkuyordum. Aysun'u kurtarmak istediğim adam, imzaladığım sözleşmeden sonra paçamı kurtarmakta zorlanacağım biri haline gelmişti. O gazete haberini daha önce de görebilirdim. Ama görmemiştim. Ve ben yine, kaderin bana attığı çelmeyle boğuşmak zorunda kalıyordum.

Yüzünün yüzüme bu kadar yakın olmasından hoşlanmazken kendimi bir adım geri çektim. "Bana neden bir çete lideri olduğunu söylemedin?"

Gülümseyerek doğruldu ve tahmin etmesi zor olmayan bir cevap verdi "Sözleşmeyi asla imzalamayacağın için."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Sorularıma katlanamaz, cevap vermez diyordum ama beni şaşırttı. Sorsam sanki her soruma cevap verecek gibi görünüyordu. "Başka bir şey var sende. Bu yüzden seni yanımda istiyorum." deyince anlamsızca yüzüne baktım. "Neden istediğini bilmek benim hakkım."

Uzanıp koluma dokundu. "Öykü, seninle tanışmamız tamamen bir tesadüftü. Aysun'la birlikte gelmeyebilirdin ama geldin. Yonca denilen kızın benimle çalışması gerekirken işi isteyen Aysun oldu. Şu an senin yerinde onun olması gerekiyor ama sen varsın. Ben seni seçtiysem bunun muhakkak bir nedeni vardır." deyip parmaklarıyla kolumu kavradı. Ona yakın olmam için beni kendine çekerken kolunu hızla ve korkusuzca ittim "Ama bu nedeni bilmiyorsun öyle mi?"

Gözleri ittiğim elindeyken bundan keyif almış gibi güldü "Belki de bana kafa tutmandan etkilenmişimdir."

Ciddi olup olmadığını sorguluyordum içimde. Gerçekten sebebi bu olabilir miydi yoksa benimle dalga mı geçiyordu?

Etrafa baktım. İçeride bulunan eşyalar ve boyanmış duvar beyazdı ama bir şeyler ruhumu karartıyordu. Nedeni neydi çok iyi biliyordum.

Açık kahve gözlerini yüzümden bir saniye bile ayırmadığını görürken "Seninle çalışmak istemiyorum!" dedim.

Elbette bunu anlayışla karşılayacağını düşünmüyordum, hatta kızar diye bekledim ama onun yüz hatları yumuşaktı. Hala sinirli ya da gergin görünmüyordu "Acele karar verme!"

"Araba kaçakçısı bir çete liderinin yanında çalışmayacağım!"

İnanılmazdım. Gerçekten ona bunları söylüyor muydum? Ah, umarım Pamir bu kadar sakin kalma süresinden sonra bir patlamaya yaşayıp ümüğümü sıkmaya kalmazdı. Çünkü şu an yüzüne karşı söylenmemesi gereken şeyler söylüyordum. Onu tanımıyordum bile. Sakin görüntüsünün arkasında bir canavar yatıyor olabilirdi. Burada sesimi kesmeye kalksa ne kaçacak bir yerim vardı ne de yardım isteyecek kimsem. Neye güvenerek onunla böyle cesaretli bir konuşma yapıyordum kendimi de anlayamıyordum.

"İşi zorlaştırıyorsun." deyince kafamı yere eğdim ve sakin kalmak için kendime komut verdim. Sorularıma cevap istiyorsam eğer onunla daha sakin bir şekilde konuşmalıydım. Böyle devam edersem ya sorularımı yanıtlamaz ya da beni tatmin edecek cevaplar vermezdi. "Neden seninle gerçekten çalışmak isteyecek birini bulabilecekken beni yanında istiyorsun?" diye sorunca sedyenin üzerinde bulunan kitin yavaşça kapağını açtığını gördüm. "Yanımda benimle gerçekten çalışmak isteyen sayısız hemşire çalıştı. Hepsinin tek derdi paraydı ama ne yazık ki sözleşme süresi biter bitmez yanımdan ayrılmak istediler."

"Sebebi açık değil mi?" dedim kitin içini kurcalayan parmaklarını seyrederken.

Gözleri bana kaydı. O an bir şey demedi ve saniyelik bir bakışmadan sonra bakışlarını tekrar kite yönlendirdi. "Çete lideri olduğumu biliyorlardı."

"Bu sefer de bilmeyen biriyle mi denemek istedin?"

Oradan çıkardığı kullanılmamış portegu paketini eline alırken "Bu sefer yanımda çalışmak istemeyen bir hemşireyle denemek istedim." dedi hiç beklemediğim bir cevap vererek. Benimle dalga geçtiğini düşünmeye başlarken portegunun paketini açtı. "Sen benim için bir hırssın. Aysun benimle çalışmak için can atarken sen onu bu işten vazgeçirmeye çalıştın. Vereceğim parayı bile umursamadın."

Paket yere düşerken bana baktı. "Belki de tek derdim senin isteyerek yanımda çalışmanı sağlamaktır."

Elindeki porteguyla yapabilecekleri beni korkuturken yutkundum. Buna rağmen kendimden taviz vermiyordum. "Daha aptal bir sebep duymamıştım!"

Gülümseyerek kafasını eğdi ve porteguyu sanki bir oyuncakmış gibi elinde çevirmeye başladı. "Öykü, bilmen gereken bir şey var. Ben istenmediğim zaman hırs yapıyorum." Kafasını kaldırmadan tehlikeli bakışlarını bana dikti "Bu yüzden benimle çalışmayı istememek yerine bana itaat etsen iyi olur. O zaman senden sıkılırım, benim için hırs olmaktan çıkarsın."

Elindeki o şeyin benim için bir tehdit silahı olduğunu düşünürken nabzımın kulaklarımda attığını hissettim. Sanırım buradan sağ çıkamayacaktım.

Gözleri hala üzerimdeyken bir adım atıp boştaki eliyle elimi tuttu "Akıllı olmanı temenni ederim." Bu beni gerim gerim gerip nefesimi keserken avucuma porteguyu bıraktı. "Şimdi dediğimi yap ve hallet şu işi."

Gözlerim elime verdiği portegudayken geri çekildiğini gördüm. Kısacık anda beni öyle korkutmuştu ki birkaç saniye kendime gelemedim. Gülüyordu, emeline ulaşmıştı. Korktuğumu görmek istediğini biliyordum. Yaptığı şeyle bunu görmeyi sonunda başarmıştı.

Benimle eğlenmesi beni korkuttuğu kadar aynı zamanda sinir de ederken yaralı halde oturan çocuğa yaklaşıp yüzünü inceledim. O kadar berbat görünüyordu ki bir an hastaneye gitmesi gerektiğini düşünsem de Pamir gibi birinin bunu onaylamayacağını bildiğim için sustum. Zaten götürmek istese beni buraya çağırmazdı. Sanırım beni böyle işleri için yanında istiyordu. Üyeleri çok yaralanıyor olmalıydı. Onun yüzüne bakılacak olursa kendisi kavgaya karışmıyor gibi görünüyordu. Çünkü suratında tek bir iz dahi yoktu. Ya da kavgalara karışıyor, kendini bir şekilde koruyordu.

Çocuğun kanla kaplı yüzünü oksijenli suyla temizlerken içeri birilerinin girdiğini gördüm. İkisi kız biri erkekti. Çeteden olmalıydılar çünkü erkeğin kolunda anka kuşu dövmesi görünüyordu.

"Hele şükür, nerede kaldınız?" Pamir beni incelemeyi bırakıp onlara yönelirken erkek olan cevap verdi. "Trafik vardı abi, anca gelebildik."

Üçünü de tek tek incelemeye aldım. Erkek olan orta boylu, kızıl saçlı bir çocuktu Kızlardan biri diğerine göre daha kısa, esmerdi. Uzun olan ise saçlarını erkek modeli kestirmiş, pembeye boyatmıştı. Bakışları ürkütücüydü. Beni tanımamasına rağmen nefret eder gibi baktı. Sanki karşısında tanımadığı biri değil de düşmanı duruyor gibiydi.

"Kız kim?" diye sordu Pamir'e. Soru değil de hesap soruyor gibiydi. Boğazıma yapışacak olması da an meselesiydi.

Pamir kızın sorusunu cevaplamadan önce uzun uzun bana baktı "Yeni hemşire." Bakışlarım onda olmadığı için nasıl baktığıyla ilgilenmiyordum ama kızın çok kötü baktığını söyleyebilirdim. Bu bakışların anlamı neydi anlayamıyordum.

Onu umursamamaya çalışıp çocuğun yüzüyle ilgilenmeye başladığımda kızın "Bu sefer ki küçük gibi." dediğini duydum.

"Henüz okuyor." dedi Pamir "İkinci sınıfta."

Kız alaylı bir gülüş bıraktı "Becerebilecek mi?"

"Bundan eminim."

Küçük bir sessizlik oldu. Sırtım kıza dönük olduğu için hala beni inceleyip incelemediğini bilmiyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum

"Pişt, adın ne senin?"

Sorusuna aldırış etmedim. Ona cevap vermek zorunda olduğumu zannetmiyordum.

"Dilsiz misin, konuşsana!" deyince bıkkınca bir nefes bırakıp ona baktım "Sana ne?" Normalde kimseye böyle cevap vermezdim. Hem de böylesine bir yer de bu kadar savunmasızken ama sabrım kalmamıştı. Şu an bir çete üyesini terslemek umurumda değildi. Sanırım Pamir'in acısını odan çıkarmak istiyordum.

Kız verdiğim cevabı o kadar beklemiyor görünüyordu ki ağzı açık aldı. Belki de yürekli bir şekilde terslemiş olmama şaşırıyordu.

Şaşkınlığı birkaç saniye sürerken bakışları yine nefretin tadına baktı. Fark ediyordum ki bir elini yumruk yapıp sıkmıştı. Sinirli görünüyordu. Bana bir şey yapacak endişesiyle hazır beklerken Pamir kızın yanına doğru yaklaştı "O ilk iş günü olduğu için biraz gergin."

Kız, liderinin dediği şeyi umursamadı bile "Sana diyorum!" dedi bakışları sanki bana daha fazla nefretle bakabilecekmiş gibi kısılırken. Cevap vermeyince yanıma yaklaştı. Tam kolumu tutacakken hızla geri çektim "Bana sakın dokunma!"

Bir kez daha şaşırdı. Bakışlarında sadece nefret olduğunu düşünüyordum ama hayır, o bakışlarda çok başka bir şey daha vardı. Bana saldırmak istemesinin nedeninin de o olduğunu düşünüyordum.

"Gaye, rahat bırak onu."

Pamir sanırım kavga çıkmaması için uğraşıyordu. Gaye'nin söz dinlemez biri olduğu belliydi çünkü bir kez daha kolumu tutmaya çalıştı.

"Gaye!" Pamir onu bir kez daya uyarınca hızla ona döndü "Onu koruyor musun?"

"Yanımda çalışıyor, korumak zorundayım."

Gaye anlamaz bir şekilde Pamir'e bakıyordu. "Öyle mi, çok şaşırdım. Çünkü çetene girmeden önce çetendeki diğer kızlar tarafından dayak yediğim zaman beni koruduğunu hiç görmedim de!"

Söylediği şeyle aklıma eski anılarım gelmişti. Ben de çeteye girmek istediğim zamanlarda Bade'yle kavga etmiştim. O zamanlar dövüşmeyi bilmediğim için ona karşı gelemiyordum. Garipti ama o ikisine bakarken eski anılarımın bu izbe yerde güneş gibi doğması canımı acıtıyordu. Gerçekte mi? Burada da mı anılarım beni rahat bırakmayacaktı?

Silkinip kendime geldiğimde Pamir'in sabır dilendiğini gördüm. Sanırım Gaye hiç laf dinlemiyordu. Bunu Pamir'in oflamasından anlamıştım.

"Dışarı çıkın." Çetesindeki diğer iki kişiyi buradan göndermeye çalışırken gözlerini Gaye'den ayırmıyordu.

Ona bir şey yapacak korkusuyla beklerken diğerlerinin çıkması üzerine sakince konuştuğunu gördüm "Sen benim çeteme girecektin, oysa bu kız çeteme girmek için burada değil. Yanımda çalışıyor sadece. Kendini korumayı bilmiyor." Bu sözüne gülmek istedim. Eskiden olsa belki öyleydi ama artık değişmiştim. Kendimi savunabilecek güçteydim. Kimsenin kolay kolay bana dokunabileceğini sanmıyordum.

"Onu çok iyi tanıyor gibisin." Sesinde bariz bir kıskançlık vardı Gaye'nin "Yanında hemşire görmekten nefret ediyorum!" Şimdi bana neden sataşmak istediği anlaşılmıştı. Beni Pamir'den kıskanmıştı. Bu kıskançlığın nedeni neydi acaba? Onun neyi oluyordu ki, sevgilisi mi?

Pamir bu durumdan pek hoşnut görünmüyorken "Kıskançlığın sırası değil." dedi. Hiç yüz vermiyordu Gaye'ye. Eğer sevgilisiyse bu tavırları nedendi?

"O hemşireye yaptığım şey yüzünden beni affetmedin mi hala?" Pamir'in elini tuttu. Gözlerine yalvarır gibi bakıyordu. Şaşkındım. Hemşireye

yaptığım şey yüzünden mi demişti o? Bir an yutkunamadım. Ne yapmıştı ki? Aklıma kötü şeyler geliyordu ama böyle şeyler düşünmemeye çalıştım. Şimdi kendimi korkutmanın sırası değildi. Benim tek amacım Pamir'den kurtulmak olmalıydı. Buna odaklanmalı, buna kafa yormalıydım. Gaye gibi birinin söyledikleri yüzünden kendimi boş yere tedirgin edemezdim.

Pamir Gaye'nin elini tutmasından rahatsız olmuş gibi görünürken hızla elini kurtardı. Bakışları çok soğuktu. Ona olan kızgınlığı aralarına bir duvar değil, kilometreler uzunluğunda köprü kurmuştu sanki

"Dışarı çık!" dedi soğuk ve emredici bir tonla. Bu Gaye'yi şaşırtmış görünüyordu. Buradan kovulmak gururuna dokunmuş gibiydi. Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip bana baktı. Sinirden dudaklarını büzmüştü.

Hızla orayı terk ederken Pamir yavaşça yanıma yaklaştı. "Kendi iyiliğin için onunla tersleşmesen iyi olur. O benim kız arkadaşım."

"Bana ne bundan?" dedim işime devam ederken.

"Onu kıskandıracak bir şey yapma sakın. Senden önceki hemşire yüzü yanık bir şekilde yanımdan ayrıldı. Sebebi Gaye'nin onu benden kıskanmış olmasıydı." Gözlerim o an kocaman oldu. Gaye'nin bahsettiği şey bu muydu yani? Kafayı yemiş olmalıydı! Bu nasıl bir psikopatlıktı böyle? Bakışlarında aynı şeyi bana da yapma isteğinin olduğunu görmüştüm ama aynı hataya ikinci kere düşmeyeceğinin farkındaydım. Görünüşe göre Pamir ona bu konuda çok kızgındı. Henüz kendini affettirememişken tekrar bir hataya daha düşüp bana zarar vermezdi. En azından ben öyle olmasını umuyordum.

"Bunu yapmasına neden izin verdin?" diye sordum merakla. Engel olabilecekken neden olmamıştı?

"İzin vermedim." deyince afalladım. "Çetendekiler başına buyruk mu hareket ediyor?"

"Sadece o başına buyruk hareket ediyor." dedi iç çekerek "Zaten o yüzden onunla birlikteyim."

Tek omzumu silktim. "İlginç."

"İlginç olan ne?"

"Başına buyruk hareket ediyor diye onunla birliktesin ama aynı zamanda da ona bu konuda kızgınsın." dedim şaşırdığımı belli ederek.

Gülümsedi. Bu hoştu, ona yakışıyordu ama bir çete lideri olduğunu düşününce gülümsemesinin altında bile kötü bir şeyler olduğunu düşünüyordu insan

"Evet, bu halleri hoşuma gidiyor ama beni tamamen yok saymasına da izin verememem." deyince ne düşündüğümü bilmesi için açık bir şekilde konuştum "O zaman kendine büyük bir sorun yarattın demektir. O kız sırf seni kıskandığı için seni bile karşısına alacak birine benziyor."

Bu, kafasını karıştırmışa benziyordu. Amacım biraz da buydu. Liderin kim olduğunu o kıza göstermesini istiyordum. Yapacaklarına karşı çıkmalı, kendisine saygı duymasını sağlamalıydı. Liderse bunu yapmalıydı zaten, ona söz geçirmeliydi.

"Bana da aynı şeyi yapacak gibi görünüyor. Onu durdurabilecek misin? " Yarın bana da aynı şeyi yapmayacağının garantisini istiyordum ondan. Bunu garanti edebilir miydi?

"Seni temin ederim sana dokunmayacak. Güvendesin. Gönül rahatlığıyla yanımda çalışabilirsin." deyince anlamış gibi başımı sallayıp işime odaklandım. Tabii ki ona güvenecek değildim. Burada kendi başımın çaresine bakmayı öğrenecektim. Artık Pamir'in yanında çalışıyordum. Buradaydım ama buraya ait değildim. Benim bu insanların arasında olmamam gerekiyordu. Bir kez daha çeteyle işim olamazdı. Bir kere çeteye dahil olmuş, liderine aşık olarak en büyük hatayı yapmıştım. Bir kez daha bir çetenin içinde bulunmak gibi bir şey yapmayacaktım. Hemşire olarak burada kalsam da eninde sonunda prangalarımı söküp kurtulacaktım.

Dikiş işlemi bitene kadar Pamir'le başka bir konuşma yapmamıştım. Oysa ne çok soracağım soru vardı ona. Şimdilik hepsini kendime saklamayı

tercih ediyordum. Zamanı geldiğinde bütün sorularımın cevabını alacaktım zaten.

Çocuğun kaşına dikiş attığım yeri bantla kapatırken "Bitti." dedim. Pamir oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi ve bandı açıp dikişe baktı "İyi iş çıkarmışsın."

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum izin vermesini umarak. Bu yerde daha fazla kalmak istemiyordum. "Elbette." deyince gitmeden önce orada bulunan lavaboda ellerimi yıkadım.

"Sahi, sen neyle geldin buraya?" diye sordu Pamir. Şu an ilgilendiği konu buydu sanırım

"Taksiyle." dedim ellerimi kurulayarak.

"Araban yok mu?"

"Var ama şu an tamirde." deyince ciddi olduğunu düşünmediğim bir şey dedi. "Sana bir araba verebilirim, hem buraya daha hızlı gelirsin." Dediği şeyden sonra gülmesini bekledim ama mimikleri dahi oynamadı. Sanırım gerçekten ciddiydi.

"Teşekkür ederim ama arabamın tamirden çıkmasını bekleyeceğim." dedim sinirle. Bana bu teklifi etmesi bile ona sinirlenmem için yeterdi. Çaldığı arabalardan birine binebileceğimi nasıl düşünebilirdi? Kafayı yemiş olmalıydı.

"Ne zaman çıkar?" diye sorunca kaza olayı yüzünden yine canım sıkılmıştı "Parasını ödediğimde."

"Sana istediğin kadar avans verebilirim." dedi beni yine şaşırtarak. Yanında para için çalışmadığımı çok iyi biliyordu. Bu bonkör halleri ne içindi acaba?

"İhtiyacım yok!"

"Arabanı nasıl çıkarmayı düşünüyorsun peki?"

"Bir yolunu bulurum."

"Bu kadar gururlu olmasan keşke." deyince ters ters yüzüne baktım. "İyi akşamlar!"

Tam kapıya yönelmiş dışarı çıkacakken dediği şeyle yerimde kaldım "Hiçbir yere gitmiyorsun." Kalbimin o an sıkıştığını hissettim. Beni burada tutmaya kalmazdı değil mi? Ona doğru döndüğümde "Nedenmiş?" diye sordum.

"Bir seçim yapacaksın." diyerek üzerime doğru yürüdü "Buraya taksiyle gelmeni istemiyorum. Ya tamirden arabanı ben alacağım ya da sana kullanman için bir araba vereceğim. Seçim senin."

Niyeti beni provoke edip burada isyan çıkarmamdı herhalde. Öyle olmasa iki seçenekten birini seçmemi istemezdi. Beni kısacık zamanda da olsa tanımış olmasını umuyordum ama belli ki o ya beni tanıyamamış ya da beni değiştirebileceğini düşünmüştü.

"Ya ikisini de seçmezsem." deyince karşımda durup özgüvenli bir duruş sergiledi. "Buradan çıkamazsın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Beni yanlış anlama, ben tehdit etmem. Sözüm dinlenmediği takdirde cezalandırırım sadece."

Cezalandırmaktan kastı neydi acaba? Normal şartlar altında iki seçeneği de seçmeyeceğim kesindi ama başıma geleceklerden bihaber olduğum için birini seçmek zorunda kaldım.

"Sana tamircinin adresini mesaj olarak atarım, gidip arabayı alırsın."

Bir dudağının kenarı hoşnut bir şekilde yukarı kaydı. "İşte şimdi seni daha çok sevmeye başladım."

"Gidebilir miyim artık?"

Eliyle dışarıyı işaret edince bir saniye bile beklemeden hemen dışarı çıktım. Pamir de arkamdan geliyordu. Karşılıklı birbirlerine bakan arabaların arasından geçerken Pamir'in çetesinin bize doğru yaklaştığını gördüm. Arkalarında biri daha vardı ama kısa boylu olduğu için yüzünü göremiyordum.

Ortada birleşince Gaye bana nefretle bakıp Pamir'e konuştu "Sevgilim, ufaklık seninle konuşmak istiyormuş."

Kenara çekilince arkasında gördüğüm yüz karşısında şaşkına döndüm. Bu iki gün önce bir çocuk tarafından sıkıştırılan kızdı. Beste. Beni fark etmemişti çünkü bakışları Pamir'deydi. Ona çekinerek bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?" Sorduğum soruyla herkes gibi o da bana baktı. Kaşları hayretle havaya kalkmıştı.

Pamir'in bakışları bendeyken neler olduğunu anlamak için "Onu tanıyor musun?" diye sordu. "Sadece bir kere gördüm." dedim burada olmasının sebebini düşünerek. Umarım düşündüğüm şeyi yapma niyetinde değildi.

Pamir buna sevinmiş görünürken otuz iki dış sırıttı "O halde seni çetemizin yeni üyesiyle tanıştırmama gerek yok."

"Ne?" dedim bağırarak "O daha bir çocuk!"

Kıza bakıp onu şöyle bir süzdü "Hiç zannetmiyorum, buradan bakılınca genç bir kız gibi görünüyor."

Bakışlarımı kıza çevirdim. Buradan çekip gitmesini, çeteye de girmemesini istiyordum ama gözlerinde Pamir'in yanında olmak istediğini belirten o ifade gizliydi. Onu tanımıyordum, burada olması da beni ilgilendirmezdi belki ama yaşı dolayısıyla bir hata yapsın istemiyordum.

Çeteye girdiğimde bende onun yaşlarındaydım. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Belki benim gibi bir amacı vardı, belki de bu işi para için istiyordu bilemiyordum ama birinin o kızı uyarması gerekiyordu ve bence bu ben olmalıydım.

Kız beni tanıdığı için minnet dolu bakışlarla bana bakarken onu umursamadan Pamir'e çevirdim bakışlarımı "Seninle yalnız konuşabilir miyiz?"

Kabul etmesini beklemezken beni şaşırtıp bunu kabul etti ve" Come with me." diyerek revire doğru yürüdü.

Peşinden gittiğimde içeri girip kızgınlıkla yüzüne baktım. Evet, bir çete liderine bana ne yapacağını umursamadan kızgınlıkla bakıyordum. Sanırım bugün fazlasıyla cesur günümdeydim. Hatta o kadar cesur günümdeydim ki ona bağırıyordum "O kızı çetene alamazsın!"

Sabırlı görünüyordu. Bağırmam umurunda değildi. "Çetemde boş alan var, dolması lazım. Geçen ay bizden biri hapse girdi, onun yerini alacak." deyince duyduğum şeye inanamadım "Kamuya personel mi atıyorsun, boş alan var da ne demek?"

"Biz de böyle, gidenin yeri başkasıyla doldurulur."

"Git başkasını al o zaman!"

"Kız kendisi istiyor bunu, sana ne oluyor ki? Üstelik sadece bir kere görmüşsün onu."

"Çok küçük." dedim ona verecekleri görevleri düşünerek. O kız ne yapabilirdi ki? Az önce dikiş attığım çocuk gibi dayak yiyebilirdi. O zaman ona kim yardım edecekti?

"Çetemde onun yaşında kızlar var ve inan bana daha iyi iş beceriyorlar." deyince onu ikna edemeyeceğimi anladım. Benim sözümü neden dinleyecekti ki zaten? Çeteye birini almak istiyorsa onu kim durdurabilirdi?

Bir şeyler yapmalıydım, o kızın kendi hayatını karartmasına izin veremezdim. Karışmak istemiyordum ama yaşının küçük olması vicdanımı sızlatıyordu. Engel olmazsam eğer gece yastığa başımı rahat koyamazdım.

Pamir anlamadığım bir şekilde bana hayranlıkla bakarken korktuğum o soruyu sordum. "Onu çetene alma diye ne yapabilirim?" Akıllanmıyordum,

sanırım bu konuda hiç değişmeyecektim. Evet, tanımadığım bir kız için ne derse yapmaya razıydım. Bu aptallıktı belki ama bu umurumda değildi, o kız bana benziyordu. Hata yapmak şu an umurunda olmayabilirdi, gelecekte olacaktı. Bundan emindim. İşte bende buna engel olacaktım. Benim gibi pişmanlık yaşayıp aklından çıkmayacak anıların zihnine kazınmasını istemiyordum.

Pamir'in gözlerinde söylediğim şey için şaşkınlık görürken vereceği cevabı bekledim. Tanımadığım biri için ondan istediğim şey onu şaşırtmış olmalıydı ki birkaç saniye konuşamadı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim." dedim öyle olduğumu belli etmeye çalışarak.

Şaşkınlığı daha da büyüdü "Senden ne isteyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Yapabileceğim bir şey isteyeceğini düşünüyorum."

Açık kahverengi gözleri ciddiyetle kısıldı "Ya yapamayacağın bir şey istersem?"

"Ne yapıp, ne yapmayacağımı bilmiyorsun."

"Tahmin edebiliyorum." dedi bakışlarıyla bakışlarımı esir alırken "Karşında bir çete lideri var Öykü. Senden hiç de normal şeyler istemeyeceğimin farkında olmalısın."

Bunu zaten biliyordum. Karşısında daha önce haraç almış, bir eve izinsiz girmiş ve hatta işkence yapmış biri vardı. Benden ne kadar anormal bir şey isteyebilirdi ki?

Daha fazla bu konu hakkında konuşmamak için tam yanımdan geçecekken "Lütfen!" diyerek durdurdum onu. "Yapma bunu!"

Bakışları uzun uzun yüzümde gezindi. "Sen nasıl bir kızsın?" dedi hem hayran dolu hem de şaşkın bir şekilde. "Senden sadece dört yaş küçük bir kız için söylediğim şeyi yapacaksın öyle mi?" Yüzünü eğip gözlerime daha yakından baktı "Niye?"

Bilmek istemesi doğaldı. Böyle bir aptallığı bir insan neden yapardı ki?

"Bunun bir sebebi var öyle değil mi? Bilmek istiyorum." dedi cevap vermemi beklerken. Gizleme gereği duymadığım için "Çünkü onun yaşlarında bende bir çeteye girmiştim." dedim.

Tepkisini merak ediyordum ama o hiç tepki vermedi "Dalga geçme." dedi bana inanmadığını belli ederek.

"Çok ciddiyim." deyince donup kaldı. Benim gibi birinden bunu beklemediği aşikardı. "O kız çeteye girdiği için pişman olsun istemiyorum. Lütfen bırak onu gitsin!"

Bana şüpheyle bakıyordu "Nedense benimle alay ettiğini düşünüyorum." dedi kaşları çatılırken. Aslında arafta kalmış gibiydi. Şu an doğru söylediğimi de düşünüyor olabileceğinden emindim.

"Alay falan etmiyorum, bu gerçek." deyince kanıtlamamı ister gibi konuştu "Peki söyle o zaman, kimin çetesindeydin?"

Dudaklarım aralandı ama ismi ağzımdan çıkmadı. Nedeni, ismini bir daha anmak istememem miydi yoksa canımı acıtması mı bilemiyordum. Pamir sabırla isim vermemi beklerken kollarını göğsünde birleştirdi. Ne diyeceğimi merak ediyor gibiydi.

Bir ismin ağzımdan çıkması bu kadar zor olurken kendimi toparlamaya çalışıp yutkundum. Gözlerimin önüne gelmemesi gereken anılar geliyordu. Bir isim beni efkara sokuyor, damarlarımdan zehir gibi süzülüyordu. Tam olarak böyle hissediyordum. Onun ismi beni zehirliyordu. Öyle olmasa böylesine bitkin hisseder miydim?

Pamir, ismi söylemek için zorlandığımı fark etmezken gülmeye başladı "Baksana isim bile veremiyorsun, çünkü yalan söylüyorsun."

Cıkcıklayıp yanımdan geçecekken onu dediğim şeyle durdurdum "Barlas Karaman!"

Çıkmıştı işte. Sonunda beni karanlığa iten o kişinin ismini söylemeyi başarmıştım. Pamir şaşkın görünürken yüzüme baktı. Şimdi inanmış görünüyordu "Haraç tayfası."

"Onu tanıyor musun?" dedim merakla.

"İsmini duydum ama kendisini hiç görmedim. Sadece haraç aldıklarını biliyorum. Bizim gibi kaçakçılıkla uğraşmıyorlar."

Anlamış gibi başımı sallayınca meraklı bir hale büründü. "Neden girdin çeteye?"

"İntikam için."

"Peki neden çıktın?"

İç çekip "Uzun hikaye." dedim.

Birkaç saniye konuşmadı. Bir şey düşünüyor gibiydi. "Ben şimdi eski bir çete üyesiyle mi sözleşme imzaladım yani?" Küçük bir kahkaha attı. "Seni ilk gördüğüm anda sende başka bir şeyler olduğunu anlamıştım. Karaman'dan önce beni bulmaman ne kötü olmuş."

"Ne alaka?" dedim anlamayarak.

"Baksana onun çetesine girdiğine pişman olmuşsun. Benimkine girseydim öyle bir şey olmazdı." deyip bir süre daha düşündü. O esnada beni inceliyordu. "Öykü, o kızı bir şartla çeteme almam." dedi bir süre sonra.

Bu beni heyecanlandırmıştı "Nedir o?"

Suratında muzır bir ifade gizliydi "Onun yerine çeteme sen gireceksin."

Anında eski bir çete üyesi olduğumu söylediğime pişman etmişti beni. Neden söylüyordum ki sanki? Ağzımı tutamaz mıydım? Bilmesine ne gerek vardı?

"Bak ben öyle çeteyi büyütmek için herkesi almam, sadece işime yarayacakları alırım." deyince aklıma o an bir şey takıldı. "İyi de başka çetenin eski üyesini kendi çetene alamazsın ki."

"Öyle bir alırım ki!" dedi tehlikeli bir tonla. Bir an korkmuştum. Hırslı biriydi. Hırsı için kesinlikle yapardı. Ama ben asla bir çeteye daha

girmezdim.

"Bu iki çete arası savaş demek." deyince çenemi tutup yüzünü eğdi. "Savaşmamı istersen senin için savaşırım."

O, gözlerimi seyrederken ben kurduğu cümlenin anlamını düşünüyordum. Senin için derken ne demek istiyordu? Beni ne kadar tanıyordu da başka bir çeteyle benim için savaşacaktı? Dalga mı geçiyordu acaba, yoksa ciddi miydi?

Ben dilim tutulmuş gibi tek kelime edemezken o, çenemi bırakıp gülmeye başladı. "İnandın mı yoksa?"

Alay etmesi beni irite etmişti. "Bir an için evet." dedim kendimi ahmak gibi hissederken. Gözlerini hala gözlerimden çekmemişti. Bu kadar uzun süre bakması beni rahatsız ediyordu ama onun hoşuna gidiyor gibiydi. Belki de rahatsız olduğumun farkında olduğu için yapıyordu bunu.

Elleriyle saçlarımı omzumdan geriye atarken "Şu an hemşire olarak yanımda kalman benim için yeterli." dedi sessiz ama kararlı bir şekilde. "Fazlasını istersem işte o zaman senin için savaşırım!"

Kuzularım bir bölümün daha sonuna geldik, lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Hepinizi çok seviyorum, bir dahaki bölüme kadar kendinize dikkat edin. Öpüldünüz kocaman :)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

63.BÖLÜM

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Okula gidecektim ama henüz vaktim olduğu için yağmurun biraz dinmesini bekliyordum.

Beklerken gözlerim yağan yağmurdaydı. Dünyayı pisliklerden arındırmak istercesine yağıyordu sanki. Tüm kirlerden temizlenince yine kirlenmeyecekmiş gibi...Yağmur damlaları bu dünyanın temizleyicisi rolündeydi. Peki, insan kalbini temizleyen rolde ne vardı?

Ya da doğru soru şu olmalıydı; insan kalbi pisliklerden temizlenir miydi? Ağlasak kirlerden arınmış temiz bir kalbe sahip olur muyduk? Yoksa intikam hırsıyla kirletilmiş bir kalbi ömür boyunca yük gibi taşımak zorunda mı kalırdık?

Bendeki yük her gün biraz daha ağırlaşıyordu. Kalp değil de taş taşıyor gibiydim. Kalbimin intikam arzusu gibi bir kirden arınması mümkün değildi. Artık çok geçti, kararımı vermiştim. Kendi kalbimin üzerine tonlarca yük koyup, bedenimin bunu taşımasına izin vermiştim.

Belki de kendi kalbime yaptığım haksızlık yüzünden şu an bu haldeydim. Pamir belası ceza olarak girmişti hayatıma. Geçmişimi yaşıyordum ben. Bundan sonra güzel bir gelecek yoktu benim için. Ne garip, benim geleceğim bile geçmişimdi.

Okula geç kalmamak için kolumdaki saate baktığımda artık çıkmam gerektiğini düşündüm. Yağmur hala şiddetli yağıyordu ama daha fazla beklemek için zamanım kalmamıştı.

Telefonumu çantama koymuş tam evden çıkacakken kapının çalmasıyla şaşırıp hızla kapıyı açtım. Annemin bugün geleceğini biliyordum ama bu kadar erken gelmesini tahmin etmiyordum. Akşamı bulur diye düşünürken karşımda annemi değil de Gaye'yi görünce şaşkınlığım iyice büyüdü. Buradaydı, üstelik yanında iki kız daha vardı.

"Selam Öykücük." dedi yapmacık bir şekilde. Yağmurdan ıslanmış saçları koyu pembeye dönmüştü. Bakışları tehlikeli, sesi ise aşırı iticiydi.

Onları burada, evimde görmek hoşuma gitmemişti. Bunu, yüzümün aldığı şekille belli ettiğimden emindim "Ne işiniz var burada?" dememle kalın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Seni ziyaret edelim dedik."

"Evimi nasıl buldunuz?"

"Gerçekten bunu mu merak ediyorsun?"

"Aslında merak ettiğim başka bir şey var ama cevap vereceğinden şüpheliyim."

"Kim bilir, belki veririm." deyip beni sertçe kenara çekti ve içeri girdi. Peşinden diğer kızlar da girmişti. Kızgındım ama burada kavga çıkmasını istemediğim için kızgınlığımın üzerini beyaz bir örtüyle kapatıp salonda etrafı inceleyen Gaye'nin yanına gittim. "Amacın ne senin?"

Sorumla bir süre daha etrafı inceledi. "Zeki bir kız olduğunu zannetmiştim görüyorum ki yanılmışım."

"Okula gitmem gerekiyor." dedim acelem olduğunu belli ederek

"Bize ayıracak zamanın yok mu yani?" deyince bıkkınca bir nefes bıraktım "Benim arkadaşım değilsiniz."

"Belki de arkadaş olmak için buradayızdır."

"Okula gideceğim."

Bakışları nihayet beni bulurken yanıma yaklaşıp kolumu sıkıca kavradı "Hiçbir yere gitmiyorsun!" Benden on santim kadar uzundu. Daha güçlü, hatta şu an benden daha öfkeli olduğunu da söyleyebilirdim ama evimde herhangi bir tatsızlık yaşanmasını istemediğim için kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. "Bu yaptığının zorbalık olduğunu biliyorsun." dedim gözlerine bakarken.

"Bir çete üyesinden nazik bir davranış beklemiyordun herhalde." deyince kolumu bırakması için bakışlarımı eline indirdim. "Ne söyleyeceksen söyle çabuk git evimden." İnadıma yapar gibi kolumu daha da sıktı "Zaten bende kısa konuşacaktım." Tenimde parmaklarının izi kaldığından emindim ama çektiğim acı sebebiyle yüzümde bir mimik dahi oynamasına izin vermedim. Amacım beni kolay alt edemeyeceğini ona göstermekti.

"Hoşlandığın biri var mı hayatında?" diye sordu vereceğim cevabı önemser gibi görünürken. Aptal sorusuna anlam veremezken elini çekmeyeceğini anlayıp hızla kolumu ondan kurtardım "Sana ne bundan?"

"Sorularıma cevap vermezsen okula gidemezsin!" diyerek tehdit edince mecburen boyun eğmek zorunda kaldım "Yok." Küçümseyici bir bakışla beni süzdü "Tahmin etmiştim zaten."

Cevap vermedim. Sorusuna anlam vermeye çalışıyordum. Ne zannediyordu, hayatımda hoşlandığım biri varsa Pamir'e başka bir gözle bakmayacağımı mı?

"Kiminle yaşıyorsun burada, ailenle mi?" diye sordu duvarda annemle asılı olan tablomuza bakarken. "Annemle." deyince meraklı bakışları bana kaydı "Baban nerede?"

"Öldü." dedim benim için öyle olduğunu kabul ederek. Zaten hiç var olmamıştı ki. Hayatımda hiç var olmayan birine yaşıyor diyebilir miydim?

Gaye tekrar evi incelerken öfkeli olduğunu fark ettim. Sanırım bu onun genel haliydi. Kendinden emin duruşu da saldırıya hazır bir aslan gibi görünüyordu "Kötü bir evde oturmuyorsun, neden paraya ihtiyaç duyduğunu söyleyip Pamir'in yanında çalışmaya karar verdin?" diye sorunca şaşırdım. Ben böyle bir şey hiç söylememiştim ama anlaşılan ona böyle söylenmişti. "Onun yanında çalışmak istemedim, sadece şansızlık oldu ve kendimi onun yanında budum." deyince kahkahası evi doldurdu "Güldürdün beni."

Boş boş suratına baktım. Diyecek bir şey bulamıyordum. Ona bunu kanıtlama ihtiyacı da hissetmiyordum.

Bir şey dememdem sebep mi bilmem kahkahası tekrar öfkeye dönüşürken "Ayrılacaksın yanından!" diye bağırdı.

Gözlerimi devirdim "Meraklısı değilim zaten."

Bir süre sessizce sadece beni izledi. Ondan korktuğum falan yoktu ama bu hallerini pek normal göremiyordum "Ona yakın olduğunu görürsem neler olacağını bilmek ister misin?" diye sorunca omzumu silktim "Sevgilin benim umurumda bile değil."

"Yakışıklı, zengin ve herkesin yerinde olmak istediği bir çete lideri ilgini çekmiyor mu yani?" dedi kulaklarına inanamıyormış gibi. "Buna inanacağımı mı sandın kızım? Pamir her kızın hayali. Bugün olmasa bile yarın ona karşı bir şeyler hissetmeyeceğinin garantisi yok!"

Cesurca gözlerine bakıyordum "Korkun ne senin?"

Sorumla afalladı "Bir korkum yok." Hafifçe kafamı salladım "Var, ve bence benim ona karşı bir şeyler hissedecek olmam değil senin asıl korkun. Onun bana karşı bir şeyler hissedecek olma ihtimali."

Yüzü anında bozuldu "Beni severken mi?"

"Kendine hiç güvenmiyorsun. Güvensen burada olmazdın." deyince söylediklerim hoşuna gitmemiş gibi siniri bir kat daha arttı "Sadece seni uyarmak için geldim!"

"Uyarılmaya ihtiyacım yok. Ben aranıza girecek biri değilim."

"Beni buna inandırman gerekiyor." deyince düşündüm. Ne yapmam gerekiyordu bilmiyordum. Eğer onu Pamir'in yanında çalışmak istemediğime ikna edersem bu işten kurtulabilirdim. Gaye benim Pamir'den kurtuluşum olabilirdi. Onu benden kıskanıyordu. Bugün işi bırakacak olsam buna en çok sevinenin Gaye olacağı kesindi. Bu durumda bana yardım eder diye düşünüyordum.

Gözlerimle olduğu gibi sözlerimle de ondan yardım dilenmeye başlarken "Bana yardım et Gaye!" dedim. "Sevgilin beni sözleşme imzalatmaya

mecbur bıraktı. Bana yardım edip sözleşmeyi feshettirirsen benden kurtulursun. Senin yardımın sayesinde ikimiz de istediğimizi alırız. Ne dersin, bana yardım eder misin?" diye sorunca gözlerinin kısıldığını gördüm. Bana öyle bir bakıyordu ki benden korkmuş gibiydi "Sen çok tehlikeli bir kızsın!" dedi hayretle. Yüzünde garip bir ifade oluşmuştu "Dehşet verici, daha önce senin gibisiyle hiç karşılaşmamıştım."

"Ne?" dedim anlamayarak.

Bakışlarındaki nefret bir çığ gibi büyüyordu "Aklı sıra bana oyun oynayacaksın!"

"Öyle bir şey yok!"

"Kes!" dedi gürleyerek. "Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sandın? Sözleşmenizi feshettirmemi istiyorsun çünkü bunun Pamir'i kızdıracağını biliyorsun. Kızarsa benden soğuyacağını ve o esnada yanında bulunan sana ilgi duyacağını. Bravo, iyi taktik!"

Söylediklerine gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Gaye'nin Pamir'e olan aşkı hastalık derecesindeydi. Onu kaybetmek istemiyor oluşu herkesi düşman bellemesine neden oluyordu. Öyle ki, beni tanımamasına rağmen Pamir'e bir şeyler hissedecek olmamdan korkuyordu.

"Sen hastasın, bu nasıl bir kafa böyle?" deyince çenesinin sinirden seğirdiğini gördüm. "Kızım, senin gibi kızları iyi tanırım ben. Aklındaki her neyse yapmasan iyi olur. Yoksa gazabıma uğrarsın!"

Her an bana saldıracak oluşu gözümden kaçmamıştı. Saldırmak için ağzımdan çıkacak kelimeye bakıyordu sanki. Çetede olması dövüşmeyi bildiği anlamına geliyordu ama ondan korktuğum söylenemezdi. Sadece derdim kavga etmek olmadığı için buradan gitsin istiyordum. "Çık evimden!"

Saniyelerce gözüme baktı. Aklından iyi şeyler geçmediğini okuyabiliyordum. Sessiz kalması hoşuma gitmezken sol tarafa yönelip konsolun üzerindeki aksesuarları eliyle yere itti

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım hiddetle.

Bana döndü. Elinde selenit taşından yapılmış yıldız şeklinde aksesuar vardı. "Aklını başına topla yoksa seni de böyle dağıtırım!" deyip elindeki aksesuarı da yere fırlattı. "Karşına çok büyük düşman aldın Öykücük. Kork benden!"

Gözlerim yerde bin parçaya ayrılan aksesuardayken "Gidelim!" dediğini duydum. Arkadaşları onu dinleyip salondan çıkarken o, aklına bir şey gelmiş gibi durup bana baktı. "Ha bu arada. Pamir'e fazla güvenme. Onun gerçek yüzüyle henüz karşılaşmadın."

Bakışlarım merakla ona kaydı "Gerçek yüzü mü? Ne demek istiyorsun?" diye sordum kafam karışık bir şekilde.

"Benim bir şey söylememe gerek yok, bunu kendi gözlerinle göreceksin zaten. Bakalım Pamir'in o halini de sevecek misin?" deyip kısa bir gülüşten sonra beni gıcık etmek için sesini çıkarmadan dudaklarını oynattı "Öykücük."

Gülüşü devam ederken arkadaşlarının peşinden evden çıktı. Ardından bakarken hala ne demek istediğini düşünüyordum. Kendi fark etmese de beni bir konuda uyarmıştı belki de. Boş konuşmadığından emindim. Bir şeyler biliyordu. Elbette bilecekti, çetenin bir üyesiydi o. Aynı zamanda Pamir'in sevgilisi... Onun hakkında kim bilir neler biliyordu. Bunu bu işten vazgeçip korkmam için de söylemiş olabilirdi ama hiç zannetmiyordum. En başından beri Pamir'de bir şeyler olduğunu biliyordum. Gaye de bunu kanıtlar biçimde konuştuğuna göre şüphelerimde haklıydım. Pamir'in sakin görüntüsünün ardında bambaşka bir şey yatıyordu. Belki bir aslan, belki bir canavar, belki de çok başka bir şey...

Okula geç kalmama rağmen evi toparlayıp peşlerinden evden çıktığımda duyduğum araba kornasıyla sesin geldiği yöne baktım. Demir'di bu. Buradaydı ve beni arabasının içinde bekliyordu.

Hızla yanına gittiğimde kapısını açıp yanına, yolcu koltuğuna oturdum "Sabah sabah hayırdır Demir, beni rüyanda mı gördün?"

Her zamanki gibi enerjik ve keyifli görünürken "Burada küçük bir işim vardı, geçiyorken uğrayayım dedim." dedi. Anlamış gibi başımı sallayınca meraklı bir hale büründü "Yeni arkadaşlar mı edindin sen? Evden birkaç kızın çıktığını gördüm. Onları daha önce hiç görmemiştim."

"Okuldan kızlar." dedim geçiştirmeye çalışarak

"Garip tiplerdi, senin öyle tiplerle ne işin olur ki?" deyince emniyet kemerimi taktım "Garip falan değiller, sana öyle gelmiş."

Arabayı sürmesi için beklerken tek kaşını kaldırmış halde bana baktığını gördüm "Pembe saçlı olan evden çıkarken kapının önüne tükürdü, bence fazla garip bir tip."

Ne diyeceğimi bilemeden önüme bakarken "Kim onlar?" diye sordu. Yakalanmıştım. Okuldan arkadaşlarım olmadığını anlamak Demir gibi biri için zor olmazdı zaten. Onun gözünden bir şey kaçmazdı. Şimdi ne diyecektim acaba? Hangi yalan beni kurtarabilirdi ki?

Mantıklı bir yalan ararken sessizliğimin Demir'i üzdüğünü fark ettim "Peki, anlatma dostuna bakalım."

"Benim dostum değilsin." dedim açıkça

"İstersen olurum."

"Arabayı sür, okula geç kaldım." deyince dediğimi ikiletmedi. Bu halleri şaşırtıcıydı. "Şu sıralar hayatında pek bir tehlike yok sanırım." dedim konuyu değiştirmek istercesine.

Güldü "Aman tahtaya vur."

Gülüşüne eşlik ederken aklıma ona Pamir hakkında soru sormak gibi dahiyane bir fikir gelmişti. Demir bir çete lideriydi. Pamir'i tanıyor, hatta hakkında birçok şey biliyor olabilirdi. Bana onun hakkında biri bilgi verecekse bu kesinlikle Demir olmalıydı.

Evet, onun hakkında Demir'den bilgi alabilirdim ama bunu ona belli etmeden nasıl yapacaktım onu bilmiyordum. Direkt konuya girsem bir

şeyler olduğunu anlardı. Biraz düşünüp konuya doğrudan girmek yerine bazı sorular sorarak girmeyi düşündüğümde "Eee, haraç işleri nasıl gidiyor?" diye sordum sorumu boş muhabbetmiş gibi göstererek.

Bu konunun açılmış olmasından büyük bir zevk duyuyor gibi sırıtırken "Zorla alıyoruz, ama alıyoruz." dedi.

"Diğer çeteler sorun olmuyor mu?"

"Haraç aldığımız yerler bellidir, her çetenin bellidir. Kimse kimsenin yerinden haraç alamaz." deyip hızla kafasını bana döndürdü "Bunları bana neden anlattırıyorsun, bilmiyor musun sanki?"

Bir an bir şey olduğunu anlayacak olmasından korksam da daha sonra kendimi toparladım. Bu mümkün değildi. Henüz bir şey sormamıştım ki, neyi nasıl anlayacaktı?

Hiç bozuntuya vermeden önüme bakarken sormam gereken o soruyu biraz korku biraz da stres içinde sordum "Geçen gün gazetede bir çete lideri gördüm aklıma takıldı. Araba kaçakçısıydı sanırım. Adı Pamir Yaman mıydı neydi. Onu tanıyor musun?"

Sorduğum sorudan sonra yutkunma ihtiyacı sezmiştim. Nabzım hızlanmıştı. Gerçekten sormuş muydum o soruyu?

Demir sorumla şaşırsa da cevaplamayı ihmal etmedi. "Namını çok duydum ama kendisini görmek nasip olmadı. Haraçla ilgilenmediği için daha önce hiç karşılaşmadık. Neden sordun?"

"Hiç, kaçakçılık yapınca ilgimi çekti sadece." dedim inanmasını umarak.

Yan gözle bana küçük bir bakış atıp tekrar önüne baktı. "Herkes haraçla geçimini sürdürmüyor, başka şeyler yapanlarda var. Pamir Yaman gibi işte."

"Tehlikeli birine benziyordu."

"Hangimiz değiliz ki?" deyince yapmacık bir gülüş attım ortaya. Evet, yapmacıktı çünkü bir şey çaksın istemiyordum. "Sen şimdi onu tanımıyorsun, öyle mi?"

"Ne o, aşık mı oldun adama? Ne bu ilgi?" deyince kızgınlığımdan sebep koluna bir tane geçirmemek için kendimi zor tuttum "Sana bir şey soranda kabahat!"

Beni sinir etmiş olmanın verdiği galibiyet sevinci vardı üzerinde. Soruma cevap vermez zannediyordum ama kısa bir gülüşün ardından beni merakta bırakmadı "Pamir hakkında duyduğum tek şey çok akıllı biri olduğu. Beyniyle ün salmış biri yani. Eee, ne de olsa kaçakçı. Zekasını bu yönde çok iyi kullanıyor olmalı."

"Başka?" dedim bir şeyler daha duymayı umarak. Bu kadarı benim için yeterli değildi. Bir şeyler daha biliyor olmalıydı. Hakkında hiç mi kötü bir şey duymamıştı.

"Başka ne?" diyerek yüzüme bakınca omzumu silktim "Bu mu yani?"

Yüzünün kırıştığını gördüm. Beni anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı "Sen cidden aşık olmuşsun. Gazeteden fotoğrafını falan yırtmadın değil mi, yanında yok."

"Gerzek gerzek konuşma, merek ettik sorduk!"

"Onu boşuna merak etme, o sana göre değil." deyince öfkeyle soludum. Bunu fark edince şımarık bir çocuk gibi konuştu "Ne? Çete liderlerine zaafın var diye dedim."

Oflayıp sırtımı koltuğa yasladım "Sadece bir soru sordum konuyu nerelere çektin."

"Garipsin, hiç tanımadığın bir lideri mi merak ediyorsun?"

Bakışlarım birbirine kenetlediğim ellerimdeydi. Gerilmiştim "Ya tanıyorsam ve yanında çalışıyorsam?"

Amacım sadece vereceği tepkiyi görmekti ama öyle bir kahkaha attı ki afallamama neden oldu. Kahkahası birkaç saniyeden fazla sürerken gözlerindeki yaşları sildi "İlahi Öykü, sen insanın ömrünü uzatırsın. Gözümden yaş geldi resmen."

İçimden "Ben ciddiyim." demek geçse de sustum. Ona gerçeği söylemem benimle dalga geçmesinden başka bir işe yaramazdı. Hem gidip bizimkilere yetiştirme ihtimali vardı. Ona güvenemezdim ki. Anlatıp kendimi alay konusu mu edecektim?

Ben düşünceli bir hale bürünürken onun konuyla ilgilenip ara ara güldüğünü fark ettim "Bence yeniden terapiye başlamalısın, seni hiç iyi görmüyorum. Şimdi de şizofren mi oldun? Çete liderinin yanında çalışıyorumlar falan. Komik olmaya çalışıyorsan eğer söyleyeyim. Komiksin ama güldürmüyorsun."

"Şakaydı zaten." dedim keyifsizce.

"Onu anladık, aptal değiliz." deyince bir süre sessizliğe büründüm. Ne yapacağımı düşünüyordum. Bunu Demir'e bile anlatamıyordum. Kızlardan başka anlatacak hiç kimsem yoktu. Başıma Pamir yüzünden bir şey gelecek olsa kimse beni kurtaramazdı. Sanırım bu yüzden ayakta durmalıydım. Kendimi sadece kendim kurtarabilirdim. Şimdi güçsüzlüğün sırası değildi. Şu an belki de hayatımda en güçlü olma zamanımdı. Bunu başarabilirsem Pamir'in elinden kurtulabilirdim. Cesurca kararlar vermek yerine mantıklı düşünmeliydim. Pamir'in elinden kurtulmanın muhakkak bir yolu vardı.

Onunla çalışmamayı istemek yerine ona itaat edip söylediklerini yaparsam benden sıkılacağını söylüyordu ama ona inanamazdım. Bunu sırf sesimi kesip yanında iş yapayım diye de demiş olabilirdi. Ama garip bir şekilde doğruyu da söylüyor olabilirdi. Hırslı bir insandı. Neyi ne için dediğini anlayamazdım. Aklım çok karışıktı. Gerçekten benden sıkılsın diye ona bir süre itaat mi etmeliydim, yoksa sorun çıkaran biri olup benden bezmesini mi sağlamalıydım. Hangisi beni onun ellerinden kurtarırdı bunu bulmalıydım.

Dalmış vaziyette öylece düşünürken Demir'in direksiyonu benzin istasyonuna doğru kırdığını görünce şaşkınca ona baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Benzin alacağım." dedi kendisi de soruma şaşırarak.

"Önce beni okula yetiştirmelisin."

"Bir dersi kaçırman sana bir şey kaybettirmez."

"Demir acelem var!"

"Üzgünüm, arabamın karnı aç doyurmam lazım." deyince yakıt göstergesine baktım. "Bu benzin beni okula kadar götürürdü."

"Şurada iki dakikalık bir işimiz var, niye bu kadar büyütüyorsun." deyip istasyonda durdu. Camını indirirken yanımıza görevli yanaştı. "Hoş geldiniz."

"Fulle." deyip daha sonra bana döndü Demir "İçeriden bir şey ister misin?"

Gözlerim yan tarafımızda bulunan BMW 8 serisi spor otomobildeyken "Hayır." dedim. Arabanın yanında genç bir çocuk duruyordu. Sahibi olduğunu düşünebilirdim ama arabaya hayranlıkla baktığını görünce vazgeçtim.

"Su da mı istemiyorsun?"

Demir'e cevap vermeden çocuğu izlerken hızla arabaya binip çalıştırdığını gördüm.

"Böbreklerin için su içmelisin. Bir de hemşire olacaksın, kendi sağlığını hiç mi düşünmüyorsun?"

O esnada istasyon marketinden çıkan iyi giyinimli bir adam yanımızda duran arabaya bakıp "Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırınca gözlerim kocaman oldu.

"Günde en az iki litre şart."

Çocuk hızla oradan uzaklaşırken Demir'e bakıp arabayı işaret ettim "Şu arabayı takip et!"

"Ne?" dedi anlamayarak. Adamın bağırdığını duymamıştı sanırım. Hadi onu duymamıştı görevlilerin toplandığını da mı görmemişti

"Adamın arabası çalındı, çabuk!" deyince şaşırdı "Hadi ya, eğlenceyi mi kaçırdım. Tüh! ben bir şey görmedim."

"Demir çabuk!" dedim ona yetişebileceğimizi umarak. Etrafta o aracın peşinden gidebilecek başka araba yoktu, bile bile hırsızlığa göz yumamazdık, adama yardım etmeliydik.

"Aksiyonnn... en sevdiğim!" deyip hızla çocuğun peşinden gitti Demir. Gözlerim yoldaydı. Çalınan aracı görmek istiyordum ama görünürde yoktu. "Daha hızlı sür." deyince Demir'in kaşlarını çattığını gördüm "Ne yapacağımı biliyorum."

"Umarım bizi öldürmezsin." dedim endişeyle. Onun gibi biriyle hırsız kovaladığıma inanamıyordum. Umarım bu yardımsever halim başıma bir iş açmazdı.

"Kötüye bir şey olmaz Öykü. Bizim en az bir kırk yılımız daha var, rahat ol." deyince gözlerimi devirdim "Azrail'le anlaşma mı yaptın?"

Sırıttı. "Öyle de denilebilir." Gözlerim tekrar yola dönünce aracı görüp sevinçle bağırdım "İşte orada!"

Demir'in gözleri de aracın üzerindeydi. Birkaç dakika aracı kovaladı. Sürücü çocuk peşinde olduğumuzu fark etmiş olmalıydı ki hangi şeritten gidersek gidelim önüne geçmeyelim diye kendi de o şeride yöneliyordu.

Demir bu kovalamadan sıkılmış gibi görünürken hızla gaza bastı. Yanından geçer diyordum ama diğer şeritte olan çocuk birden direksiyonu bizim şeride kırınca korkuyla bağırdım "Dikkat et!"

Demir, çocuğun ne yapacağını önceden tahmin etmiş gibi görünürken tam zamanında yavaşladı ve ona çarpmaktan son anda kurtardı. "Ucuz yırttık!" Sesinde baskın bir öfke vardı. "Piç herif arabayı çok iyi kullanıyor!"

"Sen daha iyi kullanıyorsun" dedim onu yüreklendirerek.

Bir anda oturuşu dikleşti. Gülümsüyordu "Kullanıyor muyum gerçekten?"

"Evet."

Duyduğu şeye inanamıyor gibi görünüyordu "Ciddi misin sen?"

Sesim çıkmayınca suratında muzip bir ifade belirdi. "Yoksa araba kullanmamdan etkilendin mi?"

İçimden sabır çekerken Demir'le çocuğun yanyana gittiğini gördüm. Sonunda ona yetişebilmiştik. Çocuk camdan bize bakarken arkadan araç geliyor mu diye baktım. Neyse ki yol boştu. "Kes şunun önünü."

Demir anında dediğimi yaparken arabayı biraz daha hızlandırıp diğer aracın önüne geçti ve bir süre öyle devam etti. Şerit değiştirmenin yasak olduğu alanda arabayı yavaşlatıp durdurdu. Hal böyle olunca çocuk da durmak zorunda kaldı.

Demir'in suratında çocuğa karşı büyük bir öfke görünce "Fazla hırpalama." diye uyardım. Uyarımı ciddiye almış gibi görünmüyordu. Arabadan hızla çıktı ve "Gel bakalım aslan parçası!" diyerek çocuğun yanına gitti. Peşinden çıktığımda çocuğu arabadan çıkarıp bir güzel dövdüğünü gördüm. Durdurmak istiyordum ama karışmamamın doğru olacağını düşünüp bekledim. Demir'in yumrukları çok sert değildi. Bu yüzden çocuğun kalıcı bir hasar alacağını zannetmiyordum.

"Abi dur, kurbanın olayım dur!" Yerde kıvranırken Demir onu bir hamlede kaldırıp sinirle itti "Siktir git!" Çocuk onu bırakmasına şaşırırken acı çekerek hızla oradan uzaklaştı. Bunu görünce hiddetle Demir'e bağırdım "Niye bıraktın?"

"Nüfusuma mı alacaktım?" dedi keyfi anında yerine gelirken.

"Polise teslim etmeliydik!"

"Genç çocuk, hapislerde mi çürüsün?" deyince şaşkınlıktan ağzım açıldı "O bir suçlu!"

"Yapma Öykü, gençlik hatası işte yapmış bir cahillik affetmeyi bilmek gerekir."

"Çalınan senin aracın olsaydı böyle konuşacak mıydın acaba?"

Beni hiç umursamadı. Omzunu silkti ve kocaman olmuş gözleriyle arabayı incelemeye başladı "Vay, vay, vay! Arabaya bak. Az önce kovalamaca sebebiyle fark etmemiş olmalıyım, efsane bu. Tıpkı benim gibi."

Beğeniyle ıslık çalıp muzır bir şekilde bana baktı "Öykü bana baksana, acaba arabayı biz mi yürütsek?"

O an şok olduğumu hissettim "Aklından bile geçirme!"

"İyi kazanırız ha, bak bunun alıcısı da çok olur."

"Ne o, Pamir Yaman'a mı özendin yoksa?"

Onun adını duyunca yüzünü buruşturdu ve bakışlarını tekrar arabaya çevirdi. Beğendiğini dile getirmese bile bakışlarından anlayabilirdim. Daha önce hiç böyle bir araba görmemiş gibi davranıyordu. Gerçekten çalma fikrini uygulamaya koyacağını düşünüp onu uyarma gereği hissettim.

"Arabayı sahibine teslime edeceğiz ona göre!"

"Keriziz ya biz." deyip birkaç saniye sonra yanıma geldi. Yüzüme heyecanla bakarken ellerini omuzlarıma koydu "Öykü bak, çalan bir çocuktu adam bizden hiç şüphe etmez. Hadi alıp gidelim şunu!"

"Arabana geç." dedim ters ters

Elleri iki yanına düşerken istediği şeyi yapmamış olmamın verdiği üzüntü vardı suratında "Bunu sen mi kullanacaksın?"

"Aynen öyle." dedim ona güvenmediğimi belli ederek.

"Kullan bakalım hayatında bir daha hiç kullanamayacağın aracı." diyerek kendi aracına doğru yürüdü. Öfkesi yürüyüşünden belliydi. Onu takmamaya çalışıp adamın arabasına bindiğimde Demir'in doğru söylediğini düşündüm. Ben böyle bir aracı bir daha asla kullanamazdım. Pahalı bir araç olduğu dışından belli olduğu kadar içinden de belli oluyordu. Koltuklar deri ve konforluydu. Direksiyon, vites, gösterge paneli her şey parlıyordu sanki. Bir an nasıl süreceğim konusunda endişeye kapılsam da ellerim direksiyonu kavrayınca kendimi derin bir nefes alarak yüreklendirdim. Bugüne kadar

kendi arabam dışında başka hiçbir araba kullanmamıştım ve altımdaki araba bir başkasına aitti. Sahibine ulaştırmadan başına bir şey gelecek endişesi beni geriyordu.

Demir kendi arabasını çalıştırmış sürerken daha fazla bekleyemeyeceğimi düşünüp koltuğu kendime göre ayarladım ve çalıştırma düğmesine bastım. Motor sesini duyunca el frenini kaldırıp vitesi sürüş konumuna aldım. Otomatik vites olması işimi kolaylaştırmıştı. Araç bir başkasına ait olduğu için oldukça dikkatli kullanıyordum ama altımda böyle pahalı araç olunca insan hız yapıp keyfini çıkarmak istiyordu. Buna rağmen kendimi tutup aracı yavaş kullanmaya çalıştım. Demir önde, ben arkada giderken benzin istasyonuna yaklaşıp arabayı orada durdurdum. Ben içeriden çıkarken adamın heyecanla bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Buyurunuz arabanız." dedi Demir arabasından çıkmış bana doğru yürürken.

Adam hiçbir şey demeden arka tarafa geçti ve bagajı açıp bir süre orada oyalandı. Orada ne vardı bilmiyordum ama rahatlamış gibi görünürken memnun bir ifadeyle yanımıza geldi. Uzun boylu, sert bakışlı bir adamdı. Keldi, hiç kaşı da yoktu ama bunlardan daha dikkat çeken şey gözleriydi. Şu ana kadar gördüğüm en siyah gözlerdi. Öznur'un gözlerinden bile daha siyah gelmişti bana. Oysa bir insanda siyah göz olmazdı. Bu adamınki nasıl bir koyu kahveyse artık, gözlerini korkunç gösteriyordu. Belki de sebebi bakışlarıydı, bilemiyordu.

Yaptığımız iyilikten sebep bize minnetle bakarken gür bir sesle konuştu "Kahramanca hareketiniz için sağ olun çocuklar. Arabada benim için çok önemli bir şey vardı. Size nasıl teşekkür edebilirim hiç bilmiyorum."

"Tabii ki cebimizi doldurarak." dedi Demir pişkin pişkin

Ona belerttiğim gözlerimle bakarken bakışlarını bana çevirdi "Ne? Hayatımızı hiç tanımadığımız biri için riske attık. Bunun bir karşılığı olmalı."

"A pardon, tabii haklısın." dedi adam ve elini arka cebine atıp cüzdanını çıkarttı.

O sırada ben hala Demir'e bakıyordum. Gerçekten o adamdan para mı alacaktı? Bu kadar düşeceğini zannetmiyordum.

"İki bin yeter mi?" Adam parayı uzatmış bir cevap beklerken Demir yüzünü buruşturdu "Pardon, isim neydi?"

"Macit." dedi adam direkt.

Demir gülümsedi ve laubali bir hareket yapıp adamın omzuna kolunu attı "Macit abi bak, böyle bir arabanın sahibi için bu miktar sadaka olur. Sen daha iyi verecek birine benziyorsun, biraz bonkör ol."

"Demir!" dedim tıslayarak.

Her zamanki gibi beni umursamadı. Adamdan iyi bir miktar beklerken onu kolundan tutup adama konuştum "Yaptığımız iyiliği karşılık almak için yapmadık. Minnet duygunuz bize yetti. İyi günler."

"Yürü!" dedim Demir'i arabaya doğru çekiştirerek. Aç gözlü olması sinirlerimi bozmuştu.

"Öykü ne yaptın sen? Adam zengin belli, kaç paradan ettin bizi." dedi üzülerek.

"Aç gözlü olmasan mı?"

"Hak ettik o parayı."

"Senin paraya mı ihtiyacın var?"

"Evet, çok paraya ihtiyacım var. Bu sıralar işler kesat." deyince durup şaşkınca yüzüne baktım. Bir açıklama yapma gereği duyuyormuş gibi görünürken "Belki Pablo Escobar gibi bende kızım üşümesin diye 2 milyon dolar yakmak istiyorum ve bunun için para biriktiriyorum. Niye karışıyorsun?" dedi.

Duyduğum şeyle gülmemek için kendimi zor tuttum "Senden kim çocuk yapar Allah aşkına? Ayrıca sen kimse için o kadar parayı yakmazsın, bu çocuğun olsa bile."

"Haklısın, sanırım yakmam." deyip arabaya geçti. Yan koltuğa oturunca sırıttığını gördüm "Ama araba hakikatten iyiydi."

"Okula geç kaldım!" dedim sinirle

"Ne okulmuş be, tamam gidiyoruz işte." deyip arabayı çalıştırdı.

Gidene kadar hiç susmadı. Sonunda okula varabildiğimizde kapıyı açıp ona öfkeli bir bakış attım. "Cehennem ol ve birkaç gün gözüme görünme!"

Güldü "Emriniz olur Öykü Hanım, başka bir arzunuz."

"Azrail'le yaptığın anlaşmayı yeniden gözden geçir ve mümkünse hemen geber!"

"Aaa, bak şimdi bu olmadı. Ben olmasam hayatın monoton olur be güzelim. Sen heyecan seversin. Benim yokluğum sana koyar."

Dik dik suratına baktığımı görünce oflayıp kafasını önüne çevirdi "Anladık, hiç beni çekecek havada değilsin."

"Ha şunu bileydin!" deyip içeriden çıktım.

"Bade'ye selam söyle, düğünde ona cumhuriyet altını takacağım." deyince kafamı eğip ona baktım. Kaşlarımı çattığımı görünce gülüşü büyüdü. "Kıskanma sana daha iyisini takarım. Sen benim dostumsun."

"Defol!" Kapıyı öyle sert kapatmıştım ki kırıldığından şüphe ettim. Hak ettiğini düşünürken ilk derse geç kaldığımı fark ettim. Bu yüzden adımlarımı hızlandırıp sınıfa girdim.

Ders bitiminden sonra Aysun ve Öznur'a olanları anlattım. Pamir'in bir çete lideri olması onlarında canını sıkmıştı. Hepimiz şimdi ne yapacağımı düşünüyorduk. Öznur bundan çeteye bahsetmem taraftarıydı, Aysun ise Cengiz abiden yardım almamı istiyordu. O muhakkak bir yolunu bulur deyip duruyordu. Belki öyleydi ama onun da hayatını riske atamazdım. Henüz Pamir'i tanımıyordum. Kaçakçılık dışında başka işlerle de uğraşıyor olabilirdi. Onu çok iyi tanıyabilmem için yanında biraz zaman geçirmeliydim. Herkesin bir zaafı vardı. Pamir yamanın da olduğundan

emindim. Bunu bulmayı başarırsam eğer ondan kurtulabilirdim. Bunun için Cengiz abiye veya başkasına ihtiyacım yoktu. Ondan kendi kendime kurtulmayı planlıyordum. Başkasını bu işe karıştıramazdım.

Okuldan sonra eve gittiğimde annemle kapıda karşılaştım. Özlem gidermemiz oldukça uzun sürerken arabamın olmadığını fark etmişti. Sorular sormaya başlayınca ona bunu daha sonra anlatacağımı söyleyip içeri geçtim ve üzerimi değiştirip hemen mutfağa gittim. Birlikte yemek hazırlayıp masaya oturduktan sonra annemin meraklı bakışlarına takıldım. "Araba nerede kızım? Bir arkadaşına mı verdin yoksa?"

Önümdeki soya soslu tavuğa bakarken elimdeki çatalı bırakıp ona çevirdim bakışlarımı "Sana bunu söyleyeceğim ama önce sakin ol."

Ne desem boştu, hiç de sakin olacakmış gibi görünmüyordu. Şimdiden telaş etmiş gibiydi.

"Kaza yaptım." deyince gözleri panikle büyüdü "Ne?"

"Sakin ol, gördüğün gibi ben iyiyim. Ama araba hasar aldı, şu an tamirde."

"Bana neden haber vermedin?" dedi azarlar gibi

"Canın sıkılsın istemedim."

"Ya sana bir şey olsaydı?"

"Olmadı ama."

"Nasıl oldu anlat şunu."

Olayı hızla anlattıktan sonra yüzünü elleriyle kapattı. O kadar korkmuştu ki birkaç saniye kendine gelemedi. Yüzüme tekrar bakarken "Allah korumuş sizi!" dedi ve sıkıntılı bir nefes bıraktı "Araba tamirden ne zaman çıkacak?"

Pamir'in bugün bana getirmesi gerekiyordu ama şu ana kadar gelmediğine göre ya arabayı tamirden almamıştı ya da bir işi çıktığı için getirememişti. Bir şeyde demediği için bu konu hakkında bir fikrim yoktu ama annem cevap beklediği için mecbur bir şey söyleyecektim

"Bugün ya da yarın. Adam arar beni." deyince dertlenmiş gibi kafasını kaşıdı "Ne kadar tutacak kim bilir?"

"On bin." dedim lafı dolandırmadan.

Hem şaşırmış hem de daha da dertlenmiş görünürken masadaki eline uzandım "Ödeyeceğim dert etme, bir kafede işe başladım."

"Delirdin mi sen?"

"Anne bu borcu ben ödemeliydim, sen taşıt kredisi ödüyorsun sana daha fazla yük olamazdım." dedim izin vermesini umarak.

"Okulun var." deyince zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. Bu istekli göründüğümü belli etmek içindi "İdare edebilirim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Yemeği önünde duruyordu ama yemeyeceği belliydi. Sanırım anlattıklarım yüzünden iştahı kesilmişti "Sadece birkaç gün evde yoktum şu olanlara bak. Bir daha araba kullanmayacaksın!"

"Anne yapma, iyi şoförler bile kaza yapıyor."

"Ben onu bunu bilmem, seni kaza yüzünden kaybedebilirdim. Bu durumda nasıl o arabaya tekrar binmene izin verebilirim?" deyince ona hak verdim. "En azından bir süre binmesem?"

"Düşüneceğim." deyip sırtını sandalyeye yasladı. Onunla bir süre daha muhabbet ettikten sonra ders çalışacağımı söyleyip odama geçtim.

Annem için üzülüyordum. Kafede çalışacak olmamı dert etmişti. Bunların başıma gelmiş olmasına üzgündü ama bilmiyordu ki kızının başı büyük beladaydı. Kaza bunun yanında dert edilecek bir mevzu değildi. Bir kafede değil de çete liderinin yanında çalıştığımı öğrense ne yapardı acaba? Tahmin etmek bana zor gelmiyordu. Muhtemelen soluğu bir terapistin yanında alırdı.

Oysa hiçbir şeyi benim istemediğimi, kaderin benimle dalga geçer gibi başka bir çete lideriyle tanışmamı sağladığını öğrense halime acır, beni doğurduğu için benden özür dilerdi.

Bu dünyaya anneme dert vermek için geldiğime emindim. Ona yalan söylememek, gerçeği anlatmak isterdim ama onun iyiliği için susuyordum. Hangi anne kızının belayla savaştığını görmek isterdi ki? Bir anne olarak beni her şeyden koruyabileceğini zannediyordu. Bedbaht kaderimden de koruyabilir miydi?

Ders çalışmaktan kitabın sayfaları arasında boğulduğumu hissederken telefona mesaj geldiğini duydum.

Gönderen: Pamir Yaman

-Mekana gel, arabanı vereceğim

Dediğini yapmıştı. Anlaşılan sözünde duran biriydi. Tekrar arabama kavuşacağım sevinciyle ayağa kalktığımda hızla annemin yanına gittim. "Anne ben çıkıyorum."

Gözleri televizyondayken "Nereye?" diye sordu.

"Aysun'a. Bugün ilk dersi kaçırdım, gidip notları isteyeceğim. Belki biraz da otururum."

"Tamam, geç kalma sakın." deyince orada öylece bekledim. Üç sene sonra yine ona yalan söylemeye başlamıştım. Eminim şu an yalan söylediğim aklının ucundan bile geçmiyordu. Akıllandığımı düşünüyor olmalıydı. Terapistime yatırdığı onca paradan sonra biraz da olsa düzeldiğimi düşünmesi normaldi tabii. Yalan söylediğimi bir anlasa hayatımda yolunda gitmeyen şeyler olduğunu hemen sezer, o zaman neden yalana başvurduğumu bilirdi. Çünkü ben yalana başvuruyorsam eğer, annemin asla öğrenmemesi gereken bir şey yapıyorum demekti.

"Öykü?"

Annemin şaşkın sesi irkilmeme neden olurken "Gittim ben." deyip koşar adım evden çıktım. Huzursuzdum. Sebebinin anneme söylediğim yalanla ilgili olduğunu düşünmüyordum, Pamir'in yanına gitmek beni geriyordu. Her seferinde böyle olacaksa yorulurdum. Bir çözüm bulup bu huzursuzluktan kurtulmalıydım.

Otobüsten inip hurdalığa gelince hızlıca içeri girip Pamir'i aradım. En köşede duran bir arabayı inceliyordu. Yanına gidince beni fark etti ve bana hemen o arabanın yanında duran kırmızı Dacia'yı işaret etti.

Arabama bakarken "Sağ ol." deyip yanına yaklaştım ve kapımı açtım.

"Hemen gidiyor musun?" diye sordu şaşkınca

"Annem bekliyor."

"Kalman gerekiyor." deyince hızla kapımı kapattım "Ne yapacağım, birinin yarasını mı dikeceğim?" Sakince yanıma yaklaştı. Meraklı gözleri üzerimdeydi "Hemşireliği neden seçtin Öykü?"

Sorusu anlamsız gelse de yine de cevapladım "Sevdiğim bir meslek olduğu için."

"İnsanların yarasını dikmek zor gelmiyor mu?"

"Ne fark eder ki?"

Sohbet olsun diye mi konuşuyordu yoksa aklında bir şey mi vardı anlayamamıştım. "Sadece merak." deyince tatmin olmadığımı fark ettim. Daha açıklayıcı bir cevap bekliyordum "Benim işim bu."

Yüzünde belli belirsiz bir gülüş belirdi "İnsanların yarasını kapatmak için okulda ders alıyorsun ama beni asıl meraklandıran şey, kendi yaranı kapatmak için ne yaptığın?" deyince şok olduğumu hissettim. Adeta donmuştum. "Beni mi araştırdın?"

"Yanımda çalışan herkesi araştırırım."

"Özel hayatım seni ilgilendirmez!" dedim sinirle. Eminim her şeyden haberi vardı. Nasıl öğrenmişti acaba? Ona Barlas'tan bahsettiğim için anında pişman olmuştum. Muhtemelen çeteden neden çıktığımı öğrenmek için araştırmıştı beni. Sonra da Barlas'la birlikteliğimi öğrenmişti. Ah, nasıl böyle bir hata yapardım. Kim bilir şimdi ne düşünecekti?

Öfkeyle ne diyeceğini beklerken sakince konuştu. Ona bağırmama rağmen yine sinirlenmemişti "Yanılıyorsun, ilgilendirir..." dedi kendinden emin bir sesle. "Senin canını sıkan benimkini de sıkar, canını yakan benimkini de yakar. Ben çalışanlarına değer veren biriyim. Özellikle çalışanım senin gibi küçük bir kızsa."

Güldüm. "Benden sadece beş yaş büyüksün."

"Gözümde bir çocuktan farkın yok." deyince meselenin rakamlarla ilgili olmadığın hemen anladım. Yaşımdan dolayı değil, yaşamamışlıklarımdan dolayı böyle konuşuyordu. Ben onun gözünde basit bir kızdım. Neler yaşadığımı bilmiyordu. Çete'ye Barlas'a aşık olduğum için girdiğimi bile zannediyor olabilirdi. Oysa ben neler görmüş, neler yaşamıştım. Onun gözündeki basit tanımına uygun bir kız değildim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve bu yüzden böyle konuşuyordu.

"O halde benim burada ne işim var, bırak gideyim." deyince hafifçe kafasını salladı. Aklından bir şeyler geçiyor gibiydi. "Burada büyüyeceksin...Başka bir Öykü olacaksın."

"Senden ders almak için burada değilim Pamir Yaman!"

"Ama ders almaya ihtiyacın var, güçlenmeye, yenilgisiz olmaya..."

"Beni ne kadar tanıyorsun da böyle konuşuyorsun?" diye bağırdım cesaretle. "Seninle bir sözleşme imzaladık, istediğin zaman yanına geleceğim ve dediğini yapacağım. Bunun dışında sakın benim hayatıma karışmaya çalışma! Bu senin haddin değil. Beni anlıyor musun?"

Parmağım havadaydı. Uyarmak için sallamıştım ama bunu Gaye'nin göreceğini planlamamıştım. İkimiz de onun geldiğini fark edince bıkkınca bir nefes bıraktım. Bu sırada gözlerim Gaye'nin üzerindeydi. Daha doğrusu kıyafetlerinde. Üzerinde mini, deri bir elbise vardı. Ayağında ise en az on santimlik topuklu. Ne için böyle giyinmişti bilmiyordum ama abartılı da bir makyaj yapmıştı. Çok güzel görünüyordu. Ve de şaşkın.

"Yanlış mı duydum yoksa bu kız sana bağırdı mı?" dedi duyduğu şeye inanamıyormuş gibi

Parmağımı indirip ona da bağırdım "Bağırdım, ne olacak?"

Gözleri sinirden öyle bir açıldı ki hızla yanıma yanaştı. "Bana bak kaldırım çiçeği, senin ağzını zımba tabancasıyla dikerim!"

"Ne dedin sen?" dedim bağırmaya devam ederek. "Benimle doğru konuş!"

"Yamuk konuşursam ne olur?" deyip tam önümde durdu. Pamir hemen arkasında kalmıştı. Sesini çıkarmıyor, sadece bizi izliyordu.

Gaye bir şey dememi beklerken hiç beklemediği bir şey yaptım ve yüzüne sert bir tokat indirdim. Bunu hak ettiğini düşünüyordum, hatta çok daha fazla şey hak ediyordu. Başı hızla yana kayınca Pamir'in açık kahve gözleriyle karşılaştım. Parlıyordu. Sebebini bilmiyordum. Sanırım cesaretimi sevmişti. Psikopat sevgilisine karşı çıkmam onu eğlendiriyor da olabilirdi.

Gaye'nin eli yanağındayken delirmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. "Bittin sen!"

Bana vurmak için havaya kaldırdığı elini hızla yakalayıp ters çevirdim ve bedenini Pamir'e doğru döndürüp kolunu sırtına dayadım. "Bana bir daha kaldırım çiçeği dersen, seni o kaldırıma gömerim!"

Elimden kurtulmaya çalıştı ama onu sertçe itince dengesini kaybedip yere yapıştı. Çok öfkeli görünüyordu. Bana bakıp yerinden doğrulunca hızla üzerime doğru geldi.

Pamir hemen önüme geçti. "Gaye ona dokunma!"

Durdu. Öyle şaşkın görünüyordu ki bu sesine de yansımıştı "Neden, dokunulmazlığı mı var?"

"Bana lazım."

Gaye sinirle kafasını salladı. Dişlerinin arasından konuşuyordu "Bu kız beni delirtiyor, onu burada istemiyorum!"

"Senin isteklerinle ilgilenmiyorum!"

O sırada içeri kulübede gördüğüm çocuk girince Pamir onu fark edip Gaye'yi uyardı "Birazdan Kazım gelecek, sen dışarı çık artık."

Pamir o çocuğun yanına doğru yürürken Gaye nefretle bana bakıyordu "Ben sana yapacağımı bilirim!" Pamir'in duymaması için fısıltıyla konuşmuştu. Oysa bir şey demesine gerek yoktu, bakışlarıyla beni tehdit ediyordu zaten.

Onu takmamaya gayret gösterirken Pamir'e baktım "Kazım kim?" Bu sırada Gaye koluma çarparak dışarı çıkmıştı

"Bana ihanet etmiş bir üye!" dedi Pamir. Sesindeki öfkeyi hissetmiştim.

"Ona ne yapacaksın?"

Cevap vermedi. Gözleri kapıdaydı.

"Onun için mi buradayım?" deyince içeri başka bir üyenin girdiğini gördüm. Orta boylu, beyaz tenli bir çocuktu. "Kazım geliyor abi!" dedi uyarır gibi.

Pamir'in duruşu değişti. Çenesi kalkıktı, bakışları ise hala kapıdaydı. Öfkeli hali yerini sakinliğe bıraktı birden. Bu hali son derece garipti.

"Onu öldürecek misin?" diye sordum merakla. İhanet etmiş bir üyeye bir ceza verecekti muhtemelen. Bunun ölüm olmasından korkuyordum.

Sesi oldukça inandırıcı çıkarken "Sakın ol, ona dokunmayacağım." dedi. Huzursuzluğum birden geçmişti ama yine de ona güvenmiyordum. İhanet etmiş bir üyeye dokunmadan nasıl bir ceza verecekti çok merak ediyordum.

"Yanımda dur ve sakın sesini çıkarma!" diye uyarınca hızla yanına geçtim. Neler olacağını görmek istiyordum.

Biran sonra içeri çelimsiz bir çocuk girince dikkatim ona kaydı. Bir çete üyesine göre fazla mülayim duran biriydi. Onun gibi birinin ihanet etmiş olması garipti. Daha çok sadık kalabilecek bir tipe benziyordu ama Pamir gibi birine ihanet ettiğine göre ondan korkmuyor olmalıydı.

"Pamir abi?" dedi başıyla selam vererek.

Selam vermesini anlayamıyordum. İhanet ettiği için burada başına bir şey geleceğini düşünmüyordu herhalde. Hiç korkuyor gibi de görünmüyordu. İhanet ettiğinin Pamir tarafından bilindiğinden haberi yoktu belki de. Ondandı bu halleri.

"Neredesin sen Kazım?" Pamir'in sesinde sorgulayıcılık vardı. Oysa öfkeli olmasını bekliyordum. Neticede karşısındaki ona ihanet etmiş biriydi. Şimdi de her zamanki gibi sakin kalmayacaktı herhalde?

Kazım'ın sesi mahcup çıkıyordu. "Bana verdiğin meseleyle ilgileniyordum abi."

"Hangi meseleden bahsediyorsun sen?"

Çocuğun bakışları bana kaydı. Yeni olduğumu hemen anlamıştı herhalde. Belli ki benim yanımda konuşmak istememişti ama Pamir ondan bir cevap bekleyince konuşmak zorunda kaldı "Dün burada konuşmuştuk ya hani, o mevzu abi?"

Mevzuyu tam olarak açıklamadığı için merak etmiştim. Ne konuşmuşlardı acaba?

"Dün mü konuştuk?" dedi Pamir şaşkınca. Kaşları çatıktı.

Üyelerden Şükrü söze atılınca "Pamir abi dün burada değildi ki? Günleri mi şaşırdın sen?" dedi. O da şaşkın görünüyordu. O konuşunca bende de bir şaşkınlık oluştu. Pamir burada değil miydi? Dün onunla burada konuşmuş olmasam inanacaktım ama burada olduğu halde neden o çocuğa öyle değilmiş gibi gösteriliyordu bir anlam verememiştim. Sesimi çıkaramıyordum. Ona böyle söyleniyorsa illaki düşündükleri bir şey vardı.

Kazım şok olmuş gibi kaldı. Ne diyeceğini bilemedi. Yutkundu; gözleri fazla hızlı hareket ediyordu. Bir şeyi anlamaya çalışıyor gibi hali vardı. "A-abi nasıl olur, dün beni buraya çağırttın ya!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen, ben üç gündür yoktum!" dedi Pamir bağırarak. Şimdi sinirlenmeye başlamıştı işte.

"Anıl.." dedi Kazım beyaz tenli çocuğu işaret ederek "O da yanımızdaydı. Biliyor."

Gözleri Anıl'daydı. Bir şey demesini bekliyordu ama Anıl hafifçe başını sallayınca Kazım'ın kafası iyice karışmış gibi göründü.

"Son zamanlarda halini hiç iyi görmüyorum, toparlan kendine gel!" dedi Pamir otoriter bir sesle.

Çocuk kafasını salladı. Şu an ne düşünüyordu bilmiyordum ama şaşkın olduğu belliydi. Tekrar bana baktı. Bakışlarında meraklı bir ifade gizliydi "Bu kız kim abi?"

Pamir asabı bozulmuş gibi bağırdı "Şaka mı lan bu? Benimle dalga mı geçiyorsun!" Öyle bir bağırmıştı ki bir adım geri çekilmiştim. Onun öfkeli halini ilk kez görüyordum.

"Öykü'yü tanımıyor musun? Altı aydır burada." dedi Anıl garip bakışlarını Kazım'a dikerek. Neler oluyordu hala anlamıyordum. Beni mi şakalıyorlar diye bir an düşünmedim değil ama hayır, burada başka bir olay dönüyordu. Durumun benimle ilgili olduğunu hiç zannetmiyordum.

"Bizimle oynuyor musun?" Soruyu soran Pamir'di. Gözlerini biran olsun çocuktan çekmiyordu. Ellerini belinde birleştirmiş, kendine has duruşunu sergilemişti.

"Abi valla ben...bilmiyorum." dedi kafasını sallayarak. Gözleri yine çok hızlı hareket ediyordu. Elini kaldırıp kafasına vurdu. Hatırlamak için bu hareketi yapıyor gibiydi. Deli gibi hareketler sergilemeye başlayınca çocuğun haline acıdım. Pamir'e de öfkelenmiştim.

"Bunadın mı be! Nasıl bilmiyorsun?" Pamir'in sesinde kınama vardı.

"Hatırlamıyorum!" Kazım'ın sesi şimdi incecik çıkıyordu. Hala hatırlamak için kafasına vuruyordu.

"Götürün şunu elimde kalacak yoksa!" dedi Pamir tükürür gibi. Sabrı tükenmişti. Anıl ve Şükrü onu kollarından tutunca elini kaldırıp durdurdu.

"Bekleyin..." dedi çocuğa doğru iki adım atarak. Gözlerinin tam içine bakıyordu "Sana birkaç gün izin veriyorum, dinlen ve kendine gel. Yanıma gelirken de emaneti getir. Anladın mı?"

Çocuk hızla başını salladı. "Tamam abi."

Pamir diğerlerine onu götürmeleri için çenesiyle işaret verince dediği anında uygulandı. Çocuk hızla dışarı çıkarıldı.

"Ne bu şimdi?" dedim yaptığı şeye bir anlam vermeye çalışarak

"Cezası." deyince şaşırmadığımı hissettim. Bir ceza vereceği belliydi ama bu ceza gerçekten inanılmaz bir etkiye sahipti. Pamir çocuğun kafasını karıştırarak onu psikolojik olarak delirtiyordu. Belli ki çocuğun hiçbir şeyden haberi yoktu. İhanet ettiğinin bile bilindiğini zannetmiyordu. Pamir öyle bir ceza bulmuştu ki bu tüm cezalara bedeldi. Onu öldürse daha iyiydi belki de.

Onu tanıdıkça Demir'e hak verdim. O gerçekten de çok akıllı bir adamdı. Ne yapacağını iyi biliyor, ona göre hareket ediyordu. Düşüncelerini okumak istiyordum. Kim bilir benim hakkımda neler düşünüyordu. Bunu anlamaya çalışmak bile tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

"Ne zamandır bunu yapıyorsun?" dedim merakla.

"Birkaç aydır." deyince çocuğa daha da acıdım. Şimdiye kadar delirmemiş olması bile mucizeydi. Güçlü bir psikolojiye sahip olduğu belliydi, daha güçsüz biri olsa şimdiye delirmişti muhtemelen. Çocuğun halini gördüğüm için delirmesine fazla bir zaman kaldığını zannetmiyordum, Pamir onu delirtmeden bırakmazdı. Ona göre bu, ihanetin cezasıydı ama bana göre bu bir çeşit işkenceydi.

Karışmak istemiyordum ama yine dilimi tutamadım "İyi değildi, deli gibi davranıyor. Onu delirtiyorsun!" dedim bu işe bir son vermesini umarak.

"Bana ihanet etmiş birine az bile yapıyorum." deyince sustum. Belki de bunu umursamamalıydım. Benim derdim onun elinden kendimi kurtarmaktı, tanımadığım bir çocuğu değil.

"Bu arada..." dedi şaşkınca bana dönerek "Sesini çıkarmamana şaşırdım."

"Bana denileni yaptım sadece."

"Dayanamaz, bir şey dersin zannetmiştim."

"İşine karışmak istemedim." deyince etkilenmiş gibi dudaklarını büktü "İyi yaptın, yavaş yavaş gözüme giriyorsun."

Belli ki beni de denemişti. Testten geçtiğime sevinmeli miydim yoksa üzülmeli mi bilemiyordum. "Ya bir şey deseydim," diye sordum merakla. "O zaman ne olacaktı?"

"O zaman direkt ölecekti." dedi düşünmeden.

Korkmuştum ama belli etmemek için sakin kalmaya çalıştım. "Madem elini kana bulayan birisin neden onu öldürmüyorsun?"

Yüzünde tehlikeli bir gülüş peydah oldu "Çünkü böylesi daha zevk veriyor."

Anlaşılan psikopat bir liderle çalışıyordum. Buna şaşırmıyordum aslında, beklemediğim bir şey değildi. Her liderin psikopat bir yanı muhakkak vardı. Pamir'de ki tek fark; sadece bir yanının değil, her yanının psikopat olmasıydı. Birini gözünü kırpmadan öldürebiliyorsa eğer, psikopat olmak için başka bir şey yapmasına gerek yoktu. O gerçek bir psikopattı. Gaye onun gerçek yüzü derken bundan bahsediyor olmalıydı.

Sessizce beni incelerken içeri birinin girmesiyle mekanik bir hareketle o tarafa döndü. Beste'ydi bu. Yine buradaydı.

"Besteee, hoş geldin ufaklık." dedi gülümseyerek. Ne hoş bir karşılamaydı bu. Yeni üyelerine hep böyle bir tavır mı sergiliyordu? Onun gibi psikopat biri için aşırı tezat kaçan bir durumdu. Sahici değildi, sahte olduğu belliydi.

"Hoş bulduk abi." Beste'nin gözlerinde korku gördüm. Burada olmak istiyordu ama çekincesi var gibiydi. Kim bilir neden buradaydı? Bunu öğrenmek istiyordum ama henüz onunla konuşmaya fırsat bulamamıştım.

Konuşmak için yanına yaklaştım, o sırada içeri Gaye ve diğerleri girince sessizce yerimde kaldım.

Gaye'nin öldürücü bakışları üzerimdeyken "Gidiyor muyuz sevgilim." diye sordu Pamir'e. Sonra sinsice sırıttı.

Pamir "Hazırsanız evet." deyince şaşırdım "Nereye?"

"Eğlenceye." dedi göz kırparak. Heyecanlı görünüyordu. Şimdi Gaye'nin de neden böyle giydiği anlaşılıyordu. Belli ki gece kulübüne falan gideceklerdi.

"Hangisi bizimle gelecek." diye sordu Şükrü beni ve Beste'yi kastederek.

Pamir bize döndü. Düşünüyor gibiydi. İşaret parmağını kaldırmış, ben ve Beste'nin üzerinde gidip gelirken "Beeeeeen!" dedi kelimeyi uzatarak. Gözleri kısılmıştı. Parmağı en son Beste'de durunca "Onu seçtim!" diyerek güldü.

Gaye kızgındı "Öykü seninle mi gelecek?"

"Evet." deyince Pamir'e baktım. "Eve gitmem gerekiyor."

"Eğlenceden sonra gidersin." dedi itiraz kabul etmiyormuş gibi.

Bu moralimi altüst etmişti. Annem evde beni beklerken ben eğlenmeye bir kulübe mi gidecektim. Buraya iş için geliyordum ama Pamir eğlencesinde bile beni yanında istiyordu. Böyle devam ederse onun yüzünü epey göreceğim demekti bu.

Pamir ellerini birbirine çarptı birden "Evet gençler, lets go!"

Herkes peşinden dışarı çıkarken Gaye'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Beni öldürmek için fırsat kolluyor gibiydi. Ona attığım tokadın intikamını almak istediğinden emindim. Belki de derdi bu değildi. Pamir'le gidiyor olmamdı. Görünüşe göre hala onu benden kıskanıyordu.

Adımlarımı hızlandırıp Pamir'in yanına geçtiğimde Gaye'nin bizi duymaması için sessizce konuştum. "Sevgilinle barışsan iyi olur, seninle

geldiğim için bana beni öldürecekmiş gibi bakıyor."

Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı "Asi sevgilim benim, hep öyle bakar."

Bir anda durunca bakışlarımı ondan alıp önüme çevirdim. Karşımda ucuz görünen bir motosiklet vardı. Şaşırmıştım. "Motor mu?"

"Neden şaşırdın?" diye sordu tepkim saçma gelmiş gibi

"O kadar araban varken motor mu kullanacaksın?"

"Evet," dedi motorun üzerinde duran kasklardan birini bana uzatarak "Tak şunu." O motora binince kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bunu neden yaptığını tahmin etmek zor değildi.

"Korkuyorsun, değil mi? Arabanın çalınmasından." dedim alay edercesine.

Cevap vermeyince kaskı kafama geçirip güldüm "Gerçekten çok ilginç."

"Bırak bunları da eğlenceyi düşün."

Herkes motorlarına geçmiş gürültüyle buradan uzaklaşırlarken Pamir'in arkasına yerleştim "Biz nasıl bir eğlenceye gidiyoruz?"

Motorun güçlü sesi duyulurken bağırarak konuştu "Daha önce yaşamadığın bir eğlenceye."

Dediği şeyde bir anlam aramaya çalışırken motorun ani hareketiyle düşmemek için hızla beline sarıldım. İlk defa motora biniyordum, hıza alışık değildim ama Pamir bunu umursamamış gibi hız yapınca "Biraz yavaş gider misin?" dedim sinirle. "Alışık değilim!"

"Hıza mı, motora mı?" diye sordu merakla.

"İkisine de!"

"O halde sana güzel bir haberim var. Benim yanımda ikisine de alışacaksın." deyip motorun önünü havaya kaldırdı. O böyle yapınca

diğerleri de aynı şeyi yaptı. Ona öyle sıkı tutunuyordum ki bir an düşeceğimi zannetmiştim ama birkaç saniye sonra motorun önünü indirince derin bir nefes verip içimden ona birçok şey saydım.

Nihayet eğlence yerine gelmeyi başardığımızda Pamir'in motoru bir yalının yakınında durdurduğunu gördüm. Gece kulübüne gelmeyi beklerken şaşkınca neler olduğunu anlamaya çalışıyordum "Neden burada durdun?"

"Eğlenceye geldik." dedi kaskını çıkararak.

Anlamsızca yalıya baktım. İçimi büyük bir huzursuzluk kaplamıştı. Onun eğlenceden kastettiği şeyin benim eğlence anlayışımla aynı olmadığını anlamıştım. Bu yüzden konuşmadan önce yutkundum "Ne yapacağız burada?"

Verdiği cevap öyle bir şeydi ki, kalbimi bir anlık durdurmaya yetmişti.

"Araba çalacağız!"

Kuzularım bölüme oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Haftaya yeni bölümde görüşmek üzere. Şimdilik hoşça kalın...

64.BÖLÜM

Hayatta birçok günah işlemiş olabilirdim; her hatanın bir bedeli olduğunu da biliyordum. Bilmediğim tek şey, Pamir'i hayatıma sokan günahın ne olduğuydu?

Söylediği şey kulaklarımda yankılanırken başımın döndüğünü hissettim. Tamam, arabalarla işi olduğunu biliyordum ama eğlence diye beni hırsızlık yapmaya getireceğinin farkında değildim. Buna mı eğlence diyordu? Hırsızlık onun için bir eğlence miydi yani?

Hızla motordan inip önüne geçtiğimde "Sen ne dediğinin fakında mısın?" diye bağırdım. Benimle dalga geçtiğini umuyordum. Yani öyle olsun istiyordum.

"Korkmana gerek yok, ben yanındayım." deyince şaşırıp hızla kaskımı çıkardım. "Korkan kim? Ben sadece... burada olmamam gerekiyor!"

"Buna ben karar veririm." deyince bakışlarım sertleşti "Sözleşmede hırsızlık yapacağım yazmıyordu!"

"Biliyorum, sözleşmeyi bizzat kendim hazırladım."

"O zaman neden buradayım?"

"Çünkü yanımda olman gerekiyor, bana lazımsın."

Öfkeyle derin bir nefes aldım "Araba çalacağız diyorsun!"

Yavaşça kaskını çıkarıp ayağa kalktı. "Sen çalmayacaksın, sadece yanımda duracaksın."

"Bu benim işim değil, burada olmamam gerekiyordu!"

"Seni boşuna getirmedim, başımıza bir şey gelirse yardımcı olacaksın." deyince gülecek gibi oldum. "Ben doktor değilim, henüz hemşire bile

sayılmam."

"Korkma, senden bizi ameliyat etmeni istemeyeceğim."

"Sözleşmeye uymuyorsun."

Kaskı yerine bıraktı ve gözlerini bana dikti. Konuşurken sesi baskındı "Sözleşmede istediğim zaman yanıma geleceğin yazıyordu, istedim buradasın."

İmzaladığım o sözleşmeye lanet ettim. Pamir elimi kolumu bağlamıştı, burada benlik bir durum yoktu ama o, sanki çetesinden biriymişim gibi beni buraya getirmiş, resmen alay ediyordu. "Ben hiçbir işine yaramam, beni günahına alet etme!" dedim gerilmiş bir halde.

Umursamaz bir şekilde kot ceketinin cebinden çıkardığı sigarayı yaktı "İyi para kazanmak istiyorsan günah işlemek zorundasın."

Bir de ondan para alacağımı mı zannediyordu? İşte bu beni delirtebilirdi "Senin paranı istemiyorum!"

Şaşırdı "Ne yani, yanımda bedava mı çalışacaksın?"

"Ben senin yanında çalışmıyorum, zorla tutuluyorum!" dedim cesaretle.

Bir şey diyecek oldu ama sonra vazgeçip önüne baktı "Şimdi bunları konuşmayalım."

Sanırım haklıydı, burası bunları konuşmak için uygun bir yer değildi. Gergindim ve neler olacağını merak ediyordum. "Diğerleri nerede?" dedim etrafıma bakınırken

"Bizden uzakta." deyince sigarasını keyifle içtiği için ona sert sert baktım "Ne bekliyoruz?"

"Arabanın çıkmasını." diyerek garajı işaret etti. Dönüp oraya bakınca aklındaki planın ne olduğunu merak ettim. "Ne yapacaksın, ıssız bir yerde arabanın önünü kesip sahibiyle kavga mı edeceksin?"

Sigarasından derin bir nefes alıp dumanı havaya üfledi. Konuşuyordu ama gözleri benim üzerimde değildi, garajdan ayırmıyordu. "Bu işler sandığın kadar kolay değil Öykü, ben bir aydır bu arabanın peşindeyim. Uzun zamandır yurt dışından kaçak araç getiremiyoruz, hal böyle olunca gözümüzü yurt içindekilere dikmek zorunda kaldık."

"Bir ay mı?" dedim şaşırarak

"Evet bir ay. Her şey planlandı, bugün o araba elimizde olacak." deyince korktuğum o soruyu sordum. Çünkü arabayı kusursuz bir planla alacağını biliyordum. "Nasıl bir plan bu?"

Sorumla omzu dikleşti "Pamir'ce bir plan... Araba yalının yanındaki garajdan çıktığında onu üç yüz metre ötede Gaye karşılayacak. Kendini arabanın önüne atıp bir şekilde aracın durmasını sağlayacak. Sürücü saf biri, aracın sahibi değil. Gaye rolünü iyi oynayıp kendisini hastaneye götürmesini isteyecek. En yakın hastane 50 kilometre ötede. Gaye daha hızlı gitmesi için onu kestirme bir yola sokacak. Adamı o yolda bizimkiler bekliyor olacak. İki arabayla orada olacaklar. Arabalar arka arkaya duracak ve kaza olmuş gibi yapıp birbirleriyle kavga edecekler. Yol, duran arabalar sebebiyle kesilmiş olduğu için mecburen adamda duracak. Kavganın bitmesini bekleyeceğini sanmıyorum, ayırmak için bir şey yapabilir ya da bekler orası önemli değil. Önemli olan durması."

"Neden ki?" dedim merakla

"Araç durunca bir daha çalışmayacak. Anıl dün gizlice garaja girip arabanın önemli parçasını aldı. Bu sayede araç istop edecek. Adamın bunu anlamasına imkan yok, o parça yerine başka bir parça takıldı."

Şaşkınlıkla onu dinlemeye devam ediyordum.

"Bizimkiler kavgayı bitirip gittiğinde adam arabayı çalıştıramadığı için Gaye'nin teklifiyle oradan geçen araca otostop çekecek. O sırada da arabayı yerinden almaları için başkalarına haber verecek."

"Ya Gaye'yi tek gönderir de kendi orada beklerse?" dedim ne cevap vereceğini beklerken.

"Adamın saf olduğunu söyledim, Gaye kendisini iyi hissetmediğini söyleyip onu kolayca kandırır. Orası Gaye'de, bu yüzden içim rahat." deyince tek kaşım havaya kalktı. "Yolun ıssız olduğunu söyledin, kimse geçmezse ne olacak?"

"Oradan bizimkiler geçecek."

Nefesimi tuttum. Soracağım soru için oldukça gergindim "Bizim rolümüz ne?"

"Onlar gittikten sonra seninle oraya biz gideceğiz. Adamın çağırdığı başka adamlar seninle beni arabanın yanında görünce muhtemelen şüphelenecekler ama söyleyeceğimiz yalanla onları kandıracağız." dedi hafifçe gülerek. Sanırım eğleneceğini düşündüğü içindi bu gülüş

"Ne söyleyeceksin?"

"Arabanın kaza yaptığını zannedip durduğumuzu."

"Eee, adamlar oradayken nasıl çalacaksın arabayı?"

Yüzünde hala bir gülüş vardı ama benim dikkatimi çeken bakışlarıydı. Büyük bir arzu görüyordum orada. Ve de tehlike. "Orasını görürsün."

"Ya araba çalındıktan sonra Gaye'den şüphe edelerse?" dedim çok da umurumdaymış gibi. Başının belaya girmesi benim için ancak bir mucize olurdu.

"Mümkün değil." dedi kafasını sallayarak "Ondan da kavga eden üyelerimden de kimse şüphelenmez. Şüphelenecekleri tek kişi biz olacağız. Issız bir yerde duran lüks arabayı çalmak istememiz çok normal, öyle değil mi?"

Duyduğum şeyle gözlerim kocaman oldu. Harika! Planla ilgisi olmayan ben şüpheli durumunda olacaktım. Vay be! Gerçekten iyi bir plandı "Peşimize düşerlerse ne olacak?"

"Merak etme, yüzümüzde maske olacağı için bizi tanımazlar?" dedi içimi rahatlatmaya çalışarak

"Maske mi?" Anlam verememiştim. O anda yanımıza daha önce görmediğim uzun boylu bir çocuk yanaştı. On sekiz yaşlarında olmalıydı. Pamir'e karşı saygılı bir duruşu vardı. "Buyur abi." dedi elinde tuttuğu iki maskeyi ona uzatarak.

Pamir maskeleri alıp çocuğa kafasıyla git emri verdi. Çetesinden olduğunu anlamak zor değildi.

İçtiği sigarasını dudaklarının arasında bırakırken maskelerden birini bana uzattı. Elime aldığım maskeye bakarken kedi yüzü maskesi olduğunu gördüm. Kulakları vardı. Sadece dudak kısmı açıkta kalacak şekilde tasarlanmıştı. "Bu maskeler bizi resmen suçlu yapar!" dedim endişeyle. Hiç rahat değildim, huzursuzluk mideme oturmuştu.

"Bu yüzden takacağız, bizden şüphelensinler diye." deyince ona baktım "Ya polise giderlerse, ki muhtemelen gidecekler!"

"Araç çalıntı, hiçbir bok yapamazlar. Maske taktığımız için de bizi bulamazlar." deyince motora baktım "Plaka?"

"Çalıntı."

Güldüm "Tabii ki öyle."

"Ne dedin?" dedi fısıltıyla konuştuğum için beni anlamayarak.

"Yok bir şey." deyip gerildiğimi anlamasın diye rahat görünmeye çalıştım. Ona korkak bir kız gibi görünmek istemiyordum. Daha sonra bunu bana karşı koz olarak kullanabilirdi "Aracı süren adamın saf olduğunu söylüyorsun, neden öyle birine emanet ediyorlar arabayı?" diye sorunca beni merakta bırakmadı. "Çalıntı araba bu, bir şey olursa suçlanacak salak olsun diye."

Birkaç dakika sigarasını bitirmesini bekledim. O arada hiç konuşmamıştım. Parmaklarının arasında duran izmariti yere atarken yüzünde muzır bir ifade vardı "Evet, eğlenceye hazır mısın?"

Sesim keyifsiz çıkıyordu. Şu durumda korku dolu çıkmadığına şükür etmeliydim "Değilim desem ne olacak?"

"Zevk almamış olacaksın."

Kızdım "Bu iş gerçekten seni eğlendiriyor mu?"

"Elbette, yapım bu. Can sıkıntısından sebep heyecan arıyorum." deyip gözlerini kıstı "Hazırlan, adam çıkıyor!"

Nabzım hızlanmıştı. Kendimi ilk defa böyle bir tehlikeye atacaktım. Kim uğruna? Bir hiç uğruna! Buradan hemen gidebilirdim, başıma ne geleceğini bilmesem bir saniye bile düşünmezdim ama kalmak zorunda olduğumun farkındaydım. Sözleşmeye bağlı yaşıyordum ben, istediğimi yapma gibi bir lüksüm yoktu.

Kaskını takıp yerine oturunca maskeyi çantama koyup bende kaskımı taktım. Motora oturmak için hazırlanırken Pamir'in gülümsediğini gördüm "Çok keyiflisin, planının işlememesinden korkmuyor musun hiç?

Bu onu daha çok gülümsetmişti "Hayır, çünkü bugüne kadar hiç işlemediği olmadı."

"Şanslısın."

Cebinden telefonunu çıkarırken başını yana çevirdi. "Bir hırsız hiçbir zaman şanslı olmaz Öykü, ya akıllı olur, ya da yetenekli."

Yüzünü profilden incelerken "Sen hangisisin?" diye sordum.

Tekrar adama baktı. Bu sırada telefon kulağındaydı "Bunun cevabını sen ver isterim."

"Fazla akıllı." dedim içimden. Düşüncemi sesli ifade etmek istemiyordum. Eminim kendi de fakındaydı. Bunu birinden duymaya ihtiyacı olduğunu zannetmiyordum.

"Gaye, adam geliyor. Hazır ol!"

Ona haber verdikten sonra telefonu tekrar cebine koyup motoru çalıştırdı. Ses kulaklarımı tırmalarken yutkundum. Hazır olmaya çalışıyordum ama değildim. Hırsızlık yapan birilerini görüp sadece susacak olmak bana göre değildi. Ne için susuyordum? Canımı korumak için mi?

Konuşursam başıma ne geleceği belliydi. Belki de susmak ve görmezden gelmek en iyisiydi. Hayatımda daha fazla tehlike istemiyorsam Pamir'in yanında her şeye susup, ona itaat etmeliydim. Doğruyu söylüyorsa o zaman benden sıkılırdı. Peki gördüklerime nasıl katlanacaktım? Üstelik bunlar şimdilik gördüklerimdi. Başka daha neler vardı kim bilir?

Adam garajdan çıkmış arabayı yavaşça kullanırken Pamir'de arkasından gidiyordu. O kadar dikkatliydi ki gözünü biran olsun ondan ayırmıyordu. Gaye neredeydi bilmiyordum. Pamir'in söylediğine göre birazdan arabanın önüne atlaması gerekiyordu. Gergin bekleyişim devam ederken birkaç saniye sonra arabanın aniden durduğunu gördüm. Pamir adamdan uzakta durduğu için arabanın sadece arka kısmını görüyor, önde olanları izleyemiyordum. "Sanırım Gaye arabanın önüne atladı." dedim korkuyla

"Öyle." dedi emin bir şekilde.

"Bu çok tehlikeli bir plan, Gaye hasar alabilir!" Açıkçası bu umurumda değildi ama insani yönüm yine baskın gelmişti. "Adam bu kadar yavaş giderken mi?" dedi sanki saçma bir şey demişim gibi

"Hızlı da gidebilirdi, sevgilinin başına bir şey gelse üzülmeyecek misin?"

Sessizleşti. Bu da bana tek bir şey düşündürdü. "Duygusuz herifin tekisin!"

Planı için kız arkadaşını harcıyordu. Onu anlıyordum da Gaye'yi anlayamıyordum. O nasıl buna izin vermişti? Ona bu kadar çok mu aşıktı gerçekten? Kendini umursamayacak kadar...

Adam Gaye'yi kolundan tutmuş yolcu koltuğuna oturturken iyi olduğunu düşünüp rahatladım. Başına bir şey gelmemesi beni sevindirmişti. Şu planın kimsenin başına bir şey gelmeden bir an önce bitmesini istiyordum. Bu kadar aksiyon midemi bulandırmıştı.

Onlar buradan uzaklaşırken Pamir ve ben olduğumuz yerde kaldık. Planın devamı için Gaye'den haber bekleyecekti sanırım. O sırada hiç konuşmadı, bende bir şey sormak istemedim. Düşünceliydi. Her ne kadar eğleniyor görünse de onunda gergin olduğundan emindim. Planı kusursuz olsa da bir şeyler ters gidebilirdi. Ama onun için sorun olduğunu sanmıyordum. Bir şeyler ters gitse bile, o arabayı bir şekilde çalacaktı. Bir aydır boşuna uğraşmamıştı. B planı, hatta C, belki de Z planı bile vardı. Pamir Yaman, tam bir plancı liderdi! Öyle ya da böyle o araba bugün onun olacaktı.

Sessiz bekleyiş sürerken bir süre sonra mesaj sesi duyuldu. Pamir telefonuna baktıktan sonra "Gaye mesaj attı, şimdi sıra bizde," dedi eğlenceli çıkan sesiyle. Motoru çalıştırdı ve uçarcasına sürmeye başladı. Kısa sürede ıssız yola geldiğimizde kurşuni renk lüks otomobilin yanında durdu. İnip kaskımı çıkardım. O da motordan inip kaskını çıkardı ve maskesini taktı. "Sen de tak." dedi beni uyararak. Dediğini yaptıktan sonra kasklarımızı motorun arka kısmına takıp arabaya yanaştı. "Şu güzelliğe bak!" dedi heyecanla. Sanki ürkek bir hayvana dokunur gibi kaputa dokundu. Ona bu kadar yumuşak davranmasına şaşırırken bende arabayı inceliyordum. Modelini bilmesem de logosundan Maserati olduğunu görmüştüm. Şimdi Pamir'in bir ay boyunca neden bu araba için uğraştığını anlıyordum.

"Araba gerçekten güzelmiş." dedim hayranlıkla.

"Ve pahalı." diye ekledi. Söylemesine gerek var mıydı bilmiyordum. Hiç arabadan anlamayan biri bile bir bakışta bu aracın epey pahalı bir şey olduğunu anlardı zaten.

Pamir bir adım geri çekilip aracı hayranlıkla izlerken bakışlarımı ona çevirdim. Merak ettiğim şeyler vardı. "Kime satıyorsunuz bu araçları?"

"Kim olduğunun ne önemi var, cüzdanında zenginlik saklı olsun yeter." dedi gülerek.

"İyi kazanıyorsun o zaman?"

"Çalıntı olduğu için yarı fiyatına gidiyor." deyince tekrar araca baktım. Pahalı olabilirdi ama gözümde hiç değeri yoktu. Kim bilir insanlar böyle bir

arabaya sahip olmak için neler yapıyordu?

"Ayda kaç araba çalıyorsunuz?" diye sorunca tek omzunu silkti "Aylık değil, bazen bir araba için aylarca uğraştığımız oluyor. Sadece çalacağımız arabayla ilgilenmeyip sahibini de araştırdığımız için plan uzun sürebiliyor."

"Yurtdışından kaçak araba getirtemediğini söyledin, sebebi nedir?" dedim merakla.

"Son vukuatımda neredeyse yakalanıyordum, polisin gözü üzerimde. Şu sıralar dikkatli olmam gerekiyor." deyince gazetede ki haberi geldi aklıma. Muhtemelen o zaman da göz altına alınmasının sebebi buydu. "Neden hırsızlık peki?"

"Çünkü çok kazandırıyor."

"Çeteyi bu yüzden mi kurdun?"

"Adama ihtiyacım vardı, lüks araba çalmak kolay olmuyor." deyince gerçekle yüzleşmesini istedim. "Bir gün yakalanıp hapse girebilirsin."

Bana baktı. Bakışları maskeden sebep mi bilmem tehlikeli görünüyordu. Her zamankinden daha tehlikeli... "Bunu göze almış biriyim ben." dedi esrarengiz bir sesle.

Ona dik dik bakmakla yetindim "Kardeşin? Sen içerideyken ona kim bakacak?"

Dudakları aralandı. Cevap verir zannediyordum ama başını arabaya çevirdi "Bir kardeşin var, değil mi?" dedim cevap vermesi için merakla beklerken.

Kafasını oynattı "Var... Sen onu merak etme."

Zaten umurumda değildi. Tanımadığım bir kız niye umurumda olacaktı ki? Derdim sadece bu hırsızlığa bir son vermesiydi. Yapmayacağını biliyordum, çeteyi sırf bu yüzden kuran biri bu işi asla bırakmazdı ama en azından bu konu hakkında ne düşünüyordu onu bilmek istiyordum "Bir abim olsaydı hırsız olsun istemezdim, bunu kabul edemezdim." deyince diyeceği şeyi bekledim.

"Bende bu durumdan memnun değilim." demesini umuyordum ama öyle bir şey dedi ki beni konuştuğuma pişman etti. "Öyleyse sevdiğin adamın çete lideri olmasını neden kabul ettin?"

Sorusuyla tüm düşüncelerimin bombalandığını hissettim. Pamir sadece sorusunun cevabını düşünmem için fırsat bırakmıştı bana. Evet, neden kabul etmiştim? Aşk mıydı bana bunu yaptıran? Belki de düşüncesizliğim. Başkasını yargılamak ne kolaydı değil mi? İnsan başkasını kolay yargılarken kendisini neden görmezdi? Pamir kendimi yargılamam için sormuştu bu soruyu bana. Ne tuhaf, ben bir kere bile böyle bir soru sormamıştım kendime. Bu kadar mı zavallıydım? Nedenini bilmeyecek kadar...

Sessizliğim ona bir cevap gibi gelirken bana döndü. "Bazı kabullenişler isteyerek olmaz Öykü, mecburen olur...Barlas Karaman'ın çete lideri olmasını kabul ettin, çünkü içindeki aşk bunu mecbur kıldı."

Bir şey söyleyemedim. Nedeni adının sesli olarak anılmasıydı. O ismi duyunca kendimi kaybediyordum. Aslında sessiz değildim, çığlık atıyordum ama bunu benden başka kimse duymuyordu.

Pamir yavaşça bana doğru yaklaştı. Gözlerim onun üzerinde değildi ama tam önümde durunca bakışlarımız birleşti. Elini kaldırıp maskeme götürdü. Kafama kadar çektikten sonra elini indirdi. "Ondan bahsedince neden sessizleştin?" diye sordu gözlerime dikkatle bakarken. Sanki cevabı gözlerimden almak istermiş gibi davranıyordu.

"Çünkü içimdeki nefret bunu mecbur kılıyor!" dedim sesimi güçlü tutarak. Oysa dermanım yoktu. Duyduğum isim beni tüketmişti.

Bunu beklemiyormuş gibi görünürken anlamsızca yüzünü buruşturdu "Nefret mi? Ondan nefret mi ediyorsun?"

Birlikteliğimizden haberi vardı, terk edildiğimden de olduğunu biliyordum. Bu durumda ondan nefret etmeme neden şaşırıyordu ki, anlayamamıştım. "Bunu konuşmasak olur mu?" dedim başımı öne eğerek.

Kocaman bir kahkaha atınca şaşırıp tekrar ona baktım "Neden gülüyorsun?"

"Aşkın nefreti mecbur kılıyor da ondan." deyince sinirlendiğimi hissettim "Ona aşık değilim!"

Gülüşü kesilmişti. Maskemi tekrar yüzüme indirdi ve yüzünü yüzüme eşitledi. "Senin adına sevindim."

Açık kahve gözleri akşam karanlığından sebep rengini değiştirmişti... Tıpkı onun gibi görünüyordu. Siyah ve tehlikeli.

Tam bana yakın olmasından sebep rahatsız olup geri çekilecekken benden önce davrandı "Ses var, geliyorlar!"

Paniğe kapılmıştım. Sıranın bize gelmiş olması mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

Birkaç saniye sonra yanımıza Range Rover yaklaşınca içindeki adamlara baktım. İki kişiydiler. Burada birilerinin olmasına şaşırmış görünüyorlardı. Belki de maskeli olmamıza şaşırmışlardı, bilemiyordum.

Arabayı diğer arabanın önünde durdurup yanımıza gelince takım elbise giydiklerini gördüm. Saçları da özenle taranmıştı. "İyi akşamlar." dedi bir tanesi meraklı gözlerini bize dikerek. Sesi buz gibi soğuktu.

Pamir daha sıcak bir şekilde konuşurken "Size de," dedi. "Yardıma ihtiyacımız var zannedip durdunuz herhalde?"

"Araç için geldik." deyince Pamir şaşırmış gibi yaptı. Şaşkın rolünü öyle bir oynamıştı ki neredeyse ben bile inanacaktım. "Sizin miydi bu? Biz de kız arkadaşımla giderken aracı gördük, kaza olduğunu sanıp durduk. Böyle ıssız bir yerde aracın park edilebileceğini düşünmediğimiz için de bir şey olduğunu zannedip çekici çağırdık. Siz geldiğinize göre arayıp gerek kalmadığını söyleyeyim bari." deyip telefonu çıkarmak için elini cebine attı. O sırada adam hızla elini kaldırdı. "Bekle, araç çalışmıyor bize de çekici lazımdı zaten."

Pamir güldü. Bunu güvenilir biri gibi görünmek için yapıyordu sanırım "Şanslı gününüzdesiniz. Bu saatte çekici bulmak sizin için zor olurdu." Planının tıkır tıkır işlemesi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Belki de

gülmesinin nedeni buydu. "Neyse, bizlik bir durum kalmadığına göre gidelim artık."

Adamlar da tam bunu bekliyor gibi görünürken Pamir bana bakıp elini uzattı "Hadi aşkım, partiye geç kalacağız."

Elini tutup tutmamakta tereddüt yaşarken adamların bana baktığını gördüm. Gergin olduğum anlaşılıyordu sanırım. Bir şeyler yapmalıydım yoksa burada başka şeyler döndüğünü sezeceklerdi.

Gülümseyip duruşumu düzelttim ve hemen Pamir'in elini tuttum. Sıcaktı. Gözlerimiz birbirine değince elimi sahiplenici bir tavırla sıktı. Yüzünde memnuniyet ifadesi gizliydi.

Birlikte motora binince kollarımı beline doladım. Bizi oradan uzaklaştırırken aklımdaki soruyu sormadan edemedim. "Neden partiye gidiyormuşuz gibi gösterdin, adamlar üzerimizin partiye uygun olmadığını anlamıştır."

"Araç çalınınca bizden şüphe etmeleri gerekiyor. Hem taktığımız maskenin de bir açıklaması olmalıydı değil mi?" dedi gülerek.

Kaşlarım çatılmıştı "Aracı nasıl çalacaksın, çekici geliyor?"

"Çekici bizimkiler kullanıyor." deyince aklına hayran kaldığımı hissettim "Adamlar peşlerinden gidecektir ama."

"Atlatacaklar." dedi emin bir şekilde

"Onları bulurlar."

"Uzun bir süre burada olmayacaklar."

"Her şeyi de düşünmüşsün."

Başını salladı "Ben bir şeyi istersem onu elde etmek için her şeyi düşünürüm Öykü." deyip hızını arttırdı ve motorun önünü kaldırdı. İlk başta korkmuştum ama bu şimdi benimde hoşuma gitmişti. Sanırım adrenalin seven bir tarafım vardı ve Pamir bunu ortaya çıkarmıştı.

Bir süre sonra hangara giden yola değil de başka bir yola sapınca şaşırdım. "Nereye? Hangara gitmiyor muyuz?"

"Seni evine bırakacağım." dedi sesini duymam için biraz bağırarak

"Arabam?"

"Yarın alırsın."

Bu demek oluyordu ki yarın da onu görecektim. Ya o zaman da başıma bir eğlence çıkarırsa? Ürktüğümü hissettim "İşlerim var gelemeyebilirim." dedim uydurarak.

"O zaman ben getiririm arabanı." deyince sustum. Böylesi daha iyiydi belki de. Çünkü o hangara gitmek istemiyordum.

Uzun bir yolculuktan sonra evimin olduğu sokağa girince onu bir köşede durdurdum. Evin önünde durdurup da anneme yakalanmak istemiyordum. Aysun'lara gidiyorum diye çıktığım eve Pamir'le geri dönemezdim. Annem bir şeyler olduğunu hemen anlar, Pamir'in kim olduğuyla ilgili bin tane soru sorardı.

Çıkardığım maskeyi ona geri uzatırken "Bıraktığın için sağ ol." dedim.

"Sende kalsın." dedi gülümseyerek. O da maskesini çıkardı "Beni eve davet etmeyecek misin?"

"Annemin buna hazır olduğunu zannetmiyorum." deyince bana garip garip baktı. Omzumu silktim "Çete liderlerinden pek haz etmiyor."

Bunu anlayışla karşılarken "Peki sen?" diye sordu. Sorunun neden sorulduğunu tahmin edebiliyordum "Artık haz etmiyorum."

Hala oturur pozisyondayken bir ayağını diğerinin yanına atıp bana doğru döndü. "Merak ediyorum, seni neden terk etti?"

Onun hakkında konuşmayalı epey olmuştu. Bizimkilerle konuşmak zor oluyordu ama bir yabancıya bu konudan bahsedecek olmak o kadar da zor

değildi. Bu bir çete lideri olsa bile. "Yaptığım hata yüzünden." dedim yüzüm yerdeyken.

Yüzünü görmüyordum ama sesinde bir şaşırma sezdim "İhanet gibi bir şey mi bu?"

Önceden olsa "Evet" derdim ama şimdi "Hayır" diyordum. Kendimi bu konuyla ilgili defalarca kez sorguya çekmiş, öz eleştiri yapmıştım. Sonunda da kendimi haklı görüp onu suçlamıştım. Evet, belki haklıydım ama bu başkasının gözünden hiç de öyle görünmüyordu. Bizimkilere göre isteyerek olmasa bile bu bir ihanetti. Hal böyle olunca söyleyecek tek bir cevap kalıyordu "Sayılır."

Yüzüne bakınca orada bir kuşku gördüm. Böyle bir şey itiraf ettiğim için bu normaldi tabii. "Bir gün bana da ihanet etmezsin değil mi Öykü?" diye sorunca boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim. Ne kötü ki herkese ihanet edebilirim izlenimi vermiştim ona. Beni böyle görmekte haklıydı. Sevdiği adama ihanet eden biriydim ben. Herkese edebilirdim.

Beni kurtaracak hiçbir kelime bulamazken Pamir yavaşça ayağa kalktı. Gözleri üzerimdeydi. "Sakın etme!" dedi yalvarır gibi. Belki de değildi, bana öyle gelmişti.

İhaneti kim kabul edebilirdi ki o kabul edecekti? Olur da böyle bir şey yaparsam bana ne yapacağı belliydi. Bunu istemediği için de böyle konuşuyor olabilirdi. Bana güvenemezdi. Bunları duyduktan sonra da ne yapsam güvenini kazanamadım. Gözleri her şeyi ele veriyordu. Benden ihanet etmemi bekleyecekti.

Bir şey diyemeden öylece beklerken ellerini omuzlarıma koydu. "Bugün çok iyiydin." Birden konuyu değiştirmesi garipti.

"Bir daha beni böyle şeylere alet etme, senin yüzünden başım belaya girsin istemiyorum!" deyince çarpık gülümsemesiyle dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Merak etme, benim yanımda başın belaya girmez... Belanın ta kendisi benim zaten!" Fısıltıyla çıkan sesi beni dehşete düşürmüştü.

Geri çekilip kızgın bir tonla konuşurken "Kendini tanıman ne güzel!" dedim.

"Bu seni korkutuyor öyle değil mi?" diye sordu eğleniyormuş gibi.

Kafamı iki yana salladım "Çok fazla şey gördüm ben, çok fazla korku yaşadım..."

"Artık?" dedi merakla

"Artık korkmuyorum!"

Gülmekle yetindi. Garip, bir gülüşüyle nasıl biri olduğunu gizleyebiliyordu. Yüzünde maske vardı ama az önce takılı olan maske değildi bu, onu masum gösteren maskesiydi. Oysa o hiç de masum biri değildi.

"Gitmem lazım." deyip arkamı döndüğüm sırada dediği şeyle şaşkınlıktan ayaklarım yere sabitlendi. "Çetemde olmanı istiyorum."

Neden şaşırıyordum ki? Onun işi buydu; çetesine adam toplamak. İşine yarayacağımı anlamış olmalıydı. Bunun için özel olarak bir şey yapmamıştım, hatta hiçbir şey yapmamıştım. Bu durumda beni çetesine istemesinin tek bir nedeni olabilirdi. Şimdi ona, daha önce bir çetede olduğumu söylediğime pişman olmuştum.

Tekrar ona doğru dönüp kendimden emin bir şekilde konuştuğumda "Girmeyeceğimi biliyorsun." dedim.

"Neden denemiyorsun peki?"

"Neler yaptığını gördüm!"

Gözlerinde büyük bir arzu vardı "Hiç mi şansım yok?"

"Hiç!" dedim vurgulayarak.

Israr etmez zannediyordum ama vazgeçmeye niyeti yok gibiydi "Karşılığında benden ne istersen yapacağımı söylesem?" Çenesini

dikleştirdi "Mesela Karaman'dan seni terk ettiğin için intikam almak istemez misin?"

Ondan intikam alacağımı Demir dışında kimse bilmiyordu. Bunu bir tek ona söylemiş, ondan yardım istemiştim. En yakınlarım bile bilmezken Pamir resmen bana yardım teklifinde bulunuyordu. İntikam istediğimi nereden anladığını düşünüyordum? Belki bunu bakışlarımla belli etmiştim, belki de anlamadan ağzımdan çıkan bir sözle. Derdim anlaması değildi ama intikam isteyen biri olarak görünmek zoruma gidiyordu artık. Önce babam, şimdi Barlas... Benim kaderim buydu galiba; terk edilmek ve terk eden erkeklerden intikam istemek...

"Ben kimseden intikam almam!" deyip sinirle orayı terk edecekken hızla kolumdan tuttu "Yalan söyleme, gözümde değerin düşüyor!"

Bir şeyler bildiğini anlamak zor değildi. Ah, her şeyi de bilmesine gerek yoktu! Bu artık canımı sıkmaya başlamıştı.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordum biraz utanarak. Sebebi masum görünen bir kızın babasından intikam almasıydı. Kendisi bir kaçakçı olsa da bunu yargılayabilirdi. Sadece o değil, sanki herkes bunu yargılayabilir gibi geliyordu bana. Bu da benim cezamdı işte.

"Biliyorum," dedi düz bir sesle. Sesinde yargılama ya da aşağılama yoktu. "Seni araştırırken öğrendim."

Utançla kafamı eğdim. O yapmasa bile ben kendimi yargılıyordum.

"Öykü ben üyelerimi özenle seçerim. Benim yanımda sana zarar gelmez. Herkesten, her şeyden korurum seni." deyince gülecek gibi oldum. "Kendinden bile mi?" Yüzüm buruşmuştu "Üyene ne yaptığını gördüm!"

"Bana ihanet eden bir üye o." diye savunma yaptı.

"Ya bende ihanet edersem, benim de mi aklımla oynayacaksın?" diye sordum merakla. "Belki de daha kötü bir şey yaparsın... Öldürürsün!"

Gözlerini benden kaçırdı. Söylediğim şeyden rahatsız olmuştu sanki. Huzursuz görünüyordu. "İhanet etmeyeceğini tahmin ediyorum."

Kimi kandırıyordu acaba? Bana güvenmediğine o kadar emindim ki. Her an ihanet edeceğimi bile düşünüyor olabilirdi. Bunun benimle de bir alakası olduğunu düşünmüyordum. Çetesindeki herkes ona ihanet edebilirdi. Gaye bile.

"Sevdiği adama bile ihanet etmiş birine nasıl güveneceksin?" diye sordum ağzımı tutamayarak ama cevap beklemedim. Ne derse tatmin olmayacağımı biliyordum "Bu bir hırs öyle değil mi? Çetene girmek istememem seni hırslandırdı."

"Sanırım öyle oldu." dedi inkar etmeyerek

"Şunu aklından çıkar Pamir Yaman, ben asla çetene girmeyeceğim!" deyince hala umudunun olduğunu gördüm "Belki bir gün..."

"Belki diye bir ihtimal bile yok!" diye bağırdım. "Anlamıyorum, hemşire olarak yanında olmam neden sana yetmiyor?"

"Daha önce bir çetede olduğunu bilmek seni kendi çeteme istememe neden olduğu için." dedi tam da düşündüğüm şeyi söyleyerek. İste şimdi kendime kızıyordum. "Söyleyerek hata mı yaptım yani?"

"Bir yıl sonra sözleşme bitecek Öykü." deyince kaşlarımı çattım "Eee?"

"Arkana bile bakmadan gideceksin."

"Yani?"

"Yanisi, ben seni hep yanımda görmek istiyorum."

Bunu bu kadar rahat söylemesine anlam veremiyordum. Sebebi neydi, burada yalnız olmamız mı? "Bunu Gaye'ye de söyledin mi?" diye sorunca hafifçe kafasını oynattı "Ortada yanlış anlaşılacak bir durum yok, çeteye uygun bir adaysın."

"İSTEMİYORUM!" dedim sokaktan geçenleri umursamadan bağırarak. Sabrını zorladığımı zannediyordum ama o gayet sabırlı görünüyordu.

Sesli bir nefes bıraktı "Tamam, seni zorlamayacağım!" deyip gitmek için eski motosikletine bindi. O kadar parası varken bu kadar eski motor kullanmasının sebebini de çalınmasından korktuğu ihtimaline bağlıyordum.

Motoru çalıştırmış tam buradan gidecekken aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı "Öykü baksana." Yüzünde anlayamadığım bir şey gizliydi. "Barlas Karaman'ın bir kızla yurtdışına gittiğini duydum, bu doğru mu?"

Şimdi anlayamadığım o ifadenin alayla karışık bir küçümseme olduğunu anlıyordum "Sakın beni buradan vurmaya kalkma!" dedim parmağımı tehdit eder gibi sallayarak

İfadesini hiç bozmadı "Yanlış anladın!" dedi kafamı karıştırarak. "Ben sadece kızın kim olduğunu soracaktım. Seni bir kız için terk ettiğine göre bu kız onun için özel biri olmalı."

Nedenini şimdi daha iyi anlarken "Git buradan!" dedim söylemiş olduğu şeyin vermiş olduğu sinirle. Aptal! Beni böyle mi ikna edeceğini zannediyordu? Aklı sıra kıskançlık duygularımı yüzeye çıkartacak, Barlas'tan intikam almak için çetesine girmemi sağlayacaktı. Demir olmasa bile bunu yapacağımı zannetmiyordum. Bir daha asla bir çeteye girmezdim. Bu intikam uğruna olsa bile...

Göz kırpıp "Good night maviş." diyerek yanımdan ayrılınca bir süre yerimde kaldım. Sinirliydim ve bu şekilde eve girmek istemiyordum. Nasıl sinirlenmeyecektim ki, yaşadığım aşk koz olarak kullanılıyordu. Hem de birkaç gündür tanıdığım kişi tarafından. Bu hale bile düşmüştüm. Onu unutmuştum ama bende bıraktığı külleri kurcalayanlar olacağını biliyordum. Bu düşmanım da olabilirdi, dostum da. Herkes istemeden de olsa bir şekilde o küle dokunuyordu. Sönmüş bir kül can yakar mıydı? Yakıyormuş ve ben bunu yeni öğreniyordum.

Birkaç dakikam boş sokakta donarak geçerken artık eve gitmem gerektiğini düşündüm. Ben düşüncelere, adımlarım eve doğru adım atarken tam bahçe kapısının önünde yapılı birini görünce şaşırıp adımlarımı hızlandırdım.

Üzerinde siyah kaban vardı. Bu saatte bize gelenin kim olacağını düşünürken gördüğüm kişiyle hem şaşkınlık hem de bir mutluluk yaşadım.

"Cengiz abi!"

Dönüp bana baktı ve gülümsedi. "Öykü!" Onu görmeyeli uzun süre olmuştu. Ne yalan söyleyeyim hep yanımda olmasını istediğim insandı. Onu özlüyordum. Baba şefkati görüyordum onda sanki. Belki de bu yüzden bana iyi geliyordu.

Yanına yaklaşıp sarılınca başımı okşadı. Tıpkı bir babanın okşadığı gibi. Ah, nereden bilecektim ki bir babanın okşamasına benzediğini. Daha önce babam tarafından başım okşanmadığı için insanda nasıl bir his uyandırıyordu bilmiyordum ama Cengiz abinin başımı okşaması çok hoşuma gidiyordu. Huzur veriyordu bana; bir de güç.

Ona daha uzun sarılabilirdim ama benden rahatsız olmasından korkuyordum. Baba şefkati görmüyorum diye kimseden ilgi beklemeye hakkım yoktu. Böyle yaşamayı öğrenmiştim, şimdi de bunu sürdürmeliydim. Geri çekilip yüzüne baktığımda yumuşak bir tebessüm kondurdum suratıma "Hoş geldin, seni görmeyi beklemiyordum. İçeri gelsene."

Başımı bir kez daha okşadı. Onun da yüzünde tatlı bir tebessüm vardı "Annenin beni görmek isteyeceğini pek sanmıyorum, hem ben seninle konuşmak için geldim."

Ara sıra halimi hatırımı sormak için bunu yapıyordu ama genelde buluşurduk, hiç evime geldiği olmamıştı. "İçeride konuşalım o zaman." deyince ısrar edeceğimi anlayıp bunu kabul etti. "Peki."

Anahtarımı çıkarıp içeri girince anneme seslendim "Anne, bak kim geldi!"

Annem merakla salondan çıktı. Cengiz abiyi beklemiyor gibi görünürken yüzü anında bozuldu "Merhaba Birgül." dedi Cengiz abi kapıda beklerken. İçeri girmemişti. Görünüşe göre annemin davetini bekliyordu.

Annem düz bir ifadeyle ona bakıyordu. Kızgın değildi ama burada olmasından da hoşnut olduğunu sanmıyordum "Merhaba, Hoş geldin."

"Cengiz abi benimle konuşmak için gelmiş." dedim söze atlayarak.

Annemin o an nefes alışverişi hızlandı. Korku dolu gözleri onun üzerindeydi "Hangi konuda?"

"Genel." dedi Cengiz abi. Annemin üstünde hala bir tedirginlik vardı. Bana ondan bahsedeceğini düşünüyor olmalıydı. Bu sebeple Cengiz abiyle ilişkimi kesmemi defalarca kez söylemişti ama elbette onu dinlememiştim.

Onun bana iyi geldiğini anlatarak buna saygı duymasını beklemiştim. Son bir yıldır bunu daha iyi karşılıyordu. Bir iki kez de benimle birlikte Cengiz abiyle buluşmaya geldiği olmuştu. Yalnız konuştuklarını da biliyordum, çünkü Cengiz abiyi bir kere hastanede annemin yanında yakalamıştım.

Mevzunun ne olduğu belliydi. Annemin onu uyardığını biliyordum. Konuşurlarken hiç duymamıştım ama annemi tanıdığım için ona ne söyleyeceğini kestirebiliyordum. Benim yanımdayken o konuyu açmadığından gizlice onunla konuşmayı tercih ediyordu. Şimdi de öyle yapacakmış gibi görünürken bana baktı "Öykü bize biraz izin verir misin, önce biz konuşalım."

Cengiz abinin gerçekten benimle Barlas hakkında konuşacağını düşünmüyordu herhalde. 'Genel' lafını yanlış anlamış olmalıydı. Anlamıyorum, ne zamana kadar bu korkuyu sürdürecekti, o konuşmasa bile başkası konuyu açıp beni perişan edebilirdi. Annem herkesi kontrol edemezdi ya!

"Tabii." Deyip odama girince kapının arkasına geçip kulağımı oraya dayadım. Yaptığım şeyin çok ayıp olduğunun farkındaydım ama ne diyeceğini merak ediyordum. Onu tatlı bir dille mi uyaracaktı yoksa kaba bir dille mi?

Annemin sesi fısıltı halinde gelirken "Eğer o psikopat çocuk hakkında konuşacaksan hiç ağzını yorma ve Öykü'ye o kötü hatıraları hatırlatma!

Onu unutmak için ne kadar çabaladığını biliyorsun." dedi. Gergindi. Cengiz abi yanlış bir şey söyleyecek olsa patlayacakmış gibi hali vardı.

"Merak etme, ondan bahsetmeyeceğim." dedi Cengiz abi annemi rahatlatmak istercesine. Doğruydu, söylediği şeyi yapardı. Ben konuyu açmasam benimle de bu konu hakkında konuşmazdı ama kötü olduğum dönemlerde o kadar çok ondan bahsetmiştim ki mecburen benimle konuşmak zorunda kalmıştı.

"Buna hiç emin olamıyorum!" Annemin onu yalancılıkla suçlaması da garipti. Daha önce ona hiç yalan söylediği olmamıştı ki, niyeydi şimdi bu şüphe?

"Bana neden güvenmiyorsun?" Cengiz abinin sorusuyla annemin sesi biraz yükseldi "Kızımın hayatını mahvettiniz!"

"Onun için elimden geleni yapıyorum."

"Bu işe hiç karışmamalıydın!"

"Öykü benim kızım gibi." deyince annemin sesi sinirden epey yüksek gelmeye başladı "Kardeşin onu terk ederken de öyle miydi?" Duyacağımı fark edip yine fısıltıyla konuştu "Yanlış anlama, o çocuğun defolup gitmesi hoşuma gitti ama kızımı bu halde bıraktığı için ona nefret doluyum. Aynı şekilde sana da!"

"Beni bu konuda hiç affetmeyeceğini biliyorum."

"Evet asla affetmeyeceğim, kızım benim için her şeyden önemli. Onun hayatına bir şekilde girmiş olabilirsin ama artık çıkmanın vakti geldi."

Seslerini zor duyduğum için annemin dediği şeyi doğru duyup duymadığımı düşündüm. Hayatımdan çıkmasını mı istiyordu? Olamaz!

Kapıyı açıp "Hayır!" diye bağırınca ikisi de bana baktı.

"Öykü?" dedi annem şaşkınca. Onları dinlediğimi düşünmediği için kızmış görünüyordu.

"Cengiz abiyi seviyorum anne. O benim her zaman yanımdaydı!" deyince Cengiz abi araya girdi "Tamam Öykü, belli ki annenin canı sıkkın ve sinirini benden çıkarmak istiyor."

Annem bakışlarını benden alıp Cengiz abiye çevirdi "Sana gerçekten inanamıyorum!"

"İyi akşamlar Birgül." diyerek çekip gitti.

Cengiz abinin alındığını hissediyordum. Annemin onu suçlamaları bir türlü bitmiyordu. Ne yapsa anneme yaranamıyordu. Başımıza gelen her şeyde Cengiz abi yanımızdaydı. Ona minnet duyması gereken yerde söyledikleri can sıkıcıydı. Adam daha geçen ay arabamın patlayan tekerini takmak için yardıma gelmişti. Başım sıkışınca hemen onu arıyordum, hakkını asla ödeyemezdim. Keşke annemde biraz minnet gösterseydi ama ne yapsa annemin sevgisini kazanamazdı artık.

Annem sinirle kapıyı kapatıp odasına çekilince hemen evden çıkıp Cengiz abiye yetiştim. Neyse ki arabasına binmemiş, öylece duruyordu. Peşinden geleceğimi anlamış olmalıydı.

Karşısında dururken "Seni suçladığı için üzgünüm!" dedim. O da sinirlenmiş görünüyordu. Söylediğim şeyle siniri anında yatışırken buruk bir tebessümle "Aslına bakarsan haklı." dedi.

"Hayır!" diyerek kafamı salladım. Böyle düşündüğüne inanamıyordum.

"Sana iyi gelmiyorum galiba." deyince ağlamamak için kendimi zor tuttum "Bana çok iyi geliyorsun." Sesim titremişti, bunu anladığını biliyordum.

Ağlamamam için mi bilmem hemen konuyu değiştirdi "Bir sıkıntın yok, değil mi? Görüşmeyeli bir hayli oldu."

Vardı ama ona bundan bahsedemezdim ki. Onu kendime ne kadar yakın görsem de başını benim yüzümden belaya sokmasını isteyemezdim. Benim neyim oluyordu ki? Ona abi diyordum ama değildi. Bu sadece saygıdan söylediğim bir şeydi. Aramızda kan bağı yoktu. Oysa ne kadar isterdim öyle olmasını. Onunla dostummuş gibi her şeyi paylaşsam da insan bazen

dostundan bile bir şeyleri gizleyebiliyordu. Bende şimdi öyle yapıyordum. Susuyordum ve sırrımı gizliyordum.

"Hayır." deyince mavi gözlerime güven verir gibi baktı "Olursa haberim olsun."

"Cengiz abi," dedim fısıltıyla. Bana merakla bakarken ona sarıldım. Yanağımı göğsüne bastırmıştım. Bana o kadar güç veriyordu ki bu hiç bitmesin istiyordum. "Seni seviyorum.. Bir abi gibi."

'Baba gibi' diyememiştim, utanmıştım. Belki de en acı yanımı görmesinden korkmuştum. Kimsenin bir babaya ihtiyacım olduğunu bilmesini istemezdim. Bana acımalarına katlanamazdım. Bu yüzden gizleme gereği duyuyor, bu isteği sadece kendimle paylaşıyordum.

Bu hoşuna gitmiş gibi ses çıkarırken yine başımı okşadı "Abin de seni seviyor." İç çekti. Bir şey daha demesini bekledim ama susuyordu.

Geri çekilip yüzüne baktım. Yıllar geçmesine rağmen hala çok genç gösteriyordu. Tıpkı annem gibi. Oysa kırklı yaşlarının başındaydı. Yıllara meydan okuması hoştu ama hala yalnız oluşu beni üzüyordu. İyi biriydi, bu zamana kadar neden evlenmemişti bilmiyordum. Bunu ona hiç soramamıştım, yanındayken kendimle ilgili konuşmaktan bunlara vakit bulamamıştım.

Şimdi sorabileceğimi düşünürken geri çekilip yüzüne baktım "Hiç aşık oldun mu Cengiz abi?"

Şaşkın bir şekilde güldü "Bu da nereden çıktı?"

"Merak ettim."

Eski anıları hatırlamış gibi gözleri uzaklara daldı "Oldum." dedi keyifle. "O zamanlar yirmi yaşındaydım. Mahalleye çok güzel bir kız taşınmıştı. Görür görmez aşık olmuştum."

"Peki o da sana aşık mıydı?" dedim anısını heyecanla dinlerken

"Onun gönlü başkasındaydı, benimle hiç ilgilenmedi." deyince sorduğum soru için anında pişman oldum "Yaa, kötü olmuş!" Yanağımdan makas alırken yine güldü. "Üzülme geçti gitti, gençlik heyecanıydı işte!"

"Neden kimseyle evlenmedin? Yoksa seni hak edecek biri karşına çıkmadığı için mi?"

Göz kırptı "Belki de öyle."

İkimiz de gülüşürken merak ettiğim diğer soruyu sordum "Çocuğun olsun istemedin mi?"

"Benim çocuğum var zaten Öykü..." dedi sıcak ve samimi gülüş eşliğinde. Bizimkileri kast ediyor olmalıydı "Siz varsınız."

"Yine de sevdiğin kadından bir çocuğun olsaydı iyi olmaz mıydı?" diye sorunca kahkaha attı "Ben hala gencim. Çocuk sahibi olabilirim."

"Eminim harika bir baba olursun." dedim içtenlikle.

Bana şefkatli bir bakışla bakıyordu "Öyle mi dersin?"

"Hı hı." deyip yüzümü yere eğdim. "Hayat çok adaletsiz, babalığı senin gibi hak eden biri varken hiç hak etmeyen biri baba oluyor."

"Öykü..." deyince onu yüzüne bakarak susturdum "Cengiz abi, seni asla kaybetmeyeceğim. Annem ne derse desin seni hayatımdan çıkarmam."

"Anneni üzme, senin için çok fedakarlık yapıyor." deyince omzumu silktim "Sen de yapıyorsun,"

"Öykü ben senin..." deyip sustu. Ne söyleyeceğini bildiğim için sözünü ben tamamladım "Babam değilsin..." Yutkundum, boğazımda acının tarifsiz hissi vardı "Ama bana ondan daha yakınsın. Bu yüzden ne olursa olsun hep hayatımda olacaksın."

Bir şey diyecek gibi olurken tekrar sarıldım ve konuşmasına izin vermedim.

Bu seferki sarılmam veda sarılması olduğu için kısa sürmüştü "Hoşça kal." diyerek yanından ayrılınca hemen eve girdim.

Girer girmez karşımda beni bekleyen annemi görünce sesli bir nefes bıraktım "Onu hayatımdan çıkarmaya çalışma anne!"

"Sana iyi gelmiyor." dedi bana acıyan gözlerle bakarken

"Aksine, bana her şeyden iyi geliyor." deyip iyice yanına yaklaştım "Onu üç yıldır tanıyorsun, bir kötülüğünü gördün mü?"

"Hayır ama..." Sözünü hızla kestim. "O iyi biri anne. Bunu sana daha önce hiç demedim ama bazen keşke babam o olsaydı diye düşündüğüm oluyor."

Tutamamıştım işte, itiraf etmiştim. Bunu bilsin istemiyordum ama onu hayatımdan çıkarmasın diye söylemeye mecbur kalmıştım "Ona aşık olsaydın hayatımız çok farklı olabilirdi."

Üzülsün istemiyordum ama sanırım istemeden onu üzmüştüm. Oysa derdim onu üzmek değil, Cengiz abiye karşı sempati kazanmasını sağlamaktı.

Bana bir şey diyemeden öylece bakarken onu yanağından öptüm. "Cengiz abi bana bir baba gibi sahip çıkıyor, lütfen bunu elimden alma."

Sessizliği sürerken geri çekilip odama girdim. Şu an istediğim tek şey yatağıma uzanıp uyumaktı. Kendimi kötü hissettiğimde genelde uyumayı tercih ediyordum. Evet, şimdi de kötü hissediyordum. Annem Cengiz abi gibi birini hayatımdan çıkarmamı istiyordu, bense bir çete liderini hayatımdan çıkarma derdindeydim. Ona tutsak yaşıyordum, kelepçelerimi çözüp beni bırakmasını istiyordum ama bunun mümkün olmadığının farkındaydım. Onun tek derdi beni çetesine almak istemekken bunu asla yapmazdı. Benden sıkılmasını beklemek bile saçma olurdu. Ona itaat etmemin bir anlamı yoktu artık, beni bırakmayacağı kesinleşmişti. Bu saatten sonra dediğini yapıp saçma işlerine karışmayacaktım. Kendimi bir daha onun yüzünden tehlikeye atamazdım.

Ne olursa olsun bir çete liderine karşı gelebileceğimi biliyordum. Bu sefer yılmak, boyun eğmek yoktu. Kararlıydım, onunla ne pahasına olursa olsun

savaşacaktım.

Üzerimi değiştirip yatağıma girdikten kısa süre sonra hemen uykuya daldım.

Yine o sokaktaydım.

Peşimde kim olduğunu bilmediğim adam vardı. Beni öldürmek isteyen adamdan kapüşonlu kişi tarafından kurtarılıyordum. Figürlü yüzüğüne bakarken korkuyla uyandım.

Yine görememiştim.

Aslında derdim o değildi, rüyanın anlamıydı. Artık gerçekten sebebini öğrenmek istiyordum, bu rüya bana ne anlatmak istiyordu?

Komodinimin üzerindeki sürahiden bardağıma su doldurup içtikten sonra başımı tekrar yastığa koydum. Tekrar aynı rüyayı görmemeyi umut ediyordum.

Birkaç dakikam tavana bakmakla geçerken gözlerim yavaş yavaş kapandı ve uykuya daldım.

***

Bugün tek dersimiz olduğu için dersten sonra Koray'ı ziyarete gelmiştik. İlk iş günü olduğu için heyecanlı olduğunu biliyordum. Bu yüzden yanında olmak istemiştik. Şirketin yakınlarındaki bir kafede oturuyorduk. Burada olduğumuz için Koray'ın işinden bahsederiz sanıyordum ama konu bendim. Aysun olan biteni Koray'a anlatmış, onun da şok geçirmesini sağlamıştı.

"Bu olanlara inanamıyorum, Aysun olmasa bir şeyden haberimiz olmayacak!" Sitemini haklı görürken "Alınma lütfen Koray, görüşemedik diye bir şey söylemedim." dedim.

"Telefon diye bir şey var!"

"Bunlar telefonda anlatılacak şeyler değil."

"Ne olacak şimdi, bir senen çete liderinin yanında mı geçecek?" diye sorunca yutkundum. Bu sorunun cevabını ben bile bilmiyordum. Belki öyle belki de değildi, o kadar değişik bir hayatım vardı ki ne olacağını kestiremiyordum.

"Öyle görünüyor." deyince dertli bir şekilde kıvırcık saçlarını karıştırdı. Oysaki özenle taramış görünüyordu. "Öykü hemen onun yanından ayrılmalısın, bir şeyler düşünelim, bir çare bulalım!"

Bunun için elbette bir şeyler yapacaktım. Tek derdim onları bu işe karıştırmamaktı. Ben zaten yanmıştım, peşimden onları da sürükleyemezdim.

Bir şey demeyince beni dürttü "Öykü sana diyorum!"

İrkilip kendime gelirken "Ondan kurtulmak için elimden geleni yapacağım." dedim. Koray o kadar gergin görünüyordu ki giydiği takım elbisesinin kravatını gevşetti. Onu böyle bir takımın içinde gördüğüm için ilk başta biraz garipsemiştim ama yavaş yavaş alışıyordum. Üç yıl önce lisede şakalaştığım, birlikte gülüp eğlendiğim çocuk şimdi bir şirkette çalışıyordu. Zaman gerçekten hızlı geçiyordu, çok çabuk büyüyorduk.

"Kadere bak, yıllar önce Barlas'ın çetesindeydin şimdi başka bir çetenin yanında." deyince Aysun'un dirseğiyle Koray'ı dürttüğünü gördüm. Koray bunun sebebini anında anlarken bakışlarıyla üzgün olduğunu belli etti "Özür dilerim Öykü! Sana onu hatırlatmak istememiştim."

O isim anıldığı için kendimi kötü hissetmiştim ama onu anlayışla karşıladım. Aslında çevremdekiler değildi onu bana hatırlatan, kendisini bir şekilde hatırlamamı sağlayan kaderimdi. Bu yüzden de kimseyi suçlayamazdım.

Öznur kötü olduğumu fark ederken konuyu tekrar Pamir'e döndürdü "Bizim Pamir hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor. Buna göre bir plan yapar seni ondan kurtarırız."

Kafamı olumsuz anlamda salladım "Benim için bir şey yapmayacaksınız, bu işe karışmanızı istemiyorum."

"Hey, biz senin arkadaşlarınız!" dedi Öznur kızarak

Ona cevap verecektim ama kafenin girişinde Çetin'i görünce "Konuyu kapatalım, Çetin geliyor!" dedim.

Aysun onu görünce gülümsemeye başladı.

Çetin etrafı inceleyerek yanımıza gelince Koray'la tokalaştı "Koray oğlum, çok iyi bir şirkette işe girmişsin, bizim şimdi haberimiz oluyor. Ne yaptın patronun beynini mi hackledin?"

Koray onun esprisine gülerken "Hoş geldin?" dedi

"Hoş buldum." deyip Aysun'un yanına oturdu Çetin. Tekrar etrafına baktı "Mekan güzelmiş." Sonra kafasını yanında oturan Aysun'a çevirdi "Sende güzelsin bebe..." Aysun'un giydiklerini süzerken kaşları çatıldı "Aysun, sen bugün üzerini giymedin mi?"

Aysun'un şaşırdığını gördüm. "Görmüyor musun?" dedi anlamayarak.

"Görmüyorum, hani nerde? Eteğin yok!" deyince Aysun gözlerini devirdi "Başlama yine!"

"Sen böyle okula mı gittin bir de?"

"Gittim ne var!"

"Kararını verdin o zaman?" deyince "Ne için?" diye sordu.

"Beni katil etmek için!" dedi Çetin sinirle.

O sırada Koray'ın kıkırdadığını gördüm. Öznur da gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Aysun bu durumdan sıkılmış gibi görünürken "Üf! Saçmalıyorsun yine." dedi. Başını başka tarafa çevirmişti. Görünüşe göre trip atıyordu.

"Arkadaşlar burada yapmayın bari!" diye uyardım ama beni dinlemediler.

"Al şunu beline sar." diye üzerindeki ceketi çıkarıp verdi Çetin ama Aysun almadı. "Delir me? Ben bu kombine ne kadar verdim haberin var mı senin?"

"Bir de para mı verdin? Terzide bunlar bedava. Kumaş parçasını etek diye satmışlar sende almışsın! Safsın kızım sen." Ona doğru biraz eğilip yüzüne garip bir şekilde baktı "Makyajın da yine abartı olmuş. Filli boyayla sponsorluk anlaşması mı yaptın anlamıyorum ki, bu ne hal? İnsanlar düğününde bile böyle makyaj yapmıyor!"

Koray dayanamayıp kahkaha patlatınca Aysun ona baktı "Neye gülüyorsun Koray? Komik mi?"

"Affedersin, kendimi tutamadım." dedi Koray mahcup olmuş gibi.

Aysun ters bakışlarını Çetin'e çevirip "Seni buraya çağıranda kabahat zaten!" dedi.

"Estağfurullah, asıl buraya gelende kabahat Aysun Hanım!" diye cevap verdi Çetin. Sonra Koray'a baktı "Eee Koray, ne bekliyorsun anlatsana. İlk günün nasıl geçti, alışabildin mi?"

Koray şirketinden gayet memnun görünürken kafasını salladı "Şirketteki herkes çok iyi, bana epey yardımcı oldular. Bir odam var, görmeniz lazım kocaman."

Aysun "Görelim o zaman!" diyerek heyecanla ayağa kalkacakken Çetin kolunu tutup ona engel oldu "Sakın ayağa kalkma!"

Bakışmaları birkaç saniyeden fazla sürerken tartışma çıkmasın diye ortamı yumuşatmaya çalıştım "Kesinlikle hemşirelik okumamalıydım. Koray'ın çalıştığı şirket gibi bir şirkette çalışmak varken hastanelerde sürüneceğim!"

"Al benden de o kadar." dedi Öznur. Çetin'in ve Aysun'un ilgisini dağıtmak için böyle bir şey dediğinden emindim "Senin şimdi maaşın da iyi olur değil mi?"

Koray bundan gururlanırcasına başını salladı "Evet, bayağı iyi kazanacağım."

Öznur, Aysun ve Çetin'e bakıp tekrar Koray'la konuştu "İlk maaşınla bizi yemeğe çıkarmaya ne dersin?" Koray sevinçle kıkırdadı "Elbette. Sizi çıkarmayacağım da kimi çıkaracağım?"

Aysun'un sessizliğinden pek hoşlanmamaya başlarken gerilmeye başladığımı hissettim. Tartışmalarını hiç istemiyordum. En iyisinin buradan gitmek olduğuna karar verip Koray'a baktım "Biz artık kalkalım, senin işlerin vardır. Hem öğle aran da bitmek üzere sanırım."

"Bugün büyük patron gelecekmiş, hazırlık yapmam gerekiyor ama odamı görmeden bırakmam sizi, hadi gelin göstereyim" deyince Öznur'la birlikte ayaklandım "Gidelim o zaman."

Aysun da tam kalkacakken Çetin hızla ceketini uzattı "Al şunu!" Aysun önce ters ters ona baktı daha sonra dişlerini sıkarak uzattığı ceketi alıp beline bağladı "Ömrümü yedin!"

Çetin onu umursamazken Koray'a baktı. "Bizi es geçin Aysun'u kaçırıyorum, başka zaman görürüz odanı da şirketini de."

"Siz bilirsiniz." dedi Koray. Sonra hep birlikte dışarı çıktık. Aysun ve Çetin bizden ayrılıp arabaya binince bizde Koray'ın şirketine gittik. Kafe şirkete yakın olduğu için çok yürümemiştik.

Koray'ın büyük ve şık odasını gördükten sonra konuşarak lobiye indik. Koray tam bizimle vedalaşacakken lobide karşılaştığım kişiyle küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Bu dün Demir'le birlikte arabasını kurtardığımız adamdı. Yine iyi giyinmişti, lobideki herkes onun önünde toplanırken içlerinden biri konuştu "Macit Bey, Hoş geldiniz efendim."

Önemli biri olduğunu düşünürken adamın "Hoş bulduk." dediğini duydum. Gözleriyle çevreyi taradı. Bende dururken o da şaşırmış görünüyordu. Yavaş ve kendinden emin adımlarla bana yaklaştığında "Tesadüfe bak, burada mı çalışıyorsun yoksa?" dedi keyifle.

"Hayır, arkadaşım Koray'ı görmeye gelmiştim." deyip yanımda duran Koray'ı işaret ettim. Bizimkiler şaşkın görünüyordu. Öylece konuşmayı dinlediler.

Macit Bey Koray'a kısa bir bakış atıp tekrar bana baktığında "İsmin neydi senin?" diye sordu.

"Öykü." dedim düz bir sesle

Gülümsedi "Öykü seninle tekrar karşılaştığıma sevindim."

"Teşekkür ederim."

Tekrar Koray'a baktı ve onu kısacık süzdü. "Koray seni ilk defa görüyorum, yeni misin sen?"

"Evet efendim, işe yeni başladım."

"Hayırlı olsun o zaman." diyerek omzunu sıvazladı. Siyah gözleri bendeydi ama onunla konuşuyordu "Bu arada Öykü gibi bir arkadaşın olduğu için çok şanslısın. Dün bir arkadaşıyla birlikte çalınan arabamı kurtardı, ona ne kadar teşekkür etsem az."

"İnanın teşekküre gerek yok." dedim gülümseyerek

"Çok cesur bir kızsın..." dedi hayran kalmış gibi "Madem bizim şirkette çalışan Koray'ın da arkadaşısın yarın akşam sizi kendi evimde ağırlamak isterim. Teşekkür babında düşün."

"Teklifiniz için teşekkürler ama..." dememle Koray hızla sözümü kesti "Elbette geliriz, bu bizim için şereftir."

Macit Bey şimdi daha da keyifli görünüyordu. "Mükemmel, yarın yedide sizi bekliyor olacağım. Şoförüme söylersin sizi getirir.

"Tabii efendim."

"Görüşürüz Öykü, kendine iyi bak." dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Tam Koray'a bir şey demek için ona dönmüştüm ki benden önce konuştu. "Vay be Öykü! Bizim büyük patron seni tanıyan biri çıktı, sayende havam olacak."

"Teklifini neden kabul ettin, hiç gidesim yoktu." dedim somurtarak

"Yapma Öykü, bu benim için bir fırsat. Beni yakından tanırsa burada çok iyi yerlere gelirim." deyince bir şey diyemedim "Peki tamam," diyerek ona sarıldım "Hoşça kal, umarım işinde çok başarılı olursun."

"Geldiğin için sağ ol." dedi ve beni yanağımdan öptü

Gülümseyip Öznur'a baktım "Hadi."

O da Koray'la vedalaştıktan sonra buralarda durak olmadığı için ikimiz de taksiye bindik. Öznur kendi evinin önünde indikten sonra taksi benim evde durdu. Aşağı indiğimde arabamın orada olduğunu gördüm. Pamir bırakmış olmalıydı. Etrafta mı diye bakmıştım ama görünürde kimse yoktu, bırakıp gitmiş olmalıydı. Haber de vermemişti.

Onu görmeyecek olmamın verdiği memnuniyetle arabamın yanına yaklaştığımda sileceklerin orada bir not gördüm. Elime aldığım kağıtta yazanlara bakarken şaşkındım

Bayındır Caddesi, öç apartmanı, no2

Sana bir sürprizim var!

Gözlerimi devirip kağıdı buruşturdum. Nereden çıkmıştı şimdi bu sürpriz? Bunlarla uğraşacak vaktim olduğunu sanmıyordum ama gitmem gerektiğinin farkındaydım. Bu sürpriz banaysa ben gitmesem bile nasıl olsa bir şekilde getirtecekti. Zorluk çıkarmanın anlamı yoktu.

Adresi bilmediğim için navigasyonu açıp yürümeye başladım. Çok uzakta değildi, on dakikalık bir yolum vardı.

Yavaşça yürüyüp dediği apartmanın önüne geldiğimde, apartmanın yeni yapıldığını ama henüz kimsenin oturmadığını gördüm. Gerçekten burada beni nasıl bir sürpriz bekliyordu merak etmiştim.

İçeri girdiğimde hemen giriş katta bulunan no 2'nin kapısına yaklaştım. Kilidi üzerindeydi. Açıp içeri girince etrafa baktım. Beni bomboş ve büyük bir hol karşılamıştı.

"Pamir!" dedim seslenerek ama cevap gelmedi. Her ne yapıyorsa sesimi duymamış olmalıydı. "Pamir!" diyerek tekrar seslenince dört oda görünen evin açık olan kapısına doğru yaklaştım. İçeri baktım ama orada değildi. "Neredeysen çık hadi işim var!" dedim sinirle. Oyun oynayacak halde değildim. Bir an önce çıksın istiyordum.

İkinci kapıya yaklaştığımda açıp oraya da baktım. Kimse yoktu. "Hadi ama!"

Ses gelmeyince üçüncü kapıya yanaştım. Artık pes edecek durumdaydım. Çıkıp gidesim vardı ama zor sabır ediyordum. Açıp içeri baktığımda tıpkı diğer odalarda olduğu gibi bomboş odayla karşılaştım. Dişlerimi sıkıyordum "Pamir artık canım sıkılıyor, gidiyorum bak!"

Son olarak dördüncü kapıya yaklaştığımda içeriden birinin çıktığını gördüm.

"Acelen ne?"

Pamir değildi bu, Gaye'ydi. Arkasında iki arkadaşı dururken yüzüne psikopat bir gülüş yerleştirmiş eğlenircesine beni süzüyordu

"Gaye?" dedim şaşırarak. Açıkçası birazda korkmuştum. Bunun onun bir oyunu olduğunu bilmiyordum, hatta anlamamıştım bile. Ah, böyle bir oyuna nasıl gelirdim? Hiç buraya gelmemem gerekiyordu.

"Ne oldu, beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?" deyince kaçmak için hızla arkamı döndüm ama benden önce davranıp evin kapısını kapattı ve cıkcıkladı. "Buradan çıkış yooooook!"

"Yanlış yapıyorsun!" dedim bağırarak.

"Umurumda mı sence?" deyip yüzündeki gülüşü yok etti. Yerini tehlikeli bakışları almıştı. "Gerçekten sana o tokadın hesabını sormayacağımı falan düşünmedin değil mi?"

Arkadaşları kollarımdan tutarken çırpındım ama işe yaramadı. Buradan kaçamayacağım bariz bir şekilde belli olmuştu. Korkmamam gerektiğini

düşünsem de kendime engel olamadım. Onun Pamir'in yanında çalışan son hemşireye yaptığı şeyi düşünüyordum. Bu da dehşete kapılmama neden oluyordu.

Gaye eğlenir gibi görünürken bana doğru bir kaç adım attı "Buradasın, istediğim yerde!" deyip ellerini iki yana açtı. Sesinde intikamın verdiği garip tını vardı. "Öç apartmanına hoş geldin Öykücük! Senden burada mükemmel bir öç alacağım."

Canlarım rica etsem bölüme oy verip yorum yapar mısınız? Bunlar benim için önemli. Umarım beni kırmazsınız. Hepinizi çoook seviyorum, sevgiyle kalın :)

65.BÖLÜM

Korku, çok yakından tanıdığım bir histi. Hayatımda öyle yer edinmişti ki, her an beni buluyor, kalp ritmimin dengesini bozuyordu.

Buz pistinin üzerindeydim sanki. Tek yanlış hareketlimle buz kırılacak, hayatım altüst olacaktı. Bazen bir rüyaya hapsolduğumu düşünüyordum. Kötü bir rüyaydı bu, hatta kabus. Öyle ki, bana nerede olduğumu bile unutturuyordu. Huzursuzluğun kamp kurduğu yerde mi, hiçliğin ortasında mı, yoksa karambole yaşadığım bir hayatta mı?

Gaye'nin bana yapacaklarını düşünmek iliklerimin bile huzursuzluğun tadına bakmasını sağlarken var gücümle bağırdım "İmdaaaaaaaat! Kimse yok mu?"

Oysa ne gereksiz bir çığlıktı bu, ne çaresiz... Kimsenin olmadığı apartmanda sesimi kime duyurmaya çalışıyordum? Sokaktan geçen biri de duymazdı zaten. Çünkü ben, o kadar şanslı biri değildim.

Gaye'nin bakışlarına bana duyduğu nefretin kıvılcımları yansırken "Sesini kes, duymak istemiyorum!" diye bağırdı.

"Beni hemen bırak!" dedim emredici bir tonla.

Şaşırdı "Sürprizimi merak etmiyor musun?

"Çok pişman olacaksın!"

"Hayır, çok zevk alacağım!" diyerek kahkaha attı. Kısacık saniye yüzünü inceledim. Korkunç bir yüzü vardı. Güzelliği bile bu korkunçluğu örtmeye yetmemişti. Vicdansız bir insanın yüzünü ne gizleyebilirdi ki? Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Şu an zihin okuma gücümün olmamasına lanet ettim.

Arkadaşları beni öyle sıkı tutuyorlardı ki kolumun kangren olacağına yemin edebilirdim. Yine de bu durumun rahatsızlığından yakınmadım. Tek derdim

Gaye'yi alt etmekti "Neden onlara beni bırakmalarını söylemiyorsun, yoksa benden korkuyor musun?"

Yüzünün şekli değişti ama sesini çıkarmadı. Çünkü bıraktıkları takdirde ne olacağını çok iyi biliyordu. Bunu asla göze alıp da beni bıraktırmazdı.

"Sen bir korkaksın!" dememle çenesi seğirdi "Kes sesini!"

"Benimle yalnız kalmaya korkuyorsun çünkü seni alt edeceğimi biliyorsun!" Onu kışkırtmak için her yolu deniyordum. Dediklerim gururuna dokunur da bırakır diye umut ediyordum ama nafileydi. Gerçekten korkuyordu.

Söylediklerime daha fazla dayanamazken iyice yanıma yaklaşıp yüzüme sert bir tokat indirdi. Canım öylesine yanmıştı ki buna rağmen sesimi çıkarmadım.

"İçeri sokun!" dedi bağırarak. Arkadaşları anında dediğini yapıp beni geniş bir odaya soktular. Oda bomboştu. Yerde tek bir şey duruyordu. Bir tabut! Rengi siyahtı, kenarları dikenlerle çevrelenmişti. içinde de yığınla kemik vardı!

"Nasıl, tam sana göre değil mi? Özenle süslendi!"

Görüntü tüylerimi diken diken ederken aklımı kaybetmemek için silkinip kendime geldim. "Sen hiç normal değilsin!"

"Üzülme tatlım, bu gerçek bir ölüm değil." dedi eğlenircesine.

Ona döndüm. Yüzümdeki dehşeti fark etmemesini umuyordum "Pamir bu yüzden seni asla affetmeyecek!"

"Ona adıyla mı hitap ediyorsun?" dedi şaşırarak. Bunun konumuzla ilgisi neydi bilmiyordum ama onu umursamadım. Cevap da vermedim. "Ne sanıyorsun, beni tabuta yatıracağın için seni ödüllendireceğini mi?"

"Bundan haberi olmayacak ki!" deyince bakışlarım kısıldı. "Beni öldürmeyeceğine göre ona her şeyi anlatacağım!"

Cebinden hızla bir şey çıkardı ve yanıma yaklaşıp sivri uçlu şeyi dudağımın tam kenarına bastırdı "O zaman ben de dilini keserim!"

Korkusuz gözlerle ona baktım. Dediğini yapacağını biliyordum ve buna rağmen ona böyle bakıyordum

"Yapamayacağımı zannediyorsun değil mi?" dedi korkmadığımı anlarken "Bana onun yanında nasıl vurursun?" Sivri şeyi daha da tenime batırdı. "Şurada nefesini kessem kimin haberi olur?"

"Kimsenin haberi olmasa bile sen bir katil olacaksın!" dedim bal rengi gözlerine sinirle bakarken.

Dişlerini göstererek güldü "Buna razıyım."

"Kim için, Pamir için mi?" dedim imayla. Bu zamana kadar ona değer vermediğini anlaması gerekiyordu. Pamir'in gözlerinde aşk göremiyordum, ya da hoşlantı. Bence o sadece Gaye'yi beğeniyordu. Bu yüzden onunla birlikte olduğuna neredeyse emindim. Ama görünüşe göre Gaye bunu görmek istemiyordu. Belki de görüyor, kabullenemiyordu.

"Onun adını ağzına alma!" diye köpürdü birden "Çetedeki herkes ona abi derken sen nasıl Pamir dersin?" Anlamadığım için kaşlarım çatıktı "Ne var bunda?"

"Ona kimse Pamir diyemez!"

"Gerçekten mi, takıldığın konu bu mu?"

"Bunu ben değil, o istiyor!" dedi kızgınca. Gözlerinde kıskançlığın gölgesi gizliydi "Ama senden istemiyor belli ki. Neden?"

Şimdi de gündemimiz buydu herhalde. Böyle bir şeyi daha önce fark etmediğim için hiç kafa yormamıştı. Dediği gibi bir şey olduğundan bile emin değildim. Belki de kıskançlıktan uyduruyordu.

"Çetede olmadığım içindir." deyince kafasını iki yana salladı "Ben ona adıyla hitap eden bir hemşire görmedim, buna hiç izin vermedi." Sivri şeyi

yüzümde gezdirdi. Sanırım kemik parçasıydı. "Onun için özelsin ve ben nedenini anlayamıyorum!"

Gaye aklımı karıştırırken "Bunu neden ona sormuyorsun?" diye sordum. Nedeni şimdi benim de ilgimi çekmişti.

"Seni kıskandığımı düşünecek!" dedi tükürür gibi

"Zaten düşünmüyor mu?"

"Senin yüzünden!"

"Bırak da nedenini öğreneyim o zaman." dedim bir umut bırakır belki diye düşünerek.

Geri çekildi. Dertli görünüyordu "Nereden çıktın karşısına!" deyince bana zarar vermeden bırakmayacağını anlamıştım. "Seni çok iyi anlıyorum ama bunu bana zarar vererek çözemezsin." dedim daha uysal bir şekilde konuşarak. Ona bir de bu şekilde yaklaşmak istemiştim. Garip bir tipti. Ne yapacağı belli olmazdı. Sanırım şu an bana vereceği zararı en aza indirgemek için uğraşıyordum.

Buz gibi bir bakışla yüzüme baktı. Dudaklında alaylı bir tebessüm olmasa da gözlerinde benimle alay eden ifadeyi görebiliyordum. "Sana ben zarar vermeyeceğim ki, sen vereceksin. Onun yanında kaldığın her saniye sana zarar olarak geri dönecek!"

Bıkkınca bir nefes bıraktım. Beni hiç anlamak istemiyordu. "Sana onun yanından ayrılmak istediğimi söylemiştim!"

"Hala beni aptal yerine koyuyorsun!"

"Neden bana inanmıyorsun?"

"Çünkü aramızı açmaya çalışıyorsun!" deyince omuzlarım düştü. Ona laf anlatacak takatim kalmamıştı "Bunu isteseydim inan böyle bir yola başvurmazdım." Çaresizce başımı salladım. Son bir kez daha şansımı denemek istiyordum. "Ondan kurtuluşum sensin. Bana yardım et, lütfen!

İmzaladığım sözleşmeyi bul ve bana getir. Yanından gitmemi istiyorsan yap bunu!"

Yüzüme birkaç saniyeden uzun baktı. Bu da bana umut veriyordu. "Sen Pamir'i aptal mı zannediyorsun? Sözleşmeyi bulabileceğim bir yere koyar mı?" deyince dediğimi yapacağını düşünüp onu ikna etmeye çalıştım "Sen onun sevgilisisin, bir şekilde bulursun!"

"Öykücük, yeter artık. Kendini zeki sanan hallerin sabrımı taşırıyor!"

"Bana inanman için ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey, çünkü senin gibi bir kevaşeye asla inanmam!"

Yeniden sinirlenmeye başlamıştım "Benimle doğru konuş!"

"Neden sinirlendin, Kevaşe değil misin?" dedi arkadaşlarıyla buna gülerek "Pamir'e nasıl baktığını görüyorum. Seni becersin istiyorsun!"

Kolumu tutuyor olmasalar onunla kavga edeceğimi düşünüyordum. Üstelik burada başıma ne geleceğini umursamadan "Bu senin düşüncen olmasın sakın!" deyince başımın arkasından saçımı tuttu. "O bir tek bana ait!"

O kadar sıkı tutmuştu ki koparacağını düşünüyordum "Umarım hep sana ait kalır, ikiniz de manyağın tekisiniz!"

"Seni öldürürsem artık aramızda olmazsın değil mi?" dedi ateş püskürerek.

"Ben aranızda değilim zaten!"

"Kes sesini!" deyip saçımı bıraktı. Yüzünde yine alaylı gülüş vardı "Onun ne olduğunu gördüğünde de bakalım yanında kalmak isteyecek misin?"

Üstü kapalı olarak ima ettiği şey bunu merak etmeme neden olmuştu. Bir şeyler biliyordu, bu yüzden bana da anlatsın istiyordum "Daha açık konuş, ne demek istiyorsun?" dememle gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı "Göreceksin Öykücük, göreceksin!"

Tam konuşacakken bana daha fazla sabır edemiyormuş gibi arkadaşlarına baktı "Koyun şunu tabuta!"

"Gaye hayır!" dedim ona engel olmaya çalışarak. Kenara çekilip güldü. Arkadaşları beni tabuta doğru çekiştirirken var gücümle onlara engel olmaya çalışıyordum. "Durdur onları!"

Keyifle beni izledi. Durdurmaya niyetinin olmadığı belliydi. Zaten bana ceza olsun diye bu tabut buradaydı, intikam almadan neden bırakacaktı ki?

İki kıza karşı direnmek beni zorlasa da yine de pes etmiyordum. Çırpınıyor, çırpındıkça onları da yoruyordum. Gaye bu görüntüye kızarken "Bir şeyi beceremediniz!" deyip yanımıza geldi. Artık üç kişi olmuşlardı. Direnmem zorlaşmış, bedenimde derman kalmamıştı.

Zor olsa da beni tabuta yatırırlarken başka çarem olmadığı için yine bağırdım "İmdaaaaaaaat!" Arkadaşları beni tutarken Gaye tabutun kapağını kapatmaya çalışıyordu.

"Hayır!" diye bağırsam da beni dinlemedi ve kapağı kapattı.

O an karanlıkta kaldım. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda. Zifiri karanlıktı. Klostrofobim olmasa da nefes alamadığımı hissettim. Zaten yorulduğum için hızlı nefes alıp veriyor, ortamdaki oksijeni hızla bitiriyordum.

"Açın!" diyerek üzerimdeki tahtaya vurdum. Hiç ses çıkmıyordu, gülüşme bile yoktu. Ne yapacağımı düşündüm. Buradan nasıl çıkabilirdim? Ölmek için kaç dakikam vardı onu bile bilmiyordum. Nefes almak gittikçe güçleşiyordu sanki. Beni burada ne kadar tutarlardı, belki de çıkarmayı düşünmezler öylece bırakırlardı. Gaye'nin hırsı ona her şeyi yaptırabilirdi. Bunu ondan beklemiyor değildim. Öylece ölümü bekleme niyetinde de değildim. Eğer öleceksem en azından direnerek ölmeliydim.

"Gayeeeee!" diyerek kalan gücümle tabutu açmaya çalışırken birden aklıma telefonumun cebimde olduğu geldi. Bunu kurtuluş olarak görürken daracık alanda hemen elimi cebime attım. İşte o an birden nefesim kesildi.

Telefonum yoktu. Kızlardan biri itişme sırasında almış olmalıydı. Kahretsin, işte şimdi bitmiştim!

Ne kollarımda, ne de bacaklarımda güç kalmasına rağmen son anıma kadar direnmeye çalıştım. Ölümümün bir apartman dairesinde tabutun içinde olacağını hiç düşünmemiştim. Böyle bir ölümü kimse hak etmezdi.

Ama ölümden korkmuyordum, korktuğum tek şey bu dünyada annemi yalnız bırakacak olmamdı. O olmasa direnmeyeceğim bile kesindi. Durup ölüm saatimin gelmesini beklerdim. Buradan çıkmak istememin tek nedeni oydu. Benim için onca fedakarlık yaparken hiçbir şey yapmadan durup ona ihanet edemezdim. Evet, bu bir ihanet olurdu. Senin için varını yoğunu ortaya koyan biri için yaşama tutunmaya çalışmamak bir ihanetti. Bunun başka bir ismi olamazdı.

Bir yandan tabutu açmak için çırpınırken bir yandan dua ediyordum. Bu tabuta eninde sonunda girecektim zaten. Ama yaşarken girmek öldüğünde girmeye hiç benzemiyordu. Dünyan ne kadar renkli olursa olsun tabutun içi hep siyahtı. Benim dünyam renkli diyemezdim, griydi belki. Buna rağmen gözlerimin alışmak zorunda kaldığı rengi garipsiyordum. Gri siyaha yakın bir renk olsa da tabutun içinde hiçbir şey insana yakın gelemezdi.

Kaç dakika geçmişti bilmiyordum ama oksijenin iyice azalmış olması bana epey bir sürenin geçmiş olduğunu düşündürüyordu. Gaye'nin kapağı açmayacağı belli olmuştu artık. Belki de beni burada öylece bırakıp gitmişlerdi. Gerçekten beni öldürecek kadar psikopat mıydı? Bu kadar mı nefret duymuştu bana. Oysa nefretini kazanacak bir durumda olmamıştı. Ne kadar manyak olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Pamir'le birlikte olan biri ne kadar normal olabilirdi ki zaten.

Susadığımı hissederken alnımdaki terleri sildim. Burası o kadar sıcak gelmeye başlamıştı ki sadece alnımın değil her yerimin terlediğini hissediyordum. Artık takatim kalmadığı için kapağa yavaşça vuruyordum. Bu birkaç dakika daha sürerken kollarım iki yanıma düştü. İşte ne olduysa o arada oldu, bir konuşma sesi geldi. Bir an sonra da tabutun kapağı açıldı.

Gözlerim gün ışığından sebep kamaşırken başımda duran adama baktım. Onu göreceğime sevineceğimi hiç düşünmezken "Pamir!" diye fısıldadım.

Buraya nasıl gelmişti, beni nereden bulmuştu bilmiyordum. Sanırım şanslı günümdeydim, onu sevmesem de beni ölümden kurtarmıştı

Bakışları sert görünürken bir süre bana baktı. Daha çok inceliyor gibiydi. Kafasını mekanik bir hareketle başka tarafa çevirince "Öykü'yü buradan götürün!" diye emir verdi.

Şükrü ve Anıl dediğini yapıp beni yerimden kaldırınca kenarda suçlu gibi bekleyen Gaye'yle göz göze geldim. Pamir'in beni bulmasına üzülmüş olmalıydı, dahası beni öldürmeye çalıştığını görmesine...Ondan azar yiyeceğini çok iyi biliyordu. Doğrusu bunu hak etmişti. O, birini öldürmeye çalışmıştı bunun sadece bir azarla kalmasını istemiyordum. Pamir ona akıllanması için iyi bir ceza da vermeliydi.

Öksürerek apartmandan çıkarıldığımda dışarıda bizi bekleyen Beste'yi görünce şaşırdım. Onu görmeyi beklemiyordum. Anıl ve Şükrü beni onun yanına bırakıp içeri geri girince bana bakan Beste'ye döndüm "Nasıl buldunuz beni?"

"Gaye'yi arkadaşlarıyla konuşurken duydum." deyince ona minnetle baktım "Pamir'e sen mi söyledin yani?"

"Evet."

"Sağ ol."

Onun bunu duymuş olması büyük şanstı. Beni ölümden kurtaranın Pamir olduğunu düşünüyordum ama neyse ki Beste'ydi. Buna şu an daha çok seviniyordum.

Pamir'in içeride Gaye'yi ve arkadaşlarını azarladığını düşünürken biraz Beste'yle konuşmak istemiştim. Merak ettiğim şeyler vardı. "Neden çetedesin?" dedim ilk soru olarak bunu seçerek

Ona böyle bir soru soracağımı hiç beklemiyor gibi dururken bir an afalladı. "Paraya ihtiyacım var."

Tabii ki öyleydi, yoksa böyle bir çetede başka ne işi olabilirdi "Çalışarak da kazanabilirdin." deyince kafasını önüne eğdi. Görünüşe göre bu durum onun da hoşuna gitmiyordu "Zaten çalışıyordum ama aldığım miktar babama yetmedi."

İşte şimdi işler garipleşiyordu "Baban mı?"

"Babamla birlikte yaşıyorum ben, annem öldükten sonra çalışacak kimse olmadığı için beni çalıştırdı. Onunla birlikte evde kalacaksam eve para götürmeliymişim." deyince sinirden gülesim geldi ama kendimi tuttum. Anlaşılan babadan yana şansı olmayan bir ben değildim. Beste'nin babası da babalık sıfatını taşıyacak bir adam değildi. "Kendisi çalışmıyor mu?"

"Hayır, onun tek derdi alkol."

İçimden çok şey demek geliyordu ama sakin kalmayı seçip sustum. Diyeceklerimin Beste'yi üzmesinden korkuyordum. Zavallı kız annesinin ölümünden sonra çok acı çekmiş olmalıydı. Babasını tanımıyordum ama nasıl biri olabileceğini az çok kestiriyordum. Normalde filmlerde gördüğüm şeyler Beste'nin başına gelmişti. Eminim babası ona sevgi falan da göstermiyordu. Zaten alkolik bir babadan başka ne beklenirdi ki!

"Senin okulun var ama." dediğimde moralinin bozulduğunu gördüm. Babasından bahsettiği için de bozulmuştu ama okul konusu onun için başka bir dert gibiydi "Çeteye gireceğim diye bıraktım!"

Şimdi onun için daha da üzüldüğümü hissediyordum. Çeteye gireceğini ilk duyduğumda Pamir'e onu almamasını söylemiştim ama bunları bilseydim ne yapar eder engel olurdum. Okulunu bitirmek isteyen kız Pamir gibi birinin çetesindeydi. İyi niyetli bir kız olduğu belliydi, zamanla bu çetede ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyordum. Gaye'ye bile dönüşebilirdi.

"Çete tehlikeli, yaşından dolayı endişeliyim!" deyince yüzüme baktı "Benim başka şansım yok."

O an ona yardım edebilmeyi diledim ama elimden ne gelirdi ki? Bende onun gibi isteyerek değil, zoraki Pamir'in yanında kalıyordum "Baban

çetede olduğunu biliyor mu?" diye sorunca kafasını salladı "Hayır, iyi bir işte çalıştığımı sanıyor. Tek derdim..."

"Ne?" dedim merakla

"...Eve geç gitmemek. Babam dün geç kaldım diye çok kızdı."

O adamı bulup ümüğünü sıkasım geliyordu. "Pamir'le konuşmalısın."

Sessiz kaldı. İzin vermeyeceğini düşünüyor olmalıydı, ya da kızacağını.

Koluna dokundum "İstersen ben konuşurum." Minnettarlıkla yüzüme baktı. Ona gülümserken apartman girişinde bir ses duyuldu.

Geldiklerini düşünüp o yöne baktım. İlk çıkan Pamir oldu, diğerleri de arkasından gelmişti. Gaye'ye baktığımda moralinin bozuk olduğunu gördüm. Dokunsam ağlayacak gibi duruyordu. Benimle hiç göz teması kurmadı. Nedeni belliydi, Pamir'in onu azarladığını bildiğim için alaylı bir gülüş sergileyeceğimi düşünüyordu. Anlamadığım bir şekilde benimle rekabet içerisindeydi. Pamir'i onun elinden alacağımı zannediyordu. Üstelik ona böyle hissettirecek bir şey yapmamama rağmen.

Çetesi arabaya binip buradan uzaklaşırken "Hadi gidiyoruz!" dedi Pamir önümde dikilerek.

Beste'ye baktım, sonra yine ona çevirdim bakışlarımı "Nereye?"

"İşimiz var." deyince karşı gelmek istedim ama şimdi sinirliydi, yanlış bir şey yapmasından korktuğum için onu onaylamak zorunda kaldım.

"Sende geliyorsun ufaklık." dedi Beste'ye bakarak.

Tekrar Beste'ye çevirdim bakışlarımı, belli etmemeye çalışsa da eve geç kalacağından korktuğunu biliyordum. Pamir'e bir şey diyemiyordu. Eli mahkum bunu kabul ederken dayanamayıp "O eve gitsin." dedim.

İkisi de şaşkınca bana baktı. Benim gözlerim ise Pamir'deydi. "Seninle konuşacaklarım var."

Böyle dediğim içim mi bilmem kabul etti. "Peki, öyle olsun."

Yürümeye başlayınca Beste'ye gülümseyip peşinden gittim.

Onu bugünlük Pamir'in saçma işlerinden kurtarmıştım ama kendim hala peşindeydim. Üstelik daha dün ona itaat etmeyeceğimi kendime söylememe rağmen. Neden şimdi peşinden gidiyordum, neden kendime verdiğim sözü tutmuyordum? Pamir'e bağlı değildim, yaptığımız sözleşme beni ona bağlayamazdı ama şu an peşinden gitmek en mantıklısıydı. Hiçbir bahanem yokken yanından gidemezdim. Elbet ona rest çekeceğim günler de gelecekti.

Kırmızı renk Vosvosa doğru yürürken hızla ona yetiştim. Arabayı hurdalıktan çıkarmıştı sanırım, çok eski görünüyordu. İçine binince arka koltukların olmadığını gördüm. Oturduğum koltuk da taş gibiydi, emniyet kemerini takmak için çok uğraşmıştım. Ön cam hafif çatlaktı, burnuma da yanık kokusu geliyordu. Motordan geldiğini düşünüp umursamadım. Araba resmen dökülüyordu. Pamir motosiklette olduğu gibi arabalarda da eski olanları kullanmayı tercih ediyordu belli ki. Bu ne abes bir korkuydu. O kadar arabası varken biri çalınsa ne olurdu sanki?

Arabanın motoru gürültülü bir şekilde çalışırken Pamir bana baktı ve Gaye'nin elinden aldığı telefonumu bana geri uzattı "Benimle ne konuşacaksın bakalım?"

Telefonu hızla elinden alıp "Gaye'ye ne söyledin?" dedim hiç uzatmadan

"Söylemem gerekeni."

Azarladığı yüz halinden anlaşılıyordu "Benden uzak dursun."

"Duracak!" dedi emin bir şekilde.

"Bana dokunmayacağını söylemiştin."

"Öyle yapacağını sanıyordum, yanılmışım. Beni yanılttı."

"Onu görmek istemiyorum."

"Merak etme zaten birkaç gün ortalıktan kaybolması gerekiyor."

"Neden ki?"

"Araba çaldık ya, her ihtimale karşı gözden kaybolması iyi olur."

"Belki de temelli göndermelisin."

Bana öyle garip baktı ki ağzımdan çıkan cümleyi sorgulamak durumunda kaldım

"O benim kız arkadaşım." dedi bastırarak.

"Bir daha bana aynı şeyi yapmayacağının garantisi yok!" diye sitem ettim

Önüne baktı "Ona tokat atmışsın diye yapmış,"

"Beni öldürecekti!"

"Hayır, sadece korkutmak istemiş."

Elbette onu koruyacaktı, şu an azarladığına bile memnun olmam gerekiyordu belki de. İsteseydi onu bile yapmazdı. "Ya sadece seni kandırdıysa?" diye sorunca yüzü çok ciddi bir hal aldı ve bana baktı "Beni kandırmak kolay mı zannediyorsun Öykü?"

"Onu cezalandırmalıydın." dedim sorusunu es geçerek.

"Cezası büyük." deyince meraklandım. Gerçekten ona ceza vermiş miydi? İşte bu şaşırtıcıydı "Neymiş cezası?"

"Uzun bir süre bana dokunamayacak."

İlk başta benimle dalga geçtiğini düşünsem de bakışlarında alaylı bir ifade görmeyince doğru söylediğini anladım "Cidden mi, bu mu ceza?"

"Bu ona göre yeterince büyük bir ceza." deyince kendimi tutamayıp güldüm "Bu ne demek biliyor musun, seni ondan uzaklaştırdığım için bana saracak demek. Ona başka bir ceza ver."

Yüzünde mimik dahi oynamıyordu "Ne yapayım, aklıyla oynayıp onu delirteyim mi?" Donup kaldığımı görünce konuşmasını sürdürdü. "O çetemdeki insanlardan farklı, bana ait. Bu sebeple cezası da yine benimle ilgili bir şey olur. Benden ona başka bir ceza vermemi bekleme."

"Canım tehlikede olsa bile mi?" dedim vereceği cevabı merakla beklerken.

Susup yola baktı. Cevap vermemeyi tercih ediyordu. Ben de üstelemedim. Onunla anlaşma yaptığımda başımın belaya gireceğini biliyordum zaten, Gaye bana sürpriz olmamıştı. Belki de o bu çetede başıma gelecek en hafif belaydı. Henüz hiçbir şey görmemiştim.

"Beste'yi gece saatlerine kadar yanında tutma." dedim birden konuyu değiştirerek. Şimdi dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını görüyordum. "Bu konuya ne ara geçtik."

"Duydun beni."

Açık kahve gözleri şaşkınlıkla bana kaydı "Bana emir mi veriyorsun?" İçimden her ne kadar terslemek gelse de yapmadım. "Yaşı küçük, evde de babası varmış merak eder."

"Bu konularla ilgilenmiyorum, sen de ilgilenmesen iyi edersin." deyince sinirimin yine ağzıma vurduğunu hissettim "Vicdanlı bir insanım ben, doğam gereği ilgileniyorum!"

Gülerek önüne baktı "Başkalarının işine karışmak da doğan gereği yaptığın bir şey sanırım?"

Sinirimden yanlış bir şey söylememek için sustum. Kaşlarım çatık bir şekilde yolu izliyordum "Nereye gidiyoruz biz?"

"Balıkhaneye." dedi beni şaşırtarak

"İşimiz olduğunu söylemiştin."

"İşimiz orada." deyince garipsedim. Balıkhanede ne gibi bir işimiz olabilirdi ki? Pamir'in aklından ne geçiyordu acaba? Neyse, en azından insanların olduğu bir yere gidiyorduk, onunla yalnız kalmayacaktım.

Bir süre sonra dediği yere gelince arabadan inip kalabalık bir balıkhaneye girdik. Birkaç tezgah geçtikten sonra iki adamın arkasında beklediği bir tezgahın önünde durduk. Adamlardan biri Pamir'i anında tanımış görünürken "Pamir abi hoş geldin, ne kadar lazım?" diye sordu.

Otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim adamın Pamir'e abi demesi epey gülünç görünse de umursamadan tezgahtaki balıklara baktım, ve hemen yanında bulunan midyelere. Çok lezzetli görünüyorlardı, yemeyeli epey olmuştu. Karnım aç olduğu için canım çekiyordu belki de.

Pamir hemen yanımda dururken adamın sorusunu cevapladı "Her zamanki kadar." Adam onu onaylayıp hemen arkasında bulunan küçük tezgahtan poşete midye doldururken diğer adam beni süzdü "Kız yeni mi?"

"Çetede değil, yanımda iş yapıyor." dedi Pamir

"Meşhur midyelerden verelim mi, bir tadına baksın."

"Olur, açtım zaten. Yarım kilo alabilirim." deyince Pamir kolumu tutup dudaklarını kulağıma eğdi "Onlar senin bildiğin midyelerden değil."

Söylediği şey aklımı karıştırırken adamın poşeti Pamir'e uzattığını gördüm "Buyur abi."

Pamir kolumu bırakıp poşeti aldı "Ödemeyi daha sonra Anıl yapacak."

"Sorun değil abi, yine bekleriz."

Pamir çıkışa doğru yürümeye başlayınca onu takip ettim. Aklıma bir soru takılmıştı ve cevabını almak için merakla bekliyordum "Onlar senin bildiğin midyelerden değil derken ne demek istedin?"

Kimsenin duymaması için sessiz konuştu "İçlerinde madde var."

Yerimde kaldım birden, şok geçirdiğim kesindi. Pamir beni beklemeden arabaya doğru yürürken silkinip hızla ona yetiştim. "Orası herkesin alışveriş yapabileceği bir tezgah ama!"

"Sadece isteyenlere veriyorlar, herkese değil." deyince rahatladığımı hissettim "Nasıl yakalanmazlar?"

"Yakalanmak mı?" deyip sanki çok saçma bir şey demişim gibi kahkaha attı "Güpegündüz balıkhanenin ortasındaki bir tezgâhta midye içinde madde satılacağından kim şüphe eder?" Arabaya yaklaşınca kapısını açıp bana baktı "Çok zekice değil mi? Bayılıyorum böyle akıllara!" Tam binecekken kaşları çatıldı "Umarım işlerine burnunu sokmaya kalkmazsın!"

"Diğer insanlara vermedikleri sürece umurumda değiller!" dedim sinirle.

"Ha şöyle, biraz relax ol. Dünyada senin bilmediğin kim bilir başka neler oluyor, herkesin işine karışamazsın." deyip koltuğuna yerleşti.

Elindeki poşeti arkaya bırakırken ben de yerime oturdum. "Çetendeki herkes kullanıyor mu onu?" Bu soruyu Beste için sormuştum. Şayet evet derse başı dertte demekti.

"Herkes değil." deyince biraz da olsa üzerimdeki gerginliği attığımı hissettim "Kimseye zorla vermiyorsun yani?" Bana ters bir bakış attı. Sustuğumu görünce önüne bakıp arabayı çalıştırdı.

Kısa süre sonra bir restorantın önünde durup bana orayı işaret etti. "Şuraya gireceğiz."

Birlikte oraya girince garsonun gösterdiği yere oturdu. Sonra öylece dikilen bana baktı. "Otursana." Dediğini yapıp karşısına oturdum. Burada ne işimiz vardı acaba? Umarım işi uzun sürmezdi yoksa açlıktan şuraya bayılacağım kesindi "Kimi bekliyoruz?" diye sorunca garsonun masaya bıraktığı menülerden birini bana uzattı "Kimseyi beklemiyoruz, aç olduğunu söylememiş miydin?"

"Evde yerdim!" dedim azarlar gibi. Gerçekten düşünceli biri miydi yoksa sadece bana mı öyle davranıyordu anlayamamıştım.

"Biraz konuşalım istedim." deyince şaşırdım "Ne konuşacağız?"

"Seni... hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

"Neyi merak ediyorsun ki, hakkımda her şeyi biliyorsun zaten." dememle güldü. "Bilmediğim şeyler de vardır." Derin bir nefes alıp sırtımı sandalyeye yasladım "Benim de var."

"Sor." dedi direkt

"Herkes neden sana abi diyor?"

"Çünkü öyle istiyorum."

"Benden neden istemedin?"

"Gerek görmedim."

"Bu yeterli bir açıklama değil."

Kısa bir süre önündeki menüye baktı "Senin için sorun olacaksa diyebilirsin, buna engel olmam."

"Sebebini öğrenmek istiyorum."

Gözlerime baktı. "Yanımda isteyerek çalışmıyorsun, farklısın sen!" Anlamsızca yüzümü buruşturdum "Sebep bu mu yani, yanında zorla çalışmam."

"Evet."

"Peki." dedim sinirle. Daha saçma bir sebep duyamazdım herhalde.

"Şimdi sıra bende." deyince ne soracağını bekledim. Umarım malum kişiden bahsetmeye kalkmazdı. "Babandan neden intikam almak istedin?" diye sorunca şaşırsam da sorusunu cevapladım "Bana hamileyken annemi bıraktığı için."

Sorusuna cevap aldığı için memnun görünüyordu ama merak ettiği başka bir şey daha var gibiydi "Çeteye sırf bu sebeple mi girdin yoksa Karaman'a aşık olduğun için mi?"

Ondan bahsetmiş olsa da bu sefer vücudumun aşırı tepki vermesine izin vermedim. "Çete'ye girmek istememin tek nedeni buydu."

Sırtını dikleştirip kollarını masaya koydu "Orada neler yaptın peki?"

"Hiçbir şey." dedim inanmasını umarak.

Elbette inanmamıştı. Sakince nefesini bırakıp "Öykü, her şeyi güzelce anlatırsan seninle daha iyi anlaşırız." dedi. Bana eski anıları hatırlatıyordu. Bu konuşmanın çabuk bitmesi için ne yaptıysam söylemek istedim. Konuşurken yüzüm önümdeydi. "Haraç aldım, işkence yaptım ve bir eve gizlice girdim!"

Yüzüne bakmıyordum ama sesinden bana inanamadığını anlamıştım "Cidden bunları yaptın mı?"

"Evet." dedim ona bakarak. "Ama bunları amacım olduğu için yaptım!"

Yüzümü inceledi. Konuşurken biraz daha öne doğru eğilmişti "Yani benim çeteme girsen aynı şeyleri yapmazsın?"

"Senin çetene girmem, girecek olsam da bunları yapmam. Dediğim gibi benim bir amacım vardı, her şeyi bu yüzden yaptım." deyince bu meseleyi uzatmadı "Baban nerede şimdi?"

"Bilmiyorum, ilgilenmiyorum da!"

"Ya tekrar çıkıp gelirse?"

Sorduğu sorunun kulaklarımda yankılandığını hissettim 'Evet, ya gelirse?' Bu mümkün olabilir miydi? Onu üç yıldır görmemiştim. Nerede, ne yapıyordu araştırmamıştım. İstanbul'u terk etmiş miydi ondan bile haberim yoktu. Belki de ölmüştü. Ah, ne çok isterdim bunu. İstanbul'da değilse buraya geri dönecek cesareti bulabileceğini sanmıyordum, dönse bile bize bulaşmazdı. Ondan öyle büyük bir intikam almıştım ki bizi görmek istediğini sanmıyordum.

"Böyle bir şey olacağını düşünmüyorum." deyince anlamış gibi kafasını sallayıp eliyle işaret verdi. "Sıra sende."

"İki yıl önce neden gözaltına alındın?" dedim şu gazete mevzusundan sebep. Araba kaçakçısı olduğunu biliyordum ama konunun maddeyle de ilgili olabileceğini düşündüm.

"O aralar genelde sürekli gözaltına alınıyordum. Otomobil kaçakçılığında işleri pek rayına oturtamamıştık, sebebi bu ama şu ana kadar hiç hapse girdiğim olmadı. Hep bir şekilde yırttım."

Yırtacaktı elbette, çünkü çok zekiydi. "Her zaman yırtamazsın, bir gün muhakkak yakalanırsın." deyince bakışlarında büyük bir gücün verdiği kibri gördüm. "Bana bir şey olmaz Öykü. Ben ölsem bile küllerimden yeniden doğarım. Çetemin simgesi bu yüzden anka kuşu."

Bunu etkileyici bulurken sesimi çıkarmadım. O da zaten bu konuda başka bir şey demedi "Koray nasıl biri?" dedi soru sorma sırası ona gelince.

Dudaklarım şaşkınlıktan aralandı "Sen Koray'ı nereden tanıyorsun?"

"Lisedeyken takıldığın arkadaşlarını araştırdım biraz." deyince ürperdiğimi hissettim. Bunu yanında çalışıyorum diye mi araştırmıştı yoksa bir amacı mı vardı? "Sana ne ondan?"

Tepkimi umursamadı "Hacker olduğunu öğrendim."

"Bıraktı o işleri." dedim uydurarak. Aklından neler geçiyordu tahmin edebiliyordum. Koray çok iyi bir bilgisayar programcısıydı. İşinde gerçekten iyiydi, öyle ki büyük şirketlerden biri onu direkt işe almıştı. Öyle bir şirkette çalışırken Pamir gibi birine yem olsun istemiyordum.

"Teklifimi duyarsa belki yeniden başlar." deyince sinirle yüzümü buruşturdum "Onu sakın işine bulaştırma!"

Saniyelerce yüzüme baktı. Bir şey der diyordum ama sadece beni izledi. Gerçekten buna izin vereceğimi düşünüyor muydu? Arkadaşlarıma musallat olmaması için ne gerekiyorsa yapardım, kimsenin hayatını karartmasına izin vermezdim.

Öfkeli gözlerim üzerindeyken "Hadi sor." dedi bir şey sormamı bekleyerek.

"Sorum bitti!" dedim ters ters. Yalandı, soracak daha çok şeyim vardı.

"Bu kadar mıydı?" deyince sinirle onayladım "Evet!"

"Peki, ben sorayım."

"Senin de bitti!"

Güldü. Israr eder sanıyordum ama öyle yapmadı. Bana çenesinin ucuyla önümdeki menüyü gösterirken "Seçim yapmalısın." dedi

"Lavaboya gitmem gerekiyor." deyip ayağa kalktım.

Sırtını sandalyeye yasladı. Menü önünde duruyordu ama bir seçim yapmadı. Bunun için beni beklediği aşikardı.

Lavaboya gidince elimi yüzümü yıkayıp aynada kendime baktım. Yansımadaki kız ben değildim sanki. Yorgun görünüyordum, bu ruh yorgunluğuydu. Yirmi değil de seksen yaşında bir ruhun yorgunluğu vardı üzerimde. Genç yaşımda gördüklerim ruhumu çürütmüş, beni bitap düşürmüştü.

Pamir'le görüştüğüm her gün ruhum biraz daha yoruluyordu. Bana o kadar onu hatırlatıyordu ki artık dayanamayacağımı hissediyordum. Neden? Benim suçum neydi ki Pamir gibi biriyle azap yaşıyordum?

Düşünceli bir şekilde lavabodan çıktığımda Pamir'in sipariş verdiğini gördüm. Beni bekleyememişti sanırım.

Ona doğru yaklaşan garsonu görünce, onun menüyü bırakan değil de başka bir garson olduğunu gördüm. Tepsiyi tek elle tutuyordu ve yürürken gözlerini Pamir'den ayırmıyordum. Bakışlarım Pamir'e kayınca önündeki menüye baktığını gördüm. Seçim yapıyordu.

Bu görüntü aklımı karıştırırken garsonun Pamir'in yanında durduğunu gördüm. O esnada görüş alanıma belindeki silah girince dehşete kapıldım. Ayaklarım beni taşıyamayacak gibi olmuştu ama adrenalinin verdiği güçle hızla ona doğru koştum. Her şey bir anda olmuştu. Pamir şaşkınca garsona bakarken adam boştaki elini belindeki silaha götürdü.

"Pamiiiiiiiir!"diye bağırdım onu uyarmak için. Pamir bana doğru dönerken adam silahını çıkarttı. İşte tam o anda yaklaşıp onu masaya doğru ittim. Adamın üzerine düşmesiyle masa kırıldığı için içeride büyük bir gürültü koparken, Pamir ne olduğunu anlayıp hemen adamın üzerine oturdu. Ellerini silahı kullanamasın diye sıkıca belinde tutmuştu. "Kimsin sen?"

İçerideki müşterilerin çoğu korkuyla burayı terk ederken güpegündüz restoranın orta yerinde bu adamın neden silahla dolaştığını anlamaya çalışıyordum. Elim ayağım boşalmıştı, kendimi berbat hissediyordum ve hala korkum geçmemişti.

"Bırak lan beni!" dedi adam elinden kurtulmaya çalışırken

"Sana kimsin dedim!" Adam direniyordu "Cevap ver!"

"Bir düşün belki bulursun." deyince Pamir'in ilk kez küfür mırıldandığını duydum. O kadar sinirli görünüyordu ki alnındaki damarlar patlayacakmış gibi duruyordu "Oyun mu oynuyorsun?"

Adamın sessizliği onu iyice çileden çıkarttı "Cevap versene!"

Yanımıza birkaç garson yaklaştı. İçlerinden biri Pamir'le konuşurken "Efendim bırakın lütfen, polise haber verdik geliyorlar!" dedi

Pamir birkaç saniye daha adamın üzerinde bekleyip silahı yerden alarak ayağa kalktı. Şarjördeki mermileri avucuna boşaltıp boş silahı adamın üzerine attı.

"Öykü!" dedi sesli bir şekilde. O kadar şaşkınlık ve korku içindeydim ki bir an bana seslendiğini duymadım. Adımı tekrarlayınca ona baktım, sabrı yokmuş gibi yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu ve beni oradan çıkardı.

Temiz havadan sebep mi bilmem birden kendime gelirken "Polisler geliyormuş, ifade vermeyecek misin?" dedim bu yaptığına anlam veremeyerek. "Hem adamın kim olduğunu da öğrenirdin."

"Kendi işimi kendim hallederim ben!" deyince şaşırdım "Ne demek bu?"

"Kim olduğunu bulacağım demek!"

"Nasıl?"

"Bunların sayesinde." diyerek avucundaki mermileri gösterdi. Anlaşılan hiçbir şeyi polisten beklemeye niyeti yoktu. Her çete lideri gibi onun da düşmanları vardı ve tehlikeyle burun burunaydı. Yanlış biriyle takılıyordum. Onun yüzünden adam beni de öldürmek isteyebilirdi. Bugün gerçekten ucuz yırtmıştım.

Arabaya binince birkaç dakika çetesindekilerle konuştu, sonra telefonu bırakıp benimle hiç konuşmayı tercih etmeden arabayı sürmeye devam etti. Düşünceli olduğunu görebiliyordum. Öldürülmek istenmişti, kimin yaptığını bulacaktı elbet. Beni asıl endişelendiren şey bulduğunda ne yapacağıydı.

Evin önüne gelince arabayı durdurup bana baktı "Karnını da doyuramadık." Cidden mi, dert ettiği şey bu muydu yani? "Sorun değil, evde bir şeyler atıştırırım." deyip arabadan çıktığımda kendi de çıkıp beni durdurdu "Öykü!"

Yanıma yaklaştı. Karşımda dururken sıcak bir tavırla koluma dokunda "Sağ ol, hayatımı kurtardın."

Bana dokunduğu için rahatsız olup kolumu geri çektim "Korktum, bu yüzden bağırdım." dedim gerçeği söyleyerek. Onun yerinde kim olsaydı aynı şeyi yapacağım kesindi. Bunun onunla bir ilgisi yoktu

"Öyle olsa bile hayatımı kurtardın, o lavabodan biraz daha geç çıksaydın belki de ben şu an ölmüş olacaktım." deyip bir şey dememi beklemeden güldü "Tabii bu senin daha çok işine gelirdi."

"O adam düşmanlarından biri öyle değil mi?" dedim merakla

"Muhtemelen öyle, gidip kimin adamı olduğunu araştıracağım." deyince sesli bir nefes bıraktım "Sana iyi şanslar."

Tam yanından gidecekken kolumu tutup çok garip bir şey yaptı. Beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Yaptığı şeye anlam veremezken donup kaldım, bir tepki veremiyordum. Ne yani, onun canını kurtardım diye miydi

bu? İyi ki yanımızda Gaye yoktu, yoksa benim de canımın tehlikeye gireceği kesindi.

Kısa sürede kendime gelirken hızla geri çekildim. "Bir daha sakın aynı şeyi tekrarlama!" Şaşırmış görünüyordu "Beni yanlış anladın." dedi bir açıklama yapma gereği hissederek. "Ben..."

Sözünü hızla kesip parmağımı tehdit eder gibi salladım "Sakın dedim!"

Tek kelime edemeden öylece gözlerime bakarken hızlı adımlarla yanından ayrıldım. Eve girince hemen banyoya attım kendimi.

Kısa bir duştan sonra üzerimi giymek için odama girdim. Saçlarımı kuruttuktan sonra elime telefonumu alınca Pamir'in mesaj attığını gördüm

Gönderen: Pamir Yaman

-Hayatımı kurtaran herkes benim için değerlidir, ve ben değer verdiğim insanlara sarılarak teşekkür ederim. Zamanı gelince başka şekilde de teşekkür edeceğim.

Mesajı anlamamış gibi birkaç defa okudum. Ben onun için değerli mi olmuştum? Dahası bana başka şekilde de teşekkür edeceğini söylüyordu. Ondan böyle bir şey beklediğimi zannetmiyordum. Onun teşekkürü bile garipti, anlamsızdı.

Kendimi huzursuz hissederken telefonu yerine bıraktım. O sırada çaldığını görünce Pamir'in aradığını düşünüp endişelendim ama neyse ki o değildi.

"Ne var Demir?" diyerek sinirle açtım telefonu

Sinirli olduğumu anlamış olacaktı ki benimle tatlı tatlı konuştu "Yarın buluşuyor muyuz Öykü'm?"

"Buluşacak mıydık ki?"

"Buluşmayacak mıydık?"

Gözlerimi devirdim "Ne kadar zor bir insan olduğunun farkında mısın?"

"Genelde sempatik bulurlar." deyince bıkkınca bir nefes bıraktım "Yarın okulum var, biliyorsun değil mi?"

"Akşam alırım seni, hem bak partiye götüreceğim seni. Ooo cuppa cuppa, cuppa cuppa! Çok eğlenirsin."

"Akşam randevum var."

"Kiminle?" dedi merakla

"Bizim şu arabasını kurtardığımız Macit Bey var ya hani ,Koray'ın patronu çıktı. Evinde ağırlamak istedi bizi, oraya gideceğim."

"Bensiz mi?" deyince sinirden sesim yükseldi "Göbek bağımız bir kesilmiş gibi konuşma, tabii ki sensiz!"

"Kırıldım gibi."

"Kapatıyorum Demir, işim var!" deyip telefonu yatağımın üzerine bıraktım ve ders çalışmak için masaya oturdum.

Ertesi gün okulda kızlarla Gaye'den konuştuk. Onlara bana yaptığı şeyi anlatmıştım. Uzak durmam gerektiğini söylüyorlardı ama bu benlik bir durum değildi. Ben zaten onunla muhatap olmuyordum, benimle derdi olan kendisiydi.

Ders bitiminden sonra Öznur Samet'le buluşmak için aceleyle okuldan çıktı. Biz de Aysun'la hazırlanmak için eve giderken bahçede bizi bekleyen Demir'i gördüm. Yanına yaklaşınca karizmatik bir gülüş attı ortaya "Selam kızlar!"

"İşim var demiştim." dedim kızarak

"Sizinle geliyorum. Macit'ciğim arabasını kurtardığıma göre beni de görmek ister." deyince Aysun'la birbirimize baktık

"Seni çağırmadı ki?" dedi Aysun onu istemediğini belli ederek.

Demir omzunu silkti "Unutmuş olmalı." Sonra şaşkınca bana baktı "Yoksa sarı şeker de mi geliyor?"

Benden önce Aysun cevap verdi "Evet." Macit Bey'le tanışmak için Koray'a o kadar ısrar etmişti ki Koray'da onu kıramamış, bunu kabul etmişti.

"Niye, arabayı sen mi kurtardın." deyip güldü Demir. Aysun'a küçümseyici gözlerle bakıyordu

"Demir boş boş konuşma!" dedim hiç onu çekemeyeceğimi fark ederken "Üzerimizi değiştirmemiz gerekiyor, eve gideceğiz tutma bizi."

"Atlayın bırakayım eve." deyince kabul etmek istemedim ama Aysun geç kalmamak için çoktan arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Hazırlanması uzun sürdüğü için eve çabuk gitmek istiyordu.

Aysun'u evinde bırakıp benim evin önüne geldiğimizde Demir arabayı durdurup bana baktı "Burada bekliyorum."

"Zahmet etme gidebilirsin." Belki gider de bir daha gelmez diye umut ediyordum ama hiç bunu yapacak gibi durmuyordu "Boş yere yorma kedini bugün sizinle geleceğim." deyince bakışlarım sertleşti "Senin işin gücün yok mu?"

"Benim işlerimden biri de eğlenmek." deyince kafamı salladım "Haklısın unutmuşum." Oraya da sırf bu yüzden gelmek istediğini biliyordum. Tek derdim bizi utandıracak bir şey yapmamasıydı.

Arabadan inince eve girdim ve hemen üzerimi değiştirdim. Dizimin üstünde biten kırmızı askılı bir elbise giymeyi tercih etmiştim. Makyajı çok abartmayıp, saçlarıma da hızla maşa yaptım. Hazırlanmış öylece beklerken Koray'ın aradığını gördüm.

"Öykü geldik biz!" dedi telefonu açınca

"Tamam çıkıyorum." deyip siyah topuklularımı giydim ve hemen dışarı çıktım. Kapının önünde BMV marka araba duruyordu. Demir kendi arabasından çıkıp pahalı aracın yolcu koltuğuna oturmuştu. Arkada da

Koray ve Aysun vardı. İçeri binince Koray'a baktım. Demir'in geleceğini bilmediği için mutsuz görünüyordu ama korktuğu için ses çıkartamıyordu.

"Üzgünüm!" dedim Demir'i işaret ederek.

Sorun olmadığını belli eden bir bakıştan sonra altmışlı yaşlarının başında olduğunu düşündüğüm şoföre baktı "Gidelim."

Uzun bir yolculuktan sonra büyük villaların bulunduğu sokağa girdik. Villalar o kadar büyük ve lüks görünüyordu ki İstanbul'daki en pahalı villalar olduğunu düşünüyordum.

Şoför birkaç dakika sonra bir villanın bahçe kapısından giriş yapınca Demir gördüklerine inanamıyormuş gibi konuştu "Macit'e bak sen, bayağı zenginmiş pezevenk!"

Şoföre ayıp olacağını düşünüp Demir'i uyarmak için elimle arkasına vurdum

Bana baktı "Yaşlı o duymaz." dedi göz kırparak. Koray Demir'in davranışından hoşnut olmazken gözlerini devirdi. Vurdumduymaz halleri onu sinir ettiği gibi hepimizi ediyordu.

Araçtan inince kapının önünde bekledik. Birkaç saniye sonra güler yüzlü bir yardımcı bizi karşıladı. "Hoş geldiniz buyurun, Macit Bey içeride sizi bekliyor."

Büyük holden geçerken etrafı inceliyordum. Evin tavanı çok yüksekti. Holun iki kenarına da yukarı çıkan merdiven kullanılmıştı. Yerler kar beyazı mermerle döşenmiş, duvarlara ünlü ressamlara ait olduğunu düşündüğüm tablolar asılmıştı.

Bize gösterilen salona girdiğimizde oranın da büyük olduğunu gördüm ama minimalist bir şekilde dekore edilmişti. Gri deri koltuklar, aynı renk perdeler, büyük yemek masası ve kenarda duran piyano. Burada en dikkat çeken şey salonun tam ortasında asılı duran büyük kristal avizeydi. Vintage havası vardı ama bu salonda çok modern görünüyordu.

"Gençler, hoş geldiniz!" Macit Bey bizi salonda beklerken hepimiz yanına yaklaştık "Hoş bulduk Macit Bey," dedi Koray adamın elini sıkarak. Bir yemek için fazla özenli giymiş, kıvırcık saçlarını da arkaya yatırmıştı.

Macit Bey sadece bizi bekliyormuş gibi görünürken Koray ona Aysun'u işaret etti "Arkadaşım Aysun, sizinle tanışmak istedi." Macit Bey onu kısaca süzüp hafifçe gülümsedi.

"Ve Demir." dedi Koray onun hala burada olmasına memnun olmazken. Macit Bey şimdi de Demir'i süzüyordu "Onu tanıyorum." Görünüşe göre onun burada olmasından o da memnun değildi. Demir'in tavırları onu sevmemesine neden olmuştu muhtemelen.

"Unutulmayacak bir yüzüm var tabii." deyip güldü Demir. Kimse onu umursamazken yolda aldığımız hediyeyi Macit Bey'e uzattım "Bu sizin için."

"Nedir bu?" dedi şaşkın görünürken

"Küçük bir hediye, size şans getirsin diye aldık."

Paketi hızla açtı ve üçgen şeklindeki kristal taşı görünce biraz inceledi "Çok güzel, kızımın koleksiyonuna koyacağım. Doğal taşları çok seviyor."

Bize minnetle baktı "Hediyeniz için teşekkür ederiz." Sonra gözleri kapıya kaydı ve orayı işaret etti "Sizi genç ve bekar güzeller güzeli kızımla tanıştırayım."

Büyük salon kapısının orada, üzerinde mavi elbisesiyle bizden birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ettiğim sarışın kız görünürken Macit Bey sevinçle gülümsedi "Almila, yaklaş kızım."

Soğuk görünümlü kız hepimizi süzüp yavaşça yanımıza yaklaşınca babasının yanında durdu.

"Geçen gün arabamı kurtaran gençlerden bahsetmiştim ya sana hani, işte onlar bunlar." dedi Macit Bey bizi tanıtmak istercesine. Sonra da Koray'ı gösterdi "Bu da Koray, bizim şirkette çalışıyor."

Kız soğuk bir tavırla "Hoş geldiniz." dedi sadece. Hiç gülümsemiyordu. Yüzüne makyaj yapmıştı ama göz altlarının oldukça mor olduğunu görüyordum. Sanki keyfi yoktu da zoraki burada duruyor gibiydi.

Demir kızı incelerken hafifçe sırıtıyordu "Hoş bulduk da sen yeni uyandın sanırım."

"Kendisi biraz rahatsız, lütfen kusuruna bakmayın." dedi Macit Bey onun omzuna kolunu atarak. Kız o zaman biraz da olsa gülümsedi ama zoraki olduğu belliydi

"Yemeğe geçelim mi?"

Macit Bey'i onaylayıp masaya oturunca yaklaşık bir saat sohbet eşliğinde yemek yedik. Geleceğimiz için o kadar güzel şeyler hazırlanmıştı ki uzun zamandır bu kadar yemediğimi düşünüyordun. Her şey çok lezzetliydi.

Macit Bey masada bizimle sohbet etmeye devam ederken hemen yanımda oturan Demir koluma vurup kulağıma doğru fısıldadı. "Öykü, kızın bana nasıl baktığını gördün mü bence kesinlikle benden hoşlandı."

Kıza baktım, önündeki kızarmış eti zorla yiyor gibi görünürken gözlerini tabağından ayırmıyordu. "Sanırım kör, ondan olmuş olmalı." dedim Demir'i sinir etmeye çalışarak.

"Hemşirelik sıkıcı değil mi? Sizin gibi pırıl pırıl gençlerin daha iyi işler yapmasını isterdim." Macit Bey Aysun'la hemşirelik hakkında konuşurken Demir söze atladı "Herkes senin kızın gibi şanslı doğmuyor Macitciğim, bu kızlar hastanede çürürken senin kızın senden sonra şirketinin başına geçecek. Ne ballı kız, ama biraz da sessiz neden hiç konuşmuyor?"

Kız ondan bahsedilince hemen babasına baktı. Babasının da gözleri ondaydı. "Konuşmayı pek sevmez!" dedi bahane uydurur gibi.

"Konuşmayı sevmeyen bir kız mı?" Demir duyduğu şeyle güldü "Kusura bakma, daha önce hiç karşılaşmadığım için biraz şaşırdım."

Masada herkes sessizce ona bakarken Aysun konuyu değiştirmek istercesine "Macit Bey merakımı mazur görün, parmağınıza ne oldu?" diye sordu. Adamın çatalı tutan parmaklarına baktım hemen. Sağ elinin baş parmağı yoktu, bunu şimdi fark ediyordum.

Macit Bey soruyla direkt kızına bakarken ifadesiz göründü. "Bir kaza," dedi. Açıklama yapmak istemiyor gibi görünüyordu. Demir espri yaptığını zannederek kahkaha patlattı "Parçayı bulamadınız mı, diktirirdiniz?"

Macit Bey'in bakışları Demir'deydi. Onu sevmediği o kadar belli oluyordu ki kovmasını bekliyordum. Zor sabrediyor gibiydi "Sen hep böyle komik misindir Demir?"

"Genelde."

"Okuyor musun sen?"

"Hayır, liseden terkim."

"Ne iş yapıyorsun."

"Çete lideriyim." dedi gururla.

Ben, Koray ve Aysun ona şaşkınca bakarken onun gayet rahat olduğunu gördüm. Tabii, ondan bunu gizlemesini isteyemezdik ama en azından burada bunu söylememesi gerekiyordu. Çete lideriyle arkadaş olması Koray'ı nasıl duruma sokardı bihaberdi. Macit Bey kim bilir Koray hakkında neler düşünecekti şimdi?

Almila bakışlarını Demir'e sabitlemiş öylece bakarken Aysun gülerek durumu kurtarmaya çalıştı "Şaka yapıyor arkadaşımız, zaten komik biri olduğunu anlamışsınızdır."

Demir yine kulağıma eğilmişti "Çete lideriyim deyince kızın yüzünü gördün mü, etkilendi bence."

Sesimi çıkarmadan gözlerimi devirince Macit Bey'e baktım. Huzursuz görünüyordu. Keyfi kaçmıştı sanki. "Yemekleri beğenmişsinizdir umarım." dedi gözleri üzerimizdeyken

"Evet, her şey çok güzeldi." dedi Koray minnettarlıkla

"Kahvelerimizi şurada içelim." deyip koltukları işaret etti. Hepimiz ayağa kalkınca Almila'nın soğuk çıkan sesi duyuldu "İzninle baba, ben odama çıkıyorum."

Macit Bey duraksadı "Biraz daha kalsaydın kızım."

"Kendimi iyi hissetmiyorum, uyuyacağım."

Aralarında saniyelerce süren anlamadığım bir bakışma geçti. Sonra kız hızla yukarı çıktı. Bize tahammül edemediğini düşündüm. Daha doğrusu Demir'e. O öyle olduğunu düşünmüyor olmalıydı ki yine kulağıma fısıldadı "Beni yukarı çağırıyor galiba."

"Saçmalama!" diyerek gözlerimi belerttim.

"Nasıl baktığını görmedin mi?" deyip çapkınca sırıttı.

"Demir rahat dur!" dememle Aysun şaşkınca konuştu "Kızınız hasta mı Macit Bey?"

Adamın yüzünde mimik dahi oynamıyordu. Huzursuzluğu daha da artmıştı sanki. "Şu sıralar kendini pek iyi hissetmiyor, kalabalıktan da pek hoşlanmaz. Bunalmış olmalı."

"Bir hastalığı olmasın sakın, yüzü bembeyazdı." dedi Demir yine boş konuşarak

"O iyi!"

Adam öyle keskin bir dille konuşmuştu ki kimse başka bir şey diyemedi. Hepimiz koltuklara oturunca daha fazla bekleyemeyip "Lavabonuzu kullanabilir miyim?" diye sordum mesanemin beni zorladığını hissederek. Biraz daha tutarsam patlayacaktım.

"Tabii, yukarıda koridorun sonunda." deyince yerimden kalktım "Ben de geliyorum." dedi Demir sadece benim duyabileceğim bir tonda.

"Otur şurada!" deyip hemen yukarı çıktım. Derdinin ne olduğunu biliyordum, aklı sıra bir şekilde kızı etkileyecekti. Onun kızıl cadıyı sevdiğini bilmeyen yoktu, Almila onun için takılmalık bir kızdı. Onu beğendi diye kızın da onu beğendiğini sanıyordu herhalde aptal!

Lavaboya girince işimi hemen bitirip içeriden çıktım. Aşağı inmek için uzun koridorda yürürken duyduğum sesle bir anda durup sese kulak verdim

"Dayanamıyorum artık, dayanamıyorum!"

Ses hemen önünde durduğum odadan geliyordu. Almila'ya ait olmalıydı. Çığlık da atıyordu. Ona bir şey olduğunu düşünüp kapısını tıklatma gereği bile duymadan odasına daldığımda şaşkınca bana baktığını gördüm. Saçları dağılmış haldeydi, makyajı da akmıştı. Ağlamıştı sanırım. Mor tonlarının hakim olduğu odası da çok dağınıktı. Neler olmuştu burada böyle?

"Ne var?" dedi sinirle. İçeri izinsiz girmeme kızmış olmalıydı

Bu durumdan utanç duyarken "Kusura bakma rahatsız ettim, iyi misin?" diye sordum. Yüzünü başka tarafa çevirdi hemen. Sesi konuşurken ağlamaklı çıkıyordu. "Beni rahat bırakır mısın?"

"İyi görünmüyorsun, babanı çağırmamı ister misin?" deyince kocaman açtığı yeşil gözlerini bana çevirdi. "Hayır, kimseyi istemiyorum!"

"Peki." diyerek yavaş adımlarla odasından çıktım. Kendince sorunları olmalıydı. Odasına hiç girmemem gerekiyordu. Bunun için bir kez daha utanç hissederken kapıyı kapattığım esnada hemen yanımda bir kadının çatık kaşlarla bana baktığını gördüm. Orta yaşlı, uzun boylu bir kadındı.

"Her şeyden nefret ediyorum!"

Almila'nın sesi yeniden duyulmaya başlarken ona yardımcı olsun diye bu kadınla konuşmak istedim. Kim olduğunu bilmiyordum ama buradaysa eğer Almila'nın tanıdığı biri olmalıydı

"Affedersiniz, Almila iyi değil galiba?" dedim bir şeyler yapacağını düşünerek

Burada olmamdan hoşnut değilmiş gibi bir hali vardı. "Bazı sorunları var, siz ona aldırmayın." deyip beni biraz geri çekip kapısının önüne geçti "Ben dadısıyım , onunla ilgilenirim."

Dadısı mı? Bu yaşta bir kızın dadıya mı ihtiyacı olurdu? Bunu çok garip bulurken "Peki." dedim.

"Allah kahretsin!"

İçeriden bir şeyin kırılma sesi gelince kadın korkuyla içeri daldı. Bende hemen arkasındaydım. Almila bir boy aynasının önünde duruyordu. Ayna paramparça olmuştu. Bir parçası da Almila'nın elindeydi. Bunu avucundan akan kandan anlamıştım. "Almila ne yaptın sen?" dedi dadısı korku dolu çıkan sesiyle. Hemen dolabını açtı ve kıyafetlerden birini yırtıp Almila'nın elini sarmaya başladı.

"Gidip Macit Bey'e haber vereyim!" dedim endişeyle.

"Hayır dur, bunu bilmemesi gerekiyor!" dedi dadısı. Bez parçasıyla sıkıca elini sardı "Nasıl yaparsın bunu, Macit Bey duyarsa ne olacağını biliyorsun!" Almila umursamaz görünüyordu ama kadın çok korkmuştu. Burada olan hiçbir şeye anlam veremiyordum. "Bunu neden saklıyorsunuz?" dedim mantıklı bir açıklama bekleyerek.

Kadın Almila'nın saçlarını düzeltti. Akan göz makyajını da elleriyle temizledikten sonra bana baktı "Siz aşağı inin lütfen!"

Soruma cevap vermediği için sinirlenmiştim ama uzatmak istemedim. Belki de yardımcı olmak istemem hataydı.

Tam arkamı dönmüş gidecekken Almila'nın sesiyle yerimde kaldım "Baksana, o çocuk gerçekten çete lideri mi?"

Ona döndüm "Neden soruyorsun?" Cevap vermedi. Bir şeyler olduğunu seziyordum. Bu soru boş bir soru değildi, Almila bir şeylerin peşinde olmalıydı. Evet dersem babasına yetiştirebilirdi, bunu göze alamazdım. Bu yüzden sorusunu yanıtsız bırakıp odadan çıkmak için arkamı döndüm. Tam

o esnada yerde gebelik testi çubuğu görünce şaşkınca çubuğu elime aldım. Orada çift çizgi vardı.

Almila hızla yerimden kalkıp çubuğu elimden alırken "Benim değil o, bir arkadaşıma ait!" dedi. Korkmuş gibiydi. Sebebini yüzünün aldığı şekilden anlarken birden kolu çarptı gözüme. Yer yer morluklar vardı. Uzun kollu elbise tercih ettiği için daha önce fark etmemiştim.

Hemen diğer koluna baktığımda orada da morlukla olduğunu gördüm "Kollarına ne oldu?" dedim merakla

"Cilt hastalığı." deyip kolunu elimden kurtardı. Kimi kandırıyordu, bunun cilt hastalığı olduğuna çocuk bile inanmazdı. Başka bir şey olduğuna o kadar emindim ki!

"Sen iyi misin Almila?" diye sorunca yüzünü yere eğdi "Evet." Hali yok gibiydi sanki, belki de eli yaralı olduğu için acı çekiyordu ve yüzü o yüzden bu haldeydi.

İnanmak istediğim buydu ama dadısının da kendisinin de yüzündeki dehşet bana çok farklı şeyler düşündürüyordu. Sebebini Macit Bey'e bağlamak istemiyordum ama içimdeki his böyle olduğunu söylüyordu.

"Gitmem lazım, iyi akşamlar." diyerek odadan çıktığımda hemen aşağıya indim.

"Eşimi Almila çok küçükken kaybettik, doğrusunu söylemek gerekirse hala yasını tutuyorum."

Macit Bey karısı hakkında konuşurken yanlarına yaklaştım "Macit Bey size ayıp olmazsa ben kalkayım."

"Sorun ne Öykü?" dedi merakla. Uzun uzun yüzüne baktım. Kızına zarar veren bir baba değildi o değil mi?

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum da."

"Doktor çağırmamı ister misin?" deyince başımı iki yana salladı "Gerek yok teşekkür ederim."

"Biz de kalkalım o zaman." dedi Aysun beni yalnız bırakmak istemediğini belli ederek

Koray onu onaylayıp ayağa kalktı "Macit Bey kusura bakmayın lütfen."

"Ne kusuru olur mu öyle şey, seni tanımak güzeldi Koray, şirketimize tekrardan hoş geldin." deyip gülümsedi.

"Teşekkür ederim efendim."

"Kendinize iyi bakın gençler. Umarım tekrar görüşürüz. " deyip yardımcısına seslendi "Kızım misafirlerimizi geçir."

Hep birlikte dışarı çıktığımızda Demir kolunu koluma vurup güldü "Gerçekten kötü müsün yoksa canın sıkıldığı için bahane mi uydurdun?"

"Kes sesini Demir!" dedim sinirle. Şoför bizi geri getirmek için beklerken yukarıdan gelen sesle hepimiz şaşkınca oraya baktık. "Hayır, asla onu benden alamayacaksın!"

Ses Almila'ya aitti. Yine ağlıyordu. Penceresi açık olduğu için sesini çok net duyabiliyorduk

"O sana ait değil." dedi babası. Onun da sesi çok net geliyordu

"Benim o!" diye bağırdı Almila. Neden bahsediyordu acaba?

"Ne oluyor lan orada?" Demir epey meraklı görünürken Aysun sorusunu cevapladı "Almila babasıyla kavga ediyor olmalı. Anlamıyorum sorunu ne bu kızın?" Koray onu uyarma gereği hissederken "Bizi ilgilendirmez, gidelim hadi." dedi.

Hep beraber arabaya doğru yürürken başka bir arabanın bahçe kapısından giriş yaptığını gördüm. Çok lüks bir araçtı, sahibi epey zengin olmalıydı. Araba durunca içeriden takım elbiseli bir adam çıktı. Elinde de evrak çantası vardı. Macit Bey'in çalışanlarından birkaçı onu karşılarken adama dikkatle baktım. Tanıdığım bir yüzdü bu. Annemin izlediği programlardan birinde görmüştüm bu adamı. Ünlü jinekolog Ahmet Yerlikaya.

Almila için gelmiş olmalıydı. Demek ki babasının hamile olduğundan haberi vardı. Belki de Almila "Onu benden alamayacaksın!" derken bebeğinden bahsediyordu. Olabilir miydi böyle bir şey? Macit Bey gerçekten bu adamı onun için mi çağırmıştı? Hem de buraya, evine! Anlaşılan kimsenin bilmesini istemiyordu. Sebebi de belliydi, Almila bekar olduğuna göre bu bebek evlilik dışı bir bebekti. Muhtemelen Macit Bey'de bu yüzden o bebeği istemiyordu.

Tabii bunlar benim düşüncelerimdi. Umarım gerçek böyle olmazdı da bunlar bir teori olarak kalırdı.

Doktor yanındaki çalışanlarla yürüyüp villanın arka bahçesine geçince peşlerinden gitmek istedim. Eve girmemişti, sebebini anlayamamıştım. Oraya doğru adımlarken Demir arkamdan seslendi "Pişt nereye?"

Onu umursamadan arka bahçeye gittiğimde orada iki katlı bir yapı gördüm. Küçük diyemezdim ama büyük de değildi. Doktor orada olmalıydı çünkü ortalıkta görünmüyordu. Etrafta sadece Macit Bey'in çalışanları vardı. Köşede durduğum için beni fark etmemişlerdi. Yapının içini görmeye çalışıyordum ama aynalı cam filmle kaplı olduğu için hiçbir şey göremiyordum.

Aslında yanılıyordum, gördüğüm bir şey vardı; aynalı cam filmden yansıyan ve bahçenin tüm çevresini kaplayan yılan heykelleri!

Bunu rüyamla bağdaştırmak istemiyordum ama o yılanlar bana sadece rüyamı hatırlatmıştı. Tekrarlı olarak gördüğüm, dehşet veren rüyamı!

Dostlarım, bölüme oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Barlas'ın yeniden hikayeye girip girmeyeceğini soran çok kişi var onu da buradan açıklayayım. Elbette girecek, hikayenin ana karakteri olmadan olur mu hiç? Ne zaman girecek diye sormayın, her an girebilir :) Bu arada bir dahaki bölüm işlerimin yoğunluğu sebebiyle geç gelecektir. Bilginize.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

66.BÖLÜM

Agave bitkisi, tüm ömrü boyunca bir defa çiçek açmasıyla bilinir. Ne üzücü ki, bu bitkiyi kendi hayatımla bağdaştırıyorum.

Dört mevsimin yaşandığı hayatta ben sadece bir mevsim yaşıyorum.

Kışı.

Diğer mevsimler bana yasak gibi. Eğer öyleyse çiçek açmam imkansız. Ben baharı göremiyorum. Böyle giderse bir kere bile çiçek açamayacağım. Agave bitkisi bile bana gülecek. Öyle ya, o zaten bir kaktüs türü değil mi? Gülmek belki de en çok ona yaraşır.

Sıramda oturmuş hayatımı düşünürken Aysun'un dürtmesiyle irkildim "Dersten sonra şu ünlü falcıya gidiyoruz, değil mi?"

"Randevun bugün müydü?" dedim bakışlarımı ona çevirerek.

"Unuttun mu yoksa?"

Yüzümü buruşturdum "Pek keyfim yok."

"Hadi ama Öykü, biraz eğleniriz. Yığınla para verdim o kadına, kaç haftadır da bugünü beklediğimi biliyorsun." deyince ona inanamayan gözlerle baktım "Kadın uyduracak sen de inanacaksın, öyle mi?"

"Bu kadının iç güdüleri çok kuvvetli. Bizim kızları duymadın mı? Ne dediyse çıkmış!"

"İnanma böyle şeylere."

"Şu kahini ne çabuk unuttun." deyince başım önüme düştü. Anılarım yine gözlerimin önüne gelmişti. Hulki hayatımda tanıdığım en garip insandı. Söylediği şeye inanmamıştım ama yaşadıklarımdan sonra ona hak vermiştim. Keşke yaşasaydı diye düşündüm. Geleceğim hakkında bilmem

gereken o kadar şey vardı ki. Bazen bir geleceğim var mı diye düşündüğüm oluyordu. Hayat o kadar acımazsızdı ki geleceğimden bile korkuyordum.

"Hadi lütfen!" dedi ısrar ederek.

"Tamam, gideriz." deyince sevinçle yanağımdan öptü "Harikasın!"

Blok dersten sonra okuldan çıkıp bize verilen adresle ünlü falcının mekanına gittik. Kapısının önünde öylece beklerken oldukça gergindim. Ayaklarım geri gidiyor gibiydi. Huzursuz hissetmiştim. Belki de bunun nedeni böyle bir mekana ilk defa geliyor oluşumdu.

Ben kocaman tabelada falcının ismine bakarken Aysun hafifçe kapıyı tıklattı.

Birkaç saniye sonra garip giyinimli sarışın bir kadın çıktı karşımıza "Buyurun?"

"Merhaba, randevumuz vardı. Girebilir miyiz?" dedi Aysun heyecanlı görünürken.

Kadın elindeki tablete baktı "İsim alabilir miyim?"

"Aysun Tekin."

Kadın birkaç saniye ekrana baktı ve daha sonra güler yüzüyle içeriyi işaret etti. "Buyurun lütfen, Şahbanu Hanım sizi birazdan alacak."

İçeri girince etrafı inceledim. Hemen kapının yanında az önce bizi karşılayan kadının masası duruyordu. Duvarlar kırmızı renge boyanmıştı ve tam ortada melek çizimi vardı. Ortam loştu. Bu hoş bir görüntü yaratmıştı ama gerginliğimi almaya yetmemişti.

"Şöyle oturalım." diyerek yan yana dizili koltukları gösterdi Aysun. İçeride biz hariç iki kişi daha vardı. Sıra bekliyor olmalıydılar.

Büyük kapıdan genç görünümlü bir kadın çıkınca bizi karşılayan kadın sırası gelenleri içeri aldı. Öylece etrafı incelemeye devam ederken Aysun'un kıkırdadığını duydum "Ay çok heyecanlıyım, acaba neler söyleyecek?"

"Kendini fazla kaptırma."

"Aman Öykü, eğlenelim diye geldik. Hem bizim için de farklılık oldu."

"İlk ve son olsun lütfen."

Beni hiç umursamadı "Sen de fal baktırsana." deyince kafamı iki yana salladım "İstemiyorum."

"Neden ya?"

Nedeni belliydi. Duyacağım her şeyden korkuyordum ben. Bunca şey yaşamışken artık en ufak şeye bile kafa yormak istemiyordum. Hem zaten böyle şeylere inanmazdım. Hulki olayı benim için çok farklıydı. Ona, söylediği şey çıktıktan sonra inanmıştım.

Birkaç dakikamız öylece geçerken içerideki kadınlar çıktı. Bir tanesi ağlıyordu. Ne duymuştu bilmiyordum ama çok kötü görünüyordu.

"Aysun Hanım buyurun, Şahbanu Hanım sizi bekliyor." Kadın bizi içeri davet edince yutkunup ayağa kalktım. Fala Aysun mu baktıracaktı yoksa ben mi anlamamıştım. Bu kadar gergin olmam niyeydi?

"Hadi gel Öykü."

Aysun kolumdan tutup beni içeri sürükleyince nefesimi tutup etrafı inceledim. Burada da kırmızı renk tercih edilmişti. Yerde iki tane minder vardı. Hemen önünde de falcının oturması için tabure. Etraf mumlarla aydınlatılmıştı. Garip bir koku vardı burada. Ne olduğunu çözememiştim ama kokunun kötü olduğunu söyleyemezdim.

Falcı içerideki dikdörtgen masada bir şeyler yaparken ayakta dikilmeye devam ettik

"Merhaba Şahbanu Hanım" Aysun falcıya burada olduğumuzu belirten bir konuşma yapınca kadın mekanik bir hareketle bize döndü. "Hoş geldiniz, oturun lütfen."

Mindere bağdaş kurarak otururken kadını inceliyordum. Kara kaşlı kara gözlü bir kadındı. Başında kırmızı renk fular vardı. Kulaklarında da ağır görünen taşlı küpeler. "Su falıydı öyle değil mi?" deyince Aysun başını salladı "Evet."

Parmakları yüzüklerle dolu olan kadın boş kaba su doldururken "En zor olanıdır." dedi. Aysun'la birbirimize baktık. Ne düşündüğünü biliyordum. Bu kadar parayı boş yere vermemiş olmayı diliyordu. Hakkında söyleyeceği en ufak şey bile Aysun için önemliydi. Aslında onun hangi sorunun cevabını almak için burada olduğunu biliyordum. Duyacağı hiçbir şey aklındaki soru kadar önemli olamazdı.

"Ününüzü çok duyduk, sizi çok methettiler." deyince kadın elindeki sürahiyi yerine bırakıp kabı eline aldı.

Bir şey der diye bekledik ama demedi. "Ay ne nemrut bir kadın, hiç gülmüyor." Aysun kulağıma fısıldayınca onu dürttüm. "Şşt! Duyacak şimdi."

Kadın önümüzdeki tabureye oturdu ve içi su dolu kabı kucağına bıraktı. Suya doğru bir şeyler fısıldadıktan sonra Aysun'a uzattı. "İçine elini sok."

Aysun dediğini yaptıktan sonra kadın kabı tekrar kucağına koydu "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi." dedi Aysun benim kadar gergin görünürken

"Doğum yeri?"

"İstanbul"

"İlişki durumu?"

"Sevgilim var."

"Öğrencisin sanırım?"

"Evet." deyince bir süre suya baktı kadın. Kaşları çatıktı. Ciddiyetle işini yapıyordu. "Okulunu başarılı bir şekilde bitireceğini görüyorum. Hırslı biri

değilsin ama sorumluluklarının farkındasın. Bu da seni bazı şeylere mecbur kılıyor." Bakışları şimdi Aysun'daydı. "Burada seninle birlikte yaşayan bir kadın görüyorum, sanırım annen."

Aysun'un kafası oynadı "Evet."

Kadın tekrar suya baktı "Senin için endişeli. Geleceğinle ilgili büyük sıkıntıları var ve zamanla azalacak gibi de görünmüyor...Ona vakit ayırmıyorsun diye sana kırgın olduğunu görüyorum. Ama mutluluğun için sana karışmak istemiyor."

"Canım annem." diyerek iç çekti Aysun

Kadın birkaç saniye sustu "Görünen o ki sevgilinle inişli çıkışlı bir ilişkin var. Onu çok seviyorsun, o da seni ama yersiz tavırların onu bunaltıyor."

Aysun dudaklarını buruşturdu "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Agresif bir yapısı var ama seninle birlikte olduktan sonra kendini biraz törpülemiş."

"Evet, sayemde." dedi bundan gurur duyuyormuş gibi. Sonra heyecanla konuştu "Rica etsem evlilik görüp görmediğinizi de söyleyebilir misiniz?"

"Evlilik göremiyorum, en azından yakın zamanda böyle bir şey yok." deyince Aysun'un suratı düştü.

"Ama burada bir evlilik var, yakın zamanda bir arkadaşın mı evleniyor?" diye sordu kadın.

"Evet." dedi Aysun şaşkınca

Kadın bana baktı. Bakışlarında anlamlandıramadığım bir şey gizliydi. Aysun bunu fark edince "O değil, başka bir arkadaşım." dedi.

Kadın kafasını sallayıp tekrar suya odaklandı. Sesi esrarengizdi "Olaylı bir düğün görüyorum...Karanlık, çok karanlık!"

Aysun'la birbirimize baktık. Ben buna inanmadığıma dair bakışlar atıyordum ama o inanmış gibi görünüyordu "Ne demek bu?" diye sordu tekrar kadına bakarak

"Korkular görüyorum, karmaşa, gürültü, ve..."

"Ve?" dedi merakla

Kadın gözlerini kapattı ve titredi "Ölüm!"

Aysun'a baktım. Kocaman olmuş gözlerle kadına bakıyordu. Sesini çıkarmadı. Söylediği her şeye inandığı o kadar belliydi ki.

Kadın ayağa kalkmış dikdörtgen masaya doğru yürürken "Endişelenmene gerek yok, gelecek değişebilir." dedi.

Ah, ne kadar rahatlatmıştı bizi.

Kabın içindeki suyu döktü ve yeni bir su doldurdu. Sonra tekrar yerine oturdu. Suya bir şeyler fısıldadıktan sonra kabı bana doğru uzattı "Elini sok."

"Ben baktırmayacağım." dedim kafamı sallayarak

"Elini sok." diye uyardı tekrar. Aysun'a baktım. Bunu yapmam için gözlerini kapatıp açınca elimi suya soktum. Baktırmak istemediğimi söylememe rağmen neden bakmak istemişti anlamamıştım.

Kabı kucağına koyunca "Yaşın kaç?" diye sordu.

"Yirmi."

"Doğum yeri."

"İstanbul."

"İlişki durumu?"

"Bekar."

Uzun uzun suya baktı "Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir fal görmemiştim." dedi. Bakışlarında hayret vardı "Yüreğin yangın yeri. Neler yaşamışsın böyle?"

Bir süre daha suya baktı "Geçmişi gelecekten daha iyi görürüm. Senin falın geçmişinle kirlenmiş." Halime acımış gibiydi "Enerjin çok düşük ve bu hayatına negatif yönde yansıyor."

"Ne görüyorsunuz?" dedim daha fazla sabır edemeyerek. Beni meraklandırmıştı.

Kadın bana baktı. Sanki ruhumu okuyor gibiydi "Seni korkutmak istemem ama bu temiz bir fal değil. Burada çok şey var!"

"Ne var?" dedim korku içinde. Söylediklerine inanmak istemiyordum ama elimde değildi.

"Acı, korku, keder, savaş... Senden intikam isteyen biri var!" deyince yutkundum. Duyduklarıma inanamıyordum "Kim?"

Cevap vermedi. Böyle bir soruya cevap verilir miydi onu bile bilmeden sormuştum.

Kaşları çatık şekilde suya bakmaya devam etti kadın "Hayatından çıkardığın kişi adım adım sana yaklaşıyor." deyince afalladım. İşte bunu hiç tahmin etmiyordum. "O çok uzakta!"

"Hayır, o burada." dedi emin bir şekilde.

Öylece kaldım. İçimi derin bir keder kaplamıştı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kalbimin ağladığını hissettim. Ben ağlamaya alışıktım ama kalbim buna dayanamazdı. İsmini duyunca bile kahroluyordum. O kadından her şeyi duymayı bekliyordum ama bunu. Beni yarım bırakanın burada oluşunu... Ah, saçmalıyor olmalıydı. Bu mümkün değildi bir kere.

Yüzü ekşimiş bir şekilde suya bakarken "Her şey çok karışık!" dedi. "Ama zannettiğinde de güçlüsün. Başa çıkabilirsin." Bana baktı. Öyle kısacık

değil, uzun uzun baktı. Uyarır gibi "Eskisinden daha zor bir hayat seni bekliyor!"

Tam bir şey daha diyecekti ki onu elimle susturdum. "Sanırım bu kadar yeterli!" Aysun'a bakıp ayağa kalktım "Gidelim!"

Beni onaylayıp kalkınca hızla oradan çıktım ve otobüs durağına doğru yürümeye başladım. İnanmamalıydım! Duyduklarım saçmalıktan ibaretti. Bu kaderin bana bir oyunuydu. Yeni bir oyundu bu. Sırf düşüneyim, kahrolayım, eriyip biteyim diye kurulmuştu. Kime sinirleneceğimi bile bilmiyordum. Saçmalayan o kadına mı, kendime mi, kaderime mi?

Aldığım her nefesin bedelini ödüyor gibiydim. Sanki yaşamak haramdı bana. Yoksa bu kadar bedbaht kaderin başka bir açıklaması olamazdı.

"Öykü bekle!"

Aysun hızla koşup bana yetişince sinirle konuştum "Buraya gelmemiz saçmalıktı!"

"Nereden bilecektim kadının saçmalayacağını?"

Yüzümün yerde olduğunu görünce koluma dokundu "Sen iyi misin?"

"Değilim Aysun!"

"Kadın yanılabilir Öykü, belki de gördüklerini yanlış yorumlamıştır!"

Ona baktım. Sesim sinirimden oldukça yüksek çıkıyordu "Elbette yanlış yorumladı, ne dediğini duymadın mı?"

"Haklısın, o burada olsa haberimiz olurdu."

Gözlerimi kapattım. Sakin kalmaya çalışıyordum.

"Senden intikam isteyen kişi kim acaba?" deyince şaşkınca ona baktım "Kimsenin benden intikam istediği falan yok, kadın saçmalıyor!"

"Neden öyle diyorsun, belki de bahsettiği kişi Gaye'dir."

Söylediklerinin doğru olduğunu bilsem buna inanabilirdim ama hiçbir güç bana bunu inandıramazdı.

Aysun kolumdan tutmuş beni yürütürken "Buraya geldiğimizi kimseye söylemeyelim olur mu, özellikle Bade'ye." dedi. Durup kızgınlığımı belli ettim "Hala kadının dediklerine inanıyor musun?"

"Hayır ama Bade zaten düğünü için gergin, kadının söylediklerini duyarsa onu kimse tutamaz." deyince bıkkınca bir nefes bıraktım "Ona böyle bir saçmalık anlatma niyetinde değilim zaten."

O sıra telefonuma mesaj gelince ekrana baktım.

Gönderen: Pamir Yaman

-Akşam altıda hangarda ol!

"Kim?" dedi Aysun meraklı görünürken.

"Pamir!" deyince ekrana baktı "Ne istiyor?"

"Akşam yanında olmamı."

Gözlerini bana çevirdi "Gidecek misin?"

Düşündüm. Gitmeli miydim? Gidip ona itaat etmeli miydim? Çetesinde değildim ama beni sanki çetesindeymişim gibi kullanıyordu. Bu durumda yanına nasıl gidebilirdim? Artık ona başkaldırmanın zamanı gelmişti. Beni istememesi için her yolu denemem gerekiyordu. Şimdi de sıra onu umursamadığımı göstermekteydi.

Aysun merakla bana bakarken gelen mesajı sildim "Hayır gitmiyorum, ona artık boyun eğemem. Bu hiçbir işe yaramıyor."

"Bu onu kızdırır Öykü."

"Belki de onunla baş edebilmem için ondan korkmamam gerekiyordur."

Kolumu sıvazladı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Birlikte otobüs durağına doğru yürürken büyük bir otelin önünde arabaya binen kişiyi görmemle adeta donup kaldım. Kalbim sanki bana ait değilmiş gibi atmaya başlamıştı. Zihnim bulanıktı, bir şey düşünemiyordum. Düşündüğüm tek şey gözlerimin bana ihanet edip etmediğiydi.

"Ne oldu?" Araba oradan giderken Aysun'un sorusuna mırıldanarak cevap verdim. "Babam!"

Beni duymuş olacaktı ki hemen benim baktığım yöne çevirdi kahverengi gözlerini "Hani nerede?"

Yanlış görmüş olmayı diledim. Belki de o değildi. Bu bana zihnimin bir oyunu olabilirdi. Herkesten her şeyi beklediğim dünyada zihnimin de bana oyun onaması normaldi. Ama biliyordum, doğru görmüştüm. Hala aynıydı, hatırladığım gibiydi. Onu hiç unutmamıştım. Nasıl unutabilirdim ki? Bana nefret duygusunu ilk tattıran kişiydi o. Onun yüzünden bu haldeydim. Onu hayatımızdan çıkardığımda iyi olacağımı düşünüyordum ama hiç de öyle olmamıştı. Çünkü o, hayatımızdan çıksa bile zihnimden çıkmamıştı. Oradan bana gülüyordu.

Aysun onu bulmak istercesine gözleriyle etrafı tararken ben arabanın ardından bakıyordum "O burada Aysun!"

En az benim kadar şaşkın görünüyordu "Doğru gördüğüne emin misin?"

Tekrar düşündüm. Birine benzetme ihtimalim yüksekti. Koskoca İstanbul'da Arslan Vuralkan'a benzeyen yığınla adam olabilirdi. Üç yıldır onu görmemiştim. Burada olup olmadığını bile bilmiyordum. Sanırım gerçekten birini ona benzetiyordum.

"Bilmiyorum!" deyince halime acımış gibi bana baktı. Kolumu sıvazlıyordu "Boş versene, sizinle uğraşmadıktan sonra burada olmasının bir önemi yok." Dolan gözlerimle kafamı iki yana oynattım. "Onun bu şehirde olması bile huzurumun kaçmasına yeter Aysun."

Diyecek bir şey bulamamış gibi görünürken yanağıma akan tek damla yaşı hızla sildim ve omzumu dikleştirdim "Gidelim hadi."

Otobüse binip oradan giderken başka şeylerden konuşuyorduk. Aysun akşam kulübe gitmeyi teklif etmişti ve ben de kabul etmiştim. Kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Şu sıralar kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Bu da beni kötü etkiliyordu. Öyle ki başka bir adamı, son zamanlarda hiç aklımda olmayan kişiye, babama benzetmiştim.

Eve gelince annemim mutfakta olduğunu duydum. Sanırım yemek yapmakla ilgileniyordu. İçeriden bazı sesler gelirken mutfağa girdim. Lavabonun önünde durmuş elinde tuttuğu musluk anahtarıyla bir şeyler yapıyordu.

"Anne, ne oldu?" dedim yanına yaklaşarak.

Geldiğimi fark edince sıkıntıyla bana baktı "Musluk bozuldu."

Akan suya çevirdim bakışlarımı "Kapanmıyor mu?"

"Denedim ama olmuyor."

"Vanayı neden kapatmadın?"

"Sıkışmış."

"Tesisatçı çağırayım." dedim fikir sunarak. Beni onaylayınca telefonumu çıkardım. Annem tekrar musluğa yönelirken numarayı tuşlamadan önce biraz bekledim. Aklıma bir şey gelmişti ve bunu yapıp yapmamayı düşünüyordum.

Anneme çevirdim bakışlarımı. Kızacağını biliyordum ama hiç umursamadım. Önüme böyle bir fırsat gelmişken değerlendirmeliydim.

Hızla odama gidince aramam gereken kişinin numarasını çevirdim. İkinci çalışta açtı "Alo, Cengiz abi?"

"Öykü, bir sorun mu var?" diye sordu endişeli gelen sesiyle. Onu genelde hep bir sorun varken aradığım için yine öyle düşünmüş olmalıydı.

"Kusura bakma rahatsız ediyorum ama musluğumuz bozuldu, yardıma gelir misin?" dedim beni kırmayacağını umarak. İşi varsa bile gelirdi. Beni

reddettiğini şu ana kadar hiç görmemiştim.

"Tabii, on beş dakikaya oradayım." deyince memnuniyetle gülümsedim "Tamam, bekliyoruz."

Annemin yanına gidince çaresizce akan suyu izlediğini gördüm. Bana doğru döndü "Çağırdın mı?" diye sordu.

"Tesisatçı bulamadım anne." deyince ofladı "Ee, ne olacak şimdi?"

"Cengiz abi geliyor." dedim kızacağını bile bile.

Birkaç saniye donuk bakışlarla yüzüme baktı. Şaka yaptığımı söylememi bekliyordu sanırım "Öykü, kızım beni sinirlendirme!"

"O zaman bırakalım su sabaha kadar aksın anne."

Sesi çıkmayınca yüzümü astım "Bize yardım edecek, bunda ne var?"

"O adamı görmek istemiyorum."

"Neden, çok iyi biri olduğu için mi?"

Burnundan sesli bir nefes bırakıp alnını ovdu. "Cengiz'i hayatından çıkarmak istemediğini söyledin kabul ettim ama evimize çağırman beni kızdırır Öykü!"

"Musluğu tamir edip gidecek, bunda bu kadar büyütülecek bir şey yok."

Hızla arkasını döndü. Sabırlı davranmaya çalıştığını görüyordum. "Öykü, ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı zannediyorsun kızım?" Cevap vermeyince bana doğru döndü "Hemen onu ara ve gelmesine gerek kalmadığını söyle." Tekrar musluğa yöneldi "Ben çaresine bakarım...her zaman baktım!"

O an bir kez daha anladım. Annem Cengiz abiden nefret ediyordu. Ne yaptıysam sempatisini kazandıramamıştım. Belki de boşa uğraşıyordum.

Annem elindeki musluk anahtarıyla bir şeyler yapmaya devam ederken arkasında durmuş merakla konuşuyordum "O, onun abisi değil de herhangi biri olsaydı da Cengiz abiyi yine sevmeyecek miydin anne?"

Lavaboya doğru eğik durduğu için doğruldu. Birkaç saniye öyle kaldı ve bana doğru döndü "Öykü..."

Onu kendi cümlemle susturdum "Cengiz abinin hiçbir günahı yok. Bu yüzden ona karşı nefret depolama. Hırsını alacak birini arıyorsun ama bu o olamaz."

Yutkunduğunu gördüm. Sonra dudaklarını yaladı. Sanki konuşmak için kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Kızım ben bir anneyim..." diye başladı söze. Sesinde ve gözlerinde büyük bir hüzün vardı. "Senin canın bir kere yanar, benim bin kere. Sen bir kere ağlarsın, ben bin kere. Sen bir gece uyuyamazsın, ben bin gece. Eskisi gibi ol diye çok uğraştım. Elbette gözünden akan yaşın hesabını soracağım. Elbette hırsımı alacak birini arayacağım!"

"Bu günahsız biri olsa bile mi?" diye sordum merakla cevabını beklerken. Gözlerini kapatıp boğazını temizledikten sonra tekrar açtı "Ben senin başına gelenlerden en çok kendimi suçladım Öykü. Kendimi bile suçladığım şu dünyada Cengiz kim?"

Sorusuyla sinirlendiğimi hissettim. Annem benim şu hayattaki en değerli varlığımdı. Ama onun Cengiz abiyi suçlamasına katlanamıyordum. Değer verdiğim kişinin, değer verdiğim diğer kişiye karşı nefret değil, sevgi beslemesini istiyordum. Görüyordum ki çabam nafileydi. Bunu yaptığım her şeyle tekrar tekrar bana hatırlatıyordu.

"Peki ya babam anne...Onu hiç suçladın mı?" dedim kafasını karıştırmaya çalışarak "Benim bu dünyaya gelmeme neden olan adamı hiç suçladın mı?" Bana çatık kaşlarıyla baktığın görünce konuşmaya devam ettim "Hiç suçlamadın. Çünkü ona aşıktın. O, gözünde en suçsuz olanımız belki de. Demek ki neymiş insan suçlu olanı değil, sevmediğini suçluyormuş!"

Şaşırdı. Söylediklerimden bir şey anlamamış gibiydi "Konunun babanla ne ilgisi var?"

Ben de şaşırdım. Neden onun konusunu açmıştım şimdi? Ah, sanırım bugün gördüğüm şeyden etkilenmiştim. Anneme uzun zamandır ondan hiç bahsetmemiştim. Şimdi böyle şaşırıyorsa bunun tek nedeni bu olsa gerekti.

Benden bir cevap beklerken telefonumun çaldığını duydum. Ekrana bakınca "Aysun arıyor." diyerek odama girdim.

Kaçabildiğime seviniyordum. Eğer orada kalmaya devam etseydim bugün birini babama benzettiğimi söyleyecektim anneme. Bazı şeyleri hala aşamadığımı biliyordu. Babam benim kabuk tutmayan yaramdı. Annem ne yaparsa yapsın o yaraya merhem olamayacaktı. Belki de kendisi de bunun farkındaydı.

Aysun'la yaklaşık on dakikalık konuşmamızdan sonra telefonu kapatıp odamdan çıktım. O sırada kapı çalınca hemen açıp karşımda gördüğüm kişiye gülümsedim. "Hoş geldin Cengiz abi."

"Nasılsın Öykü?" dedi kendi de gülümserken

"İdare eder işte, geçsene." dedim içeriyi işaret ederek. Birlikte mutfağa girince annemin hala muslukla uğraştığını gördüm.

Cengiz abi yanına gidip musluk anahtarını elinden aldı "Ben hallederim, bana bırak."

Annem mahcup olmuş görünürken yüzüne bakmadan konuştu "Kusura bakma, Öykü tesisatçı bulamadığı için seni çağırmış."

"İyi yapmış, bu işlerden anlarım. Vana nerede?" diye sorunca sorusuna ben cevap verdim "Dışarıda." Hızla oraya çıktı ve birkaç saniye sonra geri döndü.

Musluğu kontrol ederken annem gergin bir şekilde yanında bekliyordu. Neden gergin olduğunu biliyordum. Nefret ettiği adam şu an onun işiyle uğraşıyordu. Annemi tanıyordum, o kimseden yardım beklemezdi. Her zaman kendi işini kendi görürdü. Benim yüzümden Cengiz abiye muhtaçmış gibi göründüğü için şu an kendini yiyor olmalıydı.

Cengiz abi kısa sürede işini bitirip elindeki tornavidayı yerine bırakınca annem merakla ona baktı "Oldu mu?"

"Evet, oldu. Vanayı açar mısın?"

Annem onu onaylayıp mutfaktan çıkınca Cengiz abinin yanına yaklaştım "İyi ki geldin Cengiz abi." Gülümseyerek yanağımı okşadı.

"Tesisatçı bulamayınca annemin aklına sen geldin. Bu işlerden anlayabileceğini düşündü." deyince elini yanağımdan indirdi. Şaşkın görünüyordu. "Burada olmamı annen mi istedi?"

Bunu yapmaya mecbur kalırken "Evet." dedim. Annem bana başka bir çare bırakmamıştı.

"Benden nefret ettiğini zannediyordum."

"Belki de o kadar nefret etmiyordur." deyince su musluktan tazyikli geldiği için bize sıçradı.

"Ay!" diyerek bağırınca Cengiz abi hemen musluğa yöneldi. "Tamam hallettim." Kısa bir uğraştan sonra bana baktı "Üstün ıslanmış. Annen bir şeyi beceremediğimi söyleyecek."

"Evet, sanırım öyle olacak." deyince ikimizde kahkaha atmaya başladık. O sırada annem içeri girmiş şaşkınca bize bakıyordu "Ne oldu?"

"Küçük bir sorun çıktı ama hallettim." dedi Cengiz abi bana bakıp göz kırparak.

Annem yanımıza yaklaşıp musluğu kontrol etti. Sonra minnettarlıkla Cengiz abiye baktı "Gerçekten çok iyi olmuş. Yardımın için sağ ol."

"Ne demek, bir sorun olursa her zaman yardıma hazırım." deyip bakışlarını annemin gözlerinden çekti. Ona uzun uzun bakmıyordu. "Gitsem iyi olacak."

"Kal lütfen." dedim yalvarırcasına

"Bir işim var Öykü, gitmem gerekiyor." deyince ısrar ettim. İşi olmadığını biliyordum. Annem rahatsız olur diye kalmak istemiyordu "Cengiz abi lütfen kal!"

"Öykü!" dedi annem uyarır gibi "Israr etme istersen, işi varmış duymadın mı?"

"Başka zaman kalırım Öykü." dedi Cengiz abi. Bunun boş vaat olduğun biliyordum. "Söz verdin bak." deyince gülümseyip anneme çevirdi gözlerini. Ona bakarken bakışları değişiyordu "İyi akşamlar Birgül."

"İyi akşamlar Cengiz."

Evden gidince annemle birlikte yemek yapıp masaya oturduk. Uzun bir muhabbetten sonra kulübe gideceğim için hemen odama gidip giyecek bir şeyler seçmeye başladım. O sırada kapı çalınca Aysun olabileceğini düşünüp hızla kapıyı açtım.

Karşımda Aysun değil de Demir'i görünce şaşırdım. Onu birkaç gündür görmemiştim ve şimdi neden burada olduğunu sorguluyordum "Demir, ne işin var senin burada?" Annemin banyoda olmasına şükür ediyordum. Onu görmesini istemezdim.

Karşımda pişkin pişkin sırıtıyordu "Evde tuz kalmamış da siz de var mı diye sormaya geldim. Ne demişler komşu komşunun tuzuna muhtaçtır."

"Yine ne saçmalıyorsun?"

Hafif yan kayıp hemen önümüzde kalan müstakil evi gösterdi. "Tebrik ederim, yakışıklı bir komşun oldu. Karşı evi kiraladım."

Tek kelime edemezken kaşlarını çattığını gördüm "Kiralar ne kadar pahalı öyle, adamı tehdit etmesem kazık yiyecektik resmen."

Ciddi olmadığını zannediyordum ama gösterdiği evin önünde nakliye aracı vardı "Bana şaka yaptığını söyle." Kafasını iki yana salladı "Korkma şaka değil, dostun bundan sonra yanı başında olacak."

"Neden yaptın bunu?"

"Bana çok uzaksın, buraya gelene kadar ne kadar benzin gidiyor haberin var mı senin?"

"Gelme o zaman!"

"Nasıl da iyiliğimi düşünüyorsun." deyip ciddi bir hale büründü "Neyse tuz var mı?"

"Ne yapacaksın tuzu ya?"

"Yarama basacağım. Mazoşistlik şu sıralar ilgi alanım da."

"Başıma bela olmaya geldin değil mi?"

Kollarını göğsünde birleştirip bacağını salladı. Beni ciddiye almıyordu "Tuz bekliyorum, mümkünse iyotsuz olsun."

"Market iki sokak aşağıda!"

"Öyle mi? Kusuruma bakma yeni olduğum için bilmiyorum. Bana oraya kadar eşlik etsene. Hem sana söylemem gereken önemli bir şey var." deyince kızdım ama annemin beni duymaması için sesimi yükseltmedim. "Hiç uydurma."

"Öyküüüü, benim ne zaman bir şey uydurduğumu gördün. Hayal gücümün o kadar geniş olmadığını biliyorsun."

Gözlerimi devirdim "Annem evde."

"O da gelsin."

Öfkeli bakışlarım onun üzerindeydi "Ne söyleyeceksen söyle defol git Demir!"

Parmaklarını saçının arasından geçirdi. Konuşurken kendini beğenmiş bir havası vardı. Gerçi o zaten hep öyleydi "Macit'ciğimin kızı var ya hani, Almila."

"Ee olmuş ona?" dedim merakla.

"Yanıma geldi." deyip gülerek göz kırptı "Sana benden etkilendiğini söylemiştim."

Bunun çok garip bir durum olduğunu düşünürken "Ne dedi sana?" diye sordum.

"Gerçekten çete lideri olup olmadığımı."

"Sen ne dedin peki?" Suratındaki gururlu ifadeyi görünce cevap beklemedim "Tabii ki gerçeği söyledin."

Bir kez daha iç çekti.

"Neden sormuş bunu?"

"Bilmiyorum, bir şey demedi."

"Başka ne sordu peki?"

"İstanbul'da başka bir lider tanıyıp tanımadığımı. Ben de ezeli ve ebedi düşmanımın ismini verdim." deyip öne doğru eğildi ve kısık sesle konuştu "Bak kızıyorsun diye ismini söyleyemiyorum."

Onu umursamadım. Derdim Almila'ydı. Onu sadece bir kez görmüştüm ama bir gariplik olduğunu sezmiştim. Demir'in çete lideri olduğunu duyduğunda şaşırmıştı. Daha sonra da bunun doğruluğunu kanıtlamak için bana sormuştu. Bu boş bir soru değildi. Almila'nın aklında bir şeyler olduğuna emindim. Ama neden İstanbul'daki çete liderleri onu ilgilendiriyordu ki? Onun gibi birinin liderlerle ne işi olabilirdi?

"Derdi ne bu kızın?" diye sorunca dudaklarını büktü "Gizemli bir kız, çözemedim. "

Birkaç saniye düşüncelere dalınca silkinip kendime geldim "Tamam artık git hadi, ne bekliyorsun?"

"Tuz." deyince oflayıp mutfaktan bir bardak dolusu tuz getirdim ve ona uzattım "Al!"

"İyotsuz değil mi?" dedi elimden alırken

"Demir!" diye tıslayınca koşarak buradan uzaklaştı.

Kapıyı kapattıktan sonra üzerimi giymek için odama gittim. Demir'in burada olması hiç iyi olmamıştı. Şimdi sürekli beni rahatsız edecekti. Almila'dan bahsettiği için de huzursuz olmuştum. Acaba babası çocuğunu aldırmış mıydı? Of! Bana neydi bundan? Hayatımda bir daha görmeyeceğim kızı neden umursuyordum sanki? Benim derdim bana yeterdi. Başkalarının derdini kaldıracak durumda olduğumu hiç zannetmiyordum.

Hazırlanıp annemden zar zor izin kopardıktan sonra Aysun'la birlikte bizimkilerin mekanına gittik. Bade, Ateş ve Koray hariç hepimiz mekandaydık. Koray bazı işleri olduğu için gelememişti. Bade ve Ateş ise düğünden sonra kalacakları ev ile ilgileniyorlardı. Çok yoğunlardı. Onları birkaç gündür hiç görmemiştim. Böyle giderse düğüne kadar da göremeyecek gibiydim.

Öznur ve Samet kendilerini çalan müziğe kaptırırken "Biz dans edeceğiz." diyerek yanımızdan kalktılar ve piste doğru gittiler. Onları izleyen Aysun heyecanla Çetin'e dönünce "Ortam gerçekten çok güzel, biz de dans edelim mi aşkım?" diye sordu.

Çetin bir bacağını diğerinin üzerine atmış rahat bir şekilde otururken içerideki insanları izliyordu. "Aysun benim ne zaman dans ettiğimi gördün sen?"

"Benim için yapamaz mısın yani?"

"Yakışmaz bana. Mekanın sahiplerinden biriyim ben." deyip telefonunu eline aldı.

Aysun şaşkındı. Daha doğrusu sinirli "Ne yani, burayı işletiyorsun diye dans etmeyecek misin?"

Çetin cevap vermeyince onu dürttü "Kime diyorum ben?"

"İşim var Aysun, dur bir saniye."

Onlarla birlikte oturan Ali gözlerini yere çevirmiş öylece dururken bakışlarımı ona çevirdim. Dertli görünüyordu. Son zamanlardaki halini hiç beğenmiyordum. Kimseye bir şey demiyordu. Hep sessizdi. Bir derdi olduğuna emindim. Yoksa neden böyle düşünceli görünecekti ki?

"Bunaltıyorum seni değil mi?" Aysun falcının söylediklerinden etkilenmiş olacaktı ki ona bağırıyordu.

"Ne alakası var?" Çetin sinirleniyor gibiydi.

"Bilmiyorum bir an öyle hissettim!"

"Kafanda senaryolar yazma yine!"

Aysun alıngan bir tavırla önüne döndü "Bir şeyler içmek istiyorum ben."

"Vişne suyuna ne dersin?" Çetin'in önerisine omuz silkti "Alkollü bir şeyler istiyorum."

"Olmaz, sarhoş olunca çok konuşuyorsun."

Aysun yerinden kalkınca Çetin sesini yükseltti. "Buraya gel!" Onu dinlemeyince kendi de peşinden gitti "Aysun!"

Gözlerim Ali'nin üzerindeydi. Hala düşünceli olduğunu görünce yerimden kalkıp yanına gittim. "Birkaç gündür bizimle takılmıyorsun, neredeydin?" Yanına oturduğumu konuştuğum an fark edince düşüncesinden sıyrıldı. "İşlerim vardı."

"Sen iyi misin?" dedim yüzünü incelerken. Yüzü şişti. Göz altları da gereğinde fazla mordu. İçerisi çok sıcak olmamasına rağmen alnında su damlacıkları birikmişti.

Oturuşunu düzeltip "Evet." deyince elimi alnına koydum. "Hasta gibisin. Ateşin yok değil mi?"

"Havalar soğuk ya, biraz üşüttüm sanırım." deyince anlamış gibi elimi çektim. Ateşi yoktu, ama bir derdi vardı. Anlatsın istiyordum. Arkadaşlarımdan birini dertli görmek bana sıkıntı veriyordu. Neydi bu çocuğun derdi? Bilmek istiyordum

"Ali sen benim arkadaşımsın, her zaman benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum." deyince gülümsemeye çalıştı. Yorgun bir gülüştü bu. Zorakiydi "Bir derdim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Genelde hislerime güvenirim."

"İyiyim ben, merak etme." deyince onu zorlamadım "Peki."

O sırada elinde tuttuğu viski bardağıyla Aysun geldi yanımıza. Arkasında da Çetin vardı "Beni rahat bırak Çetin, ne içeceğimi sana soracak değilim." diyerek yerine oturdu. Çetin resmen ateş püskürüyordu. "İyi, sarhoş olursan seni dinlemeyeceğim bunu da bil!"

"Zaten ne zaman dinliyorsun ki? Benimle doğru dürüst ilgilendiğin bile yok!"

Çetin onun yanına oturup daha sakin konuştu "Bebeğim her zaman yanındayım daha ne istiyorsun benden."

"İlgi!" dedi Aysun bağırarak.

"Bugün de günden konumuz bu mu?" deyip sabır çekti Çetin. İtiraf etmeliydim ki bu hali çok komikti. Hallerine gülerken hemen karşı locamızda oturan kişiyi görmemle gülüşüm yüzümde dondu. Pamir buradaydı! Bana bakıyordu!

"Bana ilgi göstermiyorsun. Tek derdin işin."

"Anlaşıldı senin canın sıkılmış, tartışalım istiyorsun."

Ne zaman gelmişti acaba? Yanında kimse yoktu. Yalnızdı. Amacının ne olduğunu biliyordum. Beni huzursuz etmeye çalışıyordu. O tamamen aklımdan çıkmıştı. Beni yanına çağırdığını unutmuştum.

"Senin tartışmaya bile vaktin yok sanıyordum."

"Meseleyi çok büyütüyorsun Aysun."

Gözlerini üzerimden hiç ayırmıyordu. Bir şey yapacak diye bekliyordum ama yapmıyordu. Yavaşça elindeki sodasını yudumluyordu.

"Ben bir kadınım Çetin, her kadın gibi ilgi istiyorum!"

"İlgi göstermesem sana hak vereceğim de..."

"Gösteriyor musun, hiç fark etmemişim!"

Yanına gitmemem aptallıktı. Pamir'in boş durmayacağını bilmeliydim. Şu an kalkıp yanımıza gelse Çetin'e ve Ali'ye ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. İsmini dediğim anda ortalık karışırdı. Onların Pamir'i tanımamalarına imkan yoktu. Hem öyle olsa bile Pamir bir lider olduğunu neden saklayacaktı ki? Gerildiğimin farkındaydı. Belki de zaten sırf bu yüzden buradaydı. Nereden bilmişti acaba burada olduğumu? Gerçi beni daha önce burada gördüğünü hesaba katacak olursak bunu tahmin etmek onun için zor olmazdı.

"Beni en son ne zaman öptün Çetin, ya da ne zaman sarıldın?"

"Kızım dün eve bırakınca sarıldım ya!"

"Evet sarıldın ama arkadaşını askere gönderiyor gibiydin."

"Sen iyice saçmalamaya başladın."

"Biraz daha böyle devam edersen bu ilişki yürümez haberin olsun Çetin!" diyerek ayağa kalkınca bana baktı Aysun "Hadi Öykü, kalkalım!"

Gözlerimi Aysun'a çevirdim. Şu an oldukça gergin göründüğümden emindim ama Aysun o kadar sinirliydi ki bunu fark edecek halde değildi "Aysun otur yerine. Abartıyorsun bence." dedim burada kalması için.

Pamir buradayken nereye gidebilirdim. Ben gittikten sonra arkadaşlarımdan biriyle konuşmayacağını nereden bilecektim. Onu dinlemeyip buraya

geldim diye bana olan sinirinden onlara her şeyi anlatabilirdi. Neden susacaktı ki? Susması için hiçbir nedeni yoktu.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?" Aysun şaşkındı.

"Çetin seninle elinden geldiğince ilgilenmeye çalışıyor, bunu görüyorum." dedim araları bozulmasın diye uğraşarak.

"Ben de." diye onayladı Ali

"Helal be konuşun!" dedi Çetin onu haklı gördüğümüz için.

Aysun'un kafası önüne düştü. Birkaç saniye düşündü ve "Annem de evde değil zaten, biraz daha oturayım bari." diyerek Çetin'e bakmadan ondan biraz uzağa oturdu. Hala alıngan görünüyordu. Çetin gönlünü almak istiyormuş gibi görünürken onu belinden tuttuğu gibi kendine çekti "Sen gelsene yanıma."

Onlar gülüşmeye başlarken Pamir'e çevirdim gözlerimi. Önündeki kağıda bir şey yazıyordu. İşi bitince kağıdı yuvarladı ve içtiği soda şişesinin içine soktu. Ne yapmaya çalıştığını anlamazken bana baktığın gördüm. Eğildi ve şişeyi bana doğru yuvarladı. Şişe ayağıma çarpıp dururken bizimkilere baktım. Ali telefonuyla ilgileniyordu. Çetin ve Aysun ise gülüşerek konuşuyorlardı. Dikkatleri bende değildi. Nefesimi tuttum. Pamir'in yaptığı şeye hala anlam veremiyordum. Derdi neydi, beni iyice germek mi?

Şişeyi yerden alırken kimsenin bir şeyi çakmaması için uğraşıyordum. Pamir'in garip davranışı yüzünden kendimi oldukça huzursuz hissederken şişeyi hızla elime aldım ve içindeki kağıdı çıkardım.

Dört!

Orada aynen bu yazıyordu. Elbette bir şey anlamamıştım. Pamir'e baktım. Benimle dalga mı geçiyordu? Soğuk bakışlarının bende olduğunu görünce hemen ona mesaj attım.

Gönderilen:Pamir Yaman

*-**Ne demek bu şimdi?***

Mesajı okuyup cevap yazdı

Gönderen:Pamir Yaman

-Altıda yanımda olman gerekirdi. Dört saattir yanımda yoksun!

Gönderilen:Pamir Yaman

-Arkadaşlarımla olmak istedim

Gönderen:Pamir Yaman

-Dediğim saatte burada değil, yanımda olman gerekirdi. Bu bir tercih değil, mecburiyetti. Bedeli dört beden olacak!

Ne demek istediğini anında anlarken içimi büyük bir ürperti kapladığını hissettim. Bir şey yapacaktı. Bu açık bir tehditti. Pamir Yaman bugün buraya boşuna gelmemişti. Aklında kötü bir şey vardı!

Gözlerim onun üzerindeyken elektriklerin kesildiğini gördüm. İçerisi bir anda karanlığa gömülmüştü. Müzik sesi, yerini söylenmeye başlayan insanların sesine bırakırken Çetin'in şaşkın sesini duyuyordum. "Ali ne oluyor oğlum?"

"Teknik bir sorun olmalı. Hallederler şimdi."

Aklım Pamir'deydi. Onu göremediğim için tedirgindim. Bunu onun yaptığını düşünüyordum ama aklındaki neydi bir fikrim yoktu. Beni endişelendiren de buydu zaten. Aklındakinin ne olduğunu bilmemek... Onun aklı beni korkutuyordu. Tehdidi boş değildi. Şimdi yanına gitmediğim için pişman olmuştum. Kime başkaldırıyordum ben? O bir çete lideriydi. Hesabını elbette soracaktı.

Elektrik iki dakika içinde geri gelince ortam yeniden aydınlandı. Bangır bangır müzik çalarken Pamir'e baktım. Yoktu. Gitmişti. Bu içimi rahatlatırken bizden birkaç metre uzakta oturan bir kızın aniden yere yığıldığını gördüm. Herkes etrafına toplanırken ayağa kalkıp yanına gittim. Yüzü bembeyazdı. Titriyordu ve ağzından köpükler geliyordu. Bu bana tek bir şey düşündürürken başka birinin daha aynı şekilde yere yığıldığını

gördüm. Onun da ağzından köpükler çıkıyordu. Sonra bir başkasına aynısı oldu. Ve bir başkasına daha. Tam dört kişi zehirlenmişti. Dört!

"Hemen ambulansı arayın!"

Çetin endişeli görünürken geri çekildim. Hepsi benim suçumdu. Pamir'in yanına gitmemem dört kişiye mal olmuştu. Onun bunu yapacağını tahmin edemezdim. Benim hatam arkadaşlarımın suçlanmasına neden olacaktı. Burası onların mekanıydı. Suçlanacak ilk kişiler de onlar olacaktı. Çünkü Pamir böyle istemişti. Arkadaşlarımı koruyan biri olduğumu biliyordu. Bu yüzden bedelini arkadaşlarım yoluyla ödetmişti.

"Polis çağırın ve çıkışları tutun. Kimse dışarı çıkmayacak, herkes sorgulanacak!"

Ali güvenlikleri uyarırken kenarda beklemeye başladım. Pamir'den mesaj gelmiş mi diye telefonuma baktım ama hiçbir şey yoktu. Yapacağını yapıp gitmişti. Beni de vicdanımla baş başa bırakmıştı.

Dört kişinin sebebi bendim. Ölebilirlerdi. Hem de burada, arkadaşlarımın mekanında. Pamir bana öyle büyük bir dert vermişti ki ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece o insanlara bir şey olmasın diye dua ediyordum.

Aysun ve Öznur kalabalığın içinde beni görünce hemen yanıma geldiler. "Çok korkuyorum, ya onlara bir şey olursa?" dedi Aysun ağlamaklı bir halde. Onun da dertli olduğu belliydi.

Öznur sıkıntıyla nefesini dışarı verdi "Kim yaptı bunu, kim?"

"Pamir!" dedim fısıltıyla. Duymadıklarını düşünmüyordum ama ikisi de aynı anda bana baktı. "O buradaydı. Yanına gitmememin bedelini ödetti bana!"

Aysun şimdi kızmış gibiydi "Onun yüzünden bizimkiler suçlanacak!"

"Sorumlusu benim!" dedim itiraf ederek.

"Nasıl bir manyak bu?" Öznur şaşkın görünüyordu. Biraz da korkmuş.

Kafayı yemişim gibi güldüm "Karşıma normal birinin çıkmasını beklemiyorduk öyle değil mi?"

İkisi de sessiz kaldı. Hepimiz çaresizdik. Bizimkilere bir şey anlatamıyorduk. Belki de bunu ilk başta yapmamamız suçtu. Aysun o imzayı attığında konuşsaydık bunlar başımıza gelmeyecekti. Pamir gibi bir belayla yalnız kalmıştık. Bizim ona gücümüz yetmezdi. Tehlikenin en gözde adamıydı o. Karşı koymak imkansızdı.

Ambulans zehirlenenleri buradan götürdükten sonra polis olayla ilgili görgü tanığı arıyordu. Kimse bir şey görmemişti. Pamir'in işini bu şekilde halletmesine şaşırmıyordum. Bunlar onun gibi biri için çok basit işlerdi. Ardında elbette bir görgü tanığı bırakmayacaktı.

Polis üst kattaki odada kamera kayıtlarını incelerken Çetin ve Samet yanımıza geldiler.

"Ne oldu? Suçluyu bulabildiniz mi?" diye sordu Aysun merakla.

Çetin kafasını salladı "Hayır, kim yaptıysa işini bitirdikten sonra gitmiş olmalı."

Aysun kaçamak bir bakışla bana baktı. "Kamerada ilgi çeken biri yok muydu?"

"Muhtemelen elektriklerin kesildiği an yaptı." dedi Samet kızgın görünürken

"Onu bir elime geçirirsem..." Çetin sinirden köpürmüş görünüyordu

"Düşmanlardan biri olduğu kesin." dedi Samet

Çetin onu onayladı "Muhtemelen öyle."

"Barlas'a haber verelim mi?"

"Gerek yok, biz hallederiz."

Ali polislerle birlikte yanımıza gelince polislerden biri bizimkilere konuştu "Buyurun gidelim."

"Nereye?" dedi Aysun korkuyla

"Karakola, ifade vereceğiz." diye cevapladı Ali

Öznur'un gözleri sevgilisindeydi "Samet?"

"Korkacak bir şey yok, geri döneceğiz." deyip yanağını okşadıktan sonra polislerle birlikte dışarı çıktı

"Hadi ben de sizi eve bırakayım." dedi Çetin sıkıntılı görünürken

"Sen gitmiyor musun Aşkım?"

"Sizi bıraktıktan sonra gideceğim." deyince hepimiz dışarı çıkıp arabasına bindik.

Yolda hepimiz sessizken Çetin dikiz aynasından bana baktı. Aklını kurcalayan bir şey var gibiydi "Öykü sana bir şey sormam lazım. Polisler kayıtlara bakarken fark ettim. O adam kimdi?"

Bir an yutkunamadığımı hissettim "Hangi adam?"

"Sana şişe gönderen adam."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Kızların gözleri benim üzerimdeydi. "Tanımıyorum." Bir şey anlayacak diye ödüm kopuyordu. Pamir Yaman'ı sima olarak bilmemesi şu an benim için büyük şanstı.

"Okuduğun o kağıtta ne yazıyordu?" diye sorunca afalladım.

"Önemli bir şey değil. Muhtemelen sarhoştu, sarktı bana. Ciddiye bile almadım."

"Neden bana bir şey söylemedin, ağzını burnunu dağıtırdım o itin!"

"Vakit olmadı ki? O sıra elektrikler gitti."

Anlamış gibi başını salladı "Bir daha mekana gelirse haberim olsun."

"Tamam."

Öznur'u eve bıraktıktan sonra bizim eve gelmiştik. Tam arabadan inmeye hazırlanıyordum ki Çetin'in şaşkın sesiyle durdum. "Demir mi o?"

Baktığı yöne çevirdim gözlerimi. Evinin bahçesinde oturmuş sigara içiyordu. Bizi görünce ayağa kalktı "Evet, artık burada oturuyor."

Sinirle bana döndü "Neden?"

"Çeto, sen misin?"

Demir insanı sinir eden bir kahkaha patlatırken Çetin ona hiç aldırış etmedi "O neden burada Öykü?"

Aysun'a çevirdim bakışlarımı. O da şaşkın görünüyordu. Demir'in burada olduğunu ona henüz söyleyememiştim. Muhtemelen şaşkınlığı da bu yüzdendi.

"Birlikte misiniz siz?" Çetin'in sorusuyla Aysun'un gözleri kocaman oldu "Yok daha neler aşkım!"

"Biri bu adamın neden burada olduğunu anlatsın bana!"

"O benim arkadaşım." dedim kızacağını umursamadan. Zaten birkaç defa daha onu benim yanımda görmüştü. Uzak durmam konusunda uyarıda bulunsa da onu umursamamıştım.

"Ne bu şimdi, şaka mı?" deyip öfkeyle soludu "O adamı nasıl hayatına alırsın Öykü?"

"Bu benim hayatım Çetin, kimseyi ilgilendirmez!"

"Sana zarar verecekse ilgilendirir!" dedi sesini yükselterek.

"Bana zarar vermez."

Sinirle güldü "Daha önce neler yaptığını çabuk unutmuş görünüyorsun."

Başım önüme düştü. Hatırlamak istemediğim anılar yine beni yokluyordu "Hepsinin sebebi vardı. Ve artık o sebep yok."

"Çeto, yeni evimi görmeye mi geldin?" Demir arabanın yanında durmuş gülerken, Çetin dişlerini sıkmaya başladı "Lan şimdi ben senin..."

El frenini çekip aşağı inince Aysun'la onu durdurmak için biz de indik "Aşkım dur lütfen!"

Aysun onu tutunca Demir kışkırtıcı konuşmaya başladı "Sarı şeker sevgilini sıkı tut da ısırmasın sakın."

Çetin anlayamamış gibi kaşlarını çattı "Ne dedin sen? Sarı şeker mi?"

Demir Aysun'a bakıp beğeniyle süzdü "Değil mi?" Bunu onu sinirlendirmek için yaptığı kesindi. Çünkü Demir uslanmaz biriydi, insanları sinir etmeyi seviyordu.

"Aşkım gidelim buradan." Aysun kavga çıkmasın diye uğraşırken ben de araya girdim "Demir eve girer misin?"

Konuşurken bana değil, Çetin'e bakıyordu. Onu ne kadar sinir ettiğini görmek istiyordu belli ki "Hangi eve, seninkine mi?"

"Oğlum bak..." Çetin daha fazla sabır edemiyor gibi görünürken Aysun'a yardım etmek için ben de onu tuttum.

Demir şimdi ciddi bir hale bürünmüştü "Niye atarlanıyorsun ki Çeto, Öykü'yle gayet iyi anlaşıyoruz. Arkadaşın onu terk ettikten sonra bu kızı ben toparladım. Kabul et sizden daha iyi bir arkadaşım."

Çetin sinirle bağırdı "Hiçbir şey bilmiyorsun boş konuşma!"

Çetin'in lafıyla öylece kaldım. Bunu hangi anlamda dediğini anlamamıştım.

"Neyi bilmiyorum, açıkla da öğreneyim?" Demir de benim gibi anlayamamış görünürken Çetin savunmaya geçti. "Biz her zaman Öykü'nün

yanındaydık. Ve Öykü bizi yanında istediği sürece de yanında olacağız. Senin gibi leş kargalarına bırakacak değiliz onu."

Demir kafasını eğip kocaman bir kahkaha patlattı. Sonra tekrar Çetin'e baktı "Eminim Öykü'ye bu vaatleri Barlas da veriyordu. Ama ne oldu? Gitti. Söyle bakalım nerede şimdi o?"

Çetin buna sessiz kalırken Demir yüzünü ekşitti "Senin kardeşin tam bir şerefsiz!"

Çetin ona saldıracak gibi oldu ama sıkı tuttuğumuz için başarısız oldu "Benim yanımda Barlas'la doğru konuş!"

"Ne yaptı, Barlas liderliği sana mı bıraktı? Bu havalar, bu artistlikler ne iş?"

"Lan!" Çetin ona saldırmak için bir kez daha ileri atıldı ama yine başarısız oldu

"Tamam yeter artık, Demir evine git!" dedim buna bir son vermek istercesine. Burada durduğu her saniye hepimizi sinirlendiriyordu. Ben onun huyunu kabullenmiştim ama diğerlerinin buna katlanacak gücü olduğunu düşünmüyordum.

"Söyle kardeşine devran elbet dönecek, o günü sabırla bekleyeceğim!"

Demir son lafını söyleyip buradan gidince Çetin bir süre ardından bakıp bana döndü "Seninle arkadaş olma derdinde değil o, seni kullanma derdinde!" Konuşurken ona olan nefretini açıkça belli ediyordu. "Aklın varsa ondan uzak dur, sana o kadar diyorum!"

Hızla arabasına binince Aysun yanıma gelip yanağımdan öptü. "Yarın görüşürüz canım."

"Görüşürüz." deyince Çetin'le birlikte buradan uzaklaştı.

Tam eve adım atmış içeri girecekken olduğum yerde kalıp arabama baktım. Şu an eve girip bu saçma günü bitirebildiğim için şükür etmek istiyordum ama yapmam gereken bir şey vardı. Ondan ne kadar korksam da Pamir'e yaptığı şey için hesap sormak istiyordum. Çok ileri gitmişti. Susarsam

devamının geleceğini biliyordum. Sessiz kalmadığımı görmeliydi. Görmeliydi ki beni zayıf zannetmemeliydi.

Annem kazadan sonra araba kullanmama müsaade etmese de bu saatte otobüs olmayacağı için Pamir'in yanına mecburen arabamla gitmek zorunda kalıyordum. Sanki arabamda daha güvenli olacakmışım gibi hissediyordum. Oysa bana bir şey yapmaya kalksa ondan kaçamazdım. Bugün kaçsam bile yarın beni bulur, sesimi keserdi.

Nasıl biri olduğunu çok iyi görmüştüm. Öfkeli biri olmadığını biliyordum ama gizlediği bir şeyler vardı. Gaye bunu açıkça belli etmişti. Belki de gizlemiyor, sadece bana göstermek istemiyordu. Bu her neyse artık merak etmek istemiyordum. Pamir Yaman ne saklıyorsa bugün bunu öğrenecektim.

Arabama binince derin bir nefes aldım. Gidiyordum. Belki ölümüme, belki de gerçeğe. Şayet Gaye'nin dediği gibi bir şey varsa bir gerçekle yüzleşecektim. Buna hazır mıydım, bilmiyordum.

Uzun yolculuğum oldukça sıkıntıyla geçerken Pamir'in mekanına gelip orada durdum. Hangarın hiç penceresi olmadığı için içeride birilerinin olup olmadığını bilmiyordum. Hatta Pamir bile burada mıydı bilmiyordum. Sadece şansımı deneyip içeri girecektim.

Birkaç saniyem arabada geçerken kendimi gaza getirip cesaretle arabadan indim. Yürürken fark ediyordum ki adımlarım çok güçlüydü. Gülümsedim. İşte ben buydum. Korkak ama buna rağmen cesaretini kendinden hiç esirgemeyen biri.

Kapıya üyelerden birinin çıktığını görünce onu umursamadan yanından geçmeyi planlıyordum ama önümü kesince durmak zorunda kaldım "İçeri giremezsiniz!"

"Pamir'i göreceğim!" dedim öfkeyle.

"Şu an meşgul."

Hiçbir şey demeden yanında geçince tekrar önümü kesti.

"Bana engel olmaya kalkma!" dedim atarlı bir şekilde

"Giremezsiniz dedim." deyince yüzüne sert bir yumruk indirdim. Çocuk yediği yumrukla afallarken bana vurmak istedi ama aniden kafasını tutup sertçe kapıya vurunca gözleri kaydı ve bayıldı.

Öfkemin bana neler yaptırabileceğini düşünürken içeriden seslerin geldiğini duydum. Girip baktığımda arabaların arasından geçip sese doğru yürüdüm. Yürürken fark ediyordum ki en sondaki pahalı araç pert haldeydi. Kaputunda da kocaman 13 sayısı yazılıydı. Bunu garip bulurken revirin hemen yanındaki odanın önünde durdum. Ses oradan geliyordu. Ne olduğuna bakarken Pamir'in sesini duydum. İçeride birkaç üyesiyle birlikte durmuş bir çocuğa konuşuyordu "Sana seni öldürmemem için bir sebep söyle!"

Sarışın çocuğu daha önce hiç görmediğimi düşünürken gizlice onları dinlemeye devam ettim. Sorun neydi acaba? "Abi vallahi ben yapmadım!"

"Bana yalan söyleme!"

"Sen de biliyorsun abi, yapar mıyım böyle bir şey? O arabayı birlikte çalmadık mı?"

"Buraya geldiğinde içeride senden başka kimse yokmuş."

"Ben geldiğimde zaten paramparça edilmişti!"

"Kim niye yapsın?" dedi Pamir büyük bir sakinlikle. Sinirlenmiş görünmüyordu. Çok sakindi.

"Abi düşmanın çok, ben senin düşmanın değilim. Niye yapayım?"

Gözlerim içeride Gaye'yi arıyordu ama burada değildi. Görünüşe göre cezasını çekiyordu.

"Gerçekten düşmanım değil misin?" dedi Pamir şüpheyle çocuğu süzerken. Aklından neler geçiyordu kim bilir.

"Bana inanmıyor musun abi?" Çocuğun titrediğini gördüm. Pamir'den korktuğu belliydi.

Pamir çocuğa yaklaştı. Sesi öfke değil, ölümcül bir sakinlik taşıyordu. "Yusuf seni öldürürüm. Köpeklerime paramparça ettirir, leşini kenara atarım. Kimse de benden şüphelenmez."

"Abi yapma!" Çocuk yalvarıyordu. "Üyelerden beni sevmeyenler var, üzerime iftira atıyorlar!"

"O şimdi belli olacak." dedi Pamir. O sırada arkamdan bir ses duyuldu. "Abi!"

Pamir anında bu tarafa bakarken ben de arkamdaki çocuğa baktım. Şaşınca bana bakıyordu. Gizlice onları dinliyor olmam hoşuna gitmemiş gibiydi. Yakalanmak beni gererken Pamir'in sesini duydum. "Öykü?"

O da şaşkındı. Dönüp ona bakınca gözleriyle işaret verdi "Buraya gel."

Herkes sessizce bana bakarken titrek bir nefes aldım ve yanına gittim. Yutkunamıyordum. Umarım bunun hesabını sormaya kalkmazdı

"Neden buradasın?" dedi meraklı görünürken

"Konuşmak için." diyebildim sessizce.

"Sıranı bekle." deyip köşeyi işaret etti "Şurada geç."

Dediğini yapıp köşeye geçince beni yakalayan çocuğun Pamir'e bir usb verdiğini gördüm. Pamir onu alıp masada duran laptopa taktı ve içindekine bakmadan çocuğa konuştu. "Gizli kamera kayıtları. Bakalım gerçekten sen yapmamış mısın?"

Çocuğun gözleri kocaman oldu. Bu suçlu olduğunu ispatlıyordu. Neden arabayı o hale getirdiğini düşündüm. Burada o kadar lüks araç vardı ki nasıl kamera olmadığını düşünüp bunu yapabilmişti anlam verememiştim.

Pamir videoyu izledikten sonra çocuğa döndü. Yine çok sakindi "Kim istedi senden bunu?"

"Abi..."

Çocuğu konuşturmadı "Kim istedi dedim!"

"Engin." deyince içeride bir çocuğun diz çöktüğünü gördüm. Korkudan yüzü bembeyaz kesilmişti. "Abi yalan söylüyor, ben neden ondan böyle bir şey isteyeyim?"

İşte bunun hiç iyi olmadığını düşünürken buradan gitme isteğiyle yanıp tutuştum. Burada olmamalıydım. Çok yanlış bir zamanda gelmiştim.

"Atın şunu köpeklere!" Pamir'in istediği şey beni şok ederken aklıma çiğ etle besledikleri şu köpek geldi. Demek nedeni buydu. İnsanları öldürmek için onların önüne atıyordu.

"Abi yapma, kulun köpeğin olayım yapma!" Çocuk sesli bir şekilde yalvarırken diğer üyeler onu kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardılar. Pamir o sırada diğer çocuğa bakıyordu "Bana itaat etmek yerine ona itaat ettin demek?"

Çocuğun korkudan hem bedeni titriyordu hem sesi "A-abi kandırdı beni, o arabayı tamir eder satarız çok paran olur dedi!"

"Demek para için yaptın." Gözlerini kapattı. "O sayıyı niye yazdın?"

"O istedi!"

Sayıya anlam verememiştim. Bir şeyimi temsil ediyordu acaba?

"Abi başka çarem yoktu, yalvarırım affet beni!" Çocuk tekrar yalvarmaya başlarken Pamir bana konuştu. "Öykü dışarı çık."

Bunu neden istediğini merak ederken hemen dediğini yaptım ve arabaların olduğu yere gittim. Pert olmuş arabaya bakarken birkaç saniye sonra içeriden acı bir çığlık duyuldu. Çocuğun sesiydi bu.

Neler olduğunu merak ederken konuşma sesleri geldi. Sonra çocuk Anıl ve Şükrü tarafından içeriden çıkarıldı. Bayılmıştı. Yanımdan geçerlerken yere kan damladığını gördüm. Çocuğa baktım ama ona ne olduğunu görmedim.

Zaten boyun kısmına kadar örtü örtmüşlerdi. Bir şey görünmüyordu. Öldürdüler mi acaba diye düşünürken Pamir'in içeriden çıkıp yanıma geldiğini gördüm.

Karşımda durunca korkuyla konuştum "Ne yaptın o çocuğa?"

Cevap vermeyince bu sorunun çok boş bir soru olduğunu düşündüm. Ona alenen ihanet eden birine ne yapabilirdi ki?

"Yanına gelmedim diye nasıl dört kişiyi zehirlersin? Bu nasıl bir cezadır?" dedim konuyu anında değiştirerek. Zaten bu yüzden burada değil miydim? Bana neydi Pamir'in öldürdüğü kişilerden!

Pamir yüzümü incelerken otoriter bir sesle konuştu "Ben seni çağırıyorsam yanımda olacaksın, sözümü dinlememe gibi bir lüksün yok." Bu sırada içeriden biri çıkmış pert olmuş arabanın üzerini örtüyordu.

"Arkadaşlarımdan uzak dur!" dedim sesimi yükselterek. Evet, sesimi bir katile yükseltiyordum.

"Bana itaat edersen onlara dokunmam." deyince duyduğum şeye inanamadım. "Her dediğini yapıyorum zaten, sadece bir kere yanına gelmedim diye şu yaptığına bak!"

"Senin yerin benim yanım." deyince bağırdım "Ben senin kölen değilim!" Sessizliği beni korkuturken yüzümü önüme eğdim. Sesim çok aciz çıkıyordu "Sözleşmeyi feshet!"

Koluma dokundu "Yapma Öykü, bunu benden isteyerek beni kendine daha fazla çekiyorsun."

"Senden kurtulmak istiyorum!" dedim elini iterek.

"Belki de iyiliğin için yanımda kalmayı istemelisin." deyince sert bir ifadeyle yüzüne baktım. "Senden bana iyilik gelmez!"

Gözlerime derin bir şekilde bakarken birden gülmeye başladı. Öyle yüksek sesle gülüyordu ki beni şaşkınlığa uğratmıştı.

"Niye gülüyorsun?" dedim sinirlendiğimi belli ederek.

"Hiç." deyince onu inceledim. Gizemin çözüleceği noktadaydık. Onda bir şeyler olduğunu biliyordum. Zaten bunu öğrenmek için buradaydım.

"Kimsin sen Pamir Yaman, bana gerçek yüzünü göster!" deyince duraksadı. Görünüşe göre böyle bir şey dememi beklemiyordu "Neden, benden daha fazla kaç diye mi?"

"Senden kaçamıyorum ki, buna izin vermiyorsun." deyince birkaç saniye düşündü. Sonra arkasını döndü ve az önce çıktığımız odaya doğru yürüdü "Gel benimle."

Dediğini yapıp peşinden gidince içeridekilerin temizlik yaptığını gördüm. Yerdeki kanı temizliyorlardı. Beni fark edince bir an durdular ama sonra yine işlerine devam ettiler. Aynı şeyin başıma gelmeyeceğinin garantisi yoktu. Bir gün burada benim de kanım temizleniyor olabilirdi. Tehlikeyle sözleşme imzalamıştım. Sonum cehennem ateşi olabilirdi.

Pamir boş bir duvarın önünde dururken yanına gittim. Duvarı omzuyla itti ve aralanan küçük mesafeden içeri girdi. Böylesine gizli bir yerde bana ne göstereceğini merak ederken peşinden girdim. Etraf karanlıktı, bir şey görünmüyordu. Birden üşüdüğümü hissettim. Soğuk bir yerdi burası. Bir an sonra ışık yandı ve Pamir'in sesi duyuldu "İşte benim gerçek yüzüm!"

Etraf kırmızı ışıkla aydınlanırken gördüğüm şeylerin gerçekliğine inanamadım. Bunların bir şaka olduğunu düşünmek istiyordum. Böyle bir şey gerçek olamazdı. Bu kadarı da fazlaydı ama!

Gizli odanın dört bir köşesinde terek vardı ve tereklerin üzerinde de insanlara ait bazı organlar. Göz, kulak, burun parmak... Hepsi tek tek kavanozlara koyulmuştu.

Dehşet veren bir görüntüydü bu. Midem bulanıyordu. Neredeyse kusacaktım. Sahte olduklarını düşünmek istedim ama değildi. Buradaki her şey gerçekti. İnsanlara ait tüm organlar dondurulmuştu. İçerisi o kadar soğuktu ki biraz sonra ben de donacakmışım gibi hissediyordum.

"Korkutucu öyle değil mi?" dedi gururla insanlardan aldığı parçalara bakarken

"Bu bir vahşet!" dedim hala inanamıyormuş gibi

İç çekti "Bu odaya her girdiğimde kim olduğumu hatırlıyorum."

"Neden yapıyorsun bunu?" diyebildim ağlamaklı çıkan sesimle. Ellerimle kollarımı sıkıyordum. Onun gibi bir insanla daha önce hiç tanışmamıştım. Kesinlikle normal bir psikolojiye sahip değildi. Benim onun yanında olmamam gerekiyordu!

"Çünkü ben buyum, böyle yetiştirildim." deyince ona bakmadan konuştum. Yüzüne nasıl bakacaktım ki, bu bana anca korku verirdi. "Ne yaptı bu insanlar sana?"

"Yapılmaması gereken şeyler!"

Tedavi olması gerekiyordu. Bir insan bunu neden başka insanlara yapardı ki? Kendisi ne yaşamıştı da bunu diğer insanlara ceza olarak uyguluyordu.

Midem altüst olmuş halde parçalara bakarken her kavanozun üzerinde isim yazdığını gördüm. Gözlerim bir parmakta takılı kalırken orada gördüğüm isimle karnıma ağır bir darbe yemişim gibi hissettim.

Macit Giray!

Bu ismin Koray'ın patronu olduğunu düşünmek istemiyordum ama adamın da bir parmağı olmadığını biliyordum. Görünüşe göre de şu an onun eksik parmağına bakıyordum.

"Artık kim olduğumu biliyorsun."

Pamir tam arkamda durmuş bana konuşurken titremeye başladım. Vücudum gördüğüm şeyler karşısında daha fazla tepkisiz kalamamıştı.

Tehlike barındıran sesi kulaklarımı delerken nefesini ensemde hissediyordum "Senin karşında sıradan bir lider yok Öykü. Ben gerçek bir psikopatım! Can alır, can yakarım!"

Öncelikle bölüm geç geldiği için hepinizden özür diliyorum arkadaşlar. Aldığım kararı da sizlere bildirmek istiyorum. Bundan sonra haftada bir bölüm atmayacağım. Bölümü yazacağım ve hazır olduğunda atacağım. İki haftada bir ya da üç haftada bir gelebilir. En azından kısa bir süre böyle olacak. Sonra eski düzenimize döneriz diye düşünüyorum. Bu konuda anlayışınıza sığınıyorum ve hepinizi öpüyorum.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

67.BÖLÜM

Kabus görmeyi özlüyordum. Bu kulağa ne kadar saçma gelse de Pamir'in gerçek yüzünü gördükten sonra uyku bana haram olmuştu.

İmkansızı istediğimi biliyordum. Onun elinden kurtulmak mümkün değildi. Ortada bir sözleşme olmasa bile onun bir şekilde beni yanında çalıştıracağı kesindi. Ne kadar çabalasam da tüm çabam nafile kalacaktı. Gerçeğin farkındaydım. Pamir Yaman duygusal yönden acımasız biriydi. Suç işlemeye meyilliydi ve aklı başka türlü çalışıyordu.

Onu yenmek için sadece güçlü olmak yetmezdi. Gerçi acı bir gerçek vardı ki, onun gibi biri asla yenilmezdi. Sıradan bir kız ona nasıl karşı gelebilirdi? Ben onu nereden vurmam gerektiğini bile bilmiyordum. Elimde bir silah vardı ama tetiğe basamıyordum. Basarsam olacaklardan korkuyordum.

Şu an gidip polise her şeyi ötebilirdim. Onları o lanet yere götürür, organlarla dolu odayı gösterebilirdim. Eski Öykü olsam şu an bunu yapacağımdan emindim. Ama ben akıllıca davranmak istiyordum. Bunun için de tek çareyi beklemekte görüyordum.

Yağan yağmurda iliklerime kadar ıslanacaksam eğer, üşümemeyi öğrenecektim. Hem de Pamir Yaman'a inat...

Koray, Aysun, Bade ve Öznur'la birlikte her zamanki kafede otururken oldukça dalgındım. Bizimkiler bir şeyler diyordu ama onları dinlemiyordum. Son günlerde aklım Pamir'deydi. Onu en son bir buçuk ay önce görmüştüm ve o günden beri de hiç konuşmamıştım. Belki başına bir şey gelmişti. Hapse girmiş bile olabilirdi. Mekanına uğramamıştım. Ne yaptığıyla ilgilenmediğim için onu aramamıştım bile. O da öyle. Aslında bunu neden yaptığını biliyordum. O odada gördüğüm şeyleri sindirmem için bana zaman veriyordu. Yoksa bu kadar zaman aramamasının nedeni başka ne olacaktı ki? Bu hoşuma gitmiyor değildi. Son bir buçuk aydır keyfim yerindeydi ve huzurumun ilk kez geri geldiğini hissediyordum.

Ama bunun kısa süreceğinin de farkındaydım. Pamir Yaman ne zaman olacağını bilmesem de benimle iletişime geçecekti. O beni bırakmazdı. Huzurumun en azından bugün de devam etmesi için telefonumu kapatmıştım. Ararsa ulaşsın istemiyordum. Arkadaşlarımlayken onun gibi biri yüzünden günümü mahvedemezdim.

"Bu kadar heyecanlı olursan düğününden bir şey anlamazsın." Masadaki gündem konusu yarın ki düğündü. Bade her zaman olduğu gibi stresli görünürken Aysun onu rahatlatma derdindeydi. "Her şeyin güzel olacağını düşün."

"Elimde değil ki." dedi Bade başı önüne eğik dururken. Önündeki kek diliminden bir parça bile almamıştı. Son günlerde iyice zayıfladığını düşünüyordum. Düğün stresindendi sanırım.

Aysun sıcak çayını yudumlarken iç çekti "Aslında bunların bile değerini bilmen gerekiyor. Güzel şeyler sonuçta."

Bade onu onaylarken Öznur meraklı görünüyordu "Ateş'in şahidi kim hala öğrenemedin mi?"

"Bu konuda çok ketum bir şey söylemiyor." deyince Koray daha fazla dayanamıyor gibi görünerek hepimizi şaşırtan bir konuşma yaptı. "Bade yanlış anlamazsan bir şey soracağım. Evlilik için biraz acele etmiyor musunuz?"

"Sebep?" dedi ona ölümcül bakışlar atarken. Bade'nin bu konuda hassasiyeti vardı. Okulda da birkaç kız aynı şeyi dediği için hepsiyle tartışmıştı.

"Henüz kaç yaşındasınız ki, keşke biraz daha bekleseydiniz."

Bade sinirlenmek istemiyor gibi görünürken Aysun konuşmaya atladı "Onlar birbirlerine aşık Koray!"

"Farkındayım Aysun, bu yüzden beklemeleri gerektiğini düşünüyorum. Aşk insana yanlış kararlar aldırabilir."

Bu konuda haklı mıydı bilmiyordum ama Bade ve Ateş'in acele ettiklerini düşünmüyordum. Birbirlerini bu kadar severken bu alınmış en doğru karardı bence.

"Koray ne diyorsun sen Allah aşkına, düğün öncesi söylenecek şey mi bu?" Öznur da bu duruma kızmış gibi görünürken Bade birkaç saniye sessiz kalmayı tercih etti. Daha sonra gözlerini tam karşısında oturan Koray'a dikerek konuştu "Birinden belli bir süre ayrı kaldığın zaman dünyan cehenneme dönüyor. Lisedeyken bir daha hiçbir zaman Ateş'le birlikte olacağımı düşünmüyordum. Benim için sadece bir hayal olarak kalacaktı. Kader bizi tekrar bir araya getirdikten sonra bir daha ondan ayrılamayacağımı düşündüm. Bu yüzden korkularım olmasına rağmen yaptığı teklifi kabul ettim. Çünkü ona sonsuz güveniyorum ve onu çok seviyorum. Sevdiğim birini de her zaman yanımda görmek istiyorum. Yaş buna engel olamaz. "

"Hah! Ağzına sağlık." dedi Aysun kısa bir alkış yaparak. Koray'a küçümseyici bir bakış atıp tekrar Bade'ye döndü "Sen bakma ona, sonuçta o bir erkek. Seni anlaması mümkün değil."

Koray kızar gibi alnını kırıştırdı "Ne ilgisi var, düşüncemi söyledim sadece."

"Bunu kendine saklasan iyi edersin!" dediği sırada Bade'nin telefonu çaldı. Masanın üzerinde duran telefonunu eline alırken Aysun merakla ekrana bakmaya çalıştı "Kim?"

"Kim olacak, lanet olası yine arıyor!" Masada küçük bir sessizlik oldu.

"Açma bence!" dedi Aysun tedirgin görünürken.

"Kim ki o?" Koray hepimizi kısa bir incelemeye aldı. Yüz halimizden sebep bir şey olduğunu anlamıştı.

"Bade'yi rahatsız eden biri, sürekli arıyor." diye yanıtladı Öznur.

Koray'ın kaşları havaya kalktı. Bade'ye bakarken "Ateş'in haberi var mı?" diye sordu.

"Bilmeyecek!" dedi Bade uyarır bir tonda.

Koray onu onaylayıp sitem eder gibi konuştu. "Peki bundan benim neden şimdi haberim oluyor, kim olduğunu bulabileceğimi biliyorsun."

"Çünkü bunlarla uğraşmak istemiyorum, her kimse eninde sonunda buna bir son verecektir!" Huzursuz görünürken çantasını eline aldı ve ayağa kalktı "Neyse ben kalkıyorum, gidip Ateş'i yoklayacağım." Gitmeden önce bize uyarıda bulunmayı da ihmal etmedi. "Sabah dediğim saatte kuaförde olun. Kimse geç kalmasın!"

Hepimiz onu onaylayınca "Hoşça kalın." deyip kafeden ayrıldı. O gittikten sonra bir süre muhabbet ettik. Daha doğrusu bizimkiler ediyordu. Ben Pamir'i düşünmekle meşguldüm.

"Ee, Koray bizi ne zaman yemeğe çıkarmayı düşünüyorsun. Maaşını çoktan aldın." Koray Aysun'un dediği şeyden sonra Bade'nin hiç dokunmadığı keki önüne alıp yemeye başladı. "Ne zaman derseniz ben okeyim."

Aysun bize baktı "Öbür güne ne dersiniz, hem düğünden konuşuruz biraz."

"Bana uyar." dedi Öznur. Aysun sessiz olduğumdan sebep bir şey düşündüğümü hemen anlarken beni dürttü "Öykü?" İrkilip ona baktım "Efendim?"

"Koray bizi öbür gün yemeğe çıkaracak, gelirsin değil mi?"

Sesli bir nefes bırakıp imayla konuştum. "İşim olmazsa gelirim."

Hepsi neden böyle bir şey dediğimi anında anlamış görünürken Aysun beni rahatlatmak istercesine konuştu. "Uzun zamandır aramıyor, belki de artık seni yanında istemiyordur."

"Sen buna gerçekten inanıyor musun?" dedim acı bir gülümsemeyle.

Koray elindeki çatalı bırakıp arkasına yaslandı. Konuşurken gözleri üzerimdeydi "Öykü bu ne zamana kadar böyle devam edecek? Adamın psikopat olduğunu söyledin, sana bir şey yapmayacağının garantisi yok!"

Umursamaz görünmeye çalışıyordum. Aksi olursa Koray'ın dayanamayıp bizimkilere bir şey anlatmasından korkuyordum. "Sözünü dinlersem bana dokunmaz."

"Peki ya istemediğin bir şey yapmanı isterse senden?"

"Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağım!"

"İmkansız!" deyip ona bakmadığım için çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. "Öykü şunu anla artık, tek başına bir şeyleri halledemezsin. Senin karşında bir çete lideri var. Ve kabul edelim ki o ne Demir'e ne de Barlas'a benzemiyor!"

Duraksadı. Söylediği isimden sebep pişman olmuş görünürken elini çenemden indirdi "Özür dilerim, ondan bahsetmek istememiştim."

Omzum düştü. O ismin artık eskisi kadar canımı yakmadığını hissettim. Belki sürekli duyduğum içindi. Belki de zaman geçtikçe benim için sıradanlaşıyordu. Üç yıl olmuştu artık. Üç koca yıl. Birini unutmak için kaç yıl gerekirdi bilmiyordum ama unutamamak için isminin anılmasının yettiğini biliyordum. Onu unutsam bile, onu tanımadığım zaman ki Öykü olamayacaktım hiçbir zaman. İçimde silinen bir aşkın izi vardı. O iz o kadar derindi ki içimde masumluğa dair bir şey bırakmamıştı. Biten bir aşktan intikam doğuran bendim. Masumluğumu kendi elimle kaybetmiştim. Belki de ben o masumluğu babamdan intikam istediğimde kaybetmiştim.

Geçmişim örümcek ağı gibiydi ve ben o ağa takılı yaşıyordum. Çırpındıkça kurtulduğumu zannediyor, daha sonra acı bir gerçekle yüzleşiyordum. Her seferinde yeni bir ağ örülüyordu üzerime. Hayatımdan geçenler örüyordu o ağı. Kenarda bekleyen örümcek ise benim Azrail'imdi. Ne acı ki o ağdan tek kurtuluşum o örümceğe yem olmaktı. Ölüme sunmaktı bedenimi. Zaten başka nasıl bir gerçek temizlerdi ki intikamla kirletilmiş kalbimi?

Masada kimsenin sesi çıkmazken Koray'ın çalan telefonu sessizliği bozdu.

"Kim?" dedi Aysun merakla

"İş yerinden bir arkadaş." deyip telefonu açtı. O, arkadaşıyla konuşurken Aysun bana bakıp elimi tuttu. "Öykü biz kalkalım istersen, biraz dolaşırız." Kötü olduğumu düşündüğü için böyle bir teklif yaptığını biliyordum. Bu yüzden onu reddettim "Gerek yok, iyiyim ben böyle."

"Ne diyorsun sen ya, ne zaman olmuş bu?" Koray'ın şaşkın çıkan sesini duyunca hepimiz ona baktık.

"Macit Bey deliye dönmüştür!" dedi duyduklarına inanamıyormuş gibi. Şirketle ilgili bir şey olduğunu düşünürken Koray kısa bir süre daha konuşup "Tamam görüşürüz." diyerek telefonu kapattı.

"Ne olmuş Koray?" dedi Aysun meraktan çatlayacakmış gibi görünürken. Ben ve Öznur meraklı görünmüyorduk ama Aysun'un huyu buydu. Ne olduysa hep merak eder, öğrenmek isterdi.

Koray hala şaşkın görünürken elindeki telefonu yavaşça masaya bıraktı "Çok garip bir şey olmuş...Almila kaybolmuş!"

Ben ve Aysun buna şaşkınlıkla tepki verirken Öznur anlamsızca Koray'ın yüzüne baktı "Almila da kim?"

"Koray'ın patronunun kızı." dedi Aysun ondan önce cevap vererek. Şaşkındı ama yüzü bir anda hüzne boğuldu. "Ay üzüldüm şimdi! Macit Bey ne haldedir kim bilir."

Aysun'un dediği şeyle aklıma onlara yemeğe gittiğimiz gün geldi. Ve gördüklerim. Almila sorunları olan bir kıza benziyordu. Babasıyla da anlaşamadığı kesindi. Hamile olduğunu da biliyorduk. Babasına karşı koyamayıp çocuğunu aldırmış mıydı bilmiyordum ama aklıma çok başka bir şey geliyordu. Almila isteyerek de evi terk etmiş olabilirdi. Onu tanımasam da bunu yapabilecek potansiyeli görmüştüm onda. Belki de bunun için Demir'in yanına gitmişti. Derdi bir çete liderinden yardım istemekti. Babası güçlü biriydi. Belli ki o da güçlü birini arıyordu kendine. Babasına karşı gelebilecek güce sahip birini...

"Ne zamandan beri kayıpmış?" Koray Aysun'un sormuş olduğu soruya şaşkınlığını üzerinden atamadığı için birkaç saniye sonra cevap verdi. "Üç

gündür!"

"Kesin biri kaçırmıştır." dedi Aysun eminmiş gibi. Hepimiz ona bakınca omuz silkti. "Ne? hep öyle olmaz mı? Babası zengin biri sonuçta. Fidye isteyecekler kesin."

"Birinin kaçırdığını ne biliyoruz? Ya kendi kaçtıysa?" dedim ortaya kendi fikrimi atarak. "O kızın garip biri olduğunu anlatmıştım size, bence kendi kaçtı. Kurtulmak istedi babasından."

Koray bunu onaylamazken "Macit Bey çok iyi biridir Öykü, Almila bunu neden yapsın?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama vardır bir nedeni."

Bir süre düşündüm. Aklıma bir şey gelmişti ama bunu çılgınca buluyordum. "Olamaz!" dedim yüksek sesle.

Hepsi korkuyla bana baktı "Ne oldu?" dedi Koray.

"Demir'in bu işte bir parmağı olabilir!" deyince bana çok saçma bir şey demişim gibi baktı "Yok artık, o ne alaka?"

"Demir söyledi. Almila onu bulmuş ve gerçekten bir çete lideri olup olmadığını sormuş."

"Ee, ne var bunda?"

"Sence bunu neden sordu Koray? Öyle bir kızın çete liderleriyle ne işi olabilir? Bu sorunun altı boş değil. O kız bir şeyin peşindeydi!"

Hepsinin aklı karışmış gibi görünürken konuşmaya devam ettim. "Eğer kaçırılmadıysa ve kendi kaçtıysa Demir ona yardım etmiş olabilir. Biliyorsunuz, para için her şeyi yapar."

Koray hızla telefonunu eline aldı "Macit Bey'e söylemeliyim!"

Elini tuttum "Hayır, o adamı yeterince tanımıyoruz. Demir'in başını boş yere belaya sokamayız. Bu işle bir ilgisi var mı önce biz öğrenelim." deyip

çantamdan telefonumu çıkardım.

Şu an Demir'i koruduğuma inanamıyordum. Başının belaya girmemesi benim için önemliydi. Ona ihtiyacım vardı. Bana bir gün Demir'i koruyacağımı söyleselerdi asla inanmazdım. Ama şimdi...

Telefonumu elime alıp hemen Demir'i aradım. Birkaç kere çaldı ama açan olmadı. Normalde böyle yapmazdı. Sanırım işleri vardı.

"Açmıyor." deyip telefonu kulağımdan çektim ve ayağa kalktım "Hadi."

"Nereye?" dedi Koray. Refleksmen o da ayaklanmıştı.

"Evine, belki oradadır."

"Onu en son ne zaman gördün Öykü?" diye sordu merakla. Düşündüm. Uzun bir zaman olmuştu. Bu süre içerisinde neler yaptığını merak ettim. Belki de gerçekten Almila'yla ilgili bir şey biliyordu. Onun bu kadar süre ortadan kaybolduğunu hiç görmemiştim. Evimiz aynı sokaktaydı ama hiç karşılaşmamıştık. Bu gerçekten çok ilginçti.

"Bilmiyorum ama birkaç hafta oluyor." deyince başını hafifçe iki yana salladı "Evinde olduğunu zannetmiyorum."

"Şansımızı deneyelim."

Aysun ayaklandı. Sinirli görünüyordu "Neden şımarık bir kızın peşinde koşuyoruz ki? Biz polis değiliz Öykü, bu bizim işimiz değil. Eğer kaçtıysa geri gelir. Kaçırıldıysa da babası muhakkak onu bulur!"

"Bana sorarsan haklı." dedi Öznur onu onaylayarak.

Böyle düşünmeleri doğaldı. Başımıza onca şey geldikten sonra tanımadığımız bir kız için uğraş verecektik. "Saçmalamayın, burada söz konusu olan genç bir kız. Şu an nerede ne yapıyor bilmiyoruz, işkence bile görüyor olabilir. Demir bir şey biliyorsa bize söylemeli. Onun hayatını kurtarabiliriz." deyince Aysun sıkıntısını hemen belli etti. "Peki Demir'in bu işte parmağı varsa ne olacak? Bize yerini söyler mi zannediyorsun. Asla söylemez!"

"Söyleyecek!" dedim emin bir şekilde. Derin bir nefes aldım ve "Hadi gidiyoruz." diyerek dışarı çıktım. Hepsi peşimden gelince Koray'ın arabasına binip bizim sokakta indik. Demir'in kapısına yaklaşınca zilini çaldım. Birkaç saniye bekledik ama açan olmadı. Evde olduğunu umut edip tekrar çalınca "Demir!" diye seslendim

"Evde değil sanırım." dedi Öznur beklemekten sıkılmış gibi görünürken.

"Demir!" diyerek tekrar çalınca birkaç saniye sonra kapı açıldı.

"Hayrola, baskın mı var?" Demir uyku mahmuru bir vaziyette karşımda duruyordu. Üzerinde siyah eşofman vardı ve saçları dağınıktı. Bize neden burada olduğumuzu sorgular gibi bakarken yüksek sesle konuştum. "Almila nerede?"

Direkt onu suçlamam saçmaydı belki ama Demir'in nasıl biri olduğunu bildiğim için olayla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum

"Babasının dizinin dibinde, ne bileyim ben?" deyince daha sakin olmaya çalıştım. Onu kızdırırsam ağzından laf alamazdım. "Almila kayıp, bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

Kocaman esnedi. Şimdi dikkat ediyordum da gözlerinin akı kıpkırmızıydı. Anlaşılan çok uykusuzdu. "Bana ne elalemin kızından! Babası birilerine yüksek meblağ teklif etsin bulunur zaten, bu kadar dert etme. Hadi beni rahat bırakın şimdi!" deyip kapıyı kapatacakken ona engel oldum "Bir şey biliyorsun değil mi?"

Bıkınca yüzünü buruşturdu "Öykü hiç seni çekemem, bunun yerine gidip bir uyku çekeceğim."

"Demir bir şey biliyorsan söyle, başın belaya girer bak!"

Uykusuzluktan bayılacakmış gibi görünüyordu ama buna rağmen gülüp göz kırptı "Sen merak etme, ben her türlü belayla baş ederim."

Geri çekildi ve gitti. Kapıyı açık bıraktığı için hemen peşinden girince evini ilk kez gördüğüm için şaşkındım. Çünkü bu ev bana hiç hatırlamak

istemediğim bir anıyı hatırlatmıştı. Evi tıpkı kızıl şeytanın evi gibi simsiyahtı. Duvarlar, zemin, eşyalar... Peşinden odasına girince oradaki eşyaların da simsiyah olduğunu gördüm. Ve o an karar verdim ki Demir sevdiği kızın takıntılarına bile takıntılıydı. Korkunç bir hal içerisindeydi ama farkında değildi. Ona takıntılı olduğunu defalarca kez söylememe, hatta bir terapistten yardım istemesini önermeme rağmen bunu reddetmiş, üzerine kızmıştı.

Hal böyle olunca bir daha ona takıntılığı hakkında bir şey dememiştim. Kendince haklıydı. Kim aşık olduğunu sanırken bunun bir takıntı olduğunu kabul ederdi ki. Aşk gibi güzel bir duygu takıntı gibi bir kelimeyle kirlenince kabul etmesi zor bir durum çıkıyordu ortaya. Aslında çoğu aşkın bir takıntıdan ibaret olduğunu düşünüyordum. Belki de bir zamanlar benim de aşk diye tanımladığım şey bir takıntının kurbanıydı.

O ilkti sonuçtu. Ama nasıl bir ilkti bundan bihaberdim. İlk aşk mı? İlk takıntı mı?

Demir yorganına sarılmış uyurken yanına gidip onu dürttüm "Bu ne uykusu şimdi ya?"

Tek gözünü açıp bana baktı "Yakışıklılık uykusu." Ona garip bir şekilde baktığımı görünce yorganını üzerinden atıp diğer gözünü de açtı "Ne oldu, siz kadınlar güzellik uykusuna yatınca garip karşılanmıyor da biz erkekler yakışıklılık uykusuna yatınca mı karşılanıyor? Ne farkımız var, hepimiz insanız sonuçta. Herkesin böyle uykulara ihtiyacı vardır."

Bazen onunla muhatap olduğuma inanamıyordum. "Sen bana sınav olarak mı geldin acaba?" deyince muzır bir şekilde sırıttı. "Yoo, komşu olarak. Gör bak Allah'ın nasıl sevdiği kuluysan artık seni benimle ödüllendirdi."

"Almila nerede Demir!" dedim buraya gelme amacımı hatırlayarak. Onunla muhabbet edecek değildim. Konuyu çarpıtıyordu. Bu da beni şüphelendirmişti.

Ellerini başının altına koyup gözlerini tekrar yumdu. "Bilsem inan söylerim, çünkü uyumak istiyorum. Uykuya ihtiyacım var, sabahladım. Dün gece benim için zor geçti. Haraç işi işte, anlarsınız ya."

Öznur onun konuşması üzerine yanıma yaklaştı. Duymayacağı şekilde kulağıma fısıldarken "Gerçekten bir şey bilmiyor sanırım." dedi. Emin değildim. Onu hiç böyle görmemiştim. Uykusuzluğunun iki nedeni olabilirdi. Ya gerçekten haraç işiyle ilgilenmişti, ya da Almila'nın kaçmasına yardım etmişti. Onu kaç yıldır tanıyordum. Haraç işi yüzünden hiç uykusuz kaldığını görmemiştim. Ama birinin kaçmasına yardım ettiyse de bu kadar rahat olmazdı. Macit Bey'i tanıyordu, güçlü biri olduğunu görmüştü. Onun kızına kaçmak gibi bir yardımda bulunduysa başının belaya girmesini göze almış demekti.

Tek gözünü açmış beni kontrol ederken ağzından laf alamayacağımı anlayıp sinirle bağırdım "Uyu ve bir daha o yataktan sakın çıkma!"

Tam arkamı dönmüş kapıya doğru yürüyecekken dediği şeyle yerimde kaldım. "Öykü bir baksana. Barlas burada mı?"

Midemde garip şeyler olurken ona doğru döndüm. Boğazımın kuruduğunu hissediyordum. Sorusu kalp ritmimi değiştirmişti "Hayır, bunu da nereden çıkardın?"

"Dün birini gördüm de Barlas zannettim. Benzetmişim belli ki. Neyse gelmediyse sorun yok." deyince ona öfke dolduğumu hissettim. Bunu neden yapıyordu anlamıyordum, bir insan hiç mi değişmezdi "Sinirlerimi bozmak için uğraşıyorsun değil mi?"

"Sinirlerini ben mi bozuyorum yoksa onun burada olma ihtimalimi?" diye sorunca sinirlendiğimi anlayan Öznur beni sakinleştirmek için kolumu tuttu. Bir şeyler diyordu ama onu duymuyordum. Kulaklarım duyduğum tek bir şeyle çınlıyor, gerçek olma ihtimali zihnimi kurcalıyordu. "O burada değil!" dememle bir süre yüzüme baktı. Gözlerinden uyku akıyordu ama açık tutmak için zorluyordu. "Yarın arkadaşlarının düğünü var ve o burada değil...çok ilginç."

Burnumdan sesli soluduğum için göğsüm hızla inip kalkarken Koray bana konuştu "Gidelim Öykü!"

Kimsenin burada kalmaya tahammülü kalmamıştı. Haklılardı, burada durmuş Demir'in saçmalıklarını dinliyorduk.

Tam onu dinleyip buradan gidecekken Demir Koray'a çevirdi yorgun bakışlarını "Koray mı o?" deyip süzdü.

Koray şaşkın görünürken onu onayladı "Evet!"

"Bir an tanıyamadım. Bugün gözüme yabancı gibi göründün." deyince sessiz kalmaya daha fazla dayanamayan Aysun söze atladı "Ne geri zekalıca bir durum!"

Ela gözlerini yavaşça Aysun'a çevirdi Demir. Normalde böyle sözler duymaya alışıktı ama bu sefer kızmış görünüyordu. Sebebini uykusuz olmasına bağlıyordum "Bana bak Sarış Şeker, ben Çeto'ya benzemem. İyi bir insanım ama bu sadece sinirlenene kadar sürüyor. Emin ol beni sinirliyken görmek istemezsin!"

"Çetin'e neden sarıyorsun şimdi, sevgilimi rahat bırak!" dedi Aysun bundan rahatsız olduğunu belli ederek.

Demir onu sinir etmek için uğraşırken "Sizin ayrılığınız yakındır. Hem o çocuk seninle evlenmez boşuna bekleme. Sen onun için sadece bir oyuncaksın." dedi. Aklı sıra böyle diyerek ondan az önce dediği şeyin intikamını alıyordu. İnsanları zayıf noktasından vurmayı severdi. Aysun'un ne kadar Çetin'le evlenmek istediğini biliyordu. Şimdi de bu yüzden onu buradan vuruyordu.

Aysun ne diyeceğini bilemez halde öylece dururken Demir eğlenir gibi konuşmasına devam etti "Çetin'den sonra sana fazla gelirim ama denemek istersen yerim yurdum belli. Gelirsen takılırız biraz."

Aysun eliyle alnını ovuşturup yavaşça kapıya doğru yürüdü. "Elim ayağım titremeye başladı. Ben çıkıyorum!"

Demir gülerek arkasından konuştu "Heyecandandır, bakışım yeter kızlara."

"Gidelim mi?" Koray bana bakıp benden bir cevap beklerken Demir yorganını boğazına kadar çekip tükürür gibi konuştu "Hepiniz defolun, uykumu siktiniz!."

Gidecektim ama onu son kez uyarma gereği hissediyordum. "Eğer bir şey biliyor da söylemiyorsan..."

Yapmacık bir şekilde güldü "Güle güle Öykü, Birgül teyzeme selam söyle. Kırgın olduğumu da söyle, hoş geldine gelmedi hiç. Komşuluk adabı kalmamış, bunu onun gibi bir kadına yakıştıramadım."

"Annemin buraya taşındığından haberi olmayacak!" dedim korkuyla. Gider de ona burada olduğundan bahsederse eğer annemin ne yapacağını kestiremiyordum. Onun bir çete lideri olduğunu öğrendiği gün tüm ilişkimi kesmemi söylemişti. Burada olduğunu görürse ya da öğrenirse onunla hala konuşmaya devam ettiğimi anlardı. Demir'le bir anlaşma yapmıştık. Onun sırf bu anlaşma için susacağını düşünürken şimdi söylediği bu şey beni geriyordu.

"Canım eğlenmek isterse söylerim." deyince kendime hakim olamadan bağırdım "Demir!" Beni umursamadan gözlerini kapattığını görünce onu dürttüm "Demir dedim!"

Öznur beni dışarı çekiştirirken "Boş ver gidelim hadi." dedi. Demir'e bakıyordum. Yüzünde hafif bir sırıtış vardı. Sessizdi, konuşmuyordu hatta yüzüme bile bakmıyordu ama bu halde bile beni sinir ediyordu. İşte o böyle yetenekli bir insandı.

Dışarı çıkınca Koray'ın dertli göründüğünü fark ettim. Macit Bey'in haline üzülüyor olmalıydı. Patronuydu ama ona aşırı bir düşkünlüğü vardı. O adamın şirketinde çalışmaya başlayalı daha iki ay bile olmamışken gösterdiği performans sayesinde Macit Bey'in gözüne girmeyi başarmıştı. Bu yüzden birkaç kere daha evine davet edilmişti. O adamın kızına şiddet uyguluyor olabileceğini söylemiştim Koray'a ama buna inanmamıştı. İyi biri olduğunu söyleyip duruyordu. Oysa ben hiç de öyle düşünmüyordum.

"Almila'nın yerini bilmiyor!" dedi keder dolu bir sesle.

"Sanırım öyle." diye onayladı Öznur.

"Üstüne gitmedik ki, belki de yalan söylüyordur." dedi Aysun.

Kızgınlığımı dile getirirken oldukça umursamaz görünüyordum "Öyle ya da değil, başına bir şey gelirse umurumda olmaz. Ben onu uyardım!"

Herkes sessizleşirken Koray arabayı işaret etti. "Neyse, yapacak bir şey yok artık. Hadi kafeye geri dönelim."

"Boş ver kafeyi, bize gidelim." deyince Öznur'un sesi duyuldu. "Şu adam bizi mi izliyor?"

"Hangi adam?" dedi Aysun korku dolu bir sesle. Öznur'a bakıp bakışlarını takip edince hemen bizim evin önünde duran araca baktım. Hurda görünen Peugeot'un içinde tanıdık bir yüz vardı. Pamir'le tanıştığım gün gördüğüm sağır adam.

"Arabanın içinde işte, şurada!" diyerek adamı işaret etti Öznur. Onun neden burada olduğunu düşünüyordum. Benim için geldiği belliydi. Pamir'in gönderdiği de. Sadece ne istediğini merak ediyordum.

"Evet, gerçekten de bize bakıyor." dedi Aysun tedirginlikle. Adamı tanımamıştı sanırım.

"Belki Demir'in bir tanıdığıdır." diyen Koray'ı başımı iki yana sallayarak reddettim "Pamir'in adamı o!"

Koray hızla bana baktı. "Burada ne işi var?" Benim için endişelendiğini görüyordum gözlerinde.

Hala adama bakarken "Bir fikrim yok." dedim.

"Buraya geliyor Öykü!" dedi Öznur bundan hiç hoşnut değilmiş gibi. Uzun boylu bir adamdı. Bakışları sertti ama bu beni korkutmuyordu. Neden geldiğini tahmin etmeye başlamıştım çünkü. "Sakin olun." deyince adama bakmaya devam ettim. Kapısını kapatıp yavaşça bize doğru yürüdü. Bakışları bendeydi. Hiç ayırmıyordu.

Yanımıza gelince bana başıyla selam verip cebinden küçük bir zarf çıkardı. Uzattığı zarfa bakarken bu durumu garipsemiştim. Neler oluyordu anlamıyordum.

Hemen zarfı elime alıp içindeki notu çıkardım. Orada yazanları okurken nefesimi tutmuştum.

'Öykü, telefonun kapalı olduğu için sana ulaşamıyorum. Ben de ulaşmak için farklı yollar tercih ediyorum. Rahatsız olacağın yollar... Şimdi Kulaksız'ın peşine takıl ve yanıma gel. Gelirken de istediğim şeyi getir.'

Bu da neydi şimdi. Benden ne istiyordu ki?

"Ne yazıyor?" dedi Aysun notu okumaya çalışırken.

"Pamir beni çağırıyor." deyince Öznur sinirlendi. "Ne bu böyle zarf falan? Telefonu yok mu, neden aramamış?"

"Telefonum kapalıydı." dedim kendimi aptal gibi hissederek. Onun gibi biri bana ulaşmak için elbette başka yollar bulurdu. Gerçekten telefonu kapatınca bana ulaşamayacağını mı zannetmiştim. Kaç hafta geçmişti. O kadar zaman neden beni yanına çağırmamıştı da şimdi çağırıyordu, hiç anlamamıştım.

"İşi var şimdi gelemez!" Öznur Kulaksız'a bakarken beni koruma derdindeydi.

"O duymuyor, sağır." deyince adamın sağır olması işine gelmiş gibi konuştu "Bir yalan uydur ve gitme."

"Gitmek zorundayım, en son gitmediğimde ne olduğunu biliyorsunuz."

Hepsi buna mecbur olduğumu bilirken Koray halime acımış gibi bana sarıldı "Dikkatli ol." Onu onaylayıp geri çekildim ve Kulaksız'ın peşinden arabaya bindim. Aklım Pamir'in benden istediği şeydeydi. Hafızamı zorluyordum ama bu zamana kadar benden bir şey istediği gelmiyordu aklıma. O halde neden notta bir şey istediği yazıyordu. Yanlış mı yazmıştı acaba? Belki de başkasından istediği şeyi benden istediğini sanıyordu. Bunu öğrenmek için telefonla onu arayınca kapalı olduğunu gördüm.

Harika! Şimdi ne yapacaktım acaba? Eğer gerçekten benden bir şey istediyse bunu hatırlamadığım için nasıl bir tepki verecekti bilmiyordum.

Sakin bir yapısı vardı ama bir gün bana çok kötü patlayacağından emindim.

Uzun bir yolculuktan sonra marinaya gelince şaşırdım. Pamir'in beni mekanına çağıracağını düşünüyordum ama buradaydım. Üstelik neden burada olduğumu bilmeden.

Yanımdaki adama da bir şey soramıyordum. Soramadığım için de gergindim. Adam arabayı durdurup aşağı inince bana da inmem için işaret etti. Kötü bir şey olmayacağına dair kendimi ikna ettikten sonra yavaşça aşağı inip adamı takip ettim.

Lüks teknelerin arasından geçerken gerginliğim devam ediyordu. Neden burada olduğuma dair en ufak fikrim yoktu. Pamir'in aklında ne vardı çok merak ediyordum.

En son lüks bir teknenin önünde durunca Pamir'in pupa kısmında olduğunu gördüm. Bize bakıyordu. Üzerinde lacivert bir mont ve bacaklarını saran siyah bir pantolon vardı. Kabul etmeliydim ki çok karizmatik bir duruşa sahipti. Bakışları insanı etkileyebilirdi ama o bakışların bir psikopata ait olduğunu bilmek beni sadece korkutuyordu.

Gözlerimi bir saniye bile üzerimden çekmezken "Hoş geldin maviş. Görüşmeyeli uzun bir zaman oldu, seni özledim." dedi.

Kulaksız'ın beni tekneye çekmesi üzerine Pamir'e yaklaşıp merakla yüzüne baktım. "Neden buradayım?"

"Yanımda olmanı istediğim için." deyip teknenin pruva kısmına doğru yürüdü. Peşinden giderken kendimi çok kötü hissediyordum. Burada, onun yanında olmak bana sadece dert veriyordu. "İş için buradayım öyle değil mi?"

Güneşlenmek için koyulan minderlerin yanında dururken bana doğru döndü "İş için değil. İstediğim zaman yanımda olman gerektiği için." Şok olduğum için ağzım açık kalmıştı "Keyfi çağırdın yani?"

Bir şey demeden bana oturmam için minderleri işaret etti.

"Neden bu kadar bekledin?" dedim hala ayakta dikilerek. Bunca zaman neden arayıp sormamıştı merak ediyordum. Elbet bana verecek mantıklı bir cevabı vardı. Bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi görünürken beni merakta bırakmadı "Gördüğün şeyleri sindir istedim, böyle olursa benden daha az korkarsın diye düşündüm."

Kendimi kutluyordum. Verdiğim tepkiden sonra sonunda ondan korktuğumu belli etmiştim. Bunun karşıma koz olarak çıkacağından emindim. Yine de direnmeye çalıştım. "Senden korktuğumu nereden çıkardın."

Yumuşak bir gülüş yayıldı ruhsuz yüzüne. "Görüşmediğimiz süre zarfı içinde beni hiç aramamandan."

"Belki de kendimi hatırlatmak istemediğim için aramamışımdır." dedim doğruyu söyleyerek. Evet, doğruyu söylüyordum ama şimdi fark ediyordum ki onun dediği de doğruydu. Aramamamdaki büyük pay ona duyduğum korku hissiydi.

Gördüklerimden sonra toparlanmam uzun sürmüştü. Uykularım yeni yeni düzene giriyordu. Pamir benim hayatıma sadece huzursuzluk değil, mutsuzluk da getirmişti. Onun çamurunda kirlendiğimi hissediyordum. Onun nezdinde olduğum her an duygusuz birine dönüşeceğim korkusu taşıyordum. Çünkü onun duyguları yoktu. Duygusuz biri yanındakilerin duygularını umursamazdı. İsteyerek ya da istemeyerek zamanla duygularımı köreltecekti. Yaptığı hiçbir şeye sesimi çıkartamıyordum, karşı gelmiyordum, bir şey demiyordum.

Hep bir itaat halindeydim. Evet, bunun tek nedeni korkuydu ama bu şimdilik böyleydi. Gün geçtikçe duygusuzluğumdan sebep yaptıklarını normal karşılayacaktım. Belki de öyle olmaya başlamıştı bile.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi görünürken "O nerede?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Kim?" dedim anlamayarak.

"Koray." deyince aklım karıştı. Neden ondan bahsettiğini anlayamamıştım.

"Sana istediğim şeyi getir demiştim." deyince benim de mi aklımla oynuyor acaba diye düşündüm. Hafızamı zorlasam da benden böyle bir şey istediğini duymamıştım "Aramızda böyle bir konuşma hiç geçmedi." deyince şaşırdığını fark ettim "Sana gönderdiğim notun arka yüzüne bakmadın mı?"

"Hayır."

"Baksaydın ne istediğimi görürdün."

Gözlerimi kapatıp rahatlamak için derin bir nefes aldım. Bazen onun yanında yorulduğumu hissediyordum. Fiziksel ya da mental olarak değil, ruhsal olarak. "Böyle oyunlara ne gerek var, neden doğruca söylemiyorsun?"

"Dikkatini ölçüyorum, ve görüyorum ki oldukça dikkatsizsin. Benim yanımdaysan her daim dikkatli olman gerekir." deyince sinirlendiğimi hissettim "Senin ilginç testlerine kafa yoramam. Ben buyum, değişmem!"

Beni ciddiye almamış görünüyordu "Yanımda değişeceksin." Bunun zaten gerçekleştiğini düşünürken konuyu merak ettiğim şeye çevirdim. "Koray'dan ne istiyorsun?"

"Bana çalışmasını."

"Seninle çalışamaz, iyi bir işi var!"

"Biliyorum o yüzden istiyorum zaten."

Neden istediğini tahmin etmek gördüğüm şeyden sonra bana hiç de zor gelmiyordu. Aklını okuyordum sanki "Patronunu tanıyorsun değil mi?... Kavanozlardan birinde adı yazıyordu."

Cebinden sigara paketi çıkarıp bir dal yaktı "Yalan söyleyecek değilim."

"Macit Bey'le aranda ne gibi bir sorun var?" dedim bu işin iç yüzünü merak ederek. Koray Macit Bey'in iyi biri olduğundan bahsediyordu ama Pamir gibi birine bulaştığına göre masum değildi. Bir parmağı Pamir tarafından kesilmişti ve o odada koleksiyon olarak saklanıyordu. Sebebinin önemli bir mevzu olduğunu düşünüyordum. Pamir zarar verdiği kişilerin kendisine

yapılmaması gereken şeyler yaptığından söz etmişti. Macit de bunu yapanlardan biriydi. Yani masum olmayanlardan biri.

Sorumla bakışları sertleşti. "Kendisi nefretimi kazanmış biri!"

"Kızı kayıpmış haberin vardır." dedim dikkatle onu inceleyerek. Şaşırdı ama bozuntuya vermedi. "Hayır yok, senden öğreniyorum."

Macit'le arasındaki husumet neydi bilmiyordum ama Almila'nın ortadan kaybolmasının sebebini şimdi Pamir'e bağlıyordum. "Nedense bu işte parmağın olduğunu düşünüyorum.

Bakışlarını başka tarafa çevirdi. Sigarasından bir nefes çekti ve dumanı dudaklarının arasından usulca dışarı üfledi. "Macit'in kızı umurumda bile değil!"

O sırada konuşma sesleri duyuldu. Sancak tarafından neler olduğuna baktığımda Şükrü ve Anıl'ın tekneye bindiklerini gördüm. Yanlarında da iyi giyinimli bir adam duruyordu. Hepsi kamaraya girince Pamir yanımızda duran Kulaksız'a işaret verdi.

Kulaksız aldığı emirle teknenin demirini çekerken merakla Pamir'e baktım "Geri gelmemiz ne kadar sürer. Eve geç kalamam."

"Fazla sürmez." deyince havanın rüzgarlı olmasından sebep sallanan teknede başımın döndüğünü hissettim. Bunu Pamir de anlamış olacaktı ki "İyi misin?" diye sordu.

"Midem bulanıyor!" dedim bir tekneye binmeye alışık olmadığım için.

"Otur şuraya." deyip minderleri işaret etti. Tam dediğini yapacakken dengemi kaybedip düşecek gibi oldum ama beni belimden tutup düşmeme engel olunca bakışlarımız birleşti.

Açık kahve gözlerine bakarken rahatsız olduğumu hissediyordum ama yine de bakmaya devam ettim. Üstelik bir psikopatın gözlerine baktığımı bile bile...

Sadece onu anlamaya çalışıyordum. Seçtiği yolda kaç kişiyi kurban etmişti bilmiyordum. Bildiğim tek şey onun bir katil olduğu, benimse ölmeden onun kurbanı olacağımdı.

Esen rüzgar saçlarımı dağıtırken gözümün önüne gelen saçları eliyle gözlerimden çekti. Sanki gözlerime bakmaya engel oldukları için saçlarıma kızıyor gibiydi.

Nefesimi tuttum ve bundan rahatsız olduğumu belli ederek kendimi geri çekip minderlere doğru yürüdüm "Burada olmamam gerekiyordu."

"Bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum." dedi gülümseyerek. Yanıma oturdu. Yüzüme bakıyordu. "Su ister misin?"

Benimle bu kadar ilgilenmesi gülünçtü "Hayır." dedim bakışlarımı başka yöne çevirerek. Ona bakmamayı tercih ediyordum. Ben kendimden emindim ama Pamir'in hissedeceği şeylerden korkuyordum. Ufak bir kıvılcımda onu tutan bir şey olmazdı. Bana olan bakışları hoşuma gitmemişti. Bir şey vardı. Beni korkutan bir şey...

Tekneyle yarım saatlik bir yolculuktan sonra müstakil evlerin bulunduğu küçük bir iskelede durduk. Teknenin demiri atıldıktan sonra Anıl ve Şükrü evlerden birine doğru yürüdü. Yaklaşık on dakika sonra bir adamla geri döndüler. Adam baygın olduğu için kollarını omuzlarına atmışlar, zorlanarak tekneye götürmüşlerdi.

Onu kamaraya sokarlarken merak ve korku karışımı bir halde Pamir'e bakıyordum. O ise gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu. "Kim o adam, ne yapacaksınız ona?"

Sesi durgundu. Gözlerinde de herhangi bir hırs görmüyordum. "Kötü bir şey değil merak etme, düşmanlarımla iş birliği içinde olduğunu düşünüyorum. Bana ihanet ediyor mu bunu öğreneceğiz."

"Nasıl?" dedim deli gibi öğrenmek istediğimi düşünürken

"Dişine Gps takip cihazı yerleştirerek." deyince gözlerim kocaman oldu. Bu halim komik görünmüş olacaktı ki güldü "Zararı yoktur, minicik bir şey

zaten."

"Neden baygın, bir şey mi yaptınız ona?"

"Eve sipariş ettiği yemeğe uyku ilacı katıldı. İşimizi görmek için bunu yapmamız gerekiyordu. Cihazı yerleştirdikten sonra yeniden evine bırakılacak."

"Ve olan bitenden habersiz yaşamaya devam edecek." dedim aklı beni bir kez daha hayrete düşürürken "Sana ihanet ettiğini neden düşünüyorsun? Bir şeyini mi yakaladın?"

Kafasını evlerin olduğu yere çevirip çenesiyle orayı işaret etti "Evini görmüyor musun, kirasını benim verdiğim parayla karşılaşması mümkün değil."

"İyi verdiğini düşünüyordum."

"Herkese değil." dedi tekrar bana bakarak. Elini cebine soktu ve bir zarf çıkardı "Hazır konusu açılmışken bu senin."

O zarfta ne olduğunu bilirken sinirle onu reddettim "Senden asla para almam!"

"İyi düşün, ihtiyacın olabilir." dedi dalga geçer gibi. Bakışlarımı sertleştirdim "Almam!" Bunu ona daha öncede söylemiştim ama ciddiye almamış olacaktı ki böyle bir hadsizlik yaptı.

Bunu anlayışla karşılarken "Peki." deyip zarfı hiç düşünmeden denize fırlattı. Zarf bir süre denizin üzerinde durup daha sonra dibe doğru batarken konuşmasını sürdürdü. "O parayı senin için ayırmıştım, benden çıkan para bir daha bana dönmez. Karşıdaki bunu alsa da almasa da...Bu konuda oldukça disiplinliyimdir."

Şaşkınlığımı boğazımı temizleyerek gizledim. Yaptığı şey bana yine hatırlamak istemediğim bir anıyı hatırlatmıştı. Bazen Pamir'i ona benzetiyordum. Bu da uzuvlarımı milim milim sızlatıyordu.

Konuşmayınca "Miden nasıl?" diye sordu.

"Kusmak üzereyim, garip huylarını öğrendikçe hazımsızlık sorunu yaşıyorum!" deyince göz kırptı "Alışırsın."

Yaklaşık yirmi dakikamız boş muhabbetle geçerken Anıl ve Şükrü baygın adamı içeriden çıkarıp eve doğru taşıdılar. Bu sırada diş hekimi olduğunu düşündüğüm adam yanımıza gelmişti. "Cihazı diş dolgusunun altına yerleştirdim, bir iki gün sızlar ama bunun için bir hekime görüneceğini sanmıyorum."

Pamir bundan hoşnut kalmış bir şekilde gülümsedi. "Yardımın için sağ ol doktor, ödemen yarın yapılacak."

Adam onu onaylayıp tekrar kamaraya girdi. Şükrü ve Anıl da adamı bıraktıktan sonra geri dönmüşlerdi. Pamir Kulaksız'a yeniden işaret verince kalkışa geçtik. Bu sırada esen rüzgar şiddetlenmişti.

Üzerimde montum vardı ama içimde ince bir kazak olduğu için üşüdüğümü hissediyordum. Ellerimi ceplerime sokmuş omuzlarımı kaldırırken Pamir bana konuştu "Üşüdün mü sen?"

Somurturken yüzüne baktım "Hava çok soğuk ve biz teknedeyiz, senin yüzünden hasta olacağım. Yarın arkadaşlarımın düğününe gidemezsem bu senin suçun olur!"

"Demek düğüne davetlisin." dedi sanki çok saçma bir şey demişim gibi şaşırarak. Daha sonra gülümsedi ve Kulaksız'a işaret verdi.

Adam içeri girince bende minderlere oturdum. Üşüyordum ama teknede olmak iyi gelmişti. İçim açılmıştı sanki. Kulaksız elinde kalın bir battaniyeyle geri dönünce Pamir onu elinden alıp üşümemem için üzerime örttü. "Hasta olmanı istemem."

Yüzüne baktım. Çok garip biriydi. Onu çözdüğümü sanıyordum ama yanılıyordum. Ben onu çözememiştim. Psikopattı ama bana karşı çok nazikti. Sebebi merak uyandıran bir durumdu. "İyi bir insan olabilecekken neden kötü bir insan olmayı tercih ettiğini anlamıyorum." dedim hakkında bir şeyler öğrenmek istercesine.

İç çekip yanıma oturdu. "Bir gün anlarsın."

Şu an anlatmak istemediğini düşünürken daha fazla konuşmadım. Sadece sessiz kalıp onu izlemekle yetindim.

Geldiğimiz yere geri dönerken Pamir ayağa kalktı "İşte geldik, artık özgürsün Maviş." Üzerimdekini mindere bırakıp ben de ayağa kalktım "Beni neden yanına çağırdın? Burada benlik bir durum yoktu."

"Ben buna özlemek diyorum." dedi gözlerini kırpmadan gözlerime bakarken "Bir daha telefonunu sakın kapatma, istediğim zaman sana ulaşmak istiyorum."

Dediği şeyi umursamamaya çalışırken Kulaksız'ı işaret ettim "Zaten ulaşıyorsun."

Haklıymışım gibi güldü "Umarım hasta olmazsın. Yarın düğünde iyi eğlenceler."

Bir şey demeden tekneden inince Kulaksız'ı takip edip arabaya bindim. Beni tam evimin önünde bırakınca duymadığını bilsem de teşekkür ederek arabadan indim.

Adımlarımı evin kapısına doğru atınca orada orta boy bir paket olduğunu gördüm. Elime alıp üzerinde bir şey yazıyor mu diye baktım ama hiçbir şey yoktu. Yanlış mı geldi acaba diye düşünürken içimdeki merak duygusu yüzünden kapının önünde hızla paketi açtım. İçinde gördüğüm şey beni dehşete sürüklerken yutkunmakta güçlük yaşadım.

Pakette kana bulanmış dikenli bir gül vardı!

Kim, neden bizim kapının önüne böyle bir şey bırakmıştı bilmiyordum. Birinin benimle alay ettiğini düşünüyordum ama bunun komik olabileceğini düşünmüyordum. Çünkü kan yapay değildi, gerçekti. Sadece bu bile sinirlerimi bozmaya yeterdi.

Bu iğrenç şakayı kimin yaptığını düşünürken aklıma ilk gelen isim Gaye oldu. Aklı sıra beni korkutacaktı. Böyle şeyler yaparak benden intikam

almaya çalışıyordu. Ona bu kozu vermeyecektim. Korkaklık işini çoktan bırakmıştım, düşmanlarıma boyun eğmek yoktu. Madem savaş istiyordu o halde savaşacaktık!

Annemin bugün geç geleceğini bilirken bu paketi görmediğine şükür ettim. Yoksa ona neyi nasıl açıklardım. Gülü görecek olsa yüreğine ineceği kesindi. Bu pakette açık bir mesaj vardı. Birilerinin savaş istediğini gösteren bir mesaj!

Paketi çöp konteynırına attıktan sonra eve girip bir duş aldım ve daha sonra mutfakta bir şeyler hazırlayıp annemi bekledim. O gelince yemeğimi yiyip biraz ders çalıştım ve henüz erken olmasına rağmen uyudum.

Sabah kahvaltımı yaptıktan sonra elbisemi aldım ve Aysun'la birlikte Bade'nin bizi beklediği kuaföre gittim. Öznur oradaydı, çoktan gelmişti.

O saçını yaptırmaya başlamışken biz de hemen koltuklara oturduk. Enseden toplanmış dağınık bir topuz yaptırmıştım. Makyajımı da Aysun'un ısrarları üzerine bugün abartmayı seçmiştim. Bu sırada Bade defalarca kez saçını baştan yaptırmış, işini doğru yapamadığı için kuaförü azarlamıştı. Hiçbir şeyi beğenmiyordu. Bunu düğün stresine bağlıyordum.

Makyaj işim bittikten sonra kızlarla birlikte boş bir odada elbisemizi giyindik. Dizimin epey üstünde biten bebek mavisi elbisem straplezdi ve etek kısmı hafif kabarıktı. Altına gümüş renk topuklu tercih etmiştim. Aynadan kendime bakınca göz alıcı göründüğümü fark ettim. Kendimi uzun zamandır bu kadar güzel hissetmemiştim.

Aysun, sırt kısmı açık karanfil rengi elbisesinin içinde barbi bebek gibi görünürken sarı saçlarını maşa yaptırmayı tercih etmişti ve her zamanki gibi yüksek topuklu ayakkabı kullanmıştı. Fark edilen hafif göbeği için utanç duyarken acil diyet yapması gerektiğinden bahsediyordu. Öznur ise onun haline gülüp tıpkı benim gibi aynada kendini inceliyordu. Teni esmer olduğu için dizine kadar yırtmaçlı, kırmızı renk uzun bir abiye tercih etmişti. Siyah saçlarını da üsten sıkıca toplattırmış, doğal görünümlü bir makyaj yaptırmıştı.

Hepimiz düğün için hazır görünürken bizimkileri çağırıp dış çekim için Botanik Park'a gitmiştik. İşimiz sandığımızdan geç biterken güzel bir konvoyla düğünün yapılacağı mekana gittik.

Kış düğünü olduğu için Bade nikahı dış mekanda değil iç mekanda yapmak istemişti. Bu yüzden düğün için büyük bir otelde salon kiralanmıştı.

İçerisi çok kalabalık değildi ama Bade'nin heyecanını arttıracak kadar insan vardı. Biz masalarımıza oturmuş onları beklerken birkaç dakika sonra kol kola girmiş bir vaziyette içeri girdiler. Onları alkışlarken mutluluktan gözyaşlarıma hakim olamıyordum.

Slow bir parça eşliğinde salonun ortasından dans etmeye başlarlarken hepimiz büyülenmiş gibi onları izliyorduk. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Bade Ateş'in kollarında çok mutlu görünürken ihtişamıyla içeridekileri kendini hayran bırakıyordu.

Romantik dansları devam ederken Aysun hevesle Çetin'e baktı. "Biz ne zaman dans edeceğiz Aşkım."

Çetin'in her zaman yaptığı gibi yine onu reddedeceğini düşünüyordum ama bugün öyle yapmadı. Ayağa kalktı ve elini Aysun'a uzattı. "Şimdi bebeğim."

Gülümseyerek piste doğru yürürlerken Samet ve Öznur da dansa kalkmıştı. Bunun üzerine Ali ayağa kalkıp gülümseyerek bana elini uzattı. "Biz de dans edelim mi Öykü?"

"Olur." deyince o sırada Koray'ın da lise arkadaşlarımızdan birini dansa kaldırdığını gördüm.

Herkes pistte partneriyle dans ederken gözlerim uzun zamandır hasta gibi görünen Ali'nin üzerindeydi. Göz altları hala mordu ve içerisi sıcak olmamasına rağmen yine alnında ter tanecikleri birikmeye başlamıştı.

"Ali bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" dedim bir şeyler anlatmasını umut ederek. Artık sussun istemiyordum. Bir şeyler söylesin, her ne derdi varsa bir çözüm bulalım istiyordum. Ne kadar gizlese de bir şeyler olduğunun farkındaydım. Bunu artık gizleyemiyordu.

"Aramızda kalır." diyerek onu ikna etmeye çalışınca vücudunun gerildiğini hissettim "Her şey yolunda Öykü."

Ona inanmadığımı belli etmek için kafamı iki yana salladım "Bakışların eskisi gibi değil, bir şey var gibi. Bir derdin." Gözleri üzerimde değilken "İyiyim ben." dedi. Anlaşılan anlatmaya niyeti yoktu.

"Arada kayboluyorsun, nereye gidiyorsun?"

"İşlerim oluyor."

Bu işin peşini bırakmaya niyetim yoktu. Ali'nin neyi olduğunu çözecektim. "Çok sessizsin, bu çok dikkat çekiyor. Sanki sürekli bir şeyler düşünüyor gibisin. Biz senin arkadaşınız Ali, anlat lütfen."

Bakışlarını bana çevirdi. Bugün arkadaşları evleniyordu, mutlu olmalıydı ama o hiç de öyle görünmüyordu. "Beni boş ver sen anlat, iyi misin?"

Bunu konuyu değiştirmek istemesine bağlarken "Evet." dedim. Hüzünle bana baktığın sandım bir an.

Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti sanki. Gözlerinde anlamlandıramadığım şeyler oluyordu "Hayır." deyip gözlerini yine kaçırdı benden "Bugün arkadaşlarımız evleniyor Öykü, bence düğünün tadını çıkaralım."

Daha fazla konuşmamak için kaçmak istiyordu ve ben de ona istediğini veriyordum "Peki."

Bir süre daha onunla dans ettikten sonra hemen yanımızda dans eden Ateş ve Bade'yi görüp gülümsedim.

"Müsaadenle damadı senden alıyorum." dedim Bade'ye göz kırparak. Gülüşerek eşlerimizi değiştirince Ateş'le dans etmeye başladım. Üzerindeki siyah smokinden rahatsız olmuş görünüyordu. Zaten düğün öncesi bundan rahatsız olacağını defalarca kez dile getirmişti.

"Biraz daha dayan." dedim haline gülerek.

"Takımlardan nefret ediyorum." diyerek sitem etti. Bu sırada bakışları Bade'deydi. Bir an olsun ondan gözlerini almıyordu "O çok stresli."

"Sen değil misin?" dedim halini işaret ederek. Sonra bende onun gibi Bade'ye baktım. "Sevdiği adamla evleniyor, şu an dünyanın en mutlu kızı olmalı."

Bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi "Ben de en mutlu erkeği." Bir süre daha onu izledikten sonra alınmış bir ifadeyle bana baktı "Onu telefondan biri arayıp rahatsız ediyormuş, neden söylemediniz?"

Bilmesine şaşırıyordum. "Nereden öğrendin?"

"Yanımdayken aradı, ben de Bade'ye kim olduğunu sordum o zaman anlattı." deyince suçlu bir ifadeyle başımı önüme eğdim "Düğün öncesi gerginlik olsun istemedik."

"Aylardır arıyormuş!"

Kafasını şu an böyle şeylere yormaması için tekrar ona baktım. Düğünün onlar için iyi geçmesini istiyordum. Mutlu bir gün olarak hatırlamalıydılar bu günü, stresli ve gergin bir gün olarak değil. "Boş versene, aynı şey daha önce anneme de olmuştu. Bir süre sonra arayan aramayı bıraktı. Böyle şeylere fazla takılmamak lazım."

"Devam ederse öyle yapacağımı sanmıyorum!" dedi öfkeyle. O çabuk sinirlenmezdi. Görünüşe göre bu konuyu oldukça takıyor olmalıydı.

"Böyle yaparak Bade'yi üzersin. Balayında bunlarla uğraşacak değilsin ya." deyince kafasını oynatarak bana hak verdi "Haklısın."

Düğün hepimizin istediği gibi harika geçerken herkes eğleniyor görünüyordu. Masamıza oturmuş içeceklerimizden yudumlarken Samet Ali'ye konuştu "Cengiz abi nerede kaldı?"

"Bir işi varmış gecikeceğini söyledi ama muhakkak gelecekmiş."

Bu sırada Aysun topuklularından birini çıkarmış ayağını ovuyordu. "Ayaklarım çok ağrıyor!"

"Boyum kadar topuklu giyersen olacağı bu!" dedi Çetin bundan hiç hoşnut değilmiş gibi. Daha önce topuklu giymemesi için Aysun'u defalarca kez uyarmıştı ama nafileydi. Aysun onu asla dinlemezdi. "Düğün bu, düz tabanla mı gelseydim?"

"Tabii, hiç senlik değil bu!" dedi Çetin asabı bozulmuş bir şekilde.

"Hah, tam zamanında!" Ateş ayağa kalkınca Bade merakla ona baktı. "Ne oldu?"

"Nikah şahidim geldi!" diyerek salonun kapısını gösterdi Ateş. Hepimiz oraya bakınca siyah saçlı, uzun boylu bir kızın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Sibel!" Bade şaşkın görünürken kız hızla gelip ona sarıldı. Bade onu gördüğü için çok mutlu görünüyordu "İnanmıyorum, nasıl ya? Gelemeyeceğini söylemiştin bana!"

Ateş onu mutlu gördüğü için gülümsüyordu "Sana sürpriz yapmak istedik!"

Aysun kızı incelerken dudağını kulağıma yaklaştırdı "Kim bu?"

"Bade'nin kuzeni." dedim onu hemen tanıyarak "Almanya'da yaşıyor. Uzun zamandır görüşmediklerini biliyordum, anlaşılan Ateş Bade'yi mutlu etmek için nikah şahidi olarak onu seçmiş."

Aslında iyi de yapmıştı. Bade'nin şu hayatta çok fazla kimsesi yoktu. Bir biz, bir kuzeni, bir de anneannesi. O da hasta olduğu için düğüne bile gelememişti.

Aysun bundan hoşnut kalmazken direkt yüzünü buruşturdu "Çetin varken neden onu seçti ki, bu çok saçma!"

"Çünkü Çetin'i seçse Samet ve Ali'ye ayıp olurdu. O da Bade'ye jest olsun diye Sibel'i seçmiş olmalı. Bana sorarsan çok güzel bir şey yaptı."

Aysun hala bunu saçma buluyormuş gibi görünürken kız hepimize başıyla selam verdi "Herkese merhaba."

"Merhaba, hoş geldin." dedim samimi bir şekilde.

"Hoş buldum." deyip gülümsedi. Bu sırada Bade kafasını önüne eğmiş gözünden akan yaşı siliyordu

"Bade ne oldu?" dedi Ateş hüzünle

Konuşurken sesi çatallı çıkıyordu "Tüm sevdiklerim yanımda, çok mutluyum!"

Aysun ayağa kalkıp yanına gitti "Ağlamayı hemen kes, makyajın akacak!"

Ateş ellerinden tutup onu kendine çevirdi ve yüzünü kaldırıp gözyaşlarını sildi "Bundan sonra sadece mutluluktan ağlayacaksın."

Onları izlerken gözlerim dolmuştu. Bir hikaye yazmışlardı ve bu hikayenin sonunu evlilik gibi güzel bir sonla bitirmişlerdi. Mutlu biten hikayelerdendi onların ki. Aşk doluydu...

"Nikah memuru geldi. Hadi bakalım, sizi nikah masasına alalım gençler!" Samet hepimiz gibi heyecanlı görünürken Çetin Bade'ye konuştu "Bade vazgeçmen için çok az bir süren kaldı."

Az önce ağlamıştı ama şimdi gülümsüyordu Bade "Vazgeçmeyi düşünmüyorum."

"Emin misin, hata yapmak üzeresin bak." dedi Samet alayla.

Ateş kahkaha atıp "Hadi oradan!" dedi ve Bade'nin elini tutarak nikah masasına doğru götürdü.

Sibel ve ben de masadaki yerimizi alınca memur salondakilere konuşmaya başladı. "Değerli konuklarımız, Altınışık ve Karakum ailelerinin nikah merasimi törenine hoş geldiniz. Sizlerin ve şahitlerin huzurunda törenimize başlıyoruz."

Nikah memuru hepimizin isimlerini sorduktan sonra Bade ve Ateş'e konuştu "Evlenme isteğinizi beyan ettiniz, ibraz ettiğiniz belgelere göre

evlenmenize bir engel yoktur. Şimdi bir kerede sayın şahitlerin ve değerli konukların huzurunda sözle söyleyin."

Bade ve Ateş'in heyecanı beni de heyecanlandırırken kafamı konuklara doğru çevirdim ve hemen kapının önünde onu görünce kalbimin bir an için durduğunu hissettim.

"Siz sayın Bade Altınışık, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan özgür iradeniz ve kendi arzunun ile sayın Ateş Karakum ile evlenmek istiyor musunuz?"

Bade ona uzatılan mikrofona doğru "Evet!" diye bağırınca ben ona bakmaya devam ediyordum. Buradaydı! O da bana bakıyordu.

Salonda alkış sesleri yükselirken nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Aklım almıyordu, neden gelmişti?

"Siz sayın Ateş Karakum, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan özgür iradeniz ve kendi arzunun ile sayın Bade Altınışık ile evlenmek istiyor musunuz?

Ateş mikrofona "Eveeeeet!" diye bağırınca ne yapacağımı bilemeden yutkundum. Onu burada görmeyi beklemiyordum, çok hazırlıksız yakalanmıştım.

"Sayın şahitlerimiz sizde şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet!" Yanımdaki Sibel konuştuktan sonra bana baktılar. O kadar şaşkındım ki bana soru sorulduğunu bile fark etmemiştim. Sibel koluyla beni dürtünce kendime gelip "Evet." dedim.

Hala bana bakıyordu. Yanımıza gelmiyor, uzaktan beni izlemeyi tercih ediyordu.

"Benim ve şahitlerin huzurunda evlenmek istediğinizi beyan ettiniz. Yasaların bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Hayırlı olsun. Ömür boyu mutluluklar dilerim."

Alkış sesleri bir kez daha salonu doldururken memur imza atmaları için önlerine defter uzattı.

"Bade ayağına bas!"

Bade defteri imzalayıp Aysun'un dediğini yapınca Çetin Ateş'e sitem etti "Ah oğlum yetişemedin!" Herkes gülüşüyordu.

Bizler de defteri imzaladıktan sonra nikah memuru ayağa kalktı "Tebrik ediyorum ve cüzdanı gelin hanıma veriyorum."

Bade cüzdanı alıp havaya kaldırdı ve salonda alkış sesleri yükseldi. Herkes onları mutlulukla izlerken birbirlerine sarıldılar. Ben ise o sırada beni izleyen Pamir'e bakıyordum. Burada olması çok anlamsızdı. Düğünün burada yapılacağını nasıl öğrenmişti? Ah, bazen onun bir çete lideri olduğunu unutuyordum.

"Gelin hep birlikte fotoğraf çekilelim."

Bade'nin isteği üzerine bir iki kadraja girdikten sonra onların yanından ayrıldım ve hala salon kapısında bekleyen Pamir'in yanına gittim. "Burada ne işin var?"

Sessizdi. Büyülenmiş gibi beni süzüyordu "Çok güzel görünüyorsun!"

"Gider misin buradan!" dedim bizimkileri kontrol ederek. Biri onu görecek olsa nasıl bir yalan uydururdum bilmiyordum.

"Sorun ne, korkulacak bir durum yok." dedi dalga geçer gibi. Onu kolundan tuttuğum gibi dışarı çıkardım. Bu sırada fark ediyordum ki hava iyice soğumuş, yağmur hafiften çiselemeye başlamıştı. "Seni görmelerini istemiyorum!"

"Sadece tebrik edip gideceğim." deyince artık kızmaya başladığımı hissettim. Onun yanlış bir şey yapmaması için sinirlenmemeye çalışıyordum ama bu elimde değildi. Burada olması çok anlamsızdı. "Kim olduğunu soracaklar!"

"Neden gizliyorsun, Barlas Karaman'ın arkadaşları oldukları için mi?" deyince kafamı önüme eğip gözlerimi yumdum. Hem stresten hem de kalbimin ağrıyan yanından sebep kendimi kötü hissediyordum.

"Onun adından bahsedince başka bir Öykü görüyorum karşımda, kayıp bir Öykü. Kendine gelememiş, yaşadığı eski aşkta kaybolmuş bir Öykü." dedi ne halde olduğumu anlarken.

"Bunu neden yapıyorsun o zaman?" dedim gözlerimi açıp kahverengi gözlerine dikerek. Gerçi ondan neden hesap soruyordum ki? Bunu zaten istemeden bütün arkadaşlarım yapmıyor muydu? Herkesin dilinde onun adı gizliydi.

Sorumu es geçerken kendi de benden hesap soruyor gibiydi "Peki sen bunu neden kendine yapıyorsun? İsmini duymaya tahammülün yok ama arkadaşlarıyla birliktesin!"

"Çünkü onlar benim de arkadaşlarım!"

"Sana iyi geldiklerini düşünmüyorum."

Bundan ona neydi? "Aksine bana çok iyi geliyorlar!"

"Kendini böyle mi avutuyorsun, onun arkadaşlarıyla vakit geçirerek?" deyince sessiz kaldım. Çenemden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Yaptığı harekete anlam veremezken mavi gözlerime uzun uzun seyre daldı "Sen o adamı severek kalbine ne yaptın Öykü?"

Bu, şu ana kadar bana sorulmuş en garip soruydu.

Acı bir gülümseme yerleşti o an yüzüme. "Ben küçücük kalbime, kocaman bir aşk sığdırdım. Şimdi de bunun bedelini ödüyorum!"

Elini itip kendimi geri çekince ikimizde otelden koşarak çıkan insanlara baktık.

"Kaçın!"

Herkes bağrış çağırış içerisindeydi. Gözlerinde korku vardı ve ne yapacaklarını şaşırmış görünüyorlardı.

"Neler oluyor?" dedim hiçbir şey anlamayarak. O kadar şaşkındım ki tek yaptığım kaçışan insanları izlemekti.

İçeriden tek el silah sesi gelince koşarak içeri daldım. Salon kapısında neler olduğuna bakarken bizimkilerin hemen karşısında eli silahlı bir çocuk gördüm. Yaşı yaşımıza yakındı. Şeytani gülümsemesiyle Bade'ye bakıyordu. Silahın namlusunu da onun üzerinde tutmuştu. "Bitti artık Bade, buraya kadar! En mutlu günün en kötü günün olacak!"

"Berat sakın bir saçmalık yapayım deme!"

Bade'nin üvey abisiydi bu. Yıllar önce hapse girmişti. Bugün buradaysa bir amacı olmalıydı. Ve sanırım amacına ulaşmak üzereydi.

Pamir yanımda durmuş olanları izlerken Berat silahla tavana bir kez daha ateş etti. "Yıllarca hapis yattım, hepsi senin suçun! Bunun intikamını senden almayacağımı mı düşündün. Seni küçük orospu!"

Ateş Bade'nin önüne geçti. "İndir o silahı!" Herkesin gözlerinde korku görüyordum. Berat'ı az çok Bade'den duydukları için ne yapacağını kestiriyor olmalıydılar.

"Sonunda tanışabildik Ateş efendi!" Silahı bu sefer ona doğrulttu "Sevgiline beni nasıl ayarttığını anlattın mı Bade? Aklımı nasıl çeldiğini, beni nasıl baştan çıkardığını?"

"Saçmalamayı kes!" diye bağırdı Bade. Bir yandan ağlıyor, diğer yandan öfkesini belli ediyordu. "Çıktığın yere geri döneceksin!"

"Bitti Bade, bitti!" dedi çocuk gürleyerek "Sevgiline veda etme zamanı!"

Samet, Ali ve Çetin her an kahramanlık yapacaklarmış gibi dururken Aysun, Koray ve Öznur bir köşede durmuş korkuyla Berat'ı izliyorlardı.

"Sakın!" Bade Ateş'in önüne geçmek için uğraş gösteriyordu ama Ateş ona bir zarar gelmesin diye buna izin vermiyordu.

"Silahına mı güveniyorsun lan puşt? Elindekini bırak da gerçek gücünü göster bize!" Çetin'in konuşması üzerine Berat silahı hızla ona çevirdi. Yüzünden anladığım kadarıyla öfkesi artmıştı "İstersen bu arkadaştan başlayayım elimi kana bulamaya!"

"Siktirme belanı da defol git buradan!" Çetin Berat'a doğru yürüyecekken Aysun koluna yapışıp onu durdurdu "Çetin sus!"

"Berat sana yemin ederim çıktığın o lanet yere seni geri göndereceğim!"

Berat Bade'ye çevirdi gözlerini. Bir süre onu iğrenç bir şekilde süzdü ve silahı da üzerine doğrulttu. "Ben de seni cehenneme göndereceğim! Buna hazır mısın?"

"Ona dokunamayacaksın!" Ateş'in onun üzerine atlamak için zaman kolladığını görebiliyordum. Berat onlar için tam bir belaydı. Kim nereden bilecekti ki hapisten çıktığını. Belli ki intikam için en mutlu günlerini beklemek istemişti.

"Hep bugünü bekledim ama şimdi önce hanginizden başlasam diye düşünüyorum." deyince çenesini dikleştirdi "O nerede, lideriniz! Beni hapse tıktırmanın bedelini ödeyecek!"

Endişeli ve öfkeliydim. Bir şeyler yapmak istiyordum ama yanlış bir duruma sebebiyet veririm korkusu beni durduruyordu. Aklıma Şahbanu'nun dedikleri geliyordu. Ölümden bahsetmişti bu düğün için. Belki de şu an ona inandığım için bir şey yapmak istemiyordum. Kimse yapmamalıydı. Bunun sonucu bir felaket olurdu. Kime ne olacağını bilmiyorduk.

Polise bile haber verememiştim. Dışarıdakilerden birinin vermiş olduğunu umut ediyordum. Bugün buradan bir ceset çıkabilirdi. Hatta belki de bir çok ceset çıkabilirdi. Berat'ın gözleri dönmüş görünüyordu. Bu öfke hepimizin sonu olabilirdi.

Havaya bir kez daha ateş edince "Nerede o dedim!" diye bağırdı

"Burada değil." dedi Bade ona cevap verme gereği hissederek. "Olsa bile bir şey değişmeyecek, senin derdin benimle. Buradaki hiç kimseyle değil.

Bu yüzden bırak gitsinler!"

"Demek benden kurtuldu, onun için güzel planlarım vardı oysaki." deyip içeriyi gözleriyle şöyle bir taradı. Sonra kapıda bekleyen bizde durdu "Siz ne duruyorsunuz orada, geçin şuraya hemen!"

Bizi bizimkilerin yanına doğru yönlendirmek isterken Pamir'le bakıştık. Peşimden gelmiş olması garipti. Silah sesinden sonra kaçıp gidebilirdi ama anlaşılan neler olduğunu görmek istemişti.

O akıllı bir liderdi. Bunu yanında olduğum her vakit daha iyi anlamıştım. Şu an yanımdaysa eğer bize yardım edebilir diye düşünüyordum. Kimsenin canını tehlikeye atma gibi bir derdim yoktu ama arkadaşlarımı kurtaracaksa eğer Pamir'den yardım isteyebilirdim.

İkimizde yavaş ve temkinli bir şekilde bizimkilerin yanına doğru yürürken fısıltıyla Pamir'e konuştum "Bir şeyler yap, lütfen!"

Beni duymuş muydu bilmiyordu ama suratında mimik dahi oynamadığını gördüm. Gözleri Berat'ın üzerindeydi. Düşünüyor gibiydi. Belki de kafasında akıllıca bir plan yapıyordu.

"Sevgili üvey kardeşim, hayata veda etme zamanı!" Berat'ın söylediği şey kalbimin sıkışmasına neden olurken tetiğe basmak üzere olduğunu gördüm. Tam da o sırada Pamir telefonunu çıkarıp kulağına koydu "Barlas sakın buraya gelme, hemen geri dön!"

Pamir'in konuşması üzerine Berat'ın tüm dikkati ona kaydı. Onun ismini duymak gözlerindeki alevi körüklemiş gibiydi. "O telefonu hemen bana ver, onunla ben konuşacağım!"

Pamir kulağında telefonla öylece beklerken Berat onu gürleyerek uyardı "Getir şunu!"

Pamir'in aklında ne vardı bilmiyordum ama ona yaklaşmak için bu yolu tercih ettiğinin farkındaydım.

Telefonunu kulağından indirip yavaşça Berat'a doğru yürürken Samet'in şaşkın sesini duydum "Bu adam da kim?"

Ortamın gerginliğinden kimse ona cevap vermezken Pamir Berat'ın tam önünde durdu. Telefonu ona doğru uzattı ve "Buyur." dedi

Berat'ın gözleri Bade'nin üzerindeyken telefonu almak için elini Pamir'e doğru uzattı. İşte ne olduysa o arada oldu. Pamir onun elini tutup kendine doğru çekince Berat'ın elindeki silah birden patladı.

"Sibel!"

Bade'nin sesi salonda yankılanırken karnından vurulan kız bir anda yere yığılırdı. Herkes korkuyla etrafına toplanırken Pamir yaptığı hamleyle Berat'ın elindeki silahı bıraktırdı. Attığı tek yumrukla onu yere düşürünce, Berat yerdeki silahı hızla kaptı ve tam onu vuracakken Pamir ondan önce davranıp ayağıyla silahı tutan eline vurdu.

Ve o an silah bir kez daha patladı.

Kimin vurulduğuna bakacakken Pamir'in elinden kurtulan Berat, hızla yanımdan geçti ve dışarı çıktı.

Onun kaçıyor olması beni dehşete sürüklerken hemen peşinden koştum. Bu sırada Pamir bana seslenmişti "Öykü!"

Otelden çıkıp hızla peşinden koşarken ani fren yapan arabanın tekerlek sesleri yankılandı sokakta. Son anda bana çarpmaktan kurtulan araba yüzünden korkuyla olduğum yerde kalırken nabzımın kulaklarımda attığını hissettim. Bacaklarım boşalmıştı. Ellerim zangır zangır titriyordu.

Sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. İçeride bir arkadaşımın vurulmuş olması mı, yoksa az kalsın bir arabanın altında kalacak olmam mı?

Lüks arabaya başımı çevirip baktığımda hiç beklemediğim bir şey oldu. Onunla, kalbimin eceliyle göz göze geldim. Ve tam da o an yerle bir olduğumu hissettim.

O buradaydı!

Burada!

Karşımda!

Arabanın içinde!

Kabus görüyor olmayı diledim. Hayır, şimdi olamazdı!

Onunla elbet bir gün karışılacağımı biliyordum ama burada değil, bu şekilde değil, bu kadar savunmasızken değil!

Böyle hayal etmemiştim. Bu benim istediğim bir şey değildi. Böylesi çok saçmaydı!

Sersemlemiştim. İçimde zamansız karşılaşmanın verdiği mahzunluk vardı. Her savaşı kazanabilirdim ama şimdi tek bir bakışa yenilecekmişim gibi hissediyordum. Hem de bu kadar çabalamışken, bu kadar yanmışken...

Ön camın arkasından donuk bir ifadeyle bana bakarken yağan yağmur yüzünden üşüdüğümü hissettim. Çünkü tıpkı o günkü gibi yağıyordu. Karanlığa itildiğim günkü gibi...Aslında hayır, üşümemin sebebi yağan yağmur değildi. Bana olan bakışlarıydı. Ve bu bakışların bende bıraktığı anılardı.

Gökyüzünün bana ihanet ettiğini hissederken fark ettiğim bir gerçek vardı. Ben bugün o arabanın altında kalmaktan kurtulmuştum ama anıların altında kalmaktan kurtulamamıştım.

Şimdi ise acılarla boğuşacaktım. Tüm uzvumu yakan, bana sadece küllerimi bırakan acılarla...

Dostlarım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ki bu gariban yazar sevinsin :) Sizleri seviyorum <3

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

68.BÖLÜM

3 yıl önce

Karanlık ve soğuk bir yerdeydim.

Bedenim uyuşmuş, ruhum devasa sancının tadına bakıyordu.

Bulunduğum yerden çıkmak için çırpınamıyordum. Kaybolmuştum. Sağım, solum, önüm, arkam hiçbir yer tanıdık değildi.

Neredeydim ben? Yoksa ölmüş müydüm?

Sol tarafımda bir noktada ağırlık hissediyordum. Bununla birlikte bir de acı. Zihnim bulanıktı. Hiçbir şey göremiyordum, kördüm ama uzaktan bir yabancının bana yaklaştığını fark ettim.

Zifiri karanlıkta onu seçebilmiştim.

Adımları yavaşça bana yaklaştı. Önümde durdu. Yere çömelmiş olduğum için kafamı kaldırıp yabancının yüzüne baktım.

Kalbimin yakından tanıdığı yüzdü bu. Onun yüzü.

Yabancı diyordum ama o bana yabancı değildi ki. Hiç olmamıştı. O zaman niye ondan yabancı diye bahsediyordum? Ne zaman yabancılaşmıştı bana? O benim sevdiğim adamdı. İnsan sevdiğine yabancı der miydi, onu böyle uzak bir kelimeye layık görür müydü?

Bana ifadesiz bakan gözlerine bakarken ayağa kalkmak için ona elimi uzattım ama tutmadı. Geri çekildi.

Kalbim o an benimle konuştu: "O seni istemiyor!"

Titredim. Soğuktan değil, başka bir şeyden. Tanımlayamadığım, çözemediğim bana yabancı gelen histen sebep.

İçimde bir yakarış vardı. Anlamaya çalışıyordum, neden? Ben ne yapmıştım?

Beni seviyordu, o halde neden elimi tutmuyordu?

"Barlas!" dedim hüzünlü bir fısıltıyla

Bana bakmıyordu. Beni duyuyor ama cevap vermiyordu. Gözlerimin yandığını hissettim. Aynı his kalbimde de vardı. Acı bir feryat duyuluyordu içimden ama Barlas'ın kulakları buna sağırdı.

Beni istemediğine inanmak istemiyordum. Her zaman beni seven adama şimdi ne olmuştu? Aşk bitmiş miydi? Beni düştüğüm yerden kaldırması gerekirken öylece bırakacak mıydı?

Yanaklarım gözyaşlarımın tadına bakarken elimi tutması için bekledim. Sadece bekledim. Hiçbir şey demeden, neden diye sormadan, ince bir kırgınlıkla bekledim.

Bana kısa bir bakış attı. Gözlerinde çok şey görüyordum, görmediğim tek şey bendim. Ben yoktum gözlerinde.

Beni öylece bırakıp arkasını dönünce anladım ki kalbindeki miadımı da doldurmuştum. O bana, ben ona yabancıydım artık.

"Neden?" diye bağırdım kalbimi parçalayan sesimle. "Beni neden terk ediyorsun?"

Adımları durdu. Konuşur, bir şey der diyordum ama kafasını iki yana hafifçe sallamakla yetindi. Bu ne demekti bilmiyordum. Beynim durmuştu düşünemiyordum. Nefes alamadığımı hissediyordum. Beni gerçekten terk mi ediyordu?

Karanlık ortamda gözden kaybolunca etrafıma baktım. Her yer karanlıktı. Görebileceğim hiçbir şey yoktu. Nerede olduğumu bilmediğim yerde bir başımaydım. Bana yardım edecek tek kişide çekip gitmişti. Yalnızdım. Çaresizdim. Güçsüzdüm. Ayağa kalkacak mecalim yoktu.

Hala beni terk edişini düşünüyordum. Kimdi o, beni bırakmayacağını söyleyen adam mı? Ben boş vaatlerin kurbanıydım. Bu nasıl bir terk edişti, nasıl bir vedaydı, nasıl bir vicdansızlıktı?

Hangi aşkın sonuna yakışırdı bu? Kötü son bizi de mi bulacaktı?

Ağladım. Sadece ağladım. Sessizce, iç çeke çeke, içim dışıma çıkarcasına... Konuşacak kimsem yoktu. Bu yüzden kendimle değil, gidişiyle dertleşiyordum.

Bugün burada ne olmuştu bilmiyordum. Barlas elimden tutmamış, beni kaldırmamıştı.

İyi değildim, bu terk ediş beni çöküntüye uğratmıştı. Buna rağmen güçlükle ayağa kalktım. Bacaklarım beni taşıyacak güce sahip değildi ama yine de adım atmayı becerdim.

Ve ben bu karanlık yerden kimsenin yardımı olmadan, tek başıma çıktım.

"Öykü!"

Uzaktan gelen bir ses duyuyordum. Ses bir kıza aitti. Tanıdıktı. Onun sesiydi, Aysun'un.

"Öykü!"

Gözlerim aralanırken etrafıma baktım. Küçük bir odada, hastane yatağındaydım. Üzerimde beyaz bir çarşaf, kolumda ne için takıldığını bilmediğim serum vardı. Başucumda Aysun duruyordu. Odada yalnızdık. Bana endişe ve hüzünle harmanlanmış bir bakışla bakıyordu.

Doğrulmaya çalışınca engel oldu "Dinlenmen gerekiyor Öykü!"

Boğazım kurumuştu, su içme ihtiyacı hissediyordum ama şu an bundan daha çok ihtiyacım olan şey bir şeyler öğrenmekti "Ne oldu bana?"

"Bayıldın. "dedi halime acımış gibi görünürken.

Gözlerimin acıdığını hissediyordum. Sanki günlerce ağlamış gibiydim. Neler olduğunu hatırlarken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım "O geldi mi?" dedim Barlas'ı kastederek. Aysun'un gözleri doldu, birkaç saniye sessiz kalmakla yetindi. Daha sonra elini saçlarıma götürüp okşamaya başladı. "O gitti Öykü!"

"Geri gelecek." dedim bundan eminmişim gibi. "Bana telefonunu verir misin, onu arayacağım."

Elini saçlarımdan çekti, kafası önüne düşmüştü. Yine sessiz kaldı. Konuşmak, bir şeyler demek istiyordu ama sustu. Kısa bir an sonra konuyu değiştirmeye çalıştı. "Doktor vitaminlerinin eksik olduğunu söyledi, çıkarken reçeteni almayı unutmayalım, sana bir şeyler yazmış."

"Aysun bana telefonunu ver." deyince gözleri benimkilerle buluştu "Öykü bunu yapma!" Gözleri dolu doluydu. Neredeyse ağlayacaktı. Yine eli saçlarıma gitti "İyi olacaksın, biz hep yanında olacağız."

"Beni terk etmedi!" dedim kabullenemeyerek "Geri gelecek, beni seviyor."

Tutmaya dayanamadığı yaşlar yanaklarına dökülürken sıkıca elimi tuttu "Öykü..."

"Aysun lütfen!" dedim ağlamak üzereyken.

"Çok üzgünüm!" deyip yatağımın kenarına oturdu. "Zor olacak ama onu unutacaksın, sana yemin ederim unutacaksın."

Sırt üstü yattığım yatakta gözlerim tavana kayarken yandığımı hissediyordum. Ruhum çürüyor gibiydi. Ben terk edilen kızdım. Çok sevmek terk edilmeye engel değildi. Giderken beni sevmediğini söylemişti ama ona inanmıyordum. Hiçbir aşk bu kadar çabuk bitmezdim. Yaptığım hata yüzünden bana kızacağını, benimle konuşmayacağını, hatta beni cezalandıracağını biliyordum ama bu kadarı fazla değil miydi? Bu çok ağırdı, ben bu yükü nasıl taşırdım? O kadar güçlü değildim ki.

Kiminle savaşacaktım? Kendimle mi, onsuzlukla mı?

Geçen her saniye bana acı veriyordu. Zihnim onunla olan anılarımızla kaplıydı. Ben hangi birini silip hayatıma devam edecektim. Bunu istemiyordum ki. Ben onu istiyordum. Geri gelsin, bana sarılsın, beni sevdiğini söylesin istiyordum.

Beni terk ettiğini kabullenmek istemiyordum. Hiç mi düşünmemişti beni, ne hale geleceğimi bilmiyor muydu? Nasıl kıyardı bana? Bu beni öldürürdü, farkında değil miydi?

Gözyaşlarım gittikçe artarken sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Aysun sıkıca elimi tutuyor, o da benimle birlikte ağlıyordu.

"Canım yanıyor!"

"Geçecek." dedi Aysun beni teselli etmeye çalışırken

Gülmek istedim, onca acıya, döktüğüm gözyaşlarına rağmen gülmek istedim ama daha çok ağladım. Geçmeyecekti, geçmezdi. Bu öyle bir acıydı ki kalbimi toprağa vermişim gibi hissettiriyordu.

Ayağa kalkıp buradan çıkmak istedim ama tek bir adım atmaya takatim yoktu. Bu kadar canım yanarken nereye gidebilirdim? Bana kim iyi gelirdi? Gittiğim hangi yer acımı dindirebilirdi?

Yaralı bir insandım ben. Her yerim kanıyordu. Barlas giderken kalbimi yerinden sökmüş, yerine kocaman bir boşluk bırakmıştı. Rengarenk hayat kopkoyu renge bürünmüştü. Yaşamıyordum, içimdeki tüm güzel duygular birer ölüydü artık.

Kendi hikayemin son cümlesi gözyaşlarıyla yazılmıştı. Dışıma değil, içime akıttığım yaşlarla...

Ağlamayı bırakıp anılarda kaybolurken Aysun gözyaşlarını silip benimle konuşmaya başladı "Anneni çağırdım, birazdan burada olur."

"Burada ölen sadece benim Öykü. Sen yola yaralı olarak devam edeceksin!"

Barlas'ın kurduğu cümle hala kulaklarımdaydı. Ben hangi yola devam edecektim? Önümde yol göremiyordum ki. Benim yolum hep Barlas'a çıkıyordu. Ona çıkmayan bir yolu hangi dermanla yürüyecektim?

Hissettiğim şey iliklerime işleyen soğuktu. Beni ısıtacak hiçbir şey yoktu. Cehennem sıcaktı hani, o zaman ben niye üşüyordum?

Bana aşkı tattıranla terk edilişin acısını yaşatan aynı kişiydi. Koskoca dünyada tek kalmışım gibi hissediyordum. Ben şimdi kime kızacaktım?

Serum takılı kolumu hafifçe kaldırıp baktığımda ondan bana hatıra kalan bilekliğin yerinde olmadığını gördüm. Düşmüş olmalıydı. Bunu fark edince ikinci kez terk edildim. Bilekliği bile beni terk etmişti.

Yeniden ağlamaya başlarken kolumdaki serum iğnesini çıkarıp yatakta cenin pozisyonunu aldım.

"Öykü yapma lütfen!"

Aysun oldukça endişeli görünürken içeri birinin girdiğini duydum. "Ne oluyor?" Bu Öznur'un sesiydi.

"Serumu çıkardı!" dedi Aysun çaresiz çıkan sesiyle "Ne yapacağız?"

Yanıma yaklaşan adım sesleri duydum. Öznur karşıma dikildi. Ben acınası bir şekilde ağlarken bana doğru eğilip gözyaşlarıyla ıslanan yanağımı okşadı. "Öykü, canım arkadaşım her şey düzelecek."

Ona bakıp daha çok ağladım. Halime üzülmüş görünürken derin bir nefes aldı. Gözlerinde gizlemeye çalışamadığı öfkesi vardı. "Özür dilerim, her şey babam yüzünden oldu! Hayatınıza girmeseydi böyle bir şey yaşanmayacaktı."

Hayır, her şey benim yüzümden olmuştu. Yaptığım hatanın bana ödetilmiş bedeliydi bu. Bundan sonra hangi teselli cümlesi beni ayakta tutacaktı? Bildiğim şehirde kaybolmuştum. Etrafım kalabalıktı ama ben hep yalnız hissedecektim.

Barlas beni terk eden ikinci erkekti. İlki zaten yaramken ikinci bünyeme zarar olacaktı.

Ağlamaktan helak olurken uykumun geldiğini hissediyordum. O kadar yorgundum ki uyuyup her şeyi unutmak istiyordum. Kolumda takılan serumdan sebep ince bir sızı hissedince şaşırdım. Hissettiğim ruhsal acıdan sonra başka bir acı hissetmeyeceğimi düşünüyordum. Canım öylesine yanıyordu ki sanki tek acı içimdeydi.

Acının en somut örneği bendim. Yaşarken ruhumu ecele teslim etmiştim. Çok ilginç, benim ecelim bana yabancı değildi. Canımın ta içiydi.

Ben sessizce Barlas'ı düşünürken kapı tıklatıldı. Bir an sonra kapının açılma sesi duyuldu "O iyi mi?" diye sordu Bade. O da buradaydı.

"Hayır, iyi değil!" dedi Öznur oldukça sinirli görünürken "Ama iyi olacak. Kimse için üzülmeyecek! Biz onun dostları olarak yanında olacağız."

Bade'nin sesinde hem şaşırma hem de kızgınlık emaresi gizliydi "Beni mi suçluyorsun sen?"

"Onu durdurabilirdin." dedi suçlayıcı konuşurken

Kapının sertçe kapanma sesi geldi. "Bunu siz gelmeden önce zaten denedim. Kafasına koymuştu, engel olamadım!" diyerek savundu kendini Bade. Yatağıma yaklaşan adım sesleri duydum. "Çekil şuradan!" deyip Öznur'u hafifçe kenara itti ve yatağımın yanına çömeldi. Yüzüme bakarken pembe dudakları kıpırdadı "Öykü! Denedim... Senin için!" deyip elini kolumun üzerine koydu "Ama onu tanıyorsun kafasına bir şey koyduysa ona kimse engel olamaz."

Ona engel olmadıkları için kimseyi suçlamıyordum. Asıl suçlu benken suçu kime yıkıp bu azaptan kurtulacaktım ki?

"Senin yanında olacağım. Onu asla affetmeyeceğim. Bu çok fazlaydı. Ona çok kızgınım!" deyip alnını koluma yasladı "Canının ne kadar yandığını biliyorum Üzgünüm... Gerçekten!" Ağlıyordu. "Çok özür dilerim!"

Sersemlemiş gibiydim. Bade'yi duyuyordum ama aklım Barlas'taydı. Onun bana kurduğu cümlelerde..

"Öykü sen bana öyle bir şey yaptın ki, beni seni terk etmeye mecbur bıraktın!"

Harflerden oluşan bir cümle insanın içini nasıl yakabilirdi? Her şey o kadar anlamsızdı ki, yaşamak bile...

"Öykü bir şey de!" Bade yüzüme bakıyordu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Öznur sessiz kalmaya daha fazla dayanamazken "Bence onu rahat bırakmalıyız." dedi

Bade ters bakışlarını ona çevirdi "Kes sesini, ne yapacağımı sana soracak değilim!" Onun da kötü olduğunu görebiliyordum. O her zaman Barlas'ın yanındaydı. Şimdi taraf değiştirmiş, benim yanımda saf almıştı. Sebebi ise çok belliydi. Barlas arkasında kalbi yerinden sökülmüş bir ceset bırakmıştı. Herkesin halime acıdığını biliyordum. Ama ben kendime acımıyordum. Her şeyi hak etmiştim.

"Bade burada kavga çıkarma!" Aysun olaya engel olmaya çalışırken Bade sinirden köpürdü. "O zaman söyle arkadaşına kessin sesini. Zaten sinirliyim hıncımı ondan çıkarmayayım!"

Kapı tıklatılınca içeride bir sessizlik oldu. Yaklaşık iki saniye sonra kapı açıldı "Öykü ne durumda?" diye sordu Cengiz abi. Anlaşılan kalbimin cenaze töreni için ona da haber verilmişti.

"Kimseyle konuşmak istemiyor abi?" dedi Aysun. Oysa gerçek öyle değildi. O kadar konuşmak, bir şeyler anlatmak istiyordum ki ama buna derman bulamıyordum. Cümle oluşturacak kadar güç hissetmiyordum kendimde. Kalan son gücümü gözyaşlarıma adamıştım.

"Peki, daha sonra uğrayayım o zaman." Cengiz abi kapıyı kapatınca Bade'nin bakışları yeniden bana döndü. "Öykü lütfen bir şey söyle!"

Ve Barlas'ın sesi yine kulaklarımda can buldu *"Bitti Öykü! Ben seni dün gece bitirdim!"*

Bade elimi öyle sıkı tutuyordu ki sanki tüm acımı içimden söküp çıkarmak istiyordu "Kardeşim!"

Onun kardeşi ben değildim, Barlas'tı. Hayat ne ilginçti ki iki kardeşten biri kalbimi söküp gitmişken öbürü acımı sökmek için yanımda bekliyordu.

"Senin ne işi var burada?" Annemin sesi kapının ardında duyulurken içimde bir huzur hissettim. Meğer ne çok ihtiyacım vardı ona. Ben bugün ziyan olmuştum. Sol yanım boş bırakılmıştı. Annem beni toparlamak için buradaydı. Barlas yüzünden onunla defalarca kez tartışmış, hatta ona karşı gelmiştim ama o bana hiçbir zaman küsmemiş, benim için buraya gelmişti. Bir gün bu hale geleceğimi tahmin etmiş olmalıydı. O anneydi sonuçta, hissederdi.

"Birgül lütfen biraz sakin ol!" Cengiz abinin sesi her zamankinden daha farklı çıkıyordu. Sebebinin ne olduğunu çok iyi biliyordum. Mahcubiyet. Anneme karşı savunduğu çocuk şimdi ardında yaralı bir kız bırakmıştı. Bu da ona savunacak bir şey bırakmıyordu artık.

"Kardeşin olacak o serseri kızımın hayatını mahvetti. Şimdi de terk edip gitmiş. Gitsin, cehenneme kadar yolu var! Sen ve o bundan sonra Öykü'nün bir metre yakınına bile yaklaşmayacaksınız. Ne olursa olsun buna engel olacağım!"

Boş yere endişeleniyordu. Barlas bir daha asla yanıma yaklaşmazdı zaten. Onu yaralamıştım. İhanet ederek hazin sonumu kendim hazırlamıştım.

"Niye susuyorsun konuşsana. O savunduğun kardeşini yine savunsana hadi!"

Bizim çocukların sesini duydum. Odama giremedikleri için dışarıda bekliyor olmalıydılar. Anneme bir şeyler diyorlardı ama annem onları umursamıyordu. Onun tek derdi Cengiz abiydi. "Nereden çıktınız kızımın karşısına. Allah sizi kahretsin!"

Bir süre sonra odanın kapısı hızla açıldı "Öykü kızım!"

"Birgül teyze sakin ol lütfen." Aysun onu sakinleştiremeye çalışırken Bade yanımda uzaklaşıp bir köşeye geçti. Sanki suçlu kendisiymiş gibi davranıyordu. Oysa onun ne suçu vardı?

Kurumuş gözyaşlarımla yatağımda yatarken annem yavaşça yanıma yaklaştı "Ne hale soktular seni böyle?" Sesinde bariz bir hüzün vardı. Yatağımın kenarına oturdu. Başını bana doğru eğip yüzüme öpücükler bıraktı. Gözyaşları yüzümü ıslatıyordu. "Engel olamadım anneciğim, affet!"

Onun sesi etrafta hiç ses yokmuşçasına yine kulaklarımı esir aldı

"Değilim Öykü, sana âşık falan değilim! Bitti anlıyor musun? Ben her şeyi bitirdim!"

Bu daha ne kadar sürecekti bilmiyordum. Zihnimden o sahneyi hiç silemeyeceğimin farkındaydım ama en azından aynı şeyi tekrar yaşıyormuş gibi hissetmekten kurtulmak istiyordum.

"Öykü konuşsana kızım."

Ben konuşuyordum zaten, ama beni duyan yoktu.

"Niye konuşmuyor?" deyip bizimkilere çevirdi kafasını. Sorusunu yanıtlayan Aysun oldu. Endişelensin istemiyordu herhalde "Az önce benimle konuştu, o iyi olacak Birgül teyze."

"Nereye gitti o çocuk?" Sesi ağladığı için çatallı çıkıyordu ama kızgın olduğu da belliydi

"Yurtdışına."

"Gidişi olur da dönüşü olmaz inşallah. Kızıma ne yaşattıysa bin beterini yaşasın. Kor ateşlerde yansın, bitsin kül olsun!"

Annemin şu ana kadar kimseye ah ettiğini duymamıştım. Onu terk eden babama bile... Bugün burada Barlas'a ah ediyorsa canı çok yanıyor olmalıydı. Belki benimkinden bile çok.

"Annen yanında kızım, annen yanında!" Saçlarımı okşuyordu. Yüzümü incelerken biran eli duraksadı "Ah, dudakları kurumuş!"

Hemen komodinin üzerinde duran sürahiden bir bardak su doldurdu. "Bana yardım edin!" dedi bardağı elinde tutarken. Aysun ve Öznur gelip hafifçe doğrulmamı sağlarken annem bardağı dudaklarıma götürdü "İç kızım." Yine ağlıyordu. Halime dayanamıyor olmalıydı. Haklıydı, kim evladını böyle mahvolmuş bir şekilde görmek isterdi ki. Bu cehennem azabından beter olmalıydı.

Su içerken ne çok susadığımı fark ettim. İçim yanıyordu. Su kuruyan boğazıma iyi gelmişti ama yüreğimdeki ateşi söndürmeye yetmiyordu. Gerçi ben o ateşi gözyaşlarımla bile söndürememiştim, bir bardak sudan bu mucizeyi nasıl beklerdim?

"Evladımın bu hallere düştüğünü de mi görecektim?" Boş bardağı komodine geri bırakırken kafasını yukarı kaldırdı "Allah'ım yardım et bize!"

Başım tekrar yastıkla buluşurken sesi yeniden kulaklarımda belirdi

"Aşkım bitti benim, öldü. O artık ceset kokuyor!"

Öznur ve Aysun beni bırakıp geri çekilirken Annem narin bir şekilde yüzümü okşadı. "Hemen bu şehirden taşınacağız. Sana bir daha asla ulaşamayacak! Onu unutacaksın!"

Ben bu şehirden gitmek istemiyordum ki. Burası benim anılarımla doluydu, nasıl terk ederdim? Daha önce birçok şehir değiştirmiştim ama İstanbul'u terk edemezdim. Ben bu şehre hapistim. Müebbet hapistim hem de. Terk edip her şeyi unutmak gibi bir imkanım olsa da bunu reddediyordum. Ben kimseyi unutmak istemiyordum. Hele onu hiç unutmak istemiyordum.

Bade benim bu şehirden gitmek istemeyeceğimi bilirken buna engel olmak adına dayanamayıp annemle konuştu "Boşuna uğraşmayın, Barlas Öykü'ye ulaşmak isterse her şekilde ulaşır. Ama gönlünüz rahat olsun, o bunca şeyden sonra bir daha Öykü'nün hayatına girmeye çalışmaz."

Kalbimi parçalayan ses beni bitirmek istercesine yine yankılandı. Üstelik bu defa kulaklarımda değil, odada.

"Şimdi ardıma bakmadan gideceğim! Hiçbir şey düşünmeden, pişman olmadan, sana acımadan seni terk edeceğim. Seni karanlıkta bir başına bırakacağım!"

Doğrulup etrafıma baktım, kimse yoktu. Geldiğini sanmıştım ama gelmemişti. Zihnimde duyduğum ses kalbime ağır geliyordu artık. Boğuluyordum.

"Öykü?" dedi annem meraklı görünürken "Ne oldu kızım, iyi misin?"

O an ruhum bedenimden ayrılıyormuş gibi hissettim. Bir anda kaderime isyan edercesine bağırmaya başladım.

İçeridekiler şok oldu, dışardakiler hızla içeri daldı.

Hem bağırıyor, hem ağlıyordum. Üzerimdeki çarşafı deli gibi çekiştirirken annemin korku dolu sesini duydum "Öykü!"

Yaşadıklarımın altında ezilmiştim. Aslında doğrusu şuydu; yaşadıklarımın altında kalmıştım. Ben güçlü bir insan değildim. Bunca şeye bile nasıl katlandığımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey bu acının çok ağır olduğuydu. Hiçbir şeye benzemiyordu. Böyle bir acıyla insan nasıl ayakta kalırdı? Beni şu an gömmeleri gerekmiyor muydu?

Yerimde ağlayarak çırpınırken annem hareketlerimi kısıtlamak istercesine bana sarılıp içeridekilere konuştu "Doktor çağırın çabuk!"

Ben ağlıyordum, o ağlıyordu, arkadaşlarım ağlıyordu. Garipti ama gökyüzü bile ağlıyordu.

Odayı attığım çığlık kaplarken damarlarımın patlayacağını hissettim. Boğazım acıyordu. Her yerimi deşiyorlardı.

"Yanındayım kızım, ne olur yapma!" Annem çok çaresiz görünüyordu.

Cengiz abi ve diğerlerinin yardımıyla bedenim tekrar yatakla buluşunca kendime zarar vermememem için beni sıkıca tuttular.

Çırpındım ama işe yaramadı. Ne acıdan kurtulabildim, ne beni tutan ellerden.

Odaya giren doktor elindeki şırıngayı koluma batırınca çırpınmam aniden durdu. Her yerim uyuşmuştu ama zihnim hala anıları içinde canlı tutuyordu.

Gözlerim tavandaydı.

Beni tutan eller geri çekilirken anıları boş duvardan seyrettim. Beni ilk öptüğü, ilk sarıldığı, aşkını ilk itiraf ettiği anlar o kadar güzeldi ki gülümsemek istedim ama bana yaptıkları o şey buna engel oldu.

Bana bir gülümsemeyi bile çok görmüşlerdi.

Zayıf bünyem hiçbir şeye tepki göstermiyordu artık. Bilincimin yavaştan kaybolduğunu hissediyordum. Kafam yana düşerken gördüğüm şey küçük pencerenin kenarında duran kaktüstü. Bakımsızlıktan kurumuştu. Onu sevecek, onu sulayacak, onunla konuşacak kimsesi yoktu.

Çok üzüldüm, hastane odasında çürümeye terk edilmişti. Hala yaşıyordu ama ruhu yoktu.

Sonum ona benziyordu. Kaderimin bir kaktüsle aynı olacağını bilmiyordum. Yaşadığım hayat bir roman olsaydı son cümlesi kesinlikle şu olurdu:

İki kaktüs odada birbirlerine bakıyor, acı içinde onları terk edenleri düşünüyorlardı.

Günümüz

Defalarca kez kaderime isyan etmiştim. Benim için yazılan hayat sadece acıdan ibaretti. Üç gün gülüp bir gün ağlayanlardan değil, üç gün ağlayıp diğer gün yine ağlayanlardandım ben.

En son ne zaman içten bir kahkaha attığımı hatırlamıyordum. Ne çok zaman geçmişti üstünden. Bazen mutlu olduğumu düşünüyordum ama bu o kadar kısa sürüyordu ki bana paslı bir hayatım varmış gibi hissettiriyordu.

Benim gülmelerim bile acı doluydu. Öyle şansız bir insandım ki, bu benim yüzümden anneme bile yansıyordu. Onun rahmine düştüğümden beri hayatına sadece mutsuzluk getirmiştim. Hayatında güzel giden her şeyi ben mahvetmiştim. Sanki bu hayata anneme sınav olarak gelmiş gibiydim. Aslında ben, kendime sınav olarak gelmiştim.

Kendi kadersizliğimi etrafımdaki insanlara da bulaştırıyordum. Benim yüzümden acı hepsinin hayatını yokluyordu. Sıra Ateş ve Bade'ye gelmişti.

Benim Berat'la bir ilgim yoktu evet ama Ateş ve Bade'yle güzel giden bir arkadaşlığım vardı. Onları üç yıl önce hayatıma sokmuştum. En güzel günlerinde acı onlara uğramışsa bu benim bahtsızlığımdandı.

O kurşunun kalbime isabet edip beni bu hayattan koparması gerekiyordu ama öyle olmamış, Sibel'e isabet etmişti. Ben hala yaşıyordum, çünkü hayatına acı getireceğim insanlar vardı. Henüz bunu yapmamışken öyle kolay ölmezdim. Benim daha göreceğim çok acı vardı. Bunu hissediyordum.

Yağan yağmur damlaları tenimi okşarken, bana isabet etmesini istediğim kurşundan daha beter canımı yakacak bir şey hissettim kalbimde. Bu sızı ya da ağrı gibi bir şey değildi. Kan hissediyordum. Evet tam tabir buydu. Benim kalbim kanıyordu.

Karşımda, arabanın içinde beni vicdansızca terk eden, bana acı yaşatan, rüyalarıma girip beni sersefil eden kişi vardı.

İşte buradaydı. Sonunda gelmişti.

Ne çok istemiştim geri gelmesini. Bu ilk başta sevgidendi. Sonra özlemden. Daha sonra nefretten. En son ise intikam arzusundan.

Devranın döneceğine her zaman inanmıştım. Bugün bunun başlangıcı olacaktı.

Deli gibi intikam istediğim kişi şu an bana bakıyordu. Üç yıl geçmişti. İlk başta çok acı çekmiştim ama daha sonra acımdan beslenmiş, kendimi o zehirli aşktan kurtarmıştım.

Evet, zehirli diyordum çünkü bu bünyeme zarar veren bir aşktı benim için. Öyle ki ondan istediğim intikam bile bana zarar veriyordu.

Onunla kaç saniyedir bakışıyordum bilmiyordum. Sadece bu kısa zamanın bana çok uzun geldiğini fark ediyordum. Ve ağır.

Eskiden bakışlarına aşık olduğum adamın şu an bakışları altında eziliyordum. Yokluğunda biriktirdiğim tüm güç ellerimden kayıp gidiyor gibiydi. Oysa karşısında güçlü durmam gerekmiyor muydu? Hep bunu istememiş miydim? Şimdi niye kendime ihanet ediyordum? Hani, kendine söz veren o kız neredeydi?

Bir bakışa yenilmiş miydi?

Yok, bu ben değildim. Yokluğuyla bana yaşattığı her şey gözlerimin önünden geçiyordu. Çok acı çekmiştim ben. Onlardı beni güçlendiren.

Onun karşısında eski, zavallı Öykü yoktu artık. Yeni Öykü bunlara yenilmezdi. Kendimi onu gördüğümde yıkılayım diye büyütmemiştim. Amacım onun yıkılışını izlemekti.

Donuk bakışlarının başka tarafa kaydığını görünce kolumu birinin kavradığını hissettim "Öykü?"

Pamir'in sesini duyuyordum ama tepki vermiyordum. Gözlerim hala Barlas'taydı. Bunu fark edince kendi de kafasını ona çevirdi. Sadece birkaç saniye Barlas'la onun bakışmalarını izledim. Pamir'in bakışları ne alemdeydi bilmiyordum ama Barlas'ın bakışları şaşkınlık barındırıyordu. Bir an sonra kaşları çatıldı.

Sorun neydi bilmiyordum. Onu tanımış mıydı?

"Benimle gel."

Pamir kolumda tuttuğu parmaklarını elime indirince Barlas'ın bakışları birleşen elimize yöneldi. Sonra bana.

Ne düşündüğünü bilmiyordum. Sadece bakışlarının sert bir görüntü sergilendiğini görüyordum. Sinirlenmiş miydi?

Birbirimizle tek kelime konuşmamıştık ama gözlerindeki ifadeden bana ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Ne işin var onunla?" diyordu. Sanki bunu sormaya hakkı varmış gibi.

Pamir beni arabasına doğru götürmeye başlayınca Barlas'tan bakışlarımı çekmek zorunda kaldım. Kabul etmeliydim ki Pamir'in yardımı olmasa bunu kolay yapamazdım. Şok içindeydim. Kafamdaki düşünceler bile birbirine girmişti. Keşke geleceğini bilseydim. O zaman her şeye hazırlıklı olurdum.

Pamir kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna oturtunca yeniden Barlas'a bakmak istedim ama bunu yapamadım. O gücü bir kez daha kendimde bulamıyordum. Bakışları zihnime işlenmişti. Şimdi kim bilir kaç gün bunun etkisinde kalacaktım.

Çakan şimşek şoktan çıkmamı sağlarken Pamir arabaya binip bizi hızla oradan uzaklaştırdı. Gerçekten onunla karşılaşmış mıydım? Hani gelmeyecekti düğüne, burada ne işi vardı? Habersiz gelmesini anlayamıyordum. Ateş ve Bade'nin geleceğinden haberi olduğunu sanmıyordum, diğerlerinin de öyle. Kimseye haber vermeden gelmişti. Belki de onlara sürpriz yapmak istemişti. Peki bunu yaparken benim ne hale geleceğimi hiç mi düşünmemişti? Ah, ne aptaldım! Beni mi düşünecekti? Hayatında ne kadar yer kaplıyordum da benim duygularıma önem verecekti. Onun için bir hiçtim. Hiçbir anlam ifade etmiyordum. Eskiden bir yaşanmışlığımız olsa da onun için görünmezdim.

Üşüyen vücuduma kollarımı sarıp ısınmaya çalışırken kafamı koltuk başlığına dayadım. Gözlerim yağmurun ıslattığı camdaydı ama aklım Barlas'ta kalmıştı. Bir karşılaşmanın bu kadar can yakacağını bilmiyordum. Evet, şu an canım yanıyordu ama sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. Onu görmüş olmam mı, yoksa hiçbir tepki verememem mi?

Bakışlarımın nasıl olduğundan bile bihaberdim. Nasıl bakmıştım kim bilir? Belki nefretimi açıkça belli etmiştim, belki de tüm acılarım gözlerime yayılmış, ılık bir hüzünle bakmıştım ona.

Hiç değişmediğini görmüştüm. Gerçi üç yılda ne kadar değişebilirdi ki? Değişen tek şey bana olan bakışlarıydı. Başka bakıyordu. Yabancıydı o bakışlar bana. Tanıdığım adama ait değil gibiydi. Öyle ya, o zaten bana yabancı değil miydi?

"Daha iyi misin?" Pamir'in sorduğu soruyla düşüncelerimin üzerini simsiyah bir çarşafla örttüm. Kimseye yaramı gösterecek değildim. O her şeyin farkındaydı ama bu kadar güçsüz olduğumu bilsin istemiyordum.

"Kötü olduğumu nereden çıkardın?" dedim geçtiğimiz yolu izlerken. Beni nereye götürüyordu bir fikrim yoktu. Açıkçası umurumda da değildi. Şu an hiçbir şeyi umursayacak durumda değildim. Aklım çok meşguldü. Zihnimi başka bir şeye veremiyordum. Tek odağım oydu. Barlas.

Yüzünde çarpık bir gülümseme peydah oldu. "Yapma Öykü, az önce eski sevgilini gördün. Bana iyi olduğunu söylemeyeceksin herhalde."

"Şaşkınım sadece." deyip merakla ona çevirdim bakışlarımı "Onu hiç görmediğini söylemiştin, nasıl tanıdın?"

"Senin bakışlarından." dedi beni hem şaşırtıp hem de biraz korkutarak. Ne vardı bakışlarımda, yoksa ona çok mu mahzun bakmıştım?

"Nasıl baktım ki?" diye sorunca o da bana çevirdi bakışlarını "Kendini kaybetmiş gibi."

Şoktan nasıl baktığımın farkında değildim. Açıkçası Pamir'in söylediği şey hiç hoşuma gitmemişti. Defalarca kez ayna karşısında onunla ilk karşılaşacağım anın provasını yapmıştım. Nasıl bakacağımı, ne söyleyeceğimi düşünmüştüm. Provaların hepsinde gözlerimden nefret akıyordu. Dilim ağır konuşuyor, zihnim terk ediliş anımı anımsatıyordu.

Gerçekte hangisi gerçekleşmişti? Sanki o güneşti ben kar. Karşısında resmen erimiştim. Eriyip yok olmuştum. Pamir doğru söylüyordu, ben

gerçekten de kendimi kaybetmiştim. Keşke gerçekten kaybolsaydım!

Pamir üşüdüğümü fark ederken arkada duran bir ceketi bana uzattı. "Ona hala aşık mısın?" Garip sorusu asabımı bozarken sesimi biraz yükseltmiştim "Hayır!"

"Bunu ondan nefret ettiğin için mi söylüyorsun yoksa asıl gerçek bu mu?"

"Ona aşıktım ama şimdi sadece nefret hissediyorum." deyip elindeki ceketi alıp üzerime örttüm.

"O zaman ilk karşılaşmanın verdiği bir tepkiydi bu." dedi tekrar yola bakarak.

"Hangi tepki?" diyerek şaşırdım. Bu kadar şokta olduğumun farkında değildim. Bir şey mi yapmıştım yoksa?

"Elbisenin eteğini sıkıyordun." deyince gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. Kahretsin! Bunu o anın verdiği stresten yapmış olmalıydım. Oysa hiç farkında değildim. Acaba o da fark etmiş miydi?

"Tamam ilk karşılaşmada herkes böyle olabilir ama onun yanlış şeyler düşünmemesi için daha dikkatli davranman gerekiyor." deyince ondan akıl alacağıma inanamayıp gözlerimi açtım. "Mesela?"

"Ondan sakın kaçma. Bulunduğu ortamlara girmek istemezsen onu hala umursadığını ve unutamadığını düşünecek." dedi garip bir fikir beyan ederek.

"Ya da görmek için aynı ortama girdiğimi." deyince kendine has bir gülüş attı ortaya. Bu kendine güveni temsil ediyordu. "Öykü eski sevgilin başka bir kızla çekip gidecek ve sen de onu görmek için aynı ortama gireceksin öyle mi? Eminim gururlu bir kız olduğunu biliyordur. Onunla aynı ortamda bulunmanı böyle yorumlamaz. Bir erkek ne kadar zeki olursa olsun kadınlara karşı aptaldır. Onların ne düşündüklerini, ne yapmak istediklerini anlamaz. O da anlamayacak."

"Ne düşüneceğini bilmediğim için bunu riske atamam." dedim fikrini beğenmediğimi belli ederek

Hafifçe omzunu silkti ve sessiz kaldı. Belki de dediği şeyi yapmayacağımı düşündüğü için başka bir şey demek istemiyordu. İyi de bu çok mantıksızdı. Beni terk eden biriyle aynı ortamda bulunursam gursuz olmaz mıydım? Ne işim vardı benim onunla aynı ortamda? Yanında sessiz kalıp bir şey demesem bile bakışlarımla ona olan nefretimi belli ederdim. O zaman da onu umursadığımı anlardı. Bu, duygusunu saklamayı bilen kızlar için iyi bir fikir olabilirdi ama ben onlardan değildim. Hiç olmamıştım.

Bir süre ikimizde sesiz kalırken ona bakmadan konuştum. "Seni tanıdı." O kısacık anda anlayabildiğim tek şey buydu. Şoktaydım ama bunu fark etmiştim.

"Çok normal, gazetede haberlerimi görüyordur." deyip hoşuna gitmiş gibi güldü "Bu senin işine yarayacak."

"Nasıl yani?"

"Seni herhangi birinin yanında görmedi. Tıpkı kendisi gibi, bir çete liderinin yanında gördü."

"Ee yani?"

"Yanisi benimle birlikte olduğunu düşünüyor olabilir. Sence de çok mantıklı değil mi? Bir çete liderini unutmak için başka bir çete lideriyle birlikte olmak."

Bir an ona hak verecek gibi olsam da daha sonra vazgeçtim. "Onu unutmak için seninle çıktığımı düşünmez. Bir daha başımı belaya sokmayacağımı bilir."

"Duygusal boşluğa düştüğünü biliyor, bu anlarda herkes hata yapar."

"Arkadaşlarım bir sevgilim olmadığını biliyor."

Bakışlarının kısıldığını gördüm. "Ya bunu onlardan saklamışsan?"

Aklımı mı çelmeye çalışıyordu bilmiyordum ama bu kadar mantıksız bir şey yapacağımı sanmıyordum. Hem zaten ben şu an bunları düşünecek halde değildim. Kendimi berbat hissediyordum. "Bu çok saçma olur, böyle bir oyuna girmeyeceğim."

Beni anlayışla karşılar zannediyordum ama öyle yapmadı. Fikrini hala savunuyor gibi görünüyordu "Ayağına iyi bir fırsat geldi Öykü, hangi erkek eski sevgilisini kendisinden daha güçlü bir erkeğin yanında görmek ister ki. Bu ona ne hissettirir biliyor musun? Seni önemsemese bile egosuna yediremeyecek."

Bana baktı. Beni buna ikna etmek ister gibi bir hali vardı. "Bunu bir düşün. Oynamak istersen sana yardım ederim."

"Neden yapıyorsun bunu?"

Yüzünde belli belirsiz bir gülüş vardı ama asıl gülüş gözlerindeydi. Tehlikeli bir gülüş sergiliyordu. "Eğlenmeyi seviyorum. Özellikle eğlendiğim kişi Karaman gibi biriyse."

"Eğlence anlayışın biraz farklı evet." dedim araba çaldığımız gün aklıma gelirken. Hiç korkusu yoktu, planının ters gideceğini bile düşünmüyordu. Kimin yanındaydım ben böyle? Gördüğüm şeyler aklıma geldikçe kanım donuyordu. Her şeyden öte bir katilin yanındaydım ben. Ona yanlış yaptığım an parmaklarına benim kanım da bulaşacaktı. Anladığım kadarıyla sürekli ihanete uğrayan biriydi. Bir gün benim de ona ihanet edeceğimi düşünüyor olabilirdi. Bana güvendiğini hiç sanmıyordum. Buna rağmen güven testinden geçirmemişti beni. Neden?

Birkaç dakikamız ikimizin sessizliğiyle geçip giderken arabayı çok hızlı kullandığını fark ettim. Gözleri sürekli dikiz aynasındaydı. Bir yere mi yetişiyorduk bilmiyordum. Sadece kötü şeyler hissediyordum.

"Arabayı biraz yavaş sürer misin, senin eğlence anlayışın yüzünden ölmek istemiyorum." deyince sesini çıkarmadığını gördüm. Bir şey düşünüyor gibiydi.

"Sana diyorum." deyince yine sessiz kaldı. Tek yaptığı gaza basıp inadıma yapar gibi arabayı daha hızlı sürmek oldu.

"Beni duymuyor musun?" deyince gözlerini yoldan alıp dikiz aynasına kaldırdığını gördüm. Sürekli arkasını kontrol etmesi beni tedirgin ederken yutkunup arka camdan ne olduğuna baktım.

Bizden beş araba uzaklık mesafesinde Audi marka plakasız bir araç vardı. Gördüğüm kadarıyla içeride iki kişi vardı. Sürücü koltuğunun hemen yanında oturan kişi silah tuttuğu elini camdan dışarı uzatmış, korkutmak istercesine gösteriş yapıyordu. Hava karardığı için gördüğüm şeyin yanlış olduğunu düşünmek istedim ama Pamir'in hali yüzünden öyle olmadığına emindim.

"Onları tanıyor musun?" dedim yüzümü ona çevirerek. Soruma cevap vermesini umuyordum. Korku içindeydim ve panikle ne yapacağımı düşünüyordum. Kafasını oynattı "Hayır. Sadece tahmin ediyorum." deyip bir kez daha dikiz aynasına çevirdi gözlerini. "Macit'in adamları."

Harika! Anlaşılan bir belayı daha peşimize musallat etmiştik. "Dertleri ne?"

"Beni öldürmek istiyorlar. Aldıkları emir böyle." deyip gayet sakin bir tavır sergiledi. Panik yapıp hata yapmak istemiyordu herhalde. Ya da kaza yapmak. "Şu kurşunlar vardı ya, Macit'in adamlarından birine aitmiş."

O adamda zaten bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kızı da bu yüzden onu terk etmiş olmalıydı. Ah, Koray kimin yanında çalışıyordu böyle?

"Seni neden öldürmek istiyor?" dedim arkamıza bakarken. Hala mesafeyi koruyorlardı. Anlaşılan ateş etmek için ıssız bir yola sapmamızı bekliyorlardı.

"Haklı sebepleri var." deyince üstüme örttüğüm ceketi hemen üzerime giydim. "İndir beni!"

Bunu dediğim için şaşırır zannediyordum ama öyle yapmadı "Buralar pek tekin yerler değil." dedi beni düşünüyormuş gibi

"Başımın çaresine bakarım. Seninle arabada ölmek istemiyorum."

İndikten sonra adamların benim peşime takılacaklarını sanmıyordum. Kalırsam ölebilirdim ama inersem kurtulacağımı biliyordum. Onun gibi biri için kendimi tehlikeye atmayacaktım.

Gözleri arkadan gelen aracın üzerindeyken istediğim şeyi kabul etti. "Pekala ama fazla vaktimiz yok, inince çok uzaklaşma adamları atlattıktan sonra seni almaya geleceğim." Ne halde olduğumu görmek için yüzüme baktı. "Dikkatli ol ve korkmamaya çalış, seni rahatsız eden olursa da çetemden olduğunu söyle. Buralarda beni tanırlar."

Anlaşılan korktuğumu fazla belli ediyordum. Şu durumda belli etmemem mümkün müydü? Arkamızda ellerinde silah olan adamlar vardı. Tehlike yine peşimden geliyordu.

"Tamam." deyince derin bir nefes aldım. Olacaklardan korkuyordum. Hızlı hareket etmeliydim.

"Hazır ol, üç deyince."

Nabzım çok hızlı atıyordu. Terlemeye başladığımı hissediyordum.

"Bir..."

Elim kapı kolunun üzerindeydi. Ya arabadan inerken düşersem ne olacaktı, zaman kaybı yüzünden adamlara yakalanabilirdik. Kahretsin, ellerim titremeye başlamıştı. Bu sırada Pamir, ana caddeden ayrılıp ara sokağa saptı.

"İki..."

Kendimi bir şey olmayacağı konusunda ikna etmeye çalıştım. Korkarsam bu iş olmazdı. Kurtulmak istiyorsam bu arabadan çıkacak, ardıma bakmadan kaçacaktım.

Araba durdu.

"Üç!" deyince hızlı bir hareketle arabadan çıktım ve koşabileceğim en hızlı şekilde bilmediğim sokakta koşmaya başladım. Yağmur durmuştu, bunu görmek biraz da olsa içimi rahatlatıyordu. Yine de hala korktuğumu fark ettim. Hava kararmıştı ve ben nerede olduğumu bilmiyordum. Sokaklar arasında koşmaya devam ederken yorulduğumu hissedip yavaşladım. Nefes nefese kalmış bir halde durmuş arkamı kolaçan ediyordum. Gelen yoktu. Zaten böyle olacağını biliyordum. Kendimi kurtarmıştım.

Nerede olduğuma baktım. Görünüşe göre bir gecekondu mahallesindeydim. Etraf ıssızdı. Yardım isteyebileceğim kimseyi göremiyordum. Yanımda ne param ne de telefonum vardı. Canımı kurtarmıştım ama Pamir beni burada bulana kadar hala tehlikedeyim demekti.

Az önce koştuğum için üşümem geçmişti ama şimdi durduğum her saniye üşüme hissi artıyordu. Bu yüzden bir yere sığınıp bekleyemezdim. Hareket halinde olmalıydım. Ellerimi kollarıma sarıp yürümeye başlarken kalbime bir ağrının saplandığını hissettim.

İyi değildim. Kahrolmuş durumdaydım. Pamir'e belli etmeyeceğim diye kendimi çok kasmıştım ama şimdi bunu boşuna yaptığımı düşünüyordum. Ne yaparsam yapayım yaramı kimseden saklayamazdım. Gözlerime bakan herkes içimdeki yarayı çok net görebilirdi. Bunun güçsüzlükle ilgisi yoktu ki, ben yaralanmıştım. Ruhum bitap düşmüştü.

Arabadayken onunla konuştuğum için aklım dağılmıştı ama şimdi o anı yeniden yaşıyor gibiydim. Sessizlik bana iyi gelmemişti. Garipti ama Pamir'e ihtiyacım vardı. Sadece birkaç dakika önce ondan yaramı gizlemeye çalışan ben, şimdi ona ihtiyaç duyuyordum. Kafayı yiyor olmalıydım. Belki de birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Yalnızlık yaramı deşiyordu.

Kalbim de gökyüzü gibi karanlığa bürünmüştü. Yürüdüğüm sokağı aydınlatan lamba vardı ama kalbimi yeniden aydınlatacak hiçbir şey yoktu etrafımda. Onun gelişi yeni bir dertti bana. Şimdi ne yapacaktım da ayakta duracaktım? Bakışları beni bu denli etkilemişken, bir kez daha onu görmeye nasıl katlanacaktım?

Dertli dertli kaldırımda yürürken gülüşme sesleri duyuyordum. Kafamı kaldırıp baktığımda birkaç metre ötemde üç genç gördüm. Ellerinde gazete kağıdına sarılı bir şey vardı. Bira olduğunu tahmin ediyordum. İçiyorlardı.

Bunu fark edince hemen karşı tarafa geçtim. Bana bir şey yapacaklar korkusu nabzımı hızlandırıyordu. Bugün bir kez daha macera yaşayacak halim yoktu. Pamir'in olayı bana yetmişti. Serserilerle uğraşamazdım.

"Vay be, bizim mahalleye meteor düşmüş baksanıza."

İçlerinden biri konuşmaya başlayınca sessizce adımlarımı hızlandırdım. Muhatap olmazsam uğraşmayacaklarını tahmin ediyordum.

"Güzelim baksana!"

Cevap vermeyince bir diğer konuştu "Duymuyor seni herhalde."

"Yanlış yöne gidiyorsun, kalbime doğru yürüyeceksin." dedi yine ilk konuşan. Arkamdan gelen ayak sesleri duyuyordum. Kahretsin, bunların beni rahat bırakacağı yoktu.

"Hey, sana diyorum!"

Beni yakalayıp kolumdan tutunca hızla onu ittim. "Dokunma bana!"

Sendeledi ama düşmedi. "Bak sen, amma da sertiz."

"Bana bir daha dokunmaya kalkarsan o elini kırarım!" dedim gözünü korkutmaya çalışarak. Ne aptaldım, benden mi korkacaktı. Üstümdeki elbiseye bakılacak olursa cici kız görüntüsü veriyordum. Bu da kurduğum cümleyi gülünç kılıyordu.

"Ne güzel laflar bunlar." diyerek yanağımdan makas alacakken anı bir hareketle elini yakalayıp sırtına dayadım.

Elimden kurtulmaya çalışırken bağırıyordu "Oha, ne yapıyorsun lan?"

Çok güçlü değildi ya da canı yandığı için fazla kıpırdayamıyordu bilmiyordum ama onu tutabildiğim kadar sert tutuyordum.

"Ne bakıyorsunuz, yardım etsenize!"

Diğerlerini yanımıza çağırınca onları uyardım "Sakın, yaklaşacak olursanız elini kırarım!"

"Bitirin şunun işini!" dedi çocuk acıyla inlerken. "Öldün lan sen!"

Diğerleri beni dinlemeyip arkadaşlarını kurtarmak için yanımıza gelince yaptığım tek hamleyle çocuğun bileğini kırdım ve onu yere ittim. Arkadaşlarının ayağının dibine düşünce feryat figan bağırdı. Canı çok yanıyor olmalıydı. Öfkesi suratından okunurken kafasını kaldırıp bana baktı. Sonra gözleri arkamda bir noktaya kaydı. Büyüdü, kocaman oldu. Korkmuş gibiydi.

"Kaçın!" dedi acıyla ayağa kalkarak. Ben ne olduğunu anlamazken hızla burayı terk ettiler. Bu görüntünün hoşuma gitmesi gerekirken hala çok huzursuzdum ve korkuyordum. Ne kadar arkama bakmak istemesem de yavaşça o tarafa döndüm. Karşımda bir grup genç vardı. Sayabildiğim kadar dokuz kişiydiler. Hepsinin bakışlarında sert bir ifade gizliydi. Diğerlerinden bir adım önde duran esmer çocuk "Hey sen!" diye seslenince kendime sakin olma konusunda komut verdim. Bir şey olmayacaktı. Buradan başıma hiçbir şey gelmeden gidecektim.

"Ne var?"

"Yaklaş." dedi eliyle işaret vererek.

"Acelem var, gitmem gerekiyor." deyince bir süre beni inceledi. Sonra arkadaşlarına komut verdi "Tutun şunu!"

Emri hemen yerine getirilirken iki kişi yanıma yaklaşıp kollarımdan tuttu. "Ne yaptığını zannediyorsun sen, bırakın beni!" dedim sesimi yükselterek. Birinin beni duyması için uğraşıyordum ama çabamın çok boş olduğunun da farkındaydım. Bu tipler belalı bir şeye benziyordu. Hatta öyle olmalıydılar ki diğer çocuklar onları görünce kaçmıştı.

"Az önce ne yaptın çocuğa sen?" dedi yine aynı kişi. Bakışları sertti ama sesinde hayret gizliydi.

Ellerinden kurtulmak için çırpınırken "Kendimi koruyordum." dedim savunma yaparak.

Bana doğru adımlamaya başladı "Daha önce kendini bu kadar iyi koruyabilen bir kızla karşılaşmamıştım." deyip karşımda durdu. Beni süzüyordu. İğrenç bakışları midemi bulandırırken söylemem gereken şey dudaklarımdan sertçe döküldü. "Pamir Yaman'ın çetesindeyim ben, bunları o öğretti."

Söylediğim şeyle önce kaşları havaya kalktı. Daha sonra öyle bir kahkaha attı ki inanmadığını açıkça belli etti.

"Ne var, komik mi?" dedim kızarak.

"Senin karşında aptal mı var!" diyerek azarladı.

İnanmamakta haklıydı, sergilediğim küçük gösteri yüzünden biraz abartılı konuşmuş gibiydim. Buna inanmayacağı o kadar belliydi ki.

"Doğruyu söylüyorum." deyince kaşları çatıldı. Kolumu tuttu ve ceketi yukarı sıyırdı. "Hani, dövmen nerede?" dedi dalga geçercesine.

İyi bir yalan aradım ama hangi yalan beni kurtarabilirdi ki? "Vakit bulamadım." deyip üzerimdeki ceketi işaret ettim. "Bu ona ait."

Pahalı bir ceketti. Bu ilk bakışta bile belli oluyordu. Pamir'i tanıyorsa eğer üzerinde görmüş olmasını diledim. Belki o zaman beni bırakırdı ama gözlerinden anlıyordum ki yalan söylediğimi düşünüyordu.

"Muhtemelen zengin züppe bir sevgilisi var." dedi kolumu tutanlardan biri. Olmamıştı işte, inandıramamıştım. Ne yapacaktım şimdi? Başka nasıl bir kanıt bulacaktım? Kanıt bulamadığım takdirde bana ne yapacaklarını bilmiyordum. Beni öylece bırakmazlardı. Onlar için bir eğlence olabilirdim.

"Pamir'in çetesindeyim diyorum!" diyerek inandırmayı umarken sesimin titrediğini fark ettim. Hayır ya, böyle olursa korkudan uydurduğumu düşüneceklerdi. Hatta önümdekinin gülüşüne bakılacak olursa öyle

düşünüyorlardı. "Demek Pamir Yaman'ın çetesindesin." deyip kolumu bıraktı. Suratında anlayamadığım alaylı bir gülüş vardı "Madem öyle sana yardımcı olalım." Gözlerini arkadaşlarına çevirdi. "Götürün!"

Arkadaşları beni çekiştirmeye başlayınca boş sokakta sesimi duyurmak için bağırdım. "Bırak beni, imdaaaaaaat!"Ellerinden kurtulmaya çalışıyordum ama bu imkansızdı. Hem ellerinden kurtulsam bile ayağımdaki topuklularla nereye kaçacaktım ki? İki adım atamadan yakalarlardı beni.

Emri veren çocuk önden yürümeye başlayınca "Ağzını yorma, burada bize karşı gelecek kimse olmaz." dedi. O sıra birkaç metre ötemizden yürüyen iki çocuğa baktım. Gözleri benim üzerimdeydi ama sadece bakmakla yetindiler. Bağırmamı umursamış gibi görünmüyorlardı.

"Yardım edin, polis çağırın lütfen!" dememe rağmen bakmaya devam ettiler ve adımlarını hızlandırdılar. Bu çocuklar her kimse buradaki herkes onlardan korkuyor olmalıydı.

Her ne kadar ellerinden kurtulamayacağımı bilsem de beni istedikleri yere sürüklemeleri zor olmuştu. Başta iki kişi tutuyordu ama şimdi beni tutan kişi sayısı dörde çıkmıştı. Boğazlarım bağırmaktan yırtılırken beni boş görünen bir dükkanın içine soktular.

Zorla bir sandalyeye oturtulunca korkudan ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Kalbim artık olacakların korkusuyla atmıyor, resmen yerinden çıkacakmış gibi hareketler sergiliyordu.

Bana burada ne yapacaklarını bilmiyordum. Sesimi kesseler kimsenin hiçbir şeyden haberi olmazdı. Burası benim son noktam olabilirdi. Her şey burada bitebilir, bir daha kimsenin yüzünü göremeyebilirdim.

Ben onlara hiçbir şey yapmamıştım. Benim tek derdim bugün ölümün elinden kurtulmaktı. Pamir'in peşine takılan araba yüzünden ölümden kaçmak istemiştim ama görüyordum ki insan ölümden kaçamıyordu. Belki de burada ölmek yerine onun arabasında ölmeliydim. En azından cesedim bulunur, bir mezarım olurdu. Bu çocukların cesedimi nereye atacaklarını bile bilmiyordum.

"Bırakın beni, ben size ne yaptım?" Şu an öyle acizdim ki onlara yalvarmaktan başka çare görmüyordum. İnsafa gelirler miydi ki? Beni bırakırlar mıydı?

Hiçbiri beni dinlemiyor gibi görünürken esmer çocuk yanıma yaklaşıp kollarımı sandalyenin koluna bağladı. Bu hareket kabiliyetimi kısıtlarken dikkatle ne yapacağını izledim. Önüme bir sandalye çekti ve oturdu. Gözleri benim üzerimde değildi. Sağ kolumdaydı. Arkadaşı elinde tuttuğu kağıdı getirip ona verince onun ne olduğuna baktım. Üzerinde anka kuşu olan bir taslak kağıdıydı!

Gözlerimi kırpıştırdım. Neler olduğunu anlayamıyordum. O taslak ne alakaydı? Kimdi bu çocuklar?

"Pamir bu yaptığınız şeyi öğrenince hepinizi mahvedecek!" dedim gözünü korkutmak istercesine. Kısa bir gülüş sergiledi çocuk. "Liderimiz neden böyle bir şey yapsın ki?" deyip montunun kolunu yukarı sıyırdı ve bana dövmesini gösterdi. Pamir'in çetesinin simgesiydi bu. Anka kuşu!

"Daha iyi bir yalan bulmalıydın Pinokyo." diyerek dalga geçince içerideki herkes gülmeye başladı.

"Yalan söylemiyorum." dedim inandırmak istercesine. Çabam nafileydi. İlk başta çetede olduğum yalanını uydurmayacaktım. Ama nereden bilecektim ki karşıma Pamir'in çetesinin çıkacağını. Bu nasıl bir rastlantıydı böyle?

"Yalan söylüyorsun çünkü liderimize kimse sadece adıyla hitap etmez." deyince yutkundum. Farkında olmadan demiş olmalıydım. İşte şimdi kesinlikle bitmiştim. Bir kurtuluşum varsa bile artık hiçbir kanıt benim Pamir'in yanında çalıştığımı onlara kanıtlamazdı.

"Tamam kabul, çetesinde değilim yanında hemşire olarak çalışıyorum." dedim son çare. İnanmayacaklarını düşünsem de bunu yapmak zorundaydım. Onları durdurmamın tek yolu buydu. Esmer çocuk bana dik dik bakarken kağıdı kolumun üzerine yapıştırdı. Gözlerinden anladığım kadarıyla söylediğim şeye inanmıyor, hatta içinden dalga geçiyordu. "Başlıyorum." deyince öfkeyle yerimde kıpırdandım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Madem bu kadar çetede olduğunu iddia ediyorsun sana yardımcı oluyoruz."

"Yalan söylediğimi kabul ettim işte."

Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. Gözlerinde yenildiğimi gösteren o ifade vardı "Bize hiç yalan söylemeyecektin."

Sabrımın son raddesine gelirken sinirle yüzüne tükürdüm "Bırak beni!"

Yüzünü buruşturup koluyla tükürükleri temizledikten sonra tehditkâr bir dille konuştu. Konuşurken dişlerini birbirine bastırmıştı. Bir şey yapacaktı da kendini zor tutuyor gibi bir hali vardı. "Sesini çıkarırsan dövmeyi yüzüne yaparım!"

Tehdidinin boş olmadığını düşünürken Pamir'in beni bulması için dua ettim. Kurtulmuş muydu acaba Macit'in adamlarının elinden. Öyle olduğunu düşünüyordum. Aslında öyle olsun diye dua ediyordum.

"Neden Pamir'i arayıp ona beni sormuyorsun?" dedim aklıma güzel bir fikir gelirken. Pamir'in başı belada olabilirdi ama kurtulmuşsa telefonu açacağını düşünüyordum.

Çocuk kolumdaki kağıdı çıkarmış krem sürerken kısa bir bakış attı bana. Diğerleri de dövme yapılırken sessizce bizi izliyordu. "Sana inanmış olsam bunu çoktan yapardım." deyince bir yalan aradım. "Pamir yaptığın şeyi öğrenince seni affetmeyecek, onun için değerli biriyimdir."

Cidden mi Öykü? Bulduğun yalan bu muydu? Onun için önemli biriyimdir. Ben kimdim ki Pamir bana önem verecekti. Onun çetesinde olan biri bu yalanı yer miydi? Pamir'in kimseye değer verdiğini sanmıyordum. Kız arkadaşı Gaye'ye bile. Onu araba çalarken kullandığı geliyordu aklıma. Bunu ona yapan biri yanında çalıştırdığı birine değer verir miydi hiç?

"Değerli biriysen bu hoşuna gidecektir." deyip ciddiyetini bozmadan dövme makinesini eline alınca onu durdurmak istercesine bağırdım. "Hayır, dur lütfen!"

Beni dinelemeden makineyi çalıştırınca duyduğum ses beni germeye başladı. "Sana yalvarıyorum yapma!" Bu yakarışlarım boşaydı. Beni bırakmayacaktı. Onlara teslim olmuştum artık. Tenime Pamir'in çetesinin simgesi bırakılacaktı. Ben şimdi ne yapacaktım?

Çırpınışlarım bir işe yaramazken gözyaşlarım eşliğinde iğnenin derime girip çıkışını izledim. Bu Barlas'ın çetesini simgeleyen dövmeyi koluma yaptırdığım anı hatırlatmıştı bana. O dövmeyi isteyerek, büyük bir heyecanla yaptırmıştım. Canım yanmıştı ama bunu umursamamıştım. Şimdi de canım yanıyordu, hem de çok fazla. Sebebi o iğnenin derimi yakıyor olması değil, yüreğimi yakıyor olmasıydı. Başka bir liderin simgesi koluma kazınıyordu. Çektiğim onca çile varken en ağırını yaşıyor gibiydim. Sebebini bile bilmiyordum. O dövmeyi sildirebilirdim ama bana bıraktığı acıyı kalbimden ve aklımdan asla silemeyecektim. Barlas'ı bana hatırlatan hiçbir şeyi silemeyecektim.

Yaptığı işlem biterken eserine şöyle bir baktı çocuk. "Pamir abi görünce bayılacak!" İçerideki herkes gülüşüyordu. Ben ise hareketsizdim. Ağlamaktan helak olmuş öylece çocuğa bakıyordum. Yapılırken dövmeye bir kere bile bakmamıştım.

"Yakıştı." diyerek kollarımı çözünce içimde biriken hırsla ayağa kalkıp çocuğun yüzüne tüm gücümle tokat attım. Ondan korkmuyordum. Beni öldürmeye kalksa sesimi çıkarmayacağım da kesindi. İçimdeki öfke korkumu silip süpürmüştü. Tek derdim ona haddini bildirmekti.

İçeride büyük bir sessizlik oluşurken çocuk yediği tokatla neye uğradığını şaşırıp öfkeden deliye dönmüş bir şekilde bakışlarını bana çevirdi "Sen bana vurdun mu?" Burnundan soluyordu. Öfkeli boğa gibiydi.

Beni hızla kolumdan tutup dışarı çıkarınca sertçe yere itti. Dengemi kaybedip düştüğüm an hemen önümde duran arabayla nefesimi tuttum. Yanan farları gözümü alıyordu. Bu yüzden arabanın modelini seçemiyordum.

İçeriden biri çıkınca gözlerimi ona çevirdim. Pamir'di bu. Beni bulmuştu. Sert bakışları beni iten çocuğun üzerindeydi. Onu sinirliyken çok az gördüğüm için şaşkındım. Sessizce neler olacağını izliyordum.

"Pamir abi!" dedi çocuk hiç onu beklemiyormuş gibi görünürken. Diğerlerinden ses çıkmıyordu. Hepsinin gözleri onun üzerindeydi. Bana bakan yoktu, alay edip gülen de öyle.

Pamir'in bakışları anında yerde öylece duran bana kaydı. Yanıma geldi, beni ayağa kaldırdı ve gözleri kolumdaki dövmeye kaydı. Bakışları dövmeyi gördüğü an değişirken bana baktı. Birkaç saniye yüzümü izledi ve çetesine döndü "Kim yaptı bunu?" Resmen gürlemişti. Çetesine? Hem de benim yüzümden!

"Abi kız çetedeyim deyince..." dedi esmer çocuk kendini savunurcasına. Pamir beni bırakıp onun yakasına yapıştı ve hızla içeri soktu. Peşinden gittiğimde çocuğu sandalyeye oturttuğunu gördüm. Ellerini de sandalyenin koluna koyup bağlamıştı.

"Sen nasıl başına buyruk hareket edersin?" Pamir hesap sormuyor, resmen kükrüyordu. İtiraf etmeliydim ki bu hali çok korkunçtu. Aslında çocuğun bana kötü bir şey yaptığını söyleyemezdim, onun çetesini simgeleyen dövmeyi koluma kazımıştı. Bana zarar vermiş olsa şu anki tepkisini anlayabilirdim ama şimdi şaşkındım. Bu onun için kötü bir şey miydi?

Gerçi bunu niye umursuyordum ki? Benim tek derdim o çocuğa haddini bildirmesiydi. Onu o kadar uyarmama rağmen beni dinlememiş, kafasına göre hareket etmişti. Şimdi cezasını çekecekti. Ne olursa olsun Pamir'i durdurmayacaktım.

"Abi ben..." Çocuk başını eğmiş pişmanlığını belli ederken Pamir cebinden çakısını çıkardı. Bu görüntü şaşkınlıktan ağzımın açılmasına neden olurken çocuğun Pamir'e korkuyla baktığını gördüm "Abi!"

İçeridekilerden yine ses çıkmıyordu. Pamir'den korktukları belliydi. Sinirlenince gözü dönüyor olmalıydı.

Pamir'in öfkesi bir türlü geçmek bilmezken gözlerini kısıp boşta olan eliyle çocuğun derisini tutup kaldırdı. O derinin üstünde anka kuşu simgesi vardı.

Pamir'in ne yapacağını dikkatle izlerken elindeki çakıyı çocuğun derisine batırdığını gördüm. Gözlerim gördüğüm görüntüyle kocaman olurken

aklımı kaybetmemeye çalıştım. Bu nasıl bir hırstı böyle? O şu an çetesindeki bir çocuğun derisini yüzüyordu. Tamam, o çocuğun cezasını çekmesini istemiştim ama bu görüntüye katlanamazdım. Bu yapılana susamazdım. "Pamir lütfen dur!"

Çocuk yerinde deli gibi çırpınıp çığlıklarıyla odayı inletirken Pamir işini yapmaya devam etti. Üzerinde simgesi bulunan deriyi soğukkanlılıkla çocuktan koparıyordu.

Ne yapacağımı bilemedim. Durmayacağını görüyordum. Bu o çocuk için çok büyük bir ceza değil miydi? Pamir nasıl bir psikopattı böyle? Ben kimin yanında çalışıyordum? Onun bu yüzünü ilk kez görüyordum. Daha önce gözümün önünde kimseye zarar verdiğini görmemiştim. Üstelik zarar verdiği kişi bir başkası değil, kendi çetesinin üyesiydi.

Çocuğun üstü başı saniyeler içinde kan içinde kalırken Pamir çocuğun derisini bir mendil gibi elinde tutarak sert bir dille konuştu "Gölgeni bile çetede görmeyeceğim!"

Çocuk bayılacakmış gibi görünürken ona cevap vermedi. Hiç kimse bir şey diyemedi. Ben de öyle.

Pamir deriyi elinden atıp elini oradaki lavaboda yıkadıktan sonra dükkanın çıkışına yöneldi. "Benimle gel." dedi bana işaret ederek.

Çocuğun perişan haline bakıp üzülürken birkaç saniye içinde kendime gelip peşinden gittim. Arabaya oturunca gözlerimi ruhsuz görünen yüzüne çevirdim. "Bu sence de fazla olmadı mı?"

Onunla konuşurken korktuğumu fark ettim. Bir gün gözü dönerse o çocuğa yaptığı şeyi bana da yapar mıydı? Ne diyordum ben, çetesindeki çocuğa bunları yapan kim bilir bana neler yapardı. Psikopattı o. Gerçek bir psikopat!

Arabayı sürerken bakışlarını bana değdirmeden konuştu "Hak etti, bana ihanet etmeyecekti!" Şimdi sakinleşmiş gibiydi. Bu kadar kısa zamanda sakinleşmesine anlam veremezken şaşırdım "İhanet mi?"

"Haberim olmadan yapılan her şeyi ihanet sayarım, bunu biliyordu." deyince dilimi tutamadım "Yine de başka bir ceza verebilirdin."

Beni umursamadı. Sessizce arabayı sürdü. Bu sırada onu izliyordum ilk defa beni bu kadar korkutmuştu. Öyle ki yaptığı şeye karşı bile çıkamamış, onu durdurmamıştım. Beni değiştiriyor olabilir miydi bilmiyordum. Belki de gördüklerimdi beni değiştiren. Her şeyi çok çabuk kabulleniyordum. O çocuğa verilen cezayı bile kabullenmiş, Pamir'den hesap soramamıştım.

Kolumdaki sızı bana dövmeyi hatırlatırken bakışlarımı eğdim. İşaret parmağı boyundaki dövmeme bakıyordum. Çok çaresizdim ve bu sesime de yansıyordu "Annemin bunu görmemesi gerekiyor."

Gözleri yoldayken uzanıp kaputun kapağını açtı ve oradan sargı bezi paketi çıkarıp kucağıma bıraktı. "Al şununla sar."

Hemen dediğini yaptım ama bu geçici bir çözümdü. Sildirene kadar bu şekilde saklayamazdım. "Neden çetenin burada olduğunu söylemedin?" dedim ne diyeceğini merakla beklerken.

"Söyledim." dedi beni şaşırtarak.

"Söylemedin, burada beni tanırlar dedin."

"Aynı şey."

"Değil. Bu senin yüzünden oldu." deyip kolumu işaret ettim.

Bana bakmadı bile. Gözlerini yoldan ayırmamayı tercih ediyordu "İlk defa böyle bir şey oluyor. Normalde böyle başıboş hareket etmezler."

Sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim. Bugün olanları nasıl unutacaktım bilmiyordum. Ağır bir gün yaşıyordum. Her saniyesi çok ağır geçiyordu. "Telefonunu verir misin arkadaşımı arayacağım."

Ne halde olduklarını çok merak ediyordum. Haber alamazsam delirecek gibiydim. Kendimle uğraşmaktan onları umursayamamıştım, şimdi de sıkıntı içindeydim.

Beni onaylayıp montunun cebinden çıkardığı telefonu verince hemen Aysun'un numarasını çevirdim. Kendi telefonum otelde kalmıştı. İyi ki Aysun'un numarası ezberimdeydi, yoksa ne halde olduklarını öğrenene kadar meraktan ölecektim.

Aysun birkaç çalıştan sonra telefonu açınca daha o bir şey demeden ben konuştum "Alo Aysun, benim Öykü."

"Öykü!" dedi ağlamaklı çıkan sesiyle. O an korkuttuğumu hissettim. İçimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Duyacağım her şeyden korkuyordum ama yine de bir cesaret "Sesin kötü geliyor, ne oldu?" diye sordum.

"Öykü... Öykü çok kötü bir şey oldu!" dedi ağlamaktan konuşamaz bir halde.

Sesini zar zor anlamıştım. Arkadan sesler geliyordu. Bizimkilerin seslerini duyuyordum. "Ne oldu Aysun, söyle?"

Alacağım cevaptan öylesine korkuyordum ki telefonu kulağımda zor tuttum. Ellerim titremeye başlamıştı.

"O öldü!" deyince dünyam başıma yıkıldı. Bu beklediğim bir haber değildi. Bir an kulağım çınladı, yanlış duymayı diledim ama hayır, doğru duymuştum. "Kim, kim öldü!" dedim güçlükle çıkan sesimle.

Ses gelmedi.

"Aysun!" deyince yine sesin gelmediğini fark ettim. Telefona bakınca kapalı olduğunu gördüm. Tekrar aradım. Ararken parmaklarımın titremesine hakim olamıyordum.

Ondan bir cevap almayı beklerken hiç beklemediğim bir cümle değdi kulaklarıma "Aradığınız kişiye şuanda ulaşılamıyor..." Telefon kucağıma düşerken kalbime saplanan ağrıyla mücadele etmeye başladım. Kim ölmüştü öğrenememiştim. Benim bugün bir arkadaşım ölmüştü ama ben adını bile duyamamıştım. Kimi görmüştüm bugün son kez? Bade'yi mi, Ateş'i mi, Koray'ı mı?

Kiminle konuşmuştum son defa? Çetin'le mi, Ali'yle mi, Samet'le mi, yoksa Öznur'la mı?

Hangisi, hangisi veda etmişti bu hayata? Hangisi terk etmişti bizi? Hangisi yakmıştı ciğerimizi? Allah'ım delirecektim! Ben belayla mücadele ederken, hangi arkadaşım hastanede yaşam mücadelesi vermişti. Belki de hastaneye gidemeden, oracıkta ruhunu teslim etmişti.

Bu olanlara inanamıyordum. Ben şimdi bir arkadaşımı toprağa mı verecektim? Bu nasıl bir acı olurdu, kalp dayanır mıydı buna?

"Arkadaşın mı öldü?"

Gözlerim yolda aklım tamamen onlardayken şok geçirmemek için direndim. Yeter artık, dayanamıyordum! "Benim onların yanına gitmem gerekiyor!"

Kucağıma düşen telefonu geri aldı. "Nerede olduklarını söyledi mi?"

Düşündüm. Hangisinin yeri bende daha ayrıydı. Hepsini seviyordum, hiçbirini kaybedemezdim. Duyacağım ismin bana neler yaşatacağını biliyordum, çünkü hepsinin yeri bende ayrıydı.

"Öykü?" deyince irkildim. Kendimi kaybetmek üzereydim, buna rağmen direndim. "Ha- hayır. Otele en yakın hastanededirler, oraya bakalım."

Bana baktı Pamir. Sesimden kötü olduğumu anlamış olmalıydı "Soğukkanlı ol, metanetini koru."

"Arkadaşım öldü benim!" dedim mırıldanarak. Bunu duymadığını düşünüyordum ama duydu. "Arkadaşını kaybeden tek kişi sen değilsin, kendini kaybetme. En azından oraya gidene kadar dayan."

Ben ilk defa sevdiğim birini kaybediyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Beynimin uyuştuğunu hissettim. Yaşadığım şey bir rüya olmalıydı, yani en azından öyle olsun istiyordum. Ölüm bir gerçekti ama sanki hiç başımıza gelmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Gelmişti işte, ölüm benden bir arkadaşımı almıştı. Bu olay olurken yanında değildim. Ben kimin acısını

çektiğimi bile bilmeden acı çekiyordum. Küçücük kalbim buna nasıl dayanacaktı?

Ağlayamıyordum bile. Oysa ne çok ağlamak istiyordum. Haykırmak, isyan etmek istiyordum. Neden, neden benim arkadaşlarımdan biri ölmüştü? Onun suçu neydi, benim arkadaşım olması mı? Öyle olmasa şu an hayatta olur muydu?

Canım yanıyordu. Dayanamıyordum artık! Bu da mı başıma gelecekti? Ölümün o tatsız acısını da mı yaşayacaktım?

Gözlerim ön camdayken Pamir'in sesiyle irkildim "Geldik Öykü."

Hemen etrafıma baktım. Özel bir hastanedeydik. Bedenimde yürüyecek derman bulamıyordum ama dayanmam gerektiğini düşünüp kapımı açtım.

"Orada Karaman'ı da göreceksin. Seninle gelmemi ister misin?"

Pamir'in sesiyle anlamsız bakışlarımı ona çevirdim. Benim bir arkadaşım ölmüştü bugün, bundan daha büyük bir derdim olamazdı. Orada onun ölüsünü görecekken Barlas'ı göreceğim için mi endişe ediyordu cidden?

Üzerimdeki ceketi çıkarıp ona verirken "Git buradan!" dedim. Sinirliydim ama acımdan sebep sessim güçsüz çıkmıştı. İçeriden çıkınca kapısını sertçe kapatıp hastaneye doğru adımladım.

Burada mı duyacaktım ölü arkadaşımın ismini? Bu hastaneye daha önce hiç gelmemiştim, çok yabancıydı bana. Böyle yabancı bir yerde mi görecektim yüzünü son defa? Katlanılması ne zor acılar yaşıyordum. Buna rağmen hala ayaktaydım, yıkılmamıştım.

İçeri girince danışmaya doğru yürüdüm. Öyle küçük adımlar atıyordum ki bir yanım hiç o ismi duymak istemiyor, diğer yanımsa bir an önce öğrenip deli gibi ağlamak istiyordu. Bugün bu yabancı yerden bir ceset çıkacaktı. Arkadaşımın cesedi. Nasıl dayanacaktım? Hiç ölüm acısı yaşamayan ben, şimdi kimin yasını tutacaktım?

"Öykü!"

Bana seslenen birini duyunca hemen o tarafa baktım. Aysun'du bu. Beni bekliyor olmalıydı. Berbat durumdaydı. Elbisesinin bazı yerlerinde kan vardı. Saçları bozulmuş, ağlamaktan makyajı akmıştı.

Bana doğru hızla gelip sarılınca daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım "Hangisi?"

"Samet!" dedi kendi de ağlarken. Şok olmuş gibi kaldım. Gözyaşlarım anında durdu. İkinci kurşun ona mı isabet etmişti?

Geri çekilip yüzüme bakarken ellerimi tuttu "O vuruldu, şimdi ameliyathanede."

Bir şok daha yaşadım. O değil miydi? "Ölen kim peki?"

"Sibel!" deyince nefesim kesildi. Aklıma o an tek bir isim geldi. "Bade, o nasıl?"

"Sinir krizi geçirdi, sakinleştirici yaptılar odada uyuyor."

Neler olmuştu böyle, neden onları terk edip gitmiştim ki? Onlar burada bunlarla uğraşırken onları nasıl terk edebilmiştim? Kendi acımı yaşayacağım diye onları bırakmıştım. Aklıma bile gelmemişlerdi. Sadece kendimi düşünmüştüm. Şimdi bu yüzden kendime kızıyordum "Öznur ne durumda?"

"Çok kötü!"

"Gidip onu görmeliyim!" deyip yanından geçince dediği şeyle durdum "Barlas..."

Yanıma yaklaşıp omzuma dokundu. Bana acır gibi bakıyordu "O da burada!"

"Gördüm." dedim onu umursamamaya çalışarak. Çünkü umursayacak olursam içimdeki ateş alevlenecek, tüm bedenimi saracaktı. Kendime anca gelebilmişken bunun olmasına izin veremezdim.

"Karşılaştınız mı?" Sorusuyla sadece sessizce başımı salladım. Elini yanağıma koyup okşadı. Bakışlarımız birleşince hala ağladığını gördüm. Bu yaşlar benim için miydi yoksa olanlar yüzünden mi bilemiyordum. Kimsenin bana acımasını istemiyordum, kendimin bile.

"Koluna ne oldu?" Gözleri kolumdayken kaçmak istercesine yanından ayrıldım "Daha sonra anlatırım, gidip Öznur'a bakmalıyım."

Ameliyathanenin oraya doğru adımlarken kendime komut vermeye başladım. İyi olmalıydım, yıkılacak durumda değildim. Şimdi güçlü olma zamanıydı. Hiçbir şeyden kaçamazdım. Onu tekrar görecek olmak beni kahretmemeliydi. Güçlü olmalıydım! Güçlü olmalıydım!

Köşeyi dönüp ameliyathanenin oraya gelince durdum. Gözlerim bizimkilerin arasında önce onu aradı.

Onu görmek istediğimi hiç zannetmiyordum ama içimde buna engel olamadığım bir şey vardı. İstemeden de olsa onu arıyordu gözlerim. Şu an bana ihanet ediyorlardı.

Yoktu. Burada değildi.

Nerede olduğunu merak etmiyordum ama her an bir yerden çıkıp gelecek korkusu yaşıyordum.

Birkaç saniye içinde kendime gelirken kafasını yavaşça bana doğru döndüren Çetin'e doğru adımladım. Ayaktaydı, duvara yaslanmış bitkin bir halde öylece duruyordu. Yanına gidince sarıldım. Bir şey diyemedim, ne diyeceğimi bilmiyordum. Sanki bir şey dersem ikimizi de ağlatacakmışım gibi hissediyordum. Oysa kendini zor tuttuğunun farkındaydım. Ağlamazdı o, direnirdi.

Geri çekilince hemen yanında duran Ali'ye baktım. O Çetin'den daha kötü görünüyordu. Ağlamıştı. Yanaklarında kurumuş yaşlar vardı. Ona sıkıca sarılınca kollarını belime doladı. Yüzünü boynuma gömmüş ağlıyordu.

Buna dayanamazken ben de onunla birlikte ağladım. Kendimi daha fazla tutamamıştım. Sanki ağlamak için birinin ağlamasını bekliyor gibiydim.

Geri çekilince yanaklarındaki yaşları silip her şeyin yoluna gireceğini belirten bir gülümseme bahşettim ona. Kendi de zoraki güldü.

Ondan uzaklaşırken Koray'ın yanına gittim. Hemen yanında Öznur duruyordu. Yere çömelmiş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Koray beni fark edince elini tutup acı bir gülümseme yönelttim ona. Aynı şekilde karşılık verdi.

Bir şey diyemedi. Bir şey diyemedim.

Elim onun elinden ayrılınca Öznur'un yanına çömeldim. Yanında birinin olduğunu anlarken ellerini yüzünden çekip bana çevirdi kafasını. "Öykü!" dedi kısık ve acı dolu çıkan sesiyle.

Ne diyeceğimi bilemezken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Güçlü durmaya çalışıyordum ama kalbim artık patlayacak gibiydi. Bu kadar şey bana ağır geliyordu. Arkadaşlarımı böyle görmek bana tarifi zor bir acı yaşatıyordu. "O iyi olacak, sana söz veriyorum." diyebildim sonunda konuşabildiğimde. Hayatımda bu kadar güçlü durmak zorunda olduğum bir gün daha yaşamıyordum. Her şey çok ağırdı.

"Korkuyorum!" deyince elini tuttum ve ona destek olmaya çalıştım "Korkmak yok, burada olduğunu hissediyordur. Ona ne kadar güçlü olduğunu göstermen lazım."

Ağlamaya başladı. Sesi çıkmıyordu. Beni bitiren de buydu işte, sessiz ağlayışı.

"Ona bir şey olursa ben yaşayamam Öykü!"

"Ona bir şey olmayacak." diyerek teselli verdim. Bu teselliyi kendime de veriyordum. İçeride arkadaşım vardı. Ona bir şey olacak ihtimali beni de korkutuyordu. Buraya gelirken arkadaşlarımdan birinin öldüğünü düşünüyordum ama şimdi ameliyathanede bile olmasına şükür ediyordum. Yaşayacaktı. Bizi bırakmazdı.

"Gel lavaboya gidelim de elini yüzünü yıkayalım." deyip onu ayağa kaldırdım. Bitkindi. Zor ayağa kalkmıştı. Her an düşüp bayılacak

korkusuyla onu sıkıca tutuyordum. Aysun da yanımızdaydı. Yakındaki bir lavaboya girince Öznur'un yüzünü yıkadım. Sessizdi. Konuşmuyordu ama şimdi daha iyi görünüyordu. Geri dönmek için bana tutunurken onu Aysun'a emanet ettim "Siz geçin ben geleceğim."

Beni onaylayıp Öznur'la birlikte buradan çıkınca elimi yüzümü yıkamak için lavaboya yanaştım. Oradaki aynadan kendi yansımama bakıyordum. Gözlerime acı çökmüştü. Dudaklarım kurumuş, makyajım dağılmıştı. Yüzüm bu haldeyken içimin ne halde olduğunu merak ediyordum. Sanki küçücük bir acı büyüyüp kocaman olmuş, beni yıkmak için uğraşıyordu. Bu sabah uyandığımda bugünün biz de güzel bir anı olarak kalacağını düşünüyordum, şimdi bakıyordum da öyle bir gün yaşamıştık ki hayatımızın hiçbir anında hatırlamak istemeyecektik.

Bugün biri ölmüştü. Sibel'le herhangi bir yakınlığım yoktu ama onun Bade'yle yakın olması ciğerimi yakıyordu. O, kuzenini kaybetmişti. Hayatta kimi vardı ki zaten. Kaç kişiyi canından çok seviyordu Bade. Bugün bir canı gitmişti. Bizimki de gidebilirdi. Bunu düşündükçe boğulacak gibi oluyordum.

Gözyaşlarım yeniden yanaklarımı istila ederken musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarptım. İyi gelmişti. Ağlamamı durdurabilmemi sağlamıştı ama içimde yanan alevi yok etmeye yetmemişti. Doktordan duyacağım güzel haber yok edebilirdi bunu. Aksi olursa o alev duygularımı da, uzuvlarımı da, beni de yakıp kül edecekti.

Kendime gelebilmiş bir halde lavabodan çıkınca bizimkilerin yanına gittim. Bade'yi merak ediyordum. Onu görme ihtiyacı hissederken Aysun'un yanında durdum. "Bade nerede kalıyor, gidip onu göreyim."

"Dördüncü katta 313 numaralı odada." deyince asansörlerin olduğu yere doğru yürüdüm. Merdiven çıkacak halim yoktu. Bir adım atmaya halim yokken o katları hangi dermanla çıkacaktım ki zaten.

Yavaş adımlarla asansörlerin olduğu bölgeye gelince yan yana duran iki asansörden bana en yakın olanın önünde durup göstergesine baktım. Orada gördüğüm işaretle yukarı doğru hareket ettiğini anlarken hemen yanındaki asansörün önüne geçtim. O aşağı doğru hareket ediyordu.

Tek başıma beklemeye başlarken Bade'ye ne diyeceğimi düşünüyordum. Bu konularda çok kötüydüm. Arkadaşlarımın yakınları öldüğünde genelde boğazım düğümlenir, tek kelime edemezdim. Gerçi Bade uyutuluyordu, benimle konuşabilecek durumda değildi ama bu konuşmanın er ya da geç gerçekleşeceğini bildiğim için gergindim.

Asansör üçüncü kattan gelirken beklemenin çok zor olduğunu düşündüm. Aslında sabırsız biri değildim ama sinirlerim hat safhada olduğu için içimden bir türlü gelmek bilmeyen asansöre sövüyordum. Biraz mecalim olsa asansör beklemeyip merdivenleri kullanacağım kesindi. Zaten anlamadığım bir şekilde içimi garip bir huzursuzluk kaplamıştı. Bu da asansörü beklememi zorlaştırıyordu. Ne kadar yavaş iniyordu böyle!

İkinci katta olduğunu görünce oflamaya başladım. Ne oluyordu bana hiç anlamıyordum. İçimden merdivenleri kullanmam gerektiğini söyleyen bir ses işitsem de o sesi bastırıp beklemeye devam ettim.

Birinci kattaydı şimdi. Gelmesine çok az kalırken huzursuzluğum arttı. Sebebini bilmesem de o huzursuzluğu içimde bastırmaya çalıştım. Genellikle kötü şeyler olacağında böyle olurdum. Şimdi nedeni belirsizdi. Sanırım kendimi kötü hissetmemden kaynaklanıyordu.

Asansör göstergesi sıfırı gösterirken gelmiş olmasına şükür edip kapısının açılmasını bekledim. Ve biran sonra kapı açıldı.

Asansöre adımlamayı beklerken bakışlarımın birleştiği kişiyle donup kaldım. Kalbim bana yeni bir darbe atmıştı.

O karşımdaydı!

Lider!

O da benim gibi donmuş, bana bakıyordu. Karşılaşmıştık. Yine, yeniden ve hiç beklemezken.

O an her şeyin durduğunu hissettim. Sanki dünya dönmeyi unutmuş, zaman parçalara ayrılmıştı. Renkler birden uçup gitmiş, siyah ve beyaz yalnız kamıştı. Bir çift göz esir aldı beni, tutsak etti, başımı döndürdü.

Buradaydı işte; yaşama sevincimi benden koparan, bana cehennemi yaşatan, karşılaşmaktan korktuğum kişi buradaydı!

Gözlerim dolmak üzereydi ama buna engel oldum. Bu, bugün iki olmuştu. İkinci kez düşmüştüm. İkinci kez yolumu kaybetmiştim. İkinci kez yandığımı hissetmiştim. Ve ikinci kez bakışlarına takılı kalmıştım.

Nefes alıyordum ama bu benim için bir yaşam belirtisi değildi. Kalbi tabuta konmuş bir insan yaşıyor sayılır mıydı ki?

Şimdi asansör beklememin içimde yarattığı o huzursuzluk hissinin nedenini anlıyordum. Kötü bir şey olmuştu işte. Kalbimin eceliyle karşılaşmıştım. Kalbim bunu önceden hissetmiş, beni haberdar etmişti ama ben umursamamıştım. İyi mi olmuştu?

Onu nasıl dinlemez de merdivenleri kullanmazdım. Bu haldeyken onu görmenin bana iyi gelmeyeceğini biliyordum. Zaten paramparçaydım. Şimdi hangi parçamı toplayacaktım?

Asansörde onunla birlikte bulunan iki kişi orayı terk ederken o, bakışlarını gözlerimden alıp üzerimde gezdirdi. İfadesizdi. Yüzünden ne düşündüğü hiç anlaşılmıyordu. Samet'in durumundan sebep ne halde olduğunu tahmin edebiliyordum ama bunu çok iyi gizliyordu. Ya da gizlemiyor, ifadesizliğiyle acısının üstünü kapatıyordu.

Ellerini siyah kabanının ceplerine sokmuş bana doğru adımlamaya başladığında bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Bunun bana ne hissettirdiğini bile bilmiyordum. Kalbimde artık acı yoktu, hissizleşmişti. Buna rağmen gözlerim akıtmak istediği acıyı saklıyordu içinde. O hissiz değildi, çaresizdi.

Güçlü durmam gerektiğini düşünürken bu defa aynı tepkileri vermemeye çalıştım. Onun gibi ifadesiz görünmeye çalışıyordum. Bana karşı nefret hissettiğini bilsem de bunu saklayabiliyordu. Ben de yapabilirdim. Ona olan nefretimi gözlerimden silebilirdim.

Ama benimle konuşmaya kalkarsa bunu nasıl gizleyebileceğimi bilmiyordum. Buna hazır değildim. Şimdi olmazdı. Kendimi hazır

hissetmiyordum!

Kaç saniyedir bakışıyorduk bilmiyordum ama bana çok uzun bir süre gibi gelmişti. İnce bir sızı yayıldı bedenime, oradan kalbime, oradan zihnime. Anılar canlandı gözümde. Yeniden yaşadım her şeyi. Küçücük bir an, bana birçok anıyı getirdi. Hayat ise onu... Buradaydı işte. Beni insafsızca terk ettiği şehirde!

Yavaşça üzerime doğru gelirken bakışlarını benden alıp başka tarafa çevirdi. Ya daha fazla bakmak istemiyordu, ya da bakışlarından bir anlam çıkarmamdan korkuyordu. Ne düşündüğünü bilemiyordum. Bana doğru adım adım yaklaşırken yüzünde değişik bir ifade sezdim. Şimdi ifadesizliğini koruyamamıştı. Bir şey vardı yüzünde ama anlayamıyordum. Çok farklıydı, çok başkaydı, çok anlamsızdı... Yanımdan geçerken kabanının kolu koluma sürttü. Kokusu anında burnuma çarparken gözlerimi kapattım. Kendime kızıyordum. O kokuyu çoktan unutmam gerekirken hiç unutamadığımı fark ettim. Bir zamanlar kalbime işlemişti. Şimdi ise ciğerlerimi yakıyor, bünyeme acı bir his bırakıyordu.

"Yapma Öykü!" dedim içimden *"Kendini kaybetme!"*

Gözlerimi tekrar açtığımda derin bir nefes alıp güçlükle dışarı bıraktım ve omzumun üstünden ona baktım. Birkaç adım attıktan sonra durdu. Bana doğru dönecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Yeniden yürüyüp buradan uzaklaştı.

Kafam önüme dönerken gözlerimin dolduğunu hissettim. Artık yaşlar içeride kalmaya dayanamıyordu. Onlar bir bir yanaklarıma doğru intihar ederken küçük adımlarımla asansöre doğru yürüdüm. İçeri girip düğmeye bastıktan sonra kapının kapanmasını bekledim. Peşimden kimse gelmemişti, burada yalnızdım.

Yalnız, çaresiz ve bitkin.

Kapı kapanınca güçsüz bacaklarımın artık beni taşıyamadığını hissedip yere çömeldim. O an aklımda tek bir soru vardı: Bacaklarım beni taşıyamazken, ben kalbimdeki yükü nasıl taşıyacaktım?

Sesimi kimsenin duymaması için sessizce ağlarken elimi kalbime götürdüm. Bu kadar zor olmamalıydı. Onu gördüğümde acı çekmemek için ne yapmalıydım, kalbimi yerinden mi sökmeliydim?

Yapabilir miydim bunu? Orası sevdiğim insanlarla doluyken, sırf onun için herkesten, her şeyden vazgeçebilir miydim?

Ben ona çiçekler açarken şimdi o çiçekler solmuş, yerine nefret tohumları serpilmişti. Ona kendi bahçemde nefret büyütmüştüm. Peki ondan bu kadar nefret ederken neden şimdi acı içinde kıvranıyordum. Bu nasıl bir acıydı böyle, her yerim kanıyordu. Peki buna rağmen ben niye ölmüyordum?

Asansör yavaşça yükselirken bacaklarımı karnıma çekip kollarımı bacaklarıma doladım. Unutmuştum onu, ona olan sevgimi, aşkımı. Karşıma çıktı diye mi azap çekiyordum? Buna hazırlıklıydım zaten, böyle olacağını biliyordum. Sadece bu kadar sancı beklemiyordum. Kim unuttuğu adamı görünce bu denli kahrolurdu? Ben olmuştum. Şimdi korkuyordum. Olacaklardan, ona yapacaklarımdan, birbirimize vereceğimiz hasardan.

Ama hazırdım her şeye. Çok acı çekmiştim. Burada, daracık alanda bile acı çekiyordum. Bitmeyecek miydi benim çilem? İntikamı mı gözyaşları içinde mi alacaktım? Beni böyle bitik mi görecekti hep?

Hayır, hayır!

Ağlamayı bırakıp ayağa kalktım. Ben bunca yıl acı çekmiştim zaten, şimdi acı çekme sırası ondaydı. Burada onun için son kez ağlamıştım. Karşılaşmıştık ve bitmişti. En kötüsü olmuştu işte. Bundan sonra kendimi bu kadar kaybetmek yoktu. Ne hissediyorsam içimde yaşayacaktım. İfadesizliği takınma sırası artık bendeydi.

Asansör bulunduğum katta dururken yanaklarımdaki yaşları silip derin bir nefes aldım ve aldığım nefesi yaşadığım acıyla birlikte asansörde bırakıp dışarı çıktım.

Ben güçlü doğmamıştım. Gücü kendimde yaratmış, ona tutunmuştum. Şimdi güçlü olma zamanıydı. Şimdi ayağa kalkma zamanıydı. Şimdi intikam zamanıydı!

Adımlarım Bade'nin odasının önünde dururken kapıyı tıklatıp içeri girdim. Ateş'i yatakta yatan Bade'nin başında beklerken görünce kapıyı kapatıp yavaşça yanlarına yaklaştım. Bade koluna serum bağlanmış bir şekilde öylece yatakta yatıyordu. Gelinliği çıkarılmış üzerine hasta önlüğü giydirilmişti. Gözleri kapalıydı ama kaşları çatık olduğu için başımıza gelen olayın etkisinde olduğunu düşünüyordum. Belki de kabus görüyordu. Gerçi bundan daha kötü bir kabus görüyor olamazdı. Bugün yaşadığımız şey tam anlamıyla bir kabustu. Uyandırmayan, insanı içine çeken ve bir daha hatırlamak istemeyeceğimiz bir kabus...

"Başınız sağ olsun."

Ateş'e diyebildiğim tek şey buydu. O kötüydü, ben kötüydüm, herkes kötüydü. Kimsenin konuşmaya mecali olduğunu sanmıyordum. Herkes o kadar sessizdi ki bu sessizlik beni öldürüyordu.

Başı önüne eğik dururken nefes almak istercesine boynundaki papyonunu gevşetti. Şimdi fark ediyordum ki beyaz gömleğinde yer yer kan lekeleri vardı.

"Evlenmekten neden korktuğu belli oldu, meğer olacakları hissetmiş!" deyince Bade'ye çevirdim tekrar bakışlarımı. Gerçekten de öyleydi. Sanki o düğüne Berat'ın geleceğini ve bir can alacağını hissetmiş, endişeye kapılmıştı. Kızıyordum kendime. Onu arayanın üzerine gidip hiç kim olduğunu araştırmamıştık. Oysa öğrenmiş olsaydık şu an Sibel yaşıyor olacaktı, Samet'te ameliyatta olmayacaktı.

"Her şey düzelecek, o toparlayacak." dedim buna bende inanmak istercesine. Ateş iç çekti "Evet ama bugünü hiç hatırlamak istemeyecek."

Başımı hafifçe salladım "Bugünü hiçbirimiz hatırlamak istemeyeceğiz."

Bana baktı. Ne durumda olduğu gözlerine bakınca bile anlaşılıyordu ama yine de beni umursadığını hemen belli etti "Sen nasılsın?"

Onu görmüş olduğumu düşünüyordu. Ne halde olduğumu merak ediyor olmalıydı. Güçlü görünmeye çalışıyordum ama ne kadar becerebiliyordum bilmiyordum. "Bana bu soruyu sorma Ateş."

"Geleceğini bilmiyorduk." dedi kendini savunurcasına.

"Bu karşılaşma zaten olacaktı, canını sıkma." diyerek kimseyi suçlamadığımı belli edince hızla kapı açıldı. İkimizin de kafası o tarafa dönünce Aysun'un geldiğin gördük. Mutluydu, gülümsüyordu. "Samet iyi, kurşun kalbini sıyırıp sırtından çıkmış. Hayati tehlikesi yok, o kurtuldu!"

Güzel haberi duyunca mutluluktan ağlamaya başlayıp havaya baktım "Allah'ım şükürler olsun!"

İyi olacağını hissetmiştim. Arkadaşları buradayken o kimseyi bırakıp gitmezdi. Hele Öznur'u. Onu bu kadar seviyorken bir kurşuna yenilmeyeceğini biliyordum.

Ateş gülümseyerek Bade'nin saçlarını okşuyordu. Yanına gidip ona sarılınca birlikte ağlamaya başladık. Bu çok kısa sürmüştü. Geri çekilince "Biraz Bade'nin yanında kalabilir misiniz? Bizimkilere bakıp geleyim." dedi

Onu onaylayınca hemen odadan çıktı. Ben de Öznur'u görmek istiyordum ama bugün bir karşılaşma daha yaşamak istemediğimden kendimi bu odaya hapsediyordum.

Aysun ne durumda olduğumu bilirken yanıma yaklaşıp koluma dokundu. "Öykü, sen iyisin değil mi?"

"İyiyim." dedim gözlerimi ondan kaçırarak. Ah Öykü! Kimi kandırıyordun, kendini mi arkadaşını mı?

"O kadar güçlü bir kızsın ki sana hayranım." deyince şaşırdım. Yalanıma inanmış mıydı, şu an güçlü mü görünüyordum?

"Senin yerinde olsam şu an ayakta bile duramazdım ama sen ağlamıyorsun bile."

Bakışlarım yerdeydi, susmayı tercih ediyordum.

"Hiç böyle olacağını düşünmemiştim." deyince gözlerim Bade'nin serumuna takıldı. Terk edildiğim gün aynı onun gibi bir hastane odasında seruma bağlanmıştım. Sakinleştirici yapılmış bedenim uyuşturulmuştu.

Ama yapılan hiçbir şey zihnimi uyuşturmaya yetmemişti. Her şey dün yaşanmış gibi aklımdaydı

"Ben bu anı çok bekledim Aysun, ama ben de böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Hep onunla konuşacağımı düşünüyordum. Bağırıp, çağırıp hesap soracağımı... Şimdi sadece gözlerine bakıyorum. Bir şey diyemeden, öylece bakıyorum."

Anlamış gibi kafasını sallayıp sırtımı sıvaladı "Çetin'den düğün için geldiğini duydum, belki de kalmaz gider."

"Gitmeyecek." dedim bundan eminmiş gibi

"Nereden biliyorsun?"

Onun intikam istediğini bilmiyordu Aysun. O alacağı intikam için buraya gelmişti ve geri dönemeyeceği de aşikardı. "Biliyorum işte." deyince bir süre ikimizde sessiz kaldık. Sonra konuyu değiştirip Bade'den konuştuk. O sıra kapıda beliren Çetin'i gördüm. "Hadi kızlar sizi eve bırakacağım."

"Hayır, ben burada kalıyorum." diye karşı çıktı Aysun. O sırada içeri Ateş girmişti.

Çetin bunu kabul edecek gibi görünmüyordu. "Samet'i biraz sonra odaya alacaklar, yanına bir süre kimseyi almazlar. Burada kalmanın ona bir faydası yok. Durumu iyi, biz yanında olacağız. Siz evde dinlenin." deyince Aysun merakla konuştu "Öznur?"

"Onu eve gitmeye ikna edemedim."

"O zaman biz de kalıyoruz." dedi Aysun otoriter bir sesle.

Çetin birkaç saniye bana bakıp bakışlarını Aysun'a çevirdi. "Öykü kötü görünüyor Aysun, eve gidin."

Omzumu dikleştirdim. Konuşurken sesimi ifadesiz tutmaya özen gösteriyordum "İyiyim ben."

Tekrar bana baktı. Gözlerinde gitmemi isteyen o ifadeyi görebiliyordum. Belki de gitmemi isteyen o değil, arkadaşıydı. Beni tekrar görmek istemiyor olabilirdi. "Öykü eve git." deyince sorun çıkarmadan onu onayladım.

Bunun benim için de iyi olacağını düşünüyordum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Fiziksel değil, zihinsel olarak. Onu bugün bir kez daha görmek istediğimi sanmıyordum. Kendimi zor toparlamışken bir kez daha kaybedemezdim.

Hissetmese de Bade'yi yanağından öpüp Ateş'e baktım "Yarın uğrarım."

Hafifçe tebessüm etti "Hoşça kal."

Hepimiz odadan çıkınca tam kapıyı kapatırken Çetin'in bana yönlendirmiş olduğu soruyla donup kaldım "Bu arada sen neredeydin Öykü?"

Bu soruyu bana Çetin sormuştu ama ben de kendime soruyordum aslında. Cidden ben neredeydim? Berat'ın peşinden gitmeyi planlarken neden kendimi kaybedip Pamir'le gitmiştim. Bu kadar mı zavallıydım? Silkinip kendimi toparlarken "Arkadaşımla birlikteydim." dedim.

Arkadaşım? Pamir miydi benim arkadaşım? Liderim desem kulağa daha inandırıcı gelirdi çünkü şu an kolumda onun çetesini simgeleyen dövmeyi taşıyordum. Yanlışlıkla biri görecek olsa neyi nasıl anlatacaktım? İsteyerek olmadığına kim inanırdı? Ah Öykü, Ah! Başın büyük dertteydi. O dövme kolumda kaldığı sürece neler olabileceğini tahmin bile etmek istemiyordum. İlk işim onu sildirmek olmalıydı. Kolumda kaldığı her saniye bana huzursuzluk veriyordu.

"Şu düğün salonundaki arkadaşınla mı?" deyince Aysun'la bakıştık. "Evet."

"Kim o, gözüm bir yerden ısırıyor ama çıkartamadım."

"Yeni bir arkadaş."

Şüpheci bir şekilde gözleri kısıldı "Sadece arkadaş mı?"

Tam bir şey diyecekken Aysun koluma girip beni çekiştirdi "Gidelim artık, ben çok yorgunum."

Bu beni o sorudan kurtarırken hep birlikte dışarı çıkıp Çetin'in arabasına bindik. Koray da bizimle gelmişti. Çetin önce onu evine bıraktıktan sonra daha sonra bizim evin önünde durdurdu arabayı.

Gelirken tek kelime etmemiştik. Belki de aklı Samet'te olduğu için konuşmak istemiyordu.

Teşekkür edip arabadan inecekken Aysun beni durdurdu "Çantan."

Onu elinden alırken "Yarın haberleşiriz, birlikte hastaneye gideriz." dedi

"Tamam, görüşürüz." deyip aşağı inince araba sokaktan ayrılana kadar ardından baktım. Sonra dönüp eve doğru adımladım. Annemin bugün nöbeti vardı, buna şükür edeceğimi bilmezken sesli bir nefes bıraktım. Evde olsa şu perişan halimden sebep kötü şeyler olduğunu hemen anlardı.

Paspal halimden anlamasa bile gözlerimden anlayacağı kesindi. Bugün onun bilmemesi gereken iki şey olmuştu; biri kolumdaki dövmeydi, ikincisi ise onun gelişi.

Anneme bunları anlatamazdım. Hem anlatsam da ne değişecekti ki, yaşadığım her şey benim kaderimdi. Bunu değiştiremezdi ya!

Kötü kader benim için yazılmıştı. Başıma gelen her musibet masumiyetimi kaybettiğim için beni buluyordu. İntikam hırsımdı beni derin sulara atan. Boğuluyordum ama kurtulmak için çırpınmıyordum. Kendi kaderimi kabullenmiştim artık.

Adımlarım kapıya yaklaştıkça küçülürken orada bir şey gördüm, bir kutu. Onun ne olduğunu tahmin ederken yanına yaklaşıp içine baktım. Kana bulanmış bir gül sapı vardı. Dikenliydi. Bunun anlamını anlayamıyordum.

Canım sıkılmaya başlamıştı artık. Her günüm kapımın önünde böyle şeyler görerek mi geçecekti? Bu iki olmuştu! Üçüncüye fırsat vereceğimi düşünmüyordum.

Gözlerim kutunun içindeki dikenli saptayken buraya doğru yaklaşan bir arabanın sesini duydum. Bir an sonra fren sesi geldi. Ve kapısının açılma

sesi.

Yüzüm kapıya dönük olduğu için kimin geldiğini görmüyordum ama kendimi huzursuz hissediyordum. Kalbim fısıldamaya başlamıştı;

İçeri gir!

Gözlerimi kapattım. Bedenimde bir karıncalanma seziyordum. Midemde acı kramplar... Ruhum bataklığa girmişti, zihnimde iç savaş vardı. Sahipsiz kalmışım gibi hissettim. Tüm hücrelerim isyandaydı. Bana ne olduğunu anlarken titrek bir nefes aldım.

Artık kimin geldiğini biliyordum.

Bugün tüm gücümü sarf etmiştim. İyi değildim, ona doğru dönecek gücü kendimde bulamıyordum. Yılmamayı tercih ettim. Çektiğim acıları hatırlattım kendime, güçlenmek istiyordum. Acımla deşarj olmak istiyordum.

İçeri gir!

Kalbim yine fısıldamaya başlarken onu dinlemedim ve gözlerimi açtım. Etraf karanlıktı ama bahçe ışığımız önümü görmemi sağlıyordu. İç dünyamda ise önümü aydınlatacak hiçbir şey yoktu. Karanlıktaydım, oraya terk edilmiştim.

Derin nefesler alırken ifadesiz kalmaya yemin ettim. İçimde ne yaşanırsa yaşansın hiçbir şey belli etmeyecektim. Yansam da, bitsem de, kül olsam da!

Hafiften esen rüzgar saçlarımı dalgalandırmaya yeterken yavaş ve emin bir şekilde ona doğru döndüm.

Yeniden karşımdaydı. Konuşmak için gelmiş olmalıydı. Evime, bana, ayağıma!

Birkaç adım uzakta durmuş beni izliyordu. Uzun uzun baktı. Bir şey demedi ve ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Bakışları ifadesizdi ama aslında orada birçok şeyin barındığını biliyordum. Hala gizlemeyi tercih ediyordu.

Pekala, o öyle yapmayı tercih ediyorsa ona aynı şekilde karşılık verecektim. Hem de içimde büyük bir zelzele koparken.

Tam karşımda durmuş eskiden hayranı olduğum gözleriyle gözlerime yakından bakarken acı bir gerçek kavurdu içimi.

Bir zamanlar bu gözlerle sevdiğine bakan ben, şimdi başkasına bakıyordum. Bir yabancıya. Yüzünü ezbere bildiğim bir yabancıya!

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

69.BÖLÜM

Geçmişin silik izleri gün gelir açığa çıkar ve kalbi cehennemin tadına bakmışçasına yakar.

İnsan neresi kanarsa kanasın kan kaybından ölebilir ama ben kalbim kanarken bile hala ayaktaydım. Hiçbir yaram kapanmamış, sanki daha fazla kanaması gerekiyormuş gibi sürekli kanamıştı.

Ruhsuzdum. Kendimde duygularımda yok olmuştu. Gözlerim renklere kör, kulaklarım güzel seslere sağır, dilim söylenmemiş sözlerle ağzımın içinde hapisti. Her şey anlamını yitirmişti. Onun gelişi kışın gelişi gibiydi. Dalımda hiç yaprak bırakmamıştı. Tüm duygularımı esir almış, beni öylece ortada bırakmıştı. Kaderim bu defa bana çelme takmamış, onu karşıma çıkararak resmen uçurumdan aşağı itmişti.

Ben itilmeye alışıktım. Mühim olan itilmene rağmen düşmemekti. Defalarca kez itilsem de bu defa düşmek yoktu. Sessiz kalmak yoktu. Kendini kaybetmek yoktu. Ve en önemlisi; nefretimi belli etmek yoktu!

Karşımdaydı işte! Yıllarca beklediğim an sonunda gerçek olmuştu. Rüyada değildim. Hep bu karşılaşmanın hayalini kurmuştum zihnimde, Barlas'ın öfkeli bakışlarına maruz kalacağımı düşünmüştüm.

Ama yoktu öyle bir şey, o hala ifadesizdi. Bunu nasıl beceriyordu bilmiyordum. Ben kavrulurken o nasıl duygularını gizleyebiliyordu? Çok mu uğraşıyordu bunun için? Belki de uğraşmıyor, sadece gerekeni yapıyordu.

Saniyelerce birbirimize baktık. Çok uzun zaman olmuştu birbirimize bakmayalı. En son veda günü değmişti gözlerimiz birbirine. Barlas o zaman da bana yabancıydı, uzaktı, soğuktu. Mesafeler onda hiçbir şey değiştirmemişti ama ben de çok fazla şeyi değiştirmişti. Şimdi kendi de bunu görecekti.

Aramızda sadece bir adımlık mesafe varken bu mesafeyi korumaya özen göstererek konuştu benimle "Başın belada mı?"

Sesi düzdü, tıpkı gözleri gibi hiçbir duygu barındırmıyordu. Oysa ben çok şey seziyordum o seste. Her ne kadar duygusuz konuşsa da gizlemeye çalıştığı şeyler vardı. Başta da nefreti geliyordu.

Nefesimi tuttum. İnce bir sızı damarlarımdan süzülüyor, kalbime doğru yol alıyordu. Kendimi tamamen ona odaklamışken sorduğu soruya anlam veremedim. Onun gibi duygusuz görünmek için çaba sarf ederken cümlesini beynimde tartıyordum.

Ne demişti o, başımın belada olup olmadığını mı soruyordu? Bunu mu merak ediyordu gerçekten? Onca yıl sonra karşıma geçmiş bana bunu mu soruyordu? İyi de niye, ona neydi bundan?

Buraya ne için geldiğini bilmiyordum ama nedense beni uyaracağını hissediyordum. Pamir hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Öyle olacak ki benden nefret ederken bile ayağıma kadar gelmişti.

Hadi Öykü, hadi! Bunu yapabilirsin. Onunla konuşabilirsin, buna hazırsın. Önce sesini yıllar sonra duyduğum için içimde garip şeyler hissetsem de daha sonra kendimi toparladım. Ne diyeceğimi çok iyi biliyordum. Sesim tıpkı onunki gibi hiçbir duygu barındırmıyorken "Başımda bir bela vardı ama yıllar önce defettim." dedim.

Yüzünde bir değişiklik oldu. Kendisini ima ettiğim için kızmış olmalıydı, ya da kırılmış. Sonuçta eskiden sevdiğim çocuğu şimdi bela olarak gördüğümü söylüyordum. Bu ağır bir kelimeydi. İçine oturmuş olmasını diledim. Çünkü bakışları da benim içime oturuyordu.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun." dedi gözlerini gözlerimden ayırmazken. Bir saniye bile ayırmamıştı. Nedenini anlayamıyordum. Ne düşündüğümü gözlerimde mi görmek istiyordu? Sanki bana böyle işkence ediyor gibiydi. Onun gözleri bana acı veriyordu. Oysa o gözler bir zamanlar beni hayata bağlıyordu.

"Biliyorum." Her an kendimi kaybedecek korkusu yaşıyordum. Konuşurken sesim çıkmaz diye ödüm kopuyordu. Bakışlarımı da kaçırmıyordum. Onu da yanlış anlayabilirdi. Yaptığım her hareket, söylediğim her söz çok önemliydi.

"Onu tanıyor musun?" dedi merakla. Anlaşılan bu konuyla fazlasıyla ilgileniyordu. Nedeni neydi, benim yüzümden kendi çetesine zarar gelmesinden mi korkuyordu yoksa?

"Tanıyorum." deyince kaşları çatıldı. "Yeterince tanıyor musun?"

Kızmıştım ama kendime hakim olup yine duygusuz bir şekilde konuştum "Hayır, ben bu konularda biraz eksiğim. Kimseyi yeterince iyi tanıyamıyorum. Bana ne yapacaklarını kestiremiyorum."

Sanki bana daha fazla bakamıyormuş gibi kafasını başka tarafa çevirdi. Çevreyi tarıyor gibi yapıyordu ama asıl nedeninin öfkesini belli etmek istememesi olduğunu biliyordum. Her ne kadar belli etmese de verdiğim cevapların onu sinirlendirdiğinin farkındaydım. Buna rağmen hala buradaydı, gitmiyordu. Belli ki öğrenmek istediği şeyler vardı.

Yüzü başka tarafa dönükken onu inceliyordum. Her şeyiyle aynıydı. Sadece artık kirli sakal kullanmayı tercih ediyordu. Bu onu olgun göstermişti. Belki de büyüdüğü için bana öyle geliyordu. Sonuçta o artık liseli bir lider değildi. Karşımda aynı görünen ama bambaşka olan bir çete lideri duruyordu. Bana yabancı bir lider...

"Neden onun yanındasın?" Sorusuyla tekrar bana çevirdi gözlerini. Kısacık anda sinirini gözlerinden silmiş, yine ifadesizliğe bürünmüştü. Şaşırıyordum. O bu kadar ifadesiz kalabilecek biri değildi. Bunun için kendini epey zorluyor olmalıydı.

"Çünkü öyle istiyorum."

Dediğim şeyle bana biraz daha yaklaştı "İntikam mı istiyorsun?"

Kokusu burnuma çarptığı için kendimden geçer gibi oldum ama hemen toparladım. Buna rağmen kalbim sebebini bilmediğim bir şekilde deli gibi

çarpıyordu "Kendini fazla önemsiyorsun."

Kaşları çatıldı. Sesi de artık duygusuz kalmayı beceremiyordu "Onun yanında olmanın sebebini arıyorum sadece."

"Sana ne bundan, bu seni neden ilgilendiriyor?"

Sorumu cevaplamadı, belki de duymadı bile. Çünkü o, kendi sorularıyla ilgileniyordu. Sadece onlara cevap arıyordu. "Onu ne zamandan beri tanıyorsun?"

Sakin kalmak için içimden kendime komut verdim. Olabildiğince sakin kalmalıydım. Belki de amacı beni sinirlendirerek cevap almaktı. Çünkü insan sinirlenince susamaz, konuşurdu "Kimsin sen ya? Ne bu sorular böyle?"

Uzun uzun yüzüme baktı. Gözleriyle çok şey diyordu ama dudakları tek bir cümleye sığdırdı düşüncelerini "Aptallık ediyorsun farkında bile değilsin."

Gitgide daha fazla sinirleniyor gibiydi. Biraz sonra geçmişin sayfalarını bile açabilir, hesap sorabilirdi. "Buraya gelme sebebin ne, nefretini kusmaya mı geldin?"

"Buraya seni uyarmaya geldim." deyince küçük bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. Bu sinirimi gizlemek içindi. "Senin uyarına ihtiyacım yok."

Bir süre daha gözlerime baktı. Kafasında beni mimlediğini gözleriyle belli ediyordu. O bana ne kadar yabancıysa bende ona o kadar yabancıydım. Şu an birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı yüz yüze bakıyor, gözleriyle konuşuyordu. Bakışma gereğinden uzun sürerken gözlerini benden kaçırmak istercesine sargı beziyle sardığım koluma kaydı. Kendi çetesini simgeleyen dövmeyi kolumdan sildirdiğimin haberi muhtemelen ona gitmişti. Bu yüzden onu kontrol etmek için bakışlarını oraya yönlendirmediğinin farkındaydım. Onun derdi sorusuna cevap almaktı. Kolumda Pamir Yaman'ın çetesini simgeleyen dövmeyi taşıyıp taşımadığımı merak ediyor olmalıydı. Tekrar bir çeteye girecek kadar aptal olduğumu düşünüyordu çünkü.

"Geçmişimde kalan biri dahi olsan başının belada olmasını istemem."

Gözleri hala kolumdaydı. Bana bakmamayı tercih ediyordu. Sinirim kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olurken söylediği şeyle yine gülümsedim. "Ne kadar merhametlisin."

Şimdi gözleri benimkilere değiyordu "Artık buradayım."

"Yani?" dedim umursamaz gibi. Oyunculuğuma tam puan veriyordum.

"Çeteyle görüşüyorsun, tekrar karşılaşma şansımız yüksek." deyince kafamı eğip sesli bir nefes bıraktım. Daha fazla sinirlenmemeyi diliyordum. Kendisi karşılaşacağımızı bile bile o düğüne gelmişti ama şimdi benim bundan sonraki karşılaşmalardan mı rahatsız olacağımı düşünüyordu. Üstelik onu umursamadığımı belli etmeme rağmen.

Gözlerim yavaşça gözlerine tırmanınca üşümeye başladığım için ellerimi kollarıma sardım. Havadan dolayı değil, onun buz gibi bakışları yüzünden üşüyordum. "Benim için sorun değil. Sen benim için lisede kalan bir hevessin. Sen gittikten sonra acı çekmiş olabilirim ama her acı gibi bu da geçti. İyi bir üniversitede istediğim bölümü okuyorum. Hayatım hiç olmadığı kadar güzel. Bela yok, düşman yok, acı yok, gözyaşı yok. Senin gelişin hayatımda hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Aşk sandığım şeyin aşk olmadığını anladığımda zihnimden de kalbimden de sildim seni. Benim için artık hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Konuşurken gözlerimi gözlerinden ayırmamaya dikkat ediyordum. "Ama elbette öfkeliyim. Yanlış anlama sana değil, kendime. Neden önce ben terk etmedim ki diye düşünüyorum. Ama yine de sana teşekkür ederim. Beni terk ederek yolumu bulmamı sağladın. Yaşadığım her şey bana ders oldu. Sayende daha güçlü biriyim artık."

İnanamıyorum! Bunlar benim dudaklarımdan mı dökülüyordu? Karşısında tek kelime bile edemeyeceğimi düşünürken onun canını mı yakmaya çalışıyordum. Beni umursamıyordu bile, bunlar canını yakar mıydı ki? Yoksa boşuna mı uğraşıyordum? "Yalan değil adını duyunca kötü oluyorum ama bu da çektiğim acıları hatırlamamdan kaynaklanıyor, senlik bir

durumdan değil. Yani anlayacağın lider, sana duyduğum her şey çocukluktu geçti. Nefretim bile."

Bir süre gözlerimin içinde baktı, biran sonra da bakışları kısıldı. "Bu konuşma için çok fazla prova yaptın mı?"

Hala beni kızdırmak için uğraşıyordu. Kararlıydım ona istediğini vermeyecektim. Nefretimi göremeyecekti. "O kadar egolusun ki seni gerçekten unutmuş olabileceğime asla inanmıyorsun."

"Benim neye inanıp neye inanmadığım önemli değil, ben buraya bunları konuşmaya gelmedim."

Hafifçe kafamı oynattım. Sinirim yüzünden ağzımdan çıkacak her lafa dikkat ediyordum. "Bunun farkındayım zaten. Üç yıl sonra karşıma geçiyorsun ve bana benim hayatımla ilgili uyarıda bulunuyorsun. Başkalarının hayatına karışmaya o kadar alışmışsın ki benimkine bile karışmaya çalışıyorsun."

Yüzünü hafifçe bana doğru eğdi. Bu hareketi gözlerimi gözlerine mühürlemişti. Yakından bakınca içini okuyor gibiydim. Söylediğim şeylere inanıyordu. Ondan nefret etmemi istediği için inanmamış gibi yapıyordu sadece, çünkü kendi benden nefret ediyordu. "Seni tanıyorum, boşuna gizlemeye çalışma. Benden nefret ediyorsun."

Anlamış olmasını garipsemiyordum. Belli etmemeye çalışsam bile terk edilen biriydim ben. Nefretimin büyük olmadığını düşünse de ona karşı bir nefret duygusu beslediğimin farkındaydı. Muhtemelen bunu bastırdığımı düşünüyordu.

Haklıydı da, bastırıyordum. Ama ona karşı olan nefretim basit bir şey değildi. Alacağım intikamın büyüklüğü kadar fazlaydı.

"Belki de birbirimize daha açık olmalıyız." deyince kafasıyla beni onayladı. "Dönerken aklımda seninle ilgili hiçbir şey yoktu." dedi yine ifadesiz kimliğine bürünerek.

Böyle bir şey demiş olmasına anlam veremiyordum. Öyle bir şey düşündüğümü mü sanıyordu? Üstelik ona söylediğim şeylere rağmen? "Pamir Yaman'ın yanında olmamın seninle hiçbir ilgisi yok." Kahverengi gözlerine güçlü bir hırsla baktım "Ama doğru, senden nefret ediyorum."

Bunun farkındayken ondan saklamanın faydası yoktu. Hem zaten ne kadar saklayacaktım ki? Bir yerde, herhangi bir bakışma esnasında kendimi ele verecektim. Ondan nefret ettiğimi bilecekti ama bunun ne kadar büyük bir nefret olduğunu asla öğrenemeyecekti. Öğreneceği gün, alacağım intikam günü olacaktı.

"Ne istiyorsun, savaşalım mı?"

Bakışları bilenmiş bir bıçak kadar keskindi. Ruhum dahil her şeyimi gözleriyle parçalara ayırıyordu. Merak ediyordum, bir katil kurbanını kaç kere öldürebilirdi?

Aynı hırs sesime de yansırken sormuş olduğu sorunun cevabını içimde büyüttüğüm nefretle verdim. "Savaş dediğin düşmanınla olur. Sen benim hiçbir şeyim değilsin...Düşmanım bile."

Bakışları donuklaşırken omzumu dikleştirdim. "Yine de her şey için teşekkürler. Bana hem sevmeyi hem de unutmayı öğrettin. Bazen lider olmandan etkilendiğim için seninle birlikte olduğumu düşünüyorum. Hatta muhtemelen öyleydi. Güzel bir deneyimdin. İlk aşkım, ilk yaram, ve aynı zamanda ilk hatam olarak kalacaksın. Benim için başka bir anlamın yok. "

O an gözlerimin mavisinde boğulduğunu hissettim. Sanki gözlerini çekmek istiyor ama yapamıyordu. İfadesizliği öylesine güçlüydü ki okyanusumun dalgalarında boğuşurken bile kendinden taviz vermiyordu. Bakışlarını üzerimden çekmesine yakınımızdan gelen ses sebep oldu.

"Barlas!"

İkimizde bahçe kapısına doğru bakınca Demir'in burada olduğunu gördüm. Gözleri Barlas'ın üzerindeydi. Hem şaşkın hem öfkeli görünüyordu. Onu dikkatle süzdü "Hakikaten sensin!"

Barlas'tan ses çıkmayınca bize biraz daha yaklaştı. "Ne oldu, Öykü'nün kıymetini anlayınca geri mi döndün? Simay'dan çabuk sıkılmışsın."

Kurduğu cümlenin saçmalığı Barlas'ı öfkelendirmiş gibiydi. Benimle konuşurken takındığı o ifadesizliği artık koruyamıyordu. "Defol git Demir, belanı benden bulma!"

Demir insanı irite edecek bir kahkaha patlattı. Sonra da hemen karşımızda kalan evi gösterdi "Nereye gideyim, evim burada."

Barlas'ın bakışları gösterdiği eve takılı kalırken Demir konuşmaya devam etti "Öykü'yle harika bir dostluğumuz var. Burada oturmam için beni kendi davet etti. Belli ki beni sürekli yanında istiyor."

Alenen yalan söylüyordu ama buna rağmen sesimi çıkarmadım. Demir'le her ne kadar bir amaç uğruna birlikte takılsak da dostça yanımda bulunduğu günleri unutamıyordum. Bazen beni sinir ediyordu ama bazen de açılan yarama merhem olmaya çalışıyordu. Sebebi belirsizdi. Konu Demir olunca neyi neden yaptığına anlam veremiyordum.

Barlas birkaç saniye eve baktıktan sonra bana çevirdi bakışlarını. Kısa bir incelemeden sonra Demir'e döndü. "Ne güzel bir dostluk olmuş." Öfkesi anında kaybolmuş gibiydi. Suratında imalı bir gülüş vardı. "Dikkat et de dostun sırtından bıçaklamasın. Kendisi ihanet etmeyi sever."

Bu konuşma bana olan kinini açık bir şekilde belli etmişti. Sindiremediği şeyler vardı ama bugün buraya hepsini unutarak gelmiş gibiydi. Beni umursamadığını düşünüyordum. Belki de gerçekten öyleydi. Peki o zaman burada olmasının ve bana laf çarpmasının anlamı neydi? İnsan umursamadığı kişiyi görmezden gelirdi, Barlas neden bunu yapmıyordu?

Demir Barlas'ın söylediği şeyi umursamazken öfkesini yeniden belli etti "Simay nerede?" İlgilendiği konu buydu. Onda hiçbir şey değişmemişti. Üç yıl önce Barlas'a nasıl düşmanlıkla bakıyorsa hala öyle bakıyordu. Simay'ı da alıp buradan gitmesi ondaki nefreti ikiye, hatta üçe katlamış gibiydi. Çünkü bakışlarında önceki yıllara göre daha baskın bir öfke vardı. Barlas onun sevdiği kızı götürmüştü. Tam onu buldu derken yeniden kaybetmişti. Bu seferki hırsının ona neler yaptıracağını bilmiyordum. Belki birlikte

alacağımız intikam için beklerdi, belki de dayanamaz bir şeyler yapmaya başlardı.

Barlas ona oranla umursamaz görünürken sakinliğini korumaya çalışıyor gibi görünüyordu "Seni ilgilendirmeyecek bir yerde."

"Sana Simay nerede dedim!" Demir'in sesi yükselmişti. Barlas'a iyice yaklaştı ve tam önünde durdu. "Söyle!"

Barlas'a baktığımda bir şey demeyeceğini hemen anladım. Simay'ı ondan korumaya çalışırken yerini söyleyecek değildi elbette. Aslında bende nerede olduğunu merak ediyordum. Yurtdışında olmadığına emindim. Barlas onu orada bırakıp da buraya geri dönmezdi. Buradaysa eğer Demir'in onu bulma ihtimali yüksekti. Barlas'ın da bunun farkında olduğunu biliyordum. Daha önce onun yurtdışında olduğunu söyleyip burada saklamıştı. Şimdi nasıl bir yalan söyleyip nerede saklamayı düşünüyordu çok merak ediyordum.

Demir Barlas'a bir cevap bekler gibi bakarken Barlas'ın yanından geçip Demir'in yanında durdum. Onunla konuşuyordum ama gözlerim Barlas'ın üzerindeydi. "Üstüne gitme Demir. Belki sıkılıp onu terk etmiştir. Bu yüzden o da Simay'ın nerede olduğunu bilmiyordur."

Bakışları beni bulurken bir şey diyecek gibi oldu ama Demir araya girince sustu "Ne yaptınız, dünya turu mu? E kısa sürmüş gibi görünüyor." Dalgası Barlas'ı bozmuş gibiydi.

"Hani küçük Barlas'lar nerede? Yoksa annesinin yanındalar mı?" Demir gözlerini dikmiş Barlas'a bakarken onun gözleri bendeydi. Muhtemelen Demir'i yanımda tuttuğum için aptal olduğumu düşünüyordu. Belki de düşmanı olduğu için inadına yaptığımı düşünüyordu. Onu unuttuğumu, hatta intikam bile istemediğimi belli etmiştim ama ne kadar inanmıştı bilmiyordum. İnanıp da kendine yediremediği için inanmamış gibi yapıyor olabilirdi. Çözemiyordum, bana olan bakışları kontrollüydü. Demir'e öfkesini belli ediyor sıra bana gelince ifadesiz bir hale bürünüyordu. Haliyle bu da işimi zorlaştırıyordu.

Bir süre yine ifadesizce bana baktıktan sonra gitmek için adım attı ama Demir sıkıca kolundan tutunca olduğu yerde kaldı "Bana cevap vermeden

hiçbir yere gitmiyorsun!" Barlas'ı öyle sert bir dille uyarmıştı ki kavga çıkacak diye korkuyordum. Çünkü Barlas'ın sabrı tükeniyor gibiydi. Onunla dişlerini birbirine bastırarak konuştu. "Canına mı susadın sen?" Bakışları da sesi de ürkütücüydü. Elini kolundan sertçe itti.

"Simay nerede?" dedi Demir onu umursamadan bağırarak. Sesi sokakta yankılanmıştı. Gözlerim sokağa kaymadı. Orada birileri var mıydı onu bile bilmiyordum. Ben sadece ikisini izliyordum. Kavga çıkarsa durdurmayacağım kesindi. Birilerinden yardım istemeyeceğimde öyle.

"O asla bulamayacağın bir yerde."

Barlas'ın verdiği cevap Demir'in öfkeyle solumasına neden oldu. Birkaç saniye sessiz kaldı. Bu sırada sinirden çenesi seğiriyordu. Yine kolunu tuttu "Onsuz gelmezsin! O burada değil mi, Türkiye'de?"

Barlas'ın bakışları anında bana kaydı. Demir'e öfkelenmişti ama bana bakışlarında da öfke vardı. "Dostunu al başımdan yoksa canı fena yanacak!"

Açıkçası ikisinin kavga etmesi umurumda değildi ama Barlas'ın gözlerindeki yoğun arzuyu görünce Demir'in kolunu tuttum. Barlas'ın dövüş konusunda Demir'den daha iyi olduğu aşikardı. O bu kavgada çok hasar almazdı ama Demir'in hastanelik olacağını düşünüyordum. Barlas'ı durduracak hiçbir şey olmazdı. Eskiden olsa onu durdurabilirdim, şimdi ise işler değişmişti. O artık kendini durduruyordu.

"Bırak Demir!" dedim onu biraz geri çekerek. Gözlerim hala Barlas'taydı. Onun da bende. Yapması gereken şey beni görmezden gelmekken her fırsatı değerlendirip gözlerime bakıyordu. Orada ne görmeyi bekliyordu ki? Ona olan nefretimi mi? Hayır, istediği şeyi göremeyecekti. Nefretimi gözlerimde gördüğü an onu umursadığımı anlardı. Evet, ondan nefret ettiğimi biliyordu ama bu nefretin büyüklüğünden bihaberdi. Öyle de kalacaktı.

"Simay'ın yerini ne olursa olsun bulacağım. Bu defa onu benden alamayacaksın!" Bakışlarımız Demir'in söylediği şey üzerine ayrılırken kendime kızdım. Ne diye onun gözlerinin içine bakıyordum? Bunun bana iyi gelmediği belliydi. Üşüyordum. Onun buz gibi bakışlarına maruz kaldığım için yeniden üşümeye başlamıştım. Bir zamanlar onun yokluğunda

kavrulurken şimdi varlığında bedenim buz tutuyordu. Ortası yoktu bunun. Ya yanıyordum ya da bir dondurucuya hapsolmuşum gibi donuyordum.

"Onu asla bulamayacaksın."

Barlas'ın dediği şeyle Demir ona saldıracak gibi oldu. Normalde onu sinir ederdi ama söz konusu Simay olunca kendine hakim olamıyordu. "Nerede lan? Nereye sakladın onu?"

"Asla aklına gelmeyecek bir yere." deyince Barlas'a bakakaldım. Cidden neredeydi Simay? Barlas Demir'in onu bulamayacağından o kadar emin görünüyordu ki bu yüzden rahattı. Demir haklıydı Barlas onu yurtdışında bırakmazdı, yanında getirmiş olmalıydı. O zaman nereye saklamıştı? Nasıl bir yerdi bu da Demir'in onu bulmasından korkmuyordu?

Demir yeniden ona saldıracak gibi olurken onu sıkıca tuttum. Kavga etmelerinin bir anlamı yoktu. Bu birbirlerinin ruhlarına zarar vermezdi. Onların isteği buydu. Daha doğrusu Barlas'ın isteği buydu. Demir' e fiziksel acıdan çok ruhsal acı vermek. Öyle ki Simay'ı asla bulamayacağını söyleyerek onu delirtiyordu.

Demir'i zor tutarken Barlas'a bakıp yüksek sesle konuştum "Git buradan!"

Bakışları anında bana döndü. Söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum ama hiçbir şey demedi. Sadece kısacık bir bakışla yetinip oldukça lüks görünen Passat'a doğru yürüdü.

Arabasına yaklaşıp kapısını açınca içeri binmeden tekrar bize baktı. Kaşları çatıktık. Buraya ifadesiz bir şekilde gelmişti ama Demir yüzünden sinirli ayrılıyordu. Belki de benim yüzümden, bilemiyordum.

Bakışları bizden ayrılınca arabasına bindi ve buradan giderken tekerlekler acı bir çığlık bıraktı.

Bir süre ardından baktıktan sonra Demir'in kolunu bırakıp sertçe ona baktım. "Biraz sakin olmayı öğren!"

"Burada ne işi vardı?" dedi bana şüpheyle bakarken. Sanırım arkasından iş çevirdiğimi düşünüyordu.

"Konuşmak için gelmiş." deyince anlamış gibi kafasını sallayıp çenesini ovdu. "Pişman mı oldu acaba?" Yüzünü buruşturup baştan aşağı beni süzdü "Gerçi sana şöyle bir bakıyorum da hiç pişman olduğunu zannetmiyorum. Belli ki gittiği yerde benim gibi düşman bulamadı. Pişmanlığı banadır. Sen üzerine alınma sakın."

Dediğini umursamayınca hırsla geçtiği yola baktı "Sana burada olduğunu söylemiştim, yanlış görmemişim." Sesinde belirgin bir nefret vardı "Simay'ı saklıyor piç herif!"

Sessim çıkmayınca bana baktı. "Senin o halin neydi öyle?"

Anlamadığım için şaşırdım "Ne vardı halimde?"

"Bana ondan nefret ettiğini söyledin ama hiç de öyle görünmüyordun. Yelkenleri suya mı indirdin yoksa?"

"Saçmalama, ondan nefret ediyorum. Sadece nefretimin büyüklüğünü görsün istemiyorum."

"Hala intikam almak istiyorsun öyle mi, kararın değişmedi?" deyince kafamı yere eğdim. "Elbette."

"O zaman şu adamı bulsan iyi edersin, unutma bizim bir anlaşmamız var."

Sesim şimdi olduğundan sessiz çıkmıştı "Bulacağım." Demir'le anlaşmamız Barlas'tan intikam almaya karar verdiğim gün yapılmıştı. Ondan intikam istiyordum ve bana yardım edecek tek kişi Demir'di. Başka kimden yardım isteyebilirdim ki, bana ondan başka kim yardım ederdi? Tek başıma intikam alamayacağım kesindi. Çünkü istediğim intikam çok büyüktü. Bununla yalnız baş edemezdim. En yakın arkadaşlarım bile Barlas'tan intikam alacağımı bilmezken Demir'e nasıl bir intikam istediğimi anlatmıştım.

Demir'in başlarda hiçbir şeyden haberi yoktu. Barlas'ın geri döneceğini bile bilmiyordu. Onun bir intikam için geri döneceğini ben söylemiştim Demir'e.

Babasının ölümüne neden olan adamdan intikam alacağını söyleyerek bir sırrı açığa çıkarmıştım. Bunu önceden ben dışında sadece Çetin, Ali, Samet, Ateş ve Bade biliyordu. Şimdi bilen bir kişi daha vardı: Demir.

Yani Barlas'ın düşmanı. Ben bir sırdan bahsederek Barlas'ı bir kez daha sırtından vurmuştum. Bunu tamamen çaresizlikten yapmıştım. Canım bu kadar yanarken bir intikam almak istemiştim. Ama bunu Demir'e bahsetmem benim için bir intikam değildi. Benim alacağım intikam çok daha büyüktü.

Seneler önce Barlas sayesinde babamdan intikam almayı başaran ben, şimdi Barlas'ın alacağı intikama engel olacaktım. Nefretim öylesine büyüktü ki karşımda acı çeksin istiyordum. Barlas'tan başka türlü intikam alamazdım. Bu ondan alacağım en büyük intikam olacaktı.

Defalarca kez doğruyu yapıp yapmadığımı düşünmüştüm. Beni yerle bir eden o adamdan böyle bir intikam almalı mıydım? En güzel yıllarım aşk acısı çekerek geçmişti. Barlas beni mutsuz bir hayata terk etmiş, acı içinde bırakmıştı. Belki alacağım intikam beni vicdansız biri edecekti ama buna razıydım.

Ben bu intikamın günahını bir yük gibi sırtımda taşıyordum. Barlas senelerdir o adamdan intikam almak için bekliyordu. Buraya da bu yüzden dönmüşken intikamına engel olacak olmam onda derin bir darbe etkisi yaratacaktı.

Yapmam gereken tek şey babasının ölümüne neden olan adamı bulmaktı. Kim olduğunu bilmiyordum. Bizimkilere de hiç sormamıştım, bir şey anlamalarından korkuyordum. Gerçi sorsam bile anlayacaklarını sanmıyordum. Barlas'tan böyle bir intikam almak istediğim kimin aklına gelirdi ki? Bu intikam çok ağırdı. Yaralayan da yaralanan da büyük etkilenecekti. Ben Barlas yüzünden yaralı bir kalbe sahiptim. Yaralı kalbin de yaralayışı acı olur demiştim!

Ben uzaklara dalmış alacağım intikamı düşünürken Demir söylediği şeyle beni kendime getirmeyi başardı. "Vay canına, şimdi fark ettim elbisen seksiymiş. Ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, berbat

görünüyorsun. " Beni irite etmeye başladığına göre siniri yatışmış olmalıydı.

Oflayıp omzuna hafifçe vurdum "Benimle uğraşma Demir." Tam eve doğru yürüyecekken dediği şeyle durdum "Düğün nasıldı?

Yaşadığım şeyler aklıma gelirken ürperdiğimi hissettim "Kanlı."

Kocaman bir kahkaha patlattı "Ne oldu, bütün kızlar aynı anda regl mi oldunuz yoksa?" Ona ters ters bakınca gülmeyi bıraktı "Komikti kabul et."

Bugün yaşadıklarım yüzünden çok yorulmuştum. Konuşmaya bile takatim yoktu. Yapmak istediğim tek şey uyumak ve yarın için güç toplamaktı. Bundan sonraki günlerim hiç kolay geçmeyecekti. Barlas gittiğinde hikayemin yarım kaldığını düşünüyordum. Şimdi hikayem kaldığı yerden yeniden yazılıyordu. Mürekkeple değil. Gözyaşıyla değil. Acıyla değil. Büyük bir arzuyla, intikam arzusuyla!

"Dinlenmem gerekiyor." deyip eve girmek için arkamı dönünce söylediği şeyle adımlarım durakladı. "Kapına birinin paket bıraktığını gördüm."

Gözlerim anında pakete kaydı. Onu tamamen unutmuştum. İyi ki Barlas onu fark etmemişti. Görseydi kafasında neler kuracağını biliyordum. O dikenli sapı Pamir'in gönderdiğini düşünebilirdi. Beni onun yanında görünce başımın belada olduğunu anlamıştı. Bundan sonra bana düşün tek şey oynamaktı. Hayatım beladan ibaretti ama sanki hiç öyle bir şey yokmuş gibi yüzüme maske takıp hayatımdan memnunmuş rolü oynayacaktım. Barlas'ın bir şey anlamaması için bunu yapmak zorundaydım.

"Nasıl biriydi?" dedim ona dönerek. Gaye'nin bıraktığını düşünüyordum ama yine de emin olmaya çalıştım

"Karanlık olduğu için çok göremedim. Genç bir adamdı." deyince şaşırdım. Belli ki Gaye değildi. Aslında birine yaptırmış olabileceğini düşünüyordum ama sanırım yanılıyordum. O bunu birine yaptırmak isteseydi kız arkadaşlarından birine yaptırırdı. İyi de o zaman kimdi? Yoksa gerçekten Pamir mi koyduruyordu bu gülü? Beni uyarmaya çalışıyor olabilir miydi? Burada bir anlam vardı da ben mi anlamıyordum acaba? Ah, Pamir çok

karmaşık biriydi. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Belki de canı oyun oynamak istiyordu ve bunun için beni seçmişti

Demir bana bakarken sırıtıp göz kırptı "Ne o, yeni manit mi yoksa?"

"Saçmalama!" dedim kızarak.

Konuyu anında değiştirdi. "Annene Barlas'ın geri döndüğünü söyleyecek misin?"

"Elbette Hayır." Sırıttığını görünce onu işaret parmağımı sallayarak uyardım "Sende söylemeyeceksin."

"Bana ihanet etmeye kalkarsan söylerim."

Onun düşüncesine göre Barlas'tan intikam alamayacaktım. Duygularımın yeniden ortaya çıkıp bu intikama engel olacağını söyleyip duruyordu bazen. Ona her ne kadar bunun olmayacağını söylesem de bana tam anlamıyla güvenmiyordu. Sanki bu intikamdan vazgeçip arkasından iş çevirecekmişim gibi hisse kapılıyordu. Bunu açıkça bana söylemişti. Böyle bir şey olursa hiç iyi şeyler olmayacağını söyleyerek tehdit de etmişti. Sonuçta o Demir'di. Tehdit etmeyi severdi.

"Öyle bir şey olmayacak." deyince sırıtmayı kesip omzumu sıvazladı. "O zaman annen onun burada olduğunu öğrenmez."

Ona sinirlendiğim için elini omzumdan ittim. Tam arkamı dönüp eve girecektim ki beni yine durdurmayı başardı. "Bu arada bana şeker lazım. Çayı şekersiz içemiyorum, sizde var mı?"

Ona inanamayan gözlerle bakıyordum. İstekleri sabrımı taşırıyordu artık "Marketin yerini biliyorsun."

"Böyle boş şeylere para harcayamam. Haram para kullanıyorum sonuçta, çabuk bitiyor." deyince açık sözlülüğü karşısında şaşkına uğradım. "Helal para kazanmanın yolunu bulsan keşke."

Umursamazsa saçını kaşıdı "Bünye harama alışmış, helal para çarpıntı yapar bende."

"Gebersen keşke!"

Saçlarındaki eli pantolonunun cebine girdi "Hiç boşuna sevinme öyle bir şey olsa bile seni cehennemde bekliyor olacağım. İçeri damsız almıyorlar diye duydum. Birlikte yanalım. Sonuçta büyük günah işleyeceğiz, değil mi?"

Alacağım intikamı ima ettiği için konuşamadım. Susmayı tercih ediyordum. Bana doğru küçük bir adım attı ve uzun boyundan sebep eğilerek yüzünü yüzüme eşitledi. "Yanmaya hazır mısın Öykü?"

Soru sormuyor resmen dalga geçiyordu. Sanki bu işten vazgeçtiğimi duymak istiyor gibi görünüyordu. Barlas'ın geri dönüşü bende hiçbir şey değiştirmemişti ama Demir çektiğim tüm acıları gördüğü için aynı şeyleri düşünmüyordu. Bu yüzden de hep tetikte olacak, ona ihanet etmemi bekleyecekti.

"Defol Demir!" deyip sinirle arkamı dönünce eğlenircesine dalga geçmeye devam etti. "Yanacaksın kızım, yanacaksın!"

Kapının önüne bırakılan kutuyu alıp içeri girdim ve kapıyı sertçe kapatıp yere çömeldim. Ben intikam hırsızla büyümüş bir kızdım. İntikam istediğim kişiyse babamdı. Bana hiçbir zaman babalık yapmamış, sevgi göstermemiş, sarılmamış, öpmemiş yabancı bir adamaydı benim kinim. Annemi her ağlarken gördüğümde intikam hırsım bir kez daha artmış, öfkem bir alev gibi içimde büyümüştü. Senelerdir alacağım intikamın hayalini kurmuştum. Sonunda da almayı başarmıştım. Şimdi bir başkasından intikam istiyordum. Beni bir baba gibi korumuş, sevgi göstermiş, sarılmış, öpmüş birinden. Barlas Karaman'dan.

Biri bana yarayken öbürü yaralarımı saran kişi olmuştu. Babamla güzel tek bir anım bile yoktu ama Barlas'la zihnimi dolduran birçok güzel anım vardı. Biri ben daha doğmadan beni terk ederken öbürü bu terk edilişin acısını dindirmişti. Birine düşman gözüyle bakarken öbürüne gülerek bakıyordum. Birine nefret duyarken öbürüne aşk duyuyordum.

Barlas'a hiçbir zaman tam anlamıyla güvenememiştim. Sebebi babamdı. Onun bizi terk edişi bende aşamadığım bir güven problemi yaratmıştı. Bana

güzel bir şey katmadığı gibi böyle bir probleme neden olarak hayatımı altüst etmişti. Barlas'a bile isteye güvensizlik duygusu hissetmemiştim. Ona her zaman güvendiğimi düşünüp aslında güvenmediğimi görmüştüm. Çok fazla şey yaşamış olsak da onda güvendiğim tek şey bana duyduğu aşktı. Bundan hiçbir zaman şüphe etmemiştim.

Ben yaktığım küçük bir kibrit çöpüyle her duyguyu yok etmiştim. Bir zamanlar aşkla baktığım adama şimdi nefretle bakıyordum. Babam için içimde büyüttüğüm intikam hırsını şimdi Barlas için büyütüyordum. Babamı hiçbir zaman sevmemiştim, bu yüzden ona duyduğum nefret canımı yakmıyordu ama Barlas...

Korktuğum başıma gelmişti işte. Vicdanım sızlıyordu. Nefret ettiğin birinden intikam almak kolaydı, peki ya önceden aşk duyduğun kişiden?

Şu an böyle şeyler hissetmem normaldi. Bunun olacağını biliyordum. Bu ilk karşılaşmanın verdiği tepkiydi. Yaşadığım, çektiğim hiçbir acıyı unutmamıştım. Bir zamanlar ona aşık olabilirdim ama karşımdaki artık sevdiğim o adam değildi. O nefretti, hırstı, intikamdı. O yaraydı, hataydı, belaydı. O hiçti, benim için artık bitmişti.

Biten bir aşk nefrete dönüştümü her şeyi yakabilirdi. Buna gücüm vardı. Şimdi ayağa kalkacaktım ve tıpkı bir zamanlar onun beni yaktığı gibi ben de onu yakacaktım. O benim yanışımı hiç görmemiştim. Ben ise onun yanışını alevine odun atarak seyredecektim.

İntikam almaya alışık olan bir kız herkesten intikam alabilirdi. Kendimden korkmuyordum, yapacaklarımdan korkuyordum. Zira ben bir katil sayılırdım. İçimde aşkı öldürüp üstünü nefret toprağıyla örtmüştüm. Barlas'a hissettiğim diğer güzel duygular gömdüğüm aşkın mezarı başında dikilirken hepsini karanlığa hapsetmiştim. Olması gereken buydu. Olması gereken yanacağımı bile bile ateşe koşmaktı. Ve o ateşte vicdanımı susturmak.

Ayağa kalkıp elimdeki kutuyu çöpe attıktan sonra hızla banyoya girdim. Uzun bir duş sonrasında üzerimi giyip kendimi yatağa attım.

Aslında uyumadan önce çok fazla düşünen biriydim ama kendime sözüm vardı. Artık hiçbir şeyi fazla düşünmeyecektim. Bünyeme zarar verecek hiçbir şey yapmayacaktım. Şu an en büyük sorunlarımdan biri kolumdaki dövmeydi. Yarın onu sildiremeyeceğimin farkındaydım. Muhtemelen bütün gün hastanede olacaktım. Bu iş öbür güne kalıyordu. Neyse ki kış mevsimindeydik de giyeceğim uzun kollularla dövmemi örtüp herkesten gizleyebilecektim.

Aklım Samet'e kayarken bir an önce toparlanması için dua ettim. Sonra da kendimi uykuya bıraktım.

Sabah Aysun'un araması üzerine uyanınca üzerimi giyip onunla birlikte hastaneye gittim. Samet'i odaya almışlardı. Onu gördükten sonra Bade'nin yanına gittim. Uyanmıştı. Kötü görünüyordu ama benimle biraz konuşmuştu. Barlas ortalıklarda yoktu, nerede olduğunu bilmiyordum. Sanırım cenaze işleriyle ilgileniyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse onu görmediğim için seviniyordum. Artık daha iyiydim ama yine de ona bakmak zor geliyordu bana. Halbuki insan bir yabancıya bakarken zorlanmazdı. İçimde onu bitirip bir yabancı gibi görsem de belli ki gözlerim onu hiç unutmamıştı. Zorlanmasının sebebi de buydu.

Birkaç saat sonra cenaze için kabristana gittik. Cenaze gömülürken Bade'ye destek oluyorduk. Çok ağlamıştı. Onunla birlikte hepimiz ağlamıştık. İlk defa birinin cenazesine katılmıştım. Sibel'le hiçbir bağım yoktu ama cenazesi beni paramparça etmişti. Onu tanımasam bile toprağın altında yatıyor oluşu yüreğimi dağlıyordu. Gencecikti o. Daha dün bizimleyken şimdi toprağın altında tek başınaydı. Ölüm ansızın geliyordu. Bugün onun yerinde bizden biri de olabilirdi. Hatta ben de olabilirdim. Ama kör kurşun ona isabet etmiş, onu bu hayattan koparmıştı.

Cenazede Barlas'la birkaç kere göz göze gelsem de uzun süre ona bakmadım. O ise bakışlarını birkaç saniyeden fazla tutmuştu üzerimde. Derdinin ne olduğunu bilmiyordum. Beni görmezden gelmeye çalışsa işim daha kolay olacaktı ama böyle yaparak başka bir amacı olduğunu düşündürüyordu bana. Bu da ilgimi ona yönlendiriyordu. Oysa şu an düşünmem gereken şey Bade'ydi. Onunla ilgilenmeliydim.

Cenaze bitiminden sonra hepimiz arabalara doğru yürüdük. Bade'nin yanındaydım, yürürken ona yardımcı oluyordum. Bacakları tutmuyor gibiydi. Halsizdi, hala ağlıyordu. Doktor hastaneden çıkmaması gerektiğini söylemişti ama o bunu kabul etmemiş, kuzeninin cenazesine katılmak istediğini söyleyerek hastaneden ayrılmıştı. Psikolojik olarak çökmüştü. Bunun insana nasıl hissettirdiğini bilirdim. Fiziksel olarak bir darbe almamışsındır ama her yerin, tüm uzuvların ağrı içindedir. Hiçbir şeye gücün yoktur ama düşünmek için fazlasıyla güçlüsündür. Yapabildiğin tek şey zihnindeki kötü düşünceleri tekrar tekrar izlemek olur. Ve bu da seni iyiden iyiye bitirir.

Bade'nin de yaşadığı tam olarak buydu. Belki de yardıma ihtiyacı vardı. Ona kendi terapistimi önerecektim. Bunun ona iyi geleceğini biliyordum.

Ateş'in de yardımıyla Bade'yle arabaya doğru yürürken ağaçların sık olduğu bir alanda birini gördüm. Bir erkek bizi izliyordu. Onu fark ettiğimi görünce bir ağacın gövdesine saklandı hemen. Uzak olduğu için net görememiştim ama Berat olabileceğinden şüphe etmiştim. Belki de değildi. O sadece cenazeye katılanlardan biriydi. Kimseyi tedirgin etmek istemediğim için sessiz kaldım ve Bade'ye destek vererek yürümeye devam ettim.

O sırada önümüzden yürüyen Barlas ve Çetin, Cengiz abi hakkında konuşuyorlardı. Bugün kimse ona ulaşamamıştı. Telefonu kapalıydı. Dün bir işi olduğunu söyleyerek düğüne geç geleceğini söylemişti ama bu işin bu kadar uzun sürmesi garipti. Telefonu kapalı olduğu için olan bitenden de haberi yoktu. Başına bir şey mi geldi diye bir hisse kapılsam da sonra kuruntu yaptığımı düşünüp bu düşünceden sıyrıldım.

Çetin'in arabasıyla hastaneye gelince hepimiz akşama kadar kantinde oturduk. Samet odaya alınmıştı ve yanında sadece Barlas'la Öznur vardı. Sanırım benimle aynı ortamda bulunmak istemediği için kantine hiç gelmemişti Barlas. Belki de benim bundan rahatsız olacağımı düşünmüştü. Bugün düne göre daha güçlüydüm. Pamir'in dediği şeyi yapıyordum, onunla aynı ortamda bulunmaktan kaçmıyordum. Sadece göz temasından kaçınıyordum. Bu elimde değildi. Ona uzun süre bakamıyordum.

Çetin ve Ali sigara içmek için hastanenin bahçesine çıkınca Koray ve Aysun'a dün başıma gelenleri anlattım. Dövmemi de göstermiştim. İkisi de

anlattıklarımda çok etkilenmişlerdi. Pamir'in psikopat olduğunu söyleyip duruyorlardı ama beni ilgilendiren kişi Pamir değildi, Macit'ti. Adamlarını Pamir'in peşine takarak onu öldürmek istemişti. Onunla derdi neydi bilmiyordu ama açıkçası bununla pek ilgilenmiyordum. Benim istediğim tek şey Koray'ın işten çıkmasıydı. O adamdan hoşlanmıyordum, beni korkutuyordu. Arkadaşımın böyle tehlikeli bir adamın yanında çalışmasını istemezdim. Koray başarılı bir bilgisayar programcısıydı, başka şirketlerde de çok rahat iş bulabilirdi.

Anlamadığım şey sanki başka bir yerde çalışmayacakmış gibi Macit'in yanında ayrılmak istememesiydi. Onun kötü biri olmadığını söyleyip duruyordu. Benimle aynı fikirde değildi. Tamam, Pamir iyi biri değildi ama Macit de onu öldürmek istediğine göre iyi biri sayılmazdı. Koray nasıl olurdu da hala onun yanında çalışırdı?

Konu Macit'ten Barlas'a gelince sessizleştim. İkisi de nasıl böyle güçlü kalabildiğimi merak ediyordu. Barlas'tan alacağım intikamdan haberleri yoktu. Bu intikamdı beni asıl ayakta tutan. Ama onlara bundan bahsedemiyordum.

"Ne olacak şimdi?"

Koray'ın sormuş olduğu soruya kuru bir sesle cevap verdim. "Hiç."

"Onun ismini bile duymaya dayanamıyordun görmeye nasıl katlanıyorsun?" deyince *alacağım intikam sayesinde* diyemedim. Bunu onlara anlatacak cesaret yoktu bende. Beni yargılamalarından korkuyordum. "Ondan kaçamam, katlanmak zorundayım."

Koray düşünceliydi "Benim anlamadığım şey dün neden evine geldiği?"

Omzumu silktim "Pamir hakkında uyarıda bulunacaktı muhtemelen."

"İyi de bu neden onun umurunda ki?" Cevap veremedim. Bunun cevabını en az onun kadar ben de merak ediyordum.

"Pamir hakkında senin bilmediğin şeyler biliyor olabilir mi?" dedi Aysun merakla. O da bu konuyu kurcalıyordu.

"Sanmıyorum." deyince dirseğini masaya yaslayıp çenesini avucunun içine yerleştirdi. Dertli görünüyordu. "Çetin beni bu konuda sıkıştıracaktır."

Endişeyle ona baktım "Ona Pamir'in arkadaşım olduğunu söyle."

Gözüyle kolumu işaret etti "Peki ya dövmen?"

"Kimse görmeyecek."

Ofladı. Şimdi derdi daha da büyümüştü sanki "Öykü onu hemen sildirmen gerekiyor. Bizimkilerden biri görürse iki çete arasında savaş başlar."

"Biliyorum ama dövme sildirmek kolay değil. Seansla oluyor bu işler. Diğerini tamamen sildirmek iki ay sürmüştü. Bu da öyle olacaktır."

Kafasını eğip alnını ovdu. "Kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum. Barlas'ın dönüşü hiç iyi olmadı."

Ben yıllardır bu anı bekliyordum. Evet, onun dönüşü benim için de iyi olmamıştı ama bombanın pimi çekilmişti bir kere. Artık hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu.

"Neden döndü ki?" dedi Koray bana bakarak. Bakışları garipti. Benim için olduğunu düşünmüyordu herhalde.

"Kim bilir, belki almak istediği bir intikam vardır." deyince kaşları havaya kalktı. "Senden intikam istediğini düşünmüyorsun, değil mi?"

İçten içe gülüyordum "Belki de benden istiyordur."

Bir süre hepimiz sessizleştik. O sırada önümüzdeki çayları yudumluyorduk. Koray sıcak çayından küçük bir yudum alıp sandalyesine yaslanırken merakla bana baktı. "Baksana Öykü aklıma takıldı, sen Pamir'in peşine takılan arabanın markası ne demiştin?"

"Audi."

Şaşırdı "Yanlışın olabilir mi?"

"Hayır, eminim."

Gözleri başka tarafa kaydı. Düşünüyor gibiydi. Kafası karışmış görünüyordu. "Allah allah!"

"Ne oldu?"

"Macit Bey Bmv marka dışında araba kullanmaz. Tüm adamları da aynı marka araba kullanıyor. Bu konuda çok özenli davranır. Sizin peşinize Audi marka araba takılması ilginç geldi bana."

"Demek ki böyle işlerde farklı marka araba tercih ediyor olmalı." dedi Aysun ortaya kendi fikrini atarak. Düşündüm. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Elbette olabilirdi ama markanın değişik olması yaptığı suçun üzerini örtemezdi. Bu işte başka bir şey olmalıydı. Zihnim düne gitti. Pamir o düğüne neden gelmişti? Oralarda bir işi olduğunu düşünmüyordum, geçerken uğramış olamazdı. Beni görmek istemişti. Sonra Berat düğünü basmış, Pamir bize yardım etmek için silahı onun elinden almak istemişti. Ben Berat'ın peşinden koşunca da arkamdan gelmiş, Barlas'ı gördüğüm an beni oradan götürmüştü. Buraya kadar garip bir durum yok gibi görünüyordu. Adamların peşimize takılmasında da garip bir durum yoktu. Garip olan çetesinin Pamir'den izin almayarak bana bu dövmeyi yapmasıydı. Ve Pamir'in sanki benim yerimi biliyormuşçasına hemen beni bulması...Ah tabii ya! Bu bir oyundu. Pamir iyi bir planla kendi çetesini simgeleyen dövmeyi yaptırmıştı. Çetesinde olmamı istiyordu. Bana bunu isteyerek yaptıramayacağı için de böyle aşağılık bir yol seçmişti. Bana dövmeyi yapanın derisini yüzerek de bu işi onun yaptırmadığını düşünmemi sağlamıştı. Bir kez daha zekasına hayran kalıyordum. Koray olmasa bunu asla çözemezdim. Onu gördüğümde ilk işim bunun hesabını sormak olacaktı.

Koray düşünceli olduğumu görürken korku dolu gözlerle bana baktı. "Pamir o dövmeyi yaptırmak için seni kandırmış olabilir mi?"

Hırsla kafamı salladım "Olabilir!"

"İyi de amacı ne?"

"Öğreneceğim!"

İkisi de hayretle birbirlerine bakarken Çetin ve Ali'nin geldiğini gördüm. "Bizimkiler geliyor konuyu değiştirin."

Anında konuyu dünkü düğüne döndürürlerken Çetin ve Ali masaya gelip oturdu. Birkaç dakika birlikte muhabbet ettik. Sonra kantin kapısından içeri Bade ve Ateş'in girdiğini gördüm. Bade zor yürüyor gibi görünüyordu. Kendini dinç hissetmesi için ona odada serum vermişlerdi. Buna rağmen hala berbat görünüyordu. Kendini zor toparlayacak gibiydi.

Hızla kalkıp yanlarına gidince önlerinde durdum. "Bade?"

"Yine seninle konuşmak istedi." dedi Ateş bana bakarak.

Onu onaylayıp Bade'yle boş bir masaya oturdum. Ateş de yanımıza oturmak için hazırlanırken Bade eliyle onu durdurdu "Öykü'yle yalnız koşmak istiyorum."

Ateş bunu anlayışla karşıladı. "Peki, ben bizimkilerin yanında olacağım." O gidince Bade'nin yüzünü inceledim. Hiç renk yoktu. Ağlamaktan gözlerinin altı şişmiş, dudakları da soluk ve kurumuş görünüyordu.

Haline üzülürken boğazımı temizleyerek konuştum. "Her şey için üzgünüm ama inan her şey düzelecek! Sen iyi olacaksın, mutlu olacaksın."

Gözleri bendeydi ama aklı tamamen başka bir yere kaymıştı. "Hatırlıyor musun, Ateş'in kaza yaptığı gün sana hastanede bir şey söylemiştim." İç çekti. Konuşmak için dudaklarını araladığı sırada ondan önce ben konuştum. O güne dönmüştüm sanki. "Mutluluk bana göre değil, beni korkutuyor. Çünkü mutluluk peşine mutsuzluğu getiriyor. Sanki mutlu olduktan hemen sonra mutsuz olmam şartmış gibi."

Gözleri doldu birden. Konuşurken neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. "O adi pislik düğünü basana kadar mutluluktan havalara uçuyordum. Mutsuzluk diye bir kelimenin varlığını unutmuştum. Hayatımın en mutlu günüydü, uzun süreceğini düşünüyordum. Taki o silah sesini duyana kadar!"

Gözlerini kapatıp kafasını eğdi ve alt dudağını ısırdı. Ağlamamak için kendini zorluyor olmalıydı. Birkaç saniye öyle durduktan sonra konuşmaya devam etti. "Görüyor musun, ben mutlu olamıyorum. Sadece bir kere içten güldüm diye hayat beni mutsuzlukla cezalandırdı." Gözlerini açtı. Birazdan ağlayacakmış gibi çenesi titriyordu. "Üstüme giydiğim beyaz gelinliği Ateş'in çıkarmasını hayal ederken bir hastane odasında hemşireler keserek çıkardı. Söylesene, ben bugünü nasıl unutacağım Öykü?"

Gözlerim dolmak üzereyken buna engel oldum. Ona destek olmalıydım. Ben de kendimi iyi hissetmiyordum ama Bade'nin derdi kendi dertlerimi unutturuyordu bana. O ölüm acısı yaşamıştı. Bu acının başka acılarla denk olmadığına emindim. Ben ne yaşarsam yaşayayım şu an onun çektiği kadar acı çekemezdim.

Bir kez daha boğazımı temizledim ve masanın üzerinde duran elini tuttum. Sıcaktı. Tıpkı ciğeri gibi alev alev yanıyordu. "Sen hayatımda tanıdığım en güçlü kızsın, bunu atlatacaksın."

Söylediğim şeyle birlikte gözünden bir damla yuvarlandı yanaklarına. Güçlü görünmek için hemen elinin tersiyle sildi. O ağlamayı sevmezdi. "Herkes en mutlu gününde sevdiklerini yanında görmek ister. Ben de istedim. Şimdi bu yüzden kendime kızıyorum. Keşke sevdiklerimi koruyabilseydim. Keşke Sibel hiç o düğüne gelmeseydi. Keşke o silah benim üzerimde patlasaydı. Keşke ben ölseydim!"

"Bunlar senin suçun değil." dedim güç verircesine elini sıkarak.

Başını hafifçe oynattı. Sesinde pişmanlığın tınısı gizliydi. "Benim suçum! Yıllar önce onu öldürmeliydim. O zaman Sibel hayatta olurdu!"

Derin derin nefes aldı. Sonra hırsla bakan kahverengi gözlerini bana çevirdi. Yüzü sertti. Öfkeli görünüyordu. "Onu bulacağım!"

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. Elini okşayan elim durmuştu. "Bade öfkeni anlıyorum ama inan bana bu sana yardımcı olmaz."

Beni dinlemedi. Elimi avuçlarının arasına alıp yalvardı "Bana yardım et!"

Bir kez daha şaşırdım. "Ne?" Benden nasıl bir şey istediğinin farkında mıydı? Her şeyden önce bu çok tehlikeliydi. O çocuğun neler yapabileceğini görmüştük. Katildi o, birini öldürmüştü.

"Onu bulmama yardım et!" deyip gözlerini bizimkilerin olduğu masaya çevirdi. "Onlar bana etmez. Hele Ateş, onu bulmamam için elinden geleni yapacaktır."

"Bulduğunda ne yapacağını bildiğindendir!" dedim kızgınca. Kinini anlıyordum ama bu hızlı alınmış bir karardı. Öfkesinin ona ne yaptıracağını bilmezken nasıl yardım edebilirdim.

"Onu öldürmek istiyorum!" dedi soğuk bir öfkeyle.

"Katil mi olacaksın yani?"

"İçim başka nasıl soğusun?"

Saçmalamaya başlamıştı. Evet, belki şu an hırsından bu düşünceyi uygulayabileceğini sanıyordu ama onu bulduğunda bunu yapamayacağını biliyordum. O katil değildi. Kimseyi öldüremezdi. "Bir yolunu buluruz, bu düşünceyi sil aklından." deyince yine yalvarmaya başladı. "Bana yardım et!"

Ona yardım edemeyeceğim hiçbir konu olamazdı ama benden istediği şey ikimizi de tehlikeye sokabilirdi. Berat'ın almak istediği bir intikam vardı. Bu intikam Bade'nin ölümü olabilirdi. "Polis zaten peşinde."

"Pisliğin tekidir, kaçmanın bir yolu bulur." deyince sesli bir nefes bıraktım. "Benden çok zor bir şey istiyorsun."

"Lütfen Öykü!"

Dediği şeyi duymazdan geldim. "Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Seni terapistimle görüştüreceğim."

"İyiyim ben, kendim toparlanabilirim. "dediği sırada yanımıza biri yaklaştı. Ateş'ti bu. Elinde tabak vardı. Bade'nin önüne bıraktı. Ona tost almıştı. "Bir şeyler yesen iyi olacak."

Bade istemediğini belli edercesine yüzünü buruşturdu. "Aç değilim." Bana çevirdi bakışlarını. Konuşmanın Ateş'e bahsedilmesinden istemiyor gibi bir hali vardı. Elbette bahsetmezdim. Gözlerimi yavaşça kapatıp açarak ona güven verince hızla ayağa kalktı. "Gidip Samet'e bakacağım."

"Şunu ye gideriz!" dedi Ateş önündeki tostu işaret ederek.

"Daha sonra yerim. Şimdi gitmeliyim."

"Seninle geleyim." deyip ayakta duran Bade'nin belini kavradı Ateş. Birlikte kantin kapısına doğru yürürlerken Samet'i görmek için ben de peşlerinden gittim.

Odaya geldiğimizde Samet'in şimdi daha iyi göründüğünü fark ettim. Sabah gözlerini bile açamıyordu ama şu an bize gülümsüyordu.

Bade onunla konuşmaya başlarken bir kenara geçip öylece duran Öznur'a baktım. Morali bozuk gibi görünüyordu. Hemen yanına yaklaştım. "Neyin var senin?"

"Hiç." dedi omzunu silkerek. Elbette ona inanmamıştım. Yüzü berbat haldeydi. Bütün gün uyumamıştı sanırım, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. "Seni tanıyorum Öznur, bir şey olmuş söyle." dedim direterek.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." diye cevap verdi. Gözleri Samet'in üzerindeydi. Bir an olsun ondan ayırmıyordu.

"Çok normal çünkü bütün gün bir şey yemedin, gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim." deyip tam kapıya doğru yürüyecekken söylediği şeyle yerimde kaldım. "Hayır öyle değil, yani içimde kötü bir his var. Sanki bir şey olacak gibi."

Samet'e baktım direkt. Ateş onu güldürmeye çalıştığı için gülümsüyor ama ağrı çektiğini de yüzünden belli ediyordu. Bu halinin onunla ilgili olduğunu düşündüm. "Hiçbir şey olmayacak, o iyi."

Fısıltı halinde konuştuğumuz için bizi duymuyorlardı. Bade de Samet de tamamen Ateş'e odaklanmışlardı. Bu yüzden Öznur da rahat görünüyordu.

Gözleri hala Samet'in üzerindeyken içine bir ürperti girmişçesine elleriyle kollarını sardı. "Dün koltukta otururken biraz kestirmişim. O sırada bir rüya gördüm. Günlük güneşlik bir havada iki tane at dümdüz ovada birlikte koşuyorlardı. İkisinin rengi de beyazdı. Hayvanlar gülümsemez ama gülümsüyorlardı sanki, mutlu görünüyorlardı. Biri diğerinden daha hızlıydı. Sanki yarış halinde gibiydiler. Önde olan hızla koşarken tökezledi ve yere düştü. Sonra hava birden karardı. Şimşek çakmaya, yağmur yağmaya başladı. Her şey kısacık saniye içinde gerçekleşti."

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Arkada kalan at yavaşlayıp diğerinin yanında durunca ikisinin üzerinde de kan olduğunu gördüm. Bembeyaz atlar kanın rengini almıştı. Yaralanmış gibiydiler. Kana bulanmışlardı. Yere düşen at kan kusmaya başlarken diğeri ortada hiçbir sebep yokken birdenbire yere yığıldı. Samet'le ben oradaydım. Atlara yardım etmek için koştuk ama yetişemedik. İkisi de aniden öldü. Samet'e baktım, o da kan kusmaya başlamıştı birden. Sonra aynı şey bana oldu. Samet'in yanına gitmek istedim ama bir şey bana engel oldu. Yüreğimin acıdığını hissettim. Kendimde kusuyordum ama ona yardım etmek istiyordum. Adımlarımı ne kadar ona atmaya çalışsam da olmadı. Samet'in yere yığıldığını gördüm. Çığlık attım ama yine yanına gidemedim. Benden uzaktaydı ve sanki hiç nefes almıyormuşçasına yerde yatıyordu. Kusmaktan bitap düşerken ayaklarım beni taşıyamadı ve yere düştüm. Hala Samet'e ulaşma derdindeydim. Ağladım, çok ağladım ama ona ulaşamadım. Sonra da birden uyandım."

Bana çevirdi bakışlarını. "Çok kötüydü Öykü. O rüya aklımdan çıkmıyor!"

Kolunu sıvaladım "Rüyandan kötü etkilenmiş olmalısın."

"Sanırım öyle." Gözlerinin içi kızarmıştı. Hem uykusuzdu hem de yorgun görünüyordu. Eve gitmemek için direniyordu ama dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Biraz dinlen istersen, senin için oda ayarlatabilirim." deyince bunu reddetti. "Onun yanında kalmak istiyorum."

"Bir şey yemedin direncin düşecek."

"Sorun değil."

"Öznur kendini de düşünmelisin." deyince anında konuyu değiştirdi. "Sen nasılsın, hiç konuşamadık."

Barlas'ın gelişi öyle bir zamana denk gelmişti ki kimseyle adamakıllı konuşamamıştım. Şu an benimde konuşmaya ihtiyacım vardı. Ama arkadaşlarım iyi değilken onlarla bu konu hakkında konuşmazdım.

"İyi." diye geçiştirdim konuşmak istemediğimi belli edercesine.

Zoraki bir gülümseme bahşedip elimi tuttu. "İyi olman yetmez, mutlu ol. Bunu senin kadar hak eden biri daha yok." Sıkıca sarıldı bana.

"Bu ne içindi?" dedim şaşırarak. Birkaç saniye sonra geri çekildi. "Kendini iyi hissetmen içindi, içimden geldi."

Gözlerim doldu birden. Beni ağlatmaya niyetlenmişti sanırım. Kendisinin de gözlerinin dolduğunu fark edince oradan kaçmak için "Pekala, maden sen kantine gidip bir şey yemiyorsun o zaman yemeğini ben sana getireceğim." dedim

"Gerek yok, gerçekten." deyince onu dinlemedim ve yanağına kocaman bir öpücük bıraktım "Gerek var mı diye sorduğumu hatırlamıyorum zaten. Getiriyorsam yiyeceksiniz hanımefendi."

Bana gülümseyince ona aynı şekilde karşılık verip odadan çıktım. Koridorda yürürken boş bir odada temizlik personelinin yatak çarşafını değiştirdiğini görünce onunla konuşmak için hemen yanına gittim.

Öznur için bir yatak ayarlamak istiyordum. Bu oda Samet'inkine yakın olduğu için burada uyumayı tercih edebilirdi. Artık daha fazla uykusuz kalamazdı. Ne kadar diretse de onu buraya getirecektim. Biraz uyuyup dinlenmeliydi.

Personel istediğim şey için bir yetkisi olmadığını söyleyip beni başhekimliğe yönlendirince odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdüm.

Tam çıkacaktım ki eşikte karşıma biri geçince ona çarpacak gibi oldum. Son anda durup yüzüne baktım. Barlas'tı.

Burada ne işi olduğunu bilmiyordum ama benimle ilgili olmadığını tahmin ediyordum. Bu yüzden yanından geçmek için sağ tarafa kayınca o da kayıp önümü kesti.

Anlaşılan konuşmak istiyordu. Sesli bir nefes verip ifadesizce yüzüne baktım. Tıpkı onun yaptığı gibi. "Bir şey mi oldu?" Şimdi fark ediyordum da zaman geçtikçe gözlerine bakabiliyordum. Daha cesur, daha güçlü, daha ifadesiz bir şekilde...

Tam bir şey diyecekken temizlik personeli arkamda durup geçmek için izin istedi. Geri çekilip ona izin verdim. Kadın odadan çıkınca Barlas içeri girip kapıyı üzerimize örttü. Sebebini anlamasam da umursamadım. Ne söylemek istiyordu merak ediyordum. Benim ilgilendiğim konu buydu.

Öylece ona bakarken yavaşça yanıma yaklaştı. Tam önümde durdu. Sesi yine kontrollüydü. Duygularını ve düşüncelerini gizlemek için epey uğraş veriyor gibiydi. "Bade'nin seninle konuştuğunu gördüm, ne dedi sana?"

Şaşırdım. Bade hakkında konuşacağını düşünmemiştim. Dünkü konuşmamız yarım kaldığı için yine Pamir hakkında geveler zannediyordum.

"Acısından bahsetti." dedim gerçeği söyleyemeyeceğim için uydurarak. Birbirimize yakın duruyorduk. Yüzünü inceledim. O an dikkat ediyordum da kendi ten renginden biraz daha açık, ince küçük bir çizgi duruyordu yanağında. Dün karanlıkta fark edememiştim. Aslında ışıkta da pek belli olduğunu söyleyemezdim ama yüzüne dikkatle baktığım için görmüştüm. Onun bende bıraktığı iz geçmişti ama benim onda bıraktığım iz kendini korumayı başarmıştı. Aynaya her baktığında gözleri ize çarpıyor olmalıydı. Yarasının bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Her zaman geçeceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Hayat bize garip davranmıştı. O benim yüreğimde, ben ise onun yanağında bırakmıştım izimi.

Onu dikkatle izlediğimi anlamasın diye kendimi toparlarken bakışlarının şüpheyle kısıldığını gördüm "Hepsi bu mu?"

"Başka ne olması gerekiyordu?"

"Bade'yi tanıyorum, yaşananlardan ötürü Berat denen o itten intikam isteyecektir. Belki bununla ilgili senden yardım istemiştir diye düşündüm."

Bade'yi bu kadar iyi tanıması şu an işimi zorlaştırıyordu. Benden ses çıkmayınca kafasını hafifçe omzuna doğru eğdi "Doğru mu düşündüm?"

Aslında doğruyu bilmeliydi. Bade'nin intikam hırsı ona kötü şeyler yaptıracak gibi görünüyordu. Onu bir tek Barlas durdurabilirdi ama buna rağmen kendime hakim olup sustum. Bade'ye bunu yapamazdım. Bu artık bizim için bir sır olmuştu. "Öyle bir şey olmadı."

"Elini tutuyordu, yalvarır gibi hali vardı." dedi laf almaya çalışarak

"Terapistimle konuşmam için benden yardım istiyordu." deyince yüzünün bulutlandığını gördüm. Tedavi gördüğümden haberi vardı. Benimle ilgili her şeyden haberi vardı. Bana ne kadar kızgın olsa da bir şekilde hakkımda bir şeyler öğrendiğinden emindim. O soramasa bile bizimkiler bunu bildiği için anlatmış olmalıydılar. Barlas giderken ardında bir enkaz bırakmıştı. Elbette bana ne olduğunu merak edecekti. Yaralayan kalp yaralananın nasıl bir hasar aldığını öğrenmek isterdi.

Bir süre gözlerimin içine baktı. Bunu nasıl yapabildiğini merak ediyordum. Benden nefret ediyordu. Benim de ondan nefret ettiğimi biliyordu. O zaman neden benimle konuşmaya çalışarak ikimize de işkence ediyordu?

O da benim gibi zorlanıyor muydu? Kalbine ardı ardına darbe yerken canı yanmıyor gibi gözükmekten yorulmuyor muydu?

"Bana doğruyu söyle. Senden böyle bir şey istedi mi?" dedi bir an sonra sessizce. Şimdi sesi olduğundan güçsüz çıkıyordu. Gözleriyle beni yoruyordu ama sesiyle kendisinin de yorgun olduğunu belli ediyordu. Anlaşılan o da benim gibi oynuyordu.

"Bunu neden ona sormuyorsun?" dedim kızarak.

"Senin yaptığını yapıp yalan söyleyeceği için." deyince bu konuşmayı burada bitirmek için bahane aradım. "Öznur'a yemek getireceğim, gitmeliyim."

Tam yanından geçtiğim sırada beni söylediği şeyle durdurdu. "Demir'e fazla güvenme."

Ona doğru dönünce o da bana doğru döndü. "O çıkarı olmadan kimsenin yanında durmaz."

Şimdi de konumuz Demir miydi? Gerçekten benden ne istiyordu? Bu konuşmaları niye yapıyordu?

"Bizim birbirimizden bir çıkarımız yok." deyince alaylı bir şekilde güldü. "Fırsatını bulduğunda seni bir çöp gibi kenara atacak. O zaman geldiğinde onun gibi birine güvendiğin için pişman olacaksın."

"Peki bu seni neden ilgilendiriyor?" Sorumla gülüşü soldu. Sadece gözlerime bakmakla yetindi. Bir cevap vermesini beklerken hastanenin yangın alarmı konuşmayı böldü.

Ama gözlerimiz arasındaki o sessiz konuşmayı bölememişti. Dışarıda bir panik yaşanmaya başlarken onun odadan dışarı çıkma gibi bir niyetinin olmadığını gördüm. Alarm onun panik yaşamasına neden olmamıştı, korkutmamıştı, hatta şaşırtmamıştı bile.

Odadan çıkmak hızla için arkamı dönünce önüme geçip kapının önünde durdu.

"Ne yapıyorsun?" dedim anlamsızca yüzüne bakarken

"Demir'in senin yanında durmasının sebebi benim. Sakın onun dostun olduğunu düşünme."

Şaşırdım ama tepki veremedim. Dışarıda herkes çığlık çığlığa koştururken o burada bana Demir'le ilgili uyarıda bulunuyordu. Görünüşe göre onunla olan arkadaşlığım hoşuna gitmemişti. Geri döndüğünde böyle bir manzarayla karşılaşacağını bilmiyordu. Pamir, Demir ve onu umursamayan

Öykü'yü görüyordu yandaşım olarak. Kendisini şaşırttığıma emindim ve şu an bundan büyük zevk alıyordum.

"Çekil!" deyip onu kenara itecekken bana engel olmak adına bileğimi tuttu. Bunu isteyerek yapmadığını biliyordum çünkü ne yaptığını fark edince hemen elini çekti. Sesinde gizleyemediği siniri vardı. "Merak ediyorum, benim düşmanım olmasaydı da onu yanında barındıracak mıydın?"

Dışarıdaki sesler gitgide azalırken herkesin aceleyle hastaneden çıkmaya başladığını anladım. Bu beni korkuturken onun söylediklerini umursamıyordum. "Çekil önümden, alarmı duymuyor musun? Yanıyoruz!"

Kapıya ulaşmaya çalışırken bana engel olup çıkmamam için kapıyı kilitledi. "Az önce küçük bir çocuk butonun camını kırmakla uğraşıyordu, o yapmıştır. Yangın falan yok. Kimse yanmıyor."

Panik halim anında son bulurken ona bağırdım. Beni buraya hapsetmesinin nedenini anlayamıyordum. "Derdin ne senin, neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Kafamı kurcalayan şeyler var." deyip gözleriyle sol kolumu işaret etti. "Çetesinde misin?"

Hızla Pamir'e geçiş yapmıştı. Rahatsız olduğu şeyleri belli etmesi hoşuma gidiyordu. Bunlara tepkisiz kalamazdı elbette. Ne kadar ifadesiz görünse de içinde kıyamet kopuyordu. Ve bunu iyi bir oyunculukla gizlemeye çalışıyordu.

"Dün kolunda bandaj gördüm, dövmeyi mi saklıyorsun?" deyince onu tersledim. "Sana ne bundan? Sana cevap vermek zorunda değilim."

"Bir çete üyesi kendi çetesinden ayrılırsa başka bir çeteye üye olamaz. Kural böyle. Sana bunu söylemiştim." diyerek hafifçe bana doğru eğildi. Soru sorarken gözlerinde korku görüyordum. "Yaptın mı böyle bir şey?" Yutkundu, boğazındaki adem elması oynadı. Şimdi anlıyordum ki sorudan değil, vereceğim cevaptan korkuyordu.

Ve ben bu korkunun sebebini öğrenmek istiyordum. Yüzüme hafif bir gülümseme bulaşırken çenemi kaldırdım. Ona bakarken yüzündeki korkunun keyfini çıkarıyordum "Onu benim yanımda gördüğün için neden çetesinde olduğumu düşünüyorsun ki, onunla birlikte olamaz mıyım?"

Güldü. Gülüşünde keyfi bir durum yoktu. Daha çok bir örtü görevi görüyordu. Öfkesini iyi gizleyen bir örtü..."Kim olduğunu bile bile mi?" dedi bana inanmıyormuş gibi görünürken.

"Buna neden bu kadar şaşırdın? Bir zamanlar seninle de kim olduğunu bile bile birliktelik yaşamak istemiştim." dedim aynı gülüşle.

Bakışlarını başka tarafa çevirdi. Artık gülüşüyle bazı şeyleri saklayamayacağını fark etmişti. "Pamir Yaman İstanbul'un en tehlikeli çete liderlerinden biri." Beni korkutmak istercesine konuşmasına esrarengiz bir hava kattı "O bir katil." Gözlerini bana çevirdi. "Yani sen bir katilin yanındasın. Hiçbir sebep yokken bile bir gün seni öldürebilecek bir katilin yanında."

Katil olduğundan bile haberi vardı. Bunu gazetelerden öğrendiğini sanmıyordum. Onunla ilgili çok şey biliyor olmalıydı. Belki de bu yüzden beni uyarma gereği hissediyordu.

"Bana zarar vermez." dedim kendimden emin bir şekilde.

"Bundan ne kadar eminsin?" Hesap soramadığı için azarlıyor gibiydi. "Dün başında bela olmadığını söylemiştin. Sen belanın ta kendisiyle birliktesin haberin yok. Gözlerin resmen kör olmuş, etrafında kim bela kim değil fark edemiyorsun."

Bu halleri canımı sıkmaya başlıyordu artık. "Pamir'in nasıl biri olduğunu biliyorum ve bunu umursamıyorum!" dedim sesimi yükselterek.

Kendi de yükseltti "Neden. Bunu umursamayacak kadar nasıl bir değişim yaşadın da sana bir katilin yanında olduğunu söylememe rağmen umursamaz davranıyorsun?"

Derin bir sessizlik oldu. O sırada ikimizin bakışlarına da kızgınlık yayılmıştı. Kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da artık dayanamıyordum. Patlama eşiğine gelmiştim. "Bana bak Lider, benden hesap soruyormuşsun gibi geliyor ve bu canımı sıkıyor!"

Gözlerime öyle yakıcı bir ifadeyle bakıyordu ki eminim bunun farkında bile değildi. "Adımla hitap etmek zor mu geliyor?" dedi meraklı ve sitemkar bir şekilde.

"Boş geliyor..." dedim düz bir ses tonuyla "Ve bir o kadar da anlamsız."

Sessizce bekledi. Saniyeler geçerken tek yaptığı gözlerini kırpmak oldu. Bir şey diyecek gibi görünüyordu ama vazgeçti. Bir anda elektrikler gidince her yer karardı. Akşam olduğu için dışarısı da karanlıktı ve bu da odayı iyice karanlık yapıyordu.

Yavaşça nefesimi dışarı bıraktım. Yüzünü göremediğim için seviniyordum. Ona bakmak zordu, güç gerektiriyordu. Böyle olacağını hiç hesaba katmamıştım. Karşısında daha farklı bir duruş sergileyeceğimi düşünürken şimdi bunun için beni engelleyen bir şey olduğunu görüyordum. Yeterince güçlü hissetmiyordum kendimi. Zihnimde kurduğum senaryolarda daha farklı bir Öykü izlerken, burada gördüğüm Öykü bunu neden beceremiyordu?

Çektiğim acı kadar güçlenmem gerekirken onun karşısında neden gücümü kaybediyordum? Belki çok kötü değildim ama yeterince iyi de değildim. Böyle hayal etmemiştim. Gözlerine bakamadığım için neredeyse karanlıkta kaldığıma şükredecektim.

Bunun uzun sürmesini dilerken telefonunun ışığını açtı. Gözleri yeniden gözlerime değerken daha güçlü bir duruş sergiledim. Bu sefer gücümü kaybetmeyecektim. "Elektrikler de çocuk yüzünden gitmemiştir herhalde."

Bir şey demedi. Ben de bir şey demesini beklemedim. Karanlık hoşuma gitmemeye başlamıştı birden. Hastanenin jeneratörü yok muydu anlamıyordum? Barlas'ın elindeki ışık odayı farklı bir havaya bürüyordu. Bu onu da farklı bir havaya bürüyordu. Hala sessizdi ama bakışları konuşuyordu.

Gözlerimi ondan çektim. Kapıdan çıkmak istediğimi belli ederken elini kaldırdı. "Bekle."

Çok anlamsız hareket ediyordu. Düşünceliydi. Pencereye doğru yürüdü hızla.

"Ne oluyor?" dedim merakla

Birkaç saniye dışarı baktı. O sırada benim kulağım kapıdaydı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Alarm sesi de kesilmişti.

"Herkes dışarıda." Barlas'ın sesiyle hemen yanına gidip aşağı baktım. Buradan çıkış kapısı görünüyordu. Tüm personel ve hastalar dışarı çıkarılmıştı. Hatta bazı hastalar sedyenin üzerinde bekliyordu.

Herkesin bu kadar hızlı dışarı çıkması bana tek bir şey düşündürürken ona baktım "Çıkalım buradan!"

İkimiz de hızla kapıya doğru yürürken hastanenin içinden geldiğini düşündüğüm silah sesiyle adımlarımı durdurdum. Korku bedenimde uyuşukluk hissi yaratmıştı. Neler oluyordu bir fikrim yoktu ama bu bana kötü şeyler düşündürüyordu.

Bakışlarım Barlas'a dönünce telefonunun çaldığını duydum. Elindeki telefonu hızla açıp kulağına koydu. "Evet."

Bu sırada ben kendi telefonumu çıkarmış odayı aydınlatmak için elimde tutuyordum.

Karşı taraf bir şeyler deyince Barlas'ın nefes alışverişlerinin hızlandığını gördüm. Omuzları hızla kalkıp iniyordu. Öfkelenmiş gibiydi. "Neredesin lan sen?"

Bir an sonra telefonu kulağından çekip koşmaya başladı. Şaşırıp peşinden gittim. Şimdi korkum daha da artmıştı. Birine bir şey olduğunu düşündüm. Odadan dışarı çıkınca koridorda kimsenin olmadığını gördüm. İnsanlar yangın olduğu için dışarı çıkmışlardı ama bu katta bir şey yoktu. Koku da almıyordum. Henüz alevler buraya ulaşmamıştı.

Barlas Samet'in odasına doğru koşarken onu takip ettim. Kim aramıştı, ne söylemişti bilmiyordum. Samet'in yangın dolayısıyla dışarı çıkarıldığını düşünüyordum ama Barlas oraya doğru koştuğuna göre kötü bir şey vardı. İşte bu nabzımın kulaklarımda atmasına neden oluyordu.

Barlas kapıyı açıp içeri girince peşinden girip gördüğüm görüntüyle donup kaldım. Berat buradaydı. Elinde bir silah vardı ve Ateş, Bade ve Öznur'u bir kenarda toplamış silahı onlara doğrultmuştu. Samet yatağındaydı. Yüzünde ağrı çeken bir ifade varken endişeli gözlerle onlara bakıyordu. Berat'ı gördüğüm an yangın falan olmadığını anlamıştım. Bu onun oyunuydu!

Acil durumlar sebebiyle önceden şarj edilmiş bir ampulle aydınlatılıyordu Samet'in odası. Bu yüzden Berat içeri girdiğimizi hemen fark etmişti. "Ta tammm, işte Barlas Karaman'da geldi!"

Bade hariç hepsi bize bakarken Bade'nin yüzünde dehşet dolu bir ifade gördüm. Çok kötü görünüyordu. Onu yeniden görmek acısını artışmış olmalıydı. Kuzeni onun yüzünden ölmüştü. Katili gözünün önündeyken ona nasıl hırsla baktığını görebiliyordum.

"Geçin şöyle!" Bize silahıyla diğer köşeyi işaret ederken Barlas'la birbirimize bakıp yavaşça işaret ettiği köşeye geçtik.

İçerideki herkes sessizdi. Kimseden ses çıkmamasının sebebi belliydi. Şimdi ne olacağını düşünüyorduk. Berat'ın elindeki silah bugün patlayacaktı. O kurşunun tadına bakacak olan Barlas olacaktı. Çünkü Berat yıllar önce Barlas yüzünden hapse girmişti. Bütün hırsı onaydı. Ondan intikam alacaktı.

"Bu odada birine zarar gelirse buradan sağ çıkamayacağını bil!" Barlas çok öfkeli görünüyordu. Köşede öylece duruyordu ama her an Berat'ın üzerine atlayacakmış gibi bir hali vardı.

"Tehdit etme Barlas Karaman, bugün burada bir tek kişi tehdit etme hakkına sahip..." Boşta olan eliyle kendini işaret etti. "Ben." Keyfi yerinde görünüyordu. "Ve bir tek kişi bu odadan sağ çıkacak..." Güldü. "Yine ben."

Barlas ağrı çeken Samet'e baktı. Sonra yeniden Berat'a yönlendirdi bakışlarını "Senin derdin benimle, bırak onları."

"Doğru söylüyorsun benim derdim seninle. Bu yüzden bu odadaki herkes seninle derdim olduğu için ölecek. Halbuki hiçbir suçları da yok garibanların." Bade'ye baktı. Onu baştan ayağa iğrenç bir şekilde süzdü. "Kaltak kardeşim hariç. O çok suçlu!"

"Doğru konuş!" Ateş'in gözlerinden kıvılcım çıkıyordu. Bade'nin kolunu tutmuş onu gerisinde tutuyordu. Berat Bade'yi vuracak olsa ona siper olacak gibiydi.

Berat'ın bakışları şimdi de Ateş'e yönelmişti. Onu bir dışkıyı inceler gibi süzdü. "Vay canına, ateş bacayı sarmış. Kendine bula bula bu dingili mi buldun kardeşim?"

Haline acımış gibi gülümsedi "Seni çok seviyor gibi görünüyor. Nasıl biri olduğunu biliyor mu?"

"Kes sesini!" Bade sinirli görünüyordu ama aynı zamanda ağlayacak gibi de duruyordu. Berat'ı bulup ondan öc alma planları yaparken o hiç tahmin etmediği yerde tekrar karşısına çıkmıştı. Ve buradan birine zarar vermeden gitmeyeceğini o da biliyordu.

"Üvey abini nasıl ayarttığını anlattın mı ona?"

"Saçmalamayı kes Berat!" Bade Ateş'in elinden kurtulmak istiyordu ama Ateş yanlış bir şey yapacağını bildiğinden daha sıkı tuttu onu.

"Bizimkiler uyuduğunda nasıl odama gelip yatağıma girdiğini, benimle sevişmek için delirdiğini, sana dokunmam için bana yalvardığını bu zavallıya anlatmadın mı yoksa?"

"Kes kahrolası kes!" Bade onu duymak istemiyormuş gibi elleriyle kulaklarını kapadı.

"Ne uydurdun onlara? Benim seni taciz ettiğimi mi?" Berat'ın sorusuna ben cevap verdim "Gerçek zaten bu."

Barlas'ın kafası bana döndü. Bana beni uyarır gibi bakıyordu. Onunla konuştuğum için kızmış olmalıydı.

Berat söylediğim şeye sinirlenmiş gibi görünürken silahı hızla bana doğrulttu. Aynı hızla Barlas da belindeki silahı çıkarıp ona doğrultmuştu "O silahı hemen indir!"

Belinde bir silah taşımasına şaşırırken diğer şaşırdığım şeyse kolumdan tutup beni arkasına çekmesi oldu. Korumak istemişti beni. Sebebini korumacı tavrına bağlıyordum. Ona her ne yapmış olursam olayım şu an umurunda değil gibiydi. Ben onu sırtından bıçaklamış biriydim. O ise beni aynı yerin ardında gizleyerek bana garip duygular yaşatıyordu. Yaptığı bu şey neydi şimdi?

"Demek onun yerine sen ölmek istiyorsun." Berat otuz iki dış sırıtırken Barlas resmen gürledi "Sana o silahı indir dedim yoksa beynini uçururum!"

"Kız kim, sevgilin mi? Eğer öyleyse onun canını almak daha hoşuma gider."

Beni incelemek için kafasını hafifçe omzuna doğru eğdi ama Barlas buna engel olmak adına iyice arkasına gizledi beni. "Bu odada kimseye zarar gelmeyecek!"

Hızla Barlas'ın yanına geçtim. Bakışları anında bana yönelirken benimki de ona yönelmişti. Kızdığını görebiliyordum. Ben de kızgındım. Kendi canının benimkinden daha kıymetli olduğu aşikardı. Bu yüzden bana siper olması saçmalıktı. Berat beni vurmak isterse bunu her türlü yapacaktı zaten. Barlas buna engel olamazdı. Onun korumasına muhtaç değildim. Gururum öyle büyüktü ki onun arkasına gizlenmektense ölümü yeğliyordum.

Biz birbirimize bakmaya devam ederken Berat otoriter bir sesle konuşuyordu "Benim adıma konuşma, buna ben karar veririm." Barlas'ın sert bakışlarından kurtulmak istercesine bakışlarımı Berat'a çevirdim. Onu inceliyordum. Kısa boylu, çelimsiz bir çocuktu. Tek yumrukla yere yığılabilecek bir yapıya sahipti ama elindeki silahla kendini koruyarak kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyordu. Bakışları tehlikeli olduğunu

dile getiriyor, gülümsemesiyle tehlikenin adını resmen dudaklarında resmediyordu.

Gözleri yeniden Bade'ye yönelirken birkaç saniyesi onu özlemle incelemekle geçti "Kardeşim neden bu kadar sinirli görünüyorsun? Bak böyle devam edersen eğer beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim."

Bade sessizliğini korurken Berat şeytani bir gülümseme attı ortaya. "Ne dersin, eski günleri yad edelim mi. Odada herkesin önünde sevişelim mi?" Gözleriyle Samet'in yattığı yatağı işaret etti. "Yatağımız da var hazır."

Bade sabır etmeye çalışıyor gibiydi ama kendini tutamadı. Sinirden titremeye başladığını görebiliyordum. "Seni öldüreceğim!"

Berat umursamazca silahına baktı. "Hep böyleydin. O zamanlarda böyle derdin." Yüzüne tekrar bir gülümseme yayılırken Ateş'e çevirdi gözlerini. Ahlaksızca konuşmaya devam ediyordu. "Söylesene hangimiz daha iyiyiz?"

Bade'nin gözlerinde öfkeden çok korku görüyordum şimdi "Sus!"

Berat onu dinlemedi ve yaptığı şeyden hoşnutçasına konuştu. "O sana benim gibi tecavüz etmemiştir herhalde. Onun koynuna isteyerek giriyorsundur." Duyduğum şeyle gözlerim kocaman olurken Bade'ye baktım. Yüzünü yere eğmiş, ağlamaya başlamıştı. Korktum. Kalbime canımı yakan bir yıldırım düştü.

Berat'a inanmak istemiyordum ama bu görüntü o pisliğin yaptığı şeyi resmen doğruluyordu. Biz sadece ona tacizde bulunduğunu düşünürken şimdi... Ah, Bade'nin içinde nasıl bir yangın olduğunu anlayamazdım bile. Yaşadığı şey korkunçtu. Bunu duymak benim tüylerimi bile diken diken etmeye yeterken, o resmen böyle bir şeye maruz kalmıştı ve yıllarca zihninde o iğrenç görüntüyle yaşamıştı. Şimdiye kadar da kimseye bundan bahsetmemişti. Ateş'e bile. Onun da şaşkın olduğunu görüyordum. Bade'nin bunu saklamasının sebebi belliydi, ona bu yüzden kızamazdım. Tek isteğim ona yardımcı olmaktı. O, Berat'ı öldürmek istiyordu. Duyduğum şeyden sonra buna daha fazla engel olmak istedim. O pislik ölümden daha beter bir şey hak ediyordu. Gününü görmeden ölüm yoktu ona!

Berat adi bir şekilde gülüp yüzlerimizi incelerken kendinden gurur duyuyor gibiydi "Yazık, suratlara bakılacak olursa kimseye bundan bahsetmemişsin. Oysa benim gibi birinin ilgisini çektiğin için bunu zevkle anlatırsın sanıyordum. "

Ateş şaşkınlığından kurtulup Bade'ye baktı. Ağladığını görünce yüzünde daha önce görmediğim bir öfke gördüm. Berat'a baktı. Ona saldıracak gibi duruyordu. "Ona gerçekten böyle bir şey yaptın mı?"

Barlas onu vurmak için hazır beklerken silahının horunuzu indirdi. *Evet* derse gözünü kırpmadan vuracağı belliydi. Suratındaki öfkenin onu katil edeceğinden şüphem yoktu.

"Yaptım!" dedi Berat iğrenç bir sırıtışla "Çünkü onu çok istiyordum."

Ateş duyduğu şeye inanamıyormuş gibi görünürken acıyla Bade'ye baktı. Barlas ise burnundan hızlı hızlı nefes alıyordu. Parmağı tetiğe baskı uygulamak için hazır beklerken Berat ona yakın duran Öznur'u tuttuğu gibi kendine çekti. Kafasına silahı dayarken Barlas'a bakıyordu. Kendisini vuracağını anlamıştı. "Beni vurmak gibi bir hata yaparsan kızın ölüsünü görürsün!"

Öznur'a baktım. Korkuyla Samet'e bakıyor, sesini çıkaramıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Bayılacak haldeydi.

Samet ağrı çekiyordu ama kalkmak istedi. O da iyi görünmüyordu. Yüzü sararmıştı. Yataktan doğruldu ama kalkamadı. Kendinde o kadar gücü bulamıyordu. Ama sevgilisini korumak istediği de belliydi.

"Bırak onu!" Bade ağlamayı kesip deli gibi bağırdı. Burada olanlara daha fazla katlanamadığı belliydi.

"O zaman sen gel." dedi Berat pis bakışlarını ona dikerek.

Bade ona doğru yürüyeceği sırada Ateş elini tutarak ona engel oldu "Hayır!"

"Bırak Ateş!" dedi Bade sinirli görünürken. Herkese, her şeye öfkeliydi. Kendine bile.

Ateş bunu yapmayacağını belirtince "Bırak!" diye ağlamaya başladı Bade. Duygu değişimleri yaşıyordu. Berat'tı onu bu hale getiren. Ondan bir türlü kurtulamıyordu.

"Sana bırak diyor." Berat silahın namlusunu Ateş'e doğrultunca Bade korkuyla elini bıraktırdı ve onun yanına gitti.

Ateş'in dilinden öfkeyle tehdit cümleleri dökülüyordu "Tüm bunların bedelini ödeyeceksin!"

"Cehennemde mi?" diyerek kahkaha patlattı Berat. Sonra Öznur'u itip Bade'yi yanına çekti. Silahın namlusunu onun şakağına dayarken Barlas'a bakarak konuşuyordu. "Şimdi Barlas hariç herkes dışarı!"

Kimse dediğini yapmayınca tavana doğru bir el ateş etti. "Dışarı dedim! Biz burada koz paylaşacağız."

Öznur, Samet'in yatağına yaklaştı. Tekerlekleri bulunan yatağı ileri doğru iterken Bade'nin yerinden hiç kıpırdamayan Ateş'e baktığını gördüm. "Ateş lütfen çık!" Ona yalvarıyordu. Bunu başına bir şey gelmesin diye yaptığı kesindi. Berat'ın intikam uğruna ona zarar vermesini istemiyor olmalıydı.

Ateş onu onaylamayınca Berat Bade'nin şakağına daha çok bastırdı silahı. Böyle yaparak Ateş'i dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bizi neden çıkarmak istediğini bilmiyordum. Anlayamıyordum da.

Öznur'a yardım edip Samet'i odadan çıkardıktan sonra geri dönüp Ateş'i kolundan tuttum. Buradan çıkmak istemediği o kadar belli oluyordu ki gözlerini Bade'den ayıramadı. Ben de o sırada Barlas'a bakıyordum. Silahı hala Berat'ın üzerindeydi ama gözleri bana kaymıştı. Kapıdan çıkana kadar baktı.

Ona hiçbir konuda yalvarmayacağımı bilirken şimdi ona yalvarır gibi bakıyordum. Biz buradan çıktığımızda bir şeyler yapsın, Berat'ı etkisiz hale

getirsin istiyordum. Bakışlarımdan ne istediğimi anladığından emindim. Ama bunu yapabilir miydi onu bilmiyordum?

"Kapıyı da kapatın."

Gözlerimi Barlas'tan ayırıp Ateş'le birlikte odadan çıkınca Berat'ın dediğini yapıp kapıyı kapattım. Birkaç saniye sonra kitlenme sesi geldi. Berat hiçbir koşulda içeri dalmamızı istemiyordu anlaşılan. Aşağılık pislik, ona o kadar öfkeliydim ki gırtlağına yapışmak istiyordum!

Elektrikler geri gelirken gözlerim Samet'e kaydı. Çok fazla ağrı çekiyor olmalıydı ki ağrıdan kıvranmaya başlamıştı. Öznur çaresiz görünüyordu. "Çok ağrısı var! Ben onu dışarı çıkarıyorum." deyip yatağını ileri doğru sürmeye başladı.

Yanımdan geçerken omzuna dokundum "Tamam, asansörleri kullan."

Beni onaylarken ağladığını gördüm. Olanlara daha fazla dayanamamıştı. Gözlerime öyle farklı bir şekilde bakıyordu ki beni de ağlatacağını düşündüm. Samet'e çevirdim gözlerimi. Onun da bakışları bendeydi. Ağrı çekiyordu ama sesini çıkarmıyordu. Haline acırken garip bir sancı vurdu kalbime. O an garip bir şey hissettim. Bu his çok tanıdıktı: Kötü bir histi.

Onlar buradan giderken bakışlarımı onlardan alıp kapalı kapıya yönlendirdim. İçeride ne oluyordu bilmiyordum. Sadece içimdeki o hissin onlarla bir ilgisi olmamasını diledim.

"O herifi öldüreceğim!" Ateş duvara doğru dönmüş alnını oraya çarpıyordu.

"Ateş lütfen!" diyerek yanına yaklaştım.

Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. "Ona nasıl dokunur!" Sesi acılıydı. Tarifi imkansız bir acı içinde olduğunu biliyordum. Keşke o acıyı içinden söküp alabilsem diye düşündüm.

"Hesabını verecek!" dedim büyük bir hırsla.

Sesi güçsüz çıkıyordu. "Bana hiçbir şey anlatmadı."

"Bunu hiçbirimize anlatmadı."

"Ben onun sevdiği adamım. Bana anlatsaydı ona yardımcı olurdum." deyince çaresizce başımı önüme eğdim. Ağzım kurumuştu. Sözcükler boğazıma saplanıyordu resmen. "Yardımcı olacaksın, hepimiz olacağız."

Duvarı yumrukluyordu "Senelerdir bunu nasıl içinde tuttu? O için için yanarken ben bunu nasıl görmem?"

Ağlamaya başladı. Onu ağlarken daha önce hiç görmemiştim. Çaresizlikten ağlıyordu. Acıdan, üzüntüden, dertten... "Kendi kendine atlatmaya çalışmış resmen. Bir insan neden bunu kendine yapar?"

"Bade güçlü bir kız, o her şeyin üstesinden gelir." dedim buna yürekten inanarak. Utandığı için bunu anlatmamasına kızıyordum. Asıl utanması gereken pislik içeride bunu gururla açıklamışken Bade gözyaşları içinde sessiz kalmıştı. Onu her gördüğünde o anları zihninde tekrar tekrar yaşadığından emindim. Aslında hiçbir şey anlatmadığı için ona kızmıyordum; hiçbir şey anlamadığımız için bize kızıyordum. Bu kadar mı kördük? O zihnindeki görüntüyle savaş halindeyken bunu nasıl görmezdik? Çok mu iyi gizlemişti?

Ateş daha çok ağladı. Ağlarken alnını duvara durmaya devam ediyordu. Bu görüntü beni kahretmişti. "Bundan daha önce haberim olsaydı o herifi kendi ellerimle öldürürdüm!"

"Bu iş burada kalmaz, cezasını çekecek!" dedim keskin bir öfkeyle

İşte o an silahın patlama sesi duyuldu. İkimizde kapıya doğru bakarken kalbim göğüs kafesimi parçalayıp çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Bade!"

Ateş kapıyı yaklaşıp sertçe yumruklamaya başlamıştı. Ona bir şey olduğunu düşünüyordu ama içeride biri daha vardı: Barlas!

Berat'ın ondan intikam almak istediğini hesaba katacak olursak vurduğu kişi o olabilirdi. Donduğumu hissettim. Düşüncelerim birbirine girmişti. Kapı

açıldığı an neler olacağını bilmiyordum. İçeride ölü bir ceset görebilirdik. Belki de iki. İkisini de öldürebilirdi.

O kurşunun korkutulmak amacıyla tavana sıkılmış olmasını diledim. Aksi kafayı yememe sebep olabilirdi.

"Aç kapıyı!" Ateş kapının kolunu yukarı aşağı oynatıyordu. "Aç kapıyı dedim!"

Kimse açmayınca omzuyla kırmaya çalıştı. "Sen bittin Berat! Seni öldüreceğim!"

O sırada ben tepkisiz bir şekilde öylece bekliyordum. İçeride hiç ses yoktu. Zihnim ise istemediğim birçok sesle doluydu. Yüzümü ellerimle kapatıp ağlamaya başladım. İçeride ne olduğunu bilmemek beni kahrediyordu. Ben hiç sevdiğim birini kaybetmemiştim. O kapı açıldığı an karşıma ölü bir beden sunulabilirdi. O beden Bade'ye aitse nasıl bir acı çekeceğimi tahmin bile edemiyordum ama Barlas'a aitse...

Ona öfkeliydim, nefret doluydum, intikam istiyordum ama ölmesini istemiyordum... Hiç istememiştim.

Ateş'in kapıyı kırma çabaları devam ederken hastanenin içinde iki el silah sesi duyuldu. Ağlamam aniden dururken kafamı koridora doğru çevirdim. İçimde korkunun değil garip bir hissin varlığı dolanıyordu. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ama buna rağmen koşmaya başladım "Öznur!" Bir şey olmuştu. Bunu görmesem de hissedebiliyordum.

Ben hızla koşarken Ateş arkamdan seslendi. "Öykü!"

Asansörlerin olduğu yerde dururken hızla butonlara bastım. Kat göstergesine bakınca asansörlerden birinin zaten bu kata doğru çıktığını gördüm. Öbürü ise bir kat yukarıdan aşağı inmeye başlamıştı.

Ateş yanımda durduğu an üs kattan inen asansör de bu katta durdu ve kapısı iki yana açıldı. Boştu, kimse yoktu. Diğerini beklerken içimdeki garip hissin varlığını koruduğunu hissettim. Öyle hızlı nefes alıyordum ki kulaklarım sadece nefes sesime odaklanmıştı.

Asansör bu kata doğru çıkarken tüm vücudumun sancıdığına şahit oldum. Gözlerim kötü bir şey görmüyordu ama kalbim neler olacağını önceden tahmin etmiş gibi vücudumun tepki vermesini sağlıyordu. Ağır bir yük ve zafiyet vardı kalbimde. Korkudan olduğunu düşünüyordum. Ya da kalbim göreceğim görüntü için şimdiden ağlıyordu.

Asansör nihayet bu katta dururken kapısı iki yana açıldı. Gördüğüm ilk görüntü Samet'in yatağı üzerinde kanlı bir şekilde yatıyor oluşuydu. Öznur ise yerde boylu boyunca uzanmış, karnından akan kanla can çekişiyordu. Gözleri açıktı, bana bakıyordu.

Dehşet veren görüntüyle çığlığı basarken asansörün içinde kim olduğunu bilmediğim birini daha fark ettim. Bizim yaşlarımızda uzun boylu bir çocuktu. Gözleri üzerimizdeyken dudağının kenarı tehlikeli bir şekilde yukarı doğru kaydı. Elindeki silahı bize doğrultunca fark ettiğim tek şey kolundaki Anka kuşu dövmesi oldu.

Ben yerimden kıpırdayamazken Ateş belimden tutup beni hızla asansöre çekti. Kat butonlarından birine hızla basıp buradan gitmemizi sağlarken kapanmaya başlayan kapının arasından çocuğu gördüm. Silahı tekrar bize doğrultup tetiğe bastı. Mermi hızla arkamızda kalan aynaya saplanırken kapı kapandı ama silah sesi kesilmedi. Arkamızdan birkaç kere daha ateş etmişti.

Yerde bin parçaya ayrılan aynalara bakarken boğulduğumu hissetim. Bir şey boğazımı sıkıyor, nefes almamı engelliyordu. Her şey on saniyelik kısa bir zamanda gerçekleşmişti. Zihnim durdu, kalbim durdu, ruhumsa yerdeki aynalar gibi parçalara ayrıldı. Gözlerim gördüğüm görüntüyü bir tabuta koyup, unutulmaz bir anı olarak zihnime taşıdı.

Ben bugün bir şeye şahit olmuştum ama neye şahit olduğumu bilmeyecek kadar uyuşuk bir kafayla yaşıyordum. Doğru mu görmüştüm? Arkadaşlarım asansörün içinde kanlı bir halde mi yatıyorlardı? Ölmezlerdi değil mi? Bana hiç tatmadığım ölüm acısını tattırmazlardı?

Kulaklarımda uğultu hissederken kalbimin acı dolu sesi yankılandı içimde. Bana bir şeyler diyordu. O hissetmişti. Şimdi o yükün sebebini anlıyordum. Benim kalbim tehlikeyi hissederdi. Hep hissetmişti.

Zafiyeti de bu yüzdendi...

Sevgili arkadaşlar vaktiniz varsa eğer burayı okumanızı isterim.

Çete 3'ü yazarken çok fazla beklediğinizi bildiğimden wattpad'de yayımlama gibi bir karar aldım. Amacım daha fazla beklememeniz ve bölümleri okurken birbirinizle bölüm hakkında konuşabilmenizdi. Bölümleri ilk başlarda düzenli olarak her hafta attım. Daha sonra işlerim olduğunu söyleyerek daha geç atacağımı bildirdim (Kanku Badi'nin kitap olmasından bahsetmiyorum)

Bunu söylediğim halde panom yığınla linç mesajlarıyla doldu. Geç geleceğini söylememe rağmen bölümün ne zaman geleceğini söylememekle suçlandım. Bölümlerin sonuna açıklama yaptım olmadı. Aylarca bölüm gelmiyor diyenleriniz oldu. Bu hiçbir zaman üç haftayı geçmemişken...

Panomdaki mesajları okurken modumun ne kadar düştüğünü tahmin edemezsiniz. O kadar düşüyordu ki bu bölümlere de yansıyordu. Baskı ve stres altındayken ortaya güzel bir bölüm sunamam. Bu yüzden panoma bakmama kararı aldım. Cuma günü panomda yazanları okumak için girdiğimde iyi ki bakmamışım dedim. Orada okuduklarımla ben bölüm falan yazamazdım. Resmen bir saldırı gördüm.

Ben bölümün ne zaman geleceğini hiçbir zaman önceden söylemiyorum. Çünkü, bölüm dediğim gün gelmezse eğer yine linç yiyeceğim. Bunu önceki senelerden biliyorum. Hal böyle olunca size nasıl gün vermemi bekliyorsunuz benden? Versem gelmezse linçleyeceksiniz, vermesem yine linçliyorsunuz. Siz söyleyin ben ne yapayım?

Yazılanları görünce gerçekten çok kırıldım. Hakaret edenlerde vardı onları sessize aldım. Yapan olursa yine alacağım. Kitabı destekliyor olabilirsiniz ama böyle yaparak benim modumu düşürüyorsunuz.

Yazmaya dair hevesim kalmadı. Eğer Çete'yi burada paylaşmıyor olsaydım belki de daha hevesli bölüm yazacaktım. Çabuk kırılan bir insanım. Özellikle sevdiklerimden böyle şeyler görünce daha çok kırılıyorum.

Mesajları kendinizi benim yerime koyarak bir okuyun bakalım nasıl hissedeceksiniz? Çoğunuz benim yerimde olsa hikayeye bile devam etmezdi.

Bir kabahatim varsa hepinizden özür diliyorum. Tekrar söylüyorum, bölümün ne zaman geleceğiyle ilgili bir gün hiçbir zaman vermeyeceğim. Anca diğer bölümlerde de yaptığım gibi tahmini bir süre veririm.

Gelelim şimdi neden hızlı bölüm yazmadığıma; öncelikle elimde birikmiş bir bölüm yok. Biriktirip atmadığımı düşünenler var diye bunu da açıklama gereği duydum. Öyle olsa niye atmayayım? Her neyse; ben bölümleri geç atıyorsam bir şey vardır muhakkak. Keyfimden yazmamazlık yapmıyorum. Burada açıklamıyorum diye bu kadar üzerime gelmenizi anlamıyorum. Belki açıklayamadığım şeyler var, belki açıklamak istemiyorum, belki açıklayamıyorum...

Anlayışlı olmazsak bu iş nasıl devam edecek arkadaşlar?

Hepinizi çok seviyorum. Buna inanmayanlarınız olacaktır ama gerçekten çok seviyorum. Panoda bizim sayemizde buralardasın diyenler de vardı. Ben hiçbir zaman bunu inkar ettim mi? Aksine her zaman hepinize bunun için teşekkür ettim. Yine ediyorum. Teşekkür ederim, her birinize.

Dostsunuz siz bana, yoldaşsınız. Bir yola birlikte başladıysak lütfen anlayış halinde ilerleyelim.

Çete'ye ara versem daha çok linç yiyeceğimin farkındayım. Devam etsem bölümler geç geliyor diye kızıyorsunuz? E ne yapsın şimdi bu yazar?

Yemin ediyorum hayatımda hiç bu kadar çaresiz kaldığım bir zaman olmamıştı. Beni eskiden beri takip edenler bilirler, eskiden hızlı yazardım. Ama şu an yazamıyorsam işlerim aksine muhakkak bir şey vardır.

Kendimi toparladığımda size söz daha hızlı olacağım. Eski düzenimize döneceğiz. Sadece o zamana kadar sizden anlayış bekliyorum.

Beni anladığınızı umut ediyorum.

Bu konularda iyi değilim ama umarım kendimi ifade edebilmişimdir.

Ben hiçbirinize kırgın ya da kızgın değilim. Öyleydim ama çabuk geçti. Sizi de haklı görüyorum. Zannetmeyin ki haksızsınız. Çok beklediniz. Zaten bende daha fazla beklemeyin diye burada yazıyorum. Eğer burada yazmasam aylarca bekleyecektiniz. Şimdi iki üç hafta beklemek zor gelmesin lütfen. Sizden rica ediyorum.

Kafanızı şişirdiğimin farkındayım, artık gidiyorum. Kendinize dikkat edin hepinizi öpüyorum

Bu arada bundan sonraki bölümlerle ilgili de bir açıklama yapayım: İkinci kitapta çok fazla aksiyon olduğunu, bunun yorduğunu söyleyen okurlarım olmuştu. Bilmiyorum herkes öyle mi düşünüyor ama ben aksiyon yazmayı seven bir insanım. Bundan sonraki bölümlerde de bol bol aksiyon okuyacaksınız. Umarım bu sizi rahatsız etmez. Çünkü Çete 3'e asıl şimdi başlıyoruz..

70.BÖLÜM

1 Hafta Sonra

Soğuk bir gündü.

Ellerim toprağın üzerinde, gözlerim arkadaşlarımın isminin yazılı olduğu tabeladaydı. Canım acıyordu. İçimde patlayan bir volkan vardı ve alevleri her yerimi sarmış durumdaydı. Günlerdir gözyaşlarım dışıma akmıştı. Burada ise içime akıttığım yaşlarla alevleri söndürmeye çalışıyordum. Ama nafileydi. Bu alev sönmezdi. Tarifsiz bir acı yaşıyordum. En kötüsü de hesabını kimseye soramıyordum.

Çiseleyen yağmur damlaları elime değip oradan kayarak toprağa karışırken gözlerimi kapattım. Her bir zerrem yorgun, uykusuz, dağılmış ve bitkin haldeydi. Ölüm ansızın gelmişti ve iki genç bedeni koparmıştı bizden. Kendimi kötü bir kabusun içindeymişim gibi hissediyordum. Ama hayır, en kötü kabus bile bu kadar korkunç olamazdı. Başka bir şey yaşıyorduk biz. Kötü talihimizi yazan mürekkep kanlıydı, sayfalarımıza sadece acı bırakıyordu. En masumlarımızdı toprağın altında yatan. En suçsuzlarımız. Ölmek bir hak ediş değildi. Öyle olsaydı şu an gözyaşlarıyla ıslanmış toprağın altında Samet ya da Öznur değil, ben yatıyor olurdum. Ölümü benden daha fazla kimsenin hak etmediğine inanıyordum. Bu kadar yüke sahip bedenin acısını sadece soğuk toprak dindirebilirdi.

Devam edemeyecek kadar yorgundum ama pes etmeyi kendime yediremiyordum. Çürümüş bir kaktüs olduğumu düşünürken şimdi kendimi güçlü bir kartal gibi hissediyordum.

Aysun, Bade ve Koray benim gibi sessizce toprağa bakarken boğazımı temizleyip konuşmaya başladım. "Bir yerde okumuştum, bazı kartallar seksen yıl yaşar." Hepsinin gözleri bana döndü. Neden bahsettiğimi anlamak için merakla bana bakıyorlardı "Kartallar kırk yaşına geldiğinde avını yakalamak için kullandığı tırnakları içeri doğru uzamaya başlar. Takılacak sivri kısım içeride kaldığından avını yakalayamaz. Avını

öldürürken kullanacağı gagası da içeri doğru uzayıp kıvrıldığı için avına etki edemez. Kanatları kalınlaşır, kanadını çırpamaz hale gelir. Gagası ve pençesi işe yaramaz kartal da bir müddet sonra ölür."

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. Bakışlarım çiseleyen yağmurun ıslattığı topraktaydı. "Kartalların küçük bir kısmı kırk yaşına geldiğinde sürüden ayrılır, dağın ücra bir köşesinde bir kayanın üstüne gider ve tek başına bir yıl geçirir. Önce gagasını vura vura parçalayıp kan revan içinde kalarak o gagayı düşürür, onun yerine yeni bir gaga çıkarır. Tırnaklarını kayalara sürte sürte gevşetir, gagasıyla onları tek tek söker. Yeni gagası ve yeni çıkan tırnaklarıyla tüylerini yolar, yeni tüyler çıkarır. Ve böylece yeni gagası, yeni pençeleriyle hayatına devam eder."

Ne demek istediğimi anlayan Bade sitem eder gibi konuştu. "Biz bir kartal değiliz Öykü."

"Olacağız." deyip ona baktım "Çektiğimiz acılar bizi baştan yaratacak."

Hayatıma daha güçlü devam edebilmek için tıpkı bir kartal gibi çok fazla acı çekmem gerektiğine inanıyordum. Bazen yola devam edebilmek için acı çekmeyi göze almak gerekirdi. Böyle bir şey istemememe rağmen bir şekilde kendimi acı çekerken buluyor, çektiğim acılarla daha da güçlendiğimi hissediyordum.

Ölüm acısı bile insanı güçlendirebiliyordu. Onların sesini bir daha duyamayacak olmak, yüzlerini göremeyecek olmak bir nevi bizim için de bir ölümdü ama acılarımıza yedik düşemezdik. Öyle ya da böyle devam etmek zorundaydık. Ben güçlü devam etmeyi seçiyordum.

Bir haftadır neredeyse hepimiz bunalımdaydık. Kabristanı ziyaret ediyor, saatlerce burada oturuyor ve hiç konuşmuyorduk. Yaptığımız tek şey ağlamaktı. Ağlayıp acımızı dindirmeye çalışmak. Peki işe yarıyor muydu? Hayır.

Ölümleri çok ani olmuştu. O gün duyduğum silah sesi hala kulaklarımdaydı. Hiçbir şeyi unutamıyordum. Gözlerimi kapattığım an onları asansörde gördüğüm görüntü geliyordu aklıma. Samet'in öylece

yatağının üzerinde yatması, Öznur'un gözleri açık bir şekilde can çekişmesi...

Bunlar zor unutulacak görüntülerdi. Evet unutulacak diyordum çünkü unutacaktım. Onları gördüğüm son görüntüyle hatırlamak istemiyordum. Gülerken, eğlenirken, birbirlerine aşkla bakarlarken hatırlamak istiyordum. Kan onları bana hatırlatmayacaktı.

Kan o günü bana hatırlatacaktı. Ateş'le asansörden çıktığımızda bizi polisler karşılaşmıştı. Orada polisler olmasa kaçımız daha kurşun yiyecektik bilmiyordum. Kolunda dövme olan çocuk bizimkilerden ne istemişti, neden onları öldürmüştü bir fikrimiz yoktu. Berat polisler geldiğinde oradan o çocukla birlikte kaçtığı için bunu öğrenememiştik. Odadan gelen o silah sesi...Ah, Berat'ın bizimkilerden birine zarar verdiğini düşünmüştüm ama öyle değildi. Barlas onu kolundan vurmuştu ve Berat orayı kanlar içinde terk etmişti.

Şimdi neredeydi bilmiyorduk. Çete onu bulmak için günlerdir uğraş gösteriyordu. Berat'tan intikam almadan rahat durmazlardı. Barlas'ın gözlerindeki hırsı görmüştüm. Başka bakıyordu. Kahrolmuş bir haldeydi. Onu o günden sonra bir tek Samet'in ölü bedenini gördüğünde ağlarken görmüştüm. Başka hiç ağlamamıştı. Bazı şeyleri içine attığı belliydi. Buna rağmen eğilmiyor, dik duruyordu. Belki de intikam hırsıydı onu böyle dik tutan.

Berat'ı yakalayınca ona ne yapardı bilmiyordum ama bulunmasında onlara yardım etmek istiyordum. İşe Pamir'in yanına giderek başlayacaktım. Onu bir haftadır hiç görmemiştim. Sanki olanlardan haberi varmış gibi beni hiç aramamıştı. Bir şeyler dönüyordu, farklı şeyler ve ben bunun ne olduğunu çözecektim. Kolunda anka kuşu dövmesi bulunan çocuğun Berat'la ne ilgisi vardı öğrenecektim.

Gördüğüm dövmeli çocuktan şimdiye kadar kimseye bahsetmemiştim. Belki bahsetmiş olsam şu ana kadar Berat'ı bulabilirdik ama bu durumun iki çete arasında kavgaya neden olacağını bildiğimden susuyordum. Önce Pamir bu olayın neresindeydi onu öğrenecektim. Olayla ilgisi olmayabilirdi. Çetesinde ona hainlik yapan birçok kişi vardı. Belki o çocuk da bir haindi. Ya da değildi. Pamir o gün orada ne olacağını biliyordu. Emri bile kendi

vermiş olabilirdi. Of! Aklım çok karışıktı. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşırmıştım artık.

Doğruyu yaptığımdan emin değildim. Ben artık hiçbir şeyden emin değildim. Nerede susacağımı, nerede konuşacağımı bilemiyordum. Dengem şaşmıştı. Elimde bir terazi vardı ve yanlışlarımın doğrularımdan daha ağır geldiğini görebiliyordum. Derdim sadece o teraziyi dengede tutmaktı. Bunun içi savaşıyor, bu yüzden susmayı tercih ediyordum.

"Artık ağlayamıyorum bile." Gözlerim yeniden Bade'ye dönerken avucuna Samet'in toprağından aldığını gördüm. Durgundu, konuşmayı çok sevmezdi zaten ama son günlerde neredeyse hiç konuşmamıştı. Şaşırmıyordum. Aslında bir bakıma hepimiz öyleydik. O kadar susup o kadar ağlamıştık ki akıtacak bir damla yaş bile kalmamıştı gözlerimizde.

"Hepimiz aynı durumdayız." dedim onu izlerken.

Kaşları çatıldı. Konuşurken sinirli görünüyordu "Şu halime bak, bu ben değilim. Kendimi güçlü bilirdim. Bu kadar yıkılacağım aklımın ucundan bile geçmezdi." Avucundaki toprağı bırakırken iç çekti. "İkisini de çok özleyeceğim."

Bakışlarımı ondan alıp Öznur'un adının yazılı olduğu tabelaya çevirdim. Ne yakışıksız bir görüntüydü. Onun adının orada yazması çok anlamsızdı. Ona ölümü yakıştırmıyordum. Samet'e de öyle. Sanki bir yerden çıkıp gelecek gibiydiler. Ölüm şaka değildi ama toprağın altında sevdiğin birinin yattığını bilmek sanki şakaymış gibi hissettiriyordu. Belki de ilk defa sevdiğim birilerini kaybettiğim için bana öyle geliyordu.

"Yağmur hızlanıyor, gidelim artık." Koray başımızda durmuş bizi beklerken Bade onu reddetti. "Hayır, biraz daha kalmak istiyorum." Bade Barlas gibiydi. Güçlü görünmek için acısını gizlerdi ama şimdi bunu yapamıyordu.

"Orada ölen ben olmalıydım, her şey benim yüzümden oldu." dedi sıkıntılı bir sesle. Bir haftadır yaptığı şey buydu işte, kendini suçlamak. O kadar ölmek istediğini söylemişti ki karşımda Bade olduğuna inanamamıştım. Aslında onu yıkan arkadaşlarının ölümü değildi. Berat'ın tekrar karşısına

çıkmış olmasıydı. Bade ölüm acısını içinde yaşayabilirdi, dışa vurduğu sadece korkulu rüyası Berat'tı.

"Kendini suçlamayı bırak artık, hiçbir şey senin suçun değil." dedim kendini toparlaması için. Kızıyordum ona, birkaç kere de aynı konu yüzünden bağırdığım olmuştu ama bana alınmamıştı. Kendi iyiliğini istediğimin farkındaydı. Zaten o da kendine kızıyordu. Böyle bir durumda kimseye kızacağını düşünmüyordum.

Başını önüne eğdi. Gülerken ortaya çıkan gamzesi uzun zamandır yerinde değildi. Bade'nin gözyaşları arasında kaybolmuştu sanki. "Arkadaşlarımı aldı benden, kuzenimi aldı. Canımı almak varken canımı yakmak istedi. İntikamını böyle aldı benden."

Onun hapisten çıkışı hepimizin felaketi olmuştu. Elimizden kaçmıştı ve şu an muhtemelen intikam planları yapıyordu. Hırsı aslında Bade'ye değil, Barlas'aydı. Onun için geri dönecekti. Bizim isteğimizde o geri dönmeden önce bizim onu bulmamızdı. Aksi olursa yeni bir ölüm olabilirdi.

Günlerdir ağzını bıçak açmayanlardan biri de Aysun'du. O hayatında ilk defa birini kaybetmemişti ama bu ölüm ona babasının ölümünü hatırlattığı için kendini yeni yeni toparlıyordu. "O gün polisler gelmeseydi senin de canını alacaktı muhtemelen." dedi Bade'ye bitkin çıkan sesiyle.

Bade yavaşça başını salladı "Hayır, bana bir şey yapmayacaktı. O sadece acı çekeyim istiyor. Beni öldürürse oyun biter. O oynamayı sever. Acı çektirmeyi sever. Ağlatmayı sever..." deyip tedirgin bir hale büründü "Geri gelecek!"

Çenemi dikleştirdim "Hazır olacağız!"

Bade'nin gözlerinde olumsuz bir ifade gizliydi. "Diğerinde hazır mıydık?"

"Bizi gafil avlayacağını bilemedik. Hem çete onu arıyor, bulacaklar." dedim emin bir şekilde.

Bade avucuna yeniden toprak alıp onu sıktı. Öfkeli görünüyordu "Bulduklarında onu öldüreceğim!"

Onu her gördüğünde başka bir Bade'ye dönüyordu ama bu sefer karşısında güçsüz kalacağını sanmıyordum. Öfkesi dediği gibi onu katil edemezdi belki ama Berat'a kalıcı hasara neden olacak bir şey yapacağı kesindi.

Aysun ve Koray ona garip bir şekilde bakarken onlara da kızdı "Bana öyle bakmayın, iyiyim ben!"

Koray yanına yaklaşıp elini omzuna koydu. İyi olmadığını benim gibi o da görebiliyordu "Hadi Bade, gidelim."

"Biraz daha kalmak istiyorum dedim!"

"Yağmur yağıyor üşüteceğiz."

"Sence bu umurumda mı?"

Acı çektiğini görebiliyordum ama şu an burada kalmak istemesinin nedeni toprağın altında yatan arkadaşlarımıza duyduğu özlem değildi, kendine duyduğu öfkeydi. "Bade olanlar yüzünden kendini cezalandırmaya çalışma. Koray haklı, gitmeliyiz üşüteceğiz." dedim buna bir son vermesini isteyerek.

Bana baktı. Ne düşündüğünü anlamış olmama şaşırmıyor gibiydi. Onu tanıyan her insan şu an kendini cezalandırdığını anlardı zaten. Söylediğim şeyden sonra Samet'in toprağını okşayıp yavaşça ayağa kalktı. Ağlamıyor gibi görünüyordu ama gözyaşlarının içinde bir göl oluşturduğunu hissedebiliyordum. Koray kolunu omzuna atıp onu arabaya doğru götürürken hala Öznur'un mezarı başında bekleyen Aysun'a çevirdim kafamı.

Kalkacak gibi görünmüyordu. Yanına yaklaşıp omzunu sıvazladım. "Aysun hadi."

Gözleri topraktayken bana bakmadan konuştu "Biz bu acıya nasıl dayanacağız Öykü?" Sesindeki derin acı ve özlem içimde bastırdığım hisleri aniden sızlattı. Atlatması zor bir durum yaşıyorduk. Bir değil iki arkadaşımızı kaybetmiştik. Bu da çektiğimiz acıyı ikiye katlıyordu. Kimse iyi değildi. Sadece iyi olmaya çalışıyordu.

Benim sesimde de en az Aysun'un ki kadar acı yatıyordu "Yola devam edebilmemiz için acıyı bastırmamız gerekiyor."

Gözlerini kapatıp başını önüne eğdi "Ben bunu yapamıyorum."

"Yapacaksın."

"Onu bir daha göremeyecek olmak çok kötü!"

Böyle düşününce acı daha da artıyordu. Her ne kadar burada uyuduklarını bilsem de hiç ölmemişler gibi düşünmek istiyordum. Ben acımı böyle bastırmayı tercih ediyordum. Onları görmesem de zihnimde seslerini duyuyordum. Bu da özlemime iyi geliyordu.

Aysun'un yüzünü kendime çevirdim. "Onu bir daha göremeyeceğini kim söyledi. İki gün önce rüyanda gördüğünü söylememiş miydin? Baksana, onu özlediğimizin Öznur da farkında. Bizi asla bırakmaz."

Ağlayacak gibi oldu ama sonra gülümsedi. İçimi yakıyordu bu gülüş, acı barındırıyordu.

"Hadi." deyince son kez Öznur'un toprağına bakıp ayağa kalktı ve arabaya doğru yürüdü. Peşinden giderken Koray'ın bizi arabasının önünde beklediğini gördüm. Aysun arabaya girdi ama ben öylece bekledim. Koray anlamsızca yüzüme baktı "Sen gelmiyor musun?"

"Siz gidin benim işim var."

"Ne işi bu?"

"İş işte Koray, ne önemi var!" dedim sinirle.

Şaşırdı. "Tamam, bir şey sormadım ne kızıyorsun?" Arabanın kapısını açtı "Bade'yi evine götüreceğim oraya gelirsin."

"Tamam." deyince içeri girip arabayı çalıştırdı. Buradan giderlerken arkalarından baktım. Gergin hissediyordum. Sormam gereken bir hesap vardı ve olacaklar yüzünden endişeliydim. Bizimkilerin ölümüne neden olan çocuk Pamir'in çetesindeydi. Bunu bilirken susmak şu ana kadar

taşıdığım en ağır yüktü. Başıma şimdiye kadar sustuğum meseleler için çok fazla şey gelmişti. Yine gelebilirdi ama bu sefer çete için susuyordum. Tek derdim onların iyiliğiydi.

Araba görüş alanımdan çıkınca hemen boş bir taksi çevirip atladım. Yağmur çiselemeyi bırakmıştı. Sanki mezarda uzun uzun kalmamız onu rahatsız etmiş de oradan ayrılmamız için çiselemeye başlamış gibiydi. Gökyüzü bile bize karşıydı. Acımızı yaşamamıza izin vermiyordu.

Uzun bir süre sonra Pamir'in mekanına gelince büyük bir hırsla taksiden çıkıp içeri girdim. Pahalı araçların ortasından geçerken gözlerim Pamir'i arıyordu. Yoktu. Çetesinden birkaç kişi buradaydı, bir de Gaye. Geldiğimi görünce gözleri büyük bir nefretle büyüdü.

Önünde durunca biraz sinir biraz da nefretle "Pamir nerede?" diye sordum. Kollarını göğsünde birleştirip bir süre beni inceledi. Sinirden çenesi seğiriyordu. Beni görmek ona iyi gelmiyor olmalıydı.

"Pamir abi diyeceksin... herkes gibi!" diyerek uyardı beni.

Uyarısını ciddiye almazken "Pamir nerede?" diye bağırdım. Ona sabır edecek halim yoktu. Ben bir haftadır bu günü bekliyordum. Toparlanmıştım ve ondan hesap soracak duruma gelmiştim. Bugün olup biteni öğrenecektim.

Ellerini hızla iki yanına indirip bana saldıracak gibi oldu "Ağzını yırtayım mı istiyorsun sen?"

"Denesene!" dedim onu kışkırtarak. Sinirden hızlı nefes aldığı için omuzları inip kalkarken elini yumruk yapıp suratıma vurmaya çalıştı. Refleksim iyi oldu için kafamı geri çekip kolunu yakaladım ve geriye doğru bükerek canını yaktım.

Acı çektiği her halinden belli olurken kıvranmaya başladı "Bırak!"

"Pamir nerede dedim!"

Çetedekiler onu kurtarmak için hiçbir hamlede bulunmadılar. Arkamdaki bir noktaya odaklanmışlardı. "Sana diyorum Pamir nerede?"

Elimden kurtulmak için çırpınmaya devam ederken Pamir'in sesi duyuldu. "Buradayım!"

Gaye'yi sertçe itip arkamı döndüm. Giriş kapısında duruyordu. Yavaş adımlarla yürüyüp yanımıza geldi. Beni özlemle süzdü. Tam bir şey diyecekken ondan önce davrandım. "Sana tek bir soru soracağım ve beni oyalamadan cevap vermeni bekleyeceğim."

Alnının ortasında meraktan oluşan bir kırışıklık meydana geldi.

"Arkadaşlarımın ölümünde parmağın var mı?" dedim korkusuzca. Evet, o bir katildi. İstese beni buradan sağ çıkarmaz hatta bir organımı kesip içerideki o kırmızı odada saklayabilirdi ama ondan korkmuyordum. Öfkem daha baskındı ve onun yapacaklarından korkmamamı sağlıyordu.

Gözleri neler olduğunu anlamak istercesine çetesine kaydı. Sonra yine bana döndü "Neden bahsediyorsun?"

"Çetenden birinin arkadaşlarımı öldürdüğünden bahsediyorum!"

İçeride bir sessizlik oldu. Sırtım çetesine dönük olduğu için yüz hallerini görmüyordum ama şaşırdıklarını çıkardıkları seslerden anlayabiliyordum.

Pamir saçma gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Nereden çıkardın bunu?"

"Kolundaki dövmeyi gördüm."

Gaye girdi araya. Konuşurken bağırıyordu "Yanlış görmüşsündür!"

"Ne gördüğümü biliyorum!"

"Benim haberim olmadan kimse böyle bir şey yapmaz." dedi Pamir büyük bir sakinlikle. Anlaşılan bu durumun onunla bir ilgisi yoktu. Ama yine de ona inanamazdı. Ne yapmak istediği belli olmuyordu. Bana daha önce yalan söylemiş biriydi, ona güvenemezdim. Çok başka emelleri olabilirdi. Benim bilmediğim emeller...

"Haberin vardır diye düşünüyorum." diyerek ona inanmadığımı belli ettim. Saklayacak değildim. Beni inandırsın istiyordum. Başka türlü ona nasıl inanacaktım ki? Kanıt istiyordum.

"Böyle bir emri neden vereyim?"

"Bunu sen söyleyeceksin!" dedim karşısında dik bir duruş sergilerken. Ona inanmadığım için kızar zannediyordum ama hala sakinliğini koruyordu. "Yüzünü iyi gördün mü?"

"Evet."

"Burada mı?" diyerek çenesinin ucuyla arkamda kalan gurubu işaret etti. Girerken kontrol ettiğim için o çocuğun burada olmadığını biliyordum. Zaten arkamda da hepi topu on kişi vardı. Pamir'in çetesinin büyük bir çete olduğunu bildiğimden üye sayısının bundan ibaret olmadığının zaten farkındaydım. Bu sebeple bana sadece buradakileri göstermesi saçmalık değil de neydi?

Arkama bile bakmadan "Hayır." deyince kafasını salladı. "Öyleyse gidiyoruz."

Beni nereye götürmek istediğinden bihaber peşine takılırken Gaye önümüze geçip bizi durdurdu. Yüzünden anladığım kadarıyla hem şaşkın hem öfkeliydi. Gerçi öfkeli olması onun her zamanki haliydi. Varlığım onun nefret depolamasına neden oluyordu.

"Onu bizimkilerin yanına mı götürüyorsun?" dedi Pamir'e sertçe. Hesap soruyor gibi bir hali vardı.

Pamir anlamsızca ona baktı. İşine karıştığı için kızar sanıyordum ama bunu yapmadı "Bir sorun mu var?"

Gözlerinde Pamir'e meydan okurcasına bir ifade belirdi "Oraya çeteden olmayan kimseyi götüremezsin."

Pamir'e ne yapmayacağını söylemesi çok gülünçtü. Gerçekten onu dinleyeceğini zannediyor muydu?

Bir şey demeden yanından geçer diye bekledim ama durmaya devam etti "Gaye canımı sıkma!" Kolumdan tutup beni dışarı çıkaracakken Gaye de diğer kolumdan tuttu. "Gitmeyecek!"

İkisinin savaşını izliyor gibiydim. Hangisinin dediği olacaktı bu zaten belliydi ama ben sabredip bunu bekleyecek halde değildim. Gaye'nin ne için Pamir'e engel olduğu aşikardı. Kıskançlığın sırası olduğunu düşünmüyordum.

Vücudumu etkisi altına alan sinir bana büyük bir güç verirken Gaye'yi öfkeyle ittim. "Arkadaşlarım öldü benim, bu çeteden biri onları öldürdü! Sen kim oluyorsun da o çocuğu bulmama engel oluyorsun!"

Yalpaladı ama düşmedi. Sadece şaşırmış görünüyordu. "Biri arkadaşlarını öldürdüyse git onu kendi başına bul. Koskoca çete lideri işini gücünü bırakıp senin işlerinle uğraşacak değil!"

"Bana bak Gaye, zaten çok sinirliyim bütün sinirimi senden çıkartırım!" deyince Pamir'in beni izlediğini fark ettim. Suratında eğlendiğini belli eden bir gülümseme oluşmuştu. Sesini çıkarmadı. Sadece izledi.

Gaye üzerime doğru yürüyüp dişlerini birbirine bastırarak konuştu. "Kendine bu kadar güvenmen ne saçma!" Öfkesinden bal rengi gözlerinden ateş çıkıyordu. Ne var ki aynı şeyin benim gözlerimde de belirgin olduğundan emindim.

Bir şey demeyip suratına bir yumruk indirdim ve onu tek yumrukla yere düşürüp üstüne oturdum. İlk defa kendi hemcinsimi ölesiye dövüyordum. Öfkeden ya da nefretten değil, çaresizlikten. Arkadaşlarımı öldüren çocuğu bulmama engel olduğu için kendimi çaresiz hissediyordum. Bu da yumruklarıma yansıyordu.

Gaye'nin yüzü saniyeler içinde kan revan içinde kalırken iyice güçsüz düştüğünü fark ettim. Beni üstünden kaldırmak için debelenmişti ama bu başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Yılmıyordum. Yumruklarımı ardı ardına geçiriyordum yüzüne. Çektiğim acı henüz çok tazeyken acımı böyle üzerimden atmak istiyordum. Şiddetle...

Şaşırıyordum. Bu ben miydim gerçekten?

"Siz karışmayın!"

Pamir'in sesi çetesindekilere engel olurken durdum. Ellerime baktım. Kanlıydı. Başkasının kanı ellerimi kirletmişti. Ölüm acısı yaşamama rağmen iyi olduğumu zannediyordum, meğer kendimi kandırıyormuşum. İyi falan değildim ben, bir başkasına zarar vermiştim. Ne için? Kendime engel olamadığım için. Yaşadıklarım beni artık çok saçma bir duruma sürüklüyordu. Ben şiddete meyilli bir kız değildim. Şimdi ise şiddete başvurarak acımı dindirmeye çalışıyordum. Hem de bir işe yaramayacağını bile bile...

Nefes nefese kalmış bir halde Gaye'nin üzerinden kalktım. Gözlerim hala ellerimdeydi. Bunu yapmış olamazdım. Ben bu değildim. Birinin canını bu derece yakmak bana göre değildi. Her zaman değiştiğimi düşünmüştüm ama bunu artık gözlerimle görüyordum. Eski Öykü belki de buradan dayak yiyerek çıkardı. Şimdi ki Öykü ise yaralı çıkacaktı. Onu sevmesem de Gaye'yi dövmüş olmamı kabullenemiyordum. Bu da beni hem korkutuyor hem de üzüyordu. Kendimi tanıyamadığım için yaralanmıştım ben bugün. Kendimden korktuğum için. Yaptıklarım için. Ve bundan sonra yapacaklarım için.

Gaye çetedekiler sayesinde yerden kaldırılırken Pamir'in onun yanına gittiğini gördüm. İyi olup olmadığını kontrol eder sanıyordum ama onu düz bir bakışla süzüp küçümser gibi konuştu. "Kızın çeteden olmadığını söylüyorsun ama seni alt etmeyi başardı."

Gaye'nin ayakta zor durduğunu görüyordum. Çok acı çektiğini de. Ama acısının neresinde olduğunu çözemiyordum. Yüzünde mi, yoksa sevdiği adam tarafından küçümsendiği için kalbinde mi?

"Belki de senin yerine onu almalıyım çeteye." diyerek Gaye'yi iyice irite etti. Bunu sevdiği kıza yapmasına anlam veremiyordum. Bir insan neden sevdiğini bile isteye üzerdi?

Gaye'nin kafası önüne eğik dururken hakkını sessiz kalmaktan yana kullandı. Pamir de bir şey demesini beklemedi zaten. Hızla dışarı çıktı.

Peşinden gidecekken Gaye'nin dediği şeyle yerimde kaldım. "Seni ciddiye almam gerektiğini anladım!" Dudağının kenarından akan kanı elinin tersiyle silip bana baktı "Düşmanım değildin, nefret ettiğim biriydin. Şimdi düşmanım oldun Öykücük!" Çektiği acıdan sebep yüzünü buruşturdu "Bil ki ben düşmanlarıma acımam. Sana da acımayacağım!"

Alenen tehdit ediyordu ama onu umursamadım. İlgilendiğim konunun bu olduğunu hiç zannetmiyordum. Bana zaten takıktı. Bu saatten sonra ona daha fazla dikkat etmem gerekecekti. Yapacakları gözümü korkutmuyor değildi.

Hızla dışarı çıkınca Pamir'in beni hurda Vosvos'un yanında beklediğini gördüm. Yanına oturunca arabayı çalıştırmadan benimle konuştu. "Olay nerede oldu?"

"Hastanede." dedim onu bulmasını umut ederek "Sizden biri Berat diye bir çocukla işbirliği yaptı!"

Şu durumda bana yardım ettiği için şaşkın olabilirdim ama değildim. Bunu, ben o çocuğu aradığım için yapmıyordu. Kendini temize çıkarmak için de yapmıyordu. Onun derdi ona ihanet edeni, sözünü dinlemeyeni bulmaktı. Bunu gözlerinden okuyordum.

"Böyle bir şey nasıl mümkün olur?" dedi bir soru yönlendirerek. Aslında bu soruyu bana değil kendine soruyordu. O sırada bana ellerimi temizlemem için ıslak mendil uzatmıştı

Hızla ellerimi silerken "Neden senin sözünü dinlemiyorlar?" dedim merakla. Çetesinde ona bu kadar ihanet edenin olması çok anlamsız geliyordu bana.

"Onlara ihtiyacım olduğundan." deyince dikkatle onu dinledim. Arabayı çalıştırıp konuşmaya devam etti "Bir üye, liderinin ona muhtaç olduğunu bilir. Onsuz bir hiç olduğunu, kendi olmasa bir işe yaramayacağını, gücünü üyelerinden aldığını... Onları yanımda tutan tek şey para. Sadakat değil. Bu yüzden bana ihanet ediyorlar."

Haline üzülecek değildim. İllegal işlerle uğraşan birine neden üzülecektim ki zaten? İhanet yediği için bu durumun onda travma yarattığının farkındaydım. Belki de yaptıkları da bu yüzdendi. Herkesten ihanet yiyebileceğine inandığını biliyordum. Muhtemelen benden de. Ama hala neden beni güven testine sokmadığını düşünüyordum. Bana güvenmediğinin farkındaydım. Test için ne bekliyordu anlamıyordum?

"Ama eminim eski sevgiline çetede ihanet eden yoktur." diyerek bana çevirdi bakışlarını. Konuyu ona çekmiş olması anlamsızdı. Beni rahatsız etmişti. "Bilmiyorum, böyle bir şey hiç duymadım." deyince buruk bir tebessüm yerleşti yüzüne. Önüne baktı. "Çetemi dostlarımla kurmuş olsaydım kimsenin ihanetini umursamazdım. Tek başıma kurdum ben çeteyi. Arkamda kimse yoktu."

Kendini Barlas'la mı kıyaslıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu. "Onun şanslı mı olduğunu ima ediyorsun yani?"

"Değil mi?" dedi kaşlarından birini havaya kaldırarak

"Hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." deyince bakışları tekrar beni buldu "Bilmiyorum demeyelim de ilgilenmiyorum diyelim. Bilmek istesem her şeyi öğrenirim."

Hafifçe kafamı salladım "Tabii ki öğrenirsin." Bana bakmaya devam ederken önüme çevirdim kafamı. "Bir haftadır neden beni hiç aramadın?" Bunu sitem ettiğim için sormuyordum, elbette beni aramaması hoşuma gitmişti. Ben sadece koluma dövmeyi yaptırmışken neden beni yanında istemediğini merak ediyordum.

"Sana ihtiyacımız yoktu." diyerek yola baktı. Sesinde merak yoktu ama meraklı bir ifadeye bürünmüş gibi yaptı "Bu arada dövmeni sildirdin mi sen?" Sildiremediğimi çok iyi biliyordu.

Ben de bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum. Dövmeyi koluma bana oyun oynayarak yaptırdığına göre elbette bu konu hakkında konuşacaktı. "Sende biliyorsundur ki seansla oluyor bu işler."

Sessiz kaldı. Bir şey dememeyi tercih ediyordu. Bana bu konuda yardımcı olabileceğini bile söylemiyordu. Tabii ki söylemezdi, çünkü dövmeyi kolumdan sildirmemi istemiyordu.

"Ama senin bunu anında silecek bir tanıdığın vardır belki." deyince bozulduğunu gördüm. Sildirmeyi istemem bile hoşuna gitmiyorken bir an önce silinmesini istemem moralini epey bozmuş gibiydi. "Yok."

Yalan söylediğine emindim. "Çetenden çıkanlar seansla mı sildiriyor?"

Sesi tehlikeli bir tona büründü "Biri çetemden çıktıysa dövmeyi derisini yüzerek çıkartıyorum."

Aklıma bana dövme yapan çocuğa yaptıkları gelince kanım çekildi "Evet, bunu daha önce gördüm...Bazen beni çok korkutuyorsun."

"Bana ihanet etmediğin sürece benden korkmana gerek yok." deyince yutkundum. Ona kasten ihanet etmezdim. Nasıl biri olduğunu bilirken bunu nasıl yapabilirdim ki? Hem yapmak istesem bile kendimi tehlikeye atamazdım. Ama bana bu dövmeyi yaparak düşmanlığımı kazanmıştı. Oysa ne kadar isterdim benden de ihanet yemesini.

Bu duruma sessiz kalacakmışım gibi görünürken hemen konuyu değiştirdim. "Gaye'yi döverken neden beni durdurmalarına izin vermedin?" Aslında bunu birazda merak ettiğim için sormuştum. Bir insan nasıl olurdu da sevdiği kızın dayak yemesine izin verirdi?

"Seni izlemek istedim." deyip bana kısa bir bakış attı. "Öfkelenince nasıl olduğunu görmek için."

"Sevgilini dövdüm!" dedim verdiği cevaba inanamayarak.

Yüzünde keyifli bir gülücük oluştu. "Bu yüzden sana zarar verecek değilim."

"Ona iyi olup olmadığını sormadın bile."

"Gaye'ye kolay kolay bir şey olmaz."

Şaşkınlıktan ağzım açılmıştı. Çünkü verdiği cevap içimden geçenleri kanıtlar nitelikteydi. "Onu sevmiyorsun değil mi, sadece zaman geçiriyorsun?"

Açıkçası değer verdiğini de zannetmiyordum ama bu konu hakkında yorum yapmadım. Bu kadar özele girersem beni yanlış anlayabilirdi. Hatta sorduğum soru yüzünden belki de anlamıştı.

Gözlerim onun üzerindeydi. Sessiz kalışı bana cevap vermeyeceğini gösteriyordu ama iç çekince bir cevap vereceğini anladım "Şunu anlasan iyi edersin Öykü, bir çete lideri kolay aşık olmaz. Daha doğrusu aşık olmak istemez. Çünkü aşık olduğu kızın onun zaafı olacağını bilir."

Doğru diyordu. Bir zamanlar Barlas da beni zaafı olarak görüyordu. Bu kelime beni yıllar öncesine götürmüştü. Barlas'ın helikopterde bana yaptığı birliktelik teklifine...

Gözlerim uzaklara dalarken bana bakarak konuşması yüzünden ona dikkat kesildim

"Benim zaafım yok. Olacaksa bile buna engel olurum." dedi kendinden emin bir şekilde. Gözlerime derin ve anlamlı bakmaya başlamıştı. Araba sürüyordu ama birkaç saniyesini gözlerime bakarak değerlendirdi. Sonra yine yola baktı. "Ama değer verdiğim biri var."

"Kardeşin mi?" dedim öyle olduğunu düşünerek. Şu kardeşini de merak etmiyor değildim. Acaba nasıl biriydi?

"Hayır..." diyerek kafasını salladı. Gözleri yine benimkilere değiyordu "Yakından tanıdığın biri."

Küçük bir şok yaşadım. Yanlış duyduğumu düşünmek istesem de doğru duyduğumun farkındaydım. Çekinmeden bana değer verdiğini söylüyordu. Neydi onu bana iten şey? Benim tavırlarım mı? Ne yapmıştım da bana değer vermesini sağlamıştım? Birlikte olduğu kıza bile değer vermezken bana değer verdiğini söyleyerek benden ne yapmamı bekliyordu? Aynı şekilde ona değer vermemi mi? Belki de bu yüzden çetesine almak istemişti beni. Tek bir cümlesiyle bu sırrı açığa çıkarmıştı. Muğlak karakteri

yüzünden uzun zamandır beni çetesine istemesinin sebebini arıyordum; buymuş meğer yeni öğreniyordum.

Beni götüreceği yere kadar ikimizde bir şey konuşmadık. Ona sinirliydim ve sesimi çıkarmıyordum. Tek amacım şu çocuğu bulmaktı. Derdim buyken Pamir'in bana verdiği değerle ilgilenemezdim.

Pamir arabayı siyah blok yapıların olduğu bir yerde durdurunca buranın bilmediğim bir semt olduğunu gördüm. Yıllardır İstanbul'da yaşıyordum ama buralara hiç yolum düşmemişti. Mahalle tehlikeli bir yere benziyordu. Pamir'in beni buraya ne için getirdiğini merak ediyordum.

Blokların olduğu yerde dururken yüzü anka kuşu dövmeleriyle kaplı bir çocuk gördüm. Tam içeri girecekken geldiğimizi fark edip hemen yanımıza koşturdu. Pamir camını indirince çocuk kafasını eğip ona selam verdi. "Abi hoş geldin."

"Herkesi buraya topla!" dedi Pamir emrederek.

Çocuk emri başıyla onaylayıp koştur koştur bloklardan birine girdi. Sayamıyordum ama o bloklarda en az kırk daire vardı. Her birinde kaç kişi kalıyordu bilemiyordum, sadece tüm çetesinin burada kaldığını düşünüyordum. O katilde burada kalıyor olmalıydı. Onu bulmaya çok yaklaşmıştım!

Birkaç dakika sonra bloklardan çetesi çıkmaya başlayınca içlerinden biri dikkatimi çekti. Kısa boylu cılız bir kızdı: Beste. Onu burada görmek beni şaşırtmıştı "Beste'nin burada işi ne?"

"Artık evde kalmak istemediğini söyledi." deyince Beste için üzüldüm. Babası yüzünden evi terk etmiş olmalıydı ama burada kalması tam bir hataydı. Çeteyle birlikte kalacaktı. Hem de Pamir'in çetesiyle birlikte. Bu kızı çok tanımıyordum ama ona hiç kıyamıyordum. Keşke kendi de kendine kıyamasaydı. "O burada kalamaz." dedim buna karşı çıkarak.

Pamir beni umursamadı "O çeteden biri." Başkada bir şey demeyip arabadan çıktı. Peşinden çıkınca bloklardan çıkanların sayısı arttı. Çok kalabalıklardı. Hepsi bir yerde toplu şekilde durdukları için o çocuğu

göremiyordum. Çetesinde öyle saçma tipler vardı ki çok şaşkındım. Yüzü anka kuşu dövmesiyle dolu olanlar, piercingle suratını dolduranlar, bu soğukta üstü çıplak şekilde çıkanlar...

"Hangisi?" dedi Pamir bana bakarak. Sinirli değildi. Sakinliğini güzel koruyordu.

"Bir sorun mu var abi?" dedi yüzü dövmeli çocuk. Pamir'in herkesi burada toplamasına anlam verememiş gibiydi.

"Aramızda bir hain var, onu arıyoruz!" dedi Pamir çetesine bakarak. Güçlü ve heybetli bir duruşu vardı. Sanırım bu yüzden olsa gerek çetesinden hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Ona sadakat duymadıklarını söylemişti ama korktukları belliydi. Fısıldaşma bile yoktu. Herkes pür dikkat onu dinliyordu.

Onlara doğru yaklaştım. Çok kalabalıklardı, sayamayacağım kadar çok. Buna rağmen birkaç dakikam hepsinin yüzünü incelemekle geçti. O katil yoktu. Burada değildi.

"Öykü?" Pamir benden birini göstermemi beklerken ona baktım. "Burada yok."

Kaşları çatıldı "Kim eksik." dedi Pamir dövmeli çocuğa

"İkinci ve yedinci gruptakiler yok abi."

"Ne zaman gelirler?"

"Akşam."

Pamir'in bakışları bana döndü "Bekleyebilir misin?"

"Evet."

Yanıma yaklaşıp çetesine çevirdi bakışlarını "Dağılın!"

Herkes dediğini yapıp bloklara girmeye başlarken Beste'yle bakışlarımız birleşti. Haline üzüldüğümü belli eden bir ifadeyle bakıyordum ona. Üzgün

görünüyordu. Bakışları çaresiz olduğunu açıklıyordu. Bir şey diyemedim. İnsan çaresiz kalınca her şeyi yapabilirdi. Yanlış olduğunu biliyordu muhtemelen ama burada kalmak istemişti. Tıpkı yanlış olduğunu bilmesine rağmen çeteye girmek istemesi gibi...

"Onu bulacağız." Pamir omzumu ovarken hızla elini ittim "Beni neden çetende istiyorsun?"

Eli havada kalırken tepkime şaşırmış görünüyordu "Bu nereden çıktı maviş?"

"Sen yaptırdın bunu?" diyerek dövmeyi işaret ettim. Artık susacak değildim. Bana bunun sebebini açıklayacaktı. Onun yaptırdığını bildiğimi bilmeliydi. "İnkar etme sakın, biliyorum. Peşimize takılan araç Macit'in adamlarının değildi." dedim bağırarak. O katılı bulamadığım için tüm hırsımı Pamir'den çıkarmak istiyordum. Aslında ona da hırsım büyüktü. Bana değer verdiğini söyleyerek beni kızdırmıştı. "Saçma bir oyun tezgahlayarak bana bu dövmeyi yaptırdın! Neden?"

Anladığım için önce şok oldu ama sonra gülümsedi. Yeniden omzuma dokunacak gibi olurken omzumu geri çekip buna izin vermedim. Bu sefer gözleriyle dokundu bana. "Çünkü senin çetemde olman gerekiyor." dedi durgun bir sesle.

"Zorla mı?"

Cevap vermedi. Bu da beni kızdırdı. "Bu dövme kolumda olsa da senin pis işlerine asla bulaşmayacağım!"

Ona iyice yaklaşıp boyunun uzunluğundan sebep yüzümü kaldırarak korkusuzca konuştum. "Senden nefret ediyorum Pamir Yaman!"

Gözlerinde buruk bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim ama bakışlarını kaçırarak bunu gizledi. "Öykü..." dedi daha sonra sert bir dille. Onu elimle susturdum. Gitmek için adım attığım sırada kolumu tuttu.

Gözlerim kolumu tutan elindeyken yavaşça onun gözlerine tırmandı. İhtiraslı bir ifade vardı orada. Çok anlamsız, çok gereksiz, çok saçma. Bu

bakışlar beni korkutuyordu. Uzun uzun yüzümü izledi. Bunu genelde hep yapardı. Seyre dalmıştı yüzümü. Onu bölen çalan telefonum oldu.

Kolumu ondan kurtarıp telefonu açtım "Efendim?"

Arayan Aysun'du. Sesi korku ve heyecan karışımı bir hale bürünmüştü "Öykü çabuk fabrikaya gel, bizimkiler Berat'ı bulmuş! Ben de Bade ve Koray'la oraya geçiyorum şimdi."

Duyduğum şeye inanamazken gözlerimi Pamir'e çevirdim. "Peki katili?"

"Onu bulamamışlar."

"Tamam, hemen geliyorum." deyip telefonu kapattım. Gitmek için arkamı dönünce Pamir'in sorusuyla yerimde kaldım.

"Nereye?"

"Seni ilgilendirmez!" dedim yüzüne bakmadan. Ona olan öfkem ondan kaçmak istememe neden oluyordu.

"Katili beklemeyecek misin?"

"Nasılsa senin çetende, onu bulacağım." deyip koşarak oradan uzaklaştım. Bilmediğim bir mahallede olsam da ana caddeye çıkmayı başarıp hemen boş bir taksi çevirdim.

Fabrikaya doğru giderken neler olacağını düşünüyordum. Barlas'ın öfkesi büyüktü. Berat'a ne yapacağını tahmin bile edemiyordum. Arkadaşlarımızı öldüren o değildi ama Bade'ye yaptığı şey yüzünden Barlas'ın ondan hesap soracağını biliyordum. Günlerdir konuşmamıştı. Tamam, onu sadece birkaç kere kabristanda görmüştüm ama ne durumda olduğunu anlamıştım. Olanlar Berat yüzünden olmasaydı bile sırf Bade'ye yaptığı şey için ona zarar verirdi. Katil bile olabileceğini düşünüyordum. Öfkesini görmüştüm. Şimdi de bu yüzden endişeleniyordum.

Taksici beni fabrikanın orada indirince eski harabe binaya uzun uzun baktım. İçimde bir yerlerde acı hissediyordum. Burada olmak zulüm gibiydi. Her anım gözümün önüne geliyordu. Yıllardır buraya uğradığım

yoktu. Bu fabrikada güldüğüm de olmuştu ağladığım da. Bana hem iyi hissettirmişti hem kötü. Burada çok fazla duygu yaşamıştım. Şimdi ise sadece tek bir şey yaşıyordum. Acı.

Yaşadığım aşk bana bir binaya bile acıyla bakmamı sağlıyordu. Duvarlar bana çok şey anlatıyordu, çok şey gösteriyordu. Tek kelime edemediğim duvarlar benimle ne çok şey paylaşıyordu.

Ruhum puzzle parçaları gibi dağılırken derin bir nefes alıp içeri girdim. Alt katta kimse yoktu. Yukarıda olmalılardı çünkü oradan bağrışma sesleri geliyordu. Berat'tı bağıran. "Bırakın beni!" gibi şeyler söylüyordu. Barlas'ın sesini de duyuyordum. Öfkeli olduğunu anlamak için sesi yeterliydi. Öyle gürlüyordu ki fabrikanın duvarları sallanıyordu sanki.

Anlaşılan bugün burada farklı şeyler yaşanacaktı. Barlas'ın Berat'a yapacaklarını büyük bir keyifle izleyeceğimden emindim. Bir başkası olsa onu adalete teslim edebilirdi ama Barlas her zaman kendi adaletini yaratırdı. Bunu hiçbir zaman hoş karşılamasam da bugün ona hak veriyordum. Berat olacak o pislik her şeyi hak ediyordu.

Gözlerim gelişigüzel yerleştirilmiş kanepelerdeyken buranın hiç değişmediğini gördüm. Duvarlar ejderha çizimleriyle süslüydü. Uzun zaman olduğu için biraz silikleşmişti ama bazı çizimler yeni gibiydi. Köşelerde araba lastikleri vardı ve üst üste dizilmişti. Kanepelerin yanında da iki sandalye duruyordu. Etraf her zaman olduğu gibi yine gazete kağıtlarıyla doluydu.

Buraya ilk geldiğim an geliyordu gözlerimin önüne. Ne çok bağırmıştım, ne çok korkmuştum. O zamanlar bir çete liderine aşık olacağımdan bihaberdim. Daha sonra o çete lideri yüzünden aşk acısı çekeceğimden de. Buradaydım işte. Kaderin beni geçmişimle yüzleştirdiği yerde. Burada herhangi bir koku yoktu ama ben bir koku aldığımdan emindim. Geçmişin yanık kokusu...

Beni terk ettiği zaman bir daha bu fabrikaya gelmeyeceğimi düşünmüştüm. Daha doğrusu gelemeyeceğimi. Dermanım mı vardı buna? Kalbim ağrıyorken kalbimi hasta mı edecektim?

Bu fabrikadaki anılarımı geçmişimle birlikte yakmıştım ben. Yanan bir şey geri gelir miydi? Eski halini alır mıydı? Almıyorsa ben nasıl geçmişimi yaşıyordum? Benim attığım adım bile geçmişimin etkisindeydi. Bu yüzden yalpalıyordum. Bu yüzden hiçbir şeyden kaçamıyordum. Kaçmaya çalıştıkça daha beter sınanıyordum geçmişimle. Bu bir yüzleşmeydi aslında. Geçmişin gelecekle yüzleşmesi.

Sanki aralarında bitmeyen bir kavga vardı. Ben aralarındaydım. Kimin galip geleceğine ben değil, kaderim karar verecekti. Yüzümü bir kez bile güldürmeyen bedbaht kaderim...

Dalgın dalgın duvardaki çizimleri izlerken arkamda bir ses duydum.

"Öykü?" Dönüp arkama baktığımda Koray, Aysun ve Bade'yi gördüm. Ben onların yukarıda olduklarını zannederken onlar anca şimdi gelebilmişlerdi. "Niye bu kadar geç kaldınız?"

Bade'ye baktı Koray. Hüzünlü görünüyordu. "Bade biraz nefes almak istediğini söyledi." Bakışlarımı Bade'ye çevirdim. Gözleri şişmişti. Ölüm yüzünden çok fazla ağladığı için son günlerde ağlayamıyordu ama Berat onun gözyaşlarını bile kurutuyordu. Artık ağlayamıyorum diyen kız onun yüzünden kan çanağına dönmüş gözlerle dolaşıyordu, çile çekiyordu. Çektiği acılar yetmezmiş gibi böylesine büyük bir acıyla boğuşuyordu. Onun gibi güçlü bir kızı bu halde görmek ne kadar acı çektiğini gösteriyordu bizlere. Başkası olsa belki de yıkılırdı ama o buraya gelmişti. Ona bu hayatı cehennem eden şeytanı tekrar görmek istemişti. Bu bile onun güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu belli etmeye yeterdi.

"Onunla bir kez daha karşılaşmaya hazır mıyım bilmiyorum." dedi ellerini kollarına sarıp sessizce. Yukarıdan Berat'ın bağrışma sesleri gelirken gözlerini üst kata çevirdi. "Sesini bile duymaya tahammülüm yok!"

Şu an neler düşünüyordu tahmin edemezdim. Yaşadıkları çok ağırdı. Berat onun için bir yüktü. Kalbine, zihnine, bedenine ağır gelen bir yük.

"Belki de dışarıda beklemelisin." dedim yanına yaklaşarak. Kafasını sallayarak beni reddetti. "Hem acı çekişini görmek istiyorum hem de yüzünü görmemek. Çelişkideyim."

Omzunu sıvazlayıp ona destek olmak istiyordum ama Bade'nin vereceği tepkiden çekiniyordum. Daha önce bu şekilde destek olmaya çalıştım diye bana kızdığı olmuştu. Ona acımamız onu kızdırıyordu. Şu sıralar duygularında karmaşıklıklar söz konusuydu. Bu yüzden karşısında öylece dikildim. "Zor biliyorum ama bazı şeyleri atlatmak onunla yüzleşmeyi gerektirir."

Berat'ın sesi bir kez daha duyulurken gözlerini kapatıp yutkundu. "Sanırım benim yüzleşmeye cesaretim yok."

Kızacağını bilsem de elini sıkıca tuttum. Dayanamamıştım "Sen hayatımda tanıdığım en cesur kızsın."

Beklediğim tepkiyi vermedi. Gözlerini açıp kahverengisine hüzün yerleştirdi. "Hayır! Ben hayatında tanıdığın en korkak kızım."

Zaman zaman yanağında beliren gamzesini en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum bile. Kayıplardaydı. Tüm güzel düşüncelerini o gamzeye gömmüş, onu o güzel yüzünden atmış gibiydi.

"Kaçmak için ardına sığındığın bir bahane bu, korkak olmadığını sen de biliyorsun." deyince derin derin nefes almaya başladı. "Anlamıyorsun Öykü."

"Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum." diyerek sıkıca sarıldım ona. Beni kardeşi olarak gördüğünü söylüyordu. Açıkçası ben kardeşlik duygusu nasıl bir şeydi hiç bilmiyordum. Bade'yi tanıdığım günden beri onu sevmemiştim. Bir türlü yakınlık kuramamıştım. Terk edildiğim günden sonra her şey tam tersine dönmüştü. Bade bana bir kardeş kadar yakındı. Her gün halimi hatırımı sormuştu. Yüzümü güldürmeye çalışmış, ağladığımda bana destek olmuştu. Kardeşlik buydu sanırım. Ona olan bağım diğerlerinden ayrıydı. Hiçbir arkadaşıma ona hissettiğim gibi kuvvetli bir bağ hissetmemiştim. Hiçbir arkadaşıma kardeşim dememiştim. Bütün arkadaşlarımı seviyordum ama kardeşimi daha çok seviyordum.

Çünkü nefretten sevgiye dönüşmüştü duygularım. Nefret, başka bir duyguya dönüşüyorsa onun kuvvetli olduğunu bilirdim.

Yıllar önce bu yerde kavga ettiğim kıza şimdi sarılıp ona kardeşlik gibi bir bağla bağlandığımı düşünüyordum. Annemin benden başka bir kızı yoktu. Ama olsaydı o kişi Bade olsun isterdim. Çünkü o, annemin doğurmadığı kızıydı benim için.

Başını boynuma gömmüş sessizce ağlarken üst kattan inen Çetin'in sesini duydum. "Geldiniz mi?"

Bade anında kafasını geri çekti ve hemen gözyaşlarını sildi. Çetenin onu böyle görmesini istemiyordu anlaşılan. Ya da Ateş'in.

"Aşkım ona ne yapıyorsunuz yukarıda?" Aysun'a bakınca gözlerinin Çetin'de olduğunu gördüm. Yanağında parlayan bir damla vardı. Ağlamıştı sanırım. Zaten çok duygusaldı, her şeye ağlardı. Bade'nin bu durumu canını sıkıyor olmalıydı.

"Türlü işkenceler yaptık, canı fazla yandı. Ölür zannettim ama gebermiyor it. Barlas Bade'nin gelmesini bekledi. Asıl işkence o zaman başlayacak." diyerek merdivenlerden inip yanımıza geldi Çetin. Arkasından Ateş de gelmişti. Bade'nin yanına yaklaşıp kafasından öptü. Ağladığını anlamış olacaktı ki yanağını okşadı.

"Onu öldürecek misiniz?" dedi Koray korkuyla.

Çetin dertli görünüyordu "Öyle bir düşüncemiz yok ama Barlas'ı zor tutuyoruz. Resmen gözü döndü. Bir an için onu öldürecek sandım."

"Onun yüzünden Barlas katil olmayacak!" diye sesini yükseltti Bade. Gözleri kocaman olmuştu. O da sıkıntılı görünüyordu.

"Sen istersen katil olurum," dedi yukarıdan gelen bir ses. Kafamı o tarafa çevirdim. Barlas'tı bu. Aşağı iniyordu. Gözlerinde daha önce görmediğim bir acı vardı. Nefretle, kinle, hırsla yoğrulmuştu. "Onu öldürür cesedini gömmem bile. Direkt yakarım!" deyip gözlerini Bade'den alıp bana çevirdi. Şaşırdığını gördüm. Burada olmamı beklemiyordu sanırım. Sadece birkaç saniye bende oyalanıp tekrar Bade'ye çevirdi gözlerini ve yanına gitti.

Önünde dururken ellerini kocaman avuçlarının arasına aldı. "Bana ona ne yapmak istediğini söyle."

"Barlas..." dedi Bade yeniden dolan gözleriyle. Bir şey diyecekti ama sessiz kaldı, konuşamadı. Kendini konuşacak kadar güçlü hissetmiyor olmalıydı.

Barlas ona beklentiyle bakıyordu. "Benden bir şey iste." Bade'nin dediği şeye göre Berat'ın cezasını kesecekti. *Öldür* dese hiç kuşkusuz yapacak gibi görünüyordu.

Bade dayanamayıp ağlamaya başlarken Barlas onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Yanağını kafasına yaslamıştı. Gördüğüm kadarıyla yüzünden hüzün akıyordu. "Ağlama kardeşim. Bugün burada tek kişi ağlayacak." dedi sırtını sıvazlarken.

Bade birkaç saniye daha konuşmadı. Sonra geri çekilip Barlas'ın gözlerinin içine baktı. "Senden istediğim tek şey onu öldürmemen."

Herkes sessizdi. Onları dinliyordu.

Barlas Bade'nin dediği şeye şaşırdı. "Benden senin ruhunu öldüren bir iti öldürmememi mi istiyorsun?" Bu konuşmadan katil olmayı kafasına koyduğunu çıkartıyordum. Sanırım gerçekten onu öldürecekti.

"Hayatımızı daha fazla mahvetsin istemiyorum!" dedi Bade ona engel olmak ister gibi. Barlas sessiz kaldı. Bade ona yalvarır gibi bakarken sinirlendi ama bir şey demedi. Yüzünü eğip dudaklarıyla alnına küçük bir öpücük bıraktı. "Daha fazla mahvetmeyecek!" Son bir kez daha sarıldı ve geri çekilip adeta yeri sarsan bir yürüyüşle yürümeye başladı.

Herkes peşinden gitti. Ben de öyle. Yukarıdaki odaya girince buranında hiç değişmediğini gördüm. Gerilim sandalyesi bile yerindeydi. Üzerinde Berat oturuyordu.

Odada Barlas'ın çetesinden birkaç kişi ve Ali vardı. Ali de iyi olmayanlar arasındaydı. Samet'in ölümü onu kötü etkilemişti. İlk üç gün hiç yanımıza gelmemişti. Tek başına kalmak istediğini söyleyerek şehir dışına çıkmıştı. Geri döndüğünde iyi olur zannediyordum ama onu daha beter görmüştüm.

Yüzü çökmüştü ve göz altlarındaki morluklar daha da artmıştı. Hasta olmasından korkuyordum.

Gözlerim onun üzerindeyken ne halde olduğunu merak ettiğim için Bade'ye çevirdim. Gerilim sandalyesinde oturan Berat'ı görür görmez alnının ortasında derin bir çukur oluştu. Ellerini yumruk yapıp sıktı. Kendini kastığı belliydi. Berat onun sinirlerini bozuyordu. Bir şekilde artık hayatından çıkmalıydı. Yeniden hapse girmesi gerektiğini düşünüyordum. Zaten öyle de olacaktı. Barlas onu öldürmeyeceğine göre yeniden hapse gönderirdi.

"Küçük orospu!"

Berat'ın durumu kötü görünüyordu. Üzerinde beyaz bir sweatshirt vardı ama yüzünden akan kanlar sebebiyle rengi resmen kırmızıya dönmüştü. Burada olduğunu bilmesem Berat olduğunu anlamazdım. Kandan yüzü görünmüyordu. Dayak yediği için kaşı patlamış derisi açılmıştı. Dudağının kenarı da yırtılmıştı sanırım. Görüntüsü mide bulandırıcıydı. Gerçi insanın onun yüzüne bakarken zaten midesi bulanıyordu, bunun için kanlı bir yüze sahip olmasına gerek yoktu. O iğrenç bir pislikti. Şu halde bile Bade'yle uğraşıyordu. Onunla bitmez tükenmez bir hesabı vardı.

"Karşındayım işte, hadi beni öldür!" dedi onu kışkırtarak. Ölümün onun için bir kurtuluş olacağının o da farkındaydı. Barlas'ın kendisini bırakmayacağını biliyordu, öldürmeyeceğini de anlamış olmalıydı. Elinden de kurtulamayacağına göre ölümü yeğliyor olmalıydı. Barlas'ın işkencelerine daha fazla maruz kalmak istemiyor gibiydi.

Barlas onu o gün hastanede kolundan vurmuştu. Kan kaybından ölür zannediyordum ama yaşamıştı. Belli ki Barlas vurduğu yerle biraz uğraşmıştı çünkü kolunun belir bir yerinde kan vardı. Ellerinin üzerinde de yanıklar görüyordum. Kötü bir işkence görmüştü. Daha beterini hak ediyordu pislik!

"Seni öldürerek sana iyilik etmeyeceğim!" Bade karşısında güçlü durmaya çalışıyordu. Sadece birkaç saniyede toparlanmıştı. Onun bu haliyle gurur duyuyordum.

"Sana yaptıklarımın hesabını sormayacak mısın benden?" Gülüyordu ama dişleri kandan sebep görünmüyordu. "Aptalsın!"

"Hesap sorulacak merak etme, yaptıklarının cezası kesilecek!" dedi Barlas gürleyerek. Burnundan soluyordu. İçeri girdiğinden beri gözlerini Berat'tan hiç ayırmamıştı.

"Şu kaltak için boşuna uğraşıyorsunuz." deyince Barlas hışımla yanına gidip ümüğünü sıktı "Ağzını kapat yoksa dilini kendi ellerimle kopartırım!"

Yüzü bana dönük değildi ama ne kadar sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Dediği şeyi yapardı. Boş tehdit etmiyordu. Onun gibi biri için katil olmayı bile göze almıştı. Bu yüzden ona yapamayacağı hiçbir şey olmazdı.

Barlas elini biran sonra çekince Berat deli gibi öksürmeye başladı. Öksürürken ağzından kan sıçrıyordu. "Beni polise teslim edin." dedi çaresizce. Başına geleceklerden haberi olduğu için yalvarmaya başlamıştı. O gün polislerin elinden kurtulmuştu ama Barlas'ın elinden kurtulamazdı. Belki de hayatı boyunca yaptıklarının cezasını burada ödeyecekti.

Barlas'ın öfkesi okyanus gibiydi. Sonsuz. Burada Berat'a ne yaparsa yapsın öfkesi dinmez, acısı geçmezdi. "Bizden o kadar erken kurtulamazsın. Daha hiçbir şey görmedin. Canını almam için bana yalvaracaksın!" dedi bir kez daha gürleyerek.

Berat'ın öksürükleri durmuştu "Yıllar önce beni hapse göndermemiş olsaydın şimdi arkadaşların yaşıyor olurdu. Bu orospu için onları feda ettin." diyerek Bade'yi işaret etti.

Neredeyse odadaki herkesten küfür duyarken Barlas'ın ani bir hareketle belinden silahını çıkartıp namlusunu onun ağzına soktuğunu gördüm. Sırtı bize dönüktü ama yüzü yan durduğu için profilinden onu inceliyordum. O kadar soğukkanlı görünüyordu ki tetiği çekeceğini düşünüyordum.

Çetin de öyle düşünüyor olmalıydı ki yanına gidip elini silahın üzerine koydu. "Barlas!"

Barlas onu duymuyor gibiydi. Berat'a odaklanmıştı. Silahı öyle sert tutuyordu ki elindeki damarlar patlayacak gibi görünüyordu. Ama yüzüne bakılınca duygusuzdu. Öfkesini gizliyordu. Berat'ın bundan hoşnut olacağını anlamış olmalıydı.

"Barlas!" Çetin onu bir kez daha uyarmıştı. Normalde böyle durumlarda o da sinirlenirdi ama Aysun'la çıkmaya başladıktan sonra öfkesini kontrol edebiliyordu.

Barlas onun ikinci uyarısıyla silahı geri çekti. Ama elinden bırakmamıştı. "Onların ölümüne neden olan iti de bulacağım. Sizi birlikte cehenneme yollayacağım!" dedi tükürür gibi. Sonra silahın namlusunu dizine bastırdı. "Kan kaybından gebermeni izlemek güzel olacak."

Silah patlarken herkes gibi ben de şoka uğradım. Onu vurmuştu. Berat acıyla bağırırken sesinin tüm fabrikaya yayıldığından emindim. Dehşet bir acı çekiyor olmalıydı çünkü acıdan bayılacak gibi bir hali vardı.

Barlas ise hala çok soğukkanlı görünüyordu. Acı çekişini zevkle izledi. Yine de tatmin olmamış gibiydi. Silahla iş yapmazdı o. Görünen o ki zaman onda çok şey değiştirmişti. O gerçekten de eskiden tanıdığım lider değildi. Değiştiğini görebiliyordum.

"Lan manyak bırak beni!" Berat hem ağlıyor hem isyan ediyor hem de acıdan kıvranıyordu. Onu böyle izlemek bana da zevk vermeye başlamıştı. '*Beter ol* ' diyordum içimden. Hepimizin canını nasıl yaktıysa öyle yanacaktı. Hem o dünyada hem bu dünyada. Ona iki dünyada cehennemdi artık. Kaçacak, saklanacak hiçbir yeri yoktu.

"Kardeşimi aldınız lan benden! Canımı aldınız! Ciğerimi kanattınız! Ben size ne yapsam içim soğumaz lan, soğumaz!" Bu sefer silahın namlusunu alnına dayadı. Ne yapsa hırsını alamıyordu. Öldürmek için yanıp tutuştuğundan emindim, ama emin olduğum diğer şeyse öldürmemek için de yanıp tutuştuğuydu.

"Barlas biraz sakin ol." Ali olaya müdahale etmek istemiş olmalıydı ki hemen yanına gitti. "Bu ibnenin hesabını başka türlü soracağız!"

Kafasını yere eğip silahı Ali'ye uzattı Barlas. "Lan bu şerefsizi öldürmemek için kendimi zor tutuyorum. Al şunu elimden!"

Öznur ve Samet gelmişti aklıma. Gerçi hiç çıkmamışlardı ki, onlar zihnimin bir köşesinde daima var olacaklardı. Berat'a ne olursa olsun hiçbir şey onları geri getirmezdi. Zaman geri gitmez, bize onları bağışlamazdı. Yolumuza onlar olmadan devam edecektik. Bunu düşünüyor olmak bile Berat'ın kalbine mermi sıkmaya yeterdi.

Onun hiç kimsesi yoktu. Şayet değer verdiği biri olsaydı Barlas'ın onu o kişiden vuracağından emindim. Bunun konuşması çeteyle aralarında dönmüştü. Berat bu yüzden şanslıydı. Sevdiği birine zarar gelmesindense kendine zarar geliyordu.

Gözlerim Bade'ye kaydı bir anda. Bir kenarda sessizce Berat'ı izliyordu. Ağlamıyor, acı çektiği için zevk almış gibi görünmüyor, bir şey demiyordu. Sadece izliyordu. Duruşu dikti. Görünebileceği kadar güçlü görünüyordu. Aşağıdaki halinden eser yoktu.

"Öldür beni. Al arkadaşlarının intikamını!" dedi Berat kızgınca. Acısı hafiflemiş olmalıydı. Ya da buna alışmıştı. Yalvarır gibi konuşmamıştı. İrite eder gibi konuşmuştu.

"Sana öyle kolay ölüm yok!" dedi Barlas gözünü korkuturcasına tehlikeli bir sesle. "Bana ölmek için yalvardığın zaman öldüreceğim seni!" Parmağını, dizinde kurşun yarası açtığı yere bastırdı. Berat acıyla yerinde çırpınırken Barlas parmağını daha sert bastırıyordu. "Ecelinin yüzüne baka baka öleceksin. Can çekişe çekişe. Yardım dilene dilene. Bade'den af dileye dileye!"

Geri çekilip Ali'nin elinden silahı kaptı ve yine aynı yere ateş etti. Berat'ın çığlıklarının arşa çıktığından artık emindim. Sesini duymak bile midemi bulandırıyordu ama acı çektiğini görmek için katlanıyordum bu sese.

Bade'nin de öyle olduğundan emindim. Bunu yüzünden okuyamıyordum ama onu tanıdığım için hissettiklerini çok iyi biliyordum.

Ateş onun elini tutarken yavaşça bırakıp Barlas'ın yanına gitti. Berat'a nasıl bir nefret duyduğunu anlamak için onu tanımaya gerek yoktu. Hepimizden daha farklı bakıyordu ona. Daha büyük nefretle, daha büyük hırsla, daha büyük kinle...

"Barlas bırak." dedi elinden silahı alarak. Barlas'ın şaşkın bakışları ondaydı. Merakla ne yapacağını izliyordu.

Silahla Berat'ı korkutur sanıyordum ama öyle yapmadı. Sadece yüzünü onun yüzüne eşitleyip konuşmaya başladı. "Sana yemin ederim ona yaşattığın her şeyi aklından sileceğim. Değil seni hatırlamak adını bile hatırlamayacak. Yok olacaksın. Ondan da hayatımızdan da."

Berat Bade'ye çevirdi gözlerini. Onu yine pis bir bakışla süzdü. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Ateş'e baktı. Acı çektiği belliydi ama asıl derdi acı vermekti. "Hayal kurma, Bade beni unutamaz. O bana ait bir çöp. Benden sana tavsiye; bir çöpe fazla değer biçme, üzülürsün sonra."

Barlas tam gırtlağına yapışacaktı ki Ateş onu durdurdu. Berat'a çok şey yapabilirdi ama hiçbir şey yapmıyordu. Sadece konuşmayı tercih ediyordu. "Dibine kadar pisliğe batmış birinin etrafındaki her şeyi çöp olarak görmesi normal. Bir pırlantayı bile. Ben ona bakınca tek bir şey görüyorum. Gözlerimi kamaştıran bir güzellik. Senin asla fark edemeyeceğin bir şey bu. Çünkü sen kime bakarsan bak kendi yansımanı göreceksin. Çöp diyerek de kimseyi küçümsediğini zannetme. Haline üzül. Çünkü sen bir çöp bile olamayacak kadar aşağılıksın! Bir çöp bile olamayacak kadar değersizsin! Beş para etmezsin!"

Berat'ın sinirlendiğini gördüm. "Gebert beni!" dedi hırlayarak. Bu sefer Ateş'ten medet umuyordu. Ölmeyi bu kadar istemesi garipti. Ölünce başına geleceklerden kurtulacağını mı sanıyordu? Hangi dünyada rahat edebilirdi ki? Ruhu bile ıstırap çekecekti.

Ateş'in dudaklarından tek bir şey döküldü. "Seni öldürmeyi öyle çok isterdim ki."

"Sanırım ben senden daha fazla istiyorum kardeşim!" dedi Barlas bir kez daha yarasına parmağını bastırarak. Ona çektirebileceği kadar acı

çektiriyordu. Yaptıklarına pişman etmek istiyordu. Böyle devam ederse edecekti de.

Berat acı çektiği için halsiz kalmıştı ama hala çenesini tutmuyordu. Barlas parmağını geri çekince yüzünü buruşturarak konuştu. Nefretinden değil acısından. "Kaşınıyorsun Barlas, buradan bir kurtulursam neler olur biliyor musun?" Gözleri odada beni aradı ve ona çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Bade'ye yaptıklarımın aynısını bu güzelliğe de yaparım!"

Bir kenarda durmuş duyduklarımın şokunu yaşarken bizimkilerin küfür homurdanarak onun üzerine doğru yürüdüklerini gördüm. Barlas hepsini durdurup Ateş'ten silahı kaptı ve yüzünü eğip yüzüne eşitledi. Öfkesi sesinden de hareketlerinden de belli oluyordu. Artık sabrı taşmış gibiydi. "Sana öyle bir şey yapacağım ki bir daha hiçbir kıza dokunamayacaksın!" Silahın namlusunu Berat'ın cinsel organına dayamıştı. "Çıkın dışarı!" dedi yüksek sesle bize bakmadan.

Ona her ne yapacaksa bizim görmemizi istemiyordu. Hala şoku üstümden atamamışken Ali'nin beni dışarı doğru sürüklemesi yüzünden çıkmak zorunda kaldım. Diğerleri de lafını ikiletmemişti. Odada sadece Barlas ve çetesinden birkaç kişi kalmıştı.

Hepimiz alt katta dururken Bade korkuyla Ateş'e baktı "Onu öldürmez değil mi?" Ateş sıkıntıyla nefesini dışarı verdi "Bilmiyorum, çok sinirliydi."

"Başına bela açacak!" diyerek yüzünü elleriyle kapattı Bade "Benim yüzümden!" Ağlamıyordu ama kendini zor tuttuğundan emindim. Ateş ona sarılırken Aysun da yanına gitmişti. "Senin hiçbir suçun yok. Berat sadece senin değil, hepimizin düşmanı. Barlas hepimizin intikamını alacak ondan. Arkadaşlarımızın ölümüne neden oldu. Cezasını çekecek!"

"Şu katilin ismini de verir mi acaba?" dedi Çetin düşünceli bir şekilde. Yutkundum. Kim olduğunu biliyordum ve gizliyordum. Onu bulmuştum. Susmamın tek nedeni iki çete arasında kavga çıkmasını önlemekti. Barlas'a bunu söylesem her şeyi Pamir'in yaptırdığını düşünecekti. Aksini düşünmezdi. O zamanda aralarında büyük bir düşmanlık başlayacaktı. Ama söylemesem de o çocuğun nasıl cezasını çekeceğini düşünüyordum. Pamir ona bir ceza verirdi elbet ama bunun benim içimi soğutacağını hiç

sanmıyordum. Hem cezasını bizimkiler vermek isterdi. Bunu onların elinden alamazdım. Of! Çok çaresizdim şu an. Söylesem dertti söylemesem başka bir dertti. Ne yapacaktım ben?

"Katilin adını verirse Barlas onu çok kolay bulur." dedi Aysun bunun olmasını diler gibi. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Bunu ona bile söylememiştim. Dilini tutamayıp Çetin'e bir şeyler söylemesinden korkmuştum.

"Siz gelmeden önce konuşturmaya çalıştık ama konuşmadı şerefsiz!" diyerek sinirle duvara bir yumruk attı Çetin. "O katil bulunacak. Öyle ya da böyle bulunacak!"

O an o katili daha fazla saklayamayacağımı düşündüm. Şu ana kadar susarak aptallık ettiğimin farkındaydım ama ben arkadaşlarımı koruyordum. O çocuk bir katildi. Arkadaşlarımızın ölümüne sebep olmuştu. Barlas'ın öfkesini görmüştüm. Ona ölüm acısı yaşatan Berat değildi, o katildi. Bu yüzden ona yapacakları Berat'a yaptıklarıyla aynı olmazdı. Berat'ı bile öldürmek istemişken onu...Çok kararsızdım. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Birine anlatabilsem bu yükten kurtulacaktım ama bu sırrı kimseye veremezdim. Keşke Cengiz abi burada olsaydı diye düşündüm. Ona anlatırsam bir çare bulurdu. Ama yoktu işte. Neredeydi kimse bilmiyordu. Telefonu kapalıydı. Günlerdir kimse ondan haber alamamıştı. Barlas katili bulmakla uğraştığı için Cengiz abi için endişelenemiyordu bile. Oysa onu nasıl sevdiğini biliyordum. Düğün günü bir işi olduğunu söyleyerek ortadan kaybolduğu için Barlas bir yerlerden çıkacağını söylüyordu.

Onun için endişeliydim. Başına bir şey gelsin istemiyordum. Arkadaşlarımın acısını yaşamaktan ben de Barlas gibi onun için çok fazla endişelenemiyordum ama günler geçtikçe içimi bir huzursuzluk kaplıyordu. Başına bir şey gelmiş olmasın diye dua ediyordum.

Onun olmayışı beni daha bir çaresiz bırakmıştı. Katilin nerede olduğunu Barlas'a nasıl söyleyecektim bilmiyordum? Bunca zaman neden sustuğumu soracaktı bana. Pamir'i koruduğumu bile düşünebilirdi. Oysa ben onlar için susuyordum.

Ama galiba şimdi konuşmalıydım. Peki konuşursam olacaklara nasıl katlanacaktım? İki çete arasında nasıl bir savaş olacaktı onu bile bilmiyordum. Konuşursam olay olacaktı, susmaya devam edersem de içimdeki yük büyüyecekti. Ama ne zamana kadar susabilirdim ki? O katilin kim olduğunu bilmek onların da hakkıydı. Olacaklara ben engel olamazdım. Tek temennim Barlas'ın beni dinlemesiydi. Bu olayda Pamir'in bir parmağı olmadığını bilirse belki o zaman hiçbir sorun olmazdı.

Omzumu dikleştirdim. Konuşmak için kendimi hazırlamıştım ki yukarıdan Berat'ın yeri göğü inleten çığlıklarını duyunca sustum. Çünkü bu çığlığı diğer çığlıklarına benzemiyordu. Daha güçlüydü. Sanki daha fazla acı çekiyor gibiydi.

Barlas ona her ne yapıyorsa Berat'ı yaptıklarına bin pişman etmiş olmalıydı. Zaten onu bulduğunda bunu yapacağını söylemişti. Yapıyordu işte. Ona fiziksel acı veriyordu. Ruhunu da yaralamak istediğini biliyordum. Ama bunu yapamazdı. Onun gibi birinin ruhu yaralanmazdı.

"Gidip baksam iyi olacak."

Çetin alelacele yukarı çıkınca Ali de peşinden gitti. Herkes neler olduğunu merakla bekliyordu. Bir süre sonra Barlas çıktı içeriden. Omuzları çökmüş, yorgun görüntüsüyle Bade'ye doğru yürüyordu. Güçlü biriydi ama iyi olmadığını görebiliyordum. Onun gibi biri bile yaşananların altında kalmıştı. Neler hissettiğini gizlerdi. Şimdi ise yüzünden okuyabiliyordum.

Herkes merakla ona bakarken o, Bade'nin önünde durdu ve ona sıkıca sarıldı. Pişmanlık duyduğunu düşündüm. Berat'ın hapisten çıkıp intikam alacağını tahmin etmemiş olmalıydı. Belli ki olanlar için kendini suçluyordu.

"Ona bunu daha önce yapmadığım için özür dilerim." dedi pişman dolu çıkan sesiyle. Berat'a ne yapmıştı bilmiyordum ama bu konuşmadan Barlas'ın olanlar için kendini suçladığını değil, Bade'nin başına gelenler yüzünden kahrolduğunu çıkartıyordum. Öyle içten, öyle şefkatli öyle acıyla sarılmıştı ki Bade'ye, sarılışından bile pişmanlık duyduğu seziliyordu.

Birkaç saniye sessizce durdu. Sonra alnını alnına dayadı. Yüzünü buruşturmuştu. Acı çektiğini gizleyemiyordu. Bade onun kardeşiydi. Yıllar önce Berat'ı hapse göndererek kardeşini o pislikten kurtarmıştı ama şimdi o yeniden buradaydı. Bunun Bade'ye neler hissettirdiğini biliyor olmalıydı.

Kısa bir süre öyle durduktan sonra Bade'nin yanından hızla geçip dışarı çıktı. Bade şaşkındı. Birazda korkmuş görünüyordu. Yukarıdan inen Çetin'e baktı "Barlas ne yaptı ona?"

Öldürmüş olduğunu düşünüyordu sanırım. Korkusu bu yüzdendi. Herkes merakla Çetin'e bakarken soruyu büyük bir keyifle yanıtladı. "Ellerini kırıp cinsel organını kesmiş."

Elim şaşkınlıkla ağzıma gitti. Bu hiç beklediğim bir şey değildi. Berat'a öyle bir ceza vermişti ki bu sadece fiziksel acıyla sınırlı kalmamıştı. Ruhu yaralanmaz sanıyordum ama Barlas bunu başarmıştı. Onun ruhunu paramparça etmişti. Bu ona öyle bir ceza olacaktı ki hayatı boyunca eksik yaşayacaktı. Cezası Bade'ye yaşattıklarının yanında hiç bile kalacak olsa bir ruhu yaralamak ne demekmiş görecekti!

"Oh olsun, hak etti!" dedi Aysun büyük bir sinirle. Bade sessizdi. Düşünüyordu. "Ne olacak şimdi?" dedi dertlenmiş gibi. Onun tek derdi Barlas'ın başını yakmamaktı. Sorusunu Çetin yanıtladı "İşkence görmeye devam edecek."

"Onu öldürmeyeceğine emin miyiz?"

"Öldürmez, çünkü ölmesini istemedin." deyince çeteden bir çocuk koşarak yukarıdan indi. "Barlas abi!"

"Ne oldu?" diyerek önünü kesti Çetin.

"Konuştu piç."

"Kimmiş?"

"Kertenkele lakaplı biri. Pamir Yaman'ın çetesindenmiş."

Koray ve Aysun direkt bana baktılar. Bilmediğimi zannettiklerinden emindim ama ben zaten bir haftadır böyle bir gerçeğin yükünü taşıyordum.

"Siktir lan!" Çetin oldukça şaşırmış gibiydi. Herkesin bakışları ona yöneldi.

"Ne oldu?" dedi Bade verdiği tepkiye anlam verememiş gibi görünürken.

Çetin çenesini ovdu. Bakışları düşünceli bir şekilde yerdeydi "Bu demek oluyor ki tehlikeli bir liderle uğraşacağız. Adamını bize vermek istemeyebilir. "

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Ateş merakla.

"Hiç görmedim ama namını çok duydum. Büyük savaş çıkacak gibi görünüyor." deyip dışarıda olan Barlas'a seslendi.

Birkaç saniye sonra Barlas'ın kapıdan baktığını gördüm. Elinde sigarası vardı. "Ne oldu?"

"Berat iti konuşmuş, onu bulduk!"

Sigarasını parmaklarının arasından yere atıp içeri girdi. Gözlerinden ateş çıkıyordu sanki. Çok sinirliydi. "Kim?"

Kafamı önüme eğdim. Biraz sonra bir sürü öfkeli bakışın bana yöneleceğini biliyordum

"Pamir Yaman'ın çetesinden biriymiş. İsmi yok. Kertenkele lakabını kullanıyor." dedi Çetin.

Barlas'a doğru bakınca bakışlarının bana yöneldiğini gördüm. Düşüncelerini okumak istedim o an. Çünkü bakışlarında anlamlandıramadığım şeyler gizliydi. Aniden üzerime doğru yürümeye başlayınca nefesimi tuttum. Karşımda durdu. Gözlerime keskin bir ifadeyle baktı. "Bana Pamir Yaman'ın adresini ver!"

Herkesin gözleri bizim üzerimizdeydi "Nasıl lan?" dedi Çetin şaşkınca "Öykü nereden bilsin onun adresini."

"Öykü onu tanıyor." dedi Aysun çekinerek. Gözlerim Barlas da olduğu için kimsenin tepkisine bakamadım.

"Pamir Yaman'ı mı? Şaka mı lan bu, nereden tanıyor?" Çetin bir şeyleri anlama derdindeyken Barlas'ın tek derdi onun yanına gidip hesap sormaktı. Korktuğum olacaktı işte. İki çete arasında savaş çıkacaktı

"Pamir'in olanlarla ilgisi yok. Haberi bile yokmuş." dedim ona engel olmak adına. Zaten yalan söylemiyordum. Bunca zaman susmamın nedeni önce bunu benim öğrenmek istememdi. Direkt söyleseydim neler olabileceğini tahmin edebiliyordum. Herkesin iyiliğini düşünmüşken yargılanamazdım. Bir haftadır böyle bir yükü taşıdığım için yorgun ve gergindim, üzerime gelirse dayanamayıp patlayacağım kesindi.

Barlas'tan beni yargılayacak o soru gelmişti. "Onun çetesinden birinin yaptırdığını biliyor muydun?" Normalde ifadesiz bakardı ama vereceğim cevaptan korktuğunu belli eden bir ifade gördüm gözlerinde. Neden korkuyordu? Bana öfkelenmekten mi, yoksa Pamir için sustuğumu düşünmekten mi?

Sessiz kalamazdım. Bir cevap vermeliydim. "Kavga çıkmasın diye sustum." dedim açık açık. Saklamam için artık bir nedenim yoktu. Pamir'in olayla bir ilgisi olmadığını öğrenmiştim. Bunu direkt açıklamış olsaydım Barlas'ın benimle nasıl dalga geçeceğini biliyordum. Bana belanın ta kendisiyle birlikte olduğumu söylemişti. Bunun farkında olmamakla suçlamıştı beni. Haklı çıktığını görsün istemiyordum. Günlerdir Pamir'in suçlu olup olmadığını düşünüp sustuğum için vicdan azabı çekmiştim. Onun benim arkadaşlarımla bir derdi olamazdı zaten. Ben ona hiç ihanet etmemiştim. Bana bunu neden yapacaktı ki? Suçsuzdu. Şimdi tek derdim bunu Barlas'a da kanıtlamaktı.

Bir anda yükseldiğine şahit oldum Barlas'ın. Sesi çok baskındı. "Sen bana kardeşimin ölümüne sebep olanların kim olduğunu nasıl söylemezsin?" Gözlerinde şimşek çaktı. "Sen kimsin Öykü?"

Onun söylediği hiçbir şeye alınacak değildim ama son söylediği yüreğime işlemişti. Sessiz kalışım bu yüzdendi, toparlanamadım. Dudaklarımda

biriken cümleler kaygan zemine basıp yere düştü. Zihnim dağıldı, bakışlarım odağına takılıp kaldı.

"Bana ceza olsun diye mi sustun? Acı çekişimi mi görmek istedin?" dedi konuyu başka yerlere çekerek. Kalbimde bir patlama meydana geldi. Sinir kalbimden tüm uzuvlarıma hızla yayıldı. Hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Hele ona hiç yoktu.

Sinirle onu omuzlarından itip bağırdım "Sen benim umurumda mısın be? Niye sana bunu yapayım?"

Geldiği günden beri onu umursadığımı gösterecek hiçbir şey yapmamıştım. Niketim zaten onu umursamıyordum. Buna rağmen kaldıramadığı şeyler var gibiydi. Beni bu şekilde suçlayarak ona olmayan bir şeyi açıklamamı istiyordu herhalde. Bana sorduğu soruyu şu an ben ona sormak istiyordum. Asıl o kimdi?

"Onlar benim de arkadaşlarımdı. Katillerine senin kadar bende öfke doluyum. Pamir'le konuştum. Bulacak onu!" dedim yüksek sesle konuşmaya devam ederek.

Bizimkilerin gözlerinde hayal kırıklığı görüyordum. Sustuğum için bana kızgın olmalıydılar. Onlara bir şey demeye hakkım yoktu. Onlardan biri benim yapmış olduğumu yapsa bende kızardım. Yaptığım şeyi anlamalarını bekleyemezdim.

Barlas'ın bana karşı öfkesi durulmuyordu. "Bana bunu söyleyecektin!" dedi insanın içini delen bakışlarla. Şimdi gözlerinde bir kalkan görüyordum. Oradaki ifadeleri gizlemeye çalışıyordu. "Koruduğun kimdi, Pamir mi? Ona zarar gelmesin diye mi sustun?"

Beni bu sebepten suçlamaya başlamıştı işte. Bende zaten bunu bekliyordum. Tam konuşacaktım ki Çetin başka bir soru yönlendirdi bana.

"Sen o adamla ne kadar yakınsın Öykü?"

"Aşkım sen lütfen karışma!" dedi Aysun araya girerek. Beni korumaya çalışıyordu. Buna bir cevap veremeyeceğimin farkındaydı. Gerçekten de ne

cevap verecektim? Patronum diyemezdim ya!

"Ne demek karışma, içimizden biri bir lider tanıyor ve bizim bundan şimdi haberimiz oluyor. Nasıl iş bu?" Öfkesini belli etmişti Çetin. Diğerleri gibi susmuyordu.

"Öykü'yü suçlama, Barlas biliyordu zaten bunu." dedi Aysun yine beni kurtarmaya çalışarak.

Çetin şaşırdı "Barlas?"

Açıkçası Pamir'i tanıdığımı çeteye söyler sanıyordum ama bunu yapmamıştı. Sanırım ya anlatacak zaman bulamamıştı ya da söylemek istememişti.

Barlas Çetin'i umursamadı bile. Onun umursadığı tek şey vardı, sorduğu soru. Cevap vereceğimi düşünerek sorusunu ikinci kere tekrarladı. "Suçlu değilse neden onu korudun?"

"Ben onu korumadım!" dedim kendimi savunarak "Bir şey yapmadığını biliyordum sadece emin olmak istedim, hepsi bu."

Koruduğum o değil, sizsiniz diyemediğim için böyle diyordum. Bana inanmazdı ki, ne dersem diyeyim onu koruduğumu düşünecekti. Aramızdaki bağı çözemediği için bu düşüncesini normal karşılıyordum. Duygusal anlamda bir şeyler yaşadığımızı bile düşünüyor olabilirdi. Ve bu sebepten onu koruduğumu

"Ona güvenemeyeceğinin sende farkındasın." dedi beni uyarır gibi. Gizler zannediyordum ama onunla olan yakınlığımı hoş karşılamadığını belli ediyordu. Garip bir şekilde bunu gizleme gereği duymuyordu. Belki de gizleyemiyordu.

"Sizin yakınlık dereceniz nedir?" Çetin bana bir kez daha soru yönlendirirken Barlas gözlerimin içine içine bakarak yanıtladı soruyu. "Çok sıkı dostlar. Öyle ki Öykü dostunu satmadı."

Dost olduğumuza inanmadığını biliyordum. Demir gibi bir liderle dost olduğumu duyduğu için Pamir'le de öyle olduğumu düşünüyormuş gibi yapıyordu. Demir'den rahatsız değildi ama Pamir'den epey rahatsızdı. Sıkı dost olduğumuzu söylerken gözlerindeki hoşnutsuz ifadeyi görmüştüm.

"Bana adresini ver, hemen!" dedi emir vererek. Daha fazla bekleyemiyor gibiydi. Gidip onunla konuşacaktı. Ya da tartışacaktı.

Neler olacağını bilmediğimden gergindim "Birlikte gideceğiz, yoksa asla vermem!"

"Dostun kendisini sattığını görünce üzülmesin sakın." dedi dost kelimesini vurgulayarak. Beni kontrol ediyordu sanki. Vereceğim tepkiyi ölçüyordu. Aramızda ne varsa doğrudan soramıyordu. Aklınca beni gıcık ederek cevap almaya çalışıyordu.

Pekala, bunu öğrenmek istiyorsa ona cevap verecektim. Ama asla neden onunla birlikte olduğumu söylemeyecektim. Çünkü bunun onu ne kadar rahatsız ettiğinin farkındaydım. "O benim dostum değil!" dedim düz bir sesle. Sinirlendiğim için bunu açıkladığımı anlasın istemiyordum. Bu yüzden bakışlarımı da ifadesiz tutuyordum. Oynamayı gerçekten iyi öğrenmiştim. Halbuki sinirden patlamak üzereydim.

Bir süre sessizce gözlerime baktı. Konuşacak mıydı bilmiyordum. Ama bir şey demesini bekliyordum. Sanki konuşmayı burada sonlandırmak istiyormuş gibi görünürken Çetin'e çevirdi gözlerini. "Yukarıda iki kişi bırak gerisi bizimle gelsin."

Tekrar bana baktı ve gözleriyle emir verdi. Dışarı çıkarken peşine takıldım. O sırada bana korkuyla bakan Aysun dikkatimi çekmişti. Gözlerimi kapatıp açarak ona rahat olması gerektiğini belli etsem de aslında bende huzursuzdum. Bu Barlas ve Pamir'in yüzleşmesi olacaktı. Onlar düşman değillerdi ama İstanbul'daki her çete birbirine rakipti. Dolayısıyla onlarda birbirine rakipti. Aralarında nasıl bir yüzleşme gerçekleşirdi bilmiyordum ama kavga çıkmamasını temenni ediyordum. Şayet öyle bir şey olursa onları nasıl durdururdum hiçbir fikrim yoktu.

Üç araba yola koyulmuştuk. Ben Barlas'ın arabasındaydım. Yolcu koltuğunda oturuyordum ve onunla hiç konuşmuyordum. Kendi de bir şey sormuyordu. Düşündüğü şeyler olabilirdi ya da konuşmak istemediği için sessiz kalmayı tercih ediyordu.

Pamir'in mekanı Barlas'ınkine oldukça uzak olduğu için yol çok uzun sürmüştü. Tek kelime etmediğimiz için sıkıntıdan belki de bana öyle gelmişti.

Mekana yaklaşınca orada iki tane polis aracı gördük. Barlas anında arabayı durdururken uzaktan olanı biteni izlemeye başladık. "Anlaşılan Pamir Yaman baskın yedi." dedi bundan hoşnut olmamış gibi. Ondan hesap soramadan hapse girecek olmasını istemediğini açıkça belli etmişti.

Onu umursamadım. Pamir'i kimin ihbar ettiğini düşünüyordum. Ona ihanet edenlerden biriydi herhalde. Pamir'i ne için ihbar ettiğini düşündüm. O zeki bir adamdı. İçeride o kadar çalıntı araç varken mekanın adresini herkesle paylaşmazdı. Demek ki güvendiği şeyler vardı. Araçların çalıntı olmadığını kanıtlayan sahte belgeleri olduğundan emindim, bu yüzden onu ihbar eden kişi başka bir şey yüzünden ihbar etmiş olmalıydı. Kırmızı odayı mı biliyordu acaba? Eğer öyleyse Pamir bu sefer faka basmıştı.

Bir süre sonra polislerin mekandan çıkıp arabalarına bindiğini görünce şaşırdım. Pamir yanlarında yoktu. Bir şekilde yırtmış mıydı acaba? Polisler buradan uzaklaşırken Barlas gaza basıp oraya doğru sürdü arabayı. Durunca aceleyle emniyet kemerimi çözdüm. Hızla bana baktı ve sitemkar bir şekilde konuştu "Koş koş, belki kurtarırsın."

Onu umursamadan arabadan indim ve mekana girdim. Görüyordum ki mekan bomboştu. Hiç kimse yoktu, hiçbir şey yoktu. Arabalar götürülmüştü. Görünen tek şey duvarlardaki anka kuşu çizimleriydi. Anlaşılan Pamir baskın yiyeceğini anlayıp mekanı temizlemişti. Nasıl anlamıştı acaba? Şaşkındım. Bu adam her şeyi nasıl anlıyordu?

Peşimden diğerleri de gelince Çetin'in konuştuğunu duydum. "Baskın yiyeceğini anlayınca kaçmış anlaşılan!"

Barlas'ın sesinde ise hala sitem yatıyordu "Dert etme, yeni mekanlarını öğrenir nasılsa Öykü."

Bakışlarımız birleşince ona kaşlarımı çatarak baktım. Rahatsız olduğu neydi? Pamir'le olan samimiyetim mi?

Ellerini ceplerine sokmuş saniyelerce beni izlerken bundan rahatsız olup bakışlarımı ondan çektim ve boş hangarda yürümeye başladım. Kırmızı odaya bakmak istemiştim. Barlas ve diğerleri bir şeyler konuşurken boş odaya girdim ve kırmızı odaya açılan duvarın önünde durdum. Her yer boştu ama bu duvarın üzerinde bir tablo asılıydı. Mavi gözlü bir kadın yüzü resmedilmişti. Daha önce burada yoktu, bu yüzden şimdi burada olması ilgimi çekmişti.

Umursamamaya çalışıp tüm gücümle duvarı ittim. Kırmızı odaya açılan boşluktan geçip duvarda lambayı yokladım. Bulunca ışığı açtım. Her yer kırmızıya büründü. Terekler yerinde duruyordu ama kavanozlar yoktu. Burayı da boşaltmıştı. Bu ani kaçısın bir sebebi olmalıydı. Açıkçası bu hoşuma gitmiyor değildi.

Burada olsalardı Barlas'ın kavga çıkaracağı gerçeği vardı. Kaçması içimi rahatlatmıştı. Düşündüğüm tek şey Pamir'e kimin ihanet edip polislere ihbar ettiğiydi. Düşmanı mıydı acaba, ya da çetesinden biri?

Dışarı çıkıp odadan çıkmadan önce şu tabloya tekrar baktım ve Pamir'e bugün neler dediğimi düşündüm. Dövmeyi bana yaptıranın o olduğunu bildiğimi söylemiştim. Kızdığımı görmüştü. Ondan nefret ederek uzaklaşmıştım yanından. Şu ana kadar ona ihanet etmediğimin o da farkındaydı. Hep beni neden bir teste tabi tutmadığını düşünmüştüm. Bana güvenemezdi. Çetesindekiler bile ona ihanet ediyorken yanında zorla duran ben, ona ihanet etmez miydi?

Garip olan bir şey vardı. Bana dövmeyi onun yaptırdığını nereden anladığımı sormamıştı hiç. Merak mı etmemişti acaba? Düşündüm biraz. Tabii ya! Beklediğim şey olmuştu. Pamir beni teste sokmuştu. Dövmeyi onun yaptırdığını öğreneceğimi biliyordu. Çünkü Koray'ın Macit'in yanında çalıştığını biliyordu. Onun sayesinde bu işi çözeceğimi de biliyordu.

Bana bunu yaptırdığı için ona ihanet edip etmeyeceğimi merak etmiş olmalıydı. Muhtemelen beni kırmızı odayla bu yüzden tanıştırmıştı. Polislere burayı ihbar edeyim diye.

Tablonun neden burada olduğunu şimdi anlıyordum. Benim için!

Tablo biraz yukarıda dururken ayakkabımın ucunda yükselip onu elime aldım ve arkasını döndürdüm. Orada bir mesaj vardı! Pamir genelde bana mesajları bu şekilde verirdi.

Bana ihanet etmeyecektin!

Yazıyı görür görmez tabloyu panikle yere bıraktım. Bunu benim yaptığımı düşünüyordu. Onunla konuşmamızdan sonra polislere kendisini ihbar edeceğimi düşünmüş olmalıydı ki kaçmıştı hemen buradan. Bana da mesajını görmem için bu tabloyu bırakmıştı. Sıkıntıyla alnımı ovdum. Bu işi nasıl düzeltecektim bilmiyordum.

Polislerin burada olmasının bir rastlantı olmadığına emindim ama onu kim ihbar etmişse beni yakmıştı! İhanet eden biri olmuştum.

Korktuğum şuydu ki; Pamir ihanet edenleri çok kötü cezalandırıyordu. Sıra bana gelmişti işte. Bu işi düzeltemezsem başıma neler geleceğini az çok tahmin ediyordum

Dışarı çıktım hemen. Ali'nin karşısında durup onunla konuştum "Beni eve bırakır mısın?" Pamir'le konuşmam gerekiyordu ama beni bırakmayacaklarını bildiğim için eve gitmek istediğimi söyleyerek yanlarından ayrılacaktım. Ali beni eve bıraktığında Pamir'le buluşurum diye düşünüyordum. Telefonumu açar mıydı bilmiyordum ama onunla konuşup bir an önce bu yanlışı düzeltmeliydim.

Ali tam bir şey diyecekken Barlas atladı söze "Seni ben bırakacağım." Ona baktım. "Ali bırakacak."

"Ben bırakacağım." dedi itiraz kabul etmiyormuş gibi. Diretmedim. Çünkü diretmemem gerekiyordu. Ondan kaçtığımı düşünsün istemedim.

Birlikte dışarı çıkıp arabaya bindik. Bana Pamir hakkında bir şeyler söyler zannediyordum ama konuşmadı. Garibime gitmişti. Bu konuda sessiz kalmayı tercih ediyordu sanırım.

Evin önüne gelince durdu. Annemin bugün nöbeti olmasına seviniyordum. Barlas'ı burada görecek olsa... Ah, düşüncesi bile kötüydü. Geri döndüğünden hala haberi yoktu. Kimse söylemezdi zaten. Demir hariç, ondan şüphe etmiyor değildim. Her an anneme yetiştirebilirdi bunu. Ona hiç güvenmiyordum.

Emniyet kemerimi çözüp içeriden çıkacakken Barlas'ın dediği şeyle yerimde kaldım. "Pamir Yaman senin neyin?"

Merak ettiğini biliyordum ama bunu doğrudan sormasını beklemiyordum. Şaşırmıştım. Anlaşılan bu konu kafasını meşgul ediyordu.

"Seni neden ilgilendiriyor?" dedim cevaplamak istemediğimi belli ederek. Zaten cevaplayamazdım ki. Ne diyecektim, gerçeği mi?

Bana baktı. Gözlerinde patlamaya hazır dinamit gizliydi. "Senin onunla bağlantın yüzünden çetem zarar görebilir."

Amacı beni sinirlendirerek ağzımdan laf almak mıydı bilmiyordum ama eğer öyleyse tuzağına düşmeyecektim. "Pamir'in senin çetenle bir derdi yok!" deyip bir hışım arabadan çıktım. Bahçe kapısından içeri girince kendi de çıkıp benimle konuşmaya devam etti "Nasıl ona bu kadar güvenebiliyorsun?" Ona doğru dönünce yavaş adımlarla yanıma gelip önümde dikildi. "Güven problemi olan bir insansın oysa."

"Demek ki bana güven vermiş." dedim tokat etkisi yaratacak bir cümle kurarak. Tepki vermedi. Yüzüne beton dökmüştü sanki, kirpikleri bile oynamadı. Yine kendini bazı şeyler için zorluyordu. Bir imada bulunmuştum, anladığından da emindim. Ama ifadesiz kalma oyunculuğunu sergileyerek umurunda değilmiş gibi yapıyordu. Beni umursamasa bile umurunda olduğunu biliyordum. Oynamasına lüzum yoktu.

Birkaç saniye sessizlikle geçti. Kelimelerin bir anlamı yoktu zaten. Bakışların anlamı vardı. Ama Barlas'ta o bile ifadesizdi.

"Pamir Yaman yüzünden çeteden birine zarar gelirse bunun hesabını sana da sorarım." dedi bir süre sonra sert bakışlar eşliğinde.

Aynı bakışlar benim gözlerime de yansıyordu "O çetede benimde arkadaşlarım var ve hiçbirine zarar gelmeyecek!" deyip eve girmek için arkamı dönünce hızla önümü kesti. "Niye saklıyorsun?" dedi beni şaşırtan bir soru sorarak.

"Neyi?"

Sorumu cevaplamadı. Dikkatle gözlerime bakıyordu. Sanki orada bir düğüm vardı da onu çözmeye çalışıyordu "Seni zorla mı yanında tutuyor?"

Evet desem ne yapacaktı? Niye bunu umursuyordu? Bana yardım mı etmek istiyordu? Aklımda çok soru vardı ama hiçbirini soramadım. "Beni zorla yanında tutan biri varsa o da sensin!" dedim önümü kesmesini ima ederek.

Öfkelenir zannediyordum ama kafasını oynatarak güldü. "Kurduğun cümlelerle canımı yakabileceğimi mi zannediyorsun sen?" deyip öne doğru biraz eğildi ve yüzünü yüzüme eşitleyip gülüşünü yok etti. "Burayı iyi dinle... Benim canımı sadece değer verdiklerim yakar, görmediklerim değil!"

Asıl can yakmaya çalışan oydu. Cümleleriyle beni önemsemediğini göstermeye çalışıyordu ama oynadığını görebiliyordum. Yarası derindi. Bana karşı öfkesi yüz metre öteden anlaşılıyordu. Önemsemek illa sevdiğin kişiye karşı gösterilen bir şey değildi, insan bazen nefret ettiği kişiyi de önemserdi. Ne yaptığıyla ilgilenir, merak ederdi. Barlas'ınki de tam olarak buydu.

Benden nefret ettiği için beni önemsiyordu. Yok sayamıyordu, görmezden gelemiyordu. Çünkü nefret gibi güçlü bir duyguya yenik düşüyordu.

"Bu cümleleri gece yatarken mi düşünüyorsun?" dedim kendimi gülmeye zorlayarak. Ben de onun gibi oynuyordum. Çünkü lanet olasıca nefret

benim de onu önemsememe neden oluyordu. "Sana biraz değer veriyor olsaydım eğer, söylediğin bu şey beni kahrederdi. Ama Lider, gözümde hiç değerin yok maalesef."

Yine oynar, bu söylediğime güler zannediyordum ama gözlerinde çıkışı bulamayan o duyguyu gördüm. Sıkışıp kalmıştı gözbebeklerinde nefreti. Kaçamıyor, gizlenemiyordu "Sana ben ihanet etmişim gibi konuşuyorsun." dedi sesini gözlerine oranla duygusuz tutarak.

"Ettin zaten." deyip tırnaklarımı avucuma bastırdım "Beni yarı yolda bırakarak bana ihanet ettin!"

Nefretime sahip çıkamıyordum, uslu durmuyordu. Bir konuşma ya da bir bakışma fark etmeksizin benden kaçıyor, kendini belli ediyordu.

Barlas'ın nefreti de benimki gibiydi. Ansızın ortaya çıkıyordu. "Beni sırtımdan vurmasaydın seni terk etmezdim." dedi bu konuyu uluorta konuşmaya hazırmış gibi. Beni şaşırtıyordu. Bunu isteyeceğini bile düşünmemişken, o burada bazı şeyleri konuşmak istediğini açıkça belli etmişti. Çünkü beni suçlayacaktı. Bunu daha önce yapamadığı için, içinde ukte kalmış olmalıydı.

Aynı durumdaydık. Onu suçlamak için bende yanıp tutuşuyordum ama bunu belli edecek değildim. İstemediğimi açıkça göstererek yakmak istiyordum canını. Onu umursamadığımı bir kez daha görsün, egosunun bana karşı olan yenilgisini tatsın istiyordum. "Biliyor musun, bunların artık bir önemi yok. Çocuk değiliz, saçma bir aşkın konusunu açıp birbirimizi suçlamayacağız herhalde, değil mi?" dedim oldukça sakin bir şekilde.

O an gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade belirdi. Çok garipti, çözemiyordum. Ama farklı olduğundan emindim. "Yaşadığın aşk sana göre saçma olabilir ama bana göre hiç öyle olmadı." dedi gözlerindeki o farklı ifadeyi anında değiştirerek. Şimdi gözlerinde kıyamet kopuyordu. "Saçma olan tek şey bana ihanet edebilecek potansiyele sahip bir kızı sevmemdi. Ama kalp işte, kimin ihanet edeceğini anlamadan seviyor!"

Hala canımı yakabileceğini düşünüyordu. Her konuştuğunda kalbimde sızı hissediyordum ama bunu içselleştiremezdim. Çünkü büyüdükçe büyür,

karşısında bu kadar umursamaz durmama engel olurdu.

"Şimdi..." diyerek geri çekildi ben sessiz kalırken "Sen mi montunun kolunu yukarı sıyırırsın yoksa bunu ben mi yapayım?"

Konuyu hızla değiştirmesini anlıyordum. Benim bu konuyu konuşmak istememi gururuna yedirememiş olmalıydı. Bana, karşı çeteden biriymişim gibi baktı. Gözlerindeki duygular o kadar hızlı değişiyordu ki hızına yetişemiyordum. Şimdi de düşmanımı olmuştum?

"Bana dokunamazsın!" deyince tek kaşı havaya kalktı "Denememi ister misin?"

"Sana hiçbir şey kanıtlamayacağım!"

"İnat etmen bir işe yaramaz, o kolu göreceğim!" deyince sinirle onu ittim "Bana dokunmaya kalkarsan çığlığı basar herkesi başına toplarım!" Tam eve girecekken beni belimden tuttuğu gibi kapıya yasladı ve eliyle ağzımı örttü. "Şimdi elimden nasıl kurtulacaksın?" dedi fısıldayarak. Bana o kadar yakın duruyordu ki bunu bilerek mi yoksa istemeden mi yaptığını düşündüm. Bedeni bedenime yapışıktı. Gözleri ise gözlerimde keşfe çıkmıştı. Eli soğuktu. Üşümüş olmalıydı. Nefreti bu kadar sıcakken o üşüyordu. Belki de sebebi benim bakışlarımdı.

Sadece birkaç saniye donuk gözlerle gözlerime baktı. Zihninden neler geçiyordu bilmiyordum. Kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Keşke gözlerinden ne düşündüğünü görebilseydim diye düşündüm. Ama o yine kalkanını gözlerindeki ifadeye siper etmişti.

Garipti ama bu yakınlıktan rahatsız olmadım. Ya da olamadım. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Ellerimi kaldırıp onu yine itemedim bile. Vücudum tepkisiz kalmayı tercih ediyordu. Gözlerimse gözlerini seyretmeyi...

Ona bu kadar öfkeliyken içimde bastıramadığım saçma his için kendime kızdım. Neydi bu? Bana yabancıymışım gibi bakan gözlere özlem mi? Defalarca kez bakmıştım zaten. Şu anın, bu durumun farkı neydi de hiç kimseye bakamadığım gibi ona bakmak istiyordum?

Kendime hakim olup gözlerimi gözlerinden hızla çektim. O da sanki bir transtan çıkmış gibi elini hızla ağzımdan çekip geri çekildi. Sebebini anlayamamıştım. Arkasını dönüp gidecekken sinirle önüne geçip onu durdurdum "Ne oldu, insanları başına toplamamdan mı korktun yoksa?"

Bana hiç bakmadan soğuk bir şekilde yanımdan geçecekken kolunu tuttum. "Gözlerime bakmaktan neden rahatsız oldun?" Bakışları gözlerime değince içimde tutamadığım o soruyu sordum "O gözler sana eskisi gibi bakmıyor diye mi?"

"Eskisi gibi bakamıyorum." diye yanıtladı sessizce. Yutkunduğunu gördüm. Bakışları kolunu tutan elime kayınca bir süre orada oyalandı. Yine kaçırmıştı gözlerini. Daha fazla bakmak istememişti.

Söylediği şey tepkisiz kalmama neden olurken gitmesi için yavaşça elimi kolundan çektim. Gözlerimi de çekmiştim. Tam da o an bahçe kapısının önünde fren yapan bir araba sesi duydum. Kafamı çevirip kimin geldiğine baktığımda siyah bir araba gördüm. Arka kapısı açıldı ve elleri arkadan bağlanmış bir adam aşağı itildi. Yüzü gözü kan içinde kaldığı için kim olduğunu anlayamamıştım. Zaten hava da kararmıştı, anlamaya çalışsam da göremezdim.

Arka kapı hızla kapanırken sürücü koltuğundan birinin kolunu camdan dışarı uzattığını fark ettim. Elinde de silah vardı. İşte tam o an belimi bir kol kavradı. Silah patlarken yere düşmeyi bekledim ama yumuşak bir şeyin üstüne düştüm. Refleks olarak gözlerimi kapattığım için bir an sonra panikle açtım ve Barlas'ın gözleriyle karşılaştım. Yine birbirine değiyordu gözlerimiz.

Oysa sadece birkaç saniye önce birbirimizin gözlerinden kaçan bizdik. Şimdi kader dalga geçercesine o gözleri tekrar birleştirmiş, ne kadar kaçmak istesek de bunu başaramayacağımızı ikimize de göstermişti.

Canlarım, ciğerlerim, çiçeklerim, böceklerim umarım bölümü beğenmişsinizdir. Şimdi kısa bir açıklama yapacağım zamanınız varsa lütfen burayı okuyun.

Samet ve Öznur'un ölümünü çok hızlı atladığım için tepki alacağımı biliyorum. Fakat şöyle bir şey var ki, yazarken sizin isteklerinizi göz önünde tutarak yazmaya çalışıyorum. Bu bölümü bir önceki bölüm yorumlarınıza bakarak yazdım. Dramatik sahneler istemediğini söyleyenler olduğu için bende bu yönde ilerledim. Tabii ki bunu isteyenler çoğunlukta değildi, sadece bana da böylesinin mantıklı geldiğini düşünerek yaptım böyle bir şeyi. Aksiyon kitabında drama çok fazla yer veremem. Bunu yaptığım için Samet ve Öznur'u önemsiz bir karaktermiş gibi gösterdiğim düşünülmesin sakın. Yazdığım her karakter benim için önemli. Bir karakteri yaratmak nasıl zor bir şeyse öldürmek de zor inanının. Samet kitabın başından beri bizimle olan bir karakterdi, çetedendi. Evet, onun yokluğu size de bana da zor gelecek ama bu bir kitap. Karakterler ölebilir, yeni karakterler gelebilir. Bunlara alışın ve lütfen üzülmeyin. Bu kitapta her şey olabilir.

Bir okurum yan karakterlere çok fazla sahne vermediğimi söylemiş. Onu da şöyle açıklayayım. Kitap gördüğünüz üzere olaylarla dolu. Bir bölümde gördüğünüz karakterleri diğer bölümde görmüyorsunuz bazen. Mesela Demir, her bölümde olmayabiliyor. Daha çok ana karakter sahnelerine yer veriyorum, çünkü istek bu yönde. Zaten öyle olması da gerekiyor. Bu bir kitap değil de dizi olsaydı eğer bende senarist olsaydım bütün karakterlere, bütün aşklara fazlasıyla yer verirdim. Ama bu bir kitap. Ve kitapta çok fazla yan karakter var. Ben yan karakterlerin sahnelerini çoğaltsam bu kitap 10 serilik bir kitap olur.

Bazen kitabın çok uzun olacağını düşünerek önemli sahneleri bile hızlı geçtiğim oluyor. Bu kadar olayın döndüğü bir kitabı yazmak inanın kolay değil. Bu sebeple sevilen karakterlere bile bazen çok fazla yer veremediğim oluyor.

Eğer sizlerde o okurum gibi bu durumdan şikayetçiyseniz yan karakterlere daha fazla yer vermeye çalışırım. İstekleriniz benim için önemli. Kitabın akışını değiştirmeyecekse eğer isteklerinizi ciddiye alıp öyle yazıyorum. Bana kitapla ilgili rahatsız olduğunuz durumları belirtirseniz bende ne yapmam gerektiğini daha iyi görürüm

Umarım kendimi ifade edebilmişimdir. Hepinizi çooook öpüyorum. Bir dahaki bölüme kadar kendinize dikkat edin. Seviliyorsunuz :)

71.BÖLÜM

Her karanlık gece aydınlığa çıkar. Bunun benim gecem için geçerli olduğunu düşünmüyordum. Oradan çıktığımı düşünüyordum ama aslında karanlığa hapistim ben. Gecenin koynunda debeleniyordum. Belki de karanlığın bir parçasıydım. Aydınlık yasaktı bana, haramdı. Alacağım intikamın bedeli beni karanlığa yoldaş etmiş, ayaklarımı prangalamış, ellerimi kelepçelemişti.

Daha intikamımı almadan bedel ödüyordum. Peki aldıktan sonra ne olacaktı? Nasıl bir bedel ödeyecektim? Ebediyen karanlığa mı mahkum olacaktım? Yoksa aydınlığa çıkıp kalbimde taşıyamayacağım bir ağırlıkla mı yaşayacaktım?

On yedi yaşımda sevdiğim adam tarafından terk edilmiştim. Şimdi onun gözlerine bakarken tek bir şey fark ediyordum. Büyüdüğümü zannediyordum ama ben hep on yedi yaşında kalmıştım. Terk edildiğim yaşta, karanlığa hapsedildiğim yaşta, ruhumun kabre girdiği yaşta...

Belki de o gün tanıştığım karanlık beni bırakmamaya ant içmişti. Aydınlığa çıktığımı düşünürken bile karanlığa yürümüştüm. Anladığım şey benim bir çıkışım olmadığıydı. O halde karanlığa alışacaktım. Böyle yaşamayı öğrenecektim. Ya da bir fener bulacak, karanlığımı onunla aydınlatacaktım. Hala ümidim vardı. Bu hayat benimdi, kontrol bendeydi. Yapabilirdim. Karanlığımı aydınlığa çevirebilirdim.

Saniyeler önce ne olmuştu anlamamıştım. Yerdeydim ve üzerimde onun ağırlığı vardı. Bana siper olmuştu. Aslında bana ağır gelen bir şey daha vardı. Gözleri...Sanki uzun uzun bakmak istercesine gözlerime odaklanmıştı. İşte buydu bana ağır gelen. Ben onu kafamda öldürüp kalbime defnetmiştim. Ama o, gözlerime bakarken duygularımı tekrar canlandırmak istiyor gibi görünüyordu.

Ya da olayın şokundan bana öyle geliyordu. Bunu neden isteyecekti ki? O değil miydi beni terk edip giden? Şimdi duygularımın tekrar canlanması

ona ne kazandıracaktı?

Arabanın tekerlekleri çığlık atarak buradan uzaklaşırken bir inleme sesi duyduk. Az önceki adamdan geliyor olmalıydı. Barlas'ın bakışları o tarafa kaydı ve ani bir hareketle üzerimden kalktı. Adamın yanına gider diye düşündüm ama elini beni kaldırmak için bana doğru uzattı.

Tutmamı beklerken dirseklerimden destek alarak ayağa kalktım. Ondan gelecek küçücük bir yardımı bile istemiyordum. Bu ona olan nefretimi köreltebilirdi. Oysa ben ona karşı nefretimi her fırsatta bıçak biler gibi biliyordum. Bana yardım etmesine izin vererek bu duruma bir son vermeyecektim.

Gözleri üzerimdeyken havada kalan elini yanına indirdi. Kızgın görünmüyordu ama bozulduğu belliydi. Bunu gizleyememişti. Adam bir kez daha inlerken hızla yanına gitti. Peşinden gidince çömelip yüzü kanlar içinde kalan adamın suratına baktım. Onun kim olduğunu anlamamla şaşkınlık yaşarken Barlas'la göz göze geldim. O da şaşkındı.

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünürken telaş içinde onunla konuşmaya çalıştı "Abi iyi misin?"

Cengiz abi elleri arkada bağlı bir şekilde omzunun üstüne düşmüş resmen kıvranıyordu. "Kaldırın beni!" dedi bitkin çıkan sesiyle.

Barlas hızla hareket edip cebinden çakısını çıkardı ve ipi kesip ellerini çözdü. "Arabaya kadar taşımama yardım et, hastaneye götüreceğim." dedi bana bakarak. Tam onu onaylayacakken Cengiz abi buna karşı çıktı "Hastane olmaz!"

"Abi..." dedi Barlas itiraz ederek. Sözünü tamamlayamadan Cengiz abi konuştu "Olmaz dedim, söz dinle!" Sesi güçlükle çıkıyordu. Berbat haldeydi. Canının ne kadar yandığını tahmin bile edemezdim ama ona yardım etmek istiyordum. Bu yüzden Barlas'a baktım "Eve taşıyalım."

Annemi sorun ediyor gibi görünüyordu. "Annem evde değil, nöbeti var." dedim onu rahatlatmak için.

Beni onaylayıp Cengiz abiyi kaldırmaya çalıştı. Ona yardım etmek için Cengiz abinin kolundan tuttuğum sırada Barlas'ın eli elime değdi. Aynı anda bakışlarımız birleşirken hızla elimi çektim. İçim bir garip olmuştu. Elimin uyuştuğunu hissettim, kalbim de ritim değiştirmişti. Bu kadar anlamsız tepkiler verdiğim için kendime kızıyordum. Silkinip kendime gelirken Barlas'la birlikte Cengiz abiyi ayağa kaldırıp kolunu omzuma attım. Onu içeri taşıyıp salondaki koltuğa yatırınca geri çekilip ışıkta yüzünü inceledim. Dışarısı karanlık olduğu için sokak lambası sayesinde inceleme fırsatı bulmuştum ama buradaki ışık daha canlı olduğu için yüzünün ne halde olduğunu çok net bir şekilde görebiliyordum.

Dudağının kenarı ve kaşları patlamış, elmacık kemikleri mosmor olmuştu. O kadar kan akmıştı ki kan kaybından ölmediğine şükür ettim. Yüzünün bazı yerlerinde de çizikler vardı. Gözlerim ellerine kayınca orada daha derin çizikler olduğunu gördüm. İşkence görmüş gibiydi. Çizikler kabuk bağlamıştı. Bu da gördüğü işkencenin günlerce sürdüğünü düşündürüyordu bana. Bu kadar zaman ortada olmamasının sebebi belliydi. O kaçırılmıştı!

"Yaraları çok kötü görünüyor hastaneye gitmesi lazım." dedim Barlas'a bakarak. Konuşmaya mecali olmayan Cengiz abi buna karşı çıktı "Hiçbir yere gitmem."

"İnat etmesin mi abi?" dedi Barlas sitemkar bir şekilde.

"Gitmem dedim!"

Başka bir yol bulamayan Barlas burnundan aldığı nefesi sesli bir şekilde geri bıraktı ve gözlerini bana çevirdi "Hallet."

Sanki çok kötü bir şey demiş gibi kızdım. "Ben doktor değilim! Kırığı çıkığı olabilir, hastaneye gitmesi gerekiyor."

"İkna olmuyor görmüyor musun?"

"Sana karşı koyacak halde değil, onu hastaneye götür!"

"Gitmem!" diye diretti Cengiz abi. İnat ediyordu

Barlas'ın gözleri üzerimdeydi "Eminim yaralarını dikecek kadar eğitimin vardır."

"Farkında mısın bilmiyorum ama yüzündeki yaraları dikmemi istiyorsun. Tek bir hatamda yüzünde ömür boyu kalıcı izle gezer."

"Sorun değil Öykü, eminim bu konuda yeteneğini annenden almışsındır. İyi bir iş çıkaracağını biliyorum. Hadi yap şunu." dedi Cengiz abi beni yüreklendirmeye çalışarak.

İçim sıkıntıyla dolup taşarken ona karşı gelemedim ve dikiş için malzemeleri getirdim. Uzandığı koltuğun ucuna oturduğumda ilk önce kanla kaplı yüzünü temizledim.

Normalde bu işi yapmak kolaydı ama Barlas'ın gözleri üzerimdeyken kendimi işime veremiyordum. Huzursuzdum. Belki de nedeni onun benim evimde olmasıydı. Göz ucuyla ona baktığımda eve kısa bir bakış attığını gördüm. Omuzları kalkıp indi. Sonra bakışları yine beni buldu. Hemen Cengiz abiye yönlendirdim gözlerimi. Evet, Barlas'la aynı ortamda bulunmaktan kaçmıyordum ama gözlerini görmekten kaçıyordum. Çünkü onun gözleri üzerime kezzap dökülmüşçesine canımı yakıyordu.

"Kim yaptı sana bunu?"

Barlas da aynı düşüncelere sahip olacaktı ki bakışlarını benden çekti. Cengiz abiyle konuşuyordu.

"Tanımıyorum, onları daha önce hiç görmedim." dedi Cengiz abi acıyla çıkan sesiyle. Bir iki defa öksürdü. Onu böyle bitkin görünce haline bir kez daha üzüldüm.

"Neredeydin peki?" Barlas konuyu kurcalamakla meşguldü. Sinirli görünmüyordu. Daha çok Cengiz abinin haline acıyor gibiydi.

"İstanbul'da ama tam olarak neresindeydim bilmiyorum." dedi Cengiz abi bileğimi tutarak. Canı çok yanmıştı sanırım. Derin bir nefes alıp bileğimi serbest bıraktı ve konuşmaya devam etti "Beni günlerce prefabrik bir evin içinde kilitli tuttular. Ellerim bağlıydı. Birkaç adam arada yanıma gelip

tekme tokat beni dövüyordu. Başta niyetlerinin beni öldürmek olduğunu düşündüm ama değildi. Ölmeyeyim diye günde iki kez yemek verince öyle olmadığını anladım. Başka dertleri vardı."

Barlas'ın bakışlarında şüphe gizliydi "Öğrenemedin mi?"

Birkaç saniye sessizce bakıştılar. Sanki aralarında sözsüz bir iletişim var gibiydi. "Hayır."

"Nasıl insanlardı peki?"

"Yüzlerini görmedim. Beni serbest bıraktıklarında onları şikayet edemeyeyim diye yanımda kar maskesi kullanıyorlardı."

"Konuşmalarına şahit olmadın mı? Düşün abi, belki bir şeyler duymuşsundur."

"Yanımdayken konuşmuyorlardı." deyip bana çevirdi bakışlarını Cengiz abi. Çekingen bir tavır içerisindeydi. Gözlerinde başka bir şey daha görüyordum ama anlamlandıramıyordum "Duyduğum tek şey beni Birgül'ün evinin önüne bırakacaklarıydı...onu tanıyorlar."

Duyduğum isimle yaptığım işi yarıda bıraktım. Hem korkmuş hem de şaşırmıştım. "Annemi nereden tanıyorlar?"

Kafasını hafifçe oynattı "Bir fikrim yok Öykü."

Düşündüm. Annemin bir düşmanı olabilir miydi? Hayır hayır, annemin hiç düşmanı yoktu. O kimseye kötülük etmezdi. Biri annemden bir şey istiyor olmalıydı. İntikam gibi bir şey. Bu durumda aklıma iki isim geliyordu. Hikmet ya da Babam! Hikmet'in hapiste olduğunu biliyorduk. Yaptığı onca şeyden sonra oradan çıkmasına imkan yoktu, bu durumda annemle uğraşamazdı ama babam için aynı şeyi söyleyemezdim. Onun nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordum. İntikam için annemle uğraşmak istemiş olabilirdi. Peki ama öyleyse neden bu yolda Cengiz abiyi kullanacaktı ki? Onunla aralarında bir şey mi olduğunu düşünüyordu yoksa? Anlaşılan annemi takip etmişti. Yaptığı, görüştüğü herkesten haberi vardı.

"Annem!" dedim korku içinde telefonumu elime alarak. "Bunu ona yapanlar anneme de yapıyor olabilirler!"

İkisinin de bakışları bendeyken ellerim titreye titreye annemi aradım. Telefonu açması için dua ediyordum. Başına bir şey gelirse kendimi asla affetmezdim. Annemin hiçbir suçu yoktu. Babam birinden intikam istiyorsa bu annem değil, ben olmalıydım. Şirketinin batmasına neden olan bendim. Annemin bunlardan haberi yoktu. Suç benimse bedelini neden annem ödüyordu?

Telefon ikinci çalışta açılınca annemin endişeli sesini duydum "Öykü kızım?"

"Anne?" dedim iyi olup olmadığını anlamak için merakla

"Bir şey mi oldu?" dedi korkuyla. Normalde onu bu saatte aramazdım. Bu yüzden kötü bir şey olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Ben..." dedim bakışlarımı Cengiz abiye yönlendirerek. Onun da annemi merak ettiğini biliyordum. Gözlerimi kapatıp açarak ona iyi olduğunu belli ettikten sonra annemle konuşmaya devam ettim. "Sadece sesini duymak istemiştim."

Sesli bir nefes bırakıp endişesini sesinden yok etti "Çalışıyorum kızım, çok yoğunum. Seni daha sonra arayayım mı?"

"Tamam, hoşça kal anne." deyip telefonu kapattım. İyi olduğunu duymak bana yetmişti. Hastanede güvende olduğunu düşünüyordum. Babam ona orada bir şey yapamazdı.

Cengiz abi bana bir şey diyecek gibi görünürken ondan önce konuştum. "Sana bunu yapanlar her kimse onları bulmamız gerekiyor abi, annemin başı dertte olabilir!"

Beni onayladı ama kafası karışık görünüyordu "Birgül'e kim neden zarar vermek istesin anlamıyorum."

"Araştıracağım!" dedi Barlas. Sesinde baskın bir öfke vardı.

"Bu benim meselem!" deyip ona karşı çıktım. Kimse ondan yardım istememişti. Durumun babamla ilgili olduğunu düşünüyorken bu işe onu alet edemezdim. Hem neden bize yardım edecekti ki? Kimdi o?

"Cengiz abi yaralandı. Bence bu artık hepimizin meselesi." deyince ben konuşamadan Cengiz abi söze atladı. Sanırım çıkacak olan tartışmayı engellemek istemişti. Ona karşı hissettiklerimi biliyordu. En küçük kıvılcımda bu evde olası bir tartışma çıkacağını da öyle. Belki de bu yüzden gergin görünüyordu. "Korunmaya ihtiyaçları var."

Barlas'ın bakışları kısacık bir süre bana kaydı. Sonra hemen çekti. Bana uzun uzun bakmak istemiyordu. Bu onu kötü etkiliyor olmalıydı. Birbirimize hissettiğimiz nefret öylesine güçlüydü ki sesimizin çıkmasına gerek yoktu. Bakışlarımız da o nefreti belli ediyordu. İşte Barlas'ın bana bakamamasının sebebi de buydu. "Koruyacağız." dedi kendinden emin bir sesle.

Sinirle onu reddettim. "Senden böyle bir şey istemiyorum!" Gözlerimiz tekrar birleşirken bu sefer bakışlarımı üzerinden çekmeyeceğime dair kendime söz verdim. Onun gözlerinde kaçacağım bir şey yoktu. İnsan birinin gözlerinden kaçmak istiyorsa orada ona ait şeyler var demekti. Barlas'ın gözlerinde bana ait tek bir şey olabilirdi. Tek sahici duygu; Nefret! Bu yüzden bana karşı hissettiği nefretten kaçacak değildim. Bu bana iyi gelmese bile...

"Öykü, kızım bu ciddi bir mesele!" Cengiz abi onu bu işe alet etmek istiyordu ama bu yüzden herkesi karşıma almaya hazırdım. Bize yardım etmesine izin vererek ona borçlanamazdım. Daha önce yaptığı yardımların bedelini beni terk ettikten sonra döktüğüm gözyaşlarıyla ödemiştim. Şimdi neyle ödeyecektim? Aynı şekilde gözyaşlarıyla mı? "Gururum her şeyden önce geliyor abi!" dedim öfkeyle "Bize yardım edemez!"

Cengiz abi yattığı yerden acıyla doğruldu. "Size değil bana yardım ediyormuş gibi düşün. Keza öyle zaten."

Buna tepki gösterecekken Barlas bir şeyden rahatsız olmuş gibi konuştu. "Belki de bu kadar ısrar etmemelisin abi. O yalnız değil. Korumacı arkadaşları var."

Şu an gözlerimden ateş çıktığına emindim. Rahatsız olduğu şey neydi? Kendi gibi bir çete liderinin yanında olmam mı? Yoksa kendisinden yardım beklememem mi?

Birbirimize sessizce bakarken Cengiz abi merakla konuştu "Kimmiş onlar?"

Barlas hala bana bakıyordu. İsimleri sayarken rahatsız olduğunu yüzünden belli ettiği kadar sesinden de belli ediyordu "Demir...Pamir."

"Pamir mi?" Cengiz abinin kaşları çatıktı. Şu an ismi zihninde yokladığından emindim ama onu tanıdığını zannetmiyordum. Barlas da öyle olduğunu düşünüyordu ki ona Pamir'i anlattı.

"Pamir Yaman İstanbul'un en ünlü çete liderlerinden biridir. Çetesiyle birlikte araba kaçakçılığı yapıyor. Haraçla işi yok." deyip bakışlarını kıstı. Sesi yine bir şeyden rahatsız olmuş gibi çıktı "Öykü onu yakından tanıyor."

Cengiz abinin şaşırdığını gördüm. Bir an sonra bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçip Barlas'a baktı. "Sen dışarı çık."

Benimle yalnız konuşmak istemesini anlayışla karşılayan Barlas hızla dışarı çıktı. Cengiz abi bana şimdi huzursuzluğunu belli eder gibi bakıyordu. "Ne zaman tanıştın onunla?"

"Birkaç hafta oluyor."

"Bu Barlas'a inat yapılmış bir şey değil, öyle değil mi Öykü?"

Kafamı salladım "Bunun onunla bir ilgisi yok"

Böyle düşünmesi normaldi. Bir insanın hayatta karşısına kaç tane çete lideri çıkardı ki? Onunla bile isteye tanıştığımı düşündüğünü biliyordum. Ama gerçek öyle değildi. Çok başka şeyler olmuştu. Başıma gelenleri anlatsam bana inanır mıydı?

Ah hayır, buna sadece gülerdi. Ben bile başıma gelenlere inanamıyordum bir başkasından bunu nasıl beklerdim? Pamir Yaman bir zehirdi. Bedenimi, zihnimi, ruhumu her gün yavaş yavaş zehirliyordu. Onun gibi birine

bulaşarak kendimi resmen bataklığa itmiştim. Şimdi birinin beni o bataklıktan kurtarmasını bekliyordum. Hem de bir kurtuluşum yokken.

"O çocuğu tanımıyorum ama hislerim ondan uzak durman gerektiğini söylüyor."

Bunu onu tanıdığım günden beri benim hislerim de söylüyordu. Ama ne olmuştu, istemeden kendimi onun yanında çalışırken bulmuştum. Gidemezdim, kaçamazdım. Pamir'e mahkumdum. Ondan tek kurtuluşum benden sıkılmasını sağlamaktı. O kadar aptaldım ki bunu bile başaramamıştım. Nasıl yapmıştım bilmiyordum ama Pamir'in bana değer vermesini sağlamıştım. Onu istemediğim her an bana daha fazla yaklaşıyordu. Zihninde benimle ilgili ne düşünüyordu bilemezdim. Tek derdi beni yanında tutmaksa buna katlanabilirdim ama başka bir derdi varsa...

"Yapamam." dedim yüzüm yere eğik dururken. Ona olanı biteni anlatmak istiyordum ama bu benim için bir sırdı. Anlatmam demem onun da başını belaya sokmam demekti. Bunu bilirken ona nasıl böyle bir şey yapardım? Sonrasında suçluluk hissetmez miydim? Hem ona bunu anlatsam da bu aramızda kalmazdı. Barlas ne yapar eder bunu öğrenirdi. O zaman da olaylar daha da karışırdı.

Bu onu iyice meraklandırmış görünürken kaşlarını çattı. "Neden?" Bir cevabım var mıydı? Elbette vardı ama bunu ona söyleyemezdim. Oysa ne kadar isterdim öğrenmesini.

Sessizliğim onu şüphelendirirken "Birlikte misin onunla?" diye sordu. Bu soruya ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Öyle bir şey." dedim ağzımdan çıkan şeye şaşırırken. Kendime kızdım. Söylediğim şey beni iyice çıkmaza sokabilirdi. Cengiz abi onunla birlikte olduğumu düşünürse Barlas da öyle düşünecekti. Henüz aramızda ne olduğunu bilmiyordu. Duyacağı şeyin iyi ya da kötü bir şey olup olmadığından emin değildim. Tek dileğim Cengiz abinin bunu Barlas'a söylememesiydi. Eğer söylerse Barlas Pamir'i koruduğumu düşünecekti.

Cengiz abi bana şaşkın dolu gözlerle bakarken "Barlas onu tanıdığını nereden biliyor?" dedi bunu dert etmiş gibi.

Konuşurken gözlerim yerdeydi. Yüzüne bakamıyordum. Söylediğim yalan utanmama neden oluyordu "Bizi gördü."

Bir süre sessizleşti. "Barlas'la nerede karşılaştın?"

"Düğünde."

"Ne hissettin peki?"

"Bilmiyorum..." dedim gözlerine bakarak. "Yarım kalmış bir aşk için ne hissedilebilir ki?"

Elimi tuttu. Ateşi olduğu için mi bilmem, elleri sıcacıktı. Tıpkı gözleri gibi. "Şunu bilmesin Öykü... dedi babacan bir tavırla "Yarım kalan aşk yoktur; yarım kalan hikaye vardır. Aşk hiçbir zaman yarım kalmaz. İnsanın kalbinde ya vardır ya yoktur." Bir eli saçlarıma gitti. "Şimdi söyle güzel kızım, senin kalbinde ona karşı bir aşk var mı?"

Şu an sadece gülmek istiyordum. Ama içimde buna engel olan bir şeyler vardı. Sorusunu düşünmeme bile gerek yoktu. Barlas'a karşı ne hissettiğimi çok iyi biliyordum. Nefretin aşka dönüştüğünü görmüştüm, şimdi ise aşkın nefrete dönüştüğünü seyrediyordum. İki güçlü duygu birbiriyle düşman gibiydi. Zamanında Barlas'a karşı güçlü hisler besliyor olabilirdim ama şu an bu hislerden eser yoktu. Ona karşı hissettiğim tek şey her gün daha fazla büyüyen nefretimdi. Bir daha aşka dönüşmeyecek olan bir nefret!

Cengiz abi merakla cevap vermemi beklerken telefonumun çaldığını duydum. Annem arıyordu. İşten vakit bulmuş olmalıydı. Hemen mutfağa geçip telefonu açtım.

"Alo anne?"

"Aklım sende kaldı kızım, iyisin değil mi?" dedi telaşlı bir şekilde. Bir şeyler döndüğünü hissetmiş olmalıydı. Susacak değildim. Cengiz abinin iyileşmesi için anneme ihtiyacı vardı. Bunu tek başıma halledemezdim.

"Bilmen gereken bir şey var..." dedim kızacağını düşündüğüm için gergin bir halde. Sesli bir nefes bıraktım. Vereceği tepkiden korkuyordum "Cengiz abi burada."

Şaşırdı ama sinirlenmedi "Neden gelmiş?"

İşte şimdi korkacağını biliyordum "Onu dövmüşler."

"Ne? Kim? Neden?" diye bağırdı. Arkadan gelen bazı sesler duydum. Annem birilerine bir şeyler deyip tekrar benimle konuştu. "Öykü bir şey söyle kızım!"

"Buraya gelmelisin anne, yüzü çok kötü. Benden dikiş atmamı istiyor, bunu yapamam!" dedim endişeyle.

"Sakın ona elini sürme, hemen geliyorum!" dedi telefonu hızla kapatarak. Sakin kalmaya çalışıyor gibiydi ama sesinde kendini belli eden bir korku gizliydi. Sebebini biliyordum. O Cengiz abiyi umursamıyordu, onun umursadığı bendim. Cengiz abinin şu an yanımda olması onu korkutuyordu. Çünkü dayak yediyse başının dertte olduğunu biliyordu. Annemi tanıdığım için ne düşündüğünü hemen anlardım. Şimdi aynı derdin bizi de bulmasını istemediği için benim ondan uzak durmamı söyleyecekti. Belki de annemi buraya çağırmakla kötü etmiştim ama Cengiz abinin sağlığı şu an her şeyden daha önemliydi.

Salona geri döndüğümde Cengiz abinin gözlerini kapattığını gördüm. Uyuyakalmıştı sanırım. Kapatıldığı yerde günlerce uykusuz kaldığına emindim. Kaçmanın yollarını aramış olmalıydı. Öylece durmazdı o. Bünyesi ne kadar kuvvetli olursa olsun uykusuzluğa daha fazla dayanamamıştı anlaşılan.

Aklıma bir anda annem düşünce onu rahatsız etmemek adına yavaşça salondan çıkıp hemen dışarıda sigara içen Barlas'ın yanına gittim. "Annem geliyor!" dedim buradan gitmesini istediğimi belirterek.

Şaşırarak parmaklarının arasındaki sigaradan bir nefes duman çekti ciğerlerine "Ona söyledin mi?"

"Söylemek zorundaydım."

"Değildin, bunu kendin de halledebilirdin!" dedi kızarak.

"Yüzünü görmedin mi?" diye bağırdım. Elindeki sigaranın izmaritini yere fırlatıp bana yaklaştı "Sana güvendi!"

O kadar yakınımdaydı ki vücudumun değişik tepkiler vermesine neden oluyordu. Midemde sebebini anlamadığım bir ağrı oluştu. Aslında ağrı olup olmadığından emin değildim. Sanki daha başka bir şey vardı orada. Hayat çok tuhaftı; önceleri midemde kelebekler uçmasına neden olan adam, şimdi mideme değişik darbeler yememe neden oluyordu. Aşkın nefrete dönmesinin tanımıydı bu. Uçuşan kelebekler yediğim darbelerle bir bir ölmüş, ben yanarken geride küllerini bile bırakmamışlardı.

Bakışları eskiye dönerken bana da eskiyi hatırlatmak istercesine konuştu "Neden insanların sana olan güvenini boşa çıkarıyorsun?"

Bu konuşma daha çok kendisi içindi. Eski defterleri açmak için zaman kolluyordu sanki ama ona bu fırsatı vermeyecektim. Böyle konuşması bile saçmalıktı. O bana hiç güvenmemişti ki. Güven sorunu sadece ben de değil, onda da mevcuttu. O halde bu sorun sadece bende varmış gibi konuşması niyeydi?

"Annemin bilmesinde bir sakınca yok..." dedim eskiyi açmak istemediğimi belli ederek. "Eğer Cengiz abi için daha iyi olacaksa annem buraya gelmeli!"

"Anneni isteseydi bunu kendi derdi zaten!" deyince sinirlediğini fark ettim. Oynamaya çalışıyordu ama bu sefer sinirini saklamaya çalışamayacak kadar değişik bakıyordu gözleri. Anlaşılan hala çözemediği şeyin peşindeydi. Bunun aklını kurcaladığını biliyordum. Bir cevap alana kadar peşimi bırakmayacağını da.

"Beni suçlamak için yer mi arıyorsun yoksa başka bir derdin mi var?" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Eğer başka bir derdin varsa söyleyeyim; sana hiçbir şey kanıtlamayacağım!"

"Kanıtlamanı beklemeyeceğim zaten." deyince içimi bir kokunun kapladığını hissettim "Ne demek bu?"

"Her şeyi kendim öğreneceğim demek."

Dediğini yapardı. Ona bir şey demeyeceğimden emin olduğu için yapacaktı bunu. Normalde olsa aramızdaki şeyi bu kadar umursamazdı belki ama Pamir'in çetesinden birinin arkadaşlarımızı öldürmüş olması bunu merak etmesine neden oluyordu. Tek derdi çetesine zarar gelecek olmasıydı. Eski sevgilisini düşündüğü için öyle tehlikeli birinin yanında bulunmasını istemediğini zannetmiyordum. Her ne kadar başımın belada olmasını istemediğini söylese de ona inanmıyordum. Her kelimesinde, her cümlesinde benden nefret ettiğini belirten bir şeyler arıyordum ama yoktu. Ya da bunu çok iyi gizliyordu.

Bakışlarında anlamlandıramadığım şeyler vardı. Merak olduğunu düşünüyordum ama değildi. Söylememi istediği şeyin dudaklarımdan çıkmasını ister gibi bakıyordu. Aciz görünüyordu şu an gözüme. Çaresiz kaldığı için bu durumdaydı. Belki de ağzımdan laf alamayacağını biliyordu. Bu durumda elinden bir şey gelmezdi.

"Aramızdaki şey seni ilgilendirmez." deyince iki kaşının ortasında bir çukur oluştu. Gözlerinde de sitemkar bir ifade vardı. "Aranızdaki şey mi?" dedi belirgin bir merakla. Adem elmasının oynadığını gördüm. Bir süre konuşamadı. Ya da konuşmak istemedi. "Ne var ki aranızda sizin?" diyebildi daha sonra.

"Seni ilgilendirmeyen bir şey!" dedim kızgınlıkla.

Kafasını başka yöne çevirdi. Bunu gözlerine bakmayayım diye yaptığına yemin edebilirdim. Çünkü yine bir şeyler gizliyordu. Birkaç saniye sonra büründüğü ifadesizlikle tekrar bana baktı "Saklamanın sebebini anlamaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Merak." dedi net bir şekilde.

Güldüm. Çünkü sinirimi gizleyecek başka bir eylem daha yoktu. "Bu kadar meraklı biri değildin sen."

"Belki de değişmişimdir." deyince ona hak verir gibi kafamı salladım. Ama bunu ona hak verdiğim için yaptığımı düşündüğünü sanmıyordum. Muhtemelen altında başka bir sebebin yattığını düşünüyordu. Onunla hiç konuşmamış olsam gerçekten değişmediğini düşünebilirdim ama konuşunca onun da değiştiğini görmüştüm. Duygularını gizleyemeyen adam şimdi ifadesizliğin arkasına sığınıp yüzüne mimik bulandırmıyordu. Merak ediyordum, neydi onu değiştiren? Yaşadıkları mı, yoksa yaşattıkları mı?

Bana benden bir cevap bekler gibi bakarken bu ifadesizliğin artık burada bitmesini istiyordum. Ona her baktığımda yorulduğumu hissediyordum. Savaşmayı en çok onunla isterken en büyük yenilgiyi yine aynı kişiye karşı yaşıyordum. "Duymak istediğin şey ne? Pardon, ya da duymak istemediğin? Onunla birlikteyim dememden mi korkuyorsun? Bir saniye, belki de seni unutamadığımı söylememi bekliyorsun benden?" dedim gözlerine cesur bir şekilde bakarken. Oysa az önce bakışlarına karşı bir yenilgi içerisindeydim. Hayır, aslında ben ona karşı yenilgi içerisindeydim.

"Doğruyu söylemeni bekliyorum sadece." deyince beni yenmek istediğini gördüm gözlerinde. Güçsüz düşmemi istiyordu. Bu şekilde ağzımdan laf alabilecekti çünkü.

Yenilmiş miydim ki ben? Hayır, kendime bunun için söz vermemiştim. İstediğim şey bu değildi. İstediğim şey beni ayakta tutan şeydi. Bugünkü Öykü olmamı sağlayan şeydi. Ona karşı duyduğum nefret alacağım intikamı gün gün beslemişti.

Bu, bu kadar zorken onun gözlerine bakmak ne kadar kolay olabilirdi ki? Ben bunu bile başarmıştım. Karşısındaydım. Daha güçlü, daha cesur ve savaşmayı öğrenmiş bir şekilde!

Ona düşmanım olmadığını söylemiştim. Keza öyleydi de. Ama bu onunla savaşmayacağım anlamına gelmiyordu. Ben kendimle bile savaşıyordum, canımı acıtan biriyle nasıl savaşmazdım? Bu kendime yaptığım bir haksızlık olmaz mıydı?

Şimdi savaşın başladığı yerdeydik. Ona duymak istediklerini değil, duymak istemediklerini söyleyecektim. Hatta hoşuna gitmeyeceği, doğruluğunu kafasında tartacağı şeyi. "Unuttum seni...çok uzun zaman önce."

Bir şey demedi, sadece yüzüme bakmakla yetindi.

"Aynı şeyi senin de yaptığını tahmin ediyorum." dedim emin bir şekilde. Gözlerinde keskin bir ifade vardı. "Nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Beni nasıl unuttun?" dedi canımı yakan bir cümle kurarak. Bunu onun ağzından duymak kalbimin sancımasına neden olmuştu.

Karşısında dik bir şekilde dururken içimde yaşadıklarımı yüzüme yansıtmadan konuştum. "Hiç yaşamamışsın gibi farz ettim. Elimi hiç tutmamışsın gibi, hiç öpmemişsin gibi, kokunu hiç almamışım gibi... Benim için bir hayalettin, içimden geçtin ve gittin. Kısacası seni unutmayı değil, hiç var olmamışsın gibi düşünerek kendimi kandırmayı seçtim. İşe yaradı da, bak şimdi mutluyum. Kendimi kandırdım ama buna değdi."

İnanmaz, güler sanıyordum ama öyle yapmadı. Yine sessiz kalmayı tercih etti.

"Söylesene, sen nasıl unuttun?" dedim meraklı bir şekilde. Kendime şaşırıyordum. Gerçekten ona böyle bir soru sormuş muydum? Bir gün ona böyle bir soru soracağımı söyleselerdi asla inanmazdım. Ben bunların hayalini kurmamıştım. Hep alacağım intikamı düşündüğüm için bütün hayallerim bundan ibaretti. Şimdi gerçekten de karşısında ona benimle ilgili bir şey soruyordum. Hem de bunu soracağımı hiç beklemezken.

"Yaptığım tek şey bana ettiğin ihaneti düşünmek oldu." diye yanıtladı soruyu. Beni kızdırmak için böyle söylediğini sanmıyordum. Gerçekten de bunu düşünerek unutmuş olmalıydı. İnsan kızdığı birini unutabilirdi. Ortada büyük bir ihanet vardı sonuçta. Unutması için başka bir şeye ihtiyaç yoktu. Ben ona beni unutması için büyük bir koz vermiştim. Beni sevmesi için hiç uğraşmamıştım ama nefret etmesi için en büyük darbeyi sunmuştum.

"Gerçekten böyle mi unuttun beni?" deyince kafasını hafifçe oynattığını gördüm. Sesinde de bir değişme meydana geldi. Kızgın değildi. Ya da belki de öyleydi. Fazla kontrollü davrandığı için şu an onu çözemiyordum. "Seni hiç unutmadım. Yani unutmak istemedim. Çünkü seni unutsaydım yaptığın ihaneti de unutacaktım. Ben asla yediğim ihaneti unutmam!"

Bu konuşmanın beni sinirlendirmek için yapıldığını düşünmeye başlamıştım artık. "Saçmalık!" deyip arkamı dönecekken dediği şeyle durdum. "Sen unuttun mu?"

"Bana ihanetini mi? Umurumda bile değil artık!" Gözlerimin de yalanıma ortak olmasını diledim. Barlas zeki bir adamdı. Yalan söylediğimi gözlerimden çok kolay anlayabilir, bunu bana belli etmeden içinde saklayabilirdi. Ne var ki ben artık eski ben değildim. Doğrularla yalanlarım birbirine çok benzeyen kardeş gibiydi. Ayrımı güçtü. Fakat karşımdaki Barlas Karaman'dı. Beni iyi tanıyan kişi. Gözlerim bana ihanet edip de yalanımı belli ederse eğer, bunu çok kolay çözerdi. Ben ne kadar oynasam bile bunu başarabilirdi.

Sormuş olduğu soruyu yanlış anladığımı belirterek gözlerimin içine içine bakarak bana soruyu daha doğru bir şekilde sordu. "Beni unuttun mu?"

Kalbimdeki sızı büyüdü. Duygusallaşmıştım birden, şu an bana dokunulsa ağlardım. Buna rağmen gözyaşlarımı her zaman yaptığım gibi içime akıttım. Onun gözleri önünde ağlamazdım. Güçsüzlüğümü bırakalı çok uzun zaman olmuştu.

"Söyledim ya, evet." dedim ifadesizce. Bir şey demediğini görünce kızdım "İnanmıyorsun değil mi?"

"İnandıramıyorsun." dedi beni daha da kızdırarak.

"Unuttum seni!" diye bağırdım. Kendime hakim olamamıştım. Bunu inadıma yapıyordu. Kızayım, gerçeği söyleyeyim diye uğraşıyordu ama benim için gerçek buydu. Onu unutmuştum. O buna her ne kadar inanmasa da gerçek buydu.

Kızmama şaşırmış görünürken daha fazla bir şey dememek için arkamı döndüm. Tam eve girmek için adımlayacakken kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. O kadar hızlı çekmişti ki vücudum vücuduna değdi. Yüzünü benim yüzüme eşitlediği için de neredeyse dudaklarım dudaklarına değecekti.

O sırada birbirine değen başka bir şey daha vardı. Gözlerimiz... Onun kahverengisiyle benim mavim birleşmişti. Karşılaştığımız günden beri ilk defa gözlerine bu kadar yakından bakıyordum. Bunun biraz daha fazlası olamazdı. Gözlerim onun gözlerine her değdiğinde ona çok yakın olduğumu düşünmüştüm ama bu şu ana kadar ki en gerçek yakınlaşmaydı. Olmaması gereken, nefesimi kesen ve donup kalmamı sağlayan yakınlaşma...

Birbirimize bakmaya devam ederken sokaktan geçen bir arabadan yüksek sesli müzik duyuldu. Kolpa grubuna ait bir şarkıydı bu. Sevdiğim bir şarkıydı. Onun yokluğunda neredeyse her gece dinlediğim şarkıydı.

"Beni unuttuğunu kendine söyledin mi hiç?" Barlas'ın nefesi dudaklarıma, sorusu yüreğime değmişti. Cevaplamak için güç toplarken kulaklarıma değen müzikle yutkunma gereği hissettim. Bu şarkı anılarımı canlandırmıştı.

Yalnızlığı demledim hep avuçlarımda

"Hem de defalarca kez." diyebildim sessizce. "Ama görünüşe göre sen kendine hiç söyleyememişsin."

Ne gelir ki elimden kimse tutmadıkça.

Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi. Oysa gözlerime bakamadığını zannediyordum. "Benim hafızam güçlüdür, unutmayı bilmez."

"Öğrenmelisin o zaman."

"Sen öyle mi yaptın?"

Şarkı şimdi daha yakından geliyordu. Çünkü araba oldukça yakınımızdan geçiyordu.

Söyle, sen nasıl öğrendin unutmayı

Birikti her acı içimde kendime yer kalmadı

Bu şarkının şu an çalması bir tesadüftü. Kötü bir tesadüf. İnsan bir şarkıyla paramparça olabilirdi. Ben o durumdaydım. Ama sebebinin şarkı olduğunu zannetmiyordum. Bir çift gözdü beni paramparça eden. Beni yakan, beni yıkan...Ondan nefret ediyordum. Onun da benden nefret ettiğini biliyordum. O zaman hala neden kolumu tutmaya devam ediyordu? Bu yakınlık onun da canını yakmıyor muydu?

Saniyelerin çok yavaş geçtiğini hissederken arabanın hız yapan tekerlerinden gelen sesle kendime gelip kolumu geri çektim. "Git artık."

İfadesiz görünmeye çalışıyordum ama ne kadar becerebilmiştim bir fikrim yoktu. Bu konuda onun kadar yetenekli değildim. Gerçi şu anki durumuna bakılacak olursa ifadesiz görünmüyordu. Açık bir şekilde kasıldığını belli ediyordu.

Söylediğim şey gözlerimizin birbirimizden ayrılmasına neden olurken yanımdan geçip içeri girdi. Sanırım gitmeden önce Cengiz abiyle vedalaşmak istemişti. Holden salona girmek üzereyken onu durdurup fısıldayarak konuştum "Ona Samet'in öldüğünü söylemelisin."

Bir an ondan bahsettiğim için yüzünün çok kötü olduğunu gördüm. Neticede onu kardeşi gibi görüyordu. Onu hatırladığı her an ya da isminin anıldığı her yerde uzun bir süre daha böyle olacağı kesindi. Beni asıl endişelendiren şey ise arkadaşlarımızın ölümüne neden olan çocuktan nasıl intikam alacağıydı. Berat'a ne yaptığını görmüştüm. Kertenkele lakaplı o çocuğa da benzer şeyler yapacaktı elbette. Hatta belki de ona Berat'a yapmadığı şeyi yapacaktı. Onu öldürecekti!

Bu düşünce tüm tüylerimi diken diken etmeye yeterken Barlas'ın gözlerinin dolmasına engel olduğunu gördüm. "Bu haldeyken mi?" diyerek kızdı.

"Bunu bilmeli."

"Her ne kadar sert görünse de duygusal bir adamdır. Şimdi sırası değil." dedi o da benim gibi fısıldayarak.

"Bunu senden duyması daha iyi olur."

"Benden duyacak zaten, ben demeden kimse ona bir şey demez."

Birkaç saniye sonra gözlerinin kısıldığını gördüm. "Demez değil mi?" Bana güvensizliği beni sinirlendirmişti. Cengiz abinin iyiliğini istediğimi biliyordu, o halde neydi bu güvensizlik?

"Bana bak lider, hemen Cengiz abiyle vedalaş ve evimi terk et. Hemen!" dedim suratına öfkeyle bakarken. Sesim yükselmişti ama Cengiz abiden ses gelmediği için bizi duymadığını düşündüm.

Barlas'ın bakışları kapıya doğru yere kaymıştı. Kaşları çatıktı. Gitmesini söylememe rağmen hala buradaydı. Can sıkmaya başlıyordu artık. Buradan gitmesi için illa onu kovmam mı gerekiyordu?

"Ne bekliyorsun?" dememle yere bakmaya devam ettiğini gördüm. İlgisini çeken bir şey var gibiydi. Bakışlarını takip edip baktığı yere çevirdim gözlerimi. Gördüğüm görüntü kanımın çekilmesine neden olurken donup kaldığımı hissettim. Dış kapının alt kısmından evin içine kan sızıyordu. Görünüşe göre biri beni korkutmak istemişti. Kanlı güllerin sahibi olmalıydı bu kişi. Yani Gaye. Aslından bugün olanlardan sonra Pamir'den şüphe edebilirdim ama gül olayı ona ihanet ettiğimi düşünmesinden önce olmuştu. O kişi Pamir olamazdı. Emindim, Gaye'ydi bu. Böyle bir kötülük anca onun gibi birine yakışırdı. Çünkü o Pamir Yaman'ın sevgilisiydi. En az onun kadar psikopattı!

Yerimde öylece kalmış dış kapının önündeki kişinin içeri kan sızdırmasını izlerken Barlas'ın kapıya doğru adım attığını gördüm.

"Bekle." dedim ona engel olarak. Kapıyı açarsa kiminle karşılaşacağını bilmiyordum. Demir o gülleri genç bir adamın bıraktığını söylemişti ama şu an bunu yapan Gaye olabilirdi. Barlas onu görürse ne cevap verecektim.

Gaye susmaz Pamir'in sevgilisi olduğunu söylerdi. Bu da Barlas'a tek bir şey düşündürürdü, onun yanında başka bir şey için bulunduğumu.

Barlas ona engel olduğum için bana şaşkınca bakarken yutkunup bir yalan uydurdum. "Ev sahibi." Evet, bu harika bir yalandı. Ah, Öykü! "Evden çıkalım diye uğraşıyor."

"Neden?" dedi anlamaya çalışır gibi. Bu sırada gözleri bende değil, yerdeydi.

"Kızı oturacakmış." Bana inanmadığını belli eden bir bakış atınca inanması için yalanı daha iyi bir şekilde sürdürmeye devam ettim. "Annem çıkmam deyip durunca böyle saçma şeyler yapmaya başladı. Aklı sıra bizi korkutacak."

Tekrar yere baktı. Dış kapıdaki her kimse hala evin içine kan dökmeye devam ediyordu. Bu ne demekti? Bir tehdit miydi? Gaye bana seni öldürürüm mü demek istiyordu?

Yapacağını yapmıştı zaten. Pamir'in gözünde beni ona ihanet eden biri olarak göstermişti. Evet, ihbarı yapan kişi oydu. Bunu yapan bir başkası olamazdı. Kıskançlığı ona böyle bir şey yaptırmış olmalıydı. Belki de kıskançlık değildi, onu dövmüş olmamın intikamını alıyordu benden. O kızdan korkmaya başlıyordum. Benden önceki hemşireye yaptığı şey geliyordu aklıma. Pamir'in bana değer verdiğinden bile haberi yoktu. Bunu bilirse yaptığı şeyler daha kötü şeyler olabilirdi.

"Yüzündeki dehşete bakılacak olursa bu kişi ev sahibi değil."

Barlas suratımdan başka şeyler olduğunu sezerken rahat davranmaya çalıştım. Bunu ne kadar beceriyordum bilmiyordum ama oynayabileceğim kadar iyi bir oyunculuk sergilemeye çalışıyordum. "Yaptıkları beni korkutuyor!"

Gözlerime dikkatle baktı. "İzin ver bu işe bir son vereyim o zaman."

İnanmış mıydı? Belki de kapıdakini görmek için inanmış gibi yapıyordu. Kahretsin, şu an düşüncelerini okumak istiyordum.

"Benim işime burnunu sokma!" deyince bana doğru yaklaştı. "Sakladığın şey ne?" Üzerime doğru yürüdüğü için geri gittim ama iki adım sonra sırtım duvara dayanınca durmak zorunda kaldım. "Bir şey saklamıyorum."

Tam önümde durdu. Aramızdaki boy farkından sebep eğilip göz temasında bulundu "Senin sorunun ne biliyor musun? Konuşman gereken yerde susman, susman gereken yerde konuşman." Sessiz kaldığım için birkaç saniye beni izledi. "Dışarıdaki her kimse bunu biliyorsun ve susuyorsun. Çünkü tek derdin benim sana yardımcı olmamı engellemek." Tam konuşacakken eliyle ağzımı örttü. Bana konuşmam için izin vermiyordu. "Beni umursamadığını söylüyorsun ama hal ve hareketlerin tam tersini söylüyor gibi. Aksine beni o kadar umursuyorsun ki hayatımı senin için tehlikeye atmamı bile istemiyorsun."

Görünüşe göre Barlas Karaman zekice davranıyordu. Böyle söyleyerek sinirlenmemi sağlayıp ona izin vermeme neden olacaktı. Hayır, istediği şey olmayacaktı. Buna engel olacaktım. Dışarıdaki her kimse bunu göremeyecekti. Çünkü ondan sakladığım şeyler olduğunu anlamıştı. Bunun Pamir'le ilgisi olduğunu bile düşünüyor olabilirdi.

"Bu saçmalık!" deyince elini ağzımdan çekip kapıya doğru yürüdü. Hızla önüne geçince beni uyardı "Önümden çekil!"

"Hayır!"

Kolumdan tutup beni kenara çekti ve kapıyı açtı.

"Hayır dedim!" diyerek ona engel olmaya çalışırken Cengiz abinin sesi duyuldu. Sesimizden sebep uyanmış olmalıydı. "Barlas ne oluyor oğlum?"

Barlas'ın gözleri dışarıdaydı. Kapının arkasında kaldığım için kime baktığını görmüyordum. Bunu yapanın kim olduğunu görmek için yanına geçtiğimde karşımızda kimsenin olmadığını gördüm. Gitmişti. Sesimizi o da duymuş olmalıydı.

Barlas onu kaçırdığımız için bana sitem eder gibi bakarken adımını dışarı atıp çevresine baktı. Sonra belli bir yöne doğru koşmaya başladı.

Onu bulduğunu düşünerek peşinden gittiğimde yaklaşık üç yüz metre kadar koştuk. Sonra Barlas durdu. Yanına yaklaşıp bende durdum. Nefes nefese kalmıştım. "Gitti işte, bırak peşini."

Uzaktan gördüğüm kadarıyla uzun boylu zayıf bir adamdı. Onu tanıdığımı zannetmiyordum. Onun da beni tanıdığını zannetmiyordum. Kendisine verilen emir üzerine buradaydı. Tek gayesi beni korkutmaktı. Ona verilen görev buydu. Tabii bu şimdilik böyleydi. Buna bir son vermezsem ona başka emirler de verilebilirdi.

"Genç bir çocuktu." dedi Barlas aklı karışmış görünürken

Kafamı oynattım "Ev sahibinin oğlu olmalı."

Dik bir duruşla yanıma yaklaştı. Gözlerinde şüphe gizliydi "Yalan söylemeye devam ediyorsun."

"Yalan söylemiyorum." diyerek inkar ettim. Onu kandırmak zordu. Belki de daha iyi bir yalan bulmalıydım. Gerçi daha iyi ne uydurabilirdim ki? Aklıma ilk gelen yalan bu olmuştu. Çok hazırlıksız yakalanmıştım. Şimdi tek derdim yalanımı sürdürmekti. İyi bir oyunculuk sergileyerek tabii.

"Bizim işimize burnunu sokma sakın! Bunu biz halledeceğiz."

Bir süre bana bakarak düşündü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama bakışlarından hala bana inanmadığını görebiliyordum. "Ev sahibinin oğlu bir çeteye mensup galiba?"

"Ne?" dedim anlamayarak. Korkmuştum. Onu tanıyor muydu yoksa?

Şüpheci bakışları devam ediyordu. "Yaptığı şey çetelere özgü bir hareketti. Biz buna kendi aramızda kanlı oyun diyoruz. Bu intikam istemek anlamına gelir. Bir çete birinden intikam isterse mekanını kana bular. Tıpkı senin evine yapılan gibi."

Düşündüm. Doğru söylüyor olabilir miydi? Gerçekten böyle bir şey var mıydı? Ah, hayır. Kesinlikle yalan söylüyordu. Daha önce Demir'den intikam istediğini görmüştüm, Demir'in de ondan. Aralarında böyle bir şey

hiç olmamıştı. Birbirlerinin mekanını kana bulamamışlardı. Barlas böyle bir şeyle uğraşmasa bile Demir kesinlikle bunu yapardı. Barlas'ın böyle zekice bir yalan söylemesinin tek amacı evimi kana bulatan o kişinin Pamir olup olmadığını öğrenmekti. Beni yanında tehdit zoruyla tutup tutmadığını merak ediyor olmalıydı.

Ona hayatımın güzel olduğunu söylemiştim. Pamir gibi birini yanımda görmüşken hayatımın gerçekten güzel olduğuna inanmazdı. Bütün oklar onun için şu an Pamir'i gösteriyordu. Önceden olsa Demir'den de şüphe ederdi ama Pamir'in tehlikeli bir lider olduğunu biliyordu. Yapacaklarını az çok kestiriyor olmalıydı.

İyi bir oyunculuk sergilemeye devam ederken gözlerimi kaçırmadan konuşmaya çalışıyordum. "O çocuğun bir çeteye üyesi olduğunu düşünmüyorum. Çünkü babası buna müsaade etmez. Bizi korkutmak istediği için böyle bir işe kalkışmış olmalı. Başka bir amacı olamaz."

İyi ki yaptığı numarayı yememiştim. Ağzımdan çıkacak tek laf ona Pamir'in yanında neden bulunduğumu açıklardı. Cengiz abiye onunla aramızda bir şeyler olduğunun sinyalini vermişken yalanımı ortaya çıkaracak bir şey yapamazdım.

Bir süre bana bakmaya devam etti. Eskiden olsa yalan söylediğimi anlayabilirdi ama şu an anlamasına imkan yoktu. Hem çok iyi oynuyor, hem de onun hamlelerini önceden tahmin edebiliyordum. Bu da bana inanmamasını güçleştiriyordu.

"Bundan emin misin?" diye sorunca başımı salladım. "Eminim."

Kafasını çevirip çocuğun gittiği yöne baktı. Doğruyu söylediğimi düşündüğünü tahmin ediyordum ama hala kafasını bir şeylerin kurcaladığının da farkındaydım. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Evin sahibini bulup ona soru bile sorabilirdi. Buna engel olmalıydım.

"Seni uyarıyorum, bizim hayatımıza karışacak hiçbir şey yapma sakın! Bu bizim meselemiz."

Bu uyarıyı yapmasam şüphe duyabilirdi. Bana inanması için her yolu deniyordum. Yüzüne bakılacak olursa beni dinleyecek bir hali yoktu. Zaten ne zaman dinlemişti ki. İkinci uyarıyı yapmak için beklerken bir arabanın bize doğru yaklaştığını fark ettim.

Yanımızda durdu ve aşağı indi. Demir'di bu. Buradan geçerken durmadan yapamamış olmalıydı. Bazen onunla aynı mahallede oturduğumuza pişman oluyordum. Gerçi ben Demir'i tanıdığıma pişman oluyordum. İnsanları sinir etme huyu olmasa onunla daha iyi anlaşabilirdim ama o beni bile sinir ediyordu. Karakteri gerçekten çok ilginçti.

"Bak sen, kimleri görüyorum! Barlas Karaman, bu ne çirkin bir tesadüf böyle."

Kapısını sertçe kapatıp bana doğru yaklaştı ve Barlas'ı işaret etti "Bunun burada ne işi var?"

Sorusu Barlas'ı öfkelendirmişti. "Sen kimden hesap sorduğunu sanıyorsun?"

"Arkadaşımdan." diyerek güldü Demir. Yüzündeki munzur ifadeyi gizleyemiyordu. Anlaşılan her zaman yaptığı gibi bizi sinirlendirme girişimine başlamak üzereydi. "Bana bak Öykü, bu seni mi koruyor yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sinirlenmem gereken kişi Demirken bir anda Barlas'a sinirlendiğimi fark ettim. Çünkü Demir haklıydı. Barlas az önce beni korumuştu.

Gözlerim onun üzerindeyken sesimi ifadesiz tutmaya özen gösterdim. Her ne kadar beni koruması hoşuma gitmese de nefretimi sesimden sezemeyecekti. "Beni kimsenin korumasına ihtiyacım yok."

Barlas bakışlarını Demir'den alıp bana çevirdi. Onunla arkadaşlığıma bir kez daha kızdığını gördüm gözlerinde. Buna rağmen bir şey demedi. Demir ise kahkaha atıyordu. "Ama Barlas korumayı sever. Bak, Simay'ı hala koruyor."

İkimiz de sessizdik. Demir gülüşünü anında keserken birbirimize bakmaya devam ediyorduk. "Cidden hazır konusu açılmışken, o nerede?"

Demir yine sorusunu sormuştu. Kızıl şeytanı bulmadan rahat etmeyecekti. Barlas'ın onun yerini söylemeyeceğine rağmen hala neden ısrar ediyordu anlamıyordum.

"Burada." Barlas konuşunca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Cevap vereceğini beklemiyordum.

Demir'de de bir şaşırma oluşmuştu ama kısa sürede kendine geldi ve hırsla konuşmaya başladı. "Artık bu numaraları yemem Barlas! Daha önce Simay'ın yurtdışında olduğunu söyleyip benim onu orada olduğunu düşünmemi sağladın. Şimdi de aynı şeyi yapıp onu bana burada arattıracaksın. Hedef şaşırtıyorsun. Yemem bir daha bunları!"

Demir olayı iyi yerden yakalamıştı. Barlas Simay'ın nerede olduğunu asla söylemezdi. Söylüyorsa aklında bir plan var demekti. Cidden bu defa onu nasıl saklayacağını merak ediyordum.

Yurtdışında olmadığına emindim. Onu orada bırakıp kendi gelmezdi. Peşinden getirmişti ama nerede saklıyordu onu bilmiyordum. Belki de şehir dışında bir yerdeydi. Sakladığı yer epey iyi bir yer olmalıydı ki Demir'in onu bulmasından hiç korkmuyordu.

Barlas'ı biraz tanıyorsam eğer iyi bir plan yapmadan buraya dönmezdi. Demir'in onu arayacağını biliyordu, bu durumda ya Simay çok güvendiği birinin yanındaydı ya da kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde.

"Bana soru sordun ben de cevapladım. İnanıp inanmamak sana kalmış." dedi Barlas oldukça rahat görünürken. Kendinden emindi, Simay'ı sakladığı yer her neresiyse Demir'in onu bulacağından kuşku duymuyordu.

"O nerede dedim sana!" Demir'in sesi baskındı. Yanımıza sırf onu sinirlendirmek için geldiğini biliyordum ama şimdi kendi sinirleniyor gibiydi.

"Sana bunu söyler mi sanıyorsun?" dedim bu işe bir son vermek ister gibi. Onu her gördüğü yerde Simay'ı sorması artık midemi bulandırmaya başlamıştı. O kızı ne görmek ne de ismini duymak istemiyordum.

Demir beni dinlemedi ve beni kenara çekip en büyük düşmanının karşısına geçti. Ona ölümcül bir ifadeyle bakıyordu. "Simay yurtdışında değil mi? Daha önce hangi cehenneme gittiyseniz onu orada bıraktın ve tek başına geldin. Doğru ya, onu yanında getirecek değildin. Hem de benim onu aradığımı bilirken!"

Barlas'ın onun halinden keyif aldığını görüyordum. Sanki rolleri değişmiş gibiydiler. "Ondan vazgeç!" dedi otoriter bir sesle.

"Asla!" Demir'i uzun süre sonra ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Simay konusunda şakası yoktu. Onun için herkesi karşısına alabilirdi. Zaten bu yüzden ezelden beri Barlas'la düşmandı.

Ona bakarken kendini sıktığını gördüm. Yüzüne bir tane yumruk geçirmek istediğini biliyordum ama bunu yapmıyordu. Sebebi neydi acaba? "Ben sen değilim Barlas, sevdim mi sonuna kadar severim. Kimseyi yarı yolda bırakmam!"

Şimdi sebebi anlaşılmıştı. Onun tek derdi Barlas'ı sinirlendirip kendisine yumruk atmasını sağlamaktı. İnsanları zayıf yerlerinden vurmayı severdi. Bu yüzden ilk yumruğu kendisi atarsa zafer kendisinin olmazdı. Ama karşı taraf atarsa zafer kendisinin demekti.

"Kaşınma!" Barlas'ın sinirlenmeye başladığını gördüm. Zaten onu sinirlendirmek çok kolaydı. Demir bunun için ne kadar zorlanabilirdi ki?

"Dokundun mu ona? Aldın mı yatağına?"

Sorusu Barlas'ın burnundan solumasına neden oldu. Ellerine baktım hemen, yumruk yapıp sıkmıştı. Demir'e vurmasına çok az kaldığını biliyordum. Demir de bunu anlamış olacaktı ki sinirlendirmeye devam etti. "Sen yatağına güzel kızları alırsın. Kardeşmiş değilmiş senin için önemi olmaz."

Barlas ani bir hareketle Demir'i yakasından tuttu "Lan oğlum bana bak!" Yumruğu havadaydı. Öfkesi gözlerinden okunuyordu. Vuracak sandım ama birkaç saniye yumruğunu havada tutup vurmaktan vazgeçerek onu geri itti. "Al şunu başımdan!" dedi bana bakarak. Hızlı hızlı nefes aldığı için omuzları inip kalkıyordu.

Demir'in diyeceği tek bir sözle kendini bir daha tutmayacağı kesindi. Kavga çıkmaması adına dediğini yapmaya karar verdiğimde Demir'i kolundan tutup arabasına doğru çekiştirdim. "Gidiyoruz hadi."

Ölümcül bakışları Barlas'ın üzerindeydi. "Onu yerin dibine de saklamış olsan bulup oradan çıkaracağım. Bunu göreceksin Barlas, göreceksin!"

Öfkeli ve hızlı bir şekilde arabasına binince hemen yanına oturdum. Oradan giderken Barlas bize bakıyordu. Bir saniye bile ayırmamıştı gözlerini üzerimizden.

Görüş alanımızdan çıkınca Demir'e baktım. "Simay İstanbul'da."

"Bunun farkındayım." deyince şaşırdım. Demek Barlas'a dediğini kendi yapıyor, hedef şaşırtıyordu. Barlas onun Simay'ı yurtdışında aradığını bilirse burada onu daha kolay bulabileceğini düşünüyor olmalıydı. Muhtemelen de öyle olacaktı. Barlas Simay'ın yeriyle ilgili muhakkak bir açık verecekti. Demir'in de tek derdi o açığı bulmak olmalıydı.

"Yerini bulmak için ne bekliyorsun?" diye sorunca onu tersledim. "Benim işim onun yerini bulmak değil!"

Sesinde hoşuma gitmeyecek bir ima vardı. "Bizim bir anlaşmamız var."

"Anlaşmada böyle bir şey yoktu!"

"Barlas'tan intikam almak istiyorsan Simay'ın yerini bulacaksın!" deyince onun gibi birine güvendiğim için kendime kızdım. "Bu kadar kalleş olamazsın!"

Güldü ve bana beni tuzağa düşürmüş gibi baktı "Simay yoksa intikam da yok." Evden çok uzaklaşmadığımız için tam bahçe kapısının orada durdu. Yüzüne tükürmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Allah belanı versin!" dedim hızla arabadan inerken.

"Bela okuma, tutuyor sonra." deyince söylenerek kapısını hızla kapattım.

Evine girer zannediyordum ama burayı terk etti. Belki de Simay'ın burada olduğunu anladığı için onu bulmaya çalışacaktı. Kaç yıl geçmesine rağmen şu kıza takıklığını aklım almıyordu. Onun da Barlas'tan intikam almak istediğini zannediyordum ama onun tek derdi kızıl şeytandı. Öyle ki beni bile satmıştı.

Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. Aslında onu bu işe hiç alet etmemeliydim. Kendi işimi kendim görmeliydim ama bu tek başıma yapamayacağım kadar zor bir meseleydi. Birinin yardımına ihtiyacım vardı. Bu saatten sonra Demir'e güvenemezdim. Simay'ı bulmamı istiyordu ama bu mümkün değildi. Barlas'ın onu çok iyi bir yerde sakladığına emindin. Bizimkiler yerini biliyor olmalıydılar ama hangisi bana bunu söylerdi ki?

Bana yine dert güncellemesi gelmişti. İçim sıkıntıyla dolarken annem gelmeden bir an önce şu kanları temizlemek için eve doğru adımladım. Tam da o sırada telefonuma bir mesaj geldi. Açıp bakınca Pamir'in mesaj attığını gördüm.

Gönderen: Pamir

-Hemen buraya gel. Tek başına!

Yaklaşık beş saniye sonra beni çağırdığı yerin adresini attı. Oranın neresi olduğunu hiç bilmiyordum. Daha önce gitmemiştim ama şimdi mecbur gidecektim. Üstelik Pamir'in bana ne yapacağını bilmeyerek. Ona ihanet ettiğimi düşündüğü için bana kötü şeyler yapabilirdi. Her şeyi göze alıyordum. Gidip suçsuzluğumu ispatlayacaktım. Aksi olurda kalırsam Pamir gerçekten de ona ihanet ettiğimi düşünebilirdi.

Hızla eve gidip arabamın anahtarlarını aldım. Cengiz abiye baktığımda uyuduğunu gördüm. Gözlerini açık tutamıyordu. Annem onunla ilgilenirdi nasılsa. Gelmek üzereydi muhtemelen. Holdeki kanı görecekti ama bir şeyler uyduracaktım artık. Onu temizleyecek vaktim yoktu. Pamir'i bekletemezdim.

Arabama binip çalıştırdığımda içimi bir huzursuzluk kapladı. Yanlış mı yapıyordum acaba? Belki de şu an ölümüme yürüyordum. Pamir'in benden hesap soracağı kesindi. Bana her şeyi yapabilirdi. O beni çağırmış olmasa

bile ben zaten onunla konuşmayı planlıyordum ama bunu tek başımızayken yapmak istemiştim. Şu an yanında çetesinin de olduğuna emindim. Hatta Gaye'nin.

Dakikalar beni gerim gerim gererken nihayet o yere gelebilmiştim. Issız bir yerdi burası. Soğuk, kasvetli ve tuhaf...Sokak lambaları yanmıyordu. Sokakta tek ev vardı. Pamir orada olmalıydı. Böyle yerleri nereden buluyordu anlamıyordum. Şaşırmıyordum da. Artık hiçbir şey beni kolay kolay şaşırtamazdı. Tek isteğim buradan sağ ve sağlıklı bir şekilde çıkmaktı. İçeride başıma ne geleceği konusunda en ufak fikrim yoktu. Korkuyordum ama buna rağmen cesaret edip arabayı evin önüne park ettim ve açık kapıdan içeri girdim.

Karanlıktı. Telefonumun ışığını yaktım hemen. O esnada ellerimin titrediğini fark ettim. Karanlık bir evdeydim ama karanlıktan değil, Pamir'den korkuyordum. Her an arkamdan çıkıp gelecekmiş gibi hissediyordum. Hiç ses yoktu. Aslında buydu beni korkutan. Neden bu kadar sessizdi, yanlış mı gelmiştim acaba? Adres burayı gösteriyordu. Yanlış gelmemin imkanı yoktu. Ah, neden burası, neden?

Telefonumun ışığı etrafımı aydınlatmaya yeterken içeriye şöyle bir baktım. Ev eski ve rutubetliydi. Camlar kırık, duvar boyası dökük tü. Ev iki katlıydı ve boştu, hiç eşya yoktu. Üst kata çıkan ahşap merdivene yaklaşınca yavaşça yukarıya çıkmaya başladım. Aşağıda hiç kimse yoktu. Tüm odalara bakmamıştım ama içeride ışık olmaması bana böyle hissettirmişti. Pamir yukarıda olmalıydı.

"Pamir!"

Seslendim ama ses vermedi. Bu senaryo bana tanıdık geliyordu. Yoksa Gaye'nin oyununa mı gelmiştim yine? Hayır hayır, Pamir'e ihanet etmişim gibi görünürken böyle bir şey yapıp kendini tehlikeye atmazdı. Beni buraya çağıran gerçekten de Pamir olmalıydı.

Ellerimin titremesi artarken bacaklarımın titremesi de buna eşlik etti. Yerimde durup derin bir nefes aldım. Bir şey olmayacaktı. Kendimi böyle telkin ediyordum.

"Pamir!"

Basamakları çıkıp üst kata ulaştığımda bir odadan ışık geldiğini gördüm. Kapısı kapalıydı. Orada olacağını tahmin edip kapıya doğru yaklaştım ve nefesimi tutup içeri girdim.

Burası büyük bir odaydı ve Pamir tamda tahmin ettiğim gibi buradaydı. Pencerenin kenarında durmuş dışarıyı seyrediyordu. Çetesi de buradaydı. Gaye, Şükrü ve Anıl. Bir de kulaksız vardı. Hemen Pamir'in yanında duruyordu. Hepsinin gözleri bendeydi.

Pamir'e ihanet ettiğimi düşündükleri için çeteyi tehlikeye attığımı zannettiklerini biliyordum. Bana olan nefret dolu bakışları bunu anlamama neden oluyordu.

"Hemşire geldi." dedi Gaye bir süre beni süzüp keyifli bir şekilde. Yüzü morlukla doluydu. Onu dövdüğüm için hala bana öfkeli olduğunu görebiliyordum. Suratına bakılacak olursa başıma iyi şeyler gelmeyecekti. Yoksa o böyle gülmezdi. Değişik bir gülüş vardı dudaklarında. Ve bu beni korkutuyordu.

Pamir sessizce bana doğru döndüğünde yüzünde nefret aradım ama yoktu. Sadece hayal kırıklığı görüyordum onda. "Bir gün bana ihanet edeceğini biliyordum." dedi adımlarını bana doğru atarak.

Kafamı sağa sola oynattım "Sana ihanet etmedim." Sesim çok aciz çıkmıştı. Hatta sessiz çıkmıştı. Beni duyup duymadığından bile şüphe ettim.

"İhbardan sonra mekanımda ne işin vardı?" deyince duruşumu düzelttim. Bana inansın istiyorsam sanki gerçekten suçluymuşum gibi davranmaktan vazgeçmeliydim. "Barlas arkadaşlarımızın ölümüne neden olan kişinin senin çetenden olduğunu biliyor. Bu yüzden seni görmek için mekanına gelmek istedi."

"İyi yalan bulmuş." dedi Gaye bana inanmadığını belli ederek. Gülüyordu. "Sen bizi aptal mı zannettin kızım?"

"Yalan değil!" dedim bağırarak. Pamir tam önümde durunca bana inanmasını ister gibi ona yalvarırcasına baktım "Seni ben ihbar etmedim! Lütfen bana inan!"

Benden bir açıklama bekliyor gibi görünüyordu. Açıkçası beni dinlemek istemesine bile şaşırmıştım. Şu an sesimi kesmesi gerekmiyor muydu? Bir gün ona ihanet edeceğimi biliyordu ama buna rağmen gözlerinde nefret değil, hayal kırıklığı vardı. Ve bu hayal kırıklığı ben konuştukça güçleniyor gibiydi.

"Gaye yaptı." dedim hiç şüphe etmeden. Pamir'in yanında çalıştığımdan beri benden nefret eden tek kişi oydu. Bunu ondan başkası yapmış olamazdı. Amacının da ne olduğunu çok iyi biliyordum. Beni Pamir'den uzaklaştırmak!

Pamir bunu bir saniye bile düşünmeden inkar etti. "Mümkün değil."

"Seninle çalışmamı istemiyor. Sana ihanet etmişim gibi göstererek yanından ayrılmamı istemiş olmalı." deyince onu korumaya geçti "O bana böyle bir ihanet etmez."

Bundan ne kadar emindi merak ediyordum doğrusu. Hiç kimseye güvenmezken Gaye'ye mi güveniyordu?

"Sana ihanet eden ben değilim! Kanıtın bile yok, nasıl benden şüphelenebilirsin?" dedim deneyebileceğim her yolu deneyip kendimi suçsuz çıkarmak için. Keza öyleydim de zaten. Pamir buna inanırsa diğerleri de inanmak zorunda kalırdı. Şu an yapmadığım bir şey için suçlanıyordum ve elimde hiç kanıt yoktu. Ama şanslıydım ki onlarında bir kanıtı yoktu. Gaye kanıt meselesini düşünememiş olmalıydı.

Pamir dediğim şeyi biraz düşünür zannediyordum ama benim suçlu olduğumdan o kadar emindi ki hiç şüphe etmedi. "Çünkü ihbar seninle konuşmamızdan sonra yapılmış. Sana dövmeyi benim yaptırdığımı öğrenince bana kızmış ve intikam almak istemiş olmalısın."

Gaye'ye baktım. Korkusuz görünmeye çalışıyordu ama bir şeyleri ispat etmemden korktuğunu biliyordum. Şanslı günündeydi. Kendimi suçsuz

çıkaracak hiçbir şey bilmiyordum. Tek derdim Pamir'in bana inanmasıydı.

"Dövmeyi bana senin yaptırdığını zaten biliyordum. Eğer senden intikam isteseydim bunu öğrendiğim an yapardım. Beni suçlayacağını bile bile konuşmamızdan sonra yapmazdım. Kimse bu kadar aptal olmaz Pamir. Ben yapmadım işte, belli değil mi?" dedim bana inanmasını umut ederek.

Pamir'in sessizleştiğini gören Gaye hemen söze atladı "O yaptı, başkası olamaz!"

Pamir'in Gaye'yi suçlu görmeyeceğini biliyordum. Belki de hedefi değiştirmeliydim. "Sana ihanet eden bir sürü üyen var, belki onlardan biridir." dedim aklını karıştırmaya çalışarak.

"İhbar senin evinin yakınlarından yapılmış." deyince tekrar Gaye'ye bakmamak için kendimi zor tuttum. Hiç kanıtı yok zannediyordum ama güzel bir kanıt sunmuştu Pamir'e. Kahretsin, şimdi ne yapacaktım?

"Belli ki hedef gösteriliyorum!"

Gaye hızla Pamir'in yanına yaklaştı "Ona inanma!"

Yüzüne bir tane yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Pamir bana inanmak istiyor gibi görünüyordu ama yanında sevgilisi vardı. O varken benim işim çok zordu. "Pamir sen zeki bir adamsın, bu işi çözmek senin için zor olmaz. Bunu yapan bir başkası anla artık şunu!" dedim yalvarırcasına.

"Kafanı karıştırmaya çalışıyor, suçlu psikolojisi." Gaye bir türlü susmuyordu. Beni suçlu göstermek için elinden geleni yapıyordu. Sabrımı taşırmıştı artık

"Ben yapmadım!" dedim bağırarak. Bana saldıracak gibi oldu ama Pamir ona engel olunca durmak zorunda kaldı.

Ne yapacağımı bilemez halde Pamir'e bakıyordum. Şu an beni kurtaracak tek şey bir mucize olmasıydı. Ona ihanet ettiğimi gerçekten düşünürse buradan çıkışım olmazdı.

Gaye ona bir şey yapmasını bekler gibi bakarken Pamir birkaç saniye bana baktı. Çok sessizdi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Neredeyse ona ihanet ettiğimi düşündüğü için üzüldüğünü zannedecektim. Başka bir şey vardı muhtemelen, o yüzden üzülüyor olmalıydı. Belki de başıma gelecekler için üzülüyordu. Ama hayır, o kendisine ihanet eden birinin başına gelecekler yüzünden üzülmezdi.

Bakışları hala üzerimdeyken bana doğru iyice yaklaştı ve koluma dokundu. "Bana ihanet ettiğin için şu an seni öldürmem gerekiyor. Ama bunu yapmayacağım. Hatırlarsan benim hayatımı kurtarmıştın. Sana o gün sarılmıştım ve teşekkür etmiştim. Zamanı geldiğinde de başka şekilde teşekkür edeceğimi söylemiştim." Kolumu sıvazlıyordu. "Sana seni hayatta bırakarak teşekkür ediyorum Öykü, değerini bil."

Gözlerimi kapatıp içimden şükür ettim. Bunu hiç beklemiyordum. Mucize olmuştu işte, kurtulmuştum. Tekrar gözlerimi açıp ona baktığımda bakışlarımın minnet duygusuyla dolu olduğunu biliyordum. Hiçbir suçum yoktu ama bunu kanıtlayacak kanıtımda yoktu. Buna rağmen bağışlanmıştım. Yine de bu işin peşini bırakmayacaktım. Ona suçsuzluğumu ispatlayacaktım.

Gözlerim Gaye'ye kayınca sinirden köpürdüğünü gördüm. Ona kalsa ölmeliydim. Pamir'den de bunu yapacağını bekliyor olmalıydı muhtemelen ama beklediği şey olmamıştı. Ne için sinirliydi acaba? Ölmediğim için mi, yoksa Pamir'in bana sarıldığını duyduğu için mi?

Pamir arkasını dönüp pencereye doğru yürürken cebinden telefonunu çıkardı. "Ama bu birinin ölmeyeceği anlamına gelmiyor." dedi beni şaşırtan bir cümle kurarak. Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken Gaye'nin ve diğerlerinin sinsice güldüğünü gördüm. Bir şeyler dönüyordu. Allah kahretsin, ne oluyordu?

"Düşündüm ve bir karar verdim. Senin yerine bir başkası ölecek." dedi Pamir gözleri telefonundayken. Bir şeyler yapıp ekranı bana döndürdü.

Çetesinden biriyle görüntülü sohbet açmıştı. O çocuğu daha önce gördüğümü hiç sanmıyordum ama elindeki silahı görünce kocaman olmuş gözlerle ekrana baktım. Ne demekti bu şimdi?

Biran sonra kamera birine döndü. Beste'yi görüyordum. Ormanın ortasında bir ağacın gövdesine bağlanmıştı. Kaçmak için çırpınıyordu.

Bağırışları kabus gördüğümü görmek istememe neden olacak boyuttayken Pamir'in ne yapacağını anlayıp ona yalvardım. "Hayır!"

Beste'ye acır gibi bir hali yoktu. Tek derdi bana bedel ödetmekti.

"Pamir lütfen!" diye yalvarmaya devam ederken gözlerindeki o hayal kırıklığı tekrar can buldu. "Bana ihanet etmemeliydin!"

Bakışlarını ekrana çevirdi ve iç çekti. "Şimdi senin yüzünden bir kişi eksileceğiz."

Onu durdurmak isterken çocuğa kafasıyla işaret verdiğini gördüm. "Hayıııır!" diyerek boğazım yırtılırcasına bağırdığımda telefondan iki el silah sesi duyuldu.

Kalbimin bir an için durduğunu zannettim ve sesle birlikte yere çömeldim. Adeta buz kesmiştim. Olanlara inanamıyordum. Benim yüzümden suçsuz biri ölmüştü.

Beste! Yüzü gözlerimin önüne gelmişti. Benim hiçbir suçum yoktu, onun hiçbir suçu yoktu. Yapılan ihanetin bedelini ikimiz ödüyorduk. O canıyla, ben korkuyla...

"Hatırlarsan sana bizde gidenin yeri başkasıyla doldurulur demiştim. Bir kişilik yerimiz var artık."

Şok geçirdiğim için gözlerim yerdeydi ama Pamir'in ne dediğini duyuyordum.

"Beste'nin yerini şimdi bir başkası alacak." dedi sesi oldukça keyifli çıkarken. "Ve beeeen, seni seçtim!"

İkinci bir şok yaşarken onunla tanıştığım güne bir kez daha lanet ettim. Sonunda istediği olmuştu işte. Asla girmem dediğim çeteye beni almıştı. Hem de çok adi bir şekilde.

"Daha önce ihanet edenlere ne yaptığımı gördün. Sen şanlısın. Senin cezan çeteye girmek oldu." diyerek yanıma yaklaştı ve karşımda yere çömeldi. "Bana sorarsan aslından bu bir lütuf." Konuşurken gözlerimin içine bakıyordu. O kadar yakınımdaydı ki bundan sonra ölümün soğuk nefesini ensemde hissedeceğimi söylüyordu sanki "Aramıza hoş geldin Maviş. Artık yanımda hemşire olarak değil, çetemin yeni üyesi olarak bulunacaksın. Bundan gurur duymalısın."

Sevgili dostlarım, umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Sevindirin beni. Ben sevinirsem ne olur, siz de sevinirsiniz. Ben sevinmezsem ne olur...Neyse tamam, bunu söylemeyeceğim :D

Bir dahaki bölüm haftaya cumartesi yani 2 Temmuz'da gelecek. O zamana kadar kendinize iyi bakın. Hepinizi çoook seviyorum <3<3

72.BÖLÜM

Sessizdim.

Beste'nin ölümüne şahit olduktan sonra Pamir'le konuştuğum tek kelime "Neden?" olmuştu. Sahi neden yapmıştı bunu, neden öldürmüştü onu, neden bana böyle bir vicdan azabı yaşatmıştı? Suçlu olduğumdan bile emin değildi. Bütün oklar beni gösteriyor diye bana böyle bir ceza veremezdi.

Bugün biri ölmüştü. Hem de hiç suçum olmamasına rağmen... benim yüzümden. Bunu unutamazdım. Beste'yi çok tanımasam da şu an sanki iyi bir dostumu kaybetmişim gibi acı çekiyordum. Belki de nedeni günler önce kayıp yaşamamdı. Daha arkadaşlarımın ölümünü bile sindirememişken şimdi bir başkasının yasını tutacaktım.

Pamir'in yaptığı şey bana aslında ceza değil, azap olmuştu. Kendisi hiç suçluluk hissetmiyordu. Gözünü bile kırpmadan emri vermişti. Birinin ölümüne neden olarak bir kez daha katil sıfatına yaraşır iş yapmıştı. Onun için adam öldürmek ne kolaydı. Merak ediyordum, bunları yapacak ne yaşamıştı da bu hale gelmişti?

Kimsenin bu kadar kötü olabileceğine inanmazdım. Üstelik bunca gördüğüm şeye rağmen...Ama Pamir gerçek bir kötüydü. Gerçek bir katildi. Gerçek bir psikopattı!

Onun yanından ayrılmayı düşünürken çetesine girmiştim. Benden sıkılmasını isterken bana değer vermesini sağlamıştım. İstediğim her şeyin tersi olmuştu. Şimdi de onu görmek istemiyordum ama biliyordum, yine tersi olacaktı. Ben onu her gün görecek, her gün acımasızlığına şahit olacaktım.

Çetede bana ne yaptıracağını bile bilmiyordum. Birini öldürmemi isteyebilirdi. O zaman ne yapacaktım? Şimdi ağladığım gibi ağlayacak mıydım?

Gözyaşlarımın tuzu yüzümü yakmaya başlarken ne için ağladığımı düşündüm. Korktuğum için mi, Beste için mi?

Cesedini kim bilir ne yapmışlardı? Babasına götürürler umarım diye geçirdim içimden ama onu umursayan bir babası yoktu ki? Kaderi ne kadar da benimkiyle aynıydı. Bir gün sonumun da onunkisiyle aynı olacağını düşünüyordum. Pamir bir gün beni de gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Şu an hayattaysam bunun tek sebebi onun hayatını kurtarmamdı. Şans eseri yaşıyordum yani.

Kader bu defa yüzüme gülmüştü. Bu ne kadar sürerdi bilmiyordum. Pamir'den sebep tarih tekerrür ediyor gibi geliyordu bana. Yine korku yaşıyordum, tehlike kapımdaydı ve ölümle burun burunaydım.

Savaşmam gereken çok şey vardı. Başta da Pamir Yaman geliyordu. Bunca yıl savaşacağım tek kişinin Barlas olduğunu düşünürken kaderim beni yine yanıltmış, Pamir'i önüme sunmuştu.

Güçsüzlüğümü bir tarafa bırakmanın zamanı gelmişti artık. Onunla şuursuzca savaşacaktım. Kaybedeceğim bir şeyim yoktu. Zaten o çeteye girerek her şeyimi kaybetmiştim. Benim tek derdim hayatımı geri kazanmaktı. Onun çetesinde olduğum sürece her gün daha fazla tehlikeye bulanan hayatımı...

Arabamda oturup ağlamaya devam ederken gözyaşlarımı silip onların bulunduğu binaya çevirdim gözlerimi. İçeriden çıkmamışlardı. Dakikalardır oradaydılar. Beni de bırakmayacaklarını düşünüyordum ama Pamir ne halde olduğumu gördüğü için gitmeme izin vermişti.

Bedenim eve gidecekti ama ruhum bu evde hapis kalmıştı. Olanları nasıl unutacaktım? Böyle nasıl yaşayacaktım?

Derin bir nefes aldım. Artık gitmeliydim. Burada olanları unutmak istiyorsam yapmam gereken en önemli şey burayı terk etmekti. Kötü bir kabus görmüşüm gibi kabul edecektim ve yaşamıma devam edecektim. Ancak bu şekilde Beste'ye olan şeyi unutabilirdim.

Gözlerim yola kaydığında arabayı çalıştırıp gaza bastım. Biraz gittikten sonra önümü sağ taraftan gelen bir araç kesince hızla frene bastım. Yüreğim ağzıma gelmişti. Öfkeli bakışlarım arabanın sahibine kayınca benim gibi öfkeli bakan bir çift gözle karşılaştım. Tanıdık gözlerdi bunlar. Tanımamayı dilediğim ama aklıma kazılı olan gözler...

Hızla içeriden çıkınca onun da çıktığını gördüm. Onu burada gördüğüm için şaşkındım ama ne için geldiğini tahmin ediyordum.

"Beni mi takip ettin?" dedim karşısına geçip.

Durup gözlerime bakmaya devam ederken "Bana başka bir seçenek bırakmadın!" dedi. Sesinde de bana öfkesini belli edecek bir tını vardı.

"Pamir'in yanına gideceğimi nereden biliyordun ki?" diye sorunca yüzünde hayal kırıklığının tohumlarını gördüm. "Çünkü onu korumak istediğini biliyorum."

Kahretsin, beni takip edeceğini anlamalıydım. Pamir'i koruduğumu sanırken bunu yapması gayet normaldi. Buna kızmam bile saçmalıktı şu an. "Daha önce de söyledim. Ben onu korumuyorum!"

Bağırdı "O zaman burada işin ne?"

Bunu hiç beklemediğim için ben de bağırdım. "Sana ne?"

Pamir'in içinde bulunduğu evin yaklaşık iki yüz metre kadar ilerisindeydik. Buradan ev görünüyordu. İçeriden çıkarlarsa eğer Barlas'ın da onları göreceği kesindi. Ben evdeyken içeri girmemiş olması büyük şanstı. Orada mahvolmuş bir haldeydim. Beni öyle görse ona olanları nasıl açıklardım? Hangi yalan bana inanmasını sağlardı?

"Bana mantıklı bir açıklama yapmak zorundasın." dedi sesini düz tutmaya çalışarak. Az önce bağırdığı için pişman olmuşa benziyordu. Ya da o şekilde devam ederse benden bir cevap alamayacağını anlamış olmalıydı.

"Zorunda falan değilim." deyince oflayıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gözleri arkamda kalan eve kaydı. Bir an sonra yine bana döndü.

"Hala onu koruyorsun!" Yüzündeki hayal kırıklığı yerini nasırlı bir hüzne bırakmıştı.

Ne yapıyordu? Oyun mu oynuyordu benimle? Amacı aklımı karıştırmaktı biliyordum. Tuzağına düşmeyecektim. "Bu şekilde ağzımdan laf alamazsın. Onu korumadığımı sen de biliyorsun. Çünkü koruyacak olsaydım seni onun mekanına götürmezdim."

Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kolumdan tutup beni kendine çekerek kapattı. O sırada gözlerime dikkatle bakıyordu. "Ağladın mı sen?"

"Tam olarak yarım saat." diyemeyeceğim için elbette inkar ettim. "Hayır!"

İnanmamışa benziyordu ki derin bir nefes aldı. Burun delikleri büyümüş, alnındaki damar belirginleşmişti. Kızmış mıydı o?

"Ne yaptı sana?" dedi gözleri tekrar o eve kayarken. Tek bir lafımda koşarak o eve girecek gibi bir hali vardı. Burnundan soluyordu. Neydi şimdi bu hallerinin sebebi?

"Ne?" diyerek anlamadığımı belli edince bir süre daha gözleri o evde oyalandı. Sonra bana döndü "İstemediğin bir şey mi yaptı sana?"

Soruyu sorarken gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Evet, sinirli de görünüyordu ama korkusu daha baskın gibiydi.

Olayı farklı anladığını tahmin ederken hemen bir şey uydurdum. "Tartıştık sadece." Ona açıklama yapmamın tek nedeni o eve girmemesiydi. Çünkü onu tanıyordum. Benden nefret etse bile beni korurdu. Geçmişine saygısı olduğunu biliyordum. Bunu sırf bu yüzden yapacağını da.

Birlikte olduğumuz süre boyunca ona çok yalan söylemiştim. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama yalan söylediğimi bir şekilde anlıyordu. Belki gözlerimden belki de başka bir şeyden, ama anlıyordu. Şimdi de anlamış görünüyordu.

Kahverengi gözleri yüzümde dolanırken elleri omuzlarıma uzanan saçlarıma gitti. Ne yapmaya çalıştığına anlam veremezken saçlarımı

kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Aslında şu anda sıkışan sadece saçlarım değildi, kalbim de sıkışmıştı. Hiç tepki veremiyordum. Sesimi bile çıkaramadan onu izliyordum. Yüzüm iki eli arasındaydı. Yandığını hissettim. Hem kendi yanıyor, hem de beni yakıyordu. Kendim tepki veremediğim için onun vermesini bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Gözlerime bakmakla yetindi.

Aklında bir şey olduğunu biliyordum. Bana boşuna yaklaşmamıştı. Düşündüğüm şeyi yapacak değildi herhalde? Hayır, bunu neden yapacaktı ki? Ne gibi bir amacı olabilirdi? Derdinin beni sinirlendirmek olduğunu sanmıyordum. Başka bir şeyin peşinde olmalıydı.

Onu itecektim ama kendimde o gücü bulamıyordum. Oysa ben değil miydim onu görmek bile istemeyen. O halde neden şimdi bana yaklaşmasına, hatta dokunmasına izin veriyordum. Bu kadar aptal olamazdım.

Gözleri yüzümde dolanıp dudaklarımda durunca hızla yüzümdeki ellerine gitti ellerim. O anda bakışlarımız birleşti. Ne demek istediğimi gözlerimden anladığına emindim ama bunu yapmadı. Bir şeyi merak ediyormuş gibi baktı bana. Kalbimin artık işlevini yerine getirmediğini düşündüm. Nefesim de kesilmişti. Her yanım uyuşuyordu. İstediğim tepkiler değildi bunlar. Ne oluyordu bana? Kendimi bu kadar kaybedemezdim.

Bir zamanlar ona ait olan kalbim şu an bana ihanet edercesine bir hareket sergiliyordu. Bu beni korkuttu. Korkutan diğer şeyse; ellerinin hala yüzümde olmasıydı. Bir süre daha öyle durdu. Sonra başımı hafifçe sağa yatırıp gözlerini boynuma çevirdi. Aklından geçen düşünce beni şok ederken kafamı sola doğru çevirişine tanık oldum. Orayı da kontrol etti.

Yaptığı hareketle kalbimin yeniden atmaya başladığını hissettim. Hatta o kadar hızlı atıyordu ki sinirimden kalp krizi geçireceğimi düşünüyordum.

"Saçmalıyorsun!" diyerek ellerini yüzümden ittim direkt. Bu muydu yani? Ağladığım için aklına gelen ilk neden bu mu olmuştu? Pamir'in nasıl biri olduğunu düşünüyordu da aklından böyle iğrenç bir şey geçiriyordu?

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum sadece!" dedi kendini savunurcasına. Onun da sinirlendiğini fark ettim. Sebebi neydi, onu kendimden uzaklaştırmam mı?

"Neden ya, neden?" diye bağırdım bomboş sokakta. Sesim yankılanmıştı. "Üç yıl sonra geri dönüyorsun ve benim hayatıma öylece burnunu sokabileceğini sanıyorsun, öyle mi Lider?"

Bir cevabı olmaz da susar zannediyordum ama inkar etti. "Hayatına burnunu soktuğum falan yok!"

"Bu yaptığın ne o zaman?"

Sanırım cevabı çoktan hazırdı ki düşünmeden cevap verdi "Koruma içgüdüsü diyelim!"

İlk defa içten bir kahkaha attım. Duygularım çok çabuk değişiyordu. Söylediği şey doğru olabilirdi evet ama, ben kimdim ki? Neden bana bunu yapıyordu? Benden nefret edip uzaklaşması gerekirken neden bana daha da yaklaşıyordu? Allah'ım benim çektiğim azap neden bitmiyordu? Kahkahalarım son bulurken yeniden ağlayacak gibi oldum. Ama hüzünden değil, sinirden. "Ben senin koruyacağın biri değilim. Korumana muhtaç biri de değilim. Korumaya muhtaç olan eski Öykü'ydü. Öylece terk ettiğin, yarım bıraktığın, karanlığa ittiğin Öykü!"

Konu hiç istemesem de hep beni terk ettiği ana geliyordu. Ben terk edilmeyi hazmedememiştim, o da ihaneti. Hal böyle olunca kendimizi hep o anın konusunu açarken buluyorduk. Bu daha ne kadar devam edecekti bilmiyordum. Tek isteğim onu gördüğüm de artık o anın aklıma gelmesini istemediğimdi.

Ondan nefret ediyor olabilirdim ama ben bazı şeyleri unutmak istiyordum. Sadece zamanı gelince hatırlayayım, ondan intikamımı o zaman alayım istiyordum.

Birini sevmek kolaydı. Birinden nefret etmekti zor olan. Daha zor olanı ise nefret ettiğin halde gizlemekti. Yanarken susmak, susarken kahrolmak,

kahrolurken yeniden yanmaktı nefretini gizlemek. İşte böylesine zor, böylesine helak bir durumdu.

Barlas karşısında daha önce tanıdığı Öykü olmadığını artık anlamış gibiydi. Buna rağmen hala korumacı davranmaktan vazgeçmiyordu. Ben değişmiştim ama o bu huyunu değiştirememişti. Ne dersem diyeyim gözlerine bu konuda hiç değişmeyeceğini belli eden o ifadeyi görebiliyordum.

Ağzını araladı. Tam bir şey diyecekti ki gözleri arkamda kalan eve kaydı. Aynı anda kaşları da çatılmıştı. Ne olduğunu anlayıp hemen o tarafa baktım. Pamir ve çetesi evden çıkıyordu. Arabalarına binerlerken bu tarafa hiç bakmamışlardı. Onlara yakın sayılmazdık ama göremeyecekleri kadar da uzak değildik. Pamir kafasını bu tarafa çevirecek olsa Barlas'ı görecekti. Sonrasında ne olacağı malumdu. Onu görmüşken durmazdı, konuşurdu. Ona ne diyeceğini bile bilmiyordum. Belki de çeteye girdiğimden bahsederdi.

Neyse ki korktuğum şey olmadı. Arabalarına binip bize ters olan yoldan gittiler.

İçimden buna şükürler ederken Barlas'a baktım. Arabasına binmek için arkasını dönünce hızla önünü kestim. Peşlerinden gideceğini biliyordum. Pamir'i görmüşken durmazdı. Onu hiçbir şey durdurmazdı. Ben hariç. Çünkü onu durduracak olan şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

"O çocuğu sana getireceğim!"

Barlas'ın tek derdi arkadaşlarımızın ölümüne neden olan o katili bulmaktı. Benim Pamir'i koruduğumu düşünüyor olabilirdi ama boşuna söz vermeyeceğimin de farkındaydı.

İşe yaramıştı, bir anda peşinden gitmekten vazgeçti. "İki günün var!" dedi emredercesine. Onu onaylayınca birkaç saniye daha gözlerime baktı ve arabasına binip buradan uzaklaştı.

Bir an beni kandırıp Pamir'in peşinden gider mi diye düşündüm ama sonra bu düşünceden vazgeçtim. Nasıl olsa o çocuğu ona getirecektim, bunu

yapmazdı. Bilmesini istemediğim şeyler olduğunun farkındaydı. Kendi içinde bunu kurcalamama kararı almış olmalıydı. Belki de aklında çok daha farklı düşünce vardı. Pamir'le aramızdaki şeyin ne olduğunu eninde sonunda öğreneceğini biliyordum. Onun şimdilik derdi o katili bulmaktı. Sonrasında benimle ilgileneceğinden emindim.

Onun gitmesiyle öfkem yerini hüzne bırakırken arabaya binmeden önce o eve baktım. Karanlık dakikalar geçirmiştim orada. Beste gözlerimin önünde öldürülmemişti ama o anı yaşamıştım sanki. Yanındaymışım da can çekişirken onu görüyormuşum gibi hissetmiştim.

Pamir tehlikeli biriydi. Beste'nin yerinde herhangi bir arkadaşım ya da annem de olabilirdi. Bugün burada şükür ettiğim tek şey Pamir'in en yakınlarımdan birine zarar vermemesi olmuştu. Yanında hemşire olarak çalışırken sözünü bir şekilde dinlettiriyordu, aynı şeyi çetede olduğum için de yapacaktı. Onun sözünü dinlememek başıma beladan başka hiçbir şey getirmezdi. O benim belamdı. Hayatta başıma gelebilecek en büyük bela!

Eve gelince aceleyle kapıdan içeri girdim. Annem eve gelmiş olacaktı ki sesimi duyup hızla yanıma, hole geldi. "Öykü kızım?" Suratında dehşete düşmüş bir ifade vardı. Gözleriyle tüm bedenimi taradı "Neredeydin sen, sana bir şey oldu diye ödüm koptu!"

"Geldim işte anne." dedim dış kapıyı kapatarak. O sırada yerdeki kanı fark ettim. Anneme bununla ilgili bir açıklama yapmak için yalan arıyordum. Ama görünüşe göre o şu an evimize dökülen kanla değil, benimle ilgileniyordu. "Telefonuna neden bakmıyorsun?"

"Sessizde kalmış."

Yalandı. Sessizde kaldığı falan yoktu. O evde kötü şeyler yaşarken telefona bakacak fırsatım olmamıştı. Açsam da zaten annem sesimden bir şeyler olduğunu anlardı.

"Nereye gittin ki?"

Tıpkı eskisi gibi ona yalan söylemeye başlamıştım. Bu yüzden annemin yüzüne bakamıyordum. Beni bu yaşıma kadar getiren kadına art arda yalan

söylüyordum.

"Eczaneye, evde hiç ağrı kesici kalmamış. Cengiz abiye verecektim."

"Doğru bakmamışsın kızım. Vardı dolapta."

"Buna sevindim, nöbetçi eczane bulamadım çünkü." dedim başka bir yalan daha söyleyerek.

"Tamam, içeri geç." deyince kafamı salladım. Bu sırada gözleri yere kaymıştı. Yüzünde çaresiz bir ifade görünüyordu. "Bu kan nereden çıktı anlamadım. Cengiz'in kanı olmasına imkan yok!"

"Onun değil zaten."

Merakla bana baktı. "Onunla konuştunuz mu?"

Sanırım Cengiz abinin olanları bana anlatmadığını düşünmüştü. "Sana anlattıklarını bana da anlattı anne, her şeyi biliyorum." deyince yeri işaret ettim "Bu kanı da kapının ardından eve onlar döktü." Başka ne diyebilirdim ki? Daha iyi bir yalan bulamamıştım. Neyse ki inanmış gibi görünüyordu. "Kim yapar anlamıyorum!"

"Babam..." dedim hiç çekinmeden. Artık seneler önce yaşanan şeyi anlatmanın vakti gelmişti. Bunu hayatım boyunca saklayabileceğimi düşünüyordum ama babam izin vermemişti. "İntikam istiyor olmalı!"

"Ne intikamı?" Şaşırmış görünüyordu. Bu normaldi çünkü zavallı annem kızının neye sebep olduğunu bilmiyordu.

"Üç sene önce şirketinin iflas etmesine Barlas neden olmuştu. Şimdi bizden bunun intikamını istiyor olmalı."

Benimkiyle aynı renk olan gözleri kocaman oldu. Eliyle ağzını kapatıp birkaç saniye bir şey diyemedi. Bana beni tanıyamıyormuş gibi bakıyordu. "Öykü ne yaptın sen kızım?"

Şu an yüzüne utançla bakmam gerekiyordu ama öyle yapmadım, hırsla baktım. "Ondan gözyaşlarının intikamını aldım!"

Bir kez daha şaşırdığını gördüm. Sesi hayal kırıklığından incecik çıkıyordu "O senin baban!"

"Yanılıyorsun anne, o benim hiçbir şeyim değil! Bunu bize yapan benim babam olamaz. O senin sevdiğin adam da olamaz. Bize neler yaşatıyor görmüyor musun? Hiç suçu olmamasına rağmen Cengiz abiye neler yaptırmış."

Hayatımda baba kelimesinden daha fazla nefret ettiğim başka bir kelime daha yoktu. Babaymış, hıh! Babalık böyle mi yapılıyordu? İyi bir insan olsa yanımda olurdu zaten. Ne kadar kötü biri olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum ve bu da ona yaptığım şey için pişman olmamama neden oluyordu.

Nerede olduğunu bile bilmezken yanı başımızda olduğunu anlayamamıştık. Kim bilir ne kadar süredir bizi takipteydi. Okuldan çıkarken de beni takip ediyor muydu acaba? Aklından bizimle ilgili neler geçiyordu? Keşke hepsini öğrenme şansım olsaydı. O zaman bize ne yapmak istediğini önceden öğrenir, ona karşı koyardım.

Yanımda artık Barlas yoktu. Onunla tek başımıza savaşacaktık. Babamın muhtemelen bundan haberi vardı. Bizi gafil avlamak istemiş olmalıydı. Şimdi de bunun tam sırasıydı.

Annem bunu dert etmiş görünürken alnını ovdu "Bizi Cengiz'le birlikte görmüş olmalı. Sevgilim zannetti herhalde."

"Öyle olsa bile bunu ona yapamaz anne!"

Bana öyle bir bakış attı ki bu beni susturmaya yetti "Sen bu işe karışmayacaksın!" dedi sinirle.

Elbette bunu kabul edecek değildim. Bana kızacağını bilsem de itiraz ettim "Bunu tek başına halledemezsin."

Tam bir şey demek için ağzını aralamıştı ki salon kapısının oradan Cengiz abinin sesi duyuldu. "Annen tek başına değil Öykü. Ben her zaman yanındayım."

Buraya ilk geldiği ana göre iyi görünüyordu. Annem yüzündeki kanları iyice temizlemiş, dikişleri atmıştı. Bu işi anneme bıraktığım için bir kez daha sevinirken Cengiz abinin acı çekerek bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Annem şaşkındı "Neden kalktın yataktan?"

"İyiyim ben." dedi hala acı çektiği her halinden belli olurken

Henüz iki adım atmıştı ki annem ona doğru yaklaşıp koluna girdi "Dinlenmem gerekiyor!"

Bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Cengiz abi annemden böyle bir hareket beklemiyor gibi görünürken "Alışık değilim." dedi sessizce.

Bu annemi çok sinirlendirmişti "Durumun ciddiyetini görmüyor musun?" Bana baktı "Öykü, yardım et kızım."

Tam yanlarına yaklaşmıştım ki Cengiz abi itiraz etti "Eve gitmem gerekiyor."

"Bu halde mi?"

"Hastaneye gitmek istemiyorsan burada kalacaksın. Seni bırakamam." dedi annem gayet emin konuşarak.

Bu tepkilerine şaşırıyordum. Cidden onun burada mı kalmasını istiyordu? Bugün yaşadığım şeyden sonra ilk defa gülecek gibi oldum. Sanırım Cengiz abi artık onun sempatisini kazanmıştı. Ben çok uğraşmıştım ama başaramamıştım. Benim yerime kader devreye girmişti. Sonunda olmuştu işte, annem onu burada istiyordu.

"Daha önce bu şekilde yaralandığım çok oldu. Alışığım ben."

Cengiz abinin kurduğu cümleden sonra yüzümü buruşturdum. "Hayır Cengiz abi hayır, annem seni burada istiyorken bunu yapma lütfen!" dedim içimden. Keşke dışımdan da söyleyebilseydim aynı şeyi.

Cengiz abi yeniden itiraz edecek gibi görünürken annem onu susturdu. "Kalıyorsun. İyileşene kadar sana ben bakacağım."

Cengiz abiyle göz göze geldik. Yüzümden mutlu olduğumu anlamış olmalıydı ki kendi yüzüne de mutluluk ifadesi yayıldı "Peki."

Annemle onu salona geri götürdükten sonra Cengiz abiyle konuşmak için biraz yanlarında kaldım. Daha sonra annem mutfağa gidince bunu fırsat bilip Cengiz abiyi uyardım. "Pamir'le aramızda olan şey sadece bizim aramızda kalsın olur mu abi?"

"Ona bir şey söylemeyeceğim." dedi bana güven vererek.

"Babam konusunda da bize yardım etmesini istemiyorum." deyince bakışlarındaki mahzun ifadeyi gördüm. "Bunun için söz veremem. Barlas beni bu konuda dinlemez. Bana değer verdiğini biliyorsun. Bunun intikamını babandan almak isteyebilir."

Konuştuğu şeyle başım önüme düştü. Cengiz abiyi bile dinlemezse hiç kimseyi dinlemezdi. Hele beni hiç dinlemezdi. Sanırım gerçekten de bu işle ilgilenecekti. Bu demek oluyordu ki onu daha fazla görecektim. Babam olayı yanımda olması için ona iyi bir fırsat doğurmuştu. Barlas'ın bu fırsatı değerlendireceğini biliyordum. Her fırsatı değerlendiriyordu. Yanıma gelip benden bir şeyler öğrenme derdindeydi. Öğrenene kadar da peşimde olacaktı.

Oflayarak bunu dert ettiğimi belli edince "Annem onun geldiğini bilmemeli." dedim.

Güven verircesine kafasını salladı ama kızdığını da belli etmişti "Saklaman hoş olmamış."

"Öğrenirse nasıl bir tepki verir bilmiyorum."

"Pamir'le birlikte olduğunu biliyor mu?" dedi merakla.

Utancımdan yüzüm kızarmıştı. Anneme yalan söylemek ve ondan bir şeyler saklamak gururuma dokunuyordu. "Hayır."

"Öykü sen ne yapıyorsun kızım?" dedi yargılar gibi.

Verecek bir cevabım yoktu. Neyse ki annem salona girerek beni bir cevap vermekten kurtarmıştı. "Sana çorba yaptım." dedi elinde tuttuğu tepsiyi ona doğru götürerek.

Cengiz abi mahcup olmuş gibiydi. "Neden zahmet ettin Birgül."

Hızla ayağa kalktım "Ben odama geçiyorum. Sabah dersim var."

Cengiz abi bana baktı ama bir şey dememeyi tercih etti. Utancım bir kat daha arttı. Benim yüzümden o da annemden bir şeyleri saklayacaktı şimdi. Bunu yapmak istemediğini biliyordum. Benim için susuyordu. Üstelik annemin olanları öğrendiği zaman ondan da hesap soracağını bilerek susmayı tercih ediyordu.

İyi adamdı Cengiz abi. Babamdan görmediğim babalığı onda görüyordum. Yabancı bir adam nasıl baba olabilirdi bana, bu çok anlamsız geliyordu.

Annemle kendimi bildim bileli hep yalnız yaşamıştık. Şimdi evimizde baba gibi gördüğüm bir adam vardı. Tamam, çok fazla kalmayacaktı belki ama, onun bir gün bile burada kalacak olması beni mutlu etmeye yetiyordu.

Hep burada kalsın istedim. Bana çok güven veriyordu. Annemle biz yarım bir aileydik. O gelince tamamlanmıştık sanki. Her zaman istediğim hayat bana şimdi sunulmuştu. Ölmeden önce acaba biz de bir gün gerçek bir aile olacak mıyız diye düşünürdüm. Cengiz abiyle annem evli değildi ama bana aileymişiz gibi hissettirmişlerdi. Ne çok ihtiyacım vardı böyle bir şeye. Belki de evlenseler çok farklı bir hayatımız olacaktı.

Ama biliyordum, annem Cengiz abiye karşı asla duygusal anlamda bir şeyler hissetmezdi. Aşk konusunda benim gibiydi, yanlış tercih yapıyordu. Kaderimin şimdi kime benzediğini daha iyi anlıyordum.

İçim huzursuzlukla dolarken pijamalarımı giyip yatağıma uzandım. Huzursuzluğumun nedeni Pamir'di. Mesaj atmış mı diye telefonuma baktım ama hiçbir şey yoktu. Çetesindeydim artık. Beni ne zaman arayıp yanına çağıracağını bilmiyordum. Bana ne gibi görevler vereceğini de.

Kolumdaki dövmeyi sildirmeyi düşünürken, o dövmenin kurbanı olmuştum resmen. Neyden kaçarsam ona doğru çekiliyordum. Bir yerde yanlış yaptığıma emindim. Bir insanı böyle musibetler buluyorsa eğer, o kişi ya çok şansız demekti ya da hayat dersini alamamış. Benimki hangisiydi bilmiyordum. Eğer kaderim anneminkisine beziyorsa şansız olduğum kesindi.

Gözlerim yorgunluktan kapanmaya başlarken aklıma Beste gelmişti. İşte o an ölümlere çok çabuk alıştığımı fark ettim. Benim için insan kaybetmek garip bir durumdu. Evet, öldüklerini biliyordum ama zihnimde ölmediklerini hayal ettiğim için bu durumu diğerlerinden daha çabuk atlatıyordum. Ben onları duyamasam da onlar beni duyuyordu, göremesem de onlar beni görüyordu. Zihnimde hala yaşadıklarını düşünmek bana iyi geliyordu. Beste'de de öyle olacağını tahmin ettim. Onunla çok bir konuşmamız olmamıştı, pek yakınlık kurduğumda söylenemezdi ama ölümü canımı yakmıştı. Benim yüzümden öldüğü için değil, ona acıdığım için.

Onunla daha önce hiç konuşmamış olsaydım durum benim için daha kolay olabilirdi. Ölümünü unutacaktım elbette ama yaşadığım travmayı asla unutmayacaktım. Pamir bana böyle bir şey yaşatarak psikolojime bir darbe indirmişti. Ama unuttuğum bir şey vardı. O psikolojiyle uğraşmayı severdi, öyle değil mi?

Düşünmek bana ağır gelirken gözlerimi kapatıp uykuya daldım. Gecenin bir yarısı gördüğüm kabusla uyandığımda içimden Pamir'e nefret dolu sözler sarf ettim. Beste'yi görmüştüm. Ölüm emri verildiği anı... Alnımın ter içinde kaldığını hissettim. Dilim damağım kurumuştu. Çok uykum vardı ama susuzluğa daha fazla dayanamayıp hemen mutfağa gittim. Bir bardak su içtikten sonra Cengiz abiyi kontrol etmek için salona girdim.

Şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştım orada. Annem Cengiz abinin hemen karşısında kalan koltuğa oturmuş, kafasını koltuk koluna yaslayarak uyumuştu. Gerçi bu şekilde uyuduğunu düşünürsek muhtemelen uyuya kalmıştı. Acaba gece mi gelmişti yoksa yanından hiç ayrılmamış mıydı?

Vicdan azabı mıydı bunu ona yaptıran? Eğer kendi yüzünden böyle olmamış olsaydı da aynı şeyi yapar mıydı? İkisini böyle görünce abes bir

gülümseme yerleşti yüzüme. Hemen salonun kapısını kapattım ve oradan ayrıldım.

Kendimi garip bir şekilde mutlu hissediyordum. Uykum bir anda kaçmıştı. Aklıma nedensizce güzel şeyler geliyordu. Belki de Cengiz abinin başına gelen bu olay onların yakınlaşmalarına neden olabilirdi. Annem onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu zaten ama, onunla daha fazla vakit geçirirse ona karşı bir şeyler hissedeceğinden neredeyse emindim.

Annemin aklına bunu sokmuştum. Belki de kendi de bir şeyler olmasından korktuğu için onunla yakınlık kurmuyordu. Cengiz abi gibi birine bir kadının aşık olmaması mümkün değildi. Onu seven kişinin şanslı biri olacağını düşünüyordum. Bence bu annem olmalıydı. Mutluluğu en çok hak eden kadın...

Aptal sırıtışım hala yüzümdeyken cama yaklaşıp perdeyi araladım. Hava almak için camı açacaktım ama o sırada gözlerim bir yere takıldı. Hemen çaprazımızda kalan eve. Bahçesinde biri vardı. Kısa boylu zayıf biri. Bir kızdı. Bu tarafa doğru bakıyordu. Hatta bana bakıyordu. Karanlıktan sebep yüzünü net göremesem de Beste gibi gelmişti bana. Korkup hemen geri çekildim. Halüsinasyon görmeye başlamıştım işte. Travmanın etkisinden olmalıydı. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Acaba kaç kere daha gördüğüm kişileri ona benzetecektim. Böyle şeyler sadece filmlerde olur zannederdim. İnsan bir şeyden etkilenince filmlerde gördüğü şey kendi başına da geliyormuş. Bugün bunu öğrenmiştim.

İçim ürpertiyle dolarken hemen yatağıma geçtim ve uykum olmamasına rağmen uyumaya çalıştım. Zor olmuştu ama sonunda uykuya dalmıştım.

Sabah uyanınca elimi yüzümü yıkayıp hemen Cengiz abini yanına gittim. Çoktan uyanmış, bana gülümsüyordu.

"Günaydın Cengiz abi." dedim ona aynı şekilde karşılık vererek.

"Günaydın Öykücüğüm."

Karşısında kalan koltuğa oturdum. Annem de kalkmıştı. Kahvaltı hazırlıyor olmalıydı çünkü mutfaktan sesler geliyordu "Bugün nasılsın bakalım?"

"Yanımda iki tane hemşire var. Elbette çok iyiyim."

"Hemen iyileşme, burada kalırsan seni daha fazla görürüm." deyince beni kahkahaya boğacak bir laf etti "Annen ilaç yerine bana zehir vermesin sonra."

Birlikte gülüşürken annem içeri girdi. Elinde yine tepsi vardı. Bu sefer Cengiz abiye kahvaltı getirmişti. Ona bebekler gibi bakıyordu. "Öykü!" dedi bana bakarak

"Efendim anne."

"Kahvaltı hazır, sakın okula aç gideyim deme."

"Tamam." diyerek yerimden kalkınca annemin tepsiyi Cengiz abinin kucağına bıraktığını gördüm

"Zahmet etmeseydin keşke Birgül."

"Ne zahmeti, olur mu öyle şey?" dedi annem tatlı bir dille. Kaçamak bakışlarımı onların üzerinden çektim ve oradan çıktım. Bugün güne iyi başlamıştım. Umarım hep böyle devam eder diye düşünüyordum.

Kahvaltımı yaptıktan sonra üstümü giyip okula gittim. Orada Aysun'a dün gece olanları anlatmıştım. Koray'ın da bunları bilmesini istediğim için çıkışta Aysun'la birlikte onu ziyarete gittik.

Odasında otururken hepimiz sessizdik. Sebebi korkunç derecede başıma gelen şeydi. Yapılacak bir şey olmadığı için kimse bir şey diyemiyor, susmayı tercih ediyordu.

"Ne olacak şimdi?" dedi Koray halime acımış gibi bakarken

Neler olacağını bilmediğim için çok gergindim. Bu da sesime yansıyordu "Ben artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu çeteler arası savaş demek, değil mi?"

Koray'ın dediği şeyle biran başımın döndüğünü hissettim. Evet öyleydi. Açıkçası çeteler arası savaş nasıl olurdu bilmiyordum. Pamir'in çetesi umurumda değildi ama Barlas'ın çetesinde arkadaşlarım vardı. Onlara zarar gelecek olursa bunun yükünü asla taşıyamazdım. Bu bile o çeteye girdiğim için pişman olmama yeterdi.

Gerçi bu benim suçum değildi. Kendimi suçlamayı bırakmalıydım. Tek odak noktam o çeteden nasıl çıkacağımı bulmak olmalıydı.

Koray benden bir cevap beklerken oflayıp sırtımı sandalyeme yasladım "Evet ama çetede olduğumu gizleyebileceğim kadar gizleyeceğim. O zaman kimseye zarar gelmez."

Koray Aysun'a bakıp halime acıdığını bir kez daha belli etti. "Pamir buna izin verecek mi sence?"

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırdım "Vermek zorunda."

"Neyse onu bunu bırak da iyi ki sana zarar vermemiş."

"Şimdilik..." dedim bundan eminmişim gibi "Onun ne yapacağı belli olmuyor."

Bu yolda Koray'ı da kullanabilirdi. Onu yanında istiyordu. Bunu daha önce dile getirmişti. İstediği şeyi her türlü yapardı, buna ben karşı çıkamazdım. Beni bile hiç istemememe rağmen çetesine almıştı. Koray onun için çocuk oyuncağıydı. Macit'le arasında sorun olduğunu düşünecek olursak onu da yanında çalıştıracaktı.

Koray'a baktım. Bunu ona söylemeli miydim? Hayır, bir yolunu bulur Pamir'e engel olurdum. Arkadaşımın onun yanında çalışmasına izin vermezdim.

"Şu başımıza gelene bak, bir çeteye girmen eksikti!" dedi Aysun bunu dert etmiş gibi. Sonra çayından bir yudum aldı.

Onu izlerken mideme kramplar girdiğini hissettim. Avuç içlerim terliyor, nefesim kesiliyordu. Başıma gelecekleri düşündükçe kötü oluyordum. Benim için sancılı bir süreç başlıyordu. Şu an bu yüzden bu haldeydim, vücudum olacakları önceden tahmin etmiş gibi derinden üzülüyordu halime. "Nefes alamıyor gibiyim, boğuluyorum."

Hemen karşımda sandalyede oturan Aysun, öne doğru hafifçe eğilip eliyle elimi tuttu "Seni anlıyorum, her şey çok üst üste geldi."

Onu başımla onayladım. Gerçekten de öyleydi. Barlas'ın gelişinden sonra her şey üst üste gelmişti. Uğursuzluk onun geldiği gün başlamıştı. Ve beni korkutansa ne kadar devam edeceğini bilmememdi.

Endişem hayatımda hiç güneşin olmamasıydı. Güneş umuttu, mutluluktu. Bense gece gibiydim, simsiyah ve umutsuz.

"Umarım evinizi kana bulatan baban değildir." Aysun'un söylediği şeyle hayatımdaki diğer belayı düşündüm. "Başka bir seçenek var mı sence, kesinlikle o yaptırıyor!"

"Bunca yıl sonra neden geldi ki?" Sıkıntılı görünüyordu. Çünkü babamın gelişi benim gibi onun da canını sıkıyordu.

"İntikam." dedim yüzümü öne eğerek. Utanıyordum. Bir babanın kızından intikam istemesi çok sarsıcı bir durumdu. Onu tanımıyordum, intikam konusunda nasıl bir insana dönüşebileceğinden bihaberdim. Yaptıklarına bakılacak olursa intikamı tehlike sinyallerini veriyordu.

"Çetin onun geldiğini duyarsa yandım!" Hiç gitmiş miydi ki acaba diye düşündüm içimden. Belki de hep burada, İstanbul'daydı ama bizden uzaktı.

"Neden ki?" Koray unutkan bir çocuk değildi ama bir an hatırlayamamıştı herhalde.

"Sence neden Koray?" Aysun kızınca Koray da kızdı. "Baban yaşındaki adamlarla takılmasaydın eğer şimdi böyle korkuyor olmazdın. Seni o kadar uyardık!"

Aysun uzun sarı saçlarını geri atıp kollarını göğsünde birleştirdi "Beni yargılama, hataydı onlar."

Koray onun bu tepkisine şaşırırken bana çevirdi bakışlarını.

"Haklı, bunlar geçmişte kaldı." dedim tartışma çıkmaması için. Bu konu uzarsa araları bile açılabilirdi. Daha önce olmamış şey değildi. Bu kadar derdin arasında bir de onların bozulan arkadaşlıklarıyla uğraşmak istemiyordum.

"Koruma şunu, hatalı!" dedi Koray bu işten vazgeçmeyeceğini belirterek. Tam bir şey diyordum ki Aysun'un çalan telefonu beni susturdu.

Aysun zebra desenli çantasından çıkardığı telefona bakınca şaşırmış gibi bir ifadeye büründü "Çetin arıyor."

Sanki çok saçma bir şey demiş gibi Koray'la birbirimize baktık. Tepkisini anlayamıyorduk.

"Açsana." deyince telefonu tekrar çantaya attı. "Hayır." Telefon orada çalmaya devam ederken anlamsız halinin sebebini anlamaya çalışıyordum.

"Neden açmıyorsun?"

İç çekti "Dün gece ayrıldık biz." Nedense buna şaşırmıyordum. Bunun için geç bile kalmışlardı. Her ayın başı ya da sonu onları ayrı görüyordum. Bir ay içerisinde beş kez ayrılıp barıştıklarını da gördüğüm olmuştu. Bu yüzden ayrılmaları bizim için yeni bir şey değildi.

"O pek ayrılmış görünmüyor ama." dedi Koray ısrarla çalan telefonu ima ederek.

Aysun omzunu silkti "Haberi yok çünkü, bugün söyleyeceğim!"

"Barışırsınız yarın." deyince Aysun'un sesini yükselttiğine şahit oldum "Hayır, bu sefer barışmayacağım!"

Koray ve ben ona inanmadığımızı belli eder gibi bakarken dudaklarını büzdü. "Ciddiyim!"

"Sorun ne?" dedim yine hangi sebepten tartışlar acaba diye düşünürken.

"Eski sevgilisi." deyince tek kaşım havaya kalktı. Koray'ın da alnı kırışmıştı. "Çetin'in eskiden bir sevgilisi mi varmış?"

Agresif biri olduğu için önceden biriyle birlikte olduğunu ben de bilmiyordum. Bu yüzden şimdi şaşırıyordum bu duruma.

"Varmış, ben de yeni öğrendim." dedi Aysun kıskançlığını sesiyle belli ederek.

"Ne var bunda?" dedim olayı büyütmemesi adına ama Aysun'un bu durumu uzatacağı her halinden belli oluyordu. Bu sefer çok sinirli görünüyordu.

"Kız dün gece bunu aradı, yardıma ihtiyacı varmış. Arabası mı ne bozulmuş, bizimki ne yaptı dersiniz?" İkimizden de bir cevap gelmeyince kendi cevapladı "Yanına gitti!"

Koray da bu işin büyümesini istemiyordu sanırım ki sorunu kızıştırmadı "İnsanlık etmiş işte, ne var bunda?"

"Bunda bir şey yok elbette, sorun kızla hala görüşmesinde." dedi Aysun çalan telefonunu meşgule atıp. Bunu yaptığı için rahatlamış görünüyordu.

Koray onu yumuşatma derdindeydi "Korkma Çetin sana aşık."

Aysun Koray'ın önce dalga geçtiğini düşündü sanırım ki ona sinirle baktı ama sonra öyle olmadığını anlayıp çocuk gibi dudaklarını büktü "Bundan eminim zaten ama kızın varlığı beni rahatsız etti işte."

Yaşadığı durum bir zamanlar benim yaşadığım olaya benziyordu. Bu yüzden onu çok iyi anlıyordum. Sesim de sanırım yanlış bir şey dememek için çıkmıyordu.

"İyi de ayrılmanı gerektirecek bir durum olmamış ki." Neyse ki Koray konuşuyordu. İkimiz de susarsak Aysun daha fazla kendini biler, tüm hıncını Çetin'den çıkarırdı.

"O kızın yanına gitmek için beni öylece bıraktı, tabii ki ayrılacağım. Değerimi anlamalı!" deyip yeniden çalmaya başlayan telefonuna baktı "Bak yine arıyor!" Birkaç saniye çalan melodiyi dinledik. Sonra hırsla meşgule attı ve sanki Çetin'le konuşuyormuş gibi telefona bakarak konuştu. "Böyle böyle anlayacaksın değerimi Çetin Bey! Oh olsun!"

Haline gülecek gibi olurken başımı koridor tarafına çevirmemle cam kapının ardından birinin geçtiğini gördüm "Şu Macit Bey değil mi?" dedim emin olmak adına.

Koray beni onayladı "Evet o."

Ona bakmaya devam ediyordum. "Almila bulundu mu?"

"Hayır ama çıkar bir yerlerden." dedi Koray artık bunu çok da dert etmiyormuş gibi. Oysa kaçırıldığını ilk duyduğunda çok kötü olmuştu. Şimdi ne değişmişti de böyle rahattı anlamamıştım.

Macit Bey onlara bir şey mi demişti acaba? Bu işe karışmak istemiyordum ama doğam buydu benim. Yerimde öylece oturamazdım.

Kalkıp cam kapıdan çıkarken Koray arkamdan seslendi "Nereye?"

Çıktığım gibi onunla göz göze geldim. "Macit Bey?"

"Öykü?" dedi beni gördüğüne şaşırmış gibi. "Hoş geldin."

Yüzüne bakarken düşündüğüm tek bir şey vardı. Kızına şiddet uyguluyor muydu gerçekten? Almila'nın kollarındaki morluklar bana böyle düşündürüyordu ama olayın gerçek sebebini bilmediğim için onu suçlu göremezdim. Yine de bu adamda beni iten bir şeyler vardı. Çözemiyorum.

"Hoş buldum. Ben...kızınızın kaçırıldığını öğrendim. Çok üzüldüm. Umarım bulursunuz." dedim samimi bir şekilde.

Beni çok şaşırtan bir konuşma yaptı "Almila bu, çıkar bir yerden." Tıpkı Koray gibi konuşmuştu. Şimdi Koray'ın rahatlığının sebebi anlaşılıyordu. Macit Bey Almila hakkında onlara bir şeyler anlatmıştı herhalde.

"Nasıl yani?" dedim anlamamış gibi.

"İlk değil, arada bizi terk ediyor böyle." deyince gerilmeye başladığımı hissettim. Bu kızda bir şeyler vardı ama Macit Beyde de vardı. Yoksa bir kız neden evini terk edecekti ki? Belki de gerçekten de dayak yiyordu. Emin olmadığım için ne düşüneceğimi de, ne yapacağımı da bilmiyordum. "Belki de bazı sorunları vardır."

Dudaklarını büktü ama umursamaz görünüyordu "Belki de." Sonra aniden konuyu değiştirdi. "Senin okul nasıl gidiyor?"

"Çok iyi." dedim gülümseyerek. Hazzetmediğim insanlara da gülümserdim ama bu gülüş aşırı yapmacık olurdu. Şu anda öyle olduğuna emindim.

Neyse ki Macit Bey anlamamış olacaktı ki bana hiç beklemediğim bir şey dedi. "Eğer okuldan vakit bulabilirsen sana bir iş teklifim var. Düşünür müsün?"

Şaşırdım. Bana iş mi teklif edecekti? İyi de ben ne işine yarardım ki? Hem zaten neden böyle bir teklif ettiğini de anlamamıştım. Belki de Koray'dan çok memnun olduğu için beni de yanında görmek istiyordu. Güvenmiş olmalıydı.

Aslında yanında çalışabilirdim ama onun nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Kızına şiddet uygulayıp uygulamadığından bile emin değildim.

Biraz düşündüm. Hemen reddetmemeliydim. Teklifini kabul edersem benim için iyi olabilirdi. Bu Pamir'i daha az görmem demekti. Hem Macit'in yanında çalışmam Pamir'in de işine gelirdi. Hatta bu sayede Koray'ın da peşini bırakırdı.

Her koşulda bu işi almam iyi olabilirdi. Bu fırsatı kaçıramazdım. Annem sorun değildi çünkü kafede çalıştığımı düşünüyordu. Ona açıklama yapmak zorunda kalmazdım. En iyisi teklifini kabul etmekti. Hem böylece Macit Bey'i daha yakından tanır, nasıl bir adam olduğunu çözerdim.

"Çok sevinirim." deyince memnun kalmış gibi gülümsedi. "O halde yarın akşam seni evinden aldırırım. Birlikte yemek yiyelim, detayları orada

konuşuruz."

"Peki."

Yanımdan geçecekken gözleri içeride oturan Aysun'a kaydı birden. Kaşları yoktu ama çattığını hissettim "Arkadaşının adı neydi?"

"Aysun."

"O da gelsin." deyince şaşırdım. İkimize birden mi iş teklifi edecekti yoksa? İnanılmazdı, Aysun bunu duyunca düşüp bayılabilirdi.

"Tamam." diyerek onu onaylayınca elini kaldırıp omzuma koydu "Kendine iyi bak Öykü."

"Siz de Macit Bey."

Yanındaki adamlarla beraber buradan uzaklaşınca hızla içeri girip Aysun'a ve Koray'a olanları anlattım. Aysun duyduklarına inanamıyor gibiydi. Koray ise şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Şans sanırım bu defa yüzüme gülmüştü. İlk defa içten bir şükür ettim. Pamir'den uzaklaşmak için her şeyi yapardım. Yapmıştım da zaten, Macit Bey gibi birinin teklifini kabul etmiştim. Üstelik onu çok iyi tanımamama rağmen...

Muhabbet iyice koyulaşırken telefonumun sesi duyuldu. Cebimden çıkardığım telefona baktığımda Pamir'in aradığını gördüm. Paniklemiştim. Boşuna aramazdı. Beni yanına mı çağıracaktı yoksa? Zamanı gelmişti işte! Artık çetesindeydim. Ona biat etmek zorundaydım.

Gerilmiş bir şekilde telefonu açtığımda sesimi oldukça düz tutmaya çalıştım. "Efendim?"

Ne diyecekse uzatmadan direkt konuya girdi "Akşama hazır ol, işimiz var. Ve üzerine şık bir şeyler giy."

Önceden olsa halimi hatırımı sorardı. Artık çeteden olduğuma göre gerçekten de onunla iş yapacaktım. Önemli bir konu olmalıydı ki lafı hiç uzatmadı.

"Tamam." diyerek kabul ettim ve başka hiçbir şey demeden telefonu kapattım. Zaten başka ne diyebilirdim ki? Hayır diyecek cesaretim var mıydı? Şu an yanlış bir şey yapamazdım. Bekleyecektim. Zayıf noktasını kollayacaktım. Onu oradan vurmayı planlıyordum.

Bizimkilere durumu anlatıp yanlarından ayrıldığımda alelacele eve geldim. Anahtarımla kapıyı açtığımda anneme seslenmeden salona girdim.

Gördüğüm manzara donup kalmamı sağlarken utandığımı hissettim. Annem ve Cengiz abi birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Hatta o kadar yakın duruyorlardı ki bunun nasıl olduğunu düşünüyordum. Bir şey olmuş olmalıydı. Bu görüntü normal değildi. Sanki Cengiz abi koltuğun üzerine düşmüş annem de onun üzerine düşmüş gibiydi. Yüzleri birbirine çok yakındı. Annemin elleri onun göğüslerinin üzerinde duruyordu. Geldiğimi fark etmemişlerdi. İkisinin de benim gibi donup kaldığını gördüm.

Geldiğimi belli eden bir ses çıkardığımda aynı anda bana baktılar ve pozisyonlarını düzelttiler. Utanmış görünüyorlardı. Annemin hemen yüzü kızardı, bana bakamadı.

"Merhaba." dedim onları sanki hiç öyle görmemişim gibi umursamazca.

"Hoş geldin kızım." Annem hala yüzüme bakamıyordu. Ne yapacağını bilememiş gibi salonda öylece dolandı ve sonra orta sehpanın üzerindeki tepsiyi eline aldı.

Annemin şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hallerini izlerken "Hoş bulduk." dedim. Cengiz abi de utanç içerisindeydi ama benimle konuşmayı ihmal etmedi. "Günün nasıldı Öykü?"

"Harika!" dedim uydurarak. Açıkçası şu an ilgilenmem gereken önemli bir işim olmasaydı onların bu haline kafa yorup mutlu olabilirdim ama başımda Pamir gibi bir bela vardı. Onu düşünmek zorundaydım. Onu ve beni içine çekeceği belaları!

Annem tepsiyi elinde tutmuş öylece beklerken hem onu kendine getirtmek hem de izin alabilmek için korkarak o soruyu sordum. "Anne üniversiteden bir arkadaşımın doğum günü var bu akşam, gidebilir miyim?"

Aklımın bambaşka bir yerde olduğu belliydi. İzin verir zannettim ama kızdı "Olmaz, geç oluyor!"

"Lütfen gelmem için çok ısrar etti!" Pamir geldi aklıma birden. Israr mı? Sinirden neredeyse gülecektim. Daha neler?

Birkaç saniye düşündü "Nerede olacak?"

İzni koparacağım için heyecanlanmıştım. Aksi olursa Pamir'e ne derdim. Bahanemi asla kabul etmezdi. "Kafede."

Yine düşündü. Sebebini biliyordum. Babamı sorun ediyordu. Konuşmak üzereyken kaşlarını çattı. Bu izin vermeyeceğini gösterirken Cengiz abi söze atladı. "Ona zarar vermek isteseydi bunu çoktan yapardı, bırak gitsin." Anlaşılan o da annemin ne düşündüğünü anlamıştı.

Normalde annem onun bu işe karışmasına kızardı ama şimdi öyle yapmadı. Cengiz abinin dediği şeyi onayladı ve beni şaşırtarak izin verdi. "Dikkatli ol."

İzin vermesine mi şaşırmalıydım yoksa Cengiz abiyi dinlemesine mi bilemeden hemen orayı terk ettim. Annemin kararı her an değişebilirdi. Hava kararmak üzereyken duşa girip uzun bir süre orada oyalandım ve çıkıp dolabımda giyecek bir şeyler aradım.

Pamir şık giymemi istemişti. Bu durumda elbise giyecektim. Bu hiç hoşuma gitmiyordu ama onu kızdırmak istemiyordum. Hata yapmak istemiyorsam onu dinleyecektim. Bu işten tek başıma, kimsenin yardımı olmadan kurtulacaktım.

Dolabımda giymek için elbise ararken geçen sene arkadaşımın düğününde giydiğim siyah uzun elbise çarptı gözüme. Hemen elime aldım. Yakası transparan, sırtı dekolteliydi. Kolları da uzundu. Buna seviniyordum, dövmemi örterdi.

Elbiseyi hızla üzerime giydikten sonra saçlarımı yukarıdan sıkıca toplaydım ve ayağıma ince bantlı mor topuklularımı giydim.

Clutch çantamı elime almadan önce Pamir'e mesaj attım

-Nereye geleyim?

Yaklaşık iki dakika sonra telefonum çaldı. Pamir arıyordu. Telefonu açıp kulağıma koydu. Kim bilir nereye çağıracaktı. "Alo?"

"Geldim ben." dedi beni şaşırtan bir cümle kurarak. Hemen odamın penceresine yaklaşıp perdeyi araladım. Pamir son model arabalarının biriyle evime gelmiş, tam kapımın önünde beni bekliyordu.

Buraya gelmesine şaşırırken diğer şaşırdığım şeyse altında son model bir araba görmekti. Hayret verici bir durumdu. O asla böyle arabalarla gezmezdi ki. Ne olmuştu da buraya o arabayla gelmişti. Neyse, şu an bunu umursayacak vakit değildi.

Annemlerle vedalaşıp kapıdan çıktım. Neyse ki annem kapıya kadar bana eşlik etmemişti. Pamir'i görmesi an meselesiydi. Çok tedirginim.

Ben kapıdan çıktığım an Pamir de arabadan indi ve beğeniyle beni süzdü. Üzerinde şık bir takım vardı. Saçları özenle taranmış, karizmasını ortaya koyacak bir duruşla beni beklemeye başlamıştı. Onu ilk defa böyle görüyordum. Cidden neresi içindi bu hazırlık? Üzerimizdekilere bakılacak olursa kirli bir iş yapacakmışız gibi durmuyorduk. Gerçi öyle bir şey olsa da bunu yapacağımı zannetmiyordum. Bir şekilde işin içinden sıyrılırdım.

Topuklularımla yanına geldiğimde salon penceresine çevirdim gözlerimi. Annem bakmıyordu. Tedirginlik hala benimleydi. Onu burada görürse yine yalan atmak zorunda kalacaktım ve bunu hiç istemiyordum.

"Neden geldin, ben istediğin yere gelirdim." Sitemkar halime bir şey demedi ve beni süzmeye devam etti. Yoğun parfüm kokusu burnumu yakıyordu ama itiraf etmem gerekirse hoş koktuğunu söyleyebilirdi. Sanırım adaçayı ve sedir ağacı nüanslarından oluşan bir kokuydu.

Cevap vermeden bana bakmaya devam ettiğini görünce arabayı işaret ettim "Hemen gidelim, annem seni burada görmesin!" Dakikalardır neye bakıyordu anlamamıştım. Yoğunlaştığı tek yer yüzümdü. Tamam elbisem

şıktı ama en doğal halimle gelmiştim yanına. Hiç makyaj yapmamıştım. Başıma ne geleceğini bilmezken bir de makyaj mı yapacaktım? Kızmış olabilir miydi? Git makyaj yap derse yanmıştım.

"Bekle." deyince korktuğum şeyin başıma geleceğin düşündüm. Şimdi eve tekrar girersem annem neden geldiğimi soracaktı. Mantıklı bir cevap aramaya koyuldum.

Ben öylece durmuş Pamir'e bakarken, o arabasının kapısını açıp torpido gözünden bir şey aldı ve kapısını tekrar kapattı. Elinde silah tutuyordu. Şarjörünü taktı.

"Al şunu." dedi şarjörünün dolu olup olmadığından emin olmadığım silahı bana doğru uzatırken.

Korkuyla geri çekilip "Ne?" diye bağırdım. Tekrar pencereye baktım. Annem sesimi duymamıştı herhalde. Oysa oldukça sesli bir şekilde bağırmıştım. Bakmaması şaşırtıcıydı.

Pamir tepkime şaşırırken "Sorun ne?" diye sordu.

"Bana silah veriyorsun!" dedim kızarak.

"Farkındayım."

"Neden?" diye sordum bir açıklama yapmasını bekleyerek.

"Kendini koruman için." deyince silaha çevirdim gözlerimi. Sonra yeniden onun açık kahve gözlerine baktım. "Kimden?"

Cevaplamamayı tercih etti ve silahı yeniden bana uzattı. "Al, ruhsatlıdır. Sorun olmaz."

"Sana neden güveneyim, o silahla birini vurmadığını nereden bileceğim?"

"Bilemezsin elbette ama dediğimi yapman gerekiyor."

"Ben silah taşımam!" diyerek onu reddettim. Çetesindeyim diye bunu yapmak zorunda değildim. Onun nasıl kullanıldığını bile bilmiyordum.

Daha önce elime silah almamıştım ki, nereden bilecektim. Bu bana göre çok tehlikeli bir şeydi.

"Almak zorundasın." diyerek elime tutuşturunca silaha baktım. Ağır bir metaldi. Elbette nereden ateş edildiğini biliyordum ama onun dışında silahla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Mermi nasıl doldurulurdu onu bile bilmezdim. Gerçi bunun ne önemi vardı ki? Bunu kullanacak değildim ya!

Bir saniye! Belki de kabul etmeliydim. Bu silah işimi görürdü. Babam peşimizdeydi. Onu vurmayı düşünmüyordum ama korkutabilirdim. Karşısında kim olduğunu gösterebilirdim.

Silkinip kendime geldim. Ne diyordum ben? Kafayı yiyordum sanırım. Karanlık silahı tuttuğum an düşüncelerim de kararmıştı sanki. Bunlar benim düşüneceğim türden şeyler değildi. Babamı silahla korkutmak... Cidden iyi değildim. Pamir beni kötü etkiliyordu.

"Nasıl kullanıldığını sana öğretirim."

Gözlerimi silahtan alıp Pamir'e çevirdim. "Bununla seni vurmamdan korkmuyor musun?"

Komik bir şey demişim gibi gülümsedi "Buna cesaretin var mı?" Yok diyemediğim için silahı ona geri uzattım. "Hemen al şunu!" Göğsüne dayadığım silaha bakıp onu elimden aldı ve çantamın içine koydu. "Çok zayıfsın, silah seni güçlü gösterecek."

Yaptığı şey beni sinirlendirmişti ama ondan daha fazla sinirlendiğim şeyse beni zayıf görmesiydi. Gerçekten mi, bunca şeyi kendi yaptıktan sonra beni mi zayıf görüyordu? Gülünç bir haldeydi. Bana ilgiyle bakan gözlerine sert ve güçlü bir şekilde bakarken onunla cesur bir şekilde konuştum "Ben zayıf falan değilim. Asıl zayıf olan sensin. Zavallısın!"

Silahı çantamdan çıkarmak üzereyken dediği şeyle dondum.

"Baban burada!"

Aklımdan bir ton soru geçti ama ağzımdan sadece bir tanesi çıktı. "Nereden biliyorsun?"

Yüzünde benden gizlediği şeyler olduğunu gördüm. "Neler karıştırıyorsun?" dedim bir cevap vermesini umarak.

"Öğreneceksin!" deyince kıpırdamadan ona baktım. Kimdi bu adam? Benden ne istiyordu? Hayatıma neden bela sokuyordu? Her şey bir tesadüften ibaretti ama gözleri daha başka şeyler olduğunu da kanıtlıyor gibiydi. Karanlığın içine karanlık ekiyordu sanki.

"Senden korkuyorum!" Sesim fısıltı halinde çıkmıştı. Evet, sonunda bunu itiraf etmiştim. Şu ana kadar saklamam boş bir çabaydı çünkü.

Kurduğum cümle onu şaşırtmamıştı. Bunu zaten biliyordu. Sadece itiraf etmemi bekliyordu. "Çok doğal." diyerek bana doğru yaklaştı. Aramızda hiç boşluk bırakmamıştı. Boy farkından sebep bana yukarıdan bakıyordu. "Ama bana karşı başka duygular da beslemeni isterim."

Boğazıma bir yumru oturmasına rağmen merak ettiğim o soruyu sordum "Ne gibi?"

Hava kararmıştı. Bulunduğumuz yeri sadece sokak lambaları aydınlatırken bir araba farı gözüme çarptı. Tam da o sırada Pamir dudaklarını kulağıma eğmişti. "Aşk gibi."

Kokusu yeniden burnuma dolarken kolları da belimi doladı. Bu neydi şimdi? Bir oyun mu? Ona ihanet ettiğimi düşünürken bu yakınlığın sebebi neydi?

Hiç tepki veremeden öylece kalırken, bizi birinin fark etmemesi için omzunun üstünden etrafa baktım ve tam o sırada arabanın içinden bizi izleyen bir çift gözle karşılaştım.

Tanıdık gözlerdi bunlar. Bir zamanlar beni kendinden bile sakınan gözler. Çatık kaşlarının altından bakan sert gözler!

Aşklarım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Bölümün size kısa geldiğinin farkındayım ama bir haftada ancak bu kadar oluyor. Şimdi size bir soru soracağım. Bölümlerin haftada bir gelip bu şekilde daha kısa bölümler halinde mi gelmesini istersiniz, yoksa iki haftada bir gelip daha uzun bölümler halinde mi? Buna karar verip yorumlarda belirtirseniz ben de bölümleri ona göre yazarım.

Hepiniz öpüldünüz aşklar:)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

73.BÖLÜM

Bazı bakışlar insanı eskiye döndürür. Çok eskiye... O bakışların nefret, aşk ya da hüzün barındırıp barındırmadığı önemli değildir. Önemli olan derinden bir yerlerden gelmesidir. Ve şu an onun bakışlarının da derinden bir yerlerden geldiğini anlayabiliyordum.

İnsan ne hissederse gözlerine o yansır. Bu yüzden bakışlar asla hilekar olamaz ve yalan söyleyemez. Bunu biliyordum. Onun bakışlarının da şu an hilekar davranmadığının farkındaydım. Düşüncelerini okuyamazdım ama onları görebilirdim. Gözleri şu an için ayna görevindeydi. Ne düşünüyorsa bakışlarına bir bir onu yansıtıyordu. En çok da öfkesini.

Çatık kaşlarının altındaki kısılmış gözleri, birkaç saniyeden fazla üzerimizde dolanırken kendimi geri çekip bakışlarımı ondan kaçırdım. Onu gördüğümü fark etmişti ama bunu umursamadım. Ne düşündüğüyle ilgilenmiyordum. İlgilendiğim şey Pamir'le yüz yüze gelmemeleriydi.

"Gidelim buradan!"

Pamir tepkisiz kaldı. Başka bir şey dememi bekliyordu herhalde. Beni tanıyordu. Dediği şeyden sonra bu konu hakkında yorum yapacağımın farkındaydı ama susmamın nedenini anlayamamış gibiydi.

Umursamadan yolcu koltuğunun kapısına yürüdüm. Açıp içeri binecekken bir kez daha kalbimin eceline baktım. Üstelik bakmak istemezken...Gözlerim tarafından ihanete uğruyordum. Tek isteğim kalbimin de bana ihanet etmemesiydi. Çünkü onun ihaneti kaldıramayacağım bir azap olurdu bana.

Barlas'ın gözleri benim üzerimdeydi. Hala aynı şekilde bakıyordu; öfkeli. Sebebini düşünmedim. Umurumda da olmadı. Güçlükle de olsa bakışlarımı ondan ayırdım ve yerime oturdum.

Nefesimi tutmuştum. Pamir hala arabanın dışındaydı. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünün aldığı şekli göremiyordum. Bir şey düşünüyordu

herhalde. Barlas'ı mı görmüştü acaba? Hayır. Hiç arkasına bakmamıştı ki, nasıl görecekti? Hem görmüş olsa böyle durur muydu? Bir şey yapacağını ya da bir şey diyeceğini biliyordum. Çünkü onu tanımaya başlıyordum. Ne yapacağını kestirmek artık eskisi kadar zor gelmiyordu.

Birkaç saniye daha dışarıda kaldıktan sonra arkasını dönüp arabaya bindi ve bizi oradan uzaklaştırdı. Bu sesli bir nefes vermeme neden olmuştu. Yine atlatmıştım. Onların konuşması benim için büyük sorun demekti. Barlas aramızda henüz ne olduğunu bile bilmezken ikisinin konuşması beni bir çıkmaza doğru sürükleyebilirdi.

Ne istediğime karar verene kadar birbirleriyle konuşmalarına engel olmalıydım. Fazla zamanım yoktu. Bu kaçıncı karşılaşmaları olmuştu? Bir dahaki sefer kurtulamayabilirdim. Barlas'ın Pamir'e olan öfkesinin sebebi belliydi. Çetesinde arkadaşlarımızı öldüren bir katil vardı. Barlas o çocuğu kendisine getireceğimi bildiğinden herhangi bir şey yapmıyordu. Sadece bekliyordu. O beklerken benim de zamanım daralıyordu.

"Neyin var senin?"

Düşünceli olduğumu gören Pamir sinirimi bozan bir soru sorunca gözlerimi yoldan çekip ona baktım. "Beste'nin cesedini ne yaptınız?" Ona Barlas'tan bahsedemezdim. Aklıma gelen ilk soru bu olduğu için Beste'yi düşünüyor gibi yapmıştım.

Aslında şu an Barlas'ı düşünüyor olmasaydım gerçekten de onu düşüneceğim kesindi. Hala vicdan azabı çekiyordum ve bu susuz kalmış çiçek gibi gün gün ruhumun çürümesine neden oluyordu.

"Aç köpeklerime attım." deyince kalbimin alevler içerisinde yandığını hissettim. O alevler bünyeme zarar veriyor, korkuyla Pamir'e bakmama neden oluyordu.

Surat ifademi görünce güldü ve kafasını hafifçe iki yana salladı "Ciddi değildim."

Gözlerimi kapatıp kafamı önüme eğdim. Kısacık saniyede bitap düşmüştüm. Onunla sadece konuşmak değil, konuşmamak bile beni

yoruyordu.

"Onu gömdük."

Sesini duyunca gözlerimi açıp hırçın bir şekilde konuştum. "Neden öldürdün ki, hiçbir suçu yoktu!"

Konuşurken kelimelerini kalbime batırıyordu sanki "Bazen günahkar insanların bedelini hiç suçu günahı olmayanlar öder. Beste de bunlardan biri. Abartmanın anlamı yok."

Beste'nin minyon yüzü bir an için gözümün önüme gelmişti. "Senin yüzünden!" diyordu bana. "Ölümüm senin yüzünden oldu!"

Gökyüzümdeki tüm bulutlar anında siyaha döndü. Güneş zaten yoktu benim hayatımda. Gökkuşağım bile bir değişikti. Renklerden değil, siyahın tonlarından oluşuyordu. Ne kadar daha vicdan azabı çekecektim acaba? Çektiğim acılar yeni acılarıma zemin hazırlıyordu, bu biraz fazla olmamış mıydı?

Bana ne yapacağını umursamazken kızgınlıkla bağırdım. Kendime hakim olamamıştım "Tekrar söylüyorum, ben sana ihanet etmedim!"

Artık bunu duymaktan bıkmış gibi yüzünü buruşturdu. Kabul, onu buna böyle ikna edemezdim. İhanet ettiğime de hala nasıl inandığını anlamıyordum. Sırf ona ihanet edeceğimi düşünüyor diye bu olayda beni sorumlu tutamazdı. Bunu bir türlü kabullenemiyordum.

"Beni neden çetene aldın?"

Bir anda konuyu değiştirmeme şaşırmış gibiydi. İyi olup olmadığımı kontrol etmek için suratıma baktı. Sonra yine yola çevirdi gözlerini. "Bunu benden biri istedi."

Doğrusu beklediğim cevap bu değildi. Hem şaşırmış hem de neler olduğunu anlayamamıştım. "Nasıl yani, kim?"

"Çok sabırsızsın." diyerek sorumu kestirip attı. Doğru söyleyip söylemediğine emin olmak için gözlerimi yüzüne sabitlemiştim. "Bu

durumda nasıl sabırlı olmamı bekliyorsun? Derdin beni meraktan öldürmek mi?"

Cidden ondan biri mi istemişti bunu? İyi de kim? Pamir Yaman'la ortak bir tanıdığım bile yoktu ki. Bu durumda birinin ondan böyle bir şey istemesi çok saçma geliyordu bana.

"Her şeyi öğreneceksin. Sadece bekle." deyince bir şeyler döndüğünü anladım ve sustum. Anlaşılan bana bunu anlatmak için belli bir zaman kolluyordu. Anlatacak olmasına bile şaşkındım. Hala aklım almıyordu. Beni çetesine isteyen kendi değil miydi yani? Bilmediğim neler dönüyordu Allah aşkına?

Dakikalarım bunu düşünmekle geçerken Pamir'in ciddiye bulanmış sesi arabadaki tüm sessizliği bozdu "Barlas Karaman neden senin evinin önündeydi?"

"Onu gördün mü?" dedim buna inanamayarak. Arkasında gözü mü vardı? Nasıl görmüştü? Ondan cidden korkuyordum!

Cevap vermeden kısa bir bakış atınca açıklama yapma gereği hissettim. "Bir tanıdığı bizde kalıyor. Onu görmek için gelmişti muhtemelen."

Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade belirdi "Sadece onu görmek için geldiğine emin misin?" Soru değil de daha çok hesap soruyor gibiydi. Sebebini kurcalamadım. Çünkü beni sinirlendireceği şeyler duymak istemiyordum.

"Beni görmek için gelmez." deyince mırıldandığını duydum. "Umarım öyledir.

Tepkilerine anlam veremiyordum. Neydi bu, yeni bir oyun mu? Ne yapacağını kestirmek artık eskisi kadar zor gelmiyor sanıyordum ama yine yanılmıştım. Onun ne yapacağına benim aklım ermezdi. Kafası başka türlü çalışıyordu. Oyunları bile bir başkaydı. Korkunçtu!

"Nereye gidiyoruz?"

Sorumla kaçan keyfi anında yerine gelmiş gibiydi. "Seni yemeğe götürüyorum. Umarım açsındır."

Şu hayatta beni Demir kadar kimsenin sinirlendiremeyeceğini düşünüyordum ama Pamir de ona eşlik ediyordu. Hareketleri ya da sözleri fark etmeksizin beni deli ediyor, onunla ters konuşmamı sağlıyordu "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Evden çıkmamı bu yüzden mi istemişti yani? Ah, kafayı yememe ramak kalmıştı. Onun sesini bile duymak istemezken şu an boş yere yanında olduğunu anlıyordum ve bu da beni çok geriyordu.

İçimden söylenirken sanki söylendiğimi anlamış gibi benimle konuştu "Yeni bir arabanın peşindeyim. Yanımda ol, işi öğren istedim. Bu yüzden çağırdım seni."

Ona ters bir bakış atmak istiyordum ama gözleriyle temas kurmak istemediğim için yine ters konuşmayı tercih ettim "Bana çok alışma, bu çeteden çıkacağım!"

Dalga geçer gibi bir gülüşle cevap verdi bana. "Bu ancak ben istediğimde olur."

Çenemi tutmam gerektiğinin farkındaydım. Buna rağmen bunu yapmadım. Ona boyun eğersem beni çok rahat kullanabilirdi. Bu da isteyeceğim son şey olurdu.

Arabada dik bir şekilde otururken sesime özgüvenli bir tını serpiştirdim "Evet ama neyse ki bir katilin istekleriyle ilgilenmiyorum."

Göz ucuyla bana bakıp son model arabasına biraz daha gaz vererek hız yapmaya başladı. "Bana karşı koymana bayılıyorum. Korkuyorsun ama yine de bunu yapıyorsun."

Emniyet kemerimi takmayı unuttuğumu yeni fark ediyordum. Aşırı hız yapmıştı. Neyse ki hızdan korkmuyordum. Korktuğum tek şey kaza yapma olasılığımızdı. "Bana istemediğim şeyler yaptırırsan sana karşı koymaya devam edeceğimden emin olabilirsin." dedim kemerimi takarak.

"Sende bunun, beni sana daha fazla çekeceğinden emin olabilirsin." deyip gülümsedi. Bu kadar hız yaparken bana bakmaması gerekiyordu ama yine bakmayı ihmal etmedi. Kısa bir süre gözleri gözlerime değdi. O an yalan söylüyor olabilme ihtimali geldi aklıma. Ona itaat ederse benden sıkılabileceğini söylüyordu ama bu yalandı. Yanında durayım, sesimi çıkarmayayım, akıllı davranayım diye uydurulmuş koca bir yalan! Dürüst biri değildi. Daha önce yalanını yakalamış olmasam belki de ona inanabilirdim. Çünkü gerçekten iyi bir oyuncuydu. Karşısındakini kolay kandırabiliyordu. İşte bu yüzden bu defa ona inanmamayı seçiyordum. Daha doğrusu kanmamayı!

"Beni kandırıyorsun." dedim açık açık. Bunu ondan gizleyecek değildim. Ne yapmaya çalıştığının farkında olduğumu anlasın istiyordum. Beni kandırabileceğini zannederse buna devam edecekti.

Arabayı aynı hızla sürerken düz bir ifadeyle konuştu. "Bunu bilemezsin."

Sırtımı koltuğa iyice bastırdım. Yavaş sür dememi bekliyordu ama ona emir vermeyecektim. Çünkü bundan da hoşlanıyordu. Benden ne istediğini bir türlü anlamıyordum. Beni hangi yöne çekmeye çalışıyordu? Ona itaat edersem benden sıkılacağını söylüyordu, ama aynı zamanda dik başlı hallerimin de hoşuna gittiğinden bahsediyordu. Hangisi yalandı? Açıkçası ben dik başlı davranırsam da benden sıkılabileceğini düşünmeye başlamıştım artık. Belki ki ters köşe yaparak bana istediği şeyi yaptırmaya çalışıyordu. Çünkü asıl derdi dik başlı davranmamı istememesiydi.

Evet, şimdi bir de bu yolu deneyecektim. Korksam da susmak yoktu. Ne istediğini çözene kadar her yolu deneyecektim. Yaptığım yanlışsa bile bunu yapacaktım.

"Şu arabayı biraz yavaş sür!"

Bana baktı ve anında dediğimi yaptı. Gerçekten bunu dememi bekliyordu galiba. Gerildim. Emir vermem hoşuna mı gitmişti yani? Mimiklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Düşüncelerini okumalıydım. Onu ancak bu şekilde çözerdim.

"O katili buldun mu?"

Onunla muhabbet edecek değildim herhalde. Susmak istemediğim için de merak ettiğim şeyi sormuştum. Barlas benden o katili beklerken susup öylece oturmam mümkün değildi zaten. Bir şeyler öğrenmeliydim.

Direksiyonu fazla sıkı tuttuğunu fark ederken yüzünü kontrol ettim. Sinirlenmişti sanırım. Belki de sinirlenmemişti. Duygularını gizleyen biriydi. Ne düşündüğünü anlayamadığım gibi ne hissettiğini de anlayamıyordum. Onu çözdüğümü düşünürken bir şey diyor, tekrar düğüm atıyordu düşüncelerime. Pamir'i çözmek zordu. Kendisi kendini çözmüş müydü merak ediyordum. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kişiliği farklıydı. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Belki de bunun nedeni gerçek bir psikopat olmasıydı.

"Evet, hesabı bu akşam kesilecek!"

Sesi kan donduracak derecede soğuktu. Ürktüğümü hissettim ama bunu belli etmeme çabası içerisindeydim. "Onu bize vermek zorundasın."

"Cezasını kestikten sonra veririm." deyince inanılmaz bir rahatlık hissettim bedenimde. Barlas'a sözümü tutacaktım. Aslında rahatlamamın sebebi tam olarak bu değildi. O katilin cezasını çekecek olmasıydı. İki büyük liderden çekecekti cezasını. Pamir ve Barlas ona aklının alamayacağı şeyler yapacaktı. Yaşadığına pişman olacaktı pislik!

Yolculuk on beş dakika kadar daha sürdükten sonra Pamir arabayı bir gece kulübünün önünde durdurdu. Ben kulübün isminin yazılı olduğu yanıp sönen tabelaya bakarken, onun aşağı indiğini gördüm. Valeye anahtarını teslim ederken yanına gittim.

Mekan çok lüks görünüyordu. Belli ki Pamir arabasının böyle bir yerde çalınmayacağını düşünüyordu ki çok iyi bir modelle gelmişti buraya.

Bana eliyle içeriyi işaret edince "Ne yapacağız burada?" diye sordu. Ayaklarım girip girmemek arasında tereddütteydi.

"Yeni arabamızın sahibiyle tanışacağız." deyip çarpık bir şekilde gülümsedi "Güzel bir kadın olduğunu duydum. Sence ilgisini çeker miyim?"

"Plan bu mu?" dedim garipseyerek.

Kaşlarında biri sorgulayıcı bir tavırla havaya kalktı "Sorun ne?"

"Gaye." dedim onu unuttuğunu düşünerek. İçinde bulunduğum bir plan olmaması beni sevindiriyordu ama Pamir'in başka bir kadının ilgisini çekmeye çalışacağını düşününce aklıma Gaye'nin yapabilecekleri geliyordu. İçerideki kadın her kimse onun kurbanı olabilirdi. Gaye'nin kıskançlıktan neler yapabileceğini görmüştüm.

"Haberi var mı bundan?" dedim merakla. Umursamazca omuz silkti ve kolumdan tutup beni içeri doğru sürükledi. "Onu gözünde fazla büyütme."

Etraf kalabalıktı. Bas seviyesi oldukça yüksekti ama bunu sorun etmedim. Bizimkilerin gece kulübü işletmelerinden sebep yüksek sese alışıktım. İnsanlar deli gibi dans ederken Pamir'in beni çetesinin olduğu locaya doğru çekiştirmesi üzerine oraya doğru yürüdüm.

Masada Kulaksız, Anıl ve Gaye vardı. Hepsi şık giymişlerdi. Oturduğu için Gaye'nin kıyafetini tam göremiyordum ama deri bir elbise seçmişti. Yüzündeki morlukları yaptığı ustaca makyajla gizlemiş, pembe saçlarını siyaha boyatmıştı. Şimdi gözüme daha tehlikesiz görünüyordu.

Benden hoşlanmadığını belli eden bakışları üzerimdeydi ama onu umursamamaya çalışıp yerime oturdum. Kendi ayağa kalkıp Pamir'e sıkıca sarıldı ve onu dudaklarından öptü. Bu sırada elbisesinin çok kısa olduğunu gördüm. Kalçasının hemen altında bitiyordu. Kabul etmeliydim ki fiziği çok güzeldi. Girdiği her ortamda ilgi çekebilecek bir kızdı.

"Hoş geldin abi." Anıl onu saygıyla karşılarken Kulaksız başıyla selam verdi.

"Geldi mi bizimki?" dedi Pamir yanıma otururken. Gaye onun kendisinin yanına oturacağını düşünüyordu herhalde ki yüzü bozulmuş bir şekilde öylece kaldı ve dudaklarını büzerek Pamir'in karşısına oturdu. Ölümcül bakışları bana değiyordu. Sanki ben oturtmuştum Pamir'i yanıma.

"Geldi, çok güzel bir kadın. Şurada kız arkadaşını bekliyor." dedi Anıl sarışın bir kadını gözleriyle işaret ederek. Kadına bakınca bar bankosunun orada oturduğunu gördüm. Ritme ayak uydurmak için oturduğu yerden dans ediyor, eğleniyor gibi görünüyordu. Bizden çok uzakta değildi ama sırtı bize dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Bu yüzden güzelliği hakkında yorum yapamıyordum.

Tek isteğim bir an önce buradan gitmekti. "Plan ne, anlatacak mısın bana da?" dedim Pamir'e bakarak. Her ne yapacaklarsa bilmek istiyordum. Bu planda bana ne görev düşüyordu acaba?

Pamir beni duymamış gibi el işaretiyle garsonu yanımıza çağırırken, Gaye yapmacık bir halde konuştu "Öykücük çok sabırsız görünüyorsun." Asabımı bozmaya çalıştığının farkındaydım ama attığı yemi yemeyecektim. Zaten gergindim, şu halde onunla uğraşamazdım.

"Bana bol buzlu bir viski." deyip kendi siparişinden sonra bana baktı Pamir "Ben bir şey içmeyeceğim." dedim huysuzca. Sesim biraz da yüksek çıkmıştı. Sebebi belliydi. Garson tepkime şaşırırken Pamir beni başıyla onayladı ve garsonu buradan gönderdi.

Gözleri, sırtı bize dönük olan kadındayken arkasına yaslandı ve konuşmaya başladı. "Kadının aracı çalıntı. Bentley marka, continental serilerden. 501 beygir gücüne sahip..." Sözünü tamamlayamadan Anıl heyecanla konuştu "Canavar, canavar!"

Pamir onu bakışlarıyla susturduktan sonra anlatmaya devam etti "On gün önce bu kadın tarafından Türkiye'ye getirildi. Nerede tutuluyor bilmiyoruz. Öğrenmemiz gereken de bu."

"Nasıl öğreneceğiz?" dedim bir planı olduğunu düşünerek.

Yüzünde etkileyici bir gülüş vardı. "Kadının yatağına girerek." Gözlerimi Gaye'ye çevirdim. Kıskanç dolu bakışları Pamir'in üzerindeydi. Bu durumun hoşuna gitmediği belliydi "Bunu sen mi yapacaksın?" dedi korkuyla.

Başını iki yana salladı Pamir. "Bu masadan biri yapacak."

Anıl çok hevesli görünüyordu. Gözleri kadının üzerindeyken "Abi ben seve seve yaparım." dedi.

"Hayır." diyerek onu reddetti Pamir. Geriye bunu yapacak tek kişi Kulaksız kalırken Pamir hariç hepimizin bakışları ona döndü. Duyamadığı için neler olduğunu anlamayan Kulaksız Pamir'e bakıyordu.

Pamir ise Gaye'ye bakmakla meşguldü. İşaret parmağıyla onu işaret ederken "Beeeeeen seni seçtim!" dedi.

Gaye'nin anlamsızca yüzü kırıştı. "Nasıl yani?" dedi şaşırarak. Aynı şaşkınlık bende de vardı. Kaçırdığım bir şey mi vardı? Ne oluyordu?

"Kadın eşcinsel." deyince Pamir'in yüzüne şok olmuşum gibi baktım. Şaka yapıyor olmasını umdum ama şaka yapmayacak kadar ciddi görünüyordu.

Gaye'nin güldüğünü gördüm. Pamir'i ciddiye almamıştı sanırım. Ya da şaşkınlıktan verdiği bir tepkiydi bu. Kadına baktı. Gülüşü anında solarken ağlayacak gibi görünüyordu. Kafasını eğdi ve uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirip sinirle dudaklarını yaladı. Duyguları saniyeler içinde değişiyordu "Neden Öykü değil de ben?" dedi hesap sorar gibi

Gaye'ye baktım. Cidden böyle bir soru sormuş muydu? Kendisi bu çeteye isteyerek girmişken, zorla alınan beni mi bu iş için uygun görüyordu? O Pamir'in verdiği görevleri yapmaya alışıktı. Kim bilir neler yapmıştı bu çetede. Pamir'in çetesinde olmanın kolay olmadığını biliyor olmalıydı. O halde neden istediği şeye şaşırıyordu ki? Pamir'in nasıl biri olduğunu bilmiyor muydu?

Ondan bir cevap beklerken yüzünün sinirden kızardığını gördüm. Bir şeyler söylemek istiyor ama Pamir'in tepkisinden korktuğu için susuyor gibiydi.

"Çünkü sen daha seksisin." Pamir'in açıklaması gülünçtü.

"Ama heteroseksüelim." diye çıkıştı Gaye. Bunu kaldıramıyordu, belliydi. Ondan kolay bir şey istenmiyordu. Başkası olsa bunu yapmayacağını söyleyerek burayı terk ederdi ama o hala buradaydı. Sebebi neydi, Pamir'e

duyduğu aşk mı? Cidden şuraya kusacaktım. Bu kadarı da kendini aşağılatmaktı artık. Yapmayacağını söylemek için ne bekliyordu? Bir saniye, yoksa yapacak mıydı?

Pamir Gaye'ye kısacık bir bakış atıp onu tersler gibi konuştu "Aynı zamanda sevgilimsin. Seni bir erkeğin yatağına sokacak değildim." Kadına çevirdi gözlerini "Kız arkadaşı gelmeyecek. Bir yolunu bul ve onunla tanış. Sonra da onu otele götür ve koynuna gir."

Gaye hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Çok zavallı görünüyordu "Benden bunu istediğine inanamıyorum!"

Ben de inanamıyordum. Çetesinde başka kızlar da vardı. Böyle bir şeyi neden ondan istiyordu ki? Üstelik istese başka bir planda yapabilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordum. Plan çok mu önemliydi de Gaye'ye vermişti bu görevi? Ona değer vermediğini zaten anlamıştım ama bu yaptığı resmen haksızlıktı.

Yine de bir şey demedim. Gaye'yi korumak için sesimi çıkaracak değildim. Bu çeteye girip Pamir'le sevgili olduysa bir bedel ödeyecekti elbette. Ona hiç acımıyordum.

"Uyku ilacı ve dinleme cihazını getirdin değil mi?" Pamir'in sorusundan sonra Gaye'nin yere bakarak konuştuğunu gördüm. Sesi de incecik çıkmıştı. Moralinin bozuk olduğunu onu hiç tanımayan biri bile anlardı.

"Evet." deyince Pamir heyecanla konuştu "O halde planı anlatıyorum!" Öne doğru eğildi biraz. "Kadının kolundaki saati görüyor musun? O saati kolundan hiç çıkarmıyor. Belli ki kendisi için değerli. Senin görevin dinleme cihazını kadının kolundaki saate yerleştirmek. Otelde kadının içeceğine uyku ilacını kattıktan sonra onunla seviş. Uyuduktan sonra saatinin içine cihazı yerleştir. Daha sonra yanından ayrılma, sabaha kadar yanında kal ki senden şüphelenmesin."

Arabanın yerini bulmak için kadını mı dinleyecekti yani? Ve bu yolda Gaye'yi mi harcayacaktı? Zaten bir sürü arabası vardı. Bu işi burada bıraksa bile o arabalar sayesinde yıllarca geçinebilirdi. Ama anladığım kadarıyla Pamir bunu birazda eğlence için yapıyordu. Bu konuda dikkatliydi. Polise

yakalanmamak için çalıntı araçları çalmakla ilgileniyordu. Bu yüzden bu kadar rahattı. Polisle başının derde girmeyeceğini biliyordu.

Gaye gerginlikten parmaklarıyla oynarken "Kız arkadaşı olduğunu söyledin, ya benimle yatmak istemezse?" diye sordu. Pamir'e rest çekmesi gerekirken onun dediğini yapacak olmasını aklım almıyordu. Umurumda değildi ama ondan istediği şey beni bile sinirlendirmişti. Kendisini de sinirlendirdiği belliydi. Hala bir yerde patlarda bu masadan kalkar diye bekledim ama yapmadı. Yapmayacaktı da.

"Bu kadar beceriksiz misin?" Pamir onu sinirlendirmeye mi çalışıyordu yoksa başka bir derdi mi vardı anlayamamıştım.

Gaye masanın üzerinde duran telefonunu alıp hızla ayağa kalktı. "Midem bulanıyor!" Kızdığını açıkça belli etmişti ama yine de onun dediğini yapacaktı.

Kadının yanına doğru gidecekken "Çantan." dedim işaret ederek.

Bana sanki çok saçma bir şey demişim gibi baktı. Sonra Pamir'e çevirdi öfkeli bakışlarını "Bu kız geri zekalı falan mı?" Cıkcıklayarak yanımızdan ayrılınca Pamir benimle konuştu. "Dinleme cihazı çantasında değil. Ayakkabısının topuk kısmında gizli."

Gaye'nin giydiği uzun topuklu ayakkabıya baktım hemen. Topuğu oldukça kalındı. Uyku ilacı da orada gizlenmişti sanırım. Ayakkabı buna özel tasarlanmış olmalıydı. Kimin fikriydi sorma ihtiyacı bile sezmemiştim.

"Kadının çok dikkatli biri olduğunu duydum. Çantasında ne gizlediğini bilmediği biriyle otelde sevişmez herhalde." diyerek bana açıklama yapma gereği duydu Pamir. Olayı anlayayım istiyordu ama zaten anlamıştım. Daha önce yanında birçok kez bulunduğum için kafasının bu konularda nasıl çalıştığını çok iyi biliyordum.

"Böyle tipler her daim dikkatli davranmak zorundadır." diyerek gözlerini kadının olduğu tarafa yönlendirdi. Gaye'yi kontrol ediyordu.

"Bunu Gaye'ye neden yapıyorsun?" dedim daha fazla dayanamayarak.

"Benim için neleri göze alabileceğini görmek istiyorum." deyince şaşırdım. Ne yani, tüm bunlar bunun için miydi? Ona değer vermiyordu ama kendisine ne kadar değer verdiğini mi anlamaya çalışıyordu. Bu tam bir saçmalıktı. "Onu istemediği bir şeye zorlayamazsın!" dedim çenemi tutamayarak. Gaye'yi umursadığım falan yoktu, bunu Pamir'in anlamsız hareketi yüzünden diyordum. İnsanlar sevdiğine değer verirdi. Pamir ise tam tersini yapıyordu. Değer vermiyor, değer istiyordu.

"Sence onu zorladım mı?" deyince sesimi çıkarmadım. Haklıydı, ortada zorlama var diyemezdim. Gaye sinirlense de dediği şeyi kabul etmişti. Aşk sandığı şey yaptırmıştı bunu ona. Aşk diyordum ama ortada bir aşk var mıydı onu bile bilmiyordum. "Keşke sen de ona onun sana verdiği kadar değer versen."

Söylediğim şeyden sonra bakışları beni buldu. Yumuşak bakıyordu bana. İçten ve samimi. "Ben öyle herkese değer vermem. Değer verdim mi de aynı şekilde değer görmek isterim."

Gülecek gibi oldum ama kendimi tuttum. Ne yani, onun gibi birine değer mi verecektim? Bunu benden beklemesi bile ahmaklıktı. Zeki biriydi. Ona değer vermeyeceğimin de farkındaydı. Boş yere beklentiye girmesi niyeydi, anlamıyordum.

"Gaye kadınla konuşmaya başladı." Anıl'ın söylediği şeyle o tarafa doğru baktık. Gaye kadının hemen yanına oturmuş onunla koyu bir sohbete dalmış görünüyordu. Arada kadına çaktırmadan bu tarafa bakıyordu. Halinden memnun görünüyordu. Belki de öyleymiş gibi davranıyordu.

"Helal kızıma!" Pamir ondan gurur duyuyor gibiydi. Gaye'nin bunu nasıl kabul ettiğini aklım almıyordu. Umarım bunun hesabını benden sormaya kalkmazdı. Pamir'in bu iş için beni değil de onu seçmesini, beni korumasına bağlıyor olabilirdi. Bana verdiği değeri bile anlamış olabilirdi. Eğer bunu anladıysa başıma gelecekler şimdiden beni korkutmaya başlamıştı.

"Kadın bir içim su resmen. Var ya Gaye'nin yerinde ben olacaktım ki..." Anıl'ın müstehcen düşünceleri burayı terk etmem için beni dürterken kendime hakim olmaya çalışıp sinirle Pamir'e döndüm. "Başka bir yolu yok muydu bunun?"

Yüzü bana dönük değildi ama şaşırdığı belliydi "Gaye'yi mi koruyorsun?"

"Bunu izlemek istemiyorum!"

"Onun yerinde olsaydın ne yapardın?" dedi açık kahve gözlerini bana çevirerek. Bu öylesine sorulmuş bir soru değildi. Kafasında bir şeyleri tartacak demekti.

"Onun yerinde olmazdım!" dedim sertçe. Korkup bunu gizleyecek değildim. Ben Gaye değildim, bunu öğrenmeliydi ve bana istediği her şeyi yaptıramayacağını bilmeliydi

Dudaklarında imalı bir gülüş vardı. Kim bilir aklında neler dönüyordu? "Gaye de senin gibiydi..." dedi kafasını ona doğru döndürüp konuşarak. Kadınla yakınlaşmalarını izliyordu "Başlarda bana kafa tutuyordu, sonra her dediğimi yapmaya başladı. Arada yine kafa tuttuğu oluyor ama sorun değil, bu hoşuma gidiyor."

"Aşk işte, ne yapsın?" dedim kınar gibi.

Birkaç saniyelik sessizlik oluştu. Bu saniyeler içinde ne düşünmüştü merak ediyordum "Sen de aşk uğruna her şeyi yapanlardan mısın?" dedi daha sonra merakla. Gözleri üzerimde değildi ama kulakları mırıldandığım şeyi bile duyacak kadar bendeydi.

"Eskiden öyleydim. Ama artık değilim." dedim sessizce. Sesli müzikten sebep beni duymaz zannediyordum ama duymuştu. Dediğim gibi, kulağı vereceğim cevaptaydı.

Başını mekanik bir hareketle bana çevirdi. Gözbebekleri büyümüştü. Öldürdüğü bedenler gözlerine gömülüydü sanki. Üstlerini göz rengiyle örtmüştü. Ruhu karanlıktı. Buna rağmen bana bakarken masum biri gibi görünüyordu "Çünkü aşık değilsin. Eğer aşık olsaydın her şeyi yapardın. İnsan bu konuda asla değişmez." dedi sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi.

Karşı çıkmak istedim ama sustum. Onunla bunu tartışacak değildim. Değiştiğimi düşünüyordum, her bakımdan... Aşk konusunda bile değişmiştim. Üç senedir kalbim kimse için çarpmamış, midemde kelebekler

kimse için uçuşmamıştı. Kalbim boştu. Dolu olsa da fark etmezdi. Ben bir kişi için daha her şeyimi feda edecek değildim. Akıllanmıştım. Nedeni zaman mıydı yoksa yaşadıklarım mı bilemiyordum. Bildiğim tek şey eskisi kadar masum olmadığımdı.

Dakikalar geçebileceği en yavaş şekilde geçerken bir süre Pamir'le hiç konuşmadık. Gaye'yi izliyordu. İfadesizdi. Düşüncelerini belli etmiyordu.

Yaptığı şeyin şaka olmasını istedim. Ayağa kalksın ve Gaye'yi o kadının yanından alsın. Ama bunu yapacak gibi görünmüyordu. Gerçekten de onunla birlikte olsun istemişti. Ona aşık olsaydı da bunu ister miydi acaba diye düşündüm. Kendisi için neleri göze alabileceğini görmek istemesinin tek nedeni egosuydu. Oysa ego aşka yenik düşerdi. Gaye'ye biraz bile aşk besleseydi eğer şu an onu değil o kadının yanına göndermek, tehlikeli olabilecek hiçbir işe bulaştırmazdı.

"Gidiyorlar." Anıl da Pamir gibi onları seyrediyordu. Kadının çok beğenmiş olmalıydı ki gözünü üstünden hiç ayırmamıştı.

"Bu işi başaracağını biliyordum." Pamir büyük bir zevkle elindeki kristal bardaktan viskisini yudumladı. Gaye buradan gitmeden önce Pamir'e dönüp son kez baktı. Onu durdurmasını istediğini gözlerinde gördüm fakat Pamir bunu yapmadı. Viski bardağına baktı ve umursamazca son yudumunu içti.

Gaye'nin buradan çıkmasından birkaç saniye sonra bana döndü. "Dans edelim mi?"

"Hayır." diyerek reddettim. Buraya eğlenmeye geldiğimi hiç zannetmiyordum. Öyle olsa bile Pamir'le eğlenecek değildim. Hem zaten ona böyle şeyler ters değil miydi? Bildiğim kadarıyla o insanlarla eğlenmekten zevk alırdı, böyle şeylerden değil.

Ani bir hareketle kulağıma doğru eğilince şaşırdım. Benimle de mi eğlenmeye başlamıştı yoksa? "Belki Karaman'ı kızdırmak istersin diye düşünmüştüm." deyince kendimi geri çekip anlamsızca yüzüne baktım.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. Gülümsüyordu. "O burada. Bizi takip etti."

Olamaz! Onu bizim evin önünde görmüş olduğunu bile düşünmezken, o Barlas'ın burada olduğunu bile fark etmişti. Çok dikkatli biriydi. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Buna şaşırıyordum ama şaşırdığım diğer şeyse Barlas'ın burada olmasıydı. Kahretsin, neden gelmişti ki? Derdi neydi bunun?

Gözlerim etrafı tararken Pamir'in kendini geri çekip garsonu çağırdığını gördüm. Ondan bir viski daha isterken ben hala Barlas'ı aramakla meşguldüm. Etraf kalabalık olduğu için göremiyordum. Bir iki defa gördüğümü zannetmiştim ama o insanlar Barlas değildi, sadece benzetmiştim. Of! Neredeydi bu adam? Pamir onu görmüşse ben neden göremiyordum? Burayı terk etmiş olamazdı ya. Peşimizden gelmesinin bir nedeni olmalıydı. Ve ben galiba bu nedenin ne olduğunu biliyordum.

Pamir'in bakışları yeniden bana dönerken ortalığı bir anda duman kapladığını gördüm. Beyaz duman öylesine yoğundu ki göz gözü görmüyordu. Kısacık saniyede tüm mekanı kaplamıştı.

"Neler oluyor?" Anıl'ın paniklemiş sesini duydum. Kendisini görmeye çalışsam da göremiyordum. Dumandan boğulacakmışım gibi hissettim. Öksürmeye başlamıştım. Yanıyor olmalıydık!

Hızla ayağa kalkınca etrafı görmesem bile kapının olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Tamamen ezbere iş yapıyordum. Değil etrafı görmek bir adım ötemi bile göremiyordum. Mekanda panik büyüktü. Herkes çığlık atıyor, o yana bu yana koşturuyordu. Kaç kişiye çarpmıştım sayamamıştım. İnsanlar kendi canının derdindeydi. Alevler çok büyük olmalıydı ki böylesi bir duman hızla her yere ulaşmıştı.

Ben de canımın derdindeydim. Pamir'i geride bırakmıştım ama şu an onu düşünecek değildim. O nasılsa bir yolunu bulur kendini kurtarırdı. Bir katilin canını umursayacak kadar kafayı yememiştim.

Peki ya eski aşkı mı? O da buradaydı. Herkes gibi dumandan etkilenmiş olmalıydı. Dışarı çıkmış mıydı acaba? Yoksa o da beni mi arıyordu şu an? Ah, delirmiş olmalıydım. Beni neden arayacaktı ki, umurunda mıydım? Peki ben hiçbir yeri göremezken onu neden arıyordum? Canımı tehlikeye atmak için mi?

Öksürüklerim gitgide artarken içimden buradan kurtulmak için dualar etmeye başlamıştım. Öksürmekten ciğerlerim kurumuştu. Buradan çıkmayı başaramazsam bu beyaz duman kefenim olacaktı. Yanmaktan değil, dumandan boğularak ölecektim. Bir kez daha ölümle yüzleşiyordum. Bu kaçıncıydı acaba? Kaçıncı kere Azrail bana bakıp gülümsüyordu.

Kapıya ulaşanlardan biri ilk ben olurken birkaç kişiyle birlikte kapıyı açmaya çalıştım ama açılmıyordu. Kilitli gibiydi. Sanırım sıkışmıştı. Yumruklamaya başlayıp dışarıdakilerden yardım beklerken birinin eliyle ağzımı kapattığını fark ettim. İnsanların arasından beni sertçe geri çekmeye başlayınca korkuyla hareketlerim kısıtlandı. Bağırmak istiyordum ama ağzım kapalı olduğu için bunu başaramadım. Zaten başarsam bile kimin umurunda olurdum ki? Herkes buradan çıkmak için çabalarken bana kim yardım ederdi?

Bana bunu yapan kimdi görmek istiyordum. Pamir olduğunu düşünüyordum ama dudaklarıma dokunan elin tanıdık bir dokunuş olduğunu sezdim. Başımın dönmeye başladığını hissederken kapıdan metrelerce uzaklaştığımı fark ettim. Arkamdaki beni buradan uzaklaştırıyordu.

"Sis bombası bu, sakin olun!"

İçeriden birinin sesi kulaklarıma ulaşırken yanmadığımızı anlayıp şükür ettim. Fakat arkamdakine karşı koyamadım. Beni geri geri çekiştirmeye devam ediyordu.

Saniyeler sonra bir kapıdan geçince beni serbest bıraktı. Yavaşça yüzümü ona döndüm. Duman bu tarafa da sızdığı için sanki her yeri sis kaplamış gibiydi. Dışarıda hala bir kargaşa hakimken onun suratına hem şaşkınlık hem de minnettarlıkla bakıyordum. "Neden buradasın?"

Beni depo gibi bir yere sokmuştu. Küçük bir yerdi ama dumandan fazla etkilenmeyen bu yerde rahat nefes alabiliyordum.

"Sen neden buradasın?" dedi soruma karşılık soruyla. Meraklı değil de daha çok öfkeli gibiydi.

"Bu seni ilgilendirmez!" diyerek kızdım. Ona herhangi bir açıklama yapmak zorunda hissetmiyordum. Bizi izlemişti. Pamir'le aramda ne olduğunu hala çözememiş olmalıydı ki benden bir cevap bekliyordu.

"O bombayı sen mi attın?" dedim suçlayıcı bir dille. Niyetim az önceki konuyu kapatmaktı. Hem de burada olmasının sebebini öğrenmeye çalışıyordum.

Kafasını sallayarak bunu kendisinin yapmadığını belli etti "İçeride biri var. Silahlı. Pamir Yaman'ı gözetliyordu. Bunu yapan o."

Düşmanlarından biri olmalıydı. Daha kötü bir şey yapmadığına şükür ettim. Hepimizi öldürecekti manyak! Tanıdığım biri miydi acaba? Belki de Macit'in adamlarından biriydi.

"Hemen çıkıyoruz buradan." diyerek kolumu tutunca hızla kendimi geri çektim "Hiçbir yere gelmiyorum."

Sinirlenip ani bir hareketle iki eliyle birden yüzümü tuttu. O an öylece kaldım. Hareket edebilirdim, kendimi geri çekebilirdim, hatta bir şey söyleyerek beni bırakmasını sağlayabilirdim ama yapmadım. Yapamadım. Bana her yaklaştığında yaptığım gibi yaptım, donup kaldım.

Garip şeyler oluyordu. Gözlerimiz birbirine değiyordu ama aynı zamanda değmiyordu da. İki çift göz birbirinden kaçmak isterken hep birbirlerine bakıyordu. Benim mavim onun kahvesine kenetleniyor, söylenmesi gereken cümleler havada asılı kalıyordu. Eminim ki o da benim gözlerime bakarken aynı şeyleri hissediyordu. Eskiye dalıp gidiyordu. İşte bu yüzden gözlerimizin aslında birbirine değmediğini söylüyordum. Biz şu an birbirine bakan ama aslında anılarda kaybolan iki gençtik. İki yaraydık. İki anıydık. Ve aynı zamanda birbirimize verdiğimiz en büyük zarardık.

O yağmurlu günde toprağa karışmıştı bizim aşkımız. Çürüyüp gittiğini düşünürken yeniden hayat bulmasından korktum Barlas gözlerimin içine bakmaya devam ederken. Yanmış bir kağıt parçasıydık biz. Lakin ikimizin de bilmediği bir şey vardı. O kağıt bir deftere aitti. Bir zamanlar aşkımızı anlatan anılar defterine. Korktuğum şey çürüyüp gittiğini düşündüğüm aşkın toprağa kök salmış olmasıydı. Daha da kötüsü kül olan kağıtla

kendini beslemesiydi. İşte bu ikimiz içinde tehlike demekti. Ya da büyük bir felaket!

Şu an Barlas'ın tıpkı o yanan kağıt gibi yandığını hissettim. Elleri sıcaktı. Yanan bir diğer şeyse gözleriydi. Öfkeden alev atıyordu. "Hala anlamıyor musun? O tehlikeli biri, başın belaya girecek!" dedi beni korumak istercesine. Barlas'ın korkutmak için söylediği cümle beni sadece güldürüyordu. Ama bunu eyleme dökemiyordum. "Seninle gelirsem başımın belaya girmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Elleri yüzümden düştü birden. Söylediğim şeye alınmış görünmüyordu ama canının yandığından emindim. İnsan bir kez yanınca can yakması da kolay oluyordu.

Gözleri derinlere dalmışken içeride kopan kıyamet dikkatinin dağılmasına neden oldu "Ne olursa olsun seni korurum." dedi kolumu tutarak. Yılmıyordu, beni buradan çıkaracaktı.

Pamir'in düşmanını düşündüm. Hala içerideydi. Ona zarar vermek için böyle bir şeye kalkışmışsa işini yarım bırakmazdı. Pamir'le birlikte ben de yanmak istemiyordum. Mecburen Barlas'ı dinleyecektim.

Onu onaylayacağımı anlayınca "Fazla vaktimiz yok, hadi!" diyerek beni arka kapıya doğru çekiştirdi. Birlikte hızla oradan çıkınca arabasına doğru koştuk. Temiz hava ciğerlerime iyi gelmişti. Umarım içeridekiler de iyidir diye düşündüm.

Dumanın etkisinin bir süre sonra geçeceğini tahmin ediyordum ama bu süre içinde kimseye bir şey olmaması için de dua ediyordum. Pamir insanları tehlikeye sokmuştu. Kendi de tehlikedeydi. Gittiğimi anladığında bana bir şey der miydi acaba? Hayır, diyemezdim. Orada kalacak değildim herhalde. Ben onun koruması mıydım? Elbette kendi canımı düşünecektim.

Barlas bindiğimiz arabayı hızla sürerken gerginliğim bir türlü geçmek bilmiyordu. Ya kim olduğunu bilmediğim o düşman, ben Pamir'in yanındayken bana zarar vermeye kalksaydı? Dakika bir gol bir tehlike başlamıştı işte. Bu sefer ucuz yırtmıştım ama çetesinde olduğum sürece başıma daha ne belalar geleceğini çok iyi biliyordum.

Sessizliğimin tek nedeni buyken tamamen yola konsantre olmuş Barlas'a çevirdim bakışlarımı. O da sessizdi. Sol eli direksiyonda sağ eli vitesin üzerindeydi. Eskiden onu izlemeyi seviyordum. Hiçbir şey yapmasa bile ona bakmak bana keyif veriyordu. Şimdi ise...

Ona baktığımı fark edince gözleri bana döndü. Hemen başımı önüme çevirdim. Yanlış anlamamasını umut ediyordum. Ben sadece ne düşündüğünü anlamak için ona bakmıştım. Bir de ona bak diyen iç sesime hakim olamadığım için. "Hala neden orada olduğunu söylemedin." dedim bir cevap vermesini umarak. Sessiz kalmak istemiyordum. Onunla bir arabanın içinde sessiz kalmak zihnimin gürültü yapması demekti. Buna dayanamıyordum.

Bu sefer o beni seyrediyordu "Sen de aranızda ne olduğunu söylemedin."

Bunu kendisinin bulacağını zannediyordum. Görünüşe göre bu konuda biraz zorlanıyordu "Seni ilgilendirmeyen bir şey!" deyince arabayı sağa çekip durdurdu. Bu hareketi sinirlendiğini sandığım için yaptığını düşünerek ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

Sorumu umursamadı. Kendi zihnini kurcalayan soruyla ilgileniyordu "Sana yakınlaşmasına neden izin veriyorsun?"

"Ne?" Sorusunu anlamadığım için değil saçma bulduğum içindi bu tepki

"Onunla birlikte değilsin ama sana yaklaşmasına izin veriyorsun." deyince bunu nasıl anladığını düşündüm. Tam aksini düşünmesi gerekirken neydi böyle düşünmesinin nedeni? Bilmeden ağzımdan bir şey mi kaçırmıştım yoksa?

"Birlikte olmadığımı nereden biliyorsun?" dedim gerginliğimi üzerimden atıp düz bir sesle.

Uzun uzun gözlerime baktı. Öyle bir bakışı vardı ki sakladığım en gizli düşünceleri bile okuyor gibiydi "Çünkü onunla birlikte olsaydın benimle gelmezdin."

Yakalandığımı anlarken beni bu durumdan kurtaracak bir yalan aradım. Böyle olacağını biliyordum. Onu kandırmak kolay değildi. Yaptığım saçma hareketle çözmüştü işte olayı "Artık kimseyi kendimi önemsediğim kadar önemsemiyorum... Kim olursa olsun hiç kimseyi!"

"Üç yılda bu kadar değişmiş olamazsın." diyerek çok doğru bir yere parmak bastı. Haklıydı kimse üç yılda bu kadar değişmezdi. O kadar acı yaşayan ben bile "Değişmedim zaten, değiştirdim." dedim ne demek istediğimi anlamasını umarak.

Belli bir süre hiç tepki vermedi. Daha sonra anlamış gibi hafifçe kafasını salladı ve iç çekerek arabayı yeniden sürmeye başladı. Uzun bir süre kimse konuşmadı.

Eve az bir mesafe kalırken Barlas'ın bilmesi gereken şeyi ona söylemek durumunda kaldım "Pamir o katili bugün bize teslim edecekti."

Hızla bana baktı. Konuşmuyordu ama gözleri "Neden teslim etmedi?" der gibiyi.

"Önce kendi bir ceza vermek istiyor." dedim ne demek istediğini anlayarak. Bakışlarındaki öfkeyi çok net görebiliyordum. Korkuyordum. Yapacakları, yapabilecekler beni dert denizine atıyordu. Ben dert içinde yüzmeyi sevmezdim. Ama ne şanslıyım ki kulaç atmayı iyi biliyordum. "Sen ne yapacaksın?" diye sordum o katile yapacağı şeyi merak ederek. Bir şey der miydi bilmiyordum. Genelde böyle şeylerde sessiz kalmayı tercih ediyordu.

Direksiyonu tutan ellerinin parmak boğumları beyazlamıştı birden "Yanlış soru..." dedi sessiz ama tehlike kokan sesiyle "Ben ne yapmayacağım!"

Kinini anlıyordum. Aynı kin bende de vardı. Her ne yapacaksa onu kimse durduramazdı. Tek temennim başının bu yüzden belaya girmemesi ve onu öldürmemesiydi. Bir saniye, cidden hala onu mu düşünüyordum? Silkinip kendime geldim. Onu önemsemek yoktu. O benim hiçbir şeyim değildi. Ah, hayır yanılıyordum. O kalbimin eceli, ruhumun içinde bulunduğu tabuttu. Hiçbir şeyim değilken bile, aslında ne çok şeyimdi.

Barlas bizim mahalleye giriş yapınca yüzüne bakmadan kenarda bir yeri işaret ettim. "Şurada dur annem seni görmesin."

"Cengiz abiyi göreceğim." dedi sitem eder gibi. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. "Annem evdeyken mi?"

Evet, onu görmek hakkıydı belki ama bunu yapamazdı. Anneme yakalanmadan böyle bir şey yapmamız mümkün değildi. Annem Cengiz abiye bakmak için izne ayrılmıştı. Evden hiç çıkmıyordu, yanı başından ayrılmıyordu. Hangi ara Barlas'ı eve alabilirdim ki? Ayrıca almak istiyor muydum onu da bilmiyordum. Onun yanımda olması bile saçmalıkken evimde olması...Vicdanım yine de rahat etmeyecekti. Bir şekilde gösterecektim artık.

"O iyi." dedim şimdilik içini rahat tutması adına "Sana haber veririm gelirsin bir ara."

Başıyla beni onayladı ve arabayı kenara çekti. Hiçbir şey söylemeden indim ve yürümeye başladım. Gider zannediyordum ama ses gelmeyince arkama baktım. Gözleri üzerimdeydi. Evime sadece birkaç metre vardı ama yine de bekliyordu. Eve girene kadar bekleyecekti sanırım. Bu kadar düşünceli olması gülünçtü. Başıma bir şey gelecek olmasından mı korkuyordu?

Evimin önüne gelince çantamın olmadığını fark ettim. Telefonum elimdeydi ama çantamı gece kulübünde unutmuştum. Bunu şimdi fark ediyor olmam aklımın tamamen başka bir yerde olmasından kaynaklanıyordu. Şu an oraya geri dönemezdim. Yarın gider alırım diye düşündüm.

Tam bahçe kapısından eve girecekken Demir'in evinin önünde birinin olduğunu görünce şaşırıp yerimde durdum. Tanıdık bir yüzdü bu. Burada olması şaşırtıcı olan bir yüz.

Adımlarımı oraya doğru atıp doğru gördüğümden emin olmaya çalıştım. Eğer doğruysa Demir'i yalancılıkla suçlayacaktım. Alçak!

"Almila!"

Gerçekten de oydu. Hem de burada. Demir'in kapısının önünde durmuş kabanına sarılı bir şekilde bekliyordu. Beni fark edince gözleri büyüdü.

O an Demir'i öldürmek istediğimi fark ettim. Demek bunca zaman onun yanındaydı!

Onu incelerken iyi olduğunu gördüm. Kaçırılmamıştı. Zaten Demir onu kaçıracak değildi. Kendi kaçmıştı. İyi de niye?

"Baban her yerde seni arıyor. Burada olduğundan haberi var mı?" dedim bana bir şeyler anlatmasını beklerken. Sesini çıkarmadan başını önüne eğdi. Bu hareketi onu garipsememe neden olurken iyice yanına yaklaşıp koluna dokundum "Konuşsana!" Yine sessizliğini korudu.

"Neden buradasın?" dedim ısrarla. Hala cevap vermiyordu. Sustuğu her neyse öğrenecektim. O söylemezse Demir'den öğrenecektim. Artık kaçışı yoktu. Bu kız neden buradaydı bilmek istiyordum. Demir'in bundan ne gibi bir çıkarı olabilirdi ki?

"Sana Demir mi yardım etti?"

Yine cevap vermez zannediyordum ama kafasını kaldırdı "Hayır!"

"Doğru söyle!" dedim direterek. Bir şey söylememeye yemin etmiş gibi yine sustu. O esnada Demir'in arabası girdi görüş alanıma. Evde değildi. Yeni geliyordu.

Arabadan inince pişkin pişkin sırıtarak yanımıza doğru yürüdü. "Gençlik hayırdır?"

Tam yanımızda durup şaşkınca Almila'yı süzdü. O da benim gibi şaşırmış görünüyordu "Almila?"

Sert bakışlarım üzerindeyken bana bir açıklama yapmasını bekledim. Bana baktı ve alay eder gibi konuştu. "Görmeyeli büyümüş bu kız. Zor tanıdım valla."

Burnumdan soluduğumu görünce yine Almila'ya döndü. "Baban seni neyle besliyor kızım, söyle de bilelim. Öykü'ye bak, tanıdığımdan beri aynı. Boyu

bile hiç uzamadı. Bu daha çocuk diye almayacaklar da evde kalacak diye çok korkuyorum."

Elimden uydurduğu yalanla kurtulacağını sanıyorsa yanılıyordu "Onun burada ne işi var Demir?" dedim azarlar gibi

"Bence kendisine soralım." deyip bir cevap almak için bekledi.

"Sana soruyorum. Ona yardım mı ettin?" diye bağırdım.

Suçlu gibi iki elini havaya kaldırdı "Simay çarpsın ki kendisini şimdi görüyorum." Saçmaladığını anlayınca kelimesini değiştirdi "Yani kuran çarpsın ki."

Ona inanmadığım her halimden belli olurken Almila araya girdi. "Onunla konuşmam gerekiyor."

Bunu daha önce de yapmıştı. Neden bir çete lideriyle konuşmak istiyordu ki? Yardım isteyeceğini anlamıştım. Demir ona nasıl yardım edebilirdi? Kendisine yardım edecek başka birini bulamamış mıydı?

"Evden neden kaçtın?" diye sordum artık bunu öğrenmem gerektiğini düşünürken. Babasıyla iş yapacaksam onun nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyordum. Eğer babam yüzünden derse Macit Bey'in teklifini kabul etmeyecektim. Yarın akşam onunla yemeğe gidecektim. Kızını gördüğümü söylemeli miydim yoksa susmalı mıydım arada kalmıştım.

Almila kafasını yine önüne eğerken Demir bana doğru biraz daha yaklaşıp kulağıma fısıldadı "Bana bak bu bana kaçmış olmasın sakın!" Ona ters ters bakınca Almiya'ya döndü. Kendisine eğlence çıkmıştı. "Almila güzel kızsın eyvallah ama ben başkasına aşığım. Seninle evlenemem. Hem ben kızıl severim. Ne demişler sarışının adı, esmerin tadı, kızılın azanı."

"Demirrrr!" dedim tıslayarak. Bana hiç bakmadı. Hala Almila'yla konuşuyordu. "Sen ona bakma. Kumrallara bir şey bulamadıkları için kıskandı seni. Sonuçta sen sarışınsın." deyip göz kırptı "Aslında sarışınlar da ilgimi çeker."

Demir'i sinirle kenara itip Almila'nın omzuna elimi koydum "Gel bende kal bugün." Onu Demir'in eline bırakmak istemiyordum. Neler olduğunu anlamalıydım. Bu kızın derdi neydi?

"Hayır, onunla konuşmam gerekiyor." deyip beni reddedince Demir sırıtarak cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açması için Almila'ya uzattı. "Geç içeri sarışın, konuşalım."

Almila anahtarı alıp aceleyle kapıyı açtı ve içeri girdi. Demir de peşinden girecekken kolundan tutup onu durdurdum. "Senden her ne istiyorsa bana söyleyeceksin!"

"Ne karşılığında?" dedi iğrenç bir imayla.

Sert bir şekilde karnına yumruğumu geçirince iki büklüm oldu. "Ah, sanırım çarpıldım!" Acıyla yüzüme baktı "Kuran çarpsa daha iyiydi, elin ne ağırmış!"

"O kızı sakın bir yere bırakma ve ne istediğini öğren." dedim zaten öyle yapacağını umarak.

Acıyla birlikte sırıttı "Tamamdır patron."

Eve girince dertli bir şekilde ben de eve doğru yürüdüm. O sırada fark ediyordum ki Barlas hala gitmemişti. Uzaktan beni izlemeye devam ediyordu. Telefon kulağındaydı. Biriyle konuşuyor olmalıydı. Bakışlarında bir değişiklik fark ediyordum. Garip bir hal içerisindeydi sanki. Bir şey mi olmuştu acaba? Yine aynı hatayı yapıyordum, onu umursuyordum. Buna bir son vermeliydim. Ona bakmayı kesip kapıyı çalınca birkaç saniye sonra annem beni karşıladı. "Hoş geldin kızım." Keyfi yerinde görünüyordu. Gülümsediğini fark ettim.

"Hoş bulduk." deyip içeri girince Cengiz abinin yanına gittim hemen. İyi görünüyordu, hatta annem gibi onun da keyfi gayet yerindeydi.

"Ne oldu?" diyerek bir garipsedim

"Bir şey yok." dedi annem koltuğa otururken "Cengiz çocukluk anılarını anlatıyordu ona gülüyorduk."

Şaşırsam da gülümseyerek bunu gizledim. Son iki gündür bu evde hiç beklemediğim şeyler oluyordu. Neredeyse Cengiz abinin yaralanmasına sevinecektim. Onun bu hali annemle kendisini yakınlaştırmıştı. Böyle olacağını tahmin ediyordum zaten. O annemin sevebileceği biriydi. Bir kere çok iyiydi. Annem de bunu fark etmiş olmalıydı. Belki de tüm bu yakınlığın nedeni buydu.

"Doğum günü nasıldı?" Şaşkınlığım devam ederken annemin sorusuyla ona baktım "Ne?" Bir an aklım karışmıştı "Ha, iyiydi. Çok eğlendik." dedim uydurarak. Sis bombasına maruz kaldık az kalsın boğuluyordum diyemedim tabii.

"Beklediğimden erken geldin." deyince içimin sıkıntıyla dolduğunu hissettim. Pamir onu bıraktığım için çok kızmamıştı umarım. "Ders çalışmam gerekiyor. Odama geçiyorum ben, size iyi akşamlar." dedim kaçar gibi odama giderek. Hızla üzerimi değiştirdim ve kendimi yatağıma attım. Fiziken değil, ruhen yorgun olduğum için uyumak istiyordum.

Pamir'den ne bir arama, ne de bir mesaj gelmişti. Başına bir şey gelmemişti herhalde. Yanında adamları vardı, ona kolay kolay bir şey olmazdı. Şu an kendi derdine düştüğü için benimle ilgilenmiyor olmalıydı.

İçim ne kadar sıkıntıyla dolu olsa da gözkapaklarım uykusuzluğuma daha fazla dayanamamıştı. Kısa sürede uykuya dalarken gece yarısı telefonumun çalan sesiyle uyandım. Kısık gözlerimle ekrana baktığımda Pamir'in aradığını gördüm. Bu saatte! Bir şey mi olmuştu acaba?

Açıp "Pamir?" dedim korkuyla. Bu saatte aramasının nedenini anlamaya çalışıyordum.

"Sana bir hediyem var. Evine geliyorum." dedi gayet sakin bir tonla. Hızla yatağımdan doğruldum "Hayır gelemezsin!" Onun burada olmaması gerekiyordu. Annem onu görürse bunu ona nasıl açıklardım?

Telefon yüzüme kapanınca ekrana bakakaldım. Olamaz, evime geliyordu! Belli ki ona zarar vermek isteyen çocuktan kurtulmuştu. Ah, ne şanlıydı.

Aceleyle yatağımdan kalkıp üzerime kabanımı geçirdim ve sessiz bir şekilde evden çıktım. Onu evin önünde karşılayacaktım ama burada değildi. Henüz gelmemişti. Etrafa bakınırken Barlas'ı gördüm. Beni bıraktığı yerde, arabasının içindeydi. Gitmemişti. Beni fark edince şaşırıp arabadan çıktı ve yanıma geldi.

Soru soracak gibi görünürken ondan önce davrandım "Hala neden buradasın?"

"Bu saatte nereye?" dedi soruma karşılık soruyla. Bir yandan da beni inceliyordu. Evden pijamalarımla çıktığım için neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

Pamir henüz neredeydi bilmiyordum ama birazdan gelir diye tahmin ediyordum, Barlas burada olmamalıydı. Hem zaten neden buradaydı ki? Neden gitmemiş, onca saat burada kalmıştı. Bilmediğim bir şeyler mi dönüyordu yoksa? Zaten ben içeri girerken de bir garipti. Bir şey vardı, hissediyordum.

"Hava almak için çıktım." dedim uydurarak. Sonra ona cevap verdiğim için kendime kızdım "Hem bundan sana ne?"

"Ona gidiyorsun, değil mi?" dedi yalan söylediğimi anlayarak. Bunu anladığı için onu tebrik edecek halim yoktu. Yalan söylediğim belli oluyordu zaten.

"Neden?" dedi bir cevap bekleyerek. Artık sabrının taştığını görüyordum. Sesi yükselmiş, gözleri öfkeyle kısılmıştı "Artık bilmek istiyorum, neden?"

Susmayı tercih ettim. Tekrar bağırdı. "Söyle!" Onun sesi benim sessizliğimi bile bastıramıyordu.

"Annem duyacak bağırmayı kes!" dedim uyararak.

"Cevap ver o zaman!" deyince sessizliğimi korudum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir cevabım yoktu ki. Pamir buraya geleceği için zaten gergindim. Geldiğinde ne olacaktı, Barlas'ı görecekti. Ya Barlas ben ona cevap vermediğim için cevabı Pamir'den almaya kalkarsa?

"O adam senin neyin? Aranızdaki şey ne? Bu saatte onun yanına gidecek olmanın bir sebebi olmalı. Söyle!"

Şu an burayı terk etmesi için bir şeyler düşünüyordum ama hangi yalan beni kurtarabilirdi ki? Çetede olduğumu söyleyemezdim. Onun sevgilim olduğunu...Bu içinden çıkamayacağım yalanlara doğru beni iterdi. Öyleyse ona ne diyecektim?

Baskıcı bakışları gözlerimi ondan kaçırmama neden olurken telefonumun mesaj sesi düşüncelerimi böldü. Ekrana bakınca Pamir'den bir fotoğraf geldiğini gördüm.

Beton zeminde tanımadığım bir beden boylu boyunca uzanmış, kanlar içinde kalmıştı. Öldürüldüğünü düşünürken kolundaki Anka kuşu dövmesi gözüme çarptı. Ve birkaç saniye sonra Pamir'in attığı o yazı!

"Onu sana vereceğimi söylemiştim ama sağ vereceğimi söylememiştim. Şimdi ölüsüyle ne yapıyorsan yap. Birazdan onu sana teslim edeceğim."

Bu o katildi! Arkadaşlarımızı öldüren, bizi intikam ateşiyle yakan, canımızın yanmasına sebep olan çocuk. Kertenkele!

"Öykü!"

Barlas benden bir cevap beklerken gözlerimi birkaç saniye telefonumdan ayıramadım. Şok olmuştum. Pamir bunu niye yapmıştı? Ben şimdi Barlas'a ne diyecektim?

"Öykü!"

Bir kez daha adımı söylerken güçlükle gözlerimi ona çevirdim. Kelimeler tükenmişti sanki. Canım öylesine yanıyordu ki ağlamamak için kirpiklerimi

bile kırpmıyordum. Pamir bugün o katili öldürerek sadece ona değil, bana da büyük bir ceza vermişti. Sebebinin de ne olduğunu çok iyi biliyordum.

"Git buradan!"

Barlas'a söyleyebildiğim tek şey buydu. İçimdeki yanardağ patlamış, lavlarını etrafa saçmaya başlamıştı. Birazdan ağlayacağımı biliyordum. Sesim de güçsüz çıkıyordu. Tam şu an Pamir'in yakasına yapışmak, onu öldürmek istiyordum. Benden arkadaşlarımı alan o değildi ama yaptığı şeyle kalbimi arkadaşlarımın yanına, toprağa gömen o olmuştu!

"Sana onunla aranda ne var dedim!" Barlas'ın direten halleri dayanmama engel oluyordu. Buradan gitmesi için her şeyi yapmıştım ama onu göndermeyi başaramamıştım.

"Öğrendikten sonra defolup gidecek misin buradan?"

"Doğruyu söylersen, evet." dedi açıkça. O halde bana söyleyecek tek bir şey kalıyordu. Çünkü Pamir birazdan burada olacaktı ve tüm hıncımı ondan çıkarırken Barlas'ın burada olmasını istemiyordum.

"Biz birlikteyiz."

Çatık kaşları düz bir çizgi halini aldı. Şaşırdığını sessizliğiyle belli ediyordu. Konuşamadı. Aslında konuşuyordu. Gözleri çok şey söylüyordu. Sadece bunu kelimelere dökmeyi beceremiyordu.

Gözleri üzerimdeyken bir anda arkamda bir yere kaydı. Araba sesi duyuluyordu. Bir an sonra Barlas'ın yüzüne arkamda kalan arabanın farı yansıdı. Kısılan gözleri hala arkamda bir noktaya bakarken kafamı çevirip korkuyla oraya baktım. Pamir gelmişti işte. Buradaydı!

Kolay sinirlenmezdi ama bakışları öfke doluydu. Sebebini merak ediyordum. Yaptığım şey mi yoksa Barlas'ın yanımda oluşu muydu sebebi?

Kafam tekrar Barlas'a dönünce bakışlarını bana çevirdiğini gördüm. Tek adımla aramızda mesafe bırakmayacak kadar bana yaklaştı. Elleri yüzüme değdi. Gözleri ise dudaklarıma kaymıştı.

Zaman normalde hızlı geçerdi. Şimdi ise durmuştu. Evet, zaman durmuştu. Onun sıcak dudakları dudaklarıma değerken gözkapaklarım refleksmen kapandı. Takvimler anında eskiyi gösterdi. O anı, Barlas'ın dudaklarıma değdiği ilk anı.

Tıpkı böyle bir gecede, bekçilerden kurtulmak için değmişti dudakları dudaklarıma. Şimdi ise sebebini bilmediğim bir şeyden. Karanlık gecede, karanlık soru esir almıştı zihnimi.

Neden öpmüştü beni?

Dostlarım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Geç geldiği için üzgünüm. Normalde her hafta atıyordum ama bayram dolayısıyla bu bölüm biraz gecikti. Geçen bölümde sorduğum soruya her hafta bölüm gelmesini istediğinizi belirterek cevap vermişsiniz. Ben de öyle yapacağı ama bazı bölümlerin uzun olması gerektiği için iki haftada bir gelen bölümler de olacak. Bilginiz olsun. Sizi seviyorum ve hepinizi kocaman öpüyorum. <3

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

74.BÖLÜM

Dünyanın en kötü hissi nedir diye sorsalar; önceden aşk duyduğum insana, şimdi nefret duyuyor olmak derdim. Hayır, hayır. Dünyanın en kötü hissi, nefret ettiğin adamın dudaklarının dudaklarına değiyor olmasıydı.

Rüyada olduğumu düşündüm. Çünkü böyle bir şeyin gerçekte gerçekleşme ihtimali hiç yoktu. Defalarca kez dudakları dudaklarıma değmişti, ama hiçbirinde böyle hissettirmemişti. Garip olan şuydu ki; ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Duygularım karmakarışıktı. Sanki ona hissettiğim tüm güzel ve kötü duygular birbirleriyle bütünleşmiş, farklı bir hissiyat doğurmuştu. Adını bile koyamıyordum bu hissin. Bir insan adını koyamadığı hisse karşı korku hisseder miydi?

Şu an garip duyularımın yanında hissettiğim en büyük his, korkuydu. Neden korktuğumu bilmeden korkuyordum. Ondan mı, yoksa olacaklardan mı?

Uzun zaman sonra dudaklarının tadına ilk defa bakıyordum. Kaç yıl olmuştu, kaç gün, kaç saniye? En son ne zaman değmişti dudakları dudaklarıma?

Bu anlarda hep heyecanlanırdım. Şimdi ise bilmediğim, anlayamadım hisle kavruluyordum. Üşürken yanıyor, çığlık atarken susuyor, debelenirken kılımı kıpırdatmıyordum. Hissettiklerimle bedenimin verdiği tepki birbirine zıttı. Neler oluyordu?

Hızla kendimi geri çekip tarif edemediğim yoğunlukta bakan gözleriyle karşılaştım. Eskiyi gördüm gözlerinde. Beni ilk öptüğünde ki bakışın aynısıydı bu. Neden? Neden yapmıştı bunu? Aslında tahmin ediyordum. Hala bir cevap arıyordu.

İyi de böyle mi? Yaptığı şeyin nasıl bir şey olduğunun farkında değil miydi? Bu kadar ileri gitmesi fazla olmamış mıydı? Nereden almıştı bu cesareti, benden mi?

Konuşmak, bağırmak hatta öfkeden ağlamak istiyordum ama hiçbir şey yapamadım. Sadece sessiz kaldım. Ve sessiz kaldığım o saniyelerde çok fazla şeyle savaştım. Geçmişimle, geleceğimle, kendimle, onunla...

En zoru da artık bana yabancı gelen gözleriyle savaşmak oldu. Eskiden kalbimi avlamıştı, şimdi yaptığı şeyle geleceğimi avlıyordu.

Canımın içiyken, hiçi olan bir adam vardı karşımda. Bir zamanlar elimi tutan, yüreğime dokunan adam az önce dudaklarıyla hayatıma uğursuzluğunu bulaştırmıştı.

Sözler havaya karışıp aniden yok oldu. Yaptığımız tek şey konuşmadan birbirimize bakmaktı. Oysa söylenecek ne çok şey vardı.

Az önce olan şey uzun saniyeler bedenimin tepki vermesine engel oldu. İçim öfkeyle dolmuştu, gözlerim şaşkınlıkla, ruhum ise acıyla...

"Neden karşılık vermedin?" dedi beni daha da şaşırtarak "Seni ondan kurtarabilirdim."

Önce benimle dalga geçtiğini düşündüm. Ona Pamir'le birlikte olduğumuzu söylememe rağmen abes bir cümle kurarak aklımı karıştırmıştı. Bakışları ciddi olduğunu belli edince benimle dalga geçmediğini anladım. O bana inanmıyordu.

Neden inanmadığını düşündüm. Bana inanmayacağı ne yapmıştım ki? Beni öptüğünde tepki veremediğim için miydi bu inanmayışın sebebi? Ne yapabilirdim ki? Barlas elimi kolumu, hatta dudaklarımı bağlamıştı sanki. Beni öptüğü birkaç saniye zihnim eski anılara yolculuk etmişti. Konuşamamış, düşünememiştim.

Şimdi şimdi kendime geliyordum. Kurduğu cümle sayesinde toparladım kendimi. Vücudumu etkisi altına alan öfke ona sert bir tokat atmama neden oldu. "Bana bir iyilik yap ve beni kendinden kurtar!"

Aklım ikiye bölünmüş durumdaydı. Bir tarafım Pamir'in ne yaptığıyla ilgileniyordu. Arkamda kaldığı için onu göremiyordum ve merak ediyordum. Diğer tarafımsa Barlas'ı kendime inandırma derdindeydi.

Öpücüğün hesabını da soracaktım ama şu an için buna o kadar gücüm yoktu. Her şey bir anda gelişmişti.

İnsan beklemediği bir şeyle karşılaşınca şok olabilirdi. Yaşadığım tam anlamıyla buydu. Gerçi buna şok olmak denmezdi. Bu yaralı bir kalbin aynı yerden tekrar bıçaklanması gibi bir şeydi.

Yaptığı şeyin beni ne hale koyacağından haberdar mıydı acaba? Derdi neydi? Beni tekrar tekrar öldürmek mi? Bazı katiller öldürmeden önce kurbanlarıyla oynardı. Belki Barlas'ın da çevremde dolanmasının nedeni beni tekrar öldürmek, yaptığı saçma hareketle de benimle oynamaya çalışmaktı. Benden intikam alıyor olabilirdi.

Oysa intikamını yıllar önce beni terk ederek almıştı zaten. Farkında mıydı bilmiyordum ama bir kalp iki kere ölmezdi. Bir kere ölür, üzerine toprak atılmasını beklerdi.

Barlas'tan beklentim buydu benim. Ama o ne yapıyordu, fütursuzca benimle oynuyordu. Zaman onu acımasızlaştırmış, beni de acımasız kuluna oyuncak etmişti.

Barlas tokadın etkisiyle büyük bir şaşkınlık yaşarken yana döndüğü kafasıyla birkaç saniye öylece bekledi. Sonra çenesinin seğirdiğini gördüm. Bakışları bana döndü ve kolumdan tuttu. "Birlikte değilsiniz!"

"Birlikteyiz!" dedim tıslayarak. Az önce dudakları beni etkisine almıştı, şimdi gözleriyle bunu deniyordu. "O halde hala neden arabada bekliyor? Onun yerinde olsaydım şu an senin karşındaki yaşamıyor olurdu!"

Herkesi kendi gibi mi zannediyordu? Pamir gerçekten sevgilim değildi ama öyle olsaydı da böyle bir şeye sinirlenmeyecek yapısı vardı. O hemen sinirlenmezdi ama arabadan çıkıp yanımıza gelmemesini anlamıyordum. Ne yapıyordu, bizi mi izliyordu?

Aslında gelmemesi benim açımdan daha iyi olurdu. Yalanımın ortaya çıkmasından korkuyordum. Sahi, bu yalanı neden söylemiştim ki? Derdim neydi, onu kıskandırmak mı? Böyle bir şey dedikten sonra gerçekten

buradan gideceğini düşünmüş olamazdım. Ondan zaten bir intikam alacaktım. Belki de derdim biraz da sinirlenmesini sağlamaktı.

Pamir haklıydı, kimse eski sevgilisini kendisinden daha güçlü biriyle görmek istemezdi. Egosal bir durumdu bu. Ben de Barlas'ın egosuyla oynuyordum. Tepkisini de merak ediyordum. Bana inanmıyordu ama bundan emin olamazdı. Şu an emin olamadığı için de kızgın görünüyordu.

Ne var ki aynı kızgınlık bende de vardı. "Bir zamanlar zaten onun yerindeydin. Şimdi yerin doldu diye mi bu hırsın!"

Kurduğum cümleden sonra diğer kolumu da tuttu. Bana o kadar yakındı ki, bunu bilerek yapıyor gibi hissediyordum. Her fırsatta dibimdeydi. Öfkesi bile beni kendine yakınlaştırmasına sebep oluyordu. "Gerçeği saklıyorsun!" dedi bir kez daha bana inanmadığını belli ederek.

Kendimi geri çekmedim. Aksine yüzümü kaldırarak gözlerine daha yakından baktım. Madem bana yakın olmak istiyordu gözlerime de yakın olacaktı. "Neden bunu yapayım?"

Bana gözlerime eskisi gibi bakamadığını söylemişti. Doğruydu, eskisi gibi bakamıyordu. Ama gözlerime bakarken susmaları tıpkı eskisi gibiydi. Bazen sözcüklerin gücü yetmediği yerde gözler rolü üstlenirdi. Barlas şimdi rolü gözlerine vermişti. Konuşma sırası onlardaydı. Çok şey söylüyorlardı bana. Bizim onunla anlaşma şeklimiz böyleydi işte. Sessiz ama bir o kadar da sesli.

Zira gözlerde sesli konuşup, hesap sorabilirdi. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Elleriyle kolumu daha fazla sıktığını fark ettim. Bunu istemsizce yaptığını biliyordum. Çünkü zihni başka bir yerdeydi. Sorduğum soruda...

"Öykü?"

Gözlerime dalıp gitmişken Pamir'in sesiyle kendine geldi ve ellerini geri çekti. Gözleri de anında ona dönmüştü. Sessizliğini onu süzerken korudu. Bakışlarındaki öfkeyi de öyle...

Pamir yanıma yaklaşırken ona baktım. Gözleri Barlas'ın üzerindeydi. Yüzü gergin, sesi ise alaycıydı. "Sonunda tanıştık Karaman."

Kendine olan güvenini her zaman belli ederdi. Şimdi de duruşuyla belli ediyordu. Yanımda durup bana baktı Pamir. Ben de bir katile bakıyordum. Şu an hangisine daha sinirli olduğumu bilmiyordum. İkisinden de nefret ediyordum. Hayatımı mahveden insanlardı onlar. Güzel giden her şeyin katilleri!

"Az önce olan şey neydi öyle?"

Pamir sorusunu bana bakarak sormuştu. Ama bu soru bana değil, Barlas'a yönlendirilmişti.

"Küçük bir özlem diyelim." Barlas'ın cevabı yutkunmama neden oldu. Derdinin onu sinirlendirip cevap almak olduğunun farkındaydım çünkü. Benden alamadığı cevabı ondan alacaktı aklı sıra.

İki kişi arasındaki bir konuşma ancak bu kadar soğuk, mesafeli ve gergin olabilirdi. Barlas'ın Pamir'e olan bakışları düşmanlarına olan bakışın aynısıydı. Onu tanıdığım için düşmanlarına nasıl baktığını iyi bilirdim.

Pamir onun potansiyel düşmanıydı. Bunun farkında olduğu içindi belki de bu bakışların sebebi.

"Senin olmayan şeylere karşı duyduğun bir özlem mi bu?"

Pamir'in cevabı ortamı iyice gerdi. Altta kalmazdı zaten, iyi laf ederdi. Bu hali normal zamanda hoşuma gidebilirdi ama şimdi beni sadece geriyordu. Ağzından birlikte olmadığımıza dair bir şey çıkarsa Barlas çetede olduğumu anlardı.

Bu sebeple konuşma kısa sürmeliydi. İkisinden biri derhal burayı terk etmeliydi. Bana göre bu Pamir olmalıydı. Barlas'a karşıda öfkeliydim ama Pamir'in o katili öldürmüş olması Barlas'a karşı duyduğum nefreti bastırıyordu.

Barlas Pamir'in sorusuna bir cevap verir zannediyordum ama öyle yapmadı. Gerek duymadı sanırım. Belki de saçma bulmuştu soruyu "O çetende mi?"

İşte korktuğum soru sorulmuştu Pamir'e. Nefesimi tuttum. Pamir'in vereceği her cevap bu güne kadar sakladığım gerçeği ortaya çıkaracaktı. Asla susmazdı. Neden susacaktı ki zaten?

Pamir'in bakışları bana döndü. Ya yüzümün şeklini kontrol ediyordu ya da ne diyeceğini söylemek için benden bir işaret bekliyordu. Kafası farklı çalıştığı için ne düşündüğünü anlayamazdım.

Ona bunu yapmamasını söyleyen bir işaret versem tam tersini yapabilirdi. Belki de öyle yapmaz, beni dinlerdi. Of, aklım karmakarışıktı. Ne yapmalıydım?

Pamir'in gözleri üzerimde birkaç saniyeden fazla oyalanırken yere çevirdim bakışlarımı. Ona bir işaret vermeyecektim. Bu işaretle çıkmaza girmekten korkuyordum.

Pamir benim duyabileceğim şekilde bir nefes verdi dışarıya. Bakışlarını üzerimden çekmişti. Düz bir ifadeyle Barlas'a bakıyordu "Öyle ya da değil. Bu seni ilgilendirmez!"

Verdiği cevapla şok olduğumu hissettim. Ona bir cevap vereceğini biliyordum ama bu cevabın belirsiz bir cevap olacağının farkında değildim. Neden yapmıştı bunu? Yoksa benimle oynuyor muydu? Bu iş onun için bir oyuna dönmüş olabilirdi. Oynamayı sevdiğini biliyordum. Özellikle karşısındaki bir çete lideriyse. Bunu bana kendi söylemişti. Şu anki durum tam onun zevk alabileceği bir oyuna dönüşmüştü. Bu fırsatı kaçırmazdı.

"Her koşulda yanlış bir tercih yapmışsa ilgilendirir!"

Tehlikeli laflardı bunlar. Aralarında hiçbir sorun yoktu. Olabilecek bir durumda yoktu. Sadece lider olmaları birbirlerine karşı böyle sözlü savaş açmalarına neden olamazdı. Başka bir şey vardı. Neden neydi, ben mi?

"Yanlış bir tercih mi?" Pamir gülecek gibi oldu.

Barlas ise bakışlarını kısmıştı. "Çetendeyse kiminle iş yaptığının farkında değil. Başı belada. Sevgilinse bu daha kötü. Başı daha büyük bir belada!"

Pamir'in kınayan bakışları ve sesi Barlas'ı sinir etmeye yemin etmiş gibiydi. "En büyük belayı yıllar önce defetmiş zaten, böylesine bir bela ona zarar vermez."

Böyle diyerek Barlas'a her şeyi belli etmişti. Beni terk ettiğini anlattığımı biliyordu artık. Zaten tahmin ettiği bir şey olduğunu biliyordum. Neden saklayacaktım ki?

Barlas'ın şimdiye kadar beni terk etmesiyle ilgili bir sürü imada bulunmuştum. Fakat başkasının ona bunu yapmasından sebep mi bilmem yüzünü bir buhran kapladığını gördüm. "Tek istediğim gerçeği öğrenmek!" dedi sert bir şekilde. Bu konu hakkında hiç yorum yapmadı. Belki de diyecek bir şey bulamıyordu. Bana bakar zannediyordum ama onu da yapmadı.

"Hangi vasıfla?" Pamir'in sesinde de öfke seziyordum. Burada kaldığı her saniye gerildiği belliydi. "Onun hayatı seni hiç ilgilendirmemeli!"

"Yanında duran kız bana aitti!" dedi Barlas baskın bir sesle. Pamir'i ekarte etmeye çalışıyordu ama onun da durmaya hiç niyeti yoktu. "Şimdi de bana ait!" Küçük bir adımla ona iyice yaklaştı. "Derdin geri almaksa karşına ilk ben çıkacağım. Benimle savaşacaksın!"

Barlas'ın bakışları karardı. "Biriyle savaşmam gerekiyorsa bundan hiç çekinmeyeceğimden emin olabilirsin!"

Ortam bir anda sessizleşti. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Bu olası bir kavganın habercisi olabilirdi. Hem de burada. Benim evimin önünde! Annem evdeyken!

Birbirlerine nasıl baktıklarını görebiliyordum. Tamam, Pamir'i anlıyordum. O bana değer verdiği için bu haldeydi. Peki ya Barlas? Ona ne oluyordu? Eski kız arkadaşına karşı korumacı tavrı saçma değil miydi?

"Öykü'yü neden bu kadar önemsediğini merak ediyorum." Sessizliği bozan Pamir olmuştu. Bu sorunun cevabını gerçekten de merak ediyor görünüyordu. Sanki zihnimi okumuş gibi benim de merak ettiğim soruyu sormuştu.

Gözlerim Barlas'ın üzerine kayınca bana baktığını fark ettim. Uzun bir bakış değildi bu, kısacık sürmüştü. Hem bakmak ister hem kaçmak ister gibiydi.

Akşam karanlığından sebep kahverengi gözleri simsiyah görünürken tekrar Pamir'e baktı. Benden bahsederken sesi buruk ama bir o kadar da öfkeliydi "O benim geçmişim!"

Çok ağır bir cümleydi bu. Geçmişim...Ben eski ben olsam bu sözün altında ezilebilirdim. İnsan büyüdükçe ağır sözcüklerin ağırlığına katlanabiliyordu. Evet, ben onun geçmişiydim. Sadece geçmişi. Ama o benim için çok şeydi.

Pamir yine zihnimi okumuş gibi cevap verdi ona. Kurduğu cümleler zehirliydi "Ama sen onun geçmişi değilsin. Geçmemişisin. Onu tanıdığımda gözlerinde nefreti gördüm. Geçmediğini o zaman anladım. Sen de şunu anla; geçeceksin. Ben Öykü'nün yanında olduğum sürece hiçbir şey kalıcı olmaz." Geri adım atıp kınar gibi süzdü. "Kendini sakın vazgeçilmez zannetme, benim karşımda hiç şansın yok Karaman!"

Aralarındaki sorun benmişim gibi görünüyordu ama bu liderlikle ilgili süregelen bir şey olmalıydı. Çünkü birbirini daha önce hiç görmeyen iki insanın gözleri böylesine düşmanca bakamazdı.

"Benim Öykü'yle bir işim yok. Ama olacak olsaydı o zaman çok şanslı olduğumu görürdün!"

Barlas'ın söylediği şeyden sonra Pamir onu onaylar gibi kafasını salladı "Gerçekten şanslı adamsın. Az önce onu öptüğün için seni öldürmediğime dua etmelisin." Ona gözleriyle beni işaret etti "Peşini bırakacaksın!"

Barlas'ın doğuştan gelen bir özgüveni vardı. Duruşu, bakışı, sesi, her şeyiyle bir lider olduğunu belli ediyordu. "Emir almayı sevmem. Benim

işim emir vermek." dedi net ve kendinden emin bir şekilde. Bir an sonra kolumdan tutup beni kendine çekti.

Neler olduğunu anlamazken Barlas'la birbirimize baktık. Yine tepkisiz kalmıştım. Bu ne içindi şimdi? Beni mi koruyordu? Hem de birlikteyim dediğim adamdan?

Benim gözlerimle işi bitince Pamir'e dönüp resmen gürledi. "Şimdi defol buradan!"

Onun buna sessiz kalmayacağını biliyordum. Gözleri Barlas'ın kolumu tutan elinin üzerindeydi. Sinirle dilini dudaklarının çevresinde dolaştırdı. Bir şey diyecek gibi görünürken kavga çıkacağını anlayıp olaya el attım. "Pamir annem içeride, bir sorun çıkmasın lütfen!"

Hoyrat bakışlarını bana çevirdi. Yüzümdeki korku emaresini fark ettiğinden emindim. Dediğimi inadıma yapmaz diye düşündüm ama beni yanılttı. Barlas'la konuşurken üzerindeki siniri atmış gibiydi. Kısacık saniyede nasıl sakinleşmişti acaba? "İstanbul dedikleri kadar büyük bir şehir değil. Yine karşılaşırız nasılsa?"

Elini dostça koluna vurdu "Hediyen için teşekkürler." Barlas önce şaşkınca koluna baktı. Yaptığı harekete bir anlam verememiş gibiydi. Anlamaz gözleri Pamir'e yönelirken sinirli görünüyordu.

"Ondan bahsediyorum." dedi Pamir beni işaret ederek. Barlas buna şaşırmadı. Zaten anlamış olmalıydı. Yaptığı tek şey öfkeyle burnundan solumak oldu.

Pamir elindeki anahtarı Barlas'a doğru uzattı. Suratında belli belirsiz gülüş vardı. "Ben de sana bir hediye vereyim. Öykü kadar değerli olmasa da memnun kalacağını umuyorum."

Gözlerim anahtarda takılı kalmıştı. Bunu neden yaptığını biliyordum. Hediye derken ondan bahsediyor olmalıydı. Kanımın çekildiğini hissettim. Hayır, lütfen öyle olmasın!

Barlas onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken, Pamir elindeki anahtarı Barlas'ın ayak ucuna bıraktı. Bunu eğilerek yapmamıştı. Anahtarı elinden atarak yapmıştı.

"İyi ki tanıştık Karaman!" Gülümsemesi şimdi belirgindi. Hoşuna giden bir durum vardı ortada. Onu oyuna davet ediyordu. Fakat Barlas bunun farkında değildi. Çünkü arabayı neden ona bıraktığını anlamamıştı. Çatık kaşlarla ayak ucuna bıraktığı anahtara bakıyordu.

Pamir başka bir şey demeden buradan uzaklaşırken eğilip anahtarı aldım. Ellerim buz tutmuştu. O sırada Barlas şaşkınca beni izliyordu. "Ne yapıyorsun?"

Elimde tuttuğum anahtara bakarken Barlas'a verecek bir cevap arıyordum. Korkunç bir durumla karşı kaşıyaydım. O arabada ne olduğunu çok iyi biliyordum. Barlas'tan bunu gizleyebilirdim ama yapmayacaktım. Nasıl olsa öğrenecekti.

Gözlerim hurdalıktan çıkmış eski arabadayken, yavaşça o tarafa doğru yürüdüm. Kabul etmeliydim ki Pamir beni büyük cezalandırmıştı. Onun cezaları çok ağırdı. Katlanılması güçtü. Yaptıkları, yapmadıkları kadar korkunçtu. Yapmadıkları diyordum çünkü ne yapabileceğini kestiremiyordum. Şimdi başkalarına zarar veriyordu. Ama dediğim gibi şimdilik. Sonunda bana da büyük bir zararı olabilirdi. Onun yanında bulunduğum her saniye ecelin bana biraz daha yaklaştığını hissediyordum.

Arabanın arkasına geçince boğazımın kuruduğunu, bedenimin kasıldığını hissettim. Kendimi biraz sonra göreceğim görüntü için hazırlıyordum. İçimde koca bir çığlık kopuyordu ama bu çığlıklar sadece ellerime ulaşıyor, titremelerini sağlıyordu.

Şu an ölü bir beden görmeye hiç hazır değildim. Ne yazık ki hayat hazır olmadığım şeyleri önüme sunuyordu. Bu da benim sınavımdı işte. Pamir de, Barlas da hiç hazır olmadığım anda çıkmışlardı karşıma. İki büyük nefretim, iki büyük yüküm olmuşlardı. Bir kalbin en büyük yükü ölüm olmalıydı oysa. İki insan değil.

Kapak yavaşça açılırken Barlas yanıma geldi. Gözleri üzerimdeydi. Biraz sonra göreceği görüntüden bihaberdi.

Bense ne göreceğimi çok iyi biliyordum. İki arkadaşımın ölümüne neden olan kişinin yüzünü. Onu canlı görmek isterken ölüsüyle tanışacaktım. Ruhu şu an arkadaşlarımı yolladığı yerdeydi. Bedeni ise bir araba bagajına sıkıştırılmıştı. Ona acıyacak değildim, ona sadece nefret hissedebilirdim. Evet, ölü bir bedene bile nefret hissedecektim. Onun ölümünü görmek acımı dindirmezdi. Gerçi acımı hiçbir şey dindirmezdi... Ölümün acısı dinmezdi.

Henüz kapağın yarısı açılmışken bir kolla karşılaştım. Üzerinde Anka kuşu dövmesi olan bir kolla. Bir an sonra kapak tamamen açıldı ve küçücük bagaja kocaman beden cenin pozisyonunda sıkıştırılmış bir halde göründü. Katil buradaydı işte, gözlerimin önünde.

Ona hesap sorabilir miydim? Arkadaşlarıma yaptığı şeyin intikamını alabilir miydim? Bunları neden yaptın diye sorabilir miydim? Hayır, ölü bir bedenle konuşmazdım. Yine kendimle konuşacaktım. Kendimden hesap soracak, kendime yüklenecektim. Onun ölmesinin nedeni bile bendim.

Yüzünü inceledim. Kağıt gibi bembeyazdı. Alnının tam ortasında bir delik vardı. Vurularak öldürülmüştü. Fakat hiç kan yoktu. Pamir onu buraya getirmeden önce tüm kanları temizlemiş, kirli bir insanı önüme tertemiz sunmuştu.

Gözleri açıktı katilin. Bana bakıyordu. İlk kez ölü bir beden görmüyordum. Fakat ilk kez nefret ettiğim bir ölü beden görüyordum. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Canlı olsaydı ona nefretle bakacağım kesindi ama şimdi...

Ölü bir bedene nefret duymayacak kadar sağlıklı bir durumdaydım. En azından bunun farkındaydım. Belki de hayat şu an bana bunu göstermek için çıkarmıştı onu karşıma. Sayesinde hala sağlıklı tepkiler verebildiğimi anlıyordum. Onca gördüklerime rağmen hemde...

Kendimle bir kez daha gurur duydum. Şu durum karşısında bile güçlü kalabiliyordum. Evet, zihnimle alakalı bir problem yoktu. Problem

kalbimdeydi. Vicdan azabı kalbime bir hançer gibi saplanıyor, canımı yakıyordu.

Ondan intikam almak isteyen birçok arkadaşım varken Pamir her şeyi mahvetmişti. Ben şimdi kime nasıl cevap verecektim?

"Bu o mu?"

Barlas'ın şaşkın çıkan sesiyle kendime geldim. Bakışlarım ona dönünce uzun bir süre çocuğu incelediğini gördüm. Aklından geçenleri okuyamıyordum ama gözlerinden geçenleri çok net okuyordum.

Bir şey der zannederken sessiz kaldığını fark ettim. Sanki ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Yüzünden ne hissettiği belli olmuyordu. Elini yumruk yapıp sıkınca öfkelendiğini anladım. En azından sağlıklı bir tepki vermişti.

Yumruk yaptığı elini bagajın kapağına vururken yüzünü ekşimişti. Canı yanıyordu, belliydi. Bir an sonra yumruğu bir noktada sabit durdu. Kafasını yumruğuna yasladı ve sesli solumaya başladı. "Şimdi nasıl bir belaya bulaştığını anladın mı?"

Benimle konuşmaya başlamıştı. Onunla tartışacak durumda olmadığım için sessiz kalmayı tercih ettim. Pamir bir katili önümüze atmış, buradan çekip gitmişti. Onu diri isterken ölü görmüştük. Hayat işte, her zaman beklenileni vermiyordu.

"Bedelini ödeyecek!"

Barlas'ın Pamir'e duyduğu öfke sesinden bile belli oluyordu. Bundan sonra işlerin karışacağı kesinleşmişti.

Hiç gücüm yoktu ama "Hayır!" diyerek buna karşı çıktım. Tek derdim arkadaşlarımı korumaktı.

"Hayır mı?" Bana öyle bir baktı ki az önce baktığı katile bile böyle hırsla bakmamıştı.

Yumruğunu bagaj kapağından indirip hızla bana döndü. "Bu adam benim arkadaşımı öldürdü! Hesabını kimden soracağım?"

Ben de hesap sormak istiyordum ama kimseye zarar gelmesin diye susacaktım. Pamir'in nasıl biri olduğunu biliyordum. Ondan intikam alamazdım. İntikam almayı seven ben, ilk defa birinden intikam alamayacağımı söylüyordum. Çünkü beni arkadaşlarımdan vuracağını biliyordum. Zayıf noktamı anlamıştı. Durmazdı. Arkadaşlarımı korumak istiyorsam hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Zor olacaktı belki ama başaracaktım.

"Onu bize vereceğini söylemiştin. Neden ölü vereceğini söylemedin?"

"Bilmiyordum!" dedim çaresizce. Yüzüm yerdeydi. Gözlerine bakacak dermanım yoktu. O katilin ölmesinin sebebi benken Barlas'ın gözlerine bakamazdım. Zaten azap çekiyordum. Bakışlarının bana daha çok azap vereceğinin farkındaydım.

"Neden yaptı bunu?" dedi bağırarak. Bana sorulabilecek en mantıklı soruyu sormuştu. Yalan bulamadım. Zihnim bana ihanet eder gibi durmuş, bir yalan üretmeme engel olmuştu. "Seninle geldiğim için."

Gözlerine bakmadığım için nasıl bir tepki verdiğini görmüyordum ama sesinden hala öfke yüklü olduğunu anlayabiliyordum. "Bir çeşit ceza yani?"

"Cezalandırmayı seviyor." diyebildim sessizce.

Hızla elini çenemin altına koyup ona bakmamı sağladı. Bakamadığımı anlamıştı. Belki de daha çok canımı acıtmak için yapıyordu böyle. Vicdanlı bir insan olduğumu bilirdi. Pamir gibi biriyle çıktığımı söylediğim için şu an vicdanımı sorguluyordu "Böyle birini sevmiş olamazsın. Böyle bir hata yapmazsın. Bu kadar düşmezsin Öykü!"

Zamanla gözlerine bakmanın daha kolay olacağını biliyordum ama vicdanımı sorgularken bunu yapmak zor geliyordu. "İnsan en büyük hatayı düştüğü yerden kalkmaya çalışırken yapar. Yanlış kişilere tutunur, onlardan medet umar." dedim bende onun vicdanını sorgulayarak. Geçmişimizden kaçamıyorduk işte. Yine her konuşma oraya doğru yol alıyordu.

Elini yüzümden indirdi. Bir kere daha cesede bakıp hızla bagaj kapağını kapattı. Öfkesini kapaktan çıkarır gibiydi "Onun yanlış olduğunun

farkındasın!"

O Pamir'den konuşmak istiyordu, ben ise geçmişimizden. "Senin de yanlış olduğunun farkındaydım. Buna rağmen sevdim seni. Benim en büyük hatam bu; yanlış sevmek."

Yüzüme bakmadı. Öfkesinden değil, başka bir sebepten "İzin ver seni ondan kurtarayım."

Dışımdan pek mümkün olmadığı için içimden kocaman bir kahkaha attım. Kimdi o, bir kahraman mı? Pamir'den beni ne için kurtaracaktı ki, mükemmel bir hayatım olsun istediği için mi? Eğer bunu istiyorsa beni önce kendinden kurtarmalıydı. Çünkü kalp yarası çektiğim ölüm acısı kadar ağırdı. Onu gördüğüm her an canım katlanarak acıyordu. Eğer yapacaksa beni bu acıdan kurtarmalıydı önce, bir katilden değil. "Senden böyle bir şey istemiyorum!"

Kafasını bana döndürdü. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi gizleme gereği duymadan konuştu benimle "Ne yapacaksın peki, seni bu şekilde cezalandırmasına izin mi vereceksin?"

"Başımın çaresine bakarım ben!"

Sinirle kafasını sallayıp bana içinde ölü bulunan arabayı işaret etti. "Al bak o zaman!" Gözleri ateş saçıyordu. "Hadi! Bu cesetle ne yapacağını merak ediyorum!"

Arabayı bana bırakıp gidecek korkusu yaşarken cevap veremedim. O ise hızla adımlarını arabasına doğru attı. Gidiyordu. Beni bir cesetle baş başa bırakıyordu işte.

Ne yapacağımı düşünmeye başlarken arabasının kapısını açıp duraksadığını gördüm. Birkaç saniye bekledi. Sonra kapıyı sertçe çarptı ve öfkeyle bana doğru yürüdü.

Yanıma yaklaşınca elimdeki anahtarı aldı. Bir saniye de olsa elinin elime değmesi ikimizin de bakışlarını aynı anda birleştirdi.

Hava birden bozmuştu. Şiddetli esen rüzgar onun kokusunu burnuma taşıdı. Ben artık eskiye dönmekten yorulmuştum. Kokusu bile bana anılar hatırlatmaya yetiyordu. Bir zamanlar elimi tutarken, şimdi bana el olan adam vardı karşımda. Canımken anım olan. Yarınımken yaram olan...

"Bana da lanet olsun ki, geçmişimi hala umursuyorum!" diyerek gitti yanımdan. Kızgındı. Bana da kendisine de.

Pamir'in arabasına binip hızla uzaklaştı buradan. Sanki onunla birlikte bir derdim de uzaklaştı. Cesedi bana bırakmamıştı. Halledemeyeceğimin farkındaydı. Polise de gidemezdim. Üzerime kalabilirdi. Pamir zeki bir adamdı. Eminim ki cesedin üzerinde hiçbir iz bırakmamıştı. Onu şikayet etmeyi göze alamazdım. Alsam bile bana yapacaklarını bildiğim için susardım. Neler yapabileceğini görmüştüm. Bana değer veriyor diye rahat davranamazdım.

Bir günü daha başıma bir şey gelmeden bitirdiğime şükür ederken eve doğru adımlamaya başladım. Tam da o sırada birinin beni izlediğini fark ettim. Çok uzaktaydı ama onu görüyordum. Kısa boylu bir kızdı. Beste!

Olamaz? Yine mi dedim içimden. Halüsinasyonlarım gittikçe artıyordu. Onun ölümü psikolojik açıdan beni çok etkilemişti. Belki de sebebi ona acıdığım içindi.

Yanına gidip ölümüne neden olduğum için özür dilemek istiyordum ama bunu yapmadım. Orada değildi ki. Her şey hayaldi. Kimden özür dileyecektim. Bir hayaletten mi?

Kafamı gökyüzüne kaldırıp özrümü yukarıdan beni izleyen Beste'ye diledim. Hafiften çiselemeye başlayan yağmur damlaları yüzüme değerken Öznur'a ve Samet'e onları çok sevdiğimi söyleyip eve girdim.

Ertesi sabah Cengiz abi ve annemle evde biraz vakit geçirdim. Daha sonra Koray ve Aysun'la birlikte Bade'ye gittik. Yeni evli çiftimizi ziyaret etmek istemiştik.

Konuşurken yüzlerine bakamıyordum. Onlara o katilin öldüğünü söyleyememiştim. Barlas da bir şey söylememiş olacaktı ki hiçbir şeyden

haberleri yoktu. Biraz Pamir'den konuşmuştuk, biraz da Berat'tan. Hep enerjimi tüketen konulardan bahsettiğimiz için kahve yapma bahanesiyle kaçar gibi mutfağa gitmiştim.

Aysun da peşimden gelmişti. Ne halde olduğumun farkındaydı çünkü o ve Koray her şeyi biliyorlardı. Buraya gelirken anlatmıştım. Sessiz kalamazdım. Zaten herkes eninde sonunda her şeyi öğrenecekti.

"Onlara ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

Kahve makinesinin önünde kahvelerin olmasını beklerken Aysun'un sorusuyla birden yüzüm düştü "Ben... Bunu yapamam!"

"Senin bir suçun yok ki."

"Bade beni suçlayacak ama."

"Bilemezsin."

Kahve fincanlarını tepsiye yerleştirirken ofladım. "Ne yapacağım ben Aysun?"

O da en az benim kadar dertli görünüyordu. "Bilmiyorum Öykü, artık seni teskin edemiyorum bile."

Aklına bir şey gelmiş gibi endişelendi "Pamir bugün seni hiç aramadı mı?"

"Aramadı."

Rahatlamış görünüyordu. Yanında ararsa açmamamı bile söyleyebilirdi. Anlattıklarımdan sonra oldukça etkilenmişti. Artık Pamir'den daha fazla korkuyordu. Onu bana musallat ettiği için binlerce kez özür dilemişti ama onu suçlamıyordum. Ben kaderimi suçluyordum.

"Seni onun çetesine kim istedi acaba, merak ettim."

Şu konuyu Pamir'le konuşamadığım için ben de meraktaydım. Onu gördüğümde ilk iş bu mevzuyu konuşacaktım. "Öğreneceğim."

"Ya sana kızgın olduğu için söylemezse?"

"Söylemek zorunda."

Kapıdan içeri Ateş'in girdiğini görünce ikimiz de sessizleştik "Kızlar ne çene çaldınız ama, kahveler nerede kaldı?"

"Geldik." dedim kahveyi aceleyle fincanlara doldururken. Aysun bana yardım edip kekleri servis ederken ben de kahveleri içeri taşıdım.

Bade misafir olduğumuzu, bunu kendisinin yapması gerektiğini söylemişti ama ona engel olmuştuk. Berat'tan sebep iyi değildi. Bir kere bile yüzünün güldüğünü görmemiştim. Hep düşünceliydi. Gözleri gri ve lacivertin hakim olduğu duvarlardaydı.

Aklıma bu evi aldıklarında, duvar rengini benim seçmemi rica ettiği gün gelmişti. Füme rengi mobilyaları bile birlikte seçmiştik. Bade kendi zevkinin iyi olmadığını söyleyerek her konuda fikrimi almıştı.

Evleri çok lüks diyemezdim ama İstanbul'un en gözde semtlerinden birindeydi. Burası Ateş'in ve diğerlerinin işlettiği gece kulübüne de yakındı. Zaten Bade bu yüzden birazda burada oturmayı tercih etmişti. Üniversiteye uzak olsa da Ateş'in rahat etmesini istemişti.

"Bir ara hep beraber Cengiz abiyi ziyarete gidelim. Onu merak ediyorum." dedi iştahsızca kahvesini yudumlarken.

"İyi olduğunu söyledim ya Bade." dedim durumunu daha da merak etmemesi için

"Yine de görmek istiyorum." deyince Ateş onu onayladı "Gideriz o zaman, ben de merak ediyorum."

O sırada orta sehpadaki aksesuarları düzelten Aysun'a kaydı gözüm. Evi düzene koyarken çok yardımı dokunmuştu. Hiçbir ayrıntıyı atlamamış, her işe koşturmuştu.

İşi bitince yanıma geçip oturdu. "Hiç anlamıyorum siz hala neden buradasınız, balayında olmanız gerekmiyor mu? Yeni evlendiniz sonuçta.

Artık bir yerlere gitseniz diyorum. Hem ben sizin için bir yer buldum bile!" dedi heyecanla.

Ateş birkaç kere Bade'ye bu teklifte bulunmuştu ama Bade kabul etmemişti. Önce kuzeninin ölümü, sonra Samet ve Öznur'un daha sonra da Berat'ın Barlas tarafından yakalanması onu bu şehirde tutmaya zorluyordu sanki "Şu an balayı için hiç uygun bir zaman değil Aysun." dedi onu da reddederek. Onun için uygun zaman yoktu. Zaten kendini hiçbir zaman düşünmezdi. Derdinin Barlas olduğunu biliyordum. Berat yüzünden katil olacak olması onu endişelendiriyordu.

"Kafanız dağılır diye dedim." dedi Aysun reddetmesine üzülerek

Bade sesli bir nefes vererek kahvesini orta sehpaya bıraktı. Gergin görünüyordu. Son zamanlardaki hali hep buydu "Bizim kafa dağılmaz!"

Aysun onun gergin olduğunu anlayınca hemen konuyu değiştirdi. "Her neyse biraz güzel şeylerden bahsedelim o zaman. Haberiniz yoktur, Öykü'yle biz işe giriyoruz."

Ateş'in şaşırdığını gördüm. Heyecanlanmıştı da. "Ne? Nerede?"

Aysun meraklıymış gibi anlatmaya başladı. "Koray'ın patronu bize iş teklif etti. Daha doğrusu hala etmedi. Bu akşam kendisiyle buluşacağız, o zaman edecek."

Çok istekli olduğunu her haliyle belli ediyordu ama ben onun kadar istekli değildim. Almila'yı Demir'in evinde görmek beni kuşkulandırmıştı. Bir şeyler dönüyordu ve Macit Bey'den uzak durmamı söyleyen bir ses kulaklarımda yankılanıyordu.

"Hayırlı olsun çok sevindim." Ateş gülümsüyordu. Bade ise umursamamış gibiydi. Hala düşünceli görünüyordu.

"Hem okul hem iş zor olmayacak mı peki?"

Aysun Ateş'in sorusuyla omzunu silkti "Olacak ama katlanacağız. Şirkette çalışmak için değer."

Dakikalardır tabaktaki keki midesine indirmekle meşgul olan Koray birden söze atladı "Şirkette çalışacağınızı kim söyledi?"

Aysun şaşkınca ona baktı. "Adam çalıştığın şirketin sahibi değil mi? Bizi orada işe alacaktır herhalde."

Ağzında çiğnediği lokma olmasına rağmen gülmeye başladı Koray "Belki de evine temizlikçi arıyordur." Aysun'a takılmayı seviyordu. Ve onu sinirlendirmeyi.

Hepimiz Koray'ın yaptığı şakaya gülmeye başlayınca Aysun sinirlendi. "Koray saçmalamayı kes!"

Bize de bir şey diyecek gibi olurken Ateş'in konuşması üzerine kendi de gülmeye başladı "Bu komikti gerçekten Aysun."

Gülmeyen tek kişi Bade'ydi. Normalde bile ciddi biriydi zaten. Şu an gülmesini bekleyemezdik. En azından iyi hissetsin istiyordum. Böyle düşünceli oturması sinirimi bozuyordu.

"Bade bir şeyler yemelisin." dedim hiç dokunmadığı keki işaret ederken. Kilo verdiğini fark etmiştim. Berat tekrar hayatına girdiğinden beri ne doğru dürüst bir şey yiyor ne de bizimle derdini paylaşıyordu. Böyle giderse hasta olmasından korkuyordum.

"Barlas'ı düşünüyorum." deyince Aysun umursamazca güldü. "Emin ol o kendini bu kadar düşünmüyordur."

Bade'nin gözlerinde acımasızca dolaşan bir öfke vardı "Şu katili bir bulursak..."

Tüm keyfim anında kaçmıştı. Gerçeği söylemekle söylememek arasında araftaydım. Böyle susarak onlara haksızlık ediyormuşum gibi geliyordu. Şu an resmen ölü bir adamın bulunmasını istiyordu. Gerçeği öğrenince sustuğum için bana çok kızacaktı.

Sanki ne durumda olduğumu anlamış gibi bakışları anında bana kaydı. Sesi öfkesinden yüksek çıkıyordu. "Şu Pamir denilen adamla hala konuşmadın

mı?"

Bade sanki gerçeği anlatayım diye ısrar ediyordu. Bir şey bilmediğine emindim ama bana olan bakışlarından yargılayıcı hisler seziyordum.

"Öykü'nün telefonlarını açmıyor." diyerek kurtardı beni Aysun. Açıkçası konuşacak durumda değildim. Böylesi daha iyi olmuştu.

"Başına gelecekleri biliyordur!" diyerek bir kez daha öfkesini belli etti Bade. Bana da öfkeliydi. "Onunla ne işin var anlamıyorum." Yargılayıcı bakışlarının nedeni şimdi anlaşılıyordu. Ona bu konu hakkında doğru dürüst cevap vermediğim için bir cevap arıyordu.

Onun hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim ama ısrar edecek gibi görünüyordu. Çünkü cevabımı beklemeden yeni bir soru yönlendirdi. "Benden neden sakladınız?"

"Öyle gerekti." diyebildim yüzümü önüme eğerek. Gözlerine bakmadan konuşmak daha kolaydı. Gerçeği anlatamazdım. Yalan söylemek de içimden gelmiyordu.

"Öykü Barlas'ın inadına bir şey yapmıyorsun, değil mi?" Bade, Koray ve Aysun hariç herkesin aklından geçen soruyu sormuştu aslında. Bir çete lideriyle tanışmam onlara böyle düşündürmüştü. Kimseye kızamazdım. Onların yerinde olsam belki ben de böyle düşünürdüm. Durum yanlış anlaşılmaya çok müsaitti.

Yüzümü kaldırıp onlara bakınca Ateş'in de merakla vereceğim cevabı beklediğini gördüm. Sanki daha önce aralarında benim hakkımda konuşmuşlar gibiydi. Ne konuştuklarını bile tahmin edebiliyordum. İkisi de Barlas'ı kıskandırmak için bu işe giriştiğimi düşünüyordu kesin. Öyle ki Bade hiç çekinmeden dobra bir şekilde bu soruyu sormuştu.

"Pamir'i tanımamın Barlas'la bir ilgisi yok. Yemin ederim ki yok." dedim bana inanmalarını umut ederek. O sırada kapı zili çalınca gelen kişiye içimden teşekkür ettim. Beni Pamir hakkında konuşmaktan kurtarmıştı.

"Kim ki bu şimdi?" Koray meraklı görünürken Ateş kapıya bakmak için ayaklandı. "Bizimkilerdir."

Ateş'in konuşması üzerine Aysun sarı saçlarını elleriyle düzeltti. Çetin'in geldiğini düşünüyordu sanırım. Ona hala kızgındı ve telefonlarını açmıyordu. Ama görmek istediği de belliydi.

Herkes merakla salon kapısına bakarken birkaç saniye sonra içeri Barlas'ın girdiğini gördük. Bacaklarını saran siyah pantolon üzerine yine aynı renk bir sweatshirt giymişti. Her zamanki gibi karizmatik görünüyordu. Tek başınaydı, yanında kimse yoktu. Ne için geldiğini de çok iyi biliyordum.

"Barlas!" Bade ayağa kalkıp ona sarıldı. "Hoş geldin."

Barlas beni burada görmeyi beklemediğini belli eden bir bakış attı. Bade'ye olanları anlatmak için buradaydı. Anca vakit bulmuştu sanırım.

Bade'ye hiçbir şey anlatmadığımı hemen anlamış gibiydi. Bade'yi sinirli görmediği içindi bu düşüncesi muhtemelen. Anlatılanlardan sonra bana karşı sakin kalmazdı. Suçlayacağı tek kişi ben olacaktım.

"Berat kaçtı!"

Barlas'tan başka bir şey duymayı beklerken dediği şeyle şok olduğumu hissettim. Aynı şey Bade'ye de olmuş gibiydi. Kaşlarını çattı. "Nasıl olur?"

"Bir işim vardı. Berat'a göz kulak olmaları için fabrikada çeteden birilerini bırakmıştım. O esnada olmuş. Nasıl yaptı bilmiyorum ama kaçmış işte şerefsiz!"

Bade ve Ateş bakıştılar. İkisinin gözlerinde de endişe görüyordum. Yine onlara bela olacaklarını biliyorlardı.

"Ne olacak şimdi?" Aysun korkuyla ayaklandı.

"Yakalayacağız!" Barlas bu konuda kendinden emin görünüyordu. Ama sinirliydi de. Muhtemelen kaçtığı için kendini sorumlu tutuyordu. O katilden intikam alamamıştı. Onun hıncını da Berat'tan çıkaracağını

biliyordum. Siniri de bu yüzdendi zaten. Ondan da çıkaramamış, elinden kaçırmıştı.

"Bu sefer kolay olmaz!" Bade'nin endişeleri vardı. En büyük endişesinin de Ateş'e bir zarar verecek olması olduğunu biliyordum.

Barlas Bade'nin omzuna elini koydu. Onu rahatlatmak istiyordu "Zor olsa da olacak! Elimden kurtulamaz!"

"Dikkatli olmalıyız." Ateş Bade'yi uyarıyordu. Berat'ın ne kadar tehlikeli olduğunu hepimiz biliyorduk. İntikam istiyordu. İntikam alacağı ilk kişilerin de Bade ve Ateş olacağını tahmin etmek zor değildi. Fırsatını bulduğunda ilk onları hedef alacaktı.

"Tek başına nasıl kaçar anlamıyorum! Şu katil yardım etmiş olmasın ona?" Bade'nin sorusuyla Barlas'la bakışlarımız birleşti.

Söyleyeceğini biliyordum. O benim gibi yapıp susmazdı. Zaten susması için de bir neden yoktu. "Katil artık yok!" dedi gözlerime bakmaya devam ederek. İnadıma yapmamıştı. Söylemek zorunda hissettiği için yapmıştı. Arkadaşlarından bir şey saklamazdı, biliyordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Koray ve Aysun gerginlikten konuşmuyor olmalıydılar, Barlas'ın ölümden bahsedeceğini biliyorlardı. Bade ve Ateş ise şaşkınlıktan konuşamamıştı. Ben zaten konuşacak durumda değildim. Kendimi suçlamakla meşguldüm.

Biran sonra Bade'nin ince sesi duyuldu. Daha fazla sessiz kalamamıştı "Ne demek o Barlas?"

"Öldü demek!"

Bade'nin gözleri kocaman oldu. Ateş ise bu duruma inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Bade Barlas'tan şüphe ederken "Nasıl... Yoksa sen mi..." Cümlesine devam edemedi bile. Barlas kafasını iki yana sallayarak Bade'nin içini biraz da olsun rahatlattı. "Ben ona dokunmadım. Onu Pamir Yaman öldürdü!"

Herkesin bakışları bir anda bana döndü. Kendimi hedef tahtası gibi hissetmiştim. Çünkü elimizde ne Berat vardı ne de o katil. Tek hedef bendim. Benden hesap sorulacaktı. Başıma bunun geleceğini biliyordum. Bade'nin gözlerindeki sorgulayıcı ifadeyi görebiliyordum.

"Bunu biliyor muydun?" dedi yanıma yaklaşarak. Karşısında kardeşi gibi gördüğü arkadaşı duruyordu ama bunu umursamadan bağırdı. "Neden onu durdurmadın?"

Aniden gözlerim doldu. Kendimi bu konuda zaten suçlu görürken Bade'nin de suçlamasına dayanamıyordum. Oturduğum yerden ayağa kalkıp "Öldüreceğini bilmiyordum!" dedim kendimi savunarak. Sanki savunulacak bir tarafım vardı. Neyi savunuyordum ki? O katil benim yüzümden öldürülmemiş miydi?

"Bunu neden yaptı?" Bade benden bir açıklama bekliyordu. Kızacağı şeyler olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Sevgilisine ceza vermek istemiş." dedi Barlas bir yalan uydurmamı beklemeyerek. Zaten böyle bir şey yapacağım yoktu. Artık bir kaçış aramıyordum. Nereye kadar kaçabilirdim ki? Yalanlarla ne kadar yol yürüyebilirdim?

"Sevgilisi mi?" Bade benim gözlerime bakarak sordu bu soruyu. İnanmak istemiyor gibi bir hali vardı. Biraz sonra da hesap soracağı muhtemeldi. Burun deliklerinin sinirden şiştiğini görebiliyordum.

"Öykü Pamir'le birlikte." dedi Barlas bundan hoşnut olmadığını belli eden bir sesle. "Yani öyle olduğunu söylüyor."

Bu konuda hala şüpheleri olduğunu belli etmişti. Bana inanması için ne yapmam gerekiyordu, Pamir'i onun gözleri önünde öpmem mi?

Bade hayal kırıklığına bulanmış bir soru yönlendirdi bana. Gerçeği bir de benim ağzımdan duymak istiyordu herhalde "Bu doğru mu?"

Gözlerinin içine bakarken yaşlar bir bir yanaklarıma döküldü. Doğruyu söyleyemediğim için ona da yalan söylemek zorunda kalmıştım. Neyi inkar

edecektim ki? "Doğru!"

Sinirle aniden kollarımdan tutup beni sarstı. "İyi misin sen? Kafan yerinde mi?"

"Bade..." dedim kendimi savunmak için ama beni konuşturmadı bile.

"Kes!"

Hızla kollarımı bıraktı ve inanamayan gözlerle birkaç saniye yüzüme baktı. "Bir çete lideriyle birliktesin, üstelik aradığımız katili öldüren bir çete lideriyle birliktesin ve bizden bunu gizliyorsun! Derdin ne senin?"

Yüzümü yere eğdim. Sinirliydi, şimdi konuşmanın ne yeri ve ne de zamanı olmadığı için susmayı tercih ediyordum.

"Katili öldüreceğini biliyordun, değil mi?" dedi hesap sorarak.

Karşımdaki Bade mi diye sorguladım bir an. Benden böyle bir şey nasıl beklerdi? "Hayır, yemin ederim ki bilmiyordum!" dedim inanmasını umarak. Bana kızgın olduğunu biliyordum ama beni suçlaması kanıma dokunuyordu.

"Bana sevgilini koruma!" diye bağırınca ben de bağırdım "Onu koruduğum falan yok! Bilsem ona engel olurdum!"

Bade dudaklarını büzüp sertçe kolumu tuttu "Yalan söyleme!"

Ben de sinirlenmiştim ama hüzün daha çok deşiyordu kalbimi. Bana inanmayışı içerlememe neden oluyordu "Yalan söylemiyorum!"

"Bade bırak kızı!" diyerek beni onun elinden kurtarmaya çalıştı Aysun.

Bade direkt elini üzerimden çekti. Canımı yakmamıştı zaten ama kalbimi paramparça etmeyi başarmıştı. "Sana kardeşim dedim ben, umarım bize ihanet etmemişsindir!" dedi gözleri dolu bir şekilde. Sonra da hızla salonu terk etti. Odasına gitmişti herhalde.

Ateş'le bakıştım. Aynı hayal kırıklığı onun gözlerinde de vardı. Bir şey der diye bekledim ama kafasını hafifçe sağa sola oynattı ve Bade'nin peşinden gitti.

Onların gidişiyle Barlas'ı hedef aldım. Hırsımı alacak birini arıyordum. Şanslı kişi o olmuştu. Yanına yaklaşıp olabildiğince yüksek sesle konuştum. "Söylemek zorunda mıydın?"

Ben çok sinirliydim ama o benim aksime gayet sakindi "Hiçbir sır gizli kalmaz." dedi alay edercesine. Daha sonra cebinden araba anahtarı çıkarıp bana uzattı "Al bunu sevgiline geri ver!"

Pamir'in sevgilim olduğuna inanmadığını bir kez daha belli etmişti. Çünkü birlikte olduğumuzu düşünseydi asla sevgili kelimesini vurgulayarak söylemezdi.

"Cesedi ne yaptın?" dedim merakla. Sinirim bir anda yerini meraka bırakmıştı. O cesedin bulunması demek başımızın belaya girmesi demekti. Tamam, öldürdüğümüze dair hiçbir kanıt yoktu ama öldürmediğimize dair de bir kanıt yoktu. Pamir o arabayla mobese kameralarına yakalanmış olsa bile işin içinden sıyrılırdı. Zaten kullandığı araç plakasızdı. Bu onun için zor olmazdı.

Barlas'ın sorduğum soruya cevap vermeyeceğini anlayınca kafamı Aysun ve Koray'a çevirdim. "Gidelim mi?"

Ona ısrar etmemi istiyordu herhalde ama bunu yapmayacaktım. Burada olduğuna göre cesedi yok etmeyi başarmıştı. Soru sormam bile hataydı.

İkisi de beni onaylayınca koltuğun üzerinde duran çantamı aldım ve yürümeye başladım. Tam Barlas'ın yanından geçiyordum ki kolumdan tutup beni durdurdu. "Pamir Yaman hangi cehennemdeyse bana söyleyeceksin!"

Bir anda sinirlenmişti. Sebebi neydi, onu umursamamam mı?

"Yeni mekanlarını bilmiyorum." dedim dürüstçe. Gerçi bilsem de söylemezdim. Bunu çetesindeki arkadaşlarım için yapmazdım. Onun için değil.

"Sevgilisinden bunu saklamaz!" diyerek yine alaylı konuştu. "Yoksa ona ihanet etmek yerine susarak bize mi ihanet etmeyi tercih ediyorsun?"

Sözleriyle bir insan nasıl tahrik edilir iyi biliyordu. Derdinin beni kızdırmak olduğuna emindim. Yine aynı taktiği uyguluyordu. Kızdırarak benden cevap almaya çalışıyordu.

Sessiz kalacağımı anlayınca sözleriyle ortalığı daha da alevlendirdi. "İhanet etmeye alışıksın sonuçta. Senin için kimseye ihanet etmek zor olmaz. Öyle değil mi?"

Gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadı. Baktığı her saniye, hatta her salise canımı yakmaya yemin etmiş gibiydi. Elbette eski defterlerin konusunu açarak canımı yakacaktı. Çünkü kendisinin de canı yanıyordu. Herkes yandığı kadar yakardı. Belki de yandığından da fazla...

Kendime gelirken elinden kurtulup hızla orayı terk ettim ve Koray'ın arabasına oturdum. Bizimkiler de arkamdan hemen gelmişlerdi. Aysun arka koltuğa, yanıma otururken Koray şoför koltuğuna yerleşip bana baktı. "Kızım o neydi öyle ya?" dedi büyük bir şaşkınlıkla

Anlayamamış gibi yüzüne baktım "Ne?"

"Barlas'ın bakışları diyorum. Ne iş?"

"Bakışları mı?"

"Sana nasıl baktığını fark etmedin mi?" diye sorunca afalladım. Neden bahsediyordu?

"Ona ne yapmış olursan ol hala içinde sana karşı bir şeyler var bence." dedi saçmalayarak.

Ah, şu beni öpme meselesi yüzünden böyle konuşuyordu kesin. Ona olayı anlatınca şok olmuştu. Sebebini çok farklı şeylere yormuştu ama ben gerçeğin farkındaydım. Böyle bir şey asla olamazdı. Koray dışarıdan bakan bir göz olarak bunları diyordu ama Barlas'ın bana karşı neler hissettiğini ancak ben anlayabilirdim. Koray onun bakışlarını yanlış yorumlamış

olmalıydı. Barlas'ın bakışlarındaki öfkeyi ve kırgınlığı görebiliyordum. Bunların yanında bana acıdığının da farkındaydım. Pamir'i yanımda görmek bana acımasına neden oluyordu. Belaya bulaştığımı fark etmişti. Beni ondan kurtarmak istiyordu. Bakışlarındaki negatif hislerin yanında tek pozitif his ancak bir acıma olabilirdi.

"Saçmalama Koray!" diyerek kızınca Aysun da benim gibi kızdı. "Aynen Koray saçmalama. Öykü'ye karşı bir şeyler hissetse neden onu terk etsin ki?"

"Görünce içinde yeniden bir şeyler olmuştur belki, olamaz mı?" dedi Koray hala kendini haklı görerek.

Aysun uzanıp koluna bir tane geçirdi "Kafanda kurma. Barlas'ın hayatında biri var mı daha onu bile bilmiyoruz. Hem şu Simay denilen kızı ne çabuk unuttun. Belki de onunla birliktedir."

İç çekişimle birlikte gözlerim dışarı kayınca Aysun'un elimi tuttuğunu fark ettim. Halime üzülmüş gibiydi. "İşler iyice boka sardı Öykü. Barlas Pamir'le birlikte olduğunu değil de çetesinde olduğunu öğrenirse olay çıkacak." Anında konuyu değiştirmesini Simay konusunu açmış olmasına bağlıyordum. Ağzından kaçmıştı herhalde. Yoksa ondan bahsetmez, eski anıları hatırlamama neden olmazdı.

Silkinip kendime gelirken ikisini de uyardım "Öğrenmemeli. Bu konuda ağzınızı yoklarsa sakın bir şey kaçırmayın!"

İkisi de beni onaylayınca yeniden dışarıya çevirdim bakışlarımı. Aysun da sessizleşmişti. Koray önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Bir süre sonra genel bir muhabbet döndü arabada.

Yaklaşık yarım saat sonra bizim evin bulunduğu sokağa girince gözüme bizimkilerden birinin arabası çarptı.

"Ali değil mi bu?" dedim arabayı göstererek. Yanından geçtiğimiz arabanın içine bakarken Koray beni onayladı. "Evet o."

O da bizi fark etmişti ama bir şey yapmadı. Kaldırım kenarına park ettiği arabanın içinde oturmaya devam etti.

Şaşırmıştım. Onun bizim sokakta ne işi vardı ki?

"Barlas seni Pamir'den koruyor sanırım." dedi Aysun ortaya bir fikir atarak. "Bence sevgiliyiz yalanını yemedi."

Açıkçası bana da öyle geliyordu. Onu inandıramamıştım. Ama ne yapıp edip bir yolunu bulacak, ona bunu inandıracaktım.

Koray arabayı bizim evin önünde durdurunca "Akşam görüşürüz." deyip arabadan indim. İkisi de buradan uzaklaşınca Ali'nin neden burada olduğunu öğrenmek için yanına gitmek istedim. Onun ağzından laf alınmazdı ama en azından deneyecektim. Tam ona doğru adımlayacaktım ki Demir'in Almila'yla birlikte evden çıktığını görünce durdum.

Hemen onlara doğru yürüdüm. "Demir!"

Beni görünce ikisi de durdu. Almila boş gözlerle yüzüme bakıyor, Demir ise suratında sinsi sırıtışını gezdiriyordu. Beni gördüğüne memnun olmamış gibiydi. Yapay gülüşünden anlıyordum.

"Nereye böyle?" dedim anlamak istercesine.

"Tımarhaneye!" dedi bıkkınca "Dün sorgu sual, bugün sorgu sual. Sonunda sorularınla beni delirttin. Almilacığım da sağ olsun yalnız kalmayayım diye benimle geliyor. Orada biraz takılacağız."

Yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı "Babası da onu delirtmiş." Geri çekilip küçük bir kahkaha attı "Anlayacağın iki dost takılabilecek en güzel yerde takılacağız. Bizimle gelmek ister misin? Eminim orada sana uygun bir yer de vardır."

Sinirlendiğim için dişlerimi birbirine bastırıp sertçe kolundan tuttum. Anında yüzü buruştu. "Kolumu tutarken kaslarımı sıkma Öykü. Şişme onlar, zarar görüyor."

Gücenmiş gibi kolunu benden kurtarıp Almila'ya baktı. "Almilacığım sen arabada beni bekle. Öykü'yle küçük bir konuşma yapıp hemen geleceğim."

Kıza baktım. O da bana bakıyordu. Gülmüyor, konuşmuyor, soğuk bir tavır sergiliyordu. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. Bir sorunu vardı. Babasıyla ilgili olduğunu anlayabiliyordum. Demir'in de her şeyden haberi vardı. Ona konuşmuş olmalıydı.

Almila arabaya doğru adımlarken Demir'e çevirdim yüzümü. "Ne istiyor senden?"

"Her kızın istediğini." diyerek çapkınca göz kırptı. Bu alaylı hallerinin beni irite ettiğini bilirdi. Ona ters ters baktığımı görünce eğlenircesine konuştu "Kızınca çok çirkin oluyorsun be Öykü. Hayır, normalde de çirkinsin ama böyle sanki daha farklı bir çirkinlik geliyor sana. Yapma böyle. Öyle kalırsın bak."

"Ne zaman ciddi olmayı öğreneceksin sen?" dedim kızgınca

"Simay'a kavuştuğumda." deyince gözlerimi devirdim "Belanı bulduğunda yani?"

Cıkcıkladı "Çok ayıp, Simay duysa ne kadar üzülür."

Onunla konuşmak her seferinde enerjimi tüketiyordu. Ofladım "Bana bak, sen bu kızla takılmıyorsun değil mi?"

Sır verir gibi sessiz konuştu "Babası para babası, neden takılmayayım? Hep siz kızlar mı cüzdanı kalın olanla takılacaksınız. Biraz da biz erkekler takılalım."

Arabanın yolcu koltuğunda oturan Almila'ya gülümseyerek el salladı. Sonra bana döndü. "Fark ettin mi, Simay'a da benziyor biraz. Saçları kızıla boyasak aynı Simay." İki kaşını da yukarı aşağı oynattı "Ne demişler sarışının adı, esmerin tadı, kızılın..."

Ne diyeceğini anlayıp sözünü yarıda kestim "Ya bir sus ya!

Şaşırmış gibi yaptı "Ne var be? Kızılın kaçanı diyecektim. Simay beni bırakıp kaçtı ya, ondan yani."

Çatık kaşlarla yüzüne baktım. Onu öldürmenin bir yolunu arıyordum. Katil edecekti beni!

"Senin bakışlar değişti, ben en iyisi kaçayım." dedi gitmek üzereyken. Montundan tutup onu durdurdum. "Onun senden ne istediğini bana söyleyeceksin Demir. Yoksa babasına seni şikayet ederim!"

Pahalı marka montunu yavaşça elimden kurtarıp yine cıkcıkladı. "Kız babasından kaçıyor senin şu yaptığına bak!"

"Kendi mi söyledi sana bunu?" dedim merakla

Kafası oynadı "Babasından dayak yiyormuş zavallı!"

Almila'ya baktım. Kolundaki morlukların sebebini şimdi anlamıştım, zaten babasından şüphede etmiştim ama yine de Demir'e inanamazdım. O çok nadir doğruyu söylerdi. Uyduruyor olabilirdi. Belki de daha fazla soru sormayayım diye yapıyordu bunu.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?" dedim tekrar ona bakarak.

"İnanmayacaksın ama bu sefer doğruyu söylüyorum." deyince arabaya doğru bir adım attım. "Onunla konuşmalıyım."

"Şimdi değil!" diyerek önümü kesti. Bir yere gidiyorlardı. Nereye diye sormadım çünkü cevaplamayacağını biliyordum.

"Geri getirecek misin?"

"Söz veremem." dedi kaçar gibi.

"Demir!" dedim bağırarak. Beni hiç umursamadı ve arabasına atlayıp hızla gaza bastı. Almila ona ne anlatmıştı, Demir onu nereye götürüyordu, babası gerçekten Almila'yı dövüyor muydu merakta kalmıştım.

Bugün Macit Bey'le iş görüşmem vardı. Onunla çalışacaktım ama nasıl biri olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Koray patronundan çok memnundu, sürekli onu övüyor, iyi biri olduğunu söyleyip duruyordu. Demek ailesine karşı öyle değildi. Belki de öyleydi ama Demir'in uydurmaları yüzünden bende farklı düşüncelere kapılıyordum.

Peki ya doğruysa? Kız evden kaçmıştı. Babası geri döneceğini söyleyerek umursamaz bir tavır takınmıştı. Baba kız arasında bir sorun vardı. Belki bu işe hiç bulaşmamalıydım ama Macit'in Pamir'le de bir ilgisi olduğu için neler olduğunu öğrenmeliydim.

Eve doğru adımladım. O sırada aklıma Ali gelmişti. Yanına gidecektim ama yoktu, gitmişti. Belki de onu gördüğümüzü fark ettiği için gitmek zorunda kalmıştı.

Umursamadan eve girdim. "Anne ben geldim!" diye seslendim ama bir cevap alamadım. Salona geçip baktığımda Cengiz abiyi yerinde göremedim. "Anne!" diye seslendim tekrar. Yine cevap alamadım. Bütün evi dolaştıktan sonra burada olmadıklarını anlayıp dışarı çıktıklarını düşündüm. Cengiz abinin durumu her geçen gün daha iyiye gidiyordu ama dışarı çıkacak kadar iyi değildi henüz. Neden çıkmışlardı ki şimdi? Hastaneye mi gitmişlerdi acaba? Cengiz abi bunu istemediğini kaç kere dile getirmişti, annemin onu zorla götürecek hali yoktu. Başka bir yere gitmişlerdi herhalde.

Annemi aramıştım ama açmadı. Cengiz abi de cevap vermiyordu. Bu durumda yemeğe gitmek için annemden izin alamayacaktım. Belki de evde olmaması benim için iyi bir fırsattı. Bir de izin koparma derdine girmeyecektim.

Kısa bir duş aldıktan sonra hemen odama geçip hazırlandım. Üzerime askılı, mürdüm rengi kısa elbise seçip altıma bej bir topuklu giymiştim. Makyajım her zamanki gibi doğal tonlardaydı. Hızla maşa yaptığım saçlarımı da arkadan tokayla tutturup, üzerime deri montumu geçirdim.

Yemek için evde Macit Bey'in göndereceği çalışanlarından birini beklerken kapının çaldığını duyup hızla oraya doğru koştum. Açtığım kapıda

karşımda başka birini beklerken Pamir'i görünce sorgulayıcı bir bakış attım. "Senin burada ne işin var?"

Üzerine giydiği siyah boğazlı kazak ve onun üzerine geçirdiği gri kabanıyla karşımda dururken ellerini arkasında tutmuş hayran dolu bir bakışla beni süzüyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Önce şaşkınlıktan birkaç saniye konuşamadım. Onu burada görmeyi beklemiyordum. Neden gelmişti ki? Bir şey mi olmuştu. "İş yemeği." diyebildim kısaca

"İş?" dedi kaşlarından birini kaldırarak. Ona daha önce bundan bahsetmediğim için meraklı görünüyordu.

"Macit Bey'le çalışacağım, bana iş teklif etmek istiyor." deyince kafasını yere eğip gülümsedi. Biran sonra yine bana baktı. "Benden izin almadın." Hoşuna gitmeyen bir durumla karşı karşıyaydı. Macit'in yanında çalışmamın işine geleceğini biliyordum. Yine de bundan hoşnutmuş gibi davranmadı.

"Gerek duymadım." dedim ona boyun eğmeyerek. Sinirlenir zannediyordum ama yüzünde mimik dahi oynamadı.

Gözleri anında içeri kaydı "Yalnızsın sanırım."

"Değilim!" dedim buradan hemen gitmesi için uydurarak. Annemlerin ne zaman geleceğini bilmiyordum. Eğer annem Pamir'le karşılaşırsa yeni bir yalan üretmek zorunda kalacaktım. Bu şu an tercih ettiğim bir şey değildi. Benim için o kadar fedakarlık yapan kadına yalan söylemek istemiyordum artık.

Sanki bir yalan makinesiymiş gibi hemen yalanımı yakaladı "Yalnızsın." dedi bundan emin bir şekilde.

Sesimi çıkarmadım. Onu istemediğimi anlasın istiyordum.

"İçeri davet etmeyecek misin?" dedi yüzsüzce

"Hayır."

Güldü "Benden bu kadar korkma."

Bunu bir katil mi söylüyordu? Şaka gibiydi gerçekten. Ondan korkmam için bir çok sebebim vardı. Başta da bana değer vermesi geliyordu. Bu değer bana kötü şeyler yapmasına neden olabilirdi. Kimseye acıyacağını zannetmiyordum. Merhametsiz herifin tekiydi.

Tepki vermediğimi görünce arkasına sakladığı çantamı bana doğru uzattı "Al, kaçarken gece kulübünde unutmuşsun."

Bunun farkındaydım zaten ama alma gereği duymamıştım. İçinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Neden çantamı dün getirmek yerine bugün getirmişti acaba? Belki de benimle konuşmak için bahane arıyordu.

Bana doğru uzattığı çantayı almamı beklerken gülümsedi "Silahın içinde. İstediğin zaman beni vurabilirsin."

Hiç şüphesiz bir gün bunu yapacağım kesindi. Onun gibi birinden ancak onu öldürerek kurtulurdum herhalde.

Hızla elinden aldığım çantayı vestiyere bırakıp tekrar ona döndüm. Teşekkür etmemiştim, o da böyle bir şey bekliyor gibi görünmüyordu.

"Şimdi girebilir miyim?" dedi silahıma güvendiğimi zannederek. Kenara çekilip içeri girmesine izin verdim. Ona karşı çıkmak istemiyordum. Çok kalmayacağını tahmin ettim. Uzun konuşacak olsa buraya gelmezdi.

İçeri geçerken elinde ünlü bir markanın karton poşetini tuttuğunu fark ettim. Umarım düşündüğüm şeyi yapmamıştır diye geçirdim içimden.

"Annem ne zaman döner bilmiyorum." dedim ima yoluyla çok kalmasını istemediğimi belirterek. Bunu zaten yüzümden de anladığına emindim.

Salona geçer zannediyordum ama holde durup bana doğru döndü. "Çok kalmayacağım zaten." Buna ne kadar memnun olduğumu tahmin bile edemezdi.

"Cesedi ne yaptınız?" dedi merakla.

Bunu soracağını tahmin etmemiştim. İlgilenecekse neden bize bırakmıştı ki? "Barlas götürdü, ne yaptı bilmiyorum!" dedim biraz sitemkar bir şekilde. Arabanın anahtarı bendeydi ama ona vermedim. Barlas'a sormam gereken soru şu an aklıma geliyordu çünkü. Araba neredeydi ki? Barlas anahtarı teslim etmişti ama arabanın nerede olduğunu söylememişti. Evimin önünde de değildi. Buraya da bırakmamıştı. Of! Ne geçiyordu bu çocuğun aklından yine?

"Sana söylemedi mi?" dedi ilgili bir şekilde

"Hayır."

Gözleri sadece benim üzerimdeydi. İçeriyi incelememişti bile. "Onun geri dönmesi sana ne hissettirdi?" dedi beni şaşırtarak.

Buraya bu konu hakkında konuşmak için gelmemişti umarım. Omzumu silkip "Bana karşı çok ilgilisin." dedim.

Başıyla beni onayladı "Sana değer verdiğimi biliyorsun."

"Evet ama beni cezalandırıyorsun." deyince gülümseyen yüzünün düz bir hal aldığını gördüm. Sessizleşti. Onu tanımasam bundan hoşnut olmadığını düşünecektim.

Onun evime gelişiyle negatif düşüncelerle dolmuştum. Sanki ortama bile negatif enerjiler yayıyordu. Onu gördüğümde de, sesini duyduğumda da, ondan bahsedildiğinde de hep aynı duyguya kapılıyordum. Nefrete. Yine de karşısında iyi rol oynuyordum.

"Neden o katili öldürdün?" diye sordum sakince. Fırsatını bulmuşken sormak istemiştim. Tek derdim düşündüğüm şeyin doğruluğunu kendime ispatlamaktı.

"Karaman'la gittiğin için." deyince bakışlarım sertleşti. Oynamaya çalışsam da bakışlarım kendimi ele veriyordu.

"Benim yanımda kalmalıydın." dedi baskın bir sesle.

"Peşinde biri varmış!" diye savunma yaptım.

"Kimse yoktu." dedi kafasını iki yana sallayarak "Bu bir tuzaktı. Hangimizi seçeceğini düşündüğüm için kurduğum bir tuzak!"

Şaşkınlığım birkaç saniyeden fazla sürdü. Hangi ara düşünmüş, hangi ara planlamıştı bunu? Daha da önemlisi, neden böyle bir şeye ihtiyaç duymuştu? Kimi seçeceğimin onun için ne önemi vardı ki?

Yüzünde hayal kırıklığıyla yoğrulmuş öfke kol geziyordu "Onu seçtin!"

"Canımı kurtarmayı seçtim." dedim reddederek. Bana göre bu bir seçim bile değildi. Doğru olanı yapmıştım. Pamir'in yaptıkları artık can sıkmaya başlamıştı.

Onu tanıdığım günden beri onda gördüğüm tek şey tehlikeydi. Bu tehlikenin her geçen gün daha da fazlalaştığını seziyordum. Bir türlü uyanamadığım kabus gibiydi. Beni korkuya tutsak ediyordu.

"Ona benden daha fazla güveniyorsun." Sesinde kıskançlık mı vardı onun? Daha neler! Pamir Yaman'ın birini kıskanacağını hiç zannetmiyordum. Zaten kendiyle Barlas'ı kıyaslamasını da anlamıyordum. Neydi sebebi, egosu mu?

"O bir katil değil!" dedim çekinmeden.

Buna aldırış bile etmedi. "Geride ölmüş bir kalp bırakmak da katillik sayılır."

Bazen haklı konuşmaları vardı. Şimdi de o konuşmalardan birini yapmıştı. Bir gerçeği yüzüme vurmuş, beni eski anılara döndürmüştü. Tehlikeli biri olmasa onun gibi biriyle dertleşebilirdim. Gücü ve kudreti karşısındakine de bunu yansıtacak gibiydi. Hiç beyazı yoktu. Ruhu üzerine giydiği kazak kadar simsiyahtı. Onun gibi olsaydım eminim ki yanında çok daha fazla güçlenirdim. Her anlamda. Fakat ben Öykü Günay'dım. Ne siyah, ne beyazdım. Ortasıydım ben tehlikenin. Griydim. Ne çok kötü, ne de çok iyi olamazdım.

"Şu ana kadar sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Ne kalbine, ne bedenine." dedi kendini masummuş gibi göstererek.

Sahte bir gülümseme kondu yüzüme. "Verdiğin psikolojik zararlar neydi peki?"

Cevabı hazırdı "Bir ceza vermek zorundaydım."

Onun uslandırma şekli buydu işte. Yanlış yapana ceza vermek. Kabul etmeliydim ki iyi cezalandırıyordu. Ama kimi ne kadar uslandırırdı onu bilemezdim.

Dik dik baktığımı görünce aklına bir şey gelmiş gibi dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Yoksa cezayı bedenine mi uygulama mı isterdin? Tıpkı Karaman'ın yaptığı gibi?"

Afallamıştım. Bunu da mı biliyordu? Nasıl öğrenmişti acaba? Her şeyden haberi vardı. Hakkımda bu kadar şey öğrenmesi çok garipti. Her çete üyesini bu kadar araştırmıyordu herhalde. Peki neydi benimle bu kadar ilgilenmesinin sebebi? Hırs mı?

"Kendini onunla kıyaslıyormuşsun gibi geliyor." dedim düşüncemi belirterek.

İnkar etmedi "O benim rakibim."

"Aynı işi yapmıyorsunuz bile."

"İş konusunda rakibim olamaz zaten." deyince sustum. Gözlerindeki manalı ifadenin farkındayım.

"Hangi konuda olduğunu sormayacak mısın?" dedi bir bekleyiş içinde. Elbette sormayacaktım. Farkındaydım ama bunu duymak istemiyordum.

Yüzüne bakmadan konuşurken "Annem gelmek üzeredir." dedim. Gitmesini umuyordum. Kaldığı her saniye gerim gerim geriliyordum.

"Bu senin için." diyerek karton poşeti bana uzatınca şaşınca ona baktım. Ah hayır, düşündüğüm şeyi yapmıştı işte.

Yine sanki masummuş gibi gülümsüyordu "Özür hediyesi olarak kabul et."

Özür hediyesi mi? Yaptığı şeyin bir özrü olabilir miydi? O bizden intikam hırsımızı çalmıştı. Bunun ne affı ne de özrü olamazdı!

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" diye bağırdım umarsızca "Hem cezalandırıp hem hediye mi alıyorsun?" Derdi neydi, beni öfkelendirmek mi?

Onun hiçbir şey için pişman olmayacağına emindim. Ama yüzünde öyle bir ifade vardı ki pişmanmış rolü oynuyordu sanki "Sinirlenince ceza işini fazla abartabiliyorum. Üzgünüm."

"Arkadaşlarımızın katilini öldürdün sen!" dedim büyük bir yüreklilikle. Çekip burada beni de öldürebilecek bir katile cesaretle içimden her geçen şeyi söyleyebiliyordum. Delirmiş olmalıydım!

"İyi yanından bak, intikamınızı aldım." deyince ona sinirle kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı!"

Sinirden tüm bedenim titriyordu. Bana hiç böyle olmazdı. Pamir benim hücrelerime kadar işlemiş bir zehirdi. Bu zehir yok edilmezdi. Bitmezdi. Tek çare zehrin beni yok edişini izlemekteydi. Çünkü sonunda olacak şey buydu.

Onu bana verdiği silahla vursam anca rahatlardım. İçim bir tek böyle soğurdu. Ama yapamazdım. Griyken siyaha dönüşemezdim.

Gözleri üzerimdeyken omuzları kalkıp indi. Öfkemi fark etmiş olmalıydı ki karşı gelmedi. Tam çıkacakken gözleri elindeki poşete kaydı ve kenara bıraktı. Çıkmak üzereyken tehditkar bir sesle konuştu. "Sadece değer verdiğim kişilere hediye alırım. Bu hediye sana özür babında alındı, onu üzerinde göreceğim. Benimle sakın inatlaşmaya kalkma Maviş. Zararlı sen çıkarsın!"

Hızla yürüyüp evden çıkınca aceleyle ona yetiştim "Bekle!"

Tam bahçe kapısının orada durdu. Sırtı bana dönüktü.

"Beni çetene isteyen kimdi?" dedim bir cevap vermesini umarak. Bana verdiği değer bu soruyu sormama neden olmuştu. Artık öğrenmeliydim. Değer meselesinin altında bir iş olabilirdi. Bu beni çetesine isteyen kişiyle bile ilgili olabilirdi. Bana bir cevap vermeliydi.

Babamdan bahsetmişti bana, yoksa o kişi... Sakin kalmaya çalıştım. Öfkemi bana bir isim verene kadar kontrol edecektim.

Yavaşça bana dönünce bir süre yüzümü inceledi "Bunu başka zaman konuşmalıyız."

"Öğrenmek istiyorum!" dedim itiraz ederek "Hemen!"

Şimdi konuşmak istemediğini belli eden bir ifade vardı yüzünde ama ısrar edeceğimi de anlamıştı. Belki de bunu bana söyleme konusunda kararı değişmişti. Hem niye bana böyle bir şeyi itiraf ediyordu ki? Bu çok garipti.

Derin bir nefes alıp ellerini kabanının ceplerine soktu. Konuşurken gözlerime bakmamayı tercih etmişti. "Karaman'dı!"

Duyduğum isime inanamıyormuşçasına kaşlarımı çattım. Şok içindeydim. Düşünceler zihnimi ele geçirmiş, bunun doğruluk payını tartıyorlardı.

"Olamaz!" dedim içimden. Bunun reddeden bir şey vardı bende. Babam olduğunu düşünürken onun ismini duymak...Aptal mıydım? Neden reddediyordum ki sanki, doğru olacak kadar nefret etmiyor muydu benden? Oydu işte! Pamir'i hayatıma sokan, beni tehlikeye atan, bana böyle bir oyun oynayan oydu?

"Siz tanışıyor muydunuz yani?"

Sorabildiğim tek soru bu olmuştu. Anlayamıyordum. Bu gerçek miydi? Bir cevap vermesini bekliyordum ama hala bana bakmayıp sessiz kaldığını görünce içimi kaplayan öfkeyle bağırdım. "Neden yaptı bunu?"

Bir yanım duyduklarıma inanmak istemiyordu, diğer yanımsa olabilir deyip beni buna inandırıyordu. O değil miydi yıllar önce beni terk edip giden,

neden inanmıyordum ki? Sevgilim değildi artık, eskiden tanıdığım adam değildi. Bir yabancıydı. Canımı yakmak isteyen bir yabancı.

Pamir'in gözleri bana dönerken cevap vermesini beklemedim. Cevabı biliyorken bir cevap bekleyemezdim. "Benden intikam istiyor, değil mi!" dedim sessizce.

Demek beni Pamir'den korumak istemesinin nedeni de buydu. Böyle yaparak aklımı karıştırmak istemişti. Şimdi Pamir'e işkence olayını kimin anlattığını da anlıyordum. Ne yani? Her şey bana karşı kurulmuş bir komplo muydu? Barlas bu kadar acımasız mıydı? Ne geçecekti eline? Aklında ki neydi?

Şimdi ona daha da nefret depolamıştım. Daha da intikam, daha da hırs!

"Bana bunu neden söyledin?" Pamir'in ne yapmak istediğini anlayamıyordum. Bunu bana açıklayarak resmen Barlas'a ihanet etmişti. Ama çok da umurundaymış gibi görünmüyordum. Aralarında bir sorun olmuş olmalıydı. Belki de bu yüzden o katili öldürüp önümüze sunmuştu. Ah, nasıl bir oyunun içindeydim ben böyle?

Pamir bana olayları anlamam için birkaç saniye verirken oldukça sessiz görünüyordu. Yaptığı tek şey ne halde olduğumu incelemekti. Berbat bir durumda olduğumu görünce konuşmaya başladı "Kime güveneceğini bil diye yaptım!" dedi adımlarını bana doğru yaklaştırarak. Bakışlarında yine o manalı ifade vardı "Bu oyuna başlarken sana değer vereceğimi bilmiyordum. Bendeki yerin çok özel... Biliyorum aklın çok karışık ama sana her şeyin cevabını vermeye hazırım. Yeter ki bana güven."

Yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu. Gözlerim gelen arabaya doğru kayınca içindekinin kalbimin eceli olduğunu gördüm. Yine buradaydı. Neden?

Bizi görür görmez arabayı ani frenle durdurdu. Hemen gözlerimi üzerinden çektim. Ona bakmak istemiyordum. Onu görmek, sesini duymak, birkaç metre ötemde olduğunu bilmek sinirimi bozuyordu.

Bir insana ancak bu kadar nefret duyabilirdim. Benim hayatımı mahveden oydu. Bu neyin intikamıydı da bir kez daha mahvetmeye çalışıyordu.

Ben eski ben değildim. Önceden izin verdiğim gibi hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim. Madem oyun istiyordu o halde oynayacaktık! Karşısında nasıl bir Öykü olduğunu ona göstermenin zamanı gelmişti!

Pamir arkasına bakmamıştı ama sanki onun geldiğini yüzümden anlamış gibi bir hale büründü. "Oyununa oyunla karşılık vermek istersen sana yardım ederim." dedi beni şaşırtarak.

O da Barlas gibiydi. Kimseye güvenemezdim. Ama bu katil olayı yüzünden aralarının bozulduğunu anlayabiliyordum. Pamir'in gözlerinde hırs vardı. Tıpkı benimkine benzeyen bir hırs... Neler olduğunu öğrenecektim.

Ne yapacağımı hiç düşünmemiştim ama ani bir şekilde onu onayladım "Kabul!"

Şu dakika, şu saniye her şeyin bir başlangıcıydı aslında. Ben ondan zaten bir intikam alacaktım. Tek derdim onu kendi silahıyla vurmaktı. Bu yolda Pamir gibi bir belayı kullanacaksam bile buna razıydım. İntikam için yapamayacağım bir şey yoktu. Bunu kendime bir kez daha ispat ediyordum.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Pamir benden bir cevap beklerken gözlerim istemsizce dolmuştu. "Öp beni!"

Sanki benden bunu bekliyormuş gibi sıcak elini yüzüme koyup usulca dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Gözlerim hızla kapanırken tutunmaya daha fazla dayanamayan tek damla göz yaşım, yanaklarıma doğru intihar etti. Hüznün ya da içimdeki burukluğun yaşı değildi bu, içimde bastıramadığım öfkenin dışa vurma haliydi. Öylesine bir yaş değildi. Beni de, Barlas'ı da yakacak olan yaştı...

Şartlar değişmişti. Bundan sonra kim ne kadar yandıysa değil, kim ne kadar güçlüyse o kadar yakacaktı.

Hem de acı bir intikam ateşiyle!

Kuzularım biraz vaktiniz varsa burayı okuyun lütfen. Bir konuşma yapacağım.

Mesaj panomda yine linçlenmişim. Bunun üzerine biraz konuşacağım. Geçen hafta kafamı toparlayamadığım için bölüm atmadığımı söylemiştim. Buna rağmen bunun bir bahane olduğunu söyleyenler olmuş.

Arkadaşlar kafamı toparlayamıyorum ne demektir, yani yazacak durumda değilim demektir. Bir bahane uyduracak olsam hasta olduğumu, vakit bulamadığımı falan söyler sizi oyalardım. Bu mecrada hiçbir zaman size yalan söylemedim. Hep kendimi nasıl hissettiysem onları söyledim. Yazmak kolay değil. Beni yazan arkadaşlar daha iyi anlayacaklardır. Kafamı toparlayamadığımda nasıl güzel bir bölüm yazabilirim Allah aşkına?

Beni eski benle kıyaslamanızı anlıyorum ama bu bir hatadır. Eski ben daha farklıydı, şimdi ki ben daha farklı. insanlar değişebilir. Eskisi gibi olmayabilir. Geç bölüm atıyordum diye hikayeyi gözden çıkardığımı, sizi umursamadığımı nasıl düşünebilirsiniz? Üstelik kaç kere açıklama yaptım bu konu hakkında. Çete'yi seviyorum ve ne olursa olsun devam edeceğim. Ama benim başka sorumluluklarım da var. Elimden geldiğince hikayeyi hızlı yazıyorum zaten.

Evet, size bir soru sormuştum. Her hafta mı atayım yoksa iki hafta da bir mi diye ama her zaman kafamı toparlayamıyordum. Hayatımda bir şey oluyor ve tüm dengem altüst oluyor. Böyle durumlarda da kafamı toparlayamamam ve yazamamam normal. Gelelim bölüm gelmeyeceğini son gün söylemem meselesine. Bildiğiniz üzere bölümleri cumartesi günleri atıyordum. Haftaiçi bölüm yazarken belki cumartesiye bölüm yetiştiririm diye bir açıklama yapmıyorum. Çünkü geleceğini söylersem hevesleneceksiniz, gelmeyeceğini söylersem beni kıracak yorumlar yapacaksınız. Bu yüzden bende gelip gelmeyeceğini tam gününde söylemek zorunda kalıyordum. Yaptığım her şey gözünüze yanlış olarak batmasın. Beni yanlış anlamanızı istemiyorum.

Önceden bölümün ne zaman geleceğini söylemiyorum diye linçleniyordum şimdi kafamı toparlayamadığımı söyleyip yazmadığım için linçleniyorum. Sizi anlamadığımı zannetmeyin. Kötü bir niyetinizin olmadığının farkındayım, hikayeyi sevdiğiniz için de böyle yorumlar yaptığınızın farkındayım. Bakın hiç belli etmem ama normalde çok sinirli biriyimdir. Sadece sevdiğim insanlara kırılırım. Sizi seviyorum ve zaman zaman size de kızıp kırılabiliyorum. Bunların hepsi sizi sevdiğim için oluyor. Sevmesem açıklama bile yapmam.

Anladığım şu ki; düzenli bölüm gelmediği sürece hep böyle yorumlarla karşılaşacağım. Ama siz de şunu anlayın. Ben eski Funda Ayten değilim. Rica ediyorum beni eskiyle kıyaslamayın.

Bakın toparlanıp geri döndüm. Hikayeye burada devam etmeyebilirdim ama merakta kalmayın diye elimden geldiğince hızlı bölüm yazıp paylaşmaya çalışıyorum.

Ben hızlı yazmak istemiyorum mu sanıyorsunuz? Ama olmayınca olmuyor. Demek ki ben şu an bu hızda yazabiliyorum. Lütfen sizden tekrar tekrar rica ediyorum. Bana karşı daha anlayışlı olmaya çalışın.

Hızlı bölüm yazmak için ne kadar çabaladığımı bilemezsiniz. Bunların hepsini sizin için yapıyorum. Bakın bu kitap basılı bir eser. Ve basılı bir eseri burada yazmak bana bir şey kazandırmıyor. Ben burada yazıyorum çünkü merakta kalmayın istiyorum. Beklemeyin istiyorum. Kısacası bunu size değer verdiğim için yapıyorum.

Her ne kadar size kızsam da aramızda bir bağ var. Bugün bu kitap basıldıysa sizin sayenizdedir. Çok okunuyorsa yine sizin sayenizdedir. Ben size bu konuda ne kadar teşekkür etsem yetersiz kalır.

Tabii ki birbirimize kızabiliriz. Anlaşamadığımız noktalar olabilir. Birbirimizi seviyoruz diye her zaman anlaşacağız diye bir şey yok. Ama lütfen saygımızı koruyalım kuzular.

Bunu bin kere de yazabilirim. Sizi seviyorum. Bakın gerçekten seviyorum. Beni sorumsuz da görseniz seviyorum, kızsanız da

seviyorum, linçleseniz de seviyorum. Bu hiçbir zaman değişmeyecek ve aramızdaki bağı koparmayacak.

Bakın bu yazıyı buraya kadar okumuş olmanız bile hikayeye ve bana ne kadar değer verdiğinizi gösteriyor. Ben de bu kadar uzun yazmışsam aynı değeri size veriyorumdur.

Kendimi anlatma konusunda iyi değilimdir. Umarım açıklayıcı olmuştur.

Şimdi veda vakti. Hepinizi çooook öpüyorum kuzular. Bir dahaki bölüme kadar kendinize dikkat edin ve lütfen beni linçlemeyin :)

75.BÖLÜM

Bir insan hayatta kaç kere yıkılır?

Ben sayamadığım kadar çok yıkılmıştım. Her defasından düştüğüm yerden kalkmış, hayatıma kaldığım yerden devam etmiştim. Yine edecektim. Yıllar önce sevdiğim kişiden darbe yemiştim ben. Buna rağmen yoluma devam etmiştim. Şimdi yine aynı kişiden, tek farkla darbe yiyordum. Bu sefer güvendiğim kişi değildi o. Güvenmediğim, bana yabancı olan kişiydi.

Barlas Karaman...

Bir zamanlar bana çok şey ifade eden o isim, artık tek bir şey ifade ediyordu. Nefret!

Ondan alacağım intikam için zaman zaman vicdanım sızlasa da şimdi ne kadar doğru bir karar verdiğimi anlıyordum.

O ne hale geleceğimi düşünmeden beni başka bir liderin çetesine atmıştı. Bunu yapmasının bir nedeni vardı elbette ama merak etmiyordum. Onu da, düşüncelerini de, isteklerini de umursamıyordum.

Hayat bana yeniden bir ders veriyordu.

Bir insanı yalnız düşmanı kötü birine çevirmez, bazen sevdiği kişi de bunu yapabilir. Barlas bana tam olarak bunu yapmıştı. Beni tanıyamadığım bir bene çevirmişti.

Bundan sonra ne olursa olsun ona acımayacaktım. Karşımda artık bir yabancı değil, bir düşman vardı!

Ondan düşman diye bahsetmek ne acıydı. Severken bu hale geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Hele onu düşman gibi göreceğimi...

Dün, tam da burada onun dudaklarıyla buluşan dudaklarım şimdi başka dudaklara değiyordu. Kendimi hep Barlas'a ait hissetmiştim. Hep de ona ait

olacağımı düşünmüştüm. Dudaklarımın bile...

Beni terk ettiğinde hiçbir şeyin geri gelmeyeceğini, bir daha ona dokunmayacağımı biliyordum. Dudaklarım da benim gibi yalnız kalmıştı. Ama şimdi ona sahip çıkmak isteyen biri vardı.

Kendime ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Oysa bunu zaten ben istememiş miydim? Hırs uğruna bir katilin beni öpmesine izin vermiştim. Barlas'a olan hırsım beni böyle kör ediyordu işte. Karşımda kimin olduğunu bile unutmuştum.

Pamir söyledikleriyle beni zehirliyordu. Aklımı, ruhumu, benliğimi kaybettiriyordu. Zihnime hükmetmişti. Ondan kurtulamıyordum.

Yaptığım şeyin farkına varırken kendimi hızla geri çektim. Aklımı kaybetmiş olmalıydım. Bu ben değildim. Kendimi bu kadar küçük düşüremezdim. Az önce olan şey yüzünden kendime hiç saygım yokmuş gibi hissediyordum. Şu an kendimden bile nefret ediyordum.

Pamir'in yüzüme dokunan eli havada asılı kalırken açık kahve gözleri hipnoz olmuş gibiydi. Bu yakınlaşma onda değişik duygular barındıracak diye ödüm koparken gözlerimi Barlas'a çevirdim.

Hışımla arabadan indiğini gördüm. Yanımıza doğru yürürken sanki yer sarsılıyordu. Bizi öyle görünce gider zannetmiştim ama bu onu çok kızdırmış gibiydi. Sebebi neydi? Sevgili olduğumuzu düşünmesi mi?

"Buraya kadar Pamir Yaman!" diyerek onu tuttuğu gibi kendine çevirdi ve suratına sert bir yumruk indirdi.

Olanların şokuyla ilk birkaç saniyeyi sadece onu izlemekle geçirdim. Gözü dönmüş gibiydi. Yüzünde sadece öfke değil, bağımsız bir hüzün de görüyordum. Öfkeli olduğu kadar mutsuzdu. Cesaretli olduğu kadar acımasız...

Onu tanımasam Pamir'i öldüreceğini düşünürdüm. Üstelik bir öpücük yüzünden. Sahi bir öpücük yüzünden mi? Yoksa öfkesinin altında başka bir neden mi yatıyordu? Belki de aralarındaki problemdi onu böyle kızdıran.

Sonuçta Pamir yüzünden o katilden intikam alamamıştı. Sorun her neyse çok büyük olduğu belliydi.

Pamir yüzüne aldığı darbeyle sendeleyip arkasında kalan bahçe kapısına tutunarak düşmekten kurtulurken hızla Barlas'ın önüne geçtim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Karışma!" dedi gürleyerek. Yeniden Pamir'e ulaşacak gibi görünürken onu hızla geri ittim. "Evimin önünde ona dokunamazsın. Seni şikayet ederim!"

Blöftü. Pamir'e haddini bildirmişken bunu yapacak değildim. İkisine de kızgındım. İkisinden de nefret ediyordum. Ama en büyük nefretim Barlas'aydı. Ne yapsam içim soğumazdı.

Az önce Pamir'den duyduğum şey kalbimi paramparça etmişti. Kalbim Barlas'a ait değildi ama ona ait küller taşıyordu. Buydu işte beni darmaduman eden. Hala ona ait parçalar vardı bende. Yaptığı şeye rağmen...

"Ne duruyorsun?" Polisi aramayacağımın o da farkındaydı. Buna rağmen inadıma yapar gibi beni teşvik etmeye çalıştı. "Hadi ara!"

"Defol buradan!" dedim yolu işaret ederek. Onunla ilk karşılaştığımdan beri ilk defa ona böyle öfkeyle yaklaşıyor, bağırıyordum. Duyduğum gerçek, saniyeler geçtikçe daha çok canımı yakıyordu. Onun gözlerine bakmak her zaman zor geliyordu. Şimdi ise bunu çok kolay yapıyordum.

Üç beş saniye, sadece gözlerin iletişim kurduğu zamanla doldu. O kısacık anda çok şey demiştik birbirimize. Ben nefretimi, o hırsını belli etmişti.

"Onu koruma!" dedi sitem eder gibi. Memnuniyetsiz bir hali vardı. Kızgın, mutsuz, yorgun... daha bir çok duyguyu gözlerine hapsetmiş bir şekilde bana bakıyordu.

Biran sonra bakışları arkamda kalan Pamir'e kaydı. Başımı arkaya çevirip ona baktım. Barlas sert vurduğu için burnu kanar zannediyordum ama öyle bir şey olmamıştı. Eğer sokak lambası beni yanıltmıyorsa sadece yüzünün belli bir kısmının kızardığını görüyordum.

"Öykü eve gir!" dedi gözleri Barlas'ın üzerindeyken. O da kızgın görünüyordu ama Barlas'a saldırmadı. Belki de bunun için önce benim gitmemi bekliyordu

"Hayır!" diyerek itiraz ettim. Birbirlerine zarar vereceklerini bilirken nasıl eve girerdim? Ne zaman yapmıştım ki bunu? Gidemezdim. Kalıp kavgalarına engel olacaktım.

"Sana zarar vermesini istemiyorum!" deyince Barlas'a çevirdim bakışlarımı. Yüzü biran da bozulmuştu. Birinden bana zarar vereceğini duymak gerçekle yüzleşmesine neden olmuştu sanırım. Bana zaten zararı yıllar önce vermişti. Karşısında yeni Öykü varken bir kez daha bunu yapabilir miydi? Üstelik Pamir'in dediği anlamda.

Bana işkence ettiği doğruydu ama bunu bir daha yapmayacağını ikimiz de iyi biliyorduk. Bilmeyen tek kişi Pamir'di. Çünkü Barlas'ın bu konuda ne kadar pişman olduğunu bilmiyordu.

"Ben de kavga etmenizi istemiyorum!" dedim gözlerim hala Barlas'ın üzerindeyken. Onun da bana kaydığı esnada Pamir kolumdan tutup beni yanına çekti. "Kavga etmeyeceğiz. Eğer Karaman sakin olabilirse konuşacağız."

Gerçekten de sadece konuşmak istiyor gibi görünüyordu. Az önce Barlas'tan dayak yemişti ama umurunda değil gibi davranıyordu. Bir erkek böyle bir yumruğu gururuna yediremezdi. Öyleyse neden Barlas'a karşılık vermemişti. Başka bir şey mi düşünüyordu yoksa?

"Hiçbir yere gitmem." diyerek diretince Barlas'ın bıyık altından güldüğünü gördüm. "Bu kadar korkma. Onu öldürmeyeceğim."

Ona karşılık vermediği için çok kolay alt edebileceğini düşünüyor olabilirdi ama Pamir'i hiç tanımıyordu. Onun aklından geçenleri tahmin bile edemezdi. Bunu ben bile tahmin edemiyordum.

Pamir gayet sakin görünürken küçük bir gülümseme sergiledi. "Zaten o cesaret sende yok." Ne yapıyordu, onu katil olmaya mı teşvik ediyordu. "Daha önce birini öldürdün mü?" dedi dalga geçer gibi. Anlaşılan Barlas

hakkında epey bir bilgiye sahipti. Onun katil olmadığını bilecek kadar araştırmış olmalıydı. Soruyu da zaten bu sebepten ötürü alay edercesine sormuştu.

Ne zannediyordu, her lider kendisi gibi gözünü bile kırpmadan katil mi olacaktı? Bu öyle kolay bir şey miydi? Barlas da Demir de hiç adam öldürmemişlerdi. Pamir'in elleri ise hep kandı! Hem hırsız hem katildi. Kötülük peşinde koşuyordu.

Kimseye göstermediği bir yarası vardı. Belki de bu sebeple itilmişti böyle bir karanlığa. İyili seçmek varken kötülükle kardeş olmuştu. Onun için hayatta kimsenin önemli olmadığına emindim. Herkesi kolay harcayabilirdi.

Aslında belki de bu konuda Pamir'den ders almalıydım. Çünkü ben, beni yıllar önce terk eden insanı bile düşünüyordum şu an. Hala onu önemsiyor, Pamir ona zarar vermesin diye burada bekliyordum.

Bana yaptığı onca şeye rağmen Pamir'e kurban gitsin istemiyordum. Ondan hem nefret ediyor hem de kılına zarar gelsin istemiyordum. Bu nasıl bir çelişkiydi böyle? Daha biraz önce bana yine kötülük yapma derdinde olduğunu öğrenmemiş miydim? Bu kadar aptal olamazdım. Belki de ne halleri varsa görsünler diyerek onları bırakmalıydım ama bunu yapmayacaktım.

Annemin nerede olduğunu bilmiyordum. Eğer buraya gelir de Barlas'ı görürse olay çıkarırdı. İstanbul'dan gitmek isterse onu bu defa nasıl durdururdum, intikamımı nasıl alırdım?

"Belki sen ilk olursun. Sonuçta her şeyin bir ilki vardır!"

Barlas'la Pamir arasındaki rekabet kötü bir yere gidiyor gibiydi. Aralarındaki bakışmanın kin dolu olduğunu gözlemleyebiliyordum. Korkuyor muydum? Şimdilik hayır. Ama üşüyordum. Serin hava yüzünden değil, ortamdaki soğuk hava yüzünden.

Barlas'ın cevabına tepkisiz kalamayan Pamir bir kez daha güldü. Konuşmasına devam edecek gibi görünürken bana baktı "Hala buradasın

Maviş."

"Gitmem dedim!"

Anlayışla kafasını salladı "Peki..." Gözleri bu sefer Barlas'taydı. "Konuşmaya başka bir yerde devam etmek ister misin Karaman. Öykü bizi rahat bırakacak gibi görünmüyor."

Şiddetle reddetti Barlas onu. Katı bir nefretle ortamdaki havanın daha da soğumasına hatta buz tutmasına neden oldu. "Bana burada hesap vereceksin!"

"Konu nedir?"

Pamir bilmezden mi geliyordu yoksa Barlas'ın hırsının başka bir şey mi olduğunu düşünüyordu. Verdiği cevap son derece gülünçtü. "Ha, şu mesele." dedi daha sonra umursamazca. "Bana ihanet eden birini senin eline bırakacak değildim. Çetemdekilerin hesabını kendim keserim."

Barlas'ın gözleri kısıldı ve Pamir'e doğru bir atak yaptı "O halde bende hesabı senden keserim!"

Tekrar önüne geçip ona engel olunca durakladı. İkinci bir korumayı beklemiyor gibiydi. Aynı hırsla bana da baktı. "Canını mı yakayım istiyorsun?"

Bunu bir kez daha başarabileceğini mi sanıyordu? "Sen benim canımı yakamazsın!" dedim sesimi yükselterek. Sinirinden alnındaki ve boynundaki damarların belirginleştiğini görebiliyordum

"İzle!" dedi beni kenara çekerek. Cebinden çakısını çıkarıp ani bir hareketle Pamir'in elini bahçenin tahta kapısına dayayıp çakıyı üzerine sapladı.

Pamir'in gözlerini kapatıp acıyla yüzünü buruşturduğunu gördüm, buna rağmen sesini çıkarmamıştı. Ben ise şok içindeydim. Yere Pamir'in kanı damlarken olanları kendi beynimde tartıyordum. Barlas'ın ona olan tüm hırsı arkadaşını öldüren katili ona vermemesinden kaynaklanıyordu. Pamir'i bulmak istediği için yerini bana sormuştu. Ondan bir intikam alacağı

belliydi. Bu yüzden bana arabanın anahtarını vermişti. Pamir'le buluşup ona anahtarı teslim edeceğimi biliyordu. Belki de beni takip etmişti Barlas. Pamir'i evimin önünde görünce de...

Herkesin karanlık bir yüzü vardır. Bu ancak insanın canı yandığında ortaya çıkar.

Barlas'ın ki henüz çıkmamıştı. Bunun daha fragman olduğunu biliyordum. Gözlerindeki koyu ifade bunu bana kanıtlıyordu.

Eli çakının üzerindeydi. Pamir acı çekerken o konuşmayı tercih ediyordu. "Seninle bugünden itibaren can düşmanıyız! Arkanı kolla Pamir Yaman. Çünkü ben hep ensende olacağım!" Çakıyı hızla geri çekti. "Bu bıçağı bir dahakinde elim bile titremeden boğazına saplarım. O zaman nefretin ne kadar cesur olduğunu anlarsın!"

Pamir'in saniyeler içinde kan olan eli yanına düşerken sabırla çenesini sıktığını gördüm. Kendini tutuyordu. Neden? Karşılık veremeyecek kadar güçsüz olduğunu sanmıyordum. Belki de önce ne yapabileceğini görmek istiyordu. Kafasındaki düşünceler çok değişikti. Onu anlamak bir bebeği anlamak kadar zordu.

Barlas kana bulanmış çakısını Pamir'in kabanıyla temizleyip tekrar cebine soktu. Bunu yaparken gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. Gitmek üzereyken bana çevirdi öfkeli bakışlarını "Yarasına bir bak hemşiresi!" dedi canımı acıtmak istercesine.

Alaylı iması beni sinirlendirmişti.

Canımı yakmaktan bahsederken Pamir'e yapacağı şeyden mi bahsediyordu? Sevgilim olduğunu düşündüğü için böyle bir sebepten canımı mı yakacağını sanmıştı? Aslında haklıydı. Eskiden ona da zarar gelsin istemezdim. Ben sevdiği insanları koruyan biriydim. Ama bugün fark ediyordum ki ben sevmediklerimi de koruyordum.

Pamir sessizce yanımda dururken Barlas ikimize de son bir bakış atıp buradan uzaklaşmak için arkasını döndü. Gittiğini görürken tüm

gerginliğim anında son buldu. Büyük bir kavga olacağını düşünürken, tek taraflı bir öfke kontrol problemi yaşanmıştı.

Bu sayede anlıyordum ki Pamir işini yumruğuyla halleden biri değil, korktuğum şeyle halleden biriydi. Zekasıyla.

Burada yapılanı unutmayacağını biliyordum. Bugün burada Barlas'a karşılık vermediyse başka şeyler peşinde demekti.

Barlas arabasına doğru yönelirken yanımda duran Pamir'in elini arkasına attığını fark ettim. Belinden silahını çıkarıp Barlas'a doğrultunca kalbimdeki korkuyla birlikte önüne geçtim "Pamir hayır!"

Az önce sinirlendiğini ufak da olsa belli etse de şimdi sakin görünüyordu. Ama içinde kıyametler koptuğuna emindim. O zaten sinirini pek dışına yansıtmazdı. Her şeyi içinde yaşardı.

Garip ama sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyordum. Belli değil miydi, ben onu hiç tanımıyordum. Barlas hedefi olmuştu. Bedel ödetecekti ona. Öyleyse son ana kadar neden beklemişti?

Kararlı olduğunu görüyordum, onu vuracaktı.

"Lütfen!" dedim korkuyla.

Bana hiç bakmadı. Ona odaklanmıştı. Başımı arkaya çevirip bakınca Barlas'ın buraya doğru adımladığını gördüm. Bu beni daha çok korkutmuştu. Beni kenara itip namlunun hedefinde kendi dururken oldukça cesur bir hareket sergiliyordu.

Pamir'in bir katil olduğunu biliyordu, kendisini de öldüreceğini bildiğinden emindim. Ama ölümden korkmayan bir Barlas görüyordum şu an. İlginçti.

Bu Pamir'in de garipsemesine neden oldu. "Oldukça korkusuz görünüyorsun. İçine kurşun geçirmez yelek giymiyorsun, değil mi Karaman?"

"Buna gerek duymuyorum!" dedi net ve keskin bir dille. Pamir silahın namlusunu onun göğsüne doğru tutarken biraz kaldırdı ve alnına doğru

isabet aldı. "Bir canın daha yok. Anka kuşu değilsin ki küllerinden yeniden doğasın."

Barlas ona doğru iyice yaklaşıp namlusunu alnına değmesini sağladı. Gözü pekti. "Daha iyisiyim." dedi kendine güvenini belli ederek "Yeniden doğmam çünkü ölmem. Ama bir anka kuşunu yok edebilecek efsanevi yeteneklere sahibim... İstediğim an onun yeniden doğmasına neden olan küllerini ortadan kaldırabilirim! "

Aralarındaki sözlü rekabetin gittikçe uzayacağını düşünüyordum. Barlas'ın namağlup cümleleri diline ustaca işlenmişti. Onun korkusu yoktu. Pamir'den de hayattan da. Cesurca kurulmuş cümleleri de bu yüzdendi zaten.

Pamir bile etkilenmişe benziyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlikle beraber benim yüreğim ağzımdaydı. O silahın her an patlayacak olması beni büyük bir korkuya doğru sürüklüyordu.

"Maviyi sever misin Karaman?"

Pamir'in garip sorusu karşısında şaşkına uğradım. Barlas'la muhabbet mi ediyordu bu? Elinde silah varken. Şu an ona tehdit cümleleri savuruyor olması gerekirken o, anlamsız bir soru sormayı tercih etmişti. Yine aklında ne vardı?

"En sevdiğim renktir." diye cevapladı Barlas. Onun gözlerinde şaşkınlık yoktu. Sanki sorunun ne amaçla sorulduğunu biliyor gibiydi.

Gözleri bir anlığına bana kaydı. Çok oyalanmadan geri çekip odağına odaklandı. Her an saldıracak gibi görünüyordu. Silahı umursamadığı belliydi.

Pamir'in tetikte olan parmağı hafifçe hareket ediyordu. Sanki onu vurmakla vurmamak arasında arafta kalmıştı "O halde maviye veda et. Çünkü o rengi hayatından sileceğim!" dedi kuşkusuz bir şekilde.

Burada benden bahsedildiği gayet açıktı. Pamir sileceğim derken neden bahsediyordu, beni öldürmekten mi? Barlas'a olan hırsı yüzünden beni mi

kullanacaktı? Hayır hayır, buna izin vermezdim. Ben Barlas için bir şey ifade etmiyordum ki, neden beni kullanıyordu?

Hızla silahın namlusunu tuttu Barlas. Konuşurken sesi gür ve tehditkar çıkıyordu "O renge dokunursan eğer senin tüm renklerini silerim!"

Kuşkusuz yapacağı kesindi. Ben onun geçmişiydim, beni koruması için bana karşı bir şeyler hissetmesine gerek yoktu. O hiç tanımadığı birini de korurdu. Ama haline gülüyordum. Beni zaten Pamir'in kucağına atan o değil miydi? Eğer ondan böyle bir şey istemiş olmasaydı ben şu an bir belayla uğraşıyor olmazdım. Hayatıma bir bela sokmuşken şimdi o belayı tehdit mi ediyordu yani?

Pamir umursamaz görünüyordu. Tehditlerin onu korkutmayacağı kesindi. Barlas kendisi gibi katil değildi. Yapabileceklerinin sınırlı olduğunu biliyordu. "Bir şeyi bilmeni isterim Karaman. Benim zaten hiç rengim yok!" dedi imayla.

Ne demekti bu? Bir zaafı olmadığını mı söylüyordu yani? Ben zaten bunu biliyordum, kimseye değer vermemesinden belliydi. Yine de bana değer verdiğini söylemişti. Ona inanmak gibi bir derdim yoktu ama şu ana kadar bana fiziksel hiçbir zarar vermemesi böyle düşünmeme sebebiyet veriyordu.

"Ama dünyamı aydınlatan tek bir ışığım var." dedi saklama gereği duymadan. Bana baktı. "Onu da asla kaybetmem." Aynı anda Barlas'ın bakışları da bana kaymıştı.

Pamir'i iyi tanımıyordu. Onu anca araştırdığı kadar bilebilirdi. Birlikte olduğumuzu düşünüyordu ama bana değer verip vermediğini bilemezdi.

İyi ki çok iyi tanımıyor diye düşündüm. Aksi halde öyle biriyle çıkmayacağımı bilirdi. Belki de böyle bir şey uydurarak ahmaklık yapmıştım. Ama başka ne uydurabilirdim ki? Barlas aptal değildi. Sevgili olduğumuza bile Pamir beni öpünce inanmış gibiydi. Başka bir yalana inanır mıydı? Daha doğrusu başka hangi yalana bu kadar inanırdı?

Saniyeler gerilim doluydu. O silahın patlaması demek yüreğimin de patlaması demekti. Bir an için Barlas'ı kaybedersem ne olacağını

düşündüm. Üzülür müydüm? Cevabım evetti. Ona çok öfkeliydim ama onu kaybetmek istemiyordum. Oysa babama nefret duyarken ölmesi için dualar ediyordum.

Belki de bunun nedeni babamla tek bir iyi anımın bile olmamasıydı. Barlas'la ise sürüyle iyi anım vardı. Anılar mıydı yani öfkemizi kontrol eden? Beni terk ettikten sonra çok ağlamıştım, çok üzülmüştüm, kin kusmuştum ama hiç ölsün istememiştim. Bu aklımdan bile geçmemişti. Onun hayatta olmadığı bir dünyanın hayalini kurmamıştım. Ne kadar öfkeli olursam olayım bir yerlerde nefes aldığını bilmek güzeldi.

Pamir'le birlikteliğimiz hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Gerçi gözleri bunu açıkça belirtiyordu zaten. Neden diyordu, neden yaptın?

Normalde duygularını gizlerdi? Şimdi ise açıkça huzursuz olduğunu belli ediyordu. Başka zaman olsa gözlerime uzun uzun bakmazdı. Şu an, şu dakika çok şey diyen gözlerini üzerimden çekmiyordu.

Pamir buna bir son vermesini belli eder gibi öksürdü. Barlas gözlerini ona çevirince memnun kalmış bir edayla silahı ondan çekip beline yerleştirdi. Bunu yaparken diğer elini de kullanmak zorunda olduğu için canı yanmış gibiydi.

"Burası böyle şeyler için pek uygun yer değil. Yarın saat sekizde benim eski mekanda buluşalım Karaman!"

Silahı indirmesine sevinmiştim ama içime bir kurt düşürmüştü. "Ne için?" dedim daha Barlas bir şey söyleyemeden.

Barlas'a bakarken gözlerinde hırs, yüzünde tehlikeli bir gülüş vardı. "Çete savaşları için."

Korktuğum olacaktı işte. Aralarındaki rekabet ikisinden birini ölüme götürecekti. Üstelik o kavgada arkadaşlarım da olacaktı. Kimsenin bunu durdurmaya gücü yeteceğini sanmıyordum. Polise gidemezdim. Pamir benim yanımda kavga istediğini söylüyorsa polise gideceğimi bilir, bana engel olurdu. Hatta bu da yetmez ihanet ettim diye bana kötü şeyler yapardı.

Başıma gelecek senaryo hazırdı. Ben bu kavgayı durduracak güçte değildim. Bunu anca Barlas ya da Pamir yapardı. İkisi de bunun için oldukça istekli görünüyorken korkup geri çekilecek değillerdi.

"Savaşmayalı uzun zaman olmuştu."

Barlas'ın ne kadar istekli olduğunu görebiliyordum. Konuşursam vazgeçer belki diye düşündüm ama beni dinlemezdi. Arkadaşlarımızın ölümüne neden olan o katilden intikam alamadığı için Pamir'den alacaktı intikamını. Belki Cengiz abiyi dinler diyordum ama onu da pek dinleyen biri olduğunu söyleyemezdim. Başına buyruktu.

Tek çare bu işten Pamir'i vazgeçirmekti.

"Benim için de öyle." deyince aralarında kısa bir süre sözsüz çekişme döndü. Soğuk olan ortam anında tehlikeli bir hale bürünmüştü.

"Geç kalmayın." dedi daha sonra Pamir alay edercesine.

"Hayır!" diyerek sonunda konuşabildim. Bu kavgayı istemediğimi bilmeleri gerekiyordu.

"Karışma Öykü!" dedi Barlas uyarırcasına. Ona baktım. Aklında her ne varsa vazgeçsin istiyordum. Pamir'in gücünün farkındaydım. Burada zarar gören benim arkadaşlarım olacaktı. İki çete anlaşmazlık yüzünden kavga ederken susup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Çünkü bu kavganın ölümle sonuçlanacağını biliyordum. Öznur ve Samet'i daha yeni kaybetmişken başka bir arkadaşımı daha toprağa veremezdim. Buna artık ne bünyem ne de ruhum katlanamazdı.

"Bir kavga olmayacak."

Pamir'in sesi içime su serpmişti. Doğru duyduğumdan şüphe edip ona baktım. Ne yani başka bir şey için mi bir araya geleceklerdi? İyi de az önce savaştan bahsediyordu?

"Biz buna savaş diyelim Maviş, kavga biraz çocukça kaçıyor. Sonuçta yumruklar değil, silahlar konuşacak." deyince kendi halime güldüm. Ne

bekliyordum ki, konuşacaklarını mı? Karşımda iki çete lideri olduğunu unutmuş gibiydim. Pamir kavgada silahların konuşacağından bahsediyordu. Bu durumda ölen sayısı artacak demekti. Yani tam anlamıyla bir katliam olacaktı!

"Silahına yumruğundan daha fazla güvenmen seni komik duruma düşürüyor."

Barlas'ın Pamir'i küçümseyen konuşması ortamı daha da germeye yönelikti. Sanki savaşın yarın değil de şimdi olmasını istermiş gibi hevesliydi.

Pamir buna alaylı bir gülüşle karşılık verir zannediyordum ama öyle yapmadı. Suratından tüm duyguları sildi ve ruhsuz bir şekilde konuştu "Ben ciddi hasarlar bırakmayı severim. Yumrukla bıraktığım hasarlar beni tatmin etmeyecek kadar geçici oluyor."

İki liderin birbirine bakışları altında ezildiğimi hissettim. Gücüm bu savaşı durdurmaya yetmezdi. Ben onların güçleriyle savaşamazdım. Arzularına engel olamazdım. İkisi de benden daha güçlüydü, her anlamda. Ne kadar güçlü olduğumu söylesem de ben onların gücüne yetişecek kapasitede değildim. Ama şimdi oyuncağı kaybolmuş çocuk gibi ağlamanın vakti değildi. Onlar kadar güçlü değilsem bile bir şeyler yapabilecek gücüm vardı. Ben gücümü cesaretimden alıyordum.

Bunu Pamir'e karşı gelerek bir kez daha kendime kanıtlamıştım. "Kimse savaşmayacak! Böyle bir şey yapmayacaksınız?" Pamir'e göre oldukça basit kurulmuş bir cümleydi bu. İçinde tehdit yoktu bir kere, sadece emir kipi vardı. Hoş, olsa da Pamir için ne fark ederdi ki? Benim tehdidimden mi korkacaktı? Onun gözünde basit lokmaydım.

Ama ona hiç de öyle olmadığımı gösterecektim bir gün. Kimsenin yapamadığını yapacaktım. Kendime söz veriyordum. Yaptıkları yüzünden Barlas'tan intikam alacak, Pamir'e bedel ödetecektim! Gücümü kendime ancak böyle kanıtlayabilirdim.

Pamir ruhsuz konuşmasına devam ederken yüzüme bir kere bile bakmadı. Bana konuşuyordu ama gözleri rakibinin üzerindeydi "Liderler bazen

savaşırlar Öykü. Savaşırlar ki kaybeden taraf kimin güçlü olduğunu görsün ve karşı tarafın üstünlüğünü kabul etsin."

"Umarım kabullenme huyun vardır." dedi Barlas giderayak. Yüzünde Pamir'in ki gibi ruhsuz bir gülüş vardı. Bana son bir kez baktı ve hızla gözlerini çekip Pamir'e yönlendirdi "Yarın görüşmek üzere...külleri bir boka yaramayan kuş!"

Buradan uzaklaşırken Pamir'in güldüğünü duydum. Komik bir şey yoktu, sinirden gülüyor olmalıydı. Barlas'a haddini bildirememiş olmak onu hoşnutsuz kılmıştı.

Bu gülüşün altında başka sebepler de yatıyor olabilirdi. Belki yarın bizimkileri nasıl alt edeceğinin planını yapmıştı zihninde. O yüzden gülüyordu. Ama emindim, bu gülüş kesinlikle öfkeden doğmuştu.

Barlas'ın arabası buradan hızla uzaklaşırken Pamir bana döndü. Gözlerimi uzun uzun inceledi. Artık ruhsuz olmadığını görebiliyordum. Yoğun bir şekilde bakıyordu bana. Anlamı kafa karıştıracak cinstendi.

Ona bakmak istemezken bakışlarımı üzerinden çektim.

"Şu elime bir baksana." dedi bana doğru uzatarak.

Normal şartlar altında bunu elbette yapardım ama kafamı sallayarak reddettim "Malzemem yok."

Yüzüne bakmadan konuştuğum için bir bahane oluşturduğumu anlamış olmalıydı. Zaten anlasın istiyordum. İsteyince benim de acımasız olduğumu görmeliydi.

"Yarın polise haber vermeyeceksin Maviş." deyince yutkundum. Bunu elbette yapacak değildim ama bir şekilde engel olacaktım.

Yüzüne bakmamaya devam ederken çenemden tutup ona bakmamı sağladı. "Değil mi?"

Gözlerimden ne istiyordu? Benden aldıkları yetmemiş miydi? Bana kendisinin yanında değişeceğimi söylemişti. Daha da güçleneceğimi.

Dediği oluyordu işte. Az önce benden yardım istemesine rağmen ona yardım etmemiştim. Ve böylesine kurnaz bir lidere bedel ödetmekten söz ediyordum. Neyime güveniyordum ben? Bu kadar kısa zamanda beni kendisine mi benzetmişti. Belki de hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini öğretmişti bana. İstemeden ondan ders almıştım. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi daha yapmıştım. Bir kızı, Gaye'yi bir güzel dövmüştüm. İşte bu bile Pamir'e benzediğimin bir işaretiydi.

Hissettiğim onca kötü şey varken her birini içimde saklayıp ona yalvaran gözlerle baktım "Bu savaş olmasın, lütfen!" Bir çare arıyordum. Arkadaşlarımı kurtarmak için, savaşı durdurmak için tek bir çare...Ne yazık ki bu çare Pamir'deydi.

"Çok mu istiyorsun bunu?" diye sordu beni heveslendirerek. Şaşırdım. Oynamıyordu değil mi? Biliyordum, vazgeçmezdi ama yine de şansımı deneyecektim. Ona inanmamam gerektiğini bilirken kafamı salladım.

Derin bir nefes alarak elini çenemden çekti "Tamam kabul." Yüzünde oluşan çarpık gülümsemeyi görünce gözlerimi devirdim "Şartın ne?"

Bir şey isteyeceğini anladığım için gülüşü büyüdü. Yüzünü bana yaklaştırdı birden. Her şey aniden geliştiği için tepki veremedim.

Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki nefesimin kesildiğini hissettim. Korkuyordum! Umarım düşündüğüm şeyi istemezdi.

Hem bunu neden isteyecekti ki? Eline ne geçecekti? Yok, artık emimdim. Bu adam benden ruhumu alana kadar benimle oynayacaktı. Oynadığını düşünüyordum çünkü dudakları yavaşça kulağıma doğru kaydı. Birkaç saniyesi beklemekle geçti. O saniyeler de ne yapmıştı, ne düşünmüştü bilmiyordum. Sadece nefesini kulağımda hissediyordum.

Benden istediği şeyi söyleyip geri çekilince umutla yüzüme baktı "Yapabilirsin, değil mi?"

Durum vahimdi. Kendimi berbat hissediyordum. Biri ne halde olduğumu görse oturur halime ağlardı muhtemelen. Pamir gibi birinden böyle bir şey

duymak elbette kulağa ilginç gelmiyordu. Tam onun isteyeceği türden bir şeydi bu.

Peki yapacak mıydım?

Buna asla cevap veremezdim. Ne istediğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Düşünmeliydim. Olacakları, her şeyi...

Dertli olduğumu anlayan Pamir samimi bir gülüşle omzuma dokundu. "Bunu bir düşün. Eğer dediğim şeyi yaparsan sana söz veriyorum o savaş olmayacak." Düşünceli halleri gözlerimi yaşartıyordu. Bana değer verdiğini söyleyerek beni ruhsal anlamda çöküntüye uğratıyordu. Onun değer vermesi bile vahşiceydi. Benden nasıl bir şey istediğinin farkında mıydı? Bu akıl almaz bir şeydi!

Elini çekip tam gitmek üzereyken son bir cümle daha kurdu "Eğer yapacaksan kolaylık olsun diye söylüyorum. Ona olan nefretini düşünürsen bunu daha kolay yaparsın."

Bana yardım mı ediyordu? Gerçekten çok düşünceliydi. Böyle bir katilin yanında olduğum için kendimden de iğrenmeye başlıyordum artık.

Ben kahrolmuş bir halde öylece dururken bana göz kırptı "Sana güveniyorum Maviş." dedi umutlu bir şekilde. Sonra arkasını döndü ve arabasına doğru yürüdü.

Beni bir seçimle baş başa bırakmıştı. Neyi seçecektim? İyi biri olmayı mı, yoksa onun dediği şeyi yapıp kötü biri olmayı mı? Bizimkiler beni asla affetmezlerdi. Bunun bir izahı yoktu. Ama yapmazsam birilerinin zarar göreceğini de biliyordum. Hiç bu kadar ne yapacağımı bilediğim olmamıştı. Önümde öyle bir seçim vardı ki her şeyi berbat edebilirdi.

Kapının önünde Macit Bey'in göndereceği arabayı beklerken Koray'ın arabasını görüp şaşırdım. Beni almaya o gelmişti. Aysun ön koltukta oturuyordu. Önce onu almıştı.

Arabaya binince Macit Bey'in işi olduğunu bu yüzden bizi aldıramadığını söylemişti. Onu restoranda bekleyecektik. Açıkçası neredeyse gitmekten

vazgeçmek üzereydim çünkü şu an bir işimin olmasından daha fazla önem verdiğim konular vardı. Almila'yla ya da Macit Bey'le ilgilenemezdim. Zihnim kördüğümdü. Bir karar vermeliydim. Ne yapacaktım?

Macit Bey'le buluşacağımız restorana doğru giderken oldukça sessizdim. Yaptığım tek şey düşünmekti.

Buluşacağımız restorana gelip içeri girdiğimde oldukça modern ve şık olduğunu gördüm. Kalabalık değildi, bu beni mutlu etmişti. Bizim için rezerve edilen masamıza otururken Macit Bey'in henüz gelmediğini gördüm.

Ben ceketimi çıkarıp sandalyeme yerleşirken Aysun siyah mini elbise yüzünden nasıl oturacağını düşünüyordu. O kadar kısa bir elbise tercihi yapmıştı ki iyi ki Çetin burada değil diye düşündüm. Uzun sarı saçlarını açık bırakmış, abartılı makyajını da eksik etmemişti. Oturmadan önce benden ceketimi isteyip öyle yerleşti yerine. Ceketi de kucağına örttü.

Çantasından çıkardığı el aynası ve pahalı marka kırmızı rujuyla dudaklarındaki rengi tazelerken Koray çatık kaşlarla onu izliyordu. O da bugün oldukça şık görünüyordu. Üzerinde koyu lacivert bir takım vardı. Her zaman dağınık olan kıvırcık saçları bugün özenle taranmıştı. Bu buluşmaya ne kadar önem verdiği belliydi. Bizim için buradaydı ama Macit Bey'i sevdiği için de geldiğini düşünüyordum. Dilinden düşürmüyordu şu adamı. Duyduğuma göre maaşına da zam yapmıştı. Anlaşılan o da Koray'ı çok seviyordu.

Dakikalarımız Macit Bey'i beklemekle geçerken bizimkiler sıkıntılı olduğumu hemen fark etmişlerdi. Macit Bey'in burada olmayışını fırsat bilirken daha fazla dayanamayıp olanları anlattım. İkisi de şok içindeydi.

"Kafayı yiyeceğim, bunu isteyen Barlas'mış ha?" dedi Aysun duyduklarına inanamıyormuş gibi. Sıkıntıyla başımı salladım.

"Çetin'in bundan haberi var mı acaba?"

"Muhtemelen yoktur. Olsa ona engel olurdu."

"Doğru." dedi beni onaylayarak.

Her şeyi tek başına planladığından emindim. Çünkü arkadaşları benim de arkadaşlarımdı. Böyle bir şeyi öğrenselerdi ona engel olacaklarını biliyordum. Ama Ali'den şüphe etmiyor değildim. Ara ara Barlas'la özel konuşmalar yaptığını duymuştum. Belki de benimle ilgili konuşuyorlardı. Barlas'ın en fazla onunla konuşma yaptığını biliyordum. Bizimkiler hep bundan yakınıyorlardı. Belki de sebep buydu. Ali'nin her şeyden haberi vardı.

Koray olayı çözmeye çalışırken oldukça düşünceliydi "İyi de bu çok saçma, Barlas neden böyle bir şey istesin ki?"

İnanmak mı istemiyordu yoksa gerçekten inanmıyor muydu bilmiyordum ama ben bundan oldukça emindim "Bu çok açık değil mi Koray?"

"İntikam mı yani?" dedi saçma bulmuş gibi gülerek "Yapma Öykü. Barlas intikam almak istese başka yollar bulurdu zaten, böyle bir şey niye istesin ki?"

"Bunu yapmadığını mı söylüyorsun yani?"

Emin değil gibiydi. Ofladı "Onunla konuşmalısın?"

"Asla!"

"Koray haklı, ya Pamir yalan söylüyorsa?" dedi Aysun da onun gibi düşündüğünü belli ederek.

Bu kadar olaylı hayatın içinde mantıklı düşünememem normaldi. Ama Pamir'in yalan söylediğini düşünmüyordum. Bununla eline ne geçecekti? Aklıma hiçbir sebep gelmiyordu. "Bunu neden yapsın ki? Barlas'tan nefret ettiğimi biliyor."

Dudaklarını büktü Aysun "Bilmiyorum, çok karışık!" Korkusunu gizleyemediğini sesiyle belli ediyordu "Demir de Barlas'ın düşmanıydı ama bu Pamir çok tehlikeli. Ondan korkuyorum!"

Bence de korkmalıydı. Onun diğer liderlere benzemediğini zaten biliyorduk. Şu kavgadan bahsetsem mi acaba diye düşündüm. Bilmeleri gerekiyordu. Yarın kavgaya Çetin'in de katılacağını biliyordum. Barlas onlara haber vermiş olmalıydı. Bunu öğrenmek Çetin'i seven kişi olarak Aysun'un da hakkıydı.

"Savaşacaklar!"

İkisi de önce kendilerine sonra şaşkınca bana baktılar. "Ne?" dedi Koray çatık kaşlarla

"Yani kavga edecekler. Pamir onu yarın eski mekanına çağırdı!" deyince Aysun'un rengi attı birden "Olamaz!" Nefes alışverişi hızlanmıştı "O tehlikeli biri, bizimkilere kötü şeyler yapabilir. Onu durdurmalıyız Öykü. Polise haber verelim!"

Kafamı sallayarak onu reddettim "Pamir benim yaptığımı anlar!"

"Koray?" diyerek ona çevirdi kafasını. Bir çare bulsun istiyor gibiydi.

"Düşünüyorum." dedi Koray. O da en az benim kadar dertli görünüyordu.

Aysun onun bu düşünceli haline sitem etti "Çabuk düşün, kavga yarın. Çetin'e bir şey olursa ben yaşayamam!"

Koray anlamsızca ona baktı "Siz ayrılmamış mıydınız?"

Sanki ayrıldığını şimdi fark eden Aysun omzunu silkti "Onu seviyorum." Bana çevirdi korku dolu bakışlarını "Öykü Pamir'le konuş, onu bu işten vazgeçir!"

İç çektim "Denedim zaten, beni dinlemedi."

Aysun'un masada olan elinin titremeye başladığını gördüm. Bir an sonra bedeninde de bir titreme oluştu. Üşüdüğünü düşündüm ama bu kesinlikle üşümekten kaynaklanmıyordu. Vücudunun stresten verdiği bir tepki olmalıydı.

"İyi misin Aysun?" dedim ayaklanarak.

Titreyen parmakları boğazına gitti "Nefes alamıyorum!" Korku onu gittikçe daha beter bir duruma sokuyordu. Kavganın durdurulamaz olması canını sıkmıştı. Bu savaşın olaylı olacağını o da biliyordu. Çetin'e gelecek zarardı onu bu hale sokan.

Kavgayı durdurmanın bir yolu vardı aslında ama onlarla paylaşmaktan çekiniyordum. Yine de Aysun'un sakinleşmesi için olumlu anlamda konuştum. "Sakin ol, sana söz veriyorum o kavgayı durduracağım!"

Sahi bunu yapacak mıydım? Bu ne demekti, Pamir'in dediği şeyi yapacak mıydım yani? Aysun'a söz vermiştim. Artık ne yapıp edip o savaşı durduracaktım.

Aysun'un gergin hali yüzünden okunuyordu "Nasıl yapacaksın ki, baksana seni dinlememiş!" Ağlayacaktı ama kendini zor tutuyor gibiydi. Titreyen bedeni durdurak bilmedi.

"Bir yolu var." dedim elimi sırtına koyup sıvazlayarak.

Şaşkınca bana baktı. Sanki tüm stresini bir anda üstünden atmış gibiydi. "Nedir?"

Cevap veremedim. Bunu kendime bile söyleyemezken daha doğrusu yediremezken onlara nasıl söyleyecektim? Beni yargılayacaklarına emindim. Çünkü ben bile kendimi yargılıyordum.

Konuşmadan önce boğazımı temizleyip "Yarın kavga olmayacak. Bana güven." deyince Koray'ın da meraklı olduğunu gördüm. "Cidden ne yapacaksın?"

"Boş ver. Yapacağım işte bir şeyler." diyerek Aysun'a baktım. "Şimdi daha iyi misin?"

Duyduğu şeyden sonra yüzüne renk gelmişti. Başını salladı. "Evet."

Uzun saçlarını okşayıp yerime oturdum. Koray'ın gözleri üzerimdeydi. Sorusunun cevabını alana kadar bakışlarını üzerimden ayırmayacakmış gibi hissediyordum.

"Macit Bey nerede kaldı ya?" dedim konuyu değiştirmek için. Koray cevap vermezken Aysun onu dürttü. "Arasana Koray, öğrenelim. Çok acıktım ben. Bir şeyler yemem gerek artık."

"Tamam arıyorum." diyerek telefonu eline aldı. Karşı taraf telefonu açınca sadece bir dakika süren konuşma yapıp kapattı "Macit Bey ne yazık ki bu yemeğe gelemeyecekmiş."

Aysun birden kızdı "Neden önceden haber vermemiş, bilseydik buraya kadar zahmet etmezdik!"

"Bir anda işi çıktığı için bizi düşünememiştir Aysun." diye açıklama yaptı Koray. Ona söylenileni aktarıyordu muhtemelen.

Aysun'un yüzü bozuktu "Aman aman, patronuna da toz kondurmaz!"

"Kalkalım o zaman." dedim ayaklanarak. Bana göre hava hoştu. Zaten iş konuşacak durumda değildim. Eve gidip düşünecektim.

Koray da benim gibi ayaklanırken Aysun hala oturmaya devam ediyordu "Bir şeyler yemeyecek miyiz?"

"Aysun sence biz burada hesap ödeyebilir miyiz?" dedi Koray azarlar gibi

"Haklısın." diyerek omuzlarını düşürdü Aysun. "Bekleyin bu mekanda fotoğraf çekilelim de havamız olsun bari." diyerek telefonunu eline aldı.

Koray ofladı "Sırası mı şimdi?"

"Hadi ama, sosyal medya da paylaşacağım." deyip ayağa kalktı ve yanımıza yaklaştı. Selfi yaparken keyifli görünüyordu. "Gülümseyin."

Hiç keyfim yokken sadece hafifçe tebessüm ettim. Koray da dalga geçer gibi dilini dışarı çıkarmıştı. Neyse ki Aysun bunu umursamadı.

"Gidebiliriz." dedi fotoğraf çekildiği için mutlu görünürken.

Koray arabasıyla bizi eve götürürken Aysun çekildiğimiz fotoğrafa efekt bulmakla uğraşıyordu. Ben ise sessizce yolu izliyordum.

Bizim sokağa giriş yapınca Demir'in arabasını gördüm. Evinin önüne park ettiği arabadan çıkarken onu izliyordum "Demir geri dönmüş."

"Nereye gitmişti ki?" dedi Koray merakla.

Araba evimin önünde durunca Koray'a cevap vermeden hızla içeriden çıktım ve Demir'e doğru yürüdüm. "Demir baksana!"

Sırtı bana dönükken kapısının orada durdu. Arabasının önünden geçerken içeri baktım. Almila yoktu. Şaşırmıştım. Demir'in yanına yaklaşınca bana doğru döndüğünü gördüm.

Sırıtıyordu.

"Almila nerede?" dedim onu yanında görmediğim için endişelenerek. Kıza bir şey yapmamıştı umarım. Gerçi Demir'den bahsediyorduk, o çıkarı için her şeyi yapardı. Korkum o ki para karşılığı babasına bile vermiş olabilirdi.

"Ne ara aldın haberi?" dedi şaşkınca

"Ne haberi?"

"Almila kaçtı." deyince sinirle omzuna bir tane geçirdim "Yalan söyleme!"

Alınmış gibi dudaklarını büzdü "Sen de beni iyice yalancı ettin ama."

"Değil misin sanki?"

"Tamam, biraz öyleyim galiba."

"Aynı zamanda da insafsız ve kötü birisin!" dedim hala Almila'yı babasına teslim ettiğini düşünürken.

"Doğru." dedi inkar etmeyerek. "Yüzüme söylemek istediğin başka bir şey varsa söyle bak. Arkamdan konuşulmasından hiç haz etmem."

"İyi biri olamaz mısın ya?" dedim büyük bir ciddiyetle.

"Aslında iyi biriydim ben..." dedi biraz hüzünlü bir şekilde "Yani çok eskiden. Dünyaya gelmeden önce falan." diyerek beni sinir eden bir kahkaha patlattı. Anlaşılan yine formundaydı.

Gözleri bir anda arkamda kalan noktaya odaklanırken kahkahasına ara verdi. Beğeniyle ıslık çalışıyordu "Ooo, sarı şekere bak sen. Bu sarı fıstık olmuş be."

"Sarı fıstık mı?" diyerek yanımıza yaklaştı Aysun.

"Beğenmediysen Antep fıstığı olsun." dedi Demir alayla. İnsanlarla alay etmeyi severdi. Gözleri bana kayınca yine gülmeye başladı "Bak bu da yer fıstığı. Boyu kısa ya hani."

Kendisi hariç kimse gülmezken diğer yanımda Koray'ın durduğunu fark ettim. Demir de fark etmişti "Aa, çam kozalağı da buradaymış."

Konuyu mu saptırmaya çalışıyordu bilmiyordum ama elimden kurtulamazdı. "Ne yaptın Almila'ya söyle?"

"Valla bir şey yapmadım, kaçası geldi galiba yine." Bakışlarımın sertleştiğini görünce olayı anlatmaya başladı "Tamam tamam kızma, İstasyonda benzin almak için durmuştum. Çok sıkıştığım için tuvalete gittim. Geri döndüğümde Almila arabada değildi. Kaçmış." Bakışları muzipleşmişti "Uzun süre tuvaletteydim. Bekleyemedi herhalde beni. Belki de tuvalette başka bir şey yaptığımı düşündü, ne bileyim ben."

Omzuna bir tane daha geçirmek istiyordum ama ilgilendiğim başka şeyler olduğu için bunu yapmadım. Bakışlarım Aysun'daydı "Babası yerini bulup onu götürmüş olabilir mi?"

Başıyla beni onayladı "Belki de Macit Bey'in yemeğe gelmemesinin sebebi buydu."

Demir'in doğru söylediğinden emin değildim ama eğer doğru söylüyorsa kızın haline üzülüyordum. Zavallı kim bilir şimdi ne haldeydi.

"Almila ne istiyormuş senden?" dedim daha fazla merak edemeyeceğimi düşünürken.

"Onu saklamamı." deyince aklım karışmıştı "Kimden?"

"Babasından."

Sebebini hepimiz biliyorduk. Almila Demir'in söylediğine göre babasından dayak yiyordu. Kolundaki morluklar aklımdan çıkmadığı için Demir'e inanmayı seçmiştim.

Koray duyduğu şeye inanmadığını belli ederken hızla söze atladı. Yine o adamı koruyordu. "Macit Bey iyi biridir, kızı neden ondan kaçsın?"

Demir ona laf anlatmak istemiyor gibi görünüyordu ama oflayarak açıklama yaptı "Bu bilgisayarlarla uğraşarak kafayı çam kozalağına döndürmüş iyice. Kız babasından dayak yiyormuş, haberin yok mu senin?" Bana baktı "Öykü bunlara bir şey anlatmıyor musun sen?" Umursamazca ellerini montunun cebine soktu. Yine otuz iki diş sırıtıyordu "Aslına bakarsanız kaçtığı iyi oldu. Baba kız arasına girilmez. Çok günah."

Gözlerimi kısıp yakasına yapıştım "Onu sakladın değil mi?" Şu an tüm hırsımı Demir'den almak istiyordum. Zaten sinirliydim beni iyice sinirlendirmişti.

"Kaçtı diyorum ya." dedi kendini savunurcasına. Elimden kurtulmaya çalışmadı. Aksine eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Sana inanmıyorum!" diyerek onu geri ittim. Sırtı kapıya vururken ağlamaklı bir hale büründüğünü gördüm. Bana doğru bir adım yaklaşıp önümde eğildi. İki elini yalvarırcasına birleştirmişti. "Öykü ne olur bana inan, sana yalvarıyorum!" Ona şaşkın şaşkın baktığımı görünce sinsice sırıtıp doğruldu "...mu, diyeceğim zannettin. İnanmazsan inanma be!"

Gözlerimi kapatıp sabır diledim. Bazen onu neden hayatımda tuttuğumu sorguluyordum. Onsuz da bir şeyleri başarabilirdim. Tekrar açınca öfkeli bir şekilde konuştum. "En yakın zamanda gebermen dileğiyle!"

"Tövbe de Azrail'in kulağı var."

"Aminnn!" dedim tıslayarak.

Gülmeye başlayınca onu geri itip Koray'ın arabasına doğru yürüdüm. Bizimkiler peşimden gelince Aysun'a döndüm "Yarın okula gelmeyeceğim."

Bu haldeyken ders falan dinleyemezdim. Muhtemelen akşama kadar yatakta kalıp ne yapacağımı düşünecektim.

"Ben de gitmem herhalde." deyip koluma dokundu "Kavgayı durduracaksın, değil mi Öykü?"

Bir söz vermiştim ve bundan geri dönemezdim. Keşke bir mucize olup savaş kendiliğinden dursaydı ama böyle bir mucize beklemek benim hayatımda sadece aptallık olurdu.

"Evet."

"Teşekkür ederim." diyerek sevinçle boğazıma sarıldı. Beni neredeyse boğacaktı. Bunu fark edince geri çekilip "Görüşürüz." dedi.

"Görüşürüz." diyerek ikisine de veda etikten sonra eve girdim. Annemler hala yoktu. Aradım ama yine ulaşamamıştım. Artık meraklanmaya başlıyordum. Neredeydi bunlar?

Aç olduğum için üzerimi değiştirme gereği bile duymazken mutfakta bir şeyler atıştırıp odama geçtim. Tam o sırada kapı çalmıştı.

Açınca annemlerin geldiğini gördüm. İçim rahatlamıştı. "Anne neredeydiniz siz?" dedim bir açıklama beklerken. Yorgun görünüyorlardı. Biraz da huzursuz.

"Karakolda." deyip ikisi de içeri geçti.

Sebebini beklerken annem üzerindeki kabanı çıkarıp vestiyere bıraktı "Biri kapının önüne kanlı gül bırakmış."

Olamaz! Yine mi?

"Başta biri şaka yapıyor zannettim ama içindeki kağıdı görünce korktum. Cengiz de sağ olsun beni yalnız bırakmamak için benimle geldi." deyip onun da üzerindeki montu çıkarmasına yardım etti. "İyisin değil mi?" dedi merakla

Cengiz abi gözlerini kapatıp açtı. "İyiyim merak etme."

Halsiz görünüyordu. İyi olduğunu zannetmiyordum ama yine de annemi yalnız bırakmadığı için ona minnettardım.

Başımda onca olay varken bir de şu gülü kimin bıraktırdığıyla ilgilenecektim. Notta ne yazıyordu acaba?

"Kağıt nerede?" dedim anneme bakarak.

Çantasını açıp birkaç saniye karıştırdıktan sonra çıkarıp bana uzattı.

Aldığım küçük kağıtta *Devran dönecek* yazdığını gördüm. El yazısıyla yazılmamıştı. Bilgisayar çıktısıydı

"Bu sıralar biraz dikkatli olmalıyız kızım!" Annem bunu babamın yaptırdığını düşünüyor olmalıydı ki yüzündeki gergin ifadeyi gizleyememişti.

Onu onaylarken notu geri uzattım. "Ben yatıyorum, size iyi geceler."

Tam arkamı dönmüş odama girecekken sorduğu soruyla durdum "Sen neredeydin böyle?"

"Yemeğe gitmiştim." dedim ona dönerek.

"Ne yemeği?"

"İş yemeği. Koray'ın patronu Aysun'la bana iş verecek."

"Sen zaten kafede çalışmıyor muydun?"

"Tabii ki çalışmıyordum, o yalandı." diyemediğim için "Bıraktım işi?" dedim uydurarak.

"Nerede çalışacaksın peki, şirkette mi?" dedi sorgulayıcı bir tavırla

"Bilmiyorum. Henüz konuşamadık, patron işi olduğu için yemeğe gelemedi."

Anlamış gibi başını sallayıp yanıma yaklaştı. Sıcak eliyle yüzümü okşarken "Çalışmak zorunda değilsin kızım." dedi.

Evet, değildim çünkü ödeyecek bir borcumuz yoktu. Ama annem bunu bilmiyordu. Ve bilmeyecekti.

"Benim için iyi bir fırsat anne." dedim kaçarcasına "Uykum var. İyi geceler."

"Peki." deyip elini çekti "İyi geceler."

Gözlerim Cengiz abiye kayınca bana gülümsediğini gördüm. Ben de gülümsedim ve hemen odama girip üzerimi değiştirdim.

Kendimi yatağa atınca içimi boşaltırcasına ağladım. Ne çok tutmuştum kendimi. Hayatımda her şey çok zordu. Sanki tüm kötülerle aynı anda savaşmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ben bu kadar mı güçlüydüm? Hepsi bir anda ortaya çıkmışsa yenebilecek gücüm var demekti. Belki gerçekten de öyleydi ama ben savaşmak istemiyordum.

Ben bir galibiyet ya da yenilgi istemiyordum. Ben herkesin yaşadığı gibi normal bir hayat istiyordum. Pamir'in istediği şeye takmıştım kafamı. Çok az vaktim kalmıştı. Yarın akşama kadar bir karar vermeliydim.

Bunun farkında olurken daha çok ağladım. Ağlamak iyi gelmişti sanki. İçimdeki sıkıntıyı bir nebze de olsa atmamı sağlamıştı. Bir süre sonra ağlamaktan yorgun düşerken uykuya dalabilmiştim.

Gece belli bir saatte penceremin tıklatılma sesiyle uyanınca korkuyla ayağa kalktım. Yüreğim ağzıma gelmişti. Anneme haber verip vermeme arasında kalmıştım ama biraz cesaretli olmam gerektiğini düşünüp pencereye doğru yavaşça yaklaştım ve perdeyi araladım.

Barlas'tı dışarıdaki. Onu görünce korkum aniden geçti ama bu sefer yerini sinir aldı. Ona yaptığı şey için çok kızgındım. Suçlayıp, birçok şey demek istiyordum ama susacaktım. Ondan hesap bile sormayacak kadar değersiz olduğunu anlasın istiyordum.

İçeri girmek istediğini belli edince pencereyi açıp içeri girmesini bekledim. Ani bir hamleyle pervazdan atlayıp içeri girdi. Onunla birlikte soğuk havada odaya dolmuştu. Ardından pencereyi tekrar kapattıktan sonra ona döndüm.

Odamı inceliyordu. Gözlerinde gizlemeye çalıştığı bazı ifadeler gördüm ama umursamadım. Merakla yüzüne bakıyordum.

O da bana baktı. Birkaç saniye beni inceledi. Üzerimde askılı şortlu pijama takımı olduğunu sonradan fark ederken hızla dolabımdan hırka alıp üzerime geçirdim.

"Cengiz abiyi görmeliyim." dedi ne için geldiğini belli ederek.

"O iyi." dedim ters ters.

"Kendim görmeliyim." deyince buna hakkı olduğunu düşündüm.

"Bekle." deyip odadan çıktım ve annemin odasının kapısını açtım. Mışıl mışıl uyuyordu. Uykusunun ağır olduğunu biliyordum. Kolay uyanmazdı. Bu yüzden içim rahattı.

Odaya geri dönünce beni bekleyen Barlas'la konuştum "Çabuk ol, fazla vaktin yok. Annem her an uyanabilir."

Beni onaylayıp odadan çıktı ve Cengiz abini yanına gitti. Peşinden gitmemiştim. Konuşacak özel şeyleri olur diye rahatsız etmek istemiyordum. Tek derdim acele etmesiydi. Anneme yakalanırsak onu hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum.

Kızı, onu terk eden adamı evine almıştı. Böyle bir şeyin ona ne düşündüreceğini tahmin edemezdim. Barlas'a çok kızgındı. Onu ben bile affedebilirdim ama annem asla affetmezdi. Kızına yaşattıklarını unutmazdı.

Haklıydı da. Hangi anne kızının katilini affedebilirdi ki?

On dakikadır odamda beklerken artık gitmesi gerektiğini düşünüp yanlarına gittim. Barlas beni görünce Cengiz abiyle vedalaştı.

"Şimdi gitmeliyim."

"Tekrarı olmasın. Öykü'nün başını belaya sokma." dedi Cengiz abi onun buraya gelmesini riskli bulurken.

Barlas onu onaylayıp salon kapısından çıktı. Tam dış kapıdan çıkmak üzereyken "Kapıdan çıkma!" dedim fısıltıyla.

Dediğimi yapıp odama girdi. Ona soracağım bir soru olduğu için tekrar odama yönlendirmiştim. Annemin onu yakalama riski varken kapının önünde onunla konuşamazdım.

Odamın kapısını ardımızdan kilitleyip ona doğru döndüm "Yarın Pamir'in çetesiyle savaşacağınızı söyledin mi Cengiz abiye?"

Sorumu garip karşıladığını yüzünden belli etti. Biraz da sinirlenmişti "Hasta haliyle bizi durdurmaya kalksın diye mi?"

Hasta olmasa da söylemezdi zaten. Durdurulsun istemiyordu. Belki de ben Cengiz abiyle konuşmalıydım ama bunu yapmayacaktım. Bencil davranamazdım. Henüz kendini toparlayamamışken ona dert veremezdim.

Barlas'ın gitmesi için beklerken burada kalmak ister gibi bir hali olduğunu gördüm. "Yarın kimin tarafında olacağını seç." dedi beni şaşırtarak.

Buna zorunluymuşum gibi bakıyordu bana.

"Ben taraf seçmem!" diyerek onu tersledim.

"Neden, zor mu geliyor?"

Bir taraf seçmeme gerek yoktu, ben zaten onların tarafındaydım ama araftaymışım gibi bir izlenim vermeliydim. Oynamalıydım. Başka çarem yoktu. "Senin çetende benim arkadaşlarım var!"

"İhanet ettiğin arkadaşların mı?"

Bu laf sinirlerimi bozuyordu. Ben bunu ihanet olarak düşünmüyordum. Böyle bir şeyi de onlara asla yapmazdım. Susmak ihanet olamazdı. Olmamalıydı.

"O katili ben öldürmedim!" dedim sesimi biraz yükselterek. Annemin duyacağından korktuğum için endişelenmiştim ama gelen yoktu. Hala uyuyor olmalıydı.

Barlas küçük adımlarla bana doğru yürüdü "Öldüreni bildiğin halde sustun, sevgilini korudun."

"Ben arada kalmış bir insan ne yapması gerekiyorsa onu yaptım!"

Kendimi savunmaktan vazgeçmiyordum. Ona yenilmeyecektim. Ben kimseye ihanet etmemiştim. Bana bunu kabul ettiremezdi.

Yine üzerime oynar, beni öfkelendirir sanıyordum ama öyle yapmadı. Aramızda kısa bir mesafe bırakıp bana çatık kaşlarının altından baktı. "Ona aşık mısın?" dedi tüm ilgisi bu sorunun üzerindeymiş gibi.

Bir an afallar gibi oldum. Ortamı yumuşatmak için şaka yapamıyordu da bana saçma sorular sorarak gülmemi istiyordu herhalde. Yoksa böyle bir sorunun başka açıklaması olamazdı. "Bana seni ilgilendiren sorular sor lütfen." dedim kızdığımı belli ederek

Gözlerini gözlerime sabitlemişti. Nedenini biliyordum. Ağzımdan çıkacak sözle gözlerimin aynı şeyi söyleyip söylemediğini tartacaktı "Bu beni oldukça ilgilendiriyor." dedi ve düşüncesini dile getirdi. "Onunlayken mutlu olduğunu görmüyorum, huzursuz gibisin."

"Bu ona aşık olmadığımı göstermez."

Halim ve tavırlarımdan çok daha fazlasını belli ettiğimden emindim. Yine de hiçbir şeyden emin olamazdı.

"Beni onunla birlikte olduğuna inandırmış olabilirsin. Ama ona aşık olduğuna asla inandıramazsın." dedi açıkça.

Sinirlendiğimi belli etmemek için küçük bir kahkaha attım "İnsanlar sadece bir kez aşık olmaz."

"Yanlış..." dedi bana katılmadığını dile getirerek "İnsan sadece bir kez aşık olur. Diğerlerine ise aşık olduğunu zanneder."

"Senin için öyle olabilir. Ama benim için öyle değil. Ben yeniden aşık olabilirim. İstediğimi unutur, istediğimi hayatıma alabilirim."

"O kadar insan varken neden o. Bana benziyor diye mi?" dedi beni şok ederek.

İçimde ona karşı bitmeyen şeyler olduğunu düşünüyor olmalıydı ki böyle iddialı bir cümle kurmuştu. Kendini ne zannediyordu? Bu kadarı da fazlaydı ama!

Sorusuna kızarak karşılık vereceğimi düşünürken oldukça sakin ve kendimden emin bir şekilde cevap verdim "Aksine sana benzemiyor diye."

Deprem sadece yeryüzünde meydana gelmezdi. Bir insanın hayalleri de umutları da zelzeleye uğrayıp, çökebilirdi. Bana yıllar önce tam olarak bu olmuştu. Şimdi ise onun gözlerinde böyle bir zelzele görüyordum. Ağır cümlelerimin altında kalmış gibiydi. Bir süre konuşamadı. Zaman ikimizin de ne diyeceğini düşünmesi için bizimle aynı yolu yürüyen yoldaştı. Tarafsızdı. İkimizi de yardım ediyordu.

Bakışları üzerimde değilken benimle ilginç bir konuşma yaptı "Benim sana yaptığım kötülük seni bir kez terk etmekti. O ise daha fazla kötülük yapacak!"

"Bir yanlışın var..." diyerek onu düzelttim. "Sen beni bir kez terk etmedin. Kafamın içinde binlerce kez terk ettin." Bana bakmayan gözlerine inat ona bakmayı sürdürdüm. "Kimse bana senin yaptığın kötülükten daha fazlasını yapamaz Lider!"

Gizlemeye çalıştığı duygular şimdi bana sirayet etmişti. Normalde ifadesiz kalmayı o tercih ederdi ama bu sefer ben, bunu onun elinden almıştım

"Buradan hemen git şimdi!"

Tek kelime bile etmedi. Yüzü de, gözleri de dilinden etkilenmiş gibi sessizlikleriyle içime dokunuyordu.

Öfkesi kendini haklı çıkarmaya yetmezdi. O da biliyordu bana yaptığının büyük bir kötülük olduğunu. Bu yüzden çaresizce susuyordu. Kendini aklayacak açıklaması bile çok zavallıcaydı.

Sırtını bana döndü. Pencereye yaklaşırken onu dediğim şeyle durdurdum. "Yarın bir seçim yapmam gerekirse bu iki çete arasında olmayacak. Seninle Pamir arasında olacak!"

Bir şey demesini bekledim ama birkaç saniye yerinde bekledi ve pencereyi açıp hızla pervazdan atladı. Peşinden pencereyi örterken onu izliyordum. Arabasına doğru yürüdü ve binmeden önce son kez bana baktı.

Yıllar önce gizlice odama geldiği zamanlar gitmesini istemezken, şimdi onu kendim kovmuştum. Hayatın bu garipliği karşısında bir kez daha hüzünlendim.

Ona ne yaptığımı bilemezdim ama kendime ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Kabuk tutan yaramı kanatıyordum ben. Buna rağmen direniyordum.

Arabasına binip buradan ayrılırken üzerimdeki hırkayı çıkarıp kendimi yatağa attım. Derdim hala benimleydi. Boğazımda bir yumru vardı, kalbimde ise ağırlık. Yarın olmasını istemiyordum. Ben yeni bir güne başlamak istemiyordum. Hangi gün benim için umut dolu oluyordu ki sevinçle o güne başlayacaktım.

Her gün azaptı benim için. Akıntıya karşı yüzen bir balık gibiydim. Zoru seviyormuşçasına onunla dans ediyordum.

Ertesi sabah öğlen ikide uyanırken gözlerimi güçlükle açtım. Barlas gittikten sonra uyku tutmadığı için sabaha karşı yedide yatmıştım. Çok şey düşünmüş, bir çıkış yolu aramıştım.

Onca saat zihnimde çok fazla şey dönmüştü ama hala ne yapacağıma karar verememiştim. Bünyem bu yeni güne hiç hazır değildi.

Yine de kendimi zorlayıp yataktan kalktım ve kahvaltımı yaptım. Çok sessizdim. Annem bir şey olduğunu anlamıştı ama derslerin zorluğunu bahane ederek bir yalan uydurmak zorunda kalmıştım. Ben bugün çok kötü bir şey yapabilirdim. Hala bir umut mucize bekliyordum. Dilim de hep dua vardı. Zihnimde ise içten içe beni kemiren düşünceler..

Akşama kadar boş işlerle oyalandıktan sonra annemden izin alıp evden çıktım. Annem araba kullanmama hala karşı olduğu için o lanet yere otobüsle gitmek zorunda kalmıştım.

Ne yalan söyleyeyim ayaklarım hiç buraya gelmek istememişti. Kaçabilsem arkama bile bakmadan kaçardım. Ama elbette bunu yapmayacaktım. Bugün bu savaşı durdurmaya gücü yetecek tek kişi bendim. Bu durumda hiçbir yere gidemezdim.

Mekanlarının olduğu yere doğru yürürken Pamir ve çetesini gördüm. Binanın önünde bekliyorlardı. Kalabalık değillerdi. Aksine sayıları çok azdı. Onun tüm çetesini gördüğüm için oldukça kalabalık olduklarını biliyordum ama bugün Pamir o kalabalığı toplamamıştı. O kadar kişiye gerek duymamıştı herhalde.

Sayı olarak az olmalarının aksine beni şaşırtan diğer şeyse hepsinin beyaz renk eşofman giymeleriydi. Başka renk giyen tek bir kişi bile yoktu. Savaş için böyle giyindiklerini düşünüp çok da takmadan yanlarına yaklaştım.

Pamir beni görürken yüzüne mutluluk gülümsemesini kondurmuştu "Geldin demek."

Önünde durup somurtarak ona baktım "Başka bir çarem var mıydı?"

Cevaplamadı. Bir süre etrafı tarayan yüzümü izledi "Korkuyor musun?"

Çetesinin belli bir yere topladıkları aletlere bakarken yutkundum. Orada birçok alet vardı. Muşta, çakı, şok tabancası, katlanabilir jop, çekiç, beyzbol sopası, zincir, silah ve daha ismini bilmediğim bazı aletler. Çetesindeki

üyeler hangi aletleri alacağının kararını verirlerken Pamir'e bakmadan konuştum. "Elbette korkuyorum! O çetede arkadaşlarım var benim!"

"Onları kurtarmak senin elinde."

Öyle bir kararsızlık vardı ki içimde, yapacağım iki seçim de benim için doğru olan seçim olmayacaktı. Her iki koşulda da bataklığa batacaktım. Bunun çaresizliği vardı yüreğimde.

"Benden başka bir şey isteyemez misin?" dedim ona bakıp yalvarırcasına.

"Öykü neler yaşadığını bir düşün, bence bunu sen de istersin." deyince gözlerimin kısıldığını, sesimin sinirden değiştiğini fark ettim. "Ben sen değilim!"

"Kimse ben değil." diyerek tek kaşını havaya kaldırdı "Ona acıyor musun yoksa?"

Dik dik yüzüne baktım. Dışarıdan bakılınca öyle mi görünüyordu? Hayır hayır, bu Pamir'in oyunuydu. Sanki öyleymiş gibi göstererek beni manipüle etmeye çalışıyordu.

"O sana acıdı mı?" diyerek aklıma girmeye çalışırken gözlerimi etrafta gezdirmeye devam ettim. Onu dinlemeyecektim. Beni böyle etkileyemezdi.

"Bunu yaparsan ona çok şey kanıtlarsın. Başta da nefretini. Bu fırsatı sakın kaçırma." deyince umursamazca göz devirdim. "Gaye nerede?"

Onu görmediğim için seviniyordum aslında. Ama her an bir yerden çıkacak korkusu sarıyordu bedenimi. Şu gergin halimden sebep beni daha da gersin istemiyordum.

Pamir'in iç çektiğini gördüm. "Başka planlarım için şu an burada bulunmaması gerekiyor."

"Ne planı?"

"Üzerine alınma, Karaman'la ilgili planlar." deyince aklını okumak istedim. Onun planlarından korkuyordum. Ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama

sormadım. İlgisiz davranıyordum.

Bu dikkatini çekmiş gibi görünürken bana bir soru yönlendirdi "Seni neden çeteme istediğini sormayacak mısın?"

"Hayır. Hiçbir şey bilmek istemiyorum!"

Yine aynı şeyi yapıyordu. Barlas'a sinir olayım, dediği şeyi yapayım diye uğraşıyordu. Onu dinleyemezdim. Çünkü dinlersem aklıma çok kolay sızacağını biliyordum.

"Ondan daha fazla nefret etmekten mi korkuyorsun?" deyince bu konuyu konuşmaktan rahatsızmışım gibi davrandım "Ondan daha fazla nefret edemem!"

Yüzünde sahte bir gülüş meydana geldi "Bunu kendine kanıtla o zaman." Gözleri başka bir noktaya kayınca o tarafı işaret etti. "Geliyorlar!"

Heyecanlanıp arkamı döndüm ve dediği yere baktım. Yol boyu sıra sıra dizilmiş sürüyle araba Pamir'in mekanına giriş yapıyordu.

O kadar araba vardı ki, Barlas'ın bu savaşa kaç kişiyle geldiğini merak ediyordum. Umarım çok fazla kişilerdir diye geçirdim içimden. Garip bir şekilde Pamir'in çetesi az sayıdaydı. Acaba yenebileceklerini düşündükleri için mi Pamir az kişi istemişti. Of! Yine ne vardı aklında kim bilir?

Arabalar biraz ötemizde durmaya başlarken en öndeki araçtan bizimkiler indi. Ali hariç hepsi buradaydı. Bade de gelmişti. Onun gelmesini beklemezken iyice sıkıntıya büründüm. Bana sinirliydi ve hala öyle bakıyordu. Affedemeyeceğini biliyordum ama yine de onunla konuşacaktım. Bu böyle devam edemezdi.

Barlas'ın çetesi oldukça kalabalık görünüyordu. Çeteye yeni kişilerin de katıldığı belliydi çünkü önceki seneler bu kadar kalabalık değillerdi. Onların ellerinde de tıpkı Pamir'in çetesinde olduğu gibi aletler vardı. Herkes kavgaya hazır gibiydi.

Barlas arabasından çıkmış bize doğru yürürken göz göze geldik. Beklentiyle bakıyordu bana Benden bir seçim yapmamı istemişti. Seçimim zaten belliydi ama o bunu bilmeyecekti. Bu sebepten oynayabildiğim kadar iyi oynayacaktım.

Pamir ve biz yan yana dururken gelip bizden birkaç adım ötede durdu. Bizimkiler de hemen yanına gelmişlerdi. Bana baktıklarını gördüm hepsinin. Sanırım Pamir'in yanında duruyor olmam onlara başka şeyler düşündürüyordu. Gözlerindeki hayal kırıklıklarını görebiliyordum. En çok da Bade'nin.

"Hoş geldin Karaman!"

Pamir onu oldukça konuksever bir şekilde karşılaşmıştı ama Barlas bunu umursamıyor gibiydi. Gözlerini benim üzerimden çekmiş çetesini süzüyordu. Sessizdi. Konuşmamayı tercih ediyordu. Bakışlarında tehlike emareleri vardı. Bu beni korkutuyordu.

Barlas'tan ses çıkmayınca Pamir konuşmasını sürdürdü "Güzel bir savaş olmasını diliyorum."

"Adil bir savaş olmayacak gibi görünüyor, sayınız az." dedi Barlas bu durum hoşuna gitmemiş gibi. Benim ise keyfim bu sebepten dörtköşeydi. Bir savaş olacaksa eğer bizimkiler galip gelmeliydi.

"Sorun etme bize katılanlar olacak." diyerek beni şaşırttı Pamir. Bu demek oluyordu ki sürüyle kişi daha gelecekti. Tabii, az kişiyle savaşacak değildi ya!

"Fazla bekleyemem."

Barlas gerçekten de sabırsız görünüyordu. Bir an önce savaşıp kimin galip geleceğini ona göstermek istiyordu sanki. Arada bakışları bana değiyordu ama çok fazla bekletmeden hemen çekiyordu.

Ben de aynı şeyi Bade'ye yapıyordum. Yanına gidip gitmeme konusunda kararsız kalsam da daha sonra yavaşça ona doğru yürüdüm.

"Birazdan burada olurlar, biz biraz sohbet edelim mi Karaman?"

Pamir onunla konuşmaya çalışırken Bade'nin yanında durup ona çekinerek merak ettiğim soruyu sordum "Senin burada ne işin var?"

Cevap vermeyecek gibi görünüyordu ama dayanamadı "Savaşırken arkadaşlarımı yalnız bırakacak değildim!" Kaşlarını çattı. Benimle asabi bir şekilde konuşuyordu "Sen kimin tarafındasın?"

"Tarafsızım." dedim sessizce.

O kadar sessiz konuşmuştum ki sesimi duymayıp dudaklarımı okuduğundan emindim.

"Yıkıl karşımdan!" dedi dişlerini birbirine bastırarak. Öfkesine hakim olamadığı belliydi. Yüzündeki hayal kırıklığı daha da büyümüşe benziyordu.

"Bade..." dedim kendimi savunmak istercesine.

"Yıkıl dedim, yoksa elimde kalacaksın!"

Tam üzerime doğru yürüyecekken Ateş kolundan tutup onu durdurdu. Bana düşmanına bakar gibi bakmaya başlamıştı.

"Bu savaşı ben istemedim. Barlas'ın ne yaptığını bilmiyorsun!" dedim asıl suçluyu saklamayarak.

"Ama senin ne yaptığını biliyorum...Şimdi sevgilinin yanına git!" dedi sesindeki baskın sinirle. Elbette dediğini yapacak değildim. Burası konuşmak için uygun yer değildi ama bana böyle baktığı için daha fazla dayanamıyordum. Bu içimde yanan alevlerle cebelleşmeme neden oluyordu. "Ben senin düşmanın değilim Bade!"

Üzerimde olmayan kahverengi gözleri hüzünle bana kaydı. Buna rağmen sesi yine öfke doluydu "Ama dostum da değilsin!"

İçimdeki ateş o an daha da büyüdü. Ne yani beni artık dostu olarak görmüyor muydu? Beni dinlememişti bile. Ona anlatacaklarımı merak

etmiyor muydu?

Bu tepkilerini savaşın verdiği gerginliğe bağlıyordum. O beni silmezdi. Ardı ardına kayıplar yaşadığı için psikolojik olarak iyi olmadığını biliyordum. Onunla başka bir zaman da başka bir yerde konuşup bunu halledecektim. Onu kaybedemezdim. Gözlerine bakılacak olursa onun da beni kaybetmek istemediğini görüyordum ama öfkesine yenik düşüyordu.

Sessiz ve düşünceli bir halde öylece Bade'ye bakarken Barlas'ın göz ucuyla bizi izlediğini gördüm. Pamir ise Barlas'la konuşuyordu. "Savaş için oldukça sabırsız görünüyorsun Karaman."

Barlas'la uzun uzun bakıştım. Pamir'le konuşurken gözlerini benim üzerimden çeker zannediyordum ama bunu yapmadı "Haddini bildirmek için sabırsızım, evet." Komik bir durum varmış gibi Pamir'e çevirdi bakışlarını ve güldü "Çetende hain çok. Savaş esnasında yenileceğinizi anlayıp kaçmazlar umarım."

Pamir'in yüzünde en ufak endişe, en ufak korku ve en ufak nefret bile yoktu. Sanki kazanacağından çok emindi. "Kendine güvenen liderleri severim. Ama sana kötü bir haberim var. Yenilen taraf hiç biz olmadık."

Barlas bizimkilere bakıp gülmeye devam etti "Demek bu ilk olacak."

Bizimkiler de gülmeye başlamışlardı. Pamir'in çetesindekiler öfkeyle bizimkilere bakıyorlardı. Pamir'in tek bir komutuyla savaşı direkt başlatacak gibiydiler. Barlas'ın çetesi de hazır görünüyordu. İki çetede bugün her şeyini ortaya koyacaktı.

Pamir bizimkilerin susmasını beklerken kafasını başka bir tarafa çevirip bir şey görmüş gibi sırıtmaya başladı. "Bence bunu gördükten sonra kararın değişebilir."

Hepimiz onun baktığı yöne çevirdik bakışlarımızı. Uzaktan birileri bize doğru yaklaşıyordu. Kalabalık bir gruptu. Fark ettiğim başka bir şey daha vardı ve bu şaşkınlıktan gözlerimin kocaman olmasına sebep olmuştu. Gruptan bazı kişiler tasmalar yardımıyla kürkü açık kahverengi ve kum

rengi karışımı olan köpekleri tutuyorlardı. Sayamıyordum ama en az yirmi köpek olduğundan emindim.

"Siktir lan!"

Çetin şaşkınlığını gizleyemezken bizimkilerin de yüzlerinde şok olmuş ifadeler gördüm. Tabii, kim tahmin edebilirdi ki Pamir'in böyle bir hinlik yapıp savaşa köpek getireceğini? Gerçekten akıllıcaydı. Şimdi neden hiçbir savaşı kaybetmedikleri belli oluyordu. Bu fazla akıllıcaydı.

"Tanıştırayım dünyanın en saldırgan köpekleri arasında yer alan Kanarya Mastifleri... Çok fazla köpeğim var. Sizin için en saldırgan türlerden birini seçtim. Umarım kendilerinden memnun kalırsınız."

Köpekler havlayarak ve saldırmaya hazır bir şekilde buraya doğru gelirken bir karar vermek zorunda kaldım. İsteyerek değil, mecburen. Bizimkileri kurtarmak için...

"Savaş sırasında dikkatli olmanızı öneririm. Çiğ etle beslendikleri için insan etinin tadına bakmak isteyebilirler."

Pamir'in korkutucu lafları tüylerimi diken diken etmişti. Kendisinin savaşması varken köpekleri bu işe nasıl alet ederdi? Bunun nasıl bir psikopatlık olduğunu aklım almıyordu!

Şimdi neden beyaz giydikleri de anlaşılıyordu. Köpekler savaş esnasında kime saldıracaklarını bilsinler diye. Bunun için özel olarak yetiştirilmiş olmalıydılar.

Pamir bizimkilerin şaşkın haline gülerken keyifle o korkunç soruyu sordu "Şimdi hazır mıyız?"

Barlas hızla ona çevirdi bakışlarını. Gözlerinde hiç de vazgeçecekmiş gibi bir ifade yoktu. Köpekler bile onu kararından vazgeçirememişti. Ama çetesi için kararsız olduğunu da görebiliyordum. Sadece kendisi olsa hiç korkmaz savaşırdı. Bundan emindim.

"Barlas evet dersen tüm gücümüzle savaşırız." Çetin ona bu savaştan çekinmediklerini belli ederken Ateş de destekledi. "Bizi düşünme kardeşim, hepimiz bunu göze alarak buraya geldik!"

Bade'nin elinden sıkıca tuttu Ateş. Eminim ona gelmemesini söylemişti ama Bade'ye söz dinletmek imkansızdı. O aklına koyduğunu yapardı.

"Hadi Barlas, evet de. Biz hazırız!"

Bade de hazır olduğunu belli edince yeniden Barlas'a çevirdim gözlerimi. Kabul edecek olması korkusuyla kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. İki çeteninde çok fazla üyesi vardı. Burada resmen bir ordu oluşturmuşlardı. Savaş olursa köpekler yüzünden katliam olabilirdi. Onların olmayacağını bilirken bile bu kavganın olmasını istemezken, şimdi onların bizimkilere karşı kullanılacağını bilmek...

Barlas bile bile ölümü göze almazdı değil mi? Karşısına geçip ona daha önce bakmadığım bir istekle baktım. "Yalvarırım gidin!"

Bakışları benim üzerimde değildi. Hala karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Lütfen!" dedim yalvararak. Ben de çaresiz kalmıştım. Pamir'in böyle bir oyun oynayacağını hiçbirimiz tahmin etmiyorduk. O köpeklerden biri bile rahatlıkla on kişiyi parçalayabilirdi. Kabul etmeliydim ki Barlas'ın çetesinden kimse bugün buradan sağ çıkamazdı.

"Kalıyor musunuz Karaman?"

Pamir sanki dalga geçercesine sormuştu bu soruyu. Onu kızdırıp kalmasını sağlamak istediğinin farkındayım. Umarım Barlas oltaya gelmez diye düşünürken "Kalıyoruz!" dediğini duydum.

Kulağımda bir uğultu oluştu. Kalbim neredeyse göğüs kafesimi delecekti. Korktuğum şey olmuştu işte ama bugün bu kavga olmayacaktı!

Titremeye başlayan ellerim çantama doğru gitti. Başka çarem olmadığını bilmek bana kötü hissettiriyordu ama bu herkesi kurtaracaksa eğer bunu yapmaya kararlıydım.

Pamir'in verdiği silahı kavrarken hızla çıkarıp Barlas'a doğrulttum "Gidiyorsunuz!"

Hepsinin gözü anında bana döndü. Barlas'ın benden böyle bir şey beklemediği aşikardı. Gözlerindeki şaşkın dolu ifadeyi çok net görebiliyordum. Birkaç saniye şaşkınlığını sürdürdü "İndir o silahı!" dedi daha sonra büyük bir sinirle.

"Hayır!" Kararımdan dönmeyeceğim kesindi. Ya Barlas bu savaşı burada bitirip geri dönecekti ya da ben... Ah, söylemesi bile korkunçtu!

"Kim verdi onu sana?" dedi kızarcasına. Çenesinin ucuyla Pamir'i işaret etti "O mu?"

Sorusunu cevaplamadım. Ellerim hala titriyordu. Silahı doğru tutabildiğimden bile emin değildim "Buradan gideceksiniz!"

Bade'nin olaya karıştığını duydum "Ne yaptığınız sanıyorsun sen Öykü, kendine gel! Elindeki oyuncak değil!"

Kulaklarım herkese, her şeye sağırdı. Kimseyi dinleyecek halde değildim. Barlas'ın ağzından tek bir şey duymak istiyordum. Vazgeçtiğini söylemeliydi.

"Blöf yapıyor seni vuracak değil!" dedi Çetin. Beni tanıdığı için düşüncesinde haklıydı belki ama şu an ben bile kendimi tanımıyordum. Çaresizlik insana her şeyi yaptırırdı. Bunu bilmeleri gerekiyordu.

"Vururum!" dedim emin bir şekilde. "Gidin!"

"Öykü..." dedi Barlas bir şey diyecekmiş gibi görünürken. Ne diyeceğini biliyordum. Aptallık ettiğimden bahsedecekti. Ama asıl aptallık eden kendisiydi. Bile bile ölüme yürümek de neydi? Hem de arkasına bizimkileri de alarak!

Sözünü silahın horoz kısmını yavaşça aşağı çekerek kestim "Gidin!

Onu vuracağımı anlamış olmalıydı ki bir şey demedi. Ben bugün onu vuracaktım belki ama o da tam şu an bakışlarıyla beni vuruyordu. Bu

savaştan hangimiz sağ çıkardı bilinmezdi. Ama iki yaralı olacağı kesindi.

"Başlat savaşı Karaman. Vur beni!"

Pamir onu kışkırtmaya devam ederken artık gücümün kalmadığını gördüm. Gözlerimden oluk oluk yaşlar akmaya başlamıştı. Çaresizliğin damlalarıydı bunlar. Hepsi kalpten geliyordu.

Bana yaptıkları için ona nefret duyuyordum ama bunu yapacak olmamın ona duyduğum nefretle alakası yoktu. Keşke öyle olsaydı. Belki o zaman...

Sessizliği canımı yakıyordu. Diğerleri blöf yaptığımı düşündükleri için durumu önemsemiyor gibi görünüyordu ama Barlas her şeyin farkındaydı. O benim gözlerimi okurdu.

"Bunu kendine yapma!" dedi beni düşündüğünü belli ederek.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Şu duruma düştüğüm için, çaresizlik içinde kaldığım için, Barlas'ı vurmak zorunda olduğum için kendimi affedemeyecektim.

O belki de bunu yaparak ondan intikam alacağımı zannediyordu. Ama bu bir intikam olamazdı. Şu an canım hiç yanmadığı kadar çok yanıyordu. Bu bir intikam olsa onun canının benden daha fazla yanıyor olması gerekirdi.

İkimizde alevlerin içerisindeydik. Ama yanan sadece bendim. Ben yanarken beni sessizce izleyen de oydu.

"Özür dilerim!"

Bu cümle kurduğum son cümlem olurken, titreyen parmağım tetiğe gitti ve silah birden patladı.

İşte o an çok istediğim, savaşı bitirecek olan tek mucize gerçekleşti...

Dostlarım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Sizleri çoook seviyorum bunu da unutmayın.

Hepiniz kocaman öpüldünüz <3

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

76.BÖLÜM

Mucize, hiç beklenmedik anda gelişen bir olaydır.

Daha önce kaç kere bir mucizeye tanık olduğumu sorsalar 'hiç' diyebilirdim. Benim hayatımda mucize gibi bir şeyin yaşanması neredeyse imkansızdı. Çok ihtiyaç duyduğum anlarda hiç olmamıştı.

Bugün burada bir mucize yaşıyorsam, belki de ilk defa gerçekten bir mucizeye ihtiyacım olduğu içindi. Anlaşılan kaderim, vicdanımın sesini susturamayacağımı bildiğinden beni bu şekilde kurtarmayı tercih ediyordu. Son anda gelişen mucizeyle...

Pamir, Barlas'ı vurursam savaşı durduracağını söylemişti. Çok düşünüp bir karar vermiştim. Vuracaktım onu. İntikam hırsım için ya da başka şey için değil, savaşı bitirmek için.

Bana başka bir çare bırakmamıştı Pamir. Eğer Barlas'ı vurmazsan bu savaşı nasıl bitirebilirdim ki? Nasıl bir mucize savaşı bitirmemi sağlayabilirdi?

Her şeyi göze almıştım. Son ana kadar onu vuracağımdan emindim. Kararımın değişmeyeceğini düşünürken elimdeki silahın namlusu istemsizce bana doğru kaymıştı.

Silahtan çıkan mermi Barlas için hazırlık yaparken kolumda hissettiğim dayanılmaz acıyla Barlas'a bakakaldım. Aklımda eski sevgilimi vurmak varken benim mucizem kendimi vurmak olmuştu.

Böyle bir şeyi beklemiyordum. O da beklemiyordu. Kimse beklemiyordu.

Ben acı çekmeye devam ederken bir sessizlik oluştu. Sadece köpekler havlıyordu. Onun dışında kimseden çıt çıkmıyordu.

Yüzüm Barlas'a dönük olduğu için Pamir'i göremiyordum. Bu yüzden ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordum.

Onun istediği olmamıştı, ama benim istediğim olmuştu. Savaşı bitirecek olan bir mucize gerçekleşmişti.

Benim isteğimle ya da bir başkasının kararıyla bitmiyordu bu savaş, kaderin önüme sunduğu fırsat sayesinde bitiyordu. Kabul etmeliydim ki kader benim yüzüme hiç gülmezdi.

Bu sefer gülmüş gibi görünüyordu ama canımı yakıyordu. Silahın koluma saplanan mermisi daha önce tatmadığım bir acıydı.

Yine de buna dayanabileceğimi düşündüm. Benim asıl dayanamayacağım şey onu vurmak olurdu. Ruhsal bir acının fiziksel acıdan daha fazla can yaktığına çok kez şahit olmuştum. Bu yüzden çektiğim fiziksel acıya şükür ediyordum.

Barlas'ın gözleri silahın sesiyle kocaman olurken, korku gibi daha bir çok duyguyu bakışlarına yerleştirdiğini gördüm. Bunu beklemediği çok açıktı. Gözlerimdeki kararlılıktan onu vuracağımı düşünmüş olmalıydı ki bu şimdiki şaşkınlığı bu yüzdendi. Gözlerime bakıyor fakat tek kelime edemiyordu.

Acıdan sebep mi bilmem başımın döndüğünü hissediyordum. Gözlerimde de kararma oluşuyordu. Barlas'ın yüzü bulanıklaşmıştı. Bedenimde bir titreme meydana gelirken ayaklarımda hissizlik oluştu. Bilincimi yavaş yavaş kaybediyordum.

Önce elimdeki silahın yere düştüğünü gördüm. Daha sonra Barlas'ın bana doğru hamle yaptığını. Gözlerim iyice kararıp bilimcimi tamamen kaybederken duyduğum son sen Barlas'ın korkuyla çıkan sesi oldu. "Öykü!"

Her yer bir anda karanlığa bürünmüştü. Sanki bayılmışımda çok kısa bir süre sonra ayılmışım gibi hissederken gözlerime çöken ağırlıkla birlikte gözkapaklarımı zoraki açıp etrafıma baktım.

"Uyandı!" dedi tanıdık bir ses. Aysun'du bu. Şaşırmıştım. Onun benim yanımda ne işi vardı? Rüya mı görüyordum yoksa?

Gözkapaklarımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra kolumda hiçbir ağrı hissetmediğim için şaşkındım.

"İyi misin?" diye sordu Aysun. Gözlerimi açıp ona baktım. Uzandığım koltuğun kenarına oturmuş endişeli gözlerle beni seyrediyordu.

Kafamı yana çevirip içeridekilere baktım. Barlas, Çetin, Ateş, Bade hepsi buradaydı. Sessizce bana bakıyorlardı.

"Neredeyim ben?" dedim ortamı tararken. Yeni yeni kendime geldiğim için nerede olduğumu keşfedememiştim.

"Bizim evde." diye yanıtladı Bade. Anlaşılan kendimi vurmam işe yaramıştı. Herkes burada olduğuna göre savaş başlamadan bitmişti.

"Aptal kız, nasıl böyle bir şey yaparsın?" Bade sitemkâr görünüyordu. Uzandığım koltukta doğrulurken Aysun bana yardım etti. O sırada üzerime pijama giydirildiğini fark ettim. Bade'nin evinde olduğumuza göre pijama ona ait olmalıydı.

Üzerimi çıkaranın Aysun olduğunu tahmin ediyordum ama yine de diğerlerinin dövmemi görmüş olma ihtimaline karşı endişeliydim. Gözlerim Aysun'a kayınca ne demek istediğimi hemen anlamış gibi sorun olmadığını kafasını iki yana sallayarak belli etti. Rahatlamıştım.

"Savaşı durdurmak zorundaydım." dedim Bade'nin sorusuna yanıt olarak.

"Kendini vurarak mı?" Barlas daha fazla sessiz kalamamıştı. Siniri gözlerinden okunuyordu. Belki de tüm siniri savaş olmadığı içindi.

Elim yaramın olduğu yeri yoklarken pijamamın altından sargı beziyle sarıldığını hissettim. Kendimi pazı kemiğimin olduğu bölümden vurmuştum. Aysun lokal anesteziyle mermiyi çıkarmış olmalıydı. Çünkü kolum uyuşmuş durumdaydı.

"Seni mi vurmamı tercih ederdin?"

Ona bakmadan söylediğim sözden sonra yine sessizleşti. Bu sırada ben, sırf ona bakmamak için Aysun'a bakıyordum "Kolumu sen mi hallettin?"

Kafasını salladı "Evet. Kurşun içerideydi. Sinirlere zarar vermeden çıkarmayı başardım ama ben doktor değilim. Hastaneye gitmen gerekiyor!"

"Bu imkansız." dedim direkt. Oraya gidersem polislerin ifade alacaklarını biliyordum. Kimse kendimi vurduğuma inanmazdı. Dahası olanlar annemin kulağına gidebilirdi. Bunu nasıl göze alırdım?

"Hem iyiyim ben, dayanabilirim." deyince Aysun'un endişesi büyüdü. "Annen?"

Ona ne söyleyeceğimi düşünmediğim için endişesi bir anda bana da bulaşmıştı. Neyse ki Bade içimi rahatlattı "Onu arar bu gece bende kalacağını söylerim."

Teşekkür babında gözlerimi kapatıp açtım. Bana sinirli olduğunu biliyordum ama halime üzüldüğü de belliydi. Yüzüme bakamıyordu. Söylediği şeylerden vicdan azabı bile çekiyor olabilirdi. Onları sinirle söylediğini zaten biliyordum. Bade böyleydi işte. Öfkesine her zaman yenik düşerdi.

"Sana ağrı kesici yaptım ama bu ne kadar etkili olur bilmem." Aysun'a minnet duygum bitmiyordu. O olmasaydı ne halde olacağımı düşünmek bile istemiyordum. İlk defa böyle bir işe kalkışıyordu. Nasıl bir stres yaşadığını tahmin edebilirdim. Çünkü aynı durumda ben olsaydım ve omzumda böyle bir yük olsaydı onun kadar stres içinde olurdum "Dert etme Aysun, iyi olacağım."

Belki ağrıdan belki de olayların yükünü daha fazla kaldıramadığımdan sebep mi bilmem bayılmıştım. Orada ne olmuştu, neler konuşulmuştu bilmek istiyordum. "Pamir beni buraya getirmenize nasıl izin verdi?"

Sahi, o neredeydi? Beni bizimkilerin eline bırakmazdı. Ne olmuştu da buna izin vermişti? Soruyu Aysun'a bakarak sormuştum ama Barlas hiddetle cevap verdi. "Ondan izin mi alacaktık?"

Cevap vermedim. O da cevap beklemedi zaten "Neden yaptın böyle bir şeyi?" diyerek başka bir soru sordu. Mantıklı bir cevap beklediğini

biliyordum. Yalan söyleyecek olsam mantıklı bir cevap arayışında olurdum ama doğruyu söyleyecektim. "Sizden birine zarar gelmesin diye?"

Cevabımı beğenmemiş gibi burun kıvırınca sinirlendiğimi hissettim "Köpekleri görmedin mi? Onları üzerinize salsalardı sağ kalır mıydınız zannediyorsun?"

Söylediklerim umurunda bile olmadı. Kafasına koyduğu şeyi yapacaktı. Bunu gözleriyle belli ediyordu. "Bugün bu savaşa engel olmuş olabilirsin ama şunu bil ki bu savaş eninde sonunda olacak!" dedi kendinden emin bir şekilde.

Tam bir şey diyecekken Bade araya girdi "Barlas bu konuları konuşup onu yormayalım bence."

Barlas onu dinleyecek gibi görünürken ben yine çenemi tutamadım "Senin çetende benim arkadaşlarım var. Kendini düşünmüyor olabilirsin ama onları düşünmek zorundasın. Ölebilirler!"

"Sen de ölebilirdin!" dedi sanki çok umurundaymış gibi "Savaşı durdurmak için yaptığın bu şey ahmaklıktan başka bir şey değil!"

"İşe yaradı ama!"

"Şimdilik!" deyince yüzüne bakakaldım. Ben onlara zarar gelmesin diye kendime zarar vermiştim. Bu nasıl bir bencillikte de Barlas tekrar savaşacaklarını söylüyordu. Ben kendimi boşuna mı yaralamıştım? Bunun karşılığı böyle bir bencillik olmamalıydı. "Çok merak ediyorum o köpeklerden nasıl sağ kurtulacaksınız?" dedim sinirle

"Beyaz giyerek." deyince hafifçe başımı salladım "Pamir'i tanımıyorsun."

Bana anlamsızca bakınca konuşmaya devam ettim "Beyaz giymeleri bir oyun olabilir. Pamir bu savaşı durduracağımı biliyordu. Ve bir savaş daha olacağını. Diğer savaşta köpeklerin size saldırması için beyaz giymenizi istemiş olabilir. Onun aklı değişik çalışıyor. Ne yapmaya çalıştığını anlamak zor."

Aylardır Pamir'in yanındaydım. Nasıl düşündüğünü bilemezdim ama bir şeyler düşündüğünü bilebilirdim. Kesinlikle oyun oynuyordu. Belki söylediklerimde haklıydım belki de bu çok başka bir oyundu. Ama bir oyun vardı. Emindim.

Ateş'le kısa bir süre bakıştı Barlas. Sonra çatık kaşlarla bana döndü "Ne yani sırf bize beyaz giydirmek için mi bugün beyaz giydiklerini söylüyorsun?"

"Muhtemelen köpekler o şekilde yetiştirildi. Beyaz giyenlere saldırıyor olabilirler."

Ateş'in kafası karışmış gibi görünüyordu. "O köpekleri tutanlarda beyaz giyiyordu. Onlara neden saldırmadılar?"

Bir süre bunu düşündüm. Aklıma mantıklı olabilecek bir ihtimal gelince hemen açıkladım "Köpekler o kişiler tarafından yetiştirildiği için onlara bir şey yapmıyor olabilirler. Çetedeki herkesi tanıyamayacaklarına göre kime saldıracaklarını ayırt etmek için belli bir renkle kışkırtılmışlardır."

Bana ilk hak veren Çetin oldu "Öykü haklı olabilir. Beyaza diş gösteriyorlarsa bir dahaki savaşa koyu renklerle gitmeliyiz."

"Ya öyle değilse?" dedi Barlas emin olamadığı için

Çetin'in cevabı açıktı "O zaman hapı yutarız!"

Barlas düşüncelerdeydi. Yüzüne bakılacak olursa anlamlandıramadığı şeyler vardı. "Mantıksız olan şeyler var. Köpeklerin renk algısı insanlar gibi değil. Dünyayı nasıl gördükleri bile belli değil. Bu adam bunları bilmeden o köpekleri nasıl yetiştirdi?"

Herkesin mantıklı bir cevap aradığına emindim ama söz konusu Pamir olunca ne düşündüğünü kimse anlayamazdı. Onu en iyi tanıyan ben bile...

"Barlas bence bu savaş olmamalı."

Bade'nin benim gibi düşünmesine şaşırıyordum. Pamir'i alt edeceklerini sanıyordu ama gördüklerinden sonra zekasını anlamış, ondan çekinmiş

olmalıydı. Bu savaşın sonunda ölüm vardı. Çekinmesini sağlayan bu olmalıydı. Kimseye zarar gelsin istemiyordu. Ama o bir çete üyesiydi. Son sözü lideri söylerdi.

Barlas'ın gözlerindeki okların hedefini görebiliyordum. Şimdilik sakin görünüyordu ama kafasında bazı planlar yaptığına emindim "Olacak!" dedi baskın bir sesle "Geri dönüşü yok!"

Yürüyüp salondan çıkınca Ateş ve Çetin de onu takip ettiler. Dış kapının önünde sigara içiyor olmalıydılar çünkü konuşma sesleri geliyordu. Hararetli bir konuşma vardı

Salonda ise sessizlik hakimdi. Aysun halime acır gibi görünürken Bade ayakta dikilmiş konuşmak için zaman kolluyor gibiydi. Kelimeler boğazına dizilmişti sanki. Yutkunduğunu gördüm. Bana bakmıyordu ama yanıma doğru yaklaştı. Gözleri yerdeydi. "Tarafsız olduğunu düşünüyordum. Meğer sen bizim tarafımızdaymışsın." dedi pişmanlığı sesinden okunurken.

Son zamanlardaki durumunu biliyordum. Ona söyledikleri için alınacak ya da kızacak değildim. Aramızdan birini hoş karşılayacaksak bu kesinlikle Bade olmalıydı. Verdiği kararlar bile mantıklı değildi. Berat'ı öldürmekten bile söz etmişti bir keresinde. O böyle mantıksız kararlar alırken söylediklerini umursamam saçmalık olurdu.

Öfkesine yenik düşen biriydi. Karşısında kim olursa olsun sorgusuz sualsiz yargılayabilirdi. Öyle ki kardeşi olarak gördüğü bana bile neler demişti.

O bana bakmıyordu ama benim gözlerim saniyelerdir onun üzerindeydi. "Siz benim arkadaşımsınız."

"O da sevgilin!" dedi atarlı bir şekilde. Bana bu konuda sinirli olduğunu görebiliyordum. Yalanımı sürdürürsem açık bir şekilde benimle tartışacağı belliydi. Beni yargılayacağı, kızacağı...

Ondan bu gerçeği daha fazla saklayamazdım. Beni yargılamasını istemiyordum. O bana öfkeli bakınca içimde bir şeyler canımı yakıyordu. Bana güvendiğini biliyordum ama Pamir'le sevgili olduğumuzu

duyduğundan beri bir güvensizlik yaşadığının farkındaydım. Bu yüzden her şeyi bilmeliydi.

Aysun'a baktım. Gerçeği anlatacağımı anlamış gibi kafasını sallayarak bana onay verdi. O da istiyordu Bade'nin bilmesini. Bu sır belki de bana ağır geldiği gibi ona da ağır geliyordu.

"Pamir benim sevgilim değil." dedim sessiz bir şekilde. Olabildiğince sessiz konuşuyordum. Barlas dış kapının hemen önündeydi. Kendi konuşmaları yüzünden içerideki konuşmaları duymazdı ama bunu göze alamadığım için sesimi belli bir tonda tutuyordum.

Bade anlamsızca gözlerime bakınca pijamamın kolunu yukarı sıyırıp dövmemi gösterdim. Kendimi dövmemin olmadığı kolumdan vurmam büyük şanstı. Vururken dövme aklımın ucundan bile geçmemişti. Sadece savaşa odaklanmıştım. Ve bizimkileri kurtarmaya.

Gözlerim Bade'deyken şaşırıp saniyelerce dövmeme bakakaldığını gördüm. Kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. Nutku tutulmuştu adeta. Konuşamadı. Gözleri bana kayınca dudaklarından zoraki bir cümle çıktı. "Neden yaptın bunu?"

Hem kızgın hem şaşkın görünüyordu. Bir şeyler söylemezsem aklında kendince bir şeyler kuracağı kesindi.

"Bunu Pamir'den Barlas istemiş." dedi Aysun benden önce davranarak. Bade'nin kızgın göründüğünün o da farkındaydı. Belki de olay çıkmasın diye benden önce davranmıştı.

Bade'nin duyduğu şeyle ikinci bir şok yaşadığını gördüm. Kafasını hızla iki yana oynattı "Mümkün değil!"

"İntikam insana her şeyi yaptırır Bade." dedim buna inandığımı belli ederek.

Kızmaz beni anlar sanıyordum ama sesi yükseldi "Barlas böyle bir şey istemez Öykü! Delirdin mi sen?"

İnanmamasını anlıyordum ama ben bu gerçeği hemen kabullenmiştim. İçimde ona karşı öyle nefret vardı ki bana her şeyi yapabileceğini düşündürüyordu.

Bade boğazlı kazağının boğaz kısmını gevşetip daraldığını belli ederken "Barlas mı söyledi bunu sana? Onun ağzından mı duydun?" diye sordu. Emin olmaya çalışıyordu. Barlas'ın ne yapacağını kestiremediği için o da emin olamamıştı. İnsan biraz düşününce Barlas'ın böyle bir şey yapacağını aklından geçirebilirdi. Beni burada yüzüstü bırakan kişiydi o. Bunu da yapardı!

"Pamir söyledi." deyince Bade'nin ateş saçtığını gördüm "Sen de inandın!"

Sessiz kaldım. Bunu bir cevap olarak algılarken kapıya doğru yürümeye başladı "Gidip onunla konuşmalıyım!"

"Hayır Bade! Bu benim meselem." dedim onu durdurmaya çalışarak. Elbette Barlas'la ben de konuşabilirdim ama şu an hesap soracak halde değildim. Her şeyin bir zamanı vardı. Ben o zamanı bekliyordum.

Bade bana doğru döndü. Barlas'la konuşturmadığım için içinde ukde kalmış gibiydi. "Eğer böyle bir şey varsa..." deyince hızla sözünü kestim "Bak, sen de emin değilsin."

Kafası yere düştü. Gözlerini kapatmıştı. Yorgun görünüyordu. Son zamanlarda her şeyin üstüne geldiği belliydi. "Ben artık hiçbirinizden emin olamıyorum, ne yapacağınızı kestiremiyorum. Arkadaşlarıma güvenemez oldum." dedi bundan memnun olmadığını belli ederken.

Biran sonra kafasını kaldırıp yüzüme baktı "Sana bile neler söyledim!" Pişmanlığı bu kez gözlerine yansıyordu.

Söyledikleri için üzülmüştüm ama pişmanlığını görünce her şeyi hemen unuttum. "Hepsini sinirle söylediğini biliyorum Bade."

Omuzlarının çöktüğünü gördüm. Yavaşça yanıma yaklaştı ve uzandığım koltuğun yanına çömeldi "Yine de özür dilerim!"

O kolay kolay özür dilemezdi. Şimdi bunu yapıyorsa gerçekten de çok pişman olmuş olmalıydı.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun." diyerek elimi tuttu. Ağlamayı da sevmezdi ama gözlerinin dolduğunu gördüm. Yaşadıkları onu ne kadar değiştirmişti. İnsan bir ayda değişir miydi? Değişiyordu işte.

"Biliyorum." deyince ağlamamak için kirpiklerini kırpıştırdı. Birkaç saniye sonra da elimi bırakıp doğruldu. "Bırak da Barlas'la konuşup içimdeki şüpheyi temize çıkarayım."

Onu reddettim "Vakti geldiğinde onunla ben konuşacağım."

Düşüncelere dalmış görünüyordu. Barlas onun arkadaşıydı. Ne yaptığını elbette bilebilirdi ama söz konusu intikam olunca kimse kimseyi tanıyamazdı "Öykü..." dedi içindeki kararsızlığı aşmış gibi görünürken "Barlas seni terk ederek sana büyük bir kötülük yaptığının farkında, bir daha neden canını yakmak için uğraşsın? Simay'ın onun aklına girdiğini düşünüyorsan eğer..."

Ondan bahsettiği için sözünü kestim. Adı anılınca bile sinirlerim bozuluyordu. "Belki de aklında bir şey vardır!"

Bu sefer emin gibi konuştu. "O seni böyle bir tehlikenin içine atmaz!"

"Beni kalbimden yaralayan kişi hakkında konuşuyoruz."

"Ona güvenmediğini biliyorum ama Barlas'ı tanıyorum. Canını yakmak istese bunu böyle adice yapmaz!"

Ben istemeden ona bir şey diyeceğinden korktuğum için uyarma gereği duyuyordum "Ben onunla konuşana kadar ona bir şey söyleme lütfen."

"Oldu! Böyle sessiz kalayım yani?" Evet, ona tersti böyle şeyler. Şu an deli gibi onunla konuşmak istediğini biliyordum. Şüpheyle yaşamazdı. "Pamir Yaman'ın yanında başına bir şey gelebilir. Onun çetesindesin." deyince sessizliğe büründüm. İki lidere de haddini bildirene kadar başıma bir şey gelmemesi için uğraşacaktım. Şu an yapmam gereken tek şey sessizce

beklemekti. Pamir'in yanındayken bu pek mümkün olmuyordu ama elimden geleni yapacaktım.

"Kendime inanamıyorum! Onunla sevgili olduğunu zannettiğim için sana neler söyledim!" Pişmanlığı hiç geçmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ben onu affetmiştim ama o kendini affedemiyordu

"Bunların bir önemi yok Bade."

"Sana güvenmem gerekirdi. Kendimi asla affetmeyeceğim." deyip bir anda duygu değişimi yaşadı. Bana kızıyordu "Neden daha önce bana bir şey demedin? Bunu benden nasıl saklarsın Öykü?"

"Saklamak zorundaydım."

Aslında bana düşmanıymışım gibi bakmasaydı hala saklamayı düşünüyordum ama o bakışlara katlanmak istemediğim için her şeyi anlatmak zorunda kalmıştım.

Salonda sinirli sinirli volta attığını gördüm. Gözleri yerde, düşünceleri çok uzaklardaydı. "Yok, ben susarak yaşayamam. Bu senin hayatını tehlikeye atmak olur!" deyince korkuyla konuştum "Bade lütfen!"

Yerinde durup bana bakınca ona yalvarır gibi baktım "Senden ilk defa benim için bir şey yapmanı istiyorum. Sus lütfen!"

"Neden?" dedi anlamıyormuş gibi. Nedeni açıktı ama ona bir şey söyleyemezdim. Bunu kimse bilmiyordu. Demir hariç.

Ama Bade anlamış gibiydi. "Ondan intikam alacaksın, değil mi? Daha bunu onun istediğinden emin bile olmamana rağmen hem de." Bu konuda bana kızgın olduğunu saklamıyordu. O ne hissediyorsa söylerdi. "Öykü bence sen Barlas'la konuşmak istemiyorsun. Çünkü bunu onun yaptırdığına inanmak istiyorsun. Sırf ondan intikam alabilmek için ona bilenmek istiyorsun!"

İntikam istemediğimi söyleyemiyordum. Dudaklarım bugün yalanla dolu cümlelere kapalıydı.

"Konuş onunla. Şimdi!" dedi beni ikna etmeye çalışırken.

"Hayır!" diyerek onu reddedince telefonumun çaldığını duydum. Aysun'daydı telefonum. Cebinden çıkardığı telefonu bana uzatınca ekrana bakıp "Annem arıyor!" dedim.

"Bana ver!" dedi Bade elimden telefonu alarak. Konuşmayı bölen anneme içimden teşekkür ederken Bade'nin bakışlarından bu konunun burada kapanmayacağını söyleyen ifadeyi görebiliyordum.

Annemle konuşmak için mutfağa doğru giderken Aysun'un huzursuz olduğunu fark ettim. Sebebini anlamazken konuştuğumuz şey yüzünden onun da ikilemde kaldığını gördüm. "Ya Bade haklıysa Öykü. Ya bunu gerçekten Barlas istemediyse?"

Kalbimi dinleyecek olursam Aysun'un dediği şeye hak verebilirdim. Ama mantığım onun yaptığından çok emindi. Açıkçası ben yapmadığını duymak değil yaptığını duymak istiyordum. Ona nefretim artsın, alacağım intikam hırsımın ateşi alevlensin istiyordum. "Bilmiyorum Aysun."

"Konuşmadan bilemezsin." dedi Bade gibi düşündüğünü belli ederken.

"Yapmadığını söylerse ona olan nefretim azalır diye korkuyorum." dedim açıkça.

Ne çok öfke doluydum ona. Belki de yapmadığı bir şeyle suçluyordum. Ama bu içimden geliyordu. Suçsuzsa bile gözümde suçlu görünsün istiyordum. Ona suçsuzluğu yakıştıramıyordum.

Aysun bu konu hakkında konuşmaya devam edecek gibi görünürken Bade'nin salona girdiğini görünce sustu. Annem telefonu kapatmamış olacaktı ki Bade getirip bana uzattı "Annen seninle konuşmak istiyor."

Bir şeyler döndüğünü anlamıştı herhalde. Korkuyla telefonu alıp kulağıma koydum. "Efendim anne?"

"Bade bugün onlarda kalacağını söylüyor, neler oluyor Öykü?"

"Bana ihtiyaçları var anne. Bazı işleri varmış." dedim yalan uydurarak. Asıl benim onlara ihtiyacım vardı. Yaralı kolumla tek başıma hiçbir işimi göremezdim.

"Sesin neden kötü geliyor senin öyle?" dedi huzursuzca. Ağrım yoktu ama konuştuğumuz konu canımı sıkmıştı. Sesimin kötü çıkıyor olması bundan kaynaklanıyor olmalıydı.

"Kötü mü? Yoo, iyiyim, sana öyle gelmiş."

"Her neyse, şu sıralar dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsun kızım. Orada kalacak olmandan endişeliyim ama sadece bugünlük izin veriyorum."

"Teşekkür ederim anne." dedim sesimi biraz daha enerjik tutmaya çalışarak

"Kendinize iyi bakın. Ateş'e de selam söyleyin."

"Tamam anne. Görüşürüz." deyip telefonu kapatınca içeri bizimkilerin girdiğini gördüm. Hepsinin yüzü bozuktu. Dışarıda ne konuştularsa canlarını sıkan bir şey olduğu kesindi.

"Aysun biz kalkalım artık." dedi Çetin ayakta beklerken

Aysun'un omuz silktiğini gördüm "Arkadaşımı bırakmam." Biraz da Çetin'e trip attığı belliydi.

"Ben iyiyim, eve git sen." dedim ısrarcı bakışlarımla. Kolum yaralıda olsa kendi başımın çaresine bakmayı bilmeliydim. Bunun sorumlusu bendim. Kimseye yük olamazdım.

"Bilmem farkında mısın ama vuruldun sen. Ya gece sana bir şey olursa?" deyince Barlas bize doğru adımladı "Ben yanında kalacağım. Bir şey olursa sana haber veririm."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Yok artık! Bana o mu bakacaktı? Niye? Bunu ondan kim istemişti? "Bade ve Ateş burada, yanımda kalmana gerek yok!" dedim ters ters.

"Bence inatlaşmayalım." diyerek konuyu kestirip attı. Biz birbirimize bakarken Çetin'in Aysun'a seslendiğini duydum "Hadi Aysun."

Aysun öfkeyle ona baktı "Kendim gidebilirim!" İnatlaşacak diğer çift belli olmuştu. Günlerdir konuşmadıkları için Aysun patlamak üzere burayı seçmiş olmalıydı.

"Bu saatte?" Çetin de sinirleniyor gibiydi.

"Ne varmış saatte?"

"Kızım dışarıda it kopuk var. Seni nasıl yalnız bırakayım?"

Aysun uzun sarı saçlarını geriye doğru attı ve tripli konuşmasına devam etti "Haklısın, çok merhametli olduğunu unutmuşum. Kimseyi yalnız bırakmazsın sen. Özellikle eski sevgililerini!"

Çetin havaya doğru baktı "Ya rabbel alemin! Yine mi aynı konu?"

Aysun ona cevap vermeden elini alnıma koydu "Ateşin yok. Daha iyisin." dedi buna memnun olurken

"Evet iyiyim." diyerek içinin rahatlamasını sağladım. Yoksa beni asla bırakmazdı. "Git hadi."

"Peki, görüşürüz. Seni arayacağım." deyip yanağımdan öptü. Yüzünden beni bırakmak istemediği anlaşılıyordu ama ısrar edeceğimi fark etmişti.

"Her için sağ ol." diyerek onunla vedalaşınca bana gülümseyip salon kapısına doğru yürüdü. Çetin onu orada beklerken yanında durup huysuzca konuştu. "Boşuna uğraşma, seninle gelmeyeceğim. Bir taksiye atlar giderim!"

Çetin'in bunu beklemediği açıktı. Kaşlarını çatmış Aysun'a öyle bakıyordu "Taksicinin sana yavşamayacağını nereden bileceğim?"

"Yavşayabilir sonuçta benim bir sevgilim yok, değil mi?" dedi Aysun onu eliyle geri itip tripli bir şekilde yanından geçerken.

"Aysun delirtme beni!" diyerek Çetin hızla peşinden gidince Bade'nin Barlas'la konuştuğunu duydum "Sana misafir odasını hazırlayayım."

"Gerek yok, uyumayacağım." dedi Barlas kararlı bir şekilde. Daha sonra beni işaret etti "Birinin başında beklemesi gerekiyor."

Bade hemen gönüllü oldu "Ben bekleyebilirim."

"Kimsenin başımda beklemesine gerek yok. İyiyim ben." dedim rahatsızlık vermemek için. Kolum uyuşuk olduğu için ağrım yoktu ama ne zaman başlayacağıyla ilgili bir fikrim de yoktu. Gece yarısı başlarsa o zaman sıkıntı olabilirdi. Galiba gerçekten yanımda kalacak birine ihtiyacım vardı.

"Ben kalıyorum." dedi Barlas boş koltuklardan birine yayılıp oturarak.

Bade'nin kalmasını dilerken onun kalacağını duymak köpürmeme neden oldu "İyiyim dedim!"

Yüzüme bakmadan konuştu "O kurşunu kolundan bir doktor değil hemşire öğrencisi çıkardı. Yeterince iyi olduğunu görene kadar bizim tarafımızdan müşahede altında kalacaksın!"

"Ama..." deyince konuşmamın devamını beklemeden sözümü yarıda kesti. "Konu kapanmıştır!"

Böyle yapacağını bilseydim Aysun'un gitmesine izin vermezdim. Tüm geceyi o yanı başımdayken geçirmek istemiyordum. Bade'nin de kalmasını isteyemezdim. Zaten onların evinde kalıyordum bir de sabaha kadar benim yüzümden uykusuz kalmasına gönlüm razı olmazdı.

Ateş Bade'nin omzuna elini atarken "Biz müsaadenizi isteyelim o zaman." dedi. Gitmelerini istemiyordum ama insanları yanımda zorla tutamazdım. Barlas'la yalnız kalacaktım işte. Kaçışım yoktu.

"İyi geceler Öykü." dedi Bade beni Barlas'la yalnız bırakacağı için huzursuz görünürken. "Gece ağrın olursa bana haber ver sana ağrı kesici yaparım."

"Tamam. İyi geceler." dedim gülümsemeye çalışarak. Ne boş bir çabaydı bu. Gergindim işte. Her halimle belli ediyordum. Kime oynuyordum ki?

Bade de farkında değil miydi sanki?

İkisi de buradan uzaklaşıp odalarına çekilirken kafamı yavaşça yastığıma koyup tavana bakmaya başladım. Uykum yoktu. Ama yorgundum. Odada sessizlik hüküm sürerken duyduğum tek şey büyük televizyonun üzerine asılmış olan saatin *tik tak* sesiydi.

Bundan rahatsızlık duymuyordum ama gözlerimi üzerime dikmiş olan Barlas'ı göz ucuyla gördüğüm için bir türlü gözlerimi kapatıp uykuya dalamıyordum. "Beni izlemenden rahatsız oluyorum. Başka tarafa bak lütfen." dedim atarlı bir şekilde.

"Seni kontrol ediyorum." deyince ters bakışlarımı ona yönlendirdim. "Bunu ara ara bana bakarak da yapabilirsin. Sürekli olarak gözünü üzerime dikmene gerek yok!"

Sanki söylediklerim umurunda değilmiş gibi gözlerini üzerimden hiç çekmedi. "Ağrın var mı?"

"Sana ne?"

Koltuğun kolunda duran elinin parmaklarını şakaklarına dayayarak izlemeye devam etti beni. "Uyumalısın."

"Bunun için senden izin alacak değilim!" diyerek tersledim. Anlaşılan bana ne derse ters cevap verecektim. Yanımda benim için kalıyor olması bile umurumda değildi.

"Madem bana bu kadar öfkelisin bugün neden beni vurmadın?" diye sorunca afalladım. Cevabı ben bile bilmiyordum. Ne olmuştu da kendimi vurmuştum bir fikrim yoktu "Emin ol son ana kadar seni vurmayı düşünüyordum."

"Sonra ne değişti?"

"Elim kaydı!" diyerek alaya aldım.

Bakışları kısıldı. "O silahı neden verdi sana? Beni vurmanı o mu istedi?"

Uyumamam kötü sonuçlar doğuracaktı. Onun konusunu açmıştı işte. "Öyle ya da değil, ne fark eder?"

"Çok şey fark eder." deyip meraklı bir hale büründü "Senin gibi birinin elinde silahın ne işi var?"

Şaşırması normaldi. Eskiden bir muştayı bile nasıl tutacağını bilmeyen ben, şimdi bir silahla karşısına geçmiştim. Silah hakkında çok bir fikrim var diyemezdim. Sadece Demir kendimi daha iyi hissedeceğimi söyleyerek birkaç kere bana atış dersi vermişti. Nasıl kullanıldığını ondan öğrenmiştim. Durumuma bakılacak olursa pek de nasıl kullanıldığını bildiğim söylenemezdi. Barlas'ı vurmayı düşünürken kendimi vurmuştum. Gerçi bunu silahın nasıl kullanıldığıyla bir ilgisi yoktu. Onu vurmak istemediğim için yapmamıştım bunu.

Barlas benden bir cevap bekliyor gibi görünürken "Kendimi korumak için taşıyorum." dedim

"Kimden?" dedi mantıklı bir cevap bekliyor gibi görünürken. Cevap vermemek için gözlerimi tekrar tavana çevirdim. Vereceğim hiçbir cevap onu tatmin etmezdi, biliyordum.

Bir cevap vermeyeceğimi anlarken düşüncesini benimle paylaştı "Seni kendi bataklığına çekiyor!"

Uyumak için gözlerimi kapattım "Bundan rahatsız değilim."

Daha fazla konuşmak istemediğimi belli etmiştim. Anlamış olacaktı ki başka bir şey sormadı. Sadece birkaç saniye sonra salonda telefonumun çalan sesi yankılandı. Gözlerimi açıp ekrana bakınca Pamir'in aradığını gördüm. *Olamaz, hiç sırası değildi!*

"O mu?" dedi Barlas benden bir cevap beklerken.

Kafamı sallayınca nefretle konuştu "İti an çomağı hazırla!"

Onun yanında Pamir'le konuşamazdım. Bana ne soracağını bile bilmiyordum. Gerildiğimi hissettim. Kesinlikle açmamalıydım.

Telefon ısrarla çalarken Barlas üzerimde baskı kuruyor gibiydi "Konuşmayacak mısın? Nasıl olduğunu merak ediyor olmalı."

"Daha sonra ararım." dedim konuşmak istemiyormuşum gibi görünerek

"Sabredemeyip yanına gelebilir." deyince korkuyla ona baktım "Burada olduğumu biliyor mu?"

Tek kaşı şüpheyle havaya kalktı "Neden korktun?"

Korkumu gizleyemediğim için anında pişman olmuştum. Tepkimi ölçmek için yapmıştı. Bu numarayı nasıl yerdim! "Korkmadım, sadece sordum."

Bunu yediğini hiç sanmıyordum. Şüphesi hala sürüyor gibiydi. Kafasında anlamlandıramadığı şeyler olduğuna emindim.

"Aranızdaki ilişki biraz değişik. Vurulduğunda hiç korkmuş gibi görünmüyordu." deyince bana yine numara mı yapıyor acaba diye düşündüm. Pamir'in nasıl bir tepki verdiğinden haberim yoktu. Eğer korkmuşsa ve Barlas tam tersini iddia ediyormuş gibi konuşuyorsa aksini söyleyemezdim. Pamir'in sevgilisi olduğumu düşünüyordu. İnsan sevgilisinin ne tepki vereceğini bilirdi.

Pamir'i biraz tanıyorsam eğer duygularını gizlerdi. Hiçbir şeye aşırı tepki verdiğini görmemiştim. Yani kızacağı şeyler hariç. Bu durumda Barlas bana numara yapmıyordu. Gerçeği söylüyor olmalıydı.

"Duygularını gizlemeyi bilir." dedim umarım öyle olmuştur diye dua ederek.

"Korkmuş mudur yani?" diye sordu beni sınayarak.

"Elbette." dedim emin bir şekilde. Oysa hiç de öyle değildim. Bana değer verdiğini söylüyordu. Belki de korkmuştu.

"O zaman neden seni bizim elimize bıraktı?" deyince orada neler olduğunu merak ettim. Artık bunu öğrenmeliydim.

"Vurulduğunu görünce çekip gitti, hiç endişelenmiş gibi değildi." dedi sınamaya devam eder gibi.

Cevap vermek istemiyordum ama sınamalarına daha fazla dayanamamıştım "Yalan söylüyorsun!"

Kelimeler ağzımdan çıkarken anında söylediğim şeye pişman olmuştum. Bunu bilemezdim ki. Pamir'di bu. Her şeyi yapardı.

"Bunu neden kendisine sormuyorsun?" deyince hala çalmakta olan telefonu hızla açtım. Ona çaktırmadan orada neler olduğunu Pamir'den öğrenmeliydim. Yoksa Barlas beni sınamaya devam edecekti. "Efendim?"

Bir süre ses gelmedi. Pamir'in nefes sesini duyuyordum ama kendi sesi yoktu. Bu garipti. Daha sonra sesi de duyuldu "Sesini duymak çok güzel. Nasılsın?"

Gözlerim Barlas'a kaydı. Dikkatle beni dinlediğini gördüm. Bu yüzden ağzımdan çıkacak kelimeleri dikkatle seçtim "Daha iyiyim. Aysun kolumdaki kurşunu çıkardı."

"Bunu onun yapacağını tahmin ettim. Zaten bu yüzden seni onların eline bıraktım. Sen de öyle olmasını isterdin çünkü." diyerek açıklama yaptı.

Gözlerim hala Barlas'ın üzerindeydi. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Çok korktum Öykü. Sana bir şey olsaydı..." Cümlesini yarıda bıraktı. Benim için endişelendiğini belli etmişti. Şimdi Barlas'ın numara yaptığı anlaşılmıştı. İyi ki telefonu açmıştım. Yoksa yanlış bir şey söyleyip Barlas'ı şüphelendirebilirdim.

"Onu vurman gerekirdi!" deyince ne diyeceğimi bilemedim. Sessizlik şu an için yapabildiğim tek eylemdi.

"Neden sessiz kalıyorsun. O yanında mı?" dedi anlamış gibi.

"Evet." diyebildim Barlas'a bakmadan. Ama onun gözleri avını gözetleyen bir aslan gibi benim üzerindeydi. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle

dinliyor, bir şeyler anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Seni ne zaman görebilirim?"

Pamir'in bu umursayan halleri çok can sıkıcıydı. O beni görmek istiyordu ama ben onu görmek istediğimi hiç zannetmiyordum. Şu an bu haldeysem bu onun yüzündendi. "Bilmiyorum."

"Neredesin?"

"Arkadaşımda."

"Hangisinde?"

Gelmesinden korktuğum için bir süre sessiz kaldım. Ne diyeceğimi düşünüyordum. "Kapatmam gerekiyor, biraz ağrım var."

Hiç ses gelmedi. Yalan söylediğimi anladığı için sinirlenmiş miydi acaba?

"Görüşürüz." deyip hızla telefonu kapattım. Bir daha aramamasını diliyordum. Buraya gelmek için ısrar ederse yandığımın resmiydi.

Gözlerim telefonumun ekranındayken Barlas'ın benimle konuştuğunu duydum. "Ben yanındayım diye mi kısa kestin?"

Anlamış olması hiç şaşırtıcı değildi "Dinlenmekten hiç haz etmem." Konuyu değiştirmek için bakışlarımı ona çevirdim "Ayrıca neden yalan söyledin? Benim için endişelendiği belliydi."

"Endişelenen biri seni bizim elimize bırakmazdı. Ben onun yerinde olsaydım sevgilim benim yanımda olurdu. Bir başkasının değil!"

Gerçekten sevgilisi olsaydım belki de Pamir de öyle yapardı. Ya da yapmazdı. Gaye'ye ne kadar değer verdiğini görmüştük. Onu dövdüğümde kıza iyi olup olmadığını bile sormamıştı. Sevgilisi olsam yine aynı şeyi yapardı bence.

"Kolumdaki mermiyi Aysun'un çıkaracağını bildiğinden beni size bırakmış." dedim işin içine hiç yalan katmayarak.

"Sevgiline bu kadar güvenme!" dedi huysuz bir şekilde. Yine rahatsız olduğu şeyler vardı belli ki. "Nasıl bir insan olduğunu bile bile onunla birlikte olmana bir türlü anlam veremiyorum. Adam savaşları kazanabilmek için saldırgan köpek eğitiyor. Böyle psikopatça iş yapan biri ilerde sana neler yapar tahmin edebiliyor musun?"

"O sen değil!" dedim bir kez daha geçmişi hatırlatarak.

Bakışları durgunlaştı. Sesinde de ima gizliydi "Keşke ben olsa."

Gülesim vardı ama hiç sırası değildi. Konunun uzamasını istemiyordum. Onunla konuşma gibi bir derdim yokken, kendimi geçmiş hakkında imalarda bulunurken buluyordum.

"Ağrım var uyuyacağım." dedim gözlerimi kapatarak.

"Korkaklık yapıp kaçma!" diye uyardı.

"Aynı konuları konuşmaktan çok sıkıldım!" deyince yine sessizleşti. Birkaç dakika hiç konuşmadı. Gözlerim kapalı olduğu için ne yaptığını göremiyordum. Kesin beni izliyordu.

"Neden Demir değil de Pamir?" dedi çok ilginç bir soru yönlendirerek. Sanırım bu gece beni uyutmayacaktı. Sorusu asabımı bozacak cinstendi çünkü.

Gözlerimi açıp düz bakışlarına öfkeli bakışlarımla karşılık verirken "Sana inat olsun diye Pamir'le birlikte olduğumu düşünüyorsun, inanılmazsın!" dedim. Oysa böyle düşünmemesi için elimden geleni yapmıştım. Buna rağmen böyle abes bir şey düşünmesini engelleyememiştim.

Aşk bir seçim değildi. Kimse de aşık olacağı kişiyi seçemezdi. Barlas sanki bir seçim yapmışım gibi saçma sapan konuşuyordu.

"Çünkü başka türlüsü mantıklı gelmiyor." deyince güldüm "Demir'le birlikte olsam ne fark edecekti ki onun için de aynı şeyleri söyleyecektin."

Hızla yerinden kalktı "Demir bir katil değil!" Söylediğim söze kızdığı belliydi. Tepkisini umursamadım "Öyleyse neden Simay'ın yerini ona

söylemiyorsun?"

Bir şey diyecekken kelimeleri havada asılı kaldı. Tekrar yerine oturdu ve daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı "Konumuz bu mu?"

Zaten konumuz olmayan şeyleri konuşuyorduk. Neden işine gelmeyen konularda kaçmayı tercih ediyordu. Bana diyordu ama kendisi kaçarak korkaklık ediyordu.

Ayrıca artık anlaması gereken bir şey vardı. Herkesin hayatına burnunu sokamazdı. "Simay'ı Demir'den, Beni Pamir'den...Herkesi birilerinden koruyamazsın. Anla artık bunu!" dedim idrak etmesi için yüksek sesle.

Ateş'in ve Bade'nin uyuduğunu unutmuş gibiydim. Ne yaptığımın farkında varırken sakinleşmeye çalıştım.

O da benim gibi çıkışır zannediyordum ama hiç de öyle yapmadı. Diyeceği her ne varsa sesli bir nefes bırakıp daha yumuşak bir tonda söyledi "Senin bir katilin yanında olduğunu bilmek beni endişelendiriyor."

Geçmişine verdiği değerdi onu endişelendiren. Ben değil. Önce bunu anlamalıydı. "Beni bu kadar umursama. Korunmaya muhtaç bir bebek değilim ben. Başımın çaresine bakabilirim!"

Beni onaylamasını bekledim ama bunu yapmadı. Tabii ki yapmayacaktı, işime burnunu sokmadan dayanamıyordu. Sanki kiminle birlikte olup olmayacağımı ona soracaktım. İnsan da biraz utanma olurdu. Karşısında terk ettiği eski sevgilisi vardı. Herhangi bir arkadaşı değil. Bu kadar rahat bir şekilde bunları söyleyebiliyor olması da bir garipti. Endişeleniyorsa kendine saklamalıydı. Bana neden söylüyordu. Çok mu umurumdaydı?

Kafamı diğer tarafa çevirmiş onunla göz teması kurmak istemezken yeni sorusuyla gergin olan ortamı biraz yumuşatmaya çalıştı. "Bade seni nasıl affetti?"

Anlamıştı işte. Onun bana karşı tavırlarından böyle bir sonuç çıkarmış olmalıydı. Barlas'ın bunu anlayacağını düşünüp Bade'nin daha dikkatli

olması gerekirdi. Barlas'ın gözünden böyle şeyler kaçmazdı. Kısacık konuşmamızdan bile aradaki buzların eridiğini anlamıştı.

"Affettiğini nereden çıkardın?" dedim oynamaya çalışarak. "Kendimi vurduğum için halime üzülmüştür herhalde."

İnanmadığı açıktı "Bade'den bahsediyoruz."

Yutkundum. Şimdi ne yapmalıydım? Sessiz mi kalmalıydım? Bir şeylerden şüphelendiğine emindin. Allah kahretsin!

"Ona ne anlattın?" deyince sıcak bastığını hissettim. Üzerime yorgan örtülmüştü ama sadece bacaklarımı kapatıyordu. Bu beni terletmezdi. Beni terleten ve geren Barlas'tı.

"Hiçbir şey!" dedim tersler gibi konuşup ona bakarak. Allah'ım gerildikçe geriliyordum. Ne zaman bitecekti bu işkence? Şüphelendiği her şeyi bana sorarak öğrenemezdi. Konuşmayacağımı bildiğinden emindim. Onun terk derdi tepkimi kontrol etmekti. Çünkü neler olup bittiğini öyle anlayacaktı.

Ne yazık ki tepkisiz kalabilen biri değildim. Oyunculukta da iyi değildim. Geriliyorsam gerildiğimi belli ederdim. Bu da Barlas'a karşı beni ele veriyordu.

Şüpheli bakışları sürerken "Sanki bir şey hakkında tartışıyordunuz." dedi.

Duymuş muydu acaba bizi? Yok canım, duysa böyle tepkisiz kalmazdı.

"Tartışmış olsak aramız daha kötü olurdu." deyince alnının kırıştığını gördüm. "Ben de bu yüzden şaşkınım. Tartışır gibi konuşup arayı nasıl düzelttiniz?"

"Dövmem sayesinde" diyemediğim için sustum. Bade'yle ikimizin inandığı şeyler de farklıydı. O Barlas'a inanmayı tercih ediyordu. İkimizin de inandığı şeyler bambaşkayken aramız tamamen düzeldi sayılmazdı. Sadece Bade suçsuz olduğumu anladığı için bana karşı tavır değiştirmişti. "Kardeşler uzun süre kırgın kalamazlar."

Yüzündeki memnuniyet ifadesini görebiliyordum. "Onunla bu kadar yakın olmanız beni sevindirdi."

Evet, zamanında bunun için çok çabalamıştı. Simay için de aynı şeyi istemişti ama o Bade gibi değildi. Barlas'a ilgisi olduğunu bilirken onunla Bade'yle olduğum gibi olamazdım. Bade'yle tanışmamız düşmanca olmuştu ama hayat aslında bana bir dost kazandırmıştı. Bunu çok sonra anlamıştım.

"Kötü şeyler iyi sonuçlar da doğuruyor." dedim yaşadığım şeyler aklıma gelirken. Onun yanında eskiden bahsetmek istemezken kendimi sürekli eskiye yönelik cümleler kurarken buluyordum. Meğer içim ne kadar eskiyle birikmişti. Şu anım da, geleceğim de eskinin yükü altında eziliyordu.

Terk edilmemi ima etmiş olmam ortamı bir süre sessizleştirdi. Yine istemsizce yapmıştım bunu. Kendime engel olamamam sinirlerimi bozuyordu artık. Belki de bağırıp çağırsam, hırsımı atar bir daha bu mevzudan bahsetmezdim. Ama yapamıyordum işte. Terk edildiğimi yediremediğimi belli etmek istemiyordum.

"Yorganını örtmemi ister misin?"

Sorduğu soruyla konuyu farklı yöne çekmek istediğini anladım. Beni mi düşünüyordu o? Gerçekten komikti. "İstemez, zaten çok sıcak!"

Ateşim mi çıkmıştı acaba? Bu kadar sıcak olmasına anlam veremiyordum. Belki de gözlerinin benim üzerimde olmasıydı beni böyle yakıp kavuran.

"Seni öptüğümde ne hissettin?" diye sordu sanki beni daha fazla yakmak istercesine.

Neydi bu şimdi? Soru mu? Vakit geçsin diye mi soruyordu yoksa gerçekte mi merak ediyordu? İyi de neden bunu merak edecekti ki? Aklında ne vardı?

Sorusunu önce kendi içimde düşündüm. Sanırım yaşadığım durum bir şeyler hissetmek değil de bir şeyler hissedememekti. Daha doğrusu eskiden hissettiklerimi hissedememek. Tabii ki öyle olacaktı. Sevdiğin insanın öpmesiyle bir yabancının ki nasıl aynı olabilirdi? Garip gelen ikisinin de

aynı kişi olmasıydı. Tanıdığım dudaklardı onun dudakları. Bir o kadarda tanımadığım...

Sessiz kalacağımı tahmin ederken dudaklarım bana ihanet etti "Koca bir hiç!" Öyle sessiz konuşmuştum ki duyduğundan bile şüphe ettim. Burası bu konuyu konuşmak için uygun bir yer değildi. Hatta hiçbir yer bu konuyu konuşmak için uygun bir yer değildi.

"Bana ne hissettiğimi sormayacak mısın?" dedi beni şaşırtarak. Sorusu değil, bir şeyler hissetmiş olması şaşırtmıştı beni. Neydi o his? Yoksa o da benim gibi eskiye mi dönmüştü?

"Umurumda değil ki!" dedim meraktan ölmek üzereyken. Soramıyordum ama anlatsın istiyordum. Ne düşünmüştü bilmeliydim.

Ayağa kalktığını gördüm. Yavaşça bana doğru yürürken ayakkabıları zeminde tok sesler çıkartıyordu. Bana doğru yaklaştı yaklaştı ve tam yanımda durdu. "Gerçekten umurunda değil mi?" dedi yüzümü incelerken.

Kalkabilsem hemen yanından uzaklaşırdım ama tüm bedenim uzandığım koltuğa sabitlenmişti sanki. Bir şeyler ondan kaçmama engel oluyordu. Gözlerim bile bunu başaramıyordu. "Gerçekten umurumda değil!"

Ne kadar inanmıştı bilemezdim. Bu soru üzerinde daha fazla durmadı çünkü. "Peki kendini vurduğunda ne hissettiğimi sormayacak mısın?" dedi sabrımı sınarken.

Dudaklarımı büktüm "Bilmem, suçluluktur herhalde."

"Doğru." diyerek yüzünü yavaşça benim yüzüme doğru eğdi. Artık gözlerime çok yakından bakıyordu. "Ama hissettiğim başka bir şey daha oldu."

Sanki başarabilecekmişim gibi kafamı yastığıma daha çok bastırarak gözlerimi ondan uzak tutmaya çalıştım. Bu neye faydaydı ki? Uzaktan bile baksam bakışları nefesimi kesiyordu. Ondan kaçmam ne işe yarardı. Merakla vereceği cevabı bekledim.

"Acı." dedi beni daha fazla bekletmeden hüzün dolu bir sesle. Gözbebekleri kocaman olmuştu. Sanki hissettiklerini oraya sığdırmış, bakışlarıyla deşifre ediyordu kendini. "O silahla beni vurmalıydın..." Bir eli kalbinin tam üzerine gitti "Tam buradan!"

Bunu öylesine dediğini hiç sanmıyordum. Gerçekten de kendisini vurmamı istediği belliydi. Derdi neydi? Vicdan azabı mı çekeyim istiyordu?

"Ben oradan vurmayı bilmem. Bu senin işin!" dedim can acıtır bir şekilde. Yıllar önce beni kalbimden vurup giden oydu. Ben onun kalbine hiç dokunmamıştım. O ise; kendisinin içinde bulunduğu kalbi yine kendi elleriyle yok etmişti.

Bakışları yoğunlaştı. Sanki daha fazla yaklaşabilirmiş gibi yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı. Gözlerimiz arasında sadece milimler vardı. "Kalbinde Pamir Yaman'ın olduğuna inansam inan bir saniye bile beklemem!"

Beni vurmaktan mı bahsediyordu yani? Gülünçtü gerçekten. "Bir kalbi ikiz kez öldüremezsin!"

"Söz konusu senin kalbin değil. O!" dedi nefretle. "Bugün onu vurmadıysam kalbinde onun olduğuna inanmadığım içindir. Ve eminim ki onun gibi biri senin kalbinde olsa sen bugün kendini kolundan değil, kalbinden vururdun!"

Beni doğru tanımıştı. Pamir gibi birini sevmezdim. Onun gibi birine sadece nefret duyabilirdim. Yine de Barlas'ı, Pamir'i sevdiğime inandırmak için sesimi çıkarmıyordum. Çünkü çıkacak olan sesim her şeyi mahvedebilirdi. Şu durumdayken yalan söylemeye takatim yoktu.

Yanlış bir şey daha yapmasından korkuyordum. Tüm odağım o olmuştu. Düşünmemi bile engelliyordu. Bana bu kadar yaklaşması hem içimi acıtıyor, hem tüm vücudumu geriyor, hem de midemde garip şeylerin dönmesine neden oluyordu. Bir çok hissi peş peşe yaşıyordum. En çok da heyecanı.

Gözleri büyüleyiciliğini koruyordu. Kaç kere kaybolmuştum ben o gözlerde. Dakikalarca seyredip, içinde hapsolmuştum. Yine hapistim.

Kurtuldum derken, o gözlere esir olduğumu fark ediyordum. Bir şey vardı aramızda. Bizi yakınlaştıran, eskiye döndüren, birbirimizin gözlerine muhtaç eden bir şey. Ve bu her neyse şaşılacak derecede artık beni korkutmuyordu.

Saniyelerce gözlerimi seyretti. Sonra dudakları alnıma doğru yol aldı. Gözlerim istemsizce kapanmıştı. Kalbimdeki gümbürtüyü duymamaya çalışıyordum. Kendime hakim olma derdindeydim ama alevler her yerimi sarmıştı. Dudakları tarafından alnıma bir baskı hissedince daha çok yandım.

O an anladım ki ne kadar kaçarsam kaçayım kaderimin oyununa yenik düşüyordum. Onun yanımda olması bile saçmalıkken beni bu defa alnımdan öpmesi...

Onu geri itecek gücü kendimde bulamıyordum. Zaten buna gerek kalmadan kendini geri çekti. Yavaşça göz kapaklarım açıldı. Gözleri yine gözlerimin üzerindeydi. "Ateşin çıktı zannetmiştim, iyisin." dedi durumuma sevinmiş gibi.

Şimdi dudaklarının neden alnıma değdiği anlaşılıyordu. Oysa ben bunu çok yanlış anlamıştım. Nasıl anladığım hem gururuma dokunuyor hem de kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

"Biraz uyu, dinlenmeye ihtiyacın var." dedi yorganımı boğazıma kadar çekerken. Ağzımı bıçak açmıyordu fakat gözlerimin çok şey dediğinden emindim. Benim konuşamadığım yerlerde konuşma gibi bir özelliği vardı.

Barlas geri çekilip dış kapıya doğru ilerlerken gerilen vücudum anında gevşedi.

Az önce ne yaşadığıma dair bir fikrim yoktu. Garip duygular içerisindeydim. O çevremdeyken hep böyle oluyordu. Kayboluyordum.

Dış kapıya sigara içmek için çıkmış olabileceğini düşünürken gözlerimi yumup düşünmeden uyumaya çalıştım. Düşünürsem bir çıkmaza düşecektim. O yokken uykuya dalmak en iyisiydi. Varlığını hissetmek bile

uykumu kaçırıyordu. Yorgunluğum ağır basarken yavaş yavaş uykuya teslim oldum.

Sabah sıkıntıyla ve kolumdaki ağrıyla uyanırken yavaşça yerimden doğruldum. Ağrım başlamıştı işte. Sersem gibiydim. Hafif de bir mide bulantım vardı. Onun da ağrıdan kaynaklı olduğunu düşünüyordum.

Gözlerim diğer koltuğa kayınca Barlas'ın burada olmadığını gördüm. Hiç uyumamıştı sanırım.

"Günaydın, nasılsın?" Bade salon kapısından içeri girince acıyla yüzümü buruşturdum. "Ağrım var." Yanında Ateş'i görmemek beni endişelendirmişti ama ağrım olduğu için umursayamıyordum. Yine de merak etmiştim. Umarım düşündüğüm şeyi yapmamışlardı.

"Bekle hemen ağrı kesici yapayım." deyip salondan geri çıkacakken söylediğim şeyle durdu. "Neredeler?"

Hemen bana doğru döndü "Çıktılar. Barlas'ın çeteyle ilgili işleri varmış."

Ah, düşündüğüm şey olmuştu işte. Uyuyakaldığım için kendimden nefret ediyordum. Erken uyanıp onlara engel olmadığım için büyük bir ıstırap çekiyordum. "Bade sana inanmıyorum gitmelerine nasıl izin verirsin?"

"Neler oluyor?" dedi anlamamış gibi.

Sıkıntıyla dolup taşmıştım. Gözümün önüne düşen saçlarımı elimle geri çekip huzursuzca kıpırdadım. Pamir'in mekanına gitmişlerdir!"

"Saçmalama, bana neden haber vermesinler."

"Çünkü Barlas seni bana bakman için bırakmıştır."

"Korkma, yok öyle bir şey." diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Bense ona inanıp rahatlama derdinde değildim. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Henüz ne yapacaklarına karar vermediler. Şu köpek mevzusu kavgayı engelliyor." dedi düşüncesini belli ederek. Evet ama Barlas'tan

bahsediyorduk, sabaha kadar boş oturmuş olamazdı. Bir şeyler düşünmüştü muhtemelen.

"Gafil avlamak için gitmişlerdir mekanına." dedim emin bir şekilde.

Bade'nin tek derdi içimi rahatlatmaktı "Orası Pamir Yaman'ın eski mekanıymış. Emin ol orada değildir zaten."

Dediklerini umursamadım bile. Yorganı üzerimden çekip ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor!" Başımın döndüğünü hissederken Bade gelip kolumdan tuttu "Bu halde nereye gideceksin?"

"Böyle duramam!"

Canım çok yanıyordu ama içimdeki sıkıntı can acısından daha fazla ağırlık veriyordu kalbime.

"Öykü saçmalıyorsun!"

İzin verecekmiş gibi görünmezken kapı çaldı.

"Ha, bak geldiler işte." dedi heyecanla. Beni yerime oturtup hızla kapıyı açmaya gitti. Kim geldiyse onunla iki dakika kadar kapı önünde sohbet etti.

Sonra salon kapısından içeri Aysun'un girdiğini gördüm. "Öykü?" dedi yanıma yaklaşıp. Bade de peşinden girmişti içeri

"Bana ağrı kesici yapın hemen, gideceğim." dedim kararımdan emin olurken. Onları nerede arayacaktım bilmiyordum ama Barlas'ın öfkesinden korkuyordum. Bir şekilde onları bulup durdurmalıydım.

Aysun da buna karşı çıkacakmış gibi görünürken "Bade olanları anlattı, yaralı halde hiçbir yere gidemezsin! O kadar kan kaybettin, başın döner bir şey olur!" dedi.

"Anlamıyorsun Aysun!" diye bağırdım. Kimsenin bana engel olmasını istemiyordum. Ben kendimi vurarak bir savaşı durdurmuştum. Eğer bugün bir savaş daha olacaksa ben neden kendimi vurmuştum?

"Bizimkiler kavgada falan değil, inan bana." deyince bana engel olmak için yalan söylediklerini düşündüm. Ve bu beni daha da korkuttu.

Onları dinlemeyip yeniden ayağa kalktığımda tekrar zilin çaldığını duydum. İçimden kapıdakinin onların olması için dua ediyordum. Onları görmeden sakinleşmeyecektim çünkü.

"Bu sefer onlardır!"

Bade de benim gibi düşünüp hızla kapıya gidince bende yavaşça peşinden gittim. Hala başımın döndüğünü hissediyordum. Deli gibi ağrı çekiyordum ve ayaklarımda da güçsüzlük seziyordum. Bu haldeyken eve nasıl gidecektim bir fikrim yoktu.

Tam salon kapısından geçerken Bade'nin kapıyı açıp yüksek sesle konuştuğunu duyunca yerimde durdum. "Hayret yalnızsın, köpek sürün nerede!"

Karşı taraf daha konuşmazken kimin geldiğini hemen anlamıştım

"Öykü burada mı?" Pamir'in sesiydi bu. Burada olduğumu nasıl öğrenmişti bilmiyordum ama o buradaysa savaş falan yok demekti. Yavaş adımlarımı kapıya doğru atarken Bade'nin ne kadar sinirli olduğunu duyabiliyordum. "Bizimkiler seni burada görmesin!"

Bu Pamir'in umurunda değil gibiydi "Öykü burada mı dedim!"

"Buradayım." dedim bir sorun çıkarmaması için. Bade arkasını dönüp bana bakınca Pamir'in de onun kolunun kenarından bana baktığını gördüm.

Yürüyüp Bade'nin yanında durdum ve bana bakan öfkeli bakışlarını umursamadan gözlerime Pamir'e yönelttim.

Baştan aşağı beni süzüyordu. Gözleri tekrar yüzümde durunca "Rengin sararmış!" dedi.

Her şeyin sorumlusu oyken nefretimi gizleyemeden ters bir şekilde konuştum. "Ağrım var o yüzdendir!"

"Sana iyi bakamadılar mı?" diyerek Bade'yi tahrik etti

"Bana baksana sen lider bozuntusu!"

Tam Pamir'e doğru adımlayacakken sağlam olan kolumla onu zor tuttum. "Bade lütfen!"

Sinirli bir yapısı vardı. Çok çabuk tahrik olup karşısındakine haddini bildirirdi. Son günlerde yaşadığı ruhsal çöküntüden sonra iyi değildi ve bu onu daha bir sinirli birine döndürmüştü.

"Bizimkiler gelebilir, gitsin buradan!" dedi gözleri onun üzerindeyken. Daha da öfkelenirse karşısında bir çete lideri olduğunu unutacak gibi görünüyordu.

Onu ve kendimi Pamir'den kurtarmak adına bir bahane uydurdum. Aslında bahane diyemezdim. Bu gerçeğin ta kendisiydi "Daha sonra konuşalım mı, iyi değilim!"

Konuşmakta bile zorlanmaya başlamıştım. Ağrıdan kaynaklı baş dönmem hala devam ediyordu.

"Seni götürmek için geldim." deyip beni bir kez daha süzdü "Kaçak bir doktor buldum. Baksın sana."

"O hiçbir yere gitmiyor!"

Bade onunla inatlaşacak gibiydi.

"Buna gerek yok." diyerek onu reddettim. Burada tartışma çıksın istemiyordum. Çünkü tartışma çekecek halde değildim. Kendimi bile kontrol edemezken onları nasıl zapt ederdim.

"Benimle gel Öykü!"

Pamir ısrar edecek gibi görünürken Bade sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. "Gelmeyecek!"

Bakışlarını benden alan Pamir, Bade'ye yönlendirdi "İsim neydi senin?"

"Bade!"

Düşünür gibi yaptı "Ha şimdi hatırladım seni. Şu yeni evlenen kız. Savaşta da oradaydın, gördüm seni." Çarpık bir gülümseme oluştu yüzünde "Düğün gününde yaşananlar için üzgünüm. Kötü bir düğündü. Umarım bir daha öyle kötü bir gün yaşamazsınız."

Bade onun dediklerinden sonra ne düşünüyordu bilmiyordum ama ben bu cümlelerin altında bir tehdit yattığından emindim. Bade'nin onunla gitmeme karışması Pamir'i epey kızdırmışa benziyordu.

"Defol buradan!"

Bade onu buradan kovarken bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Pamir'le gidemezdim. Ama en azından onunla gitmek istememin nedenini Bade'ye bağlamasına engel olabilirdim. Yoksa onlara bir şey yapacağından emindim. Tehdidi boş olamazdı

"Git lütfen Pamir!"

Şaşkınca bana baktı. Onu reddetmemi beklemiyor gibiydi "Benimle gelmen gerekiyor."

"Burada kalacak!"

Bade kendine hakim olamıyordu. Pamir şimdi onun yüzünden kendisiyle gitmediğimi düşünecekti. Of!

Pamir ona kısa bir bakış atıp bana çevirdi gözlerini "Buna neden Öykü karar vermiyor?"

Bade'yle bakıştık. Bir şey diyecek gibi görünüyordu ama benim de bir şey diyeceğimi anlayınca sustu.

"Kalıyorum." dedim ağrıyan koluma hafifçe dokunarak. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Bir an önce ağrı kesici yaptırmalıydım.

"Emin misin!"

Sorusuyla direkt onu onayladım. Boşa geçirecek bir dakikam bile kalmamıştı. Artık gitmeliydi. "Eminim."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Onunla gideceğimi düşünüyor olmalıydı ki hayal kırıklığına uğramış gibi anlamsızca bir tepki verdi. "Eminsin öyle mi?"

Kafasını salladı. Kısacık bir saniye donuk gözlerle bana baktı. Daha sonra bakışları anlamsız bir hale büründü "Pişman olacaksın!" dedi ve geri çekilip gitti.

Bade arkasından kapıyı kapatınca başıma gelecekleri düşündüm. Bade'yi ondan kurtarmak için kendimi riske atmıştım. Onu reddetmem bana pahalıya mal olacaktı. Bu biliyordum. Son bakışı normal değildi. Bir şey yapacağından emindim. Başıma geleceklere şimdiden hazırlanmalıydım.

"Burada olduğunu nereden biliyor?"

Bade'nin sorusu düşüncemi bölerken ağrımla birlikte hissettiğim bir diğer şey huzursuzluk oldu "İsteyince her şeyi bulur!"

Bade huzursuzluğumun farkına varmış gibiydi ama bunu yanlış bir şeye bağlamıştı "Bak bizimkiler onun yanına gitmemişler işte, rahatla biraz."

Ben başıma gelecek şey için endişeliydim. Şu an tek derdim kendim olmuştum. Kimseyi düşünemiyordum. Pamir'in son bakışı gözümün önünden gitmiyordu. Bu halime bile acımazdı o. Bir şey yapacaktı.

"Hadi gel kahvaltı yap, sonra biraz dinlenirsin."

Tam Bade'yi reddedecekken sert bir şekilde kapı tıklatılınca irkildim.

"Laftan anlamıyor mu bu?" dedi Bade kızgınlıkla. Sert bir şekilde kapıyı açtı. İşte o an içimdeki sıkıntı daha da büyüdü.

Karşımızda Pamir'i görmeyi beklerken Berat'ı görünce ikimizde donup kaldık.

"Selaaaaaam!" dedi şeytani bir gülümsemeyle. Buradaydı! İntikam için geri dönmüştü! "Sevgili üvey kardeşim nasılmış bakalım?"

Geri döneceğini biliyorduk. Ama bunu bizimkilerin yokluğunu fırsat bilip öyle yapması şu an başımızın büyük belada olduğunun göstergesiydi. "Özledin mi beni?" Tek odağı Bade'ydi. Gözlerindeki intikam arzusunu görebiliyordum. "Ben seni çok özledim!"

Bade'nin elleri titremeye başlamıştı. Bir iki adım geri çekildi. Gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. Düşüncelerini tahmin bile edemezdim. Kim bilir nasıl bir haldeydi. Yine de güçlü davranıp kendini kaybetmedi ve kapıyı tuttuğu gibi Berat'ın üzerine kapatmaya çalıştı.

Berat bunu yapacağını anlamış gibi ani bir hareketle ayağını kapının girintisine sokup kapatmasına engel oldu. Bade tüm gücüyle kapıyı kapatmaya çalışırken ben iki adım geride onları izliyordum.

Şok olduğum için kıpırdayamıyordum. Kıpırdasam da bir işe yarayacağım söylenemezdi çünkü bu kolla Bade'ye yardım edecek durumda değildim.

Berat gülerek kapıyı ittiriyordu "Bana hiçbir zaman karşı gelemedin. Şimdi de gelemezsin, boşuna uğraşma."

"Defol buradan!" Bade'nin sesi çok çaresizdi.

"Ne oluyor!" Aysun içeriden gelmiş olanları anlamaya çalışırken Bade omzuyla kapıya yüklenmişti. Kapatmakta zorlandığı aşikardı. "Aysun yardım et. Berat kapıda!"

Aysun bunu duyar duymaz yanına gitti ve birlikte kapıyı kapatmaya çalıştılar. Ne var ki ikisi de ona karşı gelemiyordu. Berat'ın içeri gireceği belli olmuştu.

"Allah kahretsin, defol buradan!" Bade'nin kollarında derman kalmamıştı artık. Böyle bir psikolojideyken bile ona tüm gücüyle karşı koymaya çalışıyordu.

Birkaç saniye daha dayanabildiler. Sonra kapı birden hızla açılınca ikisi de ayaklarımın dibine, yere düştüler. Berat kahkaha atarak eşikte duruyordu. Arkasında da iki çocuk vardı. Onlarla iş birliği içindeydi. Kendisine yardımcı olsun diye getirmiş olmalıydı. Elleri alçıdaydı ama parmak kısımları açıkta olduğu için oynatabiliyordu. Ellerini kırdığı için Barlas'a bir kez daha teşekkür ediyordum içimden.

Bade ve Aysun hızla ayağa kalkarken Berat topallayarak iki adım içeriye adımladı. Evi şöyle bir inceledi. Beğeniyle dudaklarını büktü "Evin güzelmiş." Sonra gözlerini bize çevirdi. "Hazırlanın kızlar gidiyoruz!"

Bade'nin eli arka cebine gitti. Telefonunu çıkarmak üzereyken Berat ne yapacağını anlayıp onu kollarından yakaladı "Sakın kimseye haber vereyim deme."

Bade onun ellerinden kurtulmak için çırpınıyordu "Allah'ın belası seni geberteceğim!"

"O işler öyle kolay olmuyor be küçük kardeşim. Bak hala yaşıyorum." Nefretle dişlerini sıktı "Ama yarım olarak!"

Kapının önünde duran biz yaşındaki çocuklara başıyla komut verdi.

"Bunun hesabını hepiniz ödeyeceksiniz!"

Çocuklardan biri Aysun'u, öbürü beni tutarken Bade hiddetle bağırdı "Pişman olacaksın Berat! Defol buradan!"

Berat intikam alacağı için oldukça keyifli görünüyordu. Gözleri muzipçe parladı "Buradan hep birlikte gidiyoruz. Sizin için çok güzel sürprizlerim var." Alçılı eliyle Bade'nin yüzünü okşadı "Özellikle senin için kardeşim!"

Bade öfkeyle suratına sert bir tokat indirince Berat sinirle onu dışarı itti. Diğer çocuklarda bizi dışarı çıkarmak için çekiştiriyorlardı. Aysun da ben de bağırıyorduk ama Bade'lerin oturduğu sokak çok ıssızdı. Ve evlerin aralarında oldukça uzak mesafe vardı. Birilerinin sesimizi duyması imkansız gibiydi.

Çocuk sağlam kolumdan tutmuş beni eski bir minibüse doğru çekiştirirken ona diğerlerinin karşı koyduğu gibi karşı gelemiyordum. Canım çok yanıyordu ve güçsüz durumdaydım. Üzerine bir de şok eklenmişti. Benim konuşmaya bile mecalim olmazken, bizi kaçırmak isteyenlere nasıl karşı koyabilirdim ki?

Birileri bize yardım etmeden onlara karşı koyma şansımız yoktu. Etrafta gözlerimle yardım ararken uzakta, hurda arabasının yanında duran Pamir'i görünce gitmediği için şükür ettim. Bize yardım edebilecek tek kişi oydu ama bana kızgın olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum. Yardım etmeyecekti, etmezdi. Edecek olsa şimdiye kadar öyle beklemezdi.

Çocuk minibüsün arka kapısını açmış beni içeri doğru itelerken gözlerim Bade'ye kaydı. Minibüse binmemek için Berat'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Tüm gücüyle onu itiyor, vuruyor, bağırıyordu. Dengesini kaybedip yere düşünce Berat onu saçlarından tutarak çekiştirmeye başladı.

Aysun ise ağlayarak onu tutanın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ben minibüsün koltuklarından birine yerleştirilirken yanıma Aysun'u oturttular. Berat Bade'ye öyle acımasız davranıyordu ki birkaç kere yüzüne tokat atarak onun hareketlerini kısıtlamaya çalıştı.

Bade'nin artık dayanmaya gücü yetmeyince de sert bir şekilde yanımıza oturttu. Ağzı burnu kan içerisindeydi Bade'nin. Gözlerindeki korkuyu ve çaresizliği görebiliyordum. Hepimiz aynı durumdaydık. Bu yüzden kimse kimseyi teskin edemiyordu.

Üzerimiz arandı. Bade ve Aysun'un üzerinden telefonları çıkınca Berat ikisini de kırıp arabadan dışarı attı.

Çocuklardan biri minibüsü çalıştırırken diğeri Berat'la birlikte yanımıza oturdu.

Buradan giderken midemin bulandığını hissettim. Başım daha beter dönmeye başlamıştı. Kafamı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi yumdum. Vücudumdan soğuk terler boşalıyordu. Aysun'un hala ağladığını duydum. Bade ise tehditler savuruyordu.

Biraz bile gücüm olsa ben de ona eşlik edebilirdim ama gözlerimi bile açamıyordum. Ağrım beni büyük etkisi altına almıştı. Üzerine korku da eklenince bitap duruma düşmüştüm.

Kaç dakikadır yoldaydık bilmiyordum. Aracı süren çocuk arabayı durdurunca bizi zorla araçtan indirdiler. Kimseye karşı gelemiyordum. Bacaklarım beni zor taşıyordu. Gözlerim baygın bakıyordu. Bayıldım bayılacaktım. Beni çekiştiren çocuklardan birine tutunarak yürüyordum. Aysun da zorluk çıkarmadan yürüyordu ama Bade Berat'ın ellerinden çırpınarak kaçmaya çalışıyordu.

Nerede olduğumuzu bilmediğim bir yerdeydik. Yol uyuyakaldığım için bana kısa gibi gelmişti, belki de bayılmıştım ama haberim yoktu. O kadar ağrı çekiyordum ki hiçbir şey algılayamıyordum.

Dağ evi gibi bir yerdeydik. Etrafta birkaç yapı daha görünüyordu ama eminim ki oralarda kimse yoktu. Buraya getirildiğimize göre Berat bizim için ıssız bir yer seçmişti. Şaşkındım. O böyle bir evi nasıl bulmuştu. Onun olamazdı. Öyleyse kimindi?

Evin içine çekiştirilince kolumdan tutan adam bir odanın kapısını açıp beni oraya fırlattı. "Geç şuraya!"

Dengemi kaybedip yaralı kolumun üstüne düşerken acıyla inledim. Yeniden bayılacak gibi olmuştum.

Peşimden Bade ve Aysun da odanın içine doğru itilince Bade'nin susamadığını duydum. "Bunun bedelini ödemeyeceğini mi sanıyorsun Berat!"

Ayağa kalkacak gücü bulamadığım için yerde kalmıştım. Aysun yanıma diz çökmüş iyi olup olmadığımı kontrol ederken gözlerim Berat'taydı. "Ben o bedeli çoktan ödedim. Sıra sizde!" Kafasını yavaşça aşağı yukarı sallayıp sinsice güldü "Hepinizden intikam alacağım. Hepinizden!"

Cebinden telefonunu çıkardı. "Liderinizi arayalım bakalım ne yapıyormuş?" Kulağına koyduğu telefonda Barlas'ın açmasını bekledi bir süre. Daha sonra kahkaha patlattı "Selam! Beni tanıdın mı?"

Barlas ne dediyse artık kaşları çatıldı birden. "Hakaret etme, kızlar elimde! On dakika içinde atacağım konumda olmazsan başlarına çok kötü şeyler gelecek!"

Kötü şeylerden kastı neydi acaba? Bade'yle birbirimize baktık. Ona engel olmak istiyorduk ama bunu başaramayacağımız kesindi. Gözlerimi şöyle bir odada gezdirdim. Oturma gurubu şömine ve kenarda duran masadan başka hiçbir şey yoktu. Belki kafasına bir şey geçirebilirdik ama sanki bunu yapacağımız anlaşılmış gibi hiçbir şey bırakılmamıştı. Yerdeki tozlara bakılacak olursa uzun süre kullanılmamıştı ev. Berat bize ne yapacaksa burası bizim için özel olarak kiralanmıştı herhalde.

"Kızların başına ne geleceğini söylememi ister misin Barlas?" Berat psikopatça bir bakış fırlattı bize. Hepimizi tek tek süzdü. "Sarışın olan sakat kalacak. Kumral olan artık göremeyecek. Bade ise yeniden..." Gözleri onun üzerindeydi. İğrenç bir sırıtış vardı yüzünde "Anladın sen!"

Korku bu odanın her yerine yayılmıştı. Söyledikleri gerçek olabilir miydi? Böyle büyük bir intikam alır mıydı?

"On dakikan var Barlas! Eğer polise haber verirsen kızların öleceğini bil!" deyip telefonu kapattı ve bir şeyler yaptı. Tahminimce konumu göndermişti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, on dakikada burada olamaz!" Bade sitem ediyordu. Haklıydı da. Barlas her neredeyse on dakikada burada olması imkansızdı. Burada başka bir şey dönüyordu.

"Ben de zaten bunu istiyorum." dedi telefonu cebine geri sokup gülerek. Sonra yanındaki çocuklara baktı "Bade'yi özel odaya götürün. Onunla önemli işlerim var. Sarışını götüreceğiniz yeri biliyorsunuz zaten."

Çocuklar onu onaylayıp bize doğru yaklaşınca Aysun çığlığı bastı. Bade ise bazı savunma hareketleri yapıyordu. Bu hiçbir işe yaramamıştı. Çocuk onun suratına bir yumruk geçirip sersemleyen Bade'yi kolayca odadan çıkardı. Aysun ise yeniden ağlamaya başlamıştı. Elimi sıkıca tuttu.

Çocuklardan diğeri onu belinden tutup yanımdan kaldırırken ellerimiz birbirinden ayrıldı. Onu tutamamıştım. Ellerim bana ait değil gibiydi. Her yerim hissizleşmişti. Kolumdaki ağrıyı bile hissetmiyordum.

Aysun da odadan çıkarılırken Berat'ın iç çektiğini duydum "Sarışın güzel kızdı, yazık olacak!"

"Bırak bizi!" diyebildim sessizce. Sesimdeki acizlik karşısında çaresiz kalmıştım "Barlas seni gebertecek!"

Beni hiç umursamadı. Gözleri kolumdaydı. "Kötü görünüyorsun, bir şeyin mi var?"

Bakışlarını takip edip koluma baktım. Pijamamın kol kısmı komple kan olmuştu. Düştüğüm için dikişim patlamış olmalıydı. Ama ben hiç acı çekmiyordum. Tek derdim onu tehdit etmekti "Barlas bunun hesabını senden çok kötü soracak!"

"Kabul edelim ki o gelene kadar ben size çok kötü hesap soracağım. Ama sıra ona da gelecek!" diyerek odada yürümeye başladı. "Üşümüşsündür. Şöminenin yanına geç."

Yanmayan şöminenin yanına geçince hemen yanında bulunan odunları bir bir şömineye dizdi. "Dünyanın en tehlikeli ağacı hakkında bilgin var mı?"

Sorusu garibime giderken yerimden doğrulmaya çalıştım. Güçlükle de olsa kalkabilmiştim.

"Manşinel." dedi ben cevap vermeyince. Odunların yanına çıraları da koymuştu. "Ağacın tüm kısımları zehir içerir. Güçlü toksinler bulunduran bu ağaç eğer yakılırsa dumanı gözleri kör eder."

Bir kibrit yardımıyla şömineyi yakarken pis gülüşünü suratından eksik etmiyordu. "Bu odunlar o ağaca ait. Şöminenin bacası kapalı olduğu için duman odaya yayılacak ve seni kör edecek!"

Söyledikleri kulaklarımda yankıladı. Anlamakta güçlük çekiyordum. Ne demişti o?

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim korkuyla. Boğazım kurumuş, nabzım hızlanmıştı. Hiçbir şey düşünemez olmuştum. Öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Ayakta duramıyordum.

"Bana söyleneni." dedi yaktığı odunlar alev alırken. "Onunla gitseydin şu an burada olmayacaktın." Kapıya doğru adımladı "Onu dinlemen gerekirdi. Senin cezan da bu!"

Çıkmadan önce son kez bana baktı ve dehşet içeren bir cümle kurdu "Mavi gözlerine elveda de. Bugün kör olacaksın!"

Yaptığı şeye kadar söylediği her şeyin safsatadan ibaret olduğunu düşünebilirdim. Ama hiç de öyle değildi. Söylediklerini bize yapacaktı işte. Korku benim kanıksadığım bir duyguydu. Her türlüsüyle karşılaşmıştım. Ölümle bile burun buruna gelmiştim. Burada ölüm var mıydı bilemezdim. Belki dumandan boğulup ölebilirdim. Belki de boğulmadan kurtulurdum.

Bildiğim bir şey varsa o da kör olacağımdı. Çünkü şömineden yükselen alevin dumanları daha şimdiden gözlerimi yakmaya başlamıştı.

Var gücümle kapıya doğru yürüdüm. Açmaya çalıştım ama kilitlenmişti. Çıkışıma engel olunuyordu. Arkamı dönüp gözlerimle pencere aradım.

Yoktu. Aslında duvarın bir köşesinde pencere vardı ama tahtayla kapatılmıştı. Nefes alacağım, gözlerimi kurtaracağım hiçbir şans bırakılmamıştı bana.

Pamir'in Berat'la birlik olmasına şaşırıyordum. Onunla gitmediğim içindi bu başıma gelenler. Beni cezalandırıyordu işte. Pişman olacağımı söylemişti. Söylediği de oluyordu.

Dakikalar sonra gözlerimde karıncalanma hissederken göz kapaklarımı kapatabildiğim kadar sıkı kapattım. Ne çaresiz bir kurtulma yöntemiydi bu. Böyle mi kurtulacaktım kör olmaktan?

Ya diğerleri? Onların başına gelecekler? Hangimizin haline acıyacaktım. Barlas on dakika da yetişse bile bizi kurtaramazdı. Zaten kurtarması için çağırılmamıştı buraya. Ona da tuzak hazırlanmıştı belki de.

Ağlamaya başladım. Biraz sonra kör olacak gözlerimden tutamadığım yaşlar dökülüyordu. Gözlerimi açtım. Duman hızla odanın her yerini sarmıştı.

Net göremiyordum. Dumandan olduğunu düşündüm ama hayır gözlerim kararıyordu. Sırtımı kapıya yaslayarak yere oturdum. Hala ağlıyordum. Çaresizlikti bana bunu yaptıran. Pamir'in bir gün bana da kötü bir şey yapacağını biliyordum. O gün gelmişti işte.

Onunla gitmememem karşılığında yapıyordu bana bu kötülüğü. Halime bir kez daha üzüldüm. Onu evin önünde görünce aptal gibi ondan yardım beklemiştim. Meğer ben, bize bunu reva görenden medet ummuştum.

Gözlerim ağlamaktan mı yoksa dumandan sebep mi bilmem yanmaya başlamıştı. O kadar çok yanıyordu ki göz kapaklarımı açıp etrafa bakamıyordum bile. Güçlükle de olsa açmayı başarınca dünyamın karardığını gördüm. Mecazi anlamda değil, gerçekten.

Her yer kapkaranlıktı. Rüyada olduğumu düşündüm. Yani öyle olsun istedim. Ama kimse rüyasında fiziksel acı çekmezdi. Ben ise şu an hem fiziksel hem ruhsal acı çekiyordum. Hiçbir şey rüya değildi. Söylemesi çok güçtü ama ben kör olmuştum!

Sıra dumandan boğulmama gelmişti. Hiçbir şey göremiyordum ama ciğerlerimi talan eden dumanı hissedebiliyordum. Deli gibi öksürürken bünyem daha fazla olanları kaldıramıyordu. Başım dayanılmayacak derecede dönmeye devam ederken yere düştüğümü fark ettim. Kafam ahşap zemine çarpınca bilincimin de gözlerim gibi kör olduğunu hissettim.

Karanlıktaydım.

Daha önce de karanlığa itilmiş biriydim. İlk değildi. Ama bu sefer ki diğer karanlığa hiç benzemiyordu. Renkleri görebilen dünyamı sonsuza kadar katran karasına boyamıştı!

Kuzularım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Her bölüm yanımda olup bana destek verdiğiniz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız. Hep yanımda olun. Sizleri çooook seviyorum :)

Not: Bir dahaki bölüm 2 Ekim'de gelecek. Bilginize.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

77.BÖLÜM

Her zaman çocukluğunu güzel yaşayan insanlara özenirdim. Nedeni, benim küçücük yaşta kocaman kız olmak zorunda kalıp, yalnız olan annemin yükünü hafifletmekti. Şimdi de gençliğini dolu dolu yaşayanlara özeniyordum. Oysa ben de gençtim. Çocukluğum gibi gençliğime veda etmemiştim henüz. Ama başıma gelenlere bakılacak olursa gençliğim de kötü anılarla birlikte kayıp gidecekti ellerimin arasından.

En güzel yaşlarımı en beter haliyle yaşıyordum. Benim bir çıkışım, bir kurtuluşum, bir kaçışım yoktu. Bu bataklıktan ne kadar çıkmaya çalışsam o kadar kapana kısılıyordum. Ne kadar kurtulmaya çalışsam o kadar savunmasız kalıyordum ve ne kadar kaçmaya çalışsam o kadar prangalanıyordum.

Kurtuluşum için en ufak ışık görsem var gücümle o ışığa doğru koşardım. Ama artık bir ışık bile görmem mümkün değildi. Boşuna bahtım için kara demiyordum. Benim dünüm de, bugünüm de, geleceğim de kopkoyu tonlarla bezenmiş, acı bir öyküden ibaretti. Ve hiçbir güç bunu değiştiremezdi.

Rengarenk gördüğüm dünya gözkapaklarımı açmamla karanlığa bürünürken sırtımda bir yumuşaklık hissettim. Ağzım ve burnum bir şeyle kapatılmış, rahat nefes almam sağlanmıştı.

Hiçbir şey göremediğim için neler oluyordu bilmiyordum ama kolumda ağrı yoktu. Kendimi kötü hissetmiyordum ve görünüşe göre kahrolası dumanlı odadan çıkarılmıştım. Başka bir yerde olmalıydım. Ya da başka bir odada.

Kalkmayı denedim ama başarısız oldum. Vücudum oldukça yorgundu ve göremediğim için korku içerisindeydim.

"Kıpırdama, oksijen maskesi takılı."

Pamir'in sesi kulaklarıma ilişince korkum öfkemle yer değiştirip tüm vücudumu sarsıntıya uğrattı. Buradaydı. Gelmişti. Belli ki beni o yerden

kendi çıkarmıştı. Peki neden? Bana yaşattığı şeyden sonra eserini mi görmek istemişti? Konuşmak için oksijen maskemi çenemin altına indirdiğimde "Neden kurtardın beni, bıraksaydın da ölseydim!" dedim

"İstediğim bu değil." dedi düz bir tonda.

"İstediğin oldu işte, artık körüm!"

Bunu derken bile inanamıyordum. Hayatta çok şey için şükür etmiş olabilirdim ama hiç görebildiğim için şükrettiğim olmamıştı. Meğer insan bir şeyin değerini onu kaybedince anlıyormuş. Bende gözlerimin değerini şimdi anlıyordum. Görebilmek ne güzel şeydi! Bir daha asla göremeyeceğimi düşününce kahroluyordum. Özellikle sevdiklerimin yüzünü göremeyecek olmak her şeyin en beteriydi.

Pamir'in bana doğru yaklaşan adımlarının sesi duyuluyordu. "Savaş esnasında kendini değil de onu vurmuş olsaydın şimdi böyle bir durumda olmayacaktın. Üstelik ayağına kadar gelip sana bir şans verdim. Benimle gelseydin kurtulacaktın. Ama sen ne yaptın? Kalmayı tercih ettin!"

"Bütün bunların nedeni kendimi vurmam mı yani?" dedim benimle dalga geçtiğini düşünerek. Beni böyle mi cezalandırmıştı? Ben o savaşı kendime zarar vererek durdurmuştum. Onun başka bir şekilde bana zarar vermesine gerek yoktu.

"Sana onu vurmanı söylemiştim. Beni neden dinlemedin?" Hesap sormaya başlamıştı işte. Merak ettiği soru bu olmalıydı.

Aslında cevabı onun da bildiğinden emindim. Sadece ağzımdan duymak istiyordu. Bir iki kere öksürdüm "Ben kimseyi vuramam!"

"Kendini vuran biri herkesi vurabilir." diyerek düşüncesini belli etti.

"O halde seni vurmadığıma dua etmelisin!" Korkusuzca konuşuyordum çünkü artık beni korkutmuyordu. Bana hiç fiziksel zarar vermediğini düşünürken o, yapabileceği en kötü şeylerden birini yapmıştı. Kendisi gibi karanlık bakan dünyaya benim de öyle bakmamı istemişti. Üstelik bir hata yapmamışken.

Bunun sonucu böyle olmamalıydı. Öfkem aslında kendimeydi. Onu vurmadığım için pişman olmuştum. Haklıydı. Kendini vuran biri herkesi vurabilirdi. Asıl cesaret canının yanacağını bilerek kendini vurmaktı. Ve ben bunu yapmıştım.

"Sana neler yapabileceğimi gördün değil mi Maviş?" Onun yüzünü görmediğim için şükür edebilirdim. Ama sesindeki tehdit tınısı yüzünü görebilmekten daha beterdi. Şu halimle bile beni tehdit ediyordu.

Düşüncemi söylemek için hiç çekinmedim. Eğer ayağa kalkabilsem ona birkaç tokat atmak isterdim. "Bana bunu yapacağına keşke öldürseydin. Senin yüzünden bir daha sevdiklerimin yüzünü göremeyeceğim!"

Ağlamak üzereydim. Hatta sesim sanki ağlıyormuşum gibi çıkıyordu. Eminim bunu o da fark etmişti. "Korkma, göreceksin. O duman geçici körlük yapıyor. Birazdan görmeye başlarsın."

Dediği şeyle şok geçirip kapalı olan göz kapaklarımı yavaşça araladım. Cidden dediği doğruydu sanırım. Çünkü bulanık görmeye başlamıştım. Neredeydim bilmiyordum ama sadece yatak ve tıbbı malzemelerin olduğu bir odaya benziyordu. Pamir'le birlikte odada bir kişinin daha olduğunu fark etmiştim ama bulanık gördüğüm için yüzün kime ait olduğunu kestiremiyordum.

"Bu kadar adi olmayı nasıl başarıyorsun?"

Ona tüm öfkemi kusmak istiyordum. Derdi neydi, beni korkutmak mı? Bir insan böyle bir kötülüğü nasıl düşünüp uygulayabilirdi? Gerçi neden şaşırıyordum ki. O Pamir Yaman'dı. Kötülük onun kanına işlemişti. Düşünce yapısı ve ruhu birilerine kötülük yapmaya açtı.

"Bir daha benim sözümden çıkarsan başına neler gelebileceğini gör istiyorum sadece." deyince onu bitirme isteğim gitgide daha da arttı. Her şeyi kendi yapıyordu. Onun yüzünden ondan nefret etmiştim. Onun yüzünden ona öfkeliydim ve yine onun yüzünden kendisini bitirmek istiyordum.

"Bunu en iyi şekilde gösterdin." dedim sessiz bir şekilde. Gözlerim yavaş yavaş netlik kazanıyordu. Odada olan diğer kişiye baktım hemen. Bu Pamir'in adamlarından biriydi. *Kulaksız*

"O halde bir daha sözümden çıkmazsın."

Gözlerim kendisini bulunca ona nasıl bir şekilde baktığımı merak ediyordum. Çünkü içimde ona karşı o kadar şey vardı ki gözlerim hangisini yansıtıyordu merak etmiştim. Burada ona nefretimi belli edebileceğim çok kelime bulabilirdim. Ama bunu yapmayacaktım. Oyun istiyorsa oynayacaktık. Artık onun dilinden konuşmalıydım.

"Diğerlerine bir şey yaptın mı?"

Berat, Aysun ve Bade için hoş şeyler söylememişti. Ben kurtarılmıştım ama onlar ne durumdaydı hiçbir fikrim yoktu ve meraktan delirmek üzereydim. Kör olduğumu düşündüğüm için kendimle uğraşmaktan ve Pamir'e olan nefretimi düşünmekten arkadaşlarımı bir anlığına unutmuştum. Sanki tek başıma kaçırılmış gibiydim.

"Berat ikisini de emrimle serbest bıraktı." deyince yüreğim istemeden o kişinin de nasıl olduğunu merak etmişti. "Barlas?"

Pamir'in şimdiye kadar bana ifadesiz baktığını söyleyebilirdim ama tam şu an bakışlarındaki değişimin farkındaydım. Yüzünde hoşuna gitmeyen bir ifade dolanıyordu. "Ona ne olduğu seni neden ilgilendiriyor?"

Meraktan sormuyordu sanki bu soruyu. Öfkeden soruyordu. Ne cevap vereceğimi düşündüm. Barlas'tan nefret ederken onun için endişe etmem niyeydi. Kendim bile bir türlü anlam veremiyordum ki bunu ona açıklayacaktım.

"Çünkü o benim geçmişim." dedim bana en mantıklı gelen cevapla

Birkaç saniye donuk bakışlarla beni izledi ve kısa bir gülüş bahşetti. Bu gülüşle dediğim şeyden hoşlanmadığını belli etmişti "Tıpkı Karaman gibi konuştun." Arkasını döndü. Odada birkaç adım attı ve derin derin nefesler aldı. "Ne değerli geçmişiniz varmış. Ayrısınız ama birbiriniz için her şeyi

yapmaya hazır gibisiniz!" Bana doğru döndü. Gözlerindeki ateş etrafa sıçrıyordu. "Ve bu beni delirtiyor!"

Sebebini sormadım. Umurumda olduğunu bile sanmıyordum. Benim tek derdim ona bir şey olup olmadığını öğrenmekti. Planın Barlas için kurulduğunu biliyordum ve bu yüzden endişeleniyordum. "Barlas nerede?"

İkinci kere onu sormam Pamir'i daha da sinirlendirir sanıyordum ama sakin kaldı. Kafası yerdeyken konuşuyordu benimle. Çökmüş bir vaziyetteydi. Anlam veremiyordum. "Onunla Berat ilgileniyor. Soracağı bir hesap varmış." dedi esrarengiz bir sesle

Huzursuzca yerimde kıpırdandım. Yutkunmakta da güçlük çekiyordum. Tek başına oraya geldiğini biliyordum. Kısa zamanda hazırlık bile yapmış olamazdı. Bu yüzden Berat'ın elinden bir kurtuluşu yoktu. "Onun gibi biriyle nasıl işbirliği yaparsın?"

Sorumu aptalca bulmuş gibi kaşlarını çattı "Neden yapmayayım, benden daha kötü biri değil."

Kafasını karıştıran şeylerin olduğu belliydi. Pamir'in kimseye güvenmediğini biliyordum. Ona nasıl güvenmişti de iş birliği içine girmişti.

Pamir sanki aklımdaki soruyu okumuş gibi hemen cevapladı. "Ona güvenmiyorum. İntikam için sana da zarar vermek isteyebilir. Bunu yapmayacağına dair bana söz verdi ama ona inanacak değilim. Bu yüzden artık peşinde seni koruma amaçlı biri olacak." Bana odada tetikte bekleyen Kulaksız'ı işaret etti.

Baygın bakan gözlerim hiç ona değmemişti. Hala Pamir'deydi. "Ona söyle beni senden de korusun!"

Alay ettiğimi sanıyor olmalıydı ki güldü. "Seni benden hiçbir şey koruyamaz. Sana zarar vermek istesem buna kimse engel olamaz."

Buna şahit olmuştum zaten. Hatta bizzat gözlerim şahit olmuştu. Bana istediği her kötülüğü yapabilirdi. İsterse öldürür, ölü bedenimi hiç var

olmamışım gibi yok ederdi. Ama yapmıyordu işte. "Seni durduran nedir? Bugün beni gerçekten de kör edebilirdin?"

Gözlerini benden hiç kaçırmadı. Küçük adımlarla yanıma yaklaştı ve bana doğru eğilip yüzlerimiz arasında küçücük bir mesafe bıraktı. Saniyeler benim için yavaş onun için nasıl aktığı meçhulken, fısıldayarak konuştu "Gözlerin bu kadar güzelken onlara bunu yapmak haksızlık olurdu."

Bakışlarından ve söylediği şeyden rahatsız olmuştum ama belli edemedim. Çünkü aklım çok başka yere gitmişti. O an anlıyordum ki fiziksel anlamda bana büyük bir zarar veremiyordu. Evet, duman yüzünden gözlerimin acıyla yanmasına neden olmuştu ama bu kalıcı bir hasar bırakmamıştı. Dumandan boğularak ölebilecek durumdayken buna izin vermemişti. Bana ciddi bir zarar vermek istemediğini hissedebiliyordum. Hatta görebiliyordum.

Mavi gözlerimi bana hayranmış gibi seyredip geri çekilince rahatlayıp derin bir nefes aldım. "Burası kimin evi?"

Belki de ev değildi, bir klinikti ama Pamir'in kendisini riske atıp da beni bu tarz yerlere getirmeyeceğini bildiğim için ev olduğunu düşünüyordum.

Arkasını dönüp pencereye doğru yaklaştı. "Benim evlerimden biri." dedi perdeyi aralayarak. Dışarıyı seyrediyordu.

"Berat'ın bizi kaçırdığı yer de sana aitti, değil mi?"

Kafasını sallayarak cevap verdi "Çok evim var."

"Tahmin ederim."

Odada beni kamera gibi izleyen Kulaksız'la göz göze gelince derde düştüm. Pamir onu peşime takmıştı. Korumam gibi peşimde olacaktı. Nereye gitsem beni takip edecek, hemen Pamir'e bildirecekti. Gizli bir şey yapamazdım. Zaten bu yüzden geriliyordum.

Gidip Barlas'ı kurtarmaya çalışsam direkt Pamir'e bildirecekti. Yine de böyle boş boş oturamazdım. Bir şeyler yapmalıydım. "Bırak artık beni!"

Hızla bana doğru döndü "Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

Onu tersledim "Burada dinlenecek değilim!"

Hiçbir yerde dinlenecek değildim. Benim dinlenmek için vaktim yoktu. Kurtarmam gereken biri vardı ve şu an onun bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Çetesindeki hiç kimse ona yardım edemezdi. Ama ben...

"Annene durumu nasıl açıklamayı düşünüyorsun?"

Pamir'in garip sorusuyla gözlerimi devirdim. Sanki çok umurundaydı. Gitmeyeyim diye annemi mi bahane ediyordu. İstese tehdit zoruyla beni burada da tutabilirdi. Böyle düşünceli tavırlara gerek yoktu. "Eve gideceğimi söylemedim!"

"Arkadaşların iyi." dedi onların yanına gideceğimi anlayarak.

"Gidip kendi gözlerimle görmeliyim."

Sessiz kalınca yavaşça doğruldum ve oksijen maskesini kafamdan çıkarıp ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Kolum uyuşmuş durumdaydı. Üzerimde hala Bade'nin pijaması vardı ve yaram doktor tarafından yeniden dikildiği için pijamanın kol kısmını yırtmışlardı.

Kolumun yarısı kalın bir şekilde sargıyla sarılmıştı. Bu da dikişin tekrar patlamasına engel oluyordu.

Ayağa kalkınca başım döner sanmıştım ama iyiydim. Gidecek durumdaydım. Ben yavaş adımlarla kapıya doğru yürürken Pamir ellerini belinde birleştirmiş beni izliyordu. "Karaman'ı kurtarmaya çalışacağını sanma sakın. Onu sen bile kurtaramazsın!"

Adımlarım yere sabitlendi. Ne yapacağımı düşünüyordum. Pamir böyle diyorsa kesinlikle öyleydi. Bu durumda bana yapacak tek bir şey kalıyordu. Barlas'a borçluydum. Pamir'in arabasında bıraktığı ölü katili evimin önünden alıp başka bir yere götürmüştü. Bana yardım edip geçmişini umursadığını söylemişti. Şu an onun da yardıma ihtiyacı varken borcumu ödeme zamanı gelmişti.

Bedenim Pamir'e doğru dönerken çaresizlik içerisindeydim "Onu bırakın!"

Ondan yardım istemem hoşuna gitmiş gibiydi. Gülümsemiyordu ama suratında öyle bir ifade vardı ki içten içe güldüğünü belli ediyordu. "Bunun bir karşılığı olur ama."

Kararlı bir şekilde başımı salladım "Ne istiyorsan yapacağım!"

Çaresizlik insana her şeyi yaptırabilirdi. Bunu ne için kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Barlas'ı kurtarmak istiyordum evet ama bunun için Pamir'in istediği her şeyi yapacak olmam Barlas için değil, Bade içindi.

Berat onun kabusuydu. Barlas olmazsa eğer Bade o kabustan asla kurtulamayacaktı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. İnsanı gün gün zayıf düşürüyordu. Bade güçlü bir kız olmasına rağmen son zamanlardaki halini görüyordum. Barlas'a bir şey olması demek Bade'nin kabusunun büyümesi demekti. İşte bu yüzden büyük bir fedakarlık yapıyordum.

Pamir durumuma hem şaşırmış hem de anlamsız karşılamış gibiydi "Nefret ettiğin birine karşı ne bu fedakarlık?"

Dürüstlükle cevap verdim "Ondan nefret ediyorum bu doğru. Ama ona zarar gelsin istemiyorum. Fedakarlığım ona değil, Bade'ye. Çünkü Berat Barlas'a bir şey yaparsa Bade'yi koruyacak kimse kalmayacak."

Böyle bir cevap beklemiyormuş gibi beğeniyle dudak büktü. Telefonunu cebinden çıkarırken bir şüphesi olduğu belliydi ama bunu umursamadı. "Pekala, madem fedakarlığın Bade'ye o zaman Karaman'ı kurtaralım."

Dediğimi yapmasını beklemiyordum. Açıkçası korkmuyor değildim. Bunu yapıyorsa aklında bir şey var demekti. Benden isteyeceği şey için korkmaya başlamıştım. İstediğim şey kolay ikna olacağı bir şey değildi çünkü. Ama o kısa bir süre bile düşünmeden verdiğim cevap doğrultusunda bunu hemen kabul edip beni şaşırtmıştı. Çok merak ediyordum. Ne vardı aklında?

Gözleri bendeyken telefonu kulağına dayadı. Birkaç saniye bekleyip karşı taraf açınca konuşmaya başladı. "Karaman'ı bırak."

Berat'ın dediği şeyle kaşlarını çattı ve sesini daha otoriter tuttu. "Dediğimi yap!" Birkaç saniye daha onu dinledi. "Ona bir zarar verdin mi?"

Yüreğim ağzıma gelmişti. Pamir'in ağzından çıkacak lafı bekliyordum. Sanki inadıma yapıyormuş gibi uzun bir süre bir şey demedi. Karşı tarafı dinlemiş gibi yaptı belki de gerçekten dinliyordu, bilemiyordum.

"Peki, daha fazla zarar görmesin." deyip telefonu kapatınca korkuyla o soruyu sordum. "Neyi var?"

"Biraz hırpalanmış, ciddi bir şeyi yok. Onu şu evli olan çiftin evine bırakacaklar." deyince sesli bir nefes bıraktım. Bunu fark ettiğini görünce duruşumu düzelttim. Barlas'ı umursadığımı düşündüğü için vazgeçmesinden korkuyordum. Neyse ki öyle olmadı. Umursamamış gibi görünürken Kulaksız'a işaret dilinde bir şeyler anlattı. Sonra bana baktı. "Yarın akşam dediğim yerde ol. Kolunun acısını bahane olarak kabul etmem ona göre."

Benden ne isteyeceğini sormuyordum bile. O kadar umurumda değildi ki. Benden zaten bir şeyler istemesine alışıktım. Tek isteğim yapamayacağım bir şey olmamasıydı. Ama bu isteğim çok gülünçtü. Onun benden yapabileceğim bir şey istemesi ancak bir mucize olurdu.

Yine de benim tek derdim Bade'ydi. Ben Pamir'le bir şekilde uğraşırdım ama onun Berat'la uğraşmaya artık takatinin kaldığını düşünmüyordum. Kim bilir şu an ne haldeydi. Onu tekrar görmek onda değişik reaksiyonlara sebebiyet verebilirdi.

Berat onun sinirini bozmadan Bade'yi bırakmazdı. Hepimizden intikam alacağını söylemişti. Bugün Bade'yi bıraktıysa tekrar kaçıracağını ve ona zarar vereceğini bildiğindendi. Aşağılık! Ona bu fırsatı bir daha vermeyecektim. Aklımda güzel bir şey vardı ama yapıp yapmama konusunda endişeliydim. Pamir'in bir şey çakmasından korkuyordum.

"Neden gitmiyorsun?"

Sorusuyla irkildim. O kadar düşüncelere dalmıştım ki kendimi bu odada unutmuştum. "Şey..." dedim sesimi olabildiğince sert çıkarmaya çalışırken "Berat'a beni dövmesini de sen mi söyledin?"

Birkaç adımda yanıma gelip sağlam olan kolumu tuttu. Sinirden köpürmüştü. Şaşkınlıkta vardı tabii. "Sana dokundu mu?"

"Birkaç kere tokat attı ve tekmeledi. Hatta dikişim onun yüzünden patladı! " diyerek yalan uydurdum. Kendisi bana zarar vermek istemiyorsa başkasının da bana zarar vermesini istemezdi. Bana değer verdiğini söylüyordu. Hatta değerden fazlası da vardı ama bunu kabul etmek istemediğim için sadece değer verme konusunu dikkate alıyordum.

Pamir söylediklerinin dışında yapılan her şeye çok kızardı. Berat'ın bunu yaptığını düşünürse ona ceza vermek isteyecekti. İşte benim istediğim şeyde buydu.

Berat asla kendini savunamazdı. Diğer çocuklar onunla beni o odada yalnız bırakmışlardı. Berat'ın bana ne yaptığını görmedikleri için ona şahitlik edemeyeceklerdi. Bu da Pamir'in bana inanmasına neden olacaktı. Dikişimin patlamış olması da bana inanması için en büyük uydurma kanıtımdı.

Bana öyle bir bakışı vardı ki karşımdakinin Pamir olduğuna şüphe eder gibiydim. Yalanıma inanmayacak olması beni korkuturken o, bu yalanı yemiş üstüne kötü bir hale bürünmüştü bile. Belki de oynuyordu. Söz konusu Pamir olunca ne yaptığına emin olmak zordu "Ben böyle bir şey istemem Öykü!"

Nefretle bağırdım "Sana inanmıyorum!"

Kolumu hızla elinden kurtarıp arkamı dönünce dediği şeyle durdum "Yarın akşam buluşacağımız yerde ona cezasını vereceğim. Bunu görünce bana inanacaksın."

İstediğim şeyi almış olmanın verdiği rahatlamayla tekrar kapıya doğru yürümeye başladığımda hiçbir şey söylemeden dışarı çıktım. Pamir'in cezalarını bilirdim. Küçük olmazdı. Berat'a iyi bir ceza verip haddini bildireceğini biliyordum. Kim bilir, belki de cezasına benim karar vermemi isterdi. Eğer öyle bir şey olursa ona Bade'den uzak durabilmesi için iyi bir ceza verdireceğim kesindi.

Bade'ye pis bakışları hala aklımdaydı. Öldürsem bile hırsımı alamayacağım insanlardan biri de Berat'tı. Hangi cehennemden geldiyse oraya geri dönmeliydi. Bu yüzden cezasına ben karar verecek olursam onu hapse göndermesini isteyecektim Pamir'den.

Eğer böyle bir şey olursa Barlas henüz ondan hıncını alamadığı için bana kızacaktı ama umurumda değildi artık. Berat'ın bizden birine bir kez daha zarar vermesini istemiyorsam bunu yapmalıydım.

Pamir'in hurda arabasına doğru yürürken peşimden Kulaksız'ın da geldiğini gördüm. Benden önce arabaya yetişip yolcu koltuğunun kapısını açtı. Ne yalan söyleyeyim nazik bir adamdı. Gerçi Pamir'in çetesindeki çoğu kişi için aynı şeyi söyleyebilirdim. Bu hoştu ama bir çete üyesi olmalarına rağmen bu naziklikleri biraz gülünç kaçıyordu.

Kulaksız beni oradan götürüp Bade'lerin evinin önüne bırakınca başımı teşekkür ederim anlamında salladım. Hemen yerinden kalkıp kapımı açtı. Bir kez daha aynı şekilde teşekkür edip kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım. Bu esnada Kulaksız'a bakıyordum. Tekrar yerine otururken yorgun görünüyordu. Artık hep peşimde olacağı için arabada uyuyup uyanacaktı herhalde. Haline acıyabilirdi ama onun Pamir'in adamı olduğunu bilmek acıma duygumu bastırıyordu.

"Öykü!"

Kapının açıldığını Ateş'in sesini duymamla anlarken hemen kafamı ona çevirip halsiz halimle yüzüne baktım. "Kızlar iyi değil mi?"

Kafasını salladı "İyiler, içerideler. Peki ya sen?"

"İyiyim." dedim ona ne anlatacağımı düşünürken. Pamir'in yanında olduğumu bildiğini sanmıyordum. Bir şeyler uydurmalıydım.

İçeri girince ardımızdan kapıyı kapattı. Meraklı gözleri üzerimdeydi. "Sana bir şey yapmadı değil mi?"

Anlamsızca yüzüne bakıyordum. Onun bakışları ise kızgınlık barındırıyordu "Bade bana her şeyi anlattı. Onun yanında neden

bulunduğunu biliyorum artık!"

Şaşırdım ama buna tepki veremedim. "O halde bunu Barlas'ın istediğini de biliyorsundur!" dedim aynı sinirle.

"Bu imkansız!" dedi tıpkı Bade gibi düşündüğünü belli ederek. Bir şey demeden salona doğru yürüdüm. Konuşursam sinirim büyüyecekti. Ateş'in kalbini kırmak istemiyordum.

İçeri girince Bade ve Aysun'un salonda olduğunu gördüm. Tedirgin bir halde oturuyorlardı. Gerçekten de iyilerdi. Onlara bir şey olmamıştı. Salonda başka kimse yoktu. Çetin Barlas'ı aramak için gitmiş olmalıydı. Kızları da Ateş'e emanet etmişti.

"Öykü!" Aysun beni görünce ayağa kalkıp hızla bana sarıldı. Bade de ayaklanmıştı. Çatık kaşlarla beni süzüyordu.

"İyiyim merak etmeyin, Pamir bir doktora yaramı diktirdi." dedim rahatlamaları için. Aysun geri çekilip sargılı kolumu kontrol ederken Bade bana doğru yaklaştı. "Berat bizi bırakırken onun yanında olduğunu söyledi. Öykü, Pamir'in ne kadar tehlikeli biri olduğunu görüyor musun? Berat'la iş birliği yaptı." dedi çok öfkeli görünürken. Burnundan soluyordu "Neden ha, neden?"

Bir açıklamayı hak ediyordu. Susamazdım. Başım önüme eğik dururken "Savaş esnasında Barlas'ı değil de kendimi vurduğum için beni cezalandırmak istemiş." dedim.

"Nasıl bir ceza bu?" dedi merakla.

Yaşadıklarım aklıma gelirken yutkunup tekrar kafamı kaldırdım. Herkesin meraklı gözleri üzerimdeydi "Zehirli bir ağacın odunlarını yakıp dumanıyla kör olmamı sağladı. Neyse ki geçici bir körlükmüş, uzun sürmedi. Şimdi iyiyim ama."

Ateş bir şey diyemezken Aysun elleriyle ağzını kapattı. Bade ise öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor gibiydi "Allah belasını versin onun!"

Arkasını dönüp salonda volta atmaya başladı. Bu sırada Aysun benimle konuşuyordu "Barlas Berat'ın yanında. Bizimkiler onu arıyor şuan."

Barlas'ı merak edeceğimi anladığı için söylemişti herhalde bunu. Belki de soramayacağımı düşündüğünden. "Berat Barlas'ı bırakacak. Birazdan burada olur." deyince hepsinin rahatladığını gözlerinden gördüm. Bade de merak da vardı. "Bunu Pamir mi istedi Berat'tan?"

"Evet."

"Ne karşılığında?"

Cevap veremeyeceğim için sustum. Pamir'in benden ne isteyeceği hakkın en ufak fikrim yoktu. Bunu yarın akşam öğrenecektim. Bade'nin bu durumu anlayışla karşılamasını bekleyemezdim tabii. İyi değildi ve çok çabuk sinirleniyordu. Her şeyi onun için yaptığımı söylesem bana daha çok sinirlenirdi.

Konuşmayacağımı anlayınca bana doğru adımladı. Gözlerime konuşayım diye çok sert bakıyordu "Aptalca bir şey yapmadın, değil mi Öykü?"

Bu durum karşısında sessiz kalamazdım. Yaşadıklarım artık benim de sinirlerimi yıpratmıştı. Tek derdim kimseye zarar gelmemesiydi. Bu yüzden kendimi feda ediyordum ben. Karşılığı bu olmamalıydı.

Hiç istemesem de kendimi kontrol edemedim ve bağırmaya başladım. "Aptalca bir şey yapan sensin Bade. Ateş'e nasıl her şeyi anlatırsın?"

Ona güveniyordum ama bu güveni boşa çıkarmıştı. Aramızda kalacağını sanıyordum. Bunu Ateş'e başka çaresi olmadığı için de anlatmış olabilirdi ama yine de beni büyük hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bade de kendimi görüyordum. Başkalarının iyiliğini isterken yaptığım şeylerle aslında onları hayal kırıklığına uğratıyordum galiba. Belki de bu yüzden Bade'ye kızmam gerektiğinden daha fazla kızamıyordum.

"Bilmesi gerekiyordu. Sana yardım edebilir." diyerek açıklama yaptı Bade. Bu konuda kendini suçlu gördüğü kesindi

Olumsuz anlamda kafamı salladım "Bana kimse yardım edemez!"

"Barlas'la konuşmalısın." dedi Ateş. Bir kez daha Barlas'ın böyle bir şey yapmış olmayacağını belli etmişti.

Sinirlerimin yatışacağını sanıyordum ama Ateş'in konuşmasıyla tekrar bağırdım "Papağan gibi aynı şeyleri söyleyip durmayın. Bu benim hayatım, karışmayın!"

Aysun koluma girip ortamı yumuşatmaya çalıştı "Tamam, sakin olalım."

Beni koltuklardan birine oturturken Bade'nin elleriyle yüzünü kapattığını gördüm. Ağlıyor olmalıydı. Ateş bunu anlarken onu kendine çekti ve sarıldı. Bade'nin ağlaması daha da kuvvetlendi.

Hemen ayağa kalkıp yanına yaklaştım. Ateş'in gözleri benim üzerimdeyken geri çekilip Bade'yi bana doğru döndürdü.

"Bade!" dedim gözyaşlarıyla yıkanan yüzünü okşayarak. Onu böyle görmek içimi acıtmıştı. Ne için ağladığını biliyordum. Dayanamıyordu!

Tek kolumla boynuna sarılırken benim de gözlerim dolmuştu. Duygusal halimden nefret etmeye başlamıştım artık. Şu an güçlü durmam gerekiyordu. Ama arkadaşım ağlarken bunu yapmak bana çok zor geliyordu.

"Dayanamıyorum Öykü. Benim yüzümden size kötü bir şey yapabilirdi!" dedi ağlamaktan çatallı çıkan sesiyle.

"Ama yapmadı. Hepimiz iyiyiz." diyerek geri çekildim ve yüzünü tekrar okşadım. "Sen de iyi olacaksın."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra göz yaşlarını sildi ve derin bir nefes aldı. Tekrar gücünü toplamıştı sanki. Onun bu hallerine bayılıyordum.

"Berat varken bu biraz zor." deyince kapı çaldı. Ortam birden sessizleşmişti.

"Barlas'tır!" dedim heyecanla Ateş'e bakarak. Kapıya doğru gidecekken hızla önüne geçtim "Pamir'in yanında olduğumu bilmesin!"

Ateş'e bu konuda güvenebileceğimi biliyordum ama yine de uyarmak istemiştim. Bade ne yapacağını bilemediğinden sırrımı Ateş'le paylaşmıştı. Ateş'in de onun gibi çaresizliğe düşüp Barlas'a gerçeği açıklamasından korkuyordum.

Bana güven veren bir bakışla bakmasını beklerken halime acır gibi baktı "Çok hata yapıyorsun Öykü!"

Bana kendimi bir kez daha sorgulatırken koşar adım kapıyı açmaya gitti. "Barlas!" Sesi korku dolu çıkmıştı.

Bade ve Aysun hızla yanlarına gittiler. Ben ise yerimden kıpırdamadım. Korkmuştu. Ne olmuştu?

"Tamam, iyiyim sorun yok." Barlas'ın sesini duyarken biraz rahatladığımı hissettim ama hala korkuyordum. Salonda tek başıma kalmıştım. Barlas'ın içeri girmesini bekliyordum.

"Siz iyisiniz değil mi?" Barlas'ın sorusunu yanıtlayan Bade olmuştu. "Hepimiz iyiyiz."

Bir sessizlik oluştu. Bir an sonra da Ateş'in sesini duydum. "Hadi içeri geçelim de kızlar yaralarına baksın."

Adım sesleri salona doğru yaklaşırken gerildim. Çok mu kötü durumdaydı? Barlas kolunu Ateş'in omzuna atmış ondan destek alarak yürüyüp salon kapısından içeri girince benimle göz göze geldi.

Kısa bir an beni süzdü. İyi olduğumdan emin olmak istemiş olmalıydı. Bu sırada bende onu inceliyordum. Gözlerinden biri morarmıştı. Dudağı ve iki kaşı patlamış, yüzünün her tarafı kurumuş kanla dolmuştu.

Berat'ın onu iyi hırpaladığı belli oluyordu. Bunlar görünen yaralardı. Kim bilir daha nerelerine hasar almıştı.

Gözlerini üzerimden çekmiş Ateş'in yardımıyla koltuğa otururken Bade'ye bakıyordu "Mantığıma yatmayan şeyler var. Neden serbest bıraktı bu it bizi? Ona bir şey mi dedin Bade?"

Bade bana kısa bir bakış atıp tekrar ona baktı. "Benimle ilgisi yok." dedi başını sallayarak.

Bu sırada Aysun içeriden oksijenli su ve pamuk getirmişti. Barlas'ın yüzündeki kanları temizlemek için yanına oturunca Barlas'ın aklını kurcalayan bir soru olduğunu fark ettim. "Benim yanımdayken biri aradı onu. Sonra beni serbest bıraktı!"

Kimseden ses çıkmayınca ortamın gerildiğini fark ettim

"Öykü?" Barlas'ın bakışları üzerimdeydi.

Omzumu silktim "Ben nereden bilebilirim?"

Aysun yüzündeki kanları pamuk yardımıyla temizlemek üzereyken bileğini tutup ona engel oldu. Tek odağı bendim şu an Barlas'ın. Şüpheyle bakan gözleri üzerimdeydi "Pamir'in bu işte bir parmağı vardır belki!"

Canının acıdığı belliydi ama yavaşça ayağa kalktı "Berat'ın bizi serbest bırakması bana hiç mantıklı gelmiyor. Fırsatını bulmuşken bize istediği her şeyi yapabilirdi ama yapmadı. Neden?"

"Bilmiyorum." diye geçiştirmeye çalıştım. Gergin halimden sebep mi bilmem yalan söylediğimi anlamıştı sanki "Bilmiyorsun öyle mi?"

Bana doğru yaklaştı, yaklaştı ve beni daha da gerdi. "Kapının önünde arabada bekleyen adam Pamir'in köpeklerinden biri değil mi?" Nefesimi tutmamı sağlayacak kadar yakındı bana. "Pamir kaçırıldığını biliyor sanırım?"

Yaralı durumda olmasaydı onu geri itebilirdim ama yapmadım. Kendimi bir adım geri çekerek kurtulmaya çalıştım ondan. Sanki bu şekilde kaçabilirmişim gibi "Ona söyledim elbette."

"Kendi gelmek yerine köpeğini mi yolladı?" dedi inanmıyormuş gibi.

Kolunun kenarından bizimkilere baktım. Tedirgin durumdalardı. Ona söylememi istediklerini biliyordum ama bunu yapamazdım. Bir bahanem ya da yalanım yoktu. Zaten ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı.

Tekrar ona bakarken sinirlendiğimi anlasın diye dişlerimi birbirine bastırarak konuştum "Ne bu sorgu sual yeter artık, sana hesap verecek değilim!"

Aramızdaki bir adımlık mesafeyi gerildiğimi anladığı için tekrar kapattı "Bana anlatacağın bir şey varsa hemen şimdi söyle. Geç olmadan!"

Az önce Ateş'in yardımıyla yürüyordu ama şimdi tek başına iş görebilir haldeydi. Neydi onu böyle ayakta tutan? Şüphesi mi, öfkesi mi?

"Gitmem gerekiyor!" diye yanından kaçarcasına salondan çıktım ve hole gittim. Eve gitmeyi düşünüyordum, burada kalamazdım. Vestiyerden çantamı ve kolumu kapatması için Bade'nin montlarından birini aldım. Annem yaralı kolumu görürse işim bitti demekti.

Bizimkiler arkamdan gelirken dış kapıyı açtım. Tam o esnada karşımda zile basmak üzere olan Çetin'i görünce irkildim

O ise şaşırmıştı. "Öykü?"

Bir şey demeden yanından geçip Kulaksız'ın yanına doğru yürüdüm.

"Barlas?" Çetin'in bir kez daha şaşkın çıkan sesiyle Barlas'ın arkamdan geldiğini anlamıştım.

"Ne oluyor lan?"

Kimse onun sorusunu cevaplamazken kolumu tutup beni kendine çeviren Barlas'la göz göze geldim "Hiçbir yere gitmiyorsun?"

Dayak yemişti ama gücü hala yerindeydi. Ya da öfkesinden şu an durumunu umursamıyordu. Kulaksız geldiğimi fark ederken bize doğru yaklaştı. Belli ki Barlas'ı durduracaktı ama Barlas'ın durmaya niyeti yok gibiydi. Ona bakıp parmağını tehdit edercesine salladı. "Karışacak olursan elini kırarım!" Evet, şu halde bile bunu yapardı.

"O duymuyor." dedim kolumu elinden kurtararak.

Kulaksız tam yanımda beklerken Barlas kısa bir süre onu inceledi. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kim yüzünden? Sebebi Pamir mi?"

Onun nasıl biri olduğunu bildiğinden endişeli görünüyordu. Benden bir cevap bekler sanıyordum ama öyle yapmadı. Omzunun üstünden arkasına bakıp bizi izleyen arkadaşlarımıza seslendi. "Siz içeri girin!"

Anlaşılan konuşma uzun sürecekti. Kimseyi bekletmek istemiyordu. Kimse yerinden hareket etmezken bir kez daha uyardı "İçeri girin dedim!"

Hepsi uyarısıyla birlikte yavaşça eve geri girerken bana baktı tekrar. "Ona her ne yaptıysa aynı şeyi sana da yapacak!" Korkutmak için ya da başka bir şey için böyle söylediğini sanmıyordum. Bunu ilk defa demiyordu çünkü. Gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum.

"Neredeyse yapıyordu zaten" diyemedim. Yine Pamir'i boş savunmaya geçmiştim. Oysa Kulaksız'ın neden bu halde olduğunu bilmiyordum bile. Belki de gerçekten sebebi Pamir'di. "Bunu ona yapanın Pamir olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

Sorumu cevaplamadan önce Kulaksız'a baktı. Ondan hoşlanmadığı belliydi. "Seni arabada beklesin!"

"Bunu yapmaz, beni koruyor." dedim Kulaksız'ın Barlas'a olan bakışlarından bunu çıkararak.

Barlas'ın sinirden gülümsediğini gördüm. Gözleri bana değince "Benden mi?" diye sordu. Cevap veremedim. Neyse ki cevap beklemedi. "Pamir'in Berat'la iş birliği yaptığını biliyorum. Başkası olamaz."

Gözlerimi devirdim "Tahmin üzerine hareket edemezsin!"

"Tahmin değil bu!" diye sert çıktı. "Pamir neden burada değil de adamı burada? Ona kaçırıldığını söyledin ama sevgilin kendisi gelmek yerine adamını gönderdi, öyle mi? Kimi kandırıyorsun sen?"

Ne kadar inkar etsem de bana inanmayacağını biliyordum. Hafiften kolumda bir ağrı başlarken halsiz kaldığımı hissettim. Belki de sebebi Barlas'ın beni yormasıydı.

"Kolunu aç!"

İnanamayan gözlerle ona baktım. Beni Pamir'in çetesine isteyen oyken girip girmediğimi kontrol etmek için dövmemi mi görmek istiyordu? Derdi neydi? Çetede olduğumu bilmiyor muydu? Belki de bilmiyordu. Aralarında problem olduğu için Pamir ona bunu söylememişti? Ya da Barlas'ın tek derdi böyle yaparak bunu onun yaptırdığını düşünmememdi.

"Biliyor musun bu konudan çok sıkıldım artık!"

"İnan ben de öyle!" dedi sabrı taşmışçasına. "Şimdi kolunu aç!"

Diğer kolum biraz da olsa hala uyuşuk durumdayken kolumu açması için kendisine uzattım. Madem görmek istiyordu o zaman görmeliydi.

Bunu yaptığım için şaşkın görünürken bir saniye bile beklemeden pijamamın kolunu yukarı sıyırdı ve dövmemi açığa çıkardı. Bakışları ona sabitlenmişti.

"Sevgilimin çetesindeyim!" dedim bundan gurur duyuyormuşum gibi. İyi oynuyordum. Ben bile kendime inanmıştım. Pamir'in çetesinde olduğum için gurur duymak mı? Daha neler!

Barlas sessizleşti. Kaşları çatıktı, sinirliydi de belliydi ama şaşkınlığından fısıldayarak konuştu "Mümkün değil, kurallar var!"

"Kuralları bozdum. Ayrıca savaş falan da olmayacak!" Bir çeteye mensup birinin başka bir çeteye girmesine imkan yoktu. Kurallar böyleydi. Bu durum yaşanırsa iki çete arasında savaş olacağını biliyordum. Ama Barlas da bunu biliyordu. Buna rağmen bir çeteye girmemi istemişti. İstediğini almıştı işte "Ben onunla birlikteyim. Çetesine girmem kadar doğal bir şey olamaz. Kurallar buna karşı çıkamaz. Bu çok saçma!"

Bakışlarını bir süre kolumdan kaldıramadı. Düşünüyor gibiydi. "Öykü her ne yapıyorsan vazgeç. Vazgeç!"

O da oynuyordu. Sanki bunlar onun tercihi değilmiş gibi...

"Bu seninle ilgili değil, anla artık. Onu seviyorum!" dedim bağırarak. Bakışlarını gözlerime kaldırdı. "Yalan söyleme!"

Yalan... İkimizin arasında bir köprü görevi görmüyor muydu bu kelime?

Kolumu bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Severken gözlerinin nasıl baktığını bilirim ben. Ona bana baktığın gibi bakmıyorsun!"

Derin bir sessizlik oldu. Kahverengi gözleri karanlık sokak kadar ışıksız kalmış görünüyordu. Ona söyleyeceğim çok şey olabilirdi. Tek bir şey dışında. "Sana baktığım gibi kimseye bakamam da o yüzden!" Düşüncem fısıldayarak çıkmıştı dudaklarımın arasından. Adeta firar etmişti. Sanki Barlas'ın bunu duymasını ister gibi..

Beni duymamış olmasını diledim. Sanki böyle bir şey mümkündü de. Duymuştu işte biliyordum. Bir tepki verir zannederken hiçbir şey yapmadığını gördüm. Sadece gözlerimi izlemeye devam etti ve ellerini iki yanına indirdi. Biran sonra yürümeye başladı. "Bekle burada."

Ne yapacağını anlamadığım için dediğini yaptım. Bu sırada üşümeye başlamıştım. Üzerimde ince bir pijama vardı ve kış ayındaydık. Birkaç güne kar yağacağını umuyordum.

Elimde tuttuğum montumu tek başıma giymeye çalışırken Kulaksız bana yardım etti. Beni duymayacağını bildiğim için gülümseyerek karşılık verdim ona. Birkaç saniye sonra da Barlas'ın geldiğini gördüm. Elinde araba anahtarı gibi bir şey vardı.

Yanımda durunca beni sinir eden bir şey söyledi "Ateş'in arabasını aldım gidiyoruz. Seni eve ben bırakacağım."

Dayak yemişti, zor yürüyordu hatta acı çektiği de belliydi ama beni eve bırakmaktan mı bahsediyordu. Bunu Kulaksız'a güvenmediği için yaptığını

biliyordum. Dinlenmesi gerekirken peşimi bırakmıyordu.

"Senden böyle bir şey istemedim!"

Kolumdan tutup beni Ateş'in arabasına doğru sürüklemeye başladı "Sen zaten benden hiçbir şey istemiyorsun!"

Acıyla yüzünü buruşturmuştu. Bir eli de karnındaydı. Oraya tekme yediğini düşünüyordum.

"Kötü görünüyorsun bu halde beni eve bırakamazsın!" dedim haline acıyarak.

"Ölsem yine bırakırım!" diyerek beni arabaya oturttu. O sırada gözlerim bizi izleyen Kulaksız'a kaymıştı. Engel olur zannediyordum ama bir şey yapmadan arabasına oturdu. Sanırım bizi takip edecekti. İşini layıkıyla yapıyordu. Onun görevi beni korumaktı, kavga çıkarmak değil.

Barlas bizi buradan götürürken gözleri bir anlığına Kulaksız'ın arabasına kaydı. "O adamdan hoşlanmadım."

"Hiçbir şey yapmadı." dedim savunmaya geçerek.

"Pamir'in adamı olması ondan hoşlanmamam için yeterli bir sebep!" deyince sinirle güldüm. "Ben de sevgilisiyim ama yanımdan ayrılmıyorsun."

Bana ters bir bakış attı "Sevgilisiyim deyip durma sinirim bozuluyor!"

Kafamı ön cama çevirip bir süre yolu izledim. "Ona zarar vermeni istemiyorum!"

"Benden böyle bir şey istememek için kafayı yemiş olman gerekiyor!" Bakışlarını bana çevirdi "Ne yaparsan yap bu savaşa engel olamayacaksın Öykü!"

Bunun gerginliği vardı üzerimde. Savaş sadece Pamir ve Barlas arasında olsa onlara karışmazdım ama çeteler arası olacağını bildiğimden arkadaşlarıma zarar gelsin istemiyordum. Sessizliğim de bu yüzdendi.

Kendimi vurarak bir kere buna engel olmuştum ama bir kez daha nasıl engel olacağımı düşünüyordum.

"Çeteye girmeni o mu istedi?"

Barlas'ın garip sorusu karşısında afalladım. Muhabbet olsun diye mi soruyordu? Keşke "Sen istemişsin" diyebilseydim. Ah!

"Evet." dedim kısaca

"Neden kabul ettin peki? Bir çetede olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor musun?"

Gülümsüyordum. Tek derdim onu sinir etmekti "Belki macera arayışındayımdır."

Bana yine ters bir bakış atmasını bekledim ama öyle yapmadı. "Demir'le takılmak sana yaramıyor, seni kendine benzetmiş. Şu verdiğin cevaplara bak. Gayriciddi hallerin canımı sıkıyor."

Ava giden avlanır durumuna düşmüştüm. Ben onu sinir etmeye çalışırken o beni sinir etmişti. Beni Demir'e nasıl benzetebilirdi? "Senin de her halin benim canımı sıkıyor! Baktığım her yerde sen varsın. Nereye gitsem peşimdesin? Seni görmekten yoruldum artık!" diye bağırdım.

Alınganlık gösterir zannediyordum ama hiç de öyle yapmadı. Sinirlendiğini belli ederek arabayı sürmeye devam etti. Sessizleşmişti. Ben de öyle.

Yol ikimizin de inat edip konuşmamasıyla geçerken bizim sokağa girdiğini görünce mecburen onunla konuşmak zorunda kaldım "Beni şurada bırak, annem görmesin seni."

Dediğimi yapıp sağa çekerken yüzüme bakmadan konuşmayı tercih ediyordu "Annenin bir çete lideriyle birlikte olduğundan haberi var mı?"

Cevap vermek istemiyordum ama konuşmak durumunda kaldım "Bilmeyecek!"

"Ona ikinci kere böyle bir şoku yaşatmazsın gibi geliyor." deyince şaşkınca ona baktım. Beni yine sinirlendirmeye çalışıyordu sanırım "Ne demek istiyorsun?"

Arabayı durdurup bana çevirdi bakışlarını "Gerçeği öğrenmek istiyorum. Onunla neden birliktesin?"

Sadece sessizce yüzüne baktım. Cevaplayacağımı sanmıyordu herhalde. Artık canımı sıkmaya başlamıştı. Arabadan inmek için hazırlık yaparken elini bacağıma koyarak beni durdurdu "Onu sevmiyorsun ama seni öpmesine izin veriyorsun. Neden Öykü?"

"Çünkü..." dedim atarlı bir şekilde "Yanılıyorsun, onu seviyorum!"

Verdiğim cevap doğrultusunda sinirlendiğini gördüm. Ne yalan söyleyeyim bundan keyif aldığımı söyleyemezdim. Çünkü onu yalanlarla değil doğrularla kızdırmak istiyordum. Kendisini hiç umursamıyormuş gibi görünürken kapıyı açıp dışarı çıktım. Eve doğru yürürken bana yetişip önümü kesti. "Keşke doğruyu söyleyebilecek kadar yürekli olsan!"

"Ne duymak istiyorsun?" dedim bıkkınca. Bu sırada evimizin oraya değmişti gözlerim. Kapının önünde annem ve Cengiz abi duruyordu. Konuşuyorlardı. Uzakta olduğumuz için bizi fark edemeyeceklerini düşünürken Barlas'a baktım tekrar. "Seni unutamadığımı ve senin gibi bir çete lideriyle birlikte olduğumu mu?" Dişlerimi birbirine bastırdım "Ama yok böyle bir şey!" Yanından geçip yürümeye başladım. Bu düşünceden vazgeçsin istiyordum artık. Ne dediysem aptal saptal düşüncesine engel olamıyordum.

Birkaç adım atmıştım ki sinirle tekrar ona döndüm. Kendimi tutamıyordum "Seni unuttuğumu kabullen artık ve kendini bu kadar önemli görmeyi bırak. Herkes unutulabilir. Sen de unutulabilirsin! İstedim ve başardım işte. Bunu anlamak bu kadar zor mu?"

Sinirlenmesini hiç tahmin etmezken gözlerindeki o delici ifadeyi gördüm. Hızla yaklaştı yanıma. Konuşurken adeta kalbinde gizli kalan düşüncelerini haykırıyordu "Ben de istedim ama yapamadım. Bana ihanet eden kızı bir türlü unutamadım!"

Bu bir itiraf mıydı bilemiyordum. Donduğumu hissettim. Düşüncelerim, bedenim, ruhum resmen buz kesmişti. Doğru duyduğumdan bile emin değildim. Aslında ben şu an hiçbir şeyden emin değildim.

Cümleleri kılıç kadar keskindi. Tıpkı bakışları gibi "Herkes unutulabilir, her şey unutulabilir ama ihanet eden kişi asla unutulmaz!" Yüzünü yüzüme eşitledi. Nedeni açıktı. Gözlerine yerleştirdiği acıyı göreyim istiyordu. "Kalbime sapladığın ok hala canımı yakıyor Öykü!"

"Beni terk ederek intikamını aldın, için soğumadı mı?" dedim aynı acıyla kavrulurken. Eskiye döndüğümü hissettim bir anda. Canımı yakmak için her şeyi yapabilirdi. O en kötüsünü seçmiş, kendisiyle vurmuştu beni. Giderken ona karşı hissettiğim tüm güzel duyguları da koymuştu bavulunun içine. Onunla birlikte giden duygularım onunla birlikte geri gelirken tanıdık duygularıma yabancılık çekiyordum. Hiçbiri benim duygum değildi sanki. Ona karşı duyduğum en ufak iyi bir hissi bile yok saymaya hazırdım.

"O bir intikam değildi. İkimizin ödediği bir bedeldi." deyince hafifçe kafamı salladım "Doğru. Asıl intikamı şimdi alacaksın değil mi? Hatta aldın bile!"

İçimde daha fazla tutamazdım bunu. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkardı. Ama erken davrandığım için pişman olmak istemiyordum. Bir tarafım söylemek için çırpınıyorken diğer tarafım susmam gerektiğini söylüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Geri çekilip cümlemin anlamsızlığıyla kaşlarını çattı "Ne?"

Ben öfkemi yatıştırmaya çalışıp sağlıklı bir karar vermeye çalışırken Barlas'ın gözlerinin arkamdaki bir noktaya kaydığını gördüm. Şaşırmış gibiydi. Dudakları hafif aralandı. Kirpikleri birkaç kez kapanıp açıldı. Sessizdi, odaklanmıştı.

Neler olduğunu anlamak için baktığı yere çevirdim kafamı. Annem ve Cengiz abiye bakıyordu. Çünkü bizim evin önünde beni bile şaşırtan bir olay olmuştu. İmkansız ama bir o kadar da gerçek olan bir olay...

Öpüşüyorlardı!

Cengiz abi ellerini annemin bel kıvrımına yerleştirmiş onu sahiplenircesine tutuyordu. Bu görüntü benim için ancak bir rüya olabilecekken gözlerimi birkaç defa kapatıp açtım.

Doğruydu. Birlikte miydiler? Ama nasıl? Ne zaman?

İmkansızdı bir kere bu. Annem Cengiz abiye karşı bir şeyler hissetse bunu anlardım. Belki de anlamayayım diye gizlemeye çalışmıştı. Bu kadar kolay mıydı ona karşı bir şeyler hissetmesi. Evet, hep bunu dilemiştim ama zor olacağını düşünmüştüm. Şimdi ise yanıldığımı anlıyordum. Bu iş sandığımdan da kolay olmuştu.

Yalnız anlayamadığım bir şey vardı. Annem onları göreceğimi bile bile evin önünde Cengiz abiyle yakınlaşacak biri değildi. Görmemden korkardı. Bu durumda olay birdenbire gelişmiş olmalıydı.

Doğru düşündüğümü annemin kendini bir anda geri çekmesinden anlarken ben de Cengiz abi gibi şaşırıp kaldım. Sanırım olayı yanlış anlamıştım. Onlar öpüşmüyorlardı. Cengiz abi annemi öpmüştü.

Annemin tokat atmasını bekledim ama böyle bir şey yapmadı. Hızla eve girdi. Cengiz abi ardından birkaç saniye baktıktan sonra omuzlarını düşürüp arabasına bindi ve buradan uzaklaştı.

Tekrar Barlas'a baktığımda öfkeli göründüğünü fark ettim. Arabasına doğru gidecekken onu durdurdum "Hayır!"

Cengiz abinin arkasından gideceğini biliyordum. Ona ne söyleyeceğini de. Sonuçta kimse abisini, eski sevgilisinin annesiyle görmek istemezdi. Barlas da istemiyordu.

"Hayır, kimsenin hayatına karışamazsın!" dedim kızgınlıkla. Ama ben istiyordum. Annemin doğru aşkı bulacağına inandığım için istiyordum. Barlas benim umurumda bile değildi. Hele Cengiz abinin onun abisi olması hiç umurumda değildi.

"Öyle bir karışırım ki!" dedi tıslayarak. Benden kurtulup arabasına binince hemen önüne geçtim. Gitmesine izin vermeyecektim.

Delici bakışlarını üzerime dikti "Arabanın önünden çekil!"

Hayır anlamında başımı sallayınca hızla arabadan indi ve yanıma geldi. "Öykü!"

"Neden engel olmaya çalışıyorsun? Birbirlerini sevmeleri kötü bir şey değil. İki yetişkinin hayatı seni ilgilendirmez. Karışma onlara!" dedim yalvarırcasına. Ben annemi mutlu görmek istiyordum artık ve onun için en iyi seçimin Cengiz abi olabileceğine inanıyordum. Şayet ikisinin arasında bir şey varsa Barlas'ın bunu yıkmasına izin vermezdim.

"Sonunda ikisinin de canı yanacaksa ilgilendirir!" dedi anlamadığım bir cümle kurarak. "Şimdi geri dur!"

Birbirimize bakmaya devam ederken yanımıza bir arabanın yaklaştığını fark ettim. Biran sonra Demir'in sesi duyuldu "Barlas?" İkimizde ona bakınca arabadan inip yanımıza geldi. Pişkin pişkin sırıtıyordu. "Nereye, Simay'ın yanına mı?"

Barlas cevap vermeden ona ters bakışlar atarken Demir'in eğlendiğini gördüm. "Yüzüne ne oldu senin? Estetik ameliyat mı? Hiç boşa çabalama benim kadar yakışıklı olmana imkan yok."

"Al şunu başımdan!" dedi Barlas bana bakarak. Tam arabasına binecekken Demir'in dediği şeyle yerinde kaldı "Simay'ın yerini biliyorum!"

Kocaman olmuş gözlerimle Demir'e bakakaldım. Cidden mi? Nasıl?

Barlas hızla ona doğru döndü "Mümkün değil!" Demir'in hala güldüğünü görünce dişlerini birbirine bastırıp ona yaklaştı ve yakasına yapıştı "Mümkün değil!"

Döveceğini düşünüyordum. Burada büyük bir kavga çıkabilirdi. Kolum yaralı olduğu için onları ayırmayı düşünmüyordum. Hala Demir'in dediği şeyin şokunu yaşıyordum.

"Her şey mümkün Barlas!" Demir'in zafer kazanmış edasıyla attığı kahkaha sokakta yankılandı "Gerçekten bulamayacağımı mı zannettin? Simay şu an

çetemin yanında ve ben birazdan onun yanına gideceğim."

Barlas'ın sinirli olduğunu görebiliyordum ama aynı zamanda donup kalmıştı. Demir'i ne dövüyor, ne de bırakıyordu.

Onun yüzünün aldığı şekle daha çok gülen Demir bana bakıp onu işaret etti "İnandı saf çocuk."

Açıkçası inanan sadece o değildi. Demir öyle iyi oynamıştı ki bir an için gerçekten onu bulduğunu düşünmüştüm. Bunu neden yaptığını biliyordum, Barlas'ı delirtmek istiyordu. Küçücük saniye bile olsa onu sinir etmenin hazzını yaşamak istemiş olmalıydı.

Barlas'ın sinirle onu bıraktığını gördüm. Muhatap olmamak için buradan gidecekken Demir yeni bir sinir edişle burada kalmasını sağladı "Ama bulmama az kaldı!"

Barlas'ın yine sinirleneceğini düşünüyordum ama beni yanılttı. "Boşuna arama, bulsan bile onu alamazsın." Yüzüne silik bir gülüş yayıldı. "Çünkü o cezaevinde!"

Ortam bir anda sessizliğe büründü. Bugün Annem ve Cengiz abinin öpüşmelerinden sonra yaşadığım en büyük şok bu olabilirdi. Kızıl şeytanın Barlas'la geldiğini biliyordum, hatta Barlas'ın onu sakladığını da biliyordum ama cezaevinde olacağı hiç aklıma gelmemişti. İyi de neden oradaydı ki? Ne olmuştu?

Demir'i ilk defa bu kadar afallamış görürken haline üzüldüğümü fark ettim. Onun için Simay'a kavuşmak bir hayaldi artık.

"Ne oldu? Onu gardiyanların elinden almak zor mu geldi?" Barlas'ın keyifli çıkan sesi Demir'in şokunu zayıflatmıyordu. Sinirlendiğini görmedim. Sadece büyük bir darbe almış gibi sersemlemişti. "Ne demek cezaevinde lan?"

"Duydun işte. Anlatacak bir şeyim yok!" dedi Barlas ona laf anlatmak istemediğini belli ederek. Başka da bir şey demedi ve arabasına binip buradan uzaklaştı.

Gözlerim Demir'in üzerindeydi. Onun da bana baktığını gördüm. Bir şey diyecek sanıyordum ama demedi. Bakışlarını üzerimden çekip her zamanki Demir'den yoksun bir şekilde arabasına binip gitti.

Aklım anında anneme kayarken ben de eve doğru yürüdüm. Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Kolumun acısı gitgide çoğalırken annemin bir şey anlamamasını dileyip eve girdim. "Anne!"

Ses çıkmayınca salona girdim. Oradaydı. Parmaklarıyla yanaklarındaki yaşları sildiğini gördüm. Sanırım ağladığını göstermemek için hızlı hareket etmeye çalışmıştı ama yakalanmıştı.

Zoraki bir tebessüm vardı yüzünde. Oysa gözlerinin kıpkırmızı olduğundan habersizdi. "Ne zaman geldin sen?"

"Şimdi." dedim ayakta dikilmeye devam ederek. Neden ağladığını öğrenmek istiyordum. "Bir şey mi oldu?"

Cengiz abiyle öpüştüğü için suçluluk duyduğunu ve bu yüzden ağladığını düşünüyordum. Onları gördüğümü zannetmiyor olmalıydı. Tedirgin olmuş görünmüyordu çünkü.

"Bu saate kadar neredesin sen, sabah burada olman gerekirdi?"

Soruma soruyla karşılık verince tek omzumu silktim. "İşimiz uzadı." Bir bilse başıma neler geldiğini. Ölümden dönmüştüm. Kolum yaralıydı ve başımda büyük bir dert vardı.

Sanki soru sormayayım diye kendi soru soruyordu. Hızla beni süzdü. "Kıyafetlerin nerede? Neden pijamalısın?"

Yalanım hazırdı "Üzerime kahve döküldü bende rahat bir şeyler giymek istedim."

Beni incelemeye devam ediyordu. "Yüzün neden solgun senin?"

Bir şeyler çakmasından korkarken ofladım "Ne çok soru sordun anne, dün hiç uyumadık ondandır."

Başka bir soru daha soracağını düşünürken ondan önce davrandım. "Cengiz abi evde değil galiba, nereye gitti?"

İç çekti "Evine. İyileştiğini ve artık kendine bakabileceğini söyledi."

"Kavga mı ettiniz siz?"

Gerildiğini gördüm. Elini boynuna götürüp parmaklarını teninde gezdirmeye başladı "Hayır."

Yanına oturdum "Anne bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Konuşsun, anlatsın istiyordum. Ona karşı duygusal anlamda bir şey hissediyorsa bunu bilmeye hakkım vardı. Hem neden ağlamıştı bunu da merak ediyordum.

Bir şey anlatır umuduyla yanında bekliyordum ama burnunu oynattığını ve yüzünü ekşittiğini gördüm. "Üstünü çıkar Öykü, kokuyorsun. Sanki üstüne is kokusu sinmiş gibi."

Onu umursamadım bile. "Anne?"

Anlatmayacak gibi görünüyordu "Açsan yemek ye, mutfakta masa hazır."

"Anne?" dedim bir kez daha anlatmasını umarak.

"Bir şey yok Öykü." deyince hoşnutsuz bir şekilde yanından kalkıp odama gittim. Ne olduysa bilmemi istemiyordu. Belki de duygularını saklamak istiyordu benden. Hatta kendinden. Anlamıyordum Cengiz abiyi sevmek kötü bir şey miydi? Onun gibi birini öptüğü için suçluluk hissetmesi çok anlamsızdı. Doğru insan oydu işte neden anlamıyordu?

Üzerimde yoğun bir yorgunluk hissederken üzerimi değiştirip mutfakta bir şeyler atıştırdım. Ağrı kesici de almayı unutmamıştım. Canım yanıyordu ve tek derdim anneme bir şey belli etmemekti. Gerçi onun bir şey anlayacak durumda olduğunu hiç sanmıyordum. Şu an tek derdi hissettiği şeylerdi.

Odama geri dönünce kendimi yatağıma bıraktım. Zihnim de en az bedenim kadar yorgundu ama düşünmek zorundaydım. Yarın için bir şeyler

yapmalıydım. Artık korku içinde bekleyemezdim. Pamir'i bitireceğime söz vermiştim. Elimde bir koz olmalıydı. Şu an tek düşünmem gereken sağlığımken kendimi atıldığım derin kuyudan çıkarmak için uğraşıyordum. Oysa oradan çıkmak için ne kadar gücüm vardı bilmiyordum.

Kör olduğumu düşünürken yeniden görebilmenin mutluluğunu bile yaşayamamıştım. Kötü giden şeyler yüzünden iyi giden hiçbir şeyi görmüyordum. Mutlu olmuyordum.

Artık mutlu olmak istiyor muydum onu bile bilmiyordum. Mutsuzluğa alışık bir ruh, mutluluğu görünce onu tanıyabilir miydi? Kucak açabilir miydi ona? Dengesi şaşmaz mıydı?

Şu an ağlayabilirdim ama mutsuzluğuma ağlamayacaktım. Çünkü mutsuzluğa ağlanmaz, ona direnilirdi!

Ertesi gün öğlen uyanırken annemle birlikte kahvaltı yapıp odama geri döndüm. Dün gece bir karar vermiştim ve bunu uygulamaya koymak için hazırlanacaktım.

Yaramın nasıl bir durumda olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey acımadığıydı. Ama halsizliğim hala devam ediyordu. Buna rağmen akşam Pamir'le buluşacaktım.

Dolabımı açıp üzerimi giydikten sonra kıyafetlerimin arasında işime yarayacak bir şeyler aradım. Kalın etnik desen bir gömlek elime geçerken hemen onu bir poşete koydum.

Aklımdaki plan işe yarar mıydı bilmiyordum ama Pamir'in akşam Berat'a kötü bir şey yapacağını biliyordum. Eğer bunu ispatlayacak bir şey yaparsam Pamir'in sonunu getirebilirdim.

Ama beni kapının önünde bekleyen Kulaksız'ı nasıl atlatacaktım onu bilmiyordum. Annemin işe gitmiş olmasına şükür ederken salona gidip arka bahçeye bakan camdan dışarı atladım. Kulaksız'dan kurtulmak istiyorsam bu taraftan kaçmalıydım.

Geri dönüşte de aynı yerden girmeyi planlıyordum. Koşar adım durağa gelince otobüse binip Barlas'ın beni önceki senelerde getirdiği dükkana gittim. Burada elektronik eşyalar satılıyordu. İçinde çip bulunan cihazı bana hediye ettiği bilekliğe taktıran Barlas, burayı tercih ettiği için ben de buraya gelmek istemiştim. Başka bir yer bilmiyordum zaten. Burada bana yardım edeceklerini düşünüyordum. Koray da bana yardım edebilirdi ama zamanım yoktu. Bu işi bir an önce halletmeliydim.

İstediğim olmuştu. Gömleğimin üst düğmelerinden birine minik bir kamera yerleştirmiştim. Kamera o kadar küçüktü ki dikkatli bakılmadığı sürece orada olduğu asla anlaşılmazdı. Bunun için üç saat beklemek zorunda kalmıştım ama buna değmişti. Pamir ne kadar zeki olursa olsun kandırılabilirdi. Eğer kamerayla Berat'a yapacağı şeyi çekmeyi başarabilirsem istediğim şeye ulaşacaktım.

Eve aynı yöntemle geri dönünce Aysun'la telefonda biraz muhabbet ettikten sonra yemek yiyip bir ağrı kesici daha aldım. Ağrılarım dayanılmayacak gibi değildi ama annemin bir şey çakmasından korkuyordum.

Akşam olduğunda Pamir'den beklediğim mesaj gelmişti. Bana bulunduğu yerin konumunu atmıştı. Annemden izin aldıktan sonra odama gidip gömleği üzerime giydim ve dikkatle aynaya baktım. Kameranın belli olmadığından kesinlikle emindim ama işimi şansa bırakamazdım. Pamir gibi birini kandırmak istiyorsam bu oyunu daha akıllıca oynamalıydım. Hedef şaşırtmalıydım.

Makyaj masamın üzerinde duran kutum dikkatimi çekerken içini açıp aksesuarlarım arasında kalın bir küpe aradım. En son istediğim gibi bir şey bulurken siyah çiçek küpelerimi kulağıma geçirdim.

Kombinemle o kadar alakasız olmuştu ki Pamir'in de dikkatini çekeceğini biliyordum. Şüphelenecekti. Bana güvenmiyordu.

İşim bitince Pamir'in bana almış olduğu kabanı giyip evden çıktım ve Kulaksız'ın arabasına binip Pamir'in konum attığı yere gittim. Yine ıssız bir yerdeydim. Şaşırmıyordum. Böyle yerleri özellikle seçiyordu. Terk edilmiş hastane gibi bir şeyin önündeydim.

Pamir ve çetesi beni binanın önünde bekliyorlardı. Arabadan inince Pamir'e doğru yürüdüm. Gözlerim Gaye'yi arıyordu ama neyse ki yoktu. Sinirlerimi bozduğu için Pamir onunla karşılaşmamı istemiyordu herhalde. Belki de başka işlerin peşinde olduğu için burada değildi.

"Hoş geldin."

Pamir beni gülümseyerek karşılarken önünde durup binaya şöyle bir baktım. "Yeni mekanın burası mı?"

"Neden? İhbar mı edeceksin yoksa?" dedi alay karşımı bir sesle.

Derdinin beni sinir etmek olduğunu sanmıyordum. Sadece vereceğim cevabı bekliyor olmalıydı. Anlaşılan ona ihanet ettiğimi düşündüğü için kendine yediremediği şeyler vardı. "Bir gün bunu yapanın ben olmadığını anlayacaksın." dedim gözlerinin içine içine bakarken. Gergindim. Kamerayı fark edecek diye ödüm kopuyordu. Bu yüzden onunla göz teması kurmaya çalışıyordum. Gözleri gözlerimin üzerinde olursa bir sorun olmazdı.

Söylediğim şeyle sessiz kalırken gözlerini üzerimde gezdirmeye başladı. Bu beni daha da gererken anlamış olabileceğini düşündüm. İyi de nasıl?

Elini uzatıp kabanıma dokundu. Birkaç saniye onu inceledi "Kabanı giymene sevindim, hiç giymeyeceğini zannediyordum."

Biran için kamarayı anladı zannederken yutkundum. Bunu sevinmesi için yapmamıştım, tek derdim aklını başka yerlere yönlendirmekti. Çünkü aklı başka yerlere yönelirse kamerayı fark etmezdi.

"İstediğini yapmayınca bana kötü şeyler yapıyorsun." dedim açıkça

Hoşuna gider, güler zannediyordum ama sesli bir nefes bırakıp kafasını salladı "Öyle."

Yeniden beni incelemeye almıştı. Ama bu sefer yüzümü inceliyordu. Kabanımdaki eli saçlarıma giderken nefesimi tuttum. Oyun mu oynuyordu benimle? Anlamış mıydı acaba? Bir kabanım, bir saçlarım...bana

dokunması hoşuma gitmiyordu. Yine de sesimi çıkarmadım. Sessizce onu izliyordum.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken küpelerime dikkat kesildi. Kaşlarının arasında çukur oluşurken eli ağır bir hareketle bu sefer küpeme gitti "Daha önce küpe taktığını görmemiştim."

İstediğim gerçekleşmişti. Odağı küpelerim olmuştu "Bazen takarım."

Şüpheyle bakışlarını kıstı. Bense gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Elini küpemden çekip avucunu açtı "Onları bana ver."

"Neden?" dedim anlamamış gibi. Bana olan güvensizliği ona ihanet edeceğimi düşündürüyordu. Haklıydı da, edecektim. Onu bitirmek için yapacaktım bunu! Korkmuyordum. Artık korkamıyordum!

Bir cevap vermeden beklemeye devam ederken sinirlenmiş gibi yapıp küpelerimi çıkardım ve ona uzattım. Ayaklarının ucuna attığı küpeleri ayakkabısının ucuyla kırarken içten içe gülüyordum. Eğilip kırılan küpelerimi eline alınca parçaları incelemeye başladı. Bir şey bulamayınca çatık kaşları düzelmişti.

Elindekileri yere bırakıp bana uzun uzun baktı ve konuyla ilgili konuşmadı. "Kulaksız'dan memnun musun?"

Bugün ondan kaçarak iş yaptığım aklıma gelince memnuniyetsiz bir şekilde kafamı salladım "Ona ihtiyacım yok. Bugün Berat'a cezasını vereceğini söylemedin mi? Neden hala beni koruyor?"

"Koruma kötü bir şey değildir Öykü." diyerek gülümsedi. Keyfi yerinde görünüyordu. Üzerimde bulunan mikro kameranın kayıt alması güzeldi. Açıp açıp bu hallerini izleyip, aynı şekilde bende keyifle gülecektim. "İstemiyorum."

"Geleceği görebilseydin isterdin." deyince anlamsızca yüzüne baktım "Ne demek bu?"

"Boş ver." diyerek geçiştirdi. Umursamadım. Aklıma bir şey takılmıştı "O neden duymuyor? Senin yüzünden mi?"

Barlas kafamı karıştırdığı için sorma ihtiyacı duymuştum. Eğer onun yüzündense Kulaksız'ın hala neden onun yanında çalıştığını anlamaya çalışacaktım.

"Hayır." dedi sorumu yanıtsız bırakmayarak "Kulaksız doğuştan sağır. O benim en sadık adamımdır. Şükrü ve Anıl da öyle. Onlara hiç zarar vermedim. Buna gerek duymadım. Çünkü ben, bana sadık olanlara zarar vermem."

"Beste de sana sadıktı!" dedim kızgınlıkla. Ona yaptığı şeyi hala unutamıyordum. Yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu. Hiç suçum yokken benim yüzümden öldürülmüş olması vicdanımı sızlatıyordu.

Pamir dediğim şeye katılmıyormuş gibi kafasını oynattı "Hayır, sadece benden korkuyordu."

"Ölümü hak etmedi!" dedim bağırarak. O sırada bir arabanın bize doğru geldiğini fark ettim. İkimiz de o yöne bakınca arabayı Pamir'in adamlarından Anıl'ın sürdüğünü gördüm. Birkaç metre uzağımızda dururken Berat'ın da arabada olduğunu gördüm. Bana bakıyordu. Şaşırmıştı. Burada olacağımı beklemiyordu sanırım.

"Misafirimiz de geldi işte!"

Pamir'in konuşması üzerine Şükrü ve Anıl onu arabadan çıkartıp bize doğru getirdiler. Pamir'in yanına geçerken merakla ona bakıyordum "Cezası ne olacak?" Aslında ona ben cezasını vermek istiyordum ama kamera kayıt alıyorken bunu Pamir'den isteyemezdim. Ama ben cezasını verecek olsaydım bundan çok hoşnut olacağım kesindi. Çünkü ne yapsam onun gibi bir pislikten hırsımı alamazdım!

Berat sert bir şekilde önümüze diz çöktürülürken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Ne cezası?"

Hiçbir şeyden haberi yoktu ve korkmuş görünüyordu. Onu böyle görünce uydurduğum yalan için bir kez daha sevindim. Başına hiç de hoş şeyler gelmeyecekti. Pamir onun ihanetinden sebep bir organını keserek kavanozda bile saklayabilirdi. Şayet böyle bir şey yaparsa elime daha büyük koz geçerdi.

"Ona vurmuşsun!"

Pamir'in sakin çıkan sesi bir anda yükselince irkildim. Ondan böyle bir tepki beklemiyordum. O kolay sinirlenmezdi.

Berat'ın durumu anlamaya çalışan bakışları kocaman oldu. Sesi konuşurken titremeye başlamıştı "A-Abi ben böyle bir şey yapmadım. Ya-yapmadım. Sözünden dışarı çıkmadım!"

Pamir'in ona inanmasını beklemiyordum. Ben yalancı bir kanıt sunmuştum. Onun artık hiç şansı yoktu.

"Yalan söyleme! Zapt edemeyince vurdun, öyle değil mi?" Ayağıyla suratına bir tekme savurdu "Öykü ona vurduğunu söyledi. Sana ona dokunmayacaksın demiştim, hayvan herif!"

Berat'ın yüzü aldığı darbeyle önüne düşerken kendini savunmaya devam ediyordu. "Kız yalan söylüyor abi! Böyle bir şey olmadı!"

"Yalan söyleyen sensin!" dedim öfkeyle. Sinirli taklidi yapmıyordum, gerçekten sinirliydim. Elimde bir silah olsa düşünmeden katil olacağım kesindi. Bade'ye yaptıkları aklıma geldikçe deli oluyordum.

Ne sanıyordu ki? Yaptıklarından sonra refah bir hayat süreceğini mi? Olmamıştı işte, söylediğim yalanla buna izin vermemiştim!

Berat'ın hırsla bakan gözleri bana kalkarken burnundan akan kanın çenesine kadar yol aldığını gördüm. Konuşurken kanlar ağzından sıçramıştı "Seni sürtük! İşini orada bitirmeliydim!"

Dayanamayıp ona doğru adımlayacakken Pamir beni tutup adamlarına emir verdi "Halledin şunu!"

Adamlar aldıkları emirle Berat'ı tekme tokat dövmeye başlayınca zevkle onu izledim. Bağırıyor, durmaları için yalvarıyordu ama kimse onu dinlemiyordu. Dakikalardır dayak yemişti. Kemiklerinin kırıldığına emindim. İçim asla soğumazdı ama bu durumdan keyif aldığım söylenebilirdi.

Pamir'in belimdeki eli gevşerken yanıma geçip adamlarına konuştu "Yeter, bırakın!"

Adamları dediğini yapıp onu bırakırlarken kollarından tutup yine önümüzde diz çöktürttüler. Kan içinde kalan yüzü tanınmaz haldeydi. Kameram onu çekmeye devam ediyordu. Bu halini izledikçe keyif alacağımdan emindim.

Cezasının bu kadarla sınırlı kalmayacağını bilirken Pamir'in söyleyeceği şeyi bekledim.

"Artık hazırsın..." dedi kan dondurucu bir sesle. "Tam da cehenneme gönderecek birini arıyordum!"

Ne yapacağını anlamaya çalışırken ona baktım. Eli beline gitti.

"Ve beeeeen...." diyerek silahını çıkarıp ona doğrulttu.

"Abi!" Berat'ın sesi fısıltı halinde çıkıyordu ama yalvardığı da belliydi. Korkudan titrediğini görmüştüm. Başına gelecek şeyin ne olduğunu anlamıştı sanırım.

Pamir soğuk kanlı görünüyordu. Parmağı tetiğe baskı uygularken o meşhur sözünü söyledi "Seni seçtim!"

Ve o an büyük bir gürültüyle silah patladı, Bade'nin hayatını zehir eden canavar alnından vuruldu!

Sevgili dostlarım, umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın bunlar benim için çok önemli. Desteğiniz için şimdiden teşekkürler. Hepinizi çok seviyor ve çok öpüyorum <3

Not: Bir dahaki bölüm 16 Ekim'de gelecek. Bilginize

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

78.BÖLÜM

1 Hafta Sonra

İyi günlerin bizi de bulacağına inanıyordum. Günlerdir hiç olmadığım kadar huzurluydum. Belki de bunun nedeni bize hantalca yaklaşan iyi şeylerin verdiği mutluluktu. Artık Pamir'i bitirecek koz elimdeydi. Berat'a bir ceza vereceğini bilirken onu öldürmesi her anlamda işimize yaramıştı. Bir düşmandan kurtulmuştuk. Buna en çok sevinen Bade olmuştu. Hayat böyleydi işte, birinden hiç kurtulamayacağını zannederken aniden öldüğü için bir anda düşmanından kurtulabiliyordu insan.

Belki bende bir gün Pamir'den kurtulurdum. Bir sabah uyanırdım ve onun öldüğünü... Ah, bu ancak hayal olabilirdi.

Barlas, Berat'ı Pamir'in öldürdüğünü biliyordu. Beni kaçırdığı için öldürdüğü söylenmişti ona. Bade bunu ona açıklarken Barlas'ın gözlerindeki öfkeyi görmüştüm. Ama nedenini anlayamamıştım. Pamir'in Berat'ı öldürmesine mi kızmıştı yoksa bunu benim için yaptığına mı?

Onunla savaşma isteğinin her geçen gün daha fazla arttığını görebiliyordum. Bir savaş olacağını söyleyip planlar yapıyordu. Pamir'le savaşması için birçok nedeni vardı. Hiçbir şeyin ona engel olamayacağını biliyordum.

Kamera kaydından benden başka kimsenin haberi yoktu. Şimdilik sessizce bekleyecektim. Pamir'in ne yapacağını kestiremiyordum. İstesem o kayıtları polise verebilirdim ama kendimi korumak istiyorsam kayıtları elimde tutmalıydım. Pamir'le baş edemezsem son çare olarak kayıtları kullanacaktım.

Okul çıkışı Bade ve Aysun'la birlikte Koray'ı iş yerinden alıp sinemaya gitmiştik. Bugün hepimizin keyfi yerinde görünüyordu. Yaralı kolum daha iyiydi ve artık ağrı çekmiyordum. Bu bile keyfimin yerine gelmesi için bir sebepti.

Gözlerimin önünde biri öldürülmüştü ama bunu kısa sürede atlatmıştım. Berat gibi birinin ölümü beni kötü etkileyemezdi. Bunu düşünerek kendimi toparlamıştım.

Hep birlikte bir şeyler yemek için restoranda otururken Bade'nin hemen yanımda, ayakta dikilen Kulaksız'a ters ters baktığını gördüm. "Bu adamın sürekli yanında olması çok can sıkıcı olmaya başladı!" dedi atarlı bir şekilde.

Kulaksız'a kaldırdım kafamı. Gözleri bizim üzerimizde değildi, etrafa bakıyordu ve günlerdir korumam gibi peşimde geziyordu. Ben de Bade gibi rahatsız olmuyor değildim ama Pamir'e bir şey diyemediğim için bu duruma mecburen katlanıyordum "Bir zararı yok ki."

"Yanında rahat konuşamıyorum, gönder şunu!"

"Bade adam sağır." dedim sanki beni duyuyormuş gibi sessizce.

Gözlerini devirdi. Berat'ın ölümünden sonra daha bir asabileşmişti. Hiçbir şeye katlanamıyordu. Bu yüzden birkaç kere tartıştığımız da olmuştu. "Sağır ama kör değil. Dudak okuyabilir. Pamir'in zeki biri olduğunu söyleyip durmuyor musun? Nereden bileceğim bizi bu yolla anlamaya çalışmadığını."

Haklı olabileceğini düşünüp Kulaksız'a yaptığım işaretlerle istediğim şeyi anlatmaya çalıştım. Neyse ki hemen anlamıştı. Bizden iki masa kadar uzağa gidip orada beklemeye başladı.

Bu sırada Aysun Bade'yle konuşuyordu. "Çok gergin görünüyorsun o manyaktan kurtulduk artık, biraz rahatla."

Önünde duran limonlu sudan bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi "Aysun bizimkiler büyük bir savaşa hazırlanıyor! Yaralanabilir, hatta ölebilirler. Bu durumda ben rahatlayacak bir durum göremiyorum ortada. Bizi çok büyük bir dert bekliyor!"

Masada büyük bir sessizlik oldu. Bade ne yazık ki haklıydı. Barlas'ın inadı her şeyi mahvedebilirdi. Ne olurdu savaşmasa? Başka bir şekilde de

kozlarını paylaşabilirlerdi. Bunun için herkesin yaralanacağı bir savaşa gerek yoktu.

Kimse önünde duran yemeklere devam etmezken, Koray iştahla fettucini alfredo yiyordu "Her neyse kızlar, şimdi bunları düşünmeyelim. Eğlenmeye geldik, kötü şeyler konuşmaya değil." dedi ağzında lokma varken.

Bade'nin ters bakışları şimdi ona kaymıştı. Bir şey diyecekti ama Aysun'un sesiyle sustu. "Şu gelenin Demir olmadığını söyleyin bana!"

Hepimiz onun baktığı yöne bakınca Demir'i görüp sesli bir nefes bıraktım. Onu çekecek havamda değildim ve görünüşe göre o buraya, bizim yanımıza doğru geliyor gibi görünüyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Tek derdinin bizi sinir etmek olduğunu biliyordum.

Yanımıza yaklaşınca keyifle güldü "Bakın burada kimler varmış? Gençler, bu ne iğrenç bir tesadüf böyle."

"Biz de aynı şeyi düşünüyorduk." dedi Aysun hiç çekinmeden

Demir'in gülüşü bir anda soldu. Keskin bakışları Aysun'un üzerindeydi. "Sarı şeker sen düşünebiliyor muydun ki? Bir şaşırmadım değil, sende epey bir ilerleme var. Çeto sendeki bu ilerlemeyi fark etmiş olmalı ki hala seninle birlikte."

"Defol buradan!" Bade'nin sabır edemediğini görüyordum. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Kimseye tahammül edemeyecek kadar gergindi. Bugün biraz da o kendini iyi hissetsin diye hep birlikte bir şeyler yapmak istemiştik ama görünüşe göre bunu asla başaramayacaktık.

Demir'in bakışları şimdi Bade'ye kaymıştı. Onu iki saniye kadar kınayan bakışlarla süzdü. Tam bir şey diyecekti ki Aysun dayanamadan konuştu "Biz Çetin'le ayrıldık!"

Barışmak istediğini biliyordum ama gurur yapıyordu. Çetin defalarca kez barışmaları için konuşmaya çalışsa da Aysun bunu reddediyordu. Biraz burnu sürtülsün istemişti. Konusu açılınca ağzını tutamıyordu. Bu da

Demir'i heyecanlandırmış gibiydi "Yapma ya!" diyerek yanına yaklaştı "Hiç üzülmedim. Hatta Çeto adına sevindim diyebilirim."

"O nedenmiş?"

"Benim gibi bir belayı kendine musallat etmediği için." diyerek sırıttı. "Sana karşı ilgim olduğunu bilmiyor muydun yoksa?" Çapkın bakışlarını Aysun'dan ayırmıyordu. Eğlendiği her halinden belliydi.

"Kızıllardan hoşlandığını sanıyordum!" Aysun cevabı yapıştırmıştı. Onun oyununa gelip sinir olmuyor, sinir etmeye çalışıyordu.

Demir'in ise keyfi hala yerindeydi. "Yanlışın var güzelim. Kızıllardan değil, Simay'lardan hoşlanıyorum. Sarışınlarla da sadece gönül eğlendiririm."

"Gönlünü eğlendirecek başka birini bul o zaman!" diyerek eliyle onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Demir ise bu durumu eğlence haline getirip onun elini tuttu. "Bulmuştum ama onu da kaybettim."

Aysun tiksinmiş gibi elini geri çekince Demir bakışlarını Koray'a çevirdi. Ona ne soracağı belliydi. Almila'yı merak ediyordu. "Koray?"

Koray onu umursamıyor gibi görünürken gözlerini tabağından ayırmıyordu. Cevap verirse sıranın ona geleceğini biliyordu çünkü.

"Pişt, hacker bozuntusu!" Demir kahkaha atmaya başlayınca Koray'ın sinirlendiğini gördüm "Ne var?"

Kimsenin Demir'e tahammülü yoktu. Onu en iyi idare eden bendim sanırım. Tamam, beni de sinir ediyordu ama yine de aramızda ona en çok katlanabilen bendim.

Demir Aysun'un yanından yavaşça Koray'ın yanına doğru yürüdü "Ne var değil, efendim diyeceksin. Takımlar giyip bizim adım bile atamayacağımız şirketlerde çalışıyorsun ama nasıl konuşulacağı bilmiyorsun daha."

Koray onun yüzüne bakmadan konuşuyordu "Belki seninle nasıl konuşulacağını bilmiyorumdur."

Demir onun bu cevaplarına şaşırıp kafasını ona doğru eğdi "Ağzını açsana, bir şeye bakacağım."

"Ne?" Koray anlamsızca kaşlarını çatmıştı. Üstelik sadece o değil hepimiz aynı durumdaydık

"Aç." diye diretti Demir. Koray dediği şeyi yapmayınca çenesinden tuttu ve sıkıp ağzını açmasını sağladı. Dikkatle ağzının içine bakıyordu "Dili uzamış bunun!"

"Üff, sıktın ama git şuradan!" Bade yerinden kalkacakken onu durdurdum. Sorun çıksın istemiyordum. Demir de Koray'ı bırakmıştı zaten. Yeni hedefi Bade olmuştu. "Kaç aylık?"

Sorusuyla Bade'nin afalladığını hissettim "Neden bahsediyorsun sen?"

Demir sanki gizli bir şey diyecekmiş gibi yanına yaklaştı ve fısıldayarak konuştu "Bebekten. Hamile değil misin?" Küçük bir kahkaha attı "Yoksa kim bu kadar genç yaşta evlenir ki?" Bade'nin bir tepki veremediğini görüyordum. Kabul etmeliydim ki Demir insan sinir etme konusunda ve söylediklerileyle herkesi şaşkına uğratma konusunda çok başarılıydı. Böyle bir şey nasıl düşünüp de bir de utanmadan söylerdi?

"Kız mı erkek mi doğru söyle?" Bade'nin kızmasını bekliyor gibiydi. Çünkü kızarsa emeline ulaşmış olacaktı. Bade bana baktı. Kaş göz yaptığımı görünce derin bir nefes aldı. Sakin kalmaya çalışıyordu "İkisi de değil!"

Demir'in şaşkınca ağzını kapattığını gördüm "İnterseksüel mi yani?"

"O ne be?" dedi Aysun anlamayarak. Sorusunu Koray cevapladı "Çift cinsiyetli demek."

Bade'nin gözlerini kapattığını gördüm. Demir biraz daha konuşmaya devam ederse Bade'nin katil olacağından emindim çünkü önündeki çatalı sıkıca tutmuş bekliyordu.

"Tamam artık, git buradan Demir!" dedim olaya el atarak. Tek derdim şu gergin ortamı Demir'i kovarak yumuşatmaya çalışmaktı ama Demir'in gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Eğleniyordu nasılsa. Neden gidecekti ki?

"Bade hiç üzülme daha beteri de olabilirdi. Koray'a bak onun hali daha kötü." dedi gülerek onu işaret ederek "Klavyeseksüel o!"

Kendi gibi Aysun'un da dayanamayıp kahkaha patlattığını gördüm. Bade ben ve Koray ise gergin halimizi sürdürüyorduk. Kahkahaları uzun sürerken Koray'ın koluyla yanında oturan Aysun'u dürttüğünü gördüm. Kahkahasını güçlükle durdurmuştu. Gözlerinden yaş geldiğini gördüm. Elleriyle göz pınarlarındaki yaşları silerken ona sinirlendiğimizi fark etmişti. "Komikti ama kabul edin."

"Komikti tabii" dedi Demir onu onaylayarak. Fırsattan istifade tekrar yanına yaklaştı "Sarış şeker diyorum ki bir akşam birlikte mi takılsak? Sana daha komik şeyler anlatırım."

Haddini aştığını görünce sinirle ayağa kalktım. Sandalyem gürültüyle yere düşmüştü. "Demir cidden yettin artık. Hadi git!"

Bu sırada Kulaksız'ın beni izlediğini gördüm. Yanıma gelmek için benden komut bekliyor gibiydi ama ona o komutu vermedim. Bir de Demir'e onun kim olduğunu açıklamakla uğraşamazdım. Henüz Pamir'in çetesinde olduğumu bile bilmiyordu. Söyler miydim onu bile bilmiyordum. Dalga geçeceğini bildiğim için belki de hiç söylemezdim.

Dediğimi yapmayacağını düşünüyordum ama kolundaki saate baktığını gördüm. Bir yere gidecekti herhalde. Yanıma yaklaşıp yanağımdan makas aldı. Eline vursam da umursamadı. "Sırf sen istedin diye gidiyorum Öykü. Biliyorsun, senin isteklerin benim için çok değerli."

"Bilmez miyim?" dedim gözlerimi devirerek. Tekrar yanağımdan makas alacak gibi olurken bakışlarım yüzünden vazgeçti. Kafasını Bade'ye çevirdi. Giderayak yine sinir etme derdindeydi "Ha bu arada Bade, düğün için altın takamamıştım size. Çocuk doğunca takarım artık. Erkek olursa da sünnet düğünü benden. Bak sizi bir masraftan kurtardım. Çocuğun amcası olarak vazifemi layıkıyla yapmaya çalışıyorum, değerimi bilin."

Bade ona bakmadan sabır dilenirken Demir'in sinsice sırıtarak buradan uzaklaştığını gördüm. Önümde duran ızgara köfteme devam etmeyi düşünüyordum ama Demir iştahımın tamamen kapanmasına neden olmuştu.

Bade'nin de bir şey yiyecek durumda olmadığını görebiliyordum. Kahverengi gözlerini beni azarlayacakmış gibi üzerime dikmişti. "Senden yüz buluyor bu. Takılma diyorum şununla!"

"Onunla takıldığım falan yok!"

İnanmadığını gözleriyle belli etti. Daha önce ondan sakladığım şeyler yüzünden artık yalan söyleyebileceğime de inanıyor olmalıydı.

"Demir Simay'ı bulmadan bize rahat yok bence." Aysun'un söylediği şeye katıldığımı kafamı sallayarak belli ettim. Koray ise sesli bir şekilde dile getirdi "Bence bulunca da yok."

"Bir aralar Almila'dan hoşlanıyordu." dedi Aysun bu duruma gülecek gibi görünürken. Yeni takıntısının o olduğunu düşünüyor olmalıydı ama gerçek öyle değildi. "Saçmalama, Demir kızıl cadıdan başkasını sevemez. Onunla sadece oynuyordu." dedim düşüncemi saklama gereği duymayarak.

Aysun birkaç saniye düşündükten sonra bana hak verdi "Olabilir. Neyse ki kız kayıplara karıştı da kurtuldu Demir'den."

Koray yemeğine devam etmek üzereyken Aysun'un dediği şeyle elindeki çatalı bıraktı "Kayıplara karıştığını ne biliyorsun, belki de Demir sakladı onu. Almila ondan böyle bir şey istememiş miydi?"

Bu konu benim de kafamı karıştırıyordu ama başımda Pamir gibi bela varken bir de Demir'in ne yapmaya çalıştığını anlamakla uğraşamazdım. Böyle bir şey yaptıysa cezasını çekerdi. Ona hiç güvenmiyordum ama bunu yapabileceğini de düşünüyordum. Almila zengin bir kızdı. Onu saklaması karşılığında Demir'e para teklif etmiş olabilirdi. Demir de bunu kabul edip, uydurduğu bir yalanla bizi kandırmıştı belki de.

"Amaaan, bize ne bundan?" Aysun umursamaz gibi omuz silkince Koray'ın dertlendiğini gördüm. "Öyle deme, Macit Bey çok üzülüyor. Hala kızını

arıyor."

"Bunu kızına şiddet uygulamadan önce düşünecekti. Kaçarak iyi yaptı kız!" dedi Aysun Macit'e üzülmediğini belli ederek. Onunla aynı fikirdeydim. Macit Bey her ne kadar Almila'nın babası olsa da Almila'nın onun yanında olmayışı beni rahatlatıyordu. Belki de her gün şiddet gören biriydi. Yaşamı hakkında bilgimiz olmadığı için nasıl bir ruh halinde olduğunu bilemezdik. Kendi de kaçmış olabilirdi. Bu onu suçlu yapmazdı.

"Kaçıp kaçmadığı belli değil Aysun." Anlaşılan Koray yine Almila'nın kaçtığını değil kaçırıldığını düşünüyordu. Macit Bey'i o kadar seviyordu ki Almila'nın onun yanından kaçmış olabileceğine bir türlü inanmak istemiyordu.

"Sürekli kaçtığına göre yine kaçmıştır ." dedi Aysun bundan eminmiş gibi.

Koray gözlerini bana çevirip konuşmak için dudaklarını araladı. Bu konuya epey kafa patlatmış olacaktı ki önceden düşünülmüş bir fikri direkt açıkladı "Belki de intikam için Pamir kaçırmıştır."

Ona saçmalama der gibi bakınca yılmadan fikrini savundu "Pamir'in Macit Bey'le derdi olduğuna göre bu olası bir durum Öykü."

Pamir'i biraz tanısa bunun onun işi olmadığını anlardı "Zannetmiyorum o böyle basit intikamlar almaz."

Koray'ın omuzları düştü. Ne dememi bekliyordu ki, Pamir'in yapabileceğini mi? Şu adama bu kadar değer vermesi bana çok anlamsız geliyordu. Dünyada patronunu seven biri varsa o da Koray olmalıydı. Çok sinir bozucuydu.

Aysun da onun bu hallerine sinirleniyordu. "Koray bu işle bu kadar ilgilenme. O adam senin sadece patronun. Kızını bulursan sana koltuğunu bırakacak değil. Kurcalama artık bu mevzuyu."

"Ben sadece Macit Bey'in üzülmesini istemiyorum!"

Elinden gelse dedektiflik yapıp bulacaktı Almila'yı. Merhametinden mi yapıyordu yoksa Macit Bey'e olan sevgisinden mi bazen anlamakta güçlük çekiyordum.

Aysun sarı saçlarını geriye doğru savurup çatalını eline aldı ve önündeki salatadan yemeye başladı "Onu hiç umursamıyorum. Bize iş verecekti ne oldu, hala haber yok kendisinden."

"Adamın kızı kayıp Aysun." diye savunmaya geçti Koray "Ayrıca onunla konuştum. Size şirkette iş vermeyecekmiş."

"Başka bir iş mi verecekmiş yani?" diye sordu Aysun memnuniyetsiz bir şekilde. Onun şirkette çalışmak istediğini biliyordum. Bunun hayalini kurmuştu ama şimdi bozulmuş gibi görünüyordu

Koray yemeğinden bir çatal alıp ağzına attı "Almila'nın hiç arkadaşı yokmuş. Macit Bey bu duruma üzüldüğü için onunla arkadaş olmanızı, göz kulak olmanızı isteyecekmiş sizden."

Aysun gözlerini devirdi. Bu durumu hoş karşılamadığını her halinden belli ediyordu "Dadısı yok muydu o kızın?"

"Belli ki yetmemiş. Ya da Macit Bey sizin daha iyi dadılık yapacağınızı düşünmüş" dedi Koray alayla. Aysun'u kızdırmaya çalıştığını fark etmiştim.

Aysun'un oltaya gelip kızacağını düşünmüştüm ama umursamaz davrandı "O zaman kaybolduğu iyi olmuş. Aklı yerinde olmayan bir kızla hiç uğraşamazdım."

"Aysun?" dedim şaşkınca. Böyle konuşmasını doğru bulmuyordum. Ne olursa olsun bir kız kayıptı ve nerede ne yaptığı bilinmiyordu. Kaçırılmış olma ihtimali vardı.

Omzunu silkti. "Ne var, öyle değil mi? Baksana hiç arkadaşı yokmuş, sence neden? Çünkü normal değil."

Tam bir şey diyecekken Bade sinirle sözümü kesti. "Yeter, bırakın artık şu kızı konuşmayı. Sanki bizim derdimiz. Biz kendi dertlerimize bakalım."

Ben ve Koray sessiz kalırken Aysun çenesini tutamadan kendi kendine söylendi "Kendi dertlerimize baka baka gına geldi!"

Bir süre masada okul hakkında muhabbet döndü. Yemeklerimiz bitmişti. Bu sırada Bade aklına bir şey gelmiş gibi heyecanla bize baktı "Akşam bizimkilerin gece kulübüne gidelim mi?"

"Ay olur valla." diyerek hemen kabul etti Aysun. Onun kabul etme nedeni belliydi. Çetin'i görebileceği her yere uçarak giderdi. Kendisine karşı kızgınlığı geçmemişti ama görmek için de elinden geleni yapıyordu. Belli ki barışmaları yakındı.

Koray da kabul ettiğini dile getirince Bade bakışlarını bana çevirdi "Öykü?"

Ne yapacağımı bilemez durumdaydım. Barlas'la aram iyi değildi ve gün geçtikçe daha beter bir hale geliyordu. Orası onun da mekanıydı. Gidersem aramızda tartışma çıkabilirdi, gitmezsem ondan kaçtığımı düşünecekti. Korkak davranamazdım. Ama aklım da karışıktı. "Ben gelmeyeyim Barlas'la kavga etmek istemiyorum."

Bade benden taraf olduğunu açıkça belli etti "Berat'ı sen öldürmedin. Barlas'ın bu mevzuyu uzatacağını hiç sanmıyorum. Hem uzatırsa da ben oradayım, seni sonuna kadar savunurum. "

"Umarım dediğin gibi olur." dedim kabul etmeye mecbur kalırken. Bir süre boş şeylerden muhabbet ettikten sonra Avm'de takıldık ve akşam olunca Koray'ın arabasıyla bizimkilerin mekanına gittik.

Henüz saat erkendi ama mekan şimdiden çok dolmuştu. Bizimkilerin adına bu yüzden çok seviniyordum. Bu iş için çok çabalamışlardı ve gördüğüm kadarıyla çabalarının sonucunu başarıyla alıyorlardı.

Her zamanki yerimize otururken Aysun bana yapışıp koluma girdi. "Çetin buralarda mı, bir baksana."

"Sen neden bakmıyorsun?" dedim haline gülecek gibi olurken. Çetin'i göreceği için Avm'nin lavabosunda bir saat saçlarıyla uğraşmıştı. Değişik

modellere soktuğu saçını beğenmeyip en son açık bırakma kararı almıştı. Makyajını da tazelemeyi unutmamıştı.

"Onu aradığımı anlar." deyince güldüm "Anlasın Aysun, ne var bunda?"

Kaçamak bakışlarla etrafa bakıyordu "Anlamasın. Onunla barışmak istediğimi düşünür."

"İstemiyor musun ki zaten?"

Bir süre düşündü. "İstemiyorum."

"Ya tabii." dedim yerime oturarak. O da hemen yanıma oturmuştu. Diğer tarafında ise Koray vardı. Girerken garsonların tepsisinden kaptığı viski kolasını yudumluyordu.

Bade ile Ateş ise karşımıza oturmuş kendi aralarında konuşuyorlardı. "Barlas nerede?"

"Gelmeyeceğini söyledi, evde kalacakmış." dedi Ateş müziğin sesinden sebep sesli konuşarak

"Neden ki?"

Bilmiyormuş gibi kafasını salladı. Sanırım o da benimle karşılaşmak istemiyordu. Belki de kafa dinlemek için evde kalmıştı. Şu savaş konusunu bile düşünüyor olabilirdi.

Gelmeyeceğini duyunca gerginliğim azalmıştı. Ama içimde burukluk da vardı. Sebebini anlayamıyordum.

"Ali gelecek değil mi?"

Bade'nin sorusunu Ateş gözlerini kapatıp açarak cevapladı "Geleceğini söyledi."

Bade isyanlardaydı "Şu sıralar beyefendiyi gördüğümüz yok. Nerelerde acaba?"

Bunu ben de merak ediyordum. Onu en son bizim evin oralarda görmüştüm. Başka da hiç karşılaşmamıştım. Samet'ten sonra iyi olmadığını görebiliyordum. Kendi başına takılmayı tercih ediyordu sanırım. Bizden uzaklaşmasının başka sebebi olamazdı.

"Bir şey anlatmıyor, bilmiyorum." dedi Ateş kendi de bu durumu dert etmiş gibi.

Bade kızgınlığını saklama gereği duymuyordu. "O zaten hiçbir zaman bir şey anlatmaz!"

Ateş onu sakinleştirmek istercesine ayağa kalkıp elini uzattı "Neyse, gel dans edelim."

"Hiç keyfim yok Ateş!" diyerek reddetti Bade

"Gel dedim." deyip kolundan tuttuğu gibi onu ayağa kaldırdı ve piste doğru sürükledi. Ateş gülümseyerek Bade ise isteksizce dans etmeye başlarken Koray'ın sesi duyuldu. "Çetin geliyor!"

Bunu duyan Aysun bedenini hemen bana döndü. Elleri saçlarındaydı, heyecan yapmıştı. Bu anı beklediği belliydi "Nasıl görünüyorum Öykü?"

"Çok güzel." dedim yanaklarını sıkarak. Gülümsedi. Bir anda neşelenmişti. Ne olursa olsun Çetin'in ona iyi geldiğini görebiliyordum. Gözlerinin içi bile gülüyordu.

Bugün barışabileceklerini düşünürken Koray'ın söylediği söz yüzünden şaşırdım. "Boşuna uğraşma. Çetin'in seni gördüğünü hiç sanmıyorum."

Aysun da şaşırmış görünüyordu. Ona doğru döndü "Ne demek o?"

"Bir kızla bakışıyor baksana!" deyip bize bar bankosunun önünde oturan esmer bir kızı işaret etti. Kız içkisini yudumlarken Çetin'e doğru bakıyordu. Çetin'in de gözleri onun üzerindeydi. Bizi fark etmemişti. Bar bankosu giriş kapısına yakın olduğu için etrafa bakma gereği duymadan kıza doğru yürüdü. Tanıdığı olduğunu düşündüm çünkü gülümsüyordu kıza.

"Yanına gidiyor!"

Koray'ın söylediği şeyle Aysun'un kasıldığını fark ettim. Pür dikkat onları izliyordu.

"Bir tanıdığıdır." dedim üzülmemesi için. Kim olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu ve kızı ilk defa görüyordum. Aysun tepki vermediğine göre o da ilk defa görüyor olmalıydı. Gözlerini hiç kırpmadı. Sesi çıkmıyordu ama içinde ne fırtınalar koptuğunu hissedebiliyordum.

"Onunla konuşuyor."

Koray felaket tellalı gibi Çetin'in yaptığı tüm eylemleri tek tek söylerken ben Aysun'un rahatlaması için uğraşıyordum. "Ne var bunda, çok normal."

Hepimizin gözleri onların üzerindeydi. Kısa sürede samimi tavırlar sergilemeye başlamışlardı.

"Bence kesin kıza yazıyor!"

"Koray lütfen Aysun'u kışkırtıp durma!" dedim sinirle. Aysun'un öfkeli nefesler alıp verdiğini kalkıp inen omuzlarından fark edebiliyordum. Bu da beni geriyordu.

"Kışkırmıyorum ben!" dedi Aysun rahat görünmeye çalışarak. Oynadığı belli oluyordu. Gözlerini onlardan bir saniye bile olsa hiç ayırmamıştı. Neredeyse yanlarına gidecek gibiydi. Ama Çetin'le küs olduğu için kendini tutuyordu

"Ne bu öfke o zaman?" dedim ona bakarak.

"Ayrıldığı kaç gün oldu hemen birini bulmuş!" diyerek üzüntüsünü belli etti.

Onlara baktım hemen. Hala konuşuyorlardı. Daha çok kız konuşuyor, Çetin dinliyor gibiydi.

"Aysun bir şey yaptıkları yok sadece konuşuyorlar, görmüyor musun?" dedim bir kez daha rahatlatmaya çalışarak. Çetin bu tarafa baksa Aysun'u görüp yanımıza gelecekti ama hiç bakmamıştı. Bu da Aysun'u delirtiyordu

"Bana fazla samimi gibi geldiler ama! Baksana Çetin gözlerini kızdan hiç ayırmıyor!"

Ne diyeceğimi bilemezken yanımıza biri yaklaşmıştı. "Selam!"

Ali'nin geldiğini fark ederken ben ve Koray ona baktık. Gülümsüyordum. "Merhaba Ali, nasılsın?"

Durumuna bakılacak olursa yorgun görünüyordu. Alnı her zamanki gibi ter taneleriyle dolmuştu. Karşımıza otururken gözlerini Aysun'a dikti "Ben iyiyim de Aysun pek iyi görünmüyor." dedi neler olduğunu anlamaya çalışarak.

"Bazı kıskançlıklar." diyerek güldü Koray

Aysun koluyla onu dürttü. "Kimseyi kıskandığım yok benim!" Hala gözlerini onlardan ayırmamıştı ve ayıracak gibi de görünmüyordu. Çetin yanımıza gelmediği sürece öfkesi de sürecekti.

Aysun'la ilgilenmem gerektiğinin farkındaydım ama Ali'yi böyle görünce onunla da konuşmak istemiştim. Vereceği cevapları çok merak ediyordum. "Nerelerdesin sen?"

"Önemli işlerim vardı." dedi geçiştirmeye çalışarak. Sakladığı bir şeyler olduğu belliydi. Bu artık kimsenin gözünden kaçmıyordu. Yine de üzerine gitmiyorduk.

"Hadi bizi geçtim çetedekilere de bir şey anlatmıyorsun sanırım, seni merak ediyorlar." dedim anlatması için ona rahatlatıcı bir gülümseme bahşederek.

"Merak edilecek bir şey yok, ben sadece kafamı dinlemek istemiştim." deyince yalan söylediğini anlamıştım. Az önce dediği şeyle şu an söylediği şey çelişiyordu. Her ne yapıyorsa kimsenin bilmesini istemediği bir şey olmalıydı. Yine de tek derdim ona yardımcı olmaktı. Onu seviyordum ve ne sorunu varsa anlatsın istiyordum "Konuşmak istersen benimle her zaman konuşabilirsin Ali."

Bana minnet duyduğunu belli eden bir gülümsemeyle karşılık verirken Aysun'un öfkeli sesi duyuldu. "Ali, Çetin'in yanındaki şu kızı tanıyor musun?"

Onun baktığı yöne baktı Ali. Kızı inceledikten sonra kaşlarının çatıldığını gördüm. Tanıdığını düşünüyordum ama başını sallayarak cevap verdi "Çıkartamadım."

Yalan söylediği çok belliydi. Farkında mıydı acaba?

"Sizden bile sakladığına göre önemli biri olmalı!"

Aysun'un öfkesi yatışacak gibi değildi. Çetin'in bu tarafa baktığını görünce gözlerini hemen ondan kaçırıp oturuşunu düzeltti.

"Ben gidiyorum!" dedi montuna uzanarak. Hızla kolunu tuttum "Çetin seni fark etti. Gidersen kıskandığını düşünecek."

Sakince ne yapacağını düşündü birkaç saniye. Sonra gözlerini Çetin'e değdirmemeye özen göstererek etrafa baktı "Kalayım öyleyse."

Çetin Aysun'u gördüğüne mutlu olmuş gibiydi. Gözlerinin parıltısını buradan görebiliyordum. Kızla kısa bir süre daha konuştu ve ayağa kalktı.

"Geliyor."

Koray yine onun eylemlerini söylemeye başlayınca Aysun'un heyecanlandığını fark ettim. Elini koyacak yer bulamadı önce. Sonra saçlarını omuzlarından geriye atıp ellerini kucağına yerleştirdi. Hala Çetin'e bakmıyordu.

Çetin ise ona bakarak yanımıza gelmişti. Ali'yle selamlaştı önce. "Oğlum nerelerdesin sen be, yüzünü gören cennetlik."

Aysun'un fısıldadığını duydum. "Cennetlik olmak istiyorsa bana baksın. Güzele bakmak sevaptır."

"Az önceki kız da güzeldi ama." dedi Koray Aysun'u sinirlendirmek istercesine. Bundan keyif aldığını gülerek belli ediyordu.

"Korayyy!" Aysun tıslayınca Çetin bize döndü. "N'abersiniz?"

Aysun cevap verme tenezzülünde bulunmazken ben gülümsedim "İyi." Koray ise ayağa kalkıp erkekçe selamlaştı. Tekrar yerine otururken Çetin de Ali'nin yanına geçti. Gözleri ona bakmayan Aysun'un üzerindeydi. Birkaç saniye hayran hayran onu süzdü. "Geleceğinizi bilmiyordum."

"Değişiklik olsun istedik." dedim gülümsemeye devam ederek. Aysun'un yüzü ise sirke satıyordu. Yanımıza oturduğundan beri Çetin'le göz göze gelmemek için etrafına bakınıp duruyordu.

"Bu lavuğun burada işi ne?"

Çetin bizden birkaç metre uzakta duran Kulaksız'ı işaret edince çaresizce omzumu silktim. Herkes gibi onun da Kulaksız'dan rahatsız olduğu belliydi. Ben de bu durumdan rahatsızdım ama Pamir'e karşı çıkamıyordum.

"Barlas onu burada görmesin!" dedi sinirini belli ederek.

"Kimseye bir zararı yok." dedim onu koruyarak. Bu Çetin'i daha bir sinirlendirmiş gibiydi. "Aynı çetedesiniz diye onu mu koruyorsun Öykü?"

Çetin'in böyle düşünmesi bile çok kırıcıydı. Aynı zamanda sinir bozucu "Kimseyi koruduğum yok benim!"

"O hanzo sevgiline söyle seni biz koruruz!" deyince ben cevap veremeden Aysun dayanamayıp lafa atladı. "Nasıl koruyacaksın? Kızlarla konuşmaktan vakit bulabilecek misin?"

Bu durumu Çetin'le kavga etmek için fırsata çevirmişti. Ona zaten sinirliydi şimdi sinirini çıkaracak bir şey de bulmuşken bunu asla kaçırmazdı.

Çetin ona baktı direkt. Aysun'un kıskandığını fark etmişti ama umursamaz davranıyordu "Gerekirse vakit yaratırız!"

Aysun susmaya niyetli değildi. Köpürdükçe köpürdü "Sen o yarattığın vakitleri de kızlara harcarsın!"

Tartışmanın büyüyeceğini düşünürken yanımıza birden o esmer kızın geldiğini fark ettim. "Çetin?"

Benim gibi herkes yeni fark etmişti. Hepimiz ona bakarken kızın utangaç bir tavırla gülümsediğini gördüm. "Yalnız bıraktın beni."

Kısa boylu ince yapılı bir kızdı. Üstünde beyaz kazak altında bacaklarını saran dar bir tayt vardı. Kızın tüm hatları belirgindi. Hareketlerine bakılacak olursa cilveli bir kıza benziyordu. Konuşması şımarıktı. Kehribar rengi gözleri bizim üzerimizde dolandıktan sonra tekrar Çetin'e döndü. "Bunlar arkadaşların mı?"

Soruyu Çetin cevaplayacaktı ki Aysun ondan önce davrandı. "Evet, sen kimsin?" Sorusuyla bir kez daha Çetin'i kıskandığını belli etmişti.

Herkes susmuş onları dinliyordu. Olay çıkacağını düşünürken kızın Aysun'u incelediğini gördüm. Beğenmemiş olacaktı ki tuhaf bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Ben eski bir arkadaşıyım."

Öyle şımarık, öyle özgüvenli konuşmuştu ki daha çok eski sevgilisiymiş havası veriyordu sanki.

"Adım Aysun." dedi kendini tanıtarak.

Bu rastlantıya herkes şok olmuş görünürken Koray'ın kendini tutamayıp kahkaha attığını duydum. Yaptığı şeyden utanmış gibi görünürken eliyle ağzını kapattı. "Pardon!"

Aysun onu takmışa benzemiyordu. Onun tek odağı o kızdı. Ne diyeceğini bilemez halde şaşkınca kıza bakıyordu.

Kızın gözleri ise Çetin'e kaymıştı "Ona teşekkür borcum var. Bir süre önce arabam bozulunca yardıma koştu hemen. Kendisine teşekkür babında içki ısmarlamayı düşünürken onu burada gördüm. Mekan onlarınmış. İzniniz olursa kendisini sizden bir süreliğine alacağım."

Ortamda tartışma çıkmasından korkarken Aysun'un ayaklandığını gördüm. Çetin'e baktı. Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip kıza döndü "Hiç

sorun değil Aysun. Al tepe tepe kullan!"

Yüzünü bana çevirdi "Ben lavaboya gideceğim." Yanımızdan hızla ayrılınca hemen peşinden gittim. Lavaboya kadar onu yakalayamamıştım. İçeri girince aynada kendine baktığını gördüm. Aslında kendi kendine konuşuyordu da diyebilirdim "Kız eski sevgilisi çıktı ya!"

Öfkesinin farkındaydım ve onu sakinleştirmek istiyordum. "Eski sevgilisiyim demedi Aysun. Eski arkadaşı olduğunu söyledi."

Bir süre daha aynada kendisine baktı. Daha sonra sesli bir nefes bırakarak bana döndü. "Hatırlıyorsan eski sevgilisinin kaza yaptığını söylemiştim sana. Çetin de beni bırakıp kızın yanına gitmişti, hatta bu yüzden kavga etmiştik. Bu rastlantı olamaz. O kız bu kız işte. Eski sevgilisi!"

Bu durum karşısında şaşkınlık yaşarken elimi omzuna koydum "Yine de emin olmalıyız."

Beni hiç umursamadı. Tekrar aynaya döndü ve ellerini lavabonun kenarlarına koyup kendine baktı "İsmi Aysun'muş bir de. Kafayı yiyeceğim!"

Sessiz bir şekilde aynadan yansıyan görüntüsünü izlerken dikkatle kendini incelediğini gördüm. Bu işlem bir dakikadan fazla sürmüştü. Bana baktı. Konuşurken gözlerinde oldukça fazla bir merak vardı. "Hangimiz daha güzeliz?"

"Ne?" dedim şaşkınca. Anlamadığım için değil, anlayamadığım için.

"Doğruyu söyle bak, sana kızmayacağım." dedi beni daha bir şaşkınlığa uğratırken. Aynı zamanda kızdırmıştı da. O kızla kendini mi kıyaslıyordu? Olamaz! "Aysun bunun güzellikle ne ilgisi var?" dedim azarlar gibi

Aldırış etmeden kendine baktı tekrar. Omuzları çökmüş, gözleri parlaklığını yitirmişti "O zaman neden beni bu kız için terk etti?"

"Onu terk eden sensin!" dedim öfkelenerek. Kıskançlıktan kimin kimi terk ettiğinin farkında değildi herhalde. Ya da hatırlamayacak kadar unutkanlık

yaşıyordu.

Geri geri gidip sırtını duvara yasladı. Kendine şimdi birkaç adım uzaktan bakıyordu "Evet ama o da onu terk edeyim istiyordu anlaşılan!"

"Saçmalama, seninle kaç kere konuşmaya çalıştı!"

Bana bakıp bağırdı "Şimdi neden konuşmuyor öyleyse?"

Öfkesinin bana olmadığını biliyordum. Ama sinirini birilerinden çıkarmak istediğini de biliyordum "Yılmıştır Aysun."

Söylediğim şeyle aydınlanmış gibi kafasını salladı. Bir süre daha kendine baktı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama hayrımıza olsun istiyordum.

"Montumu getirir misin, gideceğim ben."

"Aysun..." dedim onu durdurmak için ama sözümü kesti. "Onları görmek istemiyorum Öykü, lütfen anla."

Bunu anlayışla karşılamak zorunda kalırken kabul ettim "Peki, bekle burada." Belki de gitmesi en iyisiydi. Kalıp tartışma çıkaracağına kendine daha iyi gelen bir şeyi yapmalıydı.

Bizimkilerin yanına doğru yürürken Çetin'in bar bankosunun orada o esmer kızla konuştuğunu gördüm. Beni görünce gözlerini üzerime dikti. Aysun'u yanımda göremediği için meraklanmış gibiydi.

Oturduğumuz locadan eşyalarımızı alırken Koray beni izliyordu "Nereye Öykü?"

"Biz gidiyoruz."

"Neden ya?"

"Sence Koray?" dedim aptal sorusuna karşı kızgınlıkla. Ali sessizdi, bir şey dememeyi tercih ediyordu. Ateş ve Bade ise hala dans ediyorlardı. Gittiğimizi fark edecek gibi görünmüyorlardı. Keyiflerini kaçırmamak için onlara bir şey dememeyi tercih ediyordum.

"Siz bilirsiniz. Ben daha buralardayım." dedi Koray içkisini yudumlarken.

"Tamam, iyi eğlenceler size." deyip yanlarından ayrıldım. Lavaboya doğru yürürken Çetin bana yetişip önümü kesti. "Öykü?"

Peşimden Kulaksız da gelip yanımda durunca Çetin rahatsız olmuş gibi sesli bir nefes bıraktı. Neyse ki mevzuyu uzatmamıştı. "Aysun nasıl?"

"Sence?" dedim kıskandığını anladığını düşünerek. Eski sevgilisi ve Aysun bu mekanda karşılaşmışsa bunun tek sorumlusu Çetin'di. O kız yanımıza gelmeden onu durdursaydı Aysun belki de onun kim olduğunu bilemeyecek, kendiyle karşılaştırma yapmayacaktı.

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Seninle konuşacağını sanmıyorum." dedim açık bir şekilde.

Çetin'in üzgün olduğunu görebiliyordum. Aysun'u hala seviyordu ve tek derdi onunla barışmaktı. Ama yaptıkları Aysun'u daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Çetin'in bunları bilerek yaptığını sanmıyordum. O fazla düşünceli değildi. Hatta hiç düşünceli değildi. Bir kız bu durumda ne düşünebilirdi bundan bihaberdi.

Aysun'un yanlış bir şeyler düşünebileceğini biliyor olmalıydı ki hemen kendini savunmaya geçti "Aysun'la aramda hiçbir şey yok." Cümlesi anlam karışıklığına neden olurken yeni bir cümle kurdu "Yani eski sevgilim Aysun'la aramda hiçbir şey yok."

İkisinin de eski sevgilisi olduğunu hatırlarken alnına vurdu. "Yani esmer olan Aysun'la aramda bir şey yok."

Bu durumu neredeyse beni güldürecekti. Aysun'u çok beklettiğimi düşünürken onunla konuşmayı sonlandırmaya çalıştım. "Bunları bana değil, Aysun'a anlatmalısın."

Yanından geçip Aysun'un yanına doğru yürürken peşimden geldiğini gördüm. Durup onun da durmasını sağlarken "Sakin olduğu bir gün konuşmalısın. Gidiyoruz biz." dedim.

Hiç istemediği belliydi ama mecburen kabul etmek zorunda kaldı "Tamam."

Omzunu sıvazladıktan sonra lavaboya Aysun'un yanına gittim. Montunu ona uzatırken bana merak ettiği şeyi sordu çekinerek "Onunla mı birlikteydi?"

Kendi montumu üzerime geçirirken aralarının düzelmesi için ona açıklama yapma gereği duydum. "O kızla aralarında hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Ya eminim öyledir." dedi inanmadığını belli ederek.

"Eskiden olan eskide kalır Aysun."

"Hiç sanmıyorum Öykü!" diyerek lavabodan çıktı. Peşinden giderken ona yetişemediğimi fark ettim. Çok hızlı yürüyordu. "Bekle!"

Tam kapıdan çıkarken onu yakalayıp koluna girdim. O esnada hiç beklemediğim biriyle karşılaşmıştık.

"Kızlar? Sizi görmek ne kadar güzel."

Aysun'la birbirimize baktık. İkimizin de onu görmek istemediği aşikardı. Pamir buradaydı. Bize bakarken yüzü gülüyordu. Onunla karşılaşmayı beklemezken aklındaki şeyi merak edip tekrar ona çevirdim bakışlarımı "Burada ne işin var?"

İçeriden bizimkilerin çıkmamasını diliyordum. Onlardan biri Pamir'i burada görecek olursa kavga çıkacağı kesindi.

Pamir mekanın kime ait olduğunu biliyordu. Buraya geldiyse bir derdi var demekti.

"Seninle konuşmaya geldim." deyince öfkelenmeye başladığımı hissettim. "Zahmet etmeseydin keşke, ben yanına gelirdim."

Berat'ın ölümünden sonra onunla hiç yüz yüze gelmemiştim. Telefonda konuştuğum olmuştu ama ne yanına çağırmış ne de yanıma gelmişti. Ama şimdi buradaydı işte, karşımda. Burada olduğumu nereden bildiğini sormuyordum ona. Kulaksız gibi muhbiri vardı çünkü.

"Seni yormak istemedim." diyerek beni özlemle süzdü.

"Farkında mısın bilmiyorum ama burası arkadaşlarımın mekanı. Seni burada görürlerse..." Sözümü tamamlamama izin vermeden kendi konuştu "Bana bir şey olur diye mi korkuyorsun yoksa?"

Gülünç sorusu üzerine sessiz kaldım. Ona değer vermediğimin, sevmediğimin hatta nefret ettiğimin kendi de farkındaydı. Bu duruma üzülüyor muydu yoksa hoşuna mı gidiyordu bilemezdim. Belki de asla bilemeyecektim.

Biz birbirimize bakarken Aysun burada daha fazla kalamayacağını belirten bir konuşma yaptı. "Ben gitsem iyi olacak."

Pamir'in gözleri ona döndü. "Nereye Aysun?"

"Eve." diye yanıtladı. Çetin'in gelip gelmediğini kontrol etmek için arada arkasına bakıyordu.

"Kulaksız seni bırakır." dedi Pamir beni şaşırtarak. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi bana baktı tekrar. "Nasıl olsa Öykü benim yanımda. Bir korumaya ihtiyacı yok."

Onunla kalacağımı kim söylemişti ki? Yüzünü bile görmek istediğimi sanmıyordum. "Hiçbir zaman bir korumaya ihtiyacım yok!" dedim sinirle.

"Bırak da ona ben karar vereyim." deyince Aysun kolumdan çıktı "Taksiyle gidebilirim, teşekkürler."

Pamir itiraz kabul etmiyor gibiydi "Kulaksız bırakacak!"

Normal biri olsa Aysun onunla tartışabilir, istediği şeyi yapabilirdi ama o Pamir'di. Bir katil. Ve Aysun'un ona karşı gelecek cesareti yoktu.

İstemeye istemeye kabul etmek zorunda kalırken bana baktı "Görüşürüz Öykü."

"Görüşürüz." dedim kolunu sıvazlayarak. Pamir işaret dilinde yanımda duran Kulaksız'a bir şeyler anlattıktan sonra tekrar bana baktı. "Nerede

konuşalım, içeride mi?"

Kulaksız Aysun'u buradan götürürken Pamir'in cesur hareketine gülecek gibi olmuştum "Seni görmelerini mi istiyorsun?" Burada yalnızdı. Yanında hiçbir adamını getirmemişti. Dayak yiyeceğini bile bile içeride konuşabileceğini göstermesi bir tür gövde gösterisiydi sanırım.

"Haklısın..." dedi sanki bunu düşünememiş gibi ve beni kenara çekti "Gel şöyle." Bizi kimsenin göremeyeceği bir yerde durunca kolumu ondan kurtardım. "Ne konuşacaksın benimle, çabuk ol lütfen."

İnadıma yapar gibi saniyelerce konuşmadı. Tek yaptığı şey beni izlemekti. Sinirleniyordum ve o da bunu fark ediyordu. Konuşmayacağını düşünürken dudaklarını araladı. "Karaman'ı Berat'ın elinden kurtardığım zaman ne istiyorsam yapacağını söylemiştin, bununla ilgili konuşacağım."

Berat'ı öldürdüğü gün bana benden ne istediğini söyleyecekti ama gözlerimin önünde biri öldürüldüğü için kendimi kötü hissetmiştim ve o da bu yüzden benimle başka zaman konuşacağını söylemişti. Ve beklediği gün gelmişti. "Telefonda yarın konuşacağını söylemiştin ama."

"Kararım birden değişti."

Sırf bu mekanda olduğumu bildiğinden gelmişti yanıma. Gerileyim istiyordu. Ya da ne yapacağımı görmek...

Ona sinirlenerek vakit öldürebilirdim ama benimle konuşacağı şey yüzünden içim korkuyla dolmuştu. Her şeyi isteyebilirdi. Adam öldürmemi bile. Barlas'ı kurtarırken her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum ama şu an kesinlikle böyle bir düşüncem yoktu. Yapamayacağım bir şeyse asla dediği şeyi yapmazdım. Her ne olursa olsun yapmazdım! "Benden ne istiyorsun?"

Korkuyla sorduğum soruya soruyla karşılık verdi. "Kötü bir şey istememden korkmuyor musun?"

Korktuğumun farkındaydı zaten. Sadece itiraf edeyim istiyordu. Psikopat olduğu için insanların korkularından besleniyor olabilirdi. "Ne fark eder, korksam da istemeyecek misin?"

"Yine de ne hissettiğini bilmek istiyorum." dedi ifadesizce. Gözlerimi üzerinden çektim. Cevap verdiğimde bundan zevk aldığını görmek istemiyordum. "Korkuyorum."

Yüzüne bakmadığım için nasıl bir tepki verdiğini göremiyordum. Ama kahkaha atmadığına göre bu zevki içinde yaşıyor olmalıydı.

"Senden zor bir şey istemeyeceğim merak etme." dedi rahatlatıcı bir sesle "Karaman'ın arabasını istiyorum."

Şaşırıp ağzım açık bir şekilde ona baktım. Bunca zaman hep benden ne isteyeceğini düşünüp durmuştum ama böyle bir şey aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ne yani, onun arabasına mı göz dikmişti? Bir sürü pahalı arabaları vardı. Çalmak onun için zor değildi. Derdi neydi de düşmanının arabasını istediğini söylüyordu "Daha neler?" dedim bunu saçma bulduğumu belli ederek.

Kafasını hafifçe salladı "İstediğim şeyi söyledim. Bundan sonrası sana kalmış."

"Ben bunu yapamam, sana o arabayı nasıl getirebilirim?" diye bağırdım. Birincisi benden hırsız olmamı istiyordu, ikincisi eski erkek arkadaşımın arabasını çalmamı istiyordu. Bunun sonunda başıma ne gelebileceğini düşünmüş müydü? Ah, tabii ki düşünmüştü ama belli ki umursamamıştı.

"Arabayı getirmeyeceksin. Anahtarın fotoğrafını getireceksin." dedi beni şaşırtarak. Kopya yöntemiyle anahtarın aynısını yaptıracak, arabayı Barlas'ın elinden alacaktı. Şaşkınlığım her konuşmasında daha bir artıyordu. Neden o araba? Daha lüks arabaları çaldığını da görmüştüm. Üstelik Barlas'ın arabasını çok zeki yöntemle de çalabilirdi. Benden böyle bir şey istemesinin nedeni boş bir şey olamazdı "Derdin onun arabasını çalmaksa bunu anahtarsız da yapabileceğini ikimiz de iyi biliyoruz Pamir!" dedim düşündüğüm şeyi saklamayarak. "Onunla kötü olayım diye mi uğraşıyorsun?" Aramızda bir adımlık mesafe vardı ama bu mesafeyi çekinmeden kapattım ve üzerimden ayırmadığı gözlerine yakından baktım. "Derdin buysa söyleyeyim, birbirimizden nefret ediyoruz zaten!"

Gözleri yüzümde keşfe çıkmıştı. Bir süre dudaklarımda oyalandı. Sonra yine gözlerime odaklandı "Bunu göster bana."

Neden? Barlas'la aramdaki sorun da, nefret de, birbirimizi koruma arzusu da onu ne ilgilendiriyordu ki? Hiç sorunu kalmamış gibi neden ikimizin ilişkisine bu kadar takmış durumdaydı ?

"Arabasını çalmana yardım ederek mi?" dedim bunu saçma bulduğumu belli ederek.

"Senin için zor değil." deyince bir süre ne yapacağımı düşündüm. "Bunu yaparsam bir şeyler olduğunu anlar. Benim böyle şeyler yapmayacağımı bilir."

Umursamazca konuştu "İntikam isteyen insan her şeyi yapabilir maviş, eminim Karaman'da bunun farkındadır."

Derdinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama bu imkansızdı. Bir çete lideriyle uğraşmak hoşuna gidiyordu belki de. Ya da kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynamak.

"Sana bir şey soracağım. Lütfen doğruyu söyle." dedim yalvarırcasına "Çetene girmemi gerçekten Barlas mı istedi?"

Bunca zaman hep onun istediğini düşünmüştüm. Arkadaşlarımın aksine hep bunu savunmuştum. Bundan emin olmasam da şu ana kadar da bunu savunabilirdim ama Pamir'in istediği şey aklımı karıştırmıştı. Yapacağım şeyin nelere sebep olabileceğini biliyordu. O yüzden benden bunu istiyordu. Onca adamı varken benden istiyordu. Neden? Çünkü planı vardı.

Yüzümdeki zavallıca ifadeyi görünce sinirlendi. Sebebini başka şeylere bağlıyor olabilirdi. "Hayır dememi isterdin, değil mi?"

Ne istediğimi bende bilmiyordum. Barlas'a olan öfkem artsın, intikamımı daha rahat alabileyim diye belki de onun yaptığını duymak istiyordum ama bir yanım da yapmadığını duyma taraftarıydı "Doğruyu duymak istiyorum!"

"Doğruyu biliyorsun zaten." dedi can acıtır bir şekilde.

Yüzüm yere düşünce daha da sinirlendiğini fark ettim. Yine de bu konu hakkında yorum yapmadı. "Şimdi git ve anahtarın fotoğrafını çek!"

Bu dominant halleri çok can sıkıcıydı ama bana başka çare bırakmamıştı. Yapmam gereken tek şey anahtarın fotoğrafını çekmekti, arabayı çalmak değil. Bunu yapabilirdim. Eğer bir sorun çıkmazsa Barlas arabasının benim yüzümden çalındığını anlamazdı.

Yine de bunu yapmak zor geliyordu. Arabası çalınacaktı ya! Ona olan nefretim çok büyüktü ama benim yüzümden başına böyle bir şey gelecek olması anlamadığım bir şekilde canımı yakıyordu.

Bu durumu umursamamaya çalışıp kendime geldim. Pamir arabasına binip buradan uzaklaşırken boş bir taksi çevirip Barlas'ın evine gittim.

Eski evinde kaldığını biliyordum. Yeni bir yere taşınma gereği duymamıştı. Taksiden inerken ayaklarımın geri geri gittiğini hissettim. Bu ev bana karmaşık duygular yaşatıyordu. Hem iyi hem kötü anılarımın olduğu bu soğuk evde onunla konuşmak hiç de kolay olmayacaktı.

Beni terk ettikten sonra defalarca kez evine gelmiştim. Onun burada olmadığını bile bile kaldırımda oturup gelmesini beklemiştim. Gelen yoktu, elimi tutan, bana sarılan, her şeyin eskisi gibi olacağını söyleyen olmamıştı. Göz yaşları içinde terk etmiştim burayı. İkimiz için yazılan kader bizi bu evde ayırmıştı. Bu evin hangi anısını hatırlayacağımı bilemiyordum. Unutmaya çalıştıklarımı mı, hiç unutamadıklarımı mı?

Kapısının önünde dururken derin nefesler aldım. Bu evden son çıkışımı hatırlıyordum. Bir daha girebileceğimi hiç düşünmezken buradaydım işte, terk edildiğim yerde. Terk eden kişinin yanında.

Bu, kaderin gülünç oyunlarından biri olmalıydı. Canımın artık hiç yanmayacağını düşünürken sürekli yeni bir şey oluyordu. Eskiden anılar yakıyordu canımı, sonra onu görmek yakmaya başladı, şimdi de mekanlar.

Bu ev her halimi görmüştü. Ağladığımı da, güldüğümü de. Her anımı izlemişti. Eğlendiğimi de acı çektiğimi de. Ve her duyguya şahitlik etmişti. Sevildiğime de sevdiğime de.

Zili çaldım. Kapıyı açmasını beklerken bir dolu anı geliyordu gözlerimin önüne. Yıprandığımı hissettim. Daha eve girmeden ruhum acı çekmeye başlamıştı. Her şeyi atlattığımı düşünürken tek bir mekan her acıyı tazeliyordu. Gücümün yettiği kadar direnmiştim, peki direnmediğim yerde ne yapacaktım? Böyle acı mı çekecektim?

Toparlanmaya çalıştım. Gözlerim dolmuştu ama ağlamadan o yaşlardan kurtuldum. Kapıyı açan yoktu henüz. Tekrar çaldım. Evde olduğunu biliyordum, arabası buradaydı. Açacağını düşündüm.

Yine açan yoktu.

Yine çaldım.

Artık sabrımın kalmadığını düşünürken kapıyı yumrukladım. O sırada kapı açıldı ve içeriden Barlas çıktı. Beni burada görmek onu şaşırtmış gibi görünürken kaşlarım çatık bir şekilde kendisini inceledim. Siyah eşofman altının üstüne giydiği siyah tişörtün yaka kısmı ıslanmış, saçları dağılmıştı.

Berbat göründüğünü söyleyebilirdim. Bu akşam yalnız kalmayı istemiş olmalıydı ama ben buraya gelerek onun yalnız kalma isteğini yerle bir etmiştim.

Şaşkınlığı kısa saniyede geçerken bir kolunu kapıya yasladı "Hayırdır?" Merakla vereceğim cevabı bekliyordu.

Alkol içtiğini burnuma gelen kokudan anlarken işimi kolay halledebileceğimi düşündüm. Sarhoşsa ne yapmaya çalıştığımı, buraya neden geldiğimi asla anlayamazdı. Düşünme yetisi zayıflayacağı için kendimi şanslı görüyordum.

"Konuşmak için geldim, girebilir miyim?"

Sarhoş göründüğünü söyleyemezdim ama ayık da değildi. İkisinin arası gibi bir şeydi. Söylediğim şey ona garip gelmiş gibi alnı kırıştı. Bir süre düşündü. "Bu eve girmek istediğinden emin misin? Başka bir yerde de konuşabiliriz."

Düşünceli hali inanılmazdı. Gülecek gibi olsam da bunu yapmadım ve omuzlarımı dikleştirip yanından geçtim. "Sen ve seninle ilgili hiçbir şey canımı yakmıyor!"

Güçlü duruşuma ben bile hayret ediyordum. Ama çok kısa sürmüştü. Salona girince her şeyin eski düzende olduğunu gördüm. Hiçbir şeyi değiştirmemişti. L koltuk, televizyon, halı, perde...

Anılarım beni yeniden yoklayacakken silkinip kendime geldim. Ben buraya güçsüz yanımı ortaya çıkarmak için gelmemiştim. Bir amaç için gelmiştim. Duygusal halin hiç sırası değildi.

Adımlarım L koltuğun önünde duran orta sehpaya doğru giderken üzerinin viski şişeleriyle dolu olduğunu gördüm. Sigara paketi, çakmağı ve arabasının anahtarı da oradaydı.

Peşimden geldiğini anlarken ona bakmadan konuşuyordum "Neden bu kadar içtin?"

"İçmek iyi hissettiriyor." deyip yanımdan geçti ve L koltuğa geniş bir şekilde yayıldı. "Otursana." dedi yanını işaret ederek.

Gözlerim araba anahtarındayken L koltuğun karşısında kalan berjere oturdum. Bakışlarım üzerinde değildi, etrafta da değildi ama onun gözlerinin bende olduğunu anlayabiliyordum. "İçecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Sorusunu ayağıma gelen bir fırsat olarak görürken kafamı oynattım "Olur."

Direkt ayaklanır sanmıştım ama birkaç saniye beni izledi. Gergin olduğumun farkında mıydı acaba? Belki de neden geldiğimi düşünüyordu. Yapacağım şeyi anlamasına imkan yoktu.

Ağlamadığım ya da duygusallaşmadığım için de şaşkın olabilirdi. Sonuçta kim terkedildiği eve geri gelirken bu kadar duygusuz görünebilirdi ki.

Yavaşça kalkıp buradan uzaklaşınca gözlerimi ona diktim. Mutfağa girene kadar yerimden kıpırdamadım. Emin olmaya çalışıyordum. Bir şey

anlamışsa beni yakalamak için geri gelebilirdi.

Birkaç saniyem beklemekle geçerken hızla ayağa kalkıp orta sehpanın üzerinde duran anahtar kabını elime aldım ve üzerinde bulunan lastik tuşa basıp anahtarı yuvasından çıkardım. Telefonumla her açıdan fotoğraf çektikten sonra anahtarı tekrar yuvasına sokup aynı şekilde orta sehpaya bıraktım.

Koltuğa geri oturduğum an Barlas salona girmişti. Neredeyse yakalanıyor olduğum için sıcak bastığını hissetmiştim. Adrenalin tavan yapmıştı. Kalbim güm güm atıyordu.

Bana buzlu bir kola getirip elime verdi. Kafamı sallayarak teşekkür edince yerine oturdu ve kadehine viskisini doldurdu. İçemeye devam ediyordu. Böyle giderse sarhoş olacaktı.

Uzun kalmayı zaten düşünmüyordum. İşim bitmişti ama hemen kalkarsam şüphe edeceğini biliyordum. Konuşmak için konu aradım o sırada gözlerim etraftaydı. Ona bakmıyordum. Gözlerine bakarsam ne yapmaya çalıştığımı anlarmış gibi hissediyordum.

Belki kendi konuşur diye beklemiştim ama hiç konuşmadı. Viskisini yudumlayarak beni izlemeye devam etti. Gözleri üzerimde olduğu için mi yoksa kasvetli duygularımdan sebep mi bilmem kendimi bir türlü rahat hissedemiyordum. Bakışlarımı ne tarafa çevireceğimi şaşırmıştım. Ona çevirsem olmazdı, eve baksam aklıma kötü şeyler gelecekti.

Bardağıma baktım bir süre. Gerginliğim duygusal yönümü alıp götürmüştü. Sanki hiç bu evde terk edilmemiş gibiydim.

"Ben..." dedim artık konuşmam gerektiğini düşünürken "Savaş hakkında bir karar verdin mi merak ediyorum."

"Savaşacağımızı söylemiştim." dedi kararlı bir şekilde. Anlaşıldı, vazgeçmeye niyeti yoktu. Ben de zaten vazgeçirme derdinde değildim. Konuşarak vazgeçmeyeceğini biliyordum. O vazgeçse bile Pamir yapmazdı bunu.

"Başka bir yolu yok mu bunun?"

Viskisinden büyük bir yudum alıp kahkaha attı. "Korkma sevgilini öldürecek değilim."

Sitem ettiği belliydi. Bu konuda rahatsızlık duyduğunu gözleriyle bile belli ediyordu. Konu hakkında yorum yapamadım. Pamir hakkında konuşursak sinirleneceğimi biliyordum. "Tek derdin savaşsa neden teke tek yapmıyorsunuz bunu?" diye sordum merakla. Bu işe tüm çeteyi bulaştırmak zorunda değildi.

Kadehindeki viskiyi bitirip bardağı sert bir şekilde masaya bıraktı. "O herifin çetesindeki it yüzünden arkadaşımız öldü! Onunla savaşan bir tek ben olursam diğerleri nasıl hıncını alacak?"

Haksız sayılmazdı. Bu konuda ben bile Pamir'e kızgındım. Kimseye savaşmamasını söyleyemezdim. Yine de onları durdurma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

"Söylesene nasıl onun yanında durabiliyorsun?" Sorusu üzerine sert bakışlarımı ona çevirdim. Pamir'in konusunu açtığı için rahatsız olduğumu görsün istiyordum ama inadıma yapar gibi konuşmaya devam etti. "O herifin yüzünden senin de arkadaşların öldü!"

Beni sinirlendirmeye mi çalışıyordu? Çünkü derdi buysa eğer ben sinirlenmemiştim. Canımın yandığını hissetmiştim. Öznur'u ve Samet'i asla unutmayacaktım. Pamir'i bitirmek için uğraşıyordum zaten. Bunun için canımı bile tehlikeye atmıştım. Kendisi yüzünden Pamir'in yanındayken beni bu yüzden suçlayamazdı. Buna hakkı yoktu.

Yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürürken "Hiç onu suçlamıyor musun?" diye sordu. "Gözlerine nasıl bakıyorsun?" Hemen önümde dururken eğilip yüzüme yakından baktı. "Ellerinde bir katilin ellerinin izi var Öykü! Nasıl o eli tutabilirsin?"

Konunun saçma yerlere gideceğini düşünürken hızla ayağa kalktım. "Ben buraya bunları konuşmaya gelmedim!" Elimdeki bardağı orta sehpaya

bırakıp yanından geçerken kolumu tutup beni kendine çekti. "Öylece gidemezsin!"

Vücudum vücuduna değince donduğumu hissettim. Hiçbir tepki veremedim. Elinden kurtulamadım. Öylece gözlerine baktım.

Gözlerim gözlerine, ruhum ise bu eve hapisti. Kendisinin de hapis olduğu şeyler vardı. Öyle ki gözleri bir süre hiçbir yere kıpırdamadı. "Nedense bana anlatman gereken şeyler varmış gibi hissediyorum."

Hisleri kuvvetliydi. Bir şeyler döndüğünün her zaman farkındaydı. Beni bunun için zorlayacağını biliyordum. "Seninle Pamir hakkında konuşmayacağım!"

"Evet konuşmayacaksın, çünkü korkuyorsun... yanlış bir şey söylemekten."

Kolumu sert bir şekilde kolundan kurtardım. Bu evde daha fazla kalırsam muzdarip duygular kalbimi etkisi altına kalacaktı. Şu an etki altına girme konusunda zayıf durumdaydım. Bu ev de, Barlas da, bakışları da beni zayıf düşürüyordu.

"Anlat bana." Israrcı bakışlarını üzerimden hiç ayırmıyordu. Aramızda santimlik mesafe vardı. Yüzünü eğip yüzüme eşitledi. Adeta yalvarıyordu. "Lütfen!" Sesi de sessizliği kadar içime etki ediyordu.

Dudaklarım mühürlenmişti. Bir şey dememeyi tercih ettim. Hiçbir şey söyleyemezdim. Zaten söyleyecek olsam da kelimeler dudaklarıma ulaşamadan yolda vefat ederdi. Bu evde onunla yeniden konuşmak, üstelik Pamir hakkında konuşmak bitap düşmemden başka hiçbir işe yaramazdı.

Her yanım eskiyi anmak için deliriyordu. Ona bağırmak, hesap sormak, hırsımı almak istiyordum. Bunu bugüne kadar hiç yapmamıştım. Yapmayı da hiç düşünmemiştim ama bu ev beni kontrolden çıkarıyordu.

"Sen izin vermeden seni koruyamam Öykü. Pamir hakkında tüm gerçeği bilmek istiyorum.

Nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Sakin kalamayacağımı hissetmeye başlayınca gözlerimi üzerinden çektim. Bana ne oluyordu bilmiyordum ama öfkemi kontrol edemiyordum. En ufak bir şeyde patlayacak gibiydim. Tüm vücudum yanıyordu. Hatta sadece vücudum değil, kalbim de ruhum da alevler arasındaydı.

"Onu sevmediğini duymak istiyorum."

Söyledikleri artık sabrımı taşırırken sert bir şekilde gözlerine baktım. Konuşmayacaktım ama konuşmazsam pişman olacaktım. "Onu seviyorum..." dedim daha önce hiç bu kadar gerçekçi oynamamışken. "Çünkü seni bana unutturdu."

Neredeyse ben bile kendime inanacaktım. Öfkem beni Oscarlık oyuncu yapmıştı.

"Yalan duymak istemiyorum!" deyince ruhsuz bir kimliğe büründüm. Yaptığım tek eylem kirpiklerimi kırpıştırmaktı. "Şu an doğruyu duyuyorsun."

"Öykü!" dedi yeniden kolumu tutarak. Duymak istediklerini söyleyeyim istiyordu ama bunu asla yapmayacaktım. Ben bu evde ruhumu kaybetmiştim, o da sinirden kendini kaybedecekti.

Kolumu tutan elini diğer elimle itip gözlerinin içine her zamankinden daha güçlü bir şekilde baktım. Eski Öykü olmadığımı görsün, anlasın, hissetsin istiyordum. "Pamir'in katil olduğunu söylüyorsun ya hani, bana zarar vereceğini...Bana hiç kimse senin verdiğin zararı veremez. Giderken mezarımı kazıp gittin sen. Ama ne oldu biliyor musun? O mezara ben değil, duygularım girdi. Sana olan duygularım! Tüm güzel duygularım!"

İstediğim olmuştu. Yavaş yavaş sinirlendiğini hissedebiliyordum. Bakışları aniden sertleşti. "Her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranıyorsun!"

"Terk etmek bir ceza olmamalıydı!" dedim dürüstçe. Düşüncelerimi gizlemiyordum. Dilimi tutabilecek durumda değildim. Zihnim karmaşık duygular içerisindeydi.

"Başka çarem olsa seni bırakır mıydım?" deyince kalbimden gözlerime ulaşan yaşlar hissettim. Göz pınarlarımda yaşlar birikirken bunu fark etmemesi için bakışlarımı üzerinden çektim. "Başka çaren vardı."

Sesim kırık ve hüzünlüydü. Gözlerimden anlamamış olsa bile sesimden neler hissettiğimi anlamış olmalıydı.

"Yoktu. Başka çarem yoktu!" dedi bağırarak. Onu sinirle geri itip ben de bağırdım. "Benim de yoktu, her şeyi çaresizlikten yaptım!"

Bu konuşmanın üç yıl önce olması gerekiyordu ama Barlas beni hiç dinlememişti. Dinlese de asla anlamayacaktı. Şimdi de anlamıyordu. Ona göre ben haksızdım. İhanet edendim. Biten ilişkinin tek sorumlusuydum.

"Bana söyleseydin bir yolunu bulurdum!" dedi nefretini kusarcasına "Sana, seni terk ettiğim için ihanet ettiğimi düşünüyorsun. Öyle değil. Seni terk etmeseydim kendime ihanet etmiş olurdum!"

Sinir zehirli bir sarmaşık gibi tüm bedenimi sardı. Yumruk yaptığım ellerimle göğsüne vururken bağırıyordum. "Ben senin için kendime defalarca kez ihanet ettim! Bana işkence yaptığın halde seni sevdim, kendimi tehlikeye attım, senin için her şeyi göze aldım! Sen kendine tek bir ihaneti çok mu gördün?"

Gözlerimden yanaklarıma yaşlar akın etmişti ama silip geri çekildim. Üzüntüden değil, sinirimden ağlıyordum. Bence o da bunun farkındaydı. Kısa sürmüştü gözyaşlarımın yanaklarımı istila etmesi. Daha fazla ağlamayacaktım "Ama aptallık bende, senin gibi birini sevdim. Ne olacak biliyor musun? Belki seni benden daha fazla seveni bulacaksın ama asla benim gibi seveni bulamayacaksın. Çünkü kimse senin için kendine defalarca kez ihanet etmeyecek!"

Ruhsuz ruhsuz bakar zannediyordum ama yüzündeki hüznü gördüm. Vicdansız biri değildi, halime üzülmüş olmalıydı. Beni terk ederken bile halime üzülmüştü. Buna rağmen beni terk etmişti. Gururu vicdanına baskın gelmişti.

Geri dönüp gidecekken önüme geçip beni durdurdu. "Gitme!" Bu bir emir değildi. Bir yalvarıştı. Hızla bana sarıldı. Öyle sıkı sarılmıştı ki beni tepkisiz bıraktı.

İçip sarhoş olmadığını sanıyordum ama sarhoştu sanırım. Yoksa bunu asla yapmazdı. Hem de ben bu kadar sinirlenmişken.

Nefesini boynumda hissedebiliyordum. Kokumu içine çektiğini de duydum. Hiç bu kadar kaskatı kesildiğim olmamıştı. Bir sürü duyguyu bir arada yaşıyordum. "Sarhoşsun!"

"Gitme!" dedi tekrar ederek. Beni daha sıkı sarabilirmiş gibi iyice bedenine yasladı.

"Yarın bana sarıldığın için pişman olacaksın." dedim yaptığı şeyin farkına varması için. Derince bir nefes çekti içine bir kez daha. "Asıl sarılmazsam pişman olacağım."

Ne söylediğinin farkında mıydı? Bilinçsizce konuşuyordu. Kalbimde derin sancılar oluştu bir anda. Nefesimi tutmuştum. Öfkeliydim ama öfkemi hissedemiyordum. Onun yerine olmaması gereken bir şey hissetmiştim. Bu yüzden kendime kızgındım. "Bırak artık beni!"

Kafasını salladığını hissettim. "Bırakırsam ona gideceksin."

Onu geri itecek gücü kendimde bulamıyordum. Kendime de ona da neler olduğunu anlayamıyordum. Bu evin atmosferindendi sanırım. Dengemiz şaşmıştı.

Yüzünü göremediğim için gülümsediğini hissettim. Konuşurken nefesi boynuma değiyordu. "Yanımda hala heyecanlanıyorsun."

Anlamış olması canımı sıkarken tepki verdim "Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Tanıyorum seni. Heyecanlanınca nefesini tutuyorsun."

"Benden uzak dur!" diyerek onu güçlükle geri ittim. İstese bana engel olurdu ama olmadı. "Ya duramazsam?" dedi kısılan gözleriyle.

"Durmak zorundasın!"

"Değilim!"

Derdinin beni sinir etmek olduğunu biliyordum. Böyle konuşmasının başka sebebi olamazdı. Ya da çok farklı düşünceleri vardı. "Ne demek değilim. Benim kalbim bir başkasına ait farkında mısın?"

Öyle bir kahkaha attı ki saniyelerce sürdü. "Ne gülüyorsun?" dedim sinirle. Öfkeyle soluyordum. Komik bir şey dediğimi sanmıyordum.

"Eskiden daha iyi yalan söylerdin." deyince gözlerimi devirdim. "Bana inanmamandan yoruldum artık. Sana hiçbir şey kanıtlamayacağım!"

"Kanıtlayacaksın!" diyerek bağırdı. Bir anda duygu değişimi yaşamıştı. "Madem onu sevdiğini söylüyorsun, seni öptüğünde ne hissettiğini söyleyeceksin bana!"

Şimdi de merak ettiği şey bu muydu? Ona her türlü yalan uydurup bana inanmasını sağlayabilirdim ama içimden yalan söylemek gelmedi. Bana merakla bakarken kelimelerimi yalana bulayamazdım. Hislerimin onun için önemli olduğunu gördüm. Sebebi neydi bilemezdim.

"Hadi, ne bekliyorsun? Bir şey hissettin, öyle değil mi?"

Benden bir cevap beklerken onu tersledim "Hislerim seni hiç ilgilendirmez!" Hoşuna gitmiş gibi güldü. "Bir şey hissetmedin."

Onunla birlikte olduğumu kanıtlamıştım ama sevdiğimi asla kanıtlayamazdım. Sevmenin ne demek olduğunu biliyordum. Dahası bunu Barlas da biliyordu. Nasıl sevdiğimi görmüştü. Bu durumda yalan bile beni kurtaramazdı. Tek kanıtım yine sözlerim olacaktı.

Bana küçük bir adımla yaklaşırken ondan kaçmak istedim ama adımlarım geri gitmedi. Bir şeyleri kanıtlayacaksam ondan kaçamazdım. "İster inan ister inanma, ben ona..."

Kelimeler havada asılı kaldı. Zaman dondu, hisler yoğunlaştı. Onun dudakları dudaklarımı esir alınca gözlerim karanlığa itti kendini. Ateş her

hücreme dokunuyor, bana işkence veriyordu. Tüm güzel duygularımı bu evde kaybetmiştim. Ölü duygular dirilmezdi. Dirilmemeliydi. Ama ben çok garip hissediyordum.

Tepkisizdim. Yanışımı hissettim. Ağlıyordum ama dıştan değil, içten. İnsan ölü duygularına ağlardı. Ben dirilen duygularıma ağlıyordum. Her şey birden bire olmuştu. Ben bir şey yapmamıştım. Elimde olan hiçbir şey yoktu. Neler oluyordu anlamıyordum. Kafayı yiyecektim.

Yumuşak dudakları dudaklarımdan ayrılırken gözlerimi açtım. Gözlerimin içine bakıyordu. "Sakın..." dedi sitemkar bir şekilde "Sakın Öykü!"

Cümleme devam etmemi istemediğini açıkça belirtmişti. O kadar donuktum ki hiçbir şey diyemiyordum. Yaptığı şeyin şokundaydım. Beni Pamir'in önünde öpmesini anlıyordum ama şimdi... Şimdi neden yapmıştı. Tek derdi beni susturmak mıydı?

"Benden ne istiyorsun?"

Kendimi güçlükle geri çekip elimi boğazıma götürdüm. Nefes alamadığımı hissediyordum. Şoktan değil, sinirden. Ellerimin titremeye başladığını hissederken öfke kontrol problemi yaşıyordum. Ona tüm nefretimi kusmak istiyordum. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim ve birden bağırmaya başladım "Senden nefret ediyorum!"

Gözlerim orta sehpaya kayınca tüm gücümle üzerindeki şişeleri yere fırlattım. Büyük bir gürültü koparken deli gibi bağırıyordum. "Beni anlıyor musun, senden nefret ediyorum!"

Yerinden kıpırdamadan beni izliyordu. Tepkime şaşırmış gibiydi.

Kırılan şişelerin arasında sağlam kalan şişeyi elime alırken onu tehdit ettim "Bana bir daha dokunursan eğer..."

"Yine dokunmamı istersin." dedi sinirimi umursamadan.

Elimde tuttuğum şişeyle birlikte öfkeyle solumaya devam ederken onu üzerine attım "Bu evi başına yıkarım!"

Neyse ki şişe ayakucunda kırılmıştı ve ona zarar gelmemişti. Korkudan geri bile çekilmeden beni izliyordu. Delirmiş olmalıydı. Ya da tek derdi beni sinirlendirmekti. Bana dokunma hakkına nasıl sahip olurdu? Üstüne atacak bir şeyler aradım ama her şey yerde paramparçaydı.

Zaten o da bana doğru adımlıyordu. "Gelme!" dedim işaret parmağımı kaldırıp bağırarak. Beni dinlemeden yavaşça yürümeye devam etti. Ayağında ayakkabıları olduğu için kırık parçaların üzerinden rahatça geçebiliyordu.

"Gelme dedim!"

Gözlerini gözlerime dikmiş yapacaklarımı umursamadan üzerime doğru yürüdü. Geri geri gittim. Hem ona zarar vermek istiyordum hem vermemek. Hem kendimden korkuyordum hem ondan. Şu an ne düşündüğümü ben bile bilmiyordum.

"Beni duymuyor musun ya? Gelme diyorum!" Sırtım son nokta olarak duvara dayanınca durmak zorunda kaldım. Kendisi yürümeye devam edip tam önümde durdu. Ellerini kaldırıp başımın iki yanına koyarken yüzünü de yüzüme eşitlemişti. "Sen dünyamı başıma yıktın, bu evi başıma yıksan kaç yazar?"

Cümlesi sitem barındırıyordu ama kızdığını görmüyordum. Daha çok gözlerime odaklanmış, sakince beni izliyordu. "Şimdi telefonunu bana ver."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Telefonun." diyerek kendini geri çekti ve avucunu açtı "Sen mi verirsin, ben mi zorla alayım?"

Nasıl anladığını anlamamıştım. Beni görmemişti. Belki de ben öyle zannediyordum. Onu kandırdığımı zannederken tuzağa düşen ben olmuştum. Buraya boş gelmeyeceğimi anlamış olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden benden şüphe etmişti.

Ama ne çektiğimi anlamamıştı her haldeki telefonuma bakmak istiyordu. Bu benim için bir fırsattı. Ne yapacaktım, verecek miydim telefonumu?

Elbette hayır. O görüntüler Pamir'e ulaşmalıydı.

Bir şeyler yapmalıydım. Onun elinden kurtulup buradan kaçmalıydım. Sarhoştu, beni yakalayamazdı. Bundan cesaret alıp dizimle karnına geçirince acıyla iki büklüm oldu. Tam yanından geçerken beni montumdan tuttu. Ona doğru dönüp yüzüne yumruk atacakken kafasını yana yatırıp yumruğumdan kurtuldu. Kolum hala yaralı olduğu için iyi dövüşemezdim ama en azından ondan kaçabilecek kadar gücüm olduğunu biliyordum.

Bir adım atıp ellerimi yakalamak isterken hızla yerden şişenin kırılan parçalarından birini aldım ve ona doğru tuttum.

"Direnme!" dedi sertçe.

Bunu ona saplayacak değildim. Sadece beni rahat bıraksın istiyordum. Koşarak salondan hole nasıl gidebilirdim onu hesaplıyordum. Barlas'ın hareketleri hızlıydı. Bunu az önce görmüştüm. Sarhoş olmak onu etkilemiyordu.

Gözlerim mesafeyi hesaplarken Barlas'ın bana doğru atak yaptığını gördüm. Elimi tutup ters çevirdi ve parçanın düşmesini sağladı. "Gerçekten bana karşı gelebileceğini mi sandın?"

Elinden kurtulmak için çırpınırken beni daha sıktı tuttu. "Dur artık!"

"Bırak elimi!" diye bağırdım. Bir kez daha karnına dirseğimi geçirmiştim ama bu sefer etkilenmemişti.

"Önce alacağımı alayım." diyerek beni ters çevirdi ve sırtımı göğsüne dayadı. Bir eliyle kaçmayayım diye bileklerimden tutuyordu. Öbür eli montumun cebinde telefonumu aradı. Kısa sürede bulunca ellerimi serbest bıraktı.

Ona doğru döndüm. Gözleri telefonumdaydı "Pamir şimdide gözünü benim arabama mı dikti?" dedi keyifle gülerek.

"Bunu benden o istemedi!" dedim uydurarak. Bir yalan uydurmak zorundaydım. Barlas zaten bir şeylerin döndüğünden şüpheleniyordu

doğruyu söyleyerek emin olmasını sağlayamazdım. Sevgili olduğumuzu düşünüyordu. Kimse sevgilisinden böyle bir şey istemezdi. Yaptığım şeyi kendime bağlamaktan başka çarem yoktu. Yer miydi onu bilmiyordum işte. Ah, bir işi beceremediğimiştim! Pamir umarım bana bu yüzden çok kızmazdı.

Hırsla parlayan gözleri beni bulurken dişlerini birbirine bastırarak konuştu "Bana sakın onu koruma!" Merakla kaşları çatıldı "Neden yaptın bunu?"

"Senden nefret ettiğim için." dedim sesime öfke karıştırarak. Umarım gözlerim de aynı şeyi söylüyordu. "Telefonumu verir misin? Gideceğim." dedim avucumu açarak.

Bir şey demeden dediğimi yaptı. Şaşırmıştım.

Bir süre bana bakarak düşündüğünü gördüm. Aklından her ne geçiriyorsa durgundu. "Benden nefret edebilirsin ama benden yardım da isteyebilirsin. Ne olursa olsun sana yardım ederim."

Korktuğum olmuştu işte. Bunu benim istediğime inanmamıştı. Pamir'i iyi tanımasa da beni çok iyi tanıyordu. Bu yüzden yapabileceklerimin ve yapamayacaklarımın farkındaydı.

"Ortada yardım edebileceğin bir durum yok!" deyince kapının çaldığını duydum. O da duymuştu ama açmaya niyeti yok gibiydi. Bana bakıyordu ve yine düşünüyordu.

"Kapı çalıyor!" diye uyardım. Açmasını bekliyordum. Gelen her kimse beni ondan kurtarabilirdi.

"Kapıdaki şu an hiç umurumda değil!" diyerek tehditkar bir tonda konuştu. Sinirleri sadece sesine değil, gözlerine de yansımıştı. "O herif senin canını yakarsa..." Yumruklarını sıktığını gördüm "Onu öldürürüm!"

Kapı bir kez daha çalmıştı. Yine umursamadı.

"Bir daha öperse de onu öldürürüm!" Tehdidini umursamazken ona karşı geldim "Benim hayatıma karışamazsın!"

"Karışıyorum işte." dedi umursamazca.

"Haddini bil Karaman!"

Bakışlarında anlamsız bir ifade belirdi. Pamir gibi konuştuğum içindi sanırım bunun sebebi

"Lider'e ne oldu? Ya da Pis Hergele'ye?" dedi mantıklı bir cevap ararken. Cevap vermeyip yanından geçecektim ama beni durdurdu "Kaktüs." dedi gözlerimin içine bakarak.

Üç yıl sonra duyduğum kelimeyle boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ne için yapıyordu bunu? Canımı yakmak için mi? Çünkü bugün ilk defa gerçek anlamda başarılı olmuştu.

"Bana bir daha sakın Kaktüs deme!" dedim güçlükle çıkan sesimle. Bağırmamıştım ama kelimeler dudağımdan sert bir çıkış yapmıştı.

Kapıdaki artık kapıyı çalmayı bırakıp yumruklamaya başlarken Barlas'ın bakışlarının yoğunlaştığını gördüm. "Neden, kaktüs değil misin?"

Amacını anlasam onunla doğru dürüst konuşacaktım ama ne yapmaya çalışıyordu hiç anlamıyordum. Bugün ona ne olduğunu bile anlamamıştım. Önce sarılmış, sonra öpmüş, şimdi de eskiden bana taktığı lakabı diline dolamıştı. Derdi neydi bu adamın?

Benden bir cevap alamayacağını anlarken fısıldayarak konuştu "Benim için hep Kaktüs'tün. Hala Kaktüs'ün."

Kapı sert bir şekilde yumruklanırken konuşmasına devam etti "Dikenlerini batırması gerekene değil de, bana batıran bir Kaktüs!"

Tam o an kapıdan tanımadığım bir adama ait ses duyuldu. "Barlas Bey benim, Kulaksız!"

Sevgili dostlarım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Bunlar benim için gerçekten çok önemli. Görüşlerinize çok önem veriyorum ve tüm yorumları okumaya çalışıyorum. Vereceğiniz oy ve yapacağınız her yorum için şimdiden

hepinize teşekkür ederim. Bir dahaki bölümde görüşmek üzere. Hepinizi çoook seviyorum :)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

79.BÖLÜM

Hayatta herkesin bir düşmanı vardır. Nefret ettiği, enerjisini tükettiği ve ismi anılınca gerildiği. Benim de düşman olarak gördüklerim vardı elbette. Ama beni düşman olarak gören tek şeyin kaderim olduğunu düşünüyordum. Herkes nefret ettiği düşmanıyla savaşırken, ben kendi kaderimle savaşmak zorunda kalıyordum.

Ona benim gücüm yetmezdi. Ben sıradan bir kızdım. Herkesle savaşabilirdim ama kaderimle...

Defalarca kez şaşırdığım olaylar olmuştu. Artık hiçbir şeye şaşırmayacağımı düşünürken bir şey oluyor, beni şok içinde bırakıyordu. Barlas'la bakışırken de şok geçirdiğim anlardan birini yaşıyordum. Önce kulaklarımın bana oyun oynadığını hissettim. Yanlış duyabileceğimi düşündüm ama Barlas'ın gözleri her şeyi ele verirken bir şeyler döndüğünü anladım.

Garip şeyler oluyordu. Aklımda çok fazla soru vardı ve hepsi cevaplanmayı bekliyordu. Bugün hiçbir şey öğrenmeden buradan gitmeye niyetim yoktu.

İçim korkuyla doldu. Eğer dışarıdaki kişi benim tanıdığım Kulaksız'sa... Ah, ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım allak bullak olmuştu. Bir yanım kapıyı açıp onun kim olduğunu görmek istiyordu, diğer yanımsa korkudan geri durma taraftarıydı. Hiç bu kadar arafta kaldığım olmamıştı. Böyle durmaya devam edersem hiçbir sorumun cevabını alamayacağımı biliyordum. Bu yüzden hızla kapıya doğru koştum. Dışarıdaki hala kapıyı çalmakla meşguldü.

Barlas peşimden gelirken merakla kapıyı açtım ve onunla karşılaştım. Kulaksız'la. Ben bir şaşkınlık daha yaşarken onun da büyük bir şaşkınlık içinde bana baktığını görebiliyordum. Mahcup gözleri bir adım arkamda duran Barlas'a kaydı "Öykü Hanım'ın burada olduğunu bilmiyordum. Üzgünüm!"

Onun karşımda durmuş konuşabiliyor olmasına ne diyeceğimi bilmezken şaşkınlığıma kızgınlığımın da eklendiğini hissettim. Aptal yerine konmuştum! "İyi ki bilmiyormuşsun, baksana duyabildiğini ve konuşabildiğini öğrendim işte fena mı?"

Arkamda durup sessizce bizi dinleyen Barlas'a döndüm. "Burada neler oluyor?" Anlatacaklarını duymak istiyor muydum bilmiyordum ama bir şeyler öğrenmezsem delirecek gibiydim. Bu nasıl olurdu? Kulaksız Pamir'in adamı değil miydi?

Barlas'tan bir cevap beklemeden Kulaksız'a döndüğümde kızgınlığım sesimden okunuyordu. "Sen kim için çalışıyorsun?"

Barlas'a kaydı yeniden gözleri. Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum.

"Konuşmak için ondan izin almak zorunda değilsin. Bana her şeyi anlatacaksın!" dedim sinirle.

Barlas'tan emir bekledi. Ben bu sırada gözlerimi onun üzerinden ayırmadan bana bir şeyler anlatmasını bekliyordum.

"İçeri gir." Barlas onu içeri davet edince hiç bekletmeden dediğini yaptı. Salona geçince hızla peşinden gittim. Arkamdan Barlas da gelmişti. Anlaşılan öğrenmem gereken şeyler vardı ve buna engel olmak istemiyordu.

"Evet, seni dinliyorum." Kulaksız'ın karşısına geçmiş bana bir şeyler anlatmasını beklerken onun yerine konuşan Barlas oldu. "Kulaksız benim için çalışıyor..." Kaşları çatıktı "Yani artık benim için çalışıyor."

Birbirlerini tanıdıklarını düşünmek bile beni yeterince şaşkınlığa uğratırken Kulaksız'ın Barlas için çalıştığını duymak...Kafayı yemek üzereydim, bu nasıl olurdu?

"Pamir Yaman'dan almam gereken bir intikam var. Bunu bir tek Barlas Bey sayesinde başarabilirim." Kulaksız konuşunca bin tane soru kafamda dönmeye başladı. Yine de hiçbir şey soramadım. Sanki bana ihanet edilmiş gibi burukluk vardı içimde. Pamir'in ondan nasıl bahsettiğini görmüştüm.

En yakın adamlarından biriydi o. Herkesten ihanet beklediğini biliyordum. Ama en yakın adamlarından birinden ihanet yemiş olmayı beklediğini sanmıyordum. "O sana çok güveniyordu."

Bunu biliyormuş gibi kafasını salladı. "Öyle olması gerekiyordu. Bana güvenmesi için her şeyi yaptım. En güvendiği adamlardan biriyim. Bu planımın bir parçası."

Onu karşımda konuşuyorken görmek çok garip geliyordu bana. Bunca zaman duymuyor ve konuşamıyor diye bildiğim adam şu an karşımda bülbül gibi şakıyordu. "Neden?"

"Abimi öldürdü!" dedi büyük bir kinle "Onun yanında çalışıyordu. Abim ona hiç ihanet etmedi ama ihanet ettiğini sandığı için gözünü bile kırpmadan onu öldürdü. Yanına çalışmak için gittiğimde kim olduğumu bilmiyordu. Sahte bir kimlikle yanında çalışmaya başladım. Amacım güvenini kazanıp gün geldiğinde ondan intikam almaktı... Yıllardır onun yanındayım. Duyabildiğimi ve konuşabildiğimi biliyor. Bir tek o biliyor. İşe girerken bana duymuyormuşum gibi yapacağımı söyledi. Beni bu yöntemle çok kullandı. Sesimi çıkarmadım. Ona sadıkmışım gibi her dediğini yaptım. Hala yapıyorum. Barlas Bey tamam diyene kadar ona sadıkmışım gibi davranacağım!"

Duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Kulaksız her şeyi biliyordu. Barlas'a bunları anlatmış olabilirdi. Amacı Pamir'i bitirmekti ama Barlas'ın ona benim hakkımda da sorular soruduğunu biliyordum. Buna rağmen konuyla alakalı bir şey soramadım. Barlas yanımdayken nasıl sorabilirdim ki?

"Kulaksız birkaç gün önce gelip benden yardım istedi. Pamir Yaman'ı birlikte bitireceğiz!" Barlas'ın konuşması üzerine bakışlarımı yere çevirdim. Bu olay birkaç günlük bir şeyse eğer Barlas gerçeği öğrenmemiş olabilirdi.

"Bana her şeyi anlattı." deyince omuzlarım düştü. Korktuğum olmuştu işte. Barlas'tan sakladığım her şey gün yüzüne çıkmıştı. Ne yapacaktım şimdi, bu durum karşısında bir planım var mıydı? Hangi yalan beni bu işin içinden çıkarabilirdi?

"Sen gidebilirsin. Daha sonra konuşuruz." Barlas Kulaksız'ı evden uğurlayıp yanıma geri dönerken, bu birkaç saniye bana vakit kazandırmıştı. Kendimi bu işten kurtaracak bir şeyler düşünmüştüm. "Ona güvenemezsin. Pamir'in oyunu olabilir."

Benim gibi düşünmediğini kafasını sallayarak belli etti "Adam doğruyu söylüyor. Beni bilirsin kimseye inanmam. Demek ki beni inandıracak kanıtlar sunmuş."

Ne olursa olsun hala yalancı tezimi savunma amacındaydım ama ağzımı açar açmaz beni susturmayı başardı "Çeteye nasıl girdiğini biliyorum artık. Ve onun sevgilin olmadığını!"

Yanlış bir cümle kurduğunu zannediyordum ama bana bakışlarındaki o anlamı görünce kalbimde garip şeyler hissettim. Ne yani, beni çeteye isteyen o değil miydi? İyi de bu nasıl olurdu. O olmalıydı. Benden intikam için bunu Pamir'den istediğini düşünmüştüm. Hala aksini düşünmek istemiyordum. Bu ona bilenmemi sağlıyordu. Ona olan hırsımı kızıştırıyordu. Şimdi her şey bir anda yok olmuştu. Sanki bana hiç kötülük yapmamış gibiydi.

"Bana neden söylemedin?"

Şaşkın halimden sebep konuşamayacağımı anlamış olmalıydı ki bana soru sormak istemişti. Onun da merak ettiği şeyler vardı tabii. Ben hiç düşünmeden bir yalan söylemiştim. Ortaya çıkmasından korkmuştum ve şimdi korktuğum başıma gelmişti işte.

"Söylemek zorunda değildim!"

Bakışlarında yetişkin bir öfke görüyordum. "Bir şeyler döndüğünü biliyordum. Sana kaç defa söyle dedim. İnat etmeseydin her şey daha farklı olabilirdi!"

"Senden yardım istemiyorum!"

Yavaşça bana doğru adımlayıp aramızdaki mesafeyi kapattı "Ben olmasam onunla nasıl baş edeceksin?"

"Belki güvendiğim şeyler vardır!"

"Yapma Öykü, neye güveniyor olabilirsin?"

Sessiz kaldım. Bundan ona bahsetmeyecektim. Pamir'e ne kadar güvenmiyorsam Barlas'a da o kadar güvenmiyordum. Amacı beni kullanarak onun işini bitirmek olabilirdi. Hem neden ona güvenecektim ki? Güvenilir biri miydi?

"Bize katıl birlikte bitirelim işini?"

Gülecek gibi oldum. Bu konuda bana mı ihtiyaç duyuyordu? Derdi gerçekten onu bitirmekse bile Pamir'in en güvendiği adam kendisi adına çalışıyordu. Bunu onunla da başarırdı.

"Seninle hiçbir şey için bir olmayacağım!"

Sinirle bağırdı "Öykü geçmişi unutamaz mısın? Bu önemli bir konu!"

"Bunun geçmişle bir ilgisi yok. Ben seninle hareket etmek istemiyorum. Bir lideri tek başıma da bitirebilirim!"

"Kolay ya tabii, bitirirsin." dedi alay eder gibi. Elimdeki kozu bilmeden böyle konuşması beni sinirlendiriyordu. Günlerdir Kulaksız'la planlar yapıyordu. Bana hiçbir şey söylememişti. Üstelik sadece bana değil diğerlerine de bir şey söylememişti. Bu konuda tek başına hareket etmek istiyorsa neden şimdi benden yardım bekliyordu? Bunları öğrenmiş olmasaydı hala hiçbir şey bilmiyor gibi yapacaktı. Gözünde aptal gibi görünmüştüm. Kim bilir ben ona neler derken o gerçeği bildiği için içinden nasıl gülmüştü. Bu bile sinirlenmem için büyük bir nedendi.

"Kulaksızla nasıl bir planın var bilmiyorum ama ben tek başıma ilerleyeceğim!"

Hoşuna gitmemiş gibi sesli bir nefes bıraktı. Bir süre düşündü "O adam sana çok değer veriyormuş."

"Eee?" dedim bu konudan nereye varacağını merak ettiğim için. Onun bana değer vermesinden rahatsızlık duyduğu yüzünün aldığı halden belliydi.

"Zayıf noktalarını bulabilirsin. Kulaksız'a bile anlatmadıklarını sana anlatabilir." deyince kafamı iki yana salladım "Şu ana kadar bana önemli bir şey anlatmadı."

"O zaman anlattır!" diyerek kızdı. Umursamadım. Onun için hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Onunla bir olacağımı bile söylemediğim halde hala benden yardım bekliyordu. Peki, madem istediği buydu o zaman ona yardım edecektim. "Sevgilisinden yardım istemelisin. O da çetesinde." dedim alayla.

Kaşları merakla çatıldı "Gaye'den mi bahsediyorsun?"

"Onu tanıyor musun?"

"Kulaksız söyledi. Pamir'in benimle ilgili planları varmış. Görünüşe göre Gaye'yle yakında tanışacağız."

Evet bu doğruydu. Pamir bunu bana söylemişti fakat nasıl bir plan olduğunu anlatmamıştı. O kızın nasıl bir kız olduğunu düşününce gerilmeye başlamıştım. "Tehlikeli bir kızdır, dikkat et ona!"

Beni onaylayınca aklıma güzel bir fikir geldi. Pamir'in çetesinden ayrılamayacağımı biliyordum, bu durumda artık onun yanında bir amaç için bulunmalıydım. Bu sayede kötü bir şeye de engel olabilirdim. "Pamir'in zayıf noktasını bulursam sana söylerim ama bana söz vermelisin önce."

Merakla kaşlarını çattı

"Savaş olmayacak." dedim kesin bir dille.

Beni sert bir şekilde reddetti. "Olacak!"

Bu konudaki inadı beni delirtiyordu. Ne söylediysem ne yaptıysam onu vazgeçirememiştim. Kaleyi içten fethedecekti işte, daha niye bir savaş istiyordu ki? "İyi, köpeklerine yem olun o zaman!" deyince beni şaşırtan bir şey söyledi. "Köpekler konusu yalan!"

"Ne?" dedim anlamsızca. Hemen merakımı giderdi. "Bu Pamir'in uydurduğu bir yalanmış. Evet köpekler saldırgan olmaları için çiğ etle

besleniyor ama kime saldıracaklarını ayırt edemiyorlar. Pamir kavga sırasında onları bilerek getirip karşı tarafı savaş için caydırmaya çalışıyormuş. Çünkü yenileceğinin farkında. Böyle taktiklerle kendini yenilmez göstermeye çalışıyor. Şu ana kadar hiçbir çete onunla savaşa girmemiş. Adamın kıvrak zekası gücünden önde geliyor."

Nedense Pamir'le ilgili duyduğum her şeye çok şaşırıyordum. Bir kez daha zekasını ayakta alkışlıyordum ama bu bir çeşit korkaklıktı. Hiç korkak gibi görünmese de bir savaş olmasından korkuyordu sanırım. Belki de savaş sırasında ölmekten korkuyor olmalıydı. Yoksa bir insan böyle kurnazca hareketlerle neden savaşı durdurmaya çalışırdı ki?

"Evet, zeki biri olduğunu biliyorum." dedim onu onaylayarak.

"O halde tek başına alt edemeyeceğinin de farkındasındır." dedi uyarır gibi "Adam fobikmiş. Korktuğu birçok şey olduğuna eminim. Üç tanesini Kulaksız sayesinde biliyorum."

İşte bunu ilk defa duyuyordum. Garip gelmişti bana. Ve merak uyandırıcı. "Nedir onlar?"

"13 sayısı...Uğursuz buluyor. Nedenini kulaksız da bilmiyor ama bu sayıyla ilgili her şeyden korktuğunu söylüyor."

Doğruydu. Daha önce bu sayıyı onun mekanında bir arabanın üzerine yazdıklarını görmüştüm. Pamir onu görünce kötü olmuştu. O zaman nedenini anlayamamıştım. Demek buydu.

"Diğerleri ne peki?"

"Kapalı alan korkusu ve yılan korkusu."

Bunlara daha önce tanıklık ettiğim hiç olmamıştı. Pamir fobik bir karakter olsa da korkusunu bastırabiliyordu. Duygularını kontrol ettiği belliydi. Öfkesini bile kontrol eden biriydi. Tabii ki korkularını da kontrol edebilirdi.

"Kulaksız yıllardır onun yanında öğrendikleri sadece bu mu?" dedim şaşkınca. Tamam Pamir'in fobilerini belli etmek istemediği aşikardı ama yanındaki adamlara bunu belli etmemek ustalık olurdu. Bir insan bir şeyden korkuyorsa duygularını gizleyemezdi. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı. En ufak ayrıntı bile bizim için önemliydi.

Konuşurken Barlas'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade görüyordum. "Daha fazlasını öğrenmek senin işin. Onun yanında kalmaya devam edeceksen bunu yapmalısın."

"Çetesinden öyle kolayca çıkabileceğimi mi sanıyorsun?" dedim sinirle.

"Bana izin verirsen evet." deyince ortamın gerileceğini anladım. Sinirim hat safhadaydı. "Benim hayatıma burnunu sokmayacaksın!"

"Onun yanında olmaya devam edersen başına kim bilir neler gelecek?"

"Kendimi korurum!"

"Kararlısın yani, yanında kalacaksın?"

"Evet."

Sinirle saçlarını karıştırdı. Çok içmişti, daha sakin olmasını bekliyordum ama anlaşılan Pamir'le alakalı konularda bunu yapması imkansızdı.

Öfkeyle derin bir nefes aldı. "O adamın sana yakın olması canımı sıkıyor!"

Umursamazca omuz silktim. Konuşurken gözlerinin içine bakmayı tercih ediyordum "Geçmişini bu kadar önemsememelisin."

Yüzünde anlamadığım bir hayal kırıklığı görünce umursamazlığa devam ettim. "Hem onun yanında kalmam senin de işine yarayacak. Bir şey öğrenirsem gelip sana söylerim."

Bu bile onu sakinleştirmeye yetmemişti. Kahverengi gözlerinde bir çok renk görüyordum. En yoğun olansa öfkenin rengi olan kırmızıydı. "Tehlikede misin, değil misin diye sürekli seni düşüneceğim. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyor musun?"

"İçeride adamın var, tehlikede olsam kulağına gelir merak etme." dedim yine umursamaz davranarak. Her sözümün onu daha da sinirlendirdiğinin farkındaydım. Bir süre sessiz kalmayı tercih etti. Sanki konuşacaktı ama susması gerekiyormuş gibiydi. Düşündü, düşündü ve düşündü. Bu sırada gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı. "Ona karşı duygusal anlamda bir şey hissettin mi hiç?"

Çetesinden çıkmak istemememin nedenini buna bağlamıyordu herhalde. Bu bana karşı sorulmuş bir soru değildi, daha çok hakaretti. "Tipim değil!"

Güldü "Tipin mi değil?"

Birkaç yıl önce Barlas'a aşık olduğum düşünülürse söylediğim şey saçmaydı evet. Bu yüzden ona komik gelmiş olmalıydı. Gülmesini anlayabiliyordum ama ben tebessüm dahi etmiyordum. "Bir ayağı tehlikede olan erkekler artık ilgimi çekmiyor!"

"Güzel, senin adına sevindim." dedi yarım ağız gülerek. Pekala, sabrımı taşırmıştı. Ben sinirleniyorsam o da sinirlenmeliydi. Onu nereden vuracağımı çok iyi biliyordum. "Peki ya sen..." dedim imalı bir şekilde "Hala kızıllar mı ilgini çekiyor?"

Sorumla yüzündeki gülüş çürüyüp kayboldu. Gözlerinde yeniden bir sinir can buldu. Bunu bilerek yaptığımın farkındaydı. "Beni Demir'le karıştırma!"

Aralarında bir şey olduğunu kabul etmemesi komikti. O kız için beni terk etmişti, sevdiğini. Herkes ona karşı duyduğu duygusal hislerin farkındaydı. Belki de sırf kardeşi olarak görmesi gerektiği için kendi içinde bu duyguları bastırıyordu.

Bunca yıl o kızıl cadının ne yaptığını hiç düşünmemiştim. Hala düşünmüyordum, umurumda da değildi ama Barlas'ın Demir'e dediği şey ilgimi çekmişti. "O gerçekten cezaevinde mi?"

Konunun hala Simay olması hoşuna gitmemiş gibiydi "Neden sordun? Demir'e mi yetiştireceksin?"

Ben onu sinirlendirmeyi başarıyordum evet ama kabul etmeliydim ki o da bu konuda çok başarılıydı. Oltaya gelmiştim ama elimden geldiğince sakin konuştum. "Simay gibi bir kız ne suç işlemiş olabilir ki diye merak ediyorum."

Gözlerine bakılacak olursa demeyecekti. Aslında orada başka şeyler de görüyordum. Korku gibi gizlediği bir şey vardı sanki ama ne kadar gizlemeye çalışsa de belli oluyordu. Onu çok iyi tanıdığım için anlayabilmiştim.

"Her şeyi bilmek zorunda olduğunu zannetmiyorum." dedi rahat görünmeye çalışarak.

Ona daha dikkatli baktım. O gün kendi dertlerimin peşinde olduğum için bu konuya çok takılmamıştım ama Demir'e Simay'ın yerini söylemesi garip geliyordu bana. Simay dediği gibi cezaevinde olsa bile bunu Demir'e söylemek Barlas'a ne kazandıracaktı ki? Aksine, söylemese Demir dışarıda onu arayıp duracağı için işine bile gelirdi. Ona acıdığı için söylememişti herhalde. Başka bir amacı olduğunu anlayabiliyordum.

"Yalan değil mi? Yine Demir'i kandırıyorsun. Böyle düşünmesini sağlayıp onu aramasına engel olacaksın." dedim düşüncemi gizlemeyerek.

Bir an şaşırır gibi oldu. "Bu etkileyici düşünceleri Pamir'e mi borçluyuz?"

Hiçbir şey demeden gözlerine baktım. Yakalandığını bilmek hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Onun yanında olmak sana yaramıyor." dedi alayla.

"Neden? Değer verdiği arkadaşını saklamaya çalışan bir adamın ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum diye mi?" dedim hoş bir tebessümle. Kendimle gurur duyuyordum. Onun planını anlamak ve zayıf noktasıyla uğraşmak hoşuma gitmişti.

İki kaşının ortasındaki çukur gittikçe derinleşti. Sesi de daha baskındı. "Bu saçmalığından Demir'e bahsetme sakın, ciddiye alacak seni!"

Konunun uzayacağını düşünürken buradan gitme isteğiyle yanıp tutuştum. "Gidiyorum ben!"

"Bekle." dedi beni durdurarak. Telefonumu bana uzattı "O fotoğrafları Pamir'e gönder."

İstediği şeyle kaşlarım havaya kalktı "Arabanı çalacak!"

"İstediği bu değil mi?" dedi aklında bir plan varmış gibi "Yakalandığını söylersen sana inanmayabilir, ona istediğini ver."

Telefonu elinden alıp birkaç saniye sessizleştim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Derdi beni korumak mıydı? Bunun için arabasını mı feda edecekti? Sırf Pamir bana güvensin diye?

"Elimize koz geçti değerlendirmeyelim mi?" dedi beni şaşırtarak.

"Ne yapacaksın?"

"Polise aracın çalınacağının bilgisini vereceğim."

"Bu ne işe yarayacak, Pamir arabayı kendi çalacak değil. Bunu yanında çalışan aptallardan birine yaptıracak muhtemelen."

"O aptalların kolunda dövme olduğuna eminim. Pamir daha önce araba kaçakçılığından göz altına alınmış biri. Sence polisler onun çetesinin simgesini kolunda taşıyan aptallara inanır mı?"

Planını mantıklı bulurken onu onayladım. "Haklısın galiba."

"Fotoğrafları gönder şimdi." dedi telefonumu işaret ederek.

Dediğini yapıp Pamir'e çektiğim tüm fotoğrafları attım. Kısa bir süre sonra ondan mesaj geldi.

-Aferin. Başaracağını biliyordum. Yarın akşam konum atacağım yerde ol Maviş. Seni tebrik etmek istiyorum.

Ben mesajı okurken Barlas meraklı bir şekilde ekrana bakmaya çalışıyordu. "Ne diyor?"

"Yarın akşam beni yanına çağırıyor." diyerek telefonu cebime soktum. Dertlenmiştim. Onun yanına gitmek zulüm gibiydi.

"Gidecek misin?"

Sorusunu aptalca bulurken tersledim "Başka bir şansım var mı?"

"Var ama yapmıyorsun ki!"

Gözlerimi devirdim "Bu konuda daha fazla konuşmayacağım!" Tam arkamı dönmüş gidecekken dediği şeyle durdum.

"Babanı hiç gördün mü?"

Konusunun açılmış olması garibime giderken ona doğru döndüm. "O ne alaka şimdi?"

Bu konuyu boşa açmadığını biliyordum. Bir şeyler biliyor olmalıydı. Onu görmüş müydü yoksa?

"Pamir sana seni çeteye isteyenin baban olduğunu söylemedi mi?" deyince mideme büyük bir darbe yediğimi hissettim. Bunun sebebi Pamir'in bana yalan söylemesi değildi, beni çeteye isteyenin babam olmasıydı.

O buradaydı. Benden intikam istiyordu, kızından. Onun yüzünden karşılaşmıştım Pamir'le. Hayatıma onu sokan kan bağım olan biriydi. Kendisi bir belayken daha büyük bir belayı bana musallat etmişti. Ne olacaktı şimdi?

Barlas'ın sorusuna uzun bir süre cevap veremezken yutkunup kendime gelmeye çalıştım. "Hayır."

Pamir'in söylediği şey beni çeteye isteyenin Barlas olduğuydu. Niye böyle bir şey yapmıştı merak ediyordum? Amacı neydi? Babam olduğunu söyleyemese de beni çeteye birinin istediğini söylemek zorunda değildi. Barlas'la ne derdi vardı da beni ona daha da düşman etmeye çalışmıştı.

Gidip bunun hesabını sormak istiyordum ama yapamazdım. Bu tüm planı mahvederdi. Bekleyecektim ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapacaktım.

"Kulaksız'dan bunu öğrenince Cengiz abiyi dövdürenin de baban olduğunu anladım. O geri geldi!" dedi canı sıkılmış gibi.

Kafam önüme düşmüş Barlas'ın söylediği şeye içerlerken elleriyle kollarıma dokunduğunu hissettim. "Senin bir tane düşmanın yok Öykü, baban da senin düşmanın." dedi halime üzülmüş gibi "Pamir'e karşı birlikte savaşmayı kabul etmiyorsun. Bari babana karşı birlikte..."

"Hayır!" diyerek ellerini kolumdan ittim "Ben herkesle tek başıma savaşabilirim!"

Hiçbir şey yapamayacağımı bilsem bile onunla bir olamazdım. Pamir'den ve babamdan nasıl nefret ediyorsam aynı şekilde Barlas'tan da nefret ediyordum. Diğer ikisinden intikam almak için onunla birlik olup kendime ihanet edemezdim. Bu savaşta tek başımaydım. İnsan tek kaldığında daha cesur olabilirdi. Ben de olacaktım ve onları bitirmek için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Barlas'ın öfkeyle parlayan gözleri üzerimdeyken küçümseyerek konuştuğunu duydum. "Biri tehlikeli bir lider, öbürü intikam isteyen bir adam. Dediğin şeyi nasıl başaracağını merak ediyorum doğrusu!"

Sinirlenmeyi beklerken oldukça sakin olduğumu fark ettim. Hatta neredeyse gülecektim. "Biri de kalbimin eceli!"

Kendisinden bahsetmiş olmama şaşırmış gibiydi. Durgunlaştı. "Beni düşmanın olarak görmediğini söylemiştin."

"Seni düşman olarak gören ben değilim, kalbim." dedim ifadesizce "Sen en büyük zararı ona verdin. Karşıma düşman olarak kim geçerse geçsin hiç kimse seninle aynı kefede yer almayacak. Anlaman gereken şu; onlar benim düşmanım, sen kalbimin."

Aramızdan asla kopmayacak geçmişin bağları yine birbirine düğümlenmişti. Çözmeye çalışırken hep bir düğümle karşılaşıyorduk. Bu

daha ne kadar böyle devam edecekti bilmiyordum. Sanki bu konu hakkında ne kadar konuşsam da ondan hıncımı alamayacakmışım gibi hissediyordum.

O da bunun farkındaydı. Her fırsatta geçmişe gidiyor olmam artık sabrını taşırmış gibiydi. "İstediğin rahatlamaksa Öykü; bağır, çağır, vur, kır! İçindeki o nefreti at. Yoksa bu, içinde yük olarak kalacak."

Hiç konuşmayıp sussa daha iyiydi. Dedikleri kanıma dokunmuştu. Ben ne yaparsam yapayım ondan hırsımı alamayacağımı düşünürken o neler söylüyordu böyle? Dilimden çıkacak hangi kelime acıma son verirdi? Hangi cümle yaşadıklarımı anlatmaya yeterdi?

Nefes alışverişlerim hızlanırken kendime hakim olamadığımı fark ettim. Sanırım dilimi tutamayacaktım. "Bağırayım, çağırayım ve rahatlayayım öyle mi? Bu kadar kolay mı ya? Sen bana ne yaptığını görmüyor musun?"

"Görüyorum..." dedi başını hüzünle sallayarak "Ama sen bana ne yaptığını asla göremeyeceksin."

Sinirle öyle bir kahkaha attım ki delirdiğimi düşündüm. Barlas da öyle düşünüyor olmalıydı ki garip bakışlarla beni süzdü.

Kahkahalarıma ara verirken onu omuzlarından geri ittim. "Ne yaptım ben sana anlatsana biraz!" İtmemden etkilenmezken gözlerimin sinirden dolduğunu hissettim. Neredeyse ağlayacaktım. Sesim bile bir değişik çıkıyordu. "Dur ya da ben anlatayım eminim böylesi daha heyecanlı olur!" Konuşurken ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum. O kadar sıkmıştım ki tırnaklarım derimi delmişti. "Terk edildiğin için hastaneye düştün, yemeden içmeden kesildin, kimseyle konuşmadın, dışarı çıkmadın! Ayların terapistin yanında geçti! Eski fotoğraflara bakarken ağlamaktan gözlerin kan çanağına döndü! Annen ne kadar yalvarsa da yerini yurdunu sırf sevdiğini hatırlatıyor diye terk etmeyi hiç düşünmedin! Binlerce kez hiç açılmayacak telefonu aradın! Gittiğin her yerde onu gördün. Rüyalarında onu sayıkladın...

"Yeter!" dedi daha fazla dinlemeye tahammül edemiyormuş gibi. Gözlerime bakmıyordu. Ya da bakamıyordu. Bu yöntemle benden kaçmayı denedi.

Ardında nasıl bir enkaz bıraktığını duymak ona ağır gelmiş olmalıydı.

Gözlerim dolu doluyken sinirle burnumu çektim. "Neden? Sana yaşattıklarımı benim ağzımdan duymak zor mu geldi?"

Her fırsatta canını yakmak istiyordum. Benim yaşadıklarımın binde birini bile yaşayamazdı. Tek derdim ona bana ne yaptığını göstermekti. "Sen yokken ben bu evin önüne kaç kere geldim haberin var mı? Senin olmadığını bildiğim yere gelmek hep zor geliyordu bana. Ama bugün buraya gelirken anladım ki, senin olduğun yere gelmek daha zormuş!"

Şimdi gözlerime bakmaya başlamıştı. Hüzün ve merhamet doluydu bakışları.

"Sakın!" dedim kızgın bir şekilde uyararak "Bunları bana merhamet göster diye anlatmıyorum sana. Senden görmek isteyeceğim son şey bu olur herhalde!"

Aramızda asla kapanmayacak bir dava vardı. İki tarafta kendini haklı görüyorken kimse kimsenin acısını umursamazdı. O da öyle yapmıştı. Umursamamıştı. Acılarıma sadece acımıştı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Açtığında bakışlarındaki merhamet yok olmuştu. Yerine sinir sızmıştı. "Merhamet göstermemi istemiyorsun, yardım etmemi istemiyorsun! Benden ne istiyorsun Öykü?"

Bakışlarımı bakışlarından bir an olsun ayırmıyordum. Ona arkadaşımmış gibi ya da benim için herhangi biriymiş gibi bakmıyordum. Düşmanımmış gibi bakıyordum. İçimdeki nefreti, hırsı, intikam ateşini körüklüyordu cümleleri. "Hala anlamıyor musun? Senden hiçbir şey istemiyorum!"

Gözlerine hüzün düştü ama bu çok kısa sürdü. "Pekala, tamam!" dedi sinirle "Ama şunu bil. Yardıma ihtiyacın olduğunu görürsem yapmamı istemediğin şeyleri umursamam!"

Onu tanıyordum. Yapardı. Ne kadar uyarırsam uyarayım kendi bildiğini okuyacaktı. Benim söylediklerimle değil, başıma geleceklerle ilgileniyor olmalıydı.

Bıkkınca iç çektim "İstediğin şey nedir senin?"

Bir şey diyecek gibi olurken sustu. Düşündü ve hafif bir tebessümle konuştu "Kaktüsün çiçek açması."

Ortamı yumuşatmak istediğinden emindim. Belki de sarhoşluğundan kaynaklanan abes bir cümle çıkmıştı dudaklarından. Bugün bu kaçıncı oluyordu sayamamıştım bile.

Şu an birbirimize ne kadar yakın duruyor olsak da aslında aramızda dağlar, denizler, köprüler vardı. Kurulan hiçbir cümle aradaki o mübalağayı aşamazdı. "Üzgünüm, çiçek açmasını istediğin o kaktüs çoktan çürüdü!"

"Zannetmiyorum..." dedi kafasını hafifçe oynatarak "Çürüdüğünü zanneden o kaktüs, aslında büyüdü."

Tebessüm etme sırası artık bendeydi. Duygu değişimim o kadar ani gelişiyordu ki kendime şaşırıyordum. "Doğru. Yaşattıklarınla büyümemi sağladığın için teşekkür ederim."

"Ben de teşekkür ederim." dedi hiç beklemediğim bir cümle dizayn ederek.

"Ne için?"

"Yanımda olduğun için."

Söylediği şey beni yıllar öncesine götürmüştü. Aynı cümle bana aşıkken de dudaklarından dökülmüştü. Tıpkı o zamanki gibi içten söylüyor gibiydi bunu. O kadar garip hissetmiştim ki sanki onca şey yaşanmamıştı da hala eskisi gibi birlikte gibiydik. Bir cümle bile insanı geçmişe götürebiliyordu. Tamam, bunu anlayabilirdim de bir cümlenin eskiden yaşattığı hissi şu an yaşatması... Bu çok anlamsızdı. Barlas'ın bana acıdığını biliyordum. Belki de bende ona acıyordum ve şu an o yüzden böyle garip hissediyordum.

Kendime sinirlendim. Yalnız değildi o. Öyle olsa bile kimseye ihtiyaç duymazdı. Öyleyse bana niye teşekkür ediyordu?

"Ben senin yanında değilim!" diye çıkışınca küçük bir adımla dibime girdi. Boy mesafesinden sebep bana yukarıdan bakıyordu. "Buradasın işte,

yanımdasın." deyip elini belime yerleştirdi.

Kan yanaklarıma hücum etti o an. Ne yaptığının farkında mıydı? Karşımdakinin Barlas olduğuna şüphe ettim. Yaptıklarının bir sebebi olmalıydı. Bana bakarken gözbebeklerinin büyüdüğünü görüyordum. Onun sessizliği de odanın sessizliği gibi beni germeye başlamıştı. Kıpırdayamadım. Elini üzerimden çekemedim. Aramızda her ne varsa birbirimize çekilmemizi sağlıyordu. Bunu onun da istediğini sanmıyordum. Bizim bitmiş bir hikayemiz vardı ama bu bitmiş bir hikayenin anlamsızlığı olamazdı. Nefesi yüzüme çarparken fark ettiğim şey bu hikayenin bitmiş değil, yarım kalmış olmasıydı.

O yanımdayken yılları tek bir güne sığdırıyordum. Bana yaşattıkları gözlerimin önünden geçiyordu. Nefret doldukça doluyordum ama bu ondan kaçmama yetmiyordu. Kendisi olmasa da gölgesi peşimdeydi. O yıllardır anılarımdaydı, rüyalarımdaydı. Şimdi kanlı canlı karşımda durup bana yakınlaşıyordu. Neden?

Artık tüm gerçeği biliyordu. Kulaksız gelmeden önce beni öpmesinin sebebi beni sinirlendirmek ve her şeyi ona anlatmamı istemesiydi. Kendisi bunu açıklamış olmasa da öyle olduğunu biliyordum. Onun gözünde ben ona ihanet etmiş biriydim. Bana bile isteye yanaşmazdı. Sarhoş olsa bile bunu yapmazdı.

Beni görmek istemediğinden emindim. Ben de meraklısı değildim ama kader bir şekilde bizi birbirimize doğru itiyordu. Neydi sebebi? Bu şekilde yapıp kader de mi bizden intikam alıyordu yoksa?

Nefesimi tutmuş kendimi sıkarken fısıldayarak konuşabildim. "Az önceki yakınlaşmanın sebebini anlayabiliyorum. Her şeyi biliyordun ve sana açıklayayım istiyordun ama şimdikinin sebebini anlayamıyorum."

Belimdeki eli sırtıma tırmanırken yanağını kafama yasladı. "İnan bana ben de anlayamıyorum."

Yutkundum. Doğruyu söylüyor olabilir miydi? Belki de oynuyordu. İyi de bunun nasıl bir sebebi olabilirdi ki? Bana yakınlaşmak ona ne kazandıracaktı?

"Ayılman gerekiyor!"

"Ne yaptığımın farkındayım." dedi fısıldayarak.

Onun yanındayken kalp atışlarımdan nefret ediyordum. Onun yanındayken nefesimi tutmaktan nefret ediyordum. Onun yanındayken kaskatı kesilmekten nefret ediyordum. Silkinip kendime geldim. Her ne yapmaya çalışıyorsa katlanabilirdim ama yapmayacaktım. Buna bir son vermeliydi. Bizim birbirimize bakıyor olmamız bile saçmalıkken bu kadar yakın durmamız...Öfkeyle onu geri ittim" "O zaman kendine gel Karaman!"

"Barlas!" dedi beni düzelterek.

Soyadıyla seslenmek hoşuma gitmişti. Belki de bu onu sinirlendirdiği için hoşuma gidiyordu. İnadına yapar gibi dümdüz bir şekilde suratına baktım. Söylediği şeyi umursamadığımı görsün istiyordum.

"Duymak istiyorum." dedi ben sessiz kalırken. "Adımı söylemeden bu evden çıkış yok sana!"

Gözlerim kısılmıştı. "Adın ağzımdan çıkmıyor."

Onu sinirlendirmek istediğimin farkındaydı. Belki de o da bu yüzden beni sinirlendirecek bir şey söyledi. "Yüreğinden de çıkmıyor gibi."

Buna kendi inanıyor muydu acaba? Oyununa gelmek istemiyordum ama beni nereden vuracağını iyi biliyordu. "Sana karşı en ufak bir şey hissetmiyorum. Böyle bir şey hissediyor olsaydım eğer..."

Güldü "Ne yapardın, intihar mı ederdin?"

Bu cümlesi beni yine geçmişe götürmüştü. Beni ilk öptüğünde benim ona kurduğum cümleydi bu. Zaten o da eminim ki bu yüzden bu cümleyi seçmişti. Geçmişi yaşayayım istiyordu. Böyle yaparak eline ne geçecekti? Ona karşı sadece öfke hissettiğimi biliyordu. O zaman niye saçmalıyordu?

"Seni hiçbir şeye inandırmak zorunda değilim!"

"Beni inandırma, kendini kandırma yeter." dedi beni kızdırarak. İşte bu bardağı taşıran son cümle olmuştu. Yapacaklarım beni bile korkutuyordu artık. Ben eskisi gibi değildim, öfkem beni saldırganlaştırıyordu. İçimde yine kargaşa vardı.

Gözlerim yere kayınca eğilip kırdığım şişelerden bir parça aldım ve öfkeyle Barlas'a baktım. Karşısında onu seven, aşık olan Öykü yoktu. Nefret eden biri vardı. Bunu görmeliydi artık. Görmeliydi ki söylediği şeylerin yanlış olduğunu anlamalıydı.

"Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınca. Kolunu tuttum. "Eskiden sana kıyamazdım...." Ellerimin titreyeceğini düşünüyordum ama kendime hakim olmayı başarmıştım "Bak şimdi kıyabiliyorum!" deyip koluna çizik attım. "Sence kendimi mi kandırıyorum?"

Şok olmuş bir halde kanayan koluna bakarken nefretle konuşmaya devam ettim. "O defter benim için çoktan kapandı Lider. Bir daha da asla açılmayacak!" Kolunu sertçe bıraktım "Bu da verdiğim karara attığım imza olsun!"

Donuk bir ifadeyle bana bakarken hızla orayı terk ettim. Yarası umurumda değildi. Derin olup olmadığıyla ilgilenmedim bile. İlgilendiğim şey bana karşı kurulmuş cümleydi. Beni ne kadar sinirlendirmek istese de böyle bir şey demeye hakkı yoktu. Kendi de görmüştü zaten nefretimi. Bir daha bana öyle bir cümle kuracak cesareti bulamazdı.

Öfkem yatışmış bir şekilde eve gelince salona annenim yanına gittim. Televizyon izliyordu. Beni fark edince kumandayla televizyonun sesini kıstı "Geldin mi kızım?"

Ona bakarken içim sıkıntıyla dolmuştu. "Anne biraz konuşalım mı?"

"Bir şey mi oldu?" dedi korkuyla. Yüzümün aldığı şekli merak ediyordum. Sanırım kötü görünüyordum.

"Hayır, hayır." diyerek yanına oturdum. Barlas'la konuşmamızdan sonra kapıya o gülleri bırakanın babam olduğuna artık emin olmuştum. Devran dönecek yazısı da ona aitti. Bu benden intikam istediğini açıkça belli

ediyordu. O İstanbul'daydı. Falcıdan çıktığım gün onu görmüştüm. Benzettiğimi düşünüyordum ama artık emindim. Buradaydı, yanı başımızda!

Ona karşı savaşırsam asla üzülmezdim ama annem üzülecekti. Babama karşı içinde ne hissediyordu bilemezdim. Dileğim Cengiz abiye karşı bir şeyler hissediyor olmasıydı. Unutulmayan bir aşkı yalnızca başka bir aşk unuttururdu. Kötü şeyler olacaktı ve bunun sonunda ona hala değer verdiği için üzülen sadece annem olacaktı.

Kafam önüme eğik duruyordu. Gözlerine bakmak istememiştim çünkü utanabilirdi. "Cengiz abiye karşı bir şeyler hissediyor musun anne?"

Sorumdan rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdadı "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Bunu bilmem gerekiyor."

Cıkcıkladı. Birden tepesi atmıştı "Öykü saçmalama ve beni sinirlendirecek sorular sorma!"

"Seni öptüğünü gördüm." dedim yüzüne bakarak. Sorularımdan kaçsın istemiyordum. Ne hissediyorsa söylemeliydi. Dediğim şeyle afalladı. Bir süre bir şey diyemedi. Belki de o esnada ne diyeceğini düşünüyordu. "Ol-olmaması gereken bir şeydi bu."

Elini tuttum. Ona yalvaran gözlerle bakıyordum. Birlikte olmalarını ne kadar istediğimi belli etmek istiyordum. "Cengiz abi senin için doğru bir seçim anne."

Gözlerini kapatıp öfkeyle soludu "Cengiz benim için bir seçim değil!"

"Anne..."

Gözlerini tekrar açıp konuşmama izin vermedi. "Öykü Cengiz'le aramızda bir şey yok. Olmayacak da. Ben onun gibi bir adama karşı hiçbir şey hissetmem!"

"Onun gibi derken?" dedim anlamayarak.

"Anladın sen." deyip ekrana doğru döndü ve kumandayı eline alıp televizyonun sesini açtı. Barlas'ın abisi olduğu içindi bu tavırları. Ondan uzak durması, onu istememesi hep bu yüzdendi.

"Hayır anne anlamadım, anlamayacağım da." dedim sinirle yanından kalkarak. Bir şey demedi. Sessizliğinin sebebi bu konu hakkında daha fazla konuşmak istememesiydi. Hızla odama geçtim. Ne yaparsam yapayım anneme Cengiz abiyi sevdiremiyordum. Biz de kaldığı süre zarfı boyunca aralarında bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama yoktu işte. Elde vardı sıfır!

Oflayıp yatağıma oturdum. Önce hangi düşmanımla uğraşacağımı düşünüyordum. En zoru Pamir'di. Yatağımın kenarında duran komodinimin çekmecesinden flash belleği çıkardım. Pamir'i bitirecek görüntüler bu bellekteydi. Bu yedek olanıydı. Ne olur ne olmaz diye görüntüleri iki belleğe kaydettirmiştim.

Biri dolabımdaydı. Belki bunu da benim saklamam gerekiyordu ama bir şey yapacaksam doğru yapmalıydım. İkisini de aynı evde saklamak saçmalık olurdu. Biri başka bir yerde durmalıydı. Ya da başka bir kişide. Düşündüm. Benim için kim bu belleği saklayabilirdi. Bizimkilerden biri olmazdı. Kimsenin başını belaya sokamazdım. Hem bunu yapsam bile kim sorgusuz sualsiz bu belleği saklardı ki?

Ayağa kalkıp elimdeki bellekle birlikte odamda volta atmaya başladım. Oflamalarım bitmiyordu. Penceremin yanına yaklaştığımda perdeyi aralayıp dışarıyı seyrettim.

Kar yağmaya başlamıştı. Güzel görüntü beni rahatlatmaya başlarken çaprazımızda kalan evin önünde birinin beni izlediğini fark ettim. Onu daha önce de görmüştüm. Beste. Yine hayal görüyor olduğumu zannettim ama bu zihnimin bir oyunu değildi. O gerçekten de buradaydı. Elini kaldırıp beni çağırdı.

Hızla penceremin önünden çekildim. Delirmiş olabilir miydim? Yoksa Pamir'in oyunlarından biri miydi bu? Psikolojimle mi oynuyordu? Neler oluyordu Allah aşkına? Ölmüş biri nasıl dışarıda olabilirdi?

Odamdan çıkıp montumu giydim ve neler olduğuna bakmak için dışarı çıktım. Korkuyordum ama kafayı yemek istemiyorsam gidip onun gerçek olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Kapıyı açıp dışarı baktığımda aynı yerde beklediğini gördüm. Yanına doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyordu. Gerçek miydi bu? Beste cidden orada mıydı?

Ben ona daha çok yaklaşırken arkasını dönüp yürümeye başladı. Takip ettim. Adımları hızlıydı. Ben de hızlandım. Kalbim duracak gibiydi. Belki de şu an bir ruhu takip ediyordum. Yok, ben kesin delirmiştim! Sanırım karşımda Beste'ye benzettiğim biri vardı ve şu an onu takip ediyordum. Ama beni çağırmıştı, görmüştüm. O Beste'ydi.

Yürürken ara sıra arkasına bakıp gelip gelmediğimi kontrol ediyordu. Epey bir yol yürümüştük. Beni nereye götürdüğünü merak ediyordum.

Bir süre sonra içi boş bir dükkanın önünde durdu. Bana baktı ve içeri girdi. Işık yanmıyordu. Yavaş adımlarla oraya doğru yürüdüm. Girip girmeme konusunda kararsızdım. Bu Pamir'in bir oyunuysa eğer ona çok kızacağım kesindi. Korkum en üst raddedeydi. Derin bir nefes aldım. Dükkanın önüne gelince bir cesaret kendimi içeri attım.

Beste karşımdaydı. İçeride hiç ışık yoktu ama sokak lambasının ışığı onu görmem için yeterli miktarda buraya vuruyordu.

"Merhaba Öykü."

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Yaşıyordu! "Beste.." dedim zoraki çıkan sesimle. Bu olanlara inanamıyordum "Yaşıyorsun!"

Kafasını oynattı "Evet, yaşıyorum."

Mutluluktan gözlerim dolmuştu. Onun benim yüzümden öldüğünü düşündüğüm için günlerdir vicdan azabı çekmiştim. Bir yanım sevinçten havalara uçmak üzereydi ama diğer yanım şaşkınlıktan konuşamayacak haldeydi. İyi görünüyordu. Bir sorunu yoktu. Ben sadece bunun nasıl olduğunu düşünüyordum "Pamir seni öldürmüştü ama, bunu gördüm!"

"Hayır öldürmedi, öyle zannetmeni istedi!" dedi tırsmış gibi. Gergin olduğunu görebiliyordum. Çekik gözleri kocaman olmuştu. Konuşurken dükkanın girişine bakıp duruyordu. Birinin onu görmesinden korkuyordu sanırım.

"Neden?" dedim merakla.

Beni yanıtsız bırakmadı. "Benim yerime seni çeteye almak için." Bir kez daha dükkanın girişine baktı. Kısık sesle konuşuyordu. "Onu ihbar eden kendisiydi. Sana senin yaptığını söyleyerek oyun oynadı. Beni öldürmüş gibi yaptı ve seni çeteye aldı."

Hem şaşkın hem sinirliydim. Demek her şey bir oyundu. Ben onun mekanını kimin ihbar ettiğini düşünürken o kendini ihbar edecek kadar tehlikeliydi. Kabul etmeliydim ki iyi oyun oynamıştı. Çeteye beni bu yolla almış, aldıktan sonra da hiçbir şey söylememişti. Boş yere vicdan azabı çekmemi sağlamıştı.

"Çeteden çıkardı beni ve sen görme diye şehri terk etmem için yığınla para verdi bana. Henüz gitmedim. Sen gerçeği öğrenmeden bunu yapamazdım." dedi hiçbir şey saklama gereği duymadan. Bunu neden yaptığını bile bilmiyordum. Belki de o da onu öldü sandığım için vicdan azabı çekmişti ve bana kendini göstermişti. İyi bir kız olduğunu biliyordum. Sevindiğim şey artık Pamir'in çetesinde olmayacak olmasıydı.

"Neden daha önce gelmedin?"

Sorumla yüzü düştü. "Geldim ama korktum. Yapamadım. Pamir abi bunu duyarsa..." Gözleri yine dükkan kapısına kaydı. Korkusunun geçmeyeceğini anladığım için ona yaklaşıp elini tuttum. "Duymayacak!"

Ona dokunuyor olmak bile çok güzeldi. Yaşadığına hala inanamıyordum. İsteseydi bana hiçbir şey söylemeden bu şehri terk edebilirdi ama o bunu yapmamıştı. Pamir'e rağmen yapmamıştı. "Gerçeği öğrenmemi sağladığın için teşekkür ederim Beste."

Benim için endişelendiği gözlerinden belli oluyordu "Dikkat et, o çok tehlikeli biri!"

"Ederim." dedim ona sıkıca sarılarak. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemediğim için onu daha fazla tutmadım ve vedalaşıp eve doğru yürüdüm.

Adi pislik, bunu da yapmıştı! Her seferinde yaptıklarıyla beni şaşırtmayı başarıyordu. Böyle bir şeyi bana nasıl reva görürdü? Beni ihanetle suçlamıştı. Gözümün içine baka baka benimle oynamıştı. Ona olan nefretim artık farklı boyutlardaydı. Bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacaktım bilmiyordum.

Yanındayken önceden olduğundan daha gergin olacaktım. Yine de bir şey belli etmemeliydim. Yedek belleği birine vermenin zamanı gelmişti artık. Pamir'i bitirecek tek kanıt elimdeyken bunu saklamayı iyi bilmeliydim.

Şu an gidip polise teslim etmem saçmalık olabilirdi. Pamir'in gelecekle ilgili ne planladığını bilmiyordum. Eğer işime yararsa bunu o planlarından birini bozmak için kullanabilirdim.

Yürürken belleği kimin saklayabileceğini düşündüm. Pamir'in yanımda görmediği biri olmalıydı. Üniversiteden arkadaşlarım olabileceğini düşündüm ama ters bir olasılıkta Pamir'in bizimkilerden sonra onlardan şüpheleneceği kesindi. Cengiz abi olabileceğini düşündüm ama Pamir onunla da bir bağlantım olduğunu anlardı.

Kim olabilirdi, kim? Yol boyu bunu düşünmüştüm. Tam evime yaklaştığım sırada gözlerim onun evine kaydı. Demir'in. Belleği saklayabileceğini düşünüyordum. Pamir onu tanımıyordu. Tanısa bile benim tanıdığımı bilmiyordu. Hiçbir bağlantımın olmadığını bildiği birinden belleği aramaya kalkmazdı.

Bu belleği kesinlikle Demir'e vermeliydim. Benimki kaybolabilirdi. Başına bir şey gelebilirdi. Pamir benden şüphe edip evimi arayabilirdi. Yedek bellek Demir'de olursa kendimi garantiye alırdım.

Yapar mıydı acaba? Bir ton soru soracağı kesindi ama ona bir şeyler uydurmak zor olmazdı. Meraktan gizli gizli içindeki dosyaya bakmak isteyeceğini biliyordum ama şifreliydi. Kendisi bu konularda iyi olmadığı için şifreyi kırmakla uğraşmazdı. Şu an en iyi seçim Demir gibi

görünüyordu. Arabası buradaydı. Umarım kendi de evdedir diye düşünüp evine doğru adımladım.

Kapısının önünde durunca ziline bastım. Tabii ki ilk sefer de açan olmadı. Eğer içerideyse birkaç kere zile basmam gerektiğini biliyordum. Gözlerimi devirip peş peşe zile bastım. Kapının ardından bir ses duyuldu. "Kim o?"

Dediği şeyle gülecek gibi oldum. Bir çete lideri Kim o der miydi ya? Bu çocuk beni öldürecekti. İnadına yaptığını biliyordum. Eminim benim geldiğimi biliyordu

"Benim, Öykü." dedim bir cevap vermem gerektiğini düşünerek. Yoksa kapının önünde oyalayıp duracaktı beni.

"Öyküüüüü!" dedi heyecanla kapıyı açarak. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi ama sonra bir anda suratı düştü "Ne var, niye geldin?"

Anlaşılan yine modundaydı. Beni sinir etmeden buradan gidebilmeyi diliyordum. Tam ağzımı açmış bir şey diyecekken cıkcıklayarak beni susturdu. "Söylemene gerek yok, anladım ben. Eh tabii özledin beni. Haklısın şu sıralar seni biraz boşladım. İşlerim çok yoğun da."

Bir kez daha gözlerimi devirdim. "Demir hiç seni çekemeyeceğim için kısa keseceğim. Bunu saklaman gerekiyor." dedim elimdeki yeşil renkli belleği ona uzatarak.

"Ne bu?" deyip belleği elimden aldı.

"Neye benziyor?"

İnceliyordu "Bir çeşit kornişon turşusuna."

Öfkeyle yüzüne baktım. Başlamıştı işte beni sinirlendirmeye. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bir şey demeden belleği incelemeye devam ediyordu. Kafası karışmış gibiydi

"İçinde benim için önemli bir şey var." dedim bana yardım etmesini umarak.

"Benim için de mi önemli?" dedi şaşkınca

"Hayır."

"O zaman niye saklıyorum?"

"Bana iyilik olsun diye."

"İyilik..." dedi düşünmüş gibi yaparak "Tanıdık geliyor gibi ama çıkaramadım."

Beni uğraştıracağı belliydi. "Bir kez olsun bana yardım edemez misin Demir?"

"Karşılığı ne olacak?"

Elbette bir karşılık bekleyeceği kesindi. Onu nasıl ikna edebileceğimi biliyordum. "Simay hakkında bilgi vereceğim sana."

Hemen ciddileşti "Ne zamana kadar saklayacağım?"

"Ben tamam diyene kadar."

"O zaman bilgiyi alayım."

"Hayır, sana güvenemem. Bilgiyi aldıktan sonra belleği saklayacağını nereden bileceğim?"

Buruk bir şekilde kafasını salladı "Senin bana hiç güvenin kalmamış."

"Var mıydı ki?"

Umursamazca belleğe baktı. "Baksana, bunu neden ben saklıyorum? İçinde kötü bir şey mi var yoksa?"

"Kötü bir şey yok, benim için önemli bir şey var. Kimsenin senin kadar iyi saklayamayacağını düşündüm."

Konuşurken gülüyordu "Barlas'a verseydin, o bir şeyleri saklama konusuna benden daha iyidir. Baksana kaç sene oldu Simay'ı hala bulamadım."

Yapmacık bir şekilde ben de güldüm. Suyuna gitmeye çalışıyordum.

"Neyse tutma beni, içeride çetemle önemli bir şey konuşuyorum." dedi acelesi varmış gibi.

"İyi sakla." dedim tembihleyerek.

"Bellek pahalı bir şeye benziyor, iyi para ederse satarım umurumda olmaz." deyince gözlerim kocaman oldu "Demirrr!"

"Tamam be ne değerli belleğin varmış, sanki içinde cinayete dair kanıt var. Bu ne celal!" deyince kelimeler boğazımda bir yumruya neden oldu. Pes, içinde ne olduğunu tahmin et desem bu kadar başarılı tahminde bulunamazdı.

Yüz halimden bir şeyim olduğunu hemen fark etti. "Ne oldu?"

Silkinip kendime geldim "Hiç, üşüdüm biraz.

Alayla güldü "Eve davet ederdim ama misafirlerim var başka zaman artık. Kardan kadın olmadan dön evine hadi, yeterince oyaladın beni."

Tam bir şey diyecekken suratıma kapıyı kapattı. Ona güvenmekle doğru mu yapıyordum bilmiyordum ama başka şansım yoktu. Simay için dediğimi yapar diye düşünüyordum.

Gerçekten üşümeye başladığımı hissederken arkama dönüp eve doğru yürüdüm. O sırada Kulaksız'ın arabayla bizim evin önünde durduğunu gördüm. Pamir'in emrini yerine getirmeye devam ediyordu. Birbirimize bakıyorduk. Ona acıdığımı fark ettim. Benim gibi istemeden Pamir'in yanında duruyordu.

Onun yanındayken ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordum. Yine de her şeye rağmen başarılı bir duruş sergiliyordu. Ona karşı gerçekten de sadık rolünü iyi oynuyordu. Pamir'i bitirmek istiyorsam ben de iyi

oynamalıydım. Günü geldiğinde tepetaklak olacaktı. Her şeyin bir bedeli vardı ve Pamir de bu bedeli ödeyecekti!

***

Ertesi gün bizimkilerle Samet'le Öznur'un kabrine gitmiştik. Barlas, Çetin ve Ali yoktu. Daha sonra geleceklerini söylemişlerdi. Kabristanda hepimiz perişan haldeydik. En çok ağlayan Aysun olmuştu. Onu yatıştırmak zor olurken Ateş'in fikriyle hep birlikte onların evine gittik.

Bade yüzümün aldığı şekilden bir şey olduğunu anlamıştı. Onlara beni çeteye isteyenin Barlas olduğuna artık inanmadığımı söylemiştim. Kulaksız konusunu anlatmamıştım. Barlas gece bunu kimseye söylememem gerektiğini söyleyen bir mesaj yazmıştı. Bunu Kulaksız'ın istediğini ve onun güvenliği için aramızda bir sır olarak kalması gerektiğini de eklemişti. Ben de dediğini yapıyordum. Barlas, Pamir tarafından arabasının çalacağını da kimseye söylememişti galiba. Hiç kimse bununla ilgili konuşmamıştı. Onlar bir şey demeyince ben de hiçbir şey anlatmamıştım.

Akşam olunca hazırlanmak için eve döndüm. Tam giyinirken Pamir'den mesaj gelmişti.

-Gelirken dövmeni gizle.

Konumu da atmıştı. Dövmemi gizlememi istemesinin sebebini anlamazken dediğini yaptım ve bir kapatıcı yardımıyla anka kuşu dövmemin üzerini örttüm.

Evden çıkmadan önce Barlas'a bugün arabayı çalabileceklerini söyleyen kısa bir mesaj attım. Bu işi ne zaman yapacağını bilmediğimiz için hazırlıklı olmalıydık. Pamir beklemezdi.

Kısa sürede hazırlandıktan sonra evden çıkıp Kulaksız'ın arabasına oturdum. Her zaman arkada otururdum ama bu sefer yanındaki koltukta oturmayı tercih etmiştim.

Annem bugün nöbetçi olduğu için rahattım. Çıkarken ondan izin almamı gerektirecek bir durum yoktu. İstediğim saatte de eve dönebilirdim. Pamir

beni yine ne için çağırıyordu bilmiyordum ama yanında çok kalmamayı umuyordum.

"Şuraya gideceğiz."

Kulaksız'a Pamir'in attığı konumu gösterirken beni onayladığını duydum "Tabii ki efendim."

"Bana efendim demene gerek yok." dedim gülümseyerek "Sırdaş olduk biz. Bir amacımız var. Yakın olmak zorundayız."

Gülümseyerek beni onayladı "Nasıl istersen."

Bugüne kadar Pamir'in adamı olduğunu bilsem de Kulaksız'a karşı hiç kötü bir şey hissetmemiştim. Onunla yakın olmak güzel olacaktı. Çetede Pamir'den nefret eden birini daha görmek inanılmazdı!

"Onun yanında olmak zor gelmiyor mu?"

Arabayı çalıştırıp bizi buradan götürürken dertli dertli iç çekti "Katlanmak zorundayım."

Benim gibiydi yani. Ah, onu en iyi ben anlayabilirdim "Neden intikamını tek başına almak istemedin?" Bu konuda Barlas'ı seçmiş olması merakımı uyandırmıştı.

"Yapamazdım." dedi kaşlarını çatarak "Barlas Bey güçlü bir lider. Pamir'in hakkından gelecektir."

"İhanetini anlar diye hiç mi korkmuyorsun?" dedim tüm dikkatimi ona vererek. Benim gibi birinin düşüncelerini bilmek güzel olacaktı.

Derin bir nefes aldığını gördüm. Yüzü her şeyi belli ediyordu aslında ama güçlü duruşu bunu saklıyordu. "Elbette korkuyorum. Ama o da ihanet etmemden korkuyor. Biliyorsun güvendiği kişi sayısı çok az. Bu yüzden bana diğer üyelerden daha fazla değer veriyor. Bu da onun yanında kalmamı kolaylaştırıyor."

İntikam duygusunun nasıl bir şey olduğunu bilirken samimi bir duyguyla konuştum "Umarım intikamını alırsın."

Bana baktı "Umarım sen de alırsın."

"Alacağım!" dedim büyük bir inançla. Sonra önüme bakıp sırtımı koltuğa yasladım. Pamir zeki biriydi ama korkaktı. Bunu gizlemeyi iyi bilse de gerçek bundan ibaretti. Zeki birini yenmek zor olabilirdi ama korkak birini...Pamir eninde sonunda yenilecekti. Bunu bilmek bile bana zevk veriyordu.

Kulaksız beni Pamir'in istediği yere getirince gergin olduğumu fark ettim. Issız bir yerdeydik. Etrafta hiç yapı yoktu. Koruluk gibi bir yerde duruyorduk. Etraf üç araba farı sayesinde biraz da olsa aydınlanıyordu.

Araçtan inip Pamir'e doğru yürürken birkaç adamıyla burada olduğunu gördüm. Gaye'de buradaydı. Her zamanki gibi güzel ama bir o kadar da tehlikeli görünüyordu. Beni gördüğüne hoşnutsuz olduğu her halinden belli oluyordu. Üzerinde mini bir etek ve kaban vardı. Hava çok soğuktu. Dün biraz kar yağmıştı ama bugün kar yoktu. Yine de Gaye'nin bu havada çıplak bacaklarının üzerine giydiği kısacık etekle dışarıda duruyor olması inanılmazdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakarken onu umursamadan yürümeye devam ettim.

"Maviş!"

Pamir ellerini kabanının cebine sokmuş mutlu bir ifadeyle bana bakıyordu "Hoş geldin!"

Duyduklarımdan sonra onu görmek iğrenç bir duyguydu. İfadesiz kalmalıydım. Kulaksız bunu başarabiliyordu, ben de yapabilirdim.

Hiçbir şey demeden karşısında dururken kolumu tutup kabanımın kolunu yukarı sıyırdı ve üzerini kapattığım dövmeme baktı.

Bunu ne için istediğini bilmiyordum ve umursamıyordum da. Dediğini yapıp buraya dövmemi kapatarak gelmiştim. Kolumu tutmasından rahatsız olurken hemen çektim "Fazla vaktim yok."

"Bir yere mi gideceksin?" dedi merakla.

"Annem evde bekliyor."

Kulaksız'a kaydı bakışları. Sanırım doğru deyip demediğimi ondan öğrenecekti.

Gözlerim Kulaksız'ın üzerinde olmadığı için ona bakışlarıyla ne demişti bilmiyordum ama Pamir bana tehlikeli bir bakış atmadığına göre beni onaylamıştı.

"O halde ona geç geleceğini söyle." dedi beni sınar gibi

"Yapamam!"

Ona karşı gelmek bile büyük cesaret gerektirirdi. Normalde olsa bunu yapabilir miydim bilmiyordum ama ona olan nefretim büyük bir kıvamda olduğu için cesaret damarım kabarmıştı, susamıyordum.

Hoşuna gitmediğini görebiliyordum. Yine de kızmış gibi değildi. "Sen çetemdesin Öykü, istediğim zaman yanımda olmak zorundasın." dedi yine beni sınar gibi.

Bir tepki vermemi istiyordu herhalde. Söylediklerini gözümün içine baka baka söylemesi de bir garipti. "Yanındayım işte." dedim sakince.

Kafasını biraz yana eğip dikkatle yüzüme baktı "Sana yaptırdığım şey için benden nefret mi ediyorsun yoksa?"

İnkar edesim gelmiyordu. İfadesiz durmaya çalışsam da beceremiyordum herhalde. Bu yüzden konu hakkında yorum yapmadım. "Yapacağın hırsızlığa ortak olmuş sayılırım!"

Güldü. Gaye de gülüyordu. Eminim tek derdi beni sinirlendirmekti. Ortada gülünecek bir şey görmüyordum çünkü.

"Eski sevgilinden intikam alıyormuşsun gibi düşün." dedi Pamir alay edercesine.

"Onunla sorunun ne senin?"

Sorumla yüzü donuklaştı. "Onunla sorunu olan sensin."

"Ben onunla savaşmıyorum ama."

Ona iftira atmıştı. Beni kandırıp ona öfke duymama neden olmuştu. Bunları sırf Barlas da onun gibi lider diye yapıyor olamazdı. Başka bir şey vardı. Ve bu her neyse Pamir'in hiç hoşuna gitmiyordu.

Konunun Barlas'tan açılmış olması keyifli halini bir anda keyifsizleştirmişti "Neden savaşmıyorsun, seni terk eden biriyle savaşıyor olman gerekmez mi?"

Omzumu silktim "Geçmiş geçmişte kaldı, umurumda değil benim!"

İnanmadığı aşikardı ama dudaklarını büktü "İmpressive!"

"Etkileyici olan nedir?" dedim anlamsızca

"Umurunda olmaması." diyerek gülümsedi ve kafasını arkasına döndürdü. "Gaye gelsene yanımıza." İki üç adım kadar arkada olan Gaye özgüvenli bir şekilde Pamir'in yanına doğru yürüdü

"Nasıl, güzel görünüyor değil mi?"

Pamir yanında duran Gaye'yi hayranlıkla süzüyordu. "Sence Barlas'ı etkileyebilir mi?"

İkisi de birbirine bakarken, ben dudaklarım şaşkınlıktan aralanmış bir şekilde Pamir'e bakıyordum. "Ne için yapacak bunu?"

Bana çevirdi kafasını. Bakışlarındaki eğlence arzusunu görebiliyordum "Arabası çalınırken Barlas'ı birinin oyalaması gerekiyordu, ben de Gaye'yi seçtim."

"Sevgilini?" dedim inanamayarak.

Gaye'ye baktı tekrar. Onu bir kez daha süzdü "İşini en iyi yapan o." Sonra bana çevirdi bakışlarını "Seni mi seçmemi isterdin?" Cevap beklemedi "Ama her işe seni koşturamam. Senin sayende anahtarın kopyasını çıkardık, bizim için büyük iş başardın."

Gaye'ye baktım. Bu işe gönüllü görünmüyordu. Pamir'in onu tehdit ettiği belliydi. Şimdi Pamir'in Barlas için planı beli olmuştu. Neyse ki Gaye'yi tehlikeli bir iş için kullanmıyordu. Gerçi plan ne olursa olsun Barlas'ın Gaye'den haberi vardı. Hiçbir türlü yem olmayacağını biliyordum.

"Barlas Gaye'den etkilenmez." dedim açık açık. O sırada Gaye'yi süzüyordum. "Böyle kızların onun ilgisini çekeceğini sanmıyorum."

Bana saldırır zannediyordum ama sadece kötü kötü baktı. Sesini bile çıkarmadı. Pamir ise ona güvendiğini sözleriyle belli ediyordu "Gaye işinde iyidir."

"Fark etmez."

Pamir Gaye'nin elini tutup bir öpücük kondurdu ve onu etrafında döndürdü "Şu güzelliğe bir baksana. Buna hangi erkek karşı koyar?"

Gaye'nin egosu tavan görünüyordu ama yüzü hiç gülmüyordu. İlgimi çekmişti.

"Hiç sordun mu Gaye'ye bunu istiyor mu diye?"

Sorumla Gaye'nin elini bıraktı. Otoriter bir şekilde konuşuyordu "Benim istemem yeterli."

Ben tepkisiz kalırken o Gaye'ye baktı. "Sen gidebilirsin artık."

Gaye onu kafasıyla onaylayıp çeteden biriyle arabaya doğru yürüdü. Pamir'in gözü Gaye'nin üzerindeydi. "Eğer onu yatağa atmayı başarırsan seni ödüllendireceğim Gaye."

Arkama bakmadığım için Gaye'nin buna ne tepki verdiğini görmüyordum ama Pamir'in haline şaşırıyordum. Kız arkadaşının başkasıyla birlikte olmasını mı istiyordu? Gaye neydi, bir eşya mı? Bu adamın kız arkadaşına

davranışları benim bile onuruma dokunuyordu artık. Gaye neden sesini çıkarmıyordu?

Hem Pamir neden onunla birlikte olsun istiyordu ki? Amaç Barlas'ı oyalamak değil miydi? Gaye buradan uzaklaşırken gözlerimi Pamir'den ayırmıyordum. "Sadece onu oyalaması yeterli değil mi?"

"Yeterli."

"O zaman ona neden böyle bir şey yaptırıyorsun?"

Bir dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı "Karaman'ın da Gaye'yi reddedemeyeceğini gör diye."

Belli ki benim Barlas için dediğim şeye kadar böyle bir düşüncesi yoktu. Sırf kendini haklı çıkarmak için Gaye'yi kullanıyordu. Bu çok adiceydi!

"Abi ben de gideyim artık."

Çeteden biri yanımıza yaklaşmıştı. Pamir ona baktı "Bekle Caner, seni tek başına göndermek olmaz. Yanına bir kişiyi daha alman gerekiyor."

Sanırım arabayı çalacak kişi oydu. Onu daha önce hiç görmemiştim. Uzun boylu, buğday tenli bir çocuktu. Arabayı çalmak için sabırsız olduğunu görebiliyordum. Yakalanacağını bilse böyle sabırsız olabilir miydi acaba, aptal!

"Imm, düşünelim bakalım..." Pamir geri çekilmiş çetesindekilere şöyle bir bakarken Anıl'ın hevesle elini kaldırdığını gördüm. "Abi ben gidebilirim."

"Hayır, sen olmaz." diyerek reddetti Pamir onu. Parmağını kaldırıp çetesindekilerin üzerinde dolandırdı "Beeeeeen..."

Herkes merakla ona bakarken parmağı bir anda bana döndü "Mavişi seçtim!"

Tüm gözler bana çevrilince neye uğradığımı şaşırdım. "Hayır!"

"Hayır mı?" Pamir reddedilmeyi sevmezdi.

"Ben bunu yapamam, bu hırsızlık!" dedim kızarak. Çetesinde bunu yapacak gönüllü bir çok adamı varken beni seçmesinin bir nedeni olduğunu biliyordum. Çalınacak araç Barlas'ın aracıydı. Bunu yapıp yapamayacağımı test ediyordu. Onunla aramdaki bağ yüzünden beni sınav etmek istemiş olmalıydı.

Gözleri her şeyi ele veriyordu. Bakışlarını anlamsızca kıstığını gördüm. "Hırsızlık yapmak mı zor geliyor yoksa Karaman'ın arabasını çalacak olmak mı?"

Bıkkınca bir nefes bıraktım "Ben bana düşen görevi yaptım!"

"Bu bir emirdir." dedi keskin bir dille.

Umursamadım "Yapmayacağım!"

Tek kaşı havaya kalktı. Cesaretime şaşırmıştı. Onunla inatlaşmayacağımı düşünüyordu galiba. Beni Gaye'yle karıştırıyor olabilirdi. O sorgusuz sualsiz Pamir'in isteklerini yerine getiriyor olabilirdi ama ben bu çeteye ait değildim. Bir liderle inatlaşamayacak kadar da güçsüz değildim. Pamir daha birkaç dakika önce her görevi bana veremeyeceğini söylüyordu. Şimdi ne değişmişti?

Bir süre sessizce beni süzdükten sonra telefonunda birini arayıp kulağına yerleştirdiğini gördüm. "Alo Gaye... Karaman'ın içeceğine zehir atmanı istiyorum."

Kabul etmeliydim ki iyi taktikti. Korkuyla bağırdım "Hayır!"

Telefonu kulağından çekip bana odaklandı "Dediğimi kabul ediyorsun o halde?" Eğlenmeyi sevdiğini biliyordum. Şu anda çok eğleniyordu. Beni köşeye sıkıştırmak hoşuna gidiyor olmalıydı.

"Seçimini yap Öykü. Karaman'ın zehirlenip ölmesi mi, araba çalmak mı?" dedi çarpık gülüşüyle.

Kabul etmeye hiç niyetim yoktu ama Barlas'ın hayatını riske atamazdım. Gaye acımaz onu zehirlerdi. Bana bunu kabul etmekten başka hiçbir şey

kalmıyordu. Hem kabul edersem bir şey olmayacağını biliyordum. Barlas'a mesaj atıp işin bozulduğunu söyleyecektim. O da arabasını bulunduğu yerden alacaktı. Pamir'e de çalınacak bir araç kalmayacağına göre bugünlük işi bozulmuş olacaktı "Kabul!"

Kararımdan memnun olmuş gibi kafa salladı ve telefonu kapatıp cebine sıkıştırdı. Bunu yaparken bir adım bana doğru yaklaşmıştı "Sen hala benim neler yapabileceğimi anlamadın mı?"

Bunu her fırsatta çok iyi gösteriyordu. Artık insanlar üzerinden beni tehdit etmeyi bırakmalıydı. Güç bu değildi. Böyle güçlü olunmazdı. Bu çok zavallıca bir durumdu.

"Neden ben?"

"Seçimini merak ettiğim için." dedi daha önce görmediğim garip bir bakışla "Karaman'la arandaki bağ asabımı bozmaya başladı!" Sinirlendiğini görebiliyordum. Oysaki o kolay sinirlenmezdi. Sinirlense de bunu belli etmezdi "Ve benim asabım bozulursa kimse için iyi olmaz!"

Sessiz bir şekilde bakışlarını izledim. Pamir'in garip halleri her geçen gün daha fazla canımı sıkıyordu. Taktığı şey bu muydu yani? Barlas ve benim bağım?

Derin bir nefes alıp kendine gelirken geri çekildi "Gidin artık!"

Sabırsızca bekleyen çocuk hemen arabaya doğru yürüdü. Ben o sırada Kulaksız'a bakıyordum. Bu durumu arabada Barlas'a mesaj atarak bildirecektim ama herhangi bir aksilik olur da bildiremezsem eğer Kulaksız'ın bildirecek olmasından emin olmak istemiştim.

Gözlerini kapatıp açarak işaret verince Pamir'e ters bir bakış attım. O ise bana yumuşak bir ifadeyle bakıyordu.

Tam arkamı dönmüş gidecekken beni durdurdu "Sen Anıl'la gideceksin."

Şaşırmıştım. Peşime taktığı adam Kulaksız'dı ama önemli işlere beni Anıl'la mı gönderiyordu? Sebebi neydi? "Neden Kulaksız değil?" dedim merakla

"Onunla işimiz var." deyince uzatmadım. Kiminle gideceğim fark etmezdi. Gidiyordum işte. İstediği olmuştu.

Anıl'la birlikte araca binince yüzümü ona çevirdim. "Aracın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, her şey önceden kontrol edildi. Barlas Karaman şu an kendi mekanında. Aracı ise bir ara sokağa park edilmiş durumda."

Mesajımdan sonra yapmış olmalıydı bunu. Kendi kulübünde takıldığına göre Gaye de oraya gidecekti. Barlas'ın ondan haberi olmasa bile öyle bir kızdan etkileneceğini düşünmüyordum ama bir şey belli etmemek için Gaye'den etkilenmiş rolü de yapabilirdi. Bu his garip hissetmeme neden olmuştu birden.

Anıl araba sürmeye başlayınca Barlas'a mesaj atmak için cebimde telefonumu aradım. Yoktu. Evde unuttuğumu zannetmiyorum çünkü Kulaksız'a konum gösterirken elimdeydi. Ah, Pamir almıştı herhalde. Neden aldığını da biliyordum. Arabayı çalan kişinin yanında olacağım için Barlas'a haber vererek olayı durduracağımı düşünmüş olmalıydı. Başka neden telefonumu alacaktı ki? Alırken hiç fark etmemiştim bile, işini profesyonelce halletmişti.

Neyse, ben haber veremiyorsam Kulaksız'ın bunu yapacağını biliyordum. Bana bunu yapacağına dair işaret vermişti. İçim şimdi daha rahattı.

Uzun bir süre sonra Anıl arabayı yavaşlatırken geldiğimizi anladım. Bir ara sokağa girmiştik. Geniş bir sokaktı burası. Arabayı çalacak olan çocuk da önümüzde duruyordu.

"İşte araç orada."

Anıl bana Barlas'ın arabasını gösterirken onun birkaç metre ilerisinde bir çocuğun durduğunu gördüm. Bize doğru bakıyordu. Geldiğimizi görünce önümüzdeki çocuğun arabasına doğru yürüdü. Kontrol amaçlı burada tutulmuş olmalıydı. Anlaşılan Pamir son ana kadar bir sorun çıksın istemiyordu.

Barlas arabayı neden buradan almamıştı acaba anlayamıyordum. Haber gelmemiş miydi ona? Yoksa başka bir planı mı vardı?

"Korkmana gerek yok. Sokak ıssız, bu iş sandığımızdan daha kolay olacak."

Anıl beni rahatlatmaya çalışırken etrafa bakıyordum "Burada hiç kamera yok mu?"

"Yok."

Arabayı çalacak olan çocuk araçtan inip diğer çocukla selamlaştıktan sonra arabayı ona teslim edip kendi temkinli bir şekilde Barlas'ın arabasına doğru yürüdü. Gaye Barlas'ın yanında olmalıydı. Arabayı çalacak olan kişiye mesaj atmıştı herhalde, çocuk da bu yüzden çok beklememişti.

"Hadi, git artık!"

Anıl'ın uyarısıyla arabadan çıktım. Aşırı gergindim. Bir şey olmayacağını düşünüyordum ama içimde de kötü bir his vardı. Bu konuda Kulaksız'a güvenmekten başka çarem yoktu. Başka bir şansım da yoktu. Ne yapabilirdim ki? Buradan çekip gidersem Pamir'e şikayet edilecektim.

Yürüyüp Barlas'ın arabasına yaklaştığımda çocuğun sağına soluna bakıp arabayı açtığını gördüm. Hızla içeri bindi. Benim tarafımdaki kapıya uzanıp açtı. "Atla hadi."

Dediğini yaptım. Binerken dikkatle etrafıma bakıyordum. Barlas'ın bir yerlerden çıkmasını umut ediyordum ama yoktu. Planı her neyse başka bir şeydi sanırım. Ya da değildi? Belki de ona haber verilmemişti bile. İyi de neden? Kulaksız neden böyle bir şey yapacaktı?

Çocuk arabayı çalıştırıp sürerken keyifle sırıtıyordu "İşte bu kadar. Pamir abi bizimle gurur duyacak!"

Ne yapmam gerektiği konusunda bir fikrim yoktu. Hala Barlas'ın bir yerlerden çıkacak umudunu taşıyordum. Korku iliklerime işlemişti. Eğer arabayı benim çalacağım haberi ona gitmediyse benim için çok kötü şeyler olabilirdi!

Yolda giderken ileride trafik polislerini görüyordum. "Çevirme var!" dedim heyecanla. Barlas'ın aracın çalınacağı bilgisini polislere ihbar edeceğini biliyordum ama bu normal bir çevirme de olabilirdi. Ne olduğunu bilmediğim için tek yaptığım şey dua etmekti.

"Nasıl olur?" Çocuk şaşkındı. Böyle bir şey beklemediği her halinden belliyi "Ruhsatı ara!"

Dediğini yapıp hızla ruhsatı aradım. Şayet normal bir çevirmeye denk geldiysek kurtulma şansımız vardı ama bu çevirme Barlas'ın ihbarı üzerine yapılmışsa karakola götürülecektim! Hem de hırsız damgası yiyerek!

"Yok." dedim her yeri aradığıma emin olduktan sonra

"Sıçtık!"

Çocuk ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Polislere doğru çok yaklaşmıştık. Ben duracağını tahmin ediyordum ama o polislerden birinin sağa çekmesini işaret etmesine rağmen gaza bastı ve hızla arabayı sürmeye devam etti

"Ne yapıyorsun?" dedim korkuyla.

"Kaçıyoruz!"

Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Durursak araba hırsızlığından emniyete götürülecektik ama kaçarsak hızdan sebep kaza yapma oranımız yükselecekti "Bunu yapamazsın. Bizi tehlikeye atıyorsun!" dedim çaresizce.

Kulaksız'ın Barlas'a haber vereceğini düşünüyordum ama bunu yapmamıştı. Başım onun yüzünden belaya girmişti. Hırsım olmuştum. Ne olacaktı şimdi?

"Sana diyorum!"

Çocuk beni tınlamadı bile. Hızla sürmeye devam etti. Polis araçlarından biri bizi takip etmeye başlamıştı. Plakayı anons edip durmamızı söylüyordu ama yanımdaki çocuk duracak gibi görünmüyordu. Arabanın hızı çok yükselmişti. Beni korkutuyordu.

"Dur!"

Önümüzdeki arabaların arasından makas atarak geçerken sırtımı iyice koltuğa yasladım. Gözümden yaşlar gelmeye başlamıştı. Buraya hiç gelmemeliydim. Çaresiz kalmıştım. Hırsız olmuştum ve ölümle burun burunaydım. İstediğim tek şey bu arabadan sağ çıkmaktı.

Çocuğun isteği ise Pamir'in gözüne girmekti. Kurtulmak için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Beni dinlemeyeceğini bildiğim için artık hiçbir şey söylemiyordum. Tek yaptığım canımı kurtarmak için dua etmekti.

Uzun bir süre kovalamaca sürdü. Çocuk değişik yollara sapmıştı. Patika yolda gidiyorduk. Burada ister istemez hızını azaltmıştı. Kendimi kurtarmak için araçtan atlamayı bile düşünmüştüm ama bunun aptalca olacağını düşünüp vazgeçtim.

Burada beş dakika kadar daha ilerledikten sonra başka bir yoldan ikinci bir polis aracının çıkıp önümüzü kestiğini gördüm. Çocuk ani fren yaparak durunca kocaman olmuş gözlerle yola baktım. Polis aracından polisler çıkmış silahı bize doğrultmuşlardı.

Yaşadıklarımın kabus olmasını diledim. Bu benim başıma gelebilecek bir olay değildi. Pamir yüzünden ne hale gelmiştim. Her şey ters gitmişti. Ağlamalarım durmuyordu. Aksiyon filminin içinde gibiydim. Benim polislerle işim olmazdı!

Çocuğa baktım. Arabadan çıkmamız gerektiğini söyleyecekken belinden silah çıkardığını gördüm. "Ne yapıyorsun sen?" dedim şaşkınca. Polislere ateş edecek değildi herhalde.

Gözleri polislerin üzerindeyken silahın sürgüsünü çekti ve ağır bir hareketle kafama doğrulttu "Benden istenileni yapıyorum!"

Kuzularım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Her bölüm desteğinizi benden esirgemediğiniz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız :)

Not: Bir dahaki bölüm 20 Kasım'da gelecek. Bilginize.

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

80.BÖLÜM

Bölüm sonundaki açıklamayı okumayı unutmayın lütfen,

Keyifli okumalar :)

Karakolda ifade odasında otururken çok gergindim. Beni sorguya çeken komiser gözlerini benden hiç ayırmamıştı. Ne bekliyorduk bilmiyordum.

Uydurma bir ifade vermiştim ona. Belki de bana inanmadığı için bu gece burada kalacaktım. Ama suçlu görünmediğimi biliyordum. O çocuk beni bir hırsız değil, silahı kafama dayayarak rehine gibi göstermişti. Bunu ondan Pamir'in istediğini biliyordum. Dövmemi bana kapattırmasının amacı da buydu zaten.

Çocukta da dövme yoktu. Onunkinin kapatıldığını hiç zannetmiyordum. Pamir zeki biriydi, kendini riske atacak bir şey yapmazdı. Bu iş için çetede olmayan birini seçmiş olmalıydı. Kim bilir ne kadar para vermişti ki çocuk hırsız olmayı kabul etmişti.

Şu an on sekiz yaşından büyük olduğum için şükür ettim. Yoksa karakola alındığım haberinin annemin kulağına gideceğinden hiç şüphem yoktu. Duyarsa neler olacağını tahmin bile edemiyordum.

Neyse ki karşımdaki polis ebeveynlerimden birini arama konusunda ısrar etmemişti. Hiçbir şey olması gerektiği gibi ilerlemiyordu. Barlas neden buna engel olmamıştı bilemiyordum. Belki de Gaye aklını başından aldığı için Kulaksız'ın aramalarına ya da mesajlarına cevap verememişti. Şayet böyle bir şey varsa ondan iğreneceğim açıktı.

"Hala stresli görünüyorsunuz."

Yorgun bakışlarımı odadan alıp komisere çevirdim. İfade verdiğimden bu yana ilk defa yüzüne bakıyordum. Sadece masa, sandalye ve tepemde duran lambadan başka hiçbir şey yoktu bu kasvetli odada. Adamın gözleri pürdikkat üzerimdeydi. Yirmili yaşlarının sonlarında, mavi gözlü bir

adamdı. Üniforması üzerine tam oturmuştu. Yüzündeki ifade buz gibi soğuktu. Sanki bir rehineden ifade alıyor değil de, bir hırsızı sorguluyor gibiydi.

Zaten bu odanın da ifade odası olduğunu zannetmiyordum. Kesinlikle sorgudaydım. Neyse ki kendimi kurtaracak şeyler söylemiştim.

"İlk defa ifade veriyorum, ondandır." dedim güçlükle çıkan sesimle. Daha ne kadar kalacaktım burada acaba? İnanmamışlar mıydı yoksa bana? Çocuk da benim rehine olduğumu söylemişti muhtemelen. Kendimi çok garip hissediyordum. Benim burada ne işim vardı?

Komiserin siyah gür kaşları çatıktı "Kendisini şikâyet etmeyeceğinize emin misiniz?" diye sordu bakışlarını ayırmadan.

Benden şüphe ediyor gibiydi. Kafama silah dayanmıştı ama adamın yüz şekli bana inanmadığını açık bir şekilde belli ediyordu. Belki de öyle değildi. Polislerin ifade alırken takındıkları tavır olabilirdi bu. Bana inanmayacak olsa neden böyle bir soru soracaktı ki? Ah, ne hale düşmüştüm!

"Evet, eminim..." Bunun yeterli olmayacağını düşünürken nedenini de açıklamam gerektiğini biliyordum. Yoksa kim kafasına silah dayayan birini şikayet etmezdi ki? "Belalı bir tip olabilir, kendisiyle uğraşmak istemiyorum!"

Anlayışla kafasını salladı. Kollarını masanın üzerine koyup parmaklarını üçgen şeklinde birleştirdi. Beni incelemekten vazgeçmiyordu.

Oturuşumu düzelttim. Rahatsız olduğum belli oluyor muydu acaba? "Buradan ne zaman gidebilirim?"

Tam cevap verecekken kapı tıklatıldı ve içeri uzun boylu bir polis memuru girdi.

"Komiserim," dedi saygıyla selam vererek. Elinde bir kağıt vardı. Yaklaşıp komiserin önüne bıraktı ve öylece dikildi.

Komiser kağıda göz gezdirdikten sonra bana çevirdi bakışlarını. "İfade tutanağını imzaladıktan sonra gidebilirsiniz."

Önüme kalemi de bırakınca hızlıca kağıdı inceledim. Anlattığım her şeyi yazmışlardı. Kalemi elime alıp hiç de benim imzama benzemeyen bir ıslak imza bıraktım. Gergin halim her hareketime yansıyordu.

"Tamam mı?" dedim beklentiyle komisere bakarak.

"Tamamdır." diyerek beni onayladı. Tam ayağa kalktığım sırada söylediği şeyle beni durdurdu "Sizi polis aracıyla evinize bırakmamızı ister misiniz?"

"Kendim gidebilirim, teşekkürler." dedim hızla oradan çıkarak. Bir an önce evime gidip uyumak istiyordum. Pamir'le konuşacağım şeyler vardı ama onu bugün görmek istediğimi sanmıyordum. Beni ne hale düşürmüştü? Ona kin gütmekten yorulmuştum artık.

İfade verdiğim odadan çıkmış koridorda yürürken bir kapının önünde polis memuruyla konuşan Barlas'ı görünce yerimde durdum. O da beni hemen fark etmişti. Şaşırdı. Beni görmeyi beklemediği aşikardı. Birkaç saniye daha memurla konuştuktan sonra bana doğru yürüdü.

Tam önümde durunca ona da öfkeli olduğumu fark ettim "Buradasın!"

"Arabamı almaya geldim." dedi beni inceleyerek. Şaşkınlık ifadesi hala yüzünde geziniyordu. "Bana neler olduğunu anlat!"

"Neler olduğunu bilmiyor musun? Kulaksız anlatmadı mı?" dedim aynı şaşkınlığa bürünerek.

"Hayır. Polise memurundan öğrendim az önce, arabamı çalan kişinin yanında bir rehine varmış." deyince Barlas'a olan tüm sinirim bir anda geçti. Bir şeyler olduğuna emindim ama Kulaksız'ın Barlas'a haber vermeyeceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. İkimiz de onun hakkında yanılmıştık. Bugün olanlar Kulaksız'ın hangi tarafta olduğunu kanıtlıyordu.

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Kulaklarım uğulduyordu. Beynimden vurulmuştum. "Rehine değildim, arabanı çalmak için o çocuğun

yanındaydım." diyebildim sadece. Şaşkınlıktan ne demem gerektiğini bilmiyordum. Hiç kimse güvenilir değildi, bu ne acı bir gerçekti.

"Bana neden haber vermedin?" Kızdığını görebiliyordum.

"Pamir telefonumu aldı. Kulaksız'ın haber vereceğini zannediyordum."

Dediğim şeyle tek kaşı havaya kalktı. Kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Düşünüyordu "Vermedi ama."

"Ona güvenmemeliydik!" dedim korkuyla. Barlas'a bir şey olmazdı ama Pamir beni şimdi ihanetle suçlayacaktı. "Kulaksız arabanı çalan kişinin yanında olacağımı biliyordu. Pamir bana bu görevi verince sana haber vereceğini düşünmüştüm."

Bakışları anlamsızlaştı.

"O hala Pamir için çalışıyor!" dedim emin bir şekilde.

Kesin bir dille beni onaylamadığını belli etti. "Mümkün değil, anlayacağımızı bile bile böyle bir şey yapmaz!"

"O zaman sana neden haber vermedi?"

"Bir şey olmuştur."

Bu gerçekten Barlas mıydı? Hiç tanımadığı birine nasıl bu kadar kolay kanabiliyordu aklım almıyordu. Kanıtımız vardı. Kulaksız hala Pamir'e çalışıyordu işte, bunu nasıl görmezdi?

"Sen ne ara insanlara bu kadar kolay inanır oldun?"

Sorumla sinirlendiğini görebiliyordum. Küçük bir adımla yanıma yaklaşıp bana yukarıdan baktı "O adam bizim yanımızda!"

"Göreceğiz!" diyerek kafamı salladım ve koluna çarpıp yanından geçtim. Asabımı bozmuştu. Elimizdeki kanıtı hiçe saymıştı resmen. Belki de o da benimle aynı fikirdeydi ama Kulaksız gibi birine inandığı için gururuna yediremiyordu. Söyleneceğimin farkında olmalıydı.

Taksiyle eve gelince holde üzerimdeki montu çıkardım. Tam o esnada kapı çalınca dürbünden kimin geldiğine baktım. Pamir'di. Korkuyla geri çekildim. Açmalı mıydım? Ona ihanet ettiğimi Kulaksız sayesinde biliyordu. Yaptığım tam olarak ihanet sayılmasa da bu bir ihanetti ve Pamir ihanet edenleri çok kötü cezalandırırdı.

Bunun farkında olduğum için gerildikçe gerildim. Açmasam olmazdı. İçeride olduğumu bildiğini biliyordum. Belki de bana bir şey yapmazdı. Oyununa devam etmek istiyor olabilirdi.

Öfkeyle kapıyı açtım. "Burada ne işin var?"

İki parmağının arasında tuttuğu telefonumu bana gösterdi "Bunu vermeye geldim."

Yüzüne bakarken sadece bunun için gelmediğini anlayabiliyordum. Merak ettiği şeyler olmalıydı.

"İçeri davet edersin herhalde." diyerek gülümseyince kafamı salladım "Annem burada!"

"Hastanede olduğunu biliyorum." dedi yalanımı açığa çıkararak. Tahmin mi etmişti yoksa bunu ona Kulaksız mı söylemişti bilemiyordum.

Beni kenara çekip hızla içeri girince onu takip edip salona girdim. Suratına bakılacak olursa kötü bir şey yapacağa benzemiyordu. Belki de oyununu sürdürme taraftarıydı. Telefonumu uzattı. Alıp cebime koyunca küçük salonumuza göz gezdirdi.

"Karaman'ı gördün mü?"

"Evet senin yüzünden kavga ettik!" dedim uydurarak. O oyununa devam ediyorsa bana da yapacak bir şey kalmıyordu. Burada ona ihanet ettiğimi açıklayacak değildim. "Zaten bu yüzden beni o çocukla gönderdin değil mi? Barlas'la kavga etmem için."

Umursamazca omuz silkti "Karaman senin rehine olduğuna inanmadı mı?"

"Sence?"

"Üzülme, zaten aranız iyi değildi." diyerek alay etti.

"Onunla ne derdin var senin?" diye sordum açık açık. Cevaplamadan yüzüme bakmaya devam etti. Pekala, bu durumda bana söyleyecek tek bir şey kalıyordu "Çeteye beni onun istemediğini biliyorum!" dedim sinirle.

Şaşırmadığını görebiliyordum. Elbette şaşırmayacaktı. Ama en azından oynamasını beklerdim.

"Bana neden yalan söyledin?" diyerek hesap sordum. Ben... Bir lidere hesap soruyordum. Üstelik ona ihanet ettiğimi bilmesine rağmen. İkimiz de suçluyken kendimi üste çıkarma çabam takdire şayandı gerçekten.

"Bunu sana kim söyledi?" diyerek bana bir soru yönlendirdi.

Gerçekten mi? Sorunumuz bu muydu şimdi? Cevaplamam gerektiğini düşünürken ona olan kızgınlığımı ses tonumla bile belli ediyordum "Kendisine sordum!"

Bir süre sessizce düşündüğünü gördüm. Kaşları çatıktı. Nefes alışverişleri düzensizleşmişti. Ne oluyordu? Sinirlenmiş miydi? "Ona inanmamalıydın." dedi gözbebekleri büyürken.

Ciddi anlamda sinirlenmişti herhalde? Bunu bilmiyor muydu zaten? Neden sinirleniyordu ki? Üstüne bir de yalan söylüyordu. Ona inanmayıp kime inanacaktım acaba? Katil bir lidere mi?

"Ben artık kime inanacağımı bilmiyorum!" dedim kafamı öne eğerek. Açıkça Barlas'a inandığımı belli edemezdim. Onunla zaten anlamadığım bir problemi vardı. Ona şüphesiz bir şekilde inandığımı duyarsa daha çok gard alacaktı.

Elini kaldırıp omzuma koydu. Bana dokunmaktan haz duyuyor gibiydi "Benden şüphe duyman beni üzer Maviş!"

"Sen herkesten şüphe duyuyorken, birinin senden şüphe duyması seni neden üzüyor ki?" dedim merakla. Bu çelişki niyeydi? Ben onun çetesinde olan

sıradan bir kızdım. Herkes gibiydim. Bir farkım yoktu. O halde neydi bu üzüntünün sebebi?

Omzumdaki eli yavaşça koluma indi. Beni dikkatle kendine doğru çekerken hassas davranıyordu "Çünkü o biri sensin... Değer verdiğim kadın."

Ortamın sessizleşmesi beni korkutuyordu. Onun hiçbir duygusuna inanmazdım. Aklında benim tahmin bile edemeyeceğim oyunlar dönüyor olabilirdi. Sevgilisi varken bir başka kızla yakınlık kuruyor olması hoş bir davranış değildi. Böyle bir durum hiç kimseye yakışmazdı. Ona da yakışmıyordu ama artık oyun oynadığının farkındaydım. Bu yüzden bana karşı hislerinden korkmuyordum.

"Kadınlara değer verdiğini zannetmiyorum!" dedim elinden kurtularak.

"Kadınlara değer vermiyorum, sana değer veriyorum." diyerek beni şaşırttı. Aslında neden şaşırdığıma da şaşırıyordum, çünkü bu anlamsız bir şekilde doğruydu.

"Başıma sakın Gaye'yi musallat etme!"

"Bundan haberi yok." dedi içimi rahatlatmaya çalışır gibi. Emin değildim ama belki de Pamir aklındaki oyundan Gaye'ye bahsetmemişti. Oyun da olsa kıskanacağının farkında olmalıydı.

"Kadınlar hisseder." dediğim sırada çalan kapının ziliyle afalladım. Olamaz, kim gelmişti? Annem değildi herhalde. Onun nöbetteyken geldiğini hiç görmemiştim. Ama aksilik değil miydi? Gelir mi gelirdi!

Ne yapacaktım şimdi? Pamir'i saklamalı mıydım? Kimin geldiğini bilmiyordum, belki de komşulardan biriydi. Yine de riske atamazdım. Pamir'i tuttuğum gibi kendi odama götürdüm. "Bekle burada!" dedim uyararak. Odamı incelerken dediğimi yapacağını düşünüp kapıyı kapattım. Ah, her çete lideri neden odamı görmek zorunda kalıyordu anlamıyordum.

Kapı ısrarla çalarken sesli bir nefes verip dürbünden baktım. Demir buradaydı. Kafasını başka yöne çevirmiş sanki oyuncakmış gibi parmağını zile basılı tutmuştu. Bize masraf çıkaracaktı anlaşılan.

Önce kapıyı açmamayı düşünsem de gitmeyeceğini bildiğim için açmak zorunda kaldım. Bir şeyler söyleyip hemen gönderecektim artık. "Ne var Demir!"

Pamir'in beni duymaması için fısıldayarak konuşuyordum. Demir'in de annemin duymaması için öyle konuştuğumu düşüneceğini biliyordum. Keza öyle de olmuştu. Bunun üzerine yorum yapmadı.

Kapıyı açtığım halde hala zilin üstünde duran elini cebine götürdü birden ve oradan ona verdiğim belleği çıkardı. "Aptalsın!"

"İzledin mi yoksa?" dedim korkuyla.

"Elbette izledim. Sen nasıl Pa-" Elimle hızla ağzını kapattım. Kalbim inanılmaz hızlı atmaya başlamıştı. Pamir, birini öldürürken onu kayda aldığımı duyarsa annem eve gelince benim cesedimi görebilirdi.

Demir'in umursayıp belleğe bakacağını düşünmemiştim ama anlaşılan hata yapmıştım. Hiç işi yokmuş gibi ona verdiğim bellekle ilgilenmişti. İçinde Barlas'la ilgili bir şeyler olduğunu mu düşünmüştü acaba? Yoksa bellekle ilgilenmezdi, bilirdim.

"Git buradan!" Fısıltım bile fısıltıların en küçüğüydü. Ölüm korkusu kötü bir şeydi. Buram buram hissediyordum!

"Ne oluyor be?" diyerek elimi itince içeriden Pamir'in yanıma geldiğini gördüm. "Öykü!"

Nefesim kesilmişti. Donup kalmıştım ama burada donup kalan sadece ben değildim. Demir de aynı şekilde Pamir'e bakıyordu. Şaşkınlığı açılan ağzından belli olduğu kadar irileşen gözlerinden de belli oluyordu. Bir bana bir ona baktı. Bense kafamı çevirip Pamir'e bakamıyordum. Burada onunla ilgili bir şey konuşulmamıştı ama Demir patavatsız biriydi. Beni hiç umursamaz her şeyi anlatırdı. İşte bunun korkusu bedenimi zangır zangır titretiyordu.

"Pamir Yaman!"

Demir'in inanılmaz derecede şaşkın çıkan sesinin, Pamir'i şaşırttığını gördüm. Demir'i baştan ayağa hızla süzdü. "Tanışıyor muyuz?"

Bana baktı Demir. Neler düşündüğünü gözlerinden okuyabiliyordum. Pamir gibi katil bir çete lideri benim evimden çıkmıştı. Üstelik katil olduğunu bilerek onu eve almıştım. Demir işte bu yüzden şaşırıyordu. Kendimi aştığımı düşünüyor olmalıydı.

Ona gözlerimi belerterek işaret verirken dediğimi yapması için içimden dualar ediyordum. Ölmemi istemezdi herhalde. Bu kadar da kötü olamazdı.

Pamir'e çevirdi kafasını. Öyle bir duruşu vardı ki kendisinin de çete lideri olduğunu özgüvenli bakışları ve sesiyle belli ediyordu. Dudak kenarının yavaşça yukarı doğru kaydığını fark ettim. Öyle bir tavrı vardı ki yenilmez bir aslan imajı veriyordu.

"Çete lideri Demir Aslantürk, duymuşsundur." dedi böbürlenerek. Namının ona kadar gittiğini düşünüyordu herhalde.

Pamir çatık kaşlarla bana baktı. Doğru olup olmadığını sorar gibi bir hali vardı. Kafamı hafifçe sallayıp doğru olduğunu belli edince tekrar Demir'e döndü ve küçümser gibi konuştu "Duymadım!"

Demir'in anında yüzü düştü. Tanınmamak gururunu zedelemiş gibiydi ama belli etmemeye çalıştı. "Demek ki namım sizin oralara gitmemiş. Neyse..." diyerek bana baktı "Vay be Öykü, ne çok lider tanıyorsun."

Asabımı bozacak hareketler yapmasa bari diye düşünürken konuşmaları yüzünden gerginliğim her saniye daha fazla artıyordu.

Arkasında kalan evi işaret etti Pamir'e "Ben karşıda oturuyorum. Öykü'yle komşuyuz. Kendisiyle tanışıklığımız uzun yıllara dayanıyor."

Suratındaki irite edici gülümseme eminim Pamir'in de sinirlerini bozmuştu. Sanırım münasebetsiz bir zamanda uğradım." dedi alay edercesine. Gözleri üzerimdeydi "Daha sonra görüşürüz Öykü."

Arkasını dönüp evine doğru adımlarken Pamir beni içeri çekip kapıyı kapattı. "Bu adam gerçekten çete lideri mi?"

Tabii o da inanamıyordu Demir gibi birinin lider olabileceğine. Bir kere lider dediğin ciddi olmalıydı. Demir de ciddiyet sıfırdı. Hayatı laubali olmak üzerine kurulmuştu.

"Evet." deyince gözlerinde kıskançlığa dair ifadeler sezdim. "Hayret, hiç böyle bir lider görmemiştim. Nereden tanıyorsun onu?"

"Barlas'la birlikte olduğumuz zaman tanışmıştım."

"Neden senin evinin karşısında oturuyor?"

Omzumu silktim "Biz iyi anlaşıyoruz."

Alay ettiğimin farkındaydı. Sinirle çenesini ovdu. "O bir çete lideri!"

"Sen de öylesin." dedim Demir'den bulaşan boş özgüvenle.

"Benimle anlaşabildiğini zannetmiyorum." dedi açık bir şekilde

"Çünkü bana istemediğim şeyler yaptırıyorsun."

Bu konuyu hiç uzatmadı. İlgilendiği başka bir konu vardı "Bana neden ondan hiç bahsetmedin?"

"Sen de bana hiçbir şeyden bahsetmedin. Hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum." deyince gözlerinin parladığını gördüm. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hayatımı bu kadar merak ettiğini bilseydim anlatırdım."

Bunun hoşuna gittiği belliydi. Onunla ilgilendiğimi düşünüyordu herhalde. İstesem oyununa oyunla karşılık verebilirdim ama kendimi riske atacak bir şey yapamazdım artık. Onu ne kadar az görürsem benim için o kadar iyi olurdu. "Artık gitsen iyi olur."

Henüz gitmeye niyeti yokmuş gibi davranıyordu. Durmaya devam etti "Kız kardeşimle tanışmak ister misin?"

"Ne?" dedim anlamsızca. Daha çok şaşırmış gibiydim.

Konuşurken hevesli görünüyordu. "Onu hemşireleri dışında kimseyle tanıştırmadım. Seni görünce biraz çekingen davranabilir ama seveceğine eminim. Hem sana benden de bahseder. Belki o zaman daha iyi tanırsın beni."

Bu ne içindi şimdi? Yine aklında bir oyun mu vardı yoksa hayatını merak ettiğim için mi istiyordu bunu? Dayanamayıp sordum "Kardeşini benimle neden tanıştırmak istiyorsun?"

Hafif bir tebessüm dudaklarına yerleşti "Benim için önemli olan kızı o da görsün istiyorum."

"Senin gibiyse hiç tanışmayayım."

"Alakamız yok."

"Sevindim." dedim şu kızı daha çok merak ederken. O da bunu anlamış olacaktı ki mutlu görünüyordu. "Ne bekliyorsun, gitsene." diyerek yolu gösterdim. Bana bakmaya devam etti "Karaman'la Gaye arasında bir şeyler olabilecek olma ihtimali seni korkutuyor mu?"

Bu nereden çıkmıştı şimdi? Gitmemek için konumu açıyordu yoksa tek derdi sinirlerimi bozmak mıydı?

"Planın bu mu?" diyerek güldüm

"Planım böyle bir şey değildi ama bugün Gaye'nin anlattıklarından sonra..."

Susunca orada neler olduğunu merak ettim. "Ne anlattı ki?"

"Karaman'ın ona oldukça yakın olduğunu."

Anlaşılan Barlas role epey kendini kaptırmıştı. Yakınlaşmalarını görmemem benim açımdan iyi olmuştu. Midem bulanabilirdi.

"Sana Gaye'nin etkileyemeyeceği erkek yoktur demiştim." diyerek kendisinin haklı çıktığını belirtirken umurumda değilmiş gibi davrandım.

"Planın ne?"

Derin bir nefes aldığı için omuzları kalkıp indi "Gaye Karaman'ın koynuna girecek..." Anlamsızca yüzüne bakarken cümlesini tamamladı "Sevgilisi olarak."

Kafam karışmıştı. Tam olarak ne istiyordu? "Bu nasıl plan, anlamadım."

Anlamam için daha açıklayıcı konuşmaya çalıştı "Erkekler nerede konuşurlar bilir misin?" Dudaklarımı büktüm "İçki masasında herhalde."

Kafasını salladı "O sıradan insanlar için geçerlidir. Bizim gibiler en güvendikleri kadınlarla bir tek yatakta konuşurlar."

"Ne duymak istiyorsun ki?"

"Bilmem gereken şeyleri."

Bunun asla olmayacağını bildiğim için içim rahattı "İyi de Gaye'nin Barlas'ın güvenini kazanması uzun sürmez mi?"

"Ben beklerim."

Planına içten içe gülerken dikkatle beni izlediğini fark ettim "Sen onun eskilerindensin. Kendisini iyi tanıyorsundur. Yatakta konuşur muydu?"

Müstehcen konuşması yüzümün kızarmasına neden olmuştu. Kafamı eğdim. Ne diyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Bu nasıl bir soruydu böyle? Bunu rahat bir şekilde sorması da garipti.

"Onunla yattın, değil mi?" dedi beni daha da utandırarak.

Yüzüne bakmadan konuşmayı tercih ediyordum. Böyle şeyler beni utandırırdı "Öyle bir şey hiç olmadı."

Sustu. Yüzüne bakmadığım için ne haldeydi bilmiyordum ama sesi sinirlenmişe benziyordu. "Onu koruyorsun!"

Böyle bir şeyden bunu çıkarması beni de sinirlendirmişti "Kimseyi koruduğum yok benim!"

"O halde neden evet ya da hayır demiyorsun?"

"Olmadı öyle bir şey diyorum, anlamıyor musun?"

Gözlerime uzun uzun bakıp hoşnut bir edayla gülümsedi "Sen ciddisin?"

Sesimi çıkarmazken hayret etmiş gibi dudaklarını büktü "Pes. Sana dokunmadı öyle mi?"

Gözlerimi devirip şu konunun kapanmasını istedim. Zaten nasıl açılmıştı hiç anlamamıştım.

"Karaman sana sandığın kadar aşık değildi sanırım." deyince dikkatle onu dinledim. Keyfi yerinde görünüyordu "Bir erkek sevdiği kadına dokunmadan yapamaz Öykü."

Beni güldürmüştü. Derdinin ne olduğunu çok iyi biliyordum. "Aşktan ne anlarsın ki sen? Hiç aşık bile olmamışsın."

"Aşk aptalların işidir, ben aşık olmam." deyip yüzünü yüzüme eşitledi. "Ben aşık ederim."

Onu Gaye'nin ona koşulsuz şartsız bağlı olmasından anlayabiliyordum zaten. Bu hali sinirlerimi yıpratıyordu "Kadınlarla bu şekilde oynayamazsın. Senin bir kardeşin var, o da kız!"

Geri çekilip sıkılmış gibi ofladı "Klişe bir konuşma yapmayacaksın umarım."

"Bu kadar kötü olma!"

"Ben kötü doğdum, kötü büyüdüm, kötü yaşıyorum ve kötü öleceğim." diyerek kendinden gurur duyuyormuş gibi bir tavır sergiledi "Kanına kötülük karışmış birinden iyi biri olması beklenemez."

En azından ne olduğunun farkındaydı. "Haklısın ve bu yüzden cehenneme gideceksin!"

Alayla harmanlanmış bir öfke gizliydi suratında "Cehennem benim Öykü. Bunu hala anlamadın mı?"

Ürkütücü lafları beni korkutuyordu. Şu hayatta en çok kimden korktuğumu söyleseler Pamir Yaman diyebilirdim. O sevdiği insanlara bile zarar veriyordu. Kendinden başkasını düşünmüyordu. İstese dakikasında işimi bitirirdi. Zekası sayesinde katilim olmaktan da kurtarırdı kendini ve hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ederdi. Onun hayatı buydu. Kan ve kötülük onun en sadık dostlarıydı.

Gitmek için kapıyı açıp çıkmadan önce bana baktı. "Yarın akşam seni evden alırım."

Kardeşiyle tanışmaya meraklı değildim ama bunu kabul ettim. Kapıdan çıkınca onu yolcu etmek için kapının eşiğinde durdum. Bana bahçe kapısının önünde duran Kulaksız'ı işaret etti "Seni korumaya devam edecek."

Gözlerim Kulaksız'ın üzerindeydi. O da arabasının içinde oturmuş bana bakıyordu. Yüzündeki hüznü görebiliyordum ama oynadığının farkındaydım.

"Bir sorun mu var?"

Sert bakışlarımdan olsa gerek Pamir bana soru yönlendirince ona çevirdim gözlerimi "Hayır."

Anlamış gibi kafasını salladı ve arabasına binip buradan uzaklaştı. Onun gitmesini fırsat olarak bilirken Kulaksız'a doğru yürüdüm. O da arabadan çıktı. Tam konuşacakken onu susturdum. "Neden Barlas'a haber vermedin?"

Hala üzgün rolü yapıyordu "Veremedim. Pamir bir türlü beni boş bırakmadı!"

"Hiç mi vaktin olmadı yani?"

Kafasını salladı "Gerçekten üzgünüm!"

Ona inanmadığımı yüzüne vurmak için deli oluyordum ama kendimi tuttum. Bütün bunlar Pamir'in oyunuydu. Kulaksız sadece ona verilen rolü oynuyordu.

"Ya ben çok merak ettim bir şey soracağım." dedim kafamı kurcalayan bir şey varmış gibi "Bunca yıl onun yanındasın, Pamir senin ondan nefret ettiğini nasıl anlamadı?"

Kem küm etmesini bekliyordum ama ustalıkla rolüne devam etti. Sanki soracağım her soruya önceden çalışmış gibiydi. "Duygularımı ona hiç belli etmedim. Zeki biri olduğunu biliyorsun, anlasa en ufak hatamda beni öldürürdü. Onun gibi birini kandırmak hiç kolay değildi. Bunca yıldır ona ihanet edecek hiçbir şey yapmadım. Bu yüzden bana güveniyor. Yapmam gereken tek şey nefretimi gizlemekti. Başardım ve şimdi öç alacağım."

Kaşlarımdan biri havadaydı "Ya farkındaysa?"

"Zannetmiyorum!"

Bu kadar emin konuşması bile rol yaptığını gösteriyordu "Nereden biliyorsun?"

"Ona ihanet eden birini bu kadar uzun süre yanında barındırmaz."

"Seninle oynuyor olamaz mı?"

"Hayır."

"Bu kadar emin olman garip." dedim ne düşündüğümü açık bir şekilde belli ederek. Bana birinin seslendiğini duyunca konuşmamız bölündü.

"Öykü!"

Ses Demir'in evinin oradan geliyordu. Camda sigara içerken kendini belli etmek için el salladı.

Ona bakınca gelmem için işaret yaptı. Gözlerimi devirip Kulaksız'a baktım. "Neyse, sonra görüşürüz."

Tam Demir'in evine doğru adımlayacakken Kulaksız'ın dediği şeyle yerimde kaldım "Barlas Bey'e söyle dikkatli olsun bugün."

Bir şeyler döndüğünü düşünürken korkuyla yutkundum "Neden ki?"

"Pamir söyledi. Gaye oyununu iyi oynamış ve Barlas Bey'i tavlamış. Evine gidecek şimdi."

Barlas'ın ne yapmaya çalıştığının farkındaydım ama eve çağırmasını anlayamıyordum. Onunla yakınlaşmak istiyorsa bunu kulüpte de yapabilirdi. Kendisini özel hissetsin diye evine çağırması hiç hoş değildi. "Gaye Barlas'ın evini nereden biliyor ki?"

"Barlas Bey söylemiş sanırım." deyip sıkıntıyla iç çekti. "Pamir'in oyunu ne bilmiyorum ama Gaye ona bir şey yapabilir. Barlas Bey'i arıyorum fakat telefonu kapalı. Evine gideceğim ama Gaye görür diye gidemiyorum. Eğer seninle birlikte oraya gidersek görse de bir şey çakmaz."

Bu adam kesinlikle işini profesyonel yapıyordu. Barlas'ı düşünmüş gibi yapıyor olması ve bana bunları söylemesi Pamir'in yanında iyi yetiştiğini gösteriyordu. Aklı onun gibi çalışıyordu. Bu inanılmazdı!

"Öykü!"

Demir beni bıktırmaya başlarken ofladım. "Tamam, bekle beni burada."

Kulaksız beni onaylayınca Demir'in kapısına yürüdüm. Zile basmadan beni kapıda karşıladı.

"İçeri gir." dedi buyur ederek. Sevimsiz ifadesi yine yüzündeydi.

Dediğini yapıp içeri girince holde durmaya başladım. Çok kalma niyetinde değildim. Beni neden çağırdığını da biliyordum.

Önümde durmuş beni hayran olmuş gibi süzerken beğeniyle dudaklarını büktü "Dur sana şöyle bir bakayım. Bravo valla, demek Pamir Yaman'la

birliktesin. Ama ayıp değil mi, adamın ifşasını saklıyorsun. Yoksa senden ayrılmasın diye tehdit olarak mı saklıyorsun bunu?" deyip cebinden belleği çıkardı.

Ona saklaması için verdiğim belleği cebinde tutuyor olması beni öfkelendirse de bir şey demedim. Kendisi de sinirlenirse kötü şeyler olabilirdi.

"Sevgilim değil, saçmalama!" dedim tersleyerek.

İnanmışa benzemiyordu. Kaşlarını birkaç kez kaldırıp indirdi. "Adam evinden çıktı."

"Evimden çıkan herkes sevgilim olmuyor!" deyince hala bana inanmadığını belli eden o ifadeyi görünce kazağımın kolunu yukarı sıyırdım ve dövmemin üzerini cebimden çıkardığım mendille silip ortaya çıkan dövmemi gösterdim "Çetesindeyim!"

Büyük bir şaşkınlık yaşadığını belli eden sersemlemiş hali beni neredeyse güldürecekti. Birkaç saniye kendine gelemedi. Daha sonra gücenmiş gibi kafasını salladı "İşte şimdi kırıldım sana Öykü. Benim çetem varken el alemin çetesine neden girdin?"

Kazağımın kolunu bileğime indirirken onu geçiştirmeye çalıştım "Çok uzun hikaye Demir, sana bunu anlatamam."

Beni sıkboğaz edecek sandım ama bunu yapmadı. Pişkin pişkin gülüyordu "Yoksa Barlas'ı kıskandırmak için mi takılıyorsun o adamla?"

"Saçmalama!"

"Barlas'ın haberi var mı Pamir'den?"

"Evet?"

"Eee, ne diyor bu duruma?"

Ona eğlence çıkmıştı tabii. Barlas'ı sinirlendirecek her duruma bayılırdı "Dedikodu mu yapalım Demir, ne istiyorsun?"

Ellerini birbirine sürtmeye başladı "Olay istiyorum. İki çete liderinin bir kız için kavga ettiğini görmek güzel olacak."

Kaosa nasıl hasret kalmışsa sevinçten gözleri parlıyordu.

"Kimse benim için kavga etmiyor Demir!" diyerek gözlerindeki ışığı söndürmeye çalıştım ama umursamadı "Ettir o zaman ne bekliyorsun?"

Barlas'la düşmanlığının asla bitmeyeceğini görebiliyordum. Demir Barlas'tan intikam alabilmek için Pamir gibi biriyle bile birlik olabilirdi. Nedense aklıma böyle bir düşünce gelmişti bir anda. Demir'in bakışları hoşuma gitmiyordu. Pamir'in ortaya çıkması onu sevindirmiş gibiydi.

"Ne şanslısın be, adam seni ne arabalara bindirmiştir!" dedi konumuzdan çok alakasız bir şey söyleyerek. Hafifçe omzuma vurdu. Sırıtıyordu. "Doğru söyle, birlikte araba çaldınız mı?"

Daha bugün Barlas'ın arabasını çalmaya kalktığımı söylersem bundan büyük keyif duyacağını bildiğim için çenemi kapalı tuttum "Böyle işlerle ilgilenmiyorum ben!"

"Çetede ne yapıyorsun peki, yemek mi?"

Ona sert sert baktığımı görünce bir anda yine konuyu bambaşka yere taşıdı. "Sen görmüşsündür, onun çetesi mi daha güçlü yoksa benim çetem mi?"

Kıyaslama yaptıracağına inanamıyordum. Bazen bu çocuk nasıl çete lideri olmuş diye düşünmeden edemiyordum. "Çocuk musun Demir, biraz büyü Allah aşkına!" diye kızınca ciddileşti. Elindeki belleği gösteriyordu "Bunu neden saklıyorsun?"

Hele şükür asıl konumuza gelebilmiştik. "Elimde koz taşımayı severim."

Kafasını eğip elindeki belleğe baktı. Sanki ilk defa inceliyor gibiydi. Oysa ona verdiğimden beri elli kere incelediğinden emindim.

"Bunu gidip Pamir'e vermemem için bana bir neden söyle." dedi beni şaşırtarak. O kadarını da yapmazdı herhalde. Gerçi Pamir'i çok tanımıyordu. Yapardı da. Onun adı Demir'di. Kim olursa olsun karşısındakini harcardı.

"Beni öldürür!" deyince hiç aldırış etmedi "Ecelin geldiyse kimse bunu durduramaz Öykü."

"Ciddiyim Demir!" dedim sinirle. "Hem onu saklarsan sana Simay'la ilgili bilgi vereceğimi söylemiştim, unuttun mu?"

Kafasını salladı "Söyle o zaman, beklemem için bir neden yok."

"Saklamaya devam edeceğini nereden bileceğim?"

"Bulaştık artık bu işe. Hem bilirsin çete liderleriyle uğraşmayı severim. Pamir gibi bir liderin kozu elimdeyken bunu kaybetmek istemem." diyerek belleği havaya atıp tuttu. Onunla oyun oynuyordu.

"O zaman bunu ona vermezsin." dedim emin olmaya çalışarak.

Her zamanki gibi ince sırıtışı yüzündeydi "Simay hakkında bilgiyi hemen söylemezsen veririm."

"Allah'ın belası!" dedim omzundan iterek.

Kahkaha atıyordu. Uğraşacak kimsesi olmadı için bana sarmıştı. "Allah'ı bu işe katma Öykü. Ben senin belanım."

Belleği gözüme sokarcasına yüzüme yaklaştırdı.

"Hadi söyle." dedi irite ederek.

Belleği sallamaya başlamıştı. Sanırım beni hipnoz etmeye çalışıyordu. Sinirle eline vurup gözümün önünden belleği çekmesini sağladım. Ne diyecektim şimdi, gerçeği mi?

Kendi düşüncemi söylemem ne kadar doğru olurdu. Barlas haklı olduğumu söylememişti bile. Ama öyle olduğumu biliyordum. Simay buradaydı. Barlas'ın yakınlarında bir yerde.

Kendimi Barlas'a ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Beni terk etmesinin sebebi Demir'e Simay'ın yerini söylememken, tarih tekerrür

ediyordu sanki. Acı çekiyordum. Bir kez daha ona aynı şekilde ihanet edebilir miydim? O güç bende var mıydı?

Bilemiyordum. Bu defa kendime de ihanet ediyor gibiydim. Barlas'la değil, sanki kendimle savaşıyordum. Ve sanırım bu sefer kendim için yalan söyleyecektim "Simay gerçekten cezaevinde."

Ağzımdan çıkan cümleyle gözlerinde vahşi bir ifade belirdi. "Doğru mu söylemiş?"

"Evet."

"Hangi cezaevi?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

Onu yanlış yönlendirdiğimi öğrenirse neler olacağını düşünmemiştim bile. Bana neydi ki Simay'dan? Demir'in onu bulmasıyla zerre ilgilenmiyordum. Tek derdim Demir'i kışkırtmamaktı.

Simay'ı cezaevlerinde arayamazdı. Bu yalan onu ne kadar tutardı bilmiyordum ama en azından belleği saklaması için bir süre idare edebilir diye düşünüyordum.

Tepkisiyle birden sesimi yükselttim "Barlas bana bunu söyler mi sanıyorsun? Hem bilsen ne olacak, Simay'ı görmeye mi gideceksin? İsmini duyduğu anda karşına çıkmayı reddedecektir."

"Kaçırırım onu oradan!" deyince ciddi olup olmadığını düşündüm. Yuh, o kadar da değildi. "Kolaydı çünkü!" dedim gücünü küçümseyerek.

Onu ciddi görmeye hiç alışık değildim ama ciddiyeti epey uzun sürmüştü. Söz konusu Simay olunca Demir yüz seksen derece değişiyordu. "Niye girmiş peki?"

"Bilmiyorum Demir."

Kızdı "Sen ne biliyorsun?"

Hiç işim yokmuş gibi Simay'ı arayacak değildim ama Demir'in gönlünü yapmaya çalışıyordum "Öğrenebilirsem söylerim. Sen de bu sırada belleği iyi saklasan çok iyi edersin."

"Ona burnum gibi bakacağımdan emin olabilirsin." dedi elini cebine vurarak. Saçmaladığını düşünürken sırıtarak konuşmaya devam etti "Gözü gibi bakmak deyimi bana saçma geliyor. Hem benim burnum gözümden daha güzel, o yüzden öyle dedim."

İşte asıl kimliğine geri dönmüştü. Onun ciddiyeti en fazla bu kadar sürerdi. "Beni çok yoruyorsun Demir!"

Öyle bir kahkaha attı ki bir anda sıçramama neden oldu "Ne gülüyorsun ya?"

Bakışları muzırlaşmıştı "Genelde benimle yatan kızlar böyle söyler, sen söyleyince biraz garip oldu."

"Pisliksin!" diyerek omzuna bir tane geçirdim ve evden çıktım. Bu işi hallettiğime göre Barlas'ın yanına gitmeliydim.

Kulaksız beni beklemeye devam ederken arabaya bindim. Onunla arabada kısa bir muhabbet etmiştim. Kızgınlığımdan sebep ağzımdan bir şey çıkacak olmasından korkuyordum. Yine de kendime hakim olmayı başarmıştım.

Barlas'ın evinin önüne gelince arabadan çıkmadan önce Kulaksız'a baktım. "Sen git bekleme beni, taksiyle dönerim."

Beni onaylayınca arabadan çıkıp Barlas'ın kapısına doğru yürüdüm. Tam zili çalacakken bir taksinin evin önünde durduğunu gördüm.

İçeriden Gaye çıkmıştı. Sert bakışları üzerimdeydi. Kalın topuklu botuyla yürüyerek yanıma geldi. Tam önümde dikilirken asabı bozuk bir şekilde konuştu. "Senin burada ne işin var Öykücük!"

Topuklusundan sebep benden epey uzun görünüyordu ve bu sebepten havalı hareketler sergiliyordu.

"Barlas'la konuşmaya geldim." deyince gözlerini kapatıp sabır diledi. Tekrar açınca dişlerini birbirine bastırarak konuştu "İşimiz var, beni eve davet etti. Git buradan her şeyi berbat edeceksin!"

O da oyunun içindeydi. Beni aptal yerine koymaya çalışıyordu. Her şey bittiğinde, Barlas ona gerçeği söylediğinde yüzünün alacağı şekli görmek istiyordum. "Onunla birlikte olmayı düşünmüyorsun değil mi Gaye?"

Normalde bu görevi üstlendiği için mutsuz olur zannediyordum ama o gayet iyi görünüyordu. Sebebi neydi?

"Bana verilen görev bu." deyince sinirle güldüm. "Bir kere onurlu biri gibi davran ve Pamir'e rest çek."

Aldırış etmedi. Halime acır gibi yüzüne yalancı bir hüzün yerleştirdi. "Eski sevgilinle yatacak olmama mı bozuluyorsun yoksa sen?"

"Barlas seninle yatmaz!" dedim emin bir şekilde.

Şımarık bir şekilde güldü. "O zaman beni neden evine davet etti?"

İşte bunu bende bilmiyordum. Neyse ki cevap beklemedi. "Gece kulübünde benden etkilendiği çok belliydi." diyerek kendini övdü. "Açıkça söyleyeyim, Barlas etkileyici bir adam. Her kızı kolayca kendine aşık edebilir. Senin gibi biriyle nasıl çıkmış bilmiyorum ama artık gerçek bir kadınla birlikte olma zamanı geldi."

Sanki onunla oyun için değil de gerçekten bir şeyler yaşamaya hevesli görünüyordu. Anlayamıyordum.

"Onun etrafında senden çok vardır Gaye, çok heveslenme!" dedim küçümseyerek.

Sinirlenir zannediyordum ama Barlas eski sevgilim olduğu için beni ondan vurmaya çalıştı. Tabii, bu fırsatı kaçırır mıydı? Eline güzel bir koz geçmişti

"Bana aşık olacak diye nasıl da korkuyorsun." dedi kırmızı rujlu dudaklarıyla gülümseyerek

Alay dolu bir gülüş kaçtı ağzımdan "Sana aşık olmayacağını sen de biliyorsun."

Çenesini dikleştirdi. Konuşurken gözlerindeki haşin ifade büyüdükçe büyüdü "Sen Pamir'i benim elimden aldın ya, bak şimdi ben Barlas'ı nasıl kendime aşık edeceğim!"

Gözlerimi devirip ofladım "Umurumda mı sanıyorsun?"

Alınmış gibi dudaklarını büktü "Ama bak bu olmadı işte. Eski sevgilin bile olsa senden sonra kaliteli birine aşık olması canını sıkar diye düşünmüştüm."

Ona öyle bir bakış attım ki eminim konuşmasam da ne demek istediğimi anladı "Sen misin kaliteli?"

Kendine hakim olamayıp elinde tuttuğu çantasını birden yere savurdu. Öfkesi açığa çıkmıştı işte "Yolarım kızım seni!"

"Sen beni sadece güldürürsün." dedim onu daha da sinirlendirerek.

Tam tokat atacakken bileğinden tutup ona engel oldum "O elini kırarım Gaye!"

Barlas kapıyı açınca ikimiz de ona baktık. Ben hala Gaye'nin bileğini tutuyordum. Sanırım sesimiz çok çıkmış olacaktı ki Barlas ne olduğunu anlamaya gelmişti.

"Öykü?" dedi yaptığım hareketi anlamaya çalışır gibi.

Gaye'nin elini sert bir şekilde bıraktım. Tam açıklama yapacaktım ki Gaye benden önce davrandı. "Barlas kim bu kız Allah aşkına, evine geldim diye bana vurmaya kalktı!"

Oyunculukta Gaye gibi olunmalıydı. Bir anda, o asabi kızdan masum kıza dönmüştü. Onu tanımasam bu haline inanacağım kesindi.

Barlas bana bakmayı sürdürüyordu. Onun da oyun oynaması gerektiği için verdiği cevap buna yönelikti "Eski bir arkadaş."

Gaye çantasını yerden alıp Barlas'a yanaştı. Ona kolunu gösterirken masum kızı oynamaya devam ediyordu. "Baksana bileğimi ne hale getirdi!" Şımarıklık da katmıştı işin içine "Canım çok yanıyor!" Bana baktı. Suratında tehlikeli ifadeler seziliyordu. "Eski arkadaşın bence benden özür dilemeli."

Ona ağzının payını vermek için hazırlanırken Barlas'ın Gaye'nin elini tutup bileğine baktığını gördüm. Bu oyunu fazla ciddiye alıyordu sanırım. Bu kadarına gerek var mıydı bilmiyordum.

Kısa bir süre bileğini inceledikten sonra bana baktı. "Haklı, ondan özür dilemelisin Öykü."

Hayretler içinde kalmıştım. Tek kelime bile etmeden buradan gitmek istedim ama ikisine de haddini bildirmek istiyordum "Asla!"

"Kaba şey! Neyse bırak şunu Barlas, ne hali varsa görsün." dedi Gaye umursamaz davranarak.

Barlas ve ben hala birbirimize bakıyorduk. Onun bakışları gayet sakindi ama benimki öfke barındırıyordu

"Senden özür dileyecek." dedi Barlas beni şaşırtarak. Meseleyi uzatmasını anlayamıyordum. İnadıma mı yapıyordu? Onun bileğini sıkmışsam bu Gaye'nin suçuydu. Bunu bildiğinden emindim.

Sırf Gaye ona inansın, Barlas oyunculuğunu yaparak onu kandırsın diye onun dediğini yapacak değildim. Eski sevgilisi olabilirdim, ona ihanet eden kız da olabilirdim ama beni Gaye'nin önünde bu şekilde küçük düşüremezdi.

"Bekliyoruz."

Beni kızdırdıkça kızdırdı. Kafamı salladım. "Demek özür bekliyorsunuz? Peki..."

Kendime hakim olmam gerektiğini düşünmüyordum. Bu kadar sinirlenmişken sinirimi bir şekilde çıkarmalıydım.

Gaye'ye yaklaştım ve suratına sert bir tokat indirdim. "Umarım özrüm kabul olmuştur."

"Ah!" Gaye elini yanağına koymuş olayın şokunu yaşarken, Barlas hızla kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermeden elini kolumdan ittim. O sırada Gaye bana saldırmaya çalıştı "Ben bu kızı gebertirim!"

Ben de ona saldıracakken Barlas araya girip bize engel oldu. O anda araba sesi duyuldu ve etrafı mavi kırmızı bir ışık sardı. Bir polis aracı burada durmuştu. Kavga olduğunu görmüş olmalıydılar.

"Gençler bir sorun mu var?"

İçeriden birisi çıkmış bize doğru yaklaşırken gözlerimi Gaye'den ayırmadım. O da benden ayırmıyordu. Bunun hesabını soracağını bildiren intikam hırsı gözlerinden yüzüne yayılmıştı.

"Ben hallediyorum Memur Bey!"

Barlas olayı geçiştirmeye çalışırken Gaye'nin dudakları yukarı doğru kaydı. Nihayet o gözlerini üzerimden çekmişti. Bir hinlik düşündüğünü anladım. Polise bakıyordu. "Komiserim bu kızdan şikayetçiyim ben!"

Bu pisliği burada parçalamadığıma pişman olurken komisere çevirdim başımı. O da bana baktı. İkimiz de şaşkın görünüyorduk.

"Öykü Hanım?"

Bu bugün ifademi alan komiserdi. Beni görünce hem şaşırmış hem sevinmiş gibiydi.

"Komiser tanıdığı biri çıktı iyi mi!" Gaye Barlas'la konuşurken onu umursamamaya çalıştım. Tek isteğim buradan gitmekti.

Bakışlarım o anda Barlas'la birleşti. Dikkatle Komisere bakıyordu. Sonra bana baktı. Gözlerinde hiç hoş bir ifade olmadığını söyleyebilirdim.

"Sorun nedir?" Komiser olayı öğrenmeye çalışırken mevzuyu kapatmak için ben konuştum "Bir sorun yok. Ben eve gidiyordum zaten."

Komiser polis aracını işaret etti "Buyurun, evinize kadar eşlik edelim isterseniz."

Barlas'a baktım. Bakışları ifadesizleşmişti. Ama yüzünden bozulduğunu görebiliyordum. Ne bekliyordu, burada kalıp Gaye'yi pataklamamı mı?

"Biz de eve geçelim mi?" Gaye Barlas'a asabımı soran soruyu yönlendirince bakışlarımı Barlas'tan çekip araca bindim.

Komiser de peşimden gelmişti. Aracı bir polise memuru kullanıyordu. Bizi buradan götürürken Barlas'a hiç bakmadım. Ama onun bana baktığını yan gözle görebiliyordum. Biz gidene kadar eve girmedi.

Polis bizi oradan uzaklaştırınca komiser bana bir soru yönlendirdi. "Nerede oturuyorsunuz?"

"Düz devam edin, tarif ederim." dedim moralim bozuk bir şekilde.

Gerçekten Gaye'yi evine alacak mıydı? Aklımdan bu soruyu bir türlü atamıyordum. Bana neydi bundan? Ne halleri varsa görürlerdi inşallah!

"Siz iyi misiniz?"

Komiser bana dönmüş yüzüme bakarken ses tonumu düzelttim "Evet."

Konuşkan biriydi. Sanırım uzun mesaisinden sebep sıkılıyordu ve konuşacak birilerini arıyordu.

"Okuyor musunuz?"

Konuşmaya hiç mecalim yoktu ama ayıp olmasın diye bir iki kelime etmeye karar verdim. "Evet, üniversite ikinci sınıftayım. Nasipse hemşire olacağım."

"Ne güzel." dedi gülümseyerek. Hala bana bakıyordu. Herhalde o bir şey sormadan ben bir şeyler anlatayım istiyordu.

"Çok konuşkan biri değilsiniz sanırım, ifade verirken de anlamıştım, ben sormadan bir şey söylemediniz." dedi tam da düşündüğüm şeyi söyleyerek.

"Gergindim." diyerek açıklama yaptım

"Şimdi de öylesiniz sanırım." dedi halimden sebep. Evet, hala öyleydim. O kadar gergindim ki ilk defa bindiğim polis aracını bile inceleme gereği duymamıştım. "Biraz." deyince beni daha fazla yormadan önüne döndü.

Eve gidene kadar başka hiçbir şey konuşmadık. Bizim sokağa girince evimi gösterdim. "Burada ineceğim."

Araç evimin tam önünde dururken minnet duyduğumu belli ettim "Bıraktığınız için teşekkür ederim."

Komiser beni çok sevmişti sanırım. Alaya aldı hemen "Kendinize dikkat edin, bir daha rehine olarak karşımıza çıkmanızı istemeyiz."

"Olur, ederim. İyi akşamlar." dedim tebessüm ederek.

"Size de iyi akşamlar." deyince içeriden çıkıp eve girdim.

Barlas'ın evine onu uyarmak için gitmiştim ama şu an umurumda olduğunu sanmıyordum. Gaye gibi birini evine davet ettiğine göre yapabileceklerini de biliyor olmalıydı. Kendini korurdu. Benim onu uyarmama ihtiyacı yoktu!

***

Ertesini günün akşam saatlerinde Bade'yle birlikte kulüpteydik. Aysun Çetin'i görmek istemediği için buraya gelmek istememişti. Koray'ın da işleri vardı. Ben de gelmeyi düşünmüyordum ama Bade'nin ısrarlarına dayanamamıştım.

Birlikte locada oturuyorduk. Bizden birkaç loca uzakta da Barlas, Çetin ve Ateş vardı. Aralarında hararetli bir konuşma döndüğü uzaktan belli

oluyordu. Merakla onları izliyordum.

"Orada ne konuşuyorlar?"

Bade'nin gözü onların üzerinde değildi ama sorum üzerine bakışlarını o tarafa çevirdi. "Günlerdir böyleler, şu savaş konusu muhtemelen."

"Ne zaman yapmayı planlıyorlar?"

"Bilmiyorum."

Barlas'ı bu saatten sonra bu fikirden geri döndürmek imkansızdı. Bunu bildiğim için artık hiç çabalamıyordum. Savaşın olmasını bu kadar istiyorsa onu nasıl vazgeçirebilirdim ki?

"Seni neden yanlarına almadılar?"

Bade bu konuda epey rahatsız görünüyordu "Ateş savaşta olmamı istemiyor!"

"Neden?"

Alnını ovduğunu gördüm. Gergin gibiydi. Konuşmadan önce dudaklarını yaladı "Garip bir şey oldu Öykü."

"Ne gibi?" dedim merakla. Yüz halinden sebep korkmaya da başlamıştım.

"Birkaç gündür iyi değilim."

"Nasıl yani ?"

"Hastayım galiba kendimi kötü hissediyorum."

"Doktora göründün mü?"

"Hayır."

"Ne bekliyorsun Bade?"

Gözlerini kapatıp kaşlarını çattı. "Korkuyorum."

Hiçbir şey anlamıyordum "Neden?"

Gözlerini tekrar açınca bakışlarını bana çevirdi. Bade'nin korktuğunu çok az görmüştüm. Şu an yüzünde korkuya dair belirtiler varsa gerçekten korktuğu bir şey var demekti "Reglim gecikti, geçmeyen mide bulantılarım var, sırt ağrısı falan!" Sustu. Konuşurken zorlanıyor gibiydi "Doktorun şey demesinden korkuyorum..." Duraksadı. Bir kez daha dudaklarını yaladı. "Şey..."

Konuşamayacağını anlayınca ondan önce davrandım "Hamilesin demesinden mi?"

Hüzün dolu bir bakışla kafasını önüne eğdi "Evet."

"Bundan neden korkuyorsun anlamadım."

"Çocuk istediğimi zannetmiyorum Öykü."

"İyi de neden?"

Dertlenmiş gibi sesli bir nefes bıraktı "Şu halimize bir baksana. Bizim düzgün bir hayatımız mı var ki bir çocuk doğurup onu büyüteceğim. Ayrıca okulumuz var. Bu halde nasıl..."

Gözleri Ateş'teydi. Bu konuda ona da dert yanmış olmalıydı. Haline üzülmüştüm ama hamile olabilecek haberi beni mutlu etmişti. "Bence şu an saçmalıyorsun, korktuğun için doğru düşünemiyorsun. Hem anne olup hem okuluna devam edebilirsin. Biz de sana yardımcı oluruz. Birlikte büyütürüz bebeğini."

Kafasını kararlılıkla iki yana salladı "Çocuk istemiyorum Öykü. Ateş'e de söyledim bunu."

"O ne diyor peki?"

"Tabii ki bir çocuğumuzun olmasını istiyor."

Bu konuda ikisinin de ayrı görüşlere sahip olması kötü olmuştu. Hangisi diğerinin dediğine ikna olur diye düşünmüyordum bile. Çünkü Bade'yi tanıyordum ve onu hiçbir şeyin bu karardan döndüremeyeceğini biliyordum.

"Ne zamana kadar doktora gitmemeyi düşünüyorsun?"

Bir süre düşündü "Bilmiyorum."

Ona yardım etmek istiyordum ama kararını değiştirme konusunda üstüne gidersem kızacağını biliyordum. Daha ılımlı yaklaşmalıydım. "Test almalısın, birlikte bakalım sonuca."

Korkusu büyüdü. Derdi de en az onun kadar büyüktü "Henüz buna hazır değilim, pozitif bir sonuç görürsem ne yaparım ben?"

Destek amaçlı elini tuttuğum sırada hızla çekti. "Ateş geliyor, konuyu değiştir!"

Tebessüm ederek bize doğru yaklaşan Ateş'i görünce aklıma ilk gelen şeyi söyledim "Tam kar yağdı dedik tutmadı, ne zaman kartopu oynayabileceğiz biz?"

"Ne oldu kızlar, konu nedir?" Ateş önümüzdeki koltuğa yayılarak otururken Bade üstündeki tüm gerginliği bir anda atmış görünüyordu. "Öykü kara olan aşkını anlatıyor."

Ateş aklına bir şey gelmiş gibi bir anda heyecanla konuştu "Kar bize gelmediyse biz ona gidelim o halde Öykü!"

Bade'yle bakıştık "Nasıl yani?" dedim merakla. Bade de anlamamış görünüyordu.

"Palandökene gitmeye ne dersiniz?" Ateş'in fikri kulağa hoş gelse de direkt reddettim "Hayır, ben gelemem."

Beni ikna etmek için uğraşıyordu "Sadece hafta sonu kalacağız.Annenle izin konusunu ben konuşurum."

"Gerçekten mi Ateş, şu an bunun zamanı mı?" Bade kızmıştı. Sebebinin Ateş'in sunduğu fikirle alakalı olduğunu sanmıyordum. Şu hamilelik mevzusuydu onu böyle asabileştiren.

"Bence hepimizin bir tatile ihtiyacı var, eğlenmek bizim de hakkımız." diyerek bu konudan vazgeçmeyeceğini belli etti Ateş "Bizim sınıftan bir arkadaşın amcasının oteli var orada. Rica ederiz oda konusunda yardımcı olur bize."

İkna oluyor gibiydim ama Barlas'ın da orada olacak olma ihtimali canımı sıkıyordu. "Kim kim gideceğiz peki?"

"Bizimkiler işte."

Yüzüm anında düşerken Ateş hafifçe öne doğru eğilip benimle dertleşmeye çalıştı "Barlas'ı sorun etmiyorsundur umarım."

"Tabii ki ediyor, onunla tatile mi çıkacak?" Bade sanırım Ateş'le kavga etmek istiyordu. Her fırsatta tersleyici konuşması gerginliğinin hala geçmediğinin kanıtıydı.

Ateş konuşurken çok nazikti. "Onunla değil , bizimle çıkacak. Hem onlar konuşuyor, aralarından tatil yapmamızı engelleyecek bir sorun yok. Ayrıca Barlas gelmez zaten, işleri var."

Bunu duyunca sevinmiştim "O zaman annemden izin almak sana düşer."

"Hallederiz." diyerek göz kırptı. O sırada Bade Kokteylinde bir yudum almak için eline bardağını almıştı ki Ateş'in sorusuyla irkildi "Ne içiyorsun sen?"

"Alkolsüz kokteyl." diyerek bardağını gösterdi Bade. Ateş'in sorusuna sinirlenmiş gibiydi. Sanırım Ateş hamilelik şüphesinden sebep Bade'yi koruma altına almıştı.

"Gaye burada!"

Bade'nin söylediği şeyle gözlerim onu aradı. Tabii ki olması gereken yerdeydi. Barlas'ın yanında. Ne zaman gelmişti acaba, hiç fark etmemiştim.

"Her fırsatta Barlas'ın yanında!"

"Tuvalette sıkıştıralım mı?" dedi Bade beni güldürerek. Şaka yaptığını sanıyordum ama hırsını ondan almak istiyor gibi görünüyordu "Şunun bir gram kalmış saçlarını nasıl yolmak isterdim şimdi!"

"Biraz sakin ol Bade!"

Ateş fazla evhamlı gibiydi. Bade'yi korumakla görevlendirmişti kendini

Bu iş Bade'nin sinirlerini bozuyor gibiydi. O üzerine gidilmesini sevmezdi. "Her şeye karışma Ateş, sinirlenmekte mi suç!"

"Hiç tanımadığın bir kıza sinirleniyorsun."

"Arkadaşıma yakın olmasına sinirleniyorum!"

"Oyun bu."

"Oyun da olsa sinirleniyorum işte!"

Tekrar Gaye'ye baktı. Elindeki bardağı sertçe masaya bırakırken sert sözleri ağzından küfür gibi çıkmıştı. "Bak bak, nasıl da sırnaşıyor Barlas'a!"

Ben de onun gibi onları izliyordum. Gaye burada olduğumu fark etmemişti herhalde. Çünkü fark etse beni sinir etmek için elinden geleni yapardı. Aslında onu suçlamalı mıydım bilmiyordum. O ona verilen görevi başarmakla yükümlüydü. İğrenç bir şeydi bu. Kabul etmiş olmasını bile hazmedemezken bunu uygulamaya koyduğunu görmek şaşkınlıkla onu izlememe neden oluyordu.

"Pamir onun Barlas'la birlikte olmasını istiyor!"

Ağzımdan bir anda sinirle çıkan cümleye pişman olmuştum ama artık iş işten geçmişti. Şimdi ikisi de Gaye'nin amacını biliyordu.

"Şimdi kusacağım!"

Bade bu aptal olaya tepkisiz kalamazken Ateş panikledi "Miden mi bulanıyor!" Bu hamilelik olayı onu oldukça etkilemiş gibiydi.

Bade onu tersledi "Mecazi anlamda Ateş!"

O sırada telefonuma mesaj gelince hemen okudum

Gönderen: Pamir Yaman

-Seni almaya geliyorum

Evde olduğumu zannediyordu. Ona kulüpte olduğumu bildiren bir mesaj yazıktan sonra çantamı alıp ayağa kalktım "Ben artık gideyim."

"Nereye ya?" Bade şaşkın görünürken moralim bozuk bir şekilde sorusunu cevapladım "Pamir'le buluşacağım."

Normal şartlar altında yanına gitmekten nefret ediyordum ama bu sefer görev veya onun gibi bir şey için onunla buluşmayacaktım. Hayatı hakkında bir şeyler öğrenecektim. Belki kardeşinin ağzından onunla ilgili çok önemli bilgiler duyabilirdim. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Bade benim için endişeli görünürken kızdı. "Bu daha ne kadar devam edecek Öykü, ne kadar daha o adama katlanacaksın!"

"Belki bir mucize olur ve hemen kurtulurum." dedim kendi halime gülerek

"Bekle, olur o mucize!" dedi öfkesi artarken "Neyse, kendine çok dikkat et."

"Ederim." diyerek ikisine de veda öpücüğü verdikten sonra çıkışa doğru yürüdüm. Kulaksız da peşimden geliyordu. Barlas'ın olduğu locanın önünden geçerken gözlerimi devirdim. Bakışları benim üzerimdeydi. Bir yere baktığını gören Gaye de bakışlarını takip edip direkt bana baktı. Umursamazca yürümeye devam ettim ve dışarı çıktım.

Kulaksız yanımda beklemeye başlarken elimde tuttuğum montu üzerime giyiyordum

"Sen git, Pamir beni almaya gelecek."

Beni onaylayıp yanımdan ayrıldı. O sırada ben de yoldan geçen arabaları izliyordum. Pamir muhtemelen birazdan burada olurdu.

"Taksi çağırmadın mı?"

Barlas'ın sesini duyunca ona bakmadan konuştum "Pamir alacak beni."

"Bu saatte onunla mı buluşacaksın?"

Kafamı ona çevirince sigara içmek için dışarı çıktığını gördüm çünkü parmaklarının arasında bir dal sigara duruyordu.

"Bir sorun mu var?"

Sorumu yanıtsız bıraktı "Neden geliyor?"

"Beni özlüyor olmalı." diyerek alaya aldım.

Birkaç adımla aramızdaki mesafesi kapattı ve elinde hiç yakılmamış olan dalı yere attı. "Sana Demir'le takılmaman gerektiğini söylemiştim. Gittikçe ona daha fazla benziyorsun."

"O halde dikkat et, Pamir'le de takılıyorum. Bir gün seni öldürmek için gırtlağına yapışabilirim!" dedim ona olan sinirimi gizleme gereği duymadan.

Sessizce beni süzdü. "Dün Gaye'den özür dilemeni istediğim için mi bu öfke?"

"İleri gittin!"

"Yapmam gerekeni yaptım!"

Kendini savunması çok alçakçaydı. "Sorunun ne olduğunu bile sormadan beni suçladın!"

"Sorun ne olursa olsun evime davet ettiğim kızı mı suçlayacaktım?"

Ona inanamayan gözlerle baktım. Oyun oynadığı belli olmasın diye yapmıştı bunu, farkındaydım ama başka bir şekilde de bu işin içinden çıkabilirdi. Beni incitmesine gerek yoktu.

"Evet asıl konumuz bu, onu evine davet etmen!" Kendime hakim olmaya çalışıyordum ama bu olay içimde ukde olarak kalmıştı. Öfkemi atamazsam rahatlamazdım. "Ben dün neden oradaydım biliyor musun? Seni uyarmak için. Sana bir şey yapmasından korktuğum için evine geldim. İkinci defa! Ama sen ne yaptın? Beni onun karşısında küçük düşürdün!"

Birkaç saniye susup sinirimi kendi içimde daha çok büyüttüm "Bu işte bir değiliz ama sana yardım ediyorum. Neden biliyor musun? Çünkü sana zarar gelsin istemiyorum!"

Sinirlenince dilimi tutamıyordum. Bunu niye söylemiştim ki şimdi? Anında pişmanlık yaşarken dediği şeyle donup kaldım

"İkimizin istediği de aynı şey. O adamın yanında olduğunu bildiğim her an seni düşünüyorum. Aklım çıkıyor sana bir şey yapacak diye! Buna rağmen seni uzaktan korumak zorunda kalıyorum."

"Beni koruma, istemiyorum!" diye bağırdım. Garip bir durumdaydım. Canım acıyor, öfkem acıma karışıyordu. Ben o gözlere bakarken tek bir duygu hissedemiyordum. Neyse ki hissettiklerim gözyaşımla değil, sözlerimle çıkıyordu içimden. Evet, insan böyle basit bir şeye de ağlayabilirdi. İçinde onca şey birikince en basit şeyde süzülürdü yaşlar yanağa.

"Sen beni niye koruyorsun?"

Barlas'ın ruhsuzca sorduğu soruyla afalladığımı hissettim. Haklıydı. Ben bunu yapıyorken ondan bunu yapmamasını bekleyemezdim. Bu bencillikti resmen.

"Dün neden evime geldin Öykü?" Sessizliğimi sürdürdüm. Bir şey diyemezdim. Şu an kuracağım her cümle kendime vuracağım bir kamçı demekti. Canımı yakmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Öfkeyle bıraktığı nefesi havaya karışınca dumana dönüştü "İkimizin istediği şey de aynı işte. İster kabul et, ister etme!"

Gözlerine bakmamayı deniyordum. Benden ne isteyeceğini biliyordum.

"Sana burada kalmanı teklif ediyorum Öykü," diyerek elini yavaşça kaldırdı ve ona bakmam için çenemden tuttu. Beni kendine bakmaya zorluyordu "Gitme!"

Bu kelime sadece bir yalvarış değildi, emir değildi, isyan değildi. Bu, tüm hislerin tek bir kelimeye sığdırılmış haliydi.

"Gidersen aklımdan çıkmayacaksın. Bunun benim için ne kadar zor bir şey olduğunu tahmin edemezsin. Her şeye karşı gelebilirim, ama seninle ilgili düşüncelerime karşı gelemiyorum!"

Bu bir itiraftı. Galiba o da benim gibi sinirlendiği için hissettiklerini saklayamamıştı. Elini çenemden çekip işaret parmağıyla kafasını işaret etti. Göz temasını hiç kaybetmiyordu "Tam burada savaş veriyorum."

"Peki ya kalbin?" diyebildim sessizce. Çünkü ben orada da savaş veriyordum.

İfadesiz kalmak için kendini zorladığını görebiliyordum ama gözleri her şeyi ele veriyordu. "Benim bir kalbim yok..." dedi can acıtır bir şekilde "Onu üç yıl önce kaybettim!"

Bir kez daha anıların altında ezildiğimi hissediyordum. Bizi birleştiren şey geçmişimizdi. Bu öyle lanet bir şeydi ki geleceğimize bile etki ediyordu. Tekrar tekrar o anı yaşıyorduk. Bu kötü bir kabus gibi değil, bitmeyen bir işkence gibiydi.

Biz birbirimizin gözlerinde tek bir şey görüyorduk; geçmişi. Daha açıklayıcı olursam, geçmemişi.

"Yıllarca sensiz bir kalp taşıdım ben. Kalbim bana hiç bu kadar ağır gelmemişti. Çok sonra anladım bir kalp taşımadığımı. Meğer ben kalp diye, koca bir yük taşıyormuşum!"

Onun ağzından bunları duymayı beklemiyordum. Ben söylerken zor gelmiyordu ama bu hüzünlü sözler ona yakışmıyordu. Neler hissettiğini duymanın bu kadar zor geleceğini sanmıyordum. Benimle aynı şeyler mi hissetmişti yani? Çünkü bunlar benim yaşadıklarımdı.

Gözlerimin dolacağını hissettim. Onun sözlerinden değil, sözlerinin benimkileri andırıyor olmasından... Bu bana ağır gelirdi. Şu an bunu taşıyacak durumda değildim. Gitmek için adım atacakken kolumdan tuttu. "Ne oldu, beni dinlemek zor mu geldi?"

Ağlamamak için kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Dudaklarım mühürlenmiş, cümlelerim intihar etmişti. Kimse geçmişiyle böyle sınanmazdı. Ben sadece kendi yaşadıklarıma değil, onun yaşadıklarına da üzülüyordum. Benim zayıf omuzlarım bu yükleri nasıl taşıyabilirdi? Kendi hissettiklerim yeterince ağır gelirken onun geçmişte yaşadıkları...

Hep kendi tarafımdan düşünmüştüm. Belki de gitmek de kalmak kadar can yakıyordu. Hissettiklerimize bakılırsa onunla aynı durumdaydık

"Ben seni dinledim, sana ne yaptığımı gördüm. Sen niye dinleyemiyorsun?"

Kızgınlıkla sormuştu bu soruyu. Niye yapıyordu bana bunu? Hissettiklerini söylerse yükü azalacak mıydı sanki? Ben bunu çoktan denemiştim. Bir işe yaramıyordu, yaramazdı.

"Dinlemek istemiyorum!" dedim hüzünle. Dayanmaya gücüm kalmamıştı. Sussun istiyordum.

Gözlerim yine başka yöne kaydı. Pamir'in arabasını görüyordum, gelmişti.

"Çünkü zor değil mi?" dedi kalbimi işaret ederek "Buraya bir şey oluyor, ateşler içinde yanıyor!"

Bakışlarım arabasından çıkmış yanımıza doğru adımlayan Pamir'in üzerindeyken Barlas yüzümü avuçlarının arasına alıp beni yine kendine bakmaya zorladı "Gözlerime bak Öykü. Bak ki acı çekenin sadece sen olmadığı gör!"

Yanıyordum... Yanıyordu... Bu ateş ikimizin de ruhunu küle çevirip sönmüştü. Sönükken bile can yakıyordu. Çünkü o küller hala alevden parçalar taşıyordu.

"Senin çetenin simgesi çakal olmalıymış. Her fırsatta kızın etrafına üşüşüyorsun."

Pamir'in sesini duyan Barlas hipnoz etkisinden çıkar gibi kendine gelip elini yüzümden çekti. Nefes alışverişleri değişmişti. Öfkeyle ona doğru döndü "Sen hangi cesaretle buraya geliyorsun lan?" Üzerine doğru yürüyecekken araya girdim. Durup bana baktı. Bu sırada Pamir kendine yaraşır bir vaziyette konuşuyordu "Buraya gelmek için cesarete ihtiyacım olduğunu sanmıyorum Karaman."

Barlas beni önünden çekmek istedi ama ona engel oldum. Gözlerinden ateş çıkıyordu resmen. "Kaşınmaya devam et, kaşıyacağım seni! Savaşa az kaldı!"

Sırtım Pamir'e dönük olduğu için tepkisini göremiyordum ama sustuğu için şaşkındım. Konu hakkında yorum yapmamıştı. Korkmuş muydu acaba?

"Arabaları saklatayım mı, çalmaya kalkmazsın umarım." Barlas onu sözleriyle iyi gömüyordu. Bunu yaparken eğlenmiş gibiydi. Ama hala siniri belirgindi

Pamir ise sakinliğini koruyordu "Boşuna zahmet etme, ben Öykü'yü almaya geldim."

Barlas'ın burun delikleri kocaman oldu. Öfkeli bir boğaya dönüşmüştü. "Seninle gelmeyecek!"

"Buna o karar versin."

Barlas bana çevirdi sert bakışlarını "Bu bir karar değil, emir. Kalıyor!"

Bunu bana yalvararak söylese yine dediğini yapacak değildim ama emir verdiğini dile getirmesi beni çileden çıkarmıştı.

"Az önce Öykü'ye emir mi verdin sen?" Pamir şaşkındı

"Aynen öyle yaptı!" dedim Pamir'e dönerek "Sen beni arabada bekle, birazdan geleceğim."

Buna memnun olmuş gibi görünürken Barlas'a galibiyet bakışı attı ve arabasının yanına gitti. Tekrar Barlas'a döndüm.

"Gitmeyeceksin!" dedi yine emir verir gibi.

"Sırf düşüncelerine hakim olamıyorsun diye bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diyerek onu azarladım. "Ben onun yanında olmak zorundayım. Bir çukurun içine düştüm ve orada debeleniyorum. Tek kurtuluşum senin o çukura atacağın ip de olsa ona tutunmam. Çünkü o ipi bırakmayacağına güvenim yok!"

"Bana güvenmediğin için o çukurda ölmeyi bekleyeceksin, öyle mi?" dedi hem kızgın hem kırgın bir tonla.

"Hayır..." deyip buruk bir tebessüm yerleştirdim yüzüme "Bir mucize olsun diye yağmur yağmasını bekleyeceğim."

Bakışlarındaki dağınıklığı görebiliyordum. Yaralanmıştı. Bıçak etkisi yaratan sözler olurdu. İnsanın ruhuna bir kez saplandı mı derin yaralar açardı. Şu an benim ona yaptığım buydu. Seneler önce elimi bırakan adamdı o, beni kurtarmak için tuttuğu ipi mi bırakmayacaktı? Ona güvenmiyordum işte, açıkça belli etmiştim.

"Barlas!"

Mekanın giriş kapısından Gaye'nin sesi duyulurken Barlas'ı uyarma gereği hissettim... Her şeye rağmen.

"Kendine dikkat et, o kız her an sana bir şey yapabilir."

O gözleriyle de konuşan biriydi. Şu an gözlerinde öyle bir kalkan vardı ki onu sessiz kılıyordu. Yanından geçip Pamir'e doğru yürürken dediği şeyle yerimde durumdu. "Kal ve beni koru!"

Yüzümü görmese de kızgınlıkla güldüm ve kafamı yavaşça omzuma doğru çevirdim "Sen o hakkı dün akşam kaybettin!"

Ruhuna bir bıçak darbesi daha atmak zor gelmişti ama bunu istemsizce yapıyordum. Aslında bunu ben değil, içimde ona karşı biriken öfkem yapıyordu.

Adımlarım beni oradan uzaklaştırmak için yeniden Pamir'e doğru yürümeye başlayınca arabaya binip yüzümü önüme eğdim. Pamir bana bakıyordu. Bir şey söyler sanıyordum ama yola bakıp arabayı sürmeye başladı.

Beni getireceği yere gelene kadar hiç konuşmamıştı. Kızgın mıydı acaba? İyi de bir şey yapmamıştım ki? Onunla gelmiştim işte!

Arabayı oldukça lüks bir tripleksin garajında durdurdu. Kardeşi burada yaşıyor olmalıydı. Ona güvenmeli miydim bilmiyordum. Beni buraya kafasında kurduğu bir plan için getirmişse eğer... Yok canım, Pamir bunu yapacak olsa şu an bu halde olmazdı. Yüzüme bile bakmıyordu. Sebebini hala anlamamıştım.

Kendi anahtarıyla evin kapısını açmaya çalışırken "Evde kime yok mu?" diye sordum.

"Kardeşimin hemşiresi var." dedi kapıyı açıp içeri buyur ederek. Temkinli adımlarla peşinden içeri girdim. Oldukça büyük bir hole sahipti ev. Duvar rengi bordoydu. Duvarlarda geniş tablolar asılıydı. Uzun asimetrik desen bir de halı vardı.

"Hoş geldiniz."

Bizi otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündüğüm hemşire karşılarken montumu çıkarıp başımla selam verdim. Hemşire dikkatle bize baktı. Sanırım biraz gergin görünüyordu. Duruşuyla Pamir'e ne kadar saygı duyduğunu belli ediyordu ama ondan korkuyordu da anlaşılan.

"Geçsene." Pamir bana salonu işaret ederken dediğini yapıp yavaşça oraya doğru yürüdüm. İçeri girince büyük salonu hemen incelemeye aldım. Beyaz ve gold rengin hakim olduğu salon oldukça gösterişli dururken pahalı olduğunu düşündüğüm koltuğa doğru yanaştım.

"Rahatına bak." Pamir misafirperverliğini çok iyi gösteriyordu. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Neden, içeceğime bir şey mi atacaksın yoksa?" dedim alayla.

Güler zannediyordum ama umursamaz davrandı "Beni biraz tanıdıysan böyle boş planlar yapmayacağımı bilirdin."

Hemşire bir kapının yanında boynu bükük bir şekilde duruyordu. O kapının nereye açıldığını merak ediyordum. Aslında ben Pamir'in kardeşini merak ediyordum. Niye gelmemişti?

"Kardeşin nerede?" dedim burada fazla kalmak istemediğimi belli ederek

"Odada." diyerek hemşirenin yanında durduğu kapıyı işaret etti.

Merakla oraya baktım "Gelmeyecek mi?"

"Gelemez." dedi iç çekerek "Yatalak!"

Bunu duyunca soruyu sorduğuma anında pişman olmuştum. Evet, bunu duymuştum ama gerçek olduğunu hiç düşünmemiştim. Hatta Pamir'in bir kardeşi olduğunu hiç düşünmemiştim. Yalan söylüyor sanıyordum. Meğer gerçekten de bir kardeşi vardı.

"Nedeni ne?" dedim üzüntümü belli ederek

"Trafik kazası." deyince başımı önüme eğdim. "Üzüldüm."

Aynı üzüntü onda da vardı ama fazla uzun sürmedi "Gidip seninle tanışmak için hazır mı diye sorayım." diyerek gösterdiği odaya doğru adımladı.

İçeri girince ben de hemşirenin yanına doğru yanaştım. Bana bakmıyordu. Kafası önüne eğikti.

"Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?"

Yüzüme çevirdi bakışlarını. Yorgun görünüyordu. Kadın o kadar sessizdi ki Pamir'e duyduğu saygının fazla olduğunu düşünmeye başlıyordum artık

"Birkaç aydır."

"Zor oluyor mu, yani yatalak birine bakmak?" deyince yüzünün garip bir hal aldığını fark ettim "Sizin haberiniz yok mu?"

"Neden?" dedim anlamayarak

Tam bir şey diyecekken kapı açıldı ve içeriden Pamir çıktı. "Seni bekliyor."

Ona bakıp onayladıktan sonra tekrar hemşireye çevirdim gözlerimi. Pamir içeriden çıkar çıkmaz kafasını önüne eğmişti. Bir cevap vermesini beklemedim. Pamir'in önünde rahat konuşmayacağının farkındaydım.

İki adımla odanın önüne gelince Pamir'in beni uyardığını duydum. "İçeri girince ışığı açma sakın, rahatsız oluyor. On beş senedir böyle, ışığı sevmez."

Tamam anlamında başımı sallarken elimi kapı kulpuna koydum

"Onu ürkütmemeye çalış, ben burada bekleyeceğim."

Kız yabancılardan hoşlanmıyordu sanırım. Şimdi onu daha fazla merak etmeye başlamıştım. Kapıyı açıp içeri girince etrafın karanlık olduğunu gördüm. Bir tek kızın yatağının hemen yanında duran lambader etrafa loş bir ışık sunuyordu.

Kıza baktım. Yatağının üzerinde duran yorganın içine girmişti. Kafası bile görünmüyordu. Çok ürkekti sanırım. Onunla nasıl tanışacağımı düşündüm. Benimle konuşur muydu acaba? Konuşursa iyi olurdu, çünkü Pamir hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyordum.

Odası gördüğüm kadarıyla güzeldi ama yeterli ışığın olmaması burayı kasvetli bir havaya bürüyordu. Ruhum daralmıştı. Fazla ışığın olmadığı yerleri sevmezdim.

"Merhaba!"

Samimi bir şekilde yaklaşmak istiyordum kıza. Bu yüzden sesimi oldukça canlı ve sevimli tutmuştum.

"Öykü ben, abinin arkadaşıyım."

Kızdan ses çıkmadı. Kıpırdamadı bile. Yanına yaklaştım. Hadi ama konuşmalıydı benimle. "Seninle tanışmak için buradayım, seni çok merak ediyorum."

Yine sessizlik hakimdi. Bu kız fazla çekingendi. Şimdiden yormuştu beni

"Benimle tanışmak istemiyor musun?"

Kızın ismini de öğrenmemiştim Pamir'den. Ne diye seslenecektim şimdi? "Bana adını söylersen arkadaş olmak isterim seninle."

Tam başucunda duruyordum "Hadi ama lütfen konuş."

Bu kız o yorganın altında nasıl nefes alıyordu acaba? Biraz daha kalırsa ölecekti neredeyse. "Ben çekineceğin biri değilim, gerçekten."

Kafasını çıkarmaya niyeti yoktu. Vaz mı geçmeliydim? Yok, buraya kadar gelmişken bu kızla konuşacaktım.

"Bence iyi bir arkadaşa ihtiyacın var."

Yine ses yoktu. Kızmaya başlıyordum ama. Sabırlı biri değildim. Pamir hakkında bir şeyler öğrenebileceğimi bilmesem bu kadar uğraşmazdım zaten.

Böyle bir odada sürekli yalnız kalırsa yabanileşirdi tabii. O kadar şey dememe rağmen yüzünü bile göstermemişti. Zayıf bir şeye benziyordu. Üzerine örttüğü yorganın şişkinliğinden çıkarmıştım bunu. Hatta gereğinden fazla zayıftı. Neyle besleniyordu bu kız?

"İzin verirsen yüzünü görmek isterim."

Hiç ses çıkmadı. Nefes bile aldığına şüpheliydim çünkü yorgan hiç oynamıyordu. Korkmaya başlamıştım. Elim yavaşça yorgana doğru gitti.

Onu ürkütme derdinde değildim ama neler olduğunu görmeliydim. Kimse bu kadar yabani olamazdı. Bir şey vardı bu kızda.

Elim yorganı kavrarken hızlanan kalp atışımla birlikte yavaşça yorganı kızın üzerinden çektim ve gördüğüm şeyle donup kaldım.

Kuzularım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip korum yapmayı unutmayın. Sizleri çoook seviyorum.

Şimdi vaktiniz varsa eğer yapacağım kısa açıklamayı okumanızı isterim. Beklenen an geldi artık! Çete 3'ün hazırlıklarına başlıyoruz. Dosyamı düzenleyip yayınevime göndereceğim, bu yüzden zamana ihtiyacım var. Bu süre zarfı içinde muhtemelen bölüm atamam. Bu yüzden sizi bekleteceğim. Şimdiden affınıza sığınıyorum. Acele etmek istemiyorum çünkü her şey çok güzel olsun istiyorum. Kitabın çıkış tarihiyle ilgili bir fikrim yok. Bunu dosyayı teslim ettikten sonra konuşuruz muhtemelen. Merak etmeyin sizlere de haber vereceğim. O zamana kadar kendinize çok iyi bakın. Hepinize her şey için minnettarım. İyi ki Çete'yi okumuşsunuz ve benim sizlerle tanışmama vesile olmuşsunuz güzel insanlar :)

81.BÖLÜM

Garip şeyler oluyordu. Hayatımda değil, kafamda.

Ne düşüneceğimi artık bilmiyordum. İlk defa neler olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Duygusuzdum. Gülmekten muaftım. İçimde tarifi zor hisler vardı. Korkmalı mıydım, yoksa korkmamalı mıydım fikrim yoktu. Belki de beklemeliydim. Neler olduğunu anladıktan sonra vermeliydim bu kararı.

Peki nasıl karar verecektim? Ben gördüğüm şeyi henüz sindirememiştim bile. Mantıklı düşünememekten korkuyordum. Pamir'in evinde gördüğüm şey normal bir şey değildi. Çok az kişinin başına gelirdi. Nedense hiç şaşırmıyordum, benim de başıma gelmişti.

Zaman zaman ne yapacağımı bilmediğim anlar oluyordu ama bu sefer ciddi anlamda ne yapacağımı bilmediğim bir çaresizliğin içindeydim. Zor olan acı veren şeyi düşünmekti. Ama ben korkacağım şeyleri düşünmekten de korkuyordum.

Pamir'in kardeşi diye tanıştırdığı şey...

Evet, şey diyordum çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Pamir'in çok şey olduğunu biliyordum ama hasta olmasını beklemiyordum. O gerçekten de hastaydı. Bunu evindeki o hemşireden öğrenmiştim.

Gördüğüm şeyden sonra onunla kısa bir konuşma yapabilmiştim. Şayet yapmasaydım kendime gelemeyeceğim kesindi. Ondan garip bir şey öğrenmiştim. Doğrusu aklım karışık olduğu için inanasım gelmiyordu ama görünen oydu ki kadın doğru söylüyordu.

O yorganın altında, Pamir'in kız kardeşi olarak tanıttığı şey bir bez bebekti! Görünce küçük bir şok geçirmiştim ama daha sonra Pamir'in bana şaka yaptığını düşünmüştüm. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki? Kim kız kardeşi olarak cansız bir oyuncağı sunardı bir başkasının önüne.

Kızmıştım. Pamir'den hesap sormak istiyordum ama o odada ilginç bir durumla daha karşılaşmıştım. Yatağın önündeki duvarda fotoğraflarla dolu bir pano asılıydı. Tüm fotoğraflarda Pamir'i ve o bez bebeği görünce hiçbir şeyin şaka olmadığını anlamıştım.

Pamir tüm fotoğraflarda bez bebeğe sarılmış, gülümseyerek poz vermişti. Aralarında eski olan fotoğraflar da vardı. Orada Pamir daha genç göründüğü için fotoğrafların çok önce çekildiğini anlamıştım.

Paranoid şizofreni. Pamir'in hastalığı buydu.

Odadan çıktıktan sonra hemşireyle iki dakikalık bir konuşma yapabilmiştim. O zaman öğrenmiştim bunu. Pamir bu sırada telefon görüşmesi yapıyordu. O hemşireye daha fazla şey sormak istemiştim ama Pamir yüzünden soramamıştım.

Zaten o oyuncağı gördükten sonra apar topar gitmiştim evden. Pamir de şaşırmıştı.

Şimdi kara kara ne yapacağımı düşünüyordum. Bu bir oyun olabilir miydi? Belki öyleydi, belki de değil. Hiçbir şey bilmiyordum. Pamir'in planlarını bilirdim. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünürdü.

Eğer bu da bir plansa...

Hemşirenin yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Kimse bu kadar iyi oynayamazdı. Gerçek olabilir miydi?

Gaye Pamir'in gerçek yüzü diye bir şeyler zırvalamıştı bana. Belki de dediği şey buydu ama ben çok farklı şeylere yorumlamıştım.

Kimden öğrenecektim gerçeği? Gaye'nin bildiğinden emindim ama bana asla söylemezdi. Kulaksız'ın söyleyeceğini de sanmıyordum. Neticede ona çalışıyordu.

Şu an tek amacım Pamir'in şizofren olup olmadığını öğrenmekti. Eğer böyle bir psikolojik rahatsızlığı varsa elimdeki kanıtı polise sunamazdım. Bir işe yaramazdı. Ceza almazdı.

Sıkıntıyla ofladım. Bizimkilerin ısrarı üzerine Palandöken'e gelmiştim ama eğlendiğim söylenemezdi. Bu durumda nasıl eğlenebilirdim ki? Pamir'i tanıdığım günden beri her şey zehir oluyordu bana.

Kafamı dağıtamayacağımın farkındaydım. Bade ve Aysun olayı duyunca Pamir'in oyun oynadığını söyleyip durmuşlardı ama Koray ve Ateş tam tersini iddia etmişti. Dün bütün konumuz Pamir'di. Bugün ise kimse ondan bahsetmiyordu.

Kafede oturmuş herkes önündeki salepleri yudumlarken, Bade kahve içiyordu. Gündem konumuz ise Aysun'un acemi pistinde kayarken beş metre kadar yuvarlanmasıydı.

Onu görünce hepimiz gülmeye başladığımız için şu an herkese trip atıyordu. Neyse ki Çetin burada değildi. Aysun'u düşerken gördüğü için onun da güleceğini ve bu yüzden Aysun'dan büyük bir trip yiyeceğinin farkındaydım.

Barlas, Ali ve Çetin işleri olduğu için buraya gelmemeyi tercih etmişlerdi. Aslında iyi olmuştu. Barlas buradayken zehir olan tatilimin daha da zehir olacağını biliyordum.

Bana her fırsatta Pamir'le ilgili laf sokuyordu. Sıkılmıştım artık bunlardan, her şeyden. Kafamı dinlemek istiyordum.

"Beni düşerken görenler var mı acaba?"

Aysun kafedeki insanlara kaçamak bakışlar atarken utanmış görünüyordu. Düştüğünde utancından gözlerinin dolduğu da olmuştu.

Koray bıyık altından gülerken Aysun'a bakmamaya çalışıyordu "Görülmeyecek gibi düşmedin ki?" Bade ve Ateş de gülüşmeye başlayınca Aysun sinirlendi. "Keşke kalkmama yardım etseydin Koray!"

"Kusura bakma o sırada gülmekle meşguldüm."

"Arkadaş hainisin sen!" diye tısladı. Sonra gülüşmeye devam eden Ateş ve Bade'ye baktı. "Gülmeyin, siz de öylesiniz."

Bakışlarım iki masa ötemizde oturan gençlere kaymıştı. O masadan da gülüşme sesleri duyuluyordu. Başta bizi dinledikleri için gülüştüklerini düşünsem de öyle değildi. Kendi aralarında bir şeyler konuşup gülüşüyorlardı. İçlerinden biri ara ara bana bakıyordu. Kara gözlü, beyaz tenli bir çocuktu. Dün kayarken de baktığını fark etmiştim.

Rahatsız olduğum için bakışlarımı ondan kaçırdım. Bunu anlasın istiyordum.

"Keşke Çetin burada olsaydı da o kaldırsaydı seni." Koray'ın Aysun'la alay etmesi bitmezken Aysun sırtını sandalyesine yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Eski sevgilisi Aysun'dan ayrılamadığına göre gelemedi beyefendi!"

Üzerinde kırmızı kayak tulumu vardı. Ben ise ruh halime uygun siyah bir tulum tercih etmiştim. Koray tulum sevmediğini söyleyerek kayak montu ve pantolon giymeyi tercih etmişti. Ateş ve Bade de aynı olmak için çift tulumlarından giymişlerdi. Rengi maviydi. Bade çiftlerin giydiği tulumları saçma bulduğunu söylemişti ama Ateş'in ısrarları üzerine giymek zorunda kalmıştı. Sesini çıkarmıyordu.

"Şu kızla aynı ismi taşıdığım için şuraya bayılabilirim!" Aysun Çetin'in eski sevgilisine olan nefretini belli ederken Bade kahvesinin son yudumunu içip kaşlarını kaldırdı. "Lütfen bayılma bir de bununla uğraşmayalım."

Ayağa kalkıp bize baktı. "Gidip bir kahve daha alacağım, isteyen var mı?"

Hepimiz hayır anlamında kafamızı sallarken Ateş'in yüzünün asıldığını gördüm "Kahve içmesen mi artık? "

"Nedenmiş?" Bade'nin sinirlendiğini görebiliyordum. Nedenini çok iyi biliyordu ve bu yüzden kızıyordu. Ateş onu kızdırmamak için tek kelime bile etmemeyi tercih ederken Bade cıkcıklayarak buradan uzaklaştı.

"Şu kızı artık doktora götürmeliyiz." Aysun bu konuyu dert etmiş gibi görünürken Ateş bıkkınca bir nefes verip alnını ovdu. "Gitmez."

Koray da söze atladı "Ne garip ya, belki de hamile ama bilmiyorsunuz."

"Bilmiyor muyuz, hamile zaten." dedi Aysun çok emin görünürken. Ateş ise ofluyordu. "Emin değiliz ama."

Aysun'un gözleri parlıyordu. Aklında bir şeyler var gibiydi "Bugün emin olacağız."

"Nasıl olacak o?" diyerek şaşkınca ona baktı Ateş.

Aysun mutlulukla gülümsüyordu "Bana bırakın."

Aklındakinin ne olduğunu merak ederken gözüm yine bana bakan çocuğa kaydı. Hala baktığını görüyordum. Hızla ayağa kalktım "Lavaboya gidiyorum ben."

"Tamam." dedi Aysun halimden bir şey olduğunu anlamazken. Yanlarından ayrılıp lavaboya doğru yürürken bana bakan çocuğun bakışlarıyla beni takip ettiğini gördüm. Artık ciddi anlamda sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Lavaboya girince elimi yüzümü yıkadım ve tekrar dışarı çıktım. Uzun ve dar koridorda yürürken erkekler tuvaletinin kapısından hızla birinin çıkmasıyla aniden o kişiye çarptım.

Çocuk ellerini havaya kaldırıp gülümsedi "Dikkat."

Onun bana bakan çocuk olduğunu anlamam kısa sürerken bir adım geri çekilip sinirle konuştum "Önüme çıkan sensin!"

"Bana çarpan da sensin." dedi ukala bir şekilde. Ellerini iki yanına indirmişti. Kısa bir süre onu süzdüm. Uzun boylu, geniş omuzlu bir çocuktu. Benimle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum.

"Önüme çıkmasaydın çarpmazdım." dedim atarlı bir şekilde. Yanından gidecektim ama beni şaşırtan bir şey söyledi "Belki önüne çıkmamda bir keramet vardır."

Kaşlarım iyice çatılırken tekrar gülümsediğini gördüm. "Kızma hemen, şaka yaptım."

Anlaşılan muhabbet uzayacaktı. Amacının da zaten bu olduğunu anlamıştım. Bir şey demeden yanında uzaklaşırken peşimden gelip önümü kesti. "Nereye, numaranı vermedin."

"Neden vereyim, beni daha fazla rahatsız et diye mi?" dedim kolundan tutup onu önümden çekerek

"Amacım rahatsız etmek değildi." deyince beni anlaması için sesimi oldukça ciddi bir tonda tuttum "Bana bakmayı kessen iyi olur."

Bu cümleden sonra susar bir şey demez zannediyordum ama ukala konuşmasına devam etti. Bakışları da değişmişti. "Bence sen de bana bakmayı kesmelisin."

"Ne?" dedim anlamayarak. Daha çok kızmış gibiydim. "Bana bakmasaydın sana bakmazdım!"

Gülümserken bakışları ve ses tonu yumuşaktı. Konuşarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu sanki. "O zaman şunu sormam gerekiyor..." dedi merakla "Neden bakmıyorsun? İlgini mi çekemedim yoksa?"

Bu kadarı da fazlaydı ama. Beni kesmeye çalışan birçok erkek görmüştüm ama hiç yanıma yaklaşmaya cesaret edenle karşılaşmamıştım. Üstelik bu çocuk bana doğrudan yürüyordu.

Ona bu yüzden kızmaya hakkım var mıydı bilmiyordum. Herkes herkesi beğenebilirdi. Bunda bir sakınca yoktu ama kızıyordum işte. Elimde değildi.

Benden bir cevap beklerken gözlerimi devirip yürümeye başladım. Yine aynı şeyi yapıp yolumu kesti. "Bekle."

Durup oflayınca sinirlenmemi umursamamış gibi konuşmaya devam etti "Buraya ilk kez geliyorsun sanırım."

Yüzüne bir şey demeden bakınca cevap almış gibi yakından beni süzdü. "Daha önce gelseydin seni kesin hatırlardım. Ben her yıl gelirim de."

Bundan bana neydi? Of, çok sıkılmıştım artık. "Evet ilk gez geliyorum, ama sayende son olacak." deyip ortaya net tavrımı koyarken hızla oradan uzaklaştım ve bizimkilerin yanına gittim.

Bade kendine yeni bir kahve almış onu içiyordu. Bu sırada da Ateş'le konuşuyordu. Koray telefonuyla ilgilenirken Aysun, masanın yanındaki camdan dışarıda kayan insanları izliyordu.

Masaya oturacakken çocuğun peşimden gelip arkadaşlarının yanında oturması üzerine artık buradan gitmem gerektiğini düşündüm. Çünkü yine gözleri benim üzerimdeydi.

"Ben kayak yapmaya gidiyorum."

Ateş ve Bade beni onaylarken Koray telefonundan kafasını kaldırmamıştı bile. Dikkatle bir şeye bakıyordu.

"Bekle, ben de geliyorum." dedi Aysun masanın üzerine bıraktığı kaskı heyecanla eline alırken. Kayarken defalarca kez düşse bile bu ona çok eğlenceli geldiği için yine kaymak istiyordu.

"Biz biraz daha oturacağız, sonra geliriz."

Bade'yi onaylayıp kafeden çıktıktan sonra Aysun'un ısrarları üzerine usta kayakçı pistine gittik. İkimizde kaymayı bilmiyorduk ama Aysun bu sefer burada kaymayı denemek istediğini söylemişti. Etrafımızda kayan insanları görünce heveslenmiş olmalıydı. Acemi pistinde sürekli düşenleri izlemekten ve kendisinin de düşmesinden sıkılmıştı artık.

Ben pistte kiraladığımız kayak ve baton ekipmanlarımızla kaymak için beklerken Aysun fotoğraf çekmekle uğraşıyordu. İşi bitince yerde duran batonlarını alıp güvenlik filesine tutunarak kaymaya başladı. "Yine düşmem umarım."

Kayabildiğini fark edince fileden biraz uzaklaştı. Kaydıkça benden de uzaklaşıyordu. "Fileyi bırakma, düşeceksin." dedim arkasından bağırarak

"O zaman keyfi olmaz ki, bana şans dile." dedi heyecanla ve kaymaya devam etti. Benden çok uzaklaşmıştı. Rakım olarak 2500 metre kadar yüksekteydik. Burası gerçekten çok soğuktu ama sıkı giydiğimiz için bir sorun olmuyordu.

Annem hasta olacağımı söyleyerek gelmemem konusunda bir ton şey söylese de onu ikna etmeyi başarmıştım.

Gözlerim görüş alanımdan kaybolmak üzere olan Aysun'un üzerindeyken profesyonel kayakçıların ona kayma konusunda yardım ettiklerini gördüm. Peşinden gitmek için hazırlanırken iyice güvenlik filesine doğru yaklaştım.

Ben de Aysun gibi kayma konusunda acemiydim ve düşüp bir tarafımı incitmekten korkuyordum.

Batonlarım elimde, kaymak için hamle yapacakken kayak takımlarıyla yanımda birinin durduğunu gördüm. Hızlı bir duruş sergilediği için yapay karlar ayak ucunda iki saniye kadar süren bir duman oluşturmuştu.

"Yardım etmemi ister misin?"

Bu kafedeki çocuktu. Yine benimle konuşmaya çalışıyordu. Yalnız gördüğü için yanıma gelmek istemiş olmalıydı. Kafamda kaskım, gözümde kayak gözlüğüm vardı ama beni tanımıştı. Bunu tulumumun oldukça dikkat çekmesine bağlıyordum. Herkes rengarenk giyerken, ben iç karartıcı bir renk seçmiştim.

"Teşekkürler ben hallediyorum." dedim onu tekrar gördüğüm için memnuniyetsiz bir şekilde. Fileye tutunarak kaymaya çalışırken alay ettiğini gördüm "Pek halledemiyor gibisin."

Sinirlenip durdum ve ona baktım "Baksana, belki de beni biraz rahat bırakmalısın!"

"Adını söylersen bırakırım." dedi yüzsüzce

Gözümdeki gözlüğü ne kadar sinirlendiğimi görmesi açısından kafama çekince gülümsediğini gördüm "Tamam kızma, gidiyorum."

Yanımdan kayarak geçerken artistlik yapıyordu "İstersen beni izle, nasıl kayılacağı konusunda fikir edinirsin."

Buradan uzaklaşırken gözlerimi devirip işime odaklandım. Kaymayı öğrenmemin iki günde olmayacağını biliyordum ama en azından biraz da olsa kayabilmek istiyordum. Aysun'u artık göremiyordum. Benden fazlaca uzaklaştığını düşünüyordum. Düşmüş müydü yine acaba? Onu uyarmıştım ama beni dinlememişti.

Onun yanına gitmeyi planlarken fileye tutunup yirmi metre kadar kaydım. Daha sonra bir gürültü duydum. Arkama baktığımda motorlu kızakla birinin yaklaştığını gördüm. Sürüşünden oldukça usta biri olduğunu anlıyordum ama bana çarpacak korkusuyla iyice güvenlik filesine doğru yapıştım. Yanımdan geçip gider diye düşünmüştüm ama bir anda bana doğru sürünce yüreğim ağzıma geldi.

Kızak tam yanımda durunca korkuyla tuttuğum nefesi geri bıraktım. Ona bağırmayı düşünüyordum ama kızağı süren tanıdık bir yüz olunca şaşkınlığımın verdiği tepkiyle sessiz kaldım.

Kayak gözlüğünü çıkarınca tanımıştım onu. Barlas'tı bu. Gelmeyeceğini söylemişti ama buradaydı işte. Peki nedeni neydi?

"Acemi pistinde kaymalıydın." dedi bilmiş bir edayla.

Şaşkındım ama hemen toparlanıp kendime geldim. "Geleceğini bilmiyordum."

Bu sırada onu inceliyordum. Üzerinde siyah bir mont ve pantolon vardı. Benim gibi siyah giymeyi tercih etmişti. Kafasında da yine siyah kask takıyordu. Bu rastlantı ve uyum şaşırtıcıydı.

"Bizimkilere sürpriz olsun istedik." deyince kaşlarım hayretle havaya kalktı "Çetin ve Ali de mi burada?"

"Sadece Çetin. Ali'nin işi var." dedi yanımızdan motorlu kızakla geçen Çetin'i işaret ederek. Anlaşılan bu konuda ikisi de ustaydı.

Barlas'ın gelişi hoşuma gitmez, beni rahatsız eder zannediyordum ama öyle olmamıştı. Anlamadığım bir şekilde kendimi burada çok güvende hissediyordum. Onun bana güven verdiğini önceki senelerde zaten biliyordum ama şimdi bunun olmaması gerekiyordu.

Hiçbir şey söylemeden kaymaya devam edecekken elimde tuttuğum batonları işaret etti. "Onları bıraksan iyi edersin, yeni başlayanlar için uygun değil."

"Kaymayı biliyor musun?" dedim şaşırarak.

Kafasını oynattı "Genelde snowboard tercih ediyorum."

Neden şaşırıyordum ki? Çok iyi bir şekilde motorlu kızak sürüyordu. Onu bilen kaymayı da bilirdi herhalde.

"Öğreteyim mi sana." deyince bir an için heveslensem de daha sonra vazgeçtim. Bu onunla daha fazla vakit geçirmek olurdu ve ben bunu istediğimi hiç zannetmiyordum "Sağ ol, gerek yok."

"Bu şekilde aşağı kayamazsın ama. Çok mesafe var."

Haklıydı. Tam zirvede değildim ama otele buradan yirmi kilometre olduğuna emindim. Kayarak oraya ulaşmam zordu. Aysun'un yanına da gidemezdim. Nerede olduğunu bilmiyordum. Belki de Çetin onu bulup sürdüğü kızağa bindirmişti.

Akşam olmaya başladığı için hava da iyice soğumuştu. Bu durumda bana yapacak bir şey kalmıyordu.

"Atla." dedi arka tarafını işaret ederek "Motorlu kızağı da denemelisin."

Tam dediğini yapacakken telefonumun çaldığını duyunca olduğum yerde kaldım "Biraz bekler misin, telefonum çalıyor."

Beni onaylayınca eldivenlerimi çıkarıp cebimdeki telefonun ekranına baktım. Pamir arıyordu. Burada olduğumu biliyordu. Her şeyden haberi vardı. Peşime Kulaksız'ı takacağı için ona bunu söylemek zorunda kalmıştım ve onun gelmemesi için Pamir'den izin istemiştim. Bunu hoş

karşılamıştı ama sürekli arayıp duruyordu. Beni kontrol ediyordu sanırım. Neyse, buraya gelmesinden iyiydi.

"Efendim Pamir?"

İsmi duyar duymaz Barlas'ın gözleri benimkilere odaklandı. Ne diyeceğimi can kulağıyla dinliyor gibiydi.

"Kayak nasıl gidiyor?"

Pamir'in sorusu üzerine hissizleştim. "İdare eder."

Belki de şu an bir şizofreni ile konuşuyordum. Onun hakkında hiçbir şeyden emin olamadığım için bundan da emin değildim ve bu beni oldukça geriyordu.

"Arkadaşlarınla olduğun için iyi dersin diye düşünüyordum. Bir sorun mu var? deyince Barlas'ın kaşlarının çatıldığını gördüm

"Hayır."

"Karaman orada mı?"

Yalan söyleyemezdim. Söylesem hemen anlardı. Neden onu sormuştu ki? Gelmeyeceğini söylemiştim. Peşime birini mi takmıştı acaba? Sanki yanımda olduğunu biliyormuş gibi onu sorması garipti.

Etrafıma bakarken kimsenin benimle ilgilenmediğini gördüm. Herkes kaymakla meşguldü. Demek ki peşime adam falan takmamıştı. Tamamen hissiyatla sormuştu bu soruyu.

"Evet, burada."

Sinirlenir zannediyordum ama sesi şaşırtıcı derecede sakindi "O zaman Gaye'yi oraya göndererek iyi yapmışım."

"Ne?" dedim bağırarak. Biraz kafam dağılsın diye tatile gelmiştim ama olanlara inanamıyordum "Neden geliyor?"

"Orada Karaman'la daha fazla yakınlaşacaklarını düşünüyorum." deyince bakışlarımı Barlas'a çevirdim. Onun için bir sıkıntı olacağını düşünmüyordum ama ben onları birlikte her gördüğümde...Ah, bana neydi ki sanki?

Barlas'ın merakla bekleyiş içinde olan hali umurumda olmazken Pamir'le konuşmaya devam ettim "Sen bilirsin tabii."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Pamir'in iç çektiğini duyuyordum "Orada olmak isterdim."

Hiç sesimi çıkarmadım. Gelmeye kalkar diye korkuyordum

"Ee, ne zaman dönüyorsun?" deyince bunu sormasına sinirlendim. Biliyordu zaten, niye soruyordu ki? Emin olmaya mı çalışıyordu?

"Ertesi gün."

Yine iç çekti "Kendine o zamana kadar dikkat et, sakın bir yerini kırma."

"Olur ederim." deyip telefonu kapattım. Cebime yerleştirirken Barlas'ın huzursuz olduğunu görüyordum. Sesi sertti "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

Sanki çok kötü bir şey demişim gibi öfkeyle baktı "Ona her şeyi söylemek zorunda değilsin!"

Bu konu hakkında bir şey demek istemedim. Konuşursak tartışacağımızı biliyordum. Moralim bozuk olduğu için buna hiç mecalim yoktu.

"Gaye geliyor." dedim ne diyeceğini merak ederek. Yüzünün bozulduğunu ya da kızdığını görmedim. Gayet normal görünüyordu.

"Ne o, hiç rahatsız olmadın." deyince beni onayladı. "Evet, Gaye'den rahatsız değilim çünkü. Beni rahatsız eden Pamir!"

İşte buna şaşırıyordum. Ona Gaye'nin tehlikeli bir kız olduğunu söylemiştim, üstelik neden kendisinin yanında olduğunu da biliyordu. Bunu

bile bile nasıl bu kadar ifadesiz görünebilirdi?

Konu hakkında yorum yapmak istemedim ama dilimi tutamıyordum. İçimde bastıramadığım bir öfke vardı. "Gaye'den rahatsız olmadığını bilmiyordum."

Durgunlaştığını gördüm. Derin bir nefes alıp bakışlarını yere çevirdi. "Acıyorum o kıza."

"Daha neler." dedim şaşkın bir gülümsemeyle "O tehlikeli bir kız, senin de benim de kötülüğümü istiyor!"

Bana çevirdi gözlerini "O bir kukla. Bu yüzden onu suçlayamayız."

"Her şeyi bile isteye yapıyor ama."

"Pamir'e aşık olduğu için yapıyor."

"Bu onu haklı çıkarmaz."

Barlas Pamir'in kim olduğunu biliyordu. Gaye'nin de öyle. Pamir'e bu kadar nefret duyarken neden Gaye'ye de aynı nefreti duymuyordu? Cidden ona acıyor olamazdı değil mi? Beni kızdırmak için böyle bir şey dediğini düşünüyordum ama bundan emin değildim. Bunu niye yapacaktı ki? Peki o zaman niye, niye acıyordu Gaye'ye?

Sanırım bu, onu önemsediği anlamına geliyordu. Önemsemese neden acıyacaktı ki? Umurunda bile olmazdı. Barlas'ın merhametli biri olduğunu biliyordum ama bu merhamet ona pahalıya patlayacaktı haberi yoktu.

Onu daha önce uyarmış olmama rağmen yine uyarmak istiyordum. "Ona sakın acıma, yoksa sonumuz felaket olur!"

Uyarımı ciddiye almamış gibi görünürken kafasında duran gözlüğünü gözüne yerleştirdi ve marşa basıp motoru çalıştırdı. "Atla hadi, gidelim buradan."

Hava hafiften kararmaya başlarken dediğini yapıp arkasına oturdum. İlk defa motorlu kızağı deneyimleyeceğim için heyecanlanmıştım. Gitmek için

ikimizde hazırken Barlas kafasını yana çevirip benimle konuştu "Kollarını belime dolamazsan düşersin. Hız yapacağım."

Dediği şey benim için zor bir şey değildi, buna rağmen garip bir şekilde zorlandığımı düşündüm. Ama yapmazsam dediği gibi düşebilirdim. Yine de tutunacak başka bir yer aradım ama bulamadım. Kollarımı ona dolamak zorundaydım.

Yutkunup yavaşça dediğini yaptım. Ona dokunmak garip hissettiriyordu. Hava çok soğuktu ama içimde bir şeyler alev alev yanıyordu. Şu an onun neler düşündüğünü merak ediyordum. Ben böyle garip durumdayken o nasıldı?

Gideriz zannediyordum ama hala duruyorduk. Barlas elleriyle gevşek duran kollarımı beline daha sıkı sararken "İşte böyle." dedi

Ellerinde eldiven olduğu için şükür ettim. Bana dokunduğunda yandığımı anlasın istemezdim. Heyecanlandığımı anlardı. Belki de sesimin çıkmayışından zaten anlamıştı ama bozuntuya vermiyordum. Allah kahretsin niye böyle oluyordu bana?

Artık gerçek anlamda ikimizde hazırken Barlas gaza bastı ve ikimizi oradan uzaklaştırdı. Dediği gibi hız yapmıştı. Yüzüme çarpan rüzgar hem bana iyi gelmişti hem de üşümeme neden olmuştu.

Motorlu kızağın bu kadar hoşuma gideceğini bilmiyordum. İkimiz de gülüşüp eğleniyorduk. Üç yıl sonra ilk defa eğlendiğimizi fark etmiştim. Bu bana garip geliyordu. Biri gelip bana bunların olacağını söylese ona asla inanmazdım ama Barlas'ın yanındaydım işte. Birlikte bir şeyler yapıyorduk.

Doğru mu yapıyordum acaba? Canımı yakan kişinin yanında bu kadar eğlenmem normal miydi? Of, hayır. Bunları düşünmeyecektim. Benim de eğlenmeye hakkım vardı ve kiminle olursa olsun eğlenecektim. Bu Barlas olsa bile eğlenecektim. Neticede buraya kafa dağıtmaya gelmiştim.

Aşağı inince Barlas kızağı fren yaparak durdurdu. Çetin'in kullandığı kızağın da burada olduğunu görüyordum.

Hemen yanlarında dururken kızaktan inmeden onları izliyordum.

"Şu saçlarımın haline bak, sana yavaş kullan demiştim bozuldu işte!" Aysun kaskın altında duran saçlarını elleriyle düzeltmeye başlarken Çetin'in siniri tavan yapmış gibi görünüyordu "Kızım hava rüzgarlı görmüyor musun, benimle ne ilgisi var!"

"Sen şu lanet kızağı hızlı kullanmasaydın bu olmazdı!"

"Haydaaa! Çattık ya, binmeseydin o zaman."

Ben barışacaklarını düşünürken onlar yeniden tartışmaya tutulmuştu. Güzel güzel anlaştıklarını görmek neredeyse imkansızdı

"O kadar ısrar ettiniz ki sizi kıramadım Çetin Bey!"

"Tabii, her zamanki gibi kabahat bende!"

"Aynen öyle canım."

Bana baktı Aysun. Elleri hala saçlarındaydı "Ben otele dönüyorum Öykü!"

Kızaktan inmek üzereyken "Bekle ben de geliyorum." dedim.

"Sen kalıyorsun."

Barlas yeniden gaza basarken neler olduğunu anlayamayıp yerimde kaldım. Bizi hızla oradan uzaklaştırmıştı. Aysun'un şaşkınca arkamdan baktığını görüyordum. Aynı şaşkınlık bende de vardı.

"Ne yapıyorsun ya, durdur şunu!"

Barlas beni dinlemeden kızağı sürmeye devam ederken sesimi sinirle yükselttim. "Durdur diyorum."

Hızlı kullanmıyordu ama ben yine de düşmemek için kollarımı ona dolamış durumdaydım. İstemeden yapmıştım bunu. Fark edince hemen geri çektim. O da telesiyejlerin hemen yanında durdu.

"Neden yaptın bunu?" dedim atarlı bir şekilde kızaktan inerken

"Yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı." deyince şaşırmadım. Bunu Çetin istemiş olmalıydı. Sanırım bizim fark etmediğimiz bir bakışma olmuştu aralarında.

"Aysun'un Çetin'le yalnız kalmak isteyeceğini pek sanmıyorum!"

"Konuşmaları gerekiyor." deyince dikkatle ona baktım "Çetin'e yardım mı ediyorsun?"

Kızaktan inip yanıma geldi "Ortada bir yanlış anlaşılma var. Kendini affettirmesi gerekiyor ve bunu bizim yanımızda yapamaz."

"Tamam da, bu yüzden beni buraya getirmene gerek yoktu."

Çok uzakta değildik. Telesiyejlerin olduğu yerde kafe vardı. Bana orayı işaret etti "Birlikte bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün." diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Burada olmak bile yanlış geliyordu bana.

İyice sıyırmıştım herhalde. Dakikalar önce bunda bir sorun olmadığını düşünürken şimdi tam tersini düşünüyordum. Söz konusu o olunca ne düşüneceğimi bilmiyordum artık. Kendime hainlik etmekten korkuyordum.

Bıraktığı nefesi soğuk havaya karışırken "Tamam, sen söyle ne yapalım o zaman?" diye sordu.

Değişken ruh halim onun da kafasının karışmasına neden oluyordu. "Seninle bir şey yapacağımı nereden çıkardın, ben gidiyorum!"

Birkaç adım atmış telesiyejlere doğru yürürken sırtıma küçük bir darbe aldım. Arkama dönüp baktığımda Barlas'ın muzır ifadesiyle karşılaştım. Top haline getirdiği karı elinde tutmuş bana gösteriyordu. "Bence savaşmalıyız."

Şaşkınlığım kısa sürerken gözlerim hırsla kısıldı "Sen görürsün şimdi!"

O gülmeye başlarken ben eğilip avucumu karla doldurdum ve top haline getirip Barlas'a fırlattım.

Kar Barlas'ın göğsüne çarpıp parçalara ayrılırken eğleniyor gibi görünüyordu. Ardı ardına kar toplarını üzerime attı

"Yavaş ya!" dedim ona yetişemezken. Onun topları hem daha büyük hem hızla bana çarptığı için canım yanıyordu ama buna rağmen çok eğleniyordum.

"Hadi hadi, ağlama."

Barlas beni kışkırtırken elimdeki kar topunu kafasına fırlattım "Ben ağlamıyorum bir kere."

Önce yüzüne aldığı soğuk ısırığından etkilenmiş görünse de daha sonra kafasını hafifçe iki yana sallayıp gülümsedi "Hepsi bu mu?"

Hırsla bakan gözleri üzerimdeyken yine ardı ardına topları üzerime fırlattı. Dakikalar onunla kar topu savaşı yaparak geçmişti.

Hava kararmıştı ama kullanılan ışıklandırmalar sayesinde gece saatlerine kadar kayılabiliyordu.

Barlas'ın durmayacağının farkındaydım. Hem eğleniyor, hem benimle zaman geçiriyordu. Savaşı bırakmaya niyeti yok gibiydi. O gece saatlerine kadar benimle savaşabilirdi ama benim artık hiç halim kalmamıştı. Ayağımdaki kayak ayakkabısı çok ağırdı ve artık bacaklarım vücudumu taşıyamayacak durumdaydı. Sabahtan beri karın içindeydim. Dinlenmem gerekiyordu.

Ellerimi dizlerimin üzerine koymuş hızlı hızlı solurken "Tamam dur artık, çok yoruldum." dedim.

Barlas üzerime atacağı kar topunu elinde tutarken yavaşça yanıma doğru yürüdü "Pes mi ediyorsun?"

Durumumdan eğleniyor gibiydi. Kendisinin yorulmamış olması ve hala savaşa devam edecek kadar gücünün olması bana anlayamadığım bir güç

vermişti birden. Doğrulup ters ters ona baktım "Ben pes etmem."

İnanmıyormuş gibi sırıttı ve arkasını dönüp kızağa doğru yürüdü. O sırada onu gafil avlayabileceğimi düşünüp koşup sırtına atladım. Amacım onu yere düşürmekti ama hayvan gibi güçlüydü. "Görürsün sen şimdi!"

Gülerek bana engel olmaya çalışırken ayağı kaydı ve yere düştü. Beni tuttuğu için ben de üzerine düşmüştüm. Elleri belimdeydi. Sıkıca tutuyordu ama nefeslerimiz birbirine karışırken elleri gevşedi. Gözleri donuktu. Onun da benim gibi şaşkın olduğunu zannediyordum ama elleri beni sahiplenircesine yeniden sıkıca belimi kavradı. Göz bebeklerinin kocaman olduğunu görüyordum. Belki de karanlık olduğundan, yetersiz ışıktan sebep bana öyle geliyordu. Ama fark ettiğim şey tek bu değildi. Yüzümün her zerresine değen bakışlarıydı. Anın tadını çıkarıyor gibiydi. Uzun uzun seyretti.

Sonra yeniden gözlerime odaklandı. O benim gözlerimi severdi. Benim mavilerime karşı doyumsuzdu. Baktıkça bakardı. Tıpkı şimdiki gibi.

Eğlenen insanların konuşma ve gülüşme seslerini duyuyordum ama tek odağım Barlas'ın nefes sesi olmuştu. Ellerim kaslı göğüslerindeydi. Kalbine yakın olduğum için nasıl attığını hissedebiliyordum. Bakışlarımızın aynı olduğundan emindim. Ama garip bir şekilde kalp atışlarımızın da aynı olduğunu duyuyordum.

Kalbin çarpma hızı olaylara göre değişkenlik gösterirdi. Şu an ikimizin ki de çok hızlı çarpıyorsa bunun iki nedeni olabilirdi. Ya çok yorulmuştuk ya da bu ana vurulmuştuk.

Defalarca kez yakınlaştığımız olmuştu ama bu seferkinin farklı olduğunu sezebiliyordum. Kıpırdayamadım. Konuşamadım. Sadece nefesimi tuttum. Kaç saniyedir bu haldeydik acaba? Bana dakikalar gibi gelmişti.

"İnsanların hiç utanması kalmamış, neredeyse burada sevişecekler!"

Yanımızdan geçen çiftlerden biri bize laf atarken bakışlarımı hızla Barlas'tan çekip kadına yönlendirdim. "Ne diyor bu ya!"

O kadar şaşkındım ki sesimi sadece Barlas'a duyurabilmiştim herhalde. Kadın beni tınlamadan kocasının koluna girmiş telesiyejlere doğru yürüyordu.

Barlas ellerini üzerimden çekerken alayla güldü "E haklı, kalk artık üzerimden."

"Haklı mı?" dedim kendime gelip hızla üzerinden kalkarken. O kadar sinirlenmiştim ki Barlas'a patlayacağım kesindi.

"Sakin ol, bu kadar sinirleneceğin bir şey yok."

"Üzerine bilerek düşmedim!" dedim bağırarak. Beni onayladı "Farkındayım."

"O zaman alay etmeyi kes!"

Yine duygu değişimi yaşıyordum. Az önce hayranlıkla gözlerine bakan ben şimdi ateş püskürüyordum. Bu Barlas'ın da ilgisini çekmişti "Ne oldu sana şimdi, az önce gülüp eğleniyordun?"

Cidden ne olmuştu? Neye kızmıştım ben. Onunla eğlendiğimi fark etmeme mi, kadının söylediği şeye mi, yoksa üzerine düştüğüm anda hissettiklerime mi?

Benim onun yanında olmamam gerekiyordu. Ama nedense hep onun yanında oluyordum. Kaderim bana acımıyordu. Hep aynı yerden vurulduğuma göre ben güçlü bir kızdım.

Pişman olmuştum. Kısacık süre onunla eğlendim diye kendime ihanet etmişim gibi hissediyordum. İnsan eğlendiği için, mutlu olduğu için acı çeker miydi? Çekiyordu işte. Bunun en somut örneği bendim.

Barlas bir şeyler söylememi beklerken gözlerine delici bir ifadeyle baktım "Seninle eğlenmek bana acı veriyor!"

Kırılgan biri değildi. Hiçbir şeye çok çabuk kırıldığını da görmemiştim ama şimdi gözlerinde öyle bir ifade seziliyordu. Ruhu yanıyordu sanki. "Abartıyorsun."

"Abartıyor olsaydım o kadının dediği şeye bu kadar sinirlenmezdim!"

"Ne yani, sinirlenmenin nedeni eğlendiğini fark etmen mi?"

"Bir şeyi bilmen gerekiyor." dedim iyice ona yaklaşarak. Az önce nefesime karışan nefesini şimdi acı bir gerçekle kendisine geri iade ediyordum "Sinirlenmemin nedeni eğlendiğimi fark etmem değil. Seninle eğlendiğimi fark etmem!"

Bir şey söylemez zannediyordum ama beni yanılttı. Kırılgan bakan gözleri artık öfkesini açığa çıkarıyordu "Bu kötü bir şey değil!"

Kafamı iki yana salladım. Hissettiklerimi anlayamazdı. Ben bunca zaman ona nefret beslemiştim. Onunla eğlenerek sadece kendime değil, nefretime de ihanet ediyordum. "Yanılıyorsun, bu tahmin edemeyeceğin kadar kötü bir şey."

Arkamı dönmüş telesiyejlere doğru adımlarken "Nereye?" diye seslendi. Ona dönmedim ve yürümeye devam ettim "Aşağı inmek için telesiyejleri kullanacağım."

"Cidden mi? Benimle eğlendiğini fark ettin diye şimdi de kaçıyor musun?"

Sorusuyla durdum ve ona baktım "Kaçmıyorum otele gitmem gerekiyor."

Bana inanmadığı aşikardı "Bu kızak da seni otele götürür." Birkaç saniye kızağa baktım ve onu onayladım "Galiba haklısın."

Bana garip garip bakarken hızlı adımlarla kızağa doğru yürüdüm. Heyecanlanmıştım. Barlas kullanırken onu incelediğim için seviniyordum. Kızağa yerleşip marşa basınca Barlas yanıma yaklaştı. "Saçmalama!"

"Yavaş kullanırsam sorun olmaz." dedim onu şaşırtarak. Aşağı Barlas'la inmeyecektim. Sanırım ondan kaçmak istiyordum.

Gaza basıp yavaşça burayı terk ederken peşimden gelip beni durdurmaya çalıştı. Başıma bir şey gelmesinden korkuyor olabilirdi. Sonuçta ilk kez kullanıyordum.

"Saçmalama dedim sana!"

Durmayacağımı görünce peşimden hızla koşmaya başladı ama hız yaptığım için bana yetişemedi ve durdu.

"Öykü bekle!"

Onu dinlemeden sürmeye devam ettim. Bu çok keyifliydi. Az kalsın böyle bir deneyim yaşamadan buradan gidecektim. Bunun için galiba Barlas'a teşekkür etmeliydim.

Kızağı teslim noktasının olduğu yerde durdurunca gülümseyerek aşağı indim. Bu sırada birinin yanıma yaklaştığını fark etmiştim.

"Demek kızak kullanabiliyorsun?"

Bana asılan çocuktu bu. Artık cidden fazla olmaya başlamıştı. Bundan kurtuluş yok muydu?

"İlk kez kullandım." dedim asık bir suratla. Oysa o gelene kadar çok keyifliydim.

"Oldukça başarılıydın."

"Sağ ol."

Yanından uzaklaşacakken beni bıktırmak istercesine önümü kesti "Sana sıcak şarap ısmarlayabilir miyim?"

"Alkol kullanmıyorum." dedim yürümeye devam ederek. O da önümde geri geri yürüyordu "Tamam başka bir şey ısmarlarım."

"Otele gitmem gerekiyor."

"Söz almadan bırakmam."

"Bu ısrarın sebebi nedir?" dedim açık bir şekilde. Tamam, benden etkilenmiş olabilirdi ama ona yüz vermediğimin farkındaydı ve hala devam ediyordu. Bu da bana çok garip gelmişti.

"Seni yakından tanımak istiyorum." deyince kolundan tutup onu önümden çektim "Ama ben aynı şeyi istemiyorum."

Peşimden gelir zannediyordum ama neyse ki beni bırakmıştı. Artık anlamıştı herhalde onunla muhatap olmak istemediğimi.

Otel kayak merkezine yakın olduğu için hemen otele gelmiştim. İçeri girerken resepsiyonun orada bavuluyla birlikte resepsiyonistle konuşan Gaye'yi görünce gözlerimi devirdim. Aynı otelde kalacak olmamız tabii ki tesadüf değildi. Pamir planlamış olmalıydı.

Ona görünmeden yanından geçip gitmek istiyordum ama hemen beni fark etti. "Öykücük tatil nasıl gidiyor bakalım?"

Ofladım "Seni görene kadar harikaydı!"

Üzerinde siyah bir kaban vardı ama içine fiziğini güzel gösterecek tayt ve göbeği açık bir kazak giymişti. Üşümüyor muydu? Burayı İstanbul zannetmişti sanırım. Barlas'a güzel görünmek için giyimine dikkat ediyordu anlaşılan. Hastalanmak umurunda değildi.

Üzerime doğru yürürken "Fazla dert etme Barlas için buradayım, senin için değil." dedi yapmacık bir sırıtışla.

Acaba ona ne uyduracaktı? Belki de onunla burada rastlaştığı için güzel bir tesadüf olduğundan bahsederdi.

"Boşa çabalıyorsun." diyerek aynı şekilde karşılık verdim.

"Sonunda haklı çıktığımı görünce yüzünün alacağı şekli merak ediyorum." deyince Barlas'a ne kadar güvenebileceğimi düşündüm. Gaye'yi daha önce evine almıştı. Planı için ona karşı koymayabilirdi. Yine de bunu yapmayacağını düşünüyordum.

Buna rağmen Gaye planı için her şeyi yapacağa benziyordu. Kalbinde Pamir vardı ama başkasının elini tutmaktan çekinmiyordu. Aşk insana her şeyi yaptırırdı biliyordum ama bunu yaptıranın aşk olduğunu hiç zannetmiyordum. Bu resmen hırstı. Gaye'nin bana olan hırsı.

"Bir başkasını severken onun yatağına nasıl gireceksin?" dedim mantıklı bir cevap bekleyerek. Kızması gerekirken birkaç saniyesi düşünmekle geçti. Suratında itici bir gülüş vardı "Barlas etkileyici bir adam."

"Pamir'i seviyorsun."

"Barlas'ı tanıyana kadar öyleydi." deyince küçük bir şok yaşadım "Bunu artık görev olarak görmüyor musun yani?"

Tek omzunu silkti "Eğer hoşlanmaya başlarsam görmem."

Açıkça Barlas'tan etkilendiğini söylüyordu. Yalan olabilir miydi? Beni sinir etmek istiyor olabilirdi. İyi de onun amacı Barlas'ın kendisini istediğini göstermekti. Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmem değil. Yine de hiçbir şeyden emin olamıyordum.

"Ondan hoşlanırsan Pamir'in sana ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Pamir'in bana gösterdiği şeyden haberi var mıydı acaba? O şizofren olabilirdi. Gaye belki de bunu biliyordu. Ya da ikisi de bana oyun oynuyordu.

"Nereden haberi olacak. Söyleyecek değilsin ya?" deyince onunla muhabbeti burada bitirmek istedim. "Senin işlerinle ilgilenmiyorum."

Yanından geçmek isterken kolumu yakaladı. "Buna sevindim. Sonunda sana neler yapabileceğimi anladın ve benden korktun!"

Kocaman açtığı gözlerine kendime olan güvenimi belli ederek baktım "Senden korkmuyorum." Şımarık bir edayla dudaklarını büzdü "Korkuyorsun. Barlas bana aşık olacak diye ödün kopuyor."

"Kafanda boş şeyler kurma!" deyip kolumu ondan kurtardım. Topuklu giydiği için benden epey uzun görünüyordu ve bu bana yukarıdan bakmasına neden oluyordu. "Bana yardım etmeyecek misin? Ne yapsam etkilerim Barlas Karaman'ı?" deyince imalı bir gülüş bahşettim "Yardıma ihtiyacın yok, kendine çok güveniyorsun ya bu yeter sana."

Asabının bozulduğu yüzünden belli olurken beni de sinirlendirmeye çalıştı "Bu akşam hedefime ulaşacağım, koynuna gireceğim!"

"Ne yapmamı bekliyorsun? Alkışlayayım mı?"

Üzülmüş gibi yüzümü inceledi "Sinirlenmiş gibisin."

"İkiniz de umurumda değilsiniz!"

Yüzünü eğip benimkiyle eşit duruma getirdi. Dişlerini gıcırdatıyordu. "Nasıl oluyormuş? Sen Pamir'in koynuna girerken ben de böyle hissettim işte!"

Pamir'in şizofren olduğunu düşünüyordum ama asıl şizofren Gaye'ydi galiba "Ne saçmalıyorsun sen ya, olmadı öyle bir şey!" deyince burnundan solunu "Bu yüzden mi sana bu kadar düşkün? Senden etkileniyor, bunu görüyorum!"

"Ama ben ondan etkilenmiyorum, hatta iğreniyorum. Hasta sevgilin ve sen hayatımdan defolup gidersiniz umarım!" diyerek koluna bir tane geçirdim.

Bunu kendine yedirememiş gibi görünürken iki kolumdan sıkıca tuttu "Hayatından er ya da geç çıkacağız merak etme. Ama öncesinde sana haddini bildireceğim!"

Tam tokat atmak üzereyken gözleri arkamdaki bir noktaya odaklandı ve donup kaldı. Kalkan eli anında yanına inerken "Barlas!" dedi şaşkınca.

Dönüp arkama baktım. Gelmişti. Başıma bir şey gelmeden buraya gelebildiğim için memnun görünüyordu. Umursamadan önüme döndüm ve hızla orayı terk ettim.

Gaye'nin Barlas'a yakınlaşmasını izlemek istemiyordum. Odama girince sert bir şekilde kapıyı kapattım. Sinirliydim. Aysun'u odada görünce irkildim. "Sen burada mıydın?"

"Evet de neyin var senin?" dedi şaşkınca suratıma bakarak

"Gaye burada!" deyip yatağımın kenarına oturdum. Başım önüme eğik duruyordu.

"Yok artık!" diyerek öfkesini belli etti.

"Kafam dağılsın diye tatile geldim şu hale bak!" deyince yanıma yaklaşıp önümde eğildi ve elimi tuttu "Boş ver takma onu, görmezden gel."

"Sinirlerimi bozmak için uğraşıyor!"

Bana artık verecek teselli bulamadığından emindim. Halime acımaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Biraz düşündükten sonra aklına bir şey gelmiş gibi heyecanlandı. "Bak şimdi ne yapalım biliyor musun, üzerimizi değiştirelim ve yemeğimizi yiyelim. Sonra da buranın meşhur barlarından birine gideriz. Çetin beni bekliyor aşağıda, birlikte gidelim yanına."

"Barıştınız mı siz?" dedim yüzüne bakarak.

"Evet, konuştuk ve her şeyi hallettik. Yeniden birlikteyiz."

Şu an bu habere ihtiyacım varmışçasına sıkıca ona sarıldım "Çok sevindim Aysun!"

"Ben de!" dedi çocuksu bir neşeyle. Daha sonra kendini geri çekip durumumu kontrol etti.

"Bana bak bugün suratını asmak yok, tamam mı?"

"Tamam iyiyim ben." dediğim sırada odanın kapısı tıklatıldı. Ben bakarım diyerek ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Bade gelmişti. "Demek buradasınız. Ben de yemek yiyelim diyecektim." dedi eliyle acıkan karnını işaret ederek. Üzerini değiştirmişti. Yemek için hazır görünüyordu.

"Hazırlanıyoruz gelsene." diyerek içeri davet ettim. İkimiz de Aysun'un yanına dönünce Bade hayretle odayı inceledi. "Sizin oda ne büyükmüş bizimki küçücük."

"Anca sığıyoruz." dedi Aysun sırıtarak. O sırada dolabının içine dizdiği kıyafetlerine bakıp ne giyeceğini düşünmekle meşguldü. Bu kadar kısa süre

için yığınla kıyafet getirmesi tam Aysunluk bir hareketti.

Benim de üzerimi değiştirmem gerekiyordu ama yatağımın üzerine oturmuş öylece duruyordum.

"Neyi var bunun?" dedi Bade bir şeyler olduğunu sezerken

Aysun dolabından aldığı kırmızı elbiseyi üzerine doğru tutarken iç çekti "Gaye burada."

Bade'nin yüzünde tiksinti oluştu "Gördüm Barlas'la takılıyordu!" Bana baktı "Şu kıza haddini bildirmenin zamanı gelmedi mi artık?" Bu iş için oldukça hevesli görünüyordu.

"Bu benim meselem değil." dedim umurumda değilmiş gibi.

Bade'nin gözleri hırsla parladı. "Birilerini dövmeyeli çok uzun zaman oldu."

Benden onay beklediğinin farkındaydım ama bunu yapamazdım. Pamir'den korktuğum için değil, Gaye'ye dokunmak istemediğim için. Onunla son kavgamda ağzını burnunu dağıtmıştım. Hoşuma gittiğini söyleyemezdim ama beni rahatlatmıştı. En azından uzun bir süre onunla kavga etmeyi düşünmüyordum. Zaten kendi de bunu istiyordu. Neden ona bu hazzı yaşatacaktım ki?

Aysun Bade'nin istediği şeyi eleştirirken dolabında başka elbiseler aramakla meşguldü. "Ateş'in buna ne diyeceği konusunda bir fikrin var mı, üstelik hamilesin!"

"Hamile falan değilim!" dedi Bade eminmiş gibi. Doktora gitmemişti ama kendinden emin halleri bana çocuk istemediği için böyle söylediğini düşündürüyordu.

Ben bu konuda üzerine gitmemeyi yeğliyordum ama Aysun öyle yapmadı. Çantasını eline alıp içini karıştırdı ve daha sonra bir kutu çıkardı "O zaman kanıtla."

"O ne?" dedi Bade şaşkınca. Ben de aynı durumdaydım. Aysun'un yapmaya çalıştığı şeyi anlamaya çalışıyordum.

Aysun kutunun içinden çubuk çıkarırken "Gebelik testi." dedi. Bakışlarım korkuyla Bade'ye kayarken gözlerinin kocaman olduğunu gördüm "Test mi aldın?"

"Doktora gitmiyorsun ne yapsaydım?"

Bana baktı Bade. Renginin attığını görüyordum. Suratına bir çok duygu yerleşmişti. "Ben bunu öldürürüm!"

Sinirle ona saldıracakken önüne geçip onu durdurdum. "Haklı, o testi yapmalısın."

Benim de aynı şeyi düşündüğümü anlarken moralinin iyice bozulduğunu gördüm. Siniri zaten had safhadaydı. "Ben test falan yapmam!"

Kolay ikna olmayacağını biliyordum ama bence kendi de sonucu merak ediyordu. İnat etmesi saçmalıktı "Bade karnında bir bebek olabilir, bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunun farkında değil misin?"

"Hamile falan değilim diyorum neden anlamıyorsunuz?"

İkimizden de ses çıkmayınca yutkunup başını önüne eğdi. Karnına bakıyor gibiydi. Düşündü. Uzun sürer zannediyordum ama başını tekrar kaldırıp kararlılıkla bize baktı. "Tamam size kanıtlayacağım!"

Aysun çubuğu heyecanla ona uzatırken hangi sonucun daha iyi olacağını düşünüyordum. Hamile olmasının mı, olmamasının mı? Çocuk istemiyordu. Şayet gebe çıkarsa o bebeği aldırmasından ve olacaklardan korkuyordum.

Banyoya gitmiş test yaparken ben ve Aysun üzerimizi giyinip merakla onu bekledik. Bu birkaç dakikadan uzun sürmüştü. Sonunda içeriden çıkınca ikimiz de heyecanla ona baktık.

"Yaptım." dedi çubuğu işaret ederek. Suratı ifadesizdi.

"Bakayım bir şuna!" Aysun testi elinden alıp incelemeye başladı. Ben de yanında durmuş gözlerimi teste sabitlemiştim. Tek çizgiydi. Başka hiçbir çizgi belirmemişti.

Buna bu kadar üzüleceğimi tahmin etmezken Bade'nin kendinden emin sesi duyuldu "Size söylemiştim."

Ben artık hamile olmadığına emin olmuştum ama Aysun ısrarla öyle olduğuna inanmak istiyordu "Biraz beklememiz gerekiyor."

Şimdiye kadar ikinci çizginin çıkması gerektiğinin o da farkındaydı ama bir umut bekliyordu işte. Bir süre sonra çubuğu sallamaya başladı "Hala çift çizgi değil!"

"Çünkü hamile değilim!" dedi Bade artık sabrı taşmış gibi.

Aysun beş karış suratla bana baktı "Cidden değil galiba. Bunu Ateş'e nasıl söyleyeceğiz, heveslenmişti."

Bade hızla Aysun'un elinden testi alıp çöpe attı "Ben söylerim merak etme."

"Direkt söyleme bari, çok üzülür."

Bade umursamaz görünüyordu. O şu an bir bebek istemiyordu ama Ateş'in istediği aşikardı. Buna rağmen hamilelik korkusu yüzünden duygusuz davranıyordu.

"Hadi gidelim artık."

Peşine takılıp akşam yemeği için restorana inmiştik. Hep birlikte bir şeyler yedikten sonra Ateş'in arkadaşının önerisiyle bir gece kulübüne gitmiştik. Loca koltuğuna geçerken Koray yerinde durmuş çalan şarkıyla birlikte dans ediyordu. "Kızlar hadi eğlenelim biraz!"

Koray yanıma gelmiş elimden tutarken onu kibarca reddettim "Hiç keyfim yok Koray, daha sonra dans ederiz."

Anlayışla karşılayıp Aysun'a baktı. Aysun kafasını sallayarak yanında oturan Çetin'in koluna girdi "Ben daha sonra sevgilimle dans edeceğim."

Çetin'in bunu isteyeceğini hiç sanmıyordum ama Aysun onu ikna edecek gibi duruyordu.

Koray dans etmek için Bade'ye bakarken onun da reddedeceğini anladı "Bu da hamile olduğu için dans etmez zaten, en iyisi başka birini bulayım."

Koray piste doğru yürürken Bade arkasından bağırdı "Hamile değilim ben!"

Henüz Ateş'e söylemediği için gergin görünüyordu. Ona baktı. Tam bir şey diyecekken Çetin araya girdi "Hamile misin değil misin artık öğrensenize şunu."

"Değilim, test yaptım." dedi Bade açık açık. Bunu Ateş'e yalnızken söyler zannediyordum ama saklamamış direkt söylemişti.

Ateş'in birden morali bozuldu ve kaşları çatıldı "Ne zaman yaptın?"

"Bugün."

Sessizleşti. Gözleri her şeyi ele veriyordu. Üzülmüştü işte. Hem de çok fazla. Sanırım bunun sebebi bizdik. Bade'nin hamile olduğuna o kadar emindik ki Ateş'i de boş yere heveslendirmiştik.

Şimdi bu yüzden ne diyeceğimi bilmiyordum. Aysun ise boş teselli veriyordu "Üzülme, testler her zaman doğruyu göstermez."

Bade daha fazla dayanamayıp sesini yükseltti "Aysun Ateş'i ümitlendirme, hamile değilim işte uzatmayın artık!"

Buna üzülenlerden biri de Çetin'di. "Tüh be, amca olacağımı sanıyordum. Bizim hayaller yıkıldı!"

Aysun'un ona gülümseyerek baktığını görüyordu "Baba olmaya ne dersin?"

Kafasını salladı Çetin "Baba olmak için çok gencim."

"Haklısın, altmış yaşında falan baba olman gerekiyor senin."

"Başlama yine Aysun!"

"Merak etme artık seni evlilik konusunda bıktırmayacağım. Senin de dediğin gibi bekarlığın sultanlık olduğuna karar verdim." deyince Çetin'in

şok geçirdiğini gördüm. "Ciddi mi söylüyorsun?"

"Hı hı." diyerek başını salladı Aysun. Sonra da sipariş almaya gelen garsonla muhatap olmaya başladı.

Çetin'in aklı karışmış gibiydi. Aysun'dan böyle bir tepki beklemediğini fark etmiştim.

Bu aklı Aysun'a Bade vermişti. Çetin'in huyunu bildiği için artık bu konuda Aysun'un Çetin'in peşinden değil, Çetin'in Aysun'un peşinden koşmasını istiyordu. Ona göre Aysun böyle davranırsa Çetin evliliğe ikna olurdu. Aysun da artık bu yöntemi deneyecekti. Şimdilik iyi gidiyordu ama eline yüzüne bulaştırmaması için dua ediyordum. Kızarsa her şeyi ortaya dökerdi.

Dakikalar geçmişti. Koray dışında kimse eğleniyor gibi görünmüyordu. Benim sebebim belliydi. Ateş'in de öyle. Bade de Ateş yüzünden keyifsizdi. Çetin ve Aysun ise keyifsizlikten çok sessizdiler.

Barlas burada değildi. Gaye'yle gönül eğlendiriyor olmalıydı. Neredeydiler acaba? Of, niye onları merak ediyordum ki? Ben Barlas'ı kaç kere uyarmıştım. Bundan sonrası artık ona kalmıştı. Bir kez daha uyaracağımı hiç sanmıyordum. Aptal değilse uyarımı ciddiye alırdı zaten.

Ben sipariş ettiğim kolamdan yudumlarken bir adamın uzaktan bizim masaya baktığını gördüm. Şaşkın gibiydi. Ellili yaşlarda iyi giyinimli bir adamdı. Yavaş ve temkinli adımlarla bize doğru yaklaştı.

Benim dışımda onu kimse fark etmemişti. Bizimkiler kendi aralarında konuşurlarken adamın Aysun'a baktığını fark ettim. Yaklaştıkça buna daha çok emin oluyordum. Sanki onu tanımaya çalışıyor gibiydi.

Yanımızda dururken Aysun'a kısılan gözleriyle baktı ve suratına hoş olmayan bir gülümseme kondurdu. "Aysun!"

Herkes ona dönerken Aysun'un da adama baktığını görüyordum. Donup kalmıştı. Gözleri kocamandı.

"Bu sensin, gözlerime inanamıyorum!" dedi adam onu gördüğüne memnun olurken.

Çetin Aysun'a baktı. Gözlerindeki ifadeyi görünce ayağa kalkıp adamı eliyle bir adım geri itti "Hop, sen kimsin babalık!"

Adam Çetin'in tavrından rahatsız olmuş gibiydi "Aysun kim bu çocuk?"

Çetin'in sinirler bir anda gerildi "Çocuk derken?"

Ortamın gerileceğini anlarken hiç sesi çıkmayan Aysun'un elini tuttum. O adamın kim olduğu belliydi ve Aysun da bu yüzden endişeliydi.

"Sonunda kendi yaşıtlarınla birlikte olmaya başlamışsın ha?" Adam resmen alay ediyordu.

"Veysel git buradan!" Aysun'un gözleri dolmuştu. Yüzündeki çaresizliği görebiliyordum. O adamın ona eskiyi hatırlattığını da. Pişman olduğu günleri hatırlamak Aysun için zor olmalıydı.

Adam Çetin'i kınarcasına süzdü "Zengin mi bari?"

Çetin dayanamayıp adamın yakasına yapıştı "Bana bak babalık!" Ateş ona engel olmak için hızla ayağa kalktı." Çetin dur oğlum, derdi neymiş önce onu öğrenelim."

Koray'ın yanımıza geldiğini görüyordum. İçerideki birkaç kişi de bizim tarafa bakıyordu. Olayın büyüyeceği kesindi. Herkes gerilmişti.

Adamın gözleri Aysun'daydı. Başta onu beğeniyle incelemişti ama şimdi yüzünde sadece kin vardı. Çetin'e baktı "Bak yakışıklı, sen belli ki onun sevgilisisin. Kancayı bu sefer sana takmış. Benden sana abi tavsiyesi, uzak dur bu kızdan. Benimle birlikteyken ben bu kıza servet harcadım. Hepsi boşa gitti. Beni harcadı seni de harcayacak!"

"Lan puşt herif, senin cibilliyetini sikerim!"

Çetin adamın suratına öyle bir yumruk attı ki herkes irkildi.

Bu sırada Aysun ayağa kalkıp onu durdurmaya çalıştı "Çetin!"

"Dur oğlum yeter artık!" Ateş de Koray'la birlikte Çetin'i durdurmaya çalışıyordu.

"Aysun hakkında ne biçim konuşuyor lan bu!" Çetin burnunun kırıldığını tahmin ettiğim adama bir kez daha vuracakken garsonlar da araya girdi.

Adam hızla buradan uzaklaştırılırken parmağını kaldırıp tehditler savurdu "Göreceksiniz siz!" Öfkesi çok büyük görünüyordu.

"Ne göreceğiz lan puşt!" Çetin sakinleşemiyordu. Aysun da ağlamaya başlamıştı.

Koray ve Ateş Çetin'le ilgilenirken, ben ve Bade de Aysun'la uğraşıyorduk.

"Aysun sakin ol lütfen!" Çok içten ağlıyordu. Haline üzülmüştüm ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. O adam resmen günümüzü mahvetmişti. Nereden çıkmıştı?

"Gidelim buradan!"

Çetin bunu hepimize söylerken Aysun'a döndü "Ağlama sen de!"

Öfkesini Aysun'dan çıkaracaktı sanırım. Geçmişini ona hiç açmamıştı ama şimdi o sayfaların kendiliğinden açılması Çetin'in öfkesini taşırmıştı.

"Sakin ol lütfen!"

Aysun onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama Çetin'in öfkesi burayı dağıtacak cinstendi. O adamın söylediklerinden sonra kolay sakinleşmezdi. Konuşurken kendine hakim olamadan bağırıyordu "Aysun beni delirtme, az önce senin eski babalıklardan biriyle karşılaştık. Adam neler dedi duymadın mı?"

Bade dayanamayıp araya girdi "Bağırma kıza, onun suçu ne?"

"Onun suçu böyle adamlarla çıkması!"

"Önceden olmuş bir şey bu. Geçmişte kaldı!"

"Ama geçmişi hala peşinde!"

Bade'nin Çetin'le kayıtsızca tartışacağını görüyordum ama buna son vermek istercesine Ateş'e baktı "Götürün onu buradan!"

Çetin'in de zaten gitmek için hazır beklediği aşikardı. "Bunu konuşacağız Aysun!" dedi öfkeyle ve burayı hızla terk etti.

Bizimkiler de peşinden giderken Aysun'u sakinleştirmekle uğraşıyorduk. "Tamam otur şöyle."

"Otele gitmek istiyorum!" dedi ağlamaya devam ederek. Bade'yle birbirimize baktık. Sanırım gitmemiz gerçekten de en mantıklı olacak şeydi.

Daha fazla burada neden duracaktık ki? Bu saatten sonra eğlenecek değildik ya. Zehir olmuştu her şey.

Taksiyle otele dönünce Aysun'u odaya götürdük. İçeri girer girmez yatağına uzanmıştı. Ben ve Bade de yanındaydık. Hiç konuşmuyorduk çünkü Aysun konuşmamızı istememişti. Yaptığı tek şey ağlamaktı.

Bir süre ağladıktan sonra daha fazla dayanamadı ve uyuya kaldı. Üzerini yorganla örterken saçlarını okşadım "Sonunda uyudu."

Bade çok gergin görünüyordu. Bu yüzden bana bir teklifte bulundu. "O uyumaya devam ederken hadi gel biz de aşağıda bir şeyler içelim o zaman."

Teklifi bana makul gelirken onu onayladım. Birlikte odadan çıkarken koridorun sonundaki odada Barlas ve Gaye'yi görünce duraksadım. Bade durup bana baktı. Sonra bakışlarımı takip edip nereye baktığıma baktı. O da donup kalmıştı.

Gaye Barlas'ın elinden tutmuş onu odaya çekiyordu. Cilveli hareketleri oldukça dikkat çekiciydi. Barlas ise ifadesizdi. Yine de ona karşı koymadı ve odasına girdi. Bizi fark etmemişti.

Bu görüntü kalbimde garip şeyler hissetmeme neden oldu. Bir şeylerin kalbime battığını, canımı yaktığını hissediyordum. Ben ağlamaya alışıktım ama kalbim... Evet kalbim yandığı için ağlıyordu.

Hiçbir şey elimde değildi. Elimde olsa böyle olmazdı zaten. Niye bu haldeydim? Barlas benim neyimdi de kalbim ona aitmiş gibi böyle tepkiler veriyordu?

Onu kıskanmaya hakkım var mıydı? Bana ait değildi ki. Onu unuttuğumu söylemiştim bin defa kendime. Keza öyle de olmuştu.

İşte şimdi kendimi kandırdığımı anlıyordum. Başka bir bedenin ona dokunduğunu görmek...

Ben nasıl sevmiştim böyle? Onu hayatımdan çıkarmışken niye şu kalbimden çıkarıp atamıyordum? Bunca zaman kalbimin bana ait olduğunu zannediyordum, meğer ben bana ihanet eden bir kalbi taşıyordum bedenimde. Ona ait olan kalbi.

Giderken benden her şeyimi almıştı da niye ona ait olan kalbi bana bırakmıştı? Bana ceza olsun diye mi?

"Öykü!"

Bade omzuma dokunmuş bir şey dememi beklerken ağlamamak için kendimi tuttum. "Uyusam iyi olacak."

Odaya girip kapıyı kapatırken beni durdurmaya çalıştı. "Öykü..."

Kapıyı yüzüne kapatıp alnımı kapıya dayadım. Barlas şu an birkaç oda uzağımda bir başka kıza dokunuyordu. Benim buna tepkisiz kalmam gerekirken içimde ona ait olan lanet şey yüzünden perişan haldeydim.

Bir otel odasında gerçekle yüzleşiyordum. Arkadaşlarım onu hala sevdiğimi söylerken onlara kızıp susturuyordum. Şimdi niye kendimi susturamıyordum. Bu gerçek yüzüme daha önce vurulmamış mıydı? Neden bu kadar şaşırıyordum ki?

Gözyaşlarım yüzümü istila etmişti. Kalbimi içimden söküp çıkarmak istiyordum. Kendi kalbime düşmandım.

Hangi aptal bunca şeye rağmen bir başkasını severdi? Aşk böyle bir şey olamazdı. Acı çekerek aşk olmazdı.

Yatağıma uzanıp karşımda uyuyan Aysun'a baktım. Onun yerinde olmak istiyordum. Ya da Bade'nin. Onların kalbi onları seven adamlar için atıyordu. Benimki ise düşman olarak gördüğüm adam için.

Ölmeyeceğimi bilsem o kalbi yerinden çıkarıp Barlas'a vermek isterdim. Ben de bana ait bir şeyi kalsın istemiyordum. Ama ona ait olan şey aslında bana aitti. Benim parçamdı.

Yıllardır aklımla kalbimin verdiği savaşta ne yazık ki galip gelen kalbim olmuştu. Aklım beni, Barlas'ı unuttuğuma inandırsa da kalbim gerçeği göstermişti işte.

Yenilmiştim. Barlas'a karşı değil. Kalbime karşı. Üç koca yıl boşa gitmişti. Başa döndüğümü hissettim.

Ama bunu yapmayacaktım. Kalbime teslim olmayacaktım. Üç yılda yapamadığımı tek bir anda yapacak gücüm vardı. Çünkü böyle olmak zorundaydı.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip alacağım intikama tutundum. Bu yolda gerekirse kalbimle de savaşırdım. Çektiğim acılar zafere dönüşmeliydi, yoksa döktüğüm her gözyaşım boşa gidecekti.

***

Sabahın erken saatlerinde oda kapısının hızlıca tıklatılmasıyla uyanırken Aysun'la birbirimize baktık. "Kim bu ya, Çetin mi acaba?"

"Anlarız şimdi." diyerek ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Koray gelmişti. Beti benzi atmış görünüyordu. İçeri buyur etmeden odaya daldı.

"Öykü bittim ben!"

"Ne oldu?" dedim uyku mahmuru sesimle. Korkunç görünüyordu. Yataktan kalktığı gibi yanımıza gelmişti.

"Pamir beni çetesine istiyor!" diyerek bana telefonunu uzattı. Ona bir mesaj gelmişti.

Merhaba Koray Altun, Ben Pamir Yaman. Umarım tatilin iyi geçiyordur. Düşündüm de çetemde senin gibi bir hackerin olması işime çok yarayacak. Benimle çalışmanı istiyorum. Alacağın ücreti sıkıntı etme, istediğin kadar veririm. Yarın Öykü'yle seni yanıma bekliyorum. Görüşmek üzere.

"İyi ama neden?" dedim anlamayarak.

Yanımda durmuş mesajı okuyan Aysun korkuyla yüzüme baktı "Onu kızdıracak bir şey mi yaptın Öykü?"

Düşündüm. Beni kardeşi diye tanıştırdığı şeyden sonra evden aceleyle çıkmıştım. Ondan sonra da onu hiç görmemiştim. Sadece telefonda konuşmuştum. Kızdıracak bir şey yapmadığımdan emindim. Ya da bir saniye. Sanırım yapmıştım!

"Barlas'ın burada olduğunu biliyor!" dedim ahmaklığıma kızarak.

"Kıskandı seni." dedi korkuyla.

Sanırım öyle olmuştu. Barlas'la yakın olmamı istemiyordu. Bu yüzden beni cezalandırıyordu.

Koray'ın yüzü dehşet haldeydi. Öylesine korkmuş görünüyordu ki ağlayacağından emindim "Ne yani bu durumda yanan ben mi oldum?"

"Arayayım şunu!" dedim telefonumu elime alarak. Pamir'i bu işten vazgeçirebilirdim. Hiçbir suçum yokken bana ceza veremezdi.

İkinci çalışta telefonum açılırken keyifli konuştuğunu duydum "Dinliyorum Maviş."

"Koray'a attığın mesaj ne öyle?"

"Net anlaşılmadı sanırım."

"Onu niye çeteye istiyorsun?"

"Bana yalan söyledin." deyince sıkıntıyla sesli bir nefes bıraktım "Barlas'ın geleceğini bilmiyordum."

"Ama gelmeyeceği konusunda çok emindim. Ben bile geleceğini düşünüp oraya Gaye'yi yolladım ama sen ısrarla Barlas'ın gelmeyeceğini söyledin."

"Sebep bu mu cidden?"

"Hacker lazımdı Koray'dan daha iyisini bulamam diye düşündüm."

Kararlıydı. Anlaşılan vazgeçmeyecekti. Onun derdi Koray değildi, bendim. Bu yüzden hala vazgeçirebileceğimi düşünüyordum.

"Onu çeteye almamak için ne istiyorsun Pamir?"

"Kararım net. Yarın dediğim saatte ikinizi de yanımda göreceğim." deyince dayanamayıp bağırdım "Pamir!"

Telefon kapanmıştı. Sinirle telefonumu yatağımın üzerine bıraktım.

"Bittim ben, o adam beni öldürür!" dedi Koray endişeli görünürken.

Arkadaşımı Pamir'e yem etmeye hiç niyetim yoktu "Sakin ol bir yolunu bulacağız." dedim omzunu sıvazlayarak.

"Ne olur bulalım Öykü!" Bana resmen yalvarıyordu.

Birkaç dakikam onu sakinleştirmekle geçmişti. Şimdi daha iyi görünürken kahvaltıya inmek için odadan çıkmıştık. Bu sırada gözlerim Barlas'ın odasına takılmıştı. Gaye'yle odada mıydılar acaba?

"Siz gidin geliyorum ben, bir şey unuttum." dedim bizimkileri önden göndermek isteyerek. İkisi de beni onaylayıp giderken odaya girip bir süre bekledim. Daha sonra çıkıp Barlas'ın odasının önüne gittim.

Onları gördüğümü anlasın istiyordum. Ne kadar iğrenç olduğunu söyleyip hıncımı almak istiyordum ama odadan konuşma sesi gelince oraya kulak kesildim. "Yalnızım söyle."

Anlaşılan Barlas, Gaye'yi kendi odasına göndermişti. Telefonuyla konuşuyor olmalıydı.

"Yarın döneceğimi biliyorsun."

Kiminle konuşuyordu acaba? Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Daha sonra sesinin sinirle yükseldiğini fark ettim.

"Bir kıza sahip çıkamadın mı Ali!"

Şok içinde kapının önünde kalırken neler olduğunu düşündüm. Ali hangi kıza sahip çıkmaya çalışıyordu ki? Simay'a mı? Tabii ki öyle, başka kim olabilirdi ki?

Şimdi her şey rayına oturmuştu. Demek ki Ali'nin Barlas gelmeden önce neden ara ara onunla konuştuğu, sürekli işi olduğunu söyleyerek bizimle takılmadığı belli oluyordu. Simay Ali'nin yanındaydı!

Barlas başka kimseye güvenemeyeceği için onu Ali'ye teslim etmişti. Bunu bunca zaman anlamadığım için kendime kızıyordum.

Konuşmanın devamı vardı ama Barlas kapıdan epey uzaklaştığı için sesini anlayamıyordum. Zaten duyacağımı duymuştum. Başka ne duymayı bekliyordum ki?

Şaşkın halde bizimkilerin yanına inince hep birlikte kahvaltı yapıp kaymak için piste gitmiştik. Aysun ve Koray birlikte düşe kalka kayarlarken ben güvenlik filesinin orada onların izliyordum.

Birkaç dakika sonra yanıma Bade geldi. "Biraz konuşalım mı Öykü?"

Onu kafamla onaylarken sinirli bir halde konuştu "Dün senden sonra o kızı pataklamak için kapılarına dayandım!"

"Ne?" dedim inanamayarak. Bunu yapmasını beklemiyordum ama suratımın halini gördüğü için dayanamamış olmalıydı.

"Barlas bana engel oldu. Kızı gönderdi. Yani birlikte olmadılar." deyince içimde bir rahatlama hissettim. Bunun için kendime kızmıştım. Onların ne yaptığıyla ilgilenmiyordum.

Omzumu silktim" Bundan bana ne?"

Bana inanmadığı belliydi. "Haberin olsun diye söylemek istedim." deyince Ateş'in Bade'yi çağırdığını duydum. Ona bakıp eliyle işaret verdikten sonra bana döndü "Neyse Ateş'le kayacağız biraz, sonra görüşürüz." dedi yanımdan uzaklaşarak.

Kaymaya hevesim yoktu ama bir anda kayma isteğiyle yanıp tutuşmuştum. Bizimkilerle epey uzun bir süre kaydık. Daha sonra ben biraz üşüdüğüm için kafelerden birine girdim.

Kahve almış boş masalardan birine otururken yanıma yine o çocuk gelmişti.

"Öykü."

"Adımı nereden biliyorsun?" dedim sinirle

"Bardağında yazıyor." deyince aklımın yerinde olmadığını düşündüm. Gözlerim karton bardağımın üzerindeydi. Ah, ne aptaldım.

"Oturabilir miyim?"

Çocuğun sorusuyla tekrar ona baktım ve o sırada kafeye Barlas'ın ve Gaye'nin girdiğini gördüm. Barlas'ın gözleri sanki burada olduğumu biliyormuş gibi hemen bana kaymıştı.

"Tabii." dedim istemeye istemeye. Amacım burada yalnız kalmamaktı. Barlas'ın bakışlarına maruz kalmak istemiyordum. Birileri kafamı dağıtmalıydı.

Çocuk sandalyesine yerleşir yerleşmez dikkatle bana bakmaya başladı "Gözlerin inanılmaz güzel."

"Sağ ol." dedim bakışlarım Barlas'ın üzerindeyken. Kaşları çatıktı. Dikkatle beni izliyordu. Gaye ona bir şeyler anlatıyordu ama dinlemediği aşikardı.

"Boşta mısın?"

Çocuğun soruları asabımı bozacak cinstendi ama yine de ona sabrettim. "Evet."

Çarpık bir gülümseme bahşetti "Çok sevindim."

Boş muhabbet ediyordu ama ona teşekkür etmeliydim. Bu sayede Barlas'ın bakışlarına maruz kalmaktan kurtulmuştum. Dakikalardır tek yaptığım çocuğu dinlemekti.

Bir süre sonra telefonuma mesaj gelince hemen okudum. Barlas mesaj atmıştı

-Kalk o masadan!

Mesajıyla ona baktım. Öfkeli görünüyordu. Sebebi neydi?

"Seneye yine buralara gelmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır zannetmiyorum." dedim çocuğun sorusunu cevaplayarak. Aklım Barlas'ın attığı mesajdaydı ama çocuğun sorularını cevaplamayı da ihmal etmiyordum.

Tekrar mesaj gelince gözlerimi telefona yönlendirdim.

-Kalk dedim!

Neler oluyordu Allah aşkına? Barlas'ın bunu neden yaptığını anlamıyordum. Çocuk hakkında bir şeyler biliyor olabilir miydi? Bu kadar ısrarla kalk dediğine göre bir şey vardı.

"Bir sorun mu var?"

Çocuk halimden ters bir şeyler olduğunu anlarken hemen ayağa kalktım "Affedersin otele dönmem gerekiyor. Kusura bakma lütfen."

Çocuk daha bir şey diyemeden orayı terk etmiştim. Kafeden çıkınca Barlas hemen peşimden geldi.

"Neden kaldırdın?" dedim bir cevap vermesini bekleyerek

"Tanımadığın kişilerle neden oturuyorsun?" diye hesap sordu. Gülmek üzereydim ama sinirden. "Yanılmıyorsam bana hesap soruyorsun şu an!"

"Neden yanında?"

"Tanışmak istiyor." dedim açıklama yaparak. Bir şey olduğunu düşünüyordum ama sanırım yanılmıştım.

"Niye izin veriyorsun? Pamir'in adamı olabileceği aklına gelmiyor mu hiç?" deyince güldüm "Ne?"

"Bir düşün." dedi ciddiyetle "Pamir burada değil, kulaksız burada değil. Sence seni gözetleyecek birini göndermez mi buraya?"

"Gaye var." dedim tiksintiyle. Onun adını ağzıma almak bile midemi bulandırıyordu.

"Gaye sürekli benimle, seni gözetleyemez."

"İyi de Pamir bunu niye yapsın ki?"

"Bilmem, bir düşün."

Haklı olabilirdi. O çocuk geldiğimden beri peşimdeydi. Etkilenebilirdi elbette ama sürekli yanımda bitmesi Barlas'ı haklı çıkartıyordu. Bunu anlamamış olmam aptallıktı. Pamir'i tanıyordum oysa. Bu onluk bir hareketti.

"Barlas!"

Gaye yanımıza doğru gelirken şımarık bir şekilde konuşuyordu. "Ben çok sıkıldım." Ben onu iğrenç bakışlarla süzerken o bana ters bir bakış attı ve cilveli bir şekilde Barlas'ın koluna girdi "Odaya mı gitsek?"

Barlas'la birlikte olmaya ne kadar meraklıydı böyle. Her fırsatı değerlendiriyordu. Saçını başını yolmak geliyordu içimden. Sorusuyla sinir tüm hücrelerime hücum etmişti. Yine de belli etmemeye çalışıyordum. Gaye zaten bunu istiyordu.

"Ben sizi rahatsız etmeyeyim." diyerek yanlarından uzaklaşırken Barlas arkamdan seslendi. "Öykü!"

"Bırak şunu benimle ilgilen." diyen Gaye'nin sesini duyunca yumruklarımı sıkıp otele doğru yürüdüm.

Bizimkilerle bir süre kaydıktan sonra odaya geçmiştim ve gece belli bir saate kadar odada kalmıştım. Barlas ve Gaye'nin birlikte olacakları aklımdan çıkmıyordu. Acaba şu an odada mıydılar? Yeter artık bunu düşünmemeliydim. Bununla ilgilenmemem gerekiyordu. Kendimi toparlamalıydım.

Aysun'u arayıp nerede olduğunu öğrendikten sonra bulundukları bara gittim. Yalnızca ikisi vardı. Yanlarına otururken Çetin, "Ne içersin?" diye sordu. Düşündüm. Aklımı dağıtmam gerekiyordu. Yoksa düşüncelerim beni boğacaktı.

"Beni en çabuk ne sarhoş eder?"

İkisi de önce birbirlerine bakıp daha sonra bana baktılar.

"Ne var, sarhoş olmak istiyorum." dedim kararlılıkla.

"Alışık değilsin, çarpar." dedi Çetin uyarma gereği hissederek.

Hiçbir şey umurumda değildi. Omzumu silktim "Alışırım o zaman."

"Öykü bunu yapma!"

Aysun bana engel olmaya çalışıyordu ama onları dinlemedim ve bar bankosunu işaret ettim "Ben şurada olacağım."

Yanlarından kalkıp banko sandalyelerinden birine oturdum. Barmen hemen karşıma geçti. "Hoş geldiniz, ne alırdınız?"

İlk defa bile isteye alkol içecektim. Bu yüzden ne içmem gerektiği konusunda bir fikrim yoktu. "Sarhoş olmak istiyorum, en hızlı şekilde." dedim emin bir şekilde.

Barmen beni kafasıyla onayladı "Hay hay."

Bir süre sonra önüme küçük bardakta bir şey koydu. "Ne bu?"

"Tekila. Birkaç shot atarsanız çabuk sarhoş eder.

"Teşekkürler." deyip bardağa baktım. Rengi sarımsıydı ve bardağın kenarlarında tuz vardı. Barmen limon da ikram etmeyi unutmamıştı. Tadı nasıldı bilmiyordum. Nasıl içeceğimi bile bilmiyordum. Ama yapmam gerekenin birkaç shot içmek olduğunu biliyordum.

"Öykü bırak şunu!"

Aysun peşimden gelmiş bana engel olurken onu dinlemedim "Karışmayın bana!"

"Ne oldu sana şimdi, ne bu hal?"

Bardağı elime alıp içkinin tadına baktım. Öyle acı bir tadı vardı ki boğazım yanmıştı. Yüzümü ekşitmekten kendimi alamıyordum. İnsanlar bunu nasıl içiyordu? Zehir içsem damağımda daha güzel bir tat bırakırdı herhalde.

"Siz sorunu hallettiniz mi?"

Maksadım konuyu değiştirmekti ama Aysun bunu yememişti. "Bizi bırak şimdi, ne oldu dedim?"

"Bir şey yok Aysun!" diye geçiştirdim. Kimseye bir şey anlatacak halde değildim. Ne düşündüğümü kendime bile itiraf edemiyordum. Aysun'a ne söyleyecektim?

"Yalnız kalsam iyi olacak. Çetin'in yanına git!" dedim ısrarla

"Öykü..." deyince ona ters bir bakış attım "Hadi!"

Mecburen bunu kabul etmek zorunda kalırken dediğimi yaptı. Ben de o sırada bardağımdaki tekilayı içmekle meşguldüm. Yudum yudum içersem bitmeyeceğini ve bu şekilde zor sarhoş olacağımı biliyordum, bu yüzden hızlı bir şekilde içmeye karar verdim ve içindekini fondip yaptım.

Boğazım feci haldeydi ama garip bir şekilde bu hoşuma gitmişti. "Doldurur musunuz şunu." dedim boş bardağı barmene göstererek.

Uzun bir süre burada takılmıştım. Kaçıncı bardağı içiyordum bilmiyordum bile. Beşten sonrasını saymamıştım. Başım dönüyordu ve midem altüst olmuştu. Kusacağımdan emindim. Ama bu benim için güzel bir şeydi. En azından hiçbir şey düşünmüyordum. Sanki tüm kötü duygular beni terk etmişti.

Aysun ve Çetin'in uzaktan beni izlediklerini görebiliyordum. Yanıma gelmeye çekiniyor gibiydiler. Zaten onlara güvenip sarhoş olmak istemiştim. Yoksa buradan tek başıma nasıl çıkacaktım?

Gözlerim elimde tuttuğum bardağın üzerindeyken birinin yanımda durduğunu fark ettim. Yine şu bana yavşayan çocuk olduğunu düşünürken başımı kaldırıp kimin olduğuna baktım.

Barlas'tı. Ölümcül bakışları üzerimdeydi. Nereden bulmuştu beni? Dahası neden buradaydı?

Önce sarhoş olduğum için hayal gördüğümü düşünsem de öyle değildi. O gerçekten de buradaydı. Gülüyordum. Kahkahalarım öyle güçlüydü ki kendim bile şaşırıyordum "Ooo, bakın kimler gelmiş. Lider, hayırdır burada olduğumu nereden bildin?"

"Tahmin diyelim!" dedi sert bir dille. Bakışları bardağıma kaydı "Bırak o elindekini!"

"Senden izin alacak değilim!" diyerek bardağımı dudaklarıma götürüp tekilayı bir dikişte içtim. Kusacak gibi olmuştum ama kendimi tuttum.

"Bakar mısın?" dedim Barmene seslenerek "Doldur şunu!"

Normalde kimseye emir vermezdim. Sarhoşluk beni öylesine etkilemişti ki kendimi kaybetmiştim. Bu kesinlikle ben değildim.

Barmen boş bardağı önümden alırken Barlas ona engel oldu "Hayır!"

"Dinleme onu, doldur." dedim ellerimle deli işareti yapıp Barlas'ın deli olduğunu ima ederek.

Barlas'ın ölümcül bakışları barmene kaymıştı. "O bardağı doldurursan elini kırarım!"

Kahkahaya boğulmuştum. "Booooş tehdit, bakma sen ona. Hiçbir şey yapamaz."

Konuşurken dilim sürçüyordu ve başım deli gibi dönüyordu. Herkesi iki tane görmeye başlamıştım.

"Karışma git şuradan!" dedim elimle Barlas'ı iterek. Sonra ne yapacağını bilemeyen barmene baktım "Bu var ya bu, çete lideri. Ondan böyle konuşuyor. Ama takma sana bir şey yapamaz, ben daha güçlü bir lider tanıyorum. O seni korur."

Bardağı ona doğru ittim "Doldur şimdi!"

Barmen çekingen bir tavırla dediğimi yaparken düşmanıma bakar gibi baktım Barlas'a "Yanındaki sülük nerede?"

Cevap vermeden sabır çekti.

"Gaye'den bahsediyorum ya, nasıl anlamazsın." dedim gözlerimi ovuşturarak. Hala çift görüyordum. Bir tane Barlas yetmezmiş gibi şimdi iki Barlas'la uğraşacaktım. Of!

"Herkese sülük gibi yapışıyor. Bir Pamir'le bir seninle. Bir Pamir'le bir seninle. Oh, gel keyfim gel!" dedim içimdekileri gizlemeyerek.

Barlas'ın sessizliği artık sabrının taştığını gösteriyordu. "Buradan kalkıyorsun Öykü!" dedi kolumdan tutarak.

"Höst, sana mı soracağım?" diyerek onu geri ittim. O sırada yanımıza Çetin'in ve Aysun'un geldiğini fark ediyordum. Yanındakiler kimdi? Aynı onlara benziyorlardı. Ah, iyice sarhoş olmuştum. Onlarda gözüme çift görünüyordu.

"İçmemesini söylemiştik." dedi Çetin açıklama yaparak.

"Tamam, ben hallederim." diyerek dostça omzuna vurdu Barlas

"Buyurun."

Barmen tekilamı bana uzatırken Barlas benden önce aldı "İçmiyorsun." diyerek kendisi fondipledi. Gözleri barmendeydi "Alkol oranı kaç bunun?"

"Yüzde elli beş."

"Kaç shot içti?"

"On bir."

Yüzü bozulmuştu Barlas'ın. Boş bardağı sert bir şekilde masaya bırakıp cüzdanından belli bir miktar para çıkardı ve masaya bıraktı. Sonrada kolumdan tuttu. "Kalk hadi."

"Bırak ben daha içeceğim!" dedim ona karşı koymaya çalışarak ama çok güçlüydü. Bu sefer ona engel olamayacak gibiydim "Kalk dedim!"

"Bana emir verme!" diye bağırdım. Çekiştirmeye devam etti "Bana karşı gelecek durumda olduğunu sanmıyorum." Bir anda bacaklarımdan tutup omzuna attı

"Bırak ya ne yapıyorsun!" dedim sırtını yumruklayarak. Herkesin bize baktığından emindim. "İmdaaaaaat." diyerek çırpınmaya başlamıştım ama beni sıkıca tutuyordu. Kapıya doğru giderken bana bakan bir adama bağırıyordum. "Ne bakıyorsun? Beni kaçırıyor görmüyor musun, yardım et!"

Kimse kılını kıpırdatmazken Barlas beni taksiye doğru götürüyordu.

"Bırak diyorum!" direnecek gücüm kalmamıştı. Zaten midem bulanıyordu. Çok kötü hissediyordum.

"Otur şuraya!" diyerek taksinin arka koltuğuna yerleştirdi beni. Kendi de yanıma oturup kaçmamı engelledi.

İki dakika kadar yol gitmiştik ki öğürmeye başladım. Daha önce hiç bu kadar kötü olduğumu hatırlamıyordum. Midem berbat durumdaydı.

Dayanamayıp cam tarafına doğru istifra ederken Barlas bana yardımcı olmak için saçlarımı geride tuttu. "Olacağı buydu tabii!" Çok sinirliydi.

Taksici de öyle. Dikiz aynasından beni izliyordu "Ablacım ne yaptın be!"

Barlas hemen olaya el attı "Tamam ücretini veririm yıkattırırsın devam et!"

Midemi boşalttıktan sonra rahatladığımı hissederken başımı koltuk başlığına yaslayıp uyumaya çalıştım. Gözlerime ağırlık çökmüştü. Deli gibi uykum vardı ve başım felaket dönüyordu.

Nihayet otele gelebildiğimizde Barlas beni uyandırıp taksiden çıkardı ve kolunun altına alarak içeri doğru taşıdı.

Adımlarım çok yavaşken "Midem bulanıyor!" dedim. Anlaşılan yine istifra edecektim.

"O kadar içersen normal!" dedi ters ters. Hala çok sinirli görünüyordu. Odanın önüne geldiğimizde başka bir odadan birinin çıktığını gördüm. Bu bana yavşayan çocuktu. Kaşları çatık bir şekilde bize bakıyordu.

Barlas kartla kapıyı açmakla meşgul olduğu için çocuğu görmemişti. Açıp beni içeri sokunca ona tutunmaya devam ederek içeriyi inceledim. "Burası benim odam değil."

Sarhoş olduğum için yanlış algıladığımı düşünüyordum ama emindim. Pembe bavulum ortalarda yoktu ve odada sigara kokusu hakimdi. Sanırım burası Barlas'ın odasıydı.

Barlas beni tınlamadan otelin telefonundan bir numara çevirip konuşmaya başladı "Yüz dokuz numaraya soda limon gönderin."

Kapatıp bana döndüğü sırada ben gözlerimi yatağına çevirmiştim. Çarşaf dağınıktı. Komodininde de şarap kadehleri duruyordu. Bu iğrençliği kaldıramayacak gibiydim. Kan beynime sıçramıştı resmen.

"O nerede?" Ruhsuz bir şekilde sorduğum soruya düz bir şekilde cevap verdi "İstanbul'a gönderdim."

Nedenini sormuyordum. İlgilenmemiştim.

"Otur şuraya." diyerek yatağı işaret edince istediği şey karşısında kendimi tutamadım. "Onunla yattığın yatağa oturmam, bırak beni!"

Elinden kurtulmak için çırpınıyordum. Ruhum, bedenim gibi burayı terk etmek istiyordu. Hatta ruhum şu an bedenimi terk etmek istiyordu. Her yerim sancıyordu. Bu odada beni boğan bir şey vardı. Kalbimi yoran, canımı yakan...

Başka bir bedenin onun bedeniyle bütünleşmesi tarif edilmeyen bir ıstıraptı. Bu odada onların kahkahaları vardı. Konuşmaları. Sevişmeleri... Ben buna dayanamazdım.

"Niye getirdin beni buraya, kendi odama gideceğim!" diyerek göğsüne vurmaya başladım. Bana engel olmaya devam ediyordu "Yürüyecek halde değilsin, otur!"

"Bak bana bir daha sakın emir verme!"

Durup gözlerine buruk bir edayla baktım. Sanki ona hesap sormaya hakkım varmış gibi... "Onunla... Onunla nasıl birlikte olursun?"

Bu cümleyi kurmak benim için çok zordu. Hem de onun yüzüne karşı. Tutamamıştım işte, sormuştum. "Sen ne kadar şerefsiz, ne kadar adi birisin ya!" Göğsüne ardı ardına yumruklarımı geçirmeye devam ettim.

"Kes şunu Öykü!" diyerek sinirle bileklerimden tuttu. Çok sert tutmuştu. Bunu fark edince elleri gevşedi. Gözlerinin kahvesi toprak misali tüm

sinirimin üstünü örttü. Ona bakmak çok güzeldi. Bunu hep sevmiştim. Hala sevebilirdim ama sevdiğim o gözler artık bana ait değildi. Bu saatten sonra ona eskisi gibi bakamazdım. Bir başkasının gözlerine bakmış, o gözlerle gülüşmüş gözlere nasıl eskisi gibi bakabilirdim ki?

Sinirim bedenime yeniden geri gelirken yüzüne sert bir tokat indirdim. Hiç acımamıştım. Elimin ağır olduğunu da bilirdim. Canını yakmıştım "Sen bu tokadı hak ettin Karaman!"

Yana dönen kafasıyla birlikte gözlerini kapattı. Sakindi. Sinirlenmemişti. Açtığı gözleriyle bakışları yeniden bana dönerken ayakta duramayan beni tuttu.

"Başım dönüyor!" dedim huysuzca

"Otur diyorum sana!" diyerek beni zorla o yatağa oturttu. Buna hiç tepki veremezken kapının tıklatıldığını duydum. Barlas beni bırakıp kapıyı açtı ve elinde tuttuğu bardakla geri döndü. "Al iç şunu." dedi bana limonlu soda uzatarak. "Alkol içmek senin neyine? Bak ne hale geldin!"

Bardağı elime alıp ona öfkeyle baktım. Onun yüzünden bu haldeydim. Kendime zararımın nedeni oydu. İçmeyi isteyen ben değildim ki, acımdı. Acımın sebebi ise o.

"Al sen iç!" diyerek bardağın içindekini yüzüne doğru fırlatınca "Öyküüü!" diye hırladı.

Bardağı yere atıp yavaşça ayağa kalktım. Onunla hesabım bitmemişti. Sormak istiyordum ya. İçimde tutmak, acısıyla her gün yanmak istemiyordum. "Ben senden başka kimseyi sevemezken sen nasıl başka bir kıza dokunabiliyorsun ha? Üstelik onu sevmiyorsun bile!"

Yüzünü yıkayan sodayı elinin tersiyle sildi ve ıslanan kazağını hızla üzerinden çıkarttı. Üst kısmı çıplak kalmıştı. Bu sebepten göğsünün, aldığı nefesten sebep hızla inip kalktığını görebiliyordum. Sanırım sabrını taşırmıştım. "Ben bir şeyler hissetmediğim kıza dokunmam!" dedi ciddi bir tonda.

Tam da şu an yeni bir darbe yemiştim. Kocaman oda gittikçe küçülüyordu. Küçüldükçe sıkışıyor, bu çürümüş hislerle dolu odaya sığmama engel oluyordu. Gözlerim vücudundaki ejderha dövmesine takılmıştı ama söylediklerıyle gözlerine kaydı yeniden "Ondan etkileniyorsun yani?"

Dengem yerinde değildi ama yine de ona tutunmadım. Güvenmiyordum ki. Beni bırakmayacağına nasıl emin olabilirdim? "Sen ne kadar çabuk sevebiliyorsun öyle. Bunu nasıl yapıyorsun, bana da öğret. Çünkü ben... ben de bir başkasını sevmek istiyorum!" dedim ağlamaklı bir halde. İçimdeki ses onunla konuşmamam gerektiğini söylüyordu ama sarhoşluğumun verdiği etki dilimi tutmama engel oluyordu. Ona söylememem gereken şeyleri söylüyordum.

Düşeceğimi anlarken ellerini kaldırıp kollarımdan tuttu. Yüzünde ifadesizliği takındığı maske vardı. Hislerini içinde tutuyordu. "Bu sana sadece acı verir Öykü."

"Asıl seni sevmek bana acı veriyor!" diye bağırdım. Gizleyemiyordum. Konuşan ben değildim, kalbimdi. Engel olmadım. O bu anı çok beklemişti. Konuşmak için sarhoş olduğum andan daha iyi hangi an olabilirdi ki? Konuşmalıydı. Konuşmalıydı ki acısını dışarı atmalıydı. "Niye çıktın karşıma? Niye acımadın bana?"

"Geleceğimi zaten biliyordun. Buna hazırlıklısındır diye düşündüm." dedi kifayetsizce

"Değildim!" dedim fısıldayarak. Göz pınarımdan düşen bir damla yaş ona görünmüştü. Gözyaşlarım kalbimi bir çiçeği sular gibi her gün suluyor, Barlas'a ait olan duygularımı canlı tutmaya çalışıyordu. Bana ait olan uzuvlardan bile ihanet yiyordum. Kendimden ihanet yiyordum. "Sensizlikle savaştım ve çok büyük yaralar aldım ben. Şimdi o yaraları deşiyorsun!" diyebildim ince bir kırgınlıkla. Yıllardır çok darbe almıştım. Yanmış, paramparça olmuş, gözyaşlarımda boğulmuştum. Ama hiç bu kadar güçsüz hissettiğim bir an olmamıştı. Onun karşısında bunların hepsini aynı anda yaşıyordum ve kaldıramıyordum.

O ölüm meleği gibiydi. Belki de melek fazlaydı. Sadece ölümdü. Ruhumu, kalbimi, her şeyimi isteyen bir ölüm.

"Canımın bu kadar yanacağını bilmiyordum. Keşke hiç çıkmasaydın karşıma. Keşke seni hiç tanımasaydım. Keşke seni hiç sevme..." dediğim anda elini dudaklarıma götürüp konuşmama engel oldu "Sus!"

Gözlerinde karartı vardı. Duymak istemediği şeyler onun da canını yakıyordu sanırım. Belki de sorun egosuydu. Sevildiğine pişman olunduğunu duymak onun gibi birine zor geliyordu.

Parmakları dudaklarımı terk ederken bir damla yaş daha aktı yanağıma "Yenildim ben, kabul ediyorum!" Birlikte oldukları yatağa bakıp acı çeken kalbime hançer sapladım. Uzvumla bile savaş içindeydim. "...Ama sana değil, kendime yenildim. Kendi düşüncelerime. Seninle savaşım bitti ama kendimle bitmiyor."

"O savaş benimle de bitmedi. Bana olan öfken bitmediği sürece bu savaş da bitmeyecek!" dedi keskin bir dille.

"Bu öfke nasıl biter ki? Sana her baktığımda terk edildiğim anı görüyorum!" dedim tekrar ona bakarak. "Sen ne görüyorsun?"

Bakışlarında öfkeyle harmanlanmış hüzün vardı. "Bana ihanet ettiğin anı!"

Bunun onu ne kadar sinirlendirdiğinin farkındaydım. Belki de acı çekmesinin, geçmişi biraz anmasının zamanı gelmişti. İntikam illa planlı olmazdı. Hiç beklenmedik bir anda bir sözle de olabilirdi.

"Ben hata yapmadım. Doğru olan şeyi yaptım. Yine olsa yine aynı şeyi yapardım!"

Dediğim şeyle gözleri öfkeyle parladı. Şaşkınlık da vardı. Gerildi birden. Çenesi seğiriyordu. Boynundaki damarlar belirginleşmişti. Duymayı beklemediği şeyler ruhunu deşiyor olmalıydı. Bağıracak gibi görünüyordu ama burnundan soluyup kolumu sıktı.

"Yürü!" dedi banyoya doğru çekiştirerek.

"Bırak!" diyerek ona engel olmaya çalışsam da başaramadım. Beni duşa kabinin içine sokup kendi de girdi.

Suyu açmakla uğraşırken şaşkınca ona bakıyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Ayılman lazım, saçmalıyorsun!" dedi soğuk suyu açıp duş başlığından akmasına sebep olarak. Kısa sürede sırılsıklam olmuştum "Bunları sana ayıkken de söyleyebilirim!" dedim güçlü bir tonlamayla. Tek derdim onu daha fazla sinirlendirmekti. Beceremediğimi ama. Az önceki siniri kaybolmuştu. O da benimle birlikte ıslandığı için su ona da iyi gelmişti.

Ben soğuk sudan sebep donuyordum ama o öylece durmuş beni izliyordu. Bu bir ceza olmalıydı.

"Su çok soğuk!" dedim kollarımı bedenime sararak.

"Kendine çabuk gelirsin!" deyince ona tutunmadan ayakta durabildiğimi fark ettim. Gözlerim onun üzerinde değildi. Dar olan duşa kabini izlemekle meşguldüm. Birden yine hüzünlenmiştim. Buraya da kahkahaları yayılmış mıydı? Barlas'ın dudakları Gaye'nin dudaklarına bu daracık yerde de değmiş miydi? Yaşadıkları haz duygusu banyonun fayanslarına kazınmış mıydı?

Of, kafamdaki sesler susmuyordu. Kurdukça kuruyor, bu kez de düşüncelerimle savaşıyordum. Barlas'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Sanki zihnimi okumuş gibi tüm sorularımın cevaplarını tek bir cümleyle verdi. "Onunla birlikte olmadım."

Gözlerim onun anlamlı bakan gözlerine sabitlenirken söyledikleri ölü kalbimin dirilmesine neden oldu. "Böyle bir şeyi hiç düşünmedim."

Düş gördüğümü zannettim. Belki de kulaklarım bana ihanet ediyordu. Şaşkınlığımın üzerime sabitlendiğini hissettim. Kelimeler dudaklarımdan berat edercesine çıktı. "Dün onu odana aldığını gördüm. Bade gelmeseydi eğer..."

"Bade gelmeseydi de bir şey olmayacaktı. Ben bir şey hissetmediğim kızla öpüşmem bile. Birlikte olmak ne demek?" dedi ciddiyetle.

Ona inanıyordum. Yalan söylemesi ona bir şey kazandırmazdı. Zaten neden yalan söyleyecekti ki? Karşısındaki kız onun neyi oluyordu?

"Ya hissetseydin?" dedim korkuyla. Kalbim dirilmişti ama yeniden nabzı durabilirdi. Eceli karşımdaydı. Benimle konuşuyordu.

"O zaman sevişirdim." deyince bakışlarımı ondan kaçırdım ve kafamı yukarı kaldırdım. Soğuk suyu sadece bedenimde değil ruhumda da hissetmek istiyordum. Çünkü ruhum yanıyordu. Onun başka biriyle sevişme ihtimali olmasın istiyordum. Ne acı. Mümkün olmayan bir şey istiyordum.

Yüzüme akın eden su düşüncelerime iyi gelirken Barlas'ın ellerini yüzümde hissettim. Kafamı indirip bakışlarını bakışlarıma sabitledi. "Benim, aklımdaki kız hariç şu an başka hiçbir kızla sevişmem mümkün değil. Duygularına hakim olan biriyim. Ama bazen öyle bir şey oluyor ki..."

Sustu. Konuşması yarım kalmamıştı. Yarım bırakmayı tercih etmişti. Düşüncelerini net bir şekilde dile getirmek istemiyordu sanırım.

Başını hafifçe iki yana salladı. Fiziksel acı çekebileceği bir durum söz konusu değildi ama yüzünü buruşturdu. Canı acıyor gibiydi. "Öfke duyduğum kızla aşık olduğum kız aynı. Söylesene, bu nasıl çelişki?"

"Aşk mı?" dedim doğru duyduğumdan emin olmaya çalışarak.

"Aşk..." dedi yorgun sesiyle "Peşimi bırakmayan tek duygu." Bir süre konuşmayı sessizliğe bıraktı. Ardından sakladığı gerçeği itiraf etti "Çok istedim ama seni hiç unutamadım. Severek terk etmek nasıl bir şey anlayamazsın."

Şaşkınlığımdan doğru cümle kuramamaktan korkuyordum. Neler duyuyordum böyle? "Giderken sevmediğini söylemiştin ama."

Beni başıyla onayladı. Bu sefer acı gözlerindeydi. "Başka türlü seni nasıl terk edebilirdim? Kendimi de seni de buna inandırmak zorundaydım."

"İnanmıştım." dedim kendime acıyarak.

Dudakları buruk bir tebessüm yaydı yüzüne. "Ben hiç inanmadım." Derin bir nefes aldı ve yüzünü yüzüme eşitledi. Mezarımın üzerini örten toprağın rengine sahip gözleri haşin bir ifadeyle bakıyordu bana. "Sana çok

öfkeliyim ama her şeyin çok başka olmasını isterdim." Gözleri dudaklarıma kaydı. Yüzümde olan elinin baş parmağı dudağımı okşuyordu. "Seni öpmek isterdim."

Buna hazırlıklı mıydım bilmiyordum. Lakin aynı duyguları hissediyordum. Bunun beni kül edeceğinin farkındaydım. Kendime edeceğim eziyetinde öyle. Buna rağmen beni yaksın istiyordum. Onun dudakları benim merhemimdi. Yaralarımı kapatamazdı ama bana iyi gelirdi.

Elimi korkakça yüzüne götürüp okşadım. Yeni çıkan sakalları avucuma batıyordu. Bu bile bana iyi gelmişti. Onca zaman sonra bana aitmiş gibi hissetmiştim. "Öpmelisin o zaman."

Derin bir keder vardı yüzünde. Dert boğazını düğümlüyordu sanki "Sabah ayıldığında benden nefret etmeni istemiyorum."

"Yapmasan da nefret edeceğim. Bu hiç değişmeyecek." dedim gülümseyerek.

O da gülümsedi. Bu kısa sürmüştü. Sonra yüzü düştü. Bakışları dudaklarımdaydı. Alt dudağımı kendi dudakları arasına alırken yüzümdeki elleri kollarıma oradan da ellerime kaydı ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

Şu an kendi ellerimle kendimi yakıyordum. Öfke kısacık saniye aşkla yer değiştirmişti. Bambaşka şeyler hissediyordum. Aşka inancımı kaybettiren adam dudaklarımı sahiplenici bir tavırla öpüyordu. Ben ona ait değildim ama bende ona ait olan çok şey vardı. Başta kalbim, sonra da dudaklarım geliyordu. Öyle olmasa şu an ona karşılık veriyor olur muydu?

Saniyeler hızlıca geçerken dudaklarımı güç bir şekilde bıraktığını hissettim. Gözleri yeniden gözlerime kenetlenmişti. Bir şey dememi bekliyordu.

Ortam çok sessizdi. Akan suyun sesinden başka hiçbir ses yoktu. Bu çok rahatsız ediciydi. Sarhoştum ama utandığımı hissedip gülümsedim. "Yarın bunu hatırlar mıyım sence?"

"Unutman mümkün değil." dedi başını hafifçe iki yana sallayarak. Bir an sonra iç çekti "Ama pişman olacaksın."

"Ya sen?" dedim merakla

İfadesizleşmişti birden. "Ben de öyle."

Az önce burada bir duygu vardı ama şimdi kayıplardaydı. Barlas'ın ruhsuz duruşu her şeyi berbat etmişti.

Geri çekilip ellerimi bıraktı. Beni terk ediyordu.

"Gitme!" dedim eline yapışarak. Sıcaklığını daha fazla hissetmek istiyordum. Henüz ona doymamıştım. "Bugün birbirimize karşı olan nefretimizi unutalım. Tek bir duygu kalsın... Aşk."

Afalladığını sezdim. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Sadece bugünlük." dedim ısrarla. Bana doğru yanaştı. Gözlerime mıhlanmıştı. Boşta olan elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Sana bunu yapamam. Ne istediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum ve istiyorum." dedim kararlılıkla. Aklıma da ruhuma da sahip çıkamıyordum. Onu çok özlemiştim. Dokunuşuna, beni öpüşüne ihtiyacım vardı. Kolları arasındayken her şeyi unutmak istiyordum.

"Sarhoşsun Öykü, bu durumdan faydalanıp da seninle..." deyince işaret parmağımı dudağına bastırdım. "Aklındaki kızla sevişmelisin Barlas Karaman."

Yüzü şaşkınlıktan donuklaşmıştı ama gözlerindeki mutluluğu ve heyecanı görebiliyordum. Parmağımı dudaklarından çekip ellerini belime yerleştirdi. Beni öpmeye başlamıştı. Öpüşü az önceye oranla daha sertti. Daha tutkuluydu.

Uzun bir öpüşmenin sonunda dudaklarımı serbest bıraktı. Yanağını saçlarıma bastırıp beni daha da kendine çekti. Sıkıca sarılıyordu.

"Adımı tekrar söyle." dedi fısıltıyla. Sonra gözlerime baktı. Dudakları tekrar dudaklarımı esir alırken sırtımı fayansa yasladı. Bana yalvarıyordu. "Lütfen!"

Bu kez boynuma öpücükler bırakıyordu. Öptüğü her yer alev alev yanmaya başlamıştı. Onun kolları arasında eriyordum. Beni hiç bırakmasın istedim. Ayaklarım yerden kesilmişti sanki. Kalbim uzun zamandır bu duygulara yabancıydı. Onun arzuyla çıkan sesi bile beni etkiliyordu.

"Buna ihtiyacım var!" dedi dudaklarını dudaklarıma değdirerek. Nefesi nefesime karışıyordu. Bir kez daha dudaklarıma dudaklarıyla sarıldı. Öpüşleri beni baştan çıkarıyordu. Bu düşünce ağzımdan ufak bir iniltinin çıkmasına neden oldu.

Geri çekilip gözlerime baktı. Beklentideydi.

"Söylüyorum işte...Barlas." dedim tekrar dudaklarına yapışarak. İniltiyle karışık gülümsedi. "Bunu öyle özledim ki!"

Dakikalarca beni özlemle öptü. Bırakmayacağını sezebiliyordum. Bu daracık yerde birbirine öfke duyan iki gencin duyguları sevişiyordu. Kader yine üzerime oynuyordu. Olmaması gereken şey oluyordu. Onu istiyordum. Beni öptüğü, bana dokunduğu her saniye daha fazla istiyordum.

Dudaklarımı geri çekip gözlerinin içine baktım. Gözbebekleri kocamandı. Sessiz olsa da gözleri çok şey anlatıyordu bana. Yüzümü okşadı. "Özür dilerim Kaktüs. Yaşattıklarım için." dedi hüzünle.

Hiçbir şeyi unutmazdım ama bugün unutmayı tercih ediyordum. "Bunu bana ayıkken de söylemelisin."

"Buna cesaretim yok." diyerek bana sarıldı ve omzuma bir öpücük bıraktı. Daha sonra burnunu boynumda gezdirdi. Karnıma kramplar giriyordu. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarmaya başladım. Titriyordum ve bunun soğuk suyla ilgisi yoktu.

Elleriyle elbisemin kollarını omzumdan indirdi. Bir süre kollarımı okşadı ve sonra ellerini sırtıma götürüp elbisemin fermuarını açmaya başladı. Nefes

alışverişlerim hızlanırken düşmemek için ona tutundum. Elbisem ayakucuma düşerken karşısında iç çamaşırlarımla kalmıştım. Utanacağımı hissettim ama bu duygu kayıptı. Şu an burada tek bir duygu vardı. Şehvet.

Elleri ustaca vücudumda gezinirken tenim alev alarak daha fazla yanmaya başladı. Kalbimin daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum. Sanırım duracaktı.

Gözlerime bakarken ne durumda olduğumu anlamış gibi yüzünü eğdi ve kalbimin üzerine yumuşak bir öpücük bıraktı.

Vücudumda zelzele oluyordu. Aklım dağınıktı. Düşüncelerim bulanıklaşmıştı. Beni istediğini gözlerinde görebiliyordum. Dudaklarıma yöneldi. Vücudunu benimkine bastırıyordu. Fayansla onun arasına sıkışıp kalmıştım. Tıpkı aklımla kalbimin arasında kaldığım gibi.

Bir an sonra yüzünü boynuma yasladı. Sıcak nefesi tenimi yakıyordu. Elleri belimden bacaklarıma doğru yol alırken boynumu öpüp emmekle uğraşıyordu. Nazikti. Bu bana zevk veriyordu. Dibine kadar hissediyordum bu hissi. Tüm yaşananları bir anda unuttum. Karşımdaki kalbimin eceli değildi sanki. Beni isteyen, bana aşık adamdı.

Bir anda bacaklarımı kaldırınca ona daha sıkı tutunup bacaklarımı beline doladım ve kollarımı boynuna sardım.

Dudaklarıma yöneldi. Deli gibi iştahla öpüyordu beni. Bana susamış gibiydi. Bedenim nefretimle sevişiyordu. Ruhum ise günahımla.

İkimiz de sarhoş durumdaydık, Ben tekiladan, o ise şehvet duygusundan. Belki özlem, belki de yazgıydı bize bunu yaptıran. Hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey onunla sevişme arzusuydu.

Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkardım. Bunu hiç unutmayacaktım. Daha da kötüsü bu duyguyu çok özleyecektim. Tıpkı onu özlediğim gibi.

O benim ilk aşkımdı. İlk öpücüğümün sahibi, ilk kalp ağrımın nedeniydi. Bugünden sonra ise beni günaha bağlayan pişmanlığım olacaktı!

Güzel okurlarım bölümü umarım çoook beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Bir dahaki bölümün ne zaman geleceğini bilmiyorum çünkü Çete 3 Devran'ın kapak çalışması ve son okuma işlemleriyle uğraşacağım. Tarih belli olursa sizleri bilgilendiririm. Hepinizi çook öpüyorum. Kendinize dikkat edin. Seviliyorsunuz :)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

82.BÖLÜM

Dünyaya yaşamak için geldiğimi sanıyordum. Belki de bir arayış içindeydim. Kaybolan ruhumu arıyordum. Hatalarımın da günahlarımın da haddinden fazla olduğunu biliyordum. Zaten bu yüzden her günü bir ceza gibi yaşıyordum.

Azap çekmek için cehenneme gitmeme gerek yoktu. Cehennem burasıydı, dünya! Beni yakıp kavuran ateş ise insanlardı. Ve onların yaptıkları.

Kendime yaptıklarımın da acı tarafı vardı elbette. Ama bana kim ne yapıyorsa buna ben izin veriyordum. Suçlusu bendim. İşte kendime yaptığım en büyük azap buydu; kendimi koruyamamak. Gözümü kendime dikmiştim ama nafileydi. Hiç kimseye sesimi çıkartamıyordum. Beni yakan ateşe odunları kendi ellerimle atıyordum. Kalbimden sonra bana ihanet eden uzvumun ellerim olduğunu görüyordum. Ne acı ki, beni koruması gereken eller bana yabancıymışım gibi davranıyordu.

Şimdi sıra hangi uzvumdaydı? İnsan herkesten darbe yiyebilirdi ama kendinden yiyince dengesi şaşıyordu. Ben düşmanı neden uzakta arıyordum ki? Düşman bendim. Düşman benim içimdeydi!

Başım çatlayacak derecede ağrırken göz kapaklarımdaki ağırlıktan sebep gözlerimi güçlükle açtım. Tanıdık bir odada değildim. Yanımda kimse yoktu.

Üzerimdeki yorgan bedenime ağırlık verirken kendime gelmeye çalışıp üstümü açtım ve hafif nemli iç çamaşırlarımla yatakta uyuduğumu gördüm.

İlk başta neler olduğunu anlayamadım. Kafam karman çormandı. Neden böyle uyumuştum? Dün gece ne olmuştu? Hatırlamaya çalıştım ama başım o kadar ağrıyordu ki hiçbir şey düşünemiyordum. Kaç saat uyumuştum bilmiyordum ama çok yorgundum. Hiç bu yataktan kalkmak gelmiyordu içimden.

Yavaşça doğrulup kuruyan boğazımı ıslatmak için komodine baktığımda iki tane şarap şişesi olduğunu gördüm. İşte o an kesik kesik bazı görüntüler gözlerimin önüne geldi. Dün bu odada Barlas'la birlikteydim?

Aman Allah'ım ben...

Nefesimin kesildiğini hissettim. Donup kalmıştım. Böyle bir şey yapmış olamazdım değil mi? Hayır hayır, bu kadar aptal olamazdım. Evet, çok içmiştim ama bu kadar değil. Bunu yapacak kadar değil!

Panikle ayağa kalktım. Burada değildi. Beni böyle bırakıp hangi cehenneme gitmişti? Kaçıp kurtulacağını sanıyorsa yanılıyordu. Bunun hesabını verecekti. Ben o haldeyken nasıl bana...

Hatırladıkça başıma daha çok ağrılar gidiyordu. Kabus gördüğümü düşünebilirdim ama hafif nemli iç çamaşırlarım bunun bir kabus olmadığının kanıtıydı!

Dün Barlas'la sevişmiştim! O lanet banyoda bana dokunmasına izin vermiştim!

Nasıl karşı çıkmazdım? Bunu kendime nasıl yapardım? İhanet şimdi de kendimden mi gelmişti? Neydi bu içimdeki Barlas sevgisi de sarhoşken ortaya çıkmıştı? Ondan nefret ediyorum dedikçe daha da yaklaşmıştım. Bu bir hata değildi. Dün burada olan şey acımasız kaderimin bana oyunuydu. Kimin kaderini yaşıyordum ben? Böyle bir kader bir insana reva görülmezdi.

Kimi suçlayacağımı bile bilmiyordum. Kendimi mi, onu mu, yoksa kaderimi mi?

Dokunuşlarını hala tenimde hissedebiliyordum. İğrenmem gerekiyordu ama o lanet duygu ben de yoktu. Tek düşündüğüm koca bir öfkeydi.

Etrafta üzerime giyecek bir şeyler aradım. Bu sırada gözyaşlarıma hakim olamamıştım. Ona yıllar önce ilk öpücüğümü de istemeden vermiştim. Ama bu, öpücüğün çok ötesinde bir şeydi. Ben dün Barlas'a benliğimi vermiştim.

Konuşmaları hatırlayamıyordum ama bir şeyler konuştuğumuzu biliyordum. Zihnimi zorladım. Bu sadece daha beter baş ağrısına yol açtı. Barlas'ın bavulundan siyah bir kazak çıkarıp üzerime giydiğimde kokusu anında burnuma doldu.

Gözlerimi kapatıp o ana gittim. Biliyordum, uzun bir süre aklımdan çıkmayacaktı. Nasıl çıkabilirdi ki? Ben dün kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Nefretimi ve öfkemi bir günlüğüne unutup ona teslim olmuştum. Çok savunmasızken yakalamıştı beni.

Ağlamam giderek şiddetlendi. Kokusuna kızgındım. Kendisine kızgındım. Yaptıklarına kızgındım! Neredeydi şimdi? Yoksa o da mı kendine kızgındı? Hiç sanmıyordum. O benim gibi sarhoş değildi. Ne yaptığının farkındaydı. Olanlara engel olabilecekken o tam tersini seçip benimle...

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip bavulunu sinirle boşalttım. Gözlerim komodin masasındaki kadehlere kayarken yaklaşıp onları duvara fırlattım ve kırılmalarını sağladım. Sanırım öfke nöbeti geçiriyordum. Yastık ve yorganı da yere fırlatıp çarşafı sinirle çekiştirdim. Ondan çıkaramadığım hırsımı nesnelerden çıkarmaya çalışıyordum. Kafayı yemek üzereydim!

Gözyaşlarım yeniden yüzüme akın ederken hızla odadan dışarı çıktım. O sırada karşı odadan çıkan çocukla karşılaştım. Bu bana yanaşmaya çalışan çocuktu. "Günaydın." dedi beni şaşkınca incelerken.

Berbat görünüyor olmalıydım. Saçım başım dağınıktı ve üzerimde Barlas'ın bacaklarımı çıplakta bırakan kazağı vardı.

Ses etmeden odama doğru yürüdüm. Onunla konuşacak halde değildim. Kimseyle konuşacak halde değildim. Tek isteğim kafamı dağıtmak için geldiğim bu tatil yerini terk etmekti.

Odama girip sert bir şekilde kapıyı kapatınca aynanın önünde rujunu sürmekle meşgul olan Aysun sesle irkildi. "Ay, Öykü ne oluyor?"

Yüzüne bakmazken hızla banyoya girdim.

"Öykü?" dedi kapattığım kapıyı tıklatarak.

"Aysun konuşacak halde değilim!" dedim ağlamaklı çıkan sesimle. Bir iki kez daha tıklattı ama ses vermeyince başka bir şey demeyip kapıdan uzaklaştı.

Üzerimde Barlas'ın kazağı varken aynada kendi yansımama bakıyordum. Yüz bana aitti ama ruhumun bana ait olmadığını biliyordum. O dün gece, o banyoda Barlas'ın ruhuna adamıştı kendini.

Tüm duygularım kayıptı. Öfke hariç. Herkese, her şeye çok öfkeliydim. İçtiğim alkole bile öfke doluydum. Beni o banyoda ona aitmiş gibi hissettiren her şeye lanet ediyordum.

O benim için zehirdi. Şimdi o zehrin kanımda dolaştığını düşünüyordum. Ellerimi lavabonun üzerine koyup gözlerime daha dikkatli baktım. Bu gözler dün onun gözlerine bakıyordu. Eskisi gibi...Bunu fark etmiş miydi acaba? Hatırladığım görüntüler net değildi ama onun da bana eskisi gibi baktığını görmüştüm. İşte o an akmıştı zehri gözlerime. Kötü bir anıyla büyülendiğimi hissettim. Ömrümden yıllarımı çalan adam, unutamayacağım anılar kazmaya devam ediyordu zihnime.

Dizimin üstünde biten kazağı yavaşça üzerimden çıkardım ve iç çamaşırlarımla duşa kabine girip suyu açtım. Yine o ana gitmiştim. Sanırım bu durumdan kurtulamayacaktım. Başımın neden ağırdığını daha iyi anlıyordum. O kötü anı zihnimden kovmak için çabalıyordu.

Barlas'ın dokunduğu her yer yeniden sızlamaya başlamıştı. Suyun bana iyi gelmesi gerekirken tenimden itidal bir şekilde akıp gidiyordu. Hemen lifime duş jeli döküp tüm vücudumu kazırcasına yıkadım. Bunu öyle sert bir şekilde yapıyordum ki vücudumun kızardığını ve sızladığı hissediyordum. Barlas'ın zihnimde de teminde de bir izi kalsın istemiyordum.

Ruhum çok yere hapis olmuştu. Şimdi de o odanın nahoş banyosuna hapsoluyordu. Ne yapacaktım da kurtulacaktım oradan? Kendimi bu kadar suçlu hissederken kimden çıkaracaktım acısını? Barlas'ın gözlerine nasıl bakacaktım? Hayır hayır, asıl soru şu olmalıydı; o benim gözlerime nasıl bakacaktı?

Ben dün gece nefretimi unutmuş olabilirdim ama onun hiçbir şeyi unuttuğunu sanmıyordum. Buna rağmen nasıl dokunabilmişti bana? Hiç mi canı yanmamıştı? Hiç mi kendine kızmamıştı? Hiç mi bana kızmamıştı? Hangi duygu öfkesinin önüne geçmişti de bize bunu yapmıştı?

Neredeydi acaba? Ben bu haldeyken o ne haldeydi? Mutlu muydu, ya da sinirli. Belki de ikisi de değil, sadece hissizdi.

Ben de öyle olmayı denedim. Ama başarılı olamayacağımı biliyordum. İçimdeki öfkeyi atmadan bana dinginlik yoktu.

Üzerimdeki havluyla banyodan çıkıp yatağımın üzerine oturunca Aysun merakla beni izledi. Neler olduğunu anlamaya çalıştığını yüz halinden anlıyordum.

"Daha iyi misin?" dedi bana bir şeyler anlatmamı ister gibi bakarken. Kafamı oynatınca sormaya devam etti. "Neredeydin sen, dün odaya gelmedin?"

"Barlas'ın odasında kaldım." dedim acı çeker gibi. Anlatmaya halim yoktu ama birine anlatmazsam delirecektim. "Dün çok kötü bir şey oldu Aysun!"

Panik yapıp hızla yanıma geldi. "Öykü beni korkutma!"

Nasıl diyeceğimi bile bilmiyordum. Dilim varmıyordu. "Biz Barlas'la..." Susup derin bir nefes aldım. O sırada Aysun suspus durmaya dayanamadı. Şaşkınlıkla iki eliyle ağzını kapattı. Gözleri kocaman olmuştu "Birlikte mi oldunuz yoksa?"

Telaşla ona baktım "Hayır hayır, öyle bir şey değil!"

Konuşurken nefesimin yetmeyeceğini düşünüyordum. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bunu yaşamak kadar söylemek de çok zordu. "Biz..." dedim bakışlarımı kaçırarak. Çok utanıyordum "Seviştik... Banyoda!"

"Aman Allah'ım!" diye çığlık attı Aysun "Ne diyorsun sen? Nasıl olur bu?"

Sesim durgunlaşmıştı. Başım da önüme eğik duruyordu "Bilmiyorum, oldu işte!"

Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Aysun hızla yanıma oturdu. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Şaşkın olduğu sesinden belliydi. "Barlas mı istedi bunu?"

Başım ağırdığı için parmaklarımı alnıma götürüp ovmaya başladım. "Bilmiyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım..." Cümleyi devam ettiremeden kafamı sağa sola salladım. Asıl suçluyu arıyordum. Görüntüler hafızamdaydı ama konuşmalara dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Aysun halime acımaya başlarken elimi tuttu "Tamam, sakin ol biraz."

"Ne yapacağım ben Aysun?" dedim dertli bir halde.

"Öykü sarhoştun, ne yaptığını bilmiyordun." diyerek teskin etmeye çalıştı ama kulaklarım böyle cümlelere sağırdı. "Aysun karşımdaki nefret ettiğim adam. Böyle bir şeyin olması çok saçma!"

Bir süre düşündü. Daha sonra çekinerek kendi kendine konuşur gibi oldu "Olacağı buydu!"

"Ne?" dedim ona bakıp anlamayarak.

Sesli bir nefes bırakıp çekinmeye devam ederek düşüncesini dile getirdi. "İkinizin de içinde hala bitmeyen şeyler var. Dün bu olduysa birbirinize karşı..."

Lafını bir bıçak kadar keskin olan cümlemle kestim "Saçmalama Aysun, sarhoştum ben!"

"Bu bir şeyi değiştirmez Öykü?" dedi kendini haklı görürken.

Şu an çok kızgındım. Ama Aysun'a mı kendime mi, bilmiyordum. Tek isteğim birinin bana yardım etmesiydi. İçimdeki bu can yakan yükü atmak istiyordum. Bu sebeple sesim çok sert çıkıyordu "Ne yaptığımı biliyor muydum sence?"

Dostane bir tavırla elini sırtıma yerleştirdi ve sıvazladı. Sanırım beni söyleyeceği şeye hazırlıyordu "Hatırla, dün bardan çıkarken Barlas'a karşı

koydun. Onunla gitmek istemedin. Peki banyoda neden ona karşı koymadın Öykü?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim açıklamasının beni daha da sinirlendireceğini düşünerek. Duyacağım şeyden korkmaya başlamıştım.

"Onu istemişsin Öykü." deyince kalbimdeki yükün altında kaldığımı hissettim ve hızla ayağa kalktım. "Yok öyle bir şey!"

Bana var der gibi baktı. Umursamazca sırtımı döndüm ona. Neden olanları anlatmıştım ki sanki? Rahatlayacağımı düşünmüştüm ama daha çok öfkelenmiştim işte. Aysun'un söylediklerine tahammül edemiyordum. Bunlar doğru olamazdı. Ben bu değildim!

Bavulumun içinden üzerime giyeceğim bir şeyler seçerken "Hazırlanıp gidelim buradan hemen!" dedim.

"Önce kahvaltı etmeliyiz." diyerek kendi de ayağa kalktı.

Omuzlarım düşmüş, sesim acizleşmişti. "Onu görmek istemiyorum!"

Bu karşılaşma elbet olacaktı ama henüz kendimi toparlamamıştım. Ona ne diyeceğimi bile bilmezken karşısına nasıl çıkardım?

"Tamam, seninle kalacağım." dedi Aysun gözleri garip bir şekilde üzerimdeyken. Halime acıyor muydu yoksa şaşkınlıktan mı böyle bakıyordu anlamıyordum. Eminim olanlar onun da garibine gitmişti.

"Sen git, benim yüzümden aç kalma. Yola çıkacağız." deyince kafası salladı. "Ama..."

Ona öyle bir bakış attım ki mecburen kabul etmek zorunda kaldı. "Tamam ben iniyorum o zaman."

Aysun gittikten sonra söylediklerini düşünüyordum. Gerçekten Barlas'ı ben istemiş olabilir miydim? Sarhoştum. Hareketlerimin, düşüncelerimin ve isteklerimin kontrolünü sağlayamazdım. Belki de ben cidden... Silkinip kendime geldim. Yeter artık, bunu düşünmeyecektim!

Olan olmuştu. Hiçbir şeyi değiştiremezdim. Hem neden kendimi suçluyordum ki? Ben kendimde bile değildim. Kendinde olan Barlas'tı. Suçlu olan oydu! Hesap verecek olan da oydu!

Aç karnına ağrı kesici almıştım ama hala tam olarak baş ağrımın geçtiğini söyleyemezdim. O kadar çok şey düşünüyor, o kadar çok şey kuruyordum ki kafamda bu normaldi tabi!

Üstümü giymiş bavulumu hazırlamış beklerken yarım saat sonra Aysun geldi. "Hadi Öykü, araba bizi aşağıda bekliyor. Hazırsan çıkalım." dedi kendi bavulunu eline alırken.

Barlas'ı görmeye hala hazır olmadığım için duraksadım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Hem öfkeli, hem çaresiz, hem de çok savunmasızdım.

Aysun'u kolundan tutup durdururken "Biz seninle biraz daha geç mi gitsek acaba?" diye sordum. O çok rahat görünüyordu. "Boşuna kaçma, Barlas burada değil. O çoktan gitmiş."

Bunu beklemediğim için şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. "Kaçtı öyle mi?"

"Başına gelecekleri biliyordur." dedi Aysun omzunu silkerek.

Demek ki o da benimle karşılaşmaya cesaret edememişti. Suçlu kendisiydi. Diyecek bir şeyi olmadığı için kaçıyordu ama nereye kadar kaçacaktı ki? Eninde sonunda benimle yüzleşecekti!

İki saat süren uçak yolculuğundan sonra İstanbul'a gelebilmiştik. Ateş park yerine bıraktığı aracını alıp herkesi evine bırakmıştı.

Ona teşekkür edip arabadan indikten sonra eve girdim. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu ve annem çalıştığı için evde değildi. Beni karşılayamamasına üzülürken bavulumu odama götürüp bıraktım. Tam üzerimi değiştirmek için hazırlanırken kapının çaldığını duydum.

Gidip açtığımda hem şaşkınlık hem de mutluluk yaşadım "Cengiz abi?" Ona sıkıca sarılırken kendi de bunu yapmayı ihmal etmedi.

Geri çekilip gülümseyerek yüzüne bakarken yanağımı okşadı. "Öykü merhaba, bugün geleceğinizi bilmiyordum. Ne çabuk döndünüz?"

"Okul olduğu için çok kalamadık. Geçsene içeri." dedim onu görmenin vermiş olduğu mutlulukla.

İkilimde kalmış gibiydi. Girmeden önce "Annen burada mı?" diye sordu

"Hastanede, akşam döner." deyince şaşırdığını gördüm "Hastane de mi?"

"Evet, neden bu kadar şaşırdın ki?"

"Hastaneye gittim, bana izinli olduğunu söylediler."

Bunu neden yaptırdığını tahmin ediyordum. Cengiz abi de tahmin ediyor olacaktı ki sıkıntıyla başını kaşıdı. "Sanırım annen benden kaçıyor Öykü."

Evet, bunu görebiliyordum. Annem sevmesini bilen biriydi. Aşkına sadıktı. Bunu babama olan aşkından görebiliyordum. Onca şeye rağmen içinde ona karşı hala bir şeyler vardı. Cengiz abiden kaçarak doğru bir şey yaptığını sanıyordu ama yanlış yaptığını göremiyordu. Peki, madem öyle o zaman yapması gerekeni ben yapacaktım. Cengiz abiye karşı boş olmadığı belliydi. O asla duygularını söylemezdi ama ben... Annemin mutlu olmasını istiyorsam bunu yapacaktım.

"Annem senden değil, sana olan duygularından kaçıyor Cengiz abi!" dedim hiç lafı dolandırmadan. "Sana karşı bir şeyler hissediyor bence."

Gözlerinin parladığını görüyordum. Yüzü işe şaşkınlık içindeydi. Birkaç saniye konuşamadı. Dediğim şeyi idrak etmekle meşguldü "Bundan emin misin Öykü?"

Kafamı salladım "Öyle olmasa neden kaçsın ki?"

Mutlu olmuş gibiydi ama bunları annemin değil de benim ağzımdan duymak onu müşkül düşüncelere sokuyor gibiydi.

"Birlikte olmanızı çok istiyorum!" dedim gözlerinin içine canlı bir istekle bakarak. Yorgun yüzü bu işin olmayacağını belli etse de yılmaya niyetim yoktu. Şimdilik sadece kafamdaki sorunun cevabını aramakla uğraşıyordum "Ama Barlas istemiyor. Neden?"

Cengiz abinin annemi öptüğü gün Barlas'ın yüzündeki öfkeyi görmüştüm. Sebebini merak ediyordum. Annemi mi Cengiz abiye yakıştırmıyordu yoksa Cengiz abiyi anneme mi?

"Herkesin kendince nedenleri vardır. Annenin de var." dedi keyifsiz bir tonla. Zayıf bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. "Barlas'ın abisi olduğun için sana güvenemiyor olmalı."

Beni başıyla onayladı "Muhtemelen öyle."

O an yüzüme hüzün çökerken hemen ne halde olduğumu anladı "Sen iyi misin, uzun zamandır konuşamadık."

Onunla konuşmak bana çok iyi geliyordu ama ona ne halde olduğumdan bahsedemezdim. Barlas'la yaşadığımız o an aklıma gelince bile ruhum dağılıyordu. Cengiz abiyle bu konuyu konuşup hiçbir zaman toparlanmayacak ruhumu toparlamasını bekleyemezdim ondan. Hayatında sıkıntılar olduğuna emindim, bir de benimle mi uğraşacaktı.

"İçeride konuşalım mı Cengiz abi?" dedim daha fazla ayakta kalmasına gönlümün razı olmadığını belli ederek. Kabul edip içeri girince bir süre muhabbet ettik. Barlas'tan da biraz konuşmuştuk ama genel konumuz Pamir'di.

Çaylarımızı yudumlarken kapının oradan annemin sesi duyuldu. "Öykü kızım!" Henüz çıkış saatine vardı ama geleceğimi bildiği için bugün işten erken ayrılmış olmalıydı.

Cengiz abi onun sesini duyup oturuşunu düzeltirken ben de anneme seslendim "Salondayım anne."

Birkaç adımda salona girip bizi görünce gülen yüzü birden soldu. Cengiz abi ayağa kalkıp onu saygıyla selamladı "Merhaba Birgül."

Annemin karşılaşmayı beklemediği bir manzara olduğundan emindim. Sesi de bu yüzden en az yüzü kadar solgundu. "Kızımın yanında ne işin var Cengiz?"

Anlaşılan başa dönüyorduk. Hemen ayağa kalkıp araya girdim. "Onunla görüşmem yasak mı anne?"

"Artık yasak!" dedi kesin bir dille

"Neden?"

Cengiz abi anneme hüsran ve özlemle bakıyordu. Onu gördüğüne sevinmiş olmalıydı ki bu küçücük zamanı onu süzerek geçirdi. "Birgül biraz konuşalım."

"Dışarı gel!" dedi annem öfkeli bir şekilde. İkisi de dışarı çıkınca yerime oturup bekledim. Annemin Cengiz abiye kızmamasını diliyordum. Onu çok sevdiğimden mi bilmem üzülmesine kıyamıyordum. İyi insanlar üzülmemeliydiler. Cengiz abi sevmesini bilen biriydi, tıpkı annem gibi. Bunu görebiliyordum. Anneme verdiği değer çok zarifti. Her kadın karşısında böyle bir adam isterdi ama benim annem ondan kaçmak istiyordu. Anlamıyordum, onun gibi bir adamı sevmek suç muydu, günah mıydı?

Barlas'ın yaptığı suçu neden Cengiz abi ödüyordu? Gerçi neden şaşırıyordum ki? Hayat böyle değil miydi zaten. Hep günahsızlar bedel ödüyordu.

Bir süre sonra annem tek başıma yanıma gelince ona hayretle baktım "Cengiz abi nerede?"

"Gitti." dedi durgun görünürken. Onu kovmuştu sanırım. İyi görünmüyordu.

"Ne konuştunuz?"

"Bizi rahat bırakmasını!"

Sitem edecektim ama bunu yapmadım. Ayağa kalkıp ona yaklaştım ve elimle güzel yüzünü okşadım. Mavi gözleri benimkilere bakıyordu. Onu

anlamaya çalıştım. Belki de Cengiz abiyi istememesinin tek nedeni aşktan yorulmuş olmasıydı. Hayatına giren iki erkek de onda sadece acı bırakmıştı. Cengiz abiden de aynı şeyi göreceğini düşünüyor olmalıydı. Ne de olsa o Barlas'ın abisiydi. Ardında kalbi yaralı bir kız bırakıp giden çocuğun abisi!

"Ondan neden kaçıyorsun anne?"

Sorumla mavi gözleri odağını şaşırmış gibi etrafı taradı "Kimseden kaçtığım yok benim!"

Anlayışla kafamı sallayıp elimi yüzünden indirdim ve buruk bir şekilde gülümsedim. "Boşuna uğraşma anne, kaderinden kaçamazsın. Bunu ben yirmi yaşımda anladım. Sen de anlayacaksın."

Kaşları çatıldı. Yüzüme şaşkın ve tedirgin dolu bir ifadeyle bakıyordu "Bu nasıl bir konuşma böyle? Neyin var senin?"

"Yorgunum!" dedim ince sesimle.

"Tatili anlatmadın, nasıldı?" diye sorunca yanağından öptüm ve odama doğru yürüdüm. "Yarın anlatırım. Uyuyacağım."

Yalan söylüyordum. Uyuyacağım falan yoktu. Barlas'la yaşadığımız o anı düşünüp duracaktım. Hatta kendi sırtıma geçirdiğim hançerleri bir bir saymakla uğraşacaktım. Evet bu tam anlamıyla kendimi hançerlemekti. Ne konuşmuştuk orada hiçbir şey hatırlamıyordum. Belki de söylememem gereken şeyleri söylemiştim. Acımdan bahsetmiş miydim acaba? O yokken neler yaşadığımdan?

Oflayıp yatağımın üzerine otururken telefonumun çalan sesiyle düşüncelerime ara verip kimin aradığına baktım. Pamir'di. Yanına gidecek olduğum tamamen aklımdan çıkmıştı. Of, hiç onunla buluşmak istemiyordum. Yüzünü görmeye tahammülüm yoktu. Sesini duymaya da tahammülüm yoktu ama mecburen açmak zorunda kaldım. "Efendim Pamir?"

"Geldin mi İstanbul'a?"

Gözlerimi devirdim "Evet."

"Yanıma gelmek için ne bekliyorsun?"

"Çok yorgunum dinlenmem gerekiyor." dedim uydurarak. Belki bir mucize olurdu da evde kalmama izin verirdi.

"Haklısın bu aklımdan çıkmış. Tamam biraz dinlen sen, yarın akşam konum atacağım yere gelirsiniz." deyince evde kalma meseleme sevinmeyi unutup öfkeyle sesimi diktatör bir moda soktum "Tek geleceğim!"

"Bunu seninle tartışmayacağım!"

"Pamir!" dediğim sırada telefonun kapandığını duydum. Oflayıp yatağın üzerine bıraktığım telefona bakarken bu işten Koray'ı nasıl kurtarabileceğimi düşündüm. Pamir onu istiyordu. Beni cezalandırmak için onu kullanacaktı ve kim bilir ona neler yaptıracaktı.

Hastaydı o. Yaptığı ve yaptırdığı şeylerden kendisi ceza almazdı ama bizim başımızı çok kolay yakardı. Onun yanında geçirdiğim her gün nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu daha iyi anlıyordum. İçinden hiç çıkamayacağım dert denizinde yüzüyordum ve her kulacımın beni daha fazla yorduğunu hissediyordum. Yine de yılmak yoktu. Pamir'i bitirene kadar kulaç atmaya devam edecektim. Biliyordum, bir gün yorulduğuma değecek, güçlenen kollarımla daha iyi kulaç atıp o denizden çıkacaktım. Her şeye rağmen umuduma tutunmak zorundaydım. Ne olursa olsun hep bir umut vardı. En karanlık, en zayıf, en çaresiz anlarda bile...

Gece geç yatıp sabahın erken saatlerinde sıkıntıyla kalkarken günümün berbat geçeceğini anlamıştım. Bu sebepten bugün bu yataktan hiç çıkmak istemiyordum. Sanki karanlık bir güne uyanmış gibiydim. Gözlerimi kapatıp bu günü direkt atlamayı istesem de bunun olmayacağını biliyordum. Bir şey olacaksa kaderimden kaçamazdım. Belki de bu bir kuruntuydu. Olan onca şeyden sonra kalbim artık sinyal veriyordu. Girdabın içinde yaşamaya çalışan kız olarak her günüm sıkıntılı geçiyordu zaten. Bu duruma bünyem alışıktı. Garip karşılamıyordu.

Sıkıntılı halimin sebebi Barlas'la konuşacak olmam da olabilirdi. Evet, bugün onunla konuşmayı planlıyordum. Kaçmasına izin vermeyecektim. Bu meseleyi sıcağı sıcağına konuşacaktık. Beklediğim her dakika bahane üretiyor olabilirdi. Ona bu fırsatı veremezdim. Zorlanacağımı, utanacağımı bilsem de benimle konuşup bana hesap verecekti!

Sıkıntım yataktan kalktığımda da devam ederken tek başıma kahvaltımı yaptım. Annem işteydi. Benim de dersim vardı ama gitmeyecektim. Bade'yle konuşmak istiyordum. Bildiğim kadarıyla bugün onun da dersi yoktu. Barlas'la konuşmam konusunda bana yardım edebilirdi.

Arayıp ona geleceğimi söyledikten sonra hazırlanıp evden çıktım ve arabama bindim. Kulaksız ortalıkta görünmüyordu. Pamir neden göndermemişti onu acaba? Şu an peşimde olması gerekmiyor muydu? Neyse, böylesi daha iyiydi.

Bade'ye gidince bir süre havadan sudan konuştuk. Daha sonra ona Barlas'la yaşadığım şeyi anlattım. İlk başta şok geçirse de daha sonra Barlas'a sinirle söylendi. Bana da söylenmeyi ihmal etmemişti tabii.

Sonraki dakikalar ondan Barlas'ı buraya çağırmasını istemiştim. Nerede olduğunu bilmiyordum ve bugün ne olursa olsun onunla konuşmam gerekiyordu. Bade çağırırsa reddedemez diye düşünmüştüm.

Onunla kısa bir telefon konuşması yapan Bade telefonu kulağından indirirken gerildiğimi hissettim "Geliyor mu?"

"Hayır. İşi varmış." deyince gülecek gibi oldum. "İşi neymiş, Gaye'yle mi buluşacakmış?"

Dudaklarını büktü "Bilmiyorum ama evdeymiş."

"Benimle yüzleşmek istemiyor." dedim kesin bir şekilde. Ona neler söyleyeceğimi, kendisini suçlayacağımı ve tüm olacakları tahmin ediyor olmalıydı. Bu yüzden benden uzak duruyordu. Tahminimce kendini nasıl haklayacağını düşünüyordu.

Bade yüzüme düşünceli bir şekilde bakarken sesi onun karakterine ters bir şekilde nazik çıkıyordu "Belki de bu yüzleşme olmamalıdır Öykü."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım "Ondan hesap sormayayım mı yani?"

"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum. Zaten eminim o da kendine kızıyordur." deyince afalladığımı hissettim. Bunlar Bade'den duymayı beklemediğim sözlerdi. "Onu mu koruyorsun?"

Bana doğru dönüp konuşmadan önce yutkundu. Dert vardı kahverengi gözlerinde. "Seni terk ettikten sonra onu hiç korumadım. Asla da korumam. Benim koruduğum sensin. Oraya gidersen sinirlerini bozacak. Sen ona öfkelisin, o sana öfkeli. Kötü şeyler olabilir!"

Ona hak versem de bundan korkmuyordum ki. Benim istediğim de zaten buydu. Ses tonum yükselirken hırs tüm bedenimi kaplamıştı. "Dün bana dokundu Bade. Bana dokundu! Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlayamazsın."

Gözlerinde kasvet görüyordum şimdi. Bakışları birden düştü. Durgunlaşmıştı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı. "Anlayabilirim!" dedi kısık ama can yakan bir sesle.

Ona Berat'ı hatırlatmıştım sanırım. Gözleri uzaklara daldı. Ölü bir bedene olan nefretini hissedebiliyordum. Çok yoğundu.

Kısa bir süre sonra silkinip kendine geldi ve bakışlarını bana çevirdi. O böyleydi işte, düşüncesi her neyse kendini çabuk toparlardı.

"Sarhoştun evet, bunun için kendine kızabilirsin ama kabul et. İstemeseydin o halinle bile ona karşı koyardın!"

Duyduklarım karşısında ufak çaplı bir şok yaşadım "İstedim yani öyle mi?"

Cevap vermedi ve sadece bir soru sordu "O an iğrendin mi Öykü?"

Düşündüm. Pek bir şey hatırladığım söylenemezdi ama böyle bir şey hissettiğimi sanmıyordum. O an güzel duygular ön plandaydı. O kadar

güzelliğin içinde iğrençlik diye bir kelime yoktu sanki lügatımda. Yine de bunu kabul edemiyordum. "Hatırlamıyorum."

Bana inanmadığını belli eden bir bakış attı. Yalan söylediğimin farkındaydı ve kızmaya başlıyor gibiydi.

"Hayır." dedim onu kandıramayacağımı bilirken

"Peki, sana dokunmamasını söyledin mi ona?"

Yavaşça kafamı salladım "Hayır."

"Geri çekilmeye çalıştın mı?"

Başım önüme düştü "Hayır."

"Yaşadığınız şey hoşuna gitti mi?"

Cevap veremedim. Bunun cevabı beni korkutuyordu. Düşünmek bile istemezken nasıl cevaplayabilirdim ki?

Neyse ki Bade de cevap vermemi beklemedi zaten. "İstemişsin Öykü. Kabul et ya da etme." deyince kendimi savunabileceğim tek şeyle savundum "Sarhoştum Bade!"

"Öykü..." dedi bir gerçeği yüzüme çarpar gibi "Barlas kendisini istemeyen birine dokunacak biri değil. Onu tanıyorum. Acaba bunu sen istemiş olabilir misin?"

Sorusuna şaşırsam da büyük bir tepki gösteremedim "Ne fark eder? Bana dokunmaması gerekiyordu!" diye çıkıştım.

Beni onayladı "Evet sana dokunmaması gerekiyordu. Ama sanırım aranızdaki nefret sizi birbirinize çekti." İç çekip acı bir gerçekle tanıştırdı beni. "Kaçmaya çalıştığın şey peşinden gelir Öykü. Dün tam olarak bu oldu. İkiniz de birbirinizden kaçtınız ama işe yaramadı."

Barlas benden kaçıyor muydu bilmiyordum ama benim ondan kaçtığım kesindi. Yanında bulunduğum anlarda nefretimi gizleyebilmek için bile

kaçmıştım ondan. Her kaçışım bana pahalıya patlayıp onunla daha da yakınlaştırmıştı. Dün artık son raddeydi. Bana dokunacak kadar ileriye gitmesi gerçekten de Bade'nin dediğine çıkıyordu. Görüyordum ki istemediğimiz şeylerden kurtulmak için ondan kaçmak değil, onunla savaşmamız gerekiyordu. Belki de artık ben de bunu yapmalıydım.

Bu düşünce aklımı istila ederken Bade'nin öğürdüğünü duydum. Eli ağzına gitti birden

Panikle ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Midem bulandı!" dedi sık ve derin nefesler alırken. Hemen mutfağa gidip bir bardağa su doldurdum ve yanına geri döndüm. Bardağı ona uzatınca alıp hepsini tek yudumda içti. Huzursuz görünüyordu. Bardağı önümüzdeki orta sehpaya bırakırken daha bir rahatlamış gibiydi. "Tamam, geçti şimdi." dedi elini karına götürerek.

"Midenle ilgili sorunun olmalı. Doktora gitmelisin." dedim bu rahatsızlığı artık beni endişelendirirken.

"Strestendir. Şu yaşadıklarımıza baksana." deyince ofladım "Haklısın." Başıma gelen onca şeyden sonra ben de Bade gibi rahatsızlanacağım diye korkuyordum "Neyse, ben gideyim artık."

"Öykü!" diyerek ayağa kalkıp beni durdurdu.

"Bana engel olma Bade, ondan hırsımı almalıyım!" deyince ellerini omuzlarıma koydu. Sanırım derdi bana engel olmak değildi "Ne olursa olsun kendine hakim ol. Suçlu olduğunu biliyordur. Kendine söyleyemediği için sana seni sinirlendirecek şeyler söyleyebilir. Onu ciddiye alma sakın."

"O zaman tokadı yer!" dedim ciddi bir şekilde

"İşte benim kardeşim!" diyerek güldü. Bu beni de güldürürken yanağından öptüm ve evden çıktım. Arabama binerken çok gergindim. Bu konuşmanın bugün yapılacağına dair kendime söz vermiş olmasam oraya asla gitmezdim. Konuşmayı nasıl başlatacağımı bile bilmiyordum. Ya Bade'nin dediği gibi beni sinir etmeye kalkarsa, o zaman ne olacaktı? Sakin kalabilir

miydim? Hayır. Bu benim yapımda yoktu bir kere. Beni sinir ederse karşılığını alırdı!

Onun evinin yakınlarında dururken arabadan inip kapısına doğru yürüdüm. Özgüvenli göründüğümden emindim ama ne yalan söyleyeyim çok korkuyordum. Bana söyleyeceği tek bir söz beni çileden çıkartabilirdi. Ne bekliyordum ben de bilmiyordum. Özür dilese affetmezdim. Sussa ve pişmanlığını o şekilde dile getirse yine affetmezdim. Öyleyse niye gidiyordum yanına, ne duymayı bekliyordum?

Kapısının önünde dururken son defa düşündüm. Gerçekten yüzleşmeli miydim? Belki de hatırlamıyormuş gibi yapıp hayatıma devam etmeliydim. Ama hayır. Hesap sormak istiyordum. Düşüncelerini öğrenmek istiyordum. Bana nasıl bakacağını görmek istiyordum.

Koskoca zil kapının kenarında dururken yumruk yaptığım elimle ardı ardına kapıyı çalmaya başladım. Alacaklı gibiydim. Öfkemden kapıyı kırabilirdim. Hatta belki de kırmak istiyordum.

Yumruklarım gitgide daha da güçlenirken hızla kapının açılmasıyla duraksadım. Onunla göz göze gelmiştim. Geleceğimi beklemiyormuş gibi görünürken şaşırdığını gördüm. Kısa bir süre beni süzdü. O sırada ben de onu inceliyordum. Üzerinde siyah kaban ve pantolonu vardı. Ya bir yere gidecekti ya da bir yerden gelmişti. Beni gördüğüne sevinmediği kesindi. Biran sonra bakışlarının sertleştiğini gördüm. Üzerime kapıyı kapatırken "Sonra konuşalım!" dedi.

Refleksmen ayağımı kapının arasına koyup kapatmaması için omzumla güç uyguladım. "Şimdi konuşacağız!"

Hızla geri açınca bir an dengemi kaybeder gibi oldum ama sonra toparladım. O da düşeceğimi düşünmüş olmalıydı ki beni tutmak için hazır bekliyordu. Ama dokunmadı. Ben geri çekilirken eli havada asılı kalmıştı.

Kendini toparlarken sesli bir nefes bırakıp içeriyi işaret etti. "Mesele neyse gel içeride konuşalım o zaman."

Sanki ne olduğunu bilmiyordu. Tersler gibi konuşurken "Burada duracağım!" dedim. Israr etmedi. Bana bakmıyordu. Nedense gözleri başka yerdeydi.

Nereden başlayacağımı bilmezken öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Almak istediğim cevaplar vardı ve bunu öfkemi belli ederek yapamayacağımı düşünüyordum.

"Neden kaçtın hemen?"

Sorduğum soruyla yüzünde ufak kibirli bir gülüş belirdi. Gözleri hala bende değildi "Beni görmek istemeyeceğini tahmin ettim." dedi buz gibi bir sesle.

"Doğru tahmin!" diyerek dişlerimi birbirine bastırdım. Ellerimi yumruk yapıp sıktığım için tırnaklarım derime batıyordu ama şu an kendimi değil, onu yaralamak istiyordum. Bu yüzden ağır bir cümle seçtim. "Sen aşağılık birisin! Senden nefret ediyorum!"

Bakışları benimkilere değdi. Kızdığını görüyordum ama bundan daha baskın gelen duygu uğursuz bir hüzündü. "Öykü dün her ne yaşandıysa..."

"Dün ne yaşandıysa hepsi senin suçun!" dedim konuşmasına müsaade etmeyerek. İçimdekileri kusarcasına hep ben konuşmak istiyordum ama ne yazık ki onun düşüncelerini de merak ediyordum. Belki bakışlarından bir cevap alırım diye bekledim ama gözlerini yine benimkilerden kaçırmakla meşguldü.

"Sen de suçlusun!" dedi bir süre sonra kırbaç etkisi yaratan bir cümleyle.

Nabzımın hızlandığını hissettim. Bana mı suç atıyordu? Yoo, bu şekilde kurtulamazdı. "Ben sarhoştum!" diye haykırdım boğazım yırtılırcasına. Saniyeler bana düşmandı. Burada kaldığım her saniye öfkem kendi üzerimde hakimiyet kuruyordu.

Umursamazca yüzüme baktığını gördüm. Daha sonra küçük bir adımla bana yaklaşıp gözlerime ruhumu emen bir nobranlıkla baktı "Ne yaptığının farkındaydın. Ne istediğinin!"

Kaderimin bana burada da bir darbe attığını hissettim. Ona inanmak istemiyordum. Kafamı şaşkınlıkla iki yana salladım "Ben istemiş olamam!"

"Sen istedin!" dedi keskin bir dille. Muğlak duygular vardı gözlerinde. O da sinirlenmişti sanırım. Onu suçlamamdan hoşnut olmadığını her haliyle belli ediyor, cümleleriyle kendini koruyordu.

Ona inanmak gelmiyordu içimden ama bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyordum. Dün sarhoş olan bendim, ne istediğini bilmeyen bendim, ona olan nefretimi unutan bendim. Tüm bunlar bir anda yaşanırken gerçekten de onu istemiş olmalıydım.

Kendime kızgındım ama ona olan öfkem de geçmiyordu. Her şeye rağmen onu suçlamak geliyordu içimden "Sen de suçlusun, sarhoş olmamdan faydalandın!" dedim bağırmaya devam ederek. Sakince konuşamıyordum. Şu an ses tellerim bile ona düşmandı.

Ama onda bana karşı düşman görünen hiçbir şey yoktu. Öfkeliydi evet ama bu kim içindi bilmiyordum. Son söylediğimden sonra onda gördüğüm tek şey beni daha da sinir etme arzusuydu. "Kusura bakma, beni arzulayan kızı reddedemezdim." dedi buruk bir gülüş eşliğinde.

Zihnimin durduğunu düşündüm. Kalbim, kan akışım... Hepsi acıyla haykırıyordu. Karşımda Barlas olduğunu düşündüğüm adam yoktu sanki. O böyle konuşmazdı. Ne olmuştu da beni sinirlendirmek için elinden geleni yapıyordu?

"Ahlaksız!" diyerek tokat atacakken bileğimden tutup bana karşı koydu. "Ahlaksız mı? Dün öyle demiyordun. Dün sana dokunmam için bana yalvarıyordun!"

"Kendimde değildim anlamıyor musun?" dedim kolumu ondan kurtararak. Neler dediğinin farkında mıydı? Bunlar nasıl cümlelerdi? Derdi neydi bunun? Böyle konuşarak mı kendini haklı çıkaracaktı? Bana kurulmuş tuzaktı bu, biliyordum. Öfkeleneyim, ona bağırayım diye yapıyordu.

"Sarhoşluğun nasıl bir şey olduğunu biliyorum Öykü. Kendinde olmazsın evet, ama ne yaptığının farkındasındır. Sen de farkındaydın. Kendine hakim

olamadın sadece." deyince göğsüne doğru hızla vurdum. "O zaman sen hakim olsaydın. Bana dokunmaman gerekiyordu!"

"Ben o kadar kontrollü biri değilim!" dedi inadıma söyler gibi. Yüzüne iğrenircesine kinle, nefretle bakıyordum. "Beni odana götürmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı!"

Durağanlaştı. Belli ki beni öfkelendirecek yeni cümleler dizayn ediyordu zihninde. "Sence seni odama götürmemin nedeni seninle sevişmek istemem miydi?" dedi benden bir cevap beklemeden konuşmasına devam ederek. "Anla artık, beni isteyen sendin!"

Dudaklarından beni suçlayıcı cümleler çıkıyor olabilirdi ama gözlerinde kendini suçladığını hissettiren o emareyi görebiliyordum. Bence tek derdi benim bunu anlamamamdı. Onu tanımasam belki anlamazdım ama ben onu, onun gözlerinden tanırdım.

"Benden faydalanıp suçu benim üzerime atamazsın!" dedim sakin bir sesle. Derdi beni sinirlendirmekse bunu yapmayacaktım. İkimiz de asıl suçlunun kim olduğunu iyi biliyorduk.

"Orada ne yaşandıysa bunu ikimiz de istedik. Ayrıca sana pişman olacağını söylemiştim. Beni dinlemedin." deyince önüme gelen saç tellerini umursamadan ona ölümcül bir bakış sundum "Hadi ben kendimde değildim. Sen niye beni istedin?" Yine dayanamayıp dişlerimi birbirine bastırdım. "Niye bana karşı koymadın?"

"Koydum!" dedi gürleyerek. Sanırım artık sabrı taşmıştı.

"Koydun öyle mi, bu koymuş halin mi?" diyerek onu suçlamaya devam ettim. Kendi tuzağına düşmesini umuyordum. Beni sinirlendirip kendimi suçlamama neden olamazdı. Suçlu oydu işte, görüyordum.

Gözlerini kapatıp sabır dilenircesine nefesini dışarı üfledi. "Sus ve konuyu burada kapat!"

"Kapat mı, bu o kadar kolay mı?"

Gözlerini açıp bana sabrı tükenmiş gibi baktı. Sanki dudaklarına söylemek istemediği cümleler birikmiş gibiydi. "Dün orada ne yaşandı hatırlamıyor musun sen?"

"Hatırlamıyorum!" dedim asabiyetle.

Kaşları çatıktı. Konuşmadan önce gözlerimin içine baktı. Buğulu bir hüzünle kaplıydı yüzü. "İleri gitmemi istedin Öykü. Benimle birlikte olmak istedin!"

O an saniyelerin durduğunu hissettim. Aramızda esen soğuk rüzgar yönünü değiştirip bana sarılmıştı sanki. İliklerime kadar donuyordum. Zihnim buz tabakasıyla örtülmüştü. İçeriden çıkmaya çalışan düşüncelerim bir bir can veriyordu adeta. Bu imkansızdı. Kendimi bu kadar da kaybetmezdim. Dün onunla konuşan bendim ama içimde kesinlikle başka bir Öykü vardı. Ben o Öykü'yü tanımıyordum. Hiçe sayıyordum. Çünkü bunu yapmasam kendimi suçlayacaktım.

"Yalan söylüyorsun!" dedim ağlamaklı bir halde. "Sen iğrenç bir insansın!"

Cevap vermedi. Sinirlenmedi. Yaptığı tek şey gözlerini kaçırmadan gözlerime bakmak oldu "Sana karşı koymasaydım eğer şu an kendinden nefret ediyor olacaktın. Seninle sevişmiş olabilirim ama dediğin gibi iğrenç biri olsaydım seni o odada bırakmaz ileri giderdim!"

Öfkem yanağıma doğru intihar edecek olan yaşımı göz pınarımda zoraki tutarken onunla alaylı bir şekilde konuştum "İleri gitmediğin için sana teşekkür mü etmeliyim?"

Omuzları düştü. Yine gözleri kaçmıştı benimkilerden "Yeterince pişmanım üzerime gelme!"

"Pişmanlığın niye, ileri gitmediğin için mi?" deyince haşin bir ifade yerleşti yüzüne. Çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. Kolumu tutup beni öyle hızlı kendine çekti ki dengem şaştı. Düşeceğimi düşünürken elleri belimi sıkıca kavramıştı bile. Gözleri ise gözlerime mıhlanmıştı. "Hata yaptım ve hatamın farkındayım. Bedelini de ödüyorum!"

"Senin yüzünden kendimden nefret ediyorum!" dedim fısıltıyla. Bugün ilk defa sesim sert ya da öfkeli çıkmamıştı. Güçlükle, acıyla çıkmıştı dudaklarımın arasından.

"Kendinden nefret eden yalnız sen değilsin!" deyince gözlerindeki pişmanlığı ve acizliği gördüm. Dün kötü bir şey yaşanmıştı ama her ne yaşandıysa hiçbir şey isteyerek olmamıştı. Barlas'ın da bunu istemediğini görüyordum. Onu suçluyordum ama belki de suçlu kaderdi. Zaten onu önüme çıkaran da kader değil miydi?

Zayıf değildim ben. Sadece onun karşısında zayıf düşüyordum. Elleri belimdeyken onu geri itmek için hiçbir hamle yapmadım. Oysaki ona öfkem kendime duyduğum nefretten fazlaydı.

Bana her dokunuşunu hatırlıyordum. Soğuk suyun altında yakmıştı beni. Şimdi ise, beni saran soğuk rüzgarın içinden geçip kavuruyordu bedenimi.

Yüzü yüzüme oldukça yakındı. Nefesi can verircesine değiyordu dudaklarıma. Midemde buhran yaşayan kelebekler şimdi bana inat olsun diye kanat çırpıyordu. Diyordum ya, her şeyim bana karşıydı. Onun karşısında kendim bile kendime düşmandı.

Kalbimde bir huzursuzluk hissediyordum. Etkisi alanına girdiğim doğruydu ama ona yenilmeyecektim. Ellerimi kaldırıp belimdeki ellerinin üzerine yerleştirirken konuşmadan önce yutkundum. "Benden uzak dur!"

Benim çekmemi beklemeden ellerini yavaşça üzerimden çekerken adem elmasının oynadığını gördüm. "Öyle yapacağım!"

Soğuk bakan gözleri ellerini çektiği anda üşümeme neden oldu. Kendime kızmaktan yorulmuştum artık. Ona bu kadar öfke doluyken neden gözlerine bakmaktan vazgeçemiyordum? İçimde ona karşı ne vardı? Ne vardı da şu durumda bile yakıyordu canımı?

Vedalaşma gereği bile duymazken bir adım geri çekildi. Tam arkasını dönmüş eve girecekken bize doğru yaklaşan adım seslerini duyup durdu ve dönüp kimin geldiğine baktı. Kaşları çatıktı.

"Sevgili çetem, çok münasebetsiz bir zamanda geldik sanırım. Bakın eski aşıklar hasret gideriyor."

Demir'e ait olan sesi duyunca hemen o tarafa baktım. Neden buradaydı? Üstelik on kişiyle?

"Ne işiniz var lan sizin burada?" Barlas'ın aşağılayıcı sesi öfke barındırırken Demir insanı irite eden bir sırıtış attı ortaya. "Seninle kavga etmeyi özledik o yüzden geldik. Umarım bize vakit ayıracak zamanın vardır."

Yanlarında teneke, ve küçük bir çuval getirdiklerini görüyordum. Demir'in aklında ne vardı acaba? Bana hiçbir şey söylememişti. Burada olduğuna göre bir şey yapacaktı. Rahat durmayacağı belliydi zaten. İlla Barlas'la uğraşacaktı.

Demir'in kahkaha attığını duyuyordum. Yüzünde burada olmaktan mutluluk duyan bir ifade vardı ve çok sabırsız görünüyordu. "Ayıp olmasın diye gelirken elimiz boş gelmedik bak. Teneke ve odun getirdik. Sever misin?"

Barlas'tan ses çıkmıyordu ama ben korku içinde Demir'e bakıyordum. "Onlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

Elini kaldırıp dur işareti yaptı. Konuşurken bana değil, ebedi düşmanı Barlas'a bakıyordu "Sen karışma Öykü. Anlatsam engel olmaya kalkarsın şimdi. En sevmediğim huyun bu ve hiç değişmiyor maalesef!"

Bir şey yapacağından bana bahsetmemişti. Zaten intikamını benim sayemde alacaktı daha niye Barlas'la uğraşıyordu ki? Yapacaklarından korkmuyor değildim. Barlas'a baktım. Onun da gözleri bana değdi. Gitmemi istediğini biliyordum ama gidemezdim. Burada kalacaktım.

Barlas bana bir şey söylemeyip tekrar Demir'e dönerken öfkesini kontrol edemeyecek gibi görünüyordu. "Lan siktirin gidin benim asabımı bozmayın! Bana bak Demir, sen de öyle sırıtıp durma yoksa sana öyle şeyler yaparım ki bana beni öldür diye yalvarırsın! Anladın mı beni lan it!" diye gürledi.

Demir onu umursuyor gibi görünmüyordu. "Tehdit etme Barlas, ağız alışkanlığı yapar."

"Sen de biliyorsun ki ben tehdit etmem, pişman ederim!" dedi Barlas kendine olan büyük güveniyle. Demir ve çetesinin onu ciddiye aldığını hiç sanmıyordum. Özellikle Demir alay bile ediyordu. "Bu işleri geç de içeri davet et bizi, o kadar yol geldik."

Barlas'ın öfkeyle küfür mırıldandığını duyuyordum "Kaşınma Demir!"

"Uyuzum ben, ister istemez kaşınıyorum. Elimde değil." diyerek onu tiye aldı.

Barlas'ın onun üzerine doğru yürüdüğünü gördüm "Derdin ne?"

"Simay." dedi takıntısını bir kez daha dile getirerek. Ben gözlerimi devirirken Barlas karşısında durmuş sabır çekmekle meşguldü. "Nerede olduğunu biliyorsun!"

"Sorun da bu, bilmiyorum."

"Söylemedim mi lan!"

"Söylediğin şey yalandı. Ben gerçeği öğrenmeye geldim!" deyince Barlas'ın şaşırdığını gördüm. Sanırım Demir'in bunu anlamasını beklemiyordu. "O zaman beni öldürmen gerekecek!" dedi korkusuz bir şekilde.

Demir'in kahkahası tüm sokağı sarmıştı. "Memnuniyetle yaparım. Ölümün nasıl olsun? Hafif acılı mı, çok acılı mı, yoksa dayanılmaz acılı mı?"

Kavga edeceklerini hissederken vücudum yavaş yavaş geriliyordu.

"Senin elinden olması kafi!" deyince Demir'in ciddi bir şekle büründüğünü gördüm. "Öldüremeyeceğimi sanıyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum, eminim!"

Demir kararlı bir şekilde kafasını salladı "Göreceğiz!"

Barlas'ın bakışları yeniden bana kaydı. "Öykü'nün gitmesine izin ver." dedi olacakları tahmin eder gibi görünürken.

Demir'in bana zarar vermeyeceğini bildiğim için tabii ki gitmeye niyetim yoktu. Onun derdi Barlas'laydı. Hep onaydı.

Demir de bana bakıyordu "Onu tutan yok. Ama belli ki kalmak istiyor."

"Evet, kalıyorum!" dedim emin bir şekilde.

Barlas bunu kabul edecek gibi görünmüyordu "Gidiyorsun!"

Bana emir veremeyeceğini ona bir kez daha hatırlatmak istiyordum ama Demir araya girdi. "Korkma ona bir şey yapmam, o benim kankam."

Barlas ona dönüp asabiyetini belli etti "Kankan kolun kırılırken seni izlemek istemez herhalde!"

Demir'in bakışları değişmişti. Öfkeli bir şekilde elinin tersiyle burnunu sildi. "Saldırın şuna!" dedi çetesindekilere emir vererek.

Yüreğim ağzımda olacakları izlerken çeteden üç kişinin hızla Barlas'a doğru atıldığını gördüm. Barlas kavgaya hazır bekliyordu. Onları yere sermek için hamleler yaparken çetesindeki diğer kişiler de araya girince Barlas'ı tutmayı başardılar.

Fakat Barlas ellerinden kurtulmak için çırpınmaya devam ediyordu. Kabul etmeliydi ki on kişiye karşı hiç şansı yoktu.

Çetedekiler onu sıkıca tutmuş evin içine doğru sürüklerken Barlas tehditler savuruyordu. Demir'in güldüğünü gördüm. Peşlerinden eve girerken ben de onu takip ettim.

Barlas salonun ortasına diz çöktürülmüş bir vaziyetteydi. Çeteden birkaç kişi kollarını tutuyordu. Diğerleri ise getirdikleri tenekenin içinde benzinle odun yakmaya başlamışlardı. Bir kişi de camları açmakla meşguldü.

Ne yapacaklarını anlarken Demir'in durdurmak için yanına gittim "Kes şunu!"

"Daha yeni başlıyoruz kanka!" dedi eğlenircesine.

Bu tam onluk bir hareketti. Eğlenmeyi severdi ama yapacağı şey korkunç bir şeydi. Onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Açıkçası durdurmam gerekip gerekmediğini de bilmiyordum. Barlas'a kızgındım. Başına ne gelecekse her şeyi hak ediyormuş gibi geliyordu bana. Belki de Demir'in bugün buraya gelmesi bir rastlantı değildi. İlahi adalet diye bir şey vardı ve Barlas'a dün aramızda geçenler yüzünden ceza veriliyor olabilirdi.

Tepkisiz bir şekilde onu izliyordum. Az önceki gibi çırpınmıyordu. Kaderine karşı koymak istemiyordu sanki. Belki de o da biliyordu bunun bir ceza olduğunu. Ama Demir'i tehdit etmekten vazgeçmiyordu. "Bunun acısını senden çıkarmayacağımı mı sanıyorsun!"

"He he, kesin çıkarırsın." dedi Demir alayla "Bir bok yapamazsın!"

Barlas'ın gözleri intikam ateşiyle tutuşmuştu "Göreceksin!"

Demir için korktuğumu söyleyebilirdim çünkü Barlas kesinlikle bunun intikamını alacaktı. Ama görünen o ki Demir öyle düşünmüyordu. Ya da korkmuyordu.

"Bunun dilini de mi yaksak acaba?" dedi çetesine alayla "Malum havalar soğuk, evde ateş yakmışken bir şeyler pişirmeliyiz."

Gülerek bana baktı "Evde şiş var mı, Barlas'ın dilini şişe geçireceğim de."

Sesim çıkmazken Barlas'ın gürlediğini duydum. "Nasılsa beni bırakacaksın o zaman sana neler yapacağımı gör!"

Ateş yakılırken Demir salonda turluyordu "Bırakacağım demedim."

"Beni öldürecek cesaret yok sende!" deyince karşısına geçti ve onu irite etmeye başladı "Pamir Yaman gibi değilim diye mi bu laflar?" Eğlendiği yüzünden okunuyordu. Ona beni işaret etti "Bu kızı nasıl da ona kaptırdın ama." Küçük bir kahkaha patlattı "Sana bir gün biri gelecek ve onu senin elinden alacak demiştim. Bak dediğim oldu. Kehanetlerime güven."

Barlas'ın sert ve insanın ödünü koparan bakışlarını umursamadan konuşmaya devam etti "Sana bir kehanet daha söyleyeyim mi? Ben Simay'ı bulacağım."

Barlas çok öfkeliydi ama kendini tutamayıp gülmeye başladı. Herkes şaşırdı. Demir ise kızdı "Gülmeyi kes!"

Bu Barlas'ı resmen kahkahaya boğmuştu.

"Kes dedim lan!"

Barlas'ın onu dinlemeye niyeti yoktu. Bu kadar niye güldüğünü de anlamamıştım. Gerçekten bulamayacağını mı düşünüyordu? Onun Ali'nin yanında olduğunu biliyordum. Bunu söylersem de böyle gülebilecek miydi Barlas?

"Ateş hazır!"

Çeteden biri yaktıkları ateşi gösterirken Demir'in hoşnut bir şekilde emir verdiğini duydum. "Yakın şunu!"

Barlas korkusuz görünüyordu "Beni bunlarla yıldıramazsın!"

Demir onu takmadan önüne geldi ve eğilip yüzüne kıskançlık dolu ifadelerle baktı. "Simay'a hiç dokundun mu lan?"

Barlas'ın onu sinir etmesini bekliyordum ama bunu yapmadı "Ben kardeşim dediğim insanlara dokunmam!" dedi ciddiyetle.

Demir buna inanmış görünmüyordu "Söyle, o kadar sene ne halt yediniz yurtdışında!"

"Bu konunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum!"

Geri çekildi Demir. Bana baktı. Sanırım yine Barlas'ı sinir etme çabalarına girişecekti. "Simay için bu kızı terk ettin, niye?"

Barlas'ın bakışları bir anlığına bana değdi ama sonra hemen geri çekti. Konuşmuyordu. Konuşan tek kişi Demir'di. "Simay Öykü'den daha

değerliyse nasıl oldu da ona hiç dokunmadın?"

Barlas'ın yine bir şey söylememesini bekliyordum ama kafasını önüne doğru eğdiğini gördüm. "Bir kıza dokunmam için önce ona ilgi duyuyor olmam lazım."

Söylediği şey aklımı karıştırmıştı. Doğru diyor olamazdı değil mi? Madem öyle o halde dün neden bana dokunmuştu? Hem de bile isteye. Bu dediği kesinlikle yalandı. Evet, kesinlikle koca bir yalandı!

"Simay'a ilgi duymuyorsun yani öyle mi?" Demir hiç inanmışa benzemiyordu. "Yer miyim lan ben bunları?"

Gözlerini hırsla kısıp çetesine emir verdi "Üstünü çıkarın!"

Çetesi anında dediği şeyi yaparken kabanını ve üzerindeki kazağı çıkarmaya başladılar. Barlas karşı koyduğu için epey zorlanmışlardı ama sonunda çıkarmayı başardılar. Barlas vücudundaki dövmesiyle salonun ortasında yarı çıplak bir vaziyette kalırken Demir eğlenir gibi konuşuyordu "Simay'la geçirdiğin her yıl için bir yerini yakacağım!"

Ciddi olduğunu görebiliyordum. Anlaşılan Barlas'ın canını çok yakacaktı. Onu durdurma niyetinde değildim ama içimdeki vicdan duygusuna engel olamıyordum. Birinin gözlerimin önünde işkence görmesine dayanamazdım. Özellikle bu kişi eskiden kalbimin sahibi olan kişiyse.

Sanırım bu sebepten kalbim şu an acı içinde kıvranıyordu. Onun acı çığlıklarını duymamaya çalışıyordum ama bu imkansızdı. Susmak için çaba sarf etsem de başaramadım ve kalbime yenildim.

"Demir!"

Elini kaldırıp beni susturdu "Kes Öykü, eski sevgilini korumaya kalkma sakın!" Düşmanına bakan gözleri acımasız görünüyordu "O bugün yanacak!"

Barlas'ın bana baktığını gördüm. Bakışları sessizdi. Normalde konuşurdu ama şu an sessiz kalmayı tercih ediyordu. Aklından ne geçiyordu acaba?

Yanacağını duyunca tepki vermemişti. Korkuyormuş gibi görünmüyordu, aksine cesur tavırlar sergiliyordu "Evet yak beni, bunu hak ettim!" dedi sanki kendine azap vermek istercesine. Bunu Demir'i öfkelendirmek için söylediğini düşünebilirdim ama hayır, o kendini cezalandırmak istiyordu. Peki neden?

"Kalbinden başlayın!"

Çetesinden biri ısıttıkları soba maşasını ısı geçirmeyen eldivenle birlikte tutup Barlas'a doğru getirirken kalbim tarafından bir uyarı hissettim

"Demir hayır!"

Beni dinlemedi bile. Çetesindekiler Barlas'ı sıkı sıkı tutarken demirden yapılmış maşayı tutan çocuk Barlas'ın önüne geldi ve sıcacık maşayı kalbinin tam üzerine bastırdı.

Barlas'ın gözlerini kapatıp kendini sıktığını gördüm. Acıya katlanmaya çalışıyordu ve hiç sesini çıkarmıyordu.

"Yalvar bana!" Demir'in tek istediği buydu "Bırak diye yalvar!"

"Asla!" dedi Barlas alnından terler dökmeye başlarken. Çıkan sesinden ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu. Yine de ona yalvarmadı.

Demir'in asabı bozulmuştu. Maşanın yeterince sıcak olmadığını düşünüyor olmalıydı ki yeni bir emir verdi "Daha iyi ısıt şunu!"

Çocuk maşayı geri çekip ısıtmak için yanan aleve bırakırken Demir Barlas'la konuşmaya devam etti "Sen benden kalbimi aldın. Ben de sen de kalp bırakmayacağım!"

Barlas'ın kalbinin üzeri kıpkırmızıydı. Derisi buruş buruş olmuştu ve bu nahoş bir görüntü oluşturmuştu. Başı önüne eğik olduğu için ne halde olduğunu göremiyordum ama kısık sesle güldüğünü duyabiliyordum. "Bunu senden önce yanındaki başardı zaten." dedi yaralayıcı bir tonda.

Demir bana çevirdi bakışlarını. Eğleniyordu "Desene kankasına çekmiş!"

Onu umursamadım. Barlas'a bakmakla meşguldüm. Canım yanıyordu ama sebebini bilmiyordum. O bu halde olduğu için mi, yoksa söylediği şey yüzünden mi?

"Karmanın işleyişini görüyor musun? Sen benden Simay'ı aldın, başka bir lider Öykü'yü. Hem de senden daha güçlü bir lider!"

Demir Barlas'ı sinir etmek için dersine çalışıp gelmiş olmalıydı. Bunlar tehlikeli sözlerdi. Geri dönüşü kötü olurdu.

Barlas yavaşça başını kaldırdı ve Demir'e yırtıcı bir hayvan gibi baktı. Konuşurken gücü ve korkusuzluğu simgeliyordu "Kimse benden daha güçlü olamaz!"

Demir'in yüz ifadesi küçümsemeye bulanmıştı "Ah şu kibrin!" Onu kısa bir süre süzdü. "Savaşacağınızı duydum, merakla kimin yeneceğini bekleyeceğim. Ama şunu bil; benim oyum Pamir Yaman'a."

"Utanmasan onunla dost olacaksın!" dedi tiksinç bir gülümsemeyle. Demir'in bakışlarında muzır bir ifade gizliydi. "Düşmanımın düşmanı, dostumdur!"

Başını çevirdi ve maşayı tutan çocuğa baktı "Getir şunu!"

Yine başlıyorduk. Durmaya niyeti yoktu. Barlas'ın acı çektiğine emin olana kadar da durmayacaktı.

"Karnına tut!"

Demir emri verince çocuk söyleneni yaptı. Barlas yine kendini sıkmaya başlamıştı. Bunu yaparken kasları belirginleşmişti. Onun canı yanarken benimki de yanıyordu. Bakamayacağımı hissederken gözlerimi üzerinden çektim

"Söyle bakalım Simay nerede?"

Demir bugün bunu öğrenmek için kararlı görünüyordu ama Barlas tek kelime bile etmiyordu.

"Söyle lan!"

Barlas'tan yine çıt çıkmadı.

"Lan yanıyorsun hala susuyorsun! Konuş!"

Barlas'a baktım. Dudakları kıpırdar gibi oldu. "Bedelini ödeyeceksin!" dedi fısıltıyla. İşkence görüyordu ama konuşmamayı tercih ediyordu. Bu kızı bu kadar koruyacak ne vardı anlamıyordum. Canından daha mı değerliydi?

"Isıt şu maşayı, yine olmamış anlaşılan!"

Demir hıncını alamamış görünürken ona çevirdim bakışlarımı "Bırak artık, öldürecek misin?"

"Onu koruma Öykü, bu kadar saf olma. Seni de yakan o değil miydi? Yaktığı gibi yanıyor işte!" dedi alayla.

"Bittin sen Demir, bittin!" Barlas'ın ağzından tehdit cümleleri eksik olmuyordu. Ona nasıl karşılık vereceğini düşünmüş olmalıydı çünkü ateş saçan gözleri bunu çok belli ediyordu. Karnındaki belirli bir yer kalbinin üzerindeki gibi kıpkırmızı olmuştu. Yanık acısının dayanılmaz bir acı olduğunu bilirdim. Barlas şu an bu acıya nasıl katlanıyordu? Düşmanına zayıf görünmemek için bir insan bunu nasıl başarırdı?

"Simay nerede?"

Demir kararlı görünüyordu, yerini öğrenene kadar buradan gitmeyecekti. Barlas bunu söylemezdi ama ben... Düşündüm, yapmalı mıydım? Yoksa Barlas'ın yanışını mı seyretmeliydim? Herkes bir şeylerin bedelini öderdi. Barlas da ödüyordu. Üstelik farkında olarak!

"Sana da, takıntına da başlarım şimdi! Dua et buradan kurtulmayayım!" Barlas ne kadar acı çekse de onu tutanlardan kurtulmak için çırpınmaya başlamıştı. Heybetli duruşu ilgi çekiciydi. Sanki hiç kimse, hiçbir şey onu yıkamaz gibiydi.

"Simay nerede dedim?"

Aynı şeyi sormaktan vazgeçmiyordu Demir. Sabrının tükeneceğini görüyordum. Artık gülmüyordu. "Dilini mi yakayım onu mu istiyorsun?"

"Ben hazırım." dedi Barlas herkesi şaşırtarak.

Bu kadarı da fazlaydı ama. Susması benim bile sinirlerimi bozuyordu.

"Getir şunu!"

Demir kararlıydı, dediğini yapacaktı. Çünkü artı sabrı kalmamıştı. Kabul etmeliydim ki iyi bile dayanmıştı.

Barlas'ın hiçbir tepki vermediğini görüyordum. Yanmaya hazırdı. Çırpınmayı bırakıp dik ve ruhsuz duruşuyla bir kez daha herkesi şaşırttı.

En çok şaşıran Demir'di. Yerinde o olsaydı şimdiye kadar dayanamaz konuşurdu. Başkası için asla kendini feda etmezdi. Ama Barlas öyle değildi. Simay gibi biri için bile canını hiçe sayıyordu.

"Kafasını tutun!"

Demir'in buyruğu yerine getirilirken Barlas alfa duruşunu koruyordu "Benim gibi birine işkence edebilmek senin için büyük bir zevk olmalı!"

"Tahmin bile edemezsin." dedi Demir şeytani gülüşüyle "Şimdi konuş, Simay nerede?"

Barlas susmaya yemin etmiş gibiydi "Her yerimi yaksan da konuşmayacağım! Boşuna çabalama!"

"Konuşmayacaksın ha!" Demir'in sabrı buraya kadardı. Ona yaklaşıp çenesini sıktı. "Aç ağzını!"

Dediği şeyi yapacağını görürken daha fazla dayanamayıp onu durdurmaya çalıştım. "Demir!"

"Öykü kafamı karıştırmaya kalkma!" dedi bağırarak. Onu durduracağımı anlamıştı.

"Konuşmamız lazım!" deyince beni dinlemedi. Barlas'la ilgileniyordu "Aç dedim!"

Barlas ona tüm gücüyle karşı koyarken çaresizce bağırdım "Çok önemli!"

Bana baktı. Öfkesi buz parçası kadar keskindi "Eğer önemli değilse..."

Gözlerim Barlas'ın üzerindeydi. Demir'in işkencelerine katlanmaya çalıştığını görebiliyordum ama ben onu böyle görmeye katlanamıyordum. Artık bir son bulması gerekiyordu "Gerçekten önemli!" dedim onu bırakmasını umarak.

Bıkkınca nefesini verip geri çekildi ve yanıma geldi. "Ne var söyle?"

Barlas'ın bizi duymaması için Demir'i kolundan tutup mutfağa sürükledim. Bu işi durdurmak için ona söyleyeceğim tek bir şey vardı ama bundan emin olamıyordum. Çaresiz kalmasam söyler miydim onu da bilmiyordum. Tek derdim Barlas'ı kurtarmaktı. "Simay'ın yerini biliyorum."

Demir'in gözlerinin parladığını gördüm. Heyecanlanmıştı sanırım. Nefes alışverişlerinde hızlanma görüyordum. "Niye daha önce söylemedin!" dedi kızarak. Konuşmanın devamı için hevesli görünüyordu. Diyeceğim şeyi dikkatle dinlediğini gördüm.

"Yeni öğrendim." dedim dürüst davranarak.

Anlamış gibi başını salladı "Nerede çabuk söyle?"

Ona hiç güvenmediğim için "Önce Barlas'ı bırakacağına söz ver." dedim. Sabır çekti "Yapma Öykü, bu adam senin canını yaktı."

"Bırakacaksın onu!" diye tısladım. Öfkem karşısında fazla direnemedi "Tamam lan, tamam!" Ona hala güvenmiyordum. Beni kandırabilirdi "Yemin et."

"Abartma!" dedi duyduğu şeye şaşırarak. Gözlerimi kıstığımı görünce ofladı. "Simay'ı bir daha görmeyeyim ki bırakacağım."

Derin bir nefes alıp yapacağım şeyin son kez doğru olup olmayacağını düşündüm. Bu olay birkaç gün önce meydana gelmiş olsa düşünmeden ona Simay'ın yerini söyleyeceğim kesindi ama şimdi sebebini bilmediğim bir şekilde huzursuzluk hissediyordum. Yine de söylemekten başka çarem yoktu. Amacım bunu yaparak Barlas'tan intikam almak değildi. Öyle olabilirdi ama değildi işte. Tek gayem daha fazla zarar görmemesiydi. "Simay Ali'nin yanında."

Demir'in şaşkınlıkla baktığını gördüm. Düşündü. Aklı böyle bir durumu almıyor gibiydi. "Emin misin?"

"Evet."

Mutfakta volta atmaya başladı ve sinirden tezgahtaki şeyleri eliyle yere savurdu. "Ali şerefsizine bak sen!"

Kızmakta haklıydı. Barlas geldiğinden beri Simay'ı arıyordu ve o Ali'nin yanında çıkmıştı. Burnumuzun dibindeki kızı fark edememiştik.

"Simay'ı bulmak istiyorsak Ali'yi takip etmeliyiz." dedim tek başına bunu yapmamasını dileyerek.

Beni onayladı "Nereden bulacağım onu?"

"Zaman zaman mekana geliyor. Geldiğinde sana haber veririm takip ederiz."

Durup bana şöyle bir baktı ve yaklaşıp sıkıca kolumdan tuttu "Bu bir oyun değil Öykü, değil mi? Kankamın canını yakmak istemiyorum!"

Eskiden olsa Barlas için yalan söyleyebilirdim ama artık işler değişmişti. Ben artık doğru bildiğim şeyleri yapıyordum. Şu an için en doğru olansa buydu.

Elini kolumdan iterken onun bu aciz haline gülecek gibi oldum. Söz konusu Simay olunca herkesten her şeyi bekliyordu. "Ben senin kankan değilim ve hayır, bu bir oyun değil."

"Peki." dedi inanmış gibi. Sonra mutfaktan çıkıp salona gitti. Peşindeydim. Dediğini yapıp Barlas'ı bırakacağını umuyordum.

"Ulan Barlas ne şanslı piçsin, bugünlük elimden kurtuldun."

Demir alaylı konuşmalarına devam ederken Barlas'ın öfkesinin hiç geçmediğini görüyordum "Doğru konuş, bana dilini söktürtme!"

Bu konuşmanın uzayacağını düşünüyordum ama Demir kısa kesti ve ona cevap vermedi. "Bırakın!"

Barlas'ın şaşırdığını görüyordum. "Ne oldu lan, devam etsene!"

Ah, hiçbir şeyden korkmaz mıydı bu çocuk? Kurtarmasam dili yanacaktı. Bu kadar mı delirmişti?

"Eski manitine dua et." diyerek beni işaret etti Demir. Barlas'ın olayı anlamaya çalışan gözleri bana kaymıştı.

"Toparlanın gidiyoruz gençler! Yanan ateşi söndürmeyin öyle bırakın da sayemizde Barlas bu ay doğalgaz faturasından kurtarsın."

Kahkaha atarak evden çıkarken Barlas arkasından seslendi "Demirrrr!"

Güçlükle ayağa kalkmaya çalıştığını görünce hemen yanına yaklaşıp ona yardım ettim. Bu sırada Demir'in çetesinden en son çıkan kişi kapıyı öyle gürültülü bir şekilde kapatmıştı ki irkildim.

"İyi misin?" dedim Barlas'ın yanıklarının ne halde olduğuna bakarken. Hala kıpkırmızıydı ve su toplamıştı. Yardımımla koltuğa otururken aklında merak ettiği bir şey var gibiydi. "Ne söyledin Demir'e?"

Yutkunup omuz silktim "Hiç, seni bırakması için saçmaladım."

Acı çektiği için yüzünü buruşturmuştu, bu yüzden ne düşündüğünü anlayamıyordum "Bana pek öyle gelmedi." deyince bakışlarımı üzerinden çektim. "Kurcalama o zaman!"

O benim yüzümü incelerken ben onun yanıklarını incelemekle meşguldüm. "Hastaneye gitmeliyiz yanıklar ciddi görünüyor."

"Sikerim hastanesini, iyiyim ben." diyerek ayağa kalktı. Refleksmen elini tutup onu durdurdum. Bakışları ellerimize kitlenince ne yaptığımı fark edip hemen elimi çektim ve dilimle kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bekle ben müdahale edeyim o zaman."

"Gerek yok!" diyerek itiraz etti.

"Gerek var mı diye sormadım." dedim tersleyerek. Onu tekrar yerine oturtup yukarı banyoya çıktım ve bir havlu alıp ıslattım. O sırada telefonum çalmıştı.

Açacak durumda değildim ama kimin aradığını tahmin ettiğim için ekrana baktım. Tam da tahmin ettiğim kişi arıyordum.

"Efendim." dedim düz bir sesle. Gerginliğimi anlasın istemiyordum

"Neredesin?" diye sordu.

Yalan söyleyecek değildim. Kulaksızı peşime takmadığını düşünüyordum ama belki de takmıştı, ben görmemiştim. Bu yüzden ondan bunu saklayamazdım. "Barlas'ın evinde, ne oldu Pamir?"

Kızacağını düşündüm ama tepki yoktu "Koray'ı da al konum atacağım yere gel." dedi emrederek.

"İşim var daha sonra..." dememle sözümü kesti "Bekliyorum!"

Telefon suratıma kapanınca itiraz kabul etmediğini anlamıştım. Saniyeler sonra telefonuma konum bildirimi geldi. Gitmek zorundaydım ama Barlas'ı nasıl bırakacağımı düşünüyordum. Geç gitsem olmazdı. Gitmesem hiç olmazdı.

Zaten Koray'sız gidecektim. Geç gidersem başıma neler gelirdi düşünmek bile istemiyordum.

Hızla merdivenleri indim. O sırada Aysun'un ve Çetin'in burada olduğunu görmüştüm.

"Oğlum bu sana yapılır mı be! Demir'e haddini bildirmeliyiz!" Çetin Barlas'la konuşurken Aysun endişeli yüz ifadesiyle onları dinliyordu. Sonra beni fark etti "Öykü?"

Yanlarına yaklaştım. "Geleceğinizi bilmiyordum."

"Buradan geçiyorduk Barlas'a uğrayalım dedik. İyi ki de uğramışız." Kolumu sıvazladı "Demir buradaymış. Sana bir şey yapmadı değil mi?" diye sordu endişesini devam ettirerek

"Hayır, ben iyiyim." dedim elimdeki nemli havluyu Aysun'a vererek "Ama gitmem lazım."

"Nereye?"

"İşim çıktı."

Aysun bu işin ne olduğunu hemen anlarken sessiz kalmayı tercih etti. Ama Barlas sessiz kalacağa benzemiyordu. "Onun yanına mı gidiyorsun?"

"Beni çağırdı." dedim ifadesiz bir şekilde. Hışımla yerinden kalktı. Yanıklarını umursamamıştı bile. Oysa nasıl acı çektiği aşikardı. "Gidemezsin!"

"Tamam Barlas'a biz bakarız, git sen!" diye araya girmeye çalıştı Aysun. Barlas'ı umursamadım ve Aysun'u onayladım. Tam gitmek için arkamı dönecekken Barlas bana doğru yaklaşıp beni durdurdu "Öykü!" Gözlerine ayaz vurmuştu. "Şimdiye kadar gitmene izin verdim ama artık onun yanına gitmeyeceksin!" dedi parmakları sahiplenircesine kolumu tutarken.

Kararlı olduğunu görebiliyordum ama bu beni sadece sinirlendiriyordu. "Sen kimsin de bana karışıyorsun? Haddini bil!" dedim kolumu ondan kurtararak.

Çetin ve Aysun sessizce bizi izliyordu. Barlas ise sanki yanımızda hiç kimse yokmuşçasına yakarış içerisindeydi. "Anlamıyor musun, onun yanına her

gittiğinde aklım çıkıyor sana bir şey yapacak diye!"

Neydi bu şimdi, bir itiraf mı?

"Onun yanındayken seni nasıl koruyabilirim?" dedi bu soruyu sanki bana değil de kendine sorar gibi.

"Beni koruma, benden uzak dur bana yeter!" dedim gitmek için hamle yaparken. Yine kolumdan tuttu "Gitme diyorum!"

"Barlas karışma bence!" Çetin araya girmeye çalışsa da Barlas onu dinlemedi

"Gitmeyecek!" dedi emredercesine.

Gitmek için benim de hevesli olduğum söylenemezdi ama Barlas böyle yapınca ona karşı gelmek bana zevk veriyordu "Beni nasıl durduracaksın?" dedim zayıf bir özgüvenle. Gözlerine bakarken güçsüz düşmüştüm. Yine de inadımdan vazgeçmiyordum "Gitmek isteyen birini yanında tutamazsın!"

"Şimdiye kadar gitmek istiyorsun diye seni tutmadım, ama bugün tutacağım!" dedi kararlı bir şekilde.

"Niye, ne değişti?"

Konuşamadı. Sessiz kalarak vermişti cevabı zaten, konuşmasının lüzumu yoktu. Dün aramızda bir şeyler yaşanmış olabildi ama ben ona ait değildim. Onun emirlerini, isteklerini yerine getirmek zorunda değildim. Kendisi kafasının içinde ne düşünüyordu bilemezdim, fakat o benimkini bilecekti. "Pamir'in yanına gitmek istiyorum!"

Kurduğum cümlenin onun inadına söylendiğini anlayabilecek durumdaydı. Öfkelenebilirdi ama bunu yapmadı. Sakince konuşmayı tercih etti "Sana zarar vermeyeceğinin garantisini verebilir misin bana?"

"Neden zarar versin, bir şey yapmadım."

"Emin misin?" dedi sanki kendi tersini düşünüyormuş gibi.

"Eminim!"

Başını sallayarak beni onayladı ve elini kolumdan çekti "Bir şartla izin veririm, ben de geleceğim. Uzaktan kontrol edeceğim seni."

Bu halde mi? Az önce Demir tarafından yanmıştı. Nasıl acı çektiğini tahmin bile etmek istemiyordum. Şu an ona acıyordum ama bunu belli edemezdim. Kızardı.

"Sen benim korumam değilsin!" dedim tersleyerek.

Korumacı tavrı netti. Vazgeçmeyecekti "Başına bir şey gelmesin diye uğraşıyorum!"

"Beni bu kadar umursama!" diyerek küçücük bir adımla dibine girdim ve yüzüne itiraz kabul etmiyormuşum gibi sinirle baktım "Başkalarını korumaya alışıksın diye beni de koruyabileceğini sanma. Ben gideceğim ve sen gelmeyeceksin!"

Barlas kimseyi dinleyen biri değildi. Kafasına bir şey koyduysa muhakkak onu yapardı. Ama bugün beni dinlemek zorunda kalıyordu. Çünkü bana karışmaya hakkı olmadığının o da farkındaydı.

"Bir gün sana zarar vermeye kalkarsa yanında olmadığım için çok pişman olacaksın!" dedi kederli bir ifadeyle

Ona boyun eğmezdim. Pamir bana zarar vermeye kalksa bile gururumdan kendisini yanımda istemeyeceğimi görsün istiyordum. Aynı kederli ifade bana da yansırken kalbim acıyla sızlıyordu "Zannetmiyorum!"

Eminim şu an canı çok yanıyordu. Ama nedeni yanıklar değildi. Fiziksel yaralanma geçici olabilirdi ama ruhsal yaralanmamın uzun süre devam ettiğini o da benim kadar iyi biliyordu.

Evi terk ederken çok huzursuzdum. Sebebi Barlas'a söylediklerim yüzünden miydi yoksa Pamir için beni uyaran kalbim yüzünden mi bilmiyordum. Bildiğim tek şey yanına gitmek zorunda olduğumdu.

Arabama binip konum attığı yere gidince tek katlı müstakil bir ev olduğunu gördüm. Buraya gelmemi istemişti. Yine ıssız bir yerdeydik ve ben nedense artık şaşırmıyordum.

Beni yeni mekanlarına getirmemişti. Hep farklı yerlerde buluşuyorduk. Onu polise ihbar eden kendisiydi ama sanki benmişim gibi lüks arabalarını benden gizliyordu. Sebebi neydi, mekanını Barlas'a söylerim diye mi korkuyordu yoksa?

Ayaklarım geri geri giderken kötü bir şey olmayacağını söyleyip durdum kendime. Bir şey yapmamıştım. Tek suçum Koray'ı buraya getirmemekti. Pamir'in söyledikleri yapılmadığı takdirde nasıl bir insana dönüştüğünü biliyordum ama bir bahane uydurmak zorundaydım. Koray'ı çeteye almaması için ikna etmeliydim. Onu buraya getirmiş olsaydım bunu başaramazdım. Tek şansım yalnız gelmekti ve ben de bunu yapmıştım.

Evin kapısının önünde dururken daha tıklatmadan açıldığını gördüm. Çeteden biri beni karşılayıp içeri aldı. Soğuk ve boş odaya girerken Pamir'in ve çetesindeki birkaç kişinin içeride olduğunu gördüm. Beni bekliyorlardı. Kulaksız ve Gaye burada değildi. Gelmemişlerdi.

"Koray nerede?" Pamir'in ilk sorusu bu oldu. Ellerini belinde birleştirmiş odanın köşesinde yüzündeki dondurucu soğukla bana bakıyordu. Onu göremediği için bana kızmıştı sanırım. Çünkü normalde beni daha sıcak karşılardı.

"Hasta, gelemedi!" dedim aklıma başka hiçbir yalan gelmezken. İnanmadığını belli eden bir gülüş attı ortaya. Kızmamıştı ama kızacak gibi görünüyordu "Boşuna uğraşıyorsun."

Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Ne söyleyip de Koray'ı bu durumdan kurtarabilirdim bilmiyordum. Aramızda birkaç metrelik mesafe vardı. Normalde o bana yaklaşırdı ama şimdi ben ona yaklaşıyordum "Niye yapıyorsun bunu, her dediğini yapıyorum işte daha ne istiyorsun?"

"Bana yalan söyledin!" dedi durmamı işaret ederek. Ona yaklaşmama izin vermemişti. Ne yani, bu cezanın sebebi Barlas'ın Palandöken'e gelmesi miydi?

Adımlarım dururken ona yalvaran gözlerle bakıyordum. "Yemin ederim ki geleceğini bilmiyordum!"

"Artık sana inanmıyorum. Bana yalan söyleyebilecek potansiyele sahipsin!" deyince daha fazla dayanamadım. Beni sinirlendiriyordu. "Peki sen? Sen değil misin?" dedim onu suçlayarak.

Bana anlamadığını belirten bir bakış atınca konuşmaya devam ettim "Beni çetene isteyenin Barlas olduğunu söylemiştin. Ama değil!"

Yalanı ortaya çıktığı için utanç duyar zannediyordum ama bunu yapmadı. Onun aklı başka bir yerdeydi. "Bu konuşmayı nerede yaptınız, otelde mi?"

"Konumuz bu değil!" dedim sinirle

O ise hala sakindi "Konumuz tam da bu." Çetesindekilere baktı "Yavuz'u getirin!"

Çağırttığı kişinin kim olduğunu düşünürken odaya Palandöken'de bana yavşayan çocuğun girdiğini gördüm. Bana bakıyordu.

"Onu hatırladın mı?"

Barlas tarafından uyarılmıştım ama onu ciddiye almadığım için üzülüyordum. Pamir yine yapmıştı yapacağını. Şu an tek düşüncem o çocuğun Pamir'e neler anlattığıydı. Yalandan bir şey uydurmazdı değil mi? Çünkü Pamir'in sinirleneceği bir şey olmamıştı. Şey... Aslında olmuştu ama bunu o çocuk bilmiyordu.

"Neden taktın peşime?" dedim çocuğu incelerken. Yalan söyleyecek birine benzemiyordu. Umarım yanılmıyordum.

Pamir açık bir şekilde konuşurken "Seni kontrol etsin istedim. Ha bir de başka erkeklere yüz verip vermediğini görmek istedim." dedi.

Bakışlarımı şaşkınca ona çevirdim. Neden? Bir insan bunu ne amaçla yapardı ki? Derdi neydi bunun? "Kafayı yemişsin sen!"

Hakaretimi duymazdan geldi. Yüzünün gerildiğini gördüm. Konuşmadan önce sabırla nefes aldı "Kalbinde hala Karaman'ın olduğunu düşünüyorum. Doğru mudur?"

"Hayır." diyerek itiraz ettim. Bunu da nereden çıkarmıştı?

"O halde onun odasında ne işin vardı?" diye sorunca afalladım ve çocuğa baktım. Anlaşılan iyi bir casustu. Şimdi neden ikide bir yanımda bittiği anlaşılıyordu. Her yaptığımı izlemişti. Ah, bunu nasıl fark etmezdim?

"Seni Barlas'la birlikte onun odasına girerken görmüş. Sabah da odadan çıkıyormuşsun." dedi beni daha da şaşırtarak. Girerken de mi görmüştü? Sarhoş olduğum için bunu hatırlamıyordum. İşte şimdi bitmiştim!

Yine de inkar edemezdim. Yalan uydurmak zorundaydım. Kekelemeden konuşmaya çalışırken gözlerimi Pamir'e diktim "Sarhoştum, beni odasına götürdü. Biraz konuştuktan sonra uyudum. Sabah olunca da kendi odama geçtim. Ne var bunda?"

İnanmasını umut ediyordum ama bakışlarını bana dikmiş vaziyette ağır ağır bana yaklaştığını görünce öyle olmadığını anladım. "İyi bir senaryo değil!" dedi halime acır gibi. Önümde durdu ve çetesine emir verdi "Hepiniz dışarı!"

Neler oluyordu? Neden çıkarmak istiyordu onları? Bana bir şey yapmazdı değil mi?

Çetesi hızla odayı terk ederken yalanıma devam ettim. Başka bir çarem yoktu. Gerçeği öğrenirse başıma nelerin geleceğini tahmin ediyordum. "Doğru söylüyorum!"

Gözlerinin sisle kaplı olduğunu gördüm. Duygularını gizliyordu. Sinirlenmiş miydi, umursamamış mıydı anlamakta güçlük çekiyordum.

"Ben hiçbir kadına değer vermem Öykü." dedi elini kaldırıp saçlarıma götürerek.

Korkmaya başladığım için sesim fısıltı halinde çıktı "Biliyorum!"

Bir tutam saçımı parmağına dolayıp oynamaya başladı. Bakışları son derece ürkütücüydü "Ama sana değer veriyorum. İlk gördüğüm andan beri veriyorum. Nedenini hiç düşündün mü?"

"Umursamadım." dedim açık bir şekilde. Konunun hiç iyi yerlere gitmediğini tahmin ediyordum.

Dalgın bir vaziyette konuşmaya devam etti. Gözleri bende ama aklı başka yerlere kaymış gibiydi. "Bunca zaman istediğim her kızı kendime aşık ettim. Seni de etmek istedim. Ama bunun için hiç uğraşmadım. Her kadın gibi beni uğraştırmadan bana aşık ol istedim."

Bunları duyuyor olmaktan daha çok şaşırdığım şeyse bunları neden anlatıyor olduğuydu? Konuyu nereye bağlayacaktı merak ediyor ve ilgiyle dinliyordum.

"Ne var ki sonunda beni bile şaşırtan bir şey oldu." dedi iç çekerek. Elini saçlarımdan çekti ve kibar bir gülümseme bahşetti "Sana aşık oldum!"

Şaka yaptığını düşündüğüm için bir tepki vermedim. Bu gerçek olamayacak kadar saçma bir şeydi. Onun gibi biri kimseye aşık olmazdı.

Söyledikleri karşısında tepkisiz kaldığım için şaşırsa da bozuntuya vermedi "Senin yüzünden!" diye devam etti. Garip bir şekilde sinirlenmişti ama bu siniri kimeydi anlamıyordum "Benden kaçmasaydın eğer bu olmayacaktı."

Sesimi çıkarmadan onu izledim. Buna inanacağımı mı zannediyordu? Yeni bir oyun mu oynuyordu? Çünkü o oynamayı severdi.

"Hiç aşık olmayacağını düşünen adamın bir anda bir kıza vurulması garip, değil mi?" dedi ilgiyle yüzümü inceleyerek. Sessiz kalmamı istemediğini görüyordum. Konuşmamı istiyordu. Ben de bunu yapacaktım ama sorusunu umursamadım. Uydurduğu yalana verecek bir cevabım yoktu çünkü. "Bunu neden şimdi itiraf ediyorsun?"

Sorumla sesi tehlikeli bir tona büründü "Çünkü sevdiklerime de zarar verebileceğimi görmeni istiyorum."

"Bana zarar mı vereceksin?" dedim korkuyla. Bir an yutkunamadığımı hissetmiştim. "Neden?"

Sorumu es geçti. Şimdi sesi gibi gözleri de tehlikenin varisiydi. "O odada ne oldu Öykü?" dedi benden bir cevap beklerken.

Kapalı bir kutuya hapsedilmiştim. Dışarı çıkmaya çalışsam çıkamayacağımı, içeride kalsam yaşamayacağımı biliyordum. Çırpınıyordum ama nafileydi. Pamir'in aklında kim bilir ne vardı? Yine de vazgeçemezdim. Bir şey demeliydim.

Bir an için korkudan sesim çıkmayacak sansam da cesur durmaya karar verip yalanımı sürdürdüm. "Hiçbir şey, sadece konuştuk!"

Kaşlarını çattı. Gözleri yalanımı yakalamaya çalışan yalan makinesi gibiydi "Öptü mü seni?"

Güçlükle yutkundum "Hayır!"

"Seviştiniz mi?"

"Saçmalama, hayır!" dedim kızarak.

"Birlikte mi oldunuz?"

"Hayır hayır hayır!"

İnanmasını bekledim. Fakat buna dair hiç belirti vermedi. Kıskançlık damarlarına enjekte edilmiş gibiydi. Tüm vücuduna anında yayıldı. "Normalde kötü bir adamım ama kıskanınca daha kötü oluyorum. Neler yapacağımı kestiremezsin bile!" dedi ürpertici bir sesle. "Seni buldum ve kendime ait kıldım. Sana benden başka biri dokunursa bunun bedelini önce sen ödersin Maviş!"

Söylediklerine aldırış etmek istemiyordum ama bunlar öylesine kurulmuş cümleler değildi. Beni sinirlendirmek için kurulmuş cümleler hiç değildi. Dediği gibi bana aşık olmadığını düşünsem de değer verdiğini görebiliyordum. Kıskançlığını da buna bağlıyordum. Ama beni kendine ait görmesi saçmalıktı. O kimdi de bana ondan başka birinin

dokunamayacağını söylüyordu. Beni Gaye mi sanıyordu? Ben onun esiri değildim! Hiç olmamıştım!

Buradan sağ selamet çıkmam için çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilsem de dayanamıyordum. Bir şeyler söylemezsem patlardım. "Ben kimseye ait değilim!"

Beni umursamadı. "Bu lafın bile bedelini ödersin Maviş!" dedi kıyamete sebep olacak bir ses tonuyla.

Çaresizce omuzlarım düştü. Onu anlamaya çalışıyordum "Benden ne istiyorsun?"

"Kalbini!" dedi hiç düşünmeden "Ama o Karaman'a ait, değil mi? Tıpkı bedenin gibi!"

"Saçmalıyorsun, kes artık!" diyerek onu geri ittim. Sendelese de düşmedi ve benimle bir katil gibi soğuk şekilde konuşmaya devam etti. "Sen beni ya hiç tanımadın ya da yanlış tanıdın Öykü. Ben sadece cezalandırmak için ceza vermem. Bazen de sevdiklerimi korumak için cezalandırırım. Bunun en iyi örneği de kardeşim!" dedi beni şaşırtarak. "Kendi kız kardeşimi öldürüp kalbini cansız bir bebeğin içine koydum ben. O bebek benim canımı taşıyor içinde. Kardeşimi!" deyince kanımın donduğunu hissettim. Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Korkuyu sadece bedenimde değil, bu odanın duvarlarında da hissediyordum. Kardeşini öldürdüğünü itiraf etmişti. Bir kardeşi vardı yani! Ah, kafayı yiyecektim. Neye şaşıracağımı bile bilmiyordum. Kardeşini öldürdüğüne mi, yoksa kalbini bir bez bebeğin içinde saklamasına mı? Hangisi daha psikopatçaydı?

Sessizliğim ve yüzümün aldığı şekil onda merak uyandırmış gibi görünürken "Neden yaptığımı sormayacak mısın?" diye sordu.

Konuşacak halde olduğumu sanmıyordum. Tek derdim buradan sağ çıkmaktı. Kardeşini öldüren biri kim bilir bana neler yapardı. Belki de şu zamana kadar yapmamasının tek nedeni şanstı. Nasıl biri olduğunu keşfettikçe ona olan korkum arşa çıkıyordu.

Vücudumun titremesine hakim olamıyordum. Söylediklerini hiç duymamış gibi yapmak istedim ama olmuyordu. Lanet kulaklarım onun nasıl bir psikopat olduğunu bir kez daha duymuştu.

Birkaç dakika içinde kendime gelirken merak içinde onunla konuşmaya devam ettim. "Bu nasıl korumak? Birini öldürmek onu korumak mıdır?" dedim kendisini anlamaya çalışarak. Susup düşünürsem kafayı yiyecektim. Bana bir açıklama borçluydu. Söylediği şeyle aklımı kaçırabilirdim. Ne olmuştu da öldürmüştü kardeşini?

Anlatacağını umarken durgunlaştığını gördüm. Bir an sonra keyifsizce güldü "Boş ver, anlamanı beklemiyordum zaten." Gözlerinin karardığını gördüm. Çok tehlikeli bakıyordu. "Şimdi seni de koruyacağım!" dedi delici bakışlarıyla.

"Neden bahsediyorsun? Beni öldürecek misin?" dedim kifayetsiz bir sesle.

Kafasını yavaşça sağa sola oynattı. "Seni değil, ruhunu öldüreceğim!"

Anlamsızca ona bakarken kapıdan çetesinin içeri girdiğini gördüm. Kollarımdan tutup beni başka bir odaya sürüklerlerken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum "Bırakın beni!"

Çırpınışlarım boşaydı. Bugün burada başıma kötü bir şey gelecekti. Kalbim bana bunun olacağını söylemişti ama onu dikkate almamıştım. Ne olacaktı şimdi? Başıma hangi musibet gelecekti?

Beni klinik gibi görünen bir odaya sokunca etrafıma baktım. Beyaz önlüklü bir adam vardı, doktor olmalıydı. Yanında da hemşire olduğunu düşündüğüm bir kadın. İkisinin de acıyan gözleri benim üzerimdeydi. Odanın ortasında ameliyat masası ve hemen üzerinde lamba asılıydı. Monitör, anestezi makinesi ve daha birçok ekipman da görüyordum. Burayı bir ameliyathaneye çevirmişlerdi. İyi de ne için?

Anlamaya çalışan gözlerim korku içinde etrafı tararken Pamir'in yanıma geldiğini gördüm. Soğuk ve ürkütücü bir tavır içerisindeydi. "Beğendin mi burayı? Senin için hazırlandı." dedi.

Ona baktım. Konuşmaya mecalimin olduğunu hiç sanmıyordum ama bir şeyler öğrenmek istiyordum. Amacı neydi, organlarımı mı alacaktı? "Pa-pamir, Pamir ne olur saçmalama! Yemin ederim hata yapmadım. Ne olur bırak, yalvarıyorum sana!"

Bakışlarına yumuşak bir ifade kondurup usulca saçlarımı okşadı "Korkma, seni öldürüp kalbini almayacağım. Benim derdim rahminle. Hiçbirimiz Barlas'tan bir bebek sahibi olmanı istemeyiz. Bu yüzden tüplerin bağlanacak." deyince hayatımın şokunu yaşadım. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Arsız bir gülüş vardı yüzünde "Evet, bu işlemden sonra hamile kalamayacaksın." Kafasını çevirip benim için hazırlattığı kliniğe şöyle bir baktı "İşlem on beş, bilemedin yirmi dakika kadar sürecek ve bu süre zarfı boyunca uyutulacaksın. Ayılınca da canın çok yanmayacak. Senin için iyi bir doktor seçtim."

Kabus gördüğümü düşündüm. Böyle bir ceza olamazdı. Ruhumu almaktan bahsederken ciddiydi. Gerçekten benden ruhumu alacaktı!

Korku vücudumda hapisti ama öfkem firar etmişti. İlk defa ona saldırmaya yeltendim. "Seni öldürürüm Pamir, yemin ederim bunu yaparım!"

Beni tuttukları için tüm çabam boşaydı. Ona dokunamazdım bile "Bırakın beni!" diye bağırdım. Çaresizce ağlamaya başlamıştım.

"İşlem bittikten sonra bana teşekkür edersin." dedi dalga geçercesine.

"Bana dokunmayacaksınız, bırakın!" diye gürlüyordum. Dört kişi tutuyordu beni. Kimse bırakmazdı, zaten ben de ellerinden kurtulamazdım. Öfkeli olsam da hiç gücüm yoktu. Tüm gücüm gözyaşlarımla birlikte beni terk ediyordu.

"Yatırın!"

"Hayır!" diye buna engel olmaya kalksam da çetesi dediğini yaptı ve beni ameliyat masasına yatırdılar.

"Bırakın!" diye çırpınırken ellerimi ve ayak bileklerimi oradaki kelepçelere bağlamışlardı.

Çırpınırken canım yansa da bunu yapmaktan vazgeçmiyordum. "Pamir seni bitireceğim, andım olsun ki seni bitireceğim!"

Doktor yanıma yaklaşıp ameliyat lambasını açtı ve yüzüme baktı. Daha sonra Pamir'e döndü. "Başlayalım mı abi?"

"Başlayın!"

"Hayırrrr!" diye yalvardım. Gözlerim ameliyat ışığındayken dünyamın kararacağını hissettim ve boğazım yırtılırcasına bağırdım. Beni kimsenin duymayacağını, kimsenin kurtaramayacağını biliyordum. Bu ameliyat masasında ruhumu kaybetmeme sadece birkaç dakika kalmıştı. Başıma bir musibetin geleceğini biliyordum ama o musibet zaten çoktandır hayatımdaydı. Ve şimdi de bana hayatımın en büyük cezasını veriyordu.

Kolumdan damar yolu açılıp anestezi verilirken ağlamalarımı durduramıyordum. Artık çırpınmayı bırakmıştım. Benim için yazılan yazgıya razı geliyordum. Yirmi yaşında ruhum benden koparılıyordu. Hiç çocuk olmamıştım ama bir ruhum yokken saçlarımın kırlaşmasını da beklemiyordum. Bundan sonra yaşayan bir beden olacaktım. Ruhum bu masada kalacak, bana ömür boyu veda edecekti.

Gözyaşlarım şakaklarımı yıkarken kendime acıyordum. Bu da mı bana reva görülmüştü? Hep kötü insanların başına kötü şeyler gelir zannediyordum. Bu durumda ya ben çok kötü biriydim ya da Pamir'le sınanan zavallı bir masum.

Anestezi etkisini gösterip bilincimin yavaş yavaş kapanmasına neden olurken ayakuçlarımdan başlayan ateşin beni yakmaya başladığını hissettim. Ağlıyordum ama gözyaşlarım bu ateşi söndürmeye yetmiyordu.

İlk defa ölmek istedim. Her yerim kavrulurken bu hayattan da, benim için yazılmış olan kaderden de ölerek kaçmak istedim. Ama biliyordum, ölüm bile beni bu halimle kabul etmezdi. Boşluktaydım. Kocaman hayatım bir hiç olacaktı.

Bana gülmek haramdı, eğlenmek hatta yaşamak bile. Ama ölüm nasıl haram olurdu? İstiyordum işte. Burada benden koparılan ruhumu Pamir'e değil, ecele teslim etmek istiyordum.

Gözümden son gözyaşım akarken her yerin karardığını gördüm. Sesler gitti. Tek bir ses can buldu kulaklarımda. Barlas'ın sesi!

"Bir gün sana zarar vermeye kalkarsa yanında olmadığım için çok pişman olacaksın!"

İşte tam o andaydım. Pişmandım ve yavaş yavaş kül oluyordum. Beni duymayacağını bilsem de Barlas'a seslendim içimden. "Özür dilerim, engel olamıyorum. Kaktüs topraktan koparılıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum!"

Güzel okurlarım umarım bu bölüm güzel ve keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Sizden ricam hayalet okur olmamanız ve bölüme oy verip yorum yapmanızdır. Bu benim için gerçekten çok önemli. Beni kırmamanızı diliyor, hepinizi yanaklarınızdan öpüyorum. Çok seviliyorsunuz. Bir dahaki bölümde görüşmek üzere aşklarım :)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

83.BÖLÜM

3 gün sonra

Anneliğin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece kendi anneme bakıp zorluklarını görmüştüm. Benim güçlü bir annem vardı, her şeyin altından tek başına kalkmıştı. Bunca yıl beni kimseye muhtaç etmemiş, her ihtiyacımı kendi karşılamıştı. Maddi ve manevi anlamda borçlu olduğum tek kişi annemdi. Bir gün onun gibi bir anne olacağımı biliyordum. Bunu hep hissediyordum. Ne olursa olsun evladımın yanında olacak, hayatı boyunca elinden tutacaktım.

Şimdi bir hiçe sarılırken buluyordum kendimi. Anne olacağım duygusu elimden koparılmıştı. Hem de en acı şekilde. Bana kimse anne demeyecekti. Kimseye masal anlatırken bulmayacaktım kendimi. Nasıl bir aşk yaşadığımı anlatacağım bir evladım olmayacaktı. Benim içimde bir canlı büyümeyecekti. Karnımın tekmelenmesi nasıl bir şey hiçbir zaman bilemeyecektim. Çocuğumun gazını nasıl çıkaracağım diye düşüneceğim ve huzursuzlanacağım bir anım olmayacaktı. Kimse gece beni uykumdan uyandırmayacaktı. Bunların hepsi artık benim için bir acı olacaktı.

Benim güneşim batmıştı, bir daha da hiçbir zaman doğmayacaktı. Tıpkı benden bir canlı doğmayacağı gibi...

İşlemden sonra evimin önünde duran arabamda uyanmıştım. Beni oraya kimin getirdiğini bilmiyordum. Sadece karnımda ağrım olduğunu hatırlıyordum. Ve boğazım yırtılırcasına bağırıp, gözlerim kanarcasına ağladığımı.

Aradan günler geçmişti ama acım hala tazeydi. İçimde bir şeyler ölmüş gibi hissediyordum. Bu olay kaderimin bana acımasızca sunduğu ceza olsa buna razı gelirdim ama bu Pamir'in bana reva gördüğü bir cezaydı.

Beni orada kimsenin ruhu duymadan öldüre de bilirdi. Ama o öldürmeyi değil, oynamayı seviyordu. Verdiği cezalarla insanları daha önce tatmadığı

sonuçlara hazırlıyordu. Aklı böyle psikopatça çalışırken ondan kurtuluş zordu.

Bana onun yanında olduğum sürece değişeceğimi söylemişti. Sanırım haklıydı. Değişiyordum. Ruhumu kopararak, vicdanımı söküyordu içimden. Bundan sonra yapmam gerekeni yapacaktım!

Bir psikopatın yanında sağlıklı düşünmem mümkün değildi. Onun yanında gördüğüm şeyleri hala sindiremiyordum. Nasıl biri olduğunu gördükçe ondan kurtulma şansım azalıyormuş gibi hissediyordum.

Onu öldürmek gibi abes bir fikir aklıma gelse de istediğim bu değildi. Kendisi bedeni öldürmeden ruhu öldürmeyi seçiyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu kendi de yaşamalıydı! Ne yapacağımı iyi biliyordum. Önce ondan ruhumun intikamını alacak, daha sonra cezasını verecektim.

Birilerinden intikam istemeye ne kadar alışmıştım. Beni buna ilk alıştıran babamdı. Hayatımda iyi anlamda hiçbir katkısı yoktu ama intikam gibi bir mirasla zenginleştirmişti beni. Bu yüzden bana acı veren herkesten intikam almak istiyordum. Başka türlü bana yaşattıklarının bedelini nasıl ödetebilirdim ki?

Yatağımda dalgın vaziyette oturmuş olacakları düşünürken Bade'nin bana seslendiğini duydum. "Öykü?"

Ona çevirdim yorgun bakışlarımı. Halime acıdığını belli eden bir ifade vardı gözlerinde ama bunu sözlerle dile getirmek istemiyordu. O güçsüzlüğü sevmezdi. Bende de sevmemişti. Bu yüzden beni zayıf görmek istemiyordu "Kendini toparlamalısın."

"Bade'ye katılıyorum." dedi Aysun. İkisi de başıma neyin geldiğini biliyorlardı. Onlardan başka da bilen yoktu zaten. Böyle bir şeyi kime nasıl anlatacaktım ki. Başta onlara da anlatmamıştım ama Bade'nin ısrarlarına dayanamadığım için anlatmak zorunda kalmıştım.

Üç gündür yanımdaydılar. Hatta Aysun bizim evde kalıyordu. Beni hiç yalnız bırakmamışlardı. Bu anımı Barlas'ın beni terk ettiği ana benzetiyordum. O zaman da böyleydi. Hiç yatağımdan çıkmamıştım.

Yememiş, içmemiş, hiç konuşmamıştım. O zamanlar beni terk eden sevdiğim adamdı, şimdi ise ruhum. Acısının birbirine denk olduğunu söyleyebilirdim. Çünkü ben üç gün önce annelik duygularımı kaybetmiştim.

Elimden bu da alınmıştı. Bir canım kalmıştı ben de. Onu da kimin alacağını merakla bekliyordum. Çünkü ecelimden önce ona talip olan birinin olacağını biliyordum. Başta da Pamir geliyordu!

Ağlayacak gibi olurken kendimi tuttum. Bu son zamanlarda yaptığım bir eylemdi. Çığlık ata ata ağlamam gerekirken kendimi defalarca kez tutup, her şeyi içime atmıştım. Annemin bir şey anlamasını istemiyordum. Bu halimin sebebini birkaç dersten kalmış olmama bağlıyordu. Bade onu bu şekilde kandırmıştı. Gerçeği söyleyemezdi ya. Hangi anne yavrusunun bu acıya katlanmasına dayanabilirdi?

Onu üzemezdim. Şu zamana kadar hep onun için dayanmıştım. Yine onun için dayanacaktım. O olmasa çoktan ölümü isteyeceğim kesindi.

Bade durumundan sebep terapistimle konuşmamı istemişti. Belki haklıydı ama bu saatten sonra bana o bile iyi gelmezdi. Bir ruhum yoktu ki benim. Zavallı bir bedendim ben sadece. Beni hangi insanoğlu iyileştirebilirdi?

Bir şeylere tutunarak yaşamak benim hayattaki en büyük rolümdü. Şimdi de Pamir'e olan intikamıma tutunarak yaşayacaktım. Aklımda bir şey vardı. Dün gece düşünmüştüm bunu. Şimdi bu yüzden daha iyiydim.

"Beni duyuyorsun değil mi?" Bade tedirginlikle bana bakıyordu. Üç gündür o da Aysun da neredeyse hiç yanımdan ayrılmamışlardı. Bu yüzden onlara minnettardım. Sustuğum için korkmalarını istemiyordum. Düşünceli olduğum için konuşmaya mecalim yoktu ama onları korkutmak istemediğim için arada bir şeyler söylüyordum. "İyiyim ben Bade."

Halime acıdığını belli etmek istemediğini anlıyordum ama iyi bir oyuncu değildi. Gözleri her şeyi ele veriyordu "Ağlamalısın, dök içindekileri. Böyle susma!" dedi güç verircesine.

Yapamazdım. Bir ağlamaya başlarsam beni kimse susturamazdı. İçimde bir tufan vardı. Ağlasam da, sızlasam da, yakıp yıksam da hiçbir şey geri

gelmeyecekti. "Defalarca denedim, ağlamak bir işe yaramıyor!" dedim fısıltılı çıkan sesimle

Bade bana baktıkça öfke doluyordu "Bedelini ödeyecek!"

Onun da benim gibi intikam istediğini biliyordum ama bu işe kimseyi karıştıramazdım. Pamir benim belamdı. Bedeli her neyse bir tek ben ödetmeliydim.

Söylediği söz beni rahatsız ederken "Kimseye bir şey söylemediniz değil mi?" dedim korkuyla.

"Söylemedik ama onunla tek başımıza uğraşamayız. Çetenin de bilmesi gerekiyor." deyince onu reddettim "Hiçbirinizin onunla uğraşmasına gerek yok. Onunla uğraşan tek ben olacağım!"

Kaşları çatıldı "Aklında bir şey mi var?"

Vardı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek isteğim ona bedel ödetmekti "Evet. Onun ruhunu alacağım!"

Aysun ve Bade anlamsızca birbirlerine bakarken odanın kapısı açıldı. "Öykü?"

Annem üç gündür sürekli yanıma uğruyordu. Halimden sebep ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Benim için kaygılanıyordu. Yanıma yaklaştı "Kızım kaç gün oldu kalk artık şu yataktan. Kahvaltı hazırladım, hadi bir şeyler ye." dedi ısrarla

Gözlerine bakamıyordum. Sanki bakarsam neler olduğunu anlayacakmış gibi hissediyordum. "Canım istemiyor anne!"

"Kızım dersler için bu kadar üzülmeye değer mi? Başarılı bir öğrencisin sen, halledersin nasılsa." diyerek başımı okşadı.

Keşke tek derdim derslerim olsaydı. Herkes gibi normal bir hayat yaşamak istiyordum ama benimki son derece anormaldi. Boş şeylere üzülecek durumda değildim. Başka insanlar böyle şeyleri sorun haline getirip benim

gibi yataktan çıkmak istemeyebilirlerdi ama bunlar geçici şeylerdi. Benim başıma gelense sonsuza dek kalıcı!

Anneme yalan söyleyen bu sefer ben değildim Bade'ydi ama bu yalanı sürdürmek zorundaydım. Onu düşünüyorsam üzülmesine izin veremezdim. Gözlerim dolacak gibi olurken kendimi toparladım. Onun karşısından ağlayamazdım. "Hallederim anne."

Sitem ediyordu "Beni ne kadar üzdüğünün farkında mısın? Üç günde kaç kilo verdin. Hasta olacaksın diye korkuyorum."

Gülümsemeye çalıştım. Bunu öyle zoraki yapmıştım ki yüz kaslarım ağırmıştı "Toparlayacağım!"

Ben ona bakmıyordum ama o gözlerini benden hiç ayırmıyordu "Ne zaman kızım, kaç gün oldu? Bak arkadaşların da üzülüyor. Kendine gel artık. En azından bir şeyler ye."

Aysun da annemi destekledi "Evet Öykü, gel hadi bir şeyler yiyelim."

Sesimi çıkarmadan oturmaya devam ettim. Annem daha da dertlendi. "Ah Öykü ah, çocukken beni bu kadar uğraştırmadın. Yapma böyle!" Beni güldürmeye çalışıyordu. "Bakın söylüyorum, bunun çocuğu da böyle inat olacak." Elini çeneme götürüp sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu. "O zaman bana neler çektirdiğini anlar."

Arkadaşlarımın acıyarak bakan gözleri bana kayınca ateşten bir sarmaşığın tüm vücudumu kapladığını hissettim. İnsan yanarken çığlık atar, yardım dilenirdi. Ben de çığlık atıyordum fakat sesimi kendimden başka kimse duymuyordu. Normalde ağlamam gelince kendimi tutamazdım. Şimdi tutabiliyordum. O kadar çok ağlamıştım ki kendimi tutmayı öğrenmiştim. Anneme bir şey belli etmeyeceğim diye yatağımda kavruluyordum. Nasıl için için ağlamak isterdim. Ona sarılıp her şeyi anlatmak...

Yapamazdım. Zavallı annem çocuğum olacağını düşünüyordu. Ona gerçeği söylemediğim sürece belki de torun hayalleri kuracaktı. Pamir sadece bana ceza verdiğini sanıyordu ama hiçbir suçu olmayan anneme de ceza vermişti aslında.

Hangimizin haline daha fazla üzülmeliydim bilemiyordum. Ne kötü, ben anneme hediye olarak değil, sınav olarak gelmiştim. Çocuk doğurduğunu zannediyordu ama o aslında kendine büyük bir dert doğurmuştu.

Boğazıma kızgın demir parçası sokmuşlar gibi hissediyordum. Ne yutkunabiliyor, ne bir kelime edebiliyordum. Hiç ağlamayacağım diye kendimi bu kadar tuttuğumu hatırlamıyordum. Ben oyuncu değildim, kötüyken iyiymiş taklidi yapamazdım. Ama savaşçıydım. Kavrulurken içimdeki ateşle savaşabilirdim. Hep savaşmıştım!

"Hadi kızım, sen yemeyince benim de iştahım olmuyor." Annemin ısrarlarına daha fazla dayanamazken gözlerimi kapatıp güçlü durmaya gayret gösterdim. Belki de bu kadar hüzün yeterdi.

"Tamam, geliyorum."

Sevinçle gülümsedi "Ha şöyle, aferin benim kızıma. Çayı koyuyorum, soğutmayın."

Annem odadan çıkınca Bade'ye baktım "Ona söylemeli miyim?"

"Hayır, bilmemesi daha iyi."

Hüzün yine sesime tırmanmıştı "Bir gün öğrenecek nasılsa."

Bade dertli görünüyordu ama sanki bana bir şey diyecek gibiydi. "Öykü..." dedi daha sonra dayanamayarak "Bu durum hakkında biraz bilgim var. Küçük bir ihtimal bile olsa bağlanan tüpleri açtırma gibi bir şansın olabilir."

Durumumdan sebep benim araştırmak için pek halim olmamıştı ama yine de bir şeyler okumuştum. Başta heveslensem de daha sonra yine bozguna uğramıştım. Pamir'i tanıyordum, bana bir şey yaptıysa bunun geri dönüşü olmazdı.

Zavallı arkadaşlarım bir şansım olduğu için ümitlenirken onları üzeceğim için yeni bir mutsuzluk çökmüştü üzerime. "Emin ol Pamir seçtiği doktorla ben de öyle bir şans bırakmamıştır."

Bade hiç ümidini yitirmiyordu. "Çok düşük bir oranda tüplerin yeniden açılması ve hamilelik oluşması ihtimali olduğunu da biliyorum."

Kederle gülümsedim "Sence bu kadar şansız birinde böyle bir ihtimal gerçekleşir mi?" İçimde yanan ateşin dumanlarını dışarı bırakırcasına sesli bir nefes verdim. "Kabul edin, ben asla anne olmayacağım!"

Aysun'un bunu kabul etmek istemediğini görüyordum. "Tüp bebek şansın var!"

Evet, bunu da biliyordum. Fakat benim elimden doğal yolla hamile kalma şansım alınmıştı. Canım bu yüzden bu kadar acıyordu.

Aysun'a baktım. Artık daha fazla ümit etsinler istemiyordum. Bu beni de onları da yaralardı. "Söylesene Aysun, bunu kim neden kabul etsin?" Başımı oynattım "Ben kimseye bunu yapamam. Hem zaten evleneceğim de yok. Birini hayatıma bile almak istemezken evlenmek ne demek?"

Kızdığını gördüm "Hayatın neler getireceğini bilemezsin!"

"Biliyor musun, ben artık biliyorum. Hayatım bana sadece keder getiriyor. Başka bir şey getirdiği yok!" dedim sitem ederek. Bir süre düşündüm. Yoluma bakmak istiyorsam artık toparlanmalıydım. Her şekilde yaşamıştım, bu şekilde de yaşardım. "Belki de çocuğum olmayacak diye bu kadar üzülmemeliyim. Nasılsa kimseden bir çocuk istemeyeceğim. Hem benim geleceğim bile meçhulken neden bir çocuk isteyeyim ki?"

Bunlar gerçek düşüncelerim değildi. İyi olmak için kendimi kandırıyordum sadece "Bakın üzülmem için bir neden kalmadı." dedim zoraki gülümsemeyle.

Arkadaşlarım da bunun farkındaydı. Bade dostane bir tavırla elimi tuttu. "Öykü!"

Öfkeme yenik düştüm yeniden. Arkadaşlarımı bile söylediklerime inandıramazken kendimi nasıl kandıracaktım? Ellerimi yumruk yapmış sıkarken "Pamir'i öldürmek istiyorum!" diye tısladım.

Bade ve Aysun yeniden endişelenmiş gibi görünürken komodinime doğru uzandım. Pamir'i mahvedecek olan görüntüler elimdeydi. Şizofren olup olmadığına hala emin değildim ama en kötü ihtimalle bir hastaneye yatırılacağını düşünüyordum. Ondan kurtulmam için bu güzel bir fırsat olabilirdi.

Bu sırada ben de kardeşinin kalbini sakladığı o bez bebeği yok edecektim. Bir insanın ruhu nasıl yaralanırmış öğrenecekti!

Komodinimin çekmecesinde belleği ararken orada olmadığını gördüm. Ayağa kalktım ve daha iyi bakmaya başladım. Hala bulamıyordum. Buraya koyduğumdan emindim, yerini hiç değiştirmemiştim. Annem benim odamı kurcalamazdı. O zaman kim alacaktı?

Aklıma Pamir'in odama girdiği gün gelince nefesim kesildi. "Olamaz!" dedim korkuyla

Aysun panikle yanıma geldi "Ne oldu?"

Ah, ne kadar aptaldım! Onu nasıl odama sokardım? Belleği alıp içindeki videoyu muhtemelen izlemişti. Ona ihanet ettiğimi biliyordu. Ama buna rağmen bana bir şey söylememişti. Belki de cezamı ruhumu benden sökerek almıştı. Bunu ona yalan söylediğimi düşündüğü için yaptığını zannediyordum ama belki de gerçek neden buydu!

Arkadaşlarım merakla benden bir cevap beklerken alnımı ovuşturdum "Elimde bir bellek vardı. İçinde Pamir'in Berat'ı öldürdüğünü ispatlayan bir video vardı ama şu an kayıp!"

Bade anlamamış gibi yüzünü buruşturdu "Dur bir saniye, nereden çıktı o?"

"Gizlice çektim!"

Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu "Bize neden söylemedin?"

"Gerek duymadım. Zamanı gelince Pamir'i bitirmek istiyordum."

Kızdığını gördüm "Öykü tek başına böyle tehlikeli bir işe nasıl kalkışırsın?"

Sorusunu cevaplayamadım. O da cevap beklemedi. "Bellek nereye kaybolmuş olabilir. İyi bak şu çekmeceye. Hatta dur ben bakayım."

Kolunu tutup onu durdurdum "Boşuna bakma, belleği Pamir aldı."

Bakışlarından beni anlamadığını belli eden ifadeyi görünce açıklama yaptım "Onu odama sokmuştum, o zaman almış olmalı."

Pamir'i neden odama aldığımı sorgular zannediyordum ama bunu yapmadı. Belki de şu an bunun sırası olduğunu düşünmüyordu. "Bundan emin misin? Bellek Pamir'in elinde olsa seni öldürürdü."

Aklım üç gün öncesine kayarken sesim pürüzlü çıktı "Ama bunun yerine bana kim olduğunu gösterdi!"

Sinirle odada volta atmaya başladı "Sana onun şizofren olmadığını söylemiştim. Olurda onu şikayet edersen hasta olduğu için hapse girmeyeceğini sana göstermek adına yapmış işte bunu!"

Onu onayladım "Belki de haklısın, şizofren değildir. Sadece öyle sanmamı istiyordur. Ama o bebeğin içinde kardeşinin kalbi olduğuna eminim. Böyle psikopat birinden bunu beklerim!"

Durup gözlerime baktı "Ne yapacaksın?"

Yedek belleği o gün Demir'e verdiğim için şimdi kendimle gurur duyuyordum. Ne garip, sanki bendekinin kaybolacağını hissetmiştim ve böyle bir şey yapmıştım. Şanslı olduğum anlardan birini yaşıyordum şu an "Yedeği var."

"Nerede?" dedi şaşkınca

"Demir'de." deyince bakışlarıyla ne sorduğunu anladım ve açıklama yaptım. "Size veremezdim, içinde ne olduğunu sorgulardınız."

Kızdığını görüyordum ama uzatmadı "Tamam, gidip alalım şunu!"

"Annem kahvaltıya bekliyor. Daha sonra gideriz, bir şey anlamasın şimdi." dedim onu şüphelendirmemek için

"Tamam." deyince hep birlikte mutfağa gidip masaya oturduk. İki lokma dışında hiçbir şey yememiştim. O kadar şey düşünüyordum ki başım ağrımaya başlamıştı. Aklımı kurcalayan bir soru vardı. Pamir ona ihanet ettiğimi biliyorsa neden beni öldürmek istememişti?

Bunun iki nedeni olabilirdi. Belki de öldürecekti ama önce benimle oynamak istiyordu.

İkincisi ise... Sanırım doğruyu demişti. Bana aşıktı.

Ona ihanet ederleri öldürüyordu. Hala yaşadığıma göre iki seçenekten biri doğruydu. Ve galiba ben hangisinin doğru olduğunu biliyordum.

Kahvaltıdan sonra annem market alışverişine gidince kızlarla birlikte Demir'in kapısına dayandım. Yumruk yaptığım elimle kapıyı tıklatırken ona sesleniyordum. "Demirrrr!"

Evde olması için dua ettim. Önemli bir işi yoksa bu saatlerde genelde evde olurdu.

"Demir aç kapıyı!"

Epey uzun bir tıklatmadan sonra kapıyı açtı. Yeni uyandığı esnemesinden belli olurken uyku mahmuru sesiyle konuştu "Sabah sabah ne var yine? Bir uyutmadınız! Tam da rüyamın en güzel kısmındaydım, Simay'ı buluyordum."

"Konuşmamız lazım!" dedim onun bu halini umursamayarak.

Uzun uzun esnemeye devam etti ve baygın gözlerle Bade ve Aysun'u süzüp tekrar bana baktı. "Simay hakkında konuşmayacaksan ağzını yorma."

"Demir!" dedim tıslayarak.

Bade dayanamayarak söze atladı. "Asabımızı bozma, kız önemli bir şey soracak sana!"

Demir dudaklarını büküp şaşkınca ona baktı "Bade'ye bakın hele, hamilelik yaramamış. Hala asabiyiz."

Bade'nin sinirden gözlerinin dolduğunu gördüm "Hamile değilim ben!" diye bağırdı. Bu tepkisinin nedenini anlayamazken Demir'in onu takmadığını gördüm. "Hamilesin. Kilo almışsın fark ediliyor. Göbeğinde çıkmış baksana, niye gizliyorsun ki?"

Aysun Bade'yi incelemeye başladı. "Cidden ben de şimdi fark ettim, kilo almışsın sanki."

"Uyma şuna!" dedim Aysun'u uyararak.

Demir eğleniyor gibi görünüyordu. "Demek kaderde Ateş'i baba olarak görmek de varmış. Onun ufacık halini hatırlıyorum. Yetimhanede baba baba diye ağlardı, şimdi kendisi baba oluyor. İnşallah çocuğu da ona benzemez. Valla kafanız şişer benden söylemesi." diyerek kahkaha attı "Gerçi sana da benzemez umarım. Asabi çocuk hiç çekilmez. Biraz Öykü'ye bak da ona benzesin bari. Saf olur hem, size bela olmaz."

Bade'nin öfkeyle gözlerini kısarak ona baktığını gördüm. Kendini ona saldırmamak için zor tutuyor gibi görünüyordu.

Kolunu tuttum hemen "Sen istersen eve dön."

Gözlerini Demir'den hiç ayırmıyordu. "Daha ne kadar saçmalayacak diye bekliyorum!"

Demir bıkmadan devam etti "Babalık kimlere kaldı." Görünen o ki bugün de günündeydi. Uykusu hemen açılmıştı "Merak ettiğim bir şey var." dedi dalga geçercesine "Çocuk büyüyünce çeteye katılacak mı? Bence katılmalı. Ben torunlarımı bile çeteye almayı düşünüyorum. Maksat çetem büyüsün."

Üzerine giydiği çizgili pijamanın kollarını yukarı sıyırıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama sizin çocuk çeteye girmek istemeyebilir. Belki basketçi olur, sizi bu hayattan kurtarır falan. Belli olmaz bu işler." Kibirli bir gülüş attı ortaya "Neyse, çete lideri olmasın da."

Patlamaya hazır bomba gibi görünen Bade ters ters bana baktı "Sen buna nasıl katlanıyorsun?"

Demir muzır bir ifade takınıp tek kaşını kaldırdı. "Erkek olursa Demir amcasına gönder. Milli olma konusunda ona yardımcı olurum. Neticede tecrübem çok."

Müstehcen konuşması can sıkarken kafamı hemen Bade'ye çevirdim "Seni sinirlendirmeye çalışıyor, uyma sakın ona!" dedim sakin olması adına.

Sinirden dudaklarını buruşturmuştu "Farkındayım!"

"Bir şey demedin ama, kırılıyorum bak." dedi Demir gerçekten de niyetinin bu olduğunu göstererek.

"İnsan bir zaman sonra sana ve saçmalıklarına alışıyor!" diye karşılık verdi Bade.

Demir'in tek kaşı hala havadaydı "Diyorsun."

"Diyorum!" dedi baskın bir sesle.

Demir kısacık bir saniye sessiz kaldı. Bu süre zarfı boyunca Bade'yi nasıl sinir edeceğini düşünmüş olmalıydı "İnşallah Ateş başkasına aşık olur da o zaman görürüm seni." deyince Bade'nin kafası attı "Bana bak!"

Tam ona saldıracakken Aysun ve ben araya girdik. Demir kahkaha atıyordu "Hani insan bir zaman sonra bana ve saçmalıklarıma alışıyordu."

Bade'yi kollarından güçlükle tutuyorduk "Sen insanı delirtirsin!"

"Ha şöyle, biraz sinirlen yahu. Böyle tadı çıkmıyor." diye alay etti Demir.

Bu kadar eğlencenin ona yeteceğini düşünüp araya girdim. "Tamam kes artık, konuşmamız gerekiyor!"

Eğlence bitince bir anda ciddileşti "Söyle Öykü söyle, iki muhabbet ettirmedin şurada."

Bade'nin sakinleşmesini bekledikten sonra elimi onun üzerinden çektim "Belleği vermen gerekiyor!"

Demir'in şaşırdığını gördüm. Sanki çok saçma bir şey demiştim "Niye?"

"Çünkü o bana ait."

"Ama ona ben bakıyorum, hem çok alıştım veremem." deyince gözlerimi devirdim. Bazen o kadar katlanılmaz oluyordu ki ona dayanamıyordum. "Demir bu ciddi bir mesele!"

Elini çenesine götürüp bakışlarını kıstı "Pamir Yaman'ı hapse göndermeye mi karar verdin yoksa?"

"Belleği verirsen deneyeceğim."

Umurunda değilmiş gibi davrandı "Barlas'la savaşmalarını beklemelisin, hangisi kazanacak merak ediyorum."

Normalde ona katlanabilirdim ama bugün hiç ona katlanacak durumda değildim. Alaylı halleri öfkeden beni çıldırtıyordu. Ortada ciddi bir mesele olduğunu görmüyor muydu? Bade'den sonra ona saldırma isteği bana gelirken ani bir hareketle yakasına yapıştım. "Şu belleği getir hemen!"

Afallarken donup kaldı. Birkaç saniye kirpiklerini kırpıştırdığını gördüm. "Daha fazla çirkinleşmeden getireyim en iyisi." dedi ellerimi üzerinden çekerek. Koşar adım içeri gidince sakinleştim.

Birkaç dakikamız onu beklemekle geçmişti. Bu kadar bekletmesinin sebebini bizi sinirlendirmek istemesine bağlıyordum. Nereye koyduğunu bilmiyor muydu? Ne diye bu kadar bekliyordu? Gerildiğimi hissederken geldiğini gördüm.

Mahcup bir edayla karşımda durdu. Gözlerime bakmamaya çalışıyordu. "Öykü kızacağın bir şey oldu." dedi sessizce

Kızlarla bakıştıktan sonra ona baktım "Ne oldu?"

Yutkunduğunu gördüm "Bellek kayıp."

Koluna vurdum "Yalan söyleme!"

Gözlerime bakıp dürüst bir tavır sergiledi "Simay'ı bir daha görmek nasip olmasın ki yalan söylemiyorum!"

Böyle söylediğine göre gerçekten de kayıp olmalıydı. Tek derdi sinirlendirmek olsa bu şekilde yemin etmezdi.

Ofladım. Ben ne yapacaktım şimdi? Demir'i parçalamak istiyordum "İyi saklaman gerekiyordu!"

"İyi sakladım zaten. Komodinimin çekmecesine koymuştum ama yok. Sanırım cinler yürüttü." deyince anlamsızca yüzüne baktım. Gözlerine kahrolasıca muzır ifade sığınmıştı. "Ev sahibi zaten bu evde yaşayan bazı varlıkların olduğundan bahsetmişti. Tüh, görüyor musun olan senin belleğe oldu. Bir aralar da benim çorabın teki kayıptı. Ama hiç dert etme bir süre sonra geri getiriyorlar. Yani en azından benim çorap geri geldi. Sanırım cinler pis kokan şeyleri sevmiyor." deyip düşünür gibi kafasını kaşıdı "Keşke belleğin üzerine işeseydim. O zaman kesin geri getirirlerdi."

Alaylı hallerini umursamazken kolundan tuttuğum gibi onu sertçe kenara çektim "Çekil şuradan!"

Hızla odasına girince bizimkilerin de peşimden geldiğini gördüm. "Her yeri arayın!" dedim komodini karıştırırken.

İkisi de işe koyulurken Demir kapının pervazına yaslanmış bizi izliyordu. "Bence cinlerle irtibata geçelim, bellek için ne kadar istiyorlarsa veririz."

Belleği bulamazken iyice sinirlendiğimi hissediyordum. Çekmecelerin içini çok dağıtmıştım. Biri görse bellek değil de hırsız gibi değerli bir eşya aradığımızı zannederdi. "Sen bir kes sesini ya!

Oda küçücük olduğu için arama işi çabuk bitmişti. Yatağın altına bile bakmıştık ama yoktu.

"Bulamıyoruz, hiçbir yerde yok Öykü!" dedi Aysun ümitsizce.

Anlamıyorum nereye kaybolurdu? Kimsenin aldığını düşünmüyordum, bu eve Demir'in çetesinden başka kimse girmiyordu. Onlarda almazdı. Sanki

bellek buhar olup havaya uçmuştu. Kızlar baktıkları yerlere tekrar tekrar bakarken gülerek bizi seyreden Demir'e baktım. "Bu odaya koyduğuna emin misin?"

"Eminim tabii, henüz bunamadım." dedi alınmış gibi

"Keşke bunasan!" deyip sinirle koluna çarparak yanında geçtim. Alayla arkamdan konuştu "Cinler geri getirirse sana haber veririm, hatta senin eve bırakmalarını söylerim. Sakın onlara da böyle ters konuşma çarparlar valla. Sonra yamuk suratla gezersin."

Dışarı çıkınca Aysun ve Bade de yanıma geldi. Dertli dertli düşünüyordum. Bade ise ateş püskürüyordu. "Demir'e güvenirsen olacağı bu!"

Omuzlarım düştü. O belleğe çok güveniyordum. Belki de Pamir'i bitirecek koz elimdeyken onu Demir salağı yüzünden kaybetmiştim.

Kara kara düşünürken alnımı ovdum "Ne yapacağım şimdi?"

Aysun dertli bir şekilde kolumu sıvazlarken Bade çalan telefonu çıkardı cebinden "Ateş arıyor!" diyerek bizden birkaç adım uzaklaştı ve telefonu açtı.

O sırada ben başım önümde, olan olayları düşünüyordum. Gözlerim karın bölgeme kayınca Aysun beni düşüncelerimden koparmak istercesine sitem ederek konuştu. "Öykü yeter, kaç gündür yıprattın kendini zaten. Bir de bunun yüzünden helak olma!"

Bu elimde değildi, yıprandığımı hissediyordum. Bir daha Pamir'i görmek istemiyordum. Polise ihbarımdan sonra bir süreliğine de olsa ondan kurtulacaktım ama bu fırsat elimden uçup gitmişti. Bana yaptığının bedelini ödeyip ben de onun ruhunu alacaktım ama hastaneye kapatılsaydı da benim için iyi olurdu.

İnsanın ümitleri yıkılınca konuşmaya bile hali kalmıyordu. Şu an o durumdaydım. Sesim güçsüz ve çaresiz çıkarken "Onunla Pamir'i bitirebilirdim!" dedim.

Aysun bana kızıyordu "Demir'e güvenmen başlı başına hataydı!"

Sesli bir nefes bırakıp omzumu silktim "Denize düşen yılana sarılır işte!"

İkimiz de sessizleşirken birkaç dakika sonra Bade geldi yanımıza. Düşünceli görünüyordu. "Ne oldu, yüzünün şekli değişmiş?" dedi Aysun merakla.

Bade onun sorusuna bir süre cevap veremedi. Aklında ne varsa onu çok meşgul ediyor gibi görünüyordu "Bilmiyorum ama bir şey var!" deyip çatık kaşlarla elindeki telefona baktı "Ateş'in sesi bir garipti. Kötü bir şey var sanırım!"

"Birine bir şey mi oldu yoksa?" dedim korkuyla. Kafasını sağa sola salladı "Yok, öyle bir şey olsa söylerdi. Bu gece geç geleceğini söyledi. İşi varmış. O böyle yapmaz. Sanırım..."

Sessiz kalınca korkum arttı "Ne?"

Emin bir şekilde gözlerime baktı "Sanırım savaş bugün olacak!"

Beklemediğim durumla karşılaşırken afalladığımı hissettim. "Emin misin?"

"Ateş'in sesi her şeyi ele veriyordu!" deyince dertlerimin üst üste gelmesine katlanamadığımı fark ettim. Sonunda o gün gelmişti demek. Savaş olacaktı. Bunu durduramazdım ama yine de çabalayacaktım. Her şeyin suçlusu bendim. Anneme sınav olarak geldiğimi sanıyordum ama ben arkadaşlarıma da sınav olarak gelmiştim. Şimdi benim yüzümden birisi ölecekti. Hatta belki de birileri!

Aysun şaşkın ve korku karışımı bir sesle konuşurken yerinde duramıyor gibi görünüyordu. "Olamaz, hayır olamaz!" Bade'nin kollarından tuttu "Bugün olmayacaktır belki, hem Ateş bunu sana söylemediğine göre belki de sen yanlış anladın!"

Bade kendinden emin gibiydi. "Savaş bugün olacak Aysun. Ateş'in bunu bana söylememesinin nedeni savaşa onunla gitmemden korkması. Bu yüzden sustu."

Koşar adım eve girip arabanın anahtarını aldım. Hiçbir şey yapmadan durmak bana göre değildi. Bu savaşın sorumlusu bendim! Bir şeyler yapmalıydım yoksa bu vicdan azabı beni öldürecekti.

Arabanın kapısını açarken bizimkilere baktım "Barlas'la konuşmalıyım!"

Bade'nin buna engel olacağını düşünüyordum ama bunu yapmadı. Kafasıyla beni onayladı "Tamam, ben de Ateş'in yanına gidiyorum."

Aysun'un telaşla arabanın yanına geldiğini gördüm. "Seninle geliyorum!" dedi yolcu koltuğuna yerleşerek.

Onu onaylayıp yerime oturdum ve arabayı çalıştırdım. Buradan uzaklaşırken çok huzursuzdum. Endişe doluydum. Barlas beni dinleyen biri değildi, kafasına koyduğunu yapardı. Uzun süredir bu savaş için uğraşırken neden duracaktı ki? Pamir'e olan nefretini görmüştüm. Ölüm bile onun gözünü korkutmazdı. Öyle ki onun gibi bir katille savaşmaya gidiyordu.

Bunca zaman beklediğine göre iyi bir plan yapmış olmalıydı. Ama ne olursa olsun Pamir gibi biriyle baş edemezdi. Köpeklerini bu savaşa getireceğini biliyordum. Kulaksız Pamir'in adamıydı. Daha önce Barlas'a köpeklerle ilgili söylediği şeyin yalan olduğunu düşünüyordum. Barlas umarım bunun farkındaydı. Yoksa düşünmek bile istemediğim şeyler olacaktı.

Arabayı Barlas'ın evinin olduğu sokakta durdurunca Aysun'un direksiyondaki elime yapıştığını gördüm. "Durdur onu Öykü, bu savaş olmasın!"

Benimle gelir o da Barlas'la konuşur zannediyordum ama bunu yapmak istemedi. Belki de onunla yalnız konuşmam gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden yalvarır gibi bakıyordu zaten. Benden medet umuyordu.

Bir şey diyemeden arabadan çıkarken içimden dua ediyordum. Barlas'ın ikna olmasını istiyordum. Belki bir mucize olurdu. Bu savaşın nelere sebebiyet vereceğini az çok tahmin edebiliyorum. Kesinlikle bir mucize olmalıydı.

Kapının önüne gelince umarım evdedir diye düşündüm. Savaş bugün olacaktı ama kaç gibi olacağıyla ilgili fikrimiz yoktu. Eğer onu evde bulamazsam nerede bulabileceğimi bilmiyordum. Ama içimden bir ses burada olduğunu söylüyordu.

Zili çalıp açmasını beklerken onu nasıl ikna ederim diye düşünüyordum. Hala ikna edebileceğime dair bir ümidimin olması da komikti. Ne zaman ikna edebilmiştim ki? Beni asla dinlemiyordu.

Birkaç saniye sonra kapı açılırken onun evde olmasına sevinip gözlerine mutlulukla baktım. Aynı anda bir hüzün de vurmuştu uzuvlarıma. Ağlamak istedim.

Üç gün önce bana bu evde Pamir'in yanına gitmemem gerektiğini söylemişti. Beni korumaya çalışmıştı ama ona rest çekmiştim. Şimdi de bu yüzden kahroluyordum. Ne çok isterdim omzunda ağlamayı. Başıma gelen şeyden habersizdi. Ruhum kayıptı benim, ama onun karşısında güçlü durmaya çalışıyordum. Bakışlarımdan anlardı bir şey olduğunu. Çünkü o bakışlar bir zamanlar ona aitti.

Neden burada olduğumu sorgular gibi bakarken şaşırdığını da gördüm. Benden uzak durmasını isteyen benken, şimdi ben onu rahatsız ediyordum.

Gözlerinde alaylı bir ifade varken "Ben bu sahneyi bir yerden hatırlıyorum." dedi. Bana kızgın olduğunun farkındaydım. Bitap düştüm birden. Hiç böyle olacağımı düşünmemiştim. Her yanım yorgun, bitkin ve çaresizdi. Annesine muhtaç bebek gibiydim. Barlas benim düşmanım değildi ama artık sevdiğim adam da değildi. Buna rağmen şu an sarılmak istediğim tek kişi oydu.

Onu görünce birden böyle hissetmiştim. Neler oluyordu anlamıyordum. Neden ona muhtaç hissediyordum?

Ağlayacak gibi olurken neden buraya geldiğimi hatırladım. Ona olan nefretim karabatak gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Şimdi de kayıptı. Ama belli etmemek için çaba sarf ediyordum.

"Savaşacağınızı duydum!" deyince öfkeyle gözlerini kıstı "Kim söyledi?"

İnkar etmemişti. Bu da ona engel olamayacağımın göstergesiydi.

Elbette sorusunu cevaplamadım. Tek derdim kimseye bir şey olmamasıydı. Kendime üzülürken bir de onlara üzülmek istemiyordum.

"Ondan uzak durmalısın, size zarar verecek!" dedim çaresizce.

Umursamadı. Uzun bir süre gözlerime baktı. "Sen niye uzak durmuyorsun? Sana da zarar verebilir."

Uyarısı daha fazla tutamadığım yaşları göz pınarımda toplarken kızgınlıkla cümlesini sürdürdü "Bizi bu kadar düşünüyorken kendini düşünmemen büyük aptallık!"

Yanağıma yuvarlanan şeyin gözyaşım olduğunu düşünüyordum ama o kayıp giden bir çaresizlikti. Onu dinlemediğim için büyük pişmanlık içerisindeydim. Üç gün önce karşısında ben vardım ama şu an karşısındaki aynı ben değildim. Ruhsuz bir bedendim. Belki de o da farkındaydı.

"Özür dilerim!"

Dudaklarımdan fısıltı halinde çıkan cümle onu şaşırttı. "Bu özür ne için?"

Cevap veremeden kafamı önüme eğdim ama gerildiğini anlayabiliyordum. Dibime girip parmaklarını çeneme yerleştirdi ve yüzümü kaldırdı. Bakışlarında öfke ve korku vardı. "Sana bir şey mi yaptı?"

Anlatmak istedim. Anlatıp rahatlamak. Ama yapamazdım. Çaresizliğimi ona gösteremezdim. Böyle bir şey nasıl anlatılırdı ki? Kimi kime anlatacaktım? İkisi de bana zarar veren kişi değil miydi? O zaman şimdi niye onun güvenine muhtaçmışım gibi hissediyordum?

Onun karşısında çaresiz göründüğüm çok fazla an olmuştu. Fakat bu en ağır olanıydı. Güya gözyaşlarımı tutmayı öğrenmiştim. Onun karşısında bunu öğrenmiş gibi değil, hiç bilmemiş gibi davranıyorum. Bana ne oluyordu? Yaşadıklarım mıydı bu tepkilerin nedeni? Yoksa içimde ona karşı yeniden... Hayır hayır, bunu kabul edemezdim. Yorgundum ve biraz ağlamak istemiştim, ne vardı bunda?

"Söyle!"

Barlas ısrarcı bakarken gözlerindeki güveni gördüm. Anlatsam bana yardım edeceğini biliyordum. Ona neler yapacağını da. Ama bana güven veren adam da canımı yakan adam değil miydi? Ondan hiçbir şey bekleyemezdim. Hızla gözyaşlarımı elimin tersiyle silip elini çenemden çektim. "Hayır, bana bir şey yapmaz!"

Kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bana aşık!" dedim utançla. Bana duyduğu aşk benim için cezaydı. Sanki her şey benim suçummuş gibi büyük bir utanç hissediyordum. Sürekli kaçmıştım ondan. Amacım kaçarak kendimi kurtarmaktı ama tam tersi olmuştu. Nereden bilecektim ki bu hareketimin onu bana daha çok çekeceğini? Kaçan kovalanıyordu işte. Biz bunun en büyük örneğiydik.

Barlas'ın bakışları anında kısılırken sesi tuhaf çıktı. "Kendimi söyledi bunu?"

"Evet."

"Demek sonunda itiraf etti." deyince anlamsızca yüzüne baktım "Sen biliyor muydun?"

"Hissediyordum." dedi donuk bir ifadeyle. Gözleri üzerimde değildi. Bana bakmak istemiyormuş gibiydi. Gerilmişti yine. Birkaç saniye konuşmadı. Öfkeyle nefes alıp verdi sadece.

"Artık ondan uzak durursun herhalde?" deyince başıma gelecekleri düşündüm. Onun yanında olmak bana azap gibiydi. Bugünden sonra bu azap daha da büyüyecekti ama benim ondan uzak durma gibi bir şansım yoktu. Çetesindeydim. Sözleşmemiz çetesine girdiğim anda feshedilse de çetesinde olduğum için ondan uzak duramazdım. Bu kurallara aykırıydı. Sonuç olarak kuralları umursadığım söylenemezdi ama canımı umursuyordum. Pamir sevdiklerine bile zarar veren biriydi. Bana olan aşkına güvenip de ona rest çekemezdim. Bu sonumu hazırlardı.

İçim sıkıntıyla dolarken sesim dışarıya güçsüz bir şekilde çıktı "Yapamam!"

Bakışları gözlerimi esir aldı. Gözlerinin rengi koyu kahveydi ama üzerimde bıraktığı etki yanan bir alevinki kadar kırmızıydı. "Yapamam mı?" diye bağırdı. "Öykü sen beni delirtecek misin? Gitme dedikçe o herifin yanına gidiyorsun! Sana bir şey yaparsa benim ona ne yapacağımı düşünmüyor musun?"

Sanırım onu delirtmiştim. Öfkesi inanılmaz derecede korkunçtu. Sesinin sokağın sonundan duyulduğuna emindim. "Buraya gelirken senden uzak duracağıma yemin etmiştim. Ama seni onunla yan yana görünce bu yemini bozdum. Senden uzak durmam gereken her an peşinden geldim. Sen ben de gurur murur bırakmadın! Kendimle kaç defa kavga ettim. Karışmayacağım dedikçe sana karışırken buldum kendimi. Dayanamıyorum görmüyor musun? Sen ona gittikçe deliriyorum!"

İtirafı ben de merak uyandırırken tek kaşım istemsizce yukarı kalktı. "Neden?"

Hala çok öfkeliydi ama sorumu cevaplamak için sakinleşmeye çalıştığını görüyordum. "Nedeni açık değil mi?"

"Beni bu kadar düşünme." dedim tersleyerek.

"Düşündüğüm geçmişim." diye cevap verince bu can sıkıcı konuyu burada bitirmek istedim ve gözlerine yaralı bir kuş gibi değil güçlü bir aslan gibi baktım. "Senin geçmiş dediğin benim! Neden beni düşündüğünü söylemek bu kadar zor geliyor sana?"

Cevap verir zannediyordum ama sustu. Yine gözlerini kaçırıyordu. Ondan bir cevap bekleme gereği bile duymazken buraya neden geldiğimi hatırlayıp onu uyardım. "Savaşı durdur yoksa kötü şeylere sebebiyet vereceksin."

"Bir savaş olmayacak." deyince afalladım "Ama..." Sözümü hızla kesti "Bu gece yenen taraf biz olacağız!"

Benimle alay mı ediyordu? Aklım karışmıştı. "Savaş olmayacağını söylüyorsun ama yenenin siz olacağından bahsediyorsun. Ne demek bu?" dedim açıklama yapmasını umarak.

"Pamir'in yanına gittiğinde eminim sana hevesle anlatır!" dedi alay karışımı bir öfkeyle.

"Senden duymak istiyorum!" deyince umursamaz davrandığını gördüm "Söyleyeceklerim bu kadar." dedi geri çekilerek. "Şimdi git buradan."

Derdi neydi anlamıyordum. Savaş olacak mıydı yoksa olmayacak mıydı? Öyle saçma bir konuşma yapmıştı ki aklımı bulandırmıştı. Belki de böyle yaparak sakin kalmamı istiyordu.

Ondan laf alamayacağımın farkındaydım. Belki Bade Ateş'ten bir şeyler öğrenir diye umut edip buradan gidecekken karnıma saplanan acıyla elimi karnıma koydum "Ah!"

Barlas tam kapıyı kapatacakken telaşla yanıma yaklaştı "Ne oldu?" Gözleri karnımın üzerindeki elimdeyken bir şeyler uydurmaya çalıştım ama sesim hüzün dolu çıkıyordu "Hiç, kızsal bir durum."

Bu ağrı, gerçeği bir kez daha yüzüme vururken olabildiğince kendimi tuttum. Bir kez daha gözlerinin önünde ağlayamazdım.

Zaten bana inanmamış gibi bakıyordu. Bir şeylerden şüphe ettiği belliydi. "İçeri geç." deyince onu reddettim "Sorun yok, iyiyim ben."

Eli karnımın üzerindeki elime gidince gözlerimiz birleşti. "İyi olup olmadığına doktor karar versin." dedi beni umursadığını belli ederek. Hızla elini ittim. "Abartma, iyiyim dedim!"

İçim buruktu. Üç gün önce ruhumun benden koparıldığını bilse halime acır mıydı acaba? Belki de öfkelenirdi. Bana en büyük acıyı onun yaşattığını düşünürken Pamir dünyamı başıma yıkmıştı. Kendimi eksik hissediyordum. Hayatım boyunca da böyle hissedecektim. Birine anlatmak bile iyi gelmiyordu bana. Ama içimde Barlas'a anlatmamı söyleyen bir his vardı.

Ondan çok fazla şey saklamıştım. Bu konu onunla ilgili değildi ama deli gibi anlatmak istememe rağmen susuyordum ve alacağım intikamım için gün sayıyordum. Ne de olsa acıyla yaşamaya alışıktım ben, bununla da yaşardım.

Hızlı adımlarla burayı terk ederken gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Pamir'in bana bir şey yaptığından şüphe ediyordu. Kahrolası hareketlerim yüzünden bunu belli etmiştim. Neyse ki üstüme gelmemişti. Belli ki ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

Arabaya otururken Aysun'un korkuyla bana baktığını gördüm. "Ne oldu, durdurabildin mi?"

"Bir savaş olmayacağını söylüyor." dedim onun da kafasını karıştırarak.

"Nasıl yani, bugün mü olmayacakmış yoksa hiç mi olmayacakmış?" dedi merakla.

Sesli bir nefes bıraktım "İnan ben de bir şey anlamadım."

"Ne yapacağız peki?"

Omzumu silktim "Bekleyeceğiz."

Aysun'la konuşarak günü akşam ederken Barlas'ın evden çıkıp arabasına bindiğini gördüm. Uzak bir mesafede olduğum için bizi fark etmeyeceğini umuyordum. Gerçi o dikkatli biriydi, belki de fark eder ama çaktırmazdı.

Yirmi dakikaya yakın bir takipten sonra fabrikaya gittiğini görünce bizimkilerle tokalaştığını gördüm. Tüm çete oradaydı sanırım çünkü çok kalabalıklardı. Bu bugün bir savaş olacağının göstergesiyken benim gibi Aysun'un da gerildiğini anladım "Hani savaşmayacaklardı?"

"Hiçbir şey anlamıyorum." dedim bıkkınca. Madem savaşacaklardı Barlas neden benimle öyle konuşmuştu? Aklında ne olabilirdi? Tek derdi beni kandırmak olamazdı herhalde.

Tüm çete arabalara binip buradan uzaklaşırken takibi bırakmadım. Savaş nerede olacaksa ben de oraya gidecektim. Aysun'a gelmemesini söylemiştim ama beni yalnız bırakmak istemediğini söyleyerek arabadan inmemişti.

Gideceğimiz yer uzaktaydı herhalde. Git git yol bitmemişti. Nihayet savaşın olacağı yere varabildiğimizde buranın liman olduğunu gördüm. Etrafta bir

sürü yük konteyneri vardı. Zaten başka da bir şey görünmüyordu.

Çete arabalarından çıkıp savaşa hazır görünürken bizimkilerin de hazır beklediğini gördüm. Pamir'in çetesi ortalıkta görünmüyordu. Henüz gelmemişlerdi.

Birkaç dakika onları beklediler. Daha sonra bir araba sürüsü limana giriş yaptı. İçlerinden Pamir'in çetesi çıkarken korkum yavaş yavaş artmaya başlıyordu. Yine köpekleriyle gelmişti Pamir. Kendisinin ve tüm çetesinin üzerine giydikleri renk kırmızıydı.

Kendine güvendiğini belli ederek omurgası dik bir şekilde Barlas'a doğru yürürken arabadan çıktım ve sinirle onlara doğru yürüdüm. Aysun da peşimden geliyordu.

Bu savaşı durdurmak için polisi aramam gerekiyordu ama bunu yapamazdım. Çünkü yaparsam başka bir zaman yine savaş olacaktı. Bunu başka bir şekilde durdurmalıydım.

"Sonunda o gün geldi, savaşa hazır mısın Karaman?"

Pamir'in kendisini görmek ve sesini duymak öfkemi kabartıyordu. Ona karşı birçok duyguyu aynı anda hissediyordum. Öfke, iğrenme, intikam arzusu...

Onunla ilgileneceğim vakit gelecekti elbette ama şu an savaşı durdurma vaktiydi. Ona olan nefretime odaklanamazdım.

"Çoktandır bu anı bekliyordum!" Barlas Pamir'in sorusuna soğuk ve ürkütücü bir sesle karşılık verirken onların etrafında çember oluşturan grubun arasından geçip kendimi ikisine de gösterdim.

Beni ilk fark eden Barlas olmuştu. Şaşırır zannediyordum ama bunu yapmadı. Kızmadı bile. Düz bir ifadeyle yüzüme baktı.

Pamir ise şaşkındı. "Maviş?" Gözleriyle özlemle beni süzdü. Sonra Barlas'a çevirdi bakışlarını "Ona haber mi verdin?"

"Beni takip etmiş." dedi Barlas bana bakarken. Garip bir şekilde bana karşı hala sinirli görünmüyordu. Savaşı durduramayacağımı düşünüyordu herhalde. Öyle olmasa şimdiye kadar gitmemi söylerdi ama o bunu yapmıyordu.

Bu Pamir'i de sinirlendirmiş gibi görünmüyordu. Gözleri yeniden bana kayarken yüzündeki hasret dolu ifadeyi görebiliyordum. "Demek savaşı izlemeye geldin. Çok iyi gördüm seni."

Karşısına geçip yüzüne ardı ardına tokat geçirmemek için kendimi zor tuttum. Hatta neredeyse ona saldıracaktım ama yanımda duran Aysun elimi tutup beni durdurunca kendime hakim olmaya çalıştım. İlk defa bu kadar zorlandığımı hissediyordum. Kendimi sıkmaktan tüm kaslarım ağrımıştı.

Barlas Pamir'in söylediği şeyle bir şeyler olduğunu sezmiş gibi görünürken Pamir'e bakıyordu "Kötü mü olması gerekiyordu?"

Pamir gözlerini benden ayırmadan yüzüne tebessüm kondurdu "Elbette hayır, o güçlü bir kız." Yoğun öfkeyle bakan gözlerimi güçlükle üzerinden çektim. O ise bana bakmaya devam ediyordu. Yaptıklarından vicdan azabı duyuyor gibi değildi. Bilakis mutlu bile olmuştu. "Ama buradan gitmesi gerekecek. Savaşırken zarar görsün istemeyiz."

Barlas'ın gözleri de benim üzerimdeydi. Burada olmamdan rahatsız değil gibiydi. Oysa şimdiye kadar sinirlenmesi gerekirdi. "Belki zarar görmez." deyince aklında bir şeyler olduğunu düşündüm. Pamir de şaşırmıştı "Ne demek bu?"

Barlas'ın savaşa hazır hali korkusuz duruşundan belli oluyordu. Garip bir şekilde keyifli görünüyordu. Sanki hiç stres yaşamıyor gibiydi. Bakışlarını benden alıp Pamir'e yönlendirince "Savaşıp savaşmayacağımız senin vereceğin karara göre değişecek demek." dedi.

Pamir'in çetesinin kafası karışmış görünüyordu. Şimdi fark ediyordum da Kulaksız da buradaydı. Tabii ki Gaye yoktu. Onun Barlas'la ilgili planları çok başkaydı.

Pamir çetesine şöyle bir bakıp sırıtırken Barlas'a çevirdi anlamsız bakan gözlerini. "Buraya savaşmaya geldik sanıyordum."

"Ben de savaşmaktan korktuğunu sanıyordum." dedi Barlas açıkça. Bu Pamir'i kışkırtmış gibiydi. Çenesi seğirdi. "Korksaydım karşında olmazdım!"

Barlas aralarındaki birkaç adımlık boşluğu kapatmak için yavaşça ona doğru adımladı. Başı dik, gözleri keskindi. "Köpeklerine mi güveniyorsun yoksa?" Etrafı havlama sesleri kaplarken konuşmasına devam etti "Geçen sefer beyaz giymiştiniz, şimdi kırmızı giymenizin sebebi nedir?"

Pamir'i test ediyordu sanki. Bu sorular niyeydi?

Ona iyice yaklaşınca arada santimlik mesafe bıraktı. Bir insan ancak düşmanına böyle bir gözle bakabilirdi. Bakışları da tıpkı onun gibi çok cesurdu. Ne var ki benzer bakışlar Pamir'de de vardı. Onun cesur olduğu söylenemezdi fakat bugün öyleymiş gibi görünüyordu. "Köpeklerimin hepsi kırmızı renge itaat eder." dedi baskın bir sesle

Barlas bunun yalan olduğunu düşünüyor olmalıydı ki yine onu sınamaya devam etti "Yani köpekleriniz kime saldıracağını bu şekilde belirliyor?"

Kulaksız'a baktım. Barlas köpekler mevzusunun yalan olduğunu ondan duymuştu. Ona Kulaksız'ın Pamir için çalıştığını söylemiştim ama bana inanmamıştı. Köpekler konusunda Pamir'in dediği şey muhtemelen gerçekti. Öyle olmasa buraya neden yine köpekleriyle gelecekti ki? Onları bir kez savaşı caydırmak için kullanmıştı zaten. İkinci sefer niye bunu yapacaktı? Tek derdi yine karşı çeteyi savaştan caydırmak olamazdı ya. Hem de aynı şekilde!

Kulaksız ifadesiz bir şekilde Pamir'in yanında yer alırken herkes gibi pür dikkat Barlas'ın söylediklerini dinliyordu. "Biraz araştırma yaptım ve kimseyle savaşmadığını gördüm. Sanırım karşına gelen herkes köpeklerinden korktuğu için geri çekiliyor. Böyle olunca sen de savaşı kazandığını düşünüyorsun. Şimdiye kadar hep bu şekilde gitmiş. Kabul etmeliyim ki iyi taktik. Ama bende işe yaramaz!"

Şimdi sesi asabileşmişti "Köpeklerinin kırmızıya itaat ettiği falan yok. Bu zekice düşünülmüş bir plan sadece. Böyle bir şeyi sadece korkaklar düşünebilir. Savaşmayı bilen adamın işi değil bu. Bileğine güvenmiyorsun, güvendiğin tek şey zekan. Ama o da bugün işe yaramayacak!"

Nasıl bu kadar emin olabilirdi delirecektim! Kulaksız'ın lafına inanıp savaşmaya gelmişti. Hiç mi tüm bunların yalan olmasından korkmuyordu. Hadi o korkmuyordu diyelim, ya diğerleri? Onların Kulaksız'dan bile haberleri yoktu. Bugün burada korkusuzca durmalarının nedeni Barlas'ın onlara her şeyi açıklamış olması mıydı?

"Kendine bu kadar güvenme Karaman, ne olacağı belli olmaz." Pamir onu savaş için kışkırtmaya çalışırken gözlerim Bade'yi aradı ama yoktu. Ateş gelmesine engel olmuştu muhtemelen. Çetin de birden dikkatimi çekmişti. Savaş olacağı için sinirli olması gerekiyordu ama gereğinden fazla sakindi. Hatta o kadar sakindi ki Aysun'u burada gördüğü halde git diye uyarmamıştı bile. Cidden burada neler oluyordu? Barlas'ın aklında bir şey mi vardı yoksa? Bu kadar rahat olmalarının sebebini anlayamıyordum.

Barlas'a baktım yeniden. Gözlerindeki o cesaret hala yerindeydi. Öfkeli olduğunu görebiliyordum ama bunu gizliyordu sanki. Hatta biraz sonra savaşacak bir lider için fazla sakin davranıyordu diyebilirdim. "Savaşa silahla gelinmeyeceğini kararlaştırmamıza rağmen gizlice keskin nişancılarını bölgeye yerleştiren birinin bu kadar özgüvenli konuşması ilginç." dedi alayla.

Ben duyduğum şeyin şokunu yaşarken Pamir'in kendi çetesine öfkeyle baktığını gördüm. Afallamıştı. Onu ilk kez böyle görüyordum.

"Sanırım nişancıların şu an iş göremediğini bildirmek benim görevim." diye devam etti konuşmasına Barlas. Bu esnada bir kere bile gözleri Kulaksız'a değmemişti. Tüm bunları ondan öğrendiği belliydi. Ama nasıl? Kulaksız Pamir için çalışmıyor muydu? Aklım durmuştu şu an.

Pamir çaresiz ve öfke karışımı bir halde çenesini ovarken başını önüne eğdi. Sonra Barlas'a hırladı "Çetemdeki hangi hainden öğrendin bunları? Bunu sadece birkaç kişi biliyordu!"

Barlas'ın mimiği dahi oynamadı "Haini kendin bulmalısın."

"Bulacağım!"

Pamir'in bir kez daha çetesine baktığını gördüm. Onlara ihtiyacı olmasa hepsinin canını alacağı kesindi. Öfkesi göğü bile delecek cinstendi. En büyük düşmanına bilgi sızdırılmıştı. Onun için şu an daha kötü bir şey olamazdı sanırım.

Hala şoktaydım. Kulaksız'ın bu bilgileri Barlas'a vermesi çok şaşırtıcıydı. Anlaşılan o ki Barlas haklıydı. O Pamir için değil, Barlas için çalışıyordu. Bu bilgileri Barlas'a getirdiği için kendimizi şanslı görüyordum. Yoksa keskin nişancıların savaşı başlamadan bizimkileri öldüreceği kesindi. Pamir yine korkak davranıp bir savaş olmasını bu yolla engelleyecekti. Bu sefer Barlas'ın savaş için kararlı olduğunu görmüş olmalıydı ki iyi bir plan kurmuştu. Şimdi köpekleri neden getirdiği anlaşılıyordu. Köpeklerin ayırt etme yeteneğini öne sürerek kırmızı giydiklerini söyleyecek ve keskin nişancıların onları bu şekilde ayırt etmesini sağlayacaktı. Hal böyle olunca kimse nişancıların olduğundan şüphe etmeyecekti. Ortada yine zekice düşünülmüş plan vardı. Pamir nedense hiç şaşırtmıyordu.

Barlas onun bu halinden keyif almış gibi görünürken kafasını sırıtarak iki yana salladı "O haini bulursan sor bakalım neden çaldığın arabaların yerini bana söylemiş." Herkes bir şok daha yaşarken sırıtmayı kesip alaylı bir konuşmaya büründü Barlas "Mekanında bir servet yatıyor. Kazandığın paralarla kim bilir neler yapacaktın ama buna engel oldum. Arabalarının hepsi çetem tarafından yakıldı. Geçmiş olsun, büyük zarardasın!"

Pamir'in yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Gözleri de donuktu. Bir süre kendine gelemedi. Daha sonra öfkeyle çetesine baktı. Bakışlarıyla herkesi azarlıyordu sanki "Mümkün değil, çok iyi korunuyordu!"

Barlas'ın duruşu zafer kazandığının göstergesiydi adeta. "Sen de haklısın, çetemin bu konularda ne kadar kabiliyetli olduğunu bilmiyorsun tabii." dedi kendine güvenle "Zayıf düştün. Umarım birikimin vardır. Yoksa uzun bir süre aç gezeceksin. Haberin olsun diye söylüyorum. Burada aç gecen kuşu avlarlar. Ona göre bundan sonra ayağını denk al!"

Bu lafların Pamir'i mosmor edeceğini düşünüyordum. Barlas'a sarılmak gelmişti içimden. Sanki ondan intikamımı almış gibi hissediyordum. Pamir'in lüks arabalarına ne kadar değer verdiğini biliyordum. Kaç paradan olmuştu hesaplayamazdım bile. Bana yaptıklarının bedelini ödüyordu. Hatta ödemiş sayılmazdı. Daha ben de ona bedel ödetecektim!

"Beni bitiremeyeceksin Karaman!"

Hala boş özgüvenle konuştuğunun farkında değildi. Yenilmenin ona göre olmadığını biliyordum. Bunca zaman savaşları zekası sayesinde kazanmıştı. Belki bugün de kazanacaktı ama Barlas ve çetesinin gücü ortadaydı. Onları gafil avlamışlardı.

Barlas'ın göğsü büyük bir gururla kabarmıştı "Bir gün o da olacak. Ama bugün yenildin, kabul et."

Pamir'in ilk defa birine bu kadar öfkeyle baktığını görüyordum. Gözleri hırs ve intikam doluydu. Tek kelime edemedi. Burnundan soluyordu. Siniri kimeydi bilinmezdi. Barlas'a mı yoksa çetesine mi?

Başını döndürüp hırsla çetesine seslendi. Yenilgiyi uzun süre hazmedemeyecek gibi görünüyordu "Gidiyoruz!"

Aysun'la şaşkınca birbirimize baktık. Ne yani savaşmayacak mıydı? Keskin nişancılar ekarte edilmiş olabilirdi ama bu savaşmaması için bir neden değildi. Bileğine hiç mi güvenmiyordu? Bu kadar çabuk mu pes edecekti? Korkak olduğunu biliyordum ama savaşmamayı gururuna yediremez sanıyordum. Beni şaşırtmıştı.

Tam geri adım atmak üzereyken Barlas'ın sözüyle yerinde kaldı "Gitmek yok!"

Durup hırsla ona bakınca Barlas'ın yumruklarını hazırladığını gördüm. "Savaşıp savaşmayacağımıza karar vereceğiz. Daha doğrusu buna sen karar vereceksin."

Bir kez daha bana baktı. "Daha önce bir çeteye mensup olan bir üyeyi hiçbir lider çetesine alamaz. Kural buydu." Bakışları yeniden Pamir'e kayarken

gözleri ateş püskürüyor, sıçrayan lavlar etrafa saçılıyordu. "Ama sen ne yaptın? Bu kuralı çiğnedin!" Kelimeler ağzından yıldırım etkisiyle çıkıyordu "Şimdi kurallar gereği savaşmamız gerekecek. Ama dediğimi yaparsan bu savaş olmaz!"

Korkuyla Pamir'e baktım. Korkaktı ama savaşmak isteyebilirdi. Zaten savaşmaması için hiçbir neden yoktu. Neden vazgeçecekti ki?

"Ne istiyorsun?" diye sorunca şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Ne yani vaz mı geçecekti? Bu kadar mı korkuyordu savaşmaktan. Belki de korktuğu şey savaşmak değildi. Başka bir şey vardı. Merak ediyordum.

Barlas'ın adem elmasının oynadığını gördüm. Gözleri bana değecek gibi oldu ama bunu yapmadı. Sert yüz hatlarıyla Pamir'e bakıyordu "Öykü çeteme geri dönecek!"

Aysun'un elimi sıktığını fark ettim. Oldukça heyecanlı görünüyordu. Ben ise şok yaşıyordum. Beni onun elinden kurtarmak istiyordu. Üstelik ondan yardım istemememe rağmen. Pamir'le ne kadar savaşmak istediğini biliyordum. Şimdi benim için bundan vaz mı geçecekti?

Pamir'in bunu beklemediği açıktı. Hırsla gözlerini kıstı. Daha sonra bana baktı. Korkmuştum ama bana bir şey demedi. Düşünüyordu sanırım. Savaşmak istemediğini gözlerinde görebiliyordum. Ama beni çetesinden atmazsa savaşmak zorunda kalacaktı. Bana aşıktı. Beni Barlas'ın eline vermek istemeyebilirdi. Zor bir seçimle baş başa kalmıştı. Ne yapacağını merakla bekliyordum.

Uzun bir süre düşünür zannediyordum ama gözlerini üzerimden çekti. Barlas'ın karşısında yenildiğini kabul eden bir duruş sergilemiyordu. Aksine daha güçlü durmaya çalıştı. "Dediğin gibi olsun bakalım Karaman!"

Kalbim o kadar hızlanmıştı ki duracağını hissettim. Beni bırakmış mıydı? Artık onun çetesinde değil miydim yani? Kurtulmuş muydum? Gözlerimi kapatıp şükür ettim. Bugün benim için milattı. Hiç beklemediğim bir mucize gerçekleşmişti. Sonunda hayatımda güzel şeyler de oluyordu. Allah'ım, çok mutluydum!

Birbirine nefretle bakan iki düşmanın enerjisi tüm ortamı etkisi altına alırken Barlas'ın yumruğunu sıkarak onunla konuşma yaptığını duydum "Arkadaşlarımızın ölümüne neden olan iti öldürdün sen! Bunun hesabını seni geberterek sormak isterdim ama çaldığın arabaların çok kıymetli olduğunu duyunca onları yakmanın seni nasıl öfkelendireceğini anladım. Ölün bir işime yaramazdı. Ama nefretin kendimle gurur duymama neden olacak!"

Pamir'in ilk defa böyle bir yüz ifadesiyle görüyordum. Yenilmek zoruna gitmiş olmalıydı. Yine de gözlerinde hırs vardı. Öfkesi dinmiyordu. "Bu iş burada bitmedi Karaman!"

"Bitmesin!" dedi Barlas güçlü ve yenilgisiz bir ifadeyle.

Pamir gitmeden önce son kez bana baktı. Elim anında karnıma gitmişti. Bana yaşattığı şeyi aklımdan hiç silemeyecektim. Ona ne yapsam içim de soğumazdı zaten ama en azından onu böyle bir suratla görmek biraz da olsa beni rahatlatmıştı.

"Yürüyün!"

Çetesine emir verip buradan ayrılırken Aysun mutlulukla boynuma sarıldı. "Öykü kurtuldun ondan!"

Gözlerim Barlas'ın üzerindeyken hiçbir şey diyemedim. Beni düşmanımdan kurtaran kişi kalbimin düşmanıydı. Ona minnet duymam gerekiyordu ama bunu yapmam bana da haksızlık olur gibi geliyordu. Beni çetesine alarak bana eski anıları hatırlatmıştı. Onun çetesinin simgesini kolumdan nasıl sildirdiğimi ve ne yaşadıklarımı ben biliyordum. Bana büyük iyilik yapmıştı ama hiçbir iyilik ona olan öfkemi bastırmama yetmiyordu. Yine de onunla konuşmam gerektiğini düşünüyordum.

Aysun geri çekilip Çetin'in yanına gidince ben de Barlas'ın yanına gittim. Gözleri arabalarına binip buradan uzaklaşan çetesinin üzerindeydi. Karşısında durunca bana baktı. Hiçbir şey demedi. İfadesizdi.

"Kulaksız'ın başı yanmayacak mı şimdi?" dedim merakla ne diyeceğini bekleyerek.

Ellerini kabanının ceplerine sokup derin bir nefes aldı. "Pamir ondan şüphe etmeyecek. Kontrol elimizde. Kulaksız seni korumakla görevli olduğu için Pamir ona arabaların yerini söylememiş."

"O zaman nereden biliyordu bunu?"

"Arabanın yerlerini bilenlerden iki kişiyi konuşurken duymuş."

Anlamış gibi başımı sallayıp konuşan Çetin ve Aysun'a baktım. Yanlarına Ali ve Ateş de gitmişti. Gülüşüyorlardı.

"Kulaksız senin için çalıştığını onların bilmesini istemiyordu." dedim bakışlarımı onlardan ayırmayarak. Sanırım bunun nedeni Barlas'a uzun süre bakmak istemeyişimdi.

"Bana güveniyor. Onu koruyacağımdan emin olduğu için artık bunu sorun etmediğini söyledi." deyince kafamı önüme eğdim "Beni Pamir'den kurtardın."

Teşekkür edememiştim. Bu ağzımdan çıkmıyordu. Bir şey demediğini fark edince ona baktım. O zaman konuşma gereği duydu. "Evet, seni kurtarıp çeteme aldım ama senden hiçbir zaman bir beklentim olmayacak. Gerçek anlamda çetede olmayacaksın. Sadece kolunda simgemizi taşıyacaksın, o kadar."

Bunu ne için yapıyordu? Beni eskisi gibi çetesine istemediği için mi, yoksa benim bunu istemeyeceğimi düşündüğü için mi? Merak etmiştim ama sormadım.

"Niye yaptın bunu, senden yardım istememiştim!" deyince kızdığını gördüm "Yardım istedin Öykü ama dile getirmedin. Konuşmasan da anlarım ben seni. Hep anladım."

Kafam yine önüme düşmüştü. Kendimi suçlu gibi hissediyordum. Ne farklı bir şeydi bu. Bir savaş olsaydı benim yüzümden olacaktı. Olmaması da yine benim yüzümden olmuştu. Her şeyin sorumlusu bendim. Lanetim herkese bulaşıyordu "Onunla savaşma fırsatını kaçırdığın için üzgünüm!"

"Seni ondan kurtardım, neden üzülüyorsun ki?" diye sorunca sesli bir nefes verdim. "Onunla ne kadar savaşmak istediğini gözlerinde görmüştüm."

"Savaşmadığım için pişman olacağımı mı zannediyorsun?" deyip çenemden tuttu ve ona bakmamı sağladı "Ben pişman olan biri değilim, bunu sen de biliyorsun. Tek pişmanlığım ne bunu da biliyorsun."

Evet, biliyordum. Bana işkence ettiği için pişman olduğunu söyleyip özür dilemişti. Yine garip bir durum yaşıyorduk. Bana işkence ettiği o zamanlar da ondan nefret ediyordum, şimdi de ediyordum. Onca şey yaşansa da başa dönmüştük sanki. O günleri özlüyordum. Seksen yaşına da gelsem özleyecektim. Nefretimin aşka gebe olduğu anları nasıl unutabilirdim ki? Görüntüler zihnime kazınsa da, duygular kalbime kazınmıştı. Unutulması imkansızdı.

Elini geri yüzümden çekerken gözlerime bakmaktan vazgeçmedi. Sanki eskiyi yad ettiğimi hatırladığımı anlamış gibi konuyu değiştirdi. "Sana ne yaptığını söylememek de kararlı mısın hala?"

Sorusuyla karnıma kramp girdiğini hissettim. Acıdan değil, korkudan. Hiç vazgeçmeyecek miydi? Her şeyi anlaması sinir bozuyordu artık. "Bir şey yaptığını nereden çıkarıyorsun ki?" diye sorunca hemen cevap verdi "Gözlerinden..." dedi halime acır gibi "Bugün değişik bakıyorsun."

İnkar edemedim "Belki her şeyden yorulduğum içindir."

"Ya da baş edemediğin için." deyip kendi de tıpkı benim gibi değişik bakmaya başladı. Gözleri sözlerinin esiriydi sanki. "Seni ondan kurtardığıma göre artık senden uzak durabilirim."

Bunu zaten en başında yapması gerekiyordu ama etrafımda dolanmasının nedeninin Pamir olduğunu bilirken ne diyebilirdim ki? Şimdi uzak durmak istiyordu. Benim de istediğim buydu ama yine de bir tarafım buruktu. Buna rağmen bunu ona belli etmemeye çalışıyordum "Keşke ilk geldiğin anda yapsaydın."

Az önceki bakışlardan eser yoktu. Çok kızmıştı "Sen onun yanındayken nasıl yapacaktım bunu?"

Bana iyilik yapması kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Ben ona bilenmek isterken o beni kurtarmaya çalışıyordu. Neden böyle oluyordu? Nefretim azalsın diye mi? Hayır, buna izin vermeyecektim. Kalbi benim gibi yara almalıydı. Eskiden olsa her şeyi silebilirdim ama acı insanı değiştiriyordu. Şimdi sadece intikam istiyordum!

"Biliyor musun, merhametini hep sevdim. Ama bana merhamet etme. Çünkü ben sana etmeyeceğim!" deyince şaşırdığını gördüm. Ondan intikam istediğimi Demir'den başka kimse bilmiyordu. Bade'ye söylememiştim ama o anlamıştı. Şimdi Barlas da anlıyordu. Kafasını önüne eğdiği için kırıldığını düşündüm. Sessizleşti. Bana bakmadığı için gözlerini göremiyordum. Ne düşünüyordu acaba?

Bir şey demeyip yanımdan geçerken kolunu tutup onu durdurdum. "Konuşmam bitmedi."

Başını kaldırdı ama bana bakmadı. Gergin görünüyordu "Sinirliyim, canını yakacak bir şey söylemek istemiyorum!" deyince gülecek gibi oldum "Sen benim canımı yakamazsın!"

Buz gibi bakışları bana döndü. Konuşmak istemediğini fark etmiştim ama cümlem onu ateşlemişti. "Bana merhamet etmeyeceğini söylüyorsun ya, sakın etme! İntikam almaya alışıksın nede olsa. Babasından bile intikam isteyen kız kimseye merhamet etmez, öyle değil mi?"

Birkaç saniye daha bana bakıp daha sonra hızla burayı terk ederken gözlerim dolmuştu. Beni buradan vuracağını hiç düşünmemiştim. Yaramı anlatmıştım ben ona. Bana bu konuda yardım etmişti. Şimdi ise beni yaramla sınıyordu. Canımı kendisi ile ilgili konularda yakamayacağını anlayınca babamdan mı medet ummuştu? Bu kadar mı kızmıştı ondan intikam istememe. Haklı değil miydim? Niye kızıyordu ki?

Hızlı adımlarım arabama doğru ilerlerken Aysun koşarak peşimden geldi "Nereye?"

Ben de bilmiyordum. Belki kafamı dinleyecek bir yerlere giderdim. Çok öfkeliydim. Pamir'den kurtulduğum için sevinemiyordum bile. Hayat bana bunu çok görmüştü.

Tam arabama binecekken Ali'yi fark edince duraksadım. Bugün onu takip edecek halde değildim ama bir daha bu fırsatın elime ne zaman geçeceğini bilmediğim için peşinden gitme kararı aldım. Tabii ki Demir'e haber vermeyecektim. Bunu bilmeyecekti.

Aysun benden bir cevap beklerken kapımı açtım "Ali'yi takip edeceğim!"

Nedenini merak edip sorar zannediyordum ama bunu yapmadı. Yan koltuğa yerleşirken sesimi çıkarmadım. Benimle gelmesinde bir sakınca görmüyordum. Hatta iyi bile olurdu. Kızıl cadıyı görünce sinirlerim daha da tavan yapacağı için beni yatıştıracak birine ihtiyaç duyabilirdim.

Ben kemerimi takarken Aysun ön camdan dışarıya bakıyordu "Barlas'la gidiyor yalnız."

Oflayıp onlara baktım. Belli ki Barlas'ın da yatışmaya ihtiyacı vardı. Bunun için Simay'ı görmek istemişti ve Ali'nin sürdüğü arabaya binmişti.

Takip işinden vazgeçebilirdim ama bunu yapmayacaktım. Barlas işime engel olamazdı. Kararlıydım, bugün Simay'ın yerini öğrenecektim.

Uzun bir süre onları takip ederken Aysun'un oflayıp pufladığını duydum "Nereye gidiyor bunlar?"

Omzumu silktim "İşleri var sanırım."

O sıra telefonumun çaldığını duydum. Cebimden çıkardığım telefona baktığımda annemin aradığını gördüm. Ona geç geleceğimi söylememiştim. Beni merak etmiş olmalıydı ama şimdi telefonu açamazdım.

Benim telefonum sustuktan birkaç saniye sonra Aysun'un ki çalınca annem olduğunu anlayıp onu uyardım. Aysun telefonu açıp onlarda olduğumu söyleyerek beni kurtarırken ben geldiğimiz yerin neresi olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Uzun bir yol gelmiştik. Sanırım Simay köyde yaşıyordu. Yalnızlıktan burada da kafayı yemiş olmalıydı. Neyse ki bu sefer yanında Ali vardı. Çok sıkıldığını zannetmiyordum.

"Öykü biz nereye geldik böyle?"

Aysun merakla etrafı izlerken dudaklarımı büktüm "Bir bilsem."

Ali birkaç dakika kadar daha gittikten sonra arabayı ormanın içindeki bir evin önünde durdurunca onlara yaklaşmadan ben de durdum.

"Eve giriyorlar." dedi Aysun

"Çıkalım." deyip kapıyı açtım. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Üzerimde kalın kabanım olduğuna şükür ederken Aysun'un soğuktan titrediğini gördüm. "Çok soğukmuş!"

Burada çok kalma niyetinde değildim. O yüzden soğuğu sorun etmiyordum. Tek amacım Simay'ı görmekti. Bunu nasıl yapacağımı düşünürken "Yaklaşalım şu eve." dedim.

Çok üşümesine rağmen beni kırmadı Aysun. "Ya Öykü biz niye geldik buraya?" diye sorunca sorusunu duymamış gibi yaptım. Şu an bunu ona açıklamanın zamanı değildi.

Köyde birçok ev olmasına rağmen sanırım en yeni olanı buydu. Diğer evlerle arasında epey mesafe vardı ama yaşanacak bir yerdi. Simay'ın burada canı sıkılmıyor olmalıydı.

Evin bacası tüttüğüne göre içeride olmalıydı. Bizimkiler de içerideydi. Camdan onları gözetlemeyi düşünürken Aysun'la o tarafa doğru yaklaştık. Ayak ucumda yükselip tek katlı evin küçük penceresinden bakarken içeride asılı olan lanet perde yüzünden bir şey göremedim. Aysun'a baktım. Hemen yanımdaki pencereden içeriyi izlemekle meşguldü

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sorunca üşüyen ellerini montunun ceplerine soktuğunu gördüm. Hala titriyordu "Hayır."

Oflayıp diğer pencerede şansımı denemek istersen Aysun'un mızmızlandığını duydum "Donacağız burada. Belli ki kafa dağıtmaya gelmişler, gidelim hadi."

"Hayır, bekle." deyip yaklaştığım pencereden içeri baktım. Perdesi yarım açık olduğu için içerisini görebiliyordum. Işık açıktı. Bakış alanımda sadece kanepe vardı. Başka bir şey göremiyordum. Sonra pencerenin önüne sırtı dönük bir kız geçinde heyecanlandım. Simay olmasını bekliyordum ama saçları sarıydı. Belki de boyatmıştı.

"İçeride bir kız var!" dedim Aysun'u yanıma çağırarak. Hemen gelip merakla içeriyi izlerken Barlas'ın geldiğini gördüm. Kızla konuşuyordu. Kimdi o cidden? Simay mı?

"Öykü bunlar sanırım şey için buradalar."

Aysun'un dediği şeyi anlamazken ona baktım. Çekinerek konuşuyordu "Şey işte, anlarsın ya."

"Saçmalama!" deyince omuz silkti "İkisi de bekar sonuçta. Bu çok doğal. Baksana içeride sarışın bir kız var. Göremiyoruz ama belki başka bir kız daha vardır ve o da Ali'yle..."

Ona ters bakışlarımı sununca sustu ve içeriyi izlemeye devam etti. Benim de gözlerim içeriye kaymıştı. Hem görünmemek için hem de bir şey görmek için çabalıyordum. Şu kızın yüzünü göremediğim için iyice merak ederken kanepeye doğru yaklaştığını gördüm. Otururşa profilini görebileceğimi düşünürken birinin soğuk eliyle ağzımı kapattığını hissedince neye uğradığımı şaşırdım.

Geriye doğru çekiştiriliyordum. Bedenim pencereden uzaklaştırılırken Aysun'unda aynı şekilde uzaklaştırıldığını gördüm. Olamaz, birileri bizi kaçırıyordu!

İyi de neden? Kimdi bunlar?

Şaşkınlığım kısa sürerken beni tutan ellerin sahibinden kurtulmak için çırpınıyordum ama çok güçlüydü. Çabalarım bir işe yaramıyordu. Gözlerim pencerenin üzerindeyken Barlas'ın bizi görmesini diledim. Ama onun yerine çok başka bir şey gördüm. O sarışın kızın Barlas'a sarıldığını!

Kuzularım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Bugün 4 Mart. Yani Barlas Karaman'ın doğum günü. Bunun şerefine oy verip yorum yaparsanız beni çok mutlu edersiniz. Düşüncelerinizi bilmek benim için çok değerli. Şimdiden hepinize teşekkür ediyorum. Bir dahaki bölümde görüşmek üzere. Seviliyorsunuz :)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

84.BÖLÜM

Bazı insanların karakışı kısa, bazılarının ise bir ömür sürer. Benimki kesinlikle ikinciye örnekti. Ömrümün en güzel yaşları keder ve zulümle geçiyordu. İzlediğim filmler ya da okuduğum kitaplardaki karakterler bile bu kadar depresif hayata sahip değildi. Peki, kurgusal karakterler bile benden daha şanslıyken ben neden şansızlığın içinde kıvranıyordum?

Bazı insanlar şanslı doğarken bazılarının neden şansız doğduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktım sanırım. Bu bir seçim miydi? Şayet öyleyse ben nasıl ve neden böyle bir hayatı seçmiştim? Yok eğer değilse bu bana neden reva görülmüştü?

Hayatım bir romana ilham olacak konuya sahipti. Başıma gelmez dediğim her şeyi tek tek görüp yaşamıştım. Üzerimde bir lanet vardı belki de. Arslan Vuralkan'ın kızı olmak böyle bir şeydi. Ondan bulaşmıştı bana bu lanet. Onun kötülükle kirletilmiş kanını taşıyordum. İşte bu yüzden şansız doğmuş olabilirdim. Öyle bir adamdan böyle bir kızın dünyaya gelmesi olağan bir durumdu çünkü.

Şimdi onun kötülükleri içinde çırpınıyordum. Beni ve Aysun'u kaçıranların onun adamları olduğunu tahmin ediyordum. Pamir olamazdı. O böyle basit işlerle uğraşmazdı. Bu babamın işiydi. Benden intikam istiyordu. Sonunda o gün gelmişti işte!

Beni tutan adamın elinden kurtulmaya çalışırken gözlerimi pencereden ayırmıyordum. Dehşet tüm iliklerimi sarmıştı. Çat kapı gelen korku başımı döndürüyordu. Çırpınmayı bırakmıyordum ve adamın boşluğuna gelecek bir an kolluyordum. Normalde bu durumlarda sersemleyip ne yapacağımı bilemezdim ama şimdi anlamadığım bir güç hissediyordum kendimde. Nedenini bilmiyordum. Sanırım o gücü Barlas'tan almıştım.

Hala bu tarafa bakmamıştı. Sarışın kızla ilgileniyordu. Adam ağzımı öyle sıkı kapatmıştı ki nefes almamı bile engelliyordu. Bağırıp sesimi Barlas'a

duyurma şansım hiç yoktu. Aysun'dan da böyle bir performans beklemiyordum. Çünkü korkudan bayılmak üzere olduğundan emindin.

Adam beni çekiştirmekte zorlanırken sert bir şekilde ayağına basıp dirseğimi karnına geçirdim ve o iki büklüm olurken bağırdım "İmdaaaaaaat!"

Barlas'ın bakışlarının direkt pencereye kaydığını gördüm. Hemen perdeyi aralayıp camı açtı ve bize baktı. Gözleri kocaman olmuştu. Şaşırdığını görebiliyordum.

Adam Barlas'ın bizi gördüğünü fark etmezken yeniden kolunu belime dolayıp ağzımı kapattı. O sırada Barlas açık pencereden atlayıp bize doğru koşmaya başlamıştı. Arkasından da Ali geliyordu.

Sesimi duyurabildiğim için korkum azalırken Barlas bize yaklaşıp adamı yakasından tuttu ve suratına sert bir yumruk attı. "Kimsiniz lan siz?"

Gözü dönmüş görünüyordu. Adamın yakasını bırakmadan bir yumruk daha attı yüzüne. Bu sırada gözlerim Aysun'a kaymıştı. Birkaç metre ötemde Ali tarafından kurtarılmış öylece duruyordu. Ali'nin de Barlas'tan aşağı kalır yanı yoktu. İkisi de adamları acımasızca dövüyordu.

"Söyle kimin itisin?"

Barlas yumruklarını adamın karnına atmaya başlarken Aysun'la yan yana gelip birbirimizin elini tuttuk. Titriyordu. Sakin olması için onu teselli ederken Barlas'ın gürleyen sesiyle irkildim. "Pamir mi gönderdi sizi?"

Adam tek kelime bile etmiyordu. Sanırım bu konuda iyice tembihlenmişti. Susmaya devam ederken Barlas sabrı taşmış gibi adamın yüzünü kana bulamaya devam etti. Yakasından tuttuğu için adamın dayanamayıp yere düşmesine izin vermiyordu. "Söyle dedim!"

Kafası önüne düşen adam elleriyle onu durdurmaya çalıştı. Takati kalmadığını görebiliyordum. Dudakları kıpırdadı. "Veysel Tunç." dedi sessizce "Bizi o gönderdi!"

Ben bu ismi hafızamda yoklarken Barlas'ın bana baktığını gördüm. Şaşkın görünüyordu. Belli ki o da adamı tanıyamamıştı "Kim bu adam?"

"Tanımıyorum." dedim adamın yüzünü kontrol ederken. Yalan söylüyor olabilir miydi? Babamın adamı olduğunu düşünüyordum. Çünkü Veysel diye biri yoktu benim hayatımda. Adını bile ilk kez duyuyordum. Böyle biri bizi neden kaçırmak isteyecekti ki?

Yanımda duran Aysun huzursuz görünürken elini elimden çekti. Kafası suçlu gibi yerdeydi. "Veysel..." dedi üzgün görünürken "Benim eskilerden!"

Onun açıklamasıyla adamın ismi birden hafızamda canlandı. Evet, onu tanıyordum. "Erzurum'daki barda gördüğümüz adam değil mi o?"

Evet dercesine başını salladı. Hala korkusu devam ediyordu. Adam o gün Çetin'den dayak yediği için öfkelenmişti ve bizi tehdit etmişti. Şimdi görüyordum ki tehdidi boş değildi.

Barlas o gün Gaye'yle takıldığı için kavgayı görmemişti ama olayı biliyordu. Bu yüzden şimdi oldukça sinirli görünüyordu. Adamı sertçe yere itip bağırdı "Ne istiyorsunuz kızlardan?"

Adam acıyla inlerken cebinden mendil çıkarıp kan akan burnunu sildi. "Veysel Bey onları getirmemizi istedi."

"Söyle Veysel Bey'ine sıkıyorsa gelsin kendi alsın!"

Barlas'ın hiç değişmediğini görüyordum. Hala çok korumacıydı. Sanırım onun en güzel huylarından biri de buydu. Aramızda artık hiçbir bağ olmasa da ona bu konuda çok güveniyordum. Bizi koruyacaktı.

Ali patakladığı adamı diğer adamın yanına getirip bırakırken küçük bir küfür mırıldandı. O da sinirli görünüyordu.

Barlas'ın hemen yanında dururken yerdeki adam arkadaşının yardımıyla ayağa kalkıp Barlas'la konuşmaya devam etti. Sinirli değildi. Sadece ona söyleneni yapıyordu. "Siz karışmayın bu işe, onun derdi Aysun Hanım'la. Kızları verin gidelim. Yoksa başınıza büyük bela alacaksınız!"

Ali ve Barlas birbirlerine bakıp gülüştüler. Daha sonra Barlas gözlerini adama dikti "Sen dert etme biz her türlü belayla uğraşırız!" Adama doğru iyice yaklaştı ve yakasından tuttu "Şimdi sen ne yapacaksın biliyor musun? Veysel Bey'ine kızları Barlas Karaman'ın vermediğini söyleyeceksin. İlle de istiyorum diye tutturursa ben gelir onunla anlayacağı dilden konuşurum!" Tehdidi üzerine adamı sertçe geri itti "Yürüyün gidin şimdi!"

Adam çaresiz kalırken arkadaşına başıyla komut verdi ve birlikte burayı terk ettiler. Ne zamandan beri bizi takipteydiler acaba? Barlas'ın olduğu yerde bizi kaçırmaya çalışmaları büyük şanstı. O olmasaydı başımıza gelecekleri tahmin bile etmek istemiyordum. Başımıza bela üstüne bela geliyordu. Kötülerle savaş hiç bitmiyordu. Ne olacaktı böyle? Bu hep böyle mi devam edecekti?

Gözlerim buradan uzaklaşan adamların üzerindeyken Barlas'ın Aysun'la konuştuğunu gördüm. "Çetin'e bundan bahsetme, ben halledeceğim. Duyarsa kendi başına iş yapmaya kalkar."

"Tamam, söylemem." diyerek minnet duygusunu belli etti Aysun "Bizi kurtardığınız için sağ olun."

Aysun bu korkuyu uzun süre üzerinden atamayacakmış gibi görünürken Barlas'ın öfkeli bakışları bana kaydı. Aysun'un minnet dolu sözüyle ilgilenmemişti bile. "Ne işiniz vardı burada?"

Sorusuyla içerideki kız aklıma gelirken ben de öfkelendiğimi hissettim. Oysa şu an için garip bir duyguydu bu. Sadece merak ederken öfke nereden çıkmıştı?

Silkinip kendime gelirken sorusunu cevaplamadım. Tek derdim ondan bir cevap almaktı. "Ali kimi saklıyor bu evde?"

Durgunlaştığını gördüm. Şaşırmıştı da sanki ama belli etmek istemiyor gibi görünüyordu. Hiç bozuntuya vermeden duruşunu dikleştirdi. "Birini sakladığını nereden çıkardın?"

Kızı gördüğümün farkında değildi. Belki de o yüzden böyle sakin kalabiliyordu. Ali'ye baktım. Barlas'a oranla daha gergin görünüyordu. Ama

kabul etmeliydim ki o da duygularını iyi gizliyordu.

Bana kim cevap verirdi bilmiyordum ama hiçbir şey öğrenmeden buradan gitmeye niyetim yoktu. Bu ev boşuna hiçbir kulun uğramayacağı yerde değil. Bir şeyler dönüyordu, biliyordum.

Barlas'ın gözleri pencereye kayarken kızın buraya bakıp bakmadığından emin olmaya çalıştığını hissettim. Onu görmemeyim istiyordu ama görmüştüm işte

"İçerideki kız kim?" dedim gördüğümü belli ederek.

Şaşırıp Ali'ye baktı. Bu ona düşünmesi için zaman kazandırmıştı. Yalan söyleyeceğini biliyordum. İçerideki kız her kimse bilmemizi istemiyordu.

Göz yoluyla Ali'yle iletişim kurduktan sonra öfkeli bakışları yeniden beni buldu. Patlamaya hazır bomba gibiydi. "Ali onları götür buradan!"

Yalan değil, hiçbir şey söylememeyi tercih etmişti. Sinirlendiğine göre misafiri önemli biri olmalıydı. Ve o kız her kimse bizden gizleniyordu.

"Hayır, kız kim söyleyeceksin!" dedim ısrarla. İnat edeceğimin farkında olduğu için gürledi. "Öykü!"

Onu dinlemeden hızla eve doğru koştum. Buraya kadar gelmişken bir şeyler öğrenmek zorundaydım. Mistik halleri merak uyandırıyordu. Peşimden gelirken bağırmaya devam etti "Öykü!"

İçeri girince kızın olduğu odaya yöneldim ve onunla karşılaştım. Anlamsızca bana bakıyordu. Ben ise afallamıştım. Doğru gördüğümden emin olmaya çalışıyordum. İyi de nasıl? O neden buradaydı ki?

"Almila?"

Odanın ortasında dikilmiş sessizce bana bakarken Barlas ve diğerleri peşimden içeri girdiler. Aysun sessizce Almila'yı süzerken şaşkınlığını gizleyememişti. "Yok artık!"

Almila'nın burada olmasıyla ilgili hiçbir senaryo gelmiyordu aklıma. Barlas'la tanıştıklarını bile bilmiyordum. Burada olduğuna göre muhakkak bir nedeni olmalıydı. Barlas'ın onu burada boş yere tutmadığını biliyordum.

Kaçtığını düşündüğümüz kız Barlas'ın yanında çıkmıştı. Daha nasıl garipliklerle karşılaşacaktım acaba? Burada neler dönüyordu kafayı yiyecektim.

Almila'dan hiç ses çıkmazken Barlas'a döndüm. "Onun ne işi var burada?"

"Bana sığındı, babasından kaçıyor." dedi dürüst görünürken. Hiç şaşırmadı. Onu tanıdığımı biliyordu. Almila ona benden bahsetmiş olmalıydı. Demir'i tanıdığım için Barlas'ı da tanıdığımı düşünmüştü herhalde. Eski sevgilim olduğunu nereden bilecekti ki? Asıl garip olan birbirleriyle nasıl tanıştıklarıydı? Almila neden Barlas'a güvenip ona sığınmıştı ki? Of, her şey çok karışıktı!

Barlas onu görmemi istemediğine göre hepimizden gizlemek istemişti. Bu yüzden Ali'ye emanet etmişti Almila'yı. Koruyup kolluyordu. Amacı neydi? Gerçekten yardım etmek mi?

"Neden ona iyilik yapıyorsun?" dedim merakla. Bana gerçekleri söylesin istiyordum. Yalana tahammülüm yoktu. Barlas'ın korumacı biri olduğunu biliyordum ama Almila'yı hiç tanımıyordu. Ona Macit Bey'den bahsedildiğine emindin, kesinlikle onu tanıyordu. Nasıl biri olduğunu bilirken bu onun başını belaya sokmaz mıydı? Almila için neden bu belayı göze alıyordu ki?

"Ben herkese iyilik yapabilirim, bir amacım olmak zorunda değil." deyince ona şüpheyle baktım. Bu yeterince açıklayıcı bir cevap olmamıştı.

Ali Barlas'ın yanına geçti. Bir şey açıklayacak gibi duruyordu. Bana baktı. "Ona gerçeği söyle Barlas." dedi.

Bu ilgimi çekerken Barlas'ın kaşlarını çatıp Ali'ye baktığını gördüm. Aralarında birkaç saniyelik sözsüz iletişim gerçekleşti. Bir şeyler döndüğü kesindi. Barlas bir şey söyleyecek gibi durmuyordu ama Ali de bu ketumluktan yoktu. "Almila'yla aramızda bir şey var." dedi beni şaşırtarak.

Aysun'la birbirimize baktık. Ali'nin söylediği şeye inanmıyordum. Sıkıştıkları için yalan uydurmuş olmalıydı. Ama kabul etmeliydim ki beni şaşırtacak bir yalan bulmuştu. Yeniden ona dönerken "Almila ne zamandan beri yanınızda da aranızda bir şey oldu?" diye sordum sorgulayıcı bir tavırla.

Sorumu Barlas cevapladı. "Aşk dediğin şey ilk görüşte de olur, zamana gerek yoktur."

Almila'ya baktım. Bir kenarda sessizce bekliyordu. Gözlerinde korku görüyordum. Babasına bir şey dememden çekiniyor olmalıydı. Almila'nın birinden hamile kaldığını biliyordum. Bebeğinin babası kimdi, ona aşık mıydı bilemezdim ama Ali'yle aralarında bir şey var gibi görünmüyordu. Belli ki bu evde bana yalan söyleniyordu.

Kızdığımı hissettim ama yine de sakin kaldım. Gözlerim birkaç saniyeliğine siyahla döşenmiş eve kaymıştı. Neredeyse içerdeki her şey siyahtı. Perdeler, kanepe, halı, battaniye, sehpa...

Almila'yı burada görmüş olmasam bu evde Simay'ın yaşadığını düşünürdüm. Çünkü burası tam da onun yaşadığı ortama benziyordu. Gerçi neden şaşırıyordum ki. Almila'da en az onun kadar garip bir tip değil miydi? Belli ki benziyorlardı. Barlas da onda Simay'ı görmüş olmalıydı ki ona yardım etmişti.

Gözlerim yeniden Barlas'ı esir alırken şüphemin devam ettiğini belli ettim "Almila seni buldu ve yardım istedi. Ali de ilk görüşte ona aşık olduğu için, sen de Almila'ya yardım ettin. Bu mudur yani?"

Bıkkınca nefesini dışarı verdi. "Almila beni bulup yardım istedi. Ben de onu reddetmedim ve bu evde Ali'ye emanet ettim. Bunda ne var?"

"Neden yardım ettiğini merak ediyorum sadece?"

"Yardıma ihtiyacı olduğu için." deyip keskin bir ifade yerleştirdi gözlerine "Koruma içgüdüm doğuştan geliyor."

Bunun iyi bir şey olduğunu zannetmiyordum. Herkesi koruyamazdı. Üstelik onu tanımıyordu bile. "Babası her yerde onu arıyor. Başına bela açacak!" deyince umursamadığını gördüm. Beladan korkmuyordu. Ama ben onun için korkuyordum. Ya başına bir şey gelirse?

Onun için endişelendiğimi fark etmiş gibiydi. Sesini çıkarmadı. Odada da sessizlik hakimdi. Ben ve Barlas hariç herkesin başka bir tarafa baktığını fark ettim.

Bir an sonra da bir kız sesi duyuldu. "Barlas'ı bu kadar düşünmen komik!"

Sesin sahibi tanıdık gelirken Barlas'la aynı anda ona baktık. Buradaydı. Onu görür görmez ruhumla, kalbim aynı anda aynı acıyı hissetti. Gözlerim yanıyordu. Dünyam bir anda bu oda gibi simsiyah oldu. Hazır değildim. Onu görmeyeli, sesini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. İnsan sevdiği biriyle karşılaşınca mutlu olurdu, sevmediği biriyle karşılaşınca ise işte benim gibi bu hale bürünürdü. Oysa burada zaten onu görmeyi beklemiyor muydum? Şimdi neden bu haldeydim ki? Eskiyi hatırladığım için mi? Ya da çok fazla şeyin eskide kaldığını bildiğim için mi?

Kısa sürede kendime gelirken bir süre onu süzdüm. Hiç değişmemişti, hala aynıydı. Kızıl saçlarını açık bırakmış, üzerine siyah eşofman takımı giymişti. Değişen tek şeyin bakışları olduğunu düşünüyordum. Artık eskisi gibi düşmanca bakmıyordu bana. Belki de zafer kazandığındandı.

Tıpkı benim yaptığım gibi o da beni süzdü. Duygusuz görünüyordu. "Merhaba Öykü." dedi sanki arkadaşını görmüş gibi. Sesimi çıkarmadım. Onu ciddiye alacağımı nereden çıkarmıştı acaba? O belki de bana karşı olan nefretini içinde yok etmişti ama benimki hala dipdiriydi!

"Görünüşe göre hep birlikte burada hasret gideriyordunuz!" dedim Barlas'a bakıp alay karışımı bir sesle. Sonra da küçümser gibi evi süzdüm "Aşk yuvanızın hoş olduğunu söyleyemeyeceğim ama."

Barlas'ın bakışlarında yakıcı bir öfke vardı. Kahverengi gözleri Simay'ın üzerindeydi. Söylediklerimle ilgilenmemişti bile. "İçeri git Simay!" dedi azarlar gibi.

Simay ona aldırmadı ve burada durmaya devam etti. Karşıma çıkmadan saklanabilecekken bana görünmeyi tercih etmişti. Kim bilir belki de ne halde olduğumu merak etmişti.

Nihayet karşılaşmıştık işte. Eskiden hasta olduğu için ona acırdım ama şimdi acıma duygusunun zerresi yoktu bende. Bundan sonra ona göstereceğim tek duygu nefret olacaktı.

"Karşılaştık artık, bir sorun olmayacak merak etme." dedim gayet rahat bir tavır sergileyerek. Ne halde olduğumu belli etmek yoktu. Simay da anlayacaktı artık onları umursamadığımı.

Yavaş yavaş kendime gelirken Simay ve Almila'nın aynı evde kalma durumları ilgimi çekmişti. Barlas Simay'ı kendi arkadaşları hariç herkesten saklamıştı bunca zaman. Şimdi ise Almila'yla aynı evde kalmasına izin veriyordu. Sebebi neydi?

Barlas'ın Almila'ya neden yardım ettiğini sanırım şimdi daha iyi anlıyordum. Bu iyiliği Simay için yapmıştı. Ne de olsa ona arkadaş gerekiyordu. Yalnızlığı sevmezdi Simay. Bu yüzden hep Barlas'a kızardı.

Şimdi eskisine oranla daha mutlu görünüyordu. Artık yanında arkadaşı vardı ve hiç sıkılıyor gibi değildi. Enerjimi alan yeşil gözlerini üzerimden ayırmamaya yemin etmiş gibi görünürken süzdükçe süzdü beni. "Hiç değişmemişsin." dedi sanki kötü bir şey der gibi.

Sinirlerim oldukça bozuktu. Eskiden olsa aniden yükselebilirdim ama bunu yapmadım. Ona yaklaştım ve gözlerine yakından baktım. "Yanılıyorsun, çok değiştim." dedim acımasız bir sırıtışla. Bana anlamsızca bakarken tüm kötü duygularımı gizledim. O benim umurumda olamazdı. Kendime bir söz vermiştim ve bunu yerine getirmek zorundaydım. Ne olursa olsun kendimi kaybetmek yoktu. Simay benim için bir hiçti. Zavallıydı. "Artık isteyerek kötülük yapabiliyorum."

Barlas'a kaydı gözleri. Bir şey demesini bekliyor gibiydi. Ondan ses çıkmayınca tekrar bana çevirdi bakışlarını. Korkuyordu. Bunu görüyordum. "Bir daha aynı hataya düşmezsin bence." deyince kafamı iki yana salladım. "Bunu bilemezsin!"

Yüzünü inceledim. Mimikleri, gözleri hepsi aynı anda bana olan gizli nefretini açığa çıkarmıştı sanki. Onu birkaç adım mesafeden incelemekle yakından incelemek arasında dünya kadar fark vardı. Negatif enerjiyi oldukça yakından hissediyordum. Biz iki düşmandık. Birbirimize nefretten başka şekilde bakamazdık. Hasta diye ona acıdığım çok olmuştu. Hala acıyordum. Üç yıl önce aramızdaki savaşın kazananı o gibi görünse de o hiç kazanmamıştı. Sadece ben kaybetmiştim.

Ama şimdi karşısındaydım işte. Dimdik ve daha güçlü bir şekilde. "Almila'yla arkadaşlığın nasıl gidiyor? Onu da kıskanmıyorsundur umarım?" dedim kınar gibi bir gülüşle. Gerilmiş gibi görünüyordu. Bundan rahatsız olduğunu açıkça belli etti. Yalandan sırıtıyordu. "O senin gibi değil, iyi biri. Bana yoldaş oldu. En iyi arkadaşım o." deyince kahkaha attım. "Sanki başka arkadaşın varmış gibi."

"Öykü!"

Barlas sinirle beni uyarınca ona döndüm. "Demek ikisini de aynı evde tutuyorsun. Ne güzel, birbirlerine yoldaş olmuşlar." Küçük ve öfkeli adımlarla ona doğru yaklaştım. "Biri babasından kaçıyor, diğeri Demir'den." Güç bendeymiş gibi hissediyordum. Bugün bana iyilik etmiş olsa da bunu umursamıyordum. Onun bana yaptığı kötülük de iyilik de benim için çok anlamsızdı artık. "Ama kaderleri benim iki dudağımın arasında!"

Bana güvenmediği zaten aşikardı. Bu yüzden şaşırmış görünmüyordu ama gözlerinde tarifi zor bir öfke vardı. Hayal kırıklığıyla harmanlanmış gibiydi.

Tam bir şey diyecek gibi olurken Almila korkuyla araya girdi. "Öykü babama burada olduğumu söyleme lütfen, sana yalvarıyorum!"

Ona hiç bakmadan Barlas'a bakmaya devam ettim. Beni bir şey dememem için uyarmasını bekliyordum ama bunu yapmadı. Minnet etmek istemiyordu.

Simay'a baktım. O da Barlas gibiydi. Susuyordu. Belli ki ona çok güveniyordu. Ondan bir şey söylemesini beklerken umursamazca omzunu silkti. "Benim de sana yalvarmamı beklemiyorsun herhalde?"

Şaşkınca güldüm "Demir'in seni bulmasından korkmuyor musun?"

"Barlas beni korur." deyince hemen yanımda duran Barlas'a ters bir bakış attım. "Ona ne şüphe!"

Öfkeli ve büyük adımlarla dışarı çıkınca Barlas peşimden gelip kolumdan sıkıca tuttu. Ona karşı gelirken bağırdım. "Bırak!"

Buna hiç niyeti yok gibiydi. Yine de canımı acıtmamaya özen gösterdi "Simay'ı sevmediğini biliyorum ama Almila'yla bir sorunun yok senin!"

"Merak etme kimseye bir şey söylemeyeceğim. Değerli arkadaşına zarar gelmeyecek!" dedim dürüstçe. Gidip Demir'e bir şey söyleyemezdim. Ben buradan gider gitmez Barlas'ın onları başka bir yere götüreceğini biliyordum. Söylersem bu aralarında büyük bir gerginlik yaratırdı. Barlas'ı daha geçen gün Demir'in elinden zor kurtarmıştım. Yine aynı şeylere sebebiyet vermeyecektim. Almila'yla da bir derdim olmadığı için susacaktım. Babasından boş yere kaçmadığını bilirken yerini kimseye söyleyemezdim. Onun ne yaptığı beni ilgilendirmezdi. Karışmaya da hakkım yoktu.

Barlas duyduğu şeyle elini üzerimden çekerken yüzünün bulutlandığını gördüm. "Karşılaşmanızı istemezdim."

"Belli ki o istemiş!" dedim sitem ederek. Sonra bunun yanlış olduğunu fark ettim. O kızı hala umursuyor gibi görünmüştüm. Oysa istediğim bu değildi "Çok merak ediyorum, onu neden burada tutuyorsun? Burası Demir'in bulamayacağı bir yer değil ki?" dedim konuyu başka yere çekmeye çalışarak.

"Demir onu her yerde bulabilir. Simay'ı zindana kilitleyemem. Burası şimdilik güvenli." deyip bir an sonra iç çekti "Yani sen onu görene kadar öyleydi."

Bana güveni yoktu. Bu yüzden ona kızmıyordum. Haklıydı, bana güvenmemeliydi. Her an her şeyi yapabilirdim çünkü. "Demir'e bir şey söylemeyeceğim, rahat ol." deyince bir bahane bulmam gerektiğini düşündüm. Bunu yapmamamın bir nedeni olduğunu düşünmeliydi.

"Bugün yaptığın şeyden sonra bunu sana yapmam. Çünkü sana borçlandım." deyince buruk bir ifade yerleşti yüzüne. "Keşke sana inanabilseydim!"

Bana güvenmediğini açıkça ağzından duymak kalbimi parçalara bölerken kendime kızdım. Olması gereken zaten buydu. Neden canım yanıyordu ki? Ondan intikam isteyen ben değil miydim? İntikam aldığımda da böyle mi olacaktı? Yine ateşler içinde kavrulacak mıydım? Zaman zaman her şeyden şikayet ettiğim oluyordu. Ama insan vicdanından şikayet eder miydi hiç? Ya da intikam için vicdansız olmak ister miydi? Ben sorunları olan kızdım. En büyük sorunum da kendimdi. Yapamamaktan korkuyordum. Kendime ihanet etmekten koruyordum. Barlas'a acımaktan korkuyordum.

Sessiz kalıp öfkemi bilerken takvimler geriye gitti. Eskiyi düşünmek beni kendime getiriyordu. Acımasız bakışlarım Barlas'ın üzerindeyken "Benden bu kadar korkma, senden Simay yoluyla intikam alacak değilim." dedim

Ruhsuz ruhsuz güldü "Sanırım daha iyi planların var."

"Kesinlikle!"

Aramızdaki boşlukta hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu ama o boşlukta öfkeyle örülmüş sözler vardı. Birbirimize yakın görünsek de küçücük boşluğu hiçbir zaman kapatamayacak kadar uzaktık aslında. Birbirimize karşı bazen öfkelenip bazen merhamet etsek de neticede iki yabancıydık. Bir geçmişimiz olsa bile biz hiç tanışmıyorduk.

Güçlü bir sessizlik vardı aramızda. İkimizin de düşünceli olduğunun farkındaydım. Gitmek istiyordum buradan. Onunla geçirdiğim her saniye tene batan bıçak gibi acı ve külfet veriyordu bana. Yüzüne bakmak istemezken en acımazsız şekilde gözlerine bakarken buluyordum kendimi. Onu yormak isterken kendim yoruluyordum. Aşk ve nefret arasındaki en büyük fark buydu işte; biri kalbe hafiflik verirken öbürü ağır geliyordu.

Gitmek için hareket edecekken yeniden kolumdan tuttu. Bu defa sıkıca değil canımı yakmamak için gevşekçe sarılmıştı parmakları koluma. "Hiç her şeyin bambaşka olmasını istediğin zaman oldu mu?" diye sordu cevabını oldukça merak ediyormuş gibi.

Düşüncesinin böyle bir soru doğuracağını bilmezken şaşırdım "Niye sordun?"

"Çünkü benim oldu." dedi samimi bir gerçekle. "Bana hainlik etmeseydin her şey çok başka olabilirdi." Parmakları şimdi sıkıca kolumu kavrıyordu "Sen yine benim olurdun!"

Sanki bunu istiyormuş gibi konuşmuştu. Ayrı kaldığımız süre zarfı boyunca hep beni özleyip özlemediğini merak etmiştim. Acaba şimdi beni düşünüyor mudur diye sormuştum hep. Hala aşık mıdır diye düşündüğüm çok zaman olmuştu. Ama bir zaman sonra bu düşüncelerin hiçbirini düşünemez olmuştum. Yıllar herkesi unutturabilirdi. Barlas'a da beni unutturmuştu. Şimdi ise gördüğüm şey onun bana olan aşkını unutamadığıydı. Her şeyin eskisi gibi olmasını istemesi bundan başka hiçbir şeyin açıklaması olamazdı. Öyle güzel sevmişti ki beni, geçmişte yaşadığı o aşka kıyamıyordu.

Sakindim. Koluma değen parmakları bana garip bir şekilde huzur vermişti. Eskisi gibi ona ait olmak güzel olabilirdi, ama yeniden ona ait olmak diye bir şey olamazdı. O yüzden efkarlanmıştım. Geleceğim geçmişime hasretti.

Ne halde olduğumu fark etmiş olmalıydı. Direndim. Kızmak istiyordum ama bunu yapacak mecalim yoktu. Ben de onu kırmayı seçiyordum "Terk etmeye çok meyillisin sen. Yine en ufak hatamda beni terk edip giderdin muhtemelen!" deyince yüzünü yüzüme eğdi. Sanki konuşurken dudaklarından sözcükler değil de, kalbime saplanıp canımı yakan sivri buz parçaları dökülüyordu. "Senin hata olarak gördüğün şeye ben hainlik diyorum!"

Bunca zaman canım çok yanmıştı. Şimdi de yanıyordu. Ama öfkeli gözlerimden çıkan ateş buzdan parçaları eritip kendimi korumamı sağlıyordu "Peki bir kız için sevgilini terk etmene ne diyorsun?"

Cevap veremedi. Sorduğum soru karşısında alaşağı olmuştu.

"Dur ben cevap vereyim..." diyerek en güçlü halimle gözlerine baktım. İçimdeki kelimeyi dışarı salacak olmak canımı acıtsa da cesur davrandım.

"Şerefsizlik!"

Bunca zaman gözlerinde öfkenin her tonunu gördüğümü sanıyordum. Yanılmıştım. Bambaşka bir öfke sarmıştı gözbebeklerini. Konuşurken dişlerini birbirine bastırıyordu. "İleri gitme Öykü!"

"Gidersem ne yaparsın?" diyerek hırladım. "Bana daha ne yapabilirsin ki? Canımı her zamankinde daha fazla mı yakacaksın? Hadi durma yak!"

"Yaparım Öykü, yaparım!" dedi acımasızca. Kararlı bir ifade vardı şimdi gözlerinde. Korkunçtu. Sanırım çok üzerine gitmiştim.

"Barlas!"

Yanımıza gelen Simay'ın ona seslenmesi üzerine elini kolumdan çekti. Fakat ona dönmemişti. Hala öfkeyle bana bakıyordu "Sana dışarı çıkmamanı söylemiştim Simay, içeri gir!" Benimle olan konuşması bitmemiş gibiydi. Kim bilir ne deyip de canımı yakacaktı?

"Seni özlemiş işte kız, niye kızıyorsun ki?" dedim alayla. Barlas delici bakışlarıyla beni seyrederken Simay çekinerek bize doğru adımladı. "Demir'e bir şey söylemeyeceğinden emin olmak istiyorum sadece." Daha az önce bunu umursamamış gibi yapıyordu, şimdi ne değişmişti?

Barlas inadıma yapar gibi canımı yakmaya devam etti. Kendince öcünü böyle alıyordu "Bir kere emin olmuştuk, artık olamayız!"

Sadece bana değil kendine de sitem ediyordu sanki. Aldırış etmeden onu kızdırmaya çalıştım. "Bence de olamazsınız!"

Söylediğim şeye kayıtsız kalamayan gözleri öfkeyle parlarken yüzü gerildikçe gerildi.

Hava çok soğuktu. Üşümeye başlamıştım. Buradan gitmem gerekiyordu ama Simay'ın benden medet uman halleri hoşuma gittiği için ona bir şey söylemeden gitmek istemedim. İçimde üç senedir biriken, söylenmemiş sözler vardı. Onu cümlelerimle ağlatmak istiyordum. Öfkem beni kötü

insan yapıyordu. Ama ne yaparsam yapayım onlar kadar kötü olamazdım. Benim nezdimde her şeyi hak ediyorlardı.

Simay'ın yeşil gözleri yüz haline kasvet yayarken ona doğru adımlayıp küçümsercesine nefret ettiğim suratına baktım. Ona tokat atmak bana iyi gelebilirdi ama bunu yapmayacaktım. Tek derdim tokat etkisi yaratan cümleler kurmaktı.

"Biliyor musun Simay, seninle tanıştığım andan beri senden hep nefret ettim. Ama bir şeyi de hep merak ettim. Kalbi başkasına ait bir adamı sevmeyi kendine nasıl yakıştırdın?" deyip bir iki saniye onu süzdüm "Pardon pardon, doğru soru şu olmalıydı: Başkasına ait adamla yurtdışına gitmeyi kendine nasıl yakıştırdın?"

Sessiz kaldı. Halbuki o konuşmayı severdi. Kendini savunmasını bekledim ama bunu yapmadan beni dinlemeye devam etti.

"Sen bir ilişkinin bitme nedenisin! Onun yanında beni değil hep kendini görmek istedin. Sonunda istediğin oldu. Ama şunu iyi bil; yerin asla değişmeyecek ve adın hep aynı kalacak. Çünkü senin gibi kızlara bizim orada tek bir şey söylenir... Sürtük!"

Ağır konuşmam yüzünden gözleri dolarken Barlas yanıma yaklaşıp sertçe kolumdan tuttu. "Yeter, kendine gel!"

Kaldıramamıştı Simay'la bu şekilde konuşmamı. Ama ben ona daha fazla şeyler söylemek istiyordum. İçim bir türlü soğumuyordu. Kendime hakim olamadığımı fark ettim. "Yetmez!" dedim saldırgan bir tavırla "Sen zavallısın Simay, sana acıyorum! Hep bir eve mahkum yaşadın, hala yaşıyorsun. Senin cezan da bu işte!"

Onunla daha fazla konuşmamı istemeyen Barlas beni hızla kendine çekti. Yüzlerimiz birleşirken öfkesini bir kez daha belli etti "O bu sözleri hak etmiyor. Çabuk özür dile ondan!"

"Başka bir emrin var mı?" dedim sinirden köpürmüş bir vaziyette. Henüz içimdekileri dökmemiştim bile. Söylenecek çok şey vardı. Ben üç yıldır

bunları yutuyordum. Daha fazla neden içimde tutacaktım ki? Simay hak etmemiş miydi bu sözleri?

Barlas'ın tepkilerine hiç şaşırmıyordum. Simay'ı korumaktan vazgeçmiyordu. Sevgilisiyken bile onu savunurdu bana. Şimdi bir yabancıya karşı tabii ki arkadaşını savunacaktı.

Barlas beni özür dilemeye zorlayacak gibi görünürken Simay araya girdi "Bırak Barlas dilemesin, döksün içindekileri. Kendi hatasının bedelini bana yüklemek istiyorsa öyle yapsın."

Sinirden gülerek ona baktım "Vicdanını böyle mi rahatlatıyorsun?"

"Yurtdışına gitme teklifini ben yapmadım, Barlas yaptı. Beni hiçbir şey için suçlayamazsın!" deyince ciddi bir hale büründüm "Onu sevdiğin için de mi suçlayamam?"

Bir iki saniye Barlas'a baktı. Gözleri hala dolu doluydu ama ağlamadı. Sanki o da içinde bir şeyler tutuyor gibiydi "Suçlayamazsın!" dedi tekrar bana bakarak "Onu sevmek en çok benim hakkımdı."

Onunla Barlas için savaşmayacaktım. Tek derdim içimi biraz da olsa boşaltmaktı. Belki susmam gerekiyordu ama bunu yapamamıştım. Çünkü bu kendime haksızlık olurdu. Ben bu düşüncelerle kıvranırken onların da ne düşündüğümü bilmesi gerekiyordu. "Onu benden önce tanımış olman sana bu hakkı vermezdi." deyince onun da sabrının taştığını gördüm. Bağırıyordu. "Onu senden önce tanıdığım için değil, o benim..."

"Sus Simay!"

Barlas ona öyle kaba bir sesle bağırmıştı ki irkildim. Simay'ın da alındığını görüyordum. "Beni suçluyor ama!"

Barlas'ın keskin bakışları üzerime kaydı "Bu onun sorunu!"

Sessiz kaldım. Sebebi bir şeyi fark etmiş olmamdı. Ne yaparsam yapayım içimdeki öfkeyi atamazdım. Hiçbir cümlem yaşadıklarımı silmeye

yetmezdi. Şu an kendime zarar veriyordum. Hem de Simay gibi biri yüzünden.

Az önce burada bir hesaplaşma gerçekleşmişti. Aslında bu hesaplaşma üç yıl önce gerçekleşmeliydi ama kader bunun için bu günü seçmişti. Şimdi düşünüyordum da bunun şu an olması çok anlamsızdı. Biten bir ilişkinin ardından Simay'ı suçlamam bile anlamsızdı. Barlas'ın benim için bir şey ifade etmediğini artık kendime kanıtlamalıydım.

Barlas'ın umurumda olmadığını kendime söyleyip duruyorsam Simay'a hesap soramazdım. İnsan umursadığı şeyin hesabını sorardı. Ya da haksızlığa uğradığı şeyin. Terk edilmiş olmam bana yapılmış bir haksızlık değildi. Aşkımıza yapılmış bir haksızlıktı. Onun da hakkını savunacak kadar aciz değildim.

Bir anlık öfkeyle hesap sormam şimdi pişman olmama neden olurken Aysun'un ve Ali'nin dışarı çıktığını gördüm.

Ben sessizdim. Simay sessizdi. Barlas sessizdi.

Bu sessizlik çok anlamsız ama bir o kadar da çok anlamlıydı. Sanırım herkes içinde kendini sorguluyordu.

Aysun sessizliğimize şaşırmış gibi görünürken yanıma yaklaştı. "Öykü, gidelim mi artık?"

Son kez Simay'a baktım. Bu üç yıl sonraki ilk ve son karşılaşmamız olabilirdi. Ben buradan gittiğim anda Barlas da onu götürecekti. Kendisini bir daha göreceğimi sanmıyorum. Zaten görmek de istemiyordum. Barlas'ı görmek bana yeterince eski acılarımı hatırlatıyordu, bu yüzden bir daha Simay'ı görüp de eski acizliğimi hatırlamak istemiyordum.

Bugün kısa süreliğine de olsa eksi Öykü gibi davranmıştım. Asıl yapmam gereken susup görmezden gelmekken dayanamamıştım. Buna öfkem izin vermemişti.

Ama şu an içimde öfke değil de acıma duygusu vardı. Ben buradan gidecektim, kendi hayatıma devam edip Simay'la yaşadığım tartışmayı

unutacaktım. Ama o unutamayacaktı, çünkü ona bunu unutturacak bir hayatı yoktu. Barlas tarafından başka bir eve yerleştirilecek, orada bugünü düşünüp duracaktı.

Çünkü ben onun düşmanıydım. Durağan hayatına öfke ve negatiflik yaymıştım. İstese de bu anı unutamazdı.

Hiçbir şey demeden arkamı dönüp buradan uzaklaşırken Aysun ve Ali de peşimden geldi. Ali bizi buradan götürmek istemişti. Şu Veysel denilen adamlardan sebep yanımızda olmak istiyordu.

Şu an onları gram umursamadığım için Ali'yi reddetmiştim ama Aysun'un ısrarı üzerine bizi eve bırakmasını mecbur kabul etmek zorunda kalmıştım.

Benim arabamla önce Aysun'u daha sonra beni eve bırakınca kendi bir taksiye atlayıp geri gitti. Günün yorgunluğu üzerime çökerken eve girip hemen kendimi yatağıma attım. Her günüm birbirinden anormaldi. Simay'la karşılaşmıştım ama bugün kendimi kötü hissetmiyorum. Aksine Pamir'den kurtulduğum için rahatlamış hissediyordum.

Kolumdaki anka kuşu dövmeme baktım. En yakın zamanda Pamir'den kurtulduğum gibi ondan da kurtulacaktım. Bundan sonra hayatımın düzene girmesini temenni ettim. Ama içimde kötü şeyler vardı. Pamir'in bana aşık olduğunu bilmek beni korkutuyordu. Şayet Demir gibi takıntılı bir yapıya sahipse beni bırakmayacağını düşünüyordum.

Normal değildi. Hatta tanıdığım en garip insandı. Düşüncelerini okuyamadığım için benim hakkımda ne planladığını da bilemezdim. Ama boş durmayacağını bilebilirdim.

Tek çarem zor olsa bile ondan tamamen kurtulmaktı. Nasıl olacaktı bilmiyordum ama ondan kurtulacaktım. Tabii öncesinde yaptığı şeyin intikamını alacaktım. Bana yaptığı şeyi unutacak değildim.

Yorgun olmama rağmen yatakta uyumak için dönüp dururken telefonuma gelen mesaj sesiyle hemen ekrana baktım. Mesaj Pamir'den gelmişti.

-Evin önünde seni bekliyorum!

Hızla yatağımdan doğruldum. Olamaz. Buraya mı gelmişti? Üstelik annem evdeyken!

Korkuyla yatağımdan çıkıp bahçeye bakan penceremin perdesini araladım. Evet, cidden buradaydı. Bana bakıyordu. Zili çalmadığına göre sinirli değildi. Sanırım sadece konuşmaya gelmişti.

Buradan gitmesini istiyordum ama bunu yapmazdı. Bu yüzden onunla sakin bir şekilde konuşmalıydım. Sessiz bir şekilde odamdan çıkınca üzerime montumu geçirip yanına gittim.

Arabasının yanında beni bekliyordu. Karşısına dikilince hüzünlü göründüğünü fark ettim. Onu ilk defa böyle görüyordum. Bir şey demedim, ilk konuşmayı ondan bekledim. Zaten o da konuşmak için çok beklemedi.

"Artık çetemde değilsin!" dedi zayıf ve bitkin bir sesle. Şu an bir çete liderine yakışmayacak halde karşımda duruyordu. Ne yani çok mu üzülmüştü? Belki de sarhoştu ve ne dediğinin farkında değildi. Onun güçsüz görüntüsüne alışık değildim. Yenilgi onu ne hale sokmuştu. Öfkeli olur zannediyordum ama beni bile şoka sokacak kadar sakin görünüyordu. Bu halinden korkmalı mıydım? Normal bir zamanda olsa korkacağım kesindi ama şu an ona baktığımda öfke ve intikam arzusu uyanıyordu bedenimdi. Bedelini ödeyene kadar da geçmeyecekti.

"Zaten bir işe yaramıyordum." dedim umursamazca. Nefretimi gizlemeye çalışıyordum ama başarılı olduğumu zannetmiyordum.

İç çekti ve hasretle gözlerini yüzümde gezdirdi "Yanımda olman yetiyordu."

Bazen oynadığını düşünüyordum. Gerçekten aşık olmuş olamazdı. Ona aşk duygusunu yakıştıramıyordum. Böyle saf bir duygu ona laik değildi. Olamazdı.

Belki onu buradan kovmam gerekiyordu ama hangi psikolojide olduğunu bilmediğim için sakin davranmalıydım. Bana ya da anneme bir şey yapabilirdi. Derdi neydi, buraya neden gelmişti önce bunu öğrenmeliydim.

Sessiz kalıp beni özlemle süzmeye devam ederken sesimi annemin duymaması için kısık tutmaya çalıştım ama ne kadar sakin kalmaya çalışsam da sinirli olduğum belli oluyordu. "Bana nasıl bir zarar verdiğinin farkında mısın, senin yüzünden asla bir daha doğal yolla hamile kalamayacağım!"

Bunu söylemek bile korkunçtu. Başıma onca şey gelmesine rağmen güçlü kalmak için çabalıyordum. Her şeyle savaşmışken Pamir'e yenilemezdim.

"Ondan hamile kalmaktan iyidir." deyince gerçeği öğrenmesi için çabalamadım. Nasıl düşünmek istiyorsa öyle düşünmeliydi. Zaten bana inanmıyordu ki, ne söylesem boşaydı. Ama yine de dilimi tutamıyordum. Ruhumu çalan bu adama karşı sessiz kalamazdım. "Benim hayatım seni ilgilendirmiyor! Rahat bırak beni!" diye kısık sesle bağırınca bana küçük bir adımla yaklaştı. "Yanılıyorsun, aksine çok ilgilendiriyor."

Midemi bulandıran bakışları bende sabır falan bırakmamıştı. Sertçe geri ittim onu. Aramızda mesafe olmalıydı. "Senden hep nefret ettim, hala ediyorum ve hep edeceğim!" dedim korkusuzca. Öfkelenince cesaretleniyordum. Ondan korksam da şu an korkusuzluğu göze alıyordum.

"Karaman için de aynı şeyleri hissediyorsun." deyince konuyu ona çekmesine kızdım "Kendini onunla kıyaslama!"

Beni umursamadan devam etti. "O da sana kötülük etti. Benim yüzümden bir daha doğal yolla hamile kalamayacaksın ama onun yüzünden de bir daha kimseye güvenemeyeceksin. Buna rağmen onunla yatabiliyorsun!"

Sesi sinirlendiğini gösteriyordu ama gözleri hala bana olan hasretini dile getiriyordu. Asla yılmayacaktı, bunu görebiliyordum "Seni kaybedemem Öykü, bu gözlerden uzak yaşayamam!"

Hatayı en başında yapmıştım. Onu gördüğüm ilk andan beri kendimi ondan uzak tutmuştum. Onun ki aşk değildi, sahip olma arzusuydu. Bana sahip olmadığı sürece bunun böyle devam edeceğini biliyordum. Bugün evime gelmesi beni kolay kolay bırakmayacağı anlamına geliyordu.

Yine de direnmeye devam ettim. "Çetene girdiğim gün sözleşmeyi iptal ettin. Barlas sayesinde de çetenden çıktım. Artık benden uzak duracaksın. Çünkü seni görmek istemiyorum!" deyince buruk bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Bugün ilk defa çok değişik hallerde görüyordum onu. "Senden uzak durmam, seni seviyorum. Bana tuzak kurmana rağmen seni seviyorum!"

İşte asıl meseleye gelmiştik. Nasıl oluyordu da ona ihanet etmeme rağmen beni sevebiliyordu? Şu an beni sevmesi değil, öldürmesi gerekirken karşımda neden sakin duruyordu? Hiç mi öfkelenmemişti? Bana karşı nasıl bir aşk duyuyordu da kendi tabularını yıkıyordu?

"Niye beni öldürmedin?" diye sorunca gülünç bir cevap verdi. "Kıyamadım."

Ona inanmıyordum. Herkesi öldürebilecekken beni öldürmemesinin kıyamamakla değil, sahip olamamakla alakası olduğunun farkındaydım. Beni bir gün öldürecekti. Sadece bunun için bana sahip olmayı bekliyordu. Kardeşini bile öldüren biri beni yaşatır mıydı hiç?

Ondan korkmadığımı belli ederken "Kardeşine nasıl kıydın peki?" diye sordum. Bir insan neden kardeşini öldürürdü? Kız ona ne yapmış olabilirdi ki? Masum bir canı aldığını hissedebiliyordum. Hiç tanımadığım kıza üzülmüştüm.

Garip bir şekilde o da üzgündü. Gözlerini üzerimden çektiğini gördüm. Başı önüne düştü "Onun olayı başka." dedi durgun bir halde.

"Anlat." deyince gerildiğini fark ettim. Şu ana kadar çıkmayan öfkesi bir anda ortama ayak basmıştı sanki. Derin derin nefesler aldı. Sonra anlatmaya başladı "Benim de bir zamanlar tıpkı senin gibi annem vardı. Hatta o da hemşireydi. Babam ise işsiz eroin bağımlısı bir adam... Onu çok gördüğümü hatırlamıyorum. Arada annemden para koparmak için eve gelirdi. O zaman karşılaşırdık onunla. Konuşmazdı bizimle. Hatta tanımazdı bile. Ben o zamanlar on bir yaşındaydım, kardeşim ise bir yaşına yeni basmıştı. Bir gün annemin babam tarafından bıçaklandığı haberi geldi bana. Hemen hastaneye kaldırılmış ve orada ölmüştü. Kardeşimle ben ortada kalmıştık. Kimsemiz yoktu. Babam bağımlı olduğu için velayetimiz ona verilmedi. Bu

yüzden yetiştirme yurduna gönderildik. Ama babam bir gün bizi oradan kaçırdı. Parası olmadığı için eroin alamıyordu ve delirmiş gibiydi. Umurunda olmadığımız için bizi para karşılığında Macit'e satmakta buldu çareyi."

O ismi duyunca nutkumun tutulduğunu hissettim. İsim benzerliği olduğunu düşündüm ama Pamir sanki ne düşündüğümü anlamış gibi bana cevap verdi. "Evet, o Macit senin tanıdığın Macit."

Şaşırsam da bu çok uzun sürmedi. Hikayesini gittikçe daha fazla merak etmeye başlamıştım. "Devam et." dedim tüm dikkatimi ona vererek.

Hemen dediğimi yaptı. "Macit bizi pis işleri için yetiştirmek istiyordu. Bizim gibi bir sürü anasız babasız çocuk vardı yanında. Her işi yaptırdı bize. Dilendirdi, kaçakçılık ve dolandırıcılık yaptırdı. Zaman zaman eroin sattırdı. Küçüktük, karşı gelmeye çalışıyorduk ama dayak yiyorduk. Bazen o da yetmiyordu birimizin acısını hepimizden çıkarmak için türlü işkenceler uyguluyordu bize. Sözünü dinlemeyen bazı çocukları ibret olsun diye yılanlarla dolu çukura atıp öldürüyordu. O çocuklarla aynı kaderi yaşamamak için biz de çaresizce söyleneni yapıyorduk. On üç yaşıma gelince elime silah verdi. İlk cinayetimi o zaman işledim. Bana istediği kişileri öldürttü. Kendi elleriyle benden bir canavar yarattı. En güvendiği çocuklardan biri bendim, zekiydim. Arkasını iyi topluyordum. On beş yaşıma gelene kadar bu böyle sürdü. Daha sonra elinden kurtulma planları yapmaya başladım. Büyümüştüm, ondan kurtulabilirdim. Ama kardeşimle birlikte onun elinden kaçma şansım yoktu. Benimle gelemezdi. Gelse bile onunla nereye kadar kaçabilirdim ki. Yalnız olmalıydım. Bu yüzden bir gün kardeşim uykusundayken..."

Konuşurken kaşları çatıktı. Eski anıları anlatmak ona acı veriyordu sanki. Yarım kalan cümlesine devam edemedi. Birkaç saniyesi sessizlikle geçerken iç çekip konuşmaya başladı "Beş yaşındaydı. Yanında çöpten bulduğu o bez bebek vardı. Öldürdükten sonra bir parçası benimle olsun diye kalbini aldım ve bebeğinin içine yerleştirdim. Her şey onu korumak içindi. Ben gittikten sonra ona kötü şeyler yapacaklardı. Belki de öldüreceklerdi. Ama benim gibi canını yakmadan, uykusundayken yapmazlardı bunu. Kimseyi bu kadar kolay öldürmemişlerdi. Bunu

kardeşime yapmalarına izin vermezdim. Onun canını ben almalıydım ve öyle de yaptım."

Yaşadığı şeyler çok acıydı ama ona inanmalı mıydım bilmiyordum. Yalan söylüyor olabilirdi. Ama bunu ne için yapacaktı ki? Ona acıyayım istemezdi herhalde. Dürüst görünüyordu. Çektiği acı oyun olamazdı. Zaten anlattıklarından bir şey oldukça dikkatimi çekmişti. On üç yaşında ilk kez birini öldürmüştü. Pamir on üç sayısından korkuyordu. Bunun sebebi anlattığı şeyle bağlantılı olabilirdi. Bu da doğru söylediğini kanıtlar nitelikteydi.

O konuşmaya devam ederken hiçbir şey kaçırmamak içi onu can kulağıyla dinlemeye devam ettim.

"Uzun uğraşlar sonunda Macit'ten çaldığım paralarla ondan kaçıp kurtuldum. Kendime bir hayat kurmak için bir şeyler yapmak zorundaydım. Bu yüzden zekamı kullanıp araba çalmaya başladım. Daha sonra yanıma birkaç kişi aldım. Çete kurmaya da o zaman karar verdim. Bir gün Macit beni bulursa karşısında güçlü birini görsün istiyordum."

Anlattıklarına şaşırsam da daha sonra bunu saçma buldum. Zaten Macit'ten hiç haz almamıştım. Onda bir şeyler çıkacağı belliydi. Pamir'in anlattıkları dehşet vericiydi! Ona öfkeli olmasam haline üzüleceğim kesindi. Yine de kardeşini öldürmesine anlam veremiyordum. Orada nasıl bir psikolojideydi ki bunu kardeşine reva görmüştü? Bana kötü doğduğunu söylemişti. Haklıydı. Kötü doğmayan biri ne yaşarsa yaşasın bunu kardeşine yapmazdı.

Psikolojik sağlığının yerinde olmamasının nedenini de şimdi anlıyordum. Anlattıklarıyla ben bile dehşete düşmüştüm, bunları yaşayan biri olarak o, şimdi neler düşünüyordu tahmin bile edemezdim.

Hafiften sırıttığını görüyordum. Anlattıklarından sonra bu tepkisi çok anlamsızdı. "Hatırlıyor musun, bana bir gün iyi biri olabilecekken neden kötü biri olmayı seçtiğimi sormuştun. Şimdi anlıyorsun değil mi Maviş? Kötülük bir seçim değildir, kişinin doğasında vardır. Ben kötü doğdum. Eğer kötü doğmuş olmasaydım Macit tarafından ne kadar zorlansam da bir canavar olmazdım." dedi gururla.

Ona iğrenerek bakıyordum. Bu gurur duyulacak bir şey miydi? "Hayatımda gördüğüm en değişik varlıksın! Nereden çıktın karşıma?" dedim sitem ederek

"Baban yüzünden oldu." diye itiraf etti. Merakla yüzüne bakınca konuşmaya devam etti. "Beni nereden bulduysa gelip benden seni çeteye almam için yardım istedi. Normalde böyle işlerle uğraşmazdım ama iyi para teklif edince onu reddetmedim. Aslında tek sebep para değildi. Baban senin kendisinden nefret ettiğini ve sizden intikam almak istediğini söyledi bana. Ben de babamdan nefret ederek büyümüştüm. Bu yüzden seni tanımak istedim ve kurduğum planla seninle tanıştım. İlk gördüğüm anda da sende değişik bir şeyler olduğunu anladım. Meğer bu his, kalbimi çalabileceğini bana belli eden hismiş. Sonra anladım."

Bu tam da babamlık bir iş olduğu için şaşırmıyordum. Artık herkesten her şeyi bekler olmuştum. Pamir gibi biriyle anlaştığına göre ekonomik durumu düzelmiş olmalıydı. Kim bilir neler yapmıştı da yeniden o kadar paraya sahip olmuştu. Ondan resmen tiksiniyordum!

Pamir'in bana aşıkmış gibi yapmasının sebebini de babama bağlıyordum ama öyle olacak olsa Pamir bunları da itiraf etmezdi herhalde diye düşünüyordum. O maalesef gerçekten de bana aşıktı.

Bakışları beni rahatsız ederken babamın bu anlamsız isteğine anlam veremeyip ona soru sordum. Amacım biraz da bakışlarından kaçmaktı "Çeteye girmem babama ne kazandıracaktı ki beni senin çetene istedi?"

Cevabını kendi de bilmiyor olmalıydı ki dudaklarını büktü. "Sanırım baban nasıl biri olduğumu biliyordu. Muhtemelen başın belaya girsin istedi. Keza öyle de oldu."

Yine şaşırmamıştım. Benim asıl şaşırdığım Pamir'in bunca zaman bunları saklayıp şimdi neden itiraf ettiğiydi? "Babam bu anlattıklarını öğrenirse aranız bozulmaz mı?" dedim sanki çok da umurumdaymış gibi.

"Hayır. Çünkü baban artık yaşamıyor." deyince donup kaldığımı hissettim. O ise psikopatlara yaraşacak bir şekilde sırıttı "Yarım saat önce onu öldürdüm!"

Bunun şaka olduğunu duymak istedim. Gerçekten bunu yapmış olamazdı herhalde? Gözlerine daha dikkatli bakınca doğru söylediğini anladım. İyi de niye? Sebep ben miydim? O adama karşı hiçbir şey hissetmesem bile canım yanmaya başlamıştı. Gözlerim doldu birden. Babam bana hep yabancıydı. Sevgisini hiç görememiştim. Ama sevgisizliğini buram buram hissetmiştim. Kendi kızını tehlikeye atmıştı. Pamir'i hayatıma sokarak bana büyük bir ceza vermişti. Şimdi ise hayatta değildi. Benimle bunca yıl sonra bir kere bile karşılaşamadan ölmüştü. Kendi cezasını bulmuş gibiydi. Yine de kahrolmuştum. Kendim için değil, annem için. Ben zaten babamın sevgisini hiç görmemiştim ama annem bir zamanlar onun sevgisiyle hayat bulmuştu. Şimdi ben bu kadına onun öldüğünü nasıl söyleyecektim?

Ağlamamak için kendimi sıkarken Pamir'in koluma dokunduğunu fark ettim. "Gördüğün gibi Maviş, sana ceza verdiysem ödül de veriyorum. Hatırlıyor musun? Macit'in adamlarından biri tarafından öldürülecekken sen benim hayatımı kurtarmıştın. Ben de sana sarılarak teşekkür etmiştim. Zamanı gelince de başka şekilde teşekkür edeceğimi söylemiştim. İşte o zaman geldi. Ben sana, seni babandan kurtararak teşekkür ediyorum." Beni yavaşça kendine çekti. "Söylesene, bunu senin için Karaman yapabilir miydi?" Hiçbir tepki veremezken tek eliyle yüzümü okşadı. "Karşında senin için her şeyi yapmaya hazır biri var." Dokunuşları narindi. Gözleri gözlerime değerken bir anda dudaklarıma kaydı. "İlk defa bana ihanet eden birini öldürmedim. Çünkü benim olmanı istedim." Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Beni öpmesine ramak kalmıştı. "Kalbini bana aç. Sana yemin ederim pişman olmayacaksın."

Hangi şoktan kıpırdayamaz haldeydim bilmiyordum. Babam ölmüştü ve Pamir bana yaklaşmak için bu anı resmen fırsat olarak görüyordu. Kendimi kasmaktan tüm kemiklerimin çatladığını hissediyordum. Nefes alamadım. Kaderin beni sınamasıyla bir kez daha karşı karşıyaydım. Babamla savaşım burada sona ermişti ama Pamir'le hala devam eden bir savaşım vardı. Hassas anımda benden faydalanmasına izin vermeyecektim. Ne halde olursam olayım ona karşı çıkabilecek güçteydim.

Dudakları dudaklarıma değmek üzereyken geri çekilip suratına sert bir tokat attım. "Git buradan!"

Afalladı. Öfkelenir zannediyordum ama sakin kalmayı başardı. Hatta gülüyordu. Keyfi anlamadığım bir şekilde yerindeydi. Bana baktı ve karanlık konuşmasını yaptı. "Bugün bir savaş oldu. Karaman seni kazandığını zannediyor ama bir gün seni sonsuza kadar kaybedecek. Çünkü kendini öldürecek!"

Söylediği şey kulaklarımda yankılandı. Ne demekti bu şimdi? Aklım artık hiçbir şey almıyordu. Barlas neden kendini öldürecekti ki? Pamir'in aklında yine ne vardı? Benden ne istiyordu da böyle cümleler kurup canımı sıkıyordu. Yetmemiş miydi yaptıkları? Perişan haldeydim. Ayağa kalkmam için hiç müsaade vermiyordu. Asla durmayacaktı. Ne var ki ben de ona yenilmeyecektim!

Artık sabır değil hiçbir şey bırakmamıştı bende. Onunla burada harcadığım zaman bana fazla gelmişti. Annemi umursamadan bağırdım. "Sana git buradan dedim!"

Beni anlayışla karşılıyor gibiydi. Kendi de farkındaydı beni ne hale soktuğunun. Aramızda birkaç santimlik mesafe varken bu mesafeyi kapatmak istercesine bana yanaştı ama geri çekilip aradaki mesafeyi korudum.

Yüzü bozulmuştu. Bana dokunmak istediğini görüyordum. Bunu yapamadığı için içindeki heyecan buruk kalmış gibiydi. "Buradan giderim ama senden gitmem Maviş. Bunu o güzel kafana yaz!" dedi beni kaygıya sürükleyerek.

Barlas'la birlikte olduğumu zannettiği için bana yakınlaşma çabası içerisinde olduğunun farkındaydım. İstediği şey ona karşılık vermemdi. Bunu Barlas'a olan hırsı için istiyordu. Ona karşı olan öfkesinin günbegün arttığını görebiliyordum. Şimdi Pamir'den hiç korkmadığım kadar korkmalıymışım gibi hissediyordum. Çünkü aşk, insana her şeyi yaptırırdı.

İstediğini alamamış olmanın verdiği öfkeyle buradan giderken eve girip ağlamaya başladım. Bir tarafımdan hüzün akarken diğer tarafım korkuya kapılmıştı. Barlas için endişeliydim. Onu uyarmam gerektiğini hissederken telefonu elime alıp aradım ama kapalı olduğu için ulaşamadım. Hala o

yerdeyse çekmiyor da olabilirdi. Ali'yi de aramıştım ama ona da ulaşamamıştım. Artık tek çarem yarını beklemekteydi.

Yatağımın üzerine oturmuş kara kara düşünürken yine ağlamaya başlamıştım. Babam için değil annem için. Onu üzgün görmek istemiyordum. Babamın ölüm haberini duymak onu depresyona bile sokabilirdi. İçinde bitiremediği bir aşk vardı. Karşılıksız olsa da bu anneme yetiyordu. Kimi severse sevsin onu unutamayacağını biliyordum. İlk aşk unutulmazdı. Bunu hep kendi söylerdi bana. Gerçekten seven yürek unutmak nedir bilmez diye de eklerdi.

Bundan sonrası onun için zor olacaktı. Benim için de öyle. Ben bunlara alışıktım ama annem ne yapacaktı? Desteğimle yeniden ayağa kalkabilir miydi? Güçlü bir kadındı. Ben onu öyle tanımıştım. Bunu da başaracağını biliyordum.

Yatağıma cenin pozisyonunda uzanıp sabaha kadar ağladım. Babama karşı hiç sevgi beslemesem de artık onun gibi, baba kelimesi de benim hayatımda tamamen yok olmuştu. Ölümleri sevmezdim. Sevdiğim insanlardan ayrılmak zor geliyordu. Ama şimdi fark ediyordu da ölüm sevmediğim insanda bile zor geliyordu bana.

Muhtemelen bunu da atlatacaktım. İyi ki onunla bunca yıl sonra tekrar karşılaşmamışız diyordum. Şayet öyle olsaydı, içimde bir köşede baba sevgisine muhtaç kalbim darmaduman olacaktı. Böylesi daha iyi olmuştu. Bizden her ne kadar intikam istese de kendi içimde onu affediyordum. Bir mezarının olmayacağını bilsem de ona dua edecektim. Çünkü ben annemin kızıydım. Merhamet hep yüreğimden geliyordu.

Ağlamaktan acıyan gözlerimle uyamaya direnSem de bir ara istemeden uykuya daldım. Daha sonra korkuyla uyanınca saatin sabahın sekizini gösterdiğini fark ettim. Hızla yatağımdan doğruldum ve Barlas'ı aradım. Hala kapalıydı. Sıkıntıya düşmüştüm. Burada bekleyemezdim. Evine gidip orada olup olmadığına bakmalıydım. Zamanımız yoktu. Pamir her an ona bir şey yapabilirdi.

Üzerimi değiştirme gereği bile duymadan montumu üzerime geçirince annemin uyanmaması için kapıyı sessizce açtım ve evden çıktım. Kendi

arabamla Barlas'ın evine gelmiştim.

Arabadan inince zilini çaldım. Açan olmadı. Telefonumu çıkarıp onu ararken kapıyı çalmaya devam ediyordum. Ne kapı açıldı ne de telefon. Ona ulaşamıyordum.

Bu beni gererken arkamdan gelen bir araba sesi duydum. Dönüp o tarafa bakınca Barlas'ın geldiğini fark ettim. İçimden şükürler ederken arabasını park edip içeriden çıktığını gördüm. Şaşkın değildi. Bana doğru yürüyordu. Yaklaşıp cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açarken "Niye buradansın yine?" diye sordu.

Uykusuz görünüyordu. Belli ki sabaha kadar Simay'la uğraşmıştı. Bana tahammül edemeyecek gibi duruyordu.

"Konuşmamız lazım." deyince tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Sebep?"

"Pamir!" dedim açtığı kapıdan içeri girerek. Peşimden salona gelince konuşmam için bekledi. Bu konunun onda ilgi uyandırdığı belliydi.

Onu daha fazla bekletmeyerek hemen uyarımı yaptım "Aklında bir plan var, seni öldürecek. Daha doğrusu ölümüne neden olacak!"

Benden başka bir şey duymayı bekliyordu herhalde ki alayla güldü "Bu kadar korkma, herkes bir gün ölecek."

"Ben ciddiyim!" dedim tepkisine kızarak.

O ise umursamaz ve rahat görünüyordu. "Pamir benim düşmanım, ölmemi istemesi gayet normal. Niye bu kadar şaşırdın ki?" deyince korkumu onunla da paylaştım "Bana bir gün senin kendini öldüreceğini söyledi. Aklında normal planlar olmadığı aşikar. Ondan korkmalısın!"

Beni ciddiye almadığını belli eden bakışları üzerimdeydi. Uykusuz kaldığı için esnedi ve dışarıyı işaret etti. "Uyarını yaptığına göre artık gidebilirsin. Uyuyacağım."

Bana kendimi kötü hissettiriyordu. Her seferinde onu uyarmak için kendimi burada buluyordum ama o hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Korkusu olmadığını görebiliyordum. Her şeyle baş edebileceğini sanıyordu ama yapamazdı. Pamir'i kontrol altına almış olsa bile tek sorun o değildi. Başkası da vardı ve ben bu yüzden çok endişeliydim. "Almila'nın babası Macit Bey hakkında bilgin var mı?" diye sorunca ilk defa yüzünde şaşkınlık olduğunu gördüm. Belki de sebebi gitmemi beklerken yeni konu açmamdı

"Almila'nın anlattığı kadar biliyorum." deyince onu yine uyarma gereği duydum ama bunu gerilerek yapıyordum. Bir kez daha beni umursamazsa ben de onu umursamayacaktım. "Pamir'den duydum, küçükken onu ve onun gibi birçok çocuğu yanında zorla tutup onlara kötü şeyler yaptırıyormuş Macit. Belalı biri. Almila'yı bırak, yoksa adam sana saracak!"

Bu konu hakkında bir yorum yapmasını beklerken sinirle çenesini kaşıdığını gördüm. Bıkkınca nefesini dışarı saldı. "Sen Pamir'le mi konuştun?" dedi ters ters.

"Dün gece evime geldi." deyip başımı önüme eğdim ve ellerimi ovuşturmaya başladım. Bir gün bunu diyeceğim aklımın ucundan bile geçmezken sesimi güçlü tutmaya çalışıyordum. Bunca şeye rağmen hüzünlü görünmek istemezdim. "Babamı öldürmüş!"

Birkaç saniyelik sessizlik oldu. Adımlarının bana yaklaştığını duydum. Yüzüne bakmadığım için ne düşündüğünü bilemiyordum. Ama bir şey hissedebiliyordum.

Sıcak elleri yanaklarıma değerken yüzümü kaldırıp kendisine bakmamı sağladı. Hissettiğim şey buydu işte; bana acıyarak baktığını bilmek. Çünkü babamı sevmesem de neler hissettiğimi çok iyi biliyordu.

Kahverengi gözler güç aşılarmışçasına beni etkisi altına alırken "Sen iyi misin?" diye sordu. Onunla bir şeyler paylaşmamı istediğini hissedebiliyordum. Konuşayım istiyordu ama bunu yapmazdım. O benim dertleşebileceğim biri değildi. Bana destek olacak kişi hiç değildi.

Ayrıca neden bana böyle bir soru soruyordu ki? Daha dün beni babamdan vurmamış mıydı? Yaramı deşmişti resmen. Şimdi yaramın ne durumda olduğunu mu merak ediyordu?

Kötü olsam bile bunca zaman hep kendim iyileşmiştim. Bunun için birine ihtiyacım yoktu. Yine kendim iyileşirdim. Nelerin üstesinden gelmiştim ben, bunun mu gelemeyecektim? Babamın ölümüne üzülmüş olabilirdim ama benim bu halde olmamın tek nedeni annemdi. Ben bunu kolay atlatırdım da o nasıl atlatacaktı orası meçhuldü.

"İyiyim." diyerek ellerini yüzümden çekince bana inanmadığını gördüm. Konu hakkında yorum yapacaktı ama daha ağzını açar açmaz onu susturdum. "Macit'le başın belaya girsin istemiyorum."

Değişen konu sebebiyle kızgın görünüyordu. Yine de bir şey demedi. "Neden sürekli beni uyarma gereği hissediyorsun?" dedi bir şey ima eder gibi.

"Çünkü ölmeni istemiyorum!" diye itiraf ettim.

Gözleri hırsla parladı "Neden? Ölürsem intikamını alamayacağın için mi?" Anlaşılan intikam alacağımı söyleyerek onu oldukça yaralamıştım. Yoksa neden bu kadar umursayacaktı ki bu meseleyi?

"Aynen öyle. Ben senden intikam alana kadar ölmesen iyi edersin Karaman!" deyince iki kaşı birden havaya kalktı "Karaman mı? Bana hala soyadımla hitap etmeyeceksin herhalde?" deyip yüzünü yüzüme eşitledi. Konuşurken ciddi görünüyordu "Ben senin liderinim. Liderin!"

Ne yani başa mı dönüyorduk? Çetesiyle ilgili benden bir şey istemeyeceğini biliyordum ama lider olduğunu yüzüme vurması hoş değildi. İnadıma yaptığına emindim. Sinirleneceğimi biliyordu. İsteği bu olunca yüzüme sahte bir gülücük kondurdum "Öyle olsun Lider!"

Konuyu kapatması gerekirken beni sinirlendirmeye yemin etmiş gibi üzerime oynadı. "Demir'e bir şey dememişsin. Aklında benden intikam almak için başka bir plan mı var yoksa?"

Sorusu garibime giderken "Demir'le konuşmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum. Sessiz kaldı. İçten içe gülüyordu sanki.

Merakla cevap vermesini beklerken çalan kapı zili araya girip konuşmasını engelledi. Yanımdan geçip kapıya gidince salonda onu bekledim.

Biran sonra bir kız sesi geldi. "Barlas!"

Bu sesi tanıdığımı düşünürken yerimde kalmaya devam ettim. Barlas onunla konuşuyordu. "Ne oldu sana Gaye? Kim yaptı bunu?"

Onun burada olduğunu duymak tüylerimi diken diken ederken merakla onları dinlemeye devam ettim.

"Pamir!" dedi Gaye acıyla çıkan sesiyle. Ne olmuştu ki ona? Pamir Gaye'ye ne yapmış olabilirdi?

"Bana yardım et!" deyince salona yaklaşan adım sesleri duydum. Sonra onunla göz göze geldim. Berbat durumdaydı. Yüzü kan revan içerisindeydi. Dayaktan tanınmaz hale gelmişti. Korkunç görünüyordu.

Beni görünce şaşırsa da bu çok uzun sürmedi. Normalde öfkelenmesi gerekirken tepki veremediğini gördüm. Tüm derdi kendi olmuştu sanki.

Barlas belinden tutmuş onu L koltuğa doğru sürüklerken "Otur şöyle." dedi. Gaye'nin ağladığını görüyordum. Açıkçası afallamıştım. Onu ağlarken daha önce hiç görmemiştim. Cidden ne oluyordu?

Barlas onu oturtmuş yüzünü incelerken ben öylece ayakta durmuş onlara bakıyordum. Gaye'nin burada ne işi vardı? Pamir'den neden dayak yemişti? Dahası bu kadar dayak yiyecek ne yapmış olabilirdi?

Barlas onun haline acımış gibi görünürken bana çevirdi gözlerini "Yaralarına bakman lazım."

Benimle dalga mı geçiyordu? Gaye'ye yardım edebileceğimi nasıl düşünürdü? Bu kız beni tabuta kapatarak neredeyse öldürecekti, hiçbir şeyi unutmuyordum. Bu durumda ona neden yardım edecektim ki? Üstelik daha ne olduğunu bile bilmiyordum. Yalan söylüyor olabilirdi. Barlas'ın ilgisini çekmek için kendini dövdürmüş de olabilirdi. Ondan her şeyi bekliyordum.

Gaye gözlerini ondan ayırmazken yaralarını umursamıyor gibi görünüyordu. Ama acı çektiği de belliydi. "Beni bırak şimdi, sana anlatmam gereken şeyler var!"

Barlas onu dikkatle dinlerken Gaye bana kısa bir bakış atıp onunla konuşmaya devam etti. "Sana anlatacağım hiçbir şeyden sonra beni suçlama ne olur. Zorunlu olduğum için yaptım tüm bunları..." Kafası önüne düştü "Pamir'in çetesindeyim ben. O bunca zaman beni sana karşı kullandı. Seninle birlikte olmamı istedi. Bana her şeyi anlatabileceğini düşünüyordu. Başından beri sana karşı planı buydu...Pamir dünkü savaşta geri çekilmek zorunda kalınca ona ihanet edenin ben olduğunu düşündü ve beni bu halde getirdi. Elinden zor kaçtım. Beni öldürecek, bana yardım et Barlas. Senden başka gidecek kimsem yok!"

Gaye'nin tüm bu anlattıklarına anlam veremiyordum. Pamir'i seviyordu. Benim tanıdığım Gaye ne olursa olsun asla gidip Barlas'a bir şey anlatmazdı. Pamir onu ihanetle suçlasa bile bunu yapmazdı. Ama aralarında ne geçtiğini bilmiyordum. Bu olay gerçekte olabilirdi. Yine de içimdeki his ona inanmamam gerektiğini söylüyordu. Bu bir plan olabilirdi!

Barlas'ın da ona inanmadığını düşünürken çenemi tutamadım "Bunu onun adına çalışmadan önce düşünecektin Gaye!" dedim suçlayıcı tavırla.

Bana öfke dolu bakışlarla baktı. "Barlas'a karşı bir oyun kurulduğunu sen de biliyordun, niye ona bir şey söylemedin?" dedi onunla aramı bozmak istercesine. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ben çoktan Barlas'ı uyarmıştım. Bu yüzden bugün içim rahattı. Gaye ise Barlas'ın bana öfkelenmesini bekliyor gibiydi.

Ya da şu an oynuyordu. Pamir Barlas'ı uyardığımı biliyor olabilirdi. Onunla yattığımı düşündüğüne göre bunu da düşünmüş olmalıydı. Şimdi o yüzden Gaye Barlas'ın bana öfkelenmemesine bu kadar şaşırmıyordu bence.

Ortam sessizleşirken Gaye korkuyla Barlas'ın elini tuttu. "O seni de öldürmek istiyor Barlas. Buradan gitmelisin!"

İçimde garip bir his oluşurken bakışlarımı üzerlerinden çektim. Barlas Gaye'ye inanmıyordu herhalde? Bu kadar saf biri değildi o? Bir oyun

döndüğünü görüyor olmalıydı. Şimdiye kadar ses çıkarmadığına göre kendi de bir şeyler düşünüyordu umarım.

Elini Gaye'nin elinin altından çekip omzuna koyarken "Sen bunları düşünme, ben başımın çaresine bakarım." dedi. Ona acıyormuş gibi yapıyordu. Gaye ise hala oynuyordu. "Sana bir şey olmasın!"

Barlas düz bir ifadeyle umursamazca yanından kalktı "Şu kanları temizlemeliyiz."

Yukarı çıkarken Gaye'yle birkaç saniyelik bakışma yaşayıp Barlas'ın yanına çıktım. Banyoya girmişti. Temiz bir havlu alıyordu.

"Ona inanmadığını söyle bana dedim!" yanında dururken.

Havluyu ıslatırken yüzüme bakmıyordu. Düşünceliydi. "Henüz doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamayız. Pamir ona ihanet edenin kim olduğunu bilmiyor. Gerçekten de Gaye'den şüphelenmiş olabilir. Çünkü o benim yanımdaydı."

"Pamir Gaye'den şüphe etmez çünkü onun kendisini ne kadar sevdiğini biliyor." dedim gerçeği görmesi adına.

İşini bitirip sanki düşmanına bakıyor gibi gözlerini gözlerime sabitledi. "Seven kişi de ihanet eder Öykü, bunu en iyi senin biliyor olman gerekir!"

Böyle bir zamanda bile bazı şeyleri yüzüme vurmaktan vazgeçmiyordu. Gerçekten şu an derdimiz bu muydu?

Onu umursayıp kavga edebilirdim ama yine kendisini düşünüyordum. Derdim bu oyuna gelmemesiydi.

"Ona yardım mı edeceksin yoksa?" deyince birkaç saniye geç cevap verdi. Hala düşündüğü şeyler vardı. "Dışarı atacak değilim." dedi haline acımış gibi. Merhameti artık fazla oluyordu. "Herkese yardım etmek zorunda değilsin. Kimsin sen ya, iyilik perisi mi? Bu bir oyun olabilir. Daha az önce seni uyardım. Pamir'in aklında planlar var!" dedim sesimi Gaye'nin bizi duymaması için en alt seviyede tutarak. Ben bunun bir oyun olduğuna emin

olmuştum ama Barlas bana inanmayarak beni şaşırtıyordu. Birine kolay güvenmezdi. O halde neden Gaye'ye hemen güvenip de doğru söylüyor olabileceğine inanıyordu. Onu o halde gördüğü için vicdan mı yapmıştı?

"Aşağıda yardıma muhtaç bir kız var Öykü. Söylesene onu bu halde nereye gönderebilirim?" deyince dayanamayıp bağırdım "Pamir'in yanına!"

Anlamadığım bir şekilde kızdı "Söylediklerinin yalan olduğuna ne kadar eminiz?"

Dik dik suratına baktım "Doğru olduğuna ne kadar eminiz?"

"Hiçbir şeye emin değiliz. Emin olana kadar burada, benim yanımda kalacak!" deyince sinirle güldüm. Cidden herkesi koruyabileceğini mi sanıyordu? Üstelik bu defa korumaya çalıştığı kişi düşmandı. Onu gafil avlayacak bir düşman. Gözünü açmam için ne yapmam gerekiyordu? İnsan böyle bir düşmana acır mıydı ya?

Kendimi de anlamıyordum. Daha uyarmayacağımı düşünürken sürekli onu uyarırken buluyordum kendimi. Bir de Gaye'nin kendisinin yanında kalacağından bahsediyordu. Delirmiş olmalıydı!

Onu bu karardan vazgeçirmek için uğraşırken "O Simay değil. Almila hiç değil. Tehlikeli!" dedim. Sanki beni hiç duymamış gibi imayla gözlerimin içine içine baktı "Neden rahatsızsın, benimle kalacak olmasından mı?"

"Bir gece boğazına bıçak saplayacak olmasından!" dedim asabiyetle. İmaları artık fazla olmuştu. Ne sanıyordu, onu kıskandığımı mı? Ben onun canının derdindeydim. Neden anlamamakta bu kadar ısrar ediyordu ve sürekli onu korumamı başka şeylere yoruyordu ki? Öyle olmasını istediği için mi?

"Ondan önce sen yap bunu. Sapla bıçağı boynuma bitir işimi, al intikamını!" deyince sormam gereken o soru dudaklarımdan feryat edercesine çıktı "Senden intikam istemem niye bu kadar zoruna gidiyor?"

Küçücük banyoda bir anda bana doğru adımlamaya başladı. Hemen geri gittim. Bakışları keskin ve ürperticiydi. Ayaklarım gidecek başka yerim

olmadığını bana kanıtlar gibi duşakabine çarparken durmak zorunda kaldım. Dibime kadar girdi. Banyoda olmamız ve bana bu kadar yakın olması hatırlamamam gereken o geceyi aklıma sunarken yutkundum ve gözlerimi kapattım.

Anlayacaktı. Gözlerime bakınca ne düşündüğümü bilirdi. Yüzümün kızardığını hissediyordum. Hiç beklemedim anda hiç beklemedim anıyla karşılaşmıştım. Benim için önemsizdi. Onun için de öyle olduğunu düşünüyordum. Ama kader için öyle değildi. Sanki ikimizi de sınıyordu.

Ortam bir anda bana çok sıcak gelmeye başlarken Barlas'ın nefesini kulağımda hissediyordum. "Zoruma giden benden intikam istemen değil, eninde sonunda o intikamı alacak olman." dedi buz gibi sesle. Gözlerimi açınca onun gözleriyle karşılaştım.

Bunu yapmamdan korktuğunu görüyordum. Kimseden korkmazdı ama benden, ona yapacaklarımdan korkuyordu. Buna rağmen yapma diyemedi. Çünkü kendisi de bunu hak ettiğini çok biliyordu.

Bazı yaşananlar insanı rahatsız edebilirdi. O gece yaşananları da, şu anı da silmek istiyordum zihnimden. Bana bu kadar yakın olmasını kaldıramıyordum artık. Istırabını kalbim çekiyordu. Ona daha fazla haksızlık edemezdim.

Elimle onu kendimden uzaklaştırırken rahatsız olduğumu görsün istedim. "Sana benden uzak durman gerektiğini söylemiştim Lider!"

"Emin ol bunu her fırsatta kendime hatırlatıyorum." dedi dürüstçe. Ama yapamadığını söylemeye cesareti yetmedi. "Sen de öyle yapıyor musun?" diye sorunca banyodan çıkmak için hamle yaptım ama bileğimden tutup beni durdurdu. Evine gelip durmamı her seferinde yanlış anlıyordu ve bu beni artık yıldırmıştı "Benim seninle bir işim olmaz." dedim dişlerimi sıkarak.

"Olmaz değil, olmamalı." dediği an çalan kapı zili duyuldu. Bu konuşma uzun sürecekmiş gibi duruyordu ama Barlas buna engel oldu. Bileğimi bırakıp kapıya bakmak için banyodan çıkarken peşinden gittim "Ne demek istedin sen şimdi?"

Beni duymamış gibi davrandı. "Bekle!" diye bağırdım ama dediğimi yapmayıp merdivenden indi.

Peşinden giderken Gaye'nin korkuyla onun yanına gittiğini gördüm. "Bekle açma, ya Pamir geldiyse!" dedi titreyerek. Pes, çok iyi oynuyordu. Böyle devam ederse Barlas'ın vicdanıyla da iyi oynayacaktı.

"Korkma, benim yanımda sana bir şey yapamaz!" dedi Barlas ona güven vererek. Gaye hızla ona sarılıp incecik kollarını boynuna doladı. "Sana güveniyorum."

Her fırsatta Barlas'a yanaşması çok rahatsız ediciydi. Nedense aralarında bir çekim varmış gibi hissediyordum. Kalbim atış ritmini değiştirmişti. Çok farklı şeyler daha hissediyordum ama kendimi susturdum. Bu olmamalıydı. Sanırım Barlas'ın banyoda ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

Kapıdaki ısrarla zili çalarken Barlas geri çekilip kapıya doğru yürüdü. O sırada ben Gaye'yle bakışıyordum. Acınacak haldeydi ama ona zerre acımazdım.

"Bunu gerçekten Pamir mi yaptı sana?" dedim kızacağını bile bile.

Beni şaşırtıp sakin davrandı. Gereğinden fazla aciz duruyordu. Sanki ona acıyalım istiyordu "Niye şaşırdın, sana daha kötü bir şey yapmadı mı?" deyince başıma gelen şeyi onun da bildiğini anladım. Ona hesap sormak istedim. Pamir'e olan hırsımı ondan çıkarmak istedim ama bunu yapmayacaktım. Pamir belasını bulacaktı. Onun suçunu yalnızca o çekmeliydi. Bir başkası değil.

"Kardeşim neredesin be, iki saattir kapıyı çalıyorum!"

Kapıdan Çetin'in sesi gelirken Gaye'yi salonda bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Bir şey mi olmuştu acaba? Bu saatte burada olduğuna göre pek hayırlı bir durum yoktu ortada. Korkmuştum.

"Söyle, ne oldu?" dedi Barlas merakla.

"İsteğin üzerine Demir'den intikam aldık. Evinde de şu belleği bulduk. İçinde ne olduğunu bilmiyoruz. Ama sakladığına göre içinde işimize yarayacak bir şeyler olabilir, bakmak lazım." deyince Barlas'ın yanında durup heyecanla Çetin'in elindeki belleğe baktım.

"Öykü?"

Çetin beni gördüğüne şaşırmış gibi görünürken Barlas'a mahcup bir edayla baktı. Nedeni açıktı. Barlas Demir'e bir şey yaptığını bileyim istememişti. Ama şu an o bellek hariç hiçbir şey umurumda değildi. Çetin'in elinde Pamir'i bitirecek olan o kayıp bellek duruyordu. Bulunmuştu!

Bugün benim günümdü. Sonunda Pamir'in yaşayacağı kötü günler gelmişti. Hapishane ya da hastane hiç fark etmezdi. O artık cehennemi yaşayacaktı ve belasını en beter haliyle bulacaktı!

Aşklarım, çiçeklerim, böceklerim, kuzularım, ciğerlerim, böbreklerim ve aklıma gelen her şeylerim :D Lütfen bölüme oy verip yorum yapmayı unutmayın. Seviliyorsunuz <3

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

85.BÖLÜM

2 gün sonra

Karanlığın içinde karanlığa düşmek nasıl bir histi artık iyi biliyordum. Başıma gelen musibetten asla kurtulamayacağımı da öyle. Tek isteğim zayıf düşmemek, direnmekti. Çünkü öyle olursa kadere karşı savaşımı kazanmış olacaktım.

Yanımda dostlarım olsa da bu benim savaşımdı. Kimseden yardım isteyemez, bir beklentiye giremezdim. Asıl güç tek başına savaş kazanmaktı. Bunca şeyi boşuna yaşamamıştım. Eskisinden daha güçlüydüm. Başıma gelen bunca şeye katlanıyorsam sebebi her gün biraz daha güçlenmemdi. Aksi olsa yeniden ayağa kalkabilir miydim?

Başkası olsa şu an yatağında zırıl zırıl ağlıyor olabilirdi ama ben tüm gücümle direniyordum. Az önce bir jinekoloğa görünmüştüm. Duyduklarıma şaşırmamıştım ama derin bir şekilde yaralanmıştım. Belki bir umit doğal yolla hamile kalma şansım olduğunu düşünürken doktorun ağzından böyle bir şeyin mümkün olamayacağını öğrenmiştim.

Bunu öğrenirken yanımda Bade ve Aysun vardı. Suratlarını görmüştüm. Benden daha beter bir haldeydiler. Ben ise halime gülüyordum. Bazen kafayı yediğimi düşünmüyor değildim. Yoksa ağlanacak halime neden gülecektim ki?

Kızlarla hastane çıkışı bir kafede otururken bana destek olmak için Koray da yanımıza gelmişti. Herkes çok sessizdi. Sanki kimse diyecek bir şey bulamıyor gibiydi. Haklılardı da. Söylenecek ne kalmıştı ki? Pamir bana yapacağını yapmıştı!

Çetin'in getirdiği bellek sayesinde ondan kurtulacağımı düşünürken içinin boş olduğunu görmüştük. Demir aldığım video kaydını silmişti. Belleğin kaybolduğunu söyleyerek bana yalan atmasını unutmuyordum. Bunun hesabını soracaktım elbette. Ama ondan asıl hesap soracağım konu o kaydı

silmesiydi! Kendi kendine silinmiş olmasına imkan yoktu. Demir'in aklında her ne varsa bana oyun oynuyordu. Sebebini bilmiyordum ama öğrenecektim.

Onun yüzünden Pamir'den intikamımı alamamıştım. Şu an hapiste olabilirdi ama o hala elini kolunu sallayarak dışarıda dolanıyordu.

Ruh hastası! Onu hapse göndererememiş olabilirdim ama bu ona bedel ödetmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Kendisi de benim gibi yara alacaktı. O zaman beni bir nebze de olsa anlardı.

Boş boş önümde duran çay bardağına bakıp düşünürken Bade'nin kurduğu cümleyle gözlerimi ona çevirdim "Barlas Pamir'in sana bir şey yaptığından şüpheleniyor."

"Sakın ona bir şey söylemeyin, bunu ben halledeceğim." dedim kendime güvenimi belli ederek. Hepsinin gözlerinde korkuyu görebiliyordum. Pamir tehlikeli biriydi, onunla tek başıma mücadele edemeyeceğimi düşünüyorlardı. Bana son yapmış olduğu şeye kadar ben de öyle düşünüyordum. Ama artık içimde bir korku yoktu. Korkarsam geri çekilirdim. Şimdi ise bunu yapamayacak kadar öfke doluydum.

"Aklında bir şey mi var senin?" Bade gergin gibiydi. "Anlatırsan yardımcı oluruz."

"Bu benim meselem, sizi karıştıramam." diyerek onu reddettim.

"Pamir hepimizin düşmanı. Bir şey yapacaksak birlikte hareket etmeliyiz." deyince sessiz kalmayı tercih ettim. Onu nereden vuracağımı çok iyi biliyordum. Bunun için arkadaşlarımın yardımına ihtiyacım yoktu.

Bugün asabi olduğunu fark ettiğim Koray ilk defa konuşurken benimle göz teması kurmaya dikkat ediyordu. "Umarım aklında Macit Bey'le ilgili bir şey yoktur. Sana söyledim, o öyle biri değil. Pamir yalan söylüyor!"

Yüzü kıpkırmızıydı. Hasta olduğunu düşünüyordum, belki de bize söylemediği bir şey vardı. Onu bunca yıldır ilk defa sinirli görmüştüm. Sanki karşımda Koray değil de onun kılığına bürünmüş başka biri vardı.

"Bunu neden yapsın?" deyince omzunu silkti "Vardır bir nedeni."

Bu konuda onun üzerine gitmek istemiyordum ama yine dilimi tutamadım "Kızı bile ondan kaçıyor ama sen koruyorsun."

Aysun sırıtıyordu "Aldığı maaş fazla ya belki de ondandır."

Gözbebekleri kocaman olmuş bir şekilde Aysun'u tersledi. "Ne alakası var be!"

Tepkilerine anlam veremiyordum. Tamam herkes her gün aynı olacak diye bir şey yoktu ama bu kadar asabi olmasının bir nedeni olmalıydı. Ailevi sorunları mı vardı acaba? Gerçi öyle olsa bize muhakkak anlatırdı. Belki de Macit yüzünden gergindi. Şu adama verdiği değer artık gerçekten sabır taşıracak dereceye gelmişti. Koray'a güveniyordum ama korkuyordum da. Bu yüzden onu uyarma gereği hissetmiştim. "Unutma seninle anlaştık. Macit Bey'e kızının Barlas'ın yanında olduğunu söylemeyeceksin Koray!"

Ofladı "Tamam söylemeyeceğim dedim ya, amma abarttınız bu meseleyi."

Bade dikkatle Koray'ı izliyordu. Bu halleri ona da tuhaf gelmiş olmalıydı. Aysun ise hiçbir şey fark etmemiş gibi onu kızdırmaya devam ediyordu "Kıyamazsın belki patronuna."

"Kes be!"

Terslemesi Aysun'un umurunda olmazken Bade'yle göz göze geldim. Bir şeyler olduğundan şüpheleniyor gibiydi. Yanıldığını düşünüp Koray'a baktım. Bize yanlış yapmayacağını biliyordum, ona güvenim sonsuzdu. Benim güvenmediğim kişi Macit'ti. Pamir'in anlattıklarından sonra o adamdan her şeyi bekliyordum. Sanırım bu yüzden Koray'ı bir kez daha uyarma gereği hissetmiştim.

"O işten ayrıl Koray. Macit bir gün senden de kötü şeyler isteyebilir." deyince gülecek gibi olduğunu gördüm. Sonra somurttu. "Mesela ne gibi, elime silah verip birini mi öldürme mi isteyecek benden?"

"Neden olmasın?"

Öyle bir bakış attı ki garipsedim. "Oradan bakılınca psikopata mı benziyorum?"

Onu öfkelendiriyor gibiydim. Bu yüzden daha ılımlı konuşmaya çalıştım. "Elbette değil ama Macit birinden psikopat yaratmayı iyi biliyor gibi. Zayıf anını yakalayabilir, dikkat etmelisin. Amacını hiçbirimiz bilemeyiz."

"Sen bence fazla film seyrediyorsun Öykü, biraz ara ver!" deyince Aysun dayanamayıp araya girdi. Kızmış görünüyordu. "O adamın gerçek yüzünü görmen gerekiyor Koray!"

Umursamazca kafasını salladı "Bir psikopata inanıp Macit Bey'e karşı gard almayacağım!"

Söylediği şeyle hepimizi şaşırtmıştı. Artık ben de kızmaya başlıyordum. "Biz boşa kuruntu yapıyoruz yani öyle mi?

"Öyle!" diye bağırdı.

Şok olmuştum. Aysun ise tıpkı onun gibi bağırıyordu "Kafayı yemiş bu!"

Koray hızla ayağa kalktı. O sırada sandalyesi gürültüyle yere düşmüştü. Kafedeki herkes bize bakmaya başlayınca Koray'ın ellerini masaya koyup hafifçe bize doğru eğildiğini gördüm. Öfkeyle nefes alıp veriyordu. "Asıl kafayı yemiş olan sizlersiniz! Pamir'in baştan beri neler yaptığını biliyoruz. Macit Bey'le aralarında ne var bilemem ama onun hakkında uydurduğu her şey yalan!"

Artık ben de garip bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu sevgi biraz abartıydı. Koray her zaman bizim yanımızda olan biriydi. Şimdi ne olmuştu da kötü olarak gördüğümüz birini bize karşı savunuyordu? Nedeni neydi? Aysun'un dediği gibi para mı? Yoksa Macit Bey'in ona sunduğu imkanlar mı? Kendi arkadaşımı tanıyamıyordum.

Kimseden çıt çıkmazken anlamsızca onu süzdüm "Bu adam sana ne yaptı?"

"Ne?" dedi anlamamış gibi

"Nedir bu korumacı tavrının sebebi?" dedim merakla. Hala atarlıydı. Bizimle konuştuğunu unutmuş gibi sesini yükselttikçe yükseltti "Kimseyi koruduğum yok benim! Sadece gerçekleri görün istiyorum."

Aysun dayanamayıp dişlerini birbirine bastırarak tısladı. "Aptalsın sen!"

Koray'ın gözleri dönmüş gibiydi. Aysun'un üzerine doğru yürüdü "Benimle doğru konuş!"

"Hey hey, ne oluyor?" Bade Aysun'un önüne geçip Koray'ı durdururken ben de ayakta şaşkınca Koray'ı izliyordum. Bu kadar abartılı tepki verecek ne olmuştu? Bu garip hallerinin sebebini gerçekten çok merak ediyordum.

Koray hepimize hayal kırıklığıyla baktıktan sonra öfkesini bir kez daha belli etti "Buraya gelende kabahat!" Yere düşen sandalyesine astığı montunu eline aldı ve gitmeden önce bize döndü "Yazıklar olsun!"

Hızlı adımlarla buradan ayrılırken kızlarla ardından baktık. Kafedeki herkes yavaş yavaş önüne dönerken biz de yerimize oturuyorduk.

"Ne oldu şimdi ya? Bir şey mi içmiş bu?" dedi Aysun kafası karışmış bir şekilde. Üzgün görünüyordu. Koray'a her zaman sataşırdı ama bu zamana kadar hiç böyle olmamıştı. Şimdi bu yüzden yaptığı şey için pişman gibiydi.

"Sanırım iyi değil." dedim ona ne olduğunu düşünürken. Bu masada öfkesi dinmeyen tek kişi Bade'ydi. Koray'ın saçmalamasından sebep kendine gelemiyor gibiydi. "Hangimiz iyiyiz ki Öykü, beyefendiyi uyarmaya gelmiyor. Bırakın ne hali varsa görsün!" dedi atarlı bir vaziyette.

Koray'ın peşinden gitmeyi düşünüyordum ama biraz siniri geçsin istedim. Sonra zaten gelip bizle konuşurdu. Küs kaldığını hiç görmemiştim. Zaten olayı büyütecek bir şey de yoktu. Hepimiz çok gergin olduğumuz için boş yere tartışma yaşamıştık.

Olanlar yüzünden kendi derdimi bile düşünememiştim. Böyle bir hayatım varken başıma daha nelerin geleceğini bilmiyordum. Sanırım bu sebepten her şeye alışıyordum. Bu halime bile alışmıştım. Cezaydı bu bana, biliyordum. Ama neyin cezasıydı onu kestiremiyordum.

Sıkıntıyla dolup taşmıştım. Dudaklarımı kemirirken ayağa kalkıp hızla montumu giydim.

Bade garip bir şekilde yüzüme bakıyordu. "Sen nereye?"

"Kalkıyorum işim var. Bir arkadaşla buluşacağım."

Aysun'a bakıp daha sonra bana çevirdi kısılmış bakışlarını "Biz tanıyor muyuz bu buluşacağın arkadaşı?"

"Pamir değil merak etme." dedim rahatlaması için. Şu an görüşmem gereken kişi Demir'di. Ona öfkeliydim ve tüm hırsımı ondan almak istiyordum. Pamir'i bitirmeme neden olacak şeyi elimden almıştı. Bana ihanet etmişti resmen. Bunun hesabını verecekti!

"İyi ki değil. Son zamanlarda Barlas'ın halini hiç beğenmiyorum. Pamir'i sakın yanında görmesin!" deyince sinirle gülüp montumun kolunu yukarı sıyırdım ve ona ejderha dövmemi gösterdim. "Liderimin isteklerine dikkat ediyorum merak etme."

Dövme dün Barlas'ın isteği üzerine yapılmıştı. Anka kuşu dövmesini sildirme işlemi haftalar süreceği için Barlas o dövmenin üzerini ejderha şekli çizerek kapatmamızı istemişti. Bu sebepten dövmem eski dövmeme oranla daha büyük olmuştu. Ama yine de diğerlerininki kadar büyük değildi.

Dövmeyi yaptırırken eski anılar canlanmıştı gözümde. İlk yaptırdığım zamanlara gitmiştim. O zaman bu dövmeyi yaptırırken çok mutluydum ama dün resmen hissizdim. Sebebini bile bilmiyordum. Belki de sebebi gerçek anlamda çetede olmadığım içindi.

Bade ayağa kalkıp hazırlanacakken "Bekle biz de gelelim, seni yalnız bırakamayız." dedi. Yüz halimden sebep doktordan öğrendiğim şeyi düşündüğümü sanıyordu ama ben çok başka yerlere gitmiştim. Sesli bir nefes verip çantamı elime alırken "Gelmenize gerek yok iyiyim ben, öğrendiğim şey yeni bir şey değil." dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Haber ver bari!"

Bade arkamdan seslenirken telefonumu elime alıp Demir'i aradım. Kısa bir çalıştan sonra hemen açtı "Demir'in telefonu?"

"Neredesin?" dedim duygusuz bir sesle.

"Mekanda." deyince gözlerimi devirdim. Oraya hiç gidesim yoktu ama mecbur kalmıştım "Bekle beni, geliyorum."

Bir şey diyecekken telefonu suratına kapatıp arabama bindim ve mekanına gittim. Buraya gelmek enerjimi düşürmüştü. Araçtan inerken adımlarım geri gitmiyor değildi. Oldum olası bu yerden nefret etmiştim. Hatta bunun gibi yerlerden nefret etmiştim. Nefret etmediğim tek mekan Barlas'ınki olabilirdi. Orası bana hep başka hissettiriyordu. Enerjimi düşürmüyor, aksine bana enerji veriyordu.

Demir'in mekanı yıllardır aynı yerdeydi. Hiç yer değiştirmeyi düşünmemişti. Değişen tek şey deponun dışına sarı renk aslan kafası graffitisi yaptırmasıydı. Normalde mekanın içindeki duvarlar aslan kafalarıyla doluydu ama buraya da yaptırmayı tercih ederek yerini tam anlamıyla belli etmişti.

İçeri girince çetesinden birkaç kişinin orada olduğunu gördüm. Sağ kolu Sezer beni görünce ne var der gibi suratıma baktı.

"Demir nerede?" dedim ortamı tararken. Geleceğimi söylemiştim ona, umarım bir yere gitmemişti.

Sezer tam bir şey diyecekken üst kata çıkan merdivenden Demir'in sesi duyuldu. "Buradayım kanka!"

Basamakları inip yanıma gelince gözlerimi devirdim "Bana kanka demeyi kes!" Yüzü yara bere içerisindeydi. Barlas intikamını güzel almış olmalıydı. Demir'e hiç acımıyordum. Doğrusu bunu hak etmişti.

"Tamam kanka." deyip çetesiyle beraber kahkaha atmaya başlayınca kolundan tuttuğum gibi onu dışarı, mekanın önüne çıkardım. Çok öfkeliydim. Beni tiye almaları yüzünden değil, yaptığı şey yüzünden.

"Belleğin içi neden boştu?"

Sorduğum soruyla afallamış gibi yaptı. "Hangi bellek?"

"Hangi bellek olduğunu iyi biliyorsun!" deyince biraz düşündü ve "Haaa, şu bellek." dedi hatırlamış gibi yaparak "İyi saatte olsunlar muzırlık yapmış olmalı, aramızda kalsın biraz yaramazlar da."

Onun bu hallerine alışık olduğum için sinirlenmemeyi tercih ediyordum. Her fırsatta eğlenecek bir şeyler buluyordu. "Hani kayıptı?" diye sorunca bilmiyormuş gibi dudaklarını büktü "Geri getirmişler."

"Benimle oynama Demir! Neden sildin içindekini?" deyince umursamazca omzunu silkti. "Öyle gerekti."

Şu an hayal kırıklığı yaşamam anlamsızdı ama yaşıyordum işte. İtiraf etmesi de şaşırtıcıydı. Ona inanamayan gözlerle bakarken "Sava güvenmiştim!" dedim.

Sırıttı "Kızım bana güvenilmez bilmiyor musun?"

Bilmez olur muydum? Ama denize düşen yılana sarılıyordu işte. "Haklısın, aptallık bende. Bu yaptığını asla unutmayacağım!" deyip onu tehdit etmeye başladım "Bundan sonra Simay'ın yüzünü asla göremeyeceksin! Sana yardım etmeyeceğim!"

İhanetinin nedenini anlamıyordum. Ona bir şey yapmamıştım bile. Pamir'i bitirecek tek kanıt elimdeyken şimdi Demir yüzünden ben bitmiştim!

Ama o hala kendine çok güveniyordu. "Zaten yardım ettiğin falan yoktu. Beni oyalıyordun. Neyse ki akıllandım da kendime yeni bir yardımcı buldum." deyince aklımdaki o ismi söylememesini diledim.

"Yeni kankam Pamir Yaman!" dedi gururla.

Beynimden vurulmuşa döndüm. O ismi duyduğum için değil, korktuğum başıma geldiği için.

"Aptalsın sen!" diye hakaret ettim. Onu ne kadar tanıyordu acaba? Barlas için Pamir gibi biriyle iş birliği mi yapacaktı? Bu kadar mı düşmüştü? Onunla başa çıkmak için kendi gibi bir çete lideriyle çalışması çok anlamsızdı.

Hangi ara konuşmuşlardı? Kim kimden yardım istemeye gitmişti? Her şey ne kadar saçmaydı böyle!

Hakaretim Demir'i sinirlendirmiş gibi görünürken beni küçümseyici bakışlarla süzdüğünü fark ettim. "Asıl aptal sensin kızım! Barlas'la aranda geçenleri biliyorum. Onun yatağına girmiş biri bana yardım edecek değildi ya!"

İnanmıyorum! Pamir ona bundan mı bahsetmişti? Merak ediyordum bu konuya nasıl gelmişlerdi? Şu an her şeyden iğreniyordum.

"Söylediklerine inandın mı?" deyince halime acıdığını gördüm. "Elbette inandım. Barlas'a karşı bitmeyen duyguların olduğunu görebiliyorum. Şüpheleniyordum ve Pamir'in söylediklerinden sonra bunu kendime kanıtladım."

"Ve bu sebepten Pamir'le birlik olmayı seçtin, öyle mi?"

"Birlik falan olmadık. Sadece ortak düşmana karşı beraber hareket edeceğiz." deyince boğazım patlarcasına bağırdım. Beni delirtmişti. "Bu yüzden mi belleğin içindekileri sildin?"

Kısa bir süre kahkaha attı. Bu sırada ben kıpırdamadan onu izliyordum. O belleğin içinde ne olduğunu biliyordu. İstese Pamir'i hapse gönderir, bir rakibinden çok rahat kurtulurdu. Ama o Pamir'den değil Barlas'tan kurtulmak istiyordu. Bunun için Pamir'le birlik olmayı bile göze almıştı. Normalde böyle bir şey asla yapmazdı, egoluydu ama nefreti her şeyin önüne geçmişti.

Kahkahası biterken elini omzuma koyarak konuştu "Of Öykü çok safsın. Pamir Yaman benim gibi bir çete lideri. Bana tek yanlışında elimde onu bitirecek kanıt olmalı diye düşündüm ve belleğin içindekini başka bir

belleğe yükledim. Ben de en az Pamir kadar kurnaz bir liderim yani, merak etme."

Bunu duyduğuma o kadar sevinmiştim ki neredeyse boynuna atlayacaktım. Bir bellek daha vardı yani. Hala Pamir'i hapishaneye gönderecek bir şansım vardı! İnanmıyorum, şu an mucize mi yaşıyordum ben?

"O belleği bana ver!" dedim heyecanla. Bir an bile beklemek istemiyordum. Bunun için Demir'e yalvarmaya bile razıydım.

"Yapamam, bu Pamir Yaman'a ihanet olur." deyince omzumdaki elini indirdim ve sıkıca tutup yalvardım. "Demir ne olur, yardımına ihtiyacım var. Yap bunu, hadi ver şu belleği bana!"

Olmaz der gibi kafasını sallayınca sinirle elini ittim "Allah'ın cezası!"

Cıkcıkladı "Öykü sana şöyle kaba hareketler hiç yakışmıyor."

Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Pamir ona ihanet etmeden bana bellek mellek vermezdi. Bir saniye! Pamir'le bu kadar yakınlaştılarsa Demir ona her şeyi anlatmış olabilir miydi? Tabii ki anlatırdı, neden saklayacaktı ki? Korkum nefesimi keserken "Sana söylediğim şeyden ona bahsetmedin değil mi?" dedim.

Neden bahsettiğimi hemen anlamıştı. Beni uğraştırmadı

"Henüz değil, düşünme aşamasındayım."

Pamir Barlas'ın birinden intikam istediğini öğrenirse bunun önünü alamazdım. Üstelik babasının ölümüne neden olan adamdan intikam alacağını öğrenirse işler sarpa sarardı. Barlas'a engel olacak kişi ben olacaktım. Pamir bunu duyarsa bana bırakmaz kendi hallederdi.

Parmağımı kaldırıp Demir'i tehdit ederken çok ciddi göründüğümden emindim "Bunu yapmayacaksın Demir! Bak kötü olur!"

Eğleniyor gibi görünüyordu "Ne olur mesela? Hadi beni biraz tehdit et."

Onunla nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyordum. Her insanın zayıf noktası olduğu gibi Demir'in de vardı ve bu zayıf nokta ona her şeyi yaptırabilirdi.

"Simay'ı gördüm biliyor musun, onunla senin hakkında konuştum." deyince yüzü donuklaştı. Göz bebekleri kocaman olmuştu. "Yalan söylüyorsun!"

Onun bu halleri de beni eğlendiriyordu. "Beni kendinle karıştırma." Kollarımı göğsümde birleştirip kozumu kullandım. "Barlas'la neden bu kadar yakınım biliyor musun? Çünkü onu affettiğimi düşünsün istiyorum. Bu sayede ondan intikam almam kolaylaşacak. Ve tabii senin de öyle. Tam Simay'ın yerini bulmuşken senin bana ihanet etmen hiç hoş olmadı! Biliyor musun, bana bunu yapmış olmasaydın seni onunla görüştürecektim."

Ellerini heyecanla omuzlarıma koydu. Hemen inanmıştı bana. Onu ne kadar özlediğini görebiliyordum. "Beni hemen ona götürürsen belleği sana veririm!" dedi dürüst bir şekilde. Nefes alışverişi bile değişmişti. Konu Simay olunca doğruyla yalanı ayırt edemiyordu.

Gerçekten inandırıcı görünüyordum sanırım. Haline acıdığım yoktu ama bana o belleği vermesi için her şeyi yapardım. Ama yalan söylüyordum işte, Simay'ın yerini bildiğim falan yoktu. Bu durumda bana yapacak tek bir şey kalıyordu. Demir'le Pamir'in arasını bozacaktım.

"Sana güvenemem Demir. Bana içinde başka bir şey olan belleği verebilirsin ama senden başka bir şey istersem beni kandırma şansın olmaz." deyince merakla gözlerini kırpıştırdı "Nedir o?"

İstediğim olursa hem iki çete liderinin arasını bozacaktım hem de Pamir'den bana yaptığı şeyin intikamını almış olacaktım. Elime bundan daha iyi bir fırsat geçemezdi.

"Bir bez bebek."

Dalga geçtiğimi düşündüğü için güldü "Oyun oynama yaşını çoktan geçmedin mi sen?"

"Ciddiyim Demir!"

Bunu yaparsa araları bozulacaktı ve Demir Pamir'in işini bitirmek için belleği polise verecekti. Tek yapmam gereken bunu yapması için onu ikna etmekti.

Bana kafayı yemişim gibi bakarken elleriyle bir bebeği sever gibi yüzümü okşadı. "Sen iste ülkedeki tüm bez bebekleri alayım, ondan kolay ne var."

"Ben tek bir bebek istiyorum, o da Pamir'in evinde." deyince ellerini hızla indirdi ve kızdı. "Şimdi anlaşıldı, derdin beni kandırmak değil mi!"

Hızla kafamı iki yana salladım "Seni kandırmıyorum Demir. O bebeği bana getirirsen seni Simay'a götürürüm!"

"Madem yerini biliyorsun bunu daha önce niye yapmadın peki?"

"Yerini bilmiyordum, yeni öğrendim."

Bir süre düşündü. "Barlas sana bunu neden söylesin ki?"

Sorusunu es geçtim "Onunla birlikte olduğuma inanıyorsun da Simay'ın yerini bana söylediğine mi inanmıyorsun?"

Söylediğim şey kafasını karıştırmış gibiydi. "Garip şeyler oluyor ama anlayacağım." Bir süre sessiz kaldı ve daha sonra kafasını kaşıdı "O bebeği niye istiyorsun? Ne var o bebekte?"

Anlaşılan bunu yapmak istiyordu. Simay için her şeyi yapacak olması bana ilginç gelmiyordu. Takıntısı onu herkesle düşman ederdi. "Orası seni ilgilendirmez."

"Pamir'le beni düşman etmek mi istiyorsun?"

"Dostun olduğunu hiç sanmıyorum." dedim alayla.

"Doğru." diyerek güldü. "Ama ona ihanet etmeyeceğim."

Bunu beklemediğim için yutkundum. Beni heveslendirmişti "Peki tamam etme, ama şunu söyleyeyim, sen etmezsen o sana ihanet edecek. Onu iyi tanıyorum."

Yine düşünüyordu. Onu ikna etmek için büyük çaba sarf ediyordum. "Hem senin yaptığını bilmek zorunda değil. Bunu ona belli etmeden çok rahat yaparsın. Sen iyi bir lidersin. Zekisin, güçlüsün, hırslısın."

Biraz sonra söylediğim yalanlardan sebep çarpılacaktım. Cidden Demir'e bunları söylemiş miydim? Ah, daha neler?

Söylediklerim yüzünden kendine güveni gelmiş gibiydi. Kabardıkça kabardı. Telefonu çıkarıp bana uzatırken "Adresi yaz şuraya." dedi.

"Yapacak mısın?" dedim heyecanla

"Önce bir düşüneceğim." deyince hemen telefonuna bez bebeğin bulunduğu adresi yazdım. "Fazla uzun sürmesin ama."

Beni onaylayınca yanından ayrılıp arabama bindim. Tam o an mesaj gelmişti. Ekrana bakınca Barlas'tan olduğunu gördüm.

-Hemen fabrikaya gel!

Ne olmuştu acaba? Beni oraya çağırmazdı. Sebebini düşünürken ben de ona mesaj yazdım.

-Niye, görev mi vereceksin yoksa?

Anında cevap geldi.

-Sözümü ikiletme üye!"

"Üye mi?" dedim sinirle "Aptal!"

Kendi kendime konuştuğumu fark edince telefonu cebime koyup arabayı çalıştırdım. Bir an aklıma yine eski anılar gelmişti. Barlas o zamanlar beni fabrikaya çağırırken hevesle yanına giderdim. Şimdi ise o heves yoktu içimde. Ama rahatsız da değildim. Şikayet bile etmiyordum. Şu durumda mızmızlanmam gerekirken kendimi şaşırtıyordum. Bana ne oluyordu?

Sahil yolundan geçerken epey dalgındım. Bir an annemi görür gibi olduğumu zannetmiştim ama yanıldığımı düşündüm. O buralarda

takılmazdı. Daha sonra dikkatli bakınca gerçekten onu gördüğümü fark ettim. Denize bakan bir bankta oturuyordu. Yanında da Cengiz abi vardı. Konuşuyorlardı.

Annem babamın öldüğünü öğrenmişti. Ona ben söylememiştim ama kulağına bu kötü haber gitmişti. İki gündür iyi olmadığını görüyordum. İşe gitmiyordu, izin almıştı. Onunla evde kalmak istemiştim ama bana dışarıda dolanacağını söyleyerek bunu reddetmişti.

Babamın ölmüş olduğu gerçeğini atlatamayacağını biliyordum. Bunun için zamana ihtiyacı vardı. Babam onu sevmese de o hep babamı sevmişti. Şimdi bu sevgi onu gözyaşlarına boğuyordu. Önceden kendisine geri dönmesi için ağlayan kadın şimdi öldüğü için ağlıyordu. Görüyordum ki babam ona gözyaşından başka hiçbir şey sunmuyordu.

Ama Cengiz abi öyle miydi? Her zaman yanındaydı, değer verdiğini hissettiriyordu. Öyle olmasa annem neden şu an onun yanında olacaktı ki? Belli ki kendisi çağırmıştı onu yanına. Annem beni bile yanında istemezken onunla dertleşiyordu. Bu şaşırtıcıydı. Kim bilir, belki de değerini yeni anlıyordu.

Bu görüntü yüzümü biraz da olsa güldürürken kendimi daha iyi hissettiğimi fark ettim ve radyodan güzel bir müzik açtım.

Yol boyu suratımdan eksik olmayan gülücükle fabrikaya gelince arabayı park edip aşağı indim. Büyük kapıdan içeri girince Barlas ve Ali'nin orada olduğunu gördüm. Fabrikanın ortasında bir tenekenin içinde yakmış oldukları ateşle ısınıp konuşuyorlardı. Beni görünce sustular. Barlas ona başıyla işaret verdi ve Ali beni selamlayıp dışarı çıktı. Araba sesi gelirken buradan uzaklaştığını anladım. Bizi yalnız bırakmıştı.

Yürüyüp Barlas'a doğru yanaştım "Geldim Lider, buyur?" dedim biraz isyankar bir sesle. Bugün garip bir şekilde çok yakışıklı görünmüştü gözüme. Siyah montunun altına bacaklarını saran siyah bir pantolon giymişti ve kombinini siyah bir bereyle tamamlamıştı. Tamam, normalde de yakışıklıydı zaten ama bu hali onu beğenerek süzmeme neden oluyordu.

Fark etmesin diye ona uzun süre bakmamaya çalışırken bana kanepeyi işaret etti "Otur şöyle." Anlaşılan kısa bir konuşma yapmayacaktı. Mesele her neyse ciddi görünüyordu.

"Böyle iyi." diye reddedince hemen konuşmaya başladı "Bugün ilginç bir şey öğrendim. Koray Macit'in yanında çalışıyormuş."

"Ee, ne var bunda?"

"Niye söylemedin?"

"Söylemem mi gerekiyordu?" deyince bakışlarında bir değişiklik olduğunu fark ettim. Sanırım sinirlenmişti. Hayır hayır, korkuyor gibiydi. Bir saniye, Barlas'tan bahsediyorduk. O hiçbir şeyden korkmazdı. O zaman neden bu kadar değişik bakıyordu? Bilmediğim şeyler olduğu kesindi. Ellerini yanan ateşe doğru uzatmış ısıtırken dik bir duruş sergiliyordu. Sesi de otoriterdi. "Yanından ayrılacak!"

Nedenini anlamasam da sormadım. "Bunu benimle değil onunla konuşmalısın!" Ters bir bakış attı bana. Emrini yerine getirmemi istiyordu. Beni üyesi zannetmişti herhalde!

Cevap vermeden iki adımla dibime girerken aramızda santimlik mesafe bıraktı. "Koray Almila'nın benim yanımda olduğunu biliyor mu?"

Yüzüne bakmadan konuşuyordum. "Biliyor ama Macit'e bir şey söylemeyecek."

"Söyleyecek." dedi keskin bir sesle. İşte şimdi durumlar giderek garipleşiyordu. Derdi neydi bunun? Gözlerim gözlerine değerken ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordum. "Kafayı mı yedin sen?" Almila'yı saklaması zaten garipti ama bunu Macit'in öğrenmesini istemesinin mantıklı bir nedenini bulamıyordum. "Onu babasından koruduğunu zannediyordum!"

"Babası kızının benim yanımda olduğunu bilmeli." deyince aklında bir şeyler olduğunu düşündüm. "Bunu öğrenirse onu elinden alır ve seni öldürür!"

Tabii ki bunu umursamıyordu. Korkacak da değildi. "Onun hakkında epey şey biliyor gibisin?"

Başımı oynattım "Pamir sağ olsun."

Bakışları anında kısıldı. Yüzü de kendi gibi gerilmişti. "Hala onunla konuşuyor musun?" Bundan rahatsızlık duyduğu açıktı. Burnundan soluduğunu fark ediyordum.

"İki gündür kendisini hiç görmedim." deyince telefonum çalmaya başladı. Ben cebimden telefonumu çıkarırken Barlas dik bakışlarla beni izliyordu. "Özlemiş gibisin!"

Asabımı bozmaya çalıştığının farkındayım ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Telefonumun ekranına bakıp hafiften sırıtırken Pamir'in isminin göründüğü ekranı ona doğru çevirdim "Yanılıyorsun, o beni özlemiş gibi."

Kendini kastı ve birbirine bastırdığı dişlerini öfkeyle gıcırdattı. Hızla telefonumu elimden kapınca elim havada boş kaldı "Ne yapıyorsun sen?"

"Senin onunla işin bitti!" dedi Pamir'i meşgule atarak.

"Verir misin şunu!" diye telefonu kapmaya çalıştım ama buna izin vermedi. "Al hadi." dedi telefonu ulaşamayacağım kadar havada tutarken.

Eğleniyor gibiydi ama siniri gözlerinden okunuyordu. Sırf ona dokunmamak için telefonumu almaya çalışmazken beni şaşırtacak bir şey yaptı. Telefonumu yanan ateşin içine attı.

Barlas'ın gözleri gibi öfkeyle yanan ateş telefonumu hızla eritirken ağzım açık kalmıştı. O telefonun taksiti henüz yeni bitmişti. Anneme ne diyecektim ben? Barlas böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Neye sinirlenmişti ki? Telefonumu almaya çalışmamama mı, yoksa Pamir'in beni arıyor olmasına mı?

Yanan ateşten gözlerimi çekerken sakin kalmaya çalıştım. Tek derdinin beni sinirlendirmek olduğunu biliyordum. Kendisi sinirlenmişti çünkü.

"Bunu niye yaptığını sormayacağım." dedim düz bir sesle. Telefonum orada cayır cayır yanarken sakin kalmak çok güçtü ama bunu başarıyordum.

"Bundan sonra senin yüz metre yakınına bile yaklaşacak olursa haberim olacak!" deyince küçük bir kahkaha attım. Ama bunun keyiften olduğunu söyleyemeyecektim "O nasıl olacak, telefonumu yaktın!"

"Sana yeni bir telefon vereceğim, artık onu kullanırsın."

"İstemez!" dedim sinirle

"Bu bir emirdir!" deyince birkaç saniyeden fazla bakıştık. Liderlik taslama konusunda şaka yaptığını düşünüyordum çünkü şu an hiç sırası değildi.

Bakışlarım ona nasıl görünüyordu bilmiyordum ama bence öfke saçtığına emindim. "Sözünü dinlemezsem ne olur, beni çeteden atar mısın?" diye sordum alayla.

"Çeteden atmam ama buradan da çıkarmam!" dedi ciddi bir sesle.

"Beni zorla burada mı tutacaksın yani?" deyip güldüm. "Çok pardon bendeki de aptallık işte, niye şaşırıyorsam? Simay'ı yıllardır bir evde hapis tutan sen değil misin? Bunu da yaparsın herhalde?"

Şimdi Barlas'a benzemiştim işte, onun gibi yapıp kendisini zayıf noktasından vurmuştum. Aslında böyle biri değildim, ben zaaftan vurmazdım. Ondan zaten büyük bir intikam alacaktım. Bunlara gerek bile yoktu. Ama kendisinin bana yaptığı gibi biraz sinirlensin istiyordum. Zayıf noktasından vurduğum için sessizleşti ama sinirini gizleyemiyordu.

Konuşmanın burada bittiğini düşünüp keyifle arkamı dönecekken beni durdurdu. "Sana gitmeni söylemedim!"

Yerimde kalıp gülmeye devam ettim ve sinirle dudaklarımı yaladım. "Senin liderliğin bana sökmez yalnız!"

Gözlerinde duygu okunmuyordu. "Kalıyorsun!" dedi yeni bir emirle

"Gidiyorum!" diye diretince öyle bir patlama sesi duyuldu ki korkuyla Barlas'a sarılırken buldum kendimi. Ateşte yanan telefonum patlamıştı. Bunu idrak etmem birkaç saniyemi alırken başım Barlas'ın göğsüne yaslı olduğu için kalp sesini duyuyordum. Korkum anında geçmiş, içim garip bir huzurla dolmuştu. Geri çekilmek hiç istemedim. Tüm iliklerime kadar ona ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Burnuma dolan kokusu beynimi uyuşturmuştu. İlk defa onca şeyin yaşanmamış olmasını istedim. İlk defa eskisi gibi olmak istedim. Ve ilk defa kollarını bana sarsın istedim.

Burada durup yaşadıklarımın yükü yüzünden sabaha kadar ağlayabilirdim. Zaten her şeye zor katlanıyordum, ona sarılmak beni sarsmıştı resmen. Ne haldeydik biz böyle? Bunca şeye rağmen ondan kopamayacağımı hissediyordum. Kendimi güçlükle geri çektim hemen.

Ama gözlerim hala onun üzerindeydi. Onunkiler ise yanan ateşte. Durgun olduğunu gördüm. "Telefonunu neden yaktığımı sormayacak mısın?" dedi çatık kaşlarla. Bana bakmamaya özen gösteriyordu.

"Muhakkak bir amacın vardır." dedim meraksız olduğumu belli ederek. Açıkçası şu an bununla ilgilenmiyordum. Barlas'ın yüzüme bakmıyor oluşu daha çok ilgimi çekiyordu.

"Pamir telefonuna sistem yükletmiş olabilir. Tüm mesajlaşmalarını, konuşmalarını sakladığın her şeyi öğrenebilir. Bir an önce o telefondan kurtulmalıydın." deyince şaşırdım. "Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Sadece tahmin." dedi içime işleyen bakışlarını bana çevirerek "Çünkü onun yerinde olsam ben öyle yapardım."

Konunun Pamir olması canımı sıkarken Barlas'ın şüpheli bakışlarla beni seyrettiğini fark ettim. "Muhtemelen ondan bir şeyler sakladığını düşünüyordur. Telefonun onun eline geçti mi hiç?" deyince biraz düşündüm. Böyle bir şeyin hiç olmadığını düşünüyordum ama benden doğal yolla hamile kalma şansımı elimden aldığı gün bayılmama neden olmuştu. Acaba o zaman böyle bir şey yapmış olabilir miydi?

Barlas benden sabırsızca bir cevap beklerken omzumu silktim "Bilmiyorum, sanırım evet."

"Emin değilsin, neden?" dedi beni sınar gibi "Telefonunu alsa fark ederdin, neden etmedin? Bir insan bunu nasıl fark etmez?"

Normalde elbette fark ederdim ama ona olanları anlatacak değildim. Bu yüzden bir cevap veremiyordum. Ama bir şeyler söylemeye çalıştığının farkındaydım. "Ne demek istiyorsun sen?"

Benimle açık konuşmak için gözlerimin içine içine baktı "Bir telefona sistem yüklemek saniyelik bir şey değil. Bunun için dakikalar lazım. Eminim bunu biliyorsundur. Ama sen telefonunun bu kadar süre Pamir'in eline geçip geçmediğine emin değilsin. Buna emin olmamak için ancak bunu görmemek gerekir. Sen de görmedin. Çünkü o esnada sana bir şey yapmıştı değil mi?"

Söyledikleriyle hayrete düşmüştüm "Sırf buna emin olmak için böyle bir plan mı kurdun?"

"Başka türlü ağzından laf almak mümkün olmuyor." deyince bu tongaya düştüğüm için kendime kızıyordum. Barlas zaten Pamir'in bana bir şey yaptığından şüphe ediyordu, şimdi aptallığım yüzünden kesin emin olmuştu. Nereden bilebilirdim ki böyle bir oyun oynayacağını. Kabul etmeliydim ki planı çok başarılıydı.

Kaçmanın yolunu aradım. Hiçbir cevap beni ondan kurtaramazdı, biliyordum. Sinirden bağırarak konuşurken "Bana bir şey yapmış olsa bile bu seni hiç ilgilendirmez!" dedim.

"Sandığından daha fazla ilgilendiriyor." diyerek yüzünü bana doğru eğdi. "Şimdi söyle, ne yaptı?"

Buradan hızla kaçmak istedim ama yapamazdım. İki adım atamadan beni yakalardı. Kalmaya devam edersem de sorunun cevabını alana kadar beni zorlayacaktı. Of, arafta kalmıştım. O kadar sinirliydim ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tek çareyi onunla tartışmakta buluyordum.

"Eminim bunu da bana söyletecek planların vardır!" dedim onu geri iterek. Bundan hiç etkilenmedi ve hızla kolumu tuttu "Ne istiyorsun, seni zorla mı konuşturayım?"

"Hadi dene!" dedim atarlı bir şekilde. Birkaç saniye düşündü. Sonra bacaklarımdan tutup beni omzuna attı. Yaptığı şeye şaşırırken çırpınıyordum "Bırak!"

Hiçbir şey demeden yukarı çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Yardım isteyecek kimsem olmadığı için hala çırpınıyordum. Aklında ne vardı bunun?

"Sana bırak dedim!" diye bağırınca beni üst kattaki odaya götürüp gerilim sandalyesine oturttu.

"Konuşana kadar burada hapissin!" diyerek bileklerimi sandalyenin kolundaki kelepçe tarzı şeylere bağladı. Eski anılar tam şu an yine beni yokluyordu. Bu sandalyeye ilk oturuşum aklıma gelmişti. O zaman da tıpkı şimdiki gibi çırpınıyordum. Hep söylüyordum zaten, ben geçmişimi yaşıyordum. Hayatta kaç insan geçmişini yaşardı ki? Bu acıdan başka ne verirdi?

Barlas bana bu sandalyede elektrik verirken en berbat günümü yaşadığımı düşünüyordum. Şimdi geçmişe şöyle bir bakıyordum da asıl berbat günlerim şu an yaşadığım günlerdi. Öyle ki oturduğum sandalye bile beni geçmişe götürüyor, o berbat günü bana iyi bir günmüş gibi gösteriyordu.

Barlas bileklerimi bağlamakla meşgulken onu izliyordum. Yakınımda duruyordu. Sinirim bir anda geçmişti. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Ben bu adamdan intikam alacağıma yemin etmiştim. Ama artık içimde ona karşı kötü hiçbir şey hissedemiyordum. Nefret ettiğimi sanıyordum ama kokusuyla büyüleniyordum. Bu mümkün müydü? Böyle bir nefret olabilir miydi?

Acaba o da benim gibi hissediyor muydu? Beni öpmüştü. Kendine hakim olan biri olduğunu biliyordum. Benden nefret ederken beni öpmesi onun da benimle aynı duygulara sahip olduğunu gösterir miydi?

Silkinip kendime geldim. Neler düşünüyordum böyle? Bunlar önemli miydi? O bana yabancıydı artık. Bana iyi gelen neyi varsa umursamamalıydım. Bu başımı döndüren kokusu olsa bile.

Barlas onu izlediğimi anlayıp gözlerini bana çevirirken çırpınmaya devam ettim "Bana elektrik versen de yine de konuşmayacağım!"

"Öyle mi?" dedi çatık kaşlarla

"Öyle!" diye karşılık verdim.

Zaten yüzü yakınımdayken aramızda santimlik mesafe bırakacak kadar yüzünü yüzüme yanaştırdı. Ellerini sandalyenin koluna bağlı olan ellerimin üzerine koyarken benimle tehditkar bir şekilde konuştu "Ya öpersem?"

Kafamı geri çekecek yerim olmadığı için şaşkındım "Ne?"

"Ya öpersem dedim?"

Başka şekilde tehdit etmesini anlardım ama şu durumda bu tehditi biraz saçma oluyordu. "Bunu yapamazsın!"

"Bana sakladığın şeyi söyletecekse eğer yaparım!" dedi emin bir şekilde. Bu beni gülümsetmişti. Bana söylüyordu ama kendisinin de benden uzak duramadığı aşikardı. Onu kızdıracak fırsatı bulmuşken kaçıramazdım.

"Amacın gerçekten sakladığım şeyi öğrenmek mi?" diye sorunca sorumu anlamsız bakışlarla karşıladı "Başka ne olabilir ki?"

"Bana ne kadar öfkeli olsan da beni öpmek istemen olabilir mi?"

Yüzü bozuldu birden. Kendini geri çekerken ellerini de çekmeyi ihmal etmedi.

"Gidiyorsun buradan!" deyip bileklerimi açma işine girişti. Bir anda siniri hat safhaya çıkmıştı. Oysa bu kadar sinirleneceği bir şey söylememiştim.

Bileklerimi açıp yerimden kalkmamı beklerken gözlerimi onun üzerine dikerek ayağa kalktım. "Beni hala öpmedin Lider." dedim üzerine giderek. Nedense bu hali hoşuma gitmişti. Benimle oynuyordu. Aklı sıra beni kızdıracak, bana böyle bedel ödetecekti. Ama artık bunları yemiyordum.

Gözlerini kapatıp sabır diledi birden "Öykü benim sabrımı sınama!"

Onu dinlemedim ve devam ettim "Yoksa benim mi seni öpmemi tercih ederdin? Tabii o zaman pişmanlık hissetmezsin değil mi?"

"Öykü!" dedi yeniden gözlerini açarak. Sinirlendiği şeyin tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. Bu oyunu önce kendi başlatmıştı. Şimdi bana katlanmak zorundaydı. Benden bir cevap almadan beni buradan gönderecek biri değildi o. Kaçtığı bir şeyler vardı. Bunu görüyordum. Ve en kötüsü benim de aynı şeyden kaçıyor oluşumdu.

Ben bu yerde birbirimize nefretle baktığımızı da hatırlıyordum, aşkla baktığımızı da. Ama tam şu an nasıl baktığımızdan bihaberdim. Nefretin aşka dönüşme serüvenine bir kez şahit olmuştum. Bu ikinci defa olmazdı.

Barlas kafasını başka tarafa çevirmiş gitmemi beklerken omzuna çarpıp yanından geçtim ve kapıya yaklaştım. Tam çıkacakken aşağıdan gelen bir ses duydum.

"Huhu, kimse yok mu?"

Barlas'la bakışlarımız birleşince bana yaklaşıp işaret parmağını dudağına götürdüğünü gördüm. Sessiz kaldı ve aşağıdan gelen sese odaklandı.

"Barlas Karaman, burada mısın?"

Orta yaşlı bir erkek sesi geliyordu. Barlas'ın yüz haline bakılacak olursa sıkıntılı bir durum vardı.

"Kim onlar?" dedim fısıltıyla.

Adam aşağıda birilerini aramaya devam ederken Barlas bir şeyler düşünüyor gibiydi "Bilmiyorum, öğreneceğim."

Gözleri pencereye kaydı direkt "Ben aşağı indiğimde camı aç ve aşağı atla. Sonra da hemen kaç buradan!" dedi beni şaşırtarak. "Neden?"

"Çünkü aşağıdakiler muhtemelen düşman ve kaç kişiler bilmiyorum. Sana zarar verebilirler!"

"Sana da zarar verebilirler!" dedim korkuyla.

Barlas'la yeniden göz göze gelirken aşağıdaki adamın sesi yükseldi. "Kimse yok mu lan!"

İçim huzursuzlukla dolmuştu. Barlas'ı aşağı göndermek istemiyordum. Adamın sesi çok sinirli geliyordu. Kimdi, neden buradaydı, ne istiyordu bilmiyorduk ve Barlas burada tek başınayken aşağı inmesine anlam veremiyordum. Kaç kişi olduklarını bilmediği adamlarla nasıl baş edecekti? Adamın kavga çıkarmaya geldiği belliydi.

Barlas daha fazla burada durmak istemiyor gibi görünürken kızdı "Dediğimi yap!"

"Seni bırakmam!" diyerek elini tuttum.

"Barlas Karaman!"

Ses gittikçe yaklaşırken adamın yukarı çıkan merdivene doğru geldiğini anladım. Barlas korktuğumu anladığı için elimi sıktı. "Öykü zamanımız yok, bana bir şey olmayacak merak etme."

Bana güç verir gibi bakıyordu. Ondan güç almayı çok özlemiştim. Birlikte bu şekilde çok şeyle savaşmıştık. Şimdi de bunu yapabilirdik ama bana zarar gelmemesi için beni buradan göndermek istiyordu.

Adam aşağıda küfür mırıldanmaya başlarken Barlas elimi bırakıp cebinden araba anahtarını çıkardı ve bana uzattı "Al şunu arabaya bin, ellerinden kurtulup geleceğim."

"Söz ver!"

Bunu yapmadan buradan gitmeyeceğimi anlarken başını oynattı "Söz."

Beni bırakıp aşağı inince hemen pencereye doğru yanaştım ve camı açtım. Bu taraf arka bahçeye baktığı için şanslıydım. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Yüksekti ama cama dayalı bir merdiven vardı. Sanırım bu durumlar için koyulmuştu.

Aşağıdan konuşma sesleri gelirken daha çabuk hareket ettim ve pervaza çıkıp ayağımı ilk basamağa koydum. Çabuk çabuk basamakları indikten

sonra ayaklarım zemine değdi. Büyük adımlarla fabrikanın etrafını dolanıp ön bahçeye bakan bir köşede durdum. Orada bir araba duruyordu ama içinde kimse yoktu. Barlas'ın arabası da o arabanın çok yakınındaydı.

Bir cesaret hızla arabaya koştuğumda kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdum ve Barlas'ı beklemeye başladım. Şimdilik dışarı çıkan kimse yoktu. Hala konuştuklarını düşünüyordum.

Arabaya baktım. BMV markaydı. Başka bir çete lideri olabilir miydi acaba? Yok, zannetmiyordum. Öyle olsa tek araçla gelmezlerdi. Bu adamlar her kimse başka bir şey için burada olmalıydılar.

Beş dakikam korku içinde geçerken fabrikanın giriş kapısına bakıyordum ama hala kimse yoktu. Barlas'a bir şey mi yapmışlardı acaba? Şimdiye kadar çıkması gerekiyordu. Belki de sorun her neyse konuşup halletmişlerdi. Ama adamın sinirli çıkan sesine bakılacak olursa ortada halledilecek bir durum yoktu.

Of, kafayı yiyecektim! Gidip bakmalı mıydım? Barlas kızabilirdi. Ama burada oturmaya devam edersem de meraktan ölecektim. Öyle saçma bir durumun içindeydim ki ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Sabrım taşmıştı. Biraz daha bekleyecek halim yoktu. Gidip neler olduğuna bakacaktım. Tam kapıyı açıp içeriden çıkmaya hazırlanırken Barlas'ın koşarak fabrika kapısından çıktığını gördüm. Bana doğru geliyordu. Peşinde de iki tane adam vardı.

Korku iliklerime işlemişti. Bir an ne yapacağımı bilemesem de daha sonra kendime gelip arabayı çalıştırdım. Otomatik vites değildi ama kullanabileceğimi umuyordum.

Barlas arabaya yaklaşırken yan kapıya uzanıp açtım ve açar açmaz binmesiyle hızla sürmeye başladım.

"Nerede kaldın?" dedim endişeyle.

"Adamlarla kısa bir konuşma yapmam gerekti." diyerek arka camdan onları kontrol etti. Dikiz aynasından bakarken ben de aynı şeyi yapıyordum "Bizi

takip ediyorlar!"

"Silahlılar dikkat et!" diye uyardı. İşte bu beni epey germişti. "Senin silahın yok mu?"

"Bakımını yaptığım için fabrikada kaldı." deyince adamlardan kurtulmanın yolunu aradım ama arkamdaki aracın şoförü oldukça usta görünüyordu. Kaçmamız imkansız gibiydi.

"Kullanabileceğinden emin misin? Zorlanıyor gibisin."

Barlas araba kullanmayışımı beğenmemiş olmalıydı ki kınama içeren bir cümle kurmuştu.

"Elimden geleni yapıyorum!" deyince beni kontrol etmeye devam etti. "Hızlanman gerekiyor!"

Gözlerim gösterge panelinin üzerindeydi. Hızlanmam gerektiğinin ben de farkındaydım ama daha önce hiç hız olarak yüz yirminin üstüne çıkmadığım için buram buram korku hissediyordum. "Kaza yapmak istemiyorum!"

Beni izlemeyi bırakıp arka camdan tekrar onları kontrol etti. Gergin olduğunu görebiliyordum. Kalabalık değillerdi sadece iki kişiydiler ama silahlı oldukları için Barlas kendini tehlikeye atıp onlarla dövüşmemiş olmalıydı.

"Kim onlar?" dedim meraklı bir şekilde. Düşman oldukları kesindi ama orta yaşlı oldukları için çete olduklarını düşünmüyordum. Barlas'ın haraç aldığı kişilerdi herhalde.

"Geçen gece sizi kaçırmaya çalışan itin adamları." deyince şaşkınca ona baktım "Veysel mi?"

"Ta kendisi!"

"Senden ne istiyor?"

Tam o esnada arkamızdaki araba bize çarpınca ne olduğunu şaşırdım. Barlas kızgındı "Daha hızlı sür şunu!"

Elimden geleni yapıyordum ama korku beni bütünüyle sarmışken arabayı sürebilmem bile mucizeydi.

Barlas'ın siniri geçmiyordu. Bir adamları bir beni kontrol edip durdu. "Beceremeyeceksin, direksiyona benim geçmem gerekiyor!"

"Kullanıyorum işte!" diye bağırdım.

"Adamlar dibimizde!" dedi kendi de bağırarak karşılık vererek. "Şu yola sap!"

Dediğini yapıp direksiyonu kırdım ve tekerlekler çığlık atarken hiç bilmediğim bir yola saptım. Adamlar o yola gireceğimizi düşünmezken aynı yolda devam etmişlerdi ama geri dönüp peşimize takılacaklarını bildiğim için hala gerginliğim geçmemişti.

İstanbul'un her yerini bilmiyordum ama girdiğimiz bu yol bizi değişik bir mahalleye çıkarmıştı. Araba sürerken bile mahallelinin bize garip garip baktığını görebiliyordum. Yabancı olduğumuz fark edilmişti.

"Nereye geldik böyle?" dedim sıkıntıyla. "Kaybolduk sanırım!"

"Nerede olduğumuzu biliyorum, sürmeye devam et." diye uyardı.

Dediğini yapıp birkaç dakika daha sürdüm. Mahallede çok fazla genç vardı. Bazılarının ellerinde çakı gördüğüme yemin edebilirdim. Bakışları da hoş değildi. Barlas'ın bizi kurtarmak için bu yola soktuğunu biliyordum ama kesinlikle başka çaresi olmadığı için yaptığını düşünüyordum. Yoksa böyle bir yerde işimiz olmazdı.

"Tekin yer değil burası!" dedim endişeyle. Barlas'ın beni sakinleştirmesini istiyordum ama onun gözleri ve aklı tamamen başka bir yerde gibiydi.

"Dikkat et!" diye direksiyonun hakimiyetini birden elimden almaya çalışınca aklım çıktı. "Ne oluyor?"

"Siktir!" dedi beni korkutarak. Araba yavaşlamaya başlarken gözlerim onun üzerindeydi. Sıkıntıda olduğunu gördüm. Ofladı "Teker patladı!"

"Nasıl?" dedim buna bir anlam veremeyerek. Bana yolu işaret etti "Yere çivi serpmişler!"

"Kimler?"

"Bu mahallenin serserileridir!"

"İyi de neden?"

"Lüks araç sahiplerinden haraç almak için!" deyince korkuyla yutkundum. Bir bu eksikti. Bizi ilerde serseriler bekliyordu ve geri dönme şansımız yoktu. Çünkü arkamızda da o adamların olduğunu biliyorduk.

"Bizi niye buraya soktun ki?" dedim onu azarlayarak. Bir suçlu arıyordum ve bu kendim olamayacağına göre bütün hırsımı ondan almak istemiştim.

Görünüşe göre o da bir suçlu arıyordu. Sinirle konuştuğu için sesi epey yükselmişti "Yavaş sürdüğün için, bu hızla adamlardan kaçamazdık!"

Araba iyice yavaşlamaya başlayınca kenarda bir yeri işaret etti "Şurada dur, iniyoruz!"

Arabadan indiğim sırada adamların peşimizde olduklarını gördüm. Onların da tekeri patlamıştı sanırım. Arabaları yavaştı. Bizden çok uzakta bir yerde durunca sağ koltukta oturan, sürücü koltuğunda oturana bizi işaret etti. Barlas elimi tutup bizi oradan götürürken yüreğim ağzımdaydı. Koşuyordum ama bunu tamamen bilinçsizce yapıyordum. Hiç derdimiz yokmuş gibi bir de Veysel'in adamlarıyla uğraşacaktık. Ah Aysun!

Barlas bizi labirent gibi sokaklardan geçirirken dinlenmem gerektiğini düşünüyordum. Yaklaşık on dakikadır koşuyorduk ve artık çok yorulmuştum. İki dakika bile olsa dinlenmeye ihtiyacım vardı "Biraz dinlenelim, lütfen!"

"Koşmaya devam et!" dedi elimi daha sıkı tutarak. Dermanım yoktu ama dayanmaya çalıştım. Adamların her an karşımıza çıkacak olmasından çok

korkuyordum.

Biraz koştuktan sonra tamamen başka bir yere geldiğimizi gördüm. Burası diğer mahalle gibi tekin olmayan bir yere benzemiyordu, daha elitti.

Koşmaya devam edip kendimize dinlenecek bir yer ararken Barlas'ın bana otel gibi görünen bir yer gösterdiğini fark ettim "Acele et şuraya girelim!"

Dediğini yapıp içeri girdiğimde lobinin oldukça büyük ve gösterişli olduğunu gördüm. Gerçekten bir oteldi burası. Lobi altın rengiyle dekore edilmişti.

"Hoş geldiniz." Lobide bizi güler yüzlü sarışın bir kadın karşılamıştı. Üzerinde sade siyah bir elbise, gözlerinde ise yüzünün yarısını kapatan bir maske vardı "Bedenleriniz nedir size kostümlerinizi verelim." deyince şaşkınca Barlas'a baktım. Ne yapacağını merak ediyordum. Bizi nereye sokmuştu böyle?

"Kostüm odası ne tarafta?" dedi kadına zarif bir şekilde

"Şu tarafta." diyerek bir odayı işaret etti kadın bize

"O halde biz kendimiz seçelim." diyerek Barlas beni o tarafa doğru yürüttük. Gerçekten şu an ne yaptığına anlam veremiyordum. Ciddi ciddi üzerimize kostüm mü giyecektik? Daha neler?

Barlas elimi tutmaya devam ederken kostümlerin bulunduğu odaya girince hızla elini çekti. Bu biraz olsun kalbimi kırmış olsa da umursamamaya çalıştım. Zaten o yapmasaydı ben yapacaktım. Elinin meraklısı değildim! Üstelik ilk tutan oydu, şimdi neydi böyle sanki elimi tutmak istemiyormuş gibi havaları?

Sinirlensem de bir şey demedim ve kostümlerle dolu odaya şöyle bir baktım. Her çeşit ve beden kostüm vardı. Hayatımda ilk defa gördüğüm birçok kostüm olduğuna yemin edebilirdim.

"Kostüm partisinde miyiz biz?" dedim anlamsızca

"Öyle olmalı." diyerek kendine kostüm bakmaya başladı. "Çabuk bir şeyler seç kendine."

Normalde bu tür partiler akşam yapılırdı ama ilginç bir şekilde bu parti bu saatte yapılıyordu. Adamlardan kaçmak için buraya sığınmıştık ama şimdi kılık değiştirmek için bir kostüm seçecek zorunda olmak canımı sıkıyordu.

Ben kostümlerin arasında kendime uygun bir şeyler ararken Barlas ilk gördüğü siyah Azrail kostümünü eline aldı ve hızla üzerini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca gözlerimi kapatarak

"Giyiniyorum!" dedi hiçbir şey olmamış gibi.

Beni delirtecekti "Önümde soyunmana gerek yoktu!"

"Kabin yok ne yapsaydım?" dedi haklıymış gibi kendini savunarak "Hadi, sen de soyun!"

"Daha neler!" deyip kızdım.

"Kızım vaktimiz yok, hadi" deyince ona bakmamaya çalışıp kendime bir kostüm seçtim. Zamanımız olmadığı için yakışıp yakışmamasıyla ilgilenemiyordum. Tek derdim adamların bizi bu kostümle tanımamalarıydı.

Onca kostüm arasında elime kırmızı başlıklı kız kostümü geçince ters ters Barlas'a baktım. "Arkanı dön!"

O çoktan giymişti ve açıkçası Azrail kostümünün içinde oldukça korkunç görünüyordu. Söylediğim şeyle cıkcıklamaya başlarken dediğimi yapıp arkasını döndü.

Kostümün önce elbisesini giyip daha sonra hızla pelerinini taktım ve altıma da orada bulunan uzun bir çizme giydim. Elbisem mini olduğu için çizme altına çok yakışmıştı.

"Biraz çabuk ol!

Barlas beni uyarınca boy aynasından şöyle bir kendime baktım. Komik olacağını düşünüyordum ama kostüm bana çok yakışmıştı. "Tamam hazırım."

Barlas önüne dönüp bana bakınca donup kaldı ve beğeniyle beni süzdü. Daha sonra da kaşlarını çattı "Daha uzun bir şeyler giyebilirdin!"

"Acelemiz vardı, hem sana ne bundan?" deyince söyleyeceği lafı yuttu ve çıkardığımız kıyafetleri gizli bir yere sokuşturdu. Daha sonra da maskelerin olduğu bölümden kostümlerimize uygun maske seçip bana uzattı "Al şunu yüzüne tak."

Dediğini yapıp maskeyi takınca aynadan ikimiz de baktım. Birimiz güzel öbürümüz ise korkunç görünüyordu. Ne uyumlu bir çifttik ama! Halimize gülecektim ama peşimizde eli silahlı adamlar olduğunu düşününce vazgeçtim.

"Hadi."

Barlas kapıyı açmış beni beklerken yanına gittim. İkimiz de lobiye geri dönerken Barlas benimle konuşuyordu. "Adamları atlatana kadar burada takılırız."

Partinin yapılacağı salona doğru yürürken otele giren o adamları görünce korkuyla yerimde durdum ama Barlas elimi tutup beni sürüklemeye başladı. Adamlar bizi fark etmemişlerdi. Doğrusu bu kostümle fark etseler bile tanıyacaklarını sanmıyordum.

"Hoş geldiniz."

Lobideki kadın onları karşılarken bir tanesi kadına doğru yanaştı "İyi günler, biz birilerini arıyorduk."

"Tabii, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Onlardan uzaklaştığımız için artık seslerini duyamıyordum. Partinin olacağı salonun kapısından geçince ölü gelin kostümü giymiş bir kadın bize üzerinde sayı yazan kağıt uzattı

"Buyurun numaranız."

Elime aldığım kağıttı dört yüz sekiz yazdığını gördüm "Bu ne?" dedim Barlas'a bakıp şaşkınca.

Görünüşe göre bu onun umurunda değil gibiydi. Kendi kağıdına bakmadı. Ortamla ilgileniyordu. "Bilmiyorum."

İçeriye bakınca çok kalabalık olduğunu gördüm. Burası bir barı andırıyordu. Yüksek ses müzik çalıyordu ve insanlar deli gibi dans ediyorlardı. Etrafta loş ışık hakimdi.

Herkes kostümlüydü. Benim kostümümden giymiş çok fazla kişi vardı. Maskeden dolayı kimsenin yüzü görünmüyordu.

Barlas beni boş kokteyl masalardan birine doğru çekiştirirken insanları incelemeyi bırakıp geldiğimiz kapıya doğru baktım. Adamların buraya girmemesini umuyordum.

"Buranın başka çıkışı var mı acaba?" dedim bir kapı ararken.

Barlas beni reddetti "Çıkamayız dışarıda bizi bulurlar, burada durmak zorundayız. Herkes kostümlü, bizi asla bulamazlar."

Masanın yanına gidince bu sefer hızla elini çeken ben olmuştum. Barlas buna şaşırsa da bozuntuya vermedi, bir şey de söylemedi.

Yanından geçen garsonun elindeki tepsiden iki buzlu viski kaptı ve birini bana uzattı. "İçiyormuş gibi yap."

"Gerçekten içebilirim." dedim kızgınca. Buna karışacak hali yoktu herhalde. Beni eksi Öykü mü sanıyordu?

"Sarhoş olursan seninle uğraşamam!" deyince ona öfkeli bir bakış attım "Uğraşman gerekmez zaten!"

Maskesi ağız kısmını açıkta bıraktığı için kendisi viskisini yudumlamaya başlamıştı bile. Ben de tam içecekken bardağımı tuttu "İçmiyorsun!"

"İçiyorum!" diyerek inat edecekken bakışlarının başka tarafa kaydığını gördüm. Adamlar içeri girmiş insanlara dikkatle bakarak bu yöne doğru geliyorlardı.

Korkudan ne yapacağımı bilemez halde öylece dururken Barlas viskilerimizi kenara çekti ve yanıma yaklaşıp belimden tutarak beni masanın üzerine oturttu. Bana oldukça yakın dururken şaşkınca konuştum. "Ne yapıyorsun?"

"Herkesin yüzünde maske var. Bizi tanımak için boylarımızı baz alacaklardır." dedi gizlice adamları seyrederek.

"Böyle daha çok ilgi çekiyoruz!" dedim huysuzca

"Daha iyi ya, bizden şüphelenmeyecekler. Kaçan hiç kimse ilgi çekmek istemez çünkü." deyince ona uymak zorunda kaldım "Umarım planın işe yarar."

Adamlar bize doğru iyice yaklaşırken kulağına bir şey diyormuşum gibi ona doğru hafifçe eğildim. Kokusu anında burnuma çarpınca sakinleşmeye çalıştım. Vücudum yeterince gerginlik doluydu ve onun kokusu bana huzur veriyordu. Sesimi çıkarmadan dakikalarca böyle kalabileceğimi biliyordum. Ama adamların yanımızdan geçip bize bakmadıklarını görünce kendimi geri çekmek durumunda kaldım.

"Uzaklaşıyorlar."

Barlas'ın gözleri gözlerimin üzerindeydi. Çok hummalı bakıyordu. İtiraf etmeliydim ki maskenin ardındaki gözler oldukça ilgi çekiciydi. Beni büyülediğini hissederken kendime gelmeye çalıştım. "Artık inebilir miyim?"

Beni onaylayınca ayaklarım yerle temas etti. Adamlar çok uzakta görünüyorlardı. Birazdan gideceklerini düşündüğüm için rahatlamaya başlamıştım.

Barlas'ın telefonunu çıkardığını görünce birinin aradığını düşündüm. İçerideki sesten sebep telefonunun çaldığını duymamıştım ama o hemen

fark etmişti.

"Kulaksız arıyor." dedi ekrana bakarak.

"Pamir'le ilgili bir şey olmuş olabilir." dedim merak içinde.

"Şu an onunla konuşamam içerisi çok gürültülü." deyip telefonu meşgule attı. Hiç sırası değildi ama gülüyordum. "Belki de Gaye'nin oyun oynadığından bahseder sana."

Gaye iki gündür Barlas'ın evinde kalıyordu. Dahası Barlas da onu tek bırakmamak için yanındaydı. Bunu Bade'den duymuştum. Rahatsızlık duymuyor değildim ama umursamamak için elimden geleni yapıyordum. Ben uyarımı yapmıştım. Gerisi Barlas'a kalmıştı. Hiç kimseye kolay inanmayan adam Gaye'ye inanmayı tercih ediyorsa bu onun sorunuydu!

"Kulaksız Pamir'in gerçekten Gaye'den şüphelendiğini söyledi. Gaye onun gözleri önünde dayak yemiş." deyince bir an için şaşkınlıktan konuşamadım. "Ne yani, Gaye doğruyu mu söylüyormuş?"

Kafasını oynattı "Bütün oklar Gaye'yi gösteriyorken Pamir başkasından şüphelenmezdi zaten."

Haksız çıkmıştım yani, inanılır gibi değildi. Gaye'yi sevmiyor olabilirdim ama dayak yediği için üzülmüştüm. Yine de ona acımıyordum. Öfkem acıma duygumun önüne geçiyordu.

"Onu ne zamana kadar evde tutmayı düşünüyorsun?"

Hiç düşünmeden cevap verdi "İstediği kadar kalabilir bende."

Sinirle güldüm "Ona acımanı anlamıyorum!"

"Sığınacak kimsesi yok, Pamir'den korkuyor." deyince anlamsızca yüzüne baktım "Ben de Pamir'den korkuyorum ama kimseye sığınmıyorum!"

Bakışları keskinleşmişti. "Sen neden korkuyorsun ki, nasıl olsa sana zarar vermiyor."

Konunun buraya gelmiş olması beni gererken gözlerimi üzerinden çektim. Dayanamayıp bir şey söylemekten korkuyordum.

"Değil mi?" dedi ısrarla. Ona cevap vermeden dans eden insanları izlerken Barlas'ın telefonuna baktığını gördüm. Yine çalıyor olmalıydı.

"Buna bakmam gerekiyor." dedi kaşları çatık bir şekilde.

Arayanın kim olduğunu tahmin edebiliyordum. "Simay mı?"

Kafasını oynattı ve adamları kontrol etmek için içeriye şöyle bir baktı. Daha sonra bana döndü "Adamlar görünürde yok, beni burada bekle hemen geleceğim."

O buradan uzaklaşırken ben sinirden kafayı yemek üzereydim. Adamlar bizi arıyordu ve o şu an Simay yüzünden ikimizi de riske atıyordu. Ne vardı sonra cevaplasa, ya da hiç cevaplamasa? A tabii, Simay onun için önemliydi. Cevap vermez olur muydu hiç.

Söylenerek viskimden yudumlamaya başlarken arkadan birinin bana çarpmasıyla dudaklarımın kenarından akan viski damlalarını elimin tersiyle sildim ve hiddetle arkamı döndüm. "Dikkatli olun biraz!"

Bana çarpan kişi uzun boylu esmer bir adamdı. Şeytan kostümü giymişti. Maskesinin ardındaki gözleri maviydi ve bana yoğun bir şekilde bakıyordu. Elinde de içki bardağı vardı "Pardon güzellik görmedim."

Yüzünü yüzüme eşitleyip daha dikkatli baktı. "Gözlerin ne güzelmiş senin öyle."

Bir şey demeyip önüme dönünce hemen karşıma geçti ve elindeki bardağı masaya bıraktı "Yalnız mı geldin buraya?"

"Hayır." dedim ters ters

"Yanında kimseyi göremiyorum." deyince kapıya doğru baktım. Barlas nerede kalmıştı? Olay çıkarmak istemiyordum ama bu genç adam canımı sıkacak gibiydi.

"Gider misin?" dedim kibarca. Hiç dediğimi yapacakmış gibi görünmüyordu. "Maskeni çıkar da yüzünü göreyim." dedi seksi bir gülüş atarak.

Ofladım "Rahat bırakır mısın beni?"

"Sadece yüzünü görmek istiyorum." diye diretti.

O sırada sahne tarafında kumral bir kadın mikrofonla konuşmaya başlamıştı. Üzerinde kadının tüm hatlarını belli edecek kedi kostümü vardı. Bu onu ilgi çekici kılıyordu. "Bayanlar baylar, gösterimiz devam ediyor. Gördüğünüz fanustan yeni iki numara çekeceğiz. Bakalım şanslı kişiler kim olacak?" dedi heyecanlı bir şekilde

Gösteri her neyse izleyecek halim yoktu ama şu adamdan kurtulmak için gözlerimi oradan ayırmak istemiyordum.

Kadın samimi bir gülüşle önündeki cam fanustan iki kağıt seçti ve okudu "Yüz on bir numara ve iki yüz on altı numarayı sahneye alalım lütfen!"

Kalabalık arasından iki kişi koşar adımlarla sahneye geçerken kadın mutlulukla kendi çapında dans ediyordu. "Eveeeeet, onları izlemeye hazır mıyız?"

Herkesten evet sesleri yükselirken içimden nereye geldik biz böyle diye geçiriyordum. Barlas buraya geri döner dönmez ona gitmemiz gerektiğini söyleyecektim.

"Hazır mıyız?"

Kadın ikinci kere soruyu tekrar edince yine herkesten evet sesleri yükseldi. Dikkat ediyordum da herkes merakla sahneye bakıyordu.

"Biz de çok heyecanlıyız. Lafı fazla uzatmayalım da sahneyi onlara bırakalım. Bakalım kimyaları birbirine uyacak mı?" dedi kadın otuz iki dış sırıtarak "Herkese çılgın eğlenceler!"

Kadın sahneden iner inmez çalan müzikle biri kadın diğeri erkek olan gençler dans etmeye başladılar. Kadının üzerinde onu seksi gösteren korsan

kostümü vardı, erkekte ise gladyatör kostümü.

Hiç bilmediğim bir türde dans ediyorlardı. Tangoya benziyordu ama kesinlikle o değildi. Tango özünde derin bir melankoli barındıran ve keskin hareketleri olan bir dans türüydü. Bu ise ritim olarak daha hareketli ve ateşli bir danstı.

Genç çift eğlenerek dans ediyorlardı. Yaklaşık bir dakika sonra kadının adamın kucağına atladığını gördüm. Bira an sonra da adamın üstündekini çıkardığını.

O esnada herkesten heyecanlı sesler yükselmişti.

Kadın seslerle gaza gelirken adamın kucağından inip onu yavaşça soymaya başladı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken onlara iğrenerek bakıyordum çünkü adam da kadının üzerindekileri çıkarmaya başlamıştı.

Bu partinin normal bir parti olmadığını anlarken gözlerim içeride Barlas'ı aradı ama hala yoktu. Konuşması neden bu kadar uzun sürmüştü ki? Acaba adamlara mı yakalanmıştı?

İçime bir korku düşerken sahnedeki çifte bakmamaya özen gösterdim. Neyse ki birkaç saniye sonra müzik bitmişti. Büyük bir gürültüyle birlikte alkış sesleri yükselirken insanları seyrediyordum. Herkes mest olmuş gibiydi. Kafaları güzeldi herhalde?

"Çiftimiz gerçekten mükeeeeemmeldiler."

Kedi kostümü giymiş kadın tekrar sahneye çıkarken heyecanlı konuşmasını sürdürüyordu. "Yeni bir çift alalım mı, ne dersiniz?"

"EVETTTT!"

Herkes çok istekli görünüyordu ama ben delirmek üzereydim. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum.

"Peki bakalım kimler şanslı kişi olacak?"

Kadın fanusa yönelip iki kağıt çekti "İki yüz yetmiş iki numara ve dört yüz sekiz numara!"

Karşımda duran adam gülerek bana bakıyordu "Bizi çağırıyorlar?"

"Ne?" dedim şaşkınca suratına bakarak. Bana masanın üzerinde duran kağıdı gösterdi. Bu girişte bana verilen kağıttı. Üzerinde de kadının söylediği numara yazıyordu.

Kendi kağıdındaki numarayı da gösterip "Dans etmemiz gerekiyor, herkes bizi bekliyor." dedi.

"Asla gitmem!" diye karşı çıktım. Yanıma yaklaşıp kolumu tuttu. "Hadi ama alt tarafı dans edeceğiz!"

Beni sahneye doğru çekiştirmeye başlayınca ona karşı koymaya çalıştım "Bırak beni!"

"Ne naz yaptın, hadi dedim!"

"Bırak diyorum!" diye çırpınmaya devam ederken herkesin bizi izlediğini fark ettim. Adamın beni zorlamasına rağmen kimse yardım etmiyordu. Nasıl bir yerdi burası böyle? Nereye düşmüştüm ben?

Adam canımı yakarak beni sahneye çekiştirmeye devam ederken bağırmaya başladım "Bırak dedim sana!"

Adam hiç duymamış gibi beni çekiştirirken arkamızdan bir ses duyuldu "Bırak diyor duymuyor musun?"

Adamla birlikte aynı anda o kişiye bakınca Barlas olduğunu gördüm. Gelmişti! Sert bakışlarla kolumu tutan çocuğa bakıyordu. Kim olsa öfkelendiğini gözlerinden anlayabilirdi.

"Sana ne lan, sen işine bak!"

Barlas azami bir sinirle adamın üzerine yürürken "Gebertirim seni lan!" deyip suratına yumruğunu geçirdi. Adam aldığı darbeyle masanın üzerine

devrildi. Herkes şaşkınlık içinde onları seyrederken ben peşimizde olan adamları fark etmiştim.

Yanılmıyorsam onlarda bizi fark etmişlerdi. Eminim korku dolu bakışlarımdan anlamışlardı bunu. Barlas çocuğa bir yumruk daha atacakken yanına yaklaşıp kolunu tuttum "Bizi fark ettiler, geliyorlar!"

Adamlar insanların arasından geçip hızlıca bize doğru gelirken Barlas arkasına bakıp küçük bir küfür mırıldandı ve elimden tutup etrafına bakındı. Daha sonra yukarı çıkan merdivenleri işaret etti. "Koş!"

Yüreğim ağzımda koşarken nereye kaçacağımızı düşünüyordum. Adamları atlatmak mümkün değildi. Bu sefer yakalanacaktık kesin!

Yukarı çıkınca burada odalar olduğunu gördüm. Başka hiçbir şey yoktu. Kartla açıldığını tahmin ettiğimden hiçbirine giremeyeceğimizi gayet iyi biliyordum. Sıkışmıştık!

Kapılar arasında koşarken bir odanın önünde duran kat görevlisinden Barlas'ın zorla kart aldığını gördüm. Adam başta karşı koymaya çalışmıştı ama sonra korkudan geri çekilmişti.

Barlas onun hemen yanında bulunan odanın kapısını o kart sayesinde açarken adamların bu kata çıktıklarını gördüm. Barlas kapıyı açar açmaz ikimizi de içeri sokunca ardımızdan kapıyı kapattı.

Ben ise o esnada odada hiç de uygun pozisyonda olmayan çifte bakıyordum. Bunlar az önce sahnede dans eden çiftlerdi. Bizi görünce ikisi de yataktan kalktı. Kız üzerine çarşaf sarmıştı. Adam ise çırılçıplaktı "Ne oluyor lan?"

Neler olduğunu anlamaya çalışırken Barlas'ın onları tınlamadığını gördüm. Umursamamıştı bile. Tek derdi bizi buradan çıkarmak gibiydi. Hızla yerden tavana kadar uzanan pencereye yaklaşıp sürgülü camı açtı ve aşağı baktı.

"Kimsiniz siz?" Kız korkuyla adamın gerisinde saklanmış bize bakarken ben onlara bakmamaya çalışarak utanç içinde konuşuyordum.

"Çok pardon, rahatsız etmek istemezdik. Birazdan çıkacağız merak etmeyin!"

Barlas'ın yanına gidince birinci katta olmamıza rağmen buradan atlayamayacağımızı düşündüm. Çünkü bu katın yüksekliği yedi metreye yakındı. Atlamayı denesek bile aşağısı anayoldu. Vızır vızır arabalar geçiyordu. Bir aracın bize çarpıp öldürme riski çok yüksekti. İşte şimdi hapı yutmuştuk.

Dış kapıdan ses gelirken ikimiz de o tarafa döndük. Adamlar kart sayesinde kapıyı açmışlardı. İkisi de karşımızda duruyordu.

"Buraya kadar Barlas Karaman!" dedi silahını ona doğru uzatmış olan adam gülerek.

"Ay, silahı var!

İçerideki kız iyice korkmuş görünürken hemen önünde duran çocuk olayı anlamaya çalışıyordu. "Siz kimsiniz, ne istiyorsunuz?"

"Kes sesini!" diyerek çocuğa ateş etti adam.

Çocuk kalbinden vurulup kızın üzerine yığılırken, kız kocaman bir çığlık attı. Ben ise nefesimi tutmuş korkuyla Barlas'a bakıyordum.

Gözünü kırpmadan tanımadığı birini vuran adam bize neler yapmazdı. Bu düşünce beni korkudan bayılacak raddeye getirmişti.

Adam silahın namlusunu tekrar Barlas'a çevirirken gözlerindeki o vahşiliği görebiliyordum "Seni de vurmak isterdim ama dua et Macit bey seni sağ istedi. Yoksa ben sana yapacağımı bilirdim!"

Duyduğum isimle küçük çaplı şok yaşarken Barlas'a baktım ama onun bakışları bende değildi. Tamamen adama odaklanmıştı? Neler oluyordu anlamıyordum? Bu adamlar Macit'in adamlarıysa Barlas neden bana Veysel'in adamları olduğunu söylemişti? Aslında belki de önemli olan soru bu değildi. Macit'in Barlas'ı nereden tanıdığıydı? Bir şeyler dönüyordu ama anlayamıyordum. Beynim durmuştu.

Odadaki kız kenarda korkudan titrerken adam ona bakıp daha sonra bana çevirdi bakışlarını. "Küçük Hanım kim?"

"Önemsiz biri." diye yanıtladı Barlas.

"Gerçekten öyle mi bilmek isterim." diyerek namluyu bana çevirdi. Barlas'la göz göze gelmiştim. Bu adam Barlas'ı değil ama beni vururdu. Emin olmak için adamı tanımaya gerek yoktu. Barlas'ın yanındaydım ben, onunla birlikte kaçmıştım. Adam bir değerimin olduğunun farkındaydı bence.

Barlas'ın bir şeyler söyleyip buna engel olmasını beklerken bakışlarını yeniden adama çevirdiğini gördüm "Ben kendimden başka kimsenin canını umursamam, boşuna zahmet etme."

Evet, Barlas düşmanlarına kendini hep böyle gösterirdi. Ama bu adam hiç de bu yalanı yer gibi görünmüyordu. Onun için önemli olmasam benimle kaçar mıydı? Başka bir şey yapıp değersiz olduğumu göstermesi gerekiyordu. Ama şu durumda ne yapabilirdi ki? Silahı alıp beni kendisi vuracak değildi ya.

"Ben yine de emin olmak isterim. İzninle."

Adam soğuk duruşuyla beni vurmak için beklerken Barlas son kez bana bakıp önüme geçti. O da en az o adam kadar sakin ve soğuk kanlı duruyordu. "Sen zahmet etme, ben hallederim."

Adamları bu şekilde kandırıp silahını elinden alacağını düşünüyordum ama bana doğru döndüğünü gördüm. Aramızda yarım adımlık mesafe vardı. Bu mesafeyi korumaya özen göstererek bir süre bekledi. Gözlerime bakmıyordu. Başka bir yere odaklanmıştı. Adamın zayıf anını kolladığını düşünüyordum. Buradan ikimizi de sağ çıkarmak istiyorsa başka çaresi yoktu zaten.

Bir an sonra ellerini kaldırıp kollarımdan tutunca bakışlarımız birleşti. Beni ufak adımlarla geri sürükledi. Korkuyla arkama baktım. Bir adım arkamda boşluk vardı. Yutkunup tekrar ona çevirdim gözlerimi. Durdu ve ellerini

üzerimden çekti. Gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordum. Karşımdaki Barlas değildi sanki.

"Ne yapıyorsun?" dedim korkuyla.

Düşündüğüm şeyi yapmayacaktı herhalde? Kendini kurtarmak için beni aşağı atmazdı, değil mi?

Üşüdüm. Çok üşüdüm. Bakışları ölüm kadar soğuktu. Bekledi. Yine gözlerini benden kaçırmıştı. Kime neyi kanıtlıyordu bilmiyordum. Ben zaten onun için önemsiz biriydim. Bunun için kanıta ne ihtiyaç vardı?

Yapacaktı işte. Onun için önemsiz olduğumu kanıtlayacaktı kendine. Son kez gözlerime baksın istedim ama bunu yapmadı. Ona hiçbir şey söylemedim. Yapma bile demedim. Beni terk eden adamdı o. Bana o zaman acımamıştı, şimdi mi acıyacaktı?

Elleri omuzlarıma değip beni hızla aşağı iterken istediğim o şey sonunda oldu. Gözlerime baktı. Bu ölüm meleğimle son bakışmamızdı.

Düşüyordum ben. Hayır, ölüyordum ben!

Üzerindeki Azrail kostümüne yaraşır bir iş yapmıştı Barlas. Üç yıl önce ruhumu öldürmüştü. Şimdi ise beni!

Onun için önemsiz birini...

Canlarım umarım bölümü beğenmişsinizdir. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Bu bölümü çok beklediğiniz için diğer bölüm için sizi fazla bekletmeyeceğim. Haftaya pazar yine görüşürüz. Seviliyorsunuz <3

86.BÖLÜM

Ölüm soğukluğu diye bir şey vardı. Bu insana çok garip hissettiriyordu. Aynı anda hem üşüyor, hem korkuyor, hem çaresiz hissediyordunuz. Defalarca kez ölümle yüzleşmeme rağmen daha önce hiç böyle hissettiğim olmamıştı. Altüst olan hayatım böyle son buluyordu.

Ne yazık ki Azrail'im bir zamanlar sevdiğim adamdı. Canımı o almıştı. Her şekilde öleceğimi düşünürdüm de bu şekilde öleceğimi tahmin etmezdim. Bu, bu kadar kolay olmamalıydı. Yapacağım çok şey vardı. Henüz hiçbirini gerçekleştirmemiştim. Hayallerim umurumda değildi, ben sadece intikam peşindeydim. Şimdi içim soğumadan bedenim soğuyacaktı. Beceremediğim. İntikamımı alamamıştım.

Ama Barlas bir kez daha intikam almıştı benden. Bunu yaparken gözünü bile kırpmamıştı. Korkmamıştı, düşünmemişti bile. Beni öldürmek onun için ne kolaydı böyle! Bu bir cinayetti ve ben onun ilk kurbanıydım.

İnsan kimi seveceğini seçemezdi. Benim kalbim de bunu yapamamıştı. Nereden bilecekti ki onu terk eden insanın bir gün katil olacağını? Daha önce ruhumu ve kalbimi öldürmüştü. Ben ölmelere alışıktım. Ama hiçbir ölüm bana bu denli koymamıştı.

Ölen insanın ruhu huzur bulmalıydı. Benimki ise huzursuzluk içinde kıvranıyordu. Terk ediyordum bu hayatı. Annemi, arkadaşlarımı, onu ve bu şehri. Her şeye kırgındım. En çok da onu seven kalbime. Kendi uzuvlarımdan bile darbe yemişken Barlas'tan yemem niye bana bu kadar koyuyordu ki? Hiçbir şey garip değildi aslında. O beni öldürmeyi severdi. Hep sevmişti. Yine kendine yaraşır şeyi yapıyordu. Kalbimin eceli benim de ecelim oluyordu.

Bu saatten sonra nasıl yaşayacağını çok merak ediyordum. Hayatında artık ben olmayacaktım. Ama ruhum onu rahat bırakmayacaktı. Gözünü her kapattığında beni görecekti. Açacaktı yine beni görecekti. Kim bilir, belki benim alamadığı intikamı yakasını bırakamayan ruhum alırdı!

Yine karşılaşacaktık. Cehennemde onu bekliyor olacaktım. Bu dünyaya kapanan gözlerle, onun zemheri katında soğukla çektiği azabı izleyecektim. İşte o zaman insanın soğukla savaşı neydi anlayacaktı!

Hızla aşağı düşen bedenim kuş olup süzülmek istiyordu. Ne acı ki bir kanadım yoktu. Ölüyordum işte. Artık bunu kabul etmeliydim.

Etrafta korna sesleri yükselirken çok acı çekmemeyi umdum. Bu dünyada bu kadar acı çekmişken ölümüm acısız olmalıydı. En azından bunu hak ediyordum!

Kapalı olan gözlerim bana sanki bir rüyadaymışım gibi hissettirirken bedenimin yumuşak bir şeye yapıştığını hissettim. Sanırım duam gerçekleşmişti. Hiç acı yoktu. Gerçekten rüyada gibiydim.

Ama korna sesleri hala kulaklarımdaydı. Konuşma sesleri ve bağrışma sesleri de duyuyordum. İnsanlar beni görünce korkmuş olmalıydı.

"Dur, dur!" diye bağırıyorlardı.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Gözlerimi son nefesimi verene kadar açmak istemesem de istemsizce bunu yaptım. Gökyüzünü görüyordum. Başımda kimse yoktu. Ama sırtıma batan bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Sanırım başım dönüyordu çünkü dengem şaşmıştı. Gökyüzünün hareket ettiğini görüyordum. Gözlerimi kapatıp bir iki saniye kendime gelmeye çalışıp tekrar açtığımda yine aynı şey olduğunu gördüm. Hiç ölmüş gibi değildim. Sanırım hayal görüyordum.

Ölüm böyle bir şey miydi acaba? İnsana hayal gibi mi geliyordu? Tahminen son nefesimi ne zaman verirdim? Korkmuyordum artık. Ölüme hazırdım! Bu işkence bitmeliydi.

Bilincim yerindeydi ve hala acı çekmeye başlamamam bana başka şeyler düşündürmeye başlamıştı. O kadar yüksekten düşen birinin kafasının patlamama ihtimali yoktu. Şanslıysa sadece bir yeri kırılırdı. Ama ben de ikisi de yok gibiydi. Belki de her yerim kırık içerisindeydi ama sıcağı sıcağına hiçbir şey hissetmiyordum.

Yavaşça etrafıma bakarken binaların arasından geçtiğimi fark ettim. Gökyüzü hareket ediyor sanıyordum ama asıl hareket eden bendim. Bir şeyin üzerinde gidiyordum. Ölmemiştim!

İyi de bu nasıl olurdu? Barlas beni itmişti, düşmüştüm ben, ölmem gerekirdi. Ah, beyin sarsıntısı mı geçiriyordum acaba? Her şey çok acayipti!

Gözlerim hala gökyüzündeyken bir anda durduğunu hissettim. Doğrulacaktım ama kıpırdadığım an acı çekmekten korkuyordum. Yine de neler olduğunu anlamak için bunu yapmak zorundaydım.

Derin derin nefesler alırken önce yavaşça kıpırdadım ve yerimde doğruldum. Korna sesleri şimdi yavaşlamıştı ama konuşan insan sesleri çok fazlaydı. Gözlerim etrafı tararken hala binalar arasında olduğumu görüyordum. Kafamı eğip neyin üzerinde olduğuma baktığımda samanları gördüm. Sanırım saman yüklü bir tır dorsesinin üzerine düşmüştüm. Aman Allah'ım! Bu bir mucize değildi de neydi?

O otelin altından anayol geçmiyor olsaydı belki de şu an ölmüş olacaktım. Ama yaşanmam istenmişti. Çünkü kader alacağım intikam için yaşamamı istiyordu. Barlas amacına ulaşamamıştı. Şimdi benden korkmalıydı işte!

Gözlerimden istemsizce yaşlar gelirken yüzümdeki maskeyi çıkardım ve o esnada birinin bana seslendiğini duydum. "İyi misin kızım?"

O kadar şaşkındım ki bir an dilimi yuttuğumu zannedip samanların üzerinde kenara doğru kaydım ve bana seslenen adama baktım. Sanırım bu tırın sürücüsü oydu. Korkmuş gibiydi. Gözleri her şeyi ele veriyordu.

Yanında da bana dehşetle bakan insanlar vardı. Kendi aralarında konuşuyorlardı. "Hastaneye götürelim kızı, iyi görünmüyor!"

"İntihar mı etmiş acaba, orada ne işi vardı?"

Etrafım çok kalabalıktı. Düştüğümü gören herkes tırın etrafına doluşmuştu. Trafik aksamıştı sanırım çünkü korna sesleri yükseliyordu.

Şaşkınlığım bir türlü geçmek bilmezken onca kalabalık arasında Barlas'ı aradı gözlerim. Yoktu. Otel de buradan görünmüyordu. Uzaklaşmış olmalıydık. Tırın sahibi düştüğümü fark etmemiş olacaktı ki epey süre durmamıştı. Onu diğer insanlar uyarmış olmalıydı.

İnsanların bana garip garip baktıklarını görebiliyordum. Belki de nedeni üzerimdeki kırmızı başlıklı kız kostümüydü. Ağladığım için de korktuğumu düşünmüş olabilirlerdi.

"Gel kızım!"

Tırın sahibi yanıma tırmanıp bana yardımcı olmaya çalışırken gözyaşlarımı silip ona tutundum. Beni indirirken adama diğer insanlar da yardım etmişlerdi.

Bir kaldırım kenarına oturtulurken hemen su uzatıldı bana. Alıp kana kana içtim. İnsanlar hala kendi aralarında konuşuyorlardı. Yaşadığım travma beni çok etkilemişti ama kısa sürede toparladım. Ölümle ilk yüzleşmem değildi bu. Alışıktım.

Ölmediğime şükür ediyordum ama şu halde bile Barlas'a nefret depoluyordum. Tek isteğim gözlerine bakıp neden diye sormaktı. Bunun için bile yaşadığıma şükür edebilirdim. Çünkü hesap sorabilecektim.

"Kızım ambulans çağıralım mı, iyi misin?"

Tırın sahibi bir dakika bile yanımdan ayrılmazken bana korkarak bakan gözlere çevirdim gözlerimi. Bu dehşetten sonra ilk defa konuşmayı deneyecektim. Adamın daha fazla korkmasını istemiyordum. İstemeden olsa da hayatımı kurtarmıştı. Kahramandı o benim için.

Altmıştı yaşlarının ortalarında, temiz yüzlü bir amcaydı. Tırından battaniye getirip üzerime örtmüştü. İyi olmam için çok uğraşıyordu.

Kuruyan boğazlarımı bir kez daha suyla ıslatıp kimseyi daha fazla korkutmak istemediğim için güçlükle de olsa konuşmaya çalıştım "Gerek yok amca, iyiyim ben."

Konuştuğum an herkes de bir rahatlama olduğunu görebiliyordum. Ama yine de başımdan ayrılmıyorlardı. İçlerinden biri kafamda dikilmiş meraklı görünürken patavatsızca bir soru sordu. "Niye attın kendini?"

"Atmadım, düştüm!" dedim uydurarak.

İnanmalarını beklemiyordum ama fazla üstelemediler. Belki de içlerinden birkaçı atıldığımı görmüştü ve yalan söylediğimi düşünüyordu.

Sorarlarsa inkar edecektim. Barlas'ı koruduğum için değil, kendim için. Çünkü bu yüzden hapse giren bir Barlas işime yaramazdı. Onun hesabını ben verecektim!

"Ambulans çağırmalıyız."

İçlerinde biri beni düşünüp yardım etmek isterken korkuyla reddettim. "Hayır, iyiyim dedim ya. Bir şeyim yok benim."

Ambulans gelirse işe polis de karışırdı. Bunu göze alamazdım.

"Evladım böyle olmaz, bir hastaneye gidelim. Kırığın çıkığın vardır belki!"

Tırın sahibi amca şimdi de dertli görünüyordu. Canımı o kurtarmıştı ama onun yüzünden düşmüşüm gibi kendini suçluyordu sanki.

Kimseyi iyi olduğuma ikna edecek durumda değildim ama ambulans çağırmasından korktuğum için dermansızca konuştum. "Amca samanların üzerine düştüm, gördüğün gibi iyiyim. Hiçbir yerim darbe almadı. Korkulacak bir şey yok, gerçekten."

Bana acıyan gözlerle bakıyordu "Kimsen yok mu senin?"

Hiçbir arkadaşımı endişelendirmek istemiyordum ama burada böyle kalamazdım. Yanımda ne telefonum ne param vardı. Birini çağırmak zorundaydım. "Arkadaşlarım var. Telefonunuzu verirseniz onları çağırayım." deyince adam hızlıca cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı "Al buyur evladım."

Ben Aysun'un numarasını hatırlamaya çalışırken amca etrafıma toplanmış insanları uzaklaştırıyordu. "Siz de dağılın hadi, kız iyi."

Herkes bir şeyler söyleyerek yanımdan uzaklaşırken Aysun'un numarasını hatırlayıp aradım. Neyse ki unutmamıştım. Aklım o kadar yerinde değildi ki numarayı hatırlamam bile mucizeydi.

Telefon kulağımda öylece Aysun'un açmasını beklerken gergindim. Kaç kere çalmıştı ama açan yoktu. Duymuyor muydu acaba? İşi olabilirdi ama ısrarla çaldırmaya devam ettim. Bir an sonra telefon açıldı. "Alo?"

"Aysun benim, Öykü!"

Sesi şaşkın geliyordu "Öykü ne oluyor, bu kimin numarası?"

"Bir amcanın. Yardıma ihtiyacım var. Konum atacağım yerden beni alır mısın?" deyince sesi değişti. "Ne oldu Öykü, korkutma beni!"

"Korkacak bir şey yok. Acele et. Hemen gelmen lazım!"

Bir kaç saniye yanındakiyle konuştu ve sonra bana geri döndü "Tamam, Çetin de yanımda. Hemen geliyoruz!"

Telefonu kapatıp hemen konumumu attım. Amcaya teşekkürlerimi sunup bizimkileri beklemeye başladım. Amca beni bırakmamıştı. Benimle birlikte onları bekledi. Böyle iyi insanların hala var olduğuna şaşırıyordum doğrusu. Genelde beni iyiler bulmazdı. Kötü insanlara alışıktım. İyi birini görünce garipsiyordu insan.

Yarım saat kadar bekledikten sonra Çetin'in arabası görüş alanıma girdi. Arabayı hızlı kullanmış olmalıydı. Aniden önümde fren yapınca içeriden aceleyle Aysun çıktı.

"Ö-Öykü!" dedi endişeyle. Çatık kaşlarla beni inceliyordu. "Bu halin ne?"

Çetin de yanıma gelmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Konuşmaya mecalimin olmadığını düşünen amca benden önce açıklama yaptı onlara. "Bu kız yukarıdan düştü!"

"Ne?" Aysun anlamamış gibi adama baktı. Doğrusu bu gerçekten iyi bir açıklama olmamıştı. Amcaya dönüp samimi bir şekilde gülümsedim "Amca her şey için çok sağ ol. Dakikalardır burada benim yanımdasın. Arkadaşlarım geldi artık, sen gidebilirsin. Ben iyiyim merak etme." deyip üzerimdeki battaniyeyi ona uzattım.

"Üzerinde kalsın evladım, üşürsün." deyip reddetti. "Yok, teşekkür ederim. Üşümüyorum." deyince elimden almak zorunda kaldı. "Bundan sonra daha dikkatli olasın evladım. Hadi geçmiş olsun."

"Sağ olun."

Amca yanımızdan uzaklaşınca Aysun beni dürttü. "Öykü neler oluyor çabuk anlat!"

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ama bir yerden başlamalıydım. Barlas'ın ne yaptığını saklayacak değildim. Bilmeliydiler.

"Macit'in adamları fabrikaya geldiler bugün, Barlas'la konuşmaya." deyince Aysun şoka uğradı "Macit kızının Barlas'ın yanında olduğunu biliyormuymuş?"

"Bilmiyorum. Ama onu öldürmek istediğini biliyorum." deyip anlatmaya devam ettim "Barlas'la Macit'in adamlarından kaçarken kostümlü parti olan bir otele girdik. Ama bizi gördüler. Kaçmak için bir odaya girdiğimizde adamlar peşimizden geldi. Macit Barlas'ı sağlam istediği için adamlar onu vurmadı ama beni vurmak istediler."

Aysun'la Çetin birbirlerine baktı. Olay onlara garip gelmiş olmalıydı. Çetin sessizliğini sürdürürken Aysun bana döndü tekrar "Ee, sonra?"

"Sonrası bu işte. Barlas adamlardan önce davranıp beni öldürmek için aşağı itti!"

Aysun'un gözleri kocaman oldu "Nasıl yani?"

"Bir dakika, ne dedin sen?" dedi Çetin duyduğu şeye anlam verememiş gibi.

Açıkçası olaya bende anlam veremiyordum. Biri başıma bunların geleceğini söylese yaşadığım bunca şeye rağmen ona inanmazdım. Çünkü Barlas'tan bu kadarını da beklemiyordum. Bu olayı terk etmek gibi bir şey mi zannediyordu? Beni öldürmek istemişti ya! Dahası olabilir miydi?

"Doğru duydunuz. Barlas beni aşağı itti. Anayoldan saman yüklü bir tır geçiyor olmasaydı şu an ölmüş olacaktım!" deyince ikisinin de bir süre kendine gelemediğini gördüm. Çetin düşüncelere dalmıştı, Aysun ise merak içindeydi. "Bunu neden yaptı ki?"

"Kimseye değer vermediğini adamlara göstermek için!"

"Bu işte başka bir şey vardır." dedi Çetin emin bir şekilde. Ona ateş püskürür gibi baktım. Sinirlenmeye bile mecalim yoktu ama onu koruması beni delirtmişti. "Bana arkadaşını savunma Çetin! Barlas beni öldürmek istedi!"

"Öykü başına büyük bir darbe aldın sen galiba, Barlas bunu asla yapmaz!" diyerek savunmaya devam etti. Beni hem şaşırtıyor hem kızdırıyordu. "Yalan mi söylüyorum yani ben?"

"Belki olayın şokundan neler olduğunu hatırlamıyorsun. Kendin düşmüş olmayasın?" deyince bağırmaya başladım. "Barlas itti diyorum!"

Kendisi de sinirlenmişti. Yine de üzerime gelmedi. "Bir günümüz de normal geçsin be artık!" dedi telefonunu eline alarak. Barlas'ı aradığını düşündüm. Kaşları çatık, yüzü gergindi.

"Açmıyor!" diyerek kızgınlığını belli edince Aysun beni sakinleştirmek için sırtımı sıvazlayarak konuştu "Macit'in adamları onu götürmüş olmalı."

Telefonunu küçük bir küfür mırıldanarak tekrar cebine sokan Çetin, oflayarak başını kaşıdı. "Anlamıyorum, sikik Macit kızının Barlas'ın yanında olduğunu bilmiyordu ki bunu neden yapsın?"

"Öğrenmiştir!" dedim sıkıntıyla.

"Nasıl?" diyerek benden cevap beklerken telefonu çaldı. Çıkardığı telefonunun ekranına bakarken "Ali arıyor." dedi ve bizden biraz uzağa gidip onunla konuşmaya başladı.

Bense Macit'in bunu nasıl öğrendiğini düşünüyordum. Aslında aklıma bir şey geliyordu ama saçmalamak istemiyordum. Bu kadarı da olmazdı herhalde? Bu da başımıza gelmezdi!

Aysun bana bakıp bir şey dememi beklerken ben de ona bakıyordum "Bunu Koray yapmış olmasın sakın?"

"Benim de aklıma geldi ama sanmam, neden yapsın ki?" deyince mantıklı bir sebep aradım ama bunun mantıklı bir nedeni olamazdı. "Giderken bize çok kızgındı."

Aysun düşünmeye başladı. Daha sonra "Yok ya, Koray yapmaz öyle şey!" dedi ona güvenini belli ederek. Koray'ı tanıyordum elbette yapmazdı ama bilmediğimiz şeyler olabilirdi. Macit'e olan düşkünlüğünü biliyorduk. Bize olan bir anlık siniriyle bunu ağzından kaçırmış olabilirdi. Ah, neler düşünüyordum ben böyle? Aysun haklıydı, o yapmazdı. Bu resmen ihanetti. Koray bunu yapacak biri değildi.

"Haklısın galiba." deyince yanımıza hızla Çetin geldi. Telaşlı görünüyordu. "Benim Ali'nin yanına gitmem gerekiyor!"

"Ne oldu?" dedi Aysun merakla.

"Ali iyi değilmiş, kızlara bakmak için yardım istiyor. Sizi eve bıraktıktan sonra yanına gideceğim." deyince Aysun'dan önce davranıp ben konuştum. "Sen git bekleme. Biz taksiyle eve geçeriz."

Normalde asla kabul etmezdi ama Ali çabuk gelmesini söylemiş olacaktı ki ısrar etmedi "Emin misiniz?"

"Evet."

Tam gitmek için adımlamışken bana döndü. "Sakın yanlış bir karar verip bir şey yapmaya kalkma Öykü. Önce Barlas'ı dinlemelisin!" dedi ve arabasına

binip gitti.

Tüm uzuvlarım intikam ateşiyle yanarken Aysun'u çekiştirmeye başladım. "Biz de boş bir taksi bulalım."

Anayolda olduğumuz için hemen boş bir tane bulmuştuk. "A geliyor bir tane!" dedi Aysun heyecanla aracı durdurup.

"Yeterli paran var mı?" dedim gideceğimiz mesafenin uzak olduğunu düşünerek.

"Var, neden ki?" deyince hiçbir şey söylemeden taksiye bindim. O da hemen yanıma oturdu.

"Şu arabayı takip eder misiniz?"

Taksiciye Çetin'in arabasını işaret etmiştim. Simay'ın yerini öğrenmek istiyordum. Eğer bugün bunu yapmazsam bir daha asla öğrenemezdim. Önüme böyle bir fırsat gelmişken kaçıracak değildim!

"Ne oluyor Öykü?"

Aysun benim düşüncelerimden habersiz olayı anlamaya çalışırken yola bakarak konuştum "Simay'ın yerini öğrenmeliyim!"

Elbette bunu öylesine istemiyordum. Barlas'ın yaptığı şey yüzünden istiyordum. Beni öldürmek istemek neymiş gösterecektim ona! Kesin kararlıydım. Yerini öğrenecek, Demir'e söyleyecektim. Artık beni hiçbir güç durduramazdı!

"Aklında ne var senin?" Aysun bana garip bir şekilde bakarken birden eliyle ağzını kapattı. "Seni aşağı attığı için Barlas'tan intikam mı alacaksın yoksa?"

"Aynen öyle!" dedim kesin bir şekilde. Beni caydırmaya çalıştı. "Yapma Öykü, Çetin'i dinle bence. Önce Barlas'la konuş."

Onun artık adını dahi duymak istemiyordum. İçimdeki tek bir hücre bile ona karşı merhamet hissetmiyordu. Hepsi öfke doluydu "Bizim artık

konuşacak bir şeyimiz yok. Bu saatten sonra sadece savaşacağız!"

Dertlenmiş gibi nefes bıraktı "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Hiç merak etme, çok iyi biliyorum!"

Uzun bir yoldan sonra Simay'ın saklandığı eve geldiğimizi düşünüyordum. Hiç şaşırmıyordum çünkü bir önceki gibi yine ormanlık bir alanda gizleniyordu. Buraya hiçbir insanın uğradığını sanmıyordum. Etrafta hiç yapı yoktu. Barlas böyle yerleri nereden buluyordu da Simay'ı saklıyordu acaba? Belki de arada dışarı çıkabilsin diye böyle yerleri özellikle seçiyordu.

Neyse, bunlar umurumda değildi. Zaten yakında bu evden kurtulacaktı Simay. Kaçarı yoktu!

Çetin tek katlı bir evin önünde durunca ondan epey uzak bir mesafede taksicide durdu. Çetin'i karşılayan Ali olmuştu. Uzak bile olsa Ali'nin iyi olmadığını görebiliyordum. Hastaydı herhalde ayakta zor duruyordu.

Burada daha fazla durmanın anlamsız olacağını düşünürken taksiciye geri döneceğimizi söylemiştim. Göreceğimizi görmüştük. Artık Simay'ın yerini biliyordum. Bu sefer güç bendeydi!

Taksici bizi fabrikaya götürünce arabamı alıp Aysun'la beraber eve döndük. Tam arabadan inerken Demir'in kendi evinin önünde bana baktığını görüyordum. Hızlı adımlarla yanıma yaklaşırken "Öykü neredesin sen? Kaç saattir seni arıyorum, neden açmıyorsun?" diye sordu

"Telefonum kayboldu bir şey mi oldu?" deyince karşımda durup bir süre beni süzdü. Kırmızı başlıklı kız kostümünün içinde komik duruyor olacaktım ki gülmeye başladı "Bu ne kılık böyle?" Gözlerinden yaşlar gelmişti "Ortalıkta fazla dolanma ha, kurt kapar."

Aysun'la "Bu da nereden çıktı şimdi?" der gibi birbirimize bakarken gözlerini devirdiğini gördüm "Komik misin sen Demir ya?"

Demir gülmeyi kesip Aysun'a alıngan bir bakış attı "Niye öyle dedin şimdi sarış şeker? Çeto sana daha iyi espriler mi yapıyor yoksa?"

"O senin gibi değil, boş espri yapmayı sevmez!" diyerek tersledi onu.

Demir ise sırıtıyordu "Nasıl güldürüyor senin gibi boş insanı o zaman?"

"Sana ne?"

"Öyle deme alınıyorum bak." deyip bana çevirdi bakışlarını. Şimdi de bana saracağını düşünürken elindeki karton poşetten bir şey çıkardığını gördüm. Doğrusu elinde bir poşet tuttuğunu bile fark etmemiştim. O kadar dalgındım ki Demir'i fark ettiğime şükür ediyordum.

"Al bu senin." diyerek bana bez bebek uzatınca donup kaldım

"Nedir bu?" Aysun şaşkınca bebeği inceliyordu

"Görmüyor musun, bez bebek." dedi Demir atarlı bir şekilde. Sonra da cıkcıkladı. "Ah siz kızlar, küçükken bunlara bayılırsınız büyüyünce de tanımazdan gelirsiniz. Ne acayip yaratıklarsınız böyle!"

Kumaş parçasından yapılmış sarı saçlara sahip bebeği elime alırken şaşkınca ne yapacağımı düşünüyordum. Evet bu bebeği Demir'den istemiştim ama bir anda karşımda görünce şok olmuştum

"Düşüneceğini söylemiştin." dedim şaşkınlığımı belli ederek.

"Düşündüm ve aldım. Çok kolay oldu." deyince bebeği incelemeyi bırakıp ona baktım "Düşünme işin birkaç gün sürer zannediyordum."

Ne ara gidip almıştı bunu. Hem de kolay bir şekilde. Neyse bunu düşünecek değildim. Önemli olan bu bebeğin artık ben de olmasıydı. Ve Pamir'e bedel ödetecek olmam!

Demir sanki ona iltifat etmişim gibi kendini beğenmiş hareketler sergilerken sırıtıyordu "Çabuk düşünürüm ben."

"Öykü o bez bebek yoksa..." Aysun korkmuş gibiydi.

"Evet, Pamir'e ait." deyince bir Demir'e bir bana baktı. Bunu ondan istemem garibine gitmiş gibiydi. "Delirdin mi sen?"

"Delirdim Aysun!" dedim bana garip bakışlarına katlanamayarak. Hiçbir şey umurumda değildi. Bunu çok düşünmüştüm. Artık bir korkak gibi yerimde oturmak yoktu. Kimse bana acımıyordu, ben neden onlara acıyacaktım ki? Bugün Barlas'a da Pamir'e de bedel ödetme vaktiydi!

"Seni öldürür!" Aysun düşüncemden vazgeçmem için bana yalvarırcasına bakarken Demir umursamazca konuştu "Yapma Aysun, kimse bir bez bebek için katil olmaz."

İçinde Pamir'in kardeşinin kalbi olduğundan bihaberdi. Öğrenecek olsa Pamir'in zaafını buldu diye bebeği bana vermezdi. O insanların zaaflarıyla oynamayı seviyordu. Onu tanıyordum

"O bebeği hemen yerine götür!" Aysun elimdeki bebeği kapıp Demir'e uzatınca hemen geri aldım "Saçmalama, ben de kalacak!"

"Öyküüü!" dedi tıslayarak.

"Aysun!" diyerek öfkeli bakışlarına karşılık verdim. Bu durum Demir'i eğlendirir zannediyordum ama bunalmış gibiydi. "E yeter, sizin tartışmanızı dinleyemem. Öykü söyle hadi Simay'ın yerini. Anlaşmamız böyleydi."

Aysun'un şaşırmaları bitmiyordu "Onunla anlaşma mı yaptın?"

İşte Barlas'tan intikam alacağım zaman gelmişti. Gerçi bu bir intikam sayılmazdı, daha büyüğünü sona saklıyordum ama en azından bu da içimi soğuturdu. Bugün beni aşağı atmamış olsa bunu yaptığım için pişmanlık hissedebilirdim ama şimdi gram pişmanlık yoktu içimde.

"Telefonunu ver!" diyerek elimi uzatınca hemen dediğimi yaptı. Bugün gittiğimiz adresi yazdıktan sonra telefonunu ona geri verdim. "Adresi yazdım. Çetin ve Ali orada. Plan yapmadan gitme sakın. Ve bizimkilere bir şey yapmayı düşünme. Sadece Simay'ı al ve git!"

Adrese bakarken yutkundu "Eğer yalan söylüyorsan..."

"Yalan değil, Simay orada." deyince gözlerindeki parıltıyı gördüm. Özlem, aşk, heyecan... her şey vardı orada. Mutlulukla gülümsüyordu. Simay denilince onun için akan sular dururdu. Şimdi kavuşacaktı işte sevdiği kıza. Bu kadar beklediğine değecek bir karşılaşma olmasını umuyordum. Çünkü önceki hiç iyi olmamıştı.

Bu yüzden terk edilmiştim ben. Şimdi ise aşağı itildiğim için aynı şeyi yapıyordum. Demir'e Simay'ın yerini söylüyordum. İlkinde hatam olsa da bunda hiç suçlu sayılmazdım. Barlas bunu o kadar hak etmişti ki!

Demir arabasına doğru yürürken dik bir duruşla ardından baktım "Ona selamımı söyle!" Demir bana baktı ve birkaç saniye beni süzdükten sonra arabasına binip gitti.

Aysun yanımda dururken olanların şokundan konuşamayacak hale gelmişti. "Öykü hata yapıyorsun!" dedi çaresizce

"Hayır Aysun, bu hata değil. Bu bir intikam!" dedim içimdeki nefretin vermiş olduğu öfkeyle.

"Demir'in Simay'a ne yapacağını bilmiyorsun bile." deyince omzumu silktim. "Artık hiçbir şey umurumda değil."

Beni buna Barlas zorlamıştı. İçimdeki tüm iyiliği alıp, yerine nefret tohumları bırakmıştı. Şimdi o tohumlar büyüyüp zehirli bir ağaca döndü diye suçlu ben mi oluyordum? Eski Öykü değildim ben. Acılarım acı çektireyim istiyordu. Bundan sonra o iki lider de kim olduğumu görecekti!

"Onu ne yapacaksın?"

Aysun elimdeki bez bebeği sorunca gülümsedim. "Kalbini sökeceğim!"

Bana anlamamış gibi bakarken yürüyüp arka bahçemize gittim. Aysun da peşimdeydi. Bebeği ona verip orta kalınlıkta bir dal parçasıyla toprağı eşelemeye başladım.

Kalbin sığacağı kadar bir çukur açtıktan sonra bebeği Aysun'un elinden aldım. Kalın kumaşını elimle yırttıktan sonra içinde bir paket gördüm. Onu

çıkarıp bebeği yere bıraktım. Beyaz bir poşetti. İçine bakınca şeffaf bir paket daha olduğunu gördüm. Onun içinde de kızın kalbi vardı. Kalp gayet normal görünüyordu. Şeffaf paket içinde açık mavi bir sıvı vardı ve sanırım kalbi çürümemesi için koruyordu.

Pamir bugüne kadar bu kalbi yaşatmayı başarmıştı ama ölü bir bedene ait olan kalp ölümsüz olamazdı. Onun yeri topraktı. Paketi olduğu gibi açtığım kuyuya gömerken üzerini toprakla hızlıca kapattım. "Pamir arasın dursun bakalım kardeşinin kalbini!"

Aysun yaptığım şey için kafayı yediğimi düşünürken korkusunu belli etmeyi ihmal etmedi. "İki çete liderinden de intikam aldın ama bu sana çok pahalıya patlayacakmış gibi geliyor!"

"Artık hiçbir şeyden korkmuyorum Aysun. Ben bugün ölüyordum. Eğer ölseydim ikisinden de intikam alamamış olacaktım. Bundan sonra hiçbir şeyi ertelemek yok. Herkes yaptığı şeyin bedelini ödeyecek!" deyip bez bebeği yerden aldım ve evimin yakınında bulunan çöp konteynırına attım.

Kendimi huzursuz hissetsem de yaptığım şeylerden pişmanlık duymuyordum. İstediğim olmuştu. Sonunda iki lider de acı çekecekti. Benim ne yaşadığımı az da olsa anlamalarını umuyordum.

Aysun iyi olmadığımı düşünüp benimle evde kalmak istemişti ama onu zorla da olsa eve göndermeyi başarmıştım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İlk defa iki lidere de aynı anda bedel ödetmenin keyfini sürüyordum. Sonunda başarmışlardı. Artık onlar gibi kötü biri sayılırdım. Bunu kendime yediremiyordum ama gerçek buydu; ben kötü biriyim!

Üstümü değiştirip sıcak suyla uzun bir duş aldıktan sonra yemeğimi yiyip odaya geçtim. Evde olmak bana huzur veriyordu. Bu sebepten ötürü domestik biri sayılırdım. Tam yatağıma uzanıp düşünme moduna geçecekken çalan kapı ziliyle koşturarak hole gittim. Annem gelmiş olmalıydı. Saat akşamın yedisini gösteriyordu ve o eve şimdi geliyordu. Cengiz abiyle epey uzun bir zaman geçirmişti. İşte bu bugün yüzümü güldüren tek şeydi.

Kapının önüne geçmiş hızla açarken karşılaştığım kişiyle şok olup sinir küpüne döndüm "Ne işin var senin benim evimde?"

Üzerine Barlas'ın montlarından birini geçirmiş olan Gaye çatık kaşlarla kapının önünde dururken "Barlas'a ulaşamadım. Senin yanındadır diye düşündüm." dedi.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. "Neden benim yanımda olacakmış?"

"Bir düşün bakalım sence neden?" deyince kollarımı göğsümde birleştirdim "Ne ima ediyorsun sen?"

Barlas'ın şu an nerede olduğunu bilmiyordum ama Macit'in adamlarının elinde olduğuna emindim. Başı belada olmalıydı. Ya da değildi. Bir şekilde onlardan kurtulmuştu. Kendim kurtulmuşken onu düşünecek değildim. Nerede olduğu da ne yaptığı da beni ilgilendirmiyordu!

"Sürekli onun yanındasın." dedi bundan rahatsızmış gibi. Ona ne oluyordu anlamıyordum. Başıma şimdi de Gaye mi çıkmıştı?

"Yani?"

Tehlikeli bir kızdı. Bana şu an her şeyi yapabilirdi. Artık onu durduran Pamir yoktu. Ama o bana bir şey yapmayı değil, benimle konuşmayı tercih ediyordu. Şaşırtıcıydı.

"Ondan uzak duracaksın!"

Yüzüne boş boş bakınca devam etti "Pamir'i elimden aldın ama Barlas'ı almana izin vermem!"

Bunca derdimin arasında Gaye'yle uğraştığıma inanamıyordum. Tüm erkeklere mi takıktı yoksa sadece çete liderlerine mi anlayamıyordum? Bu kızın sorunları olduğuna artık emindim. Pamir'in çetesinde olan birinden zaten normal olmasını bekleyemezdim.

"Pamir seni çeteden atınca Barlas'a mı aşık oldun?" deyince yüz şeklinin değiştiğini fark ettim. Ama nedeni neydi bilemezdim. Pamir'in onu çeteden atmasını gururuna yedirememiş olabilirdi.

"Ona uzun zamandır ilgi duyuyorum." dedi baskın bir sesle. Çekinmeden gururla söylüyordu bunu "Kabul ederse eğer çetesine gireceğim."

"Daha neler!" dedim gülerek. Kafasında ne vardı? Bu yüzden mi Barlas'ın yanında kalıyordu? Şimdi de onun tarafında mı saf tutacaktı? Pamir'den intikam istediği için bunu arzuluyor olabilirdi. Sonuçta artık Pamir'in en büyük düşmanı Barlas sayılırdı. Ona karşı gelememişti. Zekası bu sefer işe yaramamıştı. Barlas'ın yaptıklarından sonra da Gaye'nin ilgisi ona kaymış olabilirdi. Sonuçta Barlas Pamir'i yenen biriydi. Şu ana kadar kimsenin başaramadığını başarmıştı. Bu Gaye'nin ona ilgi duyması için yeterli bir sebepti.

"Barlas neden bana yardım etti sanıyorsun, onun da bana karşı hisleri var." deyince bu konuşmanın saçma yerlere gideceğini anladım. Bu hem umurumda değildi hem de inanacağım bir şey değildi.

"Hiç boşuna uydurma!"

Karşımda kendine güvenini belli eden bir duruşla duruyordu. "Uydurmuyorum. Bunu zaten kendin göreceksin."

"Barlas sana sadece acıyor!" dedim gerçekleri yüzüne vurarak. Onunla konuştuğuma bile inanamıyordum. Ama artık bunları bilmesi gerekiyordu. Kafasında kurduğu planlar elinde patlayacaktı. Hiç şansı yoktu. Çabası boşaydı.

Söylediklerimden sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken hafifçe bana doğru yaklaştı. "Acıdığı sensin. Öyle olmasa terk ettiği kızı tekrar niye çetesine alsın?"

Sakin kalmam gerekiyordu ama haddini aşan konuşmalar yaptığı için kendimi zapt edemiyordum. Onu hırsla geri iterken sokaktan geçenleri umursamadan bağırdım "Barlas'la ne yaşarsan yaşa, ikiniz de umurumda değilsiniz!

Bir iki adım gerilemişti ama düşmedi. Eğlenircesine güldü "Biz zaten yaşayacağımızı yaşadık. Bunun için senden izin alacak değildik."

Onu dinlememek için kapıyı suratına kapatmak istiyordum ama beni durduran bir şeyler vardı. Şaşkındım. Anlayamıyordum.

"Ne demek bu?" diye sorunca beni küçümsercesine süzdü. Sinirimi bozacak şeyler diyeceğini anlıyordum. İç çekti. Suratında kibirli bir sırıtma vardı. "Barlas genç bir adam, bazı ihtiyaçları var. Bunların karşılanması gerekiyordu ben de gerekeni yaptım. Hem zaten benim gibi biriyle birlikte yaşarken bana dokunmadan yapamazdı. Kendi çağırdı beni, sarhoştu. Ona her şeyi unutturmamı istedi. Çok çekici olduğumdan bahsetti. Aklını başından aldığımdan, bana karşı..."

"Kes!" dedim elimi kaldırıp onu susturarak. "Yalan söylediğin belli oluyor!" Neden dinlemiştim ki onu sanki? Buraya geliş amacı bile belliydi. Benimle oyun oynamak istiyordu. Beni her zaman rakip olarak görmüştü. Bense onu bir hiç olarak görüyordum.

Tam kapıyı yüzüne kapatmak için hazırlanırken "Bekle!" diyerek beni durdurdu ve yanıma yaklaştı. Gözlerinde öyle güçlü bir ifade vardı ki beni şaşırtıyordu.

Yavaşça montunun fermuarını açarken hırsını belli eden ifadeyi yüzüne takınmayı unutmadı. Kafasını sağ tarafa çevirdi ve boynunu açıkta bırakarak benimle konuştu.

"Bu Barlas'ın eseri!"

İğrenç bir sesle söylemişti bunu. Midemi bulandırmıştı. Boynunda yer yer küçük çaplı morluklar olduğunu görüyordum. Bana kanıt gösteriyordu. Gaye'nin ne kadar tehlikeli bir kız olduğunu bilirken ona inanacak değildim. Yine de çok garip hissediyordum. Uyuşmuştum.

"Senin yapmadığın ne malum?"

Sorumla eğlenircesine bana baktı. "Çok yakında yalan söylemediğimi anlarsın."

Artık Barlas'ın yaptıklarına şaşırmıyordum. Bugün yaptığı şeyden sonra Gaye'yle birlikte olduğuna da inanırdım. Ona kızacak değildim. Ben

kendime kızıyordum. Hatta kalbime. Nasıl birini sevmiştim böyle? Onun gibi biri için mi yıllarca gözyaşı dökmüştüm? Kör müydüm ben?Onu tanıyamamış mıydım? Belki de ondan iyice nefret edeyim diye tüm yüzü şimdi ortaya çıkıyordu. Allah'ım bugün ne yaşıyordum ben?

Gaye beni sinirlendirmenin keyfini sürecekmiş gibi görünürken bunu umursamadan şiddetle bağırdım "Ne halt yerseniz yiyin! Bir daha sakın kapıma gelme!"

"Sen de Barlas'ın kapısına gelme. Seni bir daha görmek istemiyorum!" dedi emredercesine. Bu yüzü Barlas'tan aldığı kesindi hadsizin!

"Defol!" diyerek suratına kapıyı kapatınca sinirden saçımı başımı yolmamak için kendimi zor tuttum. Ağlıyordum. Beni ağlatmayı başarmıştı. Ruhen zaten çöküntüyeydim, ayakta durmaya çalışırken neden her şey üst üste geliyordu ki? Eğer bir dilek hakkım olsaydı Barlas'ı hiç tanımamayı dilerdim. Bir insan bir insanın hayatını nasıl mahveder ben bunun örneğiydim. Bana ne yaparsa yapsın güçlü durmaya çalışıyordum ama o beni yeni bir şeyle daha beter düşürüyordu.

Gaye'yle birlikte olması umurumda bile değildi. Ben, beni öldürmeye yeltenmesini kendime yediremiyordum. Simay'ın yerini Demir'e söyleyip ondan intikam alsam bile yeterince içim soğumamıştı.

Yanlış kişiyi sevmenin bedeli ancak bu kadar acı bir şekilde ödenirdi. Neydi benim suçum? On yedi yaşından beri çektiğim çile neydi?

Barlas bugün beni ölüme itmişti. O da biliyordu bu acının ancak öldüğümde son bulacağını. Ama ona yenilmek yoktu. Ben acılara alışmıştım. Bunlarla nasıl başa çıkılacağını öğrenmiştim. Ama Barlas en büyüğünü henüz tatmamıştı. Acı dolu günleri kapıdaydı!

Kapıya sırtımı dayamış kendimi bilerken düşüncelerimi bölen çalan zil olmuştu. Gaye'nin geri geldiğini düşünürken gözyaşlarımı elimin tersiyle hızlıca silip kapıyı açtım.

Pamir'in adamlarından Anıl buradaydı. Başıyla selam verip elime bir kağıt tutuşturdu "Pamir abi seni burada bekliyor."

Kağıda baktım. Bildiğim bir kafenin adresi yazıyordu. Barlas yüzünden telefonum yandığı için bana ulaşamamıştı ve konuşmak istiyordu muhtemelen. Benim onunla konuşacak bir şeyim yoktu ama onun benimle ne konuşacağını merak etmiyor değildim. Kardeşi hakkında değildi herhalde. Bu kadar erken kaybolduğunu anlamazdı. Belki de anlamıştı ve bunu benim yaptığımı düşünüyordu. Yanına gitmeli miydim?

Gerçi elinde benim yaptığıma dair bir kanıt yoktu. Kimin yaptığını bilse şu an benim değil, Demir'in kapısına dayanırdı. Gidip neler olduğunu öğrenmeliydim. Kim bilir belki acı çekişini görürdüm.

Üstüme montumu giyip evden çıkınca Anıl bana arabayı işaret etti. "Ben giderim, kafe buraya çok yakın." dedim reddederek. O arabaya binecek kadar ahmak değildim. Pamir'in kaçırma alışkanlığı yoktu ama kendimi garantiye almak istiyordum. Kafede benimle buluşmak istediği için içim rahattı. Yalnız olmayacaktık.

Kısa bir mesafenin ardından dediği kafeye gelince içeri girdim ve etrafı taradım. Kalabalıktı. Pamir en köşede bir masada oturuyordu. Beni fark edince samimi bir gülüşle ayağa kalktı.

Nefret ettiğim bir insanı görmek tüm enerjimi alırdı. Buna rağmen gayet rahat bir şekilde yanına gittim. Bugün ne kadar da tuhaf davranışlar sergiliyordum. Yanına gelirken korkusuzdum. Hatta hissizdim. Kafayı falan yememiştim umarım!

"Hoş geldin."

Elini uzattı ama almadan yüzüne baktım. "Neden çağırdın beni?" Gözleri bana takılı kalırken elini yanına indirip karşısındaki sandalyeyi işaret etti "Otursana."

Anlaşılan uzun uzun konuşacaktık. Yüzünden anladığım kadarıyla sinirli görünmüyordu. Ama bir kasvet vardı havada. Kötü enerjisi tüm ortama yayılmıştı.

Üzerimdeki montu çıkarıp sandalyeye asınca kendi önünde duran iki kahveden birini bana uzattığını fark ettim. "Kahve almıştım birlikte içelim."

dedi ifadesizce

İçeceğimi nasıl düşünmüştü? Üstelik beni beklemeden hemen alması da çok garipti.

"Fazla vaktim yok!" deyince beni umursamamış gibi kahvesini yudumladı "Sana neden ulaşamıyorum?"

"Telefonum kayboldu. Ayrıca neden ulaşmaya çalışıyorsun? Bizim konuşacak bir şeyimiz yok!" dedim ters ters. Buraya gelmek bile aptallıktı belki ama merakım yüzünden gelmiştim. Acaba öğrenmiş miydi?

"Bu sefer konuşmak için değil, dertleşmek için çağırdım." deyince şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. Beni görmek için bir bahane miydi bu? Gülmeye mecali olsa kocaman bir kahkaha atardım herhalde.

Sessiz kalıp onu izlerken gözlerinin önümdeki kahveme değdiğini gördüm. "İçmeyecek misin?"

Kahve severdim ama Pamir'e güven olmadığı için içmemeyi yeğliyordum "İçine zehir koymadığını nereden bileyim?"

İç çekti. Yüzü asılmıştı "Haklısın tabii, sana yaptıklarımdan sonra bana güvenmiyorsun."

Bu konuda haklı olmamı düşünmesi bile garipti. Zaten değişik bir insan olduğunu her zaman söylüyordum. Yine abuk sabuk konuşuyordu.

İçmeyeceğimi anlayınca kahveyi aldı ve bir yudum içti. Sonra önüme geri bıraktı "Oldu mu?"

Ne yapmak istediğine anlam veremiyordum. İçmesem ne olacaktı sanki? Sırtımı sandalyeye yaslarken gözlerine uzun uzun baktım "Benimle neden dertleşmek istiyorsun?"

"Çünkü başka dertleşecek kimsem yok." dedi hüzünlü bir şekilde. Rüya falan mı görüyordum. Yok böyle rüya bile olmazdı! Pamir benimle derdini mi paylaşmak istiyordu cidden? Her şey şaka gibiydi.

"Ben dertleşeceğim biri değilim. Beni rahat bırak!" deyip tam kalkacakken söylediği şeyle yerimde kaldım "Kardeşim kayıp!"

Öğrenmişti işte. Ne çabuk? Doğrusu bu hoşuma gitmiyor değildi. Acı çekiyordu bunu görüyordum. Çaresiz de görünüyordu. Ama tahminimden az sinirliydi. Hatta sinirli bile değildi. Bu çok garip gelmişti bana. O bez bebekten kardeşim diye bahsetmesi de ayrı bir garipti zaten. Bir deliyle muhatap oluyordum resmen. Bana da kafayı yedirmezdi umarım.

"Onu benden aldılar!" deyip başını önüne eğdi. Ağlayacak mıydı acaba? Daha neler?

"Kim?" dedim merakla. Belki bir fikri vardı. Benden şüphe ediyor gibi değildi. O kadar düşmanı ve ona ihanet eden kişi vardı ki bu durumda benden şüphelenmesi garip olurdu zaten.

"Bilmiyorum, bulamadım. Evdeki ve evin etrafındaki tüm kameralar hacklenmiş. Yapan kişi çok usta görünüyor." dedi çaresizce. Demir'in aklına sağlık diyordum içimden. Bunları akıl etmiş olmasa yakalanırdık. Ne ara düşünmüştü de hemen harekete geçmişti orası da merak konusuydu cidden.

"Evde hemşire yok muydu?" diye sordum her şeyi öğrenmek isterken.

"Artık yok, onu öldürdüm!" deyince nefes alamadığımı hissettim. Kulaklarım çınlıyordu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Boğazım öyle kurumuştu ki kahvemden birkaç yudum alarak ıslatmak zorunda kalmıştım. Yoksa konuşamayacaktım.

Onun soğukkanlı bir şekilde insan öldürmelerine alışıktım ama o hemşireyi öldürmesinin sebebinin ben olabileceğini düşününce kanım çekiliyordu. Tam nedenini soracakken aklımı okumuş gibi cevap verdi.

"Kardeşime sahip çıkamadı. Hiçbir şey görmemiş. Eve giren her kimse ona görünmeden işini halletmiş."

Benim yüzümden bir kadın ölmüştü. Pamir'den intikam almak isterken birinin eceli olmuştum. Hem de hiç suçu olmayan birinin. Zamanı geri

almak istiyordum ama ne faydaydı. Pamir'e olan öfkem neden olmuştu buna. Şimdi bu yüzden vicdan azabı çekiyordum.

Pamir'in bir şey anlamaması için oynamaya çalışıyordum. Depresif değildim, daha çok sinirlenmiş gibiydim. Çünkü böyle şeylere sinirlendiğimi bilirdi.

"Kadının ne suçu vardı?"

"Suçu yoktu. Sadece bedel ödedi!" dedi ürkünç bir sesle.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Kadının haline üzülüp Pamir'e hiçbir şey belli edemezdim. Çok zekiydi, halimden her şeyi anlardı. Bu durumda oynamak bile zordu ama ben bunu da başarırdım

"Herkese ceza vermek zorunda mısın sen?"

Dudaklarını büküp gözlerime takılı kaldı "Ben de böyle biriyim."

Gözlerimi hiç kaçırmadım ve yeniden kahvemden içtim. Çok sıcak değildi, boğazıma iyi gelmişti. Kelimelerin kılçık gibi boğazıma takıldığını hissediyordum. Sanki onu içmesem hiç konuşmayacak gibiydim.

"Biliyor musun aslında başta senin yaptığını düşünmüştüm." deyince içtiğim kahve genzime kaçtığı için öksürmeye başladım. Panik oldu birden. "Helal!"

Kısa bir süre öksürüp biraz rahatladıktan sonra garip garip ona baktım "Ne dedin sen?"

"Merak etme, sonra senin bunu yapamayacağını anladım. Muhtemelen bu Gaye'nin işi." deyince içimi garip bir huzursuzluk kapladı. Onu da öldürmezdi herhalde? Tamam, onun ölümü umurumda olmazdı ama benim yüzümden ona bir şey yaparsa eğer vicdan azabım ikiye katlanırdı!

Merakla yüzüne bakarken "Nereden biliyorsun bunu?" diye sordum.

"Kardeşimi Kulaksız, Gaye, Şükrü, Anıl ve senden başka kimse bilmiyordu. Son zamanlarda bana Gaye'nin ihanet ettiğini düşünürsek ondan başkası

olamaz."

Ben de ona ihanet etmiştim ama böyle bir şeyi benim yapamayacak olduğumu düşünmüş olmalıydı. Bakıldığında bu Gaye'nin işi gibi duruyordu. Onun hırsını biliyorduk. Pamir de onu tanıdığı için bu suçu ona yüklüyordu.

Sesimi çıkaracak değildim. Sadece olup biteni izleyecektim. En mantıklı olan şimdilik buydu.

Düşünceli görünürken iki kaşının ortasında bir çukur oluştuğunu fark ettim. "Tabii bunu tek başına yapmamıştır. Karaman yardım etmiştir!" deyince şaşırdım. Buna gülecek gibi oldu. "Gaye'nin ona sığındığını biliyorum."

Hırsı ikisine birdendi. Bu onu daha tehlikeli biri yapabilirdi. Umurumda değildi ama sadece meraktan bir şey sormak istiyordum "Ne yapacaksın onlara?"

Uzun uzun düşündü "Henüz bir karar vermedim."

Gözüm üzerindeydi ama sessiz kalmayı tercih ediyordum. Sanki konuşursam ağzımdan çıkacak en ufak kelimeden bile benim yaptığımı anlayacak gibiydi. Sessizliğimle ilgisini çekmemek için kahvemi içiyordum. Neredeyse bitmek üzereydi.

Bu sırada özlemle beni izlediğini fark ettim.

"Bana hala kızgın olduğunu görebiliyorum." dedi bundan muzdaripmiş gibi.

"Hala mı?" dedim ses tonumu yükselterek "Sana sonsuza kadar kızgın olacağım!"

"Bunu sana yapmak zorundaydım. Bu senin iyiliğin içindi." deyince derin bir nefes aldım. Sakin kalmalıydım. Hastaydı o, ciddiye almamalıydım.

"İlaç kullanıyor musun sen?"

Garipsedi "Ne ilacı?"

"O hemşire senin hasta olduğunu söylemişti." dedim bunu gizlemeyerek. Zaten kadını öldürmüştü. Saklamanın bir anlamı yoktu artık "Paranoid Şizofreni!"

Kızdığını görmedim. Umursamadı bile. Sanırım zaten çoğu kişi bunu biliyordu. "İlaç kullanmıyorum. Yani bu rahatsızlıkta ilaç kullanılmıyor. Sadece psikoterapi almam önerildi." deyince sorgulamaya devam ettim

"Aldın mı peki?"

"Hiç almadım."

"Neden?"

Ağzımı şaşkınlıktan açık bırakacak bir cevap verdi "Durumum o kadar vahim değil."

En azından hasta olduğunu kabulleniyordu. Onun gibi birine göre bu da bir şeydi. "Etrafındakilere zarar veriyorsun ama." deyince bakışlarının kısıldığını gördüm

"Sadece hak edenlere!"

"Ben bunu hak etmiş miydim yani?"

Masanın üzerinde duran elimin üstüne elini koydu "Sana iyilik yaptığımı hala anlamıyorsun."

"Sen buna nasıl iyilik dersin?" deyip hızla elimi çektim. Onunla konuşmaya bile tahammül edemiyordum. Bana dokunması midemi bulandırıyordu. Durumunun vahim olmadığını söylüyordu ama bana yaptığı şeyin iyilik olduğunu söylemesi hastalığının ne kadar ileri seviyede olduğunu gayet açık bir şekilde belli ediyordu.

"Her zaman iyiliğini düşündüm, seni korudum kolladım!" dedi kendini savunarak. Kahvemden azıcık kalmış olmasaydı eğer üzerine dökeceğim kesindi. Ne saçmalıyordu?

"Kafayı yemişsin sen?"

Başını hafifçe oynattı. Kederli gibiydi. "Ben olmasaydım baban sana neler yapacaktı haberin var mı? Sen fark etmeden babandan korudum seni, Kulaksız'ı bu yüzden peşine taktım. İyiliğini düşünmesem bunu neden yapayım?"

Bunu şimdi itiraf ediyor olması da değişikti. Kendini ne olarak görüyordu, kahraman mı? Bunu ondan kim istemişti?

Başım ağrımaya başlamıştı. Bu kasvetli hava beni boğuyordu. Tek elimle alın bölgeme masaj yaparken konuşmayı burada sonlandırmak istiyordum ama o hiç de bunu yapacak gibi değildi. Gözleri benim üzerimdeydi. Daha doğrusu kolumun.

Saniyelerce dik dik baktı. Sonra asabi bir şekilde konuştu "Dövmeyi hemen yaptırmışsın!"

Onun çetesini simgeleyen dövmenin üzerine ejderha dövmesi yaptırdığım için elbette memnun olacak değildi ama böyle garip bakmasına da anlam veremiyordum. Ne bekliyordu? Kolumda anka kuşu dövmesiyle gezeceğimi mi?

Hem bunu umursaması bile saçmaydı. Eski sevgilisi şu an kendi gibi bir çete liderinin yanındaydı. Gururuna bunu yedirememesi gerekirken benim dövmemi mi umursuyordu?

"Yakında Gaye'de yaptıracak gibi." deyince tam da tahmin ettiğim şeyi söyledi. "O benim umurumda mı sanıyorsun?"

Gaye'nin onun için bu kadar değersiz olmasını anlayamıyordum. Tamam, ihanet etmişti ama etmemiş olsa bile Pamir için bir değeri yoktu. Beni ondan farklı kılan neydi?

"İkimiz de sana ihanet ettik. Neden o umurunda değilken ben bu kadar umurunda oluyorum?" diye sordum açık açık.

Derin bir nefes aldığı için omuzlarının oynadığını gördüm. Gözbebekleri büyüdü. Eli kalbine gitti. Konuşurken sesi fısıldar gibi çıkıyordu "Çünkü sen tam şuradasın. Bunu daha önce yapabilen olmamıştı."

Kalbine girmek için hiçbir şey yapmamıştım. Yaptığım tek şey ondan nefret etmekti. Nefretim mi onu bana çekmişti? Aşk dediğin şey karşılıklı olmalıydı, saf olmalıydı. Pamir de saflığa dair hiçbir şey yoktu. O sadece aşkı kirleten bir beden olabilirdi.

"Sen sevdiğin insanlara bile zarar veriyorsun. Senin sevgin çok tehlikeli!" deyince elini kalbinden çekip sesinin tonunu ürkütücü tona bürüdü "Haklısın. Ama nefretim daha tehlikelidir!"

Bana doğru eğildi. Konuşurken göz temasını kaybetmiyordu. "Bana sakın bir daha ihanet etme!"

Bir şeylerden kuşkulandığını düşünsem de sakin olmaya çalıştım. Anlamış olamazdı. Anlamış olsa bu kadar sakin olmazdı. Bana kesinlikle bir şey yapardı. Herhangi bir tehlike yok gibi görünüyordu. Yine de onunla burada fazla vakit harcadığımı düşünüyordum.

"Kahve için sağ ol, artık gitmeliyim." diyerek ayağa kalkınca gülümsediğini gördüm.

"Demek benden kaçma vaktin geldi"

"Buraya geldiğime şükür et bence!"

Montumu giyip ona tüm cesaretimi toplayarak baktım. "Seninle işim bitti, bir daha beni rahatsız etmesen iyi edersin!"

Gözlerinde öfke yoktu. Ama çok başka şeyler olduğuna yemin edebilirdim. Sırıtarak kahvesini yudumladı ve bana göz kırptı. "Seni rahatsız etmezsem bir kurtuluşun olmaz."

Ne saçmaladığını anlamasam da hızla orayı terk ettim. Buraya gelmem bile hataydı. Durduk yere beni sinirlendirmişti. Ama acı çektiğini görmüştüm. O bez bebeği kim bilir nerelerde arayıp duracaktı. Ondan intikam aldığıma seviniyordum ama benim yüzümden birinin ölmüş olmasına katlanamıyordum. Bu da benim cezamdı sanırım. Kötü bir şey yapmıştım ve kendim de kötülük bulmuştum.

Derin düşüncelere dalmış bizim sokaktan geçerken evin önünde birinin beklediğini gördüm. Biraz daha yaklaşınca Barlas olduğunu anladım. Buraya gelmişti! Bahçe duvarımıza yaslanmış sigara içiyordu. Beni görünce doğruldu ve sigarasını yere attı.

Öfkemden vücudumu titreme aldığına yemin edebilirdim. Hiçbir şey olmamış gibi kapıma gelmişti. Canımı bile almaya çalışmışken daha ne istiyordu benden?

Önce burayı terk etmeyi düşünsem de daha sonra bu fikirden vazgeçtim. Korkak değildim ben, ondan kaçmayacaktım. Onun buraya gelecek cesareti varsa benim de onunla konuşmaya cesaretim olmalıydı.

Başım dik bir şekilde yanına gidince yaşadığım o korkuyu unutup alayla konuştum "Neden buradasın? Ölüp ölmediğimi mi kontrol etmeye geldin?"

Gözleriyle hızlıca beni süzdü. Daha sonra anlamamış gibi yüzüme baktı "Bana sinirli misin sen?"

Pamir'den sonra onunla karşılaşmam hiç iyi olmamıştı. Sanırım ikisi de beni delirtmeye çalışıyordu. Benimle dalga geçtiğine yemin edebilirdim. "Yok canım neden sinirli olayım, alt tarafı beni öldürmek için aşağı ittin! Bu çok da büyütülecek bir şey değil!"

"Öldürmek için mi?" diyerek şaşırdı. Ama bu şaşkınlık yerini kısacık sürede öfkeye bıraktı "Seni gerçekten öldürmek için aşağı attığımı düşünmedin değil mi?"

"Bunun başka nasıl bir amacı olabilir?" dedim sorgulayarak.

Hava karanlıktı, etrafı sokak lambası aydınlatıyordu ama onun öfkeyle parlayan gözleri de bu görevi yapabilir nitelikteydi. Bağırdı. "Ben seni korudum!"

"Kimden?"

"Adamlardan!"

Gözlerimi kapatıp sabır diledim ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Tekrar açınca onun gibi bağırmaya başladım. "Ben anlatamıyorum galiba, sen beni aşağı ittin!"

"Bunu yapmasaydım seni öldüreceklerdi!" dedi kendini savunurcasına

"Bu yüzden sen mi öldürmeyi seçtin?"

Yaralanmış gibi görünüyordu. Cümlem ona ağır gelmişti. Birkaç saniyesi bana inanamayan gözlerle bakmakla geçti. Yüz hali berbat görünüyordu. Sesi şimdi daha kırılgandı "Seni neden öldürmek isteyeyim? O an başka çaremiz yoktu, seni aşağı itmek zorunda kaldım. Her şeyi o kısacık saniyede hesapladım. Düşme hızını, tırın genişliğini!"

"Tırın geldiğini gördün mü?" dedim şaşkınca

"Şans mıydı bilmiyorum ama tırı görünce tek çaremizin bu olduğunu düşündüm. Eğer seni aşağı atmasaydım şu an ölüydün!"

Donup kaldım. Mideme bir ağrı girmişti. Öfkem geçmiş yerini sersemliğe bırakmıştı "Sen beni kurtarmak istedin yani?"

"Aynen öyle!" dedi kırılgan halde gözlerimin içine bakarak.

Gözlerim kardı birden. Duyduklarım bana ağır gelmiş olmalıydı. Onun beni öldürmeye çalıştığını düşünmek benim için daha kolaydı. Ama beni kurtarmaya çalışmasını düşünmek tüm bedenimi güçsüz düşürüyordu.

Dengemi kaybedip düşecek gibi olurken beni belimden tuttu ve buna engel oldu. "Neyin var senin?"

Bakışlarım yerde kendime gelmeye çalışırken elim alnıma gitti. Bu vicdanımın beni dürtme şekli olabilirdi. Bana yanlış yaptığını düşündüğüm için ben de Barlas'a yanlış yapmıştım. Ama benim ne suçum vardı? Beni aşağı itmişti. Bu durumu herkes yanlış anlardı.

İyi olup olmadığımı yüzüme bakarak anlamaya çalışırken ellerinden kurtuldum. "Başım döndü biraz, iyiyim şimdi."

Az önce nefretle gözlerine baktığım adama şimdi bakamıyordum. Kalbim sızlıyordu. İçimdeki tüm iyilik kül olmuştu. Onu kendi ellerimle yakmıştım. Barlas beni kurtarmaya çalışmıştı. Bu gerçek bana ne kadar saçma gelse de orada olan şey buydu. Ona benim ecelim olmayı yakıştırmıştım. Beni terk eden adamdan beni öldürmesini beklemiştim. Benim için Barlas buydu; ona her kötülük yakışırdı.

Ama o bana iyilik ettiğini söyleyerek beni altüst etmişti. Bana bir kere kötülük yaptı diye ondan her kötülüğü bekliyordum. O ise sadece beni koruyordu. Geçmişini...

Dakikalarca ikimiz de konuşmadık. İyi olmadığımı düşündüğü için konuşmadığımı zannediyordu sanırım çünkü yeniden düşecek olma ihtimalime karşı tetikteydi.

Üzerinde o Azrail kostümü yoktu. Değiştirmişti. Bunu fark edince artık konuşmam gerektiğini düşündüm. Daha fazla susamazdım. Merak ettiğim şeyler vardı.

"Sen nasıl kurtuldun ellerinden?"

"Boş ver bunu şimdi. Senin kırığın çıkığın yok değil mi? Ya da ağrın falan?" diyerek bana elini uzattı. Koluma dokunmak istemişti ama geri çekilerek buna izin vermedim "Hayır, iyiyim ben."

Başımın dönmesini yüksekten düşmeme bağlamış olabilirdi. Ama bu durumun onunla bir ilgisi yoktu. Karnım da ağrıyordu. Duyduklarım bedenime ağır gelmişti. Bu soğuk havada terliyordum. İçimde bir şeyler yanıyor olmalıydı.

"Bana neden onların Veysel'in adamları olduğunu söyledin?" dedim en çok buna ne cevap vereceğini merak ederken. Ondan mantıklı bir cevap bekliyordum ama hiç de beklediğim gibi olmadı.

"Araba kullanıyordun. Macit'in adamları olduğunu düşünürsen panik olursun diye düşündüm."

Ona yalan söylediği için kızamazdım. Çünkü haklıydı. Macit'i tanıyordum ve tehlikeli biri olduğunu biliyordum. İsmini duysaydım araba sürmek yerine donup kalırdım. Yalan söyleyerek ikimizi de kurtarmıştı. Tebrik edilmeyi hak ediyordu ama tabii ki bunu yapmadım.

"Seni neden Macit'e götürmek istediler?"

"Almila'nın yanımda olduğunu biliyorlar." dedi beni şoka sokarak

"Nasıl?"

"Biri bunu söylemiş."

"Kim?"

Nedense beni üzecek bir şey söyleyeceğini düşünmeye başlamıştım. Çünkü acıyarak bakan gözleri üzerimdeydi. "Aklına kimse gelmiyor mu?"

Düşündüm. Bunu ben, çetedekiler, Aysun ve Koray dışında kimse bilmiyordu. Macit'in yanında çalışanın Koray olduğunu bildiğimize göre ondan başkası olamazdım. Ama bunu ona yakıştıramıyordum. O yapmazdı. Neden yapacaktı ki?

"Koray mı?"

Başını salladı "Evet."

Benim kadar o da şaşkındı bu duruma. Koray'dan kimse bunu beklemezdi. "Almila'nın yanımda olduğunu biliyordu değil mi?"

"Evet ama o bunu yapmaz!"

"Yapmış işte!" diye kızdı

Bir sebep arıyordum. Koray'la konuşmak, ona bunu sormak istiyordum. İşin içinde başka bir şey olabilirdi. Arkadaşımı suçlamak istemiyordum. Koray benim canımdı. Bizi ne kadar sevdiğini biliyordum. Bu güne kadar tek bir kere bile kötü bir şeyini görmemiştim. Böyle bir hainliği yapması için aklını kaybetmiş olması gerekirdi.

Barlas düşüncelere dalmış görünürken sinirle çenesini ovdu "Bunu zaten ondan isteyecektik ama belli ki o dayanamayıp patronuna her şeyi ötmüş!"

"Niye yapsın bu ihaneti bize?"

"Orasını kendisine bizzat soracağım!"

Barlas beni korkutmuştu. Ona bir şey yapmazdı değil mi? Tek suçlu Koray görünse de yine de arkadaşımı aklayacak bir şeyler arıyordum. Bile isteye yapmazdı bunu. Muhakkak bir şey vardı.

"Belki tehdit edilmiştir!"

"Macit Koray'ın kızının yerini bildiğini bilmiyordu ki!" deyince ağlayacak gibi oldum. Barlas ise onu koruduğum için bana öfkelendi "Koray ihanet etti. Kabul et!"

Bir sebep arıyordum. Bizi sevdiğini biliyordum. Bunu hangi nedenden yapacaktı? Para için desem o öyle biri değildi ki? Para için bizi satmazdı. Macit'i nasıl sevdiğini görmüştüm, gereğinde fazla düşkündü ona. Belki de tek neden buydu. Üzülmesine dayanamamıştı. Yine de bu bize ihanet etmesini gerektirmezdi.

İnsan hep en sevdiklerine güvenirdi ama en güçlü darbeleri de onlardan yerdi. Bunu bir kez daha öğretmişti hayat bana. Hem de kötü bir şekilde.

"İhanet yemek nasıl bir şeymiş şimdi anladın mı?"

Barlas'ın bana olan öfkesi ortamı gererken kendimi ağlamamak için zor tuttum. Ne kötü bir gündü bugün böyle. Derinden sarsıyordu insanı. Bedenim yorgun, beynim uyuşuktu. Onunla konuşmak istemiyordum. Beni daha da yoracaktı, biliyordum.

"Eve girmem lazım, yorgunum." diyerek ondan kaçacakken kolumdan tutup beni durdurdu

"Nereden geliyordun sen böyle?"

Benimle mi ilgileniyordu yoksa bunca derdimiz arasında öfkelenecek bir şeyler mi arıyordu? Bir tahmini var gibiydi. Bu yüzden burnundan soluyordu.

"Sana hesap mı vereceğim?" diyerek elini itmeye çalışırken daha sıkı tuttuğunu fark ettim.

"Vereceksin!"

Bugün ona karşı gelecek gücü kendimde bulamıyordum. Direnmedim. Sadece daha da öfkelenmesini bekledim.

"Pamir'in yanından geliyorum!"

Elbette şaşırmasını beklemiyordum. Ama bu kadar karanlık bakmasını da beklemiyordum. Neydi bu şimdi?

"Ben sana senin onunla işin bitti demedim mi?" diye sorunca kalbimin deli gibi çarptığını fark ettim. Kontrolümü kaybetmek üzereydim. Çok üstüme geliyordu.

"Benim onunla bitti ama onun benimle bitmemiş demek ki!"

Sinirle saçlarını karıştırdı. Kendine engel olamıyor gibiydi "Nerede buluştunuz?"

"Arka caddedeki kafede."

Yanımdan geçecekken önüne geçip onu durdurdum. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" Öfkeyle bakma sırası şimdi bendeydi. "Buluşacağım insanlara karışamazsın. Benim hayatıma da karışamazsın! Sana daha bunu kaç kere söyleyeceğim?"

Yüzünü yüzüme eğdi. Öfkeyle alıp verdiği nefes yüzüme çarpıyordu. Kendini kasmıştı. Bunu alnında belirginleşen damarlardan anlıyordum "Karışırım...Karışıyorum! Var mı bir diyeceğin?"

Gözlerimi kapatıp sakin olmaya çalıştım ama buraya kadardı, artık patlama raddesine gelmiştim. "Neden ya neden?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım

"Ben senin hayatına karışıyor muyum? Gaye'yle neden yattığını soruyor muyum? Sen niye karışıyorsun?"

Bir anda ağzımdan çıkan soruyla şaşırsam da artık geri dönüşü yoktu. Sinirden dökülmüştüm. Umursamadığımı sanıyordum ama umursuyordum işte! Düşüncelerime engel olamıyordum.

Söylediğim şeye şaşırırken doğruldu. "Gaye'yle mi konuştun sen?"

Hadi bakalım, şimdi ne diyecektim? Kaçarı yoktu. En iyisi konuşmaktı. İçimde tutup patlayacağıma iğrenç bir insan olduğunu yüzüne vurmalıydım.

"Buraya geldi Gaye. Bana geçirdiğiniz geceden bahsetti. Sarhoş olup onu yanına çağırdığından, ona her şeyi unutturmanı istediğinden, çok çekici olduğunu söylediğinden, aklını başından aldığından falan!"

Birkaç saniyesi düşünceli bir şekilde bana bakmakla geçti. Ne düşünüyordu? Uydurduğumu mu?

"Sarhoşmuşum işte, sen de söylüyorsun." deyince aklım allak bullak oldu. Düşünme yetimi kaybettim birden. Ne demek istiyordu?

"Yattığını kabul ediyorsun yani?"

"Sarhoş olduğumu kabul ediyorum." dedi yüzsüzce. Yüzümü ateş bastığını hissedebiliyordum. Kendimi sıkmaya başlamıştım. Kalbim yeniden atış hızını arttırdı.

"Aklın başında değilken yaptığın şeyler senin suçun olmuyor sanırım!" deyince bilmiş bir edayla konuştu "İnsan sarhoşken her şeyi yapabilir. Sen de yaptın. Buna rağmen beni suçladın."

İnanamıyordum. Delireyim diye mi o konuyu açıyordu? Bu kadarı da fazla olmuştu!

"Çünkü suçlu sendin!"

"Sarhoş olan mağdur oluyorsa o halde ben de şu an mağdurum. Bu neyin sorgulaması?" deyince karnımdaki ağrı büyüdü. Başım da dönmeye

başlamıştı. Benim zayıf bünyem bugünü kaldıramıyordu.

Dengemi kaybederken hızla beni yakaladı "Ne oluyor sana böyle?" Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Artık şüphelenmeye başlamıştı. Hafiften midem bulanmaya başlarken titremeye başladığımı da hissettim. Buna rağmen kendimi değil, öfkemi umursuyordum

"Dokunma bana! İğreniyorum senden!" diyerek ellerini üzerimden çekince bana karşı kırgınlığını yüzünden okudum "İğrendiğin insan bugün senin hayatını kurtardı!"

"Evet, aynı insan benim hayatımı mahvetti!" diyerek cevabı yapıştırdım. Kötü olabilirdim ama hala kendimi savunabiliyordum. Ona yenilmezdim!

Katlanamadığı şeyler olduğunu görüyordum. Belki beni kötü görmese daha çok üzerime gelirdi. Şimdi ise yaptığı sadece kırgınlığını belli etmekti "Her şey bana güvenmediğin için oldu! Görüyorum ki hala güvenmiyorsun. Bunca şeye rağmen seni öldürmeye çalıştığımı düşünmüşsün. Bu kadar mı kötü biriyim senin gözünde?"

Sinirle gülümsedim "Benim gözümde nasıl biri olduğunun ne önemi var. Bunu çok mu önemsiyorsun sanki?"

"Bana bir kere bile olsa güven istiyorum!" dedi arzulu bir şekilde. Evet, bizim aramızda her zaman bir güven sorunu olmuştu. Bunu üç yıl önce sorun etmesini anlıyordum ama şimdi... Ben onun hiçbir şeyi değildim. Güvenmem neden onun için bu kadar önemliydi? Canımı yakmak için mi yapıyordu tüm bunları? Eskiyi hatırlayıp, azap çekeyim mi istiyordu? Bu kadar insafsız olamazdı!

Yüzüne tıpkı bir düşmana bakar gibi bakarken kalbini yerinden sökmek için çabalıyordum "Elli kere bile benim hayatımı kurtarsan sana asla güvenmeyeceğim Lider!"

Bugün yaptığım şeyi düşünürken yutkunamayacak gibi oldum. Ama yine de güçlü durmaya gayret ettim "Sakın sen de bana güvenme!"

Öfkeye dair hiçbir kalıntı yoktu yüzünde. Ama büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söyleyebilirdim Sesini çıkarmadı. Sadece dinledi.

"Bir daha buraya gelme sakın!" deyip koluna çarparak yanından geçince telefonunun çaldığını duydum. Hemen açtı. "Efendim Çetin?"

Kimin aradığını duyar duymaz durup ona doğru döndüm. Sırtı bana dönüktü. Ama şaşkın sesini duyabiliyordum. "Ne diyorsun sen?"

Sesi yükseldi "Demir mi?" Bana doğru hızlıca döndü. Gözleri beni hedef almıştı.

"Tamam kapat, geliyorum!"

Büyük adımlarla hemen yanıma geldi. Anlamıştı. Son söylediğim şey yüzünden kendimi ele vermiştim.

"Bana Simay'ın yerini Demir'e senin söylemediğini söyle!"

Parmağı beni tehdit edercesine havadaydı. Ondan korkmuyordum. Yaptığım şeyi saklayacak da değildim zaten. "Ben söyledim. Ama bu seferki ihanet sayılmaz, öyle değil mi?" dedim onu irite ederek. "Neticede sen artık bana bir yabancısın!"

Bunu benden beklemediği aşikardı. Ama yapabileceğimi o da biliyordu. Bu yüzden hem kızgın hem şaşkın hem de çaresizdi. Bir süre kendine gelemedi. Canı yanmış gibiydi.

"Aynı hatayı nasıl ikinci kere yaparsın?"

"Hata mı?" dedim garipseyerek "Birincisi hata olabilir ama bu kesinlikle bir hata değil!"

Beni tanıyamaz ifadeyi görüyordum gözlerinde. Diyecek çok şeyi var gibiydi ama tek bir şey çıktı dudaklarından

"Niye yaptın?"

"Muhakkak bir sebebim vardır!"

Anlamış gibi başını salladı. Sessizdi. Bu sessizlik kıyametin başlangıcı gibiydi. Öfkeyle burnunu çekti. Tehditkar cümlesi ağzından buz gibi sesle çıkıp yüreğimin tam orta yerine oturdu

"Sana yemin olsun bunu sana unutturmayacağım Öykü!"

Her şeyin daha kötü olacağı noktadaydık. Buradaki iki beden de yaralıydı. Birbirimizi en zayıf yönlerimizden vurmayı seviyorduk. Bu sefer vuran da yaralayan da bendim. Kalp bir kez acıdı mı hep acıtmak istiyordu. Ben de Barlas'a bunu yapıyordum. Canını tıpkı benimki gibi yakıyordum.

Eli sertçe kolumu kavrarken beni çekiştirdi "Benimle geliyorsun!"

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum!" diyerek ona engel olmaya çalışırken bağırdı "Yürü!"

"Bırak!" diyerek elinden kurtulmaya çalışırken arkamdan bir ses duyuldu

"Öykü!"

Barlas'la aynı anda bana seslenene bakarken donup kaldım. Annemdi bu. Cengiz abiyle buradaydı. Bizi görmüştü. Gözleri kızgınlıkla parlıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Gördüğü görüntü onu dehşete düşürmüş gibi görünürken hızlı adımlarla yanımıza yaklaştı ve Barlas'ın yüzüne sert bir tokat indirdi.

Bu tokat annem tarafından Barlas'a atılmıştı ama nedenini bilmediğim bir şekilde benim de canımı yakmıştı. O an fark ediyordum ki, bugün başıma gelen en garip ve tehlikeli durum buydu aslında.

O tokadın bende bıraktığı yaralayıcı his!

Kuzularım bölümü beğenip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Haftaya pazar tekrar görüşürüz. Kocamaaaaan öpüldünüz :)

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

87.BÖLÜM

Anneler bir bebeği dokuz ay karnında, sonsuza kadar da kalbinde taşır. Bunu yaparken sırtı da boş değildir. Yavrusunun her derdi onun derdidir. Onunla birlikte ağlar, onunla birlikte yanar...Şu dünyada en ağır yük kimin yüküdür diye sorsalar annelerindir derim. Başka kim bizim yükümüzü hafifletmek için kendi yüküymüşçesine derdimizi taşır ki? Annenin kelime anlamı çocuğu olan kadın olabilirdi. Ama bana göre anne, çocuklarının koruyucu meleği demekti.

Ben babasız büyümüş bir kızdım. Ama babasızlığı annem sayesinde hiç hissetmemiştim. Bir kadın hem annelik hem babalık yapabilirdi. Bunu bana annem öğretmişti. Bir gün bile kendisini benden daha fazla umursadığını hatırlamıyordum. Onun için öncelik bendim. Ben anneliğin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. Pamir'in yaptığı şey yüzünden belki de hayatım boyunca bilemeyecektim. Ama annemin nasıl bir anne olduğunu görebiliyordum.

Terk edildiğim zaman canı benden daha fazla yanmıştı. Ben ağlayarak rahatlayabiliyordum ama o bunu da yapmıyordu. Güçlü durmaya çalışıp bana da güç veriyordu. Hayatta en büyük acının çocuğunun gözünün önünde acı çekmesidir derdi bana hep. O benim bu hallerimi görmüştü. Ben de onun çaresiz bakan gözlerini seyretmiştim. Beni tekrar ayağa kaldırmak için nasıl çırpındığını kendi gözlerimle görmüştüm. Acımı kendi acısıymış gibi nasıl yüreğinde hissediyordu hiç anlayamıyordum.

Anne ve çocuğu arasındaki bağ çok özeldi. Büyü gibiydi bu. Öyle olmasa benim acımın katbekat fazlasını nasıl yüreğinde hissedebilirdi? Bana bir gün "Keşke kalbimi sana verebilseydim, o zaman kendi kalbinde bulunan o çocuğu sevmez, unuturdun." demişti. Yapabilse yapardı da. Anneydi o. Acım bile kendi canından daha kıymetliydi.

Hakkını asla ödeyemezdim. Barlas'a ne yapsa haklıydı. Yıllarca benimle birlikte yanmıştı. Ondan bunun acısını çıkarmak istediğini biliyordum. Onu

gördüğü için şaşkındı ama yüreği öyle hırsla doluydu ki şaşkınlığını nefretiyle örtüyordu.

Bir tokat yetmezdi ona. Öldürse bile hırsını alamayacağını biliyordum. Yüzüne baktığım kadının annem olmadığına yemin edebilirdim. Nefreti, kini, hırsı çok yoğundu. Ben bile Barlas'a onun gibi bakmamıştım. Gözlerinde sancılı geçen o üç yıl vardı. Hiçbir şeyi unutmazdı annem. Özellikle bana yapılanı.

Annem fiziksel anlamda güçlü bir kadın değildi ama tokadı öylesine sert yapıştırmıştı ki nefretin nasıl fiziksel güç yarattığını göstermişti bana. O normalde kimseyi inciten biri değildi. Ama Barlas'ı öldürebilirmiş gibi geliyordu bana. Bakışları öylesine korkutucuydu ki koruyucu melek görünümüne bürünmüştü yine. Barlas'a bakarken elleri titriyordu. Beyninde bir ton soruların geçtiğinden emindim ama yakasına yapışıp tek bir soru sordu "Allah'ın belası neden kızımın yanındasın sen?"

Sesinin tonu bile değişikti. Bu hali beni korkutuyordu "Nereden çıktın yine? Geldiğin yere geri dön, kızımı rahat bırak!"

Onu elleriyle sarsarken Cengiz Abi olaya müdahale etti. Endişeli görünüyordu "Birgül bırak çocuğu!"

"Anne lütfen!" diyerek ben de araya girdim. Annem ikimizi de dinlemedi. Gözleri, kulakları, hırsı, nefreti hep Barlas'a yoğunlaşmıştı.

"Kızımın hayatını mahvettin! Tam düzeldi derken neden buradasın, neden?"

Boğazı yırtılırcasına bağırdı. "Cevap ver!"

Ona bir şey olacak endişesi taşıyordum. Kaç yaşına gelmiştim annemi bu halde hiç görmemiştim. O katil değildi ama şu an Barlas'ı öldürebilirdi. Bunu benim için yapardı. Benimle birlikte çok acılar çekmişti ama kendi acısını umursadığını hiç sanmıyordum. O benim acılarımı umursuyordu. Benim yaşadıklarımı. Benim kayıplarımı...

Barlas'ın ise umursadığı hiçbir şey yoktu. Dakikalar önce benden bir ihanet daha yediğini öğrenmişti ve bana kızgınlığı yüzünden okunuyordu. Yine de

anneme karşı saygısını bozmadı. "Kızınız için burada değilim. İstanbul'a dönmemin nedeni başka." dedi sakinliğini koruyarak. Az önce öfkeden deliye dönen adam şimdi kayıptı. Başkası vardı karşımda. Annemi gördükten sonra yüzünde bir değişim olmuştu. Acımış mıydı anneme? Belki de bir anne olarak ne hale geldiğini tahmin ediyordu ve bu yüzden böyle sakin davranıyordu. Ya da ikisi de değildi. Cengiz Abi'ye olan saygısından bunu yapıyordu.

Annem onun verdiği cevabı hiçe sayarken yakasını bırakmamaya yemiş etmiş gibi sıkıca tuttu. Ellerinin üzerindeki damarlar öfkesini belli edercesine belirginleşmişti. "Buradasın ama, kızımın yanındasın!"

"Anne biz sadece konuşuyorduk!" dedim çaresizce. Anneme yakalanmaktan her zaman korkmuştum. Bu öyle bir zamanda olmuştu ki beni yıpratmıştı. Ne olacaktı şimdi? Onu nasıl sakinleştirecektim?

Annem benim konuşmamla birlikte sinirden kocaman olmuş gözlerini bana çevirdi "Öykü kendine gel! Sen bu çocukla ne konuşabilirsin? Sizin daha konuşacak neyiniz kaldı?"

Komşulardan bazılarının sesle birlikte cama çıktıklarını görebiliyordum. Meraklı gözler üzerimizdeydi. Annem sessiz sakin bir kadındı. Herkes tarafından çok sevilirdi. Şu an bu durumda olması herkesi meraklandırmış olmalıydı.

"Ne düşündüğünüzü tahmin ediyorum ama merak etmeyin, öyle bir şey yok!"

Barlas da annemi sakinleştiremeye çalışıyor gibiydi. Bana döndü gözleri. Annemin korkularını yok etmeye çalışıyordu ama asıl yaptığı bir daha hiç var olmayacak bizi yok etmekti "Olamaz da!"

Kimsenin böyle bir düşüncesi yoktu zaten. Annemin bu sebeple korktuğunu nasıl düşünmüştü ki? Tekrar kendisiyle birlikte olacak kadar kendimi kaybetmemiştim. Annem de bunu bilirdi. Onun tek derdi Barlas'ı yeniden burada görmekti.

"Kızımın yanına yanaşmayacaksın. Seni onun etrafında görmeyeceğim. Bir daha onu yaralamana izin vermem. Duydun mu beni?" diyerek onu geri itti.

Barlas bu itişten etkilenmemişti. Nefesini sabırla dışarı verdi "Benim böyle bir amacım yok!"

Merak ediyordum annemin yüzüne nasıl bakıyordu? O gözlerde acı görmüyor muydu? Hiç mi utanma hissetmiyordu? Ya da pişmanlık? Bir anneyi bu hale soktuğu için kendinden nefret etmiyor muydu?

Annem dişlerini birbirine bastırıp konuşmaya devam ederken işaret parmağını tehdit edercesine salladı "Hele bir olsun!"

Cengiz Abi sessizliğini koruyordu ama Barlas'a buradan gitmesi için işaret vermeyi ihmal etmedi. Annemi sakinleştirmek istediğini biliyordum ama bu hareketi ona pahalıya patlayacaktı. Bugün herkes annemin öfkesinden nasibini alacaktı. Ben de dahil.

Annem Barlas'ın gözlerine kızgınlıkla uzun uzun bakarken Barlas gözlerini ondan kaçırıyordu. Sonra da kendini kaçırmaya çalıştı. Tam buradan gitmek için adım atacakken annem onu kolundan sertçe yakaladı "Nereye? Hesap vereceksin!"

Üç yıl sonraki yüzleşme sandığımdan daha sakin geçiyordu. Evet, annem çok sinirliydi ama Barlas'ın sakin kalması durumu kurtarıyordu. "Birgül Hanım benim size verecek bir hesabım olamaz!" dedi emin duruşuyla.

Sonra bana kaydı gözleri. Annem gelmeseydi beni zorla götürecekti buradan. Kendisi benden hesap soracakken anneme hesap verir miydi hiç? Haksız bile görmüyordu kendini. Yüzde yüz haklı olsa bile geride kalbi paramparça olmuş bir kız bırakmıştı. Bu bile onu haksız yapardı.

Annemin gecelerce benimle birlikte uykusuz kaldığı anları hatırlıyordum. Barlas sadece bana değil ona da büyük acılar yaşatmıştı. Belki benim bile ondan annem kadar hesap sormaya hakkım yoktu.

"Seni kızımın yanında, evimin önünde görüyorum ve bana verecek bir hesabın olmadığını söylüyorsun ha!" Bedeni titremeye başlamıştı annemin.

Bu sadece çok sinirlenince olurdu. Barlas'ı görmek onu oldukça etkilemişti.

"Aklında ne varsa vazgeç, bu sefer kızımı sana ezdirmem!" diyerek beni arkasına aldı. Gözlerinin üzerimde olmasını bile istemiyordu. Evet gerçek buydu. Bana garip gelse de annem beni Barlas'ın gözlerinden bile koruyordu.

Annem önüme geçtiği için Barlas'ın yüzünü göremiyordum ama bana iğneleyici laf soktuğunu duyabiliyordum "Merak etmeyin, kızınızın o konuda size ihtiyacı yok. Kendini asla ezdirmiyor!"

Annem geldiği için onunla muhatabı kesmiştim ama yine de canım bir şeyler söylemek istiyordu. Sabredemeyip annemin arkasından ben de ona laf atacakken, annem konuşmama müsaade etmedi. "Şu hale bak, utanmadan bir de konuşabiliyorsun! Oğlum sen de hiç mi gurur yok. İstenmediğin yerde ne işin var senin? Amacın ne söyle!"

Yine tokat atacakken hızla araya girdim. "Anne lütfen!"

Ateş püsküren bakışlarını Barlas'a dikmişti ve ondan ayırmıyordu "Öykü sen eve gir!"

"Anne!" dedim karşı çıkarak.

"Eve diyorum!" diye bağırınca Barlas yanımızdan ayrılmak için hamle yaptı ama annem onu bırakacak gibi değildi. Yine beni arkasına çekti ve Barlas'ı tuttu. "Sen burada kalıyorsun!"

Barlas'ın da artık sabrı taşıyor gibiydi. Simay'ı arayacak olmasa belki burada uzun uzun kalabilirdi ama aklının onda olduğu belliydi.

"Sizinle konuşacak bir şeyim yok, kızınızla hallettim ben o meseleyi!" dedi saygısını bozmamaya özen göstererek.

"Onunla değil, benimle konuşacaksın. Senin muhatabın bundan sonra benim!" diyen anneme imalı bir şekilde bakıyordu

"Sizin muhatabınızın Cengiz Abi olduğunu zannediyordum."

Annemin Barlas'ın kolundaki eli şaşkınca yanına düştü. Cengiz Abi'yle bakışlarının birleştiğini görebiliyordum. Aralarındaki çekimin Barlas tarafından bilinmesi onu öfkelendirmişti. Bunu Cengiz Abi yüzünden bildiğini bile düşünüyor olabilirdi.

Bakışları yeniden ona kayarken bu sefer montunu sıkıca kavradı "Bana bak serseri, benim sabrımı sınama! Seni son kez uyarıyorum. Kızımdan uzak dur!"

Barlas'ın kaşları çatıldı. Bu sözler onu da sinirlendiriyordu "Söyleyin kızınıza asıl o benden uzak dursun!"

Şaşkınca kaldım. Onu bu yüzden defalarca kez uyaran bendim. Şimdi beni mi suçlu gösteriyordu? Annemin ona inanıp da benden hesap soracağını sanmıyordum ama yine de tedirgindim. Anlamsızca Barlas'a baktığını gördüm. "Ne demek bu?" dedi bir açıklama yapmasını bekleyerek

"Ona sorun!" diyerek beni işaret etti Barlas. Sonra da annemin elini üzerinden çekip yanımızdan ayrıldı.

Annem şaşkın olduğu için onu durduramazken arkasından bağırdı "Gel buraya!"

Barlas'ın kendisini dinlemediğini görünce arkasından gitmeye çalıştı ama Cengiz Abi önüne geçerek onu durdurdu. "Birgül yeter artık, peşinden mi gideceksin?"

Barlas'ın ardından bakarken kollarımı bedenime sarmış hissizce ayakta dikiliyordum. Ona büyük bir kötülük yapmıştım. İhanet hep sevdiğimiz kişilerden gelmezdi, nefret ettiklerimiz de bize ihanet ederdi. Ama sevdiklerimizin ihaneti yaralardı bizleri. Barlas'ın gözlerinde hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim. Üç yıl önceki gibi bakmıştı bana. Ne kadar bunu benden beklediğini bilsem de aslında yapmayacağımı düşünen bir his de vardı içinde, biliyordum. Bana kızgın görünüyordu ama asıl kendisine kızgındı. Çünkü bu sefer daha önce olmayan bir şey olmuştu; nefret ettiği kızın ihaneti yaralamıştı onu. Sevdiği kızın değil.

"Ne işi var burada? Nasıl gelir?"

Annem Cengiz Abi'yle tartışmaya başlarken gözlerimi Barlas'ın geçtiği yoldan alıp onlara çevirdim. Bugün çok fazla şey yaşamıştım ama artık dayanamıyordum. Şimdi bir de onların tartışmasını mı izleyecektim? Neden her şey bu kadar üst üste geliyordu? Bunlar yetmezmiş gibi karnım da iyice ağrımaya başlamıştı. Üşütmüştüm sanırım. Hiç iyi değildim. Yaşadıklarımdan sonra ayakta kalabilmem bile mucizeydi.

"Burada olduğunu biliyor muydun?" Annemin Cengiz Abi'ye sorduğu soru onu germişti. Çünkü cevap verirse annemi daha fazla sinirlendireceğini biliyordu.

"Evet."

Annemin bir süre şaşkınlıktan konuşamadığını gördüm. Kesinlikle bu cevabı beklemiyordu. "Neden söylemedin?" dedi ona da patlayacakmış gibi dururken

"Bu yüzden işte!" diyerek annemi işaret etti Cengiz abi "Ne hale geldiğine bir baksana!" Cengiz Abi bunca zaman susmakta haklıydı. Annemin öfkeleneceğini bile bile bunu nasıl söylerdi? Kötülük olsun diye yapmamıştı bunu. Ama annem kesin öyle sanırdı.

"Bana bunu söylemen gerekirdi. Kızımı korumalıydım!" deyince ağzımdan Barlas'ı savunan bir cümle çıktı "Anne o bana bir şey yapmadı!"

Aslında derdim Barlas'ı savunmak değildi ama gerçek buydu. O bana değil, ben ona bir şey yapmıştım. Hem de büyük bir şey!

Hışımla bana döndü annem "Sen kes sesini, seninle sonra hesaplaşacağız!" Sonra yine Cengiz Abi'yi hedef aldı "Sana güvenebileceğimi sanıyordum ama beni yanılttın! Görüyorum ki hala o çocuğu koruyorsun!"

Cengiz Abi sakin bir adamdı. Sinirlendiğini nadiren gördüğümü söyleyebilirdim. Ama annemin bu cümlesi onu hem kırmış hem kızdırmış gibiydi "O çocuk dediğin kişi benim kardeşim!"

"Bu da benim kızım!" diyerek beni işaret etti annem "Senin kardeşin benim kızımın canını yaktı. Onun burada olduğunu bilmek benim hakkımdı!"

"Öykü'ye zarar vermez!" dedi Cengiz Abi emin bir şekilde. Barlas'a düşkündü, onu savunuyordu ama bunu sadece sevdiği için yaptığını sanmıyordum. Asıl düşüncelerini söylüyordu.

"O çocuk kızıma daha nasıl zarar verebilir ki? En büyük zararı zaten verdi!" diye haykırdı annem. Bize merakla bakmaya devam eden gözleri umursamamıştı. İstediği tek şey öfkesini çıkarmaktı. Cengiz Abi söylediklerileriyle onun hedefi olmayı başarıyordu "Birgül onlar çocuk değil, bırak aralarında ne varsa kendileri halletsin. Sen karışma!" deyince annem köpürdü. "Ben karışmadığım için kızım terk edildi! Onun acısını ben gördüm. Onunla birlikte ben yandım. Bana savunduğun kardeşin o sırada neredeydi? Burada bir can yaktığının farkında mıydı?"

Cengiz Abi'nin buna da cevabı hazırdı "Emin ol onun da canı yanmıştır."

"Git teselli et o zaman!" dedi annem kovarcasına. Cengiz Abi'nin bunu beklemediği açıktı. "Senin sinirin ona mı, yoksa bana mı?" diye sordu açıkça.

"İkinize de!" diye itiraf etti annem. Tartışmaktan çekinecek gibi durmuyordu. Aynısı Cengiz Abi için de geçerliydi. Barlas söz konusu olunca gözü kimseyi görmüyordu. Sevdiği kadını bile "Evet ikimize de. Sırf onun abisiyim diye bana hiç güvenmedin. Yargıladın, suçladın, benden uzak durdun. Söylesene Birgül, ben sana ne yaptım? Abiyim diye mi suçlu oluyorum?"

Annemin bu sözlerden sonra biraz durup düşüneceğini ve daha ılımlı cümleler kuracağını düşünmüştüm ama beni yanılttı. Öfkesini Cengiz Abi'den çıkarmaya niyetliydi. "O çocuk senin öz kardeşin değil. Korumak zorunda olduğun biri hiç değil!" dedi nefretle. Barlas'tan iğrenircesine söz ediyordu. Bu da Cengiz Abi'yi kırıyordu. Annemin sözlerinden sonra şaşırdı "Taraf seçeyim istiyorsun, öyle mi?"

"Evet!"

Cengiz Abi hiç beklemediği bir şeyle karşı karşıyaydı. Öfkeliydi ama annemi kırmıyordu. "Peki, benim yerimde olsan sen ne yapardın? Bir tarafta kızın diğer tarafta sevdiğin adam olsa." dedi canı yanarmışçasına

Annemin cevabı belliydi. Keskin bir dille "Kızımı seçerdim!" dedi.

Cengiz Abi başıyla onu onayladı. Ama gözleri bunu yapmıyordu. O anneme kırgınca bakmakla meşguldü.

"Ben de aynısı yapacağım!" diyerek buradan uzaklaşınca aralarına girmiş olmanın üzüntüsünü taşıdım yüreğimde. Birbirlerine her yaklaştıklarında bir şey oluyor, uzaklaşıyorlardı. Kader bir türlü onları birleştirmiyordu. Cengiz Abi bunca zaman hep annemi alttan almıştı ama Barlas konusunda bunu yapmazdı. Çünkü ben annem için ne kadar değerliysem Barlas da Cengiz Abi için o kadar değerliydi. Onun için annemi bile karşısına alırdı.

Annem hayretle Cengiz Abi'nin ardından bakarken hatasını yüzüne çarpmak istercesine konuştum. "Ne yaptın sen anne?"

"İçeri gir!" dedi beni tersleyerek. Başım önümde dediği şeyi yaptım. Hemen peşimden geldi. Dış kapıyı iyice kitlerken tedirgin görünüyordu. Ne düşünüyordu, Barlas'ın zorla eve gireceğini mi?

Tedbirini aldıktan sonra bana döndü. Gözleriyle şöyle bir beni inceledi. Korku vardı üzerinde "Sana bir şey yaptı mı o çocuk?"

"Hayır."

"Kolunu tutuyordu gördüm!" dedi şüpheyle.

"Sadece konuşuyorduk." deyince sinirle alnını ovdu. "Ne konuşuyordun Öykü, neyi konuşuyordun?"

Bir anne olarak endişesinde haklıydı. Ona kızmaya hakkım yoktu ama bana güvenmediği için kırılıyordum. "Anne belki bana güvenmiyorsun ama söyleyeyim; ben ne yaşadığımı unutmadım. Korktuğun şey olmayacak merak etme. Ondan nefret ediyorum!" dedim açık açık.

Bu cevap onu tatmin etmemiş gibiydi "Neden buradaydı o zaman?"

Anında bir yalan uydurdum "Ortak bir arkadaşımız hakkında konuşuyorduk."

"Konuşamazsın. Senin onunla ortak hiçbir şeyin olamaz!" diye kızdı. Annem çok güzel bir kadındı. Şu yaşına gelmişti ama yüzünde tek bir kırışıklık bile yoktu. Her zaman genç görünürdü. Şimdi ise on yaş yaşlanmıştı sanki. Barlas'la konuştuğu birkaç dakika onu çökertmişti. Bunların hepsi beni korumak içindi, biliyordum. Zaten bu yüzden ona kızamıyordum.

"Anne beni dinlemiyor musun sen? Ona karşı nefret yüklüyüm diyorum. Bana zarar veremez. Buna izin vermem!" deyince dikkatle gözlerime baktı. Ne halde olduğumu anlamak için yapıyordu bunu. Üzgün olacağımı zannetmişti herhalde. Ya da kızgın. Ama ben de ikisi de yoktu. Şu an hissizdim.

"Onu bir daha yanında görmeyeceğim." diye uyarınca başımı salladım "Tamam."

İhanetimden sonra bir daha bir araya gelmezdik zaten. Yine de bu onu son görüşüm değildi. Bu hayat bizi nasılsa yine karşılaştırırdı!

"Telefonunu ver!"

Annem benden emin olmak isterken kızdım ama belli etmedim. Ne yani onunla telefonda konuştuğumu falan mı zannediyordu? Tamam, nadir de olsa mesajlaşıyorduk ama hiç konuşmamıştık. Zaten muhabbet etmek için birbirimizi arayacak değildik!

Telefonum yok, kaybettim." deyince anlamsızca yüzüme baktı "Ne demek kaybettim?"

Ona açıklama yapamazdım. Bunun Barlas yüzünden olduğunu söyleyecek halim yoktu. Bu yüzden bir cevap vermeden başımı önüme eğmekle yetindim.

Kızmıştı ama çok uzatmadı. Omzuna taktığı baget çantasından cüzdanını çıkarıp kredi kartını uzattı "Al şunu, yarın hemen kendine bir telefon al. Nereye gittiğini kimlerle birlikte olduğunu bana saat saat rapor edeceksin, anlaşıldı mı?"

Kartı elinden alırken onu onayladım. O da beni uyarmaya başladı "Eğer o çocuk bir daha yanına yaklaşacak olursa hemen polisi arayacaksın. Seninle konuşmasına asla müsaade etme! Yanına yaklaştırma!"

Başım önümde durduğu için elimi çeneme götürüp ona bakmamı sağladı. Ne halde olduğumu kontrol ediyordu. Haklıydı da. Kızı gözlerinin önünde neler yaşamıştı. Beni ondan korumak istemesi kadar doğal bir şey olamazdı. Yine de bana acıdığını görebiliyordum. Yaşadıklarımı düşündüğümü sanıp üzüldüğümü tahmin ediyor olmalıydı ama gerçek bu değildi. Ben Barlas'la bu halde olduğuma üzülüyordum.

Annemin beni korumasına gerek yoktu, kalbimin de aynı görevi yerine getireceğini umuyordum. Ama canım garip bir şekilde acıyordu. Nedenini başka bir şeye bağlamaya çalışsam da korktuğum başıma geliyordu işte. Pişman oluyordum.

"Ne zaman döndü Türkiye'ye?"

Annem benimle bu konuda epey konuşacak gibiydi. Onunla dertleşeyim istiyordu ama ona anlatamayacağım o kadar şey vardı ki. Keşke anlatabilseydim diye düşünüyordum. "Bilmiyorum ama epeydir burada." deyince gerildiğini gördüm.

"Kaç kere konuştun onunla?"

"İlk kez."

"Neden döndüğünü bana söylemedin?"

"Çünkü önemsemedim."

Dikkatle gözlerime baktı "Bana doğruyu söyle Öykü!"

Bünyem yalan söylemeye alışıktı. Bunu önceki yıllarda çok kez yaptığım için bu konuda profesyonelleşmiştim. Yine de anneme yalan söylerken canım yanmıyor değildi. Ama yapmak zorundaydım işte. Doğruyu gizlemekten başka çarem yoktu.

"Anne o beni terk etti, bir daha ona güvenir miyim sanıyorsun?" diyerek güvenini kazanmaya çalıştım. Sesli bir nefes bırakıp saçlarımı okşadı. Siniri geçmişti. Bana şefkatle yaklaşıyordu. "Senin için endişeleniyorum. Terapistinle konuşmamı ister misin?"

Önceki senelerde psikolojik olarak yıprandığım zamanlarda çabuk toparlayamazdım ama şimdi bunu başarabiliyordum. Güç nelere kadirdi. Beni bunca şeye rağmen ayakta tutuyordu. Bu yüzden acılarıma teşekkür etmeliydim. Ben gücümü hep onlardan almıştım. Hala daha almaya devam ediyordum.

"İyiyim ben, buna gerek yok." deyince iç çekti "Eğer bu şehirden gitmek istersen..." Sözünü hızla kestim. "O döndü diye bu şehri terk etmem. Burayı seviyorum!"

Gözlerimin dolduğunu gören annem beni kendine çekti "Gel buraya!" Bana sıkı sıkı sarılırken konuşmasını sürdürüyordu "Ah kızım ah, nereden çıktı karşına yine! Ama hiç merak etme ben varım yanında, sana bir şey yapamaz!"

Ne garip bir durumdaydık. Annem Barlas'ın bana kötü bir şey yapacağını zannediyordu ama o bugün benim hayatımı kurtarmıştı. Ben ise ona ihanet ederek teşekkür etmiştim. İntikam arzusuyla yanan bendim, o değildi. Bunca zaman benim canım yanmıştı, şimdi ise sıra ondaydı. Annem beni korumaya çalışıyordu ama asıl korunması gereken Barlas'tı. İşte bu çok gülünçtü.

"Tez zamanda defolup gider inşallah!" Annemin öfkesi geri gelmişti. "Huzur yüzü görmesin, beter olsun. Sana yaşattıklarının aynısını yaşasın!"

Karnımın ağrısı bana kendini yeniden hatırlatırken bedenimi geri çektim. Bu konu kapansın istiyordum. "Anne odama gidebilir miyim?"

"Ne oldu?" dedi korkuyla. Yüzümün aldığı şekilden sebep bir şey olduğunu anlamış gibiydi.

"Çok yorgunum dinlenmek istiyorum." deyince anlayışla karşıladı "Üstümü değiştireyim yanına geleceğim. Bu gece birlikte uyuyalım."

"Tamam." diyerek odama girince hemen üzerimi değiştirdim. Bir şey düşünmeden uyumak istiyordum ama annem yanıma uzanınca onunla dertleşmek istedim. Babamın ölümünden sebep kötü görünüyordu. Nedeni Barlas'ın gelişi de olabilirdi ama hissediyordum. Bu babamla ilgiliydi.

"Onu özlüyor musun anne?"

Sorumla şaşırsa da kimden bahsettiğimi anlayıp hemen cevap verdi. O da benimle dertleşmek istiyordu. "Sadece eskiyi özlüyorum." deyip iç çekti. Yanıma sırt üstü uzandığı için gözleri tavanımdaydı. Konuşurken onun ölümüne ne kadar üzüldüğünü belli ediyordu "Beni sevdiği zamanlar çok güzeldi. Hiç kıyamazdı bana. Yanımdan ayrılmak istemezdi. Ne olduysa hamile olduğumu öğrendikten sonra oldu. Bir anda değişti, benden nefret etti."

"Sen ondan hiç nefret etmedin mi?" dedim merakla.

Hafifçe başını oynattı "Ben ondan bir parça dünyaya getirdim istesem de edemezdim. İlk aşkımdı benim. En büyük hatayı onu severek yaptım ama o hata seni getirdi bana."

Konuşmamız duygusal bir zamana denk gelmişti. Yine de kendimi tutup ağlamamaya çalışıyordum "Beni doğurduğun için pişman olmadın mı hiç?"

"Asla. Yine olsa yine doğururdum. Sen benim her şeyimsin." deyip elimi tuttu. "Mutlu olmanı istiyorum, yeniden aşık olmanı istiyorum kızım."

"Aynı şeyleri ben de senin için istiyorum anne." diyerek ona doğru döndüm. O da hemen bana döndü "En korktuğum şey bir gün benim kaderimi yaşayacak olmandı. Aynısı olmasa da benzerini yaşadın. Bunun için çok üzgünüm!"

Kızlar annelerinin kaderini yaşardı. Buna hiçbir zaman inanmamıştım ama kader beni buna inandırmıştı. İkimiz de sevdiğimiz adamlar tarafından terk edilmiştik. Annem benim acımı anlıyordu. Kendi de aynı şeyi yaşadığı için değil. Bir anne olduğu için. Ben annelik duygusunu muhtemelen hiç tadamayacaktım ama nasıl bir şey olduğunu bilecektim. Çünkü benim her zaman iyiliğimi düşünen bir annem vardı.

O benim gibi değildi, karnında bebeğiyle terk edilmişti. İşi daha zorken ayağa kalkmayı becermişti. Güçlü kadındı annem. Onunla her zaman gurur duymuştum. Bir çocuğa hem annelik hem babalık yapmanın nasıl zor bir şey olduğunu onda görmüştüm. Bunu bile başarmıştı. Başaramadığı tek şey kalbinden babamı silmekti. Öylesine sevmişti ki onu hiç unutmamıştı. Ama intikam almayı da düşünmemişti. Ben ise bu konuda annem gibi değildim. İçimde benimle birlikte büyüyen bir intikam ateşi vardı. Zaman zaman yoruyordu beni, ama güçlü durmamı da sağlıyordu. Ne çelişkili bir durum yaşıyordum. Sahi, niye bunları yaşıyordum?

Annem bana güç vermeye çalışırken ne halde olduğumu bilsin istiyordum. Benim için zaten çok yıpranmıştı. Daha fazla üzülmesine tahammül edemezdim.

"Ben iyiyim anne."

Elini yanağıma koydu. Çaresiz bakan gözleri gözlerimin üzerindeydi. Acısını hissettiriyordu. "Sakın sana zarar vermesine izin verme. Zor toparladın zaten."

"Buna bir kez izin verdim ikincisi olmaz!" dedim emin bir sesle. Gözlerini kapatıp açtı. Hafiften gülümsüyordu. Beni böyle görmek onu memnun etmişti. "Sen benim hayatımı yaşamayacaksın. Çok mutlu olacaksın kızım."

"Sen de mutlu olacaksın anne. Yeter ki buna inan." diyerek kendisinin bana yaptığı şeyi yaptım, ona güç verdim.

"Sen mutlu olursan ben de olurum." deyince sıkıca ona sarıldım. "Canım annem!"

"Canım kızım!" deyip beni öptü.

Uzun zaman olmuştu annemle uyumayalı. Onun varlığını hissetmek tüm güçlerimi diri tutmama yardım ediyordu. Aynı acıları yaşamış olmamız aynı şeyleri hissetmemizi sağlıyordu. İkimiz de birbirimizi korumaya çalışıyorduk. Bunu her şeye karşı yapabilirdik ama kaderimize karşı hiç şansımız yoktu. Biz bize yazılmış olan kaderi yaşayacaktık. Şimdiye kadar

acı çekmiş olabilirdik; ama asıl mesele buna rağmen hala dimdik ayakta duruyor olabilmemizdi.

Sabah karın ağrımla uyanınca yanımda annemin olmadığını gördüm. İşe gideceği için kalkmıştı. Bense yatağımın içinde kıvranıyordum. Dünden beri bana neler olduğunu anlayamıyordum. Mide bulantım da vardı. Yediğim bir şeyin dokunduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu kadar ağrı olması hiç normal değildi.

Yatağımda cenin pozisyonunda yatarken içeri annem girdi

"Kızım kahvaltı hazır, hadi uyan."

Canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Yesem bile yediklerimi çıkaracak gibiydim "Ben biraz daha uyuyacağım anne, sonra yaparım." dedim endişelenmemesi için yalan söyleyerek.

"Neyin var senin?" diyerek yanıma yanaştı. Sanırım ağrım olduğunu belli etmiştim

"Hiç, uykumu alamadım." diyerek gözlerim kapalı bir şekilde konuştum

"Dersin yok mu senin?"

Benim okula gidecek halim var mıydı acaba?

"Öğleden sonra gideceğim." diye uydurdum

"Tamam ben çıkıyorum o zaman, akşam görüşürüz." deyince bitkin bir şekilde konuştum "Görüşürüz."

Annem evden çıkınca hemen ayağa kalkıp lavaboya gittim. İstifra ettiğim için biraz rahatlamıştım ama hala bulantım devam ediyordu. Biraz daha dinlenmem gerektiğini düşünürken kapı çaldığının duydum. Aysun gelmişti. Neler olduğunu merak etmiş olmalıydı.

Odama geçip ona olanları anlattım. Beni hayretle dinlemişti. Ara ara öğürdüğüm için halime üzülmüş görünüyordu. En son dayanamayıp "Öykü sen hiç iyi değilsin, gel bir doktora gidelim." dedi.

"Gerek yok akşama geçer, muhtemelen bir şey dokundu." diyerek onu reddettim

"Daha önce hiç böyle olmamıştı, ne dokunmuş olabilir ki?" dedi garipser gibi.

Omzumu silktim "Belki de duyduklarım."

Bana hak verdi "Haklısın, miden almadı tabii bu durumu. Barlas'ın Gaye'yle yatmış olması inanılmaz!"

Dün annemle uyuduğum için deliksiz uyumuştum ama çok huzursuzdum. Karın ağrımın nedeni bile bu olabilirdi. O kadar strese dayanamamıştım tabii. Barlas'ı düşünüyordum. Simay'ı arıyor olmalıydı. Bulma ihtimali vardı elbette ama bu ne kadar sürerdi bilemiyordum.

Karın ağrım ve mide bulantılarım yüzünden ben de onunla birlikte ceza çekiyor gibiydim. Her kötülüğün bir cezası vardı değil mi? Benimki de buydu işte.

Aysun düşünceli görünürken bana çekinerek baktı "Belki de Barlas senin inadına Gaye'yle yatmıştır. Kızacağını biliyordu."

Saçmalaması beni asabileştirmişti "Neden kızacakmışım, onu önemsemiyorum ki?"

"Adamdan hesap sormuşsun Öykü, ne güzel önemsemiyorsun!"

"Bir anlık sinirle oldu o!"

"Dua et de bu ona yanlış şeyler düşündürtmesin." deyince ona ters ters baktım. Anında konuyu değiştirdi "Benim kafama Koray takıldı ya, gidip konuşsak mı?"

Ah, şu mesele! Ben de konuşma taraftarıydım ama korkuyordum. Artık kötü tek bir şey dahi duymak istemiyordum. Buna rağmen neler olduğunu bilmek de istiyordum. Korkunun ecele faydası yoktu. Mecburen yapacaktık bunu.

"Öyle bir şey yaptıysa yaptım der mi ki?" diye sorunca Aysun'un huzursuzlandığını gördüm "Bilmiyorum!" Ofladı "İnanamıyorum ya Koray'dan ihanet yiyeceğimiz aklıma gelmezdi!"

"Dur bakalım belli değil daha!"

"İnanmak istemiyoruz ama ondan başkası olamaz Öykü!" deyince hemen kalkıp dolabımda giyecek bir şeyler aradım "En iyisi gidip konuşmak."

"Haklısın." diyerek beni destekledi.

Koray'a güveniyordum. Suçlu görünse de başka bir şeylerin döndüğüne emindim. Mide bulantım şimdilik durduğu için konuşmanın tam zamanı olduğunu düşünüyordum. Burada durup düşünerek kafayı yiyeceğimize gözlerine bakarak neler olduğunu sormalıydık.

Arabayla Koray'ın çalıştığı yere gelince hemen binaya girip resepsiyondaki sarışın sekretere yöneldik. Kadın bizi görür görmez güler yüzüyle karşıladı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, Koray Altun'la görüşecektik."

"Randevunuz var mıydı?"

"Hayır ama biz arkadaşlarıyız. Kendisine bildirirseniz bizimle görüşmek isteyecektir."

"Koray Bey şu an Macit Bey'le toplantıda. Çıkınca bildiririm. Siz şurada bekleyin lütfen." diyerek bize lobideki koltukları işaret etti.

Aysun'la oraya geçince mide bulantımın yine başladığını hissettim. Karın ağrım hiç geçmemişti. Bir azalıyor bir artıyordu. Ama dayanılmayacak gibi değildi.

"Midem bulanıyor mu hala?"

Aysun yüz halimden iyi olmadığımı anlamış gibiydi.

Bunu sıkıntı edeceğini bildiğimden "Hayır." dedim. Doktora gitmem konusunda ısrar edecekti. Koray'la konuşmadan buradan gitmek istemiyordum. Bulantım artsa da neler olduğunu öğrenecektim. Şu an mide bulantım düşündüğüm son şeydi.

Yarım saat kadar bekledikten sonra sekreter kadın bize seslendi. "Koray Bey toplantıdan çıktı, odasında sizi bekliyor, buyurun lütfen."

Aysun'la hızla kalkıp kadının bizi yönlendirdiği odaya gittik. Koray'ın odası değişmişti. Önceki odaya göre daha büyük bir odada çalışıyordu. Görünüşe göre Macit Bey ona çok önem veriyordu.

"Hoş geldiniz kızlar!"

Koray bizi görünce memnun olmuş gibiydi. Dünkü kırgınlık yoktu üzerinde. Ama halini beğenmiyordum. Gözleri değişik bakıyordu. Çözemediğim bir şey vardı onda ve bu beni korkutuyordu.

Onunla sohbet etmek için gelmiş gibi görünsek de ikimiz de masasının önündeki sandalyeye oturmak yerine ayakta dikildik.

"Macit'e Almila'nın yerini sen mi söyledin?" dedim direkt konuya girerek.

Bir iki saniyesi şaşırmakla geçti. İkimize de şöyle bir baktı ve yalana başvurmadan dürüstçe konuştu. "Evet, ben söyledim."

Duyduğum şeyle karnımda büyük bir ağrı oluştu. Ama bunun sabahki ağrımla bir ilgisi yoktu. Koray'a yakıştıramadığım ihanetin sancısıydı bu. Yüreğimde de aynı sancı mevcuttu. Ayakta duramadığım için hemen sandalyeye oturdum. Şok içindeydim. "Koray bunun bir şaka olduğunu söyle bana!"

Yüzünde pişmanlığa dair en ufak iz yoktu. Bizi üzdüğü için üzgün bile görünmüyordu. Yaptığı şey iyi bir şeymiş gibi davranıyordu "Adam çok üzgündü, ne yapsaydım Öykü?"

"Bize ihanet ettiğinin farkında mısın sen?" diye bağırdım. Şirkette olduğumuzu önemsemiyordum. Koray bağırmamdan rahatsız olmuş gibiydi

ama bir şey demedi. Üzerindeki takım elbiseye yaraşır bir şekilde medenice konuştu. "Sakin olalım biraz. Bunu yapmış olmam size ihanet ettiğim anlamına gelmez. Kızı siz mi saklıyordunuz, size neden ihanet etmiş olayım? Ben sadece gerekeni yaptım."

"Söylemeyeceğim demiştin!" dedim büyük bir hayal kırıklığıyla.

"Dayanamadım." deyince ona inanamayan gözlerle baktım. Bu kesinlikle benim tanıdığım Koray değildi. "Bu sence bir sebep mi?"

"Almila'nın babasının yanında olması gerekiyordu!"

"O nedenmiş?" diye sordu Aysun dayanamayarak

"Çünkü kız hamile." deyince Aysun'la birbirimize baktık. Babasının o bebeği aldırdığını düşünüyordum ama belli ki yanılmıştım. Almila buna engel olmayı başarmıştı. Barlas'ın bundan haberi var mıydı acaba? Hamile kızı günlerce yanında tutmuştu. Bu büyük bir riskti.

Aysun bir şeyi merak ediyormuş gibi görünürken tekrar Koray'a baktı "Babası kim peki?"

"Bilmiyorum ama umarım Barlas değildir." deyince Koray'ın saçmalamaya başladığını düşündüm. Bir şey mi kullanıyordu? O her zaman mantıklı düşünürdü. Şimdi düşünememesinin sebebi neydi? Aklını mı kaçırmıştı?

"Barlas ne alaka?" diye sorunca Koray'ın suçlayıcı konuşmasına tanıklık ettim "Gözünü aç Öykü, Barlas neden Almila'yı saklıyor sanıyorsun. Bebeğin babası o olmasa..." Sözünü hızla kestim. Beni öfkelendirmişti "Barlas buraya gelmeden önce o kız hamileydi zaten!"

Barlas'a düşman kesilmiş gibiydi. Şimdiye kadar böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim. Macit onu dolduruşa getirmiş olabilir miydi? Bu cidden bizim arkadaşımız mıydı? Bir insan bu kadar değişemezdi. Bunun altında bir şey olmalıydı.

"Barlas'ın ne zaman Türkiye'ye döndüğünü bilmiyoruz. Belki de düğünden önce dönmüştü ve o sırada..." deyip sustu. Devamını getirmedi.

"Neden yapsın bunu?" dedim kafayı yemek üzere olduğumu düşünürken

Dudaklarını büktü "Macit Bey bunu araştırıyor."

Şu adamın adını duymak artık sabrımı zorluyordu. Koray'ın ona düşkünlüğü ve gerçeği bilmemesi kendisini ona daha çok çekiyor gibiydi. Susamazdım. Macit'in gerçek yüzünü görecekti. "O adama çok güveniyorsun!" dedim iğneleyici bir şekilde

Bana kızmış gibi değildi. Ama alıngan tavır sergiliyordu "Daha önce de söyledim, iyi biridir."

Gülecek gibi oldum. Duyduklarından sonra vereceği tepkiyi çok merak ediyordum. "Adamları beni öldürmeye kalktı!"

Anlamsızca kaşlarını çatınca çabucak olayı anlattım. Şaşırmadı, kızmadı ve üzülmedi. Suratında hiçbir ifade yoktu. Çok normal karşılamıştı bu durumu. "Herkes kızı için bunu yapar Öykü." dedi beni şoka sokarcasına.

Sinirlenip ayağa kalktım ve masasının üzerine elimi vurdum. Aysun ona bir şey yapmamam için beni kolumdan tutuyordu. Zaten bir şey yapacağım yoktu. Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Koray'ın beyninin içine girmek istiyordum. Gözümüzün içine baka baka bize ihanet etmişti ve bunu rahatlıkla dile getirmişti. Onu tanıyor olmasam bize ihanet edeceğini düşünebilirdim ama çok iyi tanıyordum. O bunu bile isteye yapmazdı. Bir şey vardı. Hala bunu düşünüyordum. Macit'in onu tehdit etmiş olma olasılığı bile geliyordu aklıma.

"Hala o adamı savunuyorsun! Derdin ne senin Koray? Bir anda nasıl bu kadar değiştin?" deyince hala ifadesiz olduğunu gördüm. Yaptığı tek şey kravatını gevşetmek oldu.

"Senden asla bunu beklemezdim. Söyle ne kadara sattın bizi?" diye sorunca öfkeyle ayağa kalktı. "Öykü bak ileri gidiyorsun!"

"Kes sesini Koray, Öykü haklı!" dedi Aysun araya girerek. O da sinirlenmişti. Koray'ın mantıksız davranışları katlanılmaz boyuttaydı. Hayatımda ilk defa onunla tartışıyordum. Bu güne kadar anlaşamadığımız

tek bir an bile olmamıştı. Şimdi taptığı adam yüzünden birbirimize girmek üzereydik.

"Aysun sen karışma!" diye ona bağırınca yanına yaklaştım. Kendine gelmesi için yüzüne bir tane tokat indirmeye hazırlanırken içeri hızlı bir şekilde Macit'in girdiğini gördüm.

"Koray..."

Ona bir şey diyecekti herhalde. Bizi görünce şaşırdı ve sustu. Burada bizi beklemediği aşikardı. Kısacık bir incelemeye aldı beni "Öykü?" dedi samimi bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz?"

Neydi bu şimdi? Bizi gördüğüne sevinmiş miydi? Koray temkinli ve sessiz bir şekilde Macit'e bakarken biz de Aysun'la bakışıyorduk. İkimizin de aklından aynı şeylerin geçtiğine emindim. Onu görmek mide bulandırıcıydı. Yüzüne tiksintiyle bakmak geliyordu içimden ama kendime hakim olup kaçarcasına kapıya doğru yürüdüm. "Biz de tam gidiyorduk!"

"Bir dakika, biraz konuşalım!" dedi beni durdurarak. Sesli bir nefes bırakıp ona doğru döndüm. Küçük bir adımla bana yaklaştı. Kendi karanlığı gözlerine yansımıştı. Simsiyah gözleriyle beni yine süzdü. "Koray'a Almila'nın yerini sen söylemişsin. Bu yüzden sana müteşekkirim. Ama merak ettiğim bir şey var, senin gibi tatlı bir kız Barlas gibi birini nereden tanıyor olabilir?" dedi merak ve şüphe karışımı bir ifadeyle.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde öylece dururken Koray söze atladı "Liseden." Hızla Koray'a baktım. Söylememesi gereken bir şeyi söylemişti. Macit'in bunu bilmesine gerek yoktu. Neden öğrenmesi için ağzını açıyordu ki?

"Barlas ve Öykü sevgiliydiler efendim." deyince yutkundum. Öfkeden çok çaresizlik hissediyordum. Bu Macit'in koz olarak kullanacağı bir şey olabilirdi. Onun gibi birinden bunu beklerdim. Koray benden önce cevap vermiş olmasa başka bir şey uydurmayı planlıyordum ama bana bu fırsatı vermemişti. Sanırım beni delirtmek istiyordu. Neler olabileceğini hiç mi düşünmüyordu bu çocuk?

Macit Barlas'la sevgili olmama şaşırmış gibi görünse de çok da umursamadı. Çünkü aklı başka bir yerde gibiydi "Almila'nın Barlas'la nasıl bir bağlantısı var biliyor musun?"

Bu konuda uyduracak bir şeyim yoktu. Dürüst davranmayı seçiyordum. "Bağlantısı olduğunu sanmıyorum. Sadece kızınızın ondan yardım istediğini biliyorum."

Kızına hala ulaşamamış olmanın verdiği üzüntü vardı üzerinde. Barlas'ı yakaladığı an kızına kavuşacaktı. Ona bu kadar yaklaşmışken Barlas'ı elinden kaçırdığına öfkelenmiş gibiydi. Ama bunu belli etmek yerine sakince konuşuyordu. Bizi korkutmak istememişti herhalde

"Kızım hamile. Babasının o çocuk olduğunu düşünüyorum!" dedi açık bir şekilde. Koray'ın da şimdi neden böyle düşündüğü belli oluyordu. Konuşmaları aynı Macit gibiydi.

"Barlas öyle biri değildir." deyince benden daha fazla bilgi almaya çalıştı "O halde neden kızım onun yanında?"

İçimden onu terslemek gelse de bunun yeri olmadığını düşündüm "Bunu kızınıza sorarsınız."

Koray'a baktı. Aralarında sözsüz bir konuşma gerçekleşmişti. Daha sonra karanlık bakışları yine beni buldu. Soruları bitmiyordu. "Siz hala birlikte misiniz?"

"Barlas benim geçmişimde kaldı." diye yanıtladım. Tersi olsaydı bile doğruyu söylemezdim. Bu tür adamları az çok tanıyordum artık. Beni Barlas'a karşı kullanırdı.

"Hala konuşuyorsunuz ama." deyince bunu umursamasına anlam veremedim. Yalan söylediğimi mi düşünüyordu acaba? Buradan gittikten sonra doğru söylediğimi anlamak için teyit edecekti muhtemelen. Kahin değildim ama Koray'a bakışlarından her şeyi anlıyordum.

Benden bir cevap beklediğini bilirken omzumu silktim. Burada olduğumdan sıkıldığımı da yüz halimden belli ediyordum "Bu birbirimizden nefret

etmediğimizi göstermez!"

"Anladım." dedi başını sallayarak. Sıkıldığımı anladığı için beni çok tutmak istemiyor gibiydi. Ya da soruları bitmişti.

"Müsaadenizle." deyip gidecekken beni yine durdurdu "Bekle biraz!" Merakla ne diyeceğini beklerken bana şüpheyle baktığını gördüm "O çocuk hakkında anlatacak bir şeyin var mı? Kendisini yakından tanımak isterim."

Ne yani, inanmıyor muydu onunla sevgili olmadığıma? Onu biraz araştırsa hakkında her şeyi öğrenirdi, bana neden ihtiyaç duyuyordu ki? Buna bir anlam veremezken sakinliğimi korudum. "Bunu kendisine sorun. Size kendini tanıtmaktan çekineceğini hiç sanmıyorum."

Sessiz kalıp karanlık bakışlarıyla beni ürkütürken başka hiçbir şey demeden odasından çıktım. Aysun da peşimden geldi. "Öykü adam eskiden sevgili olduğunuzu öğrendi, ya sana bir şey yaparsa?" dedi korkuyla. Aynı şeyi düşünüyorduk. Koray yüzünden başım belaya girebilirdi. Başımda Pamir gibi bir bela varken bir de Macit'le uğraşamazdım. Üstelik ortada beni ilgilendiren bir mevzu bile yoktu. Bu Barlas'ın meselesiydi.

"Koray'ın suçu olur bu, ağzını tutamadı!" dedim öfkeyle. Onu çok seviyordum ama duyduklarımdan sonra çok sinirlenmiştim. Artık ona güvenemezdim. Aramıza mesafe koymalıydık. En azından neler olduğunu anlayana kadar böyle olmalıydı.

Aysun da en az benim kadar Koray'a kızgın görünürken "Bir şey olmuş ona!" dedi.

"Kesinlikle!"

"Ne olmuş olabilir sence?"

"Hiçbir fikrim yok." deyince Aysun'un telefonunun çaldığını duydum. Tam şirketten çıkarken çantasından telefonunu çıkarıp hemen açtı "Efendim Bade?" Birkaç saniyelik sessizlikten sonra bana baktı "Evet yanımda." Bade görmese de onu kafasıyla onayladı "Tamam, geliyoruz."

Telefonunu kapatınca merakla ona baktım "Ne oluyor?"

"Bade her şeyi öğrenmiş, seninle konuşmak istiyor." deyince yanına gidip gitmeme konusunda kararsız kaldım. Bade'ye bir açıklama yapsam da bana kızacağını biliyordum. Sinirli olduğum için onunla tartışmaktan korkuyordum. Zaten az önce bir tanesiyle bunu yapmıştım. Başka bir tanesiyle daha tartışmaya girmeye mecalim yoktu. Üstelik karnım hala ağrıyordu ve mide bulantım da geçmemişti. Bu durumda zaten kimseyle tartışamazdım. Yine de beni çağırdığı için onu kırmak istemiyordum. Eli mahkum gidip konuşacaktım.

Aysun'la birlikte onun evine gidince kapıyı açması için zile bastım. Sanki bizi kapıda bekliyormuş gibi hemen açınca halimizi hatırımızı sormadan kaşlarını çattı "Öykü ne yaptın sen?"

"Üzerime gelme Bade, Barlas'a çok öfkeliydim!" diyerek içeri girdim. Evde Bade dışında kimse yoktu. Ateş Barlas'ın yanında olmalıydı. Muhtemelen birlikte Demir'i arıyorlardı. Bade onların yokluğunu fırsat bilip benimle konuşmak istemişti. Bana ne kadar öfkeli olduğunu görüyordum. O da benim ne kadar öfkeli olduğumu görsün istiyordum.

Aysun ve Bade peşimden hızlıca salona gelince ayakta dikilmeye devam edip Bade'ye baktım. Beni anlasın istiyordum. Fakat gözleri daha çok beni yargılıyor gibiydi "Öfkenin sebebi seni aşağı atması mı?"

Gerçeği öğrenene kadar öyleydi şimdi ise...Ah, bunu Bade'ye söyleyebileceğimi sanmıyordum. Kendime bile itiraf edememiştim.

"Ondan intikam istemeyi bırakmalısın!" dedi dost tavsiyesi verirmişçesine. Her zaman düşüncelerini önemserdim ama bu konuda dediğini yapmayacağımı o da biliyordu. Bu yüzden konuşmasını sürdürdü "Barlas deliye dönmüştü, sakinleştiremedim. Bizimkilerle birlikte Demir'i arıyorlar şimdi!"

Umursamaz görünüyordum kesin. Çünkü Bade bana inanamayan gözlerle bakıyordu "Bunu yapmamalıydın Öykü. O kızın Barlas için değerini biliyorsun!"

"Zaten bu yüzden yaptım!" dedim büyük bir kinle. Yüzüme sanki bir başkasının yüzüne bakıyormuşçasına uzun uzun baktı. Bana iyice yaklaştı ve ellerini omuzlarımın üzerine koydu. "Bu sen değilsin Öykü. Bunlar sana yakışmayan hareketler. Barlas'tan intikam alma demeyeceğim sana. Senin için bu kadar önemliyse al. Ama böyle değil. Unutarak!"

Zaten unuttum der gibi gülümseyince kafasını bana inanmıyormuşçasına iki yana salladı "Boşuna bizi de kendini de kandırma. Onu unuttuğun falan yok. Aldığın intikam bile hala onu önemsediğini gösteriyor."

Bunları yüzüme vurması hoş değildi, ama Bade hep doğruları söylerdi. Ne hissediyorsa dışa vururdu. Saklamazdı. Beni kardeşi gibi görüyor diye pohpohlayacak değildi. Yanlışa yanlış deyip kızgınlığını belli ederdi. Şimdi de aynen bunu yapıyordu.

"Bu adam seni hatan yüzünden terk etmedi mi? Aynı hatayı ikinci kere yapmak nasıl bir deliliktir!"

Sesi yükselmişti. Biraz da beni sarsmıştı. Aysun bundan hoşlanmamış olacaktı ki araya girmeye çalıştı "O anki öfkeyle yaptı, gitme kızın üstüne!"

"Aysun sen sus!" diyerek ona engel oldu. Ben konuşayım istiyordu. Çünkü bu mesele benim meselemdi.

"Yaptığım şeyden pişman değilim. Beni öldürmeye çalıştığını düşündüğüm birine ceza vermek istedim ve verdim. Bu kadar basit!" dedim kendimi savunarak.

Ellerini omuzlarımdan indirdi. Hoş şeyler düşünmediği belliydi "Ne olacak şimdi, birbirinizden intikam alıp duracak mısınız?"

"Bunu Barlas'a sormalısın."

"Bir şey söylemedi ama çok sinirliydi." deyip dokunaklı bir hale büründü "Birbirinizden nefret etmeniz kanıma dokunuyor. O güzel aşk ne hale geldi böyle!"

Gözlerinin dolduğunu görüyordum. Bu kadar duygusal davranmasına anlam verememiştim. Ne olmuştu ona? O asla böyle davranmazdı. Barlas'la bulunduğumuz halden çok etkileniyor olmalıydı. Yine de bunlar Bade'nin tavırları değildi. Çok anlamsızdı.

"Ne yaşamış olursanız olun içimde hep yeniden birlikte olacağınıza dair inancım vardı. Ama artık böyle bir inancım kalmadı." deyince onu kıracak derecede öfkeli konuştum "Beni terk eden insanla yeniden birlikte olacağımı mı düşündün?"

Yaşadıklarımı görmüştü. Şu anki halimi de görüyordu. Böyle bir şeyi itiraf etmesi, hatta düşünmesi bile saçmalıkken bir de inanmış mıydı?

Kızgınlığımı umursamazken hiç çekinmeden konuşmaya devam etti "Düşündüm Öykü. Daha doğrusu istedim. Çünkü birbirinize nasıl baktığınızı gördüm!" Duraksadı. Bir şey deyip dememe konusunda arafta kalmış gibiydi. Sonra yürekli bir şekilde cümlesini dışarı aktardı "Ufacık bile olsa içinizde birbirinize karşı bir şeyler var, biliyorum."

"Saçmalama!" diye bağırdım.

"İnkar etme!" diye karşı çıktı.

Bunları Aysun söylemiş olsa umursamadan konuyu kapatacağım kesindi ama Bade söylüyordu. Ne görmüştü de bunları düşünmüştü? Ben onun bunca zaman saçma şeyler düşündüğünü hatta saçma şeyler konuştuğunu bile hiç görmemiştim. Ama şu an cidden saçmalamaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Düşüncelerini içinde tutamaz söylerdi ama bu fazla olmuştu. Bunlar bana söylenecek sözler değildi. Beni çileden çıkarmıştı.

Karşımda onun olduğunu umursamazken konuşabileceğim en yüksek seviyede konuşuyordum. Gerçekleri görsün, bu düşüncesinden utansın istiyordum.

"Belki de haklısın Bade, Barlas'ın içinde bir şeyler vardır. Ama bunun bana karşı olduğunu hiç zannetmiyorum!" deyince bakışlarını değiştirdiğini gördüm "O ne demek?"

Çenemi tutamıyordum. İçimde bir türlü kabul etmek istemediğim gerçek vardı. Bade'nin düşünceleri yüzünden bir anda dışarı çıktı. "Barlas Gaye'yle birlikte olmuş. Sanırım onun gözlerinde gördüğün şey Gaye'ye olan arzuydu!"

Şaşırır zannediyordum ama saçmaladığımı düşündüğü için güldü "Ne diyorsun sen ya, olmaz öyle şey!"

Ben sessizleşirken Aysun bana inanması için onunla konuştu "Gaye gelip bunu Öykü'ye söylemiş. Barlas da inkar etmedi. Gerçekten yatmışlar!"

Bu konuşmadan sonra olanları inkar etmez sanıyordum ama beni şaşırttı. Barlas konusunda çok emindi. Onu tanıyor gibi konuşuyordu. Oysa kimse kimseyi bu kadar iyi tanıyamazdı.

Baş parmağıyla işaret parmağının ucunu işaret ederken "Barlas'ı şu kadarcık bile tanıyan insan onun Gaye'yle yatmayacağını bilir!" dedi emin bir şekilde

Ona bu kadar güvenmesi asabımı bozuyordu

"Sarhoşmuş!"

"Ne olursa olsun yapmaz!"

"Neden yalan söylesin?"

"Tepkini görmek istemiştir!" deyince söylediği şeye anlam veremedim "Neden?"

Birkaç saniyesi sessizlikle geçti. Daha sonra tam cevap vermek için dudaklarını kıpırdatacakken çalan zille hızlıca kapıya doğru koştu.

Bense gerilmiş bir şekilde yerimde duruyordum. Karnım yeniden ağrımaya başlamıştı. Bade'nin söyledikleri bedenimi etkilemişti. Stresin bana yaramadığını görüyordum.

Aysun ağrımın olduğunu yüzümden anlamış gibiydi "Eve gidelim istersen."

"İyiyim, sorun yok." diyerek reddettim. Bade'yle konuşmam henüz bitmemişti. Karnımın ağrısı şiddetlense de burada kalacaktım.

"Bulamadık, kayıplara karıştı it herif!"

Kapıdan Barlas'ın sesi gelirken Aysun'la bakıştık. Daha sonra zeminde yürüyen ayak sesleri geldi ve Barlas salona girdi. Beni burada görmeyi beklemediği aşikardı. Bana karşı tüm hırsını yüzünden belli ediyordu. Ama bitap düşmüş gibiydi. Canı yanıyor, endişesi zaman geçtikçe bedenine hükmediyordu.

Dün gece benden hırsını alamamıştı. Bugün ise bunu yapacak gibi duruyordu. "Bana Demir'i bulacaksın!" diyerek üzerime doğru yürüdü.

Peşinden herkes salona gelmişti. Bizi izliyorlardı. Çetin, Ali, Ateş hepsi buradaydı.

Gram geri gitmedim. Korkum yoktu "Bunu neden yapayım?" dedim cesurca

"Çünkü ben öyle istiyorum!" deyip karşımda durdu. Ne yani, yine liderlik mi taslayacaktı?

"İsteklerini umursamıyorum!" deyince Bade huysuzlanarak araya girdi "Burada tartışmayacaksınız herhalde?"

Benim böyle bir şeye mecalim yoktu. Ağrım gitgide daha fazla artıyordu ve bu konuşmama bile engel oluyordu. Ama Barlas fırsatını bulmuşken beni bırakmazdı, hıncını alırdı.

"Demir'in kankası o. Şu an nerede olduğunu biliyor olmalı!" diyerek öfkesini bir kez daha belli etti. Vahşi gözlerini üzerimden hiç çekmiyordu. İlk fırsatta canımı yakacak gibiydi.

"Sence Demir bana bunu söyler mi?" deyince tek kaşı şüpheyle havaya kalktı "Söylemediğini nereden bileceğim?"

Yaptığım şeyden gurur duyacak değildim. Ama içimde kötü bir his yoktu. Demir korkutmayı iyi bilirdi ama Simay'a zarar veremezdi. Onu seviyordu. Yıllardır Simay'ın ismi hep ağzındaydı. Tam kavuşmuşken yerini ne bana

ne de çetesindekilere söylerdi. Barlas'ın her yerde onu arayacağını bilirken kendini böyle bir riske atmazdı.

"Her mekanını biliyor olmalısın. Söyle nerede?" diyerek kolumu tutunca yüzümü buruşturdum "Bilmiyorum!"

Canımı şu an çok rahat yakabilirdi ama yapmadı. Aklında başka şeyler olduğunu belli ediyordu. Az önceki gibi perişan olmuş bir hal yoktu yüzünde. Bundan zevk alacağımı düşündüğü için ifadesiz takılıyordu

"Bade, Öykü'nün annesini ara ve telefonu bana ver!"

Söylediği şey oynadığı en iyi koz olurken gözlerim kocaman oldu. O ise eğleniyor gibiydi "Kızının benimle birlikte olduğunu duyunca ne yapacak bakalım!"

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" diye ona bağırdım. Dünden sonra bunu yaparsa anneme hiçbir şeyi açıklayamazdım

"Bana nasıl engel olacaksın?" deyince çaresizce ofladım "Yerini bilmiyorum diyorum!"

"Öğreneceksin o halde!"

"Asla!"

Tehdidine boyun eğmeyecektim. Demir'e Simay'ın yerini söylediğim için pişman olmuştum ama Barlas böyle yaparak beni kışkırtıyordu. Yüzünde görmek istediğim o ifadeyi saklıyordu. Oysa ben onu görmek istiyordum. Perişan halini

"Barlas Öykü bugün iyi değil, lütfen tartışmayın!" Aysun kötü olduğumu sezerken bana yardımcı olmak için uğraşıyordu ama Çetin tarafından engellendi. "Aysun yanıma gel!"

Herkes sessizleşti. Konuşalım istiyorlardı. Aysun hariç diğerlerinin Barlas'a hak verdiklerini biliyordum, yaptığım şey onlara göre hainlikti. Üstelik bu ikinci kere oluyordu. Affedilir bir tarafım olmasa bile hiçbir şeyi

umursayacak değildim. Ben o an doğru bildiğim şeyi yapmıştım. Şimdi pişman olsam bile hata yaparken isteyerek ve bilerek yapmıştım.

"Mutlu musun şimdi, intikamını aldın!"

Barlas ondan intikamımı bu yolla aldığımı sanıyordu ama yanılıyordu. Asıl intikamı babasının ölümüne neden olan o adamı bulduğumda görecekti. Şimdilik bu intikam bir sır gibi içimde saklanıyordu. Zamanı gelince buradaki tüm yüzleri şaşırtacak şekilde ortaya çıkacaktı.

"Demir kim bilir ne yapıyor şu an Simay'a. Senin yüzünden mahvolmuştur kız! Söyle, bu seni mutlu etti mi?"

Yıllardır o kıza karşı korumacı tavrı bitmemişti. Evet, o herkesi korurdu ama Simay'ı koruyarak aşkımıza büyük zararlar vermişti. Şimdi ortada böyle bir aşk yoktu. Sadece nefretle bakan gözler vardı. Onunla karşılaştığımız günden beri böyleydik. Aramızda olmaması gereken şeyler olmuştu ama yaptığım şeyle onu kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım. Aslında bu yüzden bile olsa hiçbir şeye pişman olmamalıydım. Doğru olan buydu; savaşmak.

"Demir'in Simay'ı nasıl sevdiğini hiç görmedin mi? Ona zarar vermez!" dedim emin bir şekilde. Amacım onu rahatlatmak değildi, kendimi rahatlatmaktı. Böyle düşünürsem bu durumu daha kolay atlatırdım.

"Sen kendini böyle mi teselli ediyorsun? Ya verirse? Bunun hesabını kim verecek?" diye haykırınca güçlü durmaya devam ettim. Ona yenilmezdim. Sözlerim bile onunla savaşa girmek isterken susmayacaktım "Seven adam sevdiğine zarar vermez. Ama sen bunu bilmezsin. Belki de bu konuda Demir'den ders almalısın!"

"Öyküüü!" diye tıslayarak kolumu sıktı. "Senin derdin benimle, Simay'la değil. Ne yapmak istiyorsan bana yap!"

"Sana yapacağım hiçbir şey senden intikam almama yetmez!" deyince hızla kolumu bırakıp belinden silahını çıkardı. Burnundan soluyordu. O silahın içindeki mermi gibi patlamaya hazırdı

"Bence yeter!" deyip silahı elime verdi ve namluyu alnına dayadı.

"Barlas saçmalama!"

"Delirdi yine!"

"Bırak şunu oğlum!"

Bizimkiler olaya müdahale etmeye çalışırken onlara bağırdı "Siz karışmayın, bu bizim meselemiz!" Herkes sessizleşirken ben donup kaldım. Bunu beklemiyordum. Kendini öldürmemi mi istiyordu? Ondan böyle mi intikam alabileceğimi düşünmüştü? Ölünce içim soğur muydu ki? Simay için kendini feda ettiğine inanamıyordum. Onun için bu kadar mı önemliydi?

Niye şaşırıyordum ki, Simay için terk edilmemiş miydim? Şimdi onun yüzünden katil de olabilirdim. Ama tabii ki bunu yapacak değildim. Katil olmak Barlas'a yakışırdı, o beni öldürmeye alışıktı. Bense yaralamayı bilirdim. Gözlerinde gördüğüm kadarıyla bunu bugün çok iyi başarmıştım.

"Çek tetiği!"

Sıcak elleri ellerimin üzerindeyken tetiğe baskı uygulamamı bekledi. Kendini öldürterek bu işi ikimiz için de kolaylaştıracağını sanıyordu. Ne boş bir çabaydı bu. Böyle kolay biter mi sanıyordu?

Can yakmak ve öldürmek kolaydı. Zor olan bunları yaptıktan sonra pişmanlık hissetmemekti. O beni öldürdükten sonra pişmanlık hissetmiş miydi bilemezdim, ama ben kesinlikle onu öldürdükten sonra bunu hissederdim.

İsteğim hiçbir zaman ölmesi yönünde olmamıştı. Ona bir şey olacak korkusunu geçmişte hep yaşamıştım. Hala yaşıyordum ve muhtemelen bundan sonra da yaşayacaktım. Sebebini umursuyor muydum, hayır. Sadece yaşasın istiyordum.

"Ben sen değilim, kimseyi öldüremem!" diyerek yapamayacağımı belli edince daha da öfkelendiğini gördüm. "Bu işi başka nasıl bitirmeyi

düşünüyorsun?"

Sorusuyla birlikte namluyu kendime doğru çevirip alnıma dayadım. "Böyle!" Şaşkın bakan gözlerine kararlı bir şekilde bakıyordum. "Bu iş ancak ben öldüğümde biter Lider!"

Parmağı tetiğin üzerindeydi. Beni öldürmek istemediğini dün zaten göstermişti. Ama ihanet edeceğimi bilmiyordu. Şimdi ona ihanet etmiş kız vardı karşısında. Bu durumda da beni öldürmek istemeyecek miydi, merak ediyordum.

"Kendine bu iyiliği yapacak mısın?" diye sorunca sadece nefes alıp verdiğini gördüm. Konuşmadı. Tetiğe basmadı. Sustu ve gözlerime delici bir ifadeyle baktı.

Katil olmaktan korktuğunu zannetmiyordum. Ruhu ölüme gönderen biri, bedene de aynı şeyi yapmaktan çekinmezdi. Burada beni öldürürse her şey son bulurdu. Kimsenin kimseden alacak intikamı kalmazdı. Yapması gereken tek şey gözlerimin içine baka baka o tetiği çekmekti.

Dakikalarca bekledi. Düşünüyordu. Belki de hazırlanıyordu. Bana öfkeliydi. Simay yüzünden beni yıllar önce terk etmişti. Şimdi aynı kız yüzünden de öldürebilirdi.

Ama yapmadı. Yavaşça silahını indirdi. Acı çekecek olmamdan korktuğunu sanmıyordum. Daha beterini yaşatan biri bunu çok kolay göze alırdı. Yapamamasının nedeni başkaydı. Kendiyle kendi arasında sırdı.

Arkasını dönüp buradan giderken Bade ve Aysun hariç diğerleri de peşine takıldı. Evden çıkarken kapıyı çok sert açmıştı. Öfkesi buradan bile anlaşılıyordu. Bana değil, kendineydi bu öfke. O tetiği çekemediği içindi.

Kafam yere düşmüş öylece ayakta irkilirken Bade yanıma yaklaşıp elini sırtıma koydu. "Öykü?" Konuşmak istediğini biliyordum ama ben bugün tek kelime daha edecek durumda değildim. Hem karnım hem kalbim ağrıyordu.

"Eve gideceğim!" diyerek yanından ayrılınca Aysun hemen peşimden geldi "Seninle geliyorum."

İkimiz de evden çıkıp arabaya binince yol boyunca hiç konuşmadık. Aysun Çetin'le mesajlaşıyordu. Susması ondandı. Benimki ise zihnimin gürültüsünden.

Eve gelince mide bulantım yüzünden hemen banyoya koştum. Bu sefer istifra edecek gibiydim. Öğürerek klozetin yanına ulaşıp dizlerimin üzerine çöktüm ve kustum. Mideme kramplar giriyordu. Kusma işim uzun sürmüştü. Boğazım yanıyordu.

Aysun saçlarımı geride tutarken dertlenmiş gibi konuşuyordu. "Durum vahim görünüyor. İnat etme de bir doktora gidelim!"

Biraz da olsa rahatladığımı hissederken istemiyorum anlamında başımı salladım. O sırada çalan kapının zili duyuldu.

Benim açmaya halim olmadığı için Aysun'dan rica ettim. "Kapıya bakar mısın?"

Beni onaylayıp saçındaki mandal tokayı hızlıca çıkardı ve kusarken saçlarımın önüme gelmemesi için saçlarıma tutturdu. Sonra da kapıyı açmaya gitti.

O gittikten sonra bir iki kere daha öğürdüm. Kapıyı açtığını duymuştum, biriyle konuştuğunu da duymuştum ama sesler net gelmediği için kim olduğunu anlamamıştım. Açıkçası önemsememişti de. Şu an kendimden başka hiçbir şey önemsemiyordum. Gözlerimi kapatıp başımı havaya kaldırdım. Rahatlamaya çalışıyordum.

Banyoya yaklaşan ayak seslerini duyunca Aysun'un geri döndüğünü anlayıp ona havluların bulunduğu kısmı işaret ettim. "Aysun havlu verir misin?"

Birkaç saniye sonra elime bir havlu tutuşturulduğunu hissettim. Hemen ağzımı sildim ve güçlükle ayağa kalkıp klozet kapağının üzerine oturdum. Gözlerim yerde olduğu için tam önümde duran bir çift erkek ayakkabısı görüyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda Pamir'in burada olduğunu gördüm "Senin burada ne işin var?"

"Nasılsın diye kontrol etmeye geldim." dedi esrarengiz bir sesle.

Aysun bir köşede durmuş tırsmış görünürken bize bakıyordu. Onu içeri almak zorunda olduğu için bana karşı üzgün olduğunu da belli ediyordu. Onu suçlayamazdım. Almayacak olsa bile Pamir'in zorla gireceğini biliyordum. Sadece neden burada olduğunu düşünüyordum.

"Kusmaya başlamışsın, fazla zamanın kalmamış." deyince hayretler içinde kaldım ve bir şeyler döndüğünü düşündüm. Aklım direkt düne, onunla buluştuğum ana gitmişti.

"Kahvenin içinde bir şey mi vardı?"

"Zehir!" dedi sanki çok normal bir şeyden bahseder gibi

Nutkumun tutulduğunu hissettim. Bu kadarını da yapmış olamazdı. Dün o kahvenin içinde bir şey olduğuna şüphe etmiştim ama beni içmem için iyi bir yolla ikna etmişti. Bu yüzden aklımı bulandırdı. Şaka mı yapıyordu?

"Sen de içtin!" deyince yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı "Her zehrin bir panzehiri vardır. Senden sonra onu içmeyi ihmal etmedim."

Karın ağrımın ve mide bulantılarımın nedeni şimdi belli olurken ümüğünü sıkmak geldi içimden. "Sen adi bir pisliksin! Niye yaptın bunu?"

"Cezalandırmak için!"

"Ne cezası bu?"

"Kardeşimi çalmanın cezası!" deyince şaşkınca Aysun'la bakıştım. Anlamıştı. Dün Gaye'den şüphe ettiğini söyleyerek beni bir güzel kandırmıştı. Anlamıyordum, ne yapmıştım da bunu anlamasına neden olmuştum? Söylememem gereken bir şey mi söylemiştim. Belki de beni oraya çağırdığında bunu zaten biliyordu ve bildiği için benimle sadece biraz oynamak istemişti. O bir psikopattı. Oyunları severdi!

"O nerede?"

"Bilmiyorum!" dedim baskın bir sesle. Söyleyecek değildim. Meraklı halleri hoşuma gitmişti. Onu ilk defa bu kadar endişeli görüyordum. Oyuncak bebeğe her şeyi yapmış olabileceğimi düşünüyor gibiydi. Çünkü intikamcı bir ruha sahip olduğumu çok iyi biliyordu.

Bana inanmadığı aşikarken yüzünü bana doğru eğdi. Bakışları sadist olduğunu bir kez daha dile getirirken bunu kelimelerle de ifade etti.

"Yalan söyleme Maviş, çok az zamanın kaldı. Zehir yüzünden bulantıların çoğalacak. Karın ağrın şiddetli boyuta gelecek. Kan kusmaya başlayacaksın. Daha sonra da akciğerin patlayacak ve öleceksin! Bunun olmasını ikimiz de istemeyiz, değil mi?" deyince yine zor bir durumla karşı karşıya kalmanın acısını hissettim. Cezaları ürkütücüydü, bilirdim. Beni ölüme göndermeye niyetlenmişti. Ama ona boyun eğmeye niyetim yoktu. Kaybedeceksem bile ondan intikam almış olarak kaybedecektim. Bu bile bana yeterdi.

"Demek bunu da yaptın ha?"

"Hak ettin!"

Ne zannediyordu, ona yalvaracağımı mı? Eğer benden bunu bekliyorsa daha çok beklerdi. Ben şu an ölümü bile göze alıyordum. O bana böyle bakarken ona ölmemek için yalvarmazdım.

"Beni öldürdüğünde rahat edecek misin?" dedim imalı bir sesle. Bana aşık olsa da herkese zarar verebilecek biriydi o. Yine de bensizliği göze alıyor muydu bunu görmek istiyordum.

"Kardeşimin yerini söyle kurtarayım seni." deyince bunun bir ceza değil şantaj olduğunu anladım. İstese beni hemen öldürürdü. Ama yapmıyordu, yapamıyordu. Hiç istemesem de onun zaafı olmuştum. Beni öldürecek cesareti yoktu.

"Asla!" deyince Aysun korkuyla araya girdi "Öykü!"

"Karışmayacaksın Aysun, bu bizim aramızda!" dedim sert bir dille. Pamir gözlerini benden ayırmıyordu. Ölümü göze almış olmam onun beklemediği bir şey gibiydi. İlk defa korktuğunu görebiliyordum "Ölmek istiyorsun öyle mi?"

Ağrılarım canımı yakmaya başlarken güçsüz görünmemek için elimden geleni yapıyordum. Ama söylediği gibi oluyordu, yavaş yavaş ölüyordum "Bu azap bitsin istiyorum!"

Geri çekildi. Hoşlanmadığı cevaplar verdiğimden emindim. Burada onun istemeyeceği şeyler oluyordu. Evdeki hesap çarşıya uymazdı, bunu bilmiyor muydu? Olmamıştı işte, şantajı işe yaramamıştı.

Sırtını banyonun fayansına yaslayıp bir süre beni seyretti. Acı çektiğini görüyordum. Bana aşık olsa da çok kızgındı. "Neden bana ihanet edip duruyorsun Öykü?"

"Çünkü sen ihaneti hak ediyorsun!" dedim düşüncemi gizleme gereği hissetmeyerek. Olan olmuştu beni öldürüyordu, daha kötü ne yapabilirdi ki? Tırsıp susacak değildim. Ölürken bile cesurca ölmek istiyordum "Sen doğal yolla hamile kalma şansımı elimden aldın, bunun hesabını senden sormam mı zannettin!"

Bana yaptığı şey için pişman olmasını zaten beklemiyordum ama bunu umursamamış olması bile beni delirtmeye yetiyordu.

"Tek başına yapmış olamazsın. O mu yardım etti... Karaman!" dedi umurunda olan tek şey buymuş gibi. Şimdi sıra ona mı gelmişti?

"Onun bu meseleyle ilgisi yok!" deyince gürledi "Bana onu koruma!" Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesi onu hem hırslandırıyor hem de kıskandırıyor gibiydi. Öfkelense de sakin kalmaya çalıştı ve tekrar bana yanaştı "Kardeşim nerede?"

"Ait olduğu yerde."

"Öleceksin ama hala direniyorsun, öyle mi?"

"Sana yenilmem!"

Sabrı tükeniyor gibiydi. Elini çenemin altına koyup yumuşak bir dille tekrar sordu. "Nerede dedim, hadi söyle."

Tekrar kusacak gibiydim. Ne yerimden kalkacak halim ne de onu buradan gönderecek mecalim vardı. Yine de bana dokunmasını istemediğim için elini yüzümden çekmeyi başarmıştım. "Öğrenemeyeceksin. Kabul et, onu da beni de kaybettin!"

Bu kadar direnişin sonunda daha fazla sabır edemez, ölmemi beklemeden kendi öldürür sanıyordum ama beni yanılttı. Gözleri benim üzerimdeyken düşünceli bir şekilde Aysun'a döndürdü. "Sen biliyor musun?"

"Bilmiyor!" diye haykırdım. Şimdi sıra ona gelmişti? Buna engel olmalıydım.

Beni dinlemeden adımlarını köşede titremeye başlayan Aysun'a doğru attı "Öykü'nün ölmesini istemezsin değil mi?"

Aysun ağlamak üzereyken sesini çıkarmadı. Sadece kafasını salladı

"Söyle bana yerini!" dedi Pamir ondan bir cevap alabileceğini düşünerek.

"Aysun sakın!" diye bağırdım. Kıvranmaya başlamıştım. Durumum her dakika daha da kötüleşiyordu. Sona doğru yaklaşıyordum.

Aysun beni dinleyecek gibi görünmüyordu. Bu işe bir son vermek istediğini görüyordum "Seni öldürecek!" dedi ona bebeğin yerini söyleyecekmiş gibi dururken

"Yapma!" dememe rağmen beni dinlemedi ve Pamir'e baktı "Bahçeye gömdük!"

Pamir'in yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. "Yerini göster!" dedi ona inanmıyormuş gibi. Gözleriyle görmeden bu işi bitirmeyecekti

Aysun onu onaylayıp banyodan çıkarken arkasından bağırdım "Aysun, hayır!" Beni dinlemedi. Pamir de peşinden gidince öğürmeye başlayıp

hemen klozete kustum. Sersemlemiştim. Gözlerim bulanık görüyordu. Klozette kan gördüğüme yemin edebilirdim. Pamir'in söyledikleri oluyordu. Kan kusmaya başlamıştım. Nefes almada da güçlük çekiyordum. Bayılacağımı düşündüm. Titriyordum. Üşümeye başlamıştım. Yüzümü göremiyordum ama ellerim bembeyazdı. Kağıt gibiydim. Ölümüme dakikalar kalmış gibiydi. Kusmam geçerken kendimi geri çekmeye çalıştım ama gözlerim bir anda karardı ve bilincim kapandı.

"Öykü!"

Gözlerimi araladığımda başımda Aysun'un olduğunu gördüm. Bana endişeli gözlerle bakıyordu. Bayılmış olmalıydım. Pamir de başucumdaydı. Hala banyodaydım. Buradan çıkarılmamıştım. Aysun sayesinde yavaşça doğrulurken karnımın şiddetli şekilde ağrıdığını hissediyordum. Geçmiyordu, geçmeyecekti de.

"Bebeği çöpe atmışsın!"

Pamir elinde tuttuğu kalbe bakarken bana sitem dolu bakıyordu. Bitkindim. Ölmek için dakikaları sayıyordum ama yine de gücümü toparladım "O senin kardeşin değil!"

"O bebek benim için her şeyden daha kıymetliydi. Senden bile. Bana bunu nasıl yaptın?" deyince kalbi elinden alıp klozete atmak istedim. Ama bunun için hiç gücüm yoktu. Direnme işim burada sona ermişti. Kalbi bulmuş olabilirdi ama bebek ortada yoktu. Onu sonsuza kadar kaybetmişti!

"Acı çek istedim. Görüyorum ki bunu başarmışım!" deyince bana acımasız gözlerle baktı "Sevdiklerine veda et, bugün öleceksin!"

Aysun karşı çıktı "Hayır, panzehiri vereceğini söylemiştin!"

"Bebek yok, sadece kalp var elimde." diyerek onu işaret etti Pamir. Kalbi bulmuş olmak bile onun için ne kadar önemliydi hissettiriyordu. Kalbe kardeşine bakar gibi şefkatle bakıyordu.

"Pamir ne olur ver o panzehiri bize!"

Aysun kurtulmam için çare ararken onu susturdum "Yalvarma şuna!"

Pamir gülüyordu. "Ölümden korkmuyor musun Öykü?"

"Beni senden kurtaracak hiçbir şeyden korkmuyorum!"

Cümlem karşısında cesurluğumu beğenmiş gibi dudaklarını büktü. "Bakalım Karaman'da aynı şeyi mi düşünüyor?" diyerek cebinden küçük şeffaf bir şişe çıkardı. "Bu panzehiri benden sadece o alabilir." Gülümseyerek göz kırptı "Karşılığında kendini öldürmek şartıyla!"

Şişeyi tekrar cebine bırakıp telefonunu eline aldı "Senin yaşaman için onun ölmesi gerekiyor. Bakalım bunu kabul edecek mi?"

Ben dayanamaz halde kıvranırken o, Barlas'ı aradı ve telefonu kulağına koydu. Birkaç saniye sonra telefon açılınca kısa bir konuşma yaptı

"Acil buluşmamız gerekiyor. Öykü'nün evine gel!"

Barlas'tan cevap alınca keyifli bir şekilde telefonu kapadı. Üzerinde galibiyet sevinci vardı. İstediğini alacaktı

"Neden yapıyorsun bunu?" dedim çaresizce. Bir kurtuluşum varsa bile şimdi hiç kalmamıştı. Barlas beni kurtarmak için bunu göze almazdı. Ona yaptığım hainlikten sonra ölmemi isterdi.

"Senin için neyi göze alacağını görmek istiyorum!" deyince daha fazla ayakta duramayıp yere çömeldim. Aysun elimi bir saniye olsun bırakmıyordu. Gözyaşları yüzünü ıslatmıştı. Beni can çekişirken göreceği için korkuyor olmalıydı.

Haline üzülebilirdim ama bu kadar acı çekerken düşünebildiğim tek şey kendimdim. Kollarımı karnıma dolamış daha az acı çekerek ölmeyi diliyordum. Yine de Pamir'le konuşmayı bırakmadım.

"Kendini öldüreceğini mi zannediyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Ona ihanet ettim, bunu yapmaz!"

"Hadi ya!" dedi şaşırarak. Hoşuna gitmişti. "Aferin sana." Karşıma geçip sessizce acı çekişimi izledi. Keyifliydi. Barlas'ın gelmesini bekliyordu.

O gelene kadar dayanır mıydım bilemezdim. Hoş, gelse bile bir kurtuluşum olmadığını biliyordum. Pamir bana ne tür zehir verdiyse bu dayanılmaz acılara neden oluyordu. Kıvrandıkça kıvrandım. Başkası olsa şimdiye can verirdi. Ama ben ölüme bile direniyordum!

Başımı yanımda oturan Aysun'un omzuna yaslamış beklerken zilin çaldığını duydum. Barlas'ı on dakika kadar beklemiştik. Hemen gelmişti. Bir şeyler döndüğünü anlamış olmalıydı.

"Kapıyı aç Aysun!"

Pamir'in emri üzerine Aysun yanımdan kalkmak zorunda kalıp kapıya gitti. Bense kıvranmaya devam ettim. Son dakikalarım olmalıydı. Ayak parmaklarımda başlayan bir uyuşma hissediyordum. Bu iki şeyin habercisi olabilirdi. Ya yeniden bayılacaktım ya da sonsuzluğa gözlerimi kapatacaktım.

Saniyeler sonra banyoya telaşlı bir şekilde Barlas girince Pamir'in gözleri ona çevrildi. "Hoş geldin!"

Barlas'ın gözleri ise yerde oturmuş öylece kıvranan bendeydi. "Ne yaptın ona?" dedi öfkeyle

Pamir yaptığı şeyi gururla açıkladı "Zehirledim!"

"Lan!" Barlas üzerine doğru yürüyecekken Pamir silahını çıkarıp ona doğrulttu "Sakın!" Onu durdurmayı başarınca konuşmaya devam etti "Öykü bana ihanet etti. Ama duyduğuma göre sana da ihanet etmiş!"

Bakışları birkaç saniyeliğine bana kaydı. Ne halde olduğumu kontrol ediyor olmalıydı "Ona kızgın olmalısın." dedi emin bir şekilde. Gözleri şimdi Barlas'a değiyordu "Ama buradasın!" Onu buraya çağıran kendisiydi ama gelmiş olmasına kızıyor gibiydi. "Neden Karaman, neden?"

Barlas onun sorusunu umursamıyor gibi görünüyordu. Tek yaptığı şey bana bakmak ve hızlı nefes alıp vermekti.

"Bugün intikam günü olsun mu?" dedi Pamir onu kışkırtmak istercesine "İkimiz de Öykü'den intikamımızı alalım!"

Barlas onu duymamış gibi benimle konuştu "Öykü yanıma gel, hastaneye gidiyoruz!"

"Boşuna zahmet etme, panzehir olmadan kurtulma ihtimali yok!" dedi Pamir bütün bunları önceden düşünmüş gibi. Kurtulmam için hiçbir çare bırakmamıştı. Tek bir şey hariç.

"O panzehir de bende." diyerek gücünü gösterdi. Barlas güçlükle bakışlarını benden çekip ona çevirdi. "Ne istiyorsun?"

"Kimin hayatını daha fazla önemsediğini." Barlas ona anlamsızca bakarken konuşmaya devam etti "Ona her şeyden daha fazla değer verdiğini görebiliyorum. Ama kendinden daha fazla değer veriyor musun bunu merak ediyorum."

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Panzehiri kendini vurman karşılığında Öykü'ye veririm, kurtulur. Ama ölsün diyorsan can çekişe çekişe birkaç dakika içinde burada ölür. Kararını ver Karaman, hangisi?"

Barlas öfkeyle solurken "Seni öldürmek!" diyerek üzerine doğru yürüdü ama Aysun onu tuttu.

Pamir ise gözleriyle silahını işaret ediyordu "Bir adım daha yaklaşayım deme!" Bu işi eğlenceli bir oyun haline getirmişti. "Fazla vaktin yok. Önünde iki seçenek var, seç birini!"

Barlas'a zor bir tercih yaptırıyordu. Herkes için kendini feda ederdi ama yaptığım ihanetten sonra bunu yapmayacağını biliyordum. Yine de bana acıdığını görebiliyordum. Gözleri önünde kıvranıyor olmamdan hoşnut değildi.

Başka çaresi kalmazken belinden silahını çıkarttı. Pamir meraklı gözlerle ne yapacağını beklerken Barlas önümde dikilip bana baktı. Ben de ona bakıyordum. Bugün beni öldürme fırsatını vermiştim ona, yapmamıştı. Çekip gitmişti. Şimdi ise mecbur olduğu için yapacaktı. Bana acıyarak bakan bakışları her şeyi belli ediyordu.

O da biliyordu ben öldüğümde her şeyin biteceğini. Beni öldüren oymuş gibi görünüyordu ama Pamir'di. O sadece acımı dindirecekti.

Bugün ona sorduğum soru geliyordu aklıma;

"Bu iş ancak ben öldüğümde biter. Kendine bu iyiliği yapacak mısın?"

Sanki aklımı okumuş gibi fısıltıyla cevap verdi. "İkimize de iyilik yapacağım!" Silahın namlusunu alnıma doğru tutunca Pamir şaşkınca konuştu "Demek onu öldürmeyi seçiyorsun." Buna pek memnun olduğunu söyleyemezdim "Öykü'nün can çekişmesini izlemek istemiyor musun Karaman!"

Barlas onu hiç duymamış gibi davranıyordu. Zorlandığını görebiliyordum. Defalarca kez yutkunduğunu gördüm. Silahı tutan eli titremeye başlamıştı.

"Gözlerini kapat!" dedi kızarak.

Beni kolayca vurabilmek için kendini bana karşı dolduruyordu. Ona yaptığım hainliklerin film şeridi gibi gözünün önünden geçtiğine emindim. Bana olan kırgın, kızgın ve çaresiz bakışları her şeyi belli ediyordu.

"Gözlerime bakarak öldür beni!" dedim can acıtan bir sesle. Birbirimize burada veda ediyorduk. Bir zamanlar birbirlerinin gözlerinde hayat bulan o iki aşıktan biri, şimdi bir diğerinin gözlerini bu dünyaya kapatmak için bekliyordu. Ne acı bir sondu bu böyle!

Saniyeler sonra ölecektim. Onun gözleri üzerime örtülen toprak olacaktı. Dayanılmaz acılarım bitecekti. Cesedimi bu evden çıkaracaklardı belki ama Barlas'ın gözlerinden asla çıkaramayacaklardı. Benim için de onun için de hayat bu banyoda bitecekti. Ben mezarımda huzur içinde uyurken, o hep bu anda kalacaktı.

"Barlas hayır!"

Aysun onu durdurmaya çalışırken boşuna uğraştığının farkında değildi. Ben ölüyordum. Aysun'a veda etmek istiyordum ama hiç vaktim kalmamıştı. Barlas öldürmese bile içimdeki zehir beni öldürecekti. Bu yüzden Barlas'a beni öldürüyor diye kızamazdım. Ama kırgın olduğumu söyleyebilirdim. Beni vurmak için gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Can verirken beni izlemek istemiyordu. O hep böyleydi. Üç yıl önce de aynı şeyi yapmıştı. Beni terk ederken nasıl can verdiğimi izlememişti. O zaman beni sözleriyle öldürmüştü, şimdi kurşunu aynı görevi yerine getirecekti.

Nabzımın gittikçe zayıfladığını hissederken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Ölüme gülümseyerek gitmek istiyordum. Bu hayatta hep ağlamıştım, ölürken gülmeyi hak ediyordum.

Barlas'ın silahından çıkacak kurşunun alnımı delmesini beklerken banyoda korkunç bir ses duyuldu. Silah patladı.

Şaşkındım. Gözlerim Barlas'ın silahındaydı ama merminin onun silahından çıkmadığına emindim. Gözlerim onun gözlerine kayınca bana donuk baktığını gördüm. Bir an sonra da göğsünde kan lekesi belirdi. Vurulmuştu!

Bir anda yere yığılırken hemen arkasında duran dehşetin yüzüyle göz göze geldim. Silahı havadaydı. Barlas'ı vurmuştu! Hem de yüzündeki o azılı gülüşle!

Kuzularımmm umarım bölümü beğenmişsinizdir. Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ki bu gariban yazar biraz sevinsin :) Bir dahaki bölümde görüşürüz. Sizleri seviyorum <3

Benimle iletişim için;

İnstagram- fundaaytn

Twitter- fundaytnn

Snapchat-fundaytn

88.BÖLÜM

Kalp ağrısının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Yıllardır içimde bu ağrıyla yaşamıştım. Şimdi ise ondan daha beter bir ağrı çekiyordum. Ve bu ağrı beni ölüme taşıyordu.

Fiziksel ağrının beni bu denli etkileyeceğini bilmezdim. Çok fazla ağrı çekmiştim ama hiçbir ağrı beni ölüme bu kadar yaklaştırmamıştı. Belki de bu kadar ağrı çekmemin nedeni gerçekten ölüyor oluşumdu.

Ruhen can çekiştiğim olmuştu, şimdi bedenen bunu yaşıyordum. Görebileceğim her ağrıyı yaşamıştım. Fiziksel ya da duygusal fark etmezdi. Hangi tür ağrıyı yaşıyorsam, o an onun daha beter bir ağrı olduğunu düşünüyordum.

İlk defa ölmek istemiyordum ama bir an önce ölme umuduyla yaşıyordum. Bu ağrı dayanılmazdı. Aynı anda tüm bedenime şiddetli darbeler yiyor gibiydim. Bunu durduracak tek şey kalbimin işlevine son vermesiydi. Ama bunu yapmadı. Daha fazla acı çekmem gerekiyormuş gibi görevini sürdürmeye devam etti.

"Öykü!"

Birinin bana seslendiğini duyarken kıvranmaya devam edip gözlerimi araladım. Banyoda, yerdeydim. Aysun başucumda durmuş korkuyla bana bakıyordu. Bilimcim tam olarak yerinde değilken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bayılmış olmalıydım. Bu ağrı beni güçsüz düşürmüştü. Ölmeyi dilerken bayılmış halde bulmuştum kendimi. Ağrım devam ediyordu. Bayıldığımda bile hissetmiştim bunu. Geçmiyordu, bitmiyordu ve gittikçe artıyordu.

"Bayılmışsın, iyi misin? Kafanı çarpmadın değil mi?" dedi endişeli bir sesle. Ağrımdan hiçbir şeyi algılayamıyordum. Gözlerim etraftaydı. Pamir buradaydı, meraklı gözlerle bana bakıyordu ama Barlas yoktu.

Kaybolmuştu. Neler oluyordu anlayamıyordum. Acıdan konuşamayacak durumdayken güçlükle kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Barlas nerede?"

Aysun kaşlarını çattı. Barlas'ı neden sorduğumu anlamamış gibiydi. Birkaç saniyesi sorumu algılamakla geçti. Daha sonra "Rüya gördün sanırım, Barlas burada değil." dedi beni rahatlatmak istercesine.

Ne yani, gördüğüm her şey bir rüya mıydı? Barlas beni vurmak istememiş miydi? Pamir onu vurmamış mıydı? Ah, Allah'ım! nasıl şükür edeceğimi bilmiyordum. Gördüğüm kabus ağrımın şiddeti kadar tesirliydi. Her saniyesini buram buram hissetmiştim. Ağrım öylesine bir boyuttaydı ki beni kötü bir kabusla sınamıştı. Gerçeği ve hayali ayırt edememiştim.

Şu an istediğim tek şey bu ağrının son bulmasıydı. Belki de imkansızı istiyordum. Pamir yanı başımdayken bunun gerçekleşme ihtimali hiç yoktu. Barlas'ı sorduğum için kızgın görünüyordu. Bana hırsla baktığını görüyordum. Ağrılı halimi umursamıyordu. "Çok istiyorsan çağıralım gelsin Karaman'ı!" dedi dalga geçercesine. Aklım bir anlığına gördüğüm kabusa gitti. Onun burada olması demek kabusun gerçeğe dönmesi demekti. Korkuyla reddettim. "Hayır, istemiyorum!" Belki dalga geçiyordu, çağıracağı falan yoktu ama neme lazım yapabilirdi de. Gerçi o yapsa da Barlas gelir miydi bilemiyordum. Öyle bir şey olsa bile bir kabusa daha katlanamazdım. Üstelik bu seferki gerçeğin kabusu olurdu.

"Panzehiri ver artık, Öykü iyi değil!"

Aysun kıvranmaya devam ettiğimi görürken Pamir'e yalvarmaya başlamıştı. İstediği olmuştu. Kardeşinin kalbi elindeydi. Özlemle bakıyordu ona. Ben ağrıyla kıvranırken önümde eğilip kalbi işaret etti. Çok acımasız görünüyordu. "Bu kalbi bulmasaydım eğer bugün ölecektin. Çok şanslısın."

Ölmeyi daha kaç kez dileyecektim bilmiyordum. Bu ağrı ölümden beterdi. Az önce gördüğüm kabus ise bu ağrının ruhsal benzeriydi.

Pamir çektiğim ağrıdan ötürü ölmekten korktuğumu düşünüyor olabilirdi ama gerçek onun düşüncesinin tam zıttıydı. Ben şu an, şu dakika ölmek istiyordum. Bu azap bünyeme fazla gelmişti. Beni öldürmeyecekmiş gibi görünüyordu ama bunu yapacağını biliyordum. Her zamanki gibi benimle

oynuyordu. Ona inanacak değildim. Ölürken bile benimle oynamasına izin vermeyecektim.

"Yaşamak benim için bir şans değil, şansızlık!" deyince tek kaşının havaya kalktığını gördüm. Hala ona direniyor olmam onu etkilemiş gibiydi. "Böyle konuşmamalısın Maviş, daha kötü şeyler başına gelebilir."

Takatim gülmeye yetecek durumda değildi ama yılmayıp dudağımın tek tarafını yukarı doğru kaldırdım. İmalı bir konuşma yapacağımı anlasın istiyordum "Daha ne gelebilir ki?"

Bu halimi ima ettiğimi anlayıp bir süre gözlerimin içine baktı ve sesli bir nefes verdi "Yerinde olsam bu soruyu sormazdım."

Bu anlamsız bir konuşma olmuştu. Ölüyordum dahası var mıydı? Kabul, kötü bir ölümdü ama bu bir kurtuluştu. Pamir kardeşini Macit'ten korumak için öldürmüş biriydi. Ona ihanet eden birini yaşatacak değildi. Ama bana ölümlerin en beterini yaşatıyordu. Kıvrandırarak, acı vererek, dalga geçercesine öldürüyordu beni. Yine psikopatlığına yaraşır bir iş yapıyordu.

Eli saçıma gitti. Okşayacak gibi oldu ama sonra geri çekti. Belki de bana öyle gelmişti. Şu an gerçekle hayali ayırt edebilecek güçte değildim. Hayatım boyunca çektiğim ağrıları toplasam şu an çektiğim ağrı kadar etmezdi. Bir mezarım olacak mıydı bunu bile bilmiyordum. Bunca şeyden sonra Pamir bunu bana reva görmezdi. Kim bilir benim de kalbimi alacak, tıpkı kardeşinin kalbine yaptığı gibi onu oyuncak bir bebeğin içinde saklayacaktı. Ona ihanet etmiş olsam da beni seviyordu. Bu yüzden gözlerinde şu an hüzün vardı. Sevdiği kızı kaybetmenin verdiği hüzün...

Yavaşça yerinden doğrulurken gözlerini üzerimden çekmedi. Konuşurken sesi vicdansız bir insan olduğunu bir kez daha haykırıyordu. "Bir daha sakın beni sınama Maviş! Çünkü bir dahakine bu kadar merhametli davranmam!"

Cebinden panzehiri çıkarıp Aysun'a uzattı. "Al şunu ve acısına son ver!"

Neler oluyordu anlam veremiyordum. Ölmüyor muydum? Kurtulmamı mı istiyordu? İyi de neden? Ona ihanet etmiştim, bunun bedeli ölüm olmalıydı. Son anda beni başka bir şeyle mi cezalandırma fikri gelmişti aklına acaba?

Hayır hayır, gözlerine bakılacak olursa bunun bana yettiğini düşünüyor gibiydi. Bugün beni burada öldürmüyorsa tek bir açıklaması olabilirdi. Ve ben bu gerçekten nefret ediyordum. Onun bana karşı beslediği hisler kendimden iğrenmeme neden oluyordu.

Aysun hem şaşkın hem sevinçli bir şekilde panzehiri elinden alırken kalan son gücümle konuşmaya çalıştım. Her yerim kıvranmaktan ter içinde kalmıştı ama içim üşüyordu. Pamir'in dondurucu ve korkunç derecede verdiği cezayı hazmedemiyordum.

"Öldür beni!" dedim öfkeli bir sesle. Beni ölümle korkutmaya çalışıp gidemezdi. Bunca acıdan sonra ölmem gerekirdi. Yaşayıp onun cezalarına katlanmak istemiyordum. Beni bu hayattan bezdirmişti. Ona karşı gelsem bile onunla aynı dünyada var olmak bana artık zulümdü. İkimizden biri ölmeliydi. Şu an bu kadar acıyı çeken bensem eğer, bu benim hakkımdı.

"Bunu sen yapmazsan ben yapacağım!"

Bunu istemediği yüz halinden o kadar belli oluyordu ki. İlk defa yüzünde korkuya dair emareler gördüm. Belli etmiyordu ama ben bunu hissedebiliyordum. Benim için onun gözlerine bakıp içini okumak artık o kadar da zor değildi.

Eliyle çenemi tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı ve gözlerime keskin bir şekilde baktı. O gözlerde beni korkutmak istediğini okuyabiliyordum. Bu bakışların tek nedeni beni tehdit edeceğini göstermesiydi. Bir süre çenemi okşadı. Daha sonra sanki bir sır verir gibi kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı. "Kendine bir zarar verirsen bedelini en yakının öder!"

İşte bu tehditlerin en büyüğüydü. Kendimi öldüreceğim yoktu zaten, tek derdim onu korkutmaktı ama olsa bile artık bunu yapamazdım. Beni en zayıf noktamdan vurmuştu. Sevdiklerime kıyamayacağımı biliyordu. Bu yüzden beni benimle değil, yakınlarımla vuruyordu. Acımasızlığı yine beni şaşırtmıyordu.

Yine de ona boyun eğecek değildim. O beni sevdiklerinden vuruyorsa ben de onu sevdiğinden vuracaktım. Yani kendimden.

İçimden ona çok şey söylüyordum ama ağrım yüzünden ağzımı tek cümleyle yorabildim. "Öyle ya da böyle bir gün beni kaybedeceksin!"

Şeytani gülüşü en nahoş biçimde yüzüne yayıldı. "Bu ancak ben istediğimde olur!"

Ağrımdan vücudum titremeye başlamıştı. Ben ölüme direniyordum ama içimde ona direnen bir şeyler de vardı. Eli hala çenemdeyken ağrımı unutmaya çalışıp titreyen elimle elini ittim ama bu ağrıyı unutmak ne mümkündü. Kıpırdadığım an karnıma bıçaklar saplanıyordu. Kime direnmek daha zordu bilemiyordum. Ağrıya mı, yoksa Pamir'e mi?

"Allah'ın işine de mi karışacaksın!" dedim hırlayarak. Tek omzunu silkip kendine güvenle konuştu "Gerekirse karışırım!"

Ona öfkeyle bakarken konuşmayı burada bitirmek için "Hoşça kal Maviş!" diyerek banyodan çıktı. Neden gitmişti anlamak zor değildi. Bir an önce ağrım geçsin istiyordu. Bu daha fazla sürerse ölümümü görecekti. Hiç de istediği bir şey değildi bu.

Tek zaafının kardeşi olduğunu düşünürken sonunda onun diğer zaafını da bulmuştum. Hem de bunun ben olacağımı düşünmeden. Şimdi tek yapmam gereken bunu ona karşı nasıl kullanacağımı bulmaktı. Gerisi zaten çorap söküğü gibi gelecekti.

Aysun onun gitmesiyle hemen bir şırınga bulup ampulun içindeki sıvıyı vücuduma enjekte etti. Bunu yaparken tedirgindi. Pamir'in bir oyun çevirdiğini düşünüyordu ama onu ikna etmiştim. Pamir beni öldürecek olsa bunu Aysun'a yaptırmazdı. O zevki kendi tadardı ve ölene kadar başımda beklerdi.

Kanepede uzanmış yatarken kıvranmaya devam ediyordum. Panzehirin hiçbir etkisi olmadığını düşünmeye başlamıştım. Pamir başka bir şey mi vermişti yoksa? Belki de geç tesir eden bir şeydi bu. Nasıl bir şey olduğunu bilmediğimiz için ikimiz de beklemeye başlamıştık. Yaklaşık beş dakika sonra ağrılarımın hafiflediğini hissediyordum. Daha sonra da birden bire kesilmişti. Tekrar doğmuş gibiydim. Ne kadar derdim olsa da hayatta en önemli şeyin sağlık olduğunu anlamıştım. Daha önce çok kez hastalanmış,

ağrı çekmiştim ama bu şu ana kadar yaşadığım en farklı durumdu. Ölümle bile kıyaslanırdı.

Neyse ki artık iyiydim. Ama Pamir kurtulmamı sağlayarak beni yine cezalandırmıştı. Yaşadığım müddetçe etrafımda olacağını ve beni rahat bırakmayacağını daha iyi anlıyordum artık. Onun çetesinde değildim, ona ait de değildim ama bunu kabullenmiyordu. İşte bu yüzden kin doluydu.

Kardeşinin kalbini tek başıma çalmayacağımı bilirdi. Demir'den şüphelendiğini sanmıyordum. Hedef yine Barlas'tı. Ona yönelecekti. Sıra ona geçmişti.

Ben sıramı kötü bir şekilde salsam da şu an iyiydim ve daha da iyi olacaktım. Pamir'in zaaflarını bulmak hoşuma gidiyordu. Şimdi kendimi daha güçlü hissediyordum. Aklımda güzel bir fikir vardı. Eğer başarılı olursam ondan kurtulurdum. Ama olmazsam... Kafamı iki yana sallayıp olumsuz düşünceleri defettim ve dinç bir şekilde koltuktan doğruldum. Bu sırada Aysun beni izliyordu "Daha iyi misin?"

Başımı sallayarak cevap verince yüzü sıkıntılı bir hal aldı. "Ondan intikam istemeyi bırakmalısın, seni öldürüyordu!" Aysun yaptığım şeyin bir hata olduğunu düşünüyor olabilirdi ama ben hiç pişmanlık duymuyordum. Hatta keşke o kalbi denize atsaydım diyordum. Bulunması imkansız olunca Pamir beni öldürürdü evet ama kendi de kahrından ölürdü. İki şeyi birden kaybedecekti. Hem kardeşinin kalbini, hem beni.

"Bana yaşattıklarının bedelini ödesin istedim!" deyince futurlu bir öfkeyle konuştu. "Öykü o adama bedel ödetemezsin. Sen ne yaparsan daha beterini sana yapacak. Bırak bu işi!"

"O ölmeden bana rahat yok!" deyince gözleri korkuyla kocaman oldu "Şimdi de onu öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Ah, keşke bu mümkün olsa. Onsuz bir dünyada yaşamayı hayal ediyordum. Bu işin sonu belliydi. İkimizden biri ölecekti. Ona her ne kadar bunun tam tersini söylesem de ölmesi gereken oydu. Bir sürü kişinin kanıyla kirlenmişti elleri, hatta kardeşinin. Daha fazla kişinin canını almadan canı alınmalıydı! Bunu da şu an tek kişi yapabilirdi.

Aysun merakla beni dinlerken "Macit onu öldürmek istiyor, aralarındaki husumeti biliyorsun." dedim.

"Ee?" dedi merakla.

"Bunu ben yapamam ama o yapabilir! Hatırlarsan bir kere bunu denemeye kalkmıştı." deyince bana kınayan bir bakış attı. "Evet, sen de onu kurtarmıştın."

"Sorma yaptım öyle bir hata!" diyerek hayıflandım.

Bunu Macit'ten başkasından bekleyemezdim. O adam umurumda bile değildi. Hapse girse sevineceğim biriydi. Benim gözümde onun da Pamir'den farkı yoktu. Yine de Pamir'in ölümü için ona ihtiyacım vardı. Ama korkmuyor değildim. Bu iş tehlikeliydi, başıma kötü şeyler gelebilirdi. Bir süre düşündüm. Pamir'den daha beter ne gelebilirdi ki? Tek şansım buysa elbette değerlendirecektim.

Düşüncelerimden sıyrılıp Aysun'la konuşmaya devam ederken "Eğer Macit'e Pamir'i tanıdığımı söylersem benimle iş birliği yapabilir." dedim.

Kızarak hızla ayağa kalktı. "Kafayı yedin sen iyice, öyle bir adamla iş birliği mi yapacaksın!" Duyduklarına inanamıyor gibiydi. Haklıydı da. Ben bile söylediklerime inanamıyordum. Pamir'e olan öfkemden bir anlık sinirle düşündüğüm şeyler değildi umarım bunlar. Uzun süreli olsun istiyordum. Ölmeliydi. Hem de en kısa sürede!

"Pamir'den başka türlü nasıl kurtulabilirim Aysun?" deyince odada volta atmaya başladı. Düşüncelere dalmıştı. Nefes alışverişleri çok hızlıydı. Yerinde durup ofladı. "Sen iyice delirdin!"

Kafam önüme düştü ama düşüncelerim zihnimden asla düşmüyordu. Bir süre sessizleştim ve iç çektim. "Yaşadıklarımdan sonra normal bile sayılırım."

Bana garip garip baktı. Daha önce bu bakışla çok karşılaşmıştım. Verdiğim kararlar artık Aysun'u düşüncelere sürüklüyordu. Gözleri bende aklı başka yerde gibiydi. Yapacaklarımdan sebep beni durdurmaya çalışmadı. Çünkü o

da biliyordu bundan sonra beni hiçbir şeyin durduramayacağını. Onun gözleri önünde ölümden dönmüştüm. Bir şey öğrendiysem, o da ölümden dönen birinin kolay kolay ölümden korkmayacağıydı.

İkimizden de çıt çıkmazken Aysun salon kapısına doğru yürüdü. "Sana bir şeyler hazırlayayım bari, sabahtan beri açsın."

Gerçekten de bir şeyler yemem gerektiğini düşünürken onu reddetmedim. Birazdan annem gelirdi, yemek yiyip toparlanmak istiyordum. Pamir'in bana burada yaptıklarını görmediği için şanslıydım. Barlas'ın gelişini öğrendikten sonra bir de Pamir'i öğrensin istemezdim.

Aysun'un hazırlamış olduğu yemeği birlikte mutfakta yerken kapının çaldığını duyduk. Aysun kapıyı açmak için benden önce ayağa kalkmıştı ama hızla onu durdurdum. "Annemdir ben bakarım."

Beni onaylayıp yemeğini yemeye devam edince hemen kapıya doğru koştum ve hızla açtım. Karşımda annemi görmeyi beklerken Ali'yi görünce şaşırdım. Biraz da ürkmüştüm. Hiç iyi görünmüyordu. Perişan haldeydi. Yüzü kızarmış, alnı terlemişti. Bakışları ise ilginçti. Bir şeye kızmış gibiydi. Onu ilk kez böyle görüyordum. Şaşkındım.

"Ali?"

Neden burada olduğunu sorgularcasına bakıyordum ona. Barlas'ın göndermiş olacağından şüphe ediyordum ama bu tuhaf hali durumun hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

Sesini çıkarmadı. Öfkeyle nefes alıp verdi.

"Sen iyi misin?" diye sorunca atarlı bir şekilde konuştu "Değilim!" Ellerini yumruk yapmış sıkıyordu. Dişlerini gıcırdattığını duydum. "Hepimiz Demir'i arıyoruz, nerede o?"

Öfkesinin sebebini hala anlayamıyordum, Demir'i bulamadıkları için sinirlenmezdi. Belki de Barlas'la Demir yüzünden tartışmışlardı. Ama Ali buna bile sinirlenecek biri değildi. Ne olmuştu?

"Barlas'a da söyledim, bilmiyorum." dedim konuyu kestirip atmak için. Merak ettiğim soruyu da hemen sordum "O mu gönderdi seni buraya?"

"Kendim geldim." deyince içeri davet ettim "Geçsene." Koluma çarpıp hızla içeri girdi. Bunu bilerek yaptığını sanmıyordum. Çok hızlı hareket ettiği için dengesini kaybetmiş olmalıydı.

Salona geçince ben de peşinden gittim. Aysun da hemen gelmişti. Ali'yi görünce o da benim gibi şaşırdı. "Ali hayırdır?"

"Demir'in yerini öğrenmek için gelmiş." dedim ondan önce davranıp.

Gözlerini devirdi Aysun "Bir sen eksiktin."

Ali'nin onu umursadığını söyleyemezdim. Gözleri benim üzerimdeydi. Bakışları yine aynıydı. Öfke dolu ve ürkütücü.

"Kahve içer misin?" dedim bu bakışlardan kurtulmak istercesine. Bir şey demedi, öylece bakmaya devam etti. Ben de onu inceledim. Alnında biriken ter taneleri gittikçe çoğalıyordu. Göz bebekleri kocamandı. Artık korkmaya başlamıştım.

"Sen hiç iyi görünmüyorsun, terliyorsun! Bir şeyin mi var?" dedim merakla. Sustu, sustu ve sustu. Yaptığı tek şey salonun ortasına dikilmek ve bana öfke dolu bakmaktı. Aysun'la birbirimize baktık. Burada garip şeyler döndüğünü o da hemen fark etmişti. Ne yalan söyleyeyim bunun bir şaka olduğunu düşünmüyor değildim ama şu an Demir'i ararlarken böyle bir şakayla bizi kandırmaya çalışacağını sanmıyordum. Zaten Ali şakacı biri değildi. Her zaman ciddiydi. Doğal olarak şu an verdiği tepkilerde de ciddiydi.

Bana bir adım yaklaştı. Sert bir tonda konuşuyordu "Neden Demir'e onların yerini söyledin?"

Bunun cevabını bildiğini biliyordum. Zaten o da soru değil hesap soruyordu. Haddini aştığını düşünüyordum. Evime bunun için mi gelmişti? Hem ona neydi bundan? Simay'ı çok mu umursuyordu?

"Bu Barlas'la benim meselem, sen karışma lütfen!" dedim atarlı bir şekilde. Ali'yle şu ana kadar hiç tartışmamıştım ama bugün tartışacak gibiydik. Her zamanki o sessiz sakin halinden farklıydı şu an. Hatta bayağı farklıydı. Neredeyse karşımdaki kişi Ali olamayacak kadar farklı.

"Almila şu an Demir'in yanında!" deyince şok olmuş bir şekilde kaldım. Yaptığım şeye bir kez daha pişman olduğumu hissediyordum. Demir iki kızı birden kaçırmıştı. Derdinin Simay olduğunu zannediyordum ama Almila'yı da arkasında bırakmamıştı. Nedeni neydi acaba?

Kafam yere düştü birden. Dertlenmiştim. "Bunu bilmiyordum!" diyerek üzgün olduğumu belli edince Ali bana dert vermeye devam etti. Bana düşmanı gibi davranıyordu. "Ya Demir ona bir şey yaparsa?"

"Almila daha önce de Demir'le kaldı, bir şey olmadı. Hem sen niye bununla ilgileniyorsun ki?" dedim şüpheyle

"Almila'ya hayran sanırım." diyerek dalga geçti Aysun

Ali'nin tek odağı bendim. Gözü bir kez olsun etrafa ya da Aysun'a kaymamıştı. Öfkesi banaydı. Bıraksalar bir kaşık suda boğacak gibiydi. Gözleri kocaman oldu birden. Hafiften titremeye başladığını görüyordum. Kendini sıkıyordu. Korkuyla bir adım geri çekildim. Bir şey vardı onda.

"Ali beni korkutuyorsun, doktora gitmek ister misin?" dedim sakince. Ben de öfkeliydim ama bu öfkeyi anında kesmiştim. Barlas'ı arama fikri geçiyordu aklımdan. Ali bana zarar verecek gibiydi. Hatta Aysun'a, kendine bile!

"İyiyim ben!" diyerek tersleyince yutkundum. "Titremeye başladın ama."

"Demir'i bul bana!" diye gürledi. Aysun'un da korktuğunu görüyordum. Elini cebine attı. "Çetin'e haber vereceğim!"

Ali'nin odağı ilk kez Aysun oldu. Hızla elindeki telefonu kapıp yere fırlattı "Kimse kimseye haber vermeyecek!"

Aysun'la olanları şaşkın ve korku içinde izliyorduk. "Kendine gel Ali, ne yapıyorsun?" dedim çaresizce.

Burnundan soluyarak konuşuyordu. Titremesi artmıştı. Üzerime doğru yürümeye başladı. "Çisem'den sonra ilk defa duygusal anlamda bir kıza karşı bir şey hissettim. Ama sen onu elimden aldın!"

"Neyin var senin?" diyerek geri geri yürüdüm. Aysun'un ise yaptığı tek şey bizi izlemekti. Donup kalmıştı.

Ali'nin Almila'ya karşı hissettiklerinin gerçek olduğunu duyduğum için şaşkınlık bile hissedemiyordum. İlgilendiğim tek şey Ali'ye ne olduğunu anlamaktı. Bir şeyden şüphe ediyordum ama buna inanmak istemiyordum. Bu korkunç bir şeydi!

"Bana Demir'i bul!" dedi kolumu yakalayarak. Canımı yakıyordu.

"Seni tanıyamıyorum Ali, ne oluyor?" dedim acınası bir sesle. Susmam mı gerekiyordu yoksa konuşmam mı bilmiyordum. Elini üzerimden itmeye devam ederken bir cesaret o soruyu sordum. "Bir şey mi kullandın sen?"

Yüzünü ekşitti. Kolumu daha da sıktı ve beni hızla yere itti. Orta sehpaya çarpıp yere düşerken Aysun'un bağırdığını duydum. "Öykü!"

Hemen yanıma geldi. Ali ise geri çekilmişti. Yaptığı şeyin şaşkınlığını yaşıyor gibiydi. Bunun bir atak olduğunu anlamam uzun sürmüştü. Ali bu değildi, olamazdı!

Aysun beni kollarımdan tutmuş kaldırırken kalçamı sehpaya çarptığım için ağrı duyuyordum ama bunu umursamıyordum. Tek derdim Ali'nin bu haliydi. Ona her ne olduysa anlamak istiyordum.

Aysun'un korkusunu görebiliyordum. Aynı zamanda Ali'ye öfkeyle bağırıyordu "Ne yapıyorsun sen Ali, kendine gel!"

Ali'nin donuk baktığını gördüm. Bir süre kendine gelemedi. Titremesi geçmişti. Ama hala terlediğini görebiliyordum.

"Be- ben..." dedi kekeleyerek." Ben özür dilerim!" Bir adımla yanıma yaklaştı "İyi misin Öykü?" Gözlerinde korku görüyordum. Fakat nedeni belirsizdi. Kendisi için korkmuş olabilirdi. Bu canavar hali Aysun ve benim gibi onun da garibine gitmişti sanırım.

Bana yardım etmek istediğini görüyordum. Canımı yaktığı için canı yanmış görünüyordu. Doğrusu yaptığı şeyden sonra kendine geleceğini ummuyordum. Gözü dönmüştü. Şimdi ise eski Ali vardı karşımda. Özrünü kabul edemezdim. Onu çok seviyordum ama bunu yapmayacaktım. Kendim için değil, onun için yapmayacaktım.

"Çık evimden!" dedim yolu işaret ederek. Artık kimseye iltimas yoktu. Herkes hak ettiği değeri görecekti. Ali canımı yakmıştı ve canı yanmalıydı.

"Öykü..." dedi üzüntüyle

"Çık dedim!" diye bağırdım. Ona, bana yaptığı şey için kızmıyordum. Kendine yaptığı kötülük için kızıyordum. Neden bunu reva görmüştü kendine? Her ne derdi varsa bize anlatmak yerine böyle bir illete bulaşmakta mı görmüştü çareyi? Birini sevmek çok zordu; nefret etmek ise kolay. Şu an Ali'den nefret etmeliydim. Ama ben kolay olan şeyi başaramıyordum. Bize ihtiyacı olduğunu görürken bunu nasıl yapardım?

Gözleri doldu. Ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum. Konuşmadan önce yutkundu. Gözlerime bakmaktan vazgeçmiyordu. Pişmanlığını göreyim istiyordu.

"Ben böyle olsun istemedim, affet!" dedi titrek çıkan sesiyle. Sonra da hızla evi terk etti. Gitmeden önce tek damla gözyaşının yanağına süzüldüğünü görmüştüm. Gidip kendine kızacaktı, biliyordum. Belki de o illetten medet umacaktı. Biz de çaresizce onu seyredecektik

"Delirmiş bu!"

Aysun Ali'nin arkasından söylenmeye başlarken oflayıp koltuğa oturdum. Derdim başımdan aşkınken bir de bu mevzu çıkmıştı başıma. Çaresizce ne yapacağımızı düşünüyorum. Bunu Aysun'dan gizleyecek değildim. Tek

başıma taşıyamazdım bu yükü. "Tekrar kullanmaya başlamış!" dedim üzüntüyle.

Aysun anlamadı "Neyi?"

Bakışlarımı ona çevirdim. O illetin adını ağzıma almak istemiyordum ve Ali'nin onu kullandığını dile getirmekten çekiniyordum. Neyse ki Aysun ben konuşmadan hemen anlamıştı.

"Aman Allah'ım!" dedi eliyle ağzını örterek "Bu mümkün olabilir mi?

Yanılıyor olmayı o kadar istiyordum ki. Kafam önüme düştü. Ağlayacak duruma gelmiştim. Tüm bu olanlar o kadar saçmaydı ki. "Ali öfkeden bunları yapacak biri değil, ne haldeydi görmedin mi?" dedim kahrolmuş bir şekilde.

Aysun bir süre kendine gelemedi. Daha sonra hemen telefonunu eline aldı. "Çetin'i aramalıyım!"

"Demir'i arıyorlardır." diyerek meşgul olduklarını hatırlattım.

Endişeli görünüyordu "Bilmeleri gerekiyor."

Bu konuda hemfikirdik. Fakat bunun yeri ve zamanı olduğunu zannetmiyordum. Barlas'ı düşünüyordum. Benim yüzümden çok üzülmüştü. Korktuğunu biliyordum. Simay'ın başına bir şey gelecek olursa yıkılırdı da. Üzerine bir de bunu duyacaktı. O zaman ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyordum. Bir kez daha mahvolsun istemiyordum. Çünkü biliyordum, bu duyacağı şey ona ağır gelecekti.

Aysun Çetin'i arayıp aramamak arasında ikilemde kalmış gibi görünürken onu vazgeçirmeye çalıştım. En azından şimdilik susmalıydı "Barlas bu olanlar üstüne bir de bunu öğrenirse çok kötü olur!"

Bana hak verir gibi kafasını salladı ve telefonunu cebine sokup oflayarak yanıma oturdu. "Ne zamandır kullanıyor acaba?"

Bunu dert etmiş gibi görünüyordu. Düşünceliydi. İç çekip ben de düşüncelere daldım. Bade'nin düğününden beri onda bir şeyler olduğunu

anlamıştım. Daha sonraki şüphem Samet öldükten sonra olmuştu. Tek başına kalmak için bir yerlere gitmişti Ali. Muhtemelen o zaman o illete tutunmuştu. Tüm bunları düşününce Aysun'un sorusuna bir cevap buluyordum. "Tahminimce uzun zamandır kullanıyor."

Aklına bir soru takılmış gibiydi. "Eğer öyleyse nasıl anlamazlar?"

"Ali arkadaşlarını tanıyor, anlamamaları için çaba sarf etmiştir."

Bana doğru iyice yaklaşıp koluma girdi ve başını omzuma yasladı. Ali'nin bu durumu yüzünden içler acısı bir duruma bürünmüştü. Haklıydı da, ben bir şeylerden şüphe etmiştim ama o hiçbir şey bilmiyordu. Bu yüzdendi böyle şaşkın ve üzgün hali. Ben ise ondan daha iyi haldeydim. Fakat Barlas'ı düşünmekten kendimi alamıyordum. Aysun bile bu haldeyse, duyunca o ne hale gelecekti kim bilir.

"Ya sana kötü bir şey yapsaydı?" diyerek titrer gibi oldu. Yaşadığımız olayın kötü senaryosunu zihninde kurguladığı için içi ürpermiş olmalıydı. Aysun'un bu olayı içinde saklayacağını zannetmiyordum. Konuşur, herkese her şeyi anlatırdı. Bunun bilinmesini istemiyordum. Tamam, Ali bana bir şey yapmak istemiş olabilirdi ama kendini geri çekmeyi başarmıştı. Bu düşme olayını da büyütmek istemiyordum. Kendi aramızda halledebilirdik.

"Bana yaptığı şeyi kimseye söylemeyeceğiz!" deyince Aysun garip garip yüzüme baktı "Öykü bu saklanacak bir şey değil!"

"Kendinde değildi, bizimkiler bunu öğrenirse Ali çok utanır."

Bakışları şimdi de şüpheci bir hal almıştı. "Sen Barlas'ın ona bir şey yapmasından mı korkuyorsun yoksa?"

Böyle bir düşüncem yoktu. Asıl mesele başkaydı. Barlas zaten Ali'nin eroin kullandığını duyunca şoka girecekti, bir de bu meseleyi öğrenip kötü olsun istemiyordum. Demir'e Simay'ın yerini söylediğim için bana bu kadar kızgınken Ali'ye bir şey yapmaz diye düşünüyordum. Onun için değersiz biri olmuştum. Değil Ali'ye Pamir'e bile benim için bir şey yapmazdı artık.

Utanç bir durumda hissettiğim için Aysun'a bu durumdan bahsedemezdim. Kendi düşüncesini onayladım "Benim yüzümden araları bozulsun istemiyorum."

"Tekrar uyuşturucuya başladığını öğrendiğinde bozulacak zaten!"

"Ne olursa olsun Barlas ona destek olacaktır."

Beni onayladığını belli edercesine kafasını salladı. Sonra iç çekti "Şu hale bak, biz Koray'dan ihanet yedik onlar Ali'den."

Ali'nin bana yapmış olduğu şey bizimkilere karşı bir ihanet sayılmazdı. Eroinin etkisi yüzünden kendinde değildi ve her şeyi bu yüzden yapmıştı ama Koray için aynı şeyi söyleyemiyordum. Yaptığı şeyi hür iradesiyle yapmıştı. Yazık etmişti arkadaşlığımıza. Olanlara hala inanamıyordum. O kadar şey üst üste geliyordu ki bazen olaylara nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum.

"Ali'nin tek zararı kendine. Koray'ın ise hepimize!" diyerek ona karşı kızgınlığımı belli ettim. Kin güden biriydim ben. Koray'a karşı da böyle olacağımı sanıyordum ama öyle olmamıştı. İşin içinde başka bir şey olduğunu düşündüğüm için Koray'a kin güdemiyordum. Her ne olduysa bunu bulacaktım. Koray'ı seviyordum ve bize yaptığı bu ihanetin ardında başka bir şey olsun istiyordum.

***

Sabah annemin odama aniden girmesiyle uyanırken yatağıma yaklaşıp bana telefonunu uzattığını fark ettim. "Aysun telefonda, seni istiyor."

Uyku mahmuru beni değil de niye annemi aradığını düşünürken gözlerimi ovaladım. Doğru ya, telefonum yoktu benim. Bir an önce yenisini almalıyım diye düşünürken annemin elinde duran telefonu alıp kulağıma koydum. "Ne var Aysun?"

Sabahın köründe araması beni sinirlendirmişti. Erken uyanmaktan nefret ederdim. Annem kahvaltıyı hazırlamak için odadan çıkarken Aysun'un

endişeli sesi kulağımı tırmaladı. "Öykü çabuk kalk, Barlas şu an bizimkilerin evine gidiyor. Ali'ye bir şey yapacak!"

Duyduğum şeyle hızla yataktan doğruldum. "Ne, ona söyledin mi?"

"Ali Çetin'e söylemiş. O da Barlas'a anlatmış!" deyince hemen ayağa kalkıp dolabımın kapağını açtım "Tamam, kapat!"

Çabucak giyecek bir şeyler bulup üzerime geçirdim. Evden hızla çıkarken annem seslendi. "Kızım nereye böyle?"

"Acelem var anne, okuldan çağırıyorlar!" diyerek uydurdum ve hemen evden çıkıp arabaya atladım. Bizimkilerin kaldığı eve giderken çok gergindim. Ali neden olanları Çetin'e anlatmıştı ki? Sanırım vicdan azabı duyuyordu. Şimdi ne olacaktı peki? Barlas Ali'ye zarar vermezdi değil mi? Of, neden dertlerim bitmiyordu? Her gün bir olay yaşamak zorunda mıydım? Barlas'ın bu olanlara büyük bir tepki vereceği belliydi. Hızla kaldıkları eve gitmesinin başka bir sebebi olamazdı. Bugün büyük olayların günüydü. Dünün ardından böyle bir güne uyanmak yine benim hayatıma yaraşır bir şey olmuştu.

Çetin ve Ali'nin kaldığı eve gelince arabayı bir kenara çekip hemen içeriden çıktım. Kapıya yaklaşıp zili çaldıktan sonra bir süre bekledim. O sırada Barlas'ın arabası görüş alanıma girdi. Hızla evin bahçesine park edip araçtan indi ve öfkeli bakışlar eşliğinde yanıma yaklaştı. Bana tek bir bakış dahi atmadan Çetin'in açtığı kapıdan içeri girdi. Beni görmezden gelmişti.

Bunun beni yaraladığını hissetsem de umursamamaya çalıştım ve peşinden içeri girdim. Herkes salondaydı. Bade ve Ateş de gelmişti. Olayı hangi ara öğrenip de gelmişlerdi bihaberdim.

Ali bir kenarda suçlu gibi beklerken Barlas ona doğru öfkeli adımlarla yürüdü. "Bana bunu neden yaptığını anlat Ali!" Resmen gürlüyordu. Evin camlarının titrediğini hissettim. Yanına yaklaşmaya cesaret edemediğim için olduğum yerde kaldım ve herkes gibi onları izledim.

"İsteyerek olmadı Barlas, affet!" dedi Ali yüzü çökmüş bir halde. Gözleri şişmişti. Ağlamıştı sanırım. Ya da bütün gün uyumamıştı.

Barlas bir durur, onu dinler sanıyordum ama sertçe yakasına yapışıp hesap sordu "Ona nasıl dokunursun! Kimsin lan sen?"

İçerideki herkes sessizdi ama ben bu duruma susamazdım. Gördüğüm görüntüye dayanamayıp yanlarına yaklaştım. "Barlas bırak onu!"

"Sen karışma Öykü!" diye azarladı beni. Sesi çok sertti. Can yakacağı belliydi.

"Bana zarar vermedi! diye bağırdım. Öfkesi biraz da olsa geçsin istiyordum. Ali'ye zarar vermez diye düşünürken bu görüntü karşısında resmen şok olmuştum. Tepki bile zor vermiştim.

Bir eli Ali'nin yakasındayken, diğer eli yüzüne yumruk atmak için bekliyordu. Gözlerini onun üzerinden hiç ayırmıyordu. Buna rağmen bana konuştu "Onu koruma Öykü!"

Sonra onunla konuşmaya başladı. Konuşurken dişlerini birbirine bastırıyordu "Konu Almila mıydı?"

Ali susuyordu. Kafası önüne düşmüştü. Yaptığı şeyin utancı yüzünden sadece onun değil, hiç birimizin yüzüne bakamıyordu.

Barlas sabırsızca bir kez daha soru sordu "Demir onu da kaçırdı diye mi öfkelendin Öykü'ye?"

Ali'den yine cevap gelmedi. Böyle yaptığı her an Barlas'ı daha da sinirlendiriyordu. Sanki bilerek yapıyor gibiydi. Barlas ona vurursa içi rahatlayacakmış gibi bir hali vardı. Vicdanını bu şekilde bastırmak istiyordu.

Barlas ise karşısında kim olduğunu unutmuş gibiydi. Bir açıklama bekliyordu ve bu açıklama doğrultusunda yumruğunu Ali'nin suratına patlatmak için an kolluyordu sanki.

Gürledikçe gürledi. "Ben Simay'ın yerini Demir'e söyledi diye ona dokunmaya kıyamazken sen bunu nasıl yaparsın lan?"

Ümüğünü sıkmaya başlamıştı. Ali'yi öldürecek gibiydi. "Oğlum sen benim kardeşim değil misin?" Ali'nin suratı nefessizlikten kıpkırmızı kesilirken Barlas elini çekti ve onu geri itti. "Niye yaptın, niye?"

Ali'nin dengesi bozulmuştu. Sendeledi ama düşmedi. Hala Barlas'ın yüzüne bakamıyordu. "Vur bana!" dedi acınası bir sesle.

Barlas'ın bu lafa tepkisiz kalamayacağını biliyordum. Ali'nin dün yaptığı şey eroin yüzündendi ama o bunu bilmiyordu sanırım. Ona ne nasıl anlatılmıştı anlayamıyordum. Sanırım Ali Çetin'e, eroin kullandığından değil sadece bana yaptığı şeyden bahsetmişti. Barlas bu işin niyesini sorguladığına göre kesin böyleydi.

Ali'nin istediği şey üzerine kendini tutamayıp yanına yaklaştı ve sertçe boynundan tuttu. "Gel buraya!"

Onu dışarı çıkaracakken önlerine geçip engel oldum. "Bekle Barlas, öğrenmen gereken bir şey var!"

Beni duymuyor gibi Ali'yi sürüklemeye devam edince kolundan tuttum. "Ali dün bir kriz geçirdi, tüm bunların sebebi bu. Beni sadece itti, üstelik ben bunun yanlışlıkla olduğuna eminim."

Barlas duyduğu şeyle duraksarken Ali yere bakmaya devam ederek konuştu "Hayır Öykü yanlışlıkla değildi, ona gerçeği söyle!"

Sonra utanç içinde Barlas'a çevirdi kafasını. Gözlerine güçlükle bakıyordu. "Bizim aramızda yalan olamaz!"

Bunu neden yapıyordu. Susması için hafifçe kafamı iki yana sallasam da bana aldırış etmedi ve gözlerini yere çevirerek konuştu. "Dün bir kriz geçirdiğim doğru. Ama eroin krizi!"

Barlas duraksadı ve elini Ali'nin boynundan çekti. Ve o an salonda kısa bir sessizlik oldu. Daha sonra ilk konuşan Ateş oldu "Ne, yeniden mi başladın?"

"Şaka mı bu?" dedi Bade

"Ne diyorsun sen lan?" diye çıkıştı Çetin

Barlas'tan ise hiç ses çıkmıyordu. Şaşkınlıktan mı yoksa öfkeden mi anlayamıyordum. Suratını ilk defa okuyamadığımı fark ediyordum. Sessizce bekledi ve Ali'yi dinlemeye devam etti.

"Birkaç gündür kullanmıyordum, iyi değildim. Demir'in kızları kaçırdığını öğrenince daha kötü oldum. Gidip Öykü'ye bunun hesabını sormak istedim. Atak onun yanında başladı. Kendimi kontrol etmeye çalıştım ama olmadı." Sustu ve yutkundu. Ürkek gözleri Barlas'ın gözlerine sabitlendi "Yine de sana yemin ederim ki ona kötü bir şey yapmamak için kendimi frenledim kardeşim!"

Salonda bir sessizlik daha oluştu. Muhtemelen herkes olayın şokundaydı. Barlas'tan bir tepki bekliyordum artık. Yaptığı tek şey Ali'ye bakmaktı. Zihninde neler döndüğünü bilmek istiyordum.

Derin nefesler aldığını fark ediyordum. Birkaç saniye sonra alnında damarlar belirginleşmeye başladı. Kendini kasmıştı. Gözlerini kapattı ve sakin kalmak için çabaladı ama nafileydi. Tekrar açtığında ateş saçıyordu. Hızlı bir hareketle Ali'nin çenesini sıkıp evin içinde zelzele etkisi yarattı "Gözlerimin içine baka baka bana ne anlatıyorsun lan sen?"

Ali'yi öyle sert tutuyordu ki geri geri sürükledi. "Uyuşturucuya başladın ve bunu bizden sakladın mı?"

Sırtını duvara yaslayınca çenesini bırakıp yüzüne acımasız bir yumruk indirdi. Ali aldığı darbeyle düşecek gibi olurken Barlas onu tuttu ve gırtlağına yapıştı. "Nasıl yaptın lan bunu!"

Ali'nin burnundan kan geliyordu. Bayılacak gibi görünüyordu ama bunun sebebinin aldığı fiziksel darbe olduğunu sanmıyordum. Arkadaşlarının ona hayal kırıklığıyla bakması olabilirdi. Ali, hiç belli etmese de duygusal bir çocuktu. Bunu kaldıramamış olmalıydı.

Bu duruma engel olmak istesem de karışamazdım. Barlas'ı daha da öfkelendirmek istemiyordum. Yeterince öfkeliydi ve hırsından Ali'yi öldürecek gibiydi. Ama kendini de tuttuğunu fark edebiliyordum. Evet,

Ali'ye çok sert vurmuş olmasına rağmen bu onun kendini frenlediği haliydi.

Yine vuracak gibi görünüyordu ama Ali konuşmaya başlayınca pür dikkat onu dinledi.

"Samet biliyordu..." dedi sessizce. Konuşurken kimseye bakmamayı tercih ediyordu "Bunu size anlatacaktı ama ona hep engel oldum. Beni satarsa kendimi öldüreceğimi söyledim. Korktu, bir şey anlatmadı. Gizlemek zorunda kaldı. Bırakacağımı düşündüğüm için bir şey bilin istemedim. Ama olmadı, yapamadım işte, bırakamadım!"

Açıklaması Barlas'ı tatmin etmiş görünmüyordu. Ellerini üzerinden çekip öfkeli nefesler almaya devam etti. Kızgınlıkla saçlarını karıştırdı. Bakışları duman dumandı. İçinde yanan alev her haliyle kendini belli ediyordu. Duyduklarına inanamıyor gibi hali vardı. Bir kez daha Ali'ye vuracaktı ama eli havada kaldı. Yumruğunu sıktı ve yanına indirdi. "Ben sana kızları emanet ettim lan, bu halde mi korudun onları?"

Ali hemen savunmaya geçti. Kendini ne kadar kötü hissetse de düşüncelerini söylemekten çekinmedi. "Sana onları bana emanet etmemen gerektiğini söylemiştim kardeşim, beni dinlemedin!"

Barlas'ın hırsla bir yumruk daha attığını gördüm. Ali'ye acımıyordu. Her saniye öfkesine daha da yenik düşüyordu "Söyleseydin, anlatsaydın her şeyi! Niye sustun o zaman?" dedi kükreyerek.

"Beni durdurmandan korktum!" diye yanıtladı Ali. Cebinden çıkardığı mendili burnuna tutuyordu. Bembeyaz peçete Ali'nin burnundan akan kan yüzünden anında kırmızıya dönmüştü.

Ali'nin açıklamaları korkunçtu. Her kelimesi bizleri bir kez daha şaşırtıyordu. Neden bu hale gelmişti, eroine tekrar neden başlamak istemişti çok merak ediyordum. Bir şey vardı onda. Tüm bunların bir sebebi olduğunu biliyordum. Ali yanlış olan bir şeyi bir daha yapmazdı. Böyle bir hatayı tekrarladıysa sebebi muhakkak büyük bir şeydi. Kaldıramadığı için kendine yanlış bir yol çizmişti. Şimdi de bunun bedelini ödüyordu.

Barlas asla sakinleşmeyecekmiş gibi görünürken bu sefer Ali'nin ümüğünü sıkmaya başladı. Durmuyordu. Durmayacaktı da. Ali'den hırsını almaya çalışıyordu. Hem ona zarar vermek istemiyor hem de büyük bir zarar vermek istiyor gibiydi. Bu ikilem canını yakıyordu muhtemelen.

"Ne zamandır kullanıyorsun?" dedi hem öfke hem korku karışımı bir sesle. Korkusunun sebebini anlamamıştım.

Anlamadığım diğer şeyse neden kimseden ses çıkmadığıydı. Sadece Barlas konuşuyor, o soru soruyordu. Diğerleri dinlemekle meşguldü. Aslında biraz düşününce neden böyle olduklarını anlıyordum. Hepsi şoktaydı. Ali hepimizin arkadaşıydı. Başına böyle bir şey geldiyse bunun biraz da sorumlusu bizdik. Herkes kendi derdine düştüğü için Ali'nin halini görememişti. Şimdi de hepimizde bunun kederi vardı.

Barlas'ın sorduğu sorunun aslında hepimizin aklındaki soru olduğuna emindim. Büyük bir merakla Ali'nin cevap vermesini bekliyordum.

Her zaman yaptığı gibi kimsenin yüzüne bakamadan konuşur zannediyordum ama bu sefer beni şaşırttı ve Barlas'ın gözlerinin içine bakarak cevap verdi. "Önemli haberi bana verdiğin günden sonra kullanmaya başladım."

Barlas hariç herkesin birbirine baktığını gördüm. Kafam allak bullak olmuştu. Ali'nin söylediği şey bir çok soruyu peşinde götürüyordu ama kimseden ses çıkmadı. Barlas bile konuşmuyordu. Tek yaptığı donuk bir şekilde Ali'ye bakmaktı. Bu saniyelerce sürdü. Sonra sessiz bir şekilde bize konuştu. "Hepiniz dışarı çıkın!"

Ali'yle yalnız konuşmak istemesi beni şüphelendirirken bizimkilerin buna karşı çıktığını duydum. Hatta Çetin sinirlenmişti bile "Kalıyoruz Barlas!"

Barlas hışımla kafasını Çetin'e çevirdi "Sakın sözümü ikiletmeye kalkmayın Çetin, dışarı dedim!"

Çetin onu dinlemez kalır zannediyordum ama tek kelime bile etmeden dışarı çıktı. Diğerleri de onu takip edince ben de çıkmak zorunda kaldım.

Dışarıda büyük bir kargaşa vardı. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Yanlarına gider gitmez "Ali'nin bahsettiği şu önemli haber ne?" diye sordum.

"Benim bir bilgim yok." diye yanıtladı Ateş. Bade'ye baktım. Omuzlarını silkti "Benim de."

Gözlerim Çetin'e döndü. Düşünceli olduğunu fark ettim "Çetin?"

"Benim de bir boktan haberim yok!" dedi tersler gibi. Öfkesinin sebebini anlayamıyordum. Barlas'ın Ali'yle yalnız konuşmak istemesi mi, şu önemli haberi Çetin'in bilmemesi mi?

"Ne olacak şimdi?" deyip dertlenirken Bade cevap verdi. "Tedavi görecek, Barlas onu bu şekilde çetede istemez. Yanında hiç istemez!"

Herkesin dert içinde olduğunu görebiliyordum. Ali hepimizi şaşkınlığa uğratmıştı. Sanırım en iyi durumda olan bendim. Öfkem diğerlerine göre daha azdı. Ali'nin durumuna hem üzülüyor, hem öfkeleniyor, hem de neden böyle olduğunu merak ediyordum. Bu her neyse Barlas biliyordu. Hatta bir tek o biliyordu. Ama ben de öğrenecektim. Herkesten saklandığına göre bu önemli bir şey olmalıydı.

"Bir derdi vardı. Uzun zamandır böyle. Bu yüzden başlamış olmalı." dedim herkes sessizce beklerken.

"Derdi her neyse Barlas öğrenecektir!" dedi Bade sertçe. Yüzü bembeyazdı. Ayakta zor duruyor gibiydi. Onu son zamanlarda pek iyi görmüyordum. Hastaydı da bizim mi haberimiz yoktu acaba? Ali'nin olayından sonra herkesten şüphe etmeye başlamıştım. Sanki bir şey saklıyor gibiydi.

Aklım Bade'ye kaydığı için Çetin'in sorduğu soruya odaklanamadım. "Siz neden dün bize bir şey söylemediniz?"

Bir an Pamir'in bana yaptığı şeyden bahsettiğini düşündüğüm için korkuyla kalakalsam da daha sonra öyle olmadığını anlayıp kendime geldim. Çünkü öfkeli değil meraklı gözlerle bakıyordu. Aysun'a bu konudan kimseye bahsetmeyeceğini elli defa tembihlemiştim. Çetin'e bir şey anlatmazdı.

"Tam da bu olacaklardan korktuğum için." diyerek cevap verince Barlas'ın bağırışlarını duydum. Hıncını henüz alamamış olmalıydı. Ali'ye kükremelerini duyuyordum. Tüm bu öfkesinin Ali'ye olduğunu sanmıyordum. Aslında kendine olan sinirdi bu. Şimdiye kadar Ali'nin bu durumunu anlayamadığı için kendini suçluyor olmalıydı.

Çok fazla şeyle meşguldü Barlas. Bunca şeyin arasında böyle bir şeyi anlayamamış olması doğaldı. Ama kendini böyle teselli etmezdi. Bunun sonucunda kendini cezalandıracağı kesindi.

Yaklaşık yirmi dakikamız dışarıda beklemekle geçmişti. Herkesin suratında çaresizlik ve aynı zamanda öfke görüyordum. Birini çok sevmek aslında zor bir işti. Çünkü sevdiğimiz insanların başına hep iyi şeyler gelmiyordu. Kötü şeyler gelince de çaresiz kalıyordu insan. Tıpkı şu an bizim kaldığımız gibi.

Soğuk hava üzerimdeki montu yok sayıyormuş gibi temine nüfus ederken dış kapının açıldığını duydum. Meraklı gözlerimiz o yöndeydi. İçeriden önce Barlas çıktı. Sakin görünüyordu. Dakikalar önceki o Barlas'tan eser kalmamış gibiydi. Hemen ardından başı yerde olan Ali çıktı. Utancından yine kimsenin gözlerine bakamıyordu. İçeride ne olmuştu, neler konuşulmuştu hepimiz bihaberdik.

Herkes onlardan bir konuşma beklerken Ali'nin yavaşça bana doğru adımlayıp önümde durduğunu gördüm. Başını kaldırmadan konuşuyordu benimle. Pişmanlığını dile getiriyordu "Tekrar özür dilerim Öykü, bu yaşananları hiç hak etmiyorsun!"

Onu affedebileceğim bir mesele yoktu. Dün benim konuştuğum adam Ali değildi. Asıl Ali buradaydı, tam karşımda. Ama yine de kendine yapmış olduğu şey için kızgın olduğumu bilsin istiyordum

"O illeti bırakırsan seni affederim." dedim hafif bir sitemle.

"Bırakacak!" diyerek yanımıza yaklaştı Barlas. Ali'ye şöyle bir baktı ve dostça sırtına vurdu. Daha sonra onu buradan götürmek için kolundan tutup arabasına doğru sürükledi.

"Barlas?" dedi Çetin ondan bir konuşma bekler gibi.

"Biraz takılacağız." diyerek açıklama yaptıktan sonra Ali'yi arabasına oturtup buradan uzaklaştı. Ateş ve Bade şaşkınlık içindeydi. Çetin ise öfke saçıyordu. "Ne oluyor lan? Barlas neden bize bir şey anlatmadı?"

"Ali'yi daha fazla utandırmak istememiştir." diyerek düşüncemi belirttim. Çetin'in ofladığını gördüm "Nasıl anlamadık be, o bizim kardeşimiz!"

Hepsinin durumunu görüyordum. Kahrolmuşlardı. Bu Ali için de bizim için de büyük bir yüktü. "Kendinizi suçlamayın sakın, bunu hepimizden çok iyi gizledi." dedim onları biraz da olsa rahatlatmak için ama kimsenin rahatladığı falan yoktu. Eminim hepsi kendini suçluyordu. Suratlarından bunu çok iyi okuyordum.

"Samet biliyormuş, anlamış." dedi Çetin onu anarak.

"Samet'i bilmiyor musun, gözünden bir şey kaçmazdı aslan kardeşimin." diyerek hafifçe tebessüm etti Ateş. Uzaklara dalmış gibiydi. Güzel anıları düşünüyordu sanırım.

Samet'ten bahsedilince Öznur'u ve onu ne kadar özlediğim aklıma gelmişti. Zaman zaman rüyama giriyorlardı ve bu biraz da olsa özlemimi gidermeme yetiyordu. Onları hiç unutmayacağımızı bilirken duygusal moddan çıkıp yeniden Çetin'i dinledim.

"Kendi dertlerimize daldık onu yalnız bıraktık! Ne halt olacak şimdi?" dedi sıkıntılı bir sesle. Ateş'in de sesinden sıkıntılı olduğu seziliyordu ama daha umut dolu konuşuyordu. "Yanında olacağız. Bak gör, eskisinden daha iyi olacak."

Bu sırada benim gözlerim hiç konuşmayan Bade'ye kaymıştı. Hasta olduğunu düşünüyordum çünkü o konuşmayan biri değildi. Şimdiye kadar en azından bir kelime etmesi gerekiyordu. Bu çok garipti. Yanına gittim hemen. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Dudakları kurumuştu. Hastalığından olduğunu düşünsem de soğuktan olabileceği de aklıma geliyordu.

"İyiyim, bir sorun yok." deyince avucumu alnına bastırıp ateşine baktım. "Hasta gibisin."

Ateşi yoktu ama elimi alnından indirdi. "Olayları görmüyor musun, hiç durulmuyor. Bünyem artık error vermeye başladı!" dedi kızar gibi. Kızdığı olayın ateşine bakmış olmam olduğunu düşünüyordum çünkü Bade ilgi sevmeyen bir kızdı. Hasta olsa bile kimse bilsin, üzerine düşsün istemezdi.

Onun bu durumunu anlayışla karşılarken "Demir'den haber var mı?" diye sordum. Amacım biraz da konuyu dağıtmaktı. Sorduğum soruyla Çetin'in suratının düştüğünü gördüm. Gözlerini başka tarafa çevirip hemen bir sigara yaktı.

"Arıyoruz, hala bulamadık." diye yanıtladı Ateş. Sorumu cevapsız bırakmak istememişti. Bu konudan dolayı kendimi suçlu hissediyordum ama yine de merakıma engel olamıyordum. Bir şeyler öğrenmeye ihtiyacım vardı.

"Şehir dışına kaçırmış olmasın." dedim aklıma gelen ilk fikirle

Ateş omzunu silkti. Gerilmiş gibiydi. "Yurt dışına bile kaçırmış olabilir!"

Çetin ve Bade bu konuda yorum yapmak istemiyor gibi görünürlerken Ateş kendini tutamadı ve gerçeği yüzüme vurdu.

"Öykü çok büyük bir hata yaptın!"

Bir anda Ali gibi yüzüm önüme düştü. "Maalesef biliyorum."

"Seni çok seviyorum biliyorsun ama bu beni bile sinirlendirdi. Bir insan aynı hatayı iki kere yapamaz, yaparsa bu hata değildir!" dedi düşüncelerini gizlemeyerek.

"Öfkeme yenildim." deyince bana acınası gözlerle baktı. Biraz da öfkeliydi. "Biliyor musun, Barlas'ın yerinde başkası olsa asla senin yüzüne bir daha bakmazdı. Ama o hala seni önemsiyor."

Gözlemi beni meraklandırırken neden böyle bir yorum yaptığını sormak istedim "Bunu da nereden çıkardın?"

"Ali'ye dediği şeyi duymadın mı?" dedi hallenerek. Orada olup da duymadığım şey için şaşkın gibiydi. "Ben Simay'ın yerini Demir'e söyledi diye ona dokunmaya kıyamazken sen bunu nasıl yaparsın?" diye sordu. Ateş'i ilk kez böyle görüyordum. Sebebinin Ali olduğunu düşünüyordum çünkü o benimle hiç böyle atarlı konuşmazdı. Hep sakindi. Yaşananlar onun da psikolojisini etkilemiş olmalıydı.

"Adam sana kıyamamaktan bahsediyor Öykü. Üstelik bunca şeye rağmen!" deyince onunla tartışacağımızı düşündüm. Çünkü bu konuşma hiç iyi bir yere doğru gitmiyordu ve ben sinirlenmeye başlıyordum.

"Bana onu koruyor musun sen?"

Onu anlamadığımı düşündüğü için sesli bir nefes bıraktı ve kafasını iki yana salladı. "Korumuyorum, sadece gerçekleri yüzüne söylüyorum. Yaptığın şey kaldırılabilecek bir şey değil. Aynı durum yüzünden terk edildin sen, şimdi yine aynı şeyi yaptın. Sırf intikam için!"

"İntikam almam kötü bir şey mi?" diye sorunca bakışlarının ardındaki kırıcı ifadeyi gördüm. "Bil diye söylüyorum, iyi insanlar intikam almazlar Öykü. Kendine ne yapılmış olursa olsun almazlar."

Bir süre sustu. Benden bir şey dememi bekliyor gibiydi ama ben konuşmayınca yine kendi konuşmaya başladı. "Terk edildiğinde buradaki herkes Barlas'a cephe aldı. Çünkü haksız olanın o olduğunu biliyorduk. Şimdi de senin haksız olduğunu biliyoruz. Ama sana karşı cephe almıyoruz, niye biliyor musun? Çünkü canının nasıl yandığını biliyoruz. Seni anlıyoruz. Barlas'a karşı asla dinmeyecek bir öfkeye sahipsin. Kendince haklı olabilirsin ama onun senin için yaptıklarını görmen lazım."

Bana bu konuşmayı yapmasını anlamsız buluyordum. Onca şey yaşamıştım, hepsini unutmalı mıydım yani?

"Bana ne kadar iyilik yaparsa yapsın onu asla affetmeyeceğim!" deyince ellerini kaldırıp kollarımdan tuttu ve yüzünü bana doğru eğdi. Gözlerinde bana karşı acıma duygusu seziliyordu. "Affetme ama bir şey de yapma. Dur Öykü, sadece dur!"

Zihnim yıllar öncesine yolculuk yaptı. Hepsi terk edildiğim günü görmüştü. Acımı hissetmişlerdi. O yağmurlu günde naaşımı seyretmişlerdi. Bana desteklerini asla unutamazdım. Her biri derdimi kendi derdi bilmişti. Barlas'ı unutmam için çok uğraşmışlardı. İntikam istediğimi kimse bilemezdi. Şimdi yaptıklarım yüzünden burada, Ateş yüzünden yargılanıyordum. Bunu hak etmiş miydim bilemezdim. Ama kendi vicdanımdan önce Ateş'in bana bunları söylüyor olması ağır gelmişti.

Gözlerimin dolduğunu hissederken Bade'ye çevirdim bakışlarımı. Konuşsun, bir şeyler söylesin istiyordum. "Sen de aynı şeyleri mi düşünüyorsun Bade?" diye sorunca bana bakmamaya özen göstererek kafasını salladığını gördüm. "Eksiksiz olarak."

Gözlerimin dolduğunu görmüş olmalıydı ki bana bakarak konuşmak istememişti. Son günlerde oldukça duygusaldı. Yüzüme bakıp da daha fazla perişan olmak istemiyor olmalıydı.

Çetin'in düşüncesini de merak ederken hala sigarasını tüttürdüğünü gördüm. "Çetin?"

İçine çektiği dumanı dışarı geri bırakırken bana döndü. "Bunu bana hiç sorma Öykü. Çünkü ben konuşursam Ateş kadar sakin olmam!"

Beni anlamadıklarını düşünüyordum. Hiçbiri hayatlarında terk edilmemişti, bu yüzden bunun nasıl bir duygu olduğunu asla bilemez, sadece tahmin edebilirlerdi. Acı çektiğim her an yanımda olsalar da o acıları ben çekmiştim. Nefes aldığım her an canım daha da yanmıştı. Ben ateşler içinden sağ çıkmayı başarmıştım, şimdi çıktığım ateşte beni yakanın yanışını izlemek istiyor olmam normal sayılmaz mıydı? Neden yargılanıyordum ki?

Ateş söylediklerinde haklı olabilirdi. Biraz da olsa bunun farkında olduğum için canım yine yanıyordu ama öfkem hiç geçmeyecek çıban gibiydi, kalbimde büyük bir yer kaplamıştı.

Dolan gözlerim Ateş'in de ilgisini çekerken konuşmasını sürdürdü. Şimdi bana daha ılımlı yaklaşıyordu. "Biliyorum canın yanıyor ama emin ol Barlas da cezasını çekmiştir. Ondan intikam almanı gerektirecek bir durum

yok. Çünkü terk edilmek kadar terk etmek de zordur. Özellikle vicdanı olan insan için."

Son cümlesinden sonra yüzümdeki mahzun ifade gitmiş yerini alaycı bir gülüş almıştı. Bu da çenemi tutamamama neden oluyordu "Barlas vicdanlı bir insan olabilir ama aşk konusunda vicdanı olduğunu sanmıyorum. Öyle olsa gözümün içine baka baka Gaye'yle yattığını kabul etmezdi!"

Kurduğum cümlenin abesliğini kendi içimde tartarken Ateş'in şaşkın bakışları altında boğulduğumu hissettim.

"Bu senin canını mı yaktı?" dedi sorgularcasına

Şok içinde kalsam da "Midemi bulandırdı!" diye itiraf ettim.

Dudaklarını büküp omzunu silkti. "O zaman neden vicdansız oluyor. Hala ona karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğünü sanmıyorum." deyince Ateş'in saflığı karşısında bir şok daha yaşadım. "Bunu tam da ona karşı hala bir şeyler hissettiğimi düşündüğü için yaptı!"

Duraksadı. Aklında sorular dönüyor gibiydi. Bade'ye sorgulayıcı bir ifadeyle baktı ve kısa bir süre sonra gözlerini bana çevirdi. "Sana tek bir soru soracağım ama bana karşı dürüst ol Öykü."

Sorusunun ne olacağını tahmin ettiğim için gözlerimi kırpmadan ona baktım. Karşısında yenik düşmemeyi temenni ediyordum.

"Barlas'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

İşte o soru gelmişti. Barlas geri döndüğünde bana bu sorunun sorulacağını çok iyi biliyordum. Bu yüzden hazırlıklıydım. Suratımın ifadesiz olduğunu bilirken kafamı salladım "Evet!"

Bade hızla kafasını bana çevirip kaşlarını çatarak baktı. Çetin ise dudaklarının arasında kalmış sigara dalıyla şaşkın görünüyordu. Aynı bakışlar Ateş'te de hakimdi.

"...Ona karşı güçlü bir nefret hissediyorum!" deyince hepsinin bakışları aynı anda düzene girdi. Ama benim bakışlarımda büyük bir hayal kırıklığı

olduğunu söyleyebilirdim.

"Hem bu soruyu neden sorduğunu anlamadım, ona aşık gibi mi görünüyorum?" dedim kızgınlıkla.

Ateş kekeler gibi oldu. "Ha- hayır, ben sadece bir şeyleri anlama peşindeyim." O hiç iyi yalan söyleyemezdi. Dili söylese yüzü her şeyi belli ederdi zaten. Neyse ki bu durumu fazla önemsememiştim.

"O halde bu soruyu Barlas'a da sormalısın, çünkü beni her durumda koruyup kollayan kendisi." deyince onu savunmaya geçti. Bugün ona neler oluyordu anlamıyordum. Ali'nin durumu yüzünden saçmalamaya başlamıştı sanırım. "Barlas bunu herkes için yapar Öykü."

Sinirle güldüm "Ama nefret ettiği her kızla sevişmez herhalde!"

Palandöken'de aramızda geçenleri Çetin'in de Ateş'in de bildiğini biliyordum. Sarhoşken yaptığım şey için utanacak değildim. Bu yüzden açık konuşabiliyordum. Aslında amacım bunu bilmeleri değil, bambaşka bir şeydi. Bana Barlas'ı bu durumda da savunmalarını bekledim ama kimsenin ağzından çıt çıkmadı. Bu yüzden yine konuşma sırasının bende olduğunu düşünüyordum.

"Kim bilir Barlas belki de bunu intikam için yapmıştır." deyince sessiz kalmaya devam ettiklerini gördüm. Gözlerim Ateş'in üzerindeydi, zira bana söylediği söz ağrıma gitmişti. "Senin de söylediğin gibi; iyi insanlar intikam almazlar. Barlas da bu yüzden benden intikam istiyor olmalı!"

Hızla yanından geçip arabama doğru yürürken Bade arkamdan seslendi. "Nereye Öykü?"

"Kafamı dinleyecek bir yere!" diye bağırdım.

"Bekle!" diyerek yanıma doğru koştu ve beni durdurdu. "Ne olur Ateş'e kızma, o seni anlayamaz."

Öfkem öylesine büyüktü ki kimsenin kalbini kırmak istemiyordum, bu yüzden sustum. Bade omzumu sıvazlayıp bana desteğini yine belli etti

"Ama ben çok iyi anlıyorum."

Evet anlıyordu, çünkü o da birinden intikam istemişti. Berat'tan. Gerçi Bade birinden intikam isteyen biri olmasa da beni anlayabilirdi. Belki de bu kadınlar arasındaki bir dayanışmaydı.

"Kötü biri olduğumu ima etti." dedim kırgınlıkla

"İnan bana böyle düşünmüyor. Sadece seni bu duygudan kurtarmaya çalışıyor." deyince ofladım "Yaptığım şey yüzünden herkesin bana kızgın olduğunu görebiliyorum. Haklısınız da, ne diyebilirim ki."

"Barlas'la konuş, pişmanlığını belli et." dedi beni şaşırtarak. Bade kötülüğüm için konuşmazdı. Böyle yapmamı istiyorsa iyi bir gözlem yapmış ve bu sonuca varmış olmalıydı. Sinirli olduğum için ne yapacağımı bilmiyordum. Düşünmeye ihtiyacım vardı

"Gitsem iyi olacak" diyerek buradan gitmek istediğimi belli edince bana sıkıca sarıldı "Peki, görüşürüz."

Oradan ayrıldıktan sonra ilk işim bir telefon almak oldu. Son model telefon olmasa da beni idare edebilecek bir telefon almıştım. Yedek hattımı da taktıktan sonra ilk aradığım kişi Aysun oldu. Ona olanları kısa bir özet halinde anlatmıştım. Sonra da eve gideceğimi söyleyerek telefonu kapatmıştım.

Evde vakit geçirmek için yemek işiyle uğraşırken aklım Bade'nin söylediği şeydeydi. Gerçekten dediği şeyi yapmalı mıydım? Aklımla kalbim arasında sıkışıp kalmıştım. Aklım yapmamam gerektiğini, kalbim ise yapmam gerektiğini söylüyordu. Bir köprünün ortasında gibiydim. Eğer adım atıp o köprüyü geçmeye çalışırsam geçemeden düşecek, durmaya devam edersem de yine düşecektim. Sonuç hiçbir şekilde değişmeyecekti. Barlas'a pişman olduğumu söylesem kendim pişman olacaktım. Peki buna rağmen yine de bunu yapacak mıydım?

Kararı evde veremezdim. Bu yüzden hızla kendimi arabaya atıp Barlas'ın evine doğru sürmeye başladım. Evde miydi bilemezdim. Sadece bir şey denemek istiyordum. Eğer evdeyse pişman olduğumu belli edecektim ama

değilse bunu bir daha denemeyecektim bile. Ne yapmam gerektiğini tamamen kaderime bırakıyordum. Barlas Ali'yle ilgilendiğine göre muhtemelen evde değildi. Belki de evde olmadığını bildiğim için oraya gidiyordum. Maksat kaderin de benden yana olduğunu görmekti. Böyle olursa içim rahatlayacaktı çünkü.

Ona her ne kadar pişman olduğumu belli etmek istesem de bir o kadar da etmemek istiyordum. Hiç bu kadar ne istediğimi bilmediğim zaman olmamıştı. Yıllarca ondan intikam alacağım günü beklemiştim. Yaptığım şey beni terk ettiği için aldığım bir intikam değildi. O daha da kötü olacaktı. Peki onu yapmaya yemin edip pişman olmayacağımı bilirken şimdi neden böyle garip hissediyordum?

Her ne kadar geri dönmeyi düşünsem de bunu yapmadım ve sürmeye devam ettim. Barlas'ın evinin önüne gelince arabayı durdurup bir süre bekledim. Bir karar veremiyordum. Sanırım pişman olduğumu dile getirirsem beni terslemesinden korkuyordum. Şayet öyle bir şey olursa benim de susmayacağım kesindi. Her şey daha beter bir hal alabilirdi. Yine de korkusuz olmalıydım. Belki de evde değildi. Bu ihtimali de düşünüp arabadan çıktım ve kapısına doğru yürüdüm.

Bu eve her gelişimde gerildiğimi hissediyordum, sanırım bu hiç geçmeyecekti. Şimdi tek yapmam gereken evde olup olmadığına bakmaktı. Evdeyse yapacağım şey belliydi, değilse hemen gidecektim buradan. Peki ya giderken yolda karşılaşırsam, o zaman ne diyecektim? Hemen silkinip kendime geldim. Gergin olduğum için saçma sapan şeyler düşünüyordum. Buna bir son vermek adına nefesimi tutup kapısını çaldım.

İlk saniyelerde açan olmadı. Bekledim çünkü genelde hemen açmıyordu. Kapıyı ikinci kere çaldıktan sonra yutkunarak boğazımı temizledim. Ses vardı. Sanırım geliyordu. Buradaydı işte! Kaderime yine yenilmiştim.

Birkaç saniye sonra kapı açılınca onunla göz göze geldim. Üzerinde siyah sweatshirt ve pantolon vardı. Ali'nin yanındayken de aynı şeyleri giyiyordu, değiştirmemişti. Eve yeni gelmiş olmalıydı. Ya da bir yere gidecekti. Beni beklemiyor gibi görünüyordu.

Karşısında sessizce dururken öfkeli bakışları altında eziliyordum. Simay olmadığı için üzgün olduğunu biliyordum ama bunu hiç belli etmiyordu. Belki de bundan zevk alacağımı sanıyordu.

Burada olduğum için şaşkın olduğunu bilsem de öfkesinin daha baskın geldiğini görebiliyordum. "Ne o, nasıl durumdayım diye mi bakmaya geldin?" dedi laf sokarcasına.

Konuya nereden gireceğimi bilmediğim için biraz sakinleşmesini bekliyordum. Bu şekilde konuşamazdık. Beni anlamaz, üzerine dalga geçtiğimi bile zannederdi.

Kollarını iki yana açıp kendini işaret ederek "Bak bu haldeyim, bitiğim! Durumdan memnun kaldıysan şimdi gidebilirsin." deyip tam kapıyı kapatacakken söylediğim şeyle durdu "Ali'yi merak ediyorum."

Birkaç saniyesini sadece nefes alıp vermekle geçirdi. Sonra da sorumu cevapladı "Tedavi merkezine yatışını yaptık, durumu iyi. Başka merak ettiğin bir şey var mı?"

Tüm siniri bana mıydı acaba diye düşünmeden edemedim. Bu şekilde öfkeli davranmaya devam ederse onunla konuşamazdım. Açıkçası hiçbir şey söylemeyip geri dönmekten korkuyordum.

"Bak tek derdim güzel güzel konuşmak, kavga etmek istemiyorum. Lütfen sen de bana karşı biraz ılımlı davranır mısın?" deyince tek kaşını havaya kaldırdı. "Sana karşı ılımlı davranayım." Söylediğim şeye inanamamış gibiydi. Çenesini ovdu ve birden kükremeye başladı. "Senin yüzünden şu an Simay ne halde bilmiyoruz! Demir ona ne yapıyor bilmiyoruz! Neredeler bilmiyoruz! Sokak sokak onları ararken sana karşı ılımlı davranmamı mı bekliyorsun benden?" Gözlerinde hakimiyet kuran öfke, tüm bedenine yayılıyor gibiydi. Ses tonu bir anda ürkütücü bir hale dönüştü "Duymak istediğin buysa eğer söyleyeyim; Demir'i bulamıyoruz. Ama çok sevinme, yerin dibine de girmiş olsa onu bulacağım. Bulunca da andım olsun ki geberteceğim!"

Kesinlikle bu halinden zevk aldığımı düşünüyor olmalıydı. Aslında yaptığım şeyden sonra gerçekten de öyle olması gerekirdi. Ama olmuyordu

işte, lanet olası vicdanım buna izin vermiyordu.

"Merak etme, Demir Simay'a bir şey yapmaz." dedim emin bir şekilde. Hızla ve hırsla kolumu tuttu. "Şöyle söyleyip beni sinirlendirme, koruma o iti!"

Canımı yakmamaya özen gösteriyor gibiydi ama beni rahatsız etmişti. Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken "Seninle düzgün konuşmak için geldim ama görüyorum ki bunu başaramayacağız. En iyisi sakinleşince konuşalım." dedim.

Öyle bir hamleyle beni kendine çekti ki tepkisiz kaldım. Gözlerimin içine bakarken ruhen canımı yakmak için konuşuyordu. "Komik olmaya mı çalışıyorsun sen? Benim şu an senin yüzüne bakıyor olmam bile kendime yaptığım haksızlıkken seninle bir daha konuşmak isteyeceğimi de nereden çıkarıyorsun?"

Kelimeleriyle beni yaralayabileceğini sanıyordu. Kendince canımı böyle yakacaktı. Ona bu fırsatı vermeyecektim. "Mecbur konuşacaksın, başka türlü öfkeni nasıl kusacaksın ki?" deyince elini ve gözlerini üzerimden çekti. Canımı yakma girişiminin işe yaramadığını düşünüyor olmalıydı "Niye buradasın?"

Gerçek bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. Sonrasında pişman olmaktan korkuyordum sanırım "Demir'i bulmana yardım etmek istiyorum." deyince inanmadığını hemen belli etti "Allah Allah, Sen? Hayırdır?"

Yapmacık bir gülüş bıraktım "Simay'a acıdım diyelim."

"Alay etmeyi kes!" diye tısladı.

O sırada içeriden Gaye'nin sesi duyuldu. "Barlas!"

Birkaç saniye sonra yanımızda bitti. Üzerinde mini kırmızı bir elbise vardı. Makyajı yine abartılıydı. Barlas için hazırlanmış olmalıydı. Beni sinir etmek istercesine Barlas'ın koluna girdiğini gördüm. Hoşnutsuz bir ifadeyle beni süzüyordu. "Ben de önemli biri geldi zannetmiştim!" dedi gözlerini devirerek.

Barlas'ın onun bu tavrından rahatsız olduğu belliydi. Kolunu kolundan çıkarıp tersler gibi konuştu. "Sen içeri gir!"

Gaye Barlas'tan bunu beklemediği için afallar gibi oldu ama bozuntuya vermedi. Tek derdi benimle uğraşmaktı. Pis bakışlarını üzerimden çekmeden Barlas'a konuştu "Senin canını sıkacak gibi görünüyor."

"Karışma sen, içeri!" dedi Barlas bana hiç konuşma fırsatı vermeyerek. Onunla tartışmamı istemiyor olmalıydı. Çünkü tartışma meselesinin biraz sonra ikimiz arasında yaşanacağını çok iyi biliyordu.

Gaye ona karşı gelemezken bana ters ters bakıp Barlas'ın dediğini yaptı. O gidince kendimi daha rahatlamış hissettim. Yine de burada, bir zamanlar benim kaldığım evde onun kalıyor olması canımı sıkmıyor değildi. Barlas'ın her kıza karşı bu kadar korumacı olması bana her zaman saçma gelecekti. Belki de asıl mesele kendimi kandırıyor olmamdı. Saçma falan gelmiyordu, sadece kendimi önemsiz hissettiriyordu. Ama olması gereken zaten buydu. Barlas için önemsiz biri olmak...

Onunla konuşmamız yarım kalırken kendisini sinir etme peşine düşmüştüm "Gidiyordum ben zaten, neden sevgilini tersledin ki?"

"Sevgilim?" dedi şaşırmış gibi

"Çok affedersin, yatak arkadaşın demeliydim tabii!" deyince imalı bakışlarını beni kızdırmak için kullandı "Zoruna giden şeyler mi var?"

"Midemi bulandıran şeyler var!" deyip tam gidecekken kolumdan yakaladı "Hop, kalıyorsun. Daha seninle işim bitmedi."

"Benimle konuşmak istemediğini sanıyordum."

Sustu ve yavaşça elini kolumdan çekti. Şimdi daha sakin gibiydi. Sebebini çok umursamasam da asıl haline geri dönsün istiyordum. "Tamam, hadi al intikamını. İçin böyle soğuyacaksa bana istediğini yap." deyip korkusuz olduğumu belli ettim.

Bir süre susmaya devam etti. Yaptığı tek şey kirpiklerini kırpıştırmaktı. Gözbebeklerine yapışan hayal kırıklığını görebiliyordum. Adem elması oynadı, boğazını temizlemişti. Kendini mecalsiz düşürecek bir konuşmaya hazırlıyor gibiydi.

"Ben sana ne yapayım ki?" dedi soruyu bana değil de kendine soruyormuş gibi "Sen bana aynı şeyi tekrar reva görmüşken ben senin canını yakabilecek ne yapabilirim?"

Karşımda Barlas olduğuna şüphe ettim. Söz konusu can yakmaksa muhakkak bir şey bulurdu. O halde neden şimdi bulmuyordu?

Gözlerimi ondan çekip içeriye doğru baktım. Suratımdaki tek şey bana hiç yakışmayan o yapmacık gülüştü. "Bence bunu zaten biliyorsun." deyince neden bahsettiğimi hemen anladı "Beni ona mı itiyorsun?"

"Eminim birbirinize çok yakışırsınız."

Bunu yapmazsam canımı yakacak başka bir şey bulacaktı. Evet, ona canımı yakması için bir neden gösteriyordum. Gaye'yi sevmediğimi ve ondan nefret ettiğimi biliyordu. Barlas'la yakın olması bende nasıl bir etki yaratıyordu herkes bunun farkındaydı. Barlas da farkındaydı. Şimdi ondan bunu istiyorsam canımı yakacak başka bir şey bulmasın diye olduğunu anlamazdı.

Ruhsuz görünüyordu. Duyguları saklambaç oynuyor gibiydi, bir yerlere gizlenmişti "Bu senin canını yeterince yakacak mı peki?" diye sordu açık açık.

Dudaklarımı büktüm "Kim bilebilir, bence denemeye değer."

Pişkinliğimden sebep öfkesini sobelemeyi başarmıştım. Gözlerinin ardına gizlenmişti. Aramızda santimler varken küçük adımıyla tüm mesafeyi ortadan kaldırıp gözlerime tepeden baktı "Amacın ne senin?"

"Bir amacım yok." diye inkar ettim. Bana yakın olmasını umursamamaya çalıştım. Çünkü umursarsam nefesim içimde hapis yatacaktı. İstemediğim şeyler oluyordu. Bu sefer kokusu beni rahat bırakmıyordu. Uykuya dalan

tüm güzel hislerimi ortaya çıkaran kokusu beni korkutuyordu. Ben bu yüzden buraya gelmemiştim. Bugün ona da kendime de yenilmezdim.

"Ne oldu, bu halim hoşuna gitmedi mi yoksa?" diye sorunca bakışlarının gittikçe kısıldığını gördüm. "Benimle oynuyorsun!"

"Belki de öyledir." deyip öfkesini bilemeye çalıştım. "Hadi ne duruyorsun, yak canımı!" Sustuğunu görünce dayanamayıp ben konuştum. "Seneler önce bunu çok iyi başarmışken şimdi daha iyisini yapamıyorsun, değil mi? Bu da egonu zedeliyor. Koskoca Çete lideri nasıl bir kızın canını bir öncekinden daha fazla yakamaz diye kendini yiyip bitiriyorsun!"

Omuzlarından hızla geri ittim onu. Aslında itmeye çalıştığım o değildi, gizlemeye çalıştığım güzel duygulardı. "Ama görüyorsun işte Lider, bu sefer ben kazandım. Tek hamlede mat ettim seni!"

Bakışlarındaki haşin ifade onu yırtıcı bir hayvan gibi gösteriyordu. Kendini sıktığını görebiliyordum. Yenilmeyi sevmezdi o. Kendine de, bana da.

"Alışıksın sen zaten. Her seferinde kazanan sensin, yenilen ise ben!" deyip işaret parmağını sallayarak beni işaret etti "En büyük yenilgilerim hep sana oldu, hatta bir tek sana!" Durdu ve omzunu dikleştirdi. "Şimdi kazandın diye şaşırma. Sevmeyi bilmeyen insanın kaybetmekle ne işi olur?"

Beni zaaflarımdan vurmayı çok iyi biliyordu. Bu beni delirtirdi. Damarlarımda gezinen kanın öfkeden kaynadığını hissediyordum. Böyle devam ederse tıpkı bir yanardağ gibi patlayacaktım. Lavlar ise kelimeler halinde bir bir Barlas'ın kalbine saplanacaktı.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Bu kesinlikle sinirdendi. "Sakın beni sevmeyi bilmemekle suçlama!" diye uyardım. Nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Bunu fark ettiğine emindim. İnadıma yapar gibi üzerime oynamaya devam etti "Ne ile suçlayayım, ihanetle mi?" Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kaydı. "Tabii, o konuda daha iyisin sen. Hakkını yiyemem."

Yaptığı hareketi beni kışkırtmak için yüzüne yerleştirdiği kesindi. Çıldırmak üzereydim ama tüm hücrelerime kadar sakin kalmaya çalışıyordum.

İstediğini vermeyecektim ona. Ne ağlayacak ne de öfkeden delirecektim.

Ağlamamak için kirpiklerimi kırpıştırıp yutkundum ve suratıma imalı bir gülüş çizdim "Senin de iyi olduğun konular var. İstersen biraz da onlardan bahsedelim."

Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Öfkeden gözleri parladı ve kaşlarının arasında derin bir çukur belirdi. "Sen buraya beni sinirlendirmeye geldin, değil mi? Ya da halimi görüp eğlenmeye?"

Sürekli aynı şeyden bahsetmesi artık beni yormuştu. Açıkça söylemeyi hiç düşünmesem de bir anda o cümle ağzımdan çıktı. "Özür dilemeye geldim!"

Birkaç saniyelik derin bir sessizlik oluştu. Aramızda geçen bu sessizlik bana nasıl konuşmam gerektiğini göstermişti. Tüm dikkati bendeydi. Şaşkın ve meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Onu fazla bekletmeden gözlerinin içine içine bakarak düşüncelerimi söyledim

"Ben, sana olan öfkemden benim için yaptıklarını göremiyorum. Yaptığın iyi şeylerde bile kötü şeyler arıyorum. Zamanında canımı o kadar yaktın ki tüm bunları bu yüzden düşünüyorum. Hep bana bir kötülük yapmanı bekliyorum. Düşünebiliyor musun, beni öldürebileceğine bile inandım ben. Yapmaz demedim, başka bir şey vardır diye düşünmedim. Beni bile isteye öldürmeye çalıştı dedim. Böyle düşünmek benim suçummuş gibi görünebilir ama bu senin suçun!"

Sinirle kafasını iki yana salladı "Yanılıyorsun, senin suçun! Tüm bunlar bana güvenmediğin için oluyor. Eğer güvenseydin böyle olmazdı, biliyorsun."

"Yine mi şu güven meselesi?" diye bağırdım. Artık bende sabır falan kalmamıştı.

"Evet yine, yine!" dedi haykırırcasına

Caddenin sessizliği bizi dinliyordu. Barlas'ın evi ıssız bir yerde değildi ama burada bizden başka kimse yoktu. Ona söylediklerime evin duvarı, ağaçlar,

sokak köpekleri ve bir de kendisi şahit oluyordu. Onun bana olan bakışlarına ise sadece ben.

Kırgınlığını görebiliyordum. Tedavi edemediği yarası vardı. Dile getirirken bile canı acıyordu. "Bana niye güvenmiyorsun sen? Bunu sana neden öğretemiyorum?" diye sordu hırçın bir sakinlikle ama cevap beklemedi "Beni tanıyorsun Öykü, çok iyi tanıyorsun. Senin için neler yapabileceğimi biliyorsun. Buna rağmen hala bana inanmamakta inat ediyorsun. Biz şu an neden bu haldeyiz biliyor musun? Senin bana inanmayışların yüzünden. Ve bu benim hala canımı yakıyor!" diye itiraf etti. Sonra gözlerini kapattı ve bekledi. Tekrar açınca göz aklarının kıpkırmızı olduğunu gördüm. "İhanetini bile affedebilirken bana inanmayışını affedemiyorum, kaldıramıyorum, dayanamıyorum! Şu içerideki Gaye bile bana senden daha fazla güveniyor. Düşmanına be düşmanına! Peki sen?"

Bu sefer bir cevap bekliyordu ama benim verecek cevabım yoktu. Yüzüm yere düştü. Gözlerimi kaçırmak istiyordum, hatta kendimi kaçırmak istiyordum. Güven meselesi aramızdaki en büyük sorundu. Daha doğmadan babası tarafından terk edilen kızdım ben, doğunca da bir şey değişmemişti. Başka bir erkek tarafından yine terk edilmiştim. Bu saatten sonra hangi erkeğe koşulsuz güvenebilirdim? Barlas zamanında bunun için çok uğraşmıştı, görüyordum ki hala uğraşıyordu. Dostum da olsa düşmanım da olsa ona bu saatten sonra güvenmeyecektim. Şu an gözlerine bakamamamın tek nedeni beni öldürmeye çalıştığını düşünmemdi. İleri gitmiştim. Alındığı mesele buydu. Bir şey diyeyim istiyordu ama ilk defa karşısında utandığımı hissediyordum. Suskun kaldım. Bu onu delirtiyordu.

"Yüzüme bak!" diye uyardı.

Biraz bekledi ama yapmadığımı görünce çenemden tutup gözlerine baktırdı. "Zor geliyor değil mi?" Gözlerinde yazan şeyi okutuyordu bana. Ona göre çok hata yapan biriydim. Defalarca kez bu yüzden onu kırmıştım. Şimdi gözlerine bakarken gördüğüm şey sadece onu kırmış olmak değildi. Bu onun da ötesindeydi. Gözlerine baktırma sebebi buydu. Ruhunun kanadığını dile getirmek yerine açıkça göstermek için. Çünkü ona güvenmiyordum. Dili yalan söyleyebilirdi ama gözleri bunu becerebilecek kabiliyete sahip değildi.

"Seni öldürebileceğimi nasıl düşünürsün?" diye sordu baskın bir sesle. Cevap beklediğini sanmıyordum. Aslında bu bir sorudan çok hesap sorma şekliydi. Kendince öfkesini kusuyordu.

Gerçeği saklayacak değildim. Elini çenemden itip cevapladım. "Benden nefret ettiğin için beni öldürmek isteyeceğini düşündüm."

Bu ona garip gelmiş gibiydi. Gülecek gibi oldu ama öfkesi daha baskın geliyordu "Duymak istediğin buysa söyleyeyim; senden nefret etmiyorum." dedi itirafta bulunur gibi. "Edemiyorum!" Samimi görünüyordu. Konuşan oydu ama gözleri de doğru söylediğini teyit ediyordu "Ama bana inanmayışından, her seferinde intikam arzusuyla bakmandan, senin benden nefret ediyor oluşundan nefret ediyorum!"

Bunları itiraf ediyor olması inanılmazdı. Bana ne düşüneceğimi unutturmuştu. Yaptığım tek şey canımı acıtacağını bile bile onu dinlemekti. Develer çok acıktıklarında kaktüs yerdi. Dilleri, damakları, yanak içleri kanasa bile bundan zevk alırlardı. Ben de öyleydim herhalde. Barlas'ın canımı acıtmalarından zevk alıyordum.

"Hiç düşündün mü seni terk ettikten sonra bana ne olduğunu?" diye sordu geçmişi açarak. Öfkesi durulmuyordu. Ona güvenmiyor oluşum yaptığım hatadan daha ağır basıyordu herhalde. Şimdiye kadar bahsetmediği bir şeyden bahsedecekti. Açıkçası bunu merak etmiyor değildim. Ben onca acı çekerken o ne yapıyordu duymak istiyordum.

Kafasını başka tarafa çevirip derin nefesler aldığını gördüm. Sonra da ellerini saçlarının arasından geçirdi. Gergindi. Bakışları tekrar bana kayınca esip gürledi. "Sanıyorsun ki bir tek sen üzüldün, sen kahroldun, sen ağladın, sen bittin, sen tükendin! Bunların hepsini hatta bin beterini ben de yaşadım. Ellerimden kayıp gittin sen. Zor olan neydi biliyor musun? Tutabilecekken bırakmak zorunda kalmak!"

Etrafımızı bir ateş çemberi sarmıştı. O konuşurken yanıyordu, ben dinlerken... Tuhaf olansa birbirimize bu kadar yakın duruyorken aslında aramızda mesafelerin olmasıydı. Mesafeler bitmiyordu. Öfkemiz de, kırgınlığımız da, yaralarımız da hepsi birer mesafeydi.

Barlas'ın dudağını kulağıma yaklaştırdığını gördüm. Konuşurken kurduğu cümle özenle seçilmiş gibiydi. "Sen benden terk edilişinin intikamını almak istiyor olabilirsin, peki ben seni terk etmek zorunda kalmanın intikamını kimden alacağım?"

Bedenini geri çekmeden kafasını geri çekip gözlerime yoğunlaştı. Kırıcılık bulaşmıştı diline "Vazgeç Öykü. Ben baban değilim! Benden intikam almaya çalışma!"

Bana söyleyecek hiçbir söz bırakmamıştı. Paramparçaydım ve o bunu umursamıyordu. Bir an duraksadı. Kuracağı yeni cümlelere hazırlanıyor gibiydi. Geri çekilip yine derin nefesler aldı. Çenesini ovdu. Bu sefer gözleri üzerimde değildi. Sesi cansızlaştı. Etrafımızdaki ateşten çember daralıyordu ve daraldıkça bizi yakıyordu.

"Bana biraz zaman ver, yapmam gereken şeyler var. Daha sonra geldiğim yere geri döneceğim. Beni bir daha görmeyeceksin. Sana söz veriyorum beni hiç tanımadığın o günlere dönmen için elimden geleni yapacağım. O zaman hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin. Artık intikam almak isteyeceğin biri kalmayacağına göre mutlu olursun diye düşünüyorum."

Daralan çember şimdi sadece beni yakıyordu. Duyduğum şeye inanamadım. Gidecek miydi yani? Hayatımı ikinci kere mahvetmişken bunu yapacak mıydı cidden? Saniyeler içinde garip şeyler hissettim. İçime bir şeyler oluyordu. Her yerim sancıyordu. Bedenim ayakta olabilirdi ama ruhum akıtamadığım gözyaşları arasında azap çekiyordu. Gelişini duymak da, gidişini duymak da hep aynı tepkiyi salıyordu vücuduma. Fakat hangisi daha ağırdı bilemiyordum.

Onu tanımadığım günlere nasıl dönebilirdim? Bunu denemediğimi mi sanıyordu? Olmuyordu. Hiç olmamıştı. Bunu ben bile başaramamışken o nasıl yapacaktı? Hafızamı mı silecekti? Kalbimi mi sökecekti?

Duyduğum şey yüzünden bir elim diğer elimin bileğini sıkıyordu. Ümüğümü de sıkan şeyler vardı. Nefes alamıyordum. Beni terk ederek hayallerimi yıkmıştı o, şimdi şehri terk edeceğini söyleyerek intikam isteyen duygularımı katlediyordu.

Daha az önce canımı yakabilecek bir kozu olmadığını söyleyen o değil miydi? Şimdi bu yaptığı şey neydi? Yanıyordu işte canım. Başarmıştı. Kaybettiğini zannederken bile kazanmıştı.

Beni terk ederken de gözlerime bakamıyordu şimdi de. Çünkü gözleri onun kadar acımasız olamıyordu. "Pamir'i de dert etme. Ben yokken sana yaklaşamayacak. Bunu da halledeceğim." dedi kendinden emin bir şekilde.

"Ne kadar iyisin, her şeyi de düşünüyorsun!" diyerek lafımı esirgemedim.

Bir duygudan diğer duyguya geçiş yapan kalbim, ben yanarken bile beni koruyordu. Ağzımı açıp iki kelam edebilmiştim. Üstelik bu halde, canım delicesine yanarken.

"Madem bu kadar iyisin senden bir şey isteyebilir miyim?" dedim dolan gözlerim eşliğinde samimi bir gülüşle. "Giderken yeniden aşık olmamı da sağlar mısın? Bana yeni bir kalp bahşedebilir misin? Zira eskisi boş bir aşk yüzünden fazlasıyla yıprandı da."

Sessiz kaldı. Hala yüzüme bakmıyordu. Ama ben onun yüzüne yanağıma damlayan gözyaşlarımı umursamadan bakabiliyordum. "Keşke Demir'i sevseydim. Pamir'i sevseydim. Ne bileyim sokaktan geçen bir ayyaşı sevseydim, hırsızı, uğursuzu, katili sevseydim ama seni sevmeseydim! Aslında sorun bu değil. Sen beni bir kalbim olduğuna pişman ettin. Canımın yandığı asıl mesele bu!"

Ciğerim nefeslerimden sebep kurumuştu. İçimde fırtınalar koparken yüzümde bunu belli etmemek çok zordu. Ağladığım için utanıyordum, kendime kızıyordum, ona kızıyordum. En önemlisi şu ana kızıyordum. Geçmişim berbattı, geleceğim de öyle olacaktı. Ama şu anım böyle olmamalıydı. Kalbimin katilinin yüzüne bakarken bu kadar acı çekmemeliydim.

Cümleler kalbimden gelip dudaklarımdan çıkarken gözyaşlarıma eşlik ediyordu. "Yaşanan bir aşk insanı mutlu etmeli. Etmiyorsa eğer o aşk değildir, yaradır. Benim yaram geçmiyor. Parmak uçlarıma kadar kanamaya devam ediyor. Bana göre her şey anlamsız artık! Ben seni severek kendi kalbimin ihanetine uğradım. İşte bu yüzden artık bu kalbi istemiyorum.

Atmayı bıraksın istiyorum ama olmuyor. Bedenimdeki küçücük şey nasıl oluyor da bana böyle büyük acı verebiliyor?"

Gözyaşlarımın durmaya niyeti yokken elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Öfke doluydum. Bu yüzden çok hırçındım. Hızla yakasına yapıştım. "Senin yüzünden kendi kalbime nefret doluyum ben! Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilir misin Lider?"

"En çok ben anlarım!" dedi fısıldayarak. Sonra bana çevirdi bakışlarını. Az önce çevremizde daralan ateşten çember şimdi onun gözlerindeydi. Çok şey konuşmak istiyor da susuyor gibiydi. Bu bakışlar benim için zehirdi, her seferinde öldürüyordu. Ama panzehirim de yine bu bakışlardı.

Yavaşça ellerimi üzerinden indirirken yalvarır gibi konuştu "Git buradan!"

Eskiyi anmak ona da iyi gelmiyordu. Konuştuğumuz şeyler yüzünden buraya neden geldiğimi unutmuştum. Ne hale geldiğimin farkındaydı. Neden gitmemi istiyordu acaba? Benim için mi, kendi için mi?

Birbirimize verdiğimiz zararların sonu gelmeyecekti. Geçmiş peşimizi bırakmayan gölge gibiydi. İnsan yaşadığı süre zarfı boyunca bir çok duyguyu tadabilirdi. Fakat geçmişini hem çok özleyip hem de hiç özlememek sadece kalbi yaralı kişilerin bileceği bir şeydi.

Barlas benden bir şey istemişti. İkiletme gibi bir derdim yoktu. Ben diyeceğimi demiştim, o da anlamıştı. Daha fazla burada kalıp da kimseye zarar vermeyecektim.

Kendimi geri çekip ondan uzaklaşınca telefonumun çaldığını duydum. Açma gibi bir derdim yoktu ama arayanın ısrarcı olduğunu anlayınca çantamdan çıkardığım telefonun ekranına baktım. Arayanı doğru gördüğümden emin olmak için birkaç saniyem ekrana bakakalmakla geçmişti. İyi de nasıl?

Telefonu açıp hemen kulağıma koyunca "Demir? Neredesin sen geri zekâlı!" diye sordum. Benimle alay etmek için aradığını düşünüyordum. Başka niye arayacaktı ki? Barlas'tan metrelerce uzaklaşmıştım. Beni duymadığını bilirken içim rahattı.

"Öykü sana atacağım adrese gel hemen!" dedi endişeli sesiyle

"Neler oluyor?" dedim korkuyla. Bir şey vardı. Demir'in sesini hiç böyle duymamıştım. Korkuyor gibiydi.

"Almila iyi değil!" deyince elimle ağzımı örttüm. "Ne yaptın ona?"

Sorumu cevaplamadı. "Fazla konuşma ve hemen gel! Sakin kimseye haber verme. Tek gel. Duyuyor musun beni?"

O kadar şaşkındım ki ne yapacağımı bile bilmiyordum ama dudaklarım çoktan onu onaylamıştı "Tamam." Telefon suratıma kapanınca Barlas'a doğru baktım. İçeri girmemişti. Arkamdan bakıyordu.

Şimdi önümde iki seçenek vardı. Ya onu bu durumdan haberdar edecektim, ya da susup buradan gidecektim. Bunun kararını vicdanım verecekti.

Simay'ın yerini Demir'e söyleyen bendim. Bunun için pişman olmuş muydum, evet. Şimdi de Barlas'a Demir'in yerini söylemezsem pişman olacağım gibi hissediyordum. Demir Almila'nın iyi olmadığını söylüyordu. Belki de kızlara bir şey yapmıştı. Her ne kadar Simay'a bir şey yapmayacağını bilsem de Demir'e ne kadar güvenebilirdim ki?

Barlas yeterince cezasını çekmişti. Ama kızlardan birine bir şey olursa ben de vicdan azabı çekecektim. Buna izin veremezdim.

Barlas evin içine girmek için arkasını döndüğü sırada hızla yanına koştum. "Bekle!"

Dönüp bana baktı. Nefes nefese kalmış bir halde yanına yaklaşıp karşısında durdum "Simay'ı buldum!" dedim heyecanla. "Demir aradı ve hemen gelmemi söyledi!"

Gözlerine birden korku çöktü "Ne olmuş?"

"Almila iyi değilmiş." deyince kapının önünde duran arabasını işaret etti. "Atla hemen!"

Hızla yerimizi alınca gaza basıp bizi oradan uzaklaştırdı. Barlas'a Demir'in attığı adresi gösterirken "Diğerlerine haber vermeyecek misin?" diye sordum. Orada ne ile karşılaşacağımızı bilmediğim için korkuyordum. Büyük bir kavga çıkabilirdi. Çünkü Simay ikisi için de çok değerliydi.

"Gerek yok, ben hallederim! Ne dedi sana, sen onu anlat." dedi gözleri yoldayken. Çok öfkeli görünüyordu. Kimin için korkacağımı şaşırmıştım. Orada herkesin başına bir şey gelebilirdi ama Barlas bu kadar sinirli göründüğüne göre Demir için endişelenmem gerekiyordu.

Barlas'ın sorduğu soruyu cevaplarken gergindim "Sadece Almila'nın iyi olmadığını."

"Simay?" dedi yüzüme bakarak

Yutkundum "Onun hakkında bir şey demedi."

"Kim bilir ne yaptı onlara? Geberteceğim o iti!" diyerek küfürler savurdu. Arabayı deli gibi kullanıyordu. Demir'in attığı adres daha önce hiç gitmediğim bir yerdi. Eminim Barlas'ın da öyleydi. Ama uzak değildi. Günlerdir aranan Demir yakınımızda çıkmıştı. Zekice bir hareketti bu. Barlas'ın yakınlarda değil de uzakta onu arayacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Demir Almila'dan bahsetmişti ama Simay'dan hiç konuşmamıştı. Ya onun da başına bir şey geldiyse? Barlas'a bunu söylemekte ne kadar doğru yapmıştım bilmiyordum. Demir tek gelmemi söylemişti ama onu dinlememiştim. Umarım bu bana pahalıya patlamazdı.

Adresin gösterdiği yere gelince etrafa baktım. Her yerde yapı vardı ama harabe bir yerdi. Günlerdir burada mı kaldılar diye düşünüyordum. Birinden kaçmak istiyorsan güzel bir yerdi, çok yapı olduğu için birini bulmak zor olurdu. Zaten elimizde adres olmasa biz de Demir'i bulamazdık. Çok karışıktı burası. Labirent gibi sokakları vardı.

Telefonumdan bildirim sesi yükselirken hemen önünden geçtiğimiz tek katlı bir yapıyı işaret ettim "Konum burayı gösteriyor. Şu ev olmalı!"

Barlas arabayı durdurup el frenini çekerken "Arabada kal!" diye uyarıda bulundu

"Ben de geliyorum." deyip hemen arabadan çıktım. Çok korkuyordum. İçeride ne göreceğimizden bihaberdik. Yapıya yaklaşınca kapının açık olduğunu fark ettim. Camlardan gördüğüm kadarıyla ışıklar yanmıyordu.

Barlas telefonunun flaşını açıp hemen içeri daldı "Demir neredesin lan?"

Peşinden ben de girdim ve içeride telefonumun flaşını yaktım. Tek katlıydı ama çok odası vardı. Hepsinin de kapısı kapalıydı. Ev bomboştu ve rutubet kokuyordu. Hayır hayır, daha ağır bir koku vardı burada. Paslı demir gibi bir koku. Sebebini çözemezken Barlas'ı izledim. Her kapıyı tek tek açıp içeriyi kontrol ediyordu. "Demir!"

Burada olmadığını düşünüyordum. Dalga mı geçmişti benimle acaba?

"Boşuna saklanma bu sefer öldüreceğim seni, yeminim var!" Barlas delirmiş gibiydi. Bulduğu anda gerçekten de dediği şeyi yapacaktı.

Ona yardımcı olmak adına bende bir odanın yanına yaklaştım ve kapısını açtım. Flaşı içeri tutunca kocaman oda olduğunu gördüm. İlk gözüme çarpan eski bir kilim oldu. Daha sonra yıpranmış perde. Komodin de görmüştüm. Hemen yanında da bir yatak vardı. Dur bir dakika, o da ne? Üzerinde biri vardı. Telefonumdan çıkan zayıf ışık kim olduğunu görmeme engel olurken titreyen bacaklarımla yanına doğru yaklaştım.

"Neredesin lan it?" Barlas hala Demir'i aramakla meşguldü. O burada değildi ama burada olan biri vardı. İşte bu beni geriyordu.

Yatağın yanına yaklaştığımda ilk gördüğüm şey bir çift ayaktı. Kadın ayağı! Nefesimi tuttum. Flaş ışığını yavaşça yukarı doğru kaydırınca beyaz çarşaf serilmiş yatağın kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Demirrrr!"

Barlas'ın sesi yakınımdan geliyordu. Ellerim titremeye başlamıştı çünkü gördüğüm kan kadının bacak arasından gelmişti. Bayılacak gibiydim. Flaşı

biraz daha yukarı kaydırınca kızın yüzünü gördüm ve kocaman olmuş gözlerle şok geçirdim.

Barlas kapının önünden geçerken içeride olduğumu fark etti

"Demi-" diye bağırırken neye baktığımı görüp durdu ve içeri girdi. Adımları yavaşça yatağa doğru giderken gözlerini de o yöne çevirdi. Şaşkınlıktan dudaklarının aralandığını gördüm. Adım atmayı bırakmadan Almila'nın yanına yaklaştı. Başucunda durdu ve nabzını kontrol etti.

Görmüş olduğum görüntüye inanamıyordum. Korkuyla o soruyu sordum "Ölmüş mü?"

Bana baktı. Aklının sorularla dolu olduğunu görebiliyordum. Simay için endişeliydi. Demir ortalarda yoktu ve Almila ölü gibi yatakta yatıyordu. Sarı saçları yataktan aşağı sarkmıştı. Yüzü korkunç derecede beyazdı. Gözleri kapalıydı ve altına giydiği pantolon kan içindeydi.

Ölmüş olduğunu Barlas'ın yüzünün aldığı şekilden anlayabiliyordum. Nasıl olmuştu, neden olmuştu hiçbir şey bilmiyorduk. Bildiğim tek şey onun hamile olduğuydu.

"Kanaması olmuş!" dedim keder içinde. Az önceki paslı demir kokunun şimdi nereden geldiği anlaşılıyordu. Bu evde bir kadın ölmüştü. Ruhuma ağır gelen şeyler vardı. İlk defa bir ölü görmüyordum ama ilk defa bu kadar kötü hissediyordum. Elim kalbimdeydi. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Kimi düşüneceğimi şaşırmıştım. Almila'nın ölümü yalnız olmayacaktı. Macit onun yanına birini daha gönderecekti.

"Macit Demir'i öldürecek!" dedim korku içinde.

Barlas ruhsuzca Almila'ya bakıyordu. Yaptığı tek şey düşünmekti. Bu kadar ne düşünüyordu anlamıyordum. Kötü durumda olduğumun farkındaydı. Bizi derhal bu odadan çıkarmak yerine kalmayı tercih ediyordu.

Ben ondan bir şey demesini beklerken kendine gelip sonunda bir şey diyebilmişti "Macit buna Demir'in sebep olduğunu bilmeyecek."

"Onu koruyacak mıyız?" dedim şaşkınca.

"Macit buna sebep olanın başkası olduğunu öğrenecek." deyince aklıma tek bir isim geldi. "Kimin, Pamir'in mi?"

Esrarengiz çıkan sesi boş odanın içinde yankılandı "Benim!"